

שמונה קבצים

הראי"ה קוק

מהדורה בלתי מוגנת

קבצים א-ג

1.....	קובץ א.....
207	קובץ ב .....
289	קובץ ג.....

קובץ א

א. חיים אנו עם הציורים הרוחניים שבhashaiphah של נשמה האומה. בכל מקום שהניסיונות של אור הילו גנודים הם שם, הננו מקשרים בקשר של נשמה של חיים, של כל הויתנו, אליו. בין שיהיה מקום זה מקום ממש, מدت ארץ, בין שיהיו מעשים שלו הציורים כמוסיםabisodim, בין שייהיו מחשבות ורעיוןות מאייה מין שיהיו.

ב. מי שבא לקוץ סעיפים הללו, מי שמעט את חילם, את כבודם וחשיבותם אצלנו, הרי הוא ממעט את לشد חיינו, ולנגדו אנו מתקומותים בכל מלא כחנו.

ג. בכללותה של התורה הכתובה והמסורת, ובהתרגות כל פרטיה, ספון הצייר הרוחני היוטר עלין ומקורי של חפץ האומה, מצד מגמת חייה היוטר עליאנים בצורה מאירה בכלל הבנה והרחבה, בהגיונותיה, בסגנוןיה הרצאותיה, בתוצאות השקפותיה, על ההוויה, על האלהות, על העולם, על האדם, על היחיד, על החברה, על הטוב ועל הרע, על החיים ועל המות. כל מה שהבנה והכרה התורית יותר מתגלת באומה, מtabseth יותר ויותר נשמהה בקרבה, וככח החיים שלה מתחילה ומתادر.

ד. והמעשים הם הבסיסים החמורים, הנושא המשני, שהתייאוריה הגדולה הזאת מונחת בהם את אוצרותיה, וכי אותה המדה שתתגדל ההבנה התיאורית, בגודלה ערכה, כן יוסף להתנוצץ בקרבת האומה כולה האור החובי אשר במעשים כולם, ותתגלה ממדת התפארת שבה יהדות המעשית בכחה לאלהם.

ה. יש אשר יכשלו החיים במהלכם ולא יעצרו כח ללכת עם הציורים הרוחניים, וייעף או הרוח השוואף להגישים במעשה. אז תولد מבוכחה והדעות יתפלגו. אמיצי הרוח, יאמרו: החיים הם עלולי מחלוקת, אבל גם עלולים לשוב אל הבריאות השלמה. וכל אשר יחויר אל החיים יש בטחון. על כן לא נעזוב את הדגל, האידיאלים היקרים, הגנוזים בחבויוני המעשים, מחויבים הם לצאת אל הארץ, דוקא ע"י התגלמותם במעשים, שהם עוד לא נגמרו, לא באו המעשים עד כה לטעודתם, עד שנוכל לומר עליהם, שכבר גמרו את מלאכתם. הם צריכים להאיר את כל חשכת החיים, והחוושע עדנה גדול הוא ורב מאד. על כן לא נעזוב את הדגל, נשא ונסבל, נгалם בפועל המעשים את המחשבה הגדולה של הנשמה הישראלית, כאשר החלה האומה לעשות מזו התחילתה לראות חיים כלליים שלה. ואם הסבל כבד עתה יותר מאשר הימים, כדי היא המגמה לשאת עבורה עול. יצאונו כבר מהחוג של עמים - ילדים קלי דעת, הקצים בפעולות רציניות שאין הנathan בצדן, הננו מבוכרים בדעת ורגש אישי מלא, היודעים איך לחיות ואיך לשא במנוחת לב וחפש כבר את עול החיים בשל מטרה נכבדה, ע"פ שהיא עדנה כmosha, סופה להgelot.

ו. ביחד עם שאיפתנו להмагמה העליונה, ולהחזיק לעומתה את היסוד המעשי, אם יש והמשא המעשי, המהכה למילוי כח בהגולות בו ועל ידו האור האידיאלי, במשך הזמן יהיה מפני כשלונה של האומה, כבר יותר מדי. נתור לנו עצות נכונות ע"פ רוחה של נשמת האומה עצמה, ע"פ דרכה של תורה במילואה, להקל את המעמס בסגנון כזה, שלא יחדל הצייר הרוחני מפעולות שאיפתו גם רגע בגלל ההקלת המוכרחת.

ז. כשפוגמים את הרעיון, כשמתרחקים, ע"י השיקוע בקטנות החיים הרגילים, מרוממות המחשבות העליונות, שכן מחוללות את המעשים הגדולים, ושהם גנוזים בתוכם בגניזה אלהית עצומה, המעשים הולכים ממילא ונפגמים. ערכם משתפל, והדרם הולך ומועם, עד שכן מתגלות בצורה קצופה, המעוורת קפידה ושםמוון, תחת שהעוז וההדר הוא לבושים הטבעי להם, וכשהמעשים נפגמים, הולך הרעיון ומתרחק, עד שהוא נהפך למיין מחשבה קלושה, המעוורת גם היא בז' מכל איש מעשה מצד מרתקה מן החיים, ומצד רפיון כחה לפעול עליהם.

ח. נמצא הרופה לעומת מצב איום זה, לעומת מחלוקת כזאת, האוכלה את שתי הקצחות אשר לחיים, וממילא ניחר תוכו, אנו צריכים להתאמץ כפי היכולת לשמורת המעשים, לחבם ולאמצם, כפי אותה המדה שנוכל, אבל לא לעמוד על תחום זה. מאומה לא נשא בעמלנו, אם לא נצרכן אל רוממות המעשים ההשבה אל תעופת הרעיון האצורי וגנוו בהם. כשהישארו המעשים מצות אנשים מלומדה, לא בלבד שלא יועילו, אלא גם ישפלו עוד את הרעיון. ובסוף שפלות הרעיון להגmr בביטול המעשים בשאט נפש.

ט. לא נבהל כלל מהmphחידים אותנו מטעופת המחשבה, מהאומרים שהננו מתאמרים לעלות מרומי שחקים בגין סולם. לא כן, יש לנו סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמיימה: המאור שבנשנתנו, בנסיבות הכלל ונשمات הפרט, אשר תתעורר יפה ע"י אור גנזי תורה.

י. בעניין הדעות והאמונות, שיסודתם הם בדברים רוחניים ומופשטים, מזדמן הדבר יותר מכל מחלוקת, שני בعلي ריב שהם מפני המבט החיצוני רוחקים מאד זה מזה, הם באמת אומרים שניהם דבר אחד. וכל עיקר המחלוקת שלפעמים נראה אותה בוערת עד לב השמים, אינה כי אם ריב שפטים, מפני שלא יבין איש שfat רעהו.

יא. בסיס האמונות תלוי הכל באיכות השימוש של המחשבה, אין חלקיה תלויות הם זה בזה, שבם רב מאד השינוי בין אדם לחבריו, יותר מזה בין דור לדור. לעיתים נמצא, שע"י איזה הגיוןabis רעיון אחד, לאדם אחד נופל אצלו בנין שלם של מוסר ורגשי קודש, ולהביירו אין הדבר נוגע כלל לבניינו הרוחני שנשנתו מתקימת בו. ולפעמים גם ע"י הרעיון הזה עצמו, שהאחד שוקע ויורד על ידו, חבריו הרי הוא מתחלה ומתרום.

יב. המשכיל משככל בקרבו את המושגים שייהיו מסודרים לו לצורך נאותה. והמושגים הרוחניים שהם ממלאים את הנפש, כל מה שהאדם הוא יותר מואר במחשבתו, כך צורתם הכללית היא יותר נcona, יותר מתקבבת אל האמת ואל התכוונה שהיא מromeאת הנפש.

יג. שמח היה הרמב"ם, כשצורת ההשגחה קבלה אצל צביון של הדרגה שכלי. וראוי הדבר לשמה על זה, מפני של זמן שהאמונה הזאת, שהיא מבססת את חיי העולם, היא מונחת ללא תואר שכלי, אינה מתערבת עם כל גלי החיים של הנפש החכמה, השואפת להשכיל. אבל אחר שקיבלה לתוכה צורתה השכלית, הרי היא משתרשת ב עמוקKi הנשמה בכל חדריה ומעמקיה, והאדם מוצא את עצמו מאושר, כשהצורה הרוחנית מתחדשת לחטיבה אחת.

יד. ממעמקי הגניזה של הנשמה נקח האור אשר יהיה את העם כולו, להעמידו על רגליו. כה החיים הולך הוא ומתגבר, הוא פורץ לו את נתיבו, אבל אנו צריכים לחקור את תכנית רוחו. השאייפה לרוח הקודש עליון, רוח הקודש המתמדת לרוח גברים אזרוי כה אלהים שהיה לנו ביוםם מקדם, בעת הכירה האומה את עצמה, היא מתגברת והולכת. דרך הזרמתה היא פורצת גדרים, היא מוחקת צורות של תמיינות וחרדות רגילה, ולכארה נשאר המצב איום, קרח מכאן ומכאן. אבל אין זה כ"א מעבר, תיכף אנו צריכים לגשת אל הזרחה העליונה, של אור החיים הנובע מ מקורי הנsha מראשון, שיטבע בכחיו צורה חדשה ואיתנה, יותר טובה ויותר ממולאה בגבורה קודש מכל מה שהחמיות הבינונית, והחרדות הכושלת יכולה לתת.

טוג. האידיאלים שבמקור ישראל הולכים ומתגלים, מחיים הם את הרוח המוכן לקבלם בעצם רעם גבורהם, והם דורשים את תפקיהם לכונן עבורם כלים, כלים רבים, נשות בריאות, של דור רענן, יושב על אדמתו ואזרע בגבורה ישע ימינו.

טז. המקדש, הנבואה, והמלכיות, וכל תכיסיסיהם, שולחים אלינו את קום, את אורם הזורע בארץ חיים. קרנים מידם לנו, גלי אורותיהם מכנים על עפענו הסגורות בכל משך זמן המסמסת את הכל. הננו נקרים להכוון לקראת האור, לדעת מה אנו ומה תפקידנו, מה נשמתנו בכל איתנותה דורשת מأتנו.

יז. הרוח הגדול והנעלה, השואף לגודלי גודלות, הוא רק הוא מחזק את החיים ואת האנושיות בהודה וגבורהה. מתאים עם גבורה החיים המלאים, שממלאים גוויות מלאות דם בריא וחיל עצום, מרצ כביר וצלהת חיים אדירה, היא רק גבורה רוח באיתן עליונותה, הזורחת ועולה על האנושיות בכך העוז של ישראל, ההולך ומתבלט בחינוינו בהתרץ עתה בזרם של הנטיה להתקוממות האומה על אדמתה ההיסטורית.

יח. באין מטרה לגבורה החיים תלך הלא ונמנוג, חילה ימעט וישח והוא תנוונה ותצעד אל הבליה, הנconaה לפניה במורד, וגבורה החיים המעוורת בכלל, בקהל עם, היא מופעת במטרה הנconaה לפניה בחינוינו אנו, בחים התוכיים שלנו, שבשביל כך אנו חיים וכיימים, נלחמים ומנצחים.

יט. ההזיה באה מהנטיה לחקר נשגב כשהיא מתחפרצת ללא עתה, טרם אשר רכשה לה את ההכנות הדרושים לה, דהינו עד לא הספיקה ללמידה המוחשיים, הפרטיים, הקודמים תמיד לההתעמקות בנאצל נשגב, ועד אשר לא בססה לה את מעמדה המוסרי בכל מילואו, באופן המספיק למעמד נפש, נשגב הרاوي להתחאים אל החקר המלא אורה ועוזז נפש, כחקר אלה בצורתו הרוממה. ומהז הטעם הננו מוצאים תמיד אחרי נטיה של התעדורות דרישת הנשגב, שאחריה באה הזיה, הזיה אמונהית, או הזיה כפרנית, והכל הוא מפני התלמידים שלא שמשו כל צרכם, אשר עלו למרומי הדרישת ללא הכנה קודמת.

כ. עבודה רוחנית גדולה היא לאדם, שיפתח כ"כ את עצמו עד שיכיר את קרבת אליהם אליו בפנימיותו. כל סדרי החיים הם מתיישרים, כשתייה זו הכוללת היא מתעוררת יפה. לשם צורך זה אין הפרש באיזה אופן יבוא לידי ההרגשות עד קרבת אליהם, אם יבוא בדרך-scalable והכרה הגיונית או בדרך הרגשה פנימית, ובכלל שיכיר בתוכיוו את עצמה ואמתה. המצאות כולן והתפלות, הנן המכשירים היותר טובים להרחב את הנטיה של קרבת אליהם, ולהרחב את צעדיה ב עמוק הנפש. על כן גדול ורם הוא מאד ערך כל חפילה בכונה, כל ברכה ותהילה, כל מצוה וכל מנהג טוב, שהם הם הנם האמצעיים ליסד את הרגשות קרבת אליהם בלבו של אדם בדרך יסוד מוסד. אמללים הם האנשים אשר לא ידעו את ד', אשר לא יהפלו ולא יעשו את המצאות עם כל קהל עדת ישראל. ההקשר שבנשמה ל证实 קרבת אליהם מבקשת גם מהם את תפקידה, והם באשר אינם מלאים את חובתם לנפשם, נשאים הם ע"י זה אומללים יבשים מכל טל טוהר, ואף אם ירטיבו מעשים טובים למלאות את צמאן המוסר הטבעי שבתוכונם, לא יוכל צורך זה להסביר את החסד מצד

הចורך של תביעת קרבת אליהם, שאינינה מתמלאת כ"א במעשים אלהים מיוחדים לשם ד', בשיחת קודש ומעשה מצוה ופקודי ד'. מותוך החמלה שעליינו לחמול על כללות האדם, וביחוד על בניו והקרוביים לנו בגוז ורוח, הננו מתעוררים לישר לפניהם את הדרך הישרה של קרבת אליהם, שהיא נקנית ע"י התורה, בתלמודה וקיומה. וכל מה שתuttle בידנו יותר מטרה נעלזה זו, כל מה שיתרבו המעשים הטובים והטהורים המביאים בטבעם להשרות קרבת אליהם בכח החיים, כן יגדל האושר בעולם.

כא. כה האמונה להקשיב יפה ולקבל مما שנמסר, הוא מצוי באדם לצורך פיתוחו הכללי והפרט. עומד הוא כה זה למלאות את החסר, כלומר להכניס באוצרו הרוחני של האדם הארות כאלה, שהם מצד עצמן גבוזות ממנה, עד שלא יוכל ליהנות מאורן. חלoshi השכל, שהם מכיריים בעצםם את קטנות כחם הרוחני, עד שאינם מוכשרים לשפט דבריהם לאשורים, הנם חנונים בכח אמונה יותר נשגב מגבורי הדעה, שהם מרגשיים את חילם בקרובם לדעת ברוח משפט, להבחן בדברים רמי ערך. אבל לעומת זה חכמי לב, כשהם באים בדרך שכלים אל המקום שם באמת שורה כה נשגב שאין בינתם יכול להולמו, הם מוצאים מהבינו את כה האמונה, ובזה הם עומדים על מעלה לא פחותה מצד התכוונה הטבעית של האדם, מכל המוני העם שהטבעיות האמונה נשמרת בהם בטהרתה.

כב. האמונה בחים, היא מצויה בהמון יותר ממה שהוא מצויה אצל המפותחים, בעלי הבינה. אבל האמונה ההיא, הלא היא אמונה דמיונית, ולעומת זה בעלי השכל, המתרומותים בכחם הרוחני ממעל לשדרה המונית, א"א כלל שתהיה קבועה בקרוב לכם האמונה בחים הגופניים, אבל לעומת זה הם מלאים אור ואומץ באמונה עליונה בחיי האמת. אמנם כדי שהיה מצבם מבוסס יפה, צרייכים הם להתגבר על כל מכשולי החיים הגופניים ברוח גבורה המצוי אצל חכמים בני חורין, ואז מזהירים הם כזוהר הרקיע, וממעל לכל עני הדרמיון זורחת להם שם צדקה של מדע והשכל, הרוצפת בקרבה חן טוב ושלות הנשמה.

כג. ההבנות השונות בדעת אליהם, יש לכל אחת מהנה מקום בסדרי החיים, ותוכנות הנפשות חולקות הנה זה מזה בדבר ההכנה של כל אחת מהן, לאיזה דרך של הבנה תהיה נמשכת. אין אדם יכול לרדת לסוף דעתו של חבריו בדעת אליהם הפנימית שבקרו, וההשויה החיצונה, ע"י שיווי הדיבורים ואופני ההרצאה ושינויו של דרך החיים, נוגעת רק בשטח החיצון של הדעה, אבל בפנימיותה היא תמיד מחלוקת ועומדת בכל אחד שבבנ"א, בצורה בפני עצמה.

כד. לעולם אנחנו צרייכים להתהלך בתוך השביל שבין השינוי וההשויה, ולעבד את הדיעות בצורה כזאת, שהיא אפשר לכל אחד ואחד למצאה בהם את רוחו המיעוד, ולהיות עם זה נכלל בתוכנות ההשויה, הכוללת את הכל לחטיבה אחת.

כה. לעומת הצלון של האומה, שהוא עם זה ביחיד ג"כ עת ההתקומות והתהיה, אנו חייבים לעבוד עבודה רוחנית גדולה, עבודה הבירור והליבורן של הרשות והדעות, וביחוד עבודה בירור החוש האסתתי, הגבלת

כח הדמיון, לחזק אותו על יסודות נאמנים באותו המדה שהוא מועיל ומתוק, ולבער אחריו במקום שהוא פורץ את גבולו והולך בדרכּ לא סלולה.

כו. מכל הזרמים הרוחניים השונים שבחללו של עולם האנושי, נמצא שורש בכנסת ישראל, מותך שהוא - במובן הרוחני, המזוהה למשאות נפשם המתרוממת למרומי האשר הטהור - מרכז האנושיות. ובגאל זה אי אפשר כלל שנעלים עין מכל זרם, בכאנו לברר את כח הרוחני של הכנסת ישראל, "הכליה", "דכלילא מכל גוונין".

כז. אבל אנו צריכים להגות וללמוד ברוחם לב, בדעה צלולה וברוח אמץ, המסוגל להתחפה באיש הידוע את מטרתו בהכרה ברורה, יחד עם לימוד הדעות. אנו מוכרים לסלג לנו את השאיפות המוסריות היוטר טובות ועליזונות, כדי שייהי לנו בסיס נפשי הגון על מה לבנות עליו את השאיפות הנועלות, שהדעות הקבועות באומה, הנטוועות כארזי אל בשရשי האמונה ובענפי התורתה והמצות, מושרשות בו.

כח. מבוא גדול יש להפסיכולוגיה הפרטית, וכן הכללית הלאומית והאנושית, עם דרכי ההסברה של ארחות התורה והעבודה. ביחוד אנו צריכים להכנס עמוקKi חכמת הנפש, כדי להסביר את תוכנם של המחשבות הפעולות עליינו, לרגלי המעשים והדיבורים, שעל ידם אנו נכנים להבנת כוונת המצאות והתפילה, וגודל ערכם על חינוכנו המוסרי ותיקון העולם בכללו.

כט. כל מה שאנו מדברים בעניינים הנשגבים הרוחניים, בייחוד בענייני האלהות, הכל הוא יותר נמשך למעמד העניינים במצב הנפש שלנו, מהו שהוא מתייחס אל העולם החיצוני, אלא שיש ערך ידוע של יחש מה שמעמד נפשנו, הויתה ומצוותה ואופני פעולה, מתייחסים אל העולם והhoeה כולה. והhoeה היא בקרבוינו פנימה, אולי עוד יותר ממה שהוא חז' לנו. כאשרנו מתעלם מתעלם ההhoeה כולה, ובעילויה הרי גם אנו מתעלמים. חי החול מסגדים אותנו בחוג צר של החושים המוגבלים, עד אשר לא נוכל בעצמנו לדעת את עצמתנו וגודלתנו, ויש אשר כדי להכיר Ai זה צדדים של ההhoeה, צרייך דוקא סמיות עין לגבי הנשגב והగודל שלנו. האור הזורע, יטשטש לנו קווים פרטיים רבים ונכבדים. אבל עם כל מה שננהנה מאורם של אפלוי העינים אשר ייכרו יותר ממנו בהקיים הפרטיים, לא יהיה כמותם, ונתאמץ תמיד להיות טשים במלֹא האורה.

לו. ע"פ שהטעות בדברים האלהיים היא דבר מזיך עד מאד, מ"מ אין עיקר ההיזק הנמשך מהמושגים המשובשים יוצא אל הפועל, עד כדי להמית את בעליו מיתת נשמה, רק כשהוא מתגלה במעשים או לפחות כשהוא יורד לתוך דעתות ורגשות כאלה, שוסף מוכרא להתגלות במעשים. אבל כי' שהדבר עומד בצורתו המופשטת, אין כאן עקירה עקרית.

לא. ובזה הינו קרובים לסבירת הראב"ז, שהשיג על הרמב"ם במאמר שקרא למי שמאמין ההגשמה באלהות - מין, ונוכל להסכים שככל זמן שאדם המגם לא יעשה לו פסל ותמונה, הרי לא גמר את מחשבתו, ונשarra היא עדין בחוג הרוח, שלא יוכל להיות נכללת בשם עקירה ויציאה מן הדת.

לב. באמונות הנוטות מכלל התורה, כמו האמונה הנוצרית והמחמדנית, אין עיקר הארץ מונח במושג האלהות שלהם, שהוא שונה ממה שהוא נכון להיות ע"פ יסוד אורח של תורה, כ"א במא שיוצאו מזה הריסת המצוות המעשיות, וביטול תקوت האומה ביחס לתחייתה השלמה.

לג. בתוך עצמיות הנפש טמון וسفון כל הנטיות היותר טובות. אמן צריך להוציאן אל הפעול, והפועל היותר טוב הוא הדיבור, הפעול על הרעיון והציוויל. ע"כ נכבד היא מادر התפילה במא שעל ידה יוצאים אל הפעול רגשי לב היותר נעלים, והתפילה היא עשויה בצורה המתאמת לרגשי הלב, שדרך הקשباتם היא אחרת, לא כאותה הדרך של הקשبة ההגיונית. אמן כשהנפש הפרטית והלאומית בריאה, יודעת היאיפה את חילה ואינה מתפחתת כלל מפני הסתרויות ההגינויים, כי היא יודעת שונות זו דרכי הרצאה של הגיון ושל ההרגשה הנשמית. וכשהמצב הוא כן, התפילה הולכת ופורחת, עולה היא כשלבהת העולה מליה, ללא שום מחשבות זרות ובלא שום עצובן רוח. אבל ע"י לדול האומה נתמעט כח הרגש הלאומי, ותחתיו נשאר רק הגיון, שעם כל לקותו הוא מסעד את הרגש. אבל בכל זאת, כיוון שהרגש הנשמי במצב החולשה שלו, צריך הוא להיות סמוך על שולחן אחר ואיננו מתרנס מתוכו, הסתרויות מתגלות, והמלחמה מתעוררת בכל עת תפילה, המחשבות הולכות ומתטרפות, והתפילה אובדת את ערכה הגדול, להחיקות את הנשמה בעצם, ומילא הכוונה מתחלה ונשארת היא מצות אנשים מלומדה. ומתוך שאינה מפרנסתיפה את הרגש, כשם שאינה מתרנסתיפה ממנו, הולכת היא לנوع על الأهلي השכל והחשבון. וכשהשכל מטפל הוא בידיו הקרות בתפילה החמה, בת האש השמיימת, הוא מאבד את חילה וממעט ג"כ את אורו הבahir והקר, ונעשו שניהם יחד ל��ויים.

לד. אי אפשר להדק באמת בהיסודות הלאומי של ישראל, כ"א מי שכבר נשמו הוטהרה, ע"י תשובה מהחטא האדם המגונים ומדתו הפתחות, או מי שנפשו לכתהילה היא נפש טהורה. כי היסוד האמתי של תוכנות האומה הישראלית הוא שayette הצדק העליונה, צדקה ד' בעולם, וכל מי שנזדהם באיזה חטא, לפי אותה המידה של זהותו אין החפץ של הצדק והטוב מair בקרבו כראוי, ע"כ לא יקשר באמת עם הכוונה הלאומית עד אשר יטהר.

לה. כשuttleים מעלה להగבלות ההגינויים, מתגדל הערך של הטוב, עד כדי לעורר חמדה של שלבהת גדולה בכל קומת הנשמה, האחדות הרוחנית של המזיאות, כשהיא מוכרת בהכרה פנימית עליונה, מושכת היא את הנפש אל הטוב, אל המעשים הטובים והרגשות החמודות, הנעים נעלמים מצד עצם, האמונה מתגדלת בקרב כלות ולב, והרגש, שבכל טוב, שהאדם היחידי מרבה בסיגולו מעשים טובים, מחשבות ודיבורים טובים, הוא מנעים בזה את ההוויה כולה, מעודד את האדם ומרקיעו לשחקים. יודע הוא האדם בשעה

ששפּע של רוח הקודש שופּע על נשמו, שבכל עת שהוא מרומם את עצמו ע"י מעשים טובים, ע"י התעוורנות עליננה לחשк האלהות, החכמה הצדק, היופי והמשרים, הוא משביל בזה את התבוננה הרווחנית של היהה כולה. האנשים כולן נעשים יותר טובים בסתר להם ע"י הטעבה העליונה של אחד מהם. כמה עצובי רוח יגונם נעשה נח, ומהול בנטפי נחם, ע"י התעוורנות נחמת אל שבונשה אחת בחזקה, אפילו ההיות הטורפה וכל היצורים המזיקים נעשים יותר נחים, ארסם מתרך מעט ע"י ההכרעה הכללית של הנשמה המתענגת על ד'. והטובים שבבנ"א מתגדלים בטובם, ושמחתם בטוב וביוישר מתגדלת. והעלומות כולן העליונים, מלאכי מעלה, מתעוරים בזمرة קודש נעימה, ומתעלמים ברנטת יפעה וחן, ופמליא של מעלה מתאדרת בגבורה. וכל אלה המחשבות, המגדילות את עוז הנפש, אין להם מקום כ"א בנשמה, החפשה חופש גמור מזיקי ההגון, המכבל את הרעיון ומミית את השירה.

לו. לכל החי אשר על פני האדמה ובכל מלא היקום, בכל מקום שה חיים נמצאים שם, שורר שם החוק של נטיה שמירת הקיום. זה החוק הולך הוא בטבע בדרך הכרה, והוא הולך ומתחלש במקום שפתח השכל השופט, SMBHIN את ערך הקיום לא בשפיטה טבעית, כ"א בהכרעה שכלית. אמן תיכף כשהשכל מתעורר אפילו מעט, ע"פ שעדיין איננו מספיק להכריע ולהוראות בתקוף את דרך החיים, מיד הנטיה הטבעית מתחלשת. והחוק הזה הוא לטובה ושכלול, כדי שייהי השכל מוכחה להחזק מעמד, ויהיה גם הוא נזר ע"י הנטיה הטבעית של חפץ הקיים, שאינה זרה לו לגמרי. ראה ראיינו את הדבר ביחס לקיים האמונה בעולם, וביתר בישראל. הדת הייתה נשמרת בכללות האומה, והאמונה הייתה יפה מוחזקת באנושיות. הגורם לזה היה הכה של הנטיה הטבעית. לא היה אפשר לחוי החברה ועמדת הלאם להיות קיימים, כ"א ע"י הכה של קיום האמונה. אבל כשהשתכללו החיים, והשכל והכרה המוסרית נתפתחו, נתחלשה הנטיה הטבעית הזאת, ומעתה אין הדת והאמונה מתקיימים עוד ע"פ הנטיה הטבעית כ"א ע"פ הכרעת הכרה בטובם ואמתם. ואע"פ שהכרה עוד לא נתבכרה, כי לא באה עדין ההפתחות הרווחנית לידי מדה זו, מ"מ הועילה התחלת התנווכות שלא להחליש את הנטיה הטבעית. וכיון שסוף כל סוף מעמד קבוע ומלא, אי אפשר בלי אור האמונה המרומם מכל מחשי האדם, מוכחת היא ההכרה להתעלות, עד אשר תבא אל מטרתה. והיה אמונה עתך חוסן ישות חכמת ודעת.

לו. רוממות הנשמה צריכה לדוחות ממנה את התבוננות השפלות. והשעשוע של אור הדעה, מעלה את האדם ממעמקי העבדות הדמיונית שהוא קשור אליה תמיד. הדעה הצלולה אי אפשר שתתכוון, כ"א כשירו הסיגים של מוך הלב, של חנופה ושל הונאת עצמו, מהתבוננה הפנימית של האדם.

לח. היהדות בגולה, אין לה בסיס מעשי בעצם וaina כ"א חזון לב, המיסוד על ציורים של תקווה ושל הגות יקר, מצד העתיד וה עבר. אמן יש קצבה כמה כה יש בחזון לב לשא עליו את המשא של החיים ולטול בכחו נתיבה לחי עם, והקצבה נראה שכבר מלאה צבאה. ע"כ יורדת היא היהדות בגולה פלאים, ואין לה תקווה כ"א לנטע אותה במקור חיים של חיים ממשיים, ואפילו ניצוץ אחד של חיים ממשיים יהיה המון גדול ורב של חיים חזוניים. החיים המשיים של היהדות אינם מתגלים כ"א בשיבת האומה לארצها, שהיא המסלילה הסלולה

לשכבה תחתיה, כל העליונות שברוחה ובחזון לבה יקומו ויהיו כפי אותה המדה, שהיסוד המעשי יתפוך למקום להחיות את החזון המתעלף.

לט. כל מה שהעולם מתבסם יותר, ורוח האדם מתחפה בקרבו, מתעוררת יותר התביעה לחיות ע"פ הרוח הטבעי שבקרבו, בקול יותר חזק. וזה התביעה יש בה הרבה מן האמת והצדקה, ושלמי הדעת צרייכים הם לזכנה ולהעמידה על מכונה. האדם הולך ומוצא את אליהם בקרבו. בנטיותו הנכונות; ואפילו אותן הנראות בראש השן משגות מן הדרך הטובה המוסכמת מצד ההשכמה הרגילה, יוכל הוא לעלות למדה עליונה כזו עד שידען לכונן את הכל לתכנית העוז והאושר.

מכנסת ישראל מתעוררת לתחיה מוצאה היא בקרבה פנימה את עזה וכבודה, וכל הטוהר והקדש הרגיל להמצא בהכנה ומשמעת הולך הוא ומתנוצץ בהעוז הנש망תי של הופעת הגבורה של האומה, ובדעה טהורה מחברים את הרוחות, החדש והישן ייחדו.

מא. ההגנה על היהדות ההיסטורית, היהדות המעשית, היא אחת מהחוויות היותר גדולים לכל בעל נפש אשר יש לו איזה כח לעשות ברוחו. העזיבה המעשית מרפיון רוח, העדר השיתוף בארחות החיים עם כללות האומה לדורותיה בשמרות שבתו ומועדים וקדושיםם, במאכלות אסורות ופרטיהם, בויעוד בתים כנסיות ובתי מדשאות, פוחת הוא מעט את צורת האומה ומדלדל את כח חבורה. ואם אי אפשר להמעשים להיות נשמרים אלא בהסבירה והטעמה של הדעות המגינות עליהם, הרי התעמולה של קניין הדעות ההן, חובה שווה היא להעתמולה של הקנת המעשים.

מב. התורה אוחזה היא ברוח ישראל. רוח ישראל המופשט הוא מלא כל, אור אליהם, תעודת ההוויה, מקור הנשמות. התורה כשמתגברת, כשידיעתה מתרחבת, כshawrah מזהיר, כשרגשותיה מתעמקים בקרוב כל נשמה, האורה האלהית מתחפשט יותר בעולם, מתחדרת ומחעלת, וכל העולם כולו הרי זה מחייב בעליוי היחידים מרוממי הרוח.

מג. החשובים הטהורים באים לגודלם בהרחבת מחשבתם, אבל גם הם צרייכים להגביה את רגשותיהם. וכשהם טובעים במצוות המחשכים, צרייכים הם לקרוא בחזקה בהתעדורות אל נפשם לצאת מאפילה לאורה, אז יצעק לכם אל ד'.

מד. הכה, אומץ הגוף, מוכחה להיות נמצא בצדיקים ישרי לב, כדי שתהייה מכרעת הופעת חפץ הטוב את השפעתה בעולם. חלישות הכה של צדיקים, שהם צרייכים להיות נזירים בגבורה, מחליש את אור העולם.

מה. לעיתים אין ממלאים חסרון רוחני בשום עבודה ושום תשובה, כ"א בהגברת כח הגוף.

מו. כשהולכים בדרך העיון הטהור באלהיות, מרגיש האדם בעצמו שיש מסך המבדיל ביןו ובין ההשגות הבהירות, והנשמה בעצמה מכרת שהמסך הזה הוא המעשים והמדות שאינם טובים, ומיד מתעוררת בקרוב הלב התשוקה לתשובה שלמה, שהיא המעלוה שבתשבות, ולפעמים רבות לא יצא אל הפעול כראוי עד שתהיה סמוכה לה התפילה הרעננה, ואז ישוב מעין הגבורה להיות מפכה והולך על הנשמה.

מן. המחשבה בענייני האלהות, היא פועלת לטובה על כל תוכנותיו של האדם כשהיא בטהרתה, ככלומר, כשהיא בשלה בחשך פנימי של הכרת האמת, וחפץ הצדקה והמשירים, ללא שום פניה גסה. ולא על תוכנותיו היחידות של האדם היחיד היא פועלת לטובה, אלא שהיא מדנה ומזככת את ההוויה כולה, ע"י מה שהלך אחד ממנה, שהוא האדם הדורש את אלהים באמת, הולך הוא ומתעלה.

מה. כל מה שדרישה ד' מתגברת ביותר בלבו של אדם, אהבת כל הבריות כולל מתרחכת בקרבו, והוא אוהב גם את הרשעים ואת הkopרדים, וחפץ בתקנות, מפני שהוא באמת מתקנס בגודלות אמונהו. אמן בגלוי אין בכחו של האדם להראות אהבה כ"א למי שמצואים בו ג"כ דבר טוב, שאז יוכל לבדוק את אהבתו מצד הטוב, ולא יזק אותו כלל הצד הרע והמכוער של אותן האנשים, שהוא אוהב אותם מצד מדרתו הטובה של אהבת הבריות, היכולת בקרבה להיות טוב ומטיב לרעים ולטובים.

מט. בתפילה ובמצות בונים את כח המדמה שהיא טהור וחזק, וראוי להיות מבוסס עליו השכל הפעול.

ג. הציור של האלהות שהאדם מציר בדעתו, הוא תמיד מעורב עם סיגי דמיונות כוזבים, ומתחך כך מכשיל הוא את חי האדם והחברה. וכל העצמות הרעות בדרכי החיים, וכל המדות הרעות, נובעות הן מזה. ואין ניצל האדם ממחלה זו א"כ ירגיל את שכלו להיות עסוק בארכחות החיים הטובים ודרכי החכמה והמוסר, והרעיזן עד אלהים יהיה לו ליסוד כל שאיפותיו, אבל بلا שום ציור פרט. אז ימלא תמיד מחשבות בהירות, וכחו הרוחני יתחזק תמיד במעלה אחר מעלה.

נא. תשוקת הצדקה והנטיה המוסרית, כשהיא מתגברת הרבה בלבו של אדם, מתחפה הוא לפעמים למנ מחללה שמבדת טוביה רבה, כשהיא מנקרת תמיד בתוכיות ההרגשות, ומוצאת פגמים במהלך המוסרי, ומאיימת על האדם יותר מدائית, עד שהיא עומדת כמסך מבדיל לפני בין אוד ד' הזורה בתוך שמחת הנפש.

nb. העבירות והמדות הבלתי מזוקקות הן מטמטמות את הלב, עדuai אפשר כלל להסתכלות האובייקטיבית שתתרחב ותתפשט יפה כ"ז שהנפש חשוכה על ידן. המעיין, החפץ להתעלות למזרמי ההשכלה, ירגיש את זה מנפשו, והכרה גמור ירגיש בעצמו לשוב תשובה שלמה, לצורך ההשכלה עצמה שלא תהיה לקויה. ועל כל חטא adam שבין אדם למקום, התשובה הרוחנית משיבה מיד את שwon היישע של אור הרוח. אבל בעבירות

שבין אדם לחברו, שאי אפשר להנפש להשתלים עד שיתוקן בפועל, - ולפעמים יפגשו מכשולים ומונעותuai אפשר להתגבר עליהם, וכ"ז שלא נתקנן, הן מונעות את אור הדעת, וממילא הן מעכבות את ההכרה של הצדκ הכללי ואת החשך אליו לצתת מהסתתרתו, - מ"מ ע"י הסכמה חזקה להזהר לפחות על להבא מחתא לבני אדם, ולהתאמץ בתיקון העבר כפי אותה המדה של התקיימות התשובה במעשה, כן יוסיף האור הרוחני לזרוח על הנשמה, עד אשר אומץ הרוח בעצמו ירבה לו דרכיהם איך להשלים את התשובה המעשית, כדי שיוכל האור הרוחני לחול על הנשמה הצמאה אליו, בכל מילואו ובכל טובו.

נג. התשוקה אל השכלה רוחנית ואל ציורים עליונים בהרחבה, היא עצמה מעוררת הכשר להתלבשות של רוח הקודש.

נד. כשהאדם משליט את השכל על نفسه, והנהגתו את עצמו הולכת בדרך ה הכרעה הטבעית הפשטota, כי אם ע"פ השפיטה השכלית, הוא מטבע בחלק ידוע מן ההוויה יכולה את הטבעה הזאת, שהצד היותר מאיר שבה יגלה את אורו ואת שליטתו, וממילא מתבסם העולם ע"י זה, לפי אותה המדה שהאדם הוא תופש בו מקום. ואם הוא מתחילה כ"כ, עד שהכרעה הטבעית שלו הולכת היא - מצד ריבוי תשוקת הנפש אל השכל והיושור - דוקא ע"פ השכל, אז מאיר הוא בעצמיות ההוויה את האור הגנו, עד שמתהpecים חלקים רבים, שהם מצד עצם עכורים ושפליים, לבהירים ונשאים.

גה. הרעיון שכל ההוויה יכולה היא רק עניין האלים ואין עוד דבר לגמרי מבלדי ד', הוא מענג את הלב מאד. והתענוג הרוחני שהרעיון הזה מסבב הוא המופת על צד האמת המתבטאת על ידו.

גנ. החטא גורם שהאדם מתירא מפני מהשנתו, ועל כן איןנו מרבה לעיין במושכלות העליונות. וכל מה שהאדם מתרחק מן החטא, כך מתמעטת פחדתו מן המחשבה, ויכול לעלות במרחבי אין קץ ובדברים העומדים ברומו של עולם, בציוריו.

גנ. ההסתפקות, מה שאדם מסתפק בהשנותו באלהות בדמיונות הכווצים, שהם שרויים בלבו של אדם מיימי חסרון הידע, היא מפני הלヒיטה אחרי התאות הבהמיות.

גנ. ההשתקעות העמוקה בדעת אלהים, מתוך דעה שלמה, המתלבשת בהרגש נאה ולבוש מזהיר של דמיון מבוסם, אין לשער את יפיה ותענוגיה. כל חווית חיוניות וכל מסורת אהבה בתענוגים ילאו לציר גם חלק קטן משביעת הנשמה ונחלי עדנה, במעמדה הנשא, כשהיא עומדת יכולה בעולמה האلهי, ולבד התענוג הנשגב באין חקר, הczורה הרוחנית, שהנשמה לובשת על ידי מעמדה הנعلاה זהה, היא מלאה הוד מלכות, וכל הדראת המdotות הטובות, עד שהיא מתב�מת בבלתי עדרן של המוסר היותר זך ונאור, בתכוונה כ"כ שלמה ומאירה, שאין עורך לה בכל הטבעה מוסרית שבועלם, שיכולה לבא ע"י איזה לימוד והכרה אחרת. ביסומה של הנשמה בעידונה העליון חזדר הוא כ"כ בכל כחותיה ושרשי הויתה, עד שהוא מבסתה בחילה גם את כל הסובב אותה

וכל הנוגע בה בסיבוב ונגיעה הוויתית ומציאותית. וכשנשמה מאירה ומתעדנה על ד', וענג הכרת האלהות ומשושה מצויה בתבל, כל הנשומות כולן, וגם כל נפש היה, וכל שיח וצמה, גם כל כה חיים צפון בכל יסוד ודורם שואב עדנה והתעלות, וההשקפה הבאה הרה הזאת, שתכליתה קנויה היא ע"י רוח הקודש, המוכשר להופיע בישראל ועל ידו בעולם כולם, היא גם עכשו המקור הראשי של כל התענוגים כולם.

נת. ישנה צורה מיוחדת שהדמיוון מתלבש בה, כשהשכל פועל עליו. ואوها הצורה היא קדושה, וمبוסמת את העולם, ומטהרת את האדם מכל טומאותיו. וכל זמן שהצורה הזאת מתטשטשת, והדמיוון מctrיך ע"פ חוק שלו בעצמו ולא השפעת השכל עליו, אז הוא המקור הייתר נרפא לכל תקלת ולכל חטא ועון בחמי היחיד וחמי הציבור. הצורה הזאת של הדמיוון עומדת היא עצם טהרתה ע"פ ההשפעה הישירה של השכל, אצל אותם האנשים שבעצם יש כח לחיות חי הרוח באור השכל. אבל היא משתכלה ונבנית ג"כ בצורה הגונה, ע"י ארחות החיים וציויר הרגשות, שהגדולים מושגים אותם מצד ההשפעה השכל. כשהיעשו אצל הבינונים והקטנים, ע"פ ההשפעה הכללית שיש להגדולים על הקטנים. והמעשים והציוירים יובילו את כח החיים, המתקשר לצוריות הדמיוניות, אל המטרה הרצiosa.

ס. אمنם השכל המלא, שהוא ראוי לכונן את אשורי הדמיוון על דרך החיים, הוא השכל האلهי, שמננו באה הופעת הנבואה, בהתגלות התורה, ואור רוח הקודש, והמשכת ארחות החכמה של כל דורשי ד', וכל התכונות הנפשיות הנפוצות מהשפעה זו, וצורת החיים, שעל פיה מרוממים הם את הדמיוון משפלותו, ומארים אותו באור השכל, לאושר האדם.

סא. ישם אנשים אשר עשה אלהים אותם ישר, שתוכונתם שוקטה, וההדרכה הישירה והמנוחה הפנימית היא גורלם הקבוע להם. אمنם אם יתגעו בתורה, במוסר ובחכמה, יעלו במלות גדולות, אבל בכל אופן הנם אנשי יושר טובים והגונים. גורלם של אלה הוא להיות עוסקים במקצועות המעשים בפועל או בחכמתה המעשית. הצד המוסרי שלהם עומד הוא על עצמו, על עמדתו ומנוחתו, יוכל להיות שלא יעלה למעלה רוממה, אבל גם לא ישפל למדרגה שפלה. אבל סוג שני נמצא בהם מנוחה, עומדים הם תמיד בשיקול, להיות בעליים עד לרום שמים, או גם לרדת ל עמוק תהומות. אלה צריכים הם לתקן את אישיותם הרוחנית כדי יום ביום. אלה כשיםgalו לעצם את אותה הדרך שם צריכים לה, יעלו מעלה מעלה, אבל אם יעזבו אותה, עלולים הם לרדת מטה מטה. אלה הם שהם צריכים להיות עוסקים תמיד בתורה ובעבודה, במוסר וברגשי קודש, וחילתה להם לפреш לדרכ ארץ, ולהכמות מעשיות. במהלך הדורות בכלל נמצא לפחות פעמים דורות כאלה, שתוכונתם הכללית היא מסוג הראשון, שהם בעלי מנוחה, בעלי אופי קבוע, וחינוכם ראוי להיות דומה לאלה היחידים בעלי האופי הקבוע. וישם ג"כ דורות בעלי אופי מתנודד, שפרנסתם הרוחנית צריכה להיות מתחמדת בהשפעה תדירה. ולפעמים אנו מוצאים, שבאיוזה חלק מיוחד יהיה לאייש או לדור פנים של מנוחה, ובחלק אחר פנים של תנועה. וצרכים המניגים, הדואגים לטובות הכלל, לשום אל לב, איך לחנן את הדור ביחס לכל חלק וחלק בפ"ע.

סב. כל המחשבות שהם נאמרות ונagara ע"פ הדמיון המביא להטבת המוסר ולרגשי קדושה, הן קיימות תמיד אפילו כשהיאיר עליהם האור של השכל הבahir, אלא שהן מתחדשות בצורה חדשה.

סג. כניסה ישראלי עומדת היא עכשו על המעבר, לצאת מתחם חיים אינטינקטים לחיים של הכרה. האינטינקט הטבעי הוא יותר בטוח במהלכו וייתר מכיוון בפעולתו לקיום החיים, אבל התוכונה המשוכלה של האדם לא תן לו להשתאר לעולם חבווק במעטדו הטבעי, ובעל כrhoו של האדם מתורומם הוא מהגנו, ויצא אל המדרגה ההכרית שבהם הוא אובד הרבה מסגולותיו הטבעיות, אבל סוף כל סוף הוא מסוגל לו בצורה יותר יפה. ככל החיים והאדם, שככל זמן שהנשנתונות במעטדו הטבעי, פועל הטבע עליהם להחכמים בחכמת שמירת החיים ומהשכת ההוויה, וכל מה שהם מתחילה לחיות יותר בעלי תרבות והכרה, הנם צריכים לעשות את כל הדברים הללו עצמן מתוך הכרה פנימית ברורה, ולא מתוך דחיפה פנימית חזקה ווערת. כך הוא מעמד האומה בגולה ליחס היהדות, הוקורת האמונה ושמירת התורה. במצב התרדמה, האינטינקט של חפץ הקיום הלאומי רדה בכל יחיד לשמר את הדת ולכבד את האמונה בכלל, מהכרה פנימית טبيعית, שבhapord כל אחד לעברו בחיי הדת יבוטלו וGESI האומה ותתפוץז ותתבטל. כל זה היה במצב חזק עד שלא החל לזרוח האור של התהיה הלאומית - מתוך חפץ והכרה ומתחם בסיס מעשי, מתוך המשכה חזקה להתאסף לארץ ישראל וליסד מחדש חייהם הקדמוניים כימות עולם - שאז עוד לא היו הזמןיים מסוגלים לכך, לא מצדנו ולא מצד העולם. וההכרה הבוראה בחפץ קיומם האומה וארחות חייתה, לא הייתה אפשר לה לצאת אל הפועל. אם היה בא איזה רפין בההשפעה הטבעית הייתה הסכנה אiomah מאד. עתה בא התור לההכרה הבורואה - שכשתתלים תחול גדלות הרבה יותר מכל פעולות ההכרה הטבעית העורית - לקיום האור האללי, לדעת ה' המיחודה לישראל, לאמונה ולשמירת התורה, שהיא יכולה ארחות חיים בישראל. אבל כתע אחרי התනוצות בתור התחלת קינה, גרם הדבר לביטול וחילישות האינטינקט ביחס לקשר הדת והאמונה, וההכרה לא השלימה את תפקידה, על כן הננו משתוממים לمراقب ההיסטוריה. אבל עליינו לא להשתומם ולהתיאש, גם לא לשבת בחיבור ידיים מבלי עשות דבר, כי אם עליינו לדעת איך לאחוז בראשי תחית הרוח, ולהפרות את ענפיו. אם אי אפשר לנו להשיב מיד את האבדות כולן, נתאמץ להשיב את אשר נוכל. בזמן שהפרצות באוט מרווח בערות, מבהמיות וטמאות הלב, או אם נזקקים לרפואה ע"י תחית רוח והופסת דעת, מבלי לפנות אל תיקון המעשים, יכול הדבר להביא תקלת, לחסוב את הרוח והרעיון לדבר מספיק בעצמו, והוא לא יקלטו יפה, ותגדל המהומה. לא כן הדבר, כשהסהה הפנימית של המכשולים כולן היא האריה פנימית לקראת הכרה ברורה, שהחלישה מידי התגלותה את כחו של האינטינקט. אמת הדבר שאם נעזוב את המצב כך, יילך הדבר מڌי אל דחוי. אבל כשנהל להאיר את הרוח ולשכלל יותר ויותר את ההכרה הפנימית למהר להביאה לידי גילוי, אז תחול היא בעצמה להשיב את כל מה שנאבד לנו ע"י נפילת האינטינקט בצורה יותר בהירה, והחיים הרוחניים ישובו לקבל צורה מאירה, ולב בניהם יחל לשוב אל אבותם, והחיים יוחלו להיות יותר מלאים טל תחית קידש והכרת האמונה, כבודה והוקורתה. וchmodat קיומם המזות, לשכלל את החיים הישראלים, תשוב לנו בכל יפעת הודה והדרה, ותגלה את פועלתה לטובה במקום צמיחת קרן לבית ישראל, בארץ חמדה, במקומות תחיתה, ביחוד בעיר יהודה ההולכות ומשתכללות לאותן.

ס. השםמו של המחשבה ממיוט הלימוד והידע, מביאה את האדם לחשוב הרבה במהות האלהות, ואנייננו יכול לשער עד כמה המחשבה הזאת היא עזות נוראה וסכלות אiomה. וכל מה שהיא יותר משוקע בעשרות, יחשוב שכזה הוא מתקרב אל הידע האלוהית הרמה, ששמע תמיד שכל גדויל הנפש שביעולם עורגים אליה. ומתוך שמצטבר الرجل של כמה דורות לחשוב מחשבת טעות זאת,晁ailו אפשר לחשוב במהות האלהות, מתאגרים הרבה הכל שוא, שתוצאות שלהם הנם רשות רבות ונוראות, עד שאיפילו האדם הפרטי אובד הוא את חילו החמרי והרוחני מרוב צרה ואיפילה. כדי לטהר את האירז מזוהמת החוצה והרשעה הזאת, באה הכפירה המוחלטת, שם היא אינה טובה מהראשונה, אבל היא מתנגדת לה תכילתית הניגוד. ומתוך ההתנגדות של שני הפסים הללו, העזר האנושיות עוז גדול, להיות מתקרבת לדעת את ד', ידיעה מאירה, ידיעה המקربת את האדם לאשרו הזמני והנצח. ובמוקם המחשבה השוממה של ההתרצות אל מהות האלהות, הבא בלבו מחשבה בהירה של המוסר הטהור והגבורה העליונה, המתווה לאדם את דרכי החיים, ומציגתו באור ד'.

סה. המחשבה בעניין האלהות בשני הצדדים שלה - דהיינו: הצד האחד, בצורה המדוברת עד הבורא והבריה מכל אחד בפ"ע,晁ailו הוא נושא לעצמו, אלא שהם מחוברים יחד מתוך שהBORAO מחייב את הבריה והבריה מקבלת חיים מהBORAO, והצד השני, שאין שם שום מציאות של בריה כלל, והשם בריה הוא רק מושאל מצדנו, אנו נבראים אנחנו רק מפני צמצום השגנתנו, ובאמת הכל הוא בORA, אלהים, אבל הכל הוא עניין אחר ותוכן אחר, שאין לו שום ערך אל התגלות חיליקית, ואלהים הוא דוקא הכל ולא חלק מצד שהוא חלק - המחשבה הזאת פועלת בכל צד מצדיה פעולה מיוחדת על רוח האדם. ההגיוון והחשבון באים מצד המחשבה של הערכת העולם והבריה לשני עניינים. אמן השירה ומשאות הנפש באוט מהסתכלות השנייה, של מציאות האפסיות של הכל חוץ מהאלוהים. ומלאת כבוד אליהם בכל המוסר, הוא ענף מורכב מהגיוון ושירה במיזוג נכון, כשייחסו ממנו כח אחד, לא יכול לעמוד. על כן כאשר ע"פ הדרוכה של המחשבה הראשונה, של החילוק שבין המחשבה עד האלים ועד העולם, מתגללה התאר של צדקה אליהם, של גודל המוסר המופיע לנו ע"פ המחשבה ביחס אל האלים, והמוסר הזה מתמלא בחוקיו בהגיוון וחשבון, כשאח"כ באה המחשבה השנייה עד האלהות, שצדקה והדרת המוסר המתמלא מזכרונו כבר נקבע יפה בנשמה, מתגברת השירה ע"י הצעירות העליונה המלהיבת של אין עוד בלבדו, ומוסיפה היא פרי ברכה גם להמוסר. אבל אם בראשית המחשבה לא תסתמן כ"א מצד האחד של אין עוד בלבדו, לא היה שום מקום לשום ציור מוסרי ביחס האלהות לפועל עליינו. אין אנו יכולים להכיר ערך מוסרי ביחס לעצם אחד מצדיו לעצמו, כ"א ביחס אחד לאחרים. ע"פ שהרומות הזאת של המחשבה, היא מתעללה על כל החזון של ערך המוסר כולם, כמו שהיא מתעללה על כל המחשבות והגבולים, מ"מ האדם אינו יכול לתפוש ממחשבה רומרה מערך המוגבל בכל מלא הודה - וערכי המוסר לעולם נדרשים שהיו ניעורים וחזרות ניעורים בכל הליכות החיים - עד אשר נוראה היא הסכנה שתוכל להתפשט מהתגברות המחשבה השנייה על הראשונה. אלא שגם בהתגברותה של המחשבה הראשונה, שכונפה קצוצות, יכול ג"כ רוח האדם לשקע, וע"י השיקוע יכול לאבד חמדות רבות. על כן אין תרופה אחרת, כ"א לסדר את הרעיון באופן כזה שתהייה המחשבה הראשונה מלבישה לעולם את השנייה, ולא יגלו לעולם, כי הראשונה בתור לבוש לשניה העליונה ממנה. ז"א מלביש את א"א, וד' הוא האלים.

ס. צרייך בכל יום לטהר את כח המדמה ולהעלותנו. למטרה זו אנו צריכים להתפלל. אין לשער את הזזהמא הholkeit ומרתבה בנפש הפרט, ובנפש האומה בכללה, ובנפש האנושיות, ובנפש החיה הכללית של החיים עמו, עם הנפש הכללית של ההוויה - ע"י החדרון מטהר תמיד את כח המדמה. כח זה עשוי להיות מקבל טומאה ולרדת לתוכית השפלוות אם לא נשתדל להעלותו בתדיירות. דבר אין להשכל עמו. השכל עומד הוא בטהורתו מצד עצמו, הוא צרייך רק להיות הקשור עמו. אנו צריכים להיות מודרים מאورو ע"י העסוק התמידי בעסקי שכל במושכלות של אמת בתורה וחכמה. אבל הכח הדמיוני הוא צרייך טהרה והתעלות, ובכל פרק ופרק מפרק הזמן הוא צרייך אימוץ והארה. על כן אנו צריכים לברכות, להודאות ולהתפלות בעתים מזומנים, ואשרי הנזהר בהם בכונה טובה. הוא מair את עצמו ואת העולם כולו.

ס. הזזהמא הנשניתה, כשם שהוא יכול להתקבע בתוך נפש יחידית, להסיר אותה מתוכנותה הטובה, ולהפכה לתוכנה שפהה, שתוריד אותה למדרגת שפלי החיים, כך היא יכולה להתקבע בתוך הנפש הכללית של אומה שלמה, לעשות אותה לאומה שפהה ורשעה, בזיה ונגעה, באופן שהיא עברו מן העולם, כדי שלא לעכב את הנוי העולמי של יופיו של עולם מהתפסת.

ס. הטהרה האלהית כשהיא מוארה יפה היא מזככת את הכל. הנשמה היחידית של האדם היחיד נעשית מארה, קדושה וגיבורה על ידי אור האلهי המזריח אליה את קרני זהרו בתוקף ומילוי, והוא נטמאת ונעשית קדורה לפי אותה המדה שהאורה האלהית רוחקה ממנה או היא משובשת בקרבה. כך היא הנשמה של האומה יכולה כבוזרים בתוכה זרם חי של הופעת אליהם הרוי היא בריאה, חזקה וטהורה, וכשהשכינה מסתלקת מקרבה, מיד מתנונה והולכת וטומאתה מתגלת בקרבה, הרוח הלאומית יכול לקבל טומאה כמו רוח אדם פרטי, הוא יכול לשאוף שאיפות שפלוות ורעות אשר כפי רובacho וגדלו יגדלו הרבה יותר לרוע משאיות ורעות של אנשים רעים היחידים. על כן טהרה צרייך הוא הרוח, טהרה צרייך הוא הרוח טהרה במקור הטוהר של המuin האלהי.

ס. כשהמעשים הם טובים, כשה碼ות הן זכות, חולמת היא האומה חלומות של קדושה עליונה ושכלה מair באור אליהם, כשהמעשים נפחמים והמודות מתעכורות אז השאיות הלאומיות גם הן נעשה ירותות וכבודות, וממילא גם חלשות, כי אין גבורה של אמת רק גבורה של מעלה, גבורת אליהם.

ע. ברית כרותה היא לכנסת ישראל יכולה שלא תטמא טומאה גמורה. גם אליה תוכל הטומאה לפעול, לעשות בה פגמים, אבל לא יוכל להכrichtה כליל מקור החיים האלהיים.

ע. רוח האומה שנתעורר עכשו, שאומרים רבים ממחזקי שאים נזקים לרוח אליהם, אם היו באמת יכולים לבסס רוח לאומי כזו בישראל היו יכולים להציג את האומה על מעמד הטומאה והכליזן. אבל מה שהם רוצחים אינם יודעים בעצמם, כי"כ מחוחרר הוא רוח ישראל רוח אליהם, עד אשר אפילו מי שאומר שאינו נזק כלל לרוח ד', כיון שהוא אומר שהוא חפץ ברוח ישראל הרוח האلهי שורה בתוכיות נקודת שאיפתו גם בעל כrhoו.

היחיד הפרטני יכול הוא לנתק את עצמו ממקור החיים, לא כן האומה כניסה נסת ישראל כולה, על כן כל קניינה של האומה, שהם חביבים עליה מצד רוחה הלאומי, כולם רוח אליהם שורה בם. ארצה, שפתה, תולדתה, מנהגיה. ואם המצא נמצא בזמן מן הזמנים התעוורנות רוח כזאת, שיאמרו כל אלה בשם רוח האומה בלבד, וישתדרו לשלול את רוח אליהם מעל כל הקניינים הללו וממקורות הגליו שהוא רוח האומה, מה צריכים אז כדיKi הדור לעשות? למרוד ברוח האומה, אפילו בדיור, ולמאס את קניינה, זהו דבר שאי אפשר: רוח ד' ורוח ישראל אחד הוא. אלא שהם צריכים לעבוד עבודה גדולה את האור והקדש שברוח האומה, את אור אליהם שבתוך כל אלה, עד שככל המחזיקים באוֹתן המחשבות ברוח הכללי ובכל קניינו ימצאו את עצם מלאם שעומדים שקוועים ומוסרים וחיים בחוי אליהם, מוזהרים בקדושה ובגבורה של מעלה.

עב. התפילה היא פועלת אימוץ הרצון וחלישות הרצון. ככלומר, אימוץ הרצון הטוב, המוסרי, הקדוש, וחלישות הרצון הרפואי, הרע. להמטרה של חלישות הרצון אין צורך כי' הרמת התכוונה הנפשית. ההכרה שהמוסר הוא נשחת אצלו, שהאדם מרגיש בעצמו, מסבכת לו יגון פנימי ונפשו נפולה בקרבו, וכשהוא מתנפף בתפילתו הרצון של הרע נחלש, ועושה את פועלתו לטובה גם אחר התפילה, בשוק החיים. לא כן הוא עם אימוץ הרצון. ההכרה בהטוב וההתעוורנות להగיירו צורך הארת רוח גדולה. ולפעמים ע"י מה שהאדם קובל תמיד על נפשו, וחושד את עצמו בפריעת מוסר, הוא מחזק את כל נטייה של אימוץ לרעה ומזקתו. צורך ע"ז חשבון ברור והארת גבורה, שידע את הצד הטוב שבקרבו, שתעוודתו הוא שיתרומם ע"ז התפילה ויוסף אומץ.

עג. עיקר הסרת הלב מן התפילה הנוהגה בדור זה, הוא מפני שנקודת החיים של כניסה ישראל נתגברת, ו槐פץ הטוב הכללי נתאמץ בקרבה, והתפילה היא כרוכה תמיד עם הרעיון העיקרי, שהצד השילילי של החלשת הרצון גובר עליה, ועל כן אין הדור מוצא בקרבה את גבורתה ויפיה. לגנות אלו צריכים את הצד של האור, את אותו הצד שנגנו שם槐פץ הטוב, ולכורך את התפילה עם הרעיון של הגברת הרצון. אז ינהרו רבים אל התפילה, ומילא תבא ג"כ המטרה של החלשתו של הרצון המכוער.

עד. כשהשכל מאיר במלא אורו, אז אין צורך לשום הדרך מיוחדת של חוקים ומשפטים. הטוב הגמור במעשה נ麝 הוא אחרי המשכל, וכל מכשולות החיים מתיישרים מעצמם. החוקים והמשפטים מתקייםים לא בתורת חוקים ומשפטים מצוים, כי' א' בטור תנויות טבעיות, לנושאים שהארת השכל חזקה עליהם. הטוב והרע, וכל ערכיהם, חילוקיהם, והعمل הגדול שיש בכיוון הדרך המוצע, שלא יוסף ולא ירע, כל אלה באו אחר שגראע השכל את אורו, וההרגשה, ההחפультות, ושיקוע של החושים לקחו את מקומו, אחרי חטא הקדמוני, של האכילה מפרי עץ הדעת טוב ורע.

עה. אסור ליראת שמים שתדחק את המוסר הטבעי של האדם, כי אז אינה עוד יראת שמים תהורה. סימן ליראת שמים תהורה הוא כשהמוסר הטבעי, הנטווע בטבע הישר של האדם, הולך ועולה על פיה במעלה יותר גבואה مما שהוא עומד מבלעדה. אבל אם תצויר יראת שמים בתכוונה כזאת שבלא השפעתה על החיים היו החיים

יותר נוטים לפועל טוב, ולהוציאו אל הפעול דברים מועילים לפרט ולכלל, וע"פ השפעתה מתמעט כח הפעול ההוא, יראו שמים כזאת היא יראה פסולה.

עו. כל הנסתירות אנחנו צריכים לציירם ביחס להתקבלותם בשכלנו וכח המדמה שלנו בהיותו מואר מואר השכל, ובזה אנו נכנסים להשuer החיצון של כל הידעות החמודות בדברים שהם למעלה מן החושים. ואחר שיבוסס לנו הצייר איך כל הדברים הם מצויים במציאות רוחני אמיתי ביחס לצירנו השכליים, אז יכולים אנו כבר להרחיב את גבול מדענו על מציאות הרחבה של הרוחניות מעל להוויתנו. אבל אם לא נבא בהדרגה מהצייר הפנימי שבקרבו אל העולם החיצון, לא נמצא כלל מה שאנו חפצים מההשגות רוחניות.

עז. טהרת הנשמה גורמת היא, שמרגשיהם יפה בכל החטאיהם, בין אותם שהדרך איך לתקןם מפולשת היא ובין אותם שנסתם הדרך של התיקון בפנינו. על כן אין להבהיר כלל ממה שמרגשיהם את כל משא העונות, ולא יגרמו לאדם שום התרשלות בשלמות באור תורה ושמחתה, וחופש הרעיון במהלך הדעת, כי הבהיר שמתבhal האדם מהרגשת רוב עונתו, זאת בעצם היא אותן שנשנתו היא מטוורה, ובודאי יפתחו לפני דרכים, איך להפוך לזכויות גמורות אפילו אותן החטאיהם שאיננו מוצא דרך זהה כלל עליהם - ביהود בענינים שבין אדם לחברו התלויים בממון, ועניינים של מכשול רבים שקשה לתקןם - כשהאדם מרגש חוץ פנימי לתקן הכל, אז הכל חוזר לסייע לזכות לעצמו ולעולם כולו. ע"כ צריך שהיה תמיד שמח בכל מדרגה שימצא את עצמו בה, כיוון שפנימיות נתיתו היא לטובה.

עה. כיצד מעlein ניצוצות הקדושה עמוקי הקליפות: מטהרים את הלב ע"י הדרכה של מוסר מושכל וטהור, מקדשים אותו ע"י ריעונות נעלימים של דבקות בד' ודעת ד' בתחלת הגונה שאפשר לאדם להשיג לפי שכלו וכח נשנתו. אח"כ משוטטים בכל מלא הרעיון המקיף את כל חדרי הנפש, ובכל הרעיון והדעת המשוטטה בעולם, ו מבחנים בכלם מה שיש מהם לטובה ומה שיש לרעה. גם באותם הריעונות שכמה רשותם שמשו בהם לרעה, מדקדים ו מבחנים איזה קורתוב של טוב יש בהם, וכשמדואים את הגערין הטוב בתחום עמי הרע מחייבים בו, מצחחים אותו ו מרחיבים אותו, ו מוציאים מה שיש להוציאו ממנו אל הפעול, ובזה הניצוץ עולה מקום קדשו.

עת. כמו שדעת ד' היא גבוהה מכל מדע, כך היא משתפלת להoir בלב היוטר קטן שבלבבות, והולכת ומaira במדרגותיה בכל אנשי המעלה לפיערכם. האפשרות של דעת ד', גם היא מזככת את כל העולם כולו, אך ע"פ שעדיין לא יצא מהכח אל הפעול.

פ. המוחדים שבבנ"א שמוצאים בקרובם נתיה לדעת ד', מוכרים הם להיות שקוועים בזה יותר מכל המקצועות שבתורה ושבחכמתם שבעלם, ואיןם רשאים לסוג אחר מדרגתם בשביל שום מניעה שבעלם - ואפילו אם יתדמה להם שע"י שיקועם בדעת ד' הם מאבדים כמה עניינים של מצות מעשיות ושל ידיעת התורה, או שאינם יוצאים ידי חובתם ברא. כי כל השלמות המעשי והתורי היא רק הדרכה להביא את

האדם לידי אותה המעלה העליונה של רדייפת דעת ד', וכיון שכבר בא האדם לידי מדה עליונה זו, חלילה לו לעזוב מה שהוא קודש חמור ולעסוק בקדוש קל. ובתווך הדבר שעניינו הדרה העליונה של נשמו השקוועה באמת באור ד', יתרחבו אצלו כל שבילי הדעת, ולבבו ימלא אור של צדק ויישבו של עולם, עד שימצא ברכה רבה ורוחב לב לעסוק בקדושת אמת גם בחילק המעשי שבתורה ושברא"א בהצלחה מרובה, הרבה יותר מהשוקעים בעניינים המעשיים לבדם, שלא הגיעו לידי אותה המדה של צמאן אמת לדעת ד'.

פא. דעת ד' מוכרחת היא להתמלא בהגיוון גדול של תורה ושל חכמה, כל חכמת העולם וחכמת החיים, כל יושר טبוי של מוסר ושל תרבות, וכל הכמה של אומץ הגוף וגבורת הנפש. אז היא יוצאה אל הפעול כפי אותה המדה, שהנפש החושקת לאור דעת ד' היא עלולה לה.

פב. לא רק ההשכלה השכלית בתבונה ברורה בענייני האלהות מרומרת את נשמת האדם, כי אם אפילו הצעירות הדמיונית. רק שהדמיון צריך הוא להיות מואר בשכל כמה אפשר, שלא יצא חוץ לגדר הרואין, הכח הדמיוני, ביחסו שלא יפרץ לפועל ג"כ בעולם המעשה ע"פ התכוונה הדמיונית הפנימית. נוסף ע"ז, מוכרחה הדבר שהטהרה המוסרית תהיה אידירה ומצוcta מאר, והמדות הטובות יהיו קבועות בנפש יפה יפה. אז יעשה אפילו הכח הדמיוני, כשהוא מתמך באמצעות לעניינים אלהים, נפלאות גדולות ויישועות בנשمت הפרט והכלל, והוא יהיה הגורם היסודי לתחיית העולם גם ברוח דעה מעשית, ושכל טוב חברותי, מתוקן ומקובל.

פג. כשמסלקים את הרעיון לגמרי מכל ענייני החומריות, אפילו מהטובים שביהם, שהם עסקי החברה הרצויים, השאייפה האלהית העליונה מתגברת אז, וממילא מתגברת הנשמה הרוחנית שבאדם, ומתיישרים כל כחוותיה מפני קרכתה למקורה האלקי. ובאותה התכוונה שהנשמה עומדת בעת סילוק דעתה מהענינים המוחשיים, איןינה רואיה לשום הנהגה בענייני החיים החברתיים, אבל המעד זהה מועיל לה הרבה, שאח"כ, כאשר היא יורדת מעילויה זה, ובאה לעסוק בסדרים המעשיים והתקינות המוחשיות שבחים, הם כולם מושרים לפניה, מפני שהיא מוצאה או את עצמה מלאה אומץ וישראל במדה זאת, שאינה נמצאת ביושר ואומץ האנושי הפשט, המעורב תמיד בעיוותים ובחולשות.

פד. יש כח בנשמה להשכיל השכלות של אמת מקרבה פנימה, מעצם מקור מעיינה. וההשכלות הללו הן גבוחות וטהורות כפי ערך טהרתה של הנשמה במעשהיה ובחכמתה הלימודית. ויוטר מכל טוהר מאירה לפניה הדרך הטהרה המוסרית של המדות הטובות, ורכיש הבינה באמונה לפי ההרגש של הלב הטהור, הבלתי מתחכם בארכות עקלקלות.

פה. בודאי אין שיק באין סוף שום מדע והשכלה בערכנו אנו, מ"מ אנו צריכים להמלט מציר של האפסיות השטחית, שהעדר ההשכלה מביא לה. וזה בא לנו ע"י העסק התמידי בהעיוון האלקי, לפי המדה שהנפש

יכולת לסובלו. אע"פ שאין עולה בידה מאומה מהשכלה חיובית באמתה ד' במושג אין סוף, מ"מ היא מוצלת עי"ז מהציוויליזציה האליה מביא להרים באפסיות, ומהמלאת אור של הויה עד אין חקר.

פ'. סופרים וכל עסוקני האומה הרוחניים, אשר בנפשם מקננת הדאגה לקיומו של עמנו בצורתו החומרית והרוחנית - עצות מרוחק מבקשים אנו, עצות שהן בודאי טובות: הרחבת השפה והספרות, בקשת דרכיהם שבhem מחייבים את הרוגש הלאומי הירושלמי. אבל עם העצות הרוחניות שהם כמו חדשות - אע"פ שבאמת כבר היו בנו בשכבר הימים, אלא שנתיישנו בימי התודעה וההתעלפות הלאומיות - אנו צריכים לחזק ג"כ את העצה הקרויה, את העצה שהיא בידינו ובין עינינו, את המשמירה של حق היהדות של האומה כולה, הנובעים ככלם ממקור היה העצמיים, ונונתנים לה חיים עצמיים בשמרם, ע"י קיומם ושמירתם, את צבינה הרוחני והמעשי.

פז. כשתים במרומי המחשבה האליהית, שהאדם בחופש רוחו ועוז דמיונו יכול להגיע אליה, להיות מתנוצץ בלבבו קוֹץ קטן ונצוץ כל מהאהרה המפוארה של המגמה הכללית של כל הטוב האוצר בהוויה כולה, כמו שהיא בראשית המחשבה ואחרית המעשה - אז הנשמה מתרוממת. וכפי אותו הערך של הזיכוך המעשי והמדועתי, וכפי אותה המדה של טהרת השכל וזכוכת התבונה, כך הקרבה האליהית הבראה מתכנסת בלב ובמוח, והאדם עולה למורומים, בא עד הראש, ומשם צופה לכל שבילי עולם, השכליים והמעשיים, ומשם יורד הוא מלא טוב וחסד, מלא גבורה והוד, ורואה באהבה עד ד', צאן אדם.

פח. אמונה אליהם מסורת את בני האדם, רק כפי אותה המדה שהגדולה האליהית היא נחקרה ונלמדת מאותו החלק החשוב שלהם, שהוא ראוי לכך, שזו מאירה הנשמה מאור העליון, ע"י מה שהיא נדבקת באהבה ודעה שלמה לחיי החיים, וכל ההרגשות הדעתות והמעשים מתחדדים. אבל ע"י ביטול של תורה העליונה, המביאה להכרת גדלות אליהם ושלמות העליונה שאין לה סוף וערך, נפגמת האמונה עצמה, ואנייה נונתנת את אותו הפרי הטוב שהוא צריכה לחת, ואנייה מרוממת את הנשמות בגלי משפלותם. ואז נופלת היא האמונה וმתרבים בזיה ומחלליה, ולא חשוב לאيتها, כ"א ע"י מה שהצדיקים יותר מעולים הגבורים והחכמים יותר שלמים בדעת אליהם שבכני אדם, יתחזקו מארך לגביר את תשוקת חקר גדלות ה', בכל הדריכים הגדולים, השכליים והמוסריים. עד שתלך האמונה ותתרומם, ותצא מफלהה לאור גדול, ותהי למקור חיים לכל הנשמות היותר גבוהות ועדינות שבעולם, כמו שהוא טבע האמתי שלה, וממילא ישוב אליה כבודה ויקירה גם בכל השדרות האנושיות כולן. ומה שנוגע לישראל בזמן זהה הוא כל עוגן ההצלחה של האומה, להסביר לה את יקר האמונה האליהית הטהורה, שהוא כל יסוד חייה.

פט. הנשמה הפנימית המחייבת את השיטה הסוציאלית כפי צורתה בימינו, היא המאור של התורה המעשית במלא טהרתה וצביונה. אלא שהשיטה בעצמה עומדת היא באמצעות, גודלה, ואניינה יודעת עדין את יסוד עצמיותה. אמן ימם יבואו ותהי למוסד נאמן, לאמץ התורה והמצויה במלא שיגוכם וטהרטם.

צ. האנרכיה, היא נובעת מיסוד יותר נעלם מהסוציאלית. אינינה יסוד לתורה המעשית וקיומה, כ"א להדבות האלהיות העליונה מכל מעשה וסידור חיובי. על כן היא עוד יותר רחוקה ממקורה, שהוא עומד רחוק מאד משפלות החיים של ההוה, מהסוציאליות, ובמצבה של עכשו ומצב החיים של ההוה, היא פרועה כולה, למורת הניצוץ האلهי הנשגב המסתתר בתוכייתה.

צא. מזיק מאד לחסידים, מלאי גבורה ד', ההתחברות הרוחנית עם האנשים הנמנכים, שיש בהם רק יראה חיצונית, והם מלאים פחד, רעה ועצבות שלפה, שהיא פרושה על כל שטח חיים הרוחניים. גדול הוא מאד צער הנשמה להשתתף עם בשיחה, ובתפילה, ובכל ענייני קדושה, וצריך הכנה גדולה מאד להיות מגביר את כח הרוחני ואת האור הבahir האلهי שבנשמה, למען הגן על עצמו, שלא תשפל נשמהו ע"י השפלות של קטנותם של בעלי היראה החיצונית שאין להם שום חפץ כבר, כ"א חולשת פחדם העצוב.

צב. האור הפנימי הזורח בכל הויה מוכרא הוא לבנות לו את עולמו. רץ הוא במלולו מבלי לשום לב אל התקשרותו הכללית באור המקיים שחוץ ממנו, שהוא מלא עולמים, גם לפि אותה המדה שיוכל הוא בפנימיו להבחין. אמן בפנימיו עירגה עליונה קבועה, להתחבר באור המקיים הגדל ורב ממנו באין ערוך. כשהיא מתגברת, מגלה היא את אור התשובה במעלתה העליונה, העולה על הצדקות הגמורה, שלא נשקעה בהויה הפנימית מעולם, כ"א הסתגלתה תמיד למה שגדול ממנו, המקיים אותה בעוזו.

צג. אין אפשרות להיות נשמר מטשטוש הצורה הרוחנית של האדם ושל האומה ע"י הכבד שבחיהם המעשים, בין המעשים החומריים של צרכי החומר, בין המעשים הרוחניים של חובת התורה והמצוה עם כל דקדוקיהם בשמיותם וידיעתם, המיגעים מאד את הנפש המשכלה השואפת לאור שאינו מוגבל בזהרו, ע"י הבירחה מהם - האדם תפוס הוא בידי החיים המעשיים, כל מה שירצה להיות מופקע משיעבודם יכబידו הם עליו - כי אם ע"י ההסתగות להם, בצורה סיורית כזו, שלא יוכל להחשיך את האור האצילי של החיים הרוחניים. ההסתగות להחיים החומריים, מוכרתת להיות ע"י השקפה טובה וזריזות הגונה בסיסוד תיקון הפרנסה בכבוד ובהתדר, וטיפול הגון בשמיות בריאות הגוף והרוח. והסתగות אל החיים המעשיים הרוחניים מוכרתת להיות ע"י התרגולות של שינון בהלכות הפסוקות עם ריווח של השקפה ביסודותיהם וטעמיהם, מבלי להסתבך יותר מדי בהויה והפלפולים, אבל להיות חמוץ בידיעה ברורה. שאז יסוד עול בלבול הדעת וההפקה הרוחנית, המבלה את לב כל מגש באפלה, המביאה מורך לב ועצבון רוח, שמחlijש את חי הנטה מלהתגבר באורה האלהי.

צד. הקשור בקשר של אהבה אל הכלל כולו וחפץ בתקנתו וטובתו, הרי הוא מקשור ג"כ אל הרעים והחטאיהם שבו, ובזה יש מוצא לפגימה בקדושת הנשמה הטהורה, החפיצה רק בקדש וטוב אמיתי, ובכל זאת מתעצמת כל נפש הצדיק, האוהב את הכלל, באהבת הבריות, אהבת האדם, וביחוד אהבת ישראל, עד שאיננו נסוג אחר ממשום דבר, ואפיילו מפני פגימה רוחנית שלו. וסוף דבר שהוא מברך את עצמו כ"כ עד שהוא מתקשך בתרמיציה הטוב של הכלל כולו, שבאמת כלות הכלל הוא לעולם טוב, טוב ד' לכל, והוא מתרומם עוד יותר ע"י אהבה

זו, וע"י התורוממות הרוח שלו מתרומות ג"כ הכלל, עד שאפילו הפרטים הרעים של הכלל הולכים ומתחבשים ע"י קישור של הנפש של הצדיק, האוhab את הכלל באמת, בהם. אלא שמי שזו היא דרך עבודתו, צריךшибור את עצמו מכך, ויהיה זריז וזהיר, שמעשיו וריעונותו וכל הרוגשותיו יהיו באמת נתונים לטובת הכלל כולו, שהו באמת מה שנוכל להבין מתווד רצון ד', שאז המחשבה הרווחנית שלו היא מתחדשת עם האחדות של הכלל, ולא תאוננה אליה רעה. אבל מי שבאה לתקשר אל אהבת הכלל ונפשו עופלה בקרבו בפנויות פרטיות שלו, אע"פ שניצוצי טהרה של אהבת הכלל ג"כ יש בו, מ"מ אין הנשמה שלו עצמה מרוכזת ומאחדת כראוי, וממילא אין קישורו עם הכלל כולו איתן, יוכל להיות שתכוון סגולות קישורו אל הצד הגורע והרע שככלל, והטוב והסגולוה שככלל תתרחק מקשר נשמתו, וזה הוא נפגם באמת הקשר הזה. ועל כן אנו מוצאים חוש טבעי בהרבה בן"א, בעלי יראה ותורה, שאינם חפצים לתקשר כ"א באהבת הטוביים שבבנ"א ובঙולות האומה. וזהו באמת דרך נכון לפניו כל אותן שלא נתבררו כראוי. אבל לא כך הוא דרך ד', הרואוי לשלי הנפש, אשר כה בידם לבורר את עצמו ואת נטיותיהם, שהם חייבם, בלבד האהבה הייתה לסגולות האומה, לאהוב את הכלל כולו, ולצפות לישועתו בכללו, לשועות כל פרטי הכלל כולו, בגין פירוד כלל וכלל, ואם הם מוצאים בנפשם איזה ירידה או לקות רוחנית ע"י הקישור לכל הכלל מפני חלקי הירודים, לא יסورو אחר דרך ד' הכללית הנאותה להם, אלא יזרדו להקנות לעצם את הבירור הראוי, באופן שייהיו יכולים להיות מוקשרים אל הכלל כולו, מצד תמצית טוב ד', הטוב האמתי, השורי בו, וזה לא תגרם להם אהבתם האצילה שום פגם וירידה כלל, כ"א עליה ותוספת טהרה גבורה וקדושה.

צח. טبعי הדבר הוא, שבההשקפה הרגילה, אותה ההתבוננות האלהית הבאה מהדעה הפנטאיסטי, שהיא ההשקפה היותר מפורסמת גם מצד האמונה, היא מסבבת לפעמים עצב וחלישות نفس, מפני הרפיוון הבא ברוח האדם בציורו, שהוא בثور נמצא מסובב מוגבל וחלש וחוק הוא מההשלמה האלהית, המaira באור תפארת גבורתה. ביחוד החולשה מתעוררת ע"י ההבלטה שהחסרונות המוסריים מתבלטים בנפש ע"י הפריליל במעמד האדם, לעומת השלמות האלהית, ביחס אל הצדק והמוסר. אמנם עלולה חולשה זו להיות מתמעטת באotta המדה שהאדם מוצא את עצמו איתן במעמדו המוסרי, המעשי והמדotti. אבל מ"מ אין החולשה נפקעת למגמי, מפני ההשערה הזורמת של הצעירות החדרה לגבי הגודל האلهי, המבahir בתעצומות אין סוף את הרעיון היותר רחב.

צו. פחות מההשקפה הזאת מיגעת את האדם ההשקפה המונוטאיסטי, הנוטה להסבירה השפינוזית, כשהיא מזדככת מסיגיה, המובלטת בחלוקת רבים ממנה בהחלק התבוני של החסידות החדשה, שאין שם דבר מלבדי האלהות. האדם מוצא את עצמו, שם אך לא יתפס בתוכיוו מקום בפני עצמו, שאז בקשרו בדמיונו מהשלמות של אין תכלית האלהית, הוא ודאי חדל ורופא, ואינו כלום, ואיןנו כלום עוד יותר מהאין כלום של הביטול הערכי שבא ע"י הצעירות הראשונה, מפני שהוא נחשב שאנו יש איזה מציאות לו בפ"ע בגבולו ותחום חפצו והכרתו, רגשותיו ונטיותיו, אלא שעולמו הוא קטן בכך שעור עד כדי חולשה ואפסיות לעומת הגודל האין תכליתי האلهי, אבל אין זאת אפסיות גמורה ומוחלטת בעצם, לא כן הוא בהשקפה השנייה, המסבירת שאין דבר חזץ מהאלוהות המוחלטת, א"כ השיקוע בנטיותיו הפרטיות של האדם, הנשענות על

השकפת החיים שיש איזה מציאות פרטית הוה לעצמה, אפילו בצורה שבקטנות, הוא רק הבל ושווא נתעה, וראוי היה לפיה להשקייה עולם להיות מחלישה את רוח האדם ב עמוק ההתבוננות שלה עוד יותר מהראשונה, מ"מ אין הדבר כן, אלא שזו האחרונה משיבת לאדם מיד את עז נצחו, היא רק מעודדת אותו, שאין לו לשכח את אמתת הויתו, וועליו להתרחק מכל ארותות החיים הנובעים מהמחשבה הטוענית של הישות של עצמו הפרט, הקרווע ברוחניותו מהאין סוף האלמי, אבל כיוון שהוא צועד על דרך זה, אין לו עוד לכבות דבר של מציאות כ"א דבר של דמיון כוזב, וכבר הוא מאושר באין סוף. אמן באמת אין עבודה זו קלה כ"כ כמו שמציר אותה הדמיון לכארה, היציאה ל חופש מסגר הדמיון היא עבודה לא פחות קשה מהיציאה לחופש מאייה מסגר מציאותי, מ"מ סוף עז רוח לו הוא יותר מהמחשבה האחרונה. אבל אי אפשר לגשת אליה כ"א ע"י ההרגל הגדול וההתלמוד השכלית היותר זכה שאפשר להיות ע"פ השקפה הראשונה, ואז היא מלבשת את המחשבה האחרונה באורה לכל פרטיה, ונעשית לה בית קיבול והיכל. אדני בהיכל קדשו.

צז. אך ע"פ שהעולם העיני וההרגשי השירי הוא יותר מזדכך ומתעללה ע"י המחשבה השנייה, המלאה מאור הענווה וביטול היש, מ"מ העולם המעשי איננו יכול להיות הולך את דרכו ע"פ ההסתכלות התדרירית העליונה הזאת, ומוכרח הוא adam להנמק את אورو מצד הכרח הסתגלותו לעולם המעשה ולהיות קשור במחשבה הימילית הראשונה, אבל בידיעה ברורה, שהיא איננה מחשבה ברורה כשהיא לעצמה, ולית לה مجرמה כלום, אלא שהיא מסוובת בסיכון שכלי וצורי ממהלך המחשבה העליונה של ההסתכלות השנייה שאמרנו. ואז העולם הממשי נעשה מזרז ומלובן ומלא צדק, והעולם המחשבי מתגבר ועולה מברכת מקורו, והם מתאחדים תמיד, ע"י הבטחות מאוחדות, ומרכז הרוחה מאוחד, ביחודה שלים.

תורה שבכתב היא מדת שמים. כאמור, לא הייתה תחילת הדריכה הכללית של כלות התורה וחדיש הדריך שבא ע"י המצוות בכללותם, יכול להיות מtgtala, מפני הכח הרוחני האלמי המתגלה בעצם תוכה של כלות האומה, כי אם הדבר הוא גביה ממנה. דוקא נשמה עליונה שעלתה אל הגובה האלמי במעלה בהירה ועליונה כ"כ שאין נפש האומה בכללה יכולה עדין להגיע לה, היא יכולה לגנות אור התורה שבכתב בעולם. ומשה עלה אל האלים. אמן אחר שכבר הוטבעה המطبع האלמי בנפש האומה ונקנה לה טبع חדש, אז מחוללת היא את הענפים כולם ע"פ רוחה, בדרך הסתעפות מהמקור האלמי. ואין שום פלא שהרוח הגדול של האומה, הולך ומרקם משפעו האלמי הגביה, מطبع עצמותה, כולל הוא לצד העליון המקורי הזה, וכלות הרוח וסעפי פרטיו כמו שהם משתלשלים באומה, הכל סקור הוא ומתבלט הצד האלמי העליון, הצד השמיימי, שימוש התורה שבכתב נתונה למשה, בכללות הטעבה בתוכיות האומה ופרטיה. כלת משה וכל תכיסייה.

נשומות גדולות אין להם מרגע מפחד ועצבון, עד שם באים לאותה המדרגה שהם נועדים לה מעצם טבעם ושורש מחציהם, להיות כלליהם כולם תמיד באור האלמי, בזוהר גדול של שכל בהיר וחשך אדיר של רצון כביר מאד. וכל מה שהוא נושא נושא איננו משביר את רעבונם, ולא משקיט את רוחם.

ק. אצל האלהות, הזמן הוא נצחי, ע"כ איננו זמן, מ"מ אינו אובד שום יתרון שיש לו זמן באשר הוא זמן. הגבול הוא באין סוף ומילא איננו גבול, ומ"מ איננו אובד את היתרון שיש לגבול באשר הוא גבול. השינוי הוא שיווי, ומ"מ איננו אובד את היתרון שיש לשינוי. ואני יכולם לדבר בהשגת אלחות מה שאנו משיגים מצד הזמן הגובל והשינוי, ואני יודעים שהדיבור הוא מצד הנצח האין סוף והשיווי, וכל המטרהה בזמן גבול ושינוי הוא אספקלריה שאינה מאירה, המכבלת מנצח אין סוף ושיווי, שהוא אספקלריה המaira.

קא. גודלי הנשמה אינם יכולים להיות נפרדים מן הכללות היותר מקיפה, כל חפצם ושייפתם היא תמיד טובת הכלל כולו, הכלל במלוא רוחבו גבשו ועמקו. אמנם הכלל מלא הוא מפרטים אין חקר, מפרטים אישיים ופרטים חברתיים. אין הכלל מעוטר כ"א לפי מילואו בשלמותם של אישיו הפרטיים, ושל קיבוציו הקטנים והגדולים, המשלימים אותו. הכללות העליונה, המשלימה כל, היא מונחת בתנוחת דעת ד' ואהבת ד', היצאת ממנה בהכרח, לפי גודל קניתה ועשרה. דעת ד' באהבה רבה, כשהיא מלאה את האור האמתי שלה, לפי ערכאה של כל נשמה כפי מה שהיא יכולה לשאת ולקלל, היא מבהמת באורה המוחלת את אהבת עולם, אהבת העולםים כולם, כל היצורים, וכל חוג החיים וההוויה שלהם. אהבת ההוויה יכולה מילא את לב הטוביים, החסידים שבבריות, ובשבבנ"א, לאושר של הכלם מצפים, לאורה ולשםחה של הכלם מיחלים, הם שואבים את אהבת כל ההוויה, המגוננת בריבוי יצוריה, מה אהבת ד' העליונה, מה אהבת השלמות המוחלתת והגמרה של סבת הכלל, מחולל כל ומהיה את כל. כשהאהבה יודדת מעולם האצלות לעולם הבריאה, היא יורדת בהתפרותה לפרט פרט, לניגודים וסתירות, לצורך של צמצום ומייעוט ערך ואהבה, לכל פרט מיוחד בשביל פרט אחר, ולפרטים רבים בשביל אחרים הרבים, ולפרטים בכלל מפני כלויות הכלולות. האספקלריה המaira של האהבה עומדת היא ברום עולם, בעולם האלהות. במקום שאין סתיירות, גבולים וניגודים. רק אוושר וטוב, ורחב באין תכלית. כשהתולדת האהבה העולמית יונקת ממנה יש לה הרבה מطبעה היא אינה סובלת גם ברדתה שום קמצנות ורעות עין, כשהיא מוכרת לצמצם את עצמה, היא מצמצמת את האהבה באהבה, גודרת את הטוב בטוב. משוקי אהבה הללו כשם רואים העולם, ביחס, מלא קינטוריות, איבות ורדיות וניגודים, מיד הם עורגים להיות משתתפים בכלל חייהם לשאייפות המביאות את הכללת החיים וializedם, שלום ושלותם. הם מרגישים וירודים, שקרבת אליהם שם עורגים אליה, בכלל נשמהם, היא מובילה אותם ורק להתחדשות עם הכלל ובعد הכלל. כשהם באים לשדרות האדם, ומווצאים פלוגות של עמים, דתוות, כתות ושייפות מנוגדות, הם מתאמצים לכל מכך להכליל את הכלל, לאחיה ולאחד. בחוש הרוחני הבריא של נשמתם הזכה, המועופפת מעוף אליה מעל לכל מצרים, מכיריהם הם, שהפרטים כולם צרייכם הם להיות מלאים, שהצורך החברותיות היותר טובות צרייכות להיות מתעלות, ומתכנסות עם כל אוושר פרטיהם באור החיים השלמים, הם חפציהם שייהיה כל פרט שמור ומחعلا, והכלל כולו מאוחד ומלא שלום. כשהם באים אל עם, ולבם קשר בכל מעמק חייהם עם אשרו נצחיו ועליוו, והם מווצאים אותו מוחולק ומפרק, מפולג למפלגות, למפלגות, איןנו יכולים להתאחד התאחדות גמור בשום מפלגה, כי הם חפציהם להתאחד עם האומה כולה, דוקא כולה בכללה, בכלל מילואה וטובה.

קב. הדרבות בד' זאת היא התשוקה היותר טבעית באדם בצורה מושכלת והרגשית, שהיא שהיא בכלל המצוין כולה בצורה אילמת וחרשת, בצורה כחנית, ישראל תכוונת האומה לקחה לה את התשוקה הזאת ליסוד חי

הלאומיות שלה, ע"פ גורלה ההיסטורית, אין הדבקות המוחלטת באלהים חיים, באור אין סוף, דבר שאפשר להיות חילופו בטעו ההוויה. כשם שאנו מוכרים לחיות, להיות ניוונים וمتגדלים, כך מוכרים אנו להיות דבקים בד'. הדבקות הנתבעת ממנו בכל מלא נשמתנו מוכrichtה היא להיות הולכת ומתחפתה בנו, הולכת ומחזקת בהרגש, הולכת ומתחזקת בהכרה ותבונה. בשום אופן לא תוכל האנושיות וגם כל ההוויה לחיות בכלל הזורם של תשוקת הדבקות האלהית, החי תמיד בקרבה ע"פ שהוא באופן סתום ונעלם. הילדות האנושית, הימים שהחושך היה ע"ב ומגושים, הנית בעולם יסודות של חיים כאלה שערכו את הדבקות האלהית לצאת מכל מלא האור שלה. אין לשער את צערה של הנשמה העולמית הכללית וצער הפנימי הנשמתי, של כל חי וכל אדם, על הלבן הרוחני, על מניעת הטוב האגנו בקרבו, המאייר כל כך, המעדן כל כך, המהווה חיי רוחב, חיי נצח, חיי גובה ועד. והחיים הללו הנם מוכרים לו, הם עצם טبعו והוויתו. והנה באה החולשה האנושית ותעשה אלילים אלמים, אלהות חמירות גסה וזוללה, מוגבלת וחסורה, ותשתחם את כל החרכמים.

קג. מציריים אנו לנו נשמה גדולה ענקית לכל מלא שאיפותיה, את תשוקתה הכבירה לחופש ואור, את צערה החזק, את מכואה הנמרץ על עלבון התבבל, - נשמת אברהם, - איך היא מתמורתה, רואה היא את האושר, את האור המוכן לכל, לכל الحي, לכל הנשמה, הרוחב האلهי הקורא להוויה: היה אור, הקורא לקול פרט: המלא אוושר, גודל, גובה ונחת, טוב וגבורה, אהבה ונעימות, - והבארות נסתמו, סתומים פלישתים וימלאום עפר, איך מתפרק הארי מהסוגר, איך נוטל הוא את מקלו בחرون, משבור את הצלמים, קורא בכח לאורה,لال אחד אל עולם.

קג. ממעמקי הנפש יקרא ישראל את אשר קרא צור מחייב, עמוקי ההכרה של האור והאוושר, ממעמקי החמלה לכל נשמה המתענה, לכל יצור המתפלל, לחיים הלאומיים, החברותיים והמוסריים, ההולכים ארחות מלאות סירים סובכים, מחוסר מעין חי בקרבו, מחוסר רשיון לשאוף לבקש את אשר הנשמה כולה של היקום צועקת בחבליה: בקשוני, דרשוני, - וחיו. בדרכי חשקו מחקים, בלב מלא חונף ומורך נגשו לגדל את מלך עולמים, בתור مليוי חובה של דרך ארץ לקראת גדל כה עז. לא יאמרכן ישראל, פחותה היא עבדות זו בעניינו, ע"פ שרבים הם הפרטים בקרבו הנזקקים לה, אבל לא כך הוא רוח הגוי, גוי מעולם, גוי איתן, גוי קורא בכח לאור ד' ועזוז החיים. מקרבו יוציא רוח כתוב להשחית גם את הטוב הנמור, את החיקוי אשר ירד מחוון לגבולו אל תוכו, וכנהר יקים לו מקרבו צר, אשר רוח ד' נססה בו. בנשמה לוהטת, מלאה חיים וגבורה עולמים יתגער, כפי יקום וככל נחמות ים יקרא: הנה האור, קול אלוהים חיים הקורא לי מעמק חי, הנה אור חופש עולמים לכל היקום, הבא וمبرיך מאור ד' על ציון, על מקום גי חזון, אשר דבר אל חי כkol שחל היחל להשמע משם.

קד. עוד ישמעו כל ענוו ארץ, עוד יאצינו כל קופרי תבל, ישיבו כל אשר בהם ניצוץ של חיים, יתעלו נשמות מתחתיות הארץ, ירומו אמללים מירכתי בור, יבואו האובדים הארץ אשור והנדחים בארץ מצרים, והשתחוו לד' בהר הקודש בירושלים.

קה. ישתחווו וקמו מלאי אונים, יתמוגגו והתחדשו אמיצי אור וכח, גודדים גודדים כבורי לבב יקומו, יקראו: הנה קם עם, החל חיota גוי, אשר יתן שטף לזרם חי אליהם במלא עולמים, העם העז, הנותן בעז דרכ בים סוער, סולל מסילות עולם לעוזו החיים של הדבקות באלהים.

קו. תמיד צריך לזכך את המחשבה בעניין האלהות, שתהיה ברורה, ללא סיגים של דמיונות כוזבים, של פחדי שוא, של תוכנות רעות, של העדרים וחסرونנות. וכפי גודל היזוכן של יסוד היסודות בתוכיות הנפש, כן תגדל ביוטר הפעולה שתפעל הדבקות האלהית, שברגש ושבהתקפות הלב, לנחל את כל מהלך החיים באורה ישרה.

קז. כשחושבים עד אלהים بلا השכלה ובלא תורה, מתחווה ברעיון ציור אף מלא תהו ובוהו, ואח"כ, כשבאים להשתעבד לעבודת אלהים ע"פ המושג הריקן הקדום, האדם הולך ומאנך את זוהר עולמו ע"י מה שהוא מקשר את עצמו לדבריו תהו והבל נידף. וכשהדבר הזה נמשך משך של איזה דורות, מוכחת הcpfira ליצאת בצורה תרבותית לעкорו את זכר אלהים. ואת כל המוסדים של עבודה אלהים. אבל מה היא עוקרת - רק הבלתי ודרכי بواس, שהם רק חוצצים בין האדם ובין אור אלהי אמרת. ועל משואות החורבות שהcpfira מחרבת, בונה דעתה אלהים הנשגבת את היכלה.

קח. אין לשער את הנחיצות של התשובה המעשית, בתיקון המעשים ע"פ התורה והיושר הגמור, לעניין כל המעלות העליונות של עליית הנשמה של הכלל והפרט. התמצית המעשית חובקת בנקודתה האחת היותר קטנה המוני המונחים של אידיאלים והגינויות ובחבים, המכשירים אותה בעולם ובחיים. וכשהיא נפגמת, ניטל החسن של כל האידיאלים הרוחניים במלא עולם, שהם מיוחסים לה אותו היחס של המרחב האטרי בעל מיליון קובייקים, המתלחצים באותו גשמי אחד לחוללו בצורתו הגבישית.

קט. ההפתחות של רוח האדם, מכשרת את שכלו העצמי ואת חפציו הפנימי להיות שואף אל הטוב הגמור שהוא הטוב האلهי, שהוא היסוד של המגמה לכל התגלות אלוהות, והשפעת התורה והנבואה בעולם. בימים הראשונים היה השכל הכללי של האנושות פחות מפותח, וחפציו היה ג"כ יותר ברברי, אז היה החזון האلهי כולו נועד לדוחות את השכל הסורר המשועבד רק להחפצים הבהמיים בכללות החברה האנושית, ולדוחוק תמיד את החפץ הטבעי, שהיתה התעוררותו יותר מכוונת לקראת הכיעור והחטא, התבسمות העולם ע"י כל המשך הדורות, ע"י ביסום היותר עליון של גילוי השכינה בישראל וע"י נסיונות הזמנים, התגדלות היחס החברותי, ותרהבות המדעים, זיקנה הרבה את רוח האדם, עד שאע"פ שלא נגמר עדין טהרתו, מ"מ חלק גדול מהגינויו ושאיפת רצונו הטבעי הנם מכונים מצד עצם אל הטוב האلهי, ונגד אותו החלק שכבר נודכן מוכחת היא הליברליות להתפשט, והאנרכיה לתפוס מקום. וכשבאה המסורת והדת אפילו בנסיבות היותר טהורה לכבותה תחת ידה את זה החלק המזוקק לא תצליח, אבל צריכה היא לסייע את רוח האדם בנקודת טהרתו, לכת במסילותו שכבר כבש, ולכזין את מטרתה נגד אותם חלקים הרוח של הדעת והרצון האנושי שעדיין לא נתבסמו, והם עומדים עודנה במצבם הפראי, כימי קדם, ולפי התנועה היחסית של החלקים המבוססים, עוד

הסנה בהם יותר גדולה כשהחקרים הבלתי מבוסמים, השרידים הרבים של הברבריות הולכים במצב הטבעי הפורע, והצד המתוקן שברוח האדם סוכך עליהם באברת דמיונו, להעטיף מעטה של ברק נוצץ על כל תועבה ושקר, זאת היא עבודה הקודש של עובדי ד', עד קץ הימים, עד אשר רוח הטומאה קליל יחולף, וזיו האדם והעולם יגלה בתפארת עוז, במלכות שדי.

ק. התשובה הייתר מקורית וטובה, הנובעת מאור התורה בעולם, היא השינוי בחלק דיני ממונות וכל המשפטים שבין אדם לחבריו הכלולים אצלנו בלימוד חושן משפט, בכל הבקיאות הגירסאית הייתר בהירה וכל החrifות הישרה והרחבה הייתר אפשרית. היא מתקנת את כל מכשולי הלב שבחיים ומעמידה את הצד האלهي על בסיסו הנאמן ונוטלת את מחץ הספק והנביכה מתוך הנשמה, ע"י מה שמאירה היא באורה הבahir את דרך החיים המעשיים. אמנם צריך תמיד להזכיר את הלב ואת המה ע"י יתר חלקי התורה, וביחוד ע"י השפעה מוסרית ועינונית חזקה ורחבה, בטל האור של ההגינונות הפנימיים שבהכרות האלוהית האציליות, כדי שתהיה הנשמה מוכשרת לסתור יפה בהצדך האלهي שבחלק המשפטי של תורה החיים, וזה יבא לה מקצע זה כשםן בעצמותיה לromeה ולשגבה.

קיא. אי אפשר כלל שלא נסתכל ונעיין בענייני האלוהות. אין אנו צריכים להביט כלל איך העיון הזה פועל עליוינו, או איזה תכליות יוצא ממנו. אין מתחשים תכליות למקור המגמות כולם. הנשמה מתיבשת ומתדלדת ע"י העזיבה של העיון האלهي, ואח"כ על ידי הרgel ארוך של מחשבות יבשות וקלות ערך. אובdet היא את הירושון להعيון האלهي, ונעשה לה קשה ומזר, ולפי אותה המדעה היא טובעת במצולות היגנות, וקלקל המdotות, המעשיים והדעות. לא כל האנשים אמנים מוכשרים הם להعيון האלهي, אבל המוכשרים הם הנם פרי הנשמה הכללית של האדם, בהוציאם את כשרונם אל הפועל, נשמת האדם בכלל מתעללה היא ופורהת. בחשי מתחקנים הם המעשיים והמדות, מתיישרים דרכי החיים, ע"י פועלתן השכלית של צדיקים חכמי לב שנוצרו להיות תמיד מסתכלים כלפי מעלה - אותם יקרי הסגולה, שאין דבר שביעולם שילבבם, רק העונג של העיון האלهي בכל זהרנו וכל אגפיו. יש אשר מרוממותו ישלח פארותיו, ויאיר מדינית קדשו גם על שاري עיונים, וזה יצא לאור המזהה של לימוד תורה לשם, והتورה כולה, וכל החכמה, המחקר והדעת, מתעללה הוא באור תורה של מעלה, בתורה השמיית, שחוות נועם ד' היא מהותה. מסתכל לו בחיר יה זה בכלים, בכחות היצירה הפועלים, בהוויה לכל מלא עמקה, גדלה, גבהה ורומה, רואה בכל את ההוד והטוב, מעלה המוסרית הולכת ומתקדلت, מפני שהוא שואב את חייו מקור הצדקה והיושר. חכמת לבבו מתרחבת, מפני שהוא יונק תמיד מ舍די תבונות הזיו האלهي.

קיב. כל מה שיעין יותר האדם במעשה ד', כל מה שיכוין יותר את לבו להכיר על ידם את השלמות האלוהית, כל מה שיקנה לו ידיעות יותר ברורות בהליכות החיים של המוסר הטהור והשלמות של המעשיים הייתר טובים, כן יוסיף להופיע עליו האור האלهي, והסבירות פנימיות מעונג השלמות האלוהית יחלו לנבע בכלiot, וימלא מהו וליבו אור ונעם עליון, הממלא את כל הנשמה ואת כל הנסיבות טהרה וענות צדק, אהבת הבריות, יושר ומשפט ושמחה עולמים, המשותפת עם שפע חדות ד' מקומו.

קיג. הגליים הנשמעות של השלמות האלוהית, כל מה שהם מתעלמים, יותר הם מזוככים, ויתר הם מתרחבים. מתכונת המבטא והדיבור לא יכולם כל הגיון לשונ, וכל ניב שפטים לא תעריכם, כל מיליצה וכלי שירה תקצר מלספר את זיו הדרם. אז יאלם האדם ושפתיו תשקנה אשה לאחותה, ובקרוב לב عمוק יגלה אור עז והדר גבורה נשאה ורוחמים עליונים על כל היקום, שפעת חסד ואהבה ונדייה לב שאין לשערה בכל פועל של צדקה מעשית. נועם נשמה זו תמקת את החיים הכלליים, נוטלת היא את העוקץ המכאי של המארה הנתוña בחיים האנושיים מפני חטא האדם וסכלותו, מפני שפלות נפשו וקדרוותה. המלה היוצאת מלב מתנה זו, בעת עלייתה, בעת מושכה איתן בגביה מרומי החסד האלוהי, היא גדולה ועוזה, היא פועלת ומחלטת. ותגזר אומר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור. והאור הולך הלאן וגדל, ובעת יהל להתעלם, ימחר הצדק אל הצדקה המעשית, אל התורה והעבודה, אל הטוב והחסד החמרי, עידי ישוב להגלוות עליו הזיו העליון מסטר עליון.

קיד. הנהו חשים במלא נשמתנו את ההכרה של הטוב המוחלט, את האי אפשרות של אי הויתו, ואת העירינה הבaltı פוסקת עמוקקי לבבנו להתעלות אליו, להתקרב אל מרומו, לחזות בנועמו. הנהו מרגישים, שהטוב השלם בהשלמת הויתו, החפשי מכל גדר, מכל תנאי וחק, מכל תאר ושינוי, מילואו הוא מילוי עולם. אין מקום למלוי שאיפתנו אל טוב זה אלא בהסתכלות האפשרית בניצוצי זיוו, אחרי אשר ירדנו אלנו וימלאנו עז וחימם, נצח והור. הנהו אחר כל החזין הזה נשאים צמאים אל התעלות הטוב, אין אנו מקיפים את מלא היקף הטוב בתומו, כי אם כשנזהה בו, בלבד מילוי הטוב, ג"כ התעלות הטוב, פריחה תמידית, תוספת עז ועילוי בלי מצרים, بلا עמידה. מילוי העצמון האידיאלי הזה יורנו דעת במא להבחן בין אור האלוהי לאור העולם החי מקורו. האור האלוהי ירוה אותנו את צמאנו הנשגב אל הטוב המוחלט, הקיים במרומי, והאור העולמי, ההולך ואור, ההולך ומתחילה, מחיי מקורו, ידשנו מהטוב של התעלות, של תגבורת הכח, של הוספת העילי, שהנו לו כ"כ צמאים ונכספים. לא נהייה לחווים להשביר את צמאון המדע והטוב, כשהוא מקופל יחד ונושא את דעו על ההוויה כולה לדעת את סוד האצלות המוסרי שבה, בمسקנה יבשה, שההוויה והഫסד היא המגמה האחורה, מה שאנו מוצאים את עצמנו מזה נעלבים ונדהמים, מלאי שמן מפעולה הולכת וסובבת, המדאיבה את נפשנו בהאנחה של אין כל חדש תחת המשמש. הנהו מתחנשאים מעלה להחזין הפשט שהחוושים קולטים בחיזוניותם מההוויה, הנהו צועדים בצעדנו הרוחניים למעלה מן המשמש, וגוזרים אנו, אין כל ישן, הכל פורח, הכל מתחילה, הכל מוסף תמיד אור וחימם. אין הרוח האצלי נופל גם בראשו, שהדרך של התעלות היא דרך מסובכת, שיש בה מעלות ומורדות, הליכות קדימה ונסיגות לאחר גדלות מאד, שגם הנה המורדות והנסיגות מלאות הנהן רוח והמוסרים, כשהיא מתבכרת ויוצאת מיד בוסריוותה, עד שאיננה נאכלת פגעה, היא מעלה את רוח האדם אל מرمוי האור האלוהי, מקלט בקרבו את המגמה הפנימית של דעת אליהם, החפשית מכל חוק וגבול, שבאווצר נשמתן של ישראל, שנתגלתה ע"י ההופעה האלוהית המיוחדת לו, בתור הפרה היותר עליון של הזורת אור נשמת האדם בקרב העמים כולם. ההתפתחות הגדירה תملאנו שיקוף אידיאלי מוסרי על כל ההוויה, ותביאנו לידי מילוי אור אלהי מדעי והכרתי כזה, המאחד את הויתנו עם אור חי העולמים בתכלית הטוהר והמוסר, העז

והגבורה בכל מילואם. כבוד אלהים, העטוף בהיצירה הרחבה, בכל גוניה העשירים והשונים, מתודע אלינו, בזיוו האידיאלי, ההורלך ומתגדל, יתגדל ויתקדש שמייה רבא.

קטנו. אהבת האדם את עצמו יכולת להשאר רק על המדרגה התחתונה שלו, שתהיה טבעית ונמנוכה, ומתוך קטנותה עלולה היא להתקלקל ולצאת חוץ לשורה, להיות ליסוד למעשים רעים ותוכנות רעות, וככפי מדרשו הקשרונית של האדם כן יכול הוא בהשחתתו להיות מסבב השחתה אל הכלל. ואotta האהבה בעצמה יכולה להיות גם כקדושהaidaiah, כל מה שהאדם מזוך את עצמו, מרים את דעתו ושכלו, מכונן את תוכנותיו ומעשיו לצד היותר נעללה וישר. כשהאדם מזוך את עצמו, והצד הטוב שבו הולך וכובש לו את מהותו, נעשה מבטו על המציגות כולם הולך ומair, והוא מושמח, וההוויה מוצאת חן בעיניו, מתוך שהוא מסתכל בה מנקודתו העצמית. ובאמת ההוויה היא טובה מאד, כשהאדם המסתכל בה פועל בקרבה וחיה עמה הוא טוב. וטובו של האדם בידו הוא כולם, או לפחות חלקים חשובים ממנו. ואותם חלקים שהם בידו להכניסם אל תחומי הטוב, הנם יכולים לשפר את כל הוינו, עד שגם חלקיו שאין טובם בידו יהלטו לטוב, שהם אותם החלקים והכחות שהם יוצאים מכלל הבבחנה החפשית, אעפ' שהנם קבועים באדם עצמו, באמת שיביכים הם יותר לכלות ההוויה, שהיא יכולה מתחפה לטוב, מתקשת באוריות נאים ומלבבים, כשהאדם מair בה בנשנתו הטובה ובכחותיו היפים המסורדים על פיה.

קטן. הרעיון עד ההתפתחות של ההוויה, וכל המצווי, הוא מורד את רוח האדם ומעלהו, סם חיים וסם מוות ביחד שקוועים בקרבו. כשהאדם מסתכל לאחרו ורואה את השפלות שבמצבי העבר, והוא כשהוא עומד במעמדו המוסרי, השכלי, והפיזיולוגי, מאושר מול העבר, דעתו נעשית זהה עליו מצד אחד, וגדרי המוסר מתורופפים אצלו. כמה מוסר שימצא בקרבו, יאמר, בעת אשר יתקפהו רוח רעה של איזה תאווה, שהוא די והותר ורב מאד מהנדרש ליצור שכמותו, שיסודו הוא בהמות ופראות גסה. לעומת זאת ההשקפה של ההתפתחות ביחס להעתיד היא מרוםמת ומעלה את האדם לגובה מוסרי כזה ממש, שראוי להיות מצטייר לבבו עפ' אותה ההסברה המתבאהת לפניו מהיידיעה עד גודלו של האדם בראשית הוינו, עד מושב אלהים אשר ישב טרם נטרד מגן עדן מוקדם. כל מה שמתעללה האדם בדעה והשכל, בתלמיד תורה ותוכנות טובות, מעוף שכלו וצירעו המוסרי, הולך הוא קדמה אל העתיד, וממילא הולך הוא רעיון ההתפתחות ופועל עליו לישר את דרכיו ולעוזר את חושיו המוסריים, עד אשר יכנס להיכלי הקדושה והטהרה בגבורה עלונה מלאה עז ד'. וההשקפה של העבר תאזורו או מץ של יראה, כי ישם אל לבו את השפלות הנוראה של העבר, ויחוש שבשחתו את דרכיו יוכל לפול באוטה השפלות החשכה, תחת אשר ע"י תיקון דרכיו ומעשיו, הפרטיהם והחברתיים, הנה אורה גדולה, הולכת ומaira, בהתעלות של אין סוף, נכוונה לפניו.

קיז. הזמן חידש לפרסם הכרות כאלה, שגרמו בפרסומן להרס את ההכרות, אשר בעצם אין שיבוכות ביחס שלילי להכרות המחדשות, אלא שמצד הרגל נצטברו יחד. האדם מקשר את כל מחשבותיו זה לזה, וכיון שחלק מהן משתנה, הולך השינוי עפ' כל היכר המחשבי. רק בדעת וחשבון יסיג לו האדם את הגבולים, להבחן עד היכן צריך להגיע יד השינוי של ההכרות החדשות בצדק, והיכן הוא המקום שם כלה כחן.طبع

הscal והצייר הרוחני בכלל לחוש בכוון את השינוי שבחילקן מחלקו הוא לוطبع של חיים, המביא לידי שכלול והוספה מעלה בכל עת אשר יחדש דבר באחד החלקים שבו.

קית. שלשה הם השינויים העיקריים, שבאו במהלך הצייר האנושי בזמן החדש, כשההעקרם הלו הסתעפו ענפים רבים. וambil' שימת לב להבין את המהות העיקרי המונח בעצמותם של אלה השינויים, למען דעתך כמה הם צריים להתרפסט, לגורור אחריהם עוד שינויים בדעות ובמעשים, גרמו השינויים לטובה הלו ג"כ מבוכה וערוביה, אשר תשוב לטובה ביחיד עם התגברות ההכרה, אחרי שיתפסת התלמיד הרוחני, בהגינות הנפש ואוצר הדעת, כראוי לו. שלשת השינויים העיקריים הם: האחד, השינוי במהלך המחשבה החברותית, השני, במהלך המחשבה הקוסmolוגית. השלישי, במהלך המחשבה ההתפתחותית. הבנת החברה האנושית, ובכלל החברים עצמם, היה עניין סגור ורז כמוös לפני ההמון הגדל בדורות לפניו, כמו כל הסודות של החכמת המעשית והיעונית. כל עדת וקהל היה היה סגורה בתחוםה, על כל יחיד לא פעלת בגלויה כ"א הסביבה הקרובה שלו, ובתוכמו חשב כן כל יחיד וכל ציבור, שהעולם הגדל הוא רק סבביו הרוחנית והגשנית. בני ישראל, ככל האדם, גם הם היו סגורים בתחוםם, ועוד במידה יותר גדולה, מפני שתי סבות חזקות, מפני הרדייפות הרבות אשר פגשו תמיד מהעולם האנושי הגדל, עד מקום שעיניהם היו יכולות לשנות, ומפני השינוי העקורי שבהליכי החיים הרוחניים והמעשיים שבינינו ובין ההמון הרוב של כל העמים תחת כל השמיים, מאז ומעולם.

קיט. ייחידי הסגולה בעלי הדעה הגדולה, ידעו מעולם את סוד האחדות הרוחנית, ידעו שרוח האדם רוח כללי הוא, עד כמה שהבדלות הרבות הרוחניות והחומריות עושות את שלהם להבדיל בין איש לאיש, ובין קיבוץ חברתי אחד למשנהו, עוד יותר מכל ההבדלות גדולה היא האחדות העצמית שביניהם, ומהחשבות פועלות ונפעלות מבלתי הרף, וסדרי החיים הולכים ומשתוים, מגמת ההשתנות היא ודאי לקלות תמיד את היוטר טוב, היוטר בריא ויותר עדין שככל קיבוץ ולנטע אותו על אדמות הכלל כולו. אבל ההמון לא הצין מעולם למעלה מהוגו, חשב שאין כאן שום יחש, שום כח פועל ומתפעל מסביבה זורה, ורק עוד רחוקה, על חוגו שלו הקרוב אליו. ובמספרת המחשבה המצווצמת הזאת נתרשמה הצורה הטופסית של עולמו הרוחני היוטר פנימי, על פי התכוונה הזאת נציגירה אהבתו האידיאלית לכל קודש, ויחושו לעמו המיוحد, וכל המתיחס לו, תקתו לעתיד, חזון רוחו על העולמות החבויים שלמעלה מהחוושים, השקפתו על החיים והמות, על החופש ועל השיעבוד. על העמידה ברשות עצמו ועל המשמעת, הכל היה נארג בהאריגה המצווצמת הזאת, של הציור של הסביבה הבודדת. **שהיא הינה הסך הכל של ההוויה.**

קכ. הזמן שינו את ההשקפה הזאת בתכלית השינוי, לא רק בציורים של החוגים המשכילים, כ"א בחוג ההמון כולו, מקטנו ועד גדוליו. ההכרה החברתית נסבה ונתרכזה, כל יחיד מרגיש, שהנהו לא בודד, ולא סגור בתחום מיוחד למרי, שהוא פועל ומתפעל מהמון חוגים רבים ורחבים, מסביבות שונות וגם זרות, ואין לייאש כל רוח לומר, שאין לי להתחשב עמו מואמה, גם אם יהיה רחוק שברוחקים. אבל כאן החשוב נתגדר, הערוביה נתרכזה. והצורך ללמד איך מסדרים מערכת רבת גוונים בתחום הצר של המחשבה המונית הרגילה, ואין

משאים את כל הטוב שבעולם הרוחני בעינו באין مجرעת אחרי כל מהפכה שהשפעה זורה מחוללת, ואין שואבים מן הכל רק את הטוב והאמת, את היישר והגון, צורך זה נתגדל עד מאד, ואי אפשר להסבירו כ"א עי השפעה מרובה של הסברת רעינות רוחניים פנימיים וטוביים שאי אפשר להוציא את הדבר אל הפעול כ"א עי העמדת המון משפיעים רוחניים טובים והגונים, המלאים דעה ורגש טוב ונעלם, עד כדי להשפיע ג"כ כלפי חוץ באופן יותר רצוי.

קכאמ. המחשבה הקוסmolוגית, גם היא גרמה לפעול שינוי גדול במהלך החיים הרוחניים. הרעינות אשר נספגו מהציר הקטנטן של העולם הכללי, ע"פ התכוונה הישנה במצב של שקייה וקטנות, הולמות הן לאוთה הקטנות של צמצום הסביבה. והרוח החדש הכללי, שבא לרגלי ההרחבה המדעית של ציר החוש כלפי ההוויה המוחשית, מוכרא הוא לחדר בתרחבו בין המונחים ובין צורה חדשה על העולם הרוחני וכל קשר מחשובתו, שצורך לימוד מרובה איך לכונן הכל מחדש בתכלית התקoon. עם ההשראה היותר מוצלחת של כל הטוב היסודי שבין. ואיך יעשה דבר זה אם לא ע"פ לימוד קבוע במעמקי הרוח, שיחולל המון גדול של הסברות, שייעמידו את תוכן הרוחני שלו על מעמדו המPAIR, שעוזר יוסיף נהרה ע"י הטוב שיקובץ מההרחבה של כל ההכרות החדשנות, אחרי אשר יתאיימו אל כל הטוב האצורי בכל הישן לפי צורתו הטהורה.

כלב. מהלך המחשבה של ההתפתחות, שנתפרסמה בכל השדרות, לרגלי למודי הטבע החדשנים, עשתה מהפכה רבה, בחוג המחשבות הרגילים. לא אצל ייחידי הסגולה, בעלי הדעה והגינוי, שמעולם הסתכלו בסדרי השתלשלותدرجאים, אפילו בההוויה הרוחנית המוסקרת בסקירה היותר נסתרה, שאין הדבר זר אצלם להבין במדת ההשואה ג"כ באופן זה בדבר ההתפתחות החומרית של העולם המוחשי, שראו הדבר שתהיה התגלתו מתאמת להשתלשלות הרוחנית של ההוויה, שאינה מחסרת דרגה אחת בדילוג וריקניות. אבל ההמון לא הסcinן להבין את ההתפתחות ברעיון שלם ומקייפ, ולא יכול לקשור על פיו את עולמו הרוחני לא הכבדות שיש עם התאמה של פסוקי תורה או מאמריהם מסורתיים אחרים לרעיון ההתפתחות מכבד הוא את העמדת המחשבה ההמונייה על מכונה, מלאכה זו נועחה היא מאד. הכל יודעים, שהמשל, החדה והרמז שלוטים בעניינים הללו, שהם כבשונו של עולם, בכל מקום, וגם אוזן ההמון רגילה להיות נשמעת לגזרה קצחה, שמדובר זה או אמר שמדובר כבשונו של עולם, בכל מקום, ושזה סתרי תורה, שהוא נעלם מפשטו, ודעתו מתישבת, והוא מתאמת בזה אל סקירת בעל המחשבה, זה, הוא בכלל סתרי תורה, שהוא מושג מפשטו, ודעתו מתישבת, והוא מתאמת בזה אל סקירת הרוחני, של כל המשער את סוד השירה העלiona שיש בהרצאת היחידות מנוי קדם. אבל איך להתאים את כל הקשר הרוחני, של כל הרצאת מחשבותיו שנתאנדרו יחד על פי הסדר של פתאומיות ודילגה, שהוא מצלת את המחשבה מלושוט במא שהוא רחוק מחזגה, בהפגשים עתה עם החטיבה החדשה של ההתפתחות, ההולכת ומתרפרסת וכובשת מקום בלבבות, זה צורך הרוחת אוריה מרובה, שתהיה הולכת וחודרת את כל השדרות, עד אשר יופיע בסדריו הנוחים גם בחוג היותר פשוט והמוני.

קכג. על כן הזמן מカリ להפצת הדעה, הדעה היותר רוממה, יותר רחבה ואידיאלית. אי אפשר לצורה הגסה של האמונה, אחרי אשר ירידה אחר ירידה ונתלבשה לבושים שקים עבים מאד, להחזיק מעמד.ומי זה ילביש את האמונה הטהורה את המחלצות הראויות לה, מי ישים על ראשה את אותו הצניף הטהור ההולם לפי הור

מלכotta, אם לא גדוֹלי הכהرون, חכמי לב, קדושי רגש וטהורי נפש, השתולים בחצרות ד', תלמידי חכמים המסורים להגין התורה ועמלה.

קד. ההתקשרות לאיזה תוכן היא מפלסת נתיב להחאים, אם התוכן הוא נעלם ונשגב כפי מדתו היו נתיבות החאים ג'כ נעלמים ונשגבים, ואם התוכן הוא נמוך ושפלו ערך יהיו לפיוו ג'כ נתיבות החאים נמוכים ושפלי ערך. אבל נתיבות יהיו להחאים בכל מקום שיש קשר קבוע לאיזה תוכן. האנשים הפשטנים והטבעיים קשורים הם יפה לעצמיותם החומרית, ובזה יש כבר לחאים נתיב סלול על פי דרכם. היוצאים מגבולה של השדרה היותר נמוכה כבר יש להם תוכן אצילי מצד חי המשפחה שלהם, אבל גם קשר זה הוא ג'כ טבוי וחמרי, ויש בו הרבה מגסות החאים. גדוֹלי המדע והמוסר, הנפשות אשר נזיככו הרבה ונתعلו ממעל להשאיפות ההמוניות, מוכrhoה הדבר, שקישורם הרוחני למגמות העליונה בחאים יהיה קבוע כדי שייהי לחאים נתיב סלול. אצל הקישורים הטבעיים אינם כפי כל המדה של האומץ הנהוגה בהמון הגדל, ואם פעם ישכו את מעלהם העליונה, וירצוו להשתנות עם ההמון הרגיל, יהיו הרבה יודדים ממן, אותם הקישורים הטבעיים, שדים כדי לthan מסלול קבוע לחבי ההמוניים, אינם מספיקים כלל לפולס נתיב לנשמהם הגדולה ורבת הכוחות של אנשי המעלה, ונדוֹלי המחשבה והרגש, רק כשהם עומדים במעלהם הנعلاה כבר נתיב חייהם סלול וככובש במערכה יותר מעולה מהנתיבות ההמוניות. אבל כשהם יודדים מרמת הפסגה אשר להם, יכולים להיות אובי דרך, ואומללים בחאים יותר מכל אמלל שבהמון. מה דגים שבין כיוון שהם יוצאים ליבשה מיד מרים, כך ת"ח כיוון שפירים מן התורה מיד מרים. אצילי הרוח מוכrhoהים הם להיות קבועים וקשורים בבית חיים, המלא אור וחים עליונים. האומר לאביו ולאמו לא ראיינו, ואת אחיו לא הכיר, ואת בניו לא ידע, כי שמרו אמרתך, ובריתך ינצרו.

קכח. ע"פ רוב, התכוונה החיצונית והפנימית של העולם סותרים זה את זה בהשקרותיהם. הסתירה כמובן, איןינה תמידית ובلتיה פשרה בטבעה, אדרבה, היא טבועה בעצם כדי לעורר התchapרות יותר בכירה רק אז יכולים הם החיים הפנימיים והחיצוניים להתאחד יחד. המוטבעים בתכוונה של שיקוע בענינים החיצוניים של העולם, אינם יכולים להשתקע בתכוונה הפנימית, והם מוצאים בנفسם ע"ז ניגוד עצום. להפך, המוטבעים להיות עוסקים בתכוונה הפנימית א"א להם להיות משתווים לגמרי עם התכוונה החיצונית של העולם, וכאשר הם מתאימים לחשוף את שתי התכוונות יחד, אז הם מתחילהם להרגיש את המכואב של הפירוד שביניהם.

קכג. הידיעה הברורה מחייבת את הרצון, כשהיא עומדת על הבסיס הטוב. חממדת הטוב כל שהיא מתבררת יותר כך היא מתחזקת, כל מה שמתברר יותר שהטוב הוא טוב באמת, כן הרצון מתגבר. גבורה הרצון מחייבת את היכולת. למדנו מזה, שהידיעה הרצון והיכולת הנם תמיד אחויזים יחד, ובמקרים שנמצא מدع לאין גבול, שהוא הרצון הוא בלתי גבול, והיכולת בלתי גבול, גם היא.

קכז. כל חטא בנפש האדם נובע מפגם ביכולת. נחלשה הנפש, ואני יכולה לעמוד נגד נטיית הרע שבה. חסרונו יכולת זה ב策תו אל הפעול מחייב הוא את כח הרצון של הטוב, וחלישות הרצון מחייבת חלישות הידיעה והכרת הטוב מתבטשת. התשובה באה אחר בינה. כMSGבאים את הכרת הטוב, הבהה בשלהותה גם עם

הכרת הרע. הרע מבחין את הטוב, כשהעומק הרע נעשה ידוע ברגעתו, מבהיק יותר עמוק הטעוב בטובו. וכל מה שידיעת הטוב מתרבורה, והפגם שגורם החטא להחשים את הידעעה, הולך לו ע"י השבת הרצון ונטיית הנפש אל הטוב, מתעוררת ע"י ההכרה ג"כ הנטיה לבסס את רצון הטוב ולהציג גם אותו מפגמו של החטא, והנפש אשר נחלשה מקבלת את טוביה בזיה להעמיד את נפילתה ולתקן את היכולת שלה שיתה במלואה בתורו יכולה לטוב, והבחירה נעשית ע"י זה חפשית, ושיקול הטוב נשקל הוא באין מפריע, ופועל מילא כה המושך הרוחני, שיש בכל נפש אל הטוב, להגביר את הכרעת הטוב ולהעמיד את סדרי החיים של היחיד והציבור כולם על המרכז של הטוב הגמור, שמלאו האחורה היא א/or ד'.

קצת. המוסר הננו אחד מחזינונות ההוויה, והוא טבוע ג"כ בכללות ההוויה, לפי אותו הערך שההוויה הכללית צריכה אליו, ובזה ישיחס גדול בין רוח האדם המתעללה בתוכנות מוסריותו עם ההוויה כולה. והקבוץ החברותי, שהוא כבר חלק רשותו ביותר מגילויי ההוויה לגבי גילוי ההוויה הנמצא ביחידים, לפי ערך גדולתו כך ניכרת החטיבה המוסרית בקרבו. ולפי אותה ההכרעה המוסרית שבקבוץ בתוכונה נפשית שבו, כך יחושו אל העולם הגדול מצד האופי המוסרי, שבכללו הולך הוא ונגדל. מקור מוסריות ההוויה הוא הדריכה האלהית, שהדריכה את ההוויה, ומדריכתה לכל גילוי. הנפשות המלאות אינטיניות של הכרה, לחדרו אל האור המוסרי ולהכירו בתורו נשמת ההוויה, היותר זורחת וחביבה, גם תחת המונח הcisויים של המלחמות והצבאות השערורי שמתגלת לפי השתחויות של ההשכמה עליה, הנן עלות במעלהיו היותר רומיות במציאות, וחביבותן בההוויה הכללית אדריה היא לאין חקר. אין הנה הנפשות אשר קרבת אליהם להן טוב, בעלייה מלאים הם עז וגבורת אליה לפעול ישועות לאדם רב, והם מארים לבני אדם את אור הצדקה העליון ואבותוקת היושר המPAIR באורה הגדול, הם מטבחים את חותם דרישת האמת וחפץ החיים בכל טהרתם ועוזום יחד על הכלל כולם. בחקי ההוויה הרוחניים, ובଉרים הגדול, מתפשתת היא התכנית המוסרית במלא שליטתה, אבל גם בחקים החמורים אין ניצוצה כבה, אורה הבahir של התוכנה הנובעת מצדוק העולמים הוא מעורב בתוכיותם, עד שכולם הנם מוכשרים להיות משפיעים ומקבלים השפעה ממוקד האור של המוסר המזוקק בזיקוקו האלחי, הטהור.

קצת. יש יצר הרע נסתר מאד ב עמוקה הנפש, קנהה מركבת עצומות, המביאה רפיאן ומחשכים לכל רעיון של אורה. הקנהה היא מזורה. רבים לא יכירוה, מפני שישנם כמה גורמים שמנועים את השפה מהלביעה, אבל היא ישנה, נרדמה היא במחבואו הנפש האנושית, והיא יוצאת לפעם בנסיבות שונות, חוץ מצורתה האמיתית, כדרון של כל התוצאות של הקנהה שאינם מתלבשות כ"א במלבוש נקרי, ונושאות עלייהן תמיד שם זר. הקנהה המזורה הזאת, היא הקנהה באלהים, האדם מקנא הוא באלהים על אשרו האין סופי, על שלמותו המוחלטת. הקנהה הזאת גורמת עקומות הדעת וחשכת המחשבה, טמطم השכל ורוגנו הרוח, וכשכל האמצעים אינם מספיקים להכיל את זמה היא מסימת בכפירה מוחלטת, כדי להסיר מהנפש הכוואת, אכולות הרקב. את העוקץ של הקנהה, הדוקר נורא אין מרפא למחלת זו, כ"א הארה עליונה של דעת אלהים בבודור ובעמוק הגינוי. הנטיות המינוחדות ביחס להסרת הנגע של קנהה זאת, שבהסרתו נפטר ג"כ מכל התולדות הרעות של הלבושים השונים שהיא מתלבשת בהם עד מחלת הכפירה המשועמת, המתפשטה בדורנו בתורו מחלת הזמן. הנטיות הללו שתים הנן, האחת היא נתיבת מדעית טהורה, והשנייה מדעית מוסרית. הנתיבת המדעית מבררת,

שההבדל שבין האלים והעולם תלוי הוא רק בדעה והשגה וארחות החיים. כל מה שהדעה מתעללה, מתקרב האדם והעולם לגודל האלקי, ובו רומותו העליונה של האדם והכברתו הגמורה מוצאת הוא שהכל הוא כולל באלים, והעצמיות הפרטית של כל פרט מפרטיה הוויה איננו כ"א התגלות אלוהות, הזורחת בגוונים שונים לפניינו, ולפי זה כל האוושר האלקי הלא אוושר של הכל. והוא שורר הוא הולך ומתרגדל, כל מה שהידיעה האלhit היא הולכת ומתבררת. וזהו סוד העונג הנעלה של ההשגה האלhit, שהוא הולך וחוש את אשרו העליון, את שלמותו הנצחית, המלאה חרווה ועוז, ואין כאן מקום לשום קנהה.

כל. הנטיבה השנייה היא מדעית-מוסרית, שהשלמות וחיווב המציאות האלhit היא תלולה במדת הצדקה החפשית, וכל מי שיעלה את חפשיות רצונו באותה מדת הצדקה המלא, שהאלים הוא נעלם בחפצו השלם הצדוק החפשי והמוחלט, הרי הוא משתaab בגופא דמלכא, וקונה לו את השלמות האלhit, מצד בטולו אל האור האלhit בעונג פנימי. ואין שום מעזר מושם נמצא לרום את חפצו חפשי למרום הצדקה האלhit, וככפי אותה המדת שהאדם מתקrab אל מדת הצדקה האלhit, הרי הוא מתעללה, ונעשה איש אלhit. ונמצא השלמות האלhit מחויבת להאלים מצד הצדקה החפשי שלו, שהוא זכות השווה לכל. אין מקום לקנהה.

כלא. העולם הפנימי צריך הוא להבנות תמיד, ולהשתכלה بلا הרף, עוד יותר מהבנייה התמידי של העולם החיצוני. ברוחו של אדם, כל מה שהוא מוצע ע"פ יסוד החפש הפסיכופנימי לטובה, זהו בנין פנים, וכל מה שהחפש הפסיכופנימי עומד מרחוק, או אינו משתף בזיה, הרי הוא בנין חזץ. אפילו ההכרה המדעית אינה נחשבת לבניין פנים כ"א כשהיא משתכלה כ"כ עד לכדי הטבעת הרצון היותר עמוק על פיה. אבל כ"ז שתהיה רק מצירת וhogeh, וחפש הלב בחיו אינו נוטל חלק במעטם החיים הציוריים הללו, הרי זה רק בניין חיצוני, שאין ההשלמה, היחידית והציבורית, נבנית בהם בנין עדי עד. התורה והיראה, החכמה והתפילה, ההכרה והעובדת, כשהם באים תמיד יחד, הנם משפרים את העולם בין מצדו הפנימי לבין מצדו החיצוני. כמשמעות אחד חסר, חסר לעומתו בסדר הבניין לפי החסرون, מחסור פנימי או מחסור חיצוני. ההכרות צרכות להיות נ מסרות תמיד לפי אותה המדת שיזעזו את הנטיות של הרצון מהדממה שלהם ויעורו לטובה. אז בונות ההכרות, יחד עם השכלה הפסיכופנימית, משללות את רוח האדם, גם את העולם הפנימי שלו. והוא עיקר היסוד, המונח בסדרי ההspirations, בין המתגלות לפניו ההכרה האנושית בדברים שהם כבשוונו של עולם, בין שהן באות בדרך הדרישת החיפושית, בין שהן באות ע"י הופעות הרוח בגלוי המדע הפנימי, בין שהן באות בתוכנות נבואה והתגלות אליהם, תמיד טبع הרוח הוא לבא מעולף בנסיבות מגוונות בגוונים, שהם מלויים את העצמיות שהכרה, והגוונים הם תמיד נתונים על ההכרה איזה עצמיות משליהם. ומה דעתך תמיד איך להכיר את ההכרה בידיוד הפנימי שלה, והוא הולך ונתקל בדרך כמה פעמים עד שהוא מגע בהמשך דורות ותקופות לידי איזה קירוב אל המקוריות שתחת הגוונים. ולמה לנו כל אלה, למה לא הובעו ולא הוכרו ההכרות התוכניות בעצמותן. אבל כשאנו באים לסקם את נקודות הבניין הפנימי, שהוא היסוד היותר עיקרי בהשכלה העולמי, אז נמצא שההכרות רק אז תפעלה על החפש לפי המגמה הטובה שבהן, דוקא כשהן באות בתחילת מגוונות, והגוונים הם מולדדים נתיות של חפש לטובה, בדוגמה שלמה, לפי התכוונה של התמצית הטוב של המבוקש שבהכרות. וכל מה שתתחלול יותר דעתך של אדם, הפרט והכללי, כך מתקrab הוא יותר לפנימיות ההכרות, אבל עם זה כיוון שהולידו הגוונים את

התנועה של התמצית הפנימית שבחברה, שהוא נטיית החפץ הטוב, שהוא המוסר שבחברה, הולכת הולדה זו ומתربה, דוקא עם ההסורה של הגוננים החיצוניים והעמידה על המקוריות הטהורה שבעצמות החברה. אבל אם היו ההצלחות באות ערכות, חשופות, בתוכוותן כמו שהן, אז לא היה כל מקום להתעוררות החיים הנפשיים הפנימיים, וההצלחות היו מתקפות בציורי הנפש, כמו שימוש הצלחות החיצונית של החושים באיזה אדם הנכנס לעולם שהוא כולם זר לו, שאמנם מתרשותן הן על רשות העצבים של חוש הראות, מתוות הן את התווים שלהם בלוח החיים, אבל אינם עמוקים בו את הויתם, אינם מתרשים בנשמה לשאת ענף ופרי, ולהתהפק לעצם מעצמי הפנימיים של האדם, לגדל את איכותו. ואוי אויה היה לעולם כולם אם תכונת הדעת, שהיא זיו החיים, הייתה עומדת בצורה כזאת, והיתה מתמדת ללא הפסק ולא תיקון כלל הקובלנה המרה של אהבתם רובי תורתי כמו זר נחשבו, תחת שעיל ידי הגוננים בא התוחלת של כי TABA חכמה לבך ודעת לנפשך יنعم, כי מוצאי מצא חיים ויפק רצון מד'.

קלב. המגמה האחרונה בחיים היא הקדושה. הקדושה היא חטיבה עליונה, שאין בה כלום מהחולשה שבמוסר. הקדושה אינה נלחמת כלל נגד האהבה העצמית, הטבועה עמוק במעמקי נפש כל חי, אלא שהיא מעמידה את האדם בצורה עליונה כזאת, שככל מה שיוטר יהיה אהוב את עצמו, ככה יתרפה הטוב שבו על הכל, על כל הסביבה, על כל העולם, על כל הווה. אין בתוכונה של קיבוץ ציבורי בשום אופן אפשרות לנטייה של החלטת האהבה העצמית, ואניינה בה כ"א היروس מוסרי, אם יוזמן, ורבון פנימי, האוכל כל. על כן אי אפשר כלל לדרש שיהיה בעולם עם מוסרי, כ"א עם קדוש, עם שככל מה שיגביר את עצמו, כל מה שיורםם את ערכו בפנים ובוחן, כן ירומם ויגביר את האור והטוב בעולם. ונמצא שההתמצית הטוב שבמוסר כולל היא כבר בהקדושה, בצורה יותר מפוארה, יפה ומעוגנת.

קלג. המוסר הוא הפרוזדור, והקדושה הטרקלין. כשהפרטים מכשירים את עצמו בטוהרה של המוסר, מתחעלת הקיבוץ, הכלל, להיות קדוש. המוסר הציבורי כבר הוא מנער מעליו את האבק של הדימגוגיה שבמוסר, ועוטה הוא, ע"י ההתקבצות של נציגי המוסר שברטיו, את האורה של גבורת הקדושה, שהיא מתחילה ע"י העמקה דוקא באהבה העצמית. ולהיפך כשהפרטים עוזבים את הטוהר המוסרית, האבוקה הנפשית הציבורית מתכנסת בתוכונה של טומאה, ומתגלת מפלצת אiomah של עם כבד עון, הרע מכל היה רעה, ומנוול מכל בריה משוקצת.

קלד. האומה שאין בכח כלולה להתרום אל הקדושה, איןנה יכולה מצד נשמה הכללית לتن לבניה השפעה לטהרת המוסר. רק האומה, שתכונת הקדושה מונחת בסתר גזע הרוחני, היא מסייעת את בניה להיות טהורם במוסר, עד אשר ירומם גם הפרט אל מרום הקדושה.

קללה. הנשומות של עולם התהוו הэн גדולות, גדולות מאד. הן מבקשות הרבה מן המצויאות, מבקשות הן מה שאין הכלים שלهن יכולים לסביר, מבקשות אויר גדול מאד. כל מה שהוא מגבל, מוקצב ונערך, איןן יכולים לשאתו. הן ירדו מועלתן מראשית הנטיה של הוהיה להולד, התרוממו כשלחתת וננדעכו. שאיפתם הבaltı

סופית לא תכליה, הן שואפות ונופלות. מלבשות בכלים שונים, שואפות הרבה יותר ויותר מהמדה, רואות שהן כלואות בחיקם, בתנאים מוגבלים שאינם מניחים להתרחב לאין קץ, למורומים אין די, והן נופלות בתוגה, ביוש, בעצב, בחרזון, ומתווך קצף - ברשע, בזדון, בשפלות, בכיעור, בתיעוב, בהירוס, בכל רע. התסיסה החיה שלهن איננה שוקטה. מתגלות הן בעוי פנים שבדור. וביתר מתגלות באיזה אחרית ימים, בתקופה שלפני הרת עולם, שקדם להויה יצירית חדשה ונפלה, בתחום שעל התרחבות הגבולים,טרם לדת חוק שמעל לחוקים. וסעיר מתחולל הולך וזועף, פרצים אחר פרצים יפרצו, חזפה מהזפה הגדל, מאין קורת רוח בכל האוצר הטוב של האור המוגבל והמצומצם, מפני שאיננו ממלא את כל המשאלות כולם, מפני שאיננו מסלק את כל המஸכות מעל כל פני הלוּט, שאיננו מגלה את כל הרזים ואיננו משביע את כל המאוים. בועטות הן בכל, בחלק הטוב, בגרעיני האושר המוביל אל המנוחה ושלות העולמים, המוביל אל עדני עד, אל רוממות נצחי נצחים. בועטות זועפות, משברות ומכלות, יורדות לروعות בשדה זרים, משפיקות בידי נכר, מחלות גאון כל צבי - ואין נחת. הסופות הללו יחוללו גשמי נדבה. ערפלី חשך אלו יהיו מכשיי אורדים גדולים. ומאצל ומחשך עיני עורים תרינה.

כלו. כשהנשמה מתגדלת, כשהיא מתרחבת ע"י מרחב חכמה ודעתי, צריים כל הקניינים הרוחניים הקטנים להיות מתעלים עמה, ותחת אשר במצב הקטנות היו יונקים משורש קטן, מוכראים הם להיות משתרשים במצב הגדלות והעליו, בשורש גדול אדיר ורומ.

כלו. בכל עלייה ועליה נמצא תמיד מצב של העדר הקודם להויה, שהוא מתגלה בתור מצב של נפילה וחילשות כח רוחני, הקודם לתגבורה כח מקור יותר נעה.

כלו. כשאדם הולך ע"פ תומת חינוכו, עומד במצב הפשטות של אמונה וסדר מוסרי מחובר ביראת העונש ואהבת שכר, בתור דבר העקרי, הגורם לכל סיבוב החיים הרוחניים שלו, כל המעשים הטובים והמדות הטובות יונקים או משורש קטן ושפלו זה. כיוון שהוא מתעללה, הרי הוא מתחילה לפתח את עינו, להכיר את הטוב והאур באמצעות עצמו, שוכח הוא מעט את עצמו, את פרטיותו, והריהו מכניס את עצמו יותר בחיי הכלל, הטוב הכלליichel הוא לקחת את לבבו. ומתווך הדילגה הרוחנית זו, שהוא דולג מתחוק החוג המוגבל באהבת עצמו הצרה אל אהבת הכלל הרחבה, הוא עלול לאבד קניינים, שהם אמנים לכארה קטנים, אבל באמת נכבדים הם מאד. סדרי חיים טובים, שהם מורשימים יפה בהליכותיו, בסדרי האמונה, מתאימים הם כולם ודוקא אל העליונות שבמטרה של אהבת הכלל. אבל לא קל הוא הדבר להכיר את כל התהום המדוייקים בתוך ההתרומות הרוחנית הכללית. אבל כמה שקשה היא עבודה זו בהתחלה מוכראת היא, כי אם יהיה האדם מאבד את הרשימים המעשיים כפי דיקנותם, מטשטש הוא בזה את הסגנון היוטר חזק שבחיי המעשה, שהוא הבסיס לחיה הרוח היותר רומיים. ומן שפוגם הוא בעברינות מעשית את האידיאלים הנשיים, שהם המגמות האחרונות של היותר רומיים. ואע"פ שהוא איננו מרגיש ביחסם של המחשבות העדרינות ברוממות עצם המעשים הללו, מ"מ כך היא המדה, שהנשמה נפגמת, האידיאלים מתרחקים בהיותם המציאות מההכרה הנפשית הפנימית, ככלומר מהוות החיים של הנפש, שהוא כבר שברה את הבסיס המعاش שלהם, ובזה כבר מתקצתו

הכנפים, והמעוף הנשמתי לגודל ושיגוב עליון מתחלש הוא בתוכיוותו. יכול להיות שהגנה, שיחשוב יציר וידמה, שהוא עדין שט בעולמות אציליים, שהוא שואף לאידיאלים רמיים, אבל הכח הפנימי מסולק והוא ומוטומטם ע"י הטמטום המעשוי. והמסגרת המעשית, שהיא בטוחה כ"כ בהשתמרותה, בהיות כל הנשמה קשורה למרכז של שכר ועונש, ללא התנשאות אידיאלית וחפץ של הכרה פרטית כלל, נעשית רפואי, אחרי ההתרומות אל עולם האצלות הנפשית והכרה השכלית. אשר על כן ההכרח מעיק, שכשם שהתעלתה הנפש להיות חייה חייה הכרה בכללותה, השאייפה של חמי הרוח, כן העמיק עוד יותר בחיפוש רוחני עד אשר תבא לאותו המצב, שהמקור הכללי של השאייפה האידיאלית יגלה לפנייה את כל מכניו, וה קישור הפנימי לפרטיות הדיקנות של ארכות החיים המעשיים, שהוא עומד הכנן על בסיסו בימי הקטנות, ישאר על עמדנו, ועוד יותר הידור וחמדת קודש בימי הגדלות, בעת ביכור המחשבה האצלית העילונה, אשר האמת של שכר ועונש לא יהיה עוד הגורם העיקרי בדחיפות החיים המוסריים, כ"א התשוקה האידיאלית, לחיים שיש בהם תוכן מדעי ומוסרי במלא מובנו.

קלט. סימן טוב הוא לאדם ולאומה, כשהחש המוסרי שבhem הולך הוא ומחפתה, החוש המפותח יפה מכיר הוא בכל פגם מוסרי של עצמו, והוא נסלב ממנו. יש גם שה הכרה המוסרית מקדמת היא את עצמה הרבה מהיכולת המוסרית החפשית, ואז הוסף דעת זו תוסיף מכובדים רבים, כי הוא רואה בעיני פקוחה, איך הקרעעים המוסריים שלו עצמו הם מענים את נשמו, והוא הולך בעצמו קודר תחת הלחץ של רצון עצמו הנדכא, מתגרת יד טבעה של היכולת המוסרית, שלא נתפתח עדין לו זו המדרגה של הכרה. אבל יסורים הללו יסורי אהבה הם, סוף כל סוף מביאים הם את האורה הגמורה. כיוון שה הכרה מתחילה לעשות את עבודתה המדעית, באה א"כ ג"כ היכולת ועולה את עבודתה הרצונית, כי סוף כל סוף הרצון, ובפניהם ידועים גם היכולת, שעל עצמו, הוא הגמר הבירור של הכרה, נדנוד הרצון וחולשת היכולת באה רק מסבטה של כהות הכרה. עוזרת היא ג"כ הסביבה כולה, החיצונה האובייקטיבית, להוציא אל הפועל את היכולת הגנוו בכח הכרה. כי התנועה לעילוי ההוויה אינה סגורה בשום עצם מיוחד לבדו, הולכת היא תנועה זו ומתקשת בכל היקף המתיחש לה. וכפי הגדל של הכרה המוסרית, וכפי מدت הריחוק שהרצון והיכולת המוסריות וחוקים הם ממנה, כך מכובנים הם הדברים הדוחקים את הרוח ו מביאים אותו לשכלולו, עד שהם מאחדים את היכולת הרצון עם הכרה, بما שהם מעדרנים ומעלים את נתית הרוח המתיחש לאלה אל אותו מروم הפסגה שה הכרה הגיעו כבר לה. והם הם יסורי הצדיקים, המזכיכים את האדם, ואת הגוי, וממשיכים אותו להיות צדיק חסיד ישר ונאמן.

קמ. האנטיליגנציה חושבת שיכולה היא להפריד מעל ההמון, שאז תהיה יותר בריאות ברוחה, יותר אצילתית במחשבתה. זהה טעות יסודית, טעות שאינה מכרת את הצד הבריא שיש בה הכרות הטבעית, ברגשות הטבעית, ובחוoshim הטבעיים, שלא נתתקנו, אבל גם לא נתקלקלו ע"י שום השפעה קולטורית. הצד הבריא של היושר מצוי באנשים גסים יותר ומה שהוא מצוי במלומדים ומוסריים בעלי מחשבה. יותר מובהקים הם המלומדים בדברים הפרטיים של המוסר, בחוקיו ודקוקיו, אבל עצם הרגשותו זאת היא מצויה באנשים בריאים טבעיות, שהם הם ההמון, עם הארץ. ולאו דוקא בהרגשות המוסר הרששית עולה הוא ההמון על אנשי הסגולה גם בהרגשות האמונה, הגדלות האלהית, היזופי, החושיות, הכל אשר לחיים בדרך ישרא, בלתי מסוננת

ע"י היצינורות המלאים שכר אגמי נפש של הדעת וההוכחה, הוא יותר בריא וטהור בהמון. אמנם לא יוכל ההמון לשמר בעצמו את עצומו וטהותו, איננו יכול לקשר יפה את מושגיו, גם איננו יודע איך לעמוד בקשרי המלחמה, בעת אשר הכרות והרגשות מתנגדות וסותרות זו"ז נלחמות בנפשו מבפנים או בעולם מבחוץ. זהה צורך הוא לעוזת גדולי התושיה, המישרים לפניו את נתיבות עולם. אבל כשם שמשפיעים עליו עצה ותושיה, כך הוא משפייע עליהם חיים בריאות. והצד המשותף של אצילי הרוח עם ההמון, הוא הכח המקים את שני הצדדים על מעמדם היפה, ושמרים מכל רקבון והtanוניות מוסרית וחומרית. הנבואה, הבאה מהיצינור האלקי, באה דוקא לשם מטרה זו, של איחוד הרוח המוני עם הרוח האצילי, המוחך ליחידי הסגולה. הביטויים המוניים מתלכדים בה עם המחשבה האידיאלית של עשייה הרוח.

קמא. אימוץ רוחני מיוחד יש ג"כ בכל ההוויה, בפרט הדום, הצומח, והחי. אין ספק שבכל מקום שהזהזה המצומצמת של ההזרחה הפנימית שנטה פחות את המעד הרוחני, אך"פ שהוא קורטוב קטן בלתי מפותח ומפורט, אבל איתן הוא שם, עוז ותקיף, ומהסנו ישפייע על השדרות המפותחות שהם למעלה ממנו, כל השيء לשדרה נמוכה. אין אנו יודעים לשער את הערכיהם של אימוץ החיים ובריאות הרוחניות, שמשפיעים علينا בעלי החיים האלמים, מפני שיתופנו עמם בחים. כבר נגלה כמעט לפני השיטוף הנפשי של אישי החברה הלאומית, ולבאים יותר בהשquetם, גם האנושית בכלל, אבל השיתוף הנשматי עם כללות החי עוד נעלם הוא, עוד לא עיז שום חוקר נפש להביע את בטהונו בציירף ידיעה זאת. אמנם באים הצעות הרוחניות, מעין חלומות, לפניו המדועים המדוייקים לבשר את הופעתם. יכולם אנו כבר להנשא לאותו הגובה של ההתחדשות עם חיי הכללי, ומשם עם ההוויה הצמחנית והדוממת, עם תמצית החיים, עם זיק האור חיי שבhem, הם משפיעים علينا וננו עליהם. כל מה שאנו מדברים ממסר וטוב, מחוון ושירה, אינם כ"א הרחבות ניצוצות, שבמקורן הכוו, בהוויה האלמת לפרטיה, הן יותר עזיות, יותר חיות באימוץ פנימי, אבל מצומצמות וצמאות להרחבה. לא רק עם עמי הארץ שבנו, עם ההמון הרחב אנו מתייחדים. זהו כבר עובדא מוחשת, שרוב האידיאלים צריכים הם להיות משוקים מטל החיים של ההטבה הכללית המונית הרחבה, זיו החיים בה יחד עם הקבוצה כולה שם עור ופסח הרוח ויולדת יהדו, אבל יותר מזה, עם אבני השדה בריתך וחית השדה השלמה לך.

קמב. כל מחשבה אידיאלית, הפעולה בחיים, מחוורת היא מהרכבה של של ורגש. השכל הוא מועט בדמותו ומרובה באיכותו, והוא יסוד הנשמה של האידיאל, ההולך ונמשך, חורז את החוט של החיים. הרגש הוא הגוף, שבו מתלבש תמיד האידיאל השכל, להסבירו לכך החיים הפועל. ברבות הימים יאבד הרגש את ערכו, יתישן ויזדקן, ולא יוסיף תה את כהו. אבל התמצית השכל שבו, אם אך הוא איתן וטהור, לא יעף ולא יזדקן. האמת קיימת לעד, ומקורה תשליך פלגים להשקות טל חיים, להחיות ענפים חדשים, ועצים רעננים, אשר יצמחו בצורתי רגש חדש, מלא כהعلوم, אשר ימלא את המקום של הרגש, אשר נפל מזקנה. כן הולכים הם חליפות החיים והמות בעולם הרגש. והחיים המוחלטים של השכל הטהור תמיד הם מחיים ומולדדים דור חדש, אחרי כלות היישן. מאורעות האבל, שפלות ידים של הדמה ואנינות, הכל נמצא במערכת הרגש. רגש כי ז肯, כי חדל להיות לו כה פועל, יפלו עמו כל הרוחות, אשר נתמכו בו ויתמלאו אור חיים לרגליו. המנהה הפועל ישאר

דום ונהבל. אל חזון של השארת הנפש לא יוכל כ"כ מהר לעלות, לדעת כי התמצית הscalpel, אשר יהיה את האידיאל החורגני. חיו וקיים הוא. כמו שאין התנחותים של השארת הנפש ותחיית המתים מראפאים את פצע המות, אשר פצע בלב נפשות דבקות בקרבתبشر ורוח. אבל סוף כל סוף מהר יעבור רוח חדש, וישלם נחומיים, הזיק השכללי יצא ממחבו. יהיה לאור ולהצלה, עמיד חיל גדול של רגשות חדשים. אゾורי אוניות. וגם ימיהם חוותו. עדי יפקדו. ויפנו מקום לחיל חדש, אבל משך החיים ילק תמיד במסילתו המובטחת.

קמג. אחדות ההוויה מתגברת בתוכן ההכרה האידיאלית, כל מה שהוא מתעללה. רואה איש הרוח את החיים במלא היקום, רואה את הכח העטוף בכל אשר ישاب ממנו חיים לנפשו, ובכל אשר כל החיים חיים ישאפו. החיים כמוסים הם ביסודות ההזונה, כמוסים בעמוקי ארץ, יוצאים ע"י הצמיחה והגידול אל הגילוי, באים בתור מזון, מתאחדים עםבשר האדם ורוחו, מתגליה בהם התכוונה הרוחנית, עוזו החיים, החופש והאור. מי אמר לנו שיש פירוד, מי יאמין להרגל ודמיון הצר, שאין עילוי הנשמה עילוי הכל, מי יבהיר מפני מרחבי מקום. מפני כתלים חוץניים. הרוח הגדול השוכן בשמי עז, בהיכל הצדק והבינה, הוא נותן עז וגבורה, הוא העז והגבורה הוא נותן חיים, והוא החיים וחיה החיים. הרצון מתחפת ע"י עז הכח, הכח בא לידי גמרו ברצון. כולל הרצון לצד הטוב, הרי הוא סוכם בקרבו את כל מלא החיים הכלולים במרחביה ההוויה. חוזר הוא הרצון ומפזר את הטוב על הכל, מתחפט הוא החפץ של הטוב, הולך הוא ומזריח את אורו בחזרה ביוטר עילוי, על כל המקומות אשר נוטל ממש עז החיים. והחיים, ההם כלים בגבול מה שאנו קוראים חיים, הלא הולכים הם ומתפשטים, הטוב שבhem לא כליה ולא יכליה, לא ידע קצב לעילויו והתפשטו, ליפוי ועצמו. כל תוכונה של יושר, של מוסר, של קדושה, של גבורה ותפארת, הנה הם גילויי החיים על מילוי ההוויה, שהם באים למעוז בתור כלים, שהרצון הטוב עושה בהם את חפזו. הרצון הטוב, כשהוא מתגבר בעת שאיבת החיים, נותן הוא גרעיני האור, ההולכים ורבים, בהתתרם עם הכח החיצוני.

בית המקדש בתור מרכזו הרוחני של האומה ומקור החיים הרוחניים של כל יחיד ממנה, מצד החזון המורגן הרהיב עין ביפוי ומנשא את הרעיון בעוזו איזמו צרייך הוא להבנות ברוח בכל יום אצל כל יחיד מישראל, כדי להשאי את נפשו במלא חייה בתוכיות האומה במצבה השלם. אז ישבו להיחיד כחותיו הנפשיים הרעננים, שחיי האמונה וחום ההרגש ואורו פורחים בהם בפרחי חמץ של שלל צבעים נחמדים למאד. תעודה זו מתכוונת בפועל ע"י סדר היום של הקרבות הנאמרות לפני התפללה: פרשת הכה/or, התמיד, הקטורת. זורעים הם את הגדול האلهי שכبية הגדול והקדוש בעמוקי הנשמה, קרוב למדת השיגוב שהיתה לכל יחיד בעת היהת האומה חייה, ומקדשה בתוכה על אדמותה. גרעיני התשוקה אל השלמה של האומה בתוכונתה הרוחנית, הולכים הם ועושים את פירותיהם על תלמי הלב, הם הולכים ורבים, משתרגים עם כל המון הריעונות הטוביים המתיחסים לתוכנה המרכזית זו, ונכנסת ישראל לבנייה ברוח בניין איתן בכחה לאלהים, אשר יתן לה עצמה מצד ההוד הנצחי האוצר בסגולות מאוייה, יותר מהמון בנינים חמורים ומוסדות לאומיים של חול, המאמצים כח כל לאום, אשר רק על בשרו וחייבו הגשמי יהיה. אהבת אלהים התמימה והנשאה מתעוררת ומתייצבת, היה בעז גדול בנשمت האומה, ע"י זכרונותיה מימי קדם, בהיות נר אלהים תמים עמדה. והאידיאליות של זכר נשגב זה, דולה עמוקים כל רעיון נחמד וכל משאת נפש כבירה

וקדושה, ומצבת לעניין האומה בכללה את ערכיה האלחיים הגדול, ש滿לא ה'וד והדר את כל חדרי לב של כל יחידי בנייה.

קמה. הרגש הוא יותר מהיר מן השכל. ברגע, האמרה אליהם מלאה היא תנווכת וישות גם טרם אשר נפתחה אף מעט מכל המונן החידות המכמוסות בה. מה שאין כן בשכל. השכל צריך עיבוד, בלי לימוד ועיוון מאומה לא ימצא. אם יתחלף הרגש בשכל, ויאבה להשתמש בשכל מבליע עובודה רוחנית, כ"א ליהנות מן המוכן, כשם שאפשר הדבר ברגע, מהרה יחשך לו עולמו, וסירים סבוכים יתגלו בחלקתו הרוחנית, אשר בכל עת יסתבר בhem, להרבות המכשלה על דרכו הרוחני. עת ומשפט ידע לב חכם להכנס בהיכל הרגש במילואו, להתענג מעದנו, ולעבור על חלקת השכל לעבד עבودתה. אז תבא דעת אליהם בלבדו, בצורתה היוטר רצואה.

קמו. החסידות המעשית, היא התגשותם של קרבת אליהם בחיים בפועל. כשהיא באה מצד ההגינוי המוסרי מתלבשת היא במעשה הטוב והחסד, שטובם מושג אל השכל האנושי ע"פ מדתו, וכשהיא באה מצד הרגש האלמי, העולה על המדה ההגינוי, המבקש מרגע בקרבת אליהם, התיאורית, בצורתה הרוחנית, מתלבשת היא במעשים של קדושה, שלפעמים הם מתמיים ג"כ את ההשכפה ההגינוי, וגם נותנים מקום לשפלי נפש לחיקות אותם בלבד רוח חיים פנימיים, אבל בעצם טהרתם באותה הנשמה העזיה, שהיא מתגעגת על קרבת אליהם המעשית, כשם שהיא צמאה לה בתוכונתה התיאורית, הדרכים הללו התמוהים הנם דרכי חיים מלאים או ר' וטובו. והם הם צינורות יקרים להזיל על ידם טל חיים של שמחה עולמים, של תום אמון בתוכיות הנפש, לרוממה מעל כל ההנחות המוגבלות על דבר הטוב והיושר, שבני אדם נלכדים בהם, ולעתים קרובות מאד רגליהם מתחומות על ידם, מפני הלחץ של حق ההגינוי הצר של השכל האנושי, המוגבל ביוטר.

קמן. היושר הוא הדבר היוטר עקי בהhowיה, העיגולים הנםطفالים לו, ככלומר חופש החיים, חופש המוחלט מצד מקור ההוויה, החופש שבמושג האלמי, שיצירת ההוויה באה מצד המוסרי, זהו הכל. ומשם נמשך שהמוסר שבארחות החיים הוא הצד המכريع את החיים. המוסר המוגבל האנושי איינו שלם, מפני שבעצמו הוא צריך למוסר להעמידו על טהרתו, אבל המושג המוסרי שבהחלטה מהותם שבו, זהה הצורה היוטר פנימית שבhhוויה. זאת היא השכינה, המביאה להכרה האליהית בחויפות עזה, היא האם המשפלה עצמה עד תחתית המדרגה של העולל, הצורך יניקה וטיפול ילדותי, ומקור שרשאה הוא מרום ונשא, יותר מכל حقי ההוויה, המקיפים כל בעז הענק של ההכרה והקביעות שלהם. בתוך העיגולים עצםם, בתוך حقי ההוויה המוכרחים, בתוך حقי הברזל האיתניים, שאינם משתנים בפועלם על גוי ועל אדם יחד, הפועלים את טובם על כל הרעים, ומקדיחים בצד הבוער שלהם גם את הטוביים והישראלים, בתוכיות פנימיות רק היושר הולך ופועל, הנם הולכים לתוכנת היושר ובשבילו. ההכרה המוסרית השלמה כשהיא מתגברת הרי היא מפלשת את נתיבת מבעד כל החוקים החוזצים, והם מבקרים בתוך העיטה ההכרחית המדומה את אור החופש המוסרי. ופלאים גדולים מתגלים לפי גדולת האמונה ויושר הלב, ממעל לכל حقי ההכרה גם בחוג הטבע המועק ומוגבל, וק"יו שעולה היא ההוויה הלה ועלה, ומקום הערך מתחפש הוא מהלאה להגבלה הצרה של החוקים העורמים, החרים, וטופחת היא את כל המערכת של החיים העצמיים, שהם מלאים של ורצון, שנדייבות ויושר הם מלאים את כל חללם. אשרי איש

אשר לא עוזב את עצמו בידי הסביבה המאפליה, ועיניו פקוחות לחזות בנוועם ד', המתגלה בעולמים היפים, המתראים לעיני רוח טהורום.

קמה. למה לא יהיה מתקדים כל מקרי ההוויה הכללית למקורה האדם והחי הייחידי, למה לא תתבادر ההוויה כולה ע"פ החלק הנראה ממנו. למה לא תהיה ההוויה כולה שואפת, מוקה, עליה ויורדת, וחזרת ועולה, בהרגשה פנימית, וב להשכלה מלאה, שהיא מוגדרת לפי חוגה הגדול, כדוגמתו של האדם לפניו ערכו, והחי לפניו ערכו. למה לא יצירר לנו הכל, בחטיבה אחת שלמה, ולמה לא יוכל החלק הטוב בכל מקום שהוא נמצא להאריך לעצמו ולכללו כולם. למה לא יבקש אור ד' בכל מקום, למה לא תתפשט השמחה בכל פינות החיים. למה לא תתגבר תשוקת הטוב על כל עז וגבורה. השאלות הללו ודוגמתן כל מה שהן נשאלות ביותר עזיות, ביותר גבורה וחריפות, כך הן ממלאות את תביעתן, והן מביאות את המסקנה הדורשה.

קמן. מה שצדיק סובל עון הדור ומכפר עליהם ביסורייו זהו דבר מורגש. כל אחד ואחד מישראל לפי מדתו מצטרף הוא מעון הדור. וכל מה שתכוונת הנפש נעשית יותר עדינה ויתר נקייה, נעשה הצער ההוא יותר ממולא באהבה. וכל מה שהצער, הבא ע"י האהבה אל הכלל, אל האומה, מדכא יותר את הלב, כך הנפש מתרוממת אל מרום הטהרה העלונה, והיא מתאימה לכלת בדרך טוביה וישראל, בדרך קדושה עלונה, כאילו היא נתבעת להשלים את מה שהוא חסר מצד הדור. ובזה באמת משפט הנפש הטהורה של הצדיק את המחסור הכללי. ורישומי הטוב, שהם מתוגרים ע"י היחיד, הצער הרוחני של הרבים נוגע בלבו, הולך הוא ופועל על הכלל, פועל הוא ג"כ בגלויה להלביש את הקדושה לווית חן וחסד, ופועל יותר מכל זה במסתרים, בסגולת הנפש, החבוייה מעין כל רואה.

כן. כמו רוממה היא, כמו אמת ושירה כמוסה היא, המחשבה הרויזית, שהאדם מצד כחו הרוחני הוא פועל על כל ההוויה כולה. אור החיים שבתוך החפשי, שיוכל להתעלות ע"י בחירת הטוב, בעז גבורה וחכמה נשאה לחוג נعلاה מאד, אין די מקום לצמצם את ערכו. מה נהדרה היא ההשכמה המוסרית, היוצאת מצורה אחרתית גדולה כזאת, אחריות של ההוויה כולה, של כל העולמות, שהנים בידו של אדם להרכבות בהן חן ואור, חיים שמחה וכבוד, כשהוא הולך בדרך ישירה, כשהוא מתחזק ומתחזיר בגבורה טהורה לככוש לפני דרכי חיים טובים ונערצים, והוא הולך ומתעלם מחייב אל חיל. ובידו להכאי בהם כל חלקה טובה, בהשפילו את نفسه, בהשחיתו את דרכיו, ובבחשיכו את אורו הרוחני, בהשבתו את טהרו המוסרי. הפסגה הרוממה המוסרית הזאת, הבנויה על פי חשבונו של עולם, גדול ונחדר זה, היא מעדנת את הנפש בהופעתה, עד אשר לא תוכל כלל להשפלה, היא משתגבת בחומרות ומגדלים של כל ההוויה כולה, של כל המציאות, של כל נצחם והודם של כל העולמים, להשמר על ידם מכל רע. אין זה יכול תכונת הרע להתרומות לקחת חלק בחיי האדם ובמעשהו, כשחובבו נsha ומרומם כזה ערוך לפני. אמנם ההשחתה המוסרית הקודמת יכולה לעצם את העין עד אשר לא העצר כה כלל לראות את האור הבahir של חשבון עולמי זה, האוזן תוכל להיות ערלה ע"י טמטומי החטאיהם, עד אשר לא תקשיב כלל את קול אלהים הקורא בכח מתוך הצעעה המוסרית הנשאה הזאת, החובקת מלא עולמי עד. אבל אך רעיון טוב לשוב להתקדש להטהר מכל חטא יעלה על לבו של האדם, והעין נפקחת והאוזן

מתפתחת מערלתה, וקול אלהים בכך קורא אל האדם מכל מלא עולמים להעלות מעל משכני אופל, ולהתרום באותה ההתוממות הרוחנית הגדולה, הנאותה לפי גודל האחריות של כל הוויה כולה, המוצעת לפניו.

קנא. מתגבר לפעמים באדם המעוֹף הרעוני, שהוא למלחה מכל הגזע קצוב, וכי'ו מכל הלהקה מעשית קבועה, ולבו שואף הוא אז אל על, ואניינו יכול בשום אופן לצמצם את נפשו בLIMITODIM מוקצבים. יtan אז חופש רוח, ישוטט כפי נטיתתו, ידרש את אלהים כפי אשר תנחחו נשמהו המרחפת על פלגי מים רבים. ואם יtan לב גם בעת ההיא אל איזה לימוד מעשי, לא יוכל להעמיק בו, כי רוחו שטה היא במרחקים, ומ"מ יוכל ללמידה אם תשאחו רוחו לימוד שטхи, שהמהירות הרעונית תשאחו על אברתה, יגעה ידיעות כאשר ימצא ויצטרפו לחשבון. אי אפשר לרוח כזה לסכם לו סדר וקצב, ואי אפשר להכביר עליו דיקינות מדודה, רק כפי המדעה אשר ימצא לנפשו אפשרות נוחה להתאפשר עם המציאות המעשית, ומצב החיים שהם דורשים את תפקידם, ואיןם יכולים יותר משליהם לגמרי, גם בשבייל טענות היותר נועלות של הרוחניות העליונה.

קנֶב. מהזרחה הכללית של השיטה הרוחנית העליונה, שאין עמה מצד גבהה ועליזוניותה, לא רעיון נאותה מוחשבות ברורות, לא אOTTIOT מיוחדות ולא עניינים מסוודרים. אבל יש בה גודל ויפעה פנימית, ממנה מתעטפות בהוד והדר כל המוחשבות המעשיות, והן מתמלאות עז וגבורה. וכל מה שהן נפרחות יותר בדיקניותם, הרי הן נשות כלים טובים להחזיק בהם את האור הטוב של הקדושה העליונה, החבויה מכל עין.

קנֶג. אמרת הדבר, שבימים הקדומים היו הפילוסופים יותר עוסקים בענייני האצילות והרוחניות, והמדעים עמדו אז בשפל המצב, ולעומת זה בימים האחרונים, כאשר שמו פניהם החוקרים את המדעים המעשיים גדלו והצלו וגילו חדשות רבות. אבל מזה אין אנו למדים כלל, שאנו צריכים להתרשם בהחטעקות של העניינים הרוחניים והאצלים, כי אם שלא נכון הדבר לגשת אל הידעות התלוויות בחושים והשיכות לעולם המעשה, ע"י חקירות מופשטות והשערות רוחניות. על כן כל האנשים אשר חלקלם בחכמה הוא החלק המוחשי, צריכים הם להתרחק במחקר זה מכל השערה רוחנית, ולשום פניהם אל החיפוש המחקרי. אבל עצמיות הרוחניות עצמה, עד האלהות והנפש מצד רוחנית, עד המוסר והצדק וכל התכונות הרוחניות שבhem, אפשר להצליח דוקא ע"י שיקוע רוחני. אלה העניינים, גם אחרי כל ההצלחה של החוקרים היותר חדשים, עומדים הם בעינם, וכל המוצאים את עצמן מוכנים להם, צריכים להתייחד בעיונים הללו, כדי להביא אור וחים לעולם.

קנֶד. מהמקורות הראשיים של דורות קדומים נשאב את החזונות הרוחניים, שהם צריכים בעז טהרתם להתגלות בנפשנו. ודוקא מהעתים שהחברים היו פשוטים ובראים, בהם היה התוכן הרוחני מתנוצץ בנשימותיהם של יחידי הסגולה במילוי וטוהר נשגב. בימי ההשכלה, ביחס המעשית והחברתית, נתפזר הכח הרוחני של האדם כלפי חוץ, כלפי העבודה הטכנית וסוגנות החיצונים של החיים, ובזה נחלש הרבה הכח

לקלוט את הצד הפנימי של החיים, שאנו צריכים להעוזר ע"י הירושה הגדולה אשר נשארה לנו מימי עולם - תורת ד' בכל הקיפה.

קנה. כל האמונה הנן נחלקות לשתי המערכות שכבר העיר עליהם הרמב"ם (כח מ') - לאמונות אמיתיות ואמונות מוכחות. האמונות האמיתיות הנן היסוד המקיים את כללות האמונה, והמוכחות הנן כמו קליפה ושומר לפרי. לפי הערך של כל עם וכל קיבוץ המתאחד תחת דגלת של איזה אמונה, כפי המדה שהאמונה היסודית היא יותר נשגבה נצחית ואמיתית, כפי זה הערך עצמו, יהיו גם הדברים הנלויים אליה יותר חיים חזקים ברורים ומושכלים, מתאימים לדרישות המוסר היותר טהורות, ולאור המדע היותר בהיר. לעיתים יבא זמן, שיגלה כח הכרחי לסלק איזה דבר מהאמונות המוכחות מתוך חוג האמונה, מפני שכבר הגיע מצב הקיבוץ הוא למדה זו, שאינו צריך עוד להיות נסעד בצד הכרחי ההוא של ציור אמונה זו. אז תוכל איזה מן תסיסה, מצד אחד נראה הדבר כפרצה בייסוד האמונה, ומצד השני כהארה והזרחת אור על האפק האמוני, והוספת כח ליסודה. ובאמת שני הצדדים הנם דברי אמת. לא כל האנשים ולא כל הסיעות יוכרו בפעם אחד ובתקופה אחת, ויזדמן הדבר, שחלק אחד כבר בא עד אותה המדה בפתח הכרתו ותרבותו, עד שאיננו צריך עוד לאותו ההכרה של איזה צד מן האמונה המוכחת, וכיון שכן, הרי העניין ההוא דבר יתר אצלו, שהוא מעכ卜 על מהלך רוחו וקדושת נשמו ותועפותה. אבל באותו החוג שלא בא עדין למדה זו, וההכרח הוא עומד לו בעינו, סילוק עניין מוכחה זה היא קציצה בנטיעות והרישת האמונה.

קנו. לרדת מעל הבמה ההיסטורית אפשר רק עם אשר גמר את אשר החל. לחזון רוחני אשר הוציא את כל המכמוס עמו לאור עולם. להתחילה ולא לגמור זהו דבר שאינו נהוג לגמרי למציאות. ההרגשה הפנימית, שהיא אידירה בקרבונו להעמדת קיום היהדות, בדעותיה ומעשייה, ביחיד עם גויתה ואדמותה, נובעת היא מההכרה הכלכלית של הציבור שעוד רב ממנו הדריך לגמור את אשר החלונו. התחלנו להגיד איזה דבר גדול, ביןנו לבין עצמנו ובאזור העולם כולו, ולא גמרנו עדיין. הנהנו עומדים באמצעות נאומנו, ולהפסיק לא נרצה ולא נוכל. לא נעזוב בשום אופן לא את ארחות חיינו הלאומיים ולא את שאיפותינו המופשטות, העולים מעל כל חוג פרטיו, שהם ייחד קשורים זה לזה, כשם שלא נעזוב את תקותנו לשוב להבנות ולהיות עם על האדמה ההיסטורית שלנו כימי עולם. לא נוכל לעזוב את כל אלה. האידיאלים המחייבים את הכלל, אינם מקרים כי"כ הם תופסים מקום בחיים, אבל הם הם הנם המחייבים את החיים כולם. כשהם מסתלקים נשמת החיים מסתלקת. לא נבלה כי"כ משומם מה שאנו מגמגים כי"כ במבטינו כשהאנו מדברים על דבר משא נפשנו. יודעים אנו שאין החסרון בבהירות הרעיון ואמתו. האמת בקרבונו חזקה היא למדי, אבל עשרה היא כי"כ ושותפה علينا המון רעיונות, עד שאין אנחנו מסוגלים עדיין להסביר בשפה ברורה. בשביל כך לא נסוג אחר. כמה שכח הדיבור שלנו ירצה לנו, נדבר ונסביר. בתוכיוננו אנו מבינים את הגינוינו. בהמשך הזמן יצא גם דיבורנו מהಗלוות הכבדה שהוא כבוש בה, ונוכל לדבר, לתאר ולהסביר במבטאים ברורים את אשר אנו מבקשים בהוויינו השלמה. עד תור הזוחב ההוא אمنם לא נחדל מעבודתנו, המعاشית והרוחנית.

קנוז. החיים המאושרים, בין של היחיד, בין של ציבור, הם הולכים ונמשכים כפי אותה המדה שהם דורכים בפועל את הדרכה המעשית, שהאידיאלים היוצרים נשגים הם מחייבים אותם. כל עליה מעשית בפרט הדיקנות של התנועות, שעל פי המשך ההגיוון יותר נשגב ורחב - ההגיוון העולה מכל חוג הצומח האנושי הן המשכיות של הגשמה האידיאלים המרומים. והצדדור כלפי התפתחות ועליו כל עליה כזאת, גוררת היא אחריה ברכה כmosה במעמקי החיים, מחוללת היא כח רוחני גדול, וממשכת איתנות לתוכף האידיאלים נצחונם, בעולם הפנימי של היחיד ובעולם החיצוני הכללי. ולהיפך, כל נסגה, כל הבלעה ואי הקפדה של הסדר המעשי, שהאידיאלים היוצרים נשגים הם מחייבים אותם בכללותם, אף שמצד אותה הנסגה עצמה לא תוכל השלשת האידיאלית להיות נפסקת בפועל - הילכת היא עדין בנצחונה את מסולה, ע"י כחות רבים שהוא מוצאת לפניה - מ"מ אותה הנפש הנסגה, היא מחשכת לה את עולמה. וכשהנסגה אחד אדר, צפון ב עמוקים, שמוחה בכל תקפו על הרמיסה האידיאלית, וגובה את הדקיוון של העלבון הרוחני מהעולם המתדלדל ומרתשל. הולך לו כח איתן זה ובונה את הפרצונות, מוקומם את הנכשלים ומעודד את החלשים, עד שהשכינה האידיאלית שבאה לשכנן בכבוד בנסיבותיהם של בני אדם, הרואים לקלוט אל קרבם את אוצר החיים האמיתיים בכל תוקפו ועשרו.

קנזה. כל מה שההכרה האידיאלית הולכת ועולה, כך משתרגים ענפיה ביותר, וכל מה שהוא נקמצת ונחשכת כפי מידה זו הענפים מתקצחים, ואינם יכולים להתפשט. הרחבת הענפים של האידיאליות אנו מוצאים בגובה העlion, בהאידיאליות האלהית של סדר ההוויה. החיים בטהורם, ברומם, ברוחניותם, במסורם והשכלתם, עומדים בראש האידיאל, ומתווך הבורר המובהק של האידיאל בהדרעה העlionה בחכמת היצירה, הענפים הם רבים ומסתעפים מאד, צרכי החיים רבים ושונים, וכל סדריהם וחבריהם הם, וטופשים מקום רחוב במציאות, ואין חסר גם הצורך היותר רוחוק מלהיות נמצוא וכל זה הוא מפני שעוז מאד הוא הכח המכיר, הבא עד תכונת החפץ והיכולת להוציאו אל הפועל את האידיאל הנשגב של החיים. תורה ישראל מצוינית היא, בהגשימה את האידיאליות המופשטת בכל סדרי החיים. והסדרים מתווך שהם תכיסי האידיאליות, הם ג"כ מתרחבים, נושאים ענף ופרי, והכל הוא משווה מטל החיים של שורש האידיאליות, שהוא ינצח את כל מה שהוא עומד לנגדו, וכל מה שרוצה מעט את כח התפשטוותו. ניצוץ קטן בנסיבות נראת לפעם האידיאלי, אבל גבוה רחב לאין קץ, ועמוק עמוקקי תחום הוא באיכותו. נמצינו למדים שהאידיאלים צרכים להיות עובדים בעצמאותם, וביחס שבינם לבין ענפיהם הרבים, האידיאלים הנראים מוקמצים בתור נקודה אחת קטנה - מפני שלפעמים משפט קטן ורגע יכול רכוש אידיאלים מרובה מאד, וצריכים אנו לברר את העושר הכםoso בו, וביתר מזה צריך לעמוד היחס שבין עצומותם של האידיאלים לענפיהם המעשיים.

קנץ. לפי אותו ערך שההכרה האידיאלית וחושן הרוחני מתגבר בלב, כן היחש שבין התוצאות המעשית להריעונות הכלליים מתקשר בקשר יותר עמוק, ונימין ככל שאים יכולים לקשר כלל עניין לעניין כשהרוח האידיאלי חסר מקורות, מספיקים הם לקשר בקשר עמוק וחוי המון מעשים, בדיקנות עליה, לרוח אידיאלי מקוררי, והתמיימות המעשית, מאוזרת בגבורה והוד נורא, הולכת וכובשת לה את נתיבות החיים. כל פרצה

מעשית מסובכת היא בעקירה מכחות האור של האידיאליות הכללית, שחדל לפי מיעוט האורה כח החיים הפנימי לעשות את פועלתו, והקשר חזק שבין הרוח והמעשים מתרופף - עד שנהפק לזרען, ולבילה במעשים שהם תוצאותיה של האידיאליות הנשאה - דוקא מטעמה של הנטיה לאידיאליות עצמה. ומתברר בזה החזון הרגיל, שאנו פוגשים במתנסאים למרומי רוח מוסרי, ברעיון המעלים להרס כל מבצר מעשי מדוייק וחוקי, שבאמת ההתנסאות הרוחנית איננה נטיה אידיאלית בריאה ומקורית, אלא כהות האורה הקיימת במקורות הנשמה לפיה טבעה ויולדתה הפנימית, המגדלת את הסגנון החיצוני בעושר מיללים נפוחות ורעיון מלאי הפעלות והתרגשות חולנית, המגדלת את הכמות האידיאלית על החשבון של איכותה היסודית. והרפוואה לחולשה זו איננה דבר אחר, כי"א הגדלת ההכרה האידיאלית בעוצם טהורתה, ע"י העמקה והרחבה ברוח מקורי היותר נעה, שאז מתגללה רוח גבורה וכחה הפעול, המנצח את החולשה המعيشית ומשיב להאידיאלים את כל הוד עוזם.

קס. האמונה המוכרחות, הן הסתעפויות היוצאות מהאידיאלים המקוריים אל האידיאליות המוגשות בחיים, והן נובעות בדרך ישירה מהאמונות שהם אמיתיות מוחלטות. יסודן של האמונות המוכרחות ומקום מושben הוא בכח הציור, בחוש האסתטי. מלבושים זה לבב, במליצה, ובהגשמה המעשה המגביל, בחוג המעשה, אל האמת המוחלטת שבספרה הרוחנית. מקור האמונה הוא באמונה האמיתית, באמתה המוחלטת, בתמצית הטוב והעילי שבו במקור החיים, וההויה הכללית והפרטית. כשהאמונה הפנימית היסודית מתגברת, מאנצלת היא מהודה ועוזזה על האמונה המוכרחת, ועם אצילותה עומדת היא האחראנה במקורה, מבסת ובסמת יפה את החיים המעשיים, נותנת להם את הברך הרואיו להם, מעונתם ומשפרותם, ולעולם לא ת策ך להלביש את עצמה לבושים שאינם שלה, ולהתאר את תוכונתה בתוכונה שאינה הולמתה, דהיינו תוכונת האמונה העליונה, אמונה האמת. ואמונה האמת מעלה אותה - אمنם בתורו בסיס מעשי לכבודה. וכל מה שהיא תהיה יותר מובלטה וניכרת, כן מובטחת היא האמונה הבסיסית במעטה, בפעולתה על החיים, ובכבודה, בכח המציר והמדמה של הכלל והפרט, עד שאפילו המעשים שהם יכולים לפגום בכל שהוא את הדרת קדושתה של האמונה התחתונה, הנם היותר מזוהרים והיוצר שנואים, בהכרה פנימית מוסרית מכל השדרה האנושית היותר אמיתית וישראל, וכן הולכת היא האמונה התחתונה ומתרחבת. וכל מה שהיא מתרחבת בחוגה, היא נעשית כלי יותר רחב, לקבל בתוכה את כלות ה Hod והאור של האמונה האמיתית, אמונה אמן

קסא. אנו צריכים לגלות מה שאנו מרגישים מהפעולות הטובות שהמצאות פועלות علينا, איך הן בונות את עולמנו, העולם היהודי והעולם הציבורי הלאומי שלנו. התפילין הם משלכים את צירונו. יש להם סגולה לחזק בנפש המניה אותם את התמצית של הדברים הנאמרים בהם. האותיות פועלות את פעלם על החקיקה הנפשית, התמצית הרוחני הפנימי, שהוא תכלית הדברים של הפרשיות הללו. בונה היא בכל יום את הנשמה הישראלית, בונה את כח הציור המיעוד אשר לישראל, שהוא נתן צביוון סגנוני לכל תוכנות החיים, לכל חייו והמוסר, לכל המהות הישראלית. ודוקא ע"י הוספה של מזון רוחני זה, שהלך הוא מיד יום ביומו ובשם את הנשמה של כל בן ישראל, הקץ הרוח העברי והיה תמיד נער וחיה, מוכן לsegola

הפרטית. יסוד גדול הוא בחינוכה של האומה הישראלית, חקיקת רוחה על פי מצבה המיוודת. המאכלים - מאכלים שללה, מותאים הם לרוחה פנימית, האסורים לה מטשטשים הם את הרוח. אין אנו צריכים למצא את הטשטוש הזה בסגולות המוסר הכללי. המוסר הכללי של האדם הולך הוא בדרכים אחרים, אינינו נזקק כי' לטיזורף הנפש בהתחלות נתיוותה. דבר זה מיוחד לישראל. המאכלות האסורות מטמטמות את הלב, מאבדות את הרושם של ציור החיים המיוודים לישראל, הקדושה הישראלית מטשטשת על ידם, ושוב אין כחوت הנפש מתקשרים בתוכנה ישראלית. והיחידים הללו נעשים כמו אברים, שתוכן החיים הפנימיים של האומה בעומק הרגשותיה אינינו נכנס בתוכן, נשמתם נפגמת. אין לייחיד שבישראל נשמה, כי' לא קוחה מכללות האומה, זאת היא הסגולה של גוי אחד בארץ. הווי מי יגלה את פני הלוות, יראו ויכירו כמה צרייך לכבד כל חוק ודין.

קסב. מתוך המוסר החפשי, המוסר האנושי, נkeh מוסדות להקמת האמונה, אמונה ישראל, הדרושה כי' לנו ולעולם כולו. נbaar את חזיותינו הפנימיים, את עומק קורת נשנו, בדבקות בד', דוקא כשהואו מציריים, קוראים ומכונים בשם ד' אלהי ישראל. הכוונה הזאת, נbaar כמה היא משקפת את רוחנו, כמה היא נותנת נופש לנשנתנו ומכשרת אותנו אל החיים הטהורים, שיש בהם גם חיל וחושן, גם קדושה וטהרה. המוסר אינינו מתרכז רק במעשים טובים בלבד, הטוביים רק במובנים החברותי. המוסר הוא ראשית הכל תכונה פנימית עדינה, שוכנת בנשמה לבקש את הטוב, את הטוב המוחלט, להיות בעצמו טוב, להיות דבק אל הטוב. רוח קודש זה, אינו נמצא לנו כי' בתוכן הדבקות האלהית, הבאה לנו מתוך אמונה ישראל המעשית והעיוונית. אנו מוכרים הכרה רוחני, פנימי, מוסרי, להיות מובלעים בתחום האומה, אומנתנו, האומה שמכללה, מכל כל דורותיה, יש לנו כל אוצר החיים שם חיים באמת, אנו חשים בקרוב רוחנו פנימה, אנו מרגישים כשהואנו עומדים במצב תהור זה, אנו אוהבים את שם ד', את אור ד' השוכן בנו, השורה באומה כולה, אנו אוהבים את התורה, את המצוות, את חוקי ד' ומשפטיו על ישראל. הדעה הולכת ומתרחבת בקרובנו פנימה, הולכת היא רטובה מTEL של חזיות נעלים ושל הרגשות נעימות. יש לנו אהבה, יש לנו מה לאהוב, מה לכבד, מה לקוות, بما למלא את תוכן החיים. מלאים אנו כל, מלאים דבר, דבר שיש לו עמו שיכוות עצמית פנימית, כבירה ונצחה. אנו נקרים מקרובנו, מעצמנו, לצמצם את מבטנו אל תוכיוננו. נוכל אח'ך להרחיב את הרעיון, לפשט את המחשבה, על פני מרחב כל. אבל בתחום אנו מוכרים להתקשר לחיים האמיתים שלנו, לחיים פנימה, לתוכיות נשמתנו, בנחת רוח, בנעימה, בחסד, בגבורה, באהבה ורענןות החיים.

קסג. שמעו אליו עמי. מתוך נשמתי אני מדבר עמכם, מתוך נשמת נשמתי, מתוך קשר החיים שאני קשור בכלכם, ואתם כולכם קשורים بي, מתוך אותה הרגשה שאני חש אותה עמוק יותר מכל הרגשות החיים שלי, שאתם רק אתם, רק כולכם, כולכם, כל נשמותיכם, כל דורותיכם, רק אתם הנכם תוכן חי, בכם אני חי, בכם, בחטיבה הכוללת של כולכם, יש לחיי אותו התוכן, שהוא קרווי חיים, מבלעדיכם אין לי כלום. כל התוכן, כל השאייפות, כל הערך של שיווי החיים, הכל אני מוצא בקרבי רק עמכם ואני זוקק להתקשר עם נשמותיכם כולכם. אני מוכרא לאהבה אתכם אהבה אין קץ. אי אפשר לי להרגיש שום הרגשה אחרת. כל אהבות הקטנות עם הגדולות שבכל תהליכי חי הצלאות הן באהבתכם באהבת כלותכם, הכלל שככל הפרטים שלכם בו

הווים וחיים כל אחד מכם כל נשמה בודדת שמכיל כולם היא ניצוץ גדול וחשוב מאבוקת אוור עולמיים, המaira ליאת אוור החיים אתם נווגנים אתם ליהים לעובדה, לתורה, לתפילה, לשירה לתקוה. דרכן הzinor של הויתכם אני חש את הכל אני אוהב את הכל על כנפי הרוח של חבתכם אני מתנסה לאהבת האלים והיא מהחוורת לי, מתחברות לי, משלהבת בלבי, מתחזחת ברועוני. עמכם עמי, אומתי,AMI, מקור חי. עמכם אני מעופף למרחבי עולם, עם נצחים, אני חי חי נצח. עם פארכם אני מלא הود ותפארת. עם ענותכם אני מלא מכאות. עם הצעיר שבנש machamotם אני מלא מורות. עם הדעה והתבונה שבקרובכם הני מלא דעתה ותבונה. אוצר חיים הוא לי כל עצב, כל חזק של מעמד רגיליםם. ארצכם ארץ תקותכם, קודש היא לי, שמיה לי מקור החן, מקור פאר העולמים, קרמלה ושורונה מקור התקווה, מקור הברכה, מקור שונה שנון החיים. שיתה ושמירה עוטים לפני הוד ויפעת עד.

קסד אני מלא אהבה לאלהים. אני יודע שמה שאני מבקש, מה שאני אהב אייננו נקרא בשום שם. איך יקרא בשם, מה שהוא יותר מן הכל, יותר מן הטוב, יותר מן המהות, יותר מן ההוויה, ואני אהב, ואני אומר אני אהב את האלים. שוכן הוא אור אין סוף בהביטוי של השם, בביטוי של האלים, ובכל השמות והכינויים של לבב האדם הורה והoga, בהנשא נשמו למעלה למעלה. אני יכול להשיב את נשמי באוותה האהבה הבאה מקשרי ההגון, מchiposh אוור אל שעל ידי העולם, שעל ידי ההוויה, החודרת לתוך העינים. נולדים לנו בנשומותינו אורות אליהם, אליהם רבים, להשקפת רוחנו, אל אחד אמת. ולפניהם אחד בעומק אמתו, אליהם מתגללה, שולט בנו. כובש את כל רוחנו, רוח כל היקום. כל מקום שיש רעיון, רגש, מחשבה ורצון, כל מקום שיש חיים אציליים רוחניים, מולך אוור אלהי, מושל, כובש, מתנוצץ, מתחדר, מהדר ומפאר, מהיה, מרום, הכל מתוך הבahirות של אוור ההוויה. מולך ומata, הממלכה קצובה, כל זמן שהוא מתוך העולם, מתוך ההוויה. לעיתים מתגבר האוור. רוצה החפץ באור יותר עדין, יותר פנימי, יותר אמת שהוא לעצמו, יותר עוז בתוכן תוכיותו, מופיע האוור על הכל, המחשבה על ההוויה, אין המעד יכול להתקיים. אין התוכן הולם. משתברים הכלים, מתים המלכים, מתים האלים, נשמותם מסתלקת, מركיעה לשחקים, הגופים יורדים לעלמא דפирודא, ההוויה מתיצבת ערומה, בודדה, קרואה, פזרה, בקרבה כנות, גנו וטמיר, חיש עולמים לאור עליון. חסד עולמים הניח בכלים הנשברים את ארו, את ניצוצותיו, בכל תנועה, בכל תוכן חיים, בכל מהות יש, יש ניצוץ. ניצוץ של ניצוץ, דק ודק מכל דק. האוור הפנימי, אוור אלהים עליון, בונה ומיד, מקבץ נפוזרים, מתכן עולמי עד, מסדר ומחבר. מתגללה מלכות עולמים, מאור אין סוף שבתוכיות הנשמה, מהאלים אל העולם, אוור חדש נולד. אוור זיו הדר פנוי אל.

קסה. בכלל האמונה היא שירות החיים, שירות המציאות, שירות ההוויה. והשירות היא ההשגה היותר חזורת, יותר פנימית ב עמוק מהות המושג בתוכנו הפנימי, מה שאי אפשר כלל להשגה הפרזית. על כן האספקלה היא האמיתית של החיים היא דוקא בתוך שירות החיים, לא בחיי החול המתבטאים ע"י הפרוזה. אווי לו למי שרוצה לאבד מן החיים את הדר השירות שלהם, הוא מאבד את כל התוך של החיים ואת כל האמת שבהם. הפרוזה כולה היא תופסת את ערכها, מפני שהיא נסמכת על שירות החיים.

קסו כשאדם אוכל, שותה, עושה כל צורך גופני, מתרגש באיזה התרגשות נפשית שיש בה עונג נפשי, מתעוררים בו כחותיו, לא לפה מدت השכל הצדקה והירוש לבדם, כי אם אותה המדה שהטבע הפשט, וגם

המקולקל מכבר ע"י מעשים בחיריים בלתי הגוגנים שלו, ושל כללות האדם, מושכת אותם. מדה זו נוהגת באדם ובעולם. ההכרה בהבירה רואה ברוח האדם חלק מן הוויה הכללית, כשם שההבטה השטחית רואה בגופו ובחותיו כן. ומצד רוחו גדול הוא האדם בעולם הרוח, ועל כן הוא תופס מקום חשוב מאד, ועילי רוחו, והשלתו, שכליילו וקלקללו, הוא הנושא יותר חשוב, לטובי החשובים וההוגים המעמיקים, מגביר אדם את רוחו, לצד הטוב, ככלומר לצד התכוונה שהיא מכוננת לשכלה של הוויה, לכללותה ולפרטיותה, לרוחה ולגיותה, מגביר בזה בפנים ידועים וחשובים למאד את הטוב בכל הוויה כולה. החשבון מתמזה, בין מיד בין לאחר זמן, והתכוונה מתהווה, בין בהוויה זמנית בין בהוויה שצורתה ביחס להזמן היא שונה הרבה מהתכוונה הזמן שאנו רגילים בו. הסקירה של הרוח הטהורה, המתנשא מעל לתקרה הנמנכה של החושים ונושאים, מדברת היא במידה של תוכנות האדם ברוחו ונפשו, עד ההוויה כולה, מונה היא את הנסיבות שבמציאות לפיקודם בעולם הקטן, שהוא באמת העולם הגדל עצמו, מוצאתה היא את אופי החיים, בכל תעלומותיהם, ובכל מסיבותיהם, ערוכים בסגנון זהה, שאפשר להציג מהם על כל הוויה, על העולמות כולם, על עולמי עד. וההבטה הזאת כשהיא קבועה, כסדרכי החיים מתאימים לה, היא פותחת שעריהם נפלאים, שערי שמיים ממש במלא מוכנסים. אשרי הדפק עליהם תמיד, יתנסה בהם ועל ידם מכל שפלות החיים, יתרום ויתעלה, על כל המעשים, וכל העולם כולה כדי הוא לו.

קס. משתוממים הם הרעיוןות מפני הדעות הזורות ההלכות ושותפות בעולם, בין דעתות זרות של כפירה מוחלטת, בין דעתות זרות של נטיות לאמונה זרות - נוצריות, מושלמניות, בודיות, וסתם עבדות זרות. וכל אלו פורצות הן בשטף אל תוך המחנה, לוקחות לבבות, רבים ומעוותות את הדרכים. המגנים על הדעות, ביחס של היהדות, מרימים קול צווה, מבטלים את הדעות הרעות, מגלים את זיופם ושקרם, והדבר מסופק מאי יעלה בידיים החפץ להסביר אחריו את מה שהחל להתפרק כהר פרצימ. אבל הסתכלות יותר חזורת צרייכיםanno למאורע זהה, הסתכלות כללית ומקפת, עם זה פרטית וחודרת עד לפנימי פנימיותן של כל המון הדעות ותוכני הרעיוןות האמוניים שבעולם בכלל יש ניצוץ או. הניטה הכללית של האדם שואפת אל הטוב, אל האמת, אל האושר הרוחני ב עמוק, עותה אמנם הרשעה והבעורות האנושית את הדרכים. אותו הניצוץ הטוב, אור ד', אור האורים, שא"א לנו לבטא, איינו יכול להתלבש באוטיות של שם מבטא, גם לא של שם רעיון. גנוו הוא, חביי הוא ב עמוק הקליפות היותר גסות. הולך העולם ומתבשם, הדעה הישרה הולכת ומרחבת את דרכה, ההגון הבריא והניסיונות הרבים מפנים את הדרך מהמכשולות, הטעויות הולכות ומחמעות, הסיבוכים של הדמיון הgas הולכים ומתפרקם. נשאר בחובו בעוצם תקפו עז הרוח הפנימי, הדוחף את ניצוצי הטוב להגלוות, וניצוצי הטוב, שהם זקי אור אמרת מוזהר אור אלהים אמרת, מתחילה להתראות מתוך כל חגי ארצת מאפלויות. על כן מתחילה להנתנוץ אבקי האמת והאור, המפוזרים בין כל האמונה השונות, שהם כולן נובעות מעין החיה היחיד, שעקרו ושרשו הוא תמיד אור ישראל, האמונה הטהורה העומדת על הבסיס היחיד שמעמידה לעד, ושלעד לא יمعد. זאת, תחת לדוחות את כל התוכן של הארג המיחשי - שהניצוצות הקטנות של הטוב מתחילה להנתנוץ ממן, שהם בעצם מצורדות נפשות לכלת אל עמקי התהום, שם עוד החושך שולט בעוצם גבורתו שזה לא יצליח - עליינו להרבות את האור המקורי, לגנות את הרוחב ואת העומק, את הכלילות והנצחיות שיש באורך של ישראל ואיך שככל ניצוצות שהוא טוב שבעולם אחר מתגלה הוא, נובע הוא ממקורו וმתחבר אליו בחיבור טבעי. אז מכל הניצוצות

המתגלים מחדש יתוסף אור וחימם לנשمة האומה הכבירה בעז רוחה, בכח אליהם שבה, ולבבות צמאי אורה יביטה אליה ונחרו, ולא ילכו לדרות בשדי אחר, גם את אותו המרעה אשר החלו להשוב שם הוא מקומו.

קסח. כשהאדם מסתכל בעצמו וראה את כחותו הגשמיים והרוחניים, את כחوت החיים שלו ושל המציאות כולה, ומכיר הוא בהכרה פנימית את העילי הרוחני, האור העליון שבஹוה, חודר ו מבחין בטובה העצום של שפעת המציאות במקורה האלמי, מיד כל כחותו מתחילה להיות כמהים לאותה האורה, והשלמות הכללית מטבעת את חותמה על נשמו.

קסט. הכה המתפשט בעולם, העוסק בפעולות שכליות מדוחיות ומעשיות, כשהוא מתרחק הרבה מקורו העליון, נעשה עLOB, חשור, ופעולותיו נעשות לקיימות. בנפשו של אדם גם כן זו היא המדה הנוגגת. כמשמעותיים אל המקור את הכה אל רוממות האצילות, הוא נעשה זך, טהור, מואר וחזק. כשהכח העליון, צריך לחדר פעולות יותר בהירות, מאסף אליו את כחותו שנשפלו, מתגדל ע"י אוסף זה הכה המקורי, ומהולל דברים חדשים.

קע. המצאות בונות הן את הנשמה, בין נשמת היחיד לבין נשמת הציבור. השירה האלית משוטטת ומרחפת על פני המציאות וחודרת בתוכוותן. הרעיון הגדול של התוך המלא של אמונה אליהם בצורתה הרוממה, המאשרת את החיים, הולך הוא ומתלווה עם כל מצוה בצורה פרטית מיוחדת לה, הצורה המיוחדת היא, מתהacketת היא בנשמה, לפי התוכן של המציאות ולפי הערך של הדבקות הנשמית, אל האור העליון שבמצוה, וכן הנשמה מתגדלת וכחה מתרבה.

קעא העין הפוקה רואה את החיים המתפשטים בכל ההוויה, בכללותה ובפרטיותה. ו מביט ומקשיב לעליותיהם וירידותיהם של כל הפרטים, אחד בשכלו את נשמת האדם, מדעו ושאייפת רצונו עם כל ההוויה, והכחות היוצר נמנעים מצומצמים ונרדמים, ומגביה לעלה את ציורו, עד רם ונשא. כל אשר יבא עמו במאע רחוק או קרוב הוא נתפס בפנימיות חיו שלו. מדי אכלו, שתותו, וכל עסקי גשמיותו, מכיר הוא גלי חיים שוטפים מן הכל אליו, מתבקשים להעלות על ידו ועמו. אוהב הוא את הכל, מרחם הוא, מלא הוא הود ויפעת גבורה, רוצה בעליית הכל. ובעלינו הוא מתדק הוא דבקות פנימית תמיד, בתשוקת הרוממות, שאין עמה הגה ורעיון, מפני שהוא גדול מכל מחשבה, אדריה מכל שם, עושה הוא בסיס לתשוקת עולמים זאת כל מוסר וכל צדק וטוב.

קעב. מלאה היא ההוויה אורות ומחשכים, סדרים ובלבולים, תיקון ותוהו. האדם הוא תמצית מלא, שההוויה כולה משתקפת בו. פונה הוא האדם במבטו, בנטיות דעתו אל האור, הסדר, התיקון שבஹוה, הרי הוא בעצמו מואר, מסודר ומתוקן, ומוסיף עוד בכחו אור, סידור ותיקון בההוויה כולה, בתור גורם יסודי וחלק עצמי ממנו, שאינו עומד לעצמו כ"א פועל ומתקפע מכללה. פונה הוא לצד השני, לחושך, לבלבול, לתוהו,

הרי הוא עצמו מתמלא חושך, תהו ובלבול, ומוסיף את הקלקולים הללו באופן נערק בההוויה כולה. הנטיות הללו שונות הנה, באיזה אופן נוטה הוא האדם לכך או לא, אבל העקרונות שלהם הם הרצון והמעשה שעמה, איזה עובדא שתהיה המשלמת את הרצון, חמירות או רוחנית, בחיבוני המסתירים. מסתכל האדם לפעמים בעמקי המחשבים שבמציאות, בראשי צוקין, שכל קלקלוי החיים, כל הבלוי השוא וכל מוראות הרשעה מהן יוצאים. הכה המתפשט במציאות המתגלים ועלול אל התהו והרשעה, נתית הלב שבאדם מוצאת גם בו יהס גדול. רע מנעוריו הוא יצר לב האדם. לנפלאות יחשוך, להעמק ברשע, לעולל עלילות נוראות, שהרבה יחריבו, ידיאבו, יבלבלו ויחשיכו. ומין הנאה של פועל, של שורר ומושל, הולכת ונצחה מזויה, והרשעה עושה לה נפטים ומתגדלת בלב, בעמקי הנשמה, ובעמקי המציאות. היכשופים וכל זוחמתם מפעלים הנם פרי העמeka זו, שמקורה הוא הרע שבמציאות, המכונן לעומת יצר לבו של האדם הרע, המתיחש זה אל זה ע"י יחוושים שונים, שההעמeka של הארץ, המציאות, מוצאת בהם את המון חוקיה, כחויה וمسئולותיה וארחות לימודיה.

קעג. האדם שהוא, בפנימיות נטיות גופו ומזגו, נוטה לרעה. היה האדם שבקרכו הרעה, נוטה היא אל ההסתכלות וההתקשרות העצמית, אל צד החושך והבלבול וההתהו שבההוויה. החפש להחריב, לשבר, לכלהות, אמץ הוא מאי בתוכן רוחו, ועל פי משקל זה הולך הוא זרם המדע וההשערה השכלית, הרציטירויות של הדמיון, וכל מערכי ההוויה המחייבת אליו בקרבו וחוצה לו. אבל האדם נוצר לעבוד עבודה אלהים, עובד הוא את אלהים بما שהוא משלל את עצמו, את הוינו, ואת כל ההוויה המתיחסת אליו יחש קרוב או רחוק. מעבד הוא את רצונו, בטבעו בקרבו הטבעה עליונה עדינה של הטוב האלהי. לפיעידון רצון זה, כך ההוויה הולכת ומתייצבת נגד עני רוחו בצד הבהיר, המסדר והמתוקן. לעומת מצב עולמו הפנימי, הולך ומתקנן, הולך ומשתכלל, כל כח ששואב האדם אל קרכו מההוויה הסובבת נעשה מוטבע בכחו הפנימי, ומטענו, הולך ומשתכלל, כל כח ששואב האדם אל קרכו מההוויה הסובבת נעשה מוטבע לבנות ולקלקל. מדי יום ביום, כשהאדם מרים את רצונו ע"י עבודה ד' המיוונית לעולמו הפנימי, היא עבודה התפילה, מאיר הוא בזה את נפשו בקרבו, מעין הוא את כח הוינו לצאת מתחום מחשי הרע והשממון אל מאורי הטוב וההתישבות, מחשבתו ורצוונו פונה היא מכל רפואי חושך של צד הקלקול שבההוויה וכל אגפיהם. אחרי אשר הכנין רוחו בקרבו, נכוון לו לחתת מזון, אוצר כח מהמציאות החיצונית לسفח אל כחו. כח זה יוסיף עצמה אל האור, אל האמת, אל צורת האדם המארה, אל צד הקודש, הדעת הברורה שמשמעות בתוכן ההוויה. אבל אם בעוד רוחו עכור, בעוד מצב נפשו מצומצם במאסרי הגוף, כמו שהוא בעוד לא זרחה הנפשיות הפנימית עליו את אורותיה, בעוד הדם עושה את שלו ע"פ תוכנות הפראית, המתעוררת מיד יום ביום כפי טבע החיים שבאדם, שאינה נתקת ממקום כל ימי צבאו, אם קודם שתתפלל על דמו כבר יוסיף לו כח מכני מן ההוויה, מן הסביבה, הרי הוא מקשר עז נפשי בצורה של חשן, של תהו, של נתיה להסתכלות ממשימה, של שורש הזוזה, התקשפות, העוננות והנהש, שבהם נפש האדם בעודה בזוזמתה טובעת. ועל זה כוח הכתוב ואומר: לא תאכלו על הדם, שככל זה הוא ג"כ לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם - תתפללו על הדם של החיים שנוח מזעפו, שיקט ויעדן, שירום מחותנו השפל, שיתנער מתרדמת הרשע של קטנותו. לא תנחשו ולא תעוננו.

קען. כל מהו, מתקן מה שהוא חוץ ממנו, ביחוד מה שהוא למטה ממנו - מתוך העודף, מתוך השבועה המיציאותית של עצמו הוא מהו. הופעת ההוויה הגלילית - מתוך הטעינה החmericית, מתוך הרוחנית, מהתויסת של האורה של מעלה היא באה. ותוספת זו כלולה היא בכל המרומים היוטר עליאנים, בכל הופעות היוטר נשגבות. עזיז ומרומם הוא הכח של נטיית צדקת עולמים, ליסד המון עולמי עד, ואין קץ לברכות אשר לראש צדיק יסוד עולם.

קעה. האידיאל המוסרי, לכל פרטיו, המעשיים, והציויריים, הוא תוצאה ישירה מהאידיאל השכלי, ברום חכינו. המחשבה של האנשים בעלי הרוח, משוטטת היא בעקרה למעלה, בגביה האידיאל השכלי, האמת והשקר, וזה כל התוכן שלה. התוכן של האידיאל המוסרי, כאחת מצלוותיו של האידיאל השכלי, כולל הוא עמו, ואיננו תופס מקום לבדו כלל. לא בכונה מדוייקת לצמצם המבט אל הפרטים של הטוב והרע, ולסור מרע, ולעשות טוב, נוכל לצייר לנו את האידיאל השכלי ברום גבاهו, עסק אין לו כלל עם אלה הפרטיות, אלא שכשימצא המואר ממנו פגישה עם תכנים כאלה, שיש בהם טוב ורע, ודאי יעשה את הטוב, ולא יעשה את הרע. הצמצום לכוין את האידיאל בשביל טוב ורע, זאת היא ירידת עצומה, למי שהיה מוכן לחיות חיים של האידיאל השכלי, בעצם טהרטו. וכל הפרעות נגד המוסר היוטר טוב הנהוג בספירה האנושית, הבאות מצד איזה התגברות של מחשבה חפשית נשאה, יונקות הן את לשדן, מתשוקת האידיאל השכלי לעלות אל מקומו. אלא שבמקום שהאידיאל השכלי לעולם לא ישולב את הערך של הטוב והרע, לא יאמר על הטוב רע ועל הרע טוב, אלא יתרוםם על גביהם, ובכל מגע שתבא לידיו, ישאר הטוב טוב, והרע רע, כל זמן שהוא בצבינו הרע ובגבולו, יבואו המשפעים מהnicozן הקטן של הזיהוות של מעלה, אשר רק השעת עין מהכהורה החודרת וחילישות של הרצון ביחס להחזקת המעד של הטוב והרע ביחסם אליהם בדרכי החיים פועל עליהם, לידי חילוף ותמורה, עד שייאמרו על הטוב רע, ועל הרע טוב, הארץ נשמטה מתחתם, ובשמות מעל לא ימצאו מעמד.

קעו. כל מה שהשפה יותר מתחשרה אצל בני אדם, והספרות מאמצת את כחה לגלוות את כל הצפון, את כל הגינוי הנפש היוטר כמוסים, וכל הציוירים והחויזנות היוטר מסובכים ועמומים, כן הולך החיבוב ומתרגדל על כל מי שכח בידו להרים את המ██לים מהדעות היוטר נשגבות, שעיל ידן צורת האדם מתעלת לעשوت את חובתו. ולא עוד, אלא שכל פתחו של כשרון הדיבור וההסברת הספרותית, סופו להביא לידי התעודה הנבואהית של הפיכת שפה ברורה לכל העמים, לקרוא כולם שם ד'. א"כ הרינו רואים בפריחתה של הספרות ג"כ הזורת אורו של מישיח בעולם. וההפרחה של פתוח השפה מתגללה היא בכל העניינים בחול' כבודש, בטמא כבטהו.

קען. מדרגות השכל הולכות הן מלמטה למעלה. בידוע הוא שגם כל ציורי הדמיון הנם באמת ציורי של, אלא שהם כדמות גרעיניין, שלא נגמרו עדין בגדולם. אמן כאשר השכל יתאשר, ויקיף את מהות החיים של האדם, אז יהיה כל הציוירים, של הדמיון מכל מדרגותיו, ושל השכל כולם, אחוזים זה זהה, כתבנית גוף ארגני, שכל חלקיו הם משולבים זה זהה. אז כאשר יחל הרעיון לעלות מלמטה למעלה, תהיה תעופתו מצומצמת, כי סוף כל סוף הרושם של הצנימה הקטנותית יפיעול עליו, שלא תתן לו את העז וההרחה החפשית. אבל כשילך הרעיון

במהלכו מלמעלה למטה, מתחופתו העליונה, עד תהומות הדמיון, והרגשים התלויים בו. אז יהיה האור מואר מאד, בשפעת חסד עליון.

קעה חסרון יש ביראה מצד החיצוני שלה, שהוא מרכיב את הלב יותר מדי,عروשquet מן האדם את תוכנת גבורתו, ועל כן נשאר הוא מצד, כגבר אין אונם. ובזה מונעת היא היראה, אפילו כשהיא יראה אללה, נובעת מסורת טהורה מעיקרה, את שכלו של העולם, ואת שלמות צורתו של האדם. כשהדברים באים למדה זו, כשמדת היראה מתמלאת בתמורות רבים, עד שהשפעתה מועלת לדכא את הלב יותר מדי. כשהנסקע בה הרוח יותר מדי. אז כבר מוכנת היא באנוישות רוח אחרת, רוח הפקרות, הבאה להפיג את ארסה של היראה החיצונית. כשהשתי הרוחות החיצונית היללו מתאבקות זו בזו, מתמלא העולם שכון, ואבק עליה עד כסא הכבוד, חולשה, קנאות, צבירות, ורשות מרובה מזה, עזות, תחרות, והפרקות ונבקת רוח [ס"א ריקנות יש] מעבר מזה, מפילים חללים רבים. והמן הולך ונמנוג, עד אשר יזרח ממש צדקה, והדעה האלהית העליונה תופיע בגבורה, ותביא מרפא בכנפה.

קעט. מה שהמחשبة האלהית היא קבועה בצורה מיוחדת וידועה אצל בני אדם, מפני ההרגל והדמיון הילדותי, מביא המענק יותר גדול ברוח האדם בباءו לכל דעת. זה ניצוץ מהפגם של עשיית פסל ותמונה, שהרבה הרבה מאד אנו צריכים להזהר בה. וביותר חובת הזהירות מתגדלת, בתקופת הדעת יותר בהירה. הcpfira, כל תעודתה במציאות היא רק להסר את הצורות המיוחדות מהמחשبة המהותית של כל החיים ורשך כל המחשבות قولן.ומי שמכיר את התוך שבcpfira מצד זה, מוצץ הוא את דבשה ומחזירה לשורש קדרותה. ומסתכל בהוד הקrho הנורא, כפור שם.

קפ. יקרים וקדושים הם לנו לבושי הציורים, מוכרים הם לנו, וכל בעלי גבול במבטיהם הרוחניים ביחוד. אבל תמיד בעת שאנו לחיים מדעים, אסור לנו לזרז מהנקודה העליונה, שرك מהבלתי נתפס אוր מתפלש בה נתפס, במהלך האצלות, מאור אין סוף. ואנו קרואים להיות מתעדנים בעדנים שמיימים, בכל פרטי ההכרות, שככל הגדל זהה, שממנו תוצאות כל החיים.

קפא. אם תרצה, בן אדם, הסתכל באור השכינה בכל היקום, הסתכל בעדן החיים השמיימים, אף הם מתפלשים בכל פינה וזווית שבחים. הרוחניים והחומריים, שנגדי עני בשרך, ונגדי עני רוחך. התבונן בפלאי היצירה, בחיה האלהות שלהם, לא בתוור איזה תכנית כהה, שמרחקים מציבים נגד עניין, כי אם דע את המצאות שאתה חי בה. דע את עצמן, ואת עולמך, דע את הגינוי הלב שלך, ושל כל הוגה וחושב. מצא את מקור החיים שבקרבן, ושם מעל לך, שסבירך, את פאריו הדרות החיים, שאתה שרוי בתוכם. האהבה שבקרבן העלה אותה לשורש עזה וענדת תפארתה, הרוחיבה לכל סרעופותיה, לכל אשד נשמתן הפלמים, אשר רק רצוץ המקום של ההגנה גורם מיעוט זהרו. הבט על האורות, בתוכיותם. אל יבלעו נשמתך השמות, המילים, הניבים והאותיות, הם מסורים בידך, ואי אתה מסור בידיהם. עלה מלמעלה עלה, כי כה עז לך, יש לך כנפי רוח, כנפי נשרים אבירים. אל תכחש בהם, פן יכחשו לך, דרש אותם, וימצאו לך מיד.

קָפֶב. יוֹשֵׁבַת הִיא נְשָׂמַת אֲוֹתָה עֲוֹלָמִים וּחוֹשְׁבָת אֶת מְחַשְׁבוֹתָה. אָוֹרֶגֶת לְמַסְכָת אֶחָת אֶת כָּל הָגִגִּי עֲוֹלָמִיה, רְצֹוא וּשׁוֹב כִּמְרָאָה הַבּוֹזָק עֲוֹרָבִים לְפִנֵּיה דָּוֹרוֹת וּתְקוּפוֹת מִתְחַלָּת הִיא מַרְאָשִׁית חֲלוּמוֹת נְעוּרִיה, מִפְרָחִי אֲבִיבָה, עֲוֹרָת עַל כָּל עַמְל חַיָּה, בָּאה עַד יָמֵי הָאֲחֻרִית, עַד יָמֵי הַפְּרִיחָה הַתְּחִילִית שָׁאַחֲרֵי הַנְּבִילָה הָאֲרוֹכָה. רַוְתָּא הִיא אֶת קָשֵׁר מְחַשְׁבוֹתָה, הָגִינוֹן לְבָבָה וּמְעַשְ׊ה, וְהָנָם סְבּוֹכִים, אֲחֹזִים אֱלֹה בָּאַלְהָה. וּמְתַעֲוָרָת כְּמַשְׁנָה לְחַדְשׁ נְעוּרִיה עַל פִּי תְּכִנִּית מְעַשֵּׂת עֲתִיקָה חְדָשָׁה, קְטָנָת כְּמוֹת וּרְפָתָכָה, אַמְּנָמָן מַחְזּוֹקָת בּוֹרָמִי אַיִּתָּן שֶׁל עַבְרָה. שׁוֹטָפִים אֶל אֲשָׁדוֹת פְּסָגַת הָעַתִּיד, הַוּלְכִים וּמְלֻווּם עִם זְכוּרוֹנוֹת קָדָם עַם תְּכִסִּים שְׁרִידִים מַעֲבָר כְּבִיר, הַמְּתָרָאִים צְצָמָהִים זְעִירִים שֶׁל אִיזָּה יָעָר לְבִנְוֹן כְּבִיר וּנוֹהָדָר, שָׁאַחֲרֵי אֲשֶׁר שְׁוֹדְדָה תְּפִרְאָת אַרְזִיוֹן חַוְבָּקִי מְרוּומִים הַחֶלֶה יְוַנְקָתוּ לְהַחְלִיפָּכָה וְהַנָּהָצָה צִיצִים רְכִים, חַלּוּשִׁים וּדְלָלוּשִׁים, כָּאוֹזְבִּי קִידָר, אַבְלָה הַנָּהָם לֹא אַזְוָבִים כִּי אִם אַרְזִיוֹן אֶל, הַעוֹמְדִים בְּרָאשִׁית תְּחִילַת צְמִיחָתָם בִּעיר אִיתָנִים.

קָפֶג. לְפָעָמִים הַרְעִיוֹן עַולָה לְמַעַלָה, מִתְאֹתוֹ בְעָנִינִים רַבִּי הַכְּלָלוֹת וּהַטוֹהָר, אֶז מִתְחַלְשִׁים בַּיּוֹתֶר הַעֲנִינִים הַשְּׁפָלִים, הַיּוֹתֶר פְּרִטִים, הַאֲחֹזִים בְּמַסְעֵדִי הַדְּמִיוֹן, וּהַמְשִׁפְטִים הַרְגִּילִים, וּכֹל חַלְקֵי הַטּוֹב וּהַקּוֹדֶשׁ, שְׁהִיוּ אֲחֹזִים בָּהֶם, מַתְרֹופְפִים, וְהָאָדָם נִשְׁאָר מִשְׁתּוּמָם, עַד שִׁיּוּבָרָק לוּ אָוֹר יּוֹתֶר בַּהִיר, שִׁיבָנָה אֶת הַרִּיסָתוֹ הַרוֹחַנִית, בְּנִין יוֹתֶר נָעָלה, וַיַּקְחָ גַּעַכְתָּא כָל מַעֲמִיקֵי הַטּוֹב וּהַקּוֹדֶשׁ, שְׁהִיוּ נִתְנוּנִים בְּתוֹךְ אַוְתָם הַעֲנִינִים הַשְּׁפָלִים וְהַשְּׁטָחִים, וַיִּבְנָה מִמֶּם עַולָם חְדָשׁ, עַולָם מְלָא אוֹר גָדוֹל.

קָפֶג. מֵי שָׁאַינְנוּ נִפְשָׁו מִשּׁוֹטְטָה בְּמַרְחָבִים, מֵי שָׁאַינְנוּ דָרְשָׁא אֶת אָוֹר הַאֲמָת וּהַטּוֹב בְּכָל לְבָבוֹ, אַיִּנְנוּ סּוּבֵל הַרִּיסָתוֹ רַוְחַנִית, אַבְלָה אַיְן לוּ גַעַכְתָּא בְעָנִינִים עַצְמִים. הַוָּא חֹסֶה בְּצִילָם שֶׁל הַבְּנִינִים הַטְּבָעִים, כְּמוֹ הַשְּׁפְנִים שְׁהַסְלָעִים הַמִּחְסָה לָהֶם. אַבְלָה הָאָדָם, מֵי שְׁנַשְׁמָתָא אָדָם בְּאַמְתָה בְּקָרְבָוּ, נִשְׁמָתוּ לֹא תָכַל לְחַסּוֹת כְעַא בְּבְנִינִים שְׁהָוָא בְּוֹנָה בְעַמְלֵוּ הַרוֹחַנִי, שְׁאַיִּנְנוּ פּוֹסֵק תְּמִיד מִעֲבּוֹדָתָו הַזּוֹרִיזָה.

קָפֶה. כָל הַקִּישׁוֹרִים, הַעֲלִיוֹנִים וְהַתְּחִתּוֹנִים, אֲחֹזִים הָם בִּיסְוָד הַחַיִים שְׁלַנְוּ בְּבָתָה אֶחָת, כַּשְּׁמַ שְׁכָה הַשְּׁכָל וְהַמּוֹסֵר הַיּוֹתֶר עַלְיוֹן עַם פָּעָולָת הַחַיִים הַיּוֹתֶר חַמְרִית פּוּעָלִים עַלְיוֹנוֹ כָּאַחָת. וּמְצָד הַכְּלָלוֹת אַיְן הַבְּדָל בֵּין עֲנִין לְעֲנִין, רַק כְּשָׁאַנוּ מִפְרָטִים אֶת הַעֲנִינִים לְפְרִטִים, אֶז אַנוּ מִבְחִינִים בֵּין גְּבוּהָ לְנָמֹךְ. וַיֵּשׁ שָׁאַנוּ צְרִיכִים לְאַחֲזָה בְּצִדְהַנָּמֹךְ שְׁלַנְוּ, בְּשִׁבְעֵיל שֶׁלָא יָאַבֵּד מִמְנוּ הַטּוֹב וּהַקּוֹדֶשׁ הַתְּלֻויָבָוּ.

קָפֶג. אַיְן הַמִּדְינָה הַאוֹשֵׁר הַיּוֹתֶר עַלְיוֹן של הָאָדָם. זֶה נִתְןָ לְהַאֲמָר בְּמִדְינָה רְגִילָה, שְׁאַיָּנה עַולָה לְעַרְקִי יוֹתֶר גָדוֹל מִחְבָּרָת אֲחֻרִיות גָדוֹלָה, שְׁנַשְׁאָרוּ הַמּוֹן הַאִידִיאוֹת, שְׁהָם עַטרָת הַחַיִים שֶׁל הַאֲנוֹשִׁיות, מְרַחְפִים מִמְעָל לָהּ, וְאַיְנָם נָוגָעִים בָה. מֵה שָׁאַיְן כָּן מִדְינָה שְׁהָיָה בִּיסְוָדָה אִידִיאָלִית, שְׁחַקּוּק בְּהַוִּיתָה תָּוכָן הַאִידִיאָלִי הַיּוֹתֶר עַלְיוֹן, שְׁהָוָא בְּאַמְתָה הַאוֹשֵׁר הַיּוֹתֶר גָדוֹל שֶׁל הַיּוֹחֵד. מִדְינָה זוּ הִיא בְּאַמְתָה הַיּוֹתֶר עַלְיוֹנָה בְּסָולָם הַאוֹשֵׁר. וּמִדְינָה זוּ הִיא מִדְינָתָנוּ, מִדְינָת יִשְׂרָאֵל, יִסּוּד כְּסָא דָ' בְּעוֹלָם, שְׁכָל חַפְצָה הָוָא שְׁיָהִיה דָ' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד, שְׁזָהָו בְּאַמְתָה הַאוֹשֵׁר הַיּוֹתֶר עַלְיוֹן. אַמְתָה שְׁאַוְשָׁר נְשָׁגֶב זה צָרִיךְ הָוָא לְבִיאָר אַרְוֹן, כְּדִי לְהַעֲלוֹת אָוְרוֹ בִּימֵי חֹשֶׁן, אַבְלָה לֹא מִפְנֵי זה יִחְדַל מִלְהִיּוֹת הַאוֹשֵׁר הַיּוֹתֶר גָדוֹל.

קפאן. הנשומות הגדולות מוכנות הן, שייהי זורח בפנימיותם חזות הכל, מהשאיפה הייתר תהורה ורוממה והיותך כללית בהיקפה עד ההשתלשות הייתר רוחקה וזעירה, שבפרטיו פועלותיה, חפצה היא שהאור הגדל יהיה מלא כל, וכמה גדול הוא מכואה, כאשר אפשר הדבר, שיחדר האור הכללי בישרת שטפו על כל פועלותיה, והיא מוכרחת הרבה פעמים להשתמש באור כהה, אור של תולדה, שהוא ג"כ מאייר את המחשכים באיזה מדה, אבל לא באותו שטף האורה, שתוכיות הנשמה עורגת היא לו.

קפת. השאלה נשאלת. מוצאים אנו תוגה נסורת בלימוד הגمرا, אע"פ שגם שמחה יש בה. התוגה באה מתוך שבאותה השעה של התעוררות הלב לעבודת רוח, מתעוררים רצונות לשאלות רוח ורחבים מאד, שאינם יכולים להיות נגבלים בדברים מעשיים קצובים, והקצב מעיך על רום רוח זה ומציב את הנשמה המרגשת. ומ"מ קול החיים המפכה בתוך כל ההgelות והדיקנות הגדולה, שהוא באמת רוז של עולם תיקון, הוא משמח ג"כ את הלב ומרנן את הרוח.

קפט. מدت התוגה אינה מורגשת לכל בשווה, כי אם לפי אותה המדה, שהנשמה צמאה לאור רחב בלבתי מוגבל. והיגון עומד בחדרי לב, מתחלה ברוח העסוק בתלמודו, רק כפי אותה המדה שלא ימצא הלומד גודל בלבבו לחדרו אל רוז גודלו של רוח הבניה, ההולך משאיפות כבירות שאין להם מעשים לפי גדם, עד שהוא מצטמצם בסדרים נוחים לפי ערכי החיים שבhhוה.

קצ. העולם הולך ומשתנה. שינויים בכירים מתחוללים ברוח האדם, כמו שבסדרי החיים מתחווים שינויים מפני ארחות המעשה והניסיונות. אבל השינויים הנם שינויים סיגנוניים, לא עצמיים, כמו שאין הטבע משתנה, אלא כחוויות מסתגננים ע"פ התעשיה האנושית, בנסיבות שונות.

קצא. הרצון הוא מקור החיים. רצון האדם הוא באמת יסוד שכליילו והויתו. אמן הרצון זה צרייך הוא פתוח ועיישי, יותר מכל הכהות כולם. בילדות האנושות, הרצון הטבעי של האדם צרייך חינוך של כניעה, של שבירה, ושל היפוך. כל זמן שהאדם הולך ומשתכלל, כך רצונו העצמי הולך ונהפק לטובה, ושבירתו של הרצון מאבדת טוביה רובה. הדבר קשה מאד בדמומי חמה, בין פרק לפרק, שבתקופה חשובה של רוח האדם, שאז מעבר מזה מונח הרבה פראות ברצון, שבבירתו היא עליה ופתחה, ולעומת זה מונח ברצון כח אוור וטוב, שככלול העולם תלוי בהשארתו על פי תוכנותו. והבינה הישרה מוכרחת היא לפתור בזיהירות את שאלת התהומין, באופן שישאר האדם מלא אומץ מצד הטוב שברצון שכבר נשתכלל, מצד אותם חלקים הנשמה שכבר נגאלו ויצאו מתחומות הגיהנם ומעמקי הקליפות, ומלא גם כן דכאות רוח, ותוכונה של לב נשבר ונרכא, לעומת אותם חלקים הרצון, שעדרין היה האדם הרעה שרויה בהם, שהם צרייכים זיכון על ידי דכודך ושבירה.

קצב. כשם שהאנשים המעשיים, בעלי הכשרונות לדברים מעשיים ולהכמות המעשיות, אינם מוכשרים להשתכלות בהירה בעניינים הרוחניים, והסתכלותם הרוחנית באה לקויה ומעורבת עם משפטיים חיים,

המתמצאים מעולם המעשה, שהם קשורים בו, כמו כן אין האנשים הרוחניים, העומדים ברום עולם, מוכשרים להסתכלות מעשית שלמה, והידיעות המעשית שלהם וקשר חפצם בהשלמתן אינם כי אם איזה צל היוצא מתחום העניינים הרוחניים העליאנים. אמן יש כשרון עצום בתכוונה הרוחנית העליונה לכלול את הכל, אבל זה דוקא במידהה של התגלות הנבואה של אספקלריה המaira. על כן משה רビינו עצמו, עליו נאמר ויהי בישורון מלך, אבל במעמד הדורות היה מלך לחוד ונביא לחוד, ושמואל, הוא שהיה במידה ידועה שקול ממשה ואהרן, הייתה לו בהירות רוחנית כזאת, עד כדי למלא גיב' מקום של מלך בטורת השפעת נבואותו, ועליווניותו הרוחנית השלמה.

קצג. בעת שקייטת הרוחות, מנהיג הרגש הישר לבדו גיב' את העולם. לא כן הוא בשעת מלחמה, בעת תסיסת הרוחות, אז צרייכים עצה וגבורה. לפעמים התמיינות של הרגש נלקית ע"י ההתחככות של העצה, אבל כל זה כדי הוא בשבייל תחבולות המלחמה, ובtruth הוא הדבר סוף כל סוף ישוב כל מה שהוא נאבד, ויוחקיפה כל אשר נטשטש מפני ההמיה הרבה של כל טרדת הקרב.

קצד. מעלה הרצון מוכrhoת היא להיות בשלמותה, שוה למעלת ההכרה. ואם האדם אוהב את הטוב ואת האמת, באמת, לפי אותה המדה של האהבה, כן עבדתו בהכרת הטוב והאמת עומדת לו. ואם הרצון מתפגם, מוכrhoת ההכרה להיות נחלשת. אמן זאת היא סגולת החכמה, שהיא מעלה את הרצון, ומתקנת את פגמיו. על כן ע"ג שהאדם צריך להשתדל להשלמת הרצון שלו, מ"מ כשהוא רואה שרצונו נפגם, אל יניח ידו מדريשה תדרית, ריתור בחכמה, וכפי המדה של התגברות אור התורה שבנפשו, כן יתעלה גיב' רצונו.

קצח. כיון שהאדם נגש אל ההכרות הרוחניות, נחלש כהו, התושיה מתגללה עליו בכל עזה, והוא מתחשת כהו של אדם, פגמיו המוסריים כולם מתחבלטים אצלו, צמאון נורא לשלים עליונה בוער אז בקרבו, ואיןו מוצא את נפשו בעלה יכולת להושיע את עצמה מצרי שאל הרוחניים שהיא נתונה בהם. תשוט כה זו מזקמת את בהירותוascal, ומעממת את חריצות החקירה הבahirah, אשר כדי להוציא את התפקיד האנושי אל הפועל, להיות איש חי מכיר ובעל השכלה, צריך הוא, אחר שעבר עליו הנחשול של החלישות, להתאמץ בכל כה, ולהיות קשור בקשר רוחני אמיתי והסכמה חזקה לחיים ההכריים. וזה ישוב לו מיידי יום ביומו או מז ללב במדה נכונה, במידה שתתנו לו כה לטיל בפרדס הצפונות העליונות, ולשמרו מעבר מזה מכל נתיה גסה וזהירות לבב.

קצו. המעיינים הרוחניים האפלים, שאינם מרוממים עצם להשגת בהירות מתוכיות הנשמה, הם מלאים בקרבים בושה, עצבון וחשכת מחשבה, וטוב מהם המעיינים המעשיים.

קצז. כל אדם צריך לשנן לעצמו שלא ללימוד מחסرونותו של חבריו, שיעשה גם הוא כמותו. ע"פ שיראה את חבריו שהוא מצליה ומכובד, ידע שבודאי נגד אלה המגרעות שהוא רואה בו, יש לו בודאי מעלות אחרות שאין גורמות להכريع את החסרנות, אבל הוא שאין לו נתיה לאלה החסרנות כ"כ, הנה זה עיקר

מעלתו. ואם למרות מה שਮעלות אחרות חסרות לו, יסgel לו ג"כ את החסרונות של חבריו, אז תהיה מפלתו נוראה מאד.

קצת. ההסתכלות הרוחנית השלמה, שהיא ההסתכלות האלהית, היא מחייבת את התקון החברותי היותר נعلاה, אחרי המון סבות וצינורות, של שדרות אנשים, וסדרי חיים שונים. התעופה העליונה, המתעללה מעולם המשעה וגבוליו, הוא המעדן של רוח הגדול אשר לנשمة האדם, מתחד הוא האדם בשיאו ווחו עם המהות הרוחנית העומדת למעלה מכל ערכיו, מתעללה הוא מגבולי הזמן והמקום, והנצחיות הבאה בה היא נחלתו, בזכות חסנה וקדושת ערכה. החיים המעשיים נפועלים מאליהם לטובה, אבל לא יוכל לפשט את עצם בכל פרטיהם פרטיהם. מוכרחת היא התעופה העליונה לרדת, ברדתה היא נעשית ראש לשועלים, כח רודה ודוחף לעולמים מוגבלים, כח ישיר נתיבות מעשה, עין ושירה גבולית. ירידה היא לאור העליון, בירידה זו מפלג הוא שטפי אורות לכל הגבולים, לשדרות המעשיות, ולשאיפות הפעולות, תתן טرف לביתה וחק לנערותיה. בהיות החוק מלא, והפלגים כבר יכולים להשקות דים, עולה היא שטיפת האורה, מתייחדת במקורה, מתרפקת על דודה, ונשמת הבריאה כולה מתעללה למקור האצלות האלהית. ורוח האדם לעונתה עולה ממעל לכל סדרי חיים מעשיים, והוגה ישירות מוחלטות, בזויה האמת לאמתו.

קצת. הפסיק מוכרחה להיות בין תוכן האידיאל המופשט של מגמת הכל, ובין המתגללה ממנו בהוויה בפועל, בין הכוונה הטובה המזורחת לאדם ברום גובה חייו הרוחניים, לבין הרוח המלווה תמיד לישר מעשו ודרךיו. אם לא ההבדל הדרומי הזה, היה צורת המשעה כולה מטשטשת, ההוויה לא הייתה עומדת על צבינה, חוקים וגבולים לא היו נשמרים, תוכנות קבועות וערכים מגבלים המייסדים עולם ומלאו, לא היו עומדים. נצטצמה האורה, יורדת היא לפעמים מודרני יותר מודאי, מחסנה, במצומה לצורך הערכת מהותה מגיעה היא עד מחשבים, לאשרה מהמגמה המופשטת. צינורות משוכים בתוכיות של הגבולים, של החקיקות הפרטיות. הנם מזילים טל של חיים עליונים, והטל טל אורות הוא, מגרש את המחשבים ומאיר את החיים. כה הולך הדבר באדם ובעם, בעולם ובஹוויה.

ר. אפילו הדמיונות שהם נובעים מתחالכות הדעות הטהורות, הם ג"כ מאשרות את נפש היחיד, ומתקנות את הקיבוץ החברתי באופן הגון, ובסדרי עליונים הם מבאים בהמשך הזמנים, לחדר מהם אל' האור הגנוו שבחנימיותיהם. וכל בר לבב וטהר דעה יהיה זהיר ברוחו מוד, שלא להקל בראש הדרמיונות, סעיפוי הקדושים העליונים, וידון ק"ז מעצים ואבני של הקדש, שהננה מהם מעלה. כשהרוח נחלש, מוזללים הדמיונות הקדושים אצל החמן, ועי' זה הם אוכדים את דרכם, עד שזרחה שם של בעל של כל כביר, חמוש ביושר לבב, שמורה לרבים את הכבוד הרاوي גם לדמיונות הקודש, ומראה את יחשם אל האושר העליון שבחצחות הנצחיות. ומהruk הארץ עולם זאת, בא רוח התשובה ומרחף בעולם, וגוארה מתחלת להופיע. אמנם ישנים ג"כ דמיונות כאלה, שהם אוכדים את כח החיים שלהם, ובכחותם בדרך מלאה ממחשבים הם באים לידי מצב כזה, שהאמת מתקומה בקנאה גדולה לשרש אחריםם.

רא. כשם שההויה המוחשית היא טבואה על התנועה התדרית, כן ההויה הריעונית טבואה היא על השמחה הבלתי פוסקת, שמה הוא העולם, שמה היא ההויה הפנימית כולה. מעכבים חלקיים משביתים תנועה חלקית, ומעכבים כדוגמתם בעולם הפנימי משביתים את השמחה. יורד הוא רוח החיים מתנותו שמחתו העצמית, ע"י השבתות של אסרו בעבודת החיים הטבעיים הגלמים, משלים הוא את חוסר שמחתו בתקות אושר, שהוא מצירם לפניו, הולך הרוח ומתרgal, ומכיר ביוטר מדי גדו, את האפסיות שבתקות הלו, ונקודת שמחתו יורדת, עד שהוא מתרgal כ"כ, עד שהוא מכיר שאין כל סבה להשבת השמחה המקורית, השמחה ההויה, שמחת מעון עולמי, ואניינו נזקע עוד לרך צירוי תקויות נובלים. וצדיקים ישמו יעלו לפני ד' וישישו בשמחה.

רב. דוקא אם שמע בישן תשמע מחדש. אחד מהיסודות המציג את המחשבה מכלין, הוא ההתעמקות בישן. עליה החדש וiperah, יצין צין וiperah ושגא מאר, בכ"ז אנו צרכים תמיד לעומק הרוח של הישן. ביוטר הדבר אמר בחשפנות רוחניות מופשטות, וממילא הולך הדבר ומשתרג על עוד המון סעיפים המתיחסים להן. כל אשר רוחנו נשאו לתור בחכמה, לדעת את רוח המדע הנ אצל ברום חפשותו, שיוכל להיות מתוואר בזמנינו, הוא ודוקא הוא, ימצא אז את אוצרו, רכוש רב, כאשר יפנה אל הישן, אל התורה והמסורת, אל כל דברי חכמים וחドותם, אל ההגיוון הגלי והצפון. כל העושר ייחד יציב לפניו את קומת המחשבה במלא חטיבותה. שוכח הוא הזמן בשאון גאונו, לדבר ע"ד הבורא, נחלש הוא מעוז ההרגשה לבורך את שם כבודו, נרפה הרוח מבחלות לצים ריקי מוח, והרעיוון מתחלה והריגש מטפש. צרייך לשבר כלבי ברזל, ככל, בחופש ובגבורה צרכים לשוב אל הישן, אל הסגנון הבריא, אל הדורת קודש, להכרת היוצר והיצירה, להרגשת הטוב והמטיב. תשחרר או השירה, ינסה הפיט למורמי שמי, וכל השקפות העולם הנובעות מהחאים והטוב, המקשורות עם הטוהר והצדקה, בין שהן השקפות גליות, מתחאות בשכל והגיוון, בין שהן השקפות גנוונות, אשר רק הסקרה הרוית ומעין של רוח הקודש, באיזה אופי שהוא מפכה פלאים כמו אלה. הכל צרייך שיבואר, שיפורש, שיטווער ויגלה, ולא יבינו כל רשיים - אין בכך כלום, כי המשיכלים יבינו. החופש העליון של המחשבה יבטל את זהירות הדעת ואת קטנות האמנה, ודברים שלא נשמעו סופן להשמע. והשמיעה תתקבץ לקשב גדול, לכח חזור, לקול מעורר, משיב נשמות נדחות לمعון רבצם, מחזק רוחות נכשלים מכובד פשעם, משים שפלים למרום ומשגב קודרים ישע.

רג. הנשומות הגדולות הנן מרוגישות בעומק הויתנן, שהן שייכות לכל המציאות, וקיו לכל הבריות שתחת הוג הכרה שלhn, וקיו לכל אדם. ואלה הריעונות החזקים והמקיפים הרבה מאר, נתנים אומץ לכך עליה יורד, המברר את היחס יותר פרט, שיש להן לעצמן ולמשמעותן, לעמן וכיוצא בהלה היחסים, ופרטיו הנטיות הולכות ומחוברות זו עם זו ומחוללות אורות חיים חדשים.

רד. הנטייה הנפשית היותר פעוצה וקטנה, שאין לה אלא תומתה ונטייה טבעה, הכח השליט עליה להוציאיה אל הפעול ולכוון את התאמתה עם הנטיות שמחוץ לה, שעל ידי ההתאחדות היא תבא למטרתה, הוא הכח היותר כלל, שהוא התוכן המגמתי שבההקפה העליונה של ההויה.

לה. החזון הרוזי מדבר כה החיים שנתגלה בלבשו של יעקב, הוא אוצר הנשמות של ישראל. יש גדור יש לרוועה עם צאנו. השפעה נעלמה השפיע יעקב על נפש החיים של הצען הללו. היצירה הcnisa אוצר חיים זה, בקרוב ומגע עם האב הגדור המירוח - שהוא בעצם בכל נשמו הוא חי האומה - ישראל סבא, שככל הפרטים של ישראל זוטא, ככלומר פרטי האישים של האומה כולה, הם נצוצי של habitats החיים שלו. אי אפשר להאנושות שתוציא מקרבה מין נשמות, כנשותיהם של ישראל. שאיפה אחרת לגמרי יש בהן שאינה נמצאת במציאות בכל משפחות הארץ. במעמד זעיר של חיים כמגדה של נשמה כבש, הפעולה הנטיה של הרועה הטעעה עמוק מאד. הולך הוא זרם החיים ומתעללה, משתככל דרך כמה צינורות, לפעמים במהלך הדורי ולפעמים בדילגה ג"כ. אלה צאן קדשים בית ישראל הנה. נפש החיים שלהם, הוא נפש צאנו של יעקב, מובלות מנטיהו. ואנן צאני מרעיתי אדם אתם.

רו. השירה האלוהית עריה היא בנשمت גדולי הצדיקים, עד שכמה פעמים אינם יכולים להתעסק בשום דבר פרטי הדורש חשבון ומחשבה, מפני שנوعם השירה מתגבר על הכל ומטשטש את כל הוצאות הפרטיות במתיקות זהרו. והם ממשיכים אל כל העניינים המעשיים ואל כל ענייני התורה המעשית את نوعה של השירה העליונה, ודוקא ע"י זה הם יכולים להכנס בכל העניינים המעשיים, בין במעשה בין בלימוד.

רו. את התכונות הרוחניות, של צד הקדושה, צריכים לבחון בבחינה מדעית, הדומה לבחינה חימית, לדעת את פרטי היסודות שברוכבתן, ועל פיה נוכל לחדש הרבה ולהலיך תוכנים חדשים מצירופי ההרכבות, ולזקק ולהעלות את העניינים הישנים, ממש כמנג החכמה המעשית שבחיימה.

רו. כך הוא הסדר. צרייך לטהר ולאמצץ את הגוף וכחותיו כולם, אח"כ בא כח הדמיון וכל סעיפיו, צרייך להיות ג"כ חזק ומצוך, ואח"כ בא הרגש וכל ענפיו, ועל גביהם יבא השכל הבورو, והסתעפותיו כולם, ואור ההקשבה العليונה, שבאה מהתנוצחות רוח קודש עליון, הוא בא על גביהם.

רט. סדר זה איננו בדין של יחידים בלבד, אלא הוא הדין באומה שלמה, והדברים מתיחסים לעומת תקופות שונות במהלך החיים שלה.

רי. הצדיקים הגדולים כוללים בנשماتם את הכל, ויש להם כל הטוב של הכל, וכן כל הרע של הכל, וסובלים יסורים بعد הכל, ומקבלים עונג מהכל, ומהפכים את כל הרע של הכל לטוב, ומתוך שהם מתמתקים ע"י היסורים שהם סובלים, הכל מתמתק על ידם, כי בשורש נשماتם נמצא כה של סעיפי הנשמות הרבות מאד, שהצדיקים הם יסודם.

רייא. אנו רואים, שאפשר לכל חכמה להתיחד בעצמה בלי זיקוק גדול לאחרת, והרי החכמות העולמיות מתבררות לחלקיהם באין זיקוק לחכמאות הרוחניות العليונות. מזה אנו למדים, שיכולה היא חכמת האלהות וכל סעיפיה להתרברר, באין צורך אל כל הידעות האחרות כולם. אמן ע"פ שאין הידעות החיצונית

מעכבות את הידעות הפנימיות, מ"מ הן מעטרות אותה. וכך רוב הקפתם אותה, הם מתגלים בתור ניצוצות שהם כוללים בקרוב אורה העצום מאד.

ריב. ישנו בעל השגה בהירים וצדיקים גדולים, שמרוב חשך לבם בהשגה בהירות ומופשטות, ובדקות אמיתית בהשיות, אינם יכולים להרחיב את דעתם בפרטיה הלכות ומעשים פרטיים. אך אם שהוא לא קוטה וחולשה نفسית, מ"מ מוצא הדבר הוא ממוקור הטהור, וסימן לדבר: איש כי מרט ראשו קרה והוא טהור הוא. ולמעלה מזה היא קדושת הנזיר, אשר נזר אלהיו עליו בגדי פרע שעיר ראשו, ורבי עקיבא שדרש על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות, כמו שכחוב: קוצחותיו תלתלים שחורות כעורב, וכי אתה מוצא אותו למי שמשחיר ומעריב עליו תמיד, או שנעשה אכזרי על בניו כעורב.

rieg. רוב בני אדם חיים הם חיים של דמיון, ואין בכחם כלל לחיות חיים שלعقل. אשר על כן צרכים כל חלקיהם להיות מתאימים זה עם זה, הידעות של האמונה שלהם הן ג"כ ידיעות דמיוניות, לפי אותו הערך של כל עניין החיים שלהם. אבל אין הדמיון והשכל מחולקים זה מזה חילוק חטיبي, כ"א חילוק דרגאי. ישנו מדרגות שהדמיון הולך ומתרבר, ובא בחלוקת ידי זיכוך, עד שהוא נכנס לגבול השכל, והשכל לפעמים יותר והוא בחלוקת זיכוך ומתחכנס לגבול הדמיון. ובכלל, ההבדל הוא בעיקרו בין ריחוק וקרובה של ההכרה הברורה, ולא הבדל עצמי. כי סוף כל סוף אין לאדם כי אם ידיעה צללית מכל דבר. הדברים שהם יותר גדולים בערכם, הנוגעים הרבה למהות הרוחני העצמי של האדם בכלל ובפרטיו, הם יותר מתלבשים בכל הלבושים, בין בלבושים השכל לפי מדרגותיו, בין בלבושים הדמיון לפי חילוק הדרגות שלו. שמיירה גדולה צריכה האדם לעשות שלא יחרב דמיונו, שלא יזחחו הדברים היסודיים הטוביים מלהעשות את התפישות ענפיהם גם על הדמיון, כמו שהם מושרים בשרשיהם בעומק השכל. קרותה היא הנפש, שגרמה להחריב את פועלות הדמיון, מהדברים היסודיים. והאומה בכלל אם היא באה למצב כזה, הרי היא מדוללת. כניסה ישראל היא מעוטרת באמונה האמיתית שלה, שיוכל הדמיון להיות מחובר בקשר יפה עם כל האמת, והדמיון שלה הוא לבוש מקשת את תוכן השכל והאמת, ומגדיל הוא בזו את הדר החיים ועצמותם בקרבה. כל שקלתו מחייבת היהדות פנימה יפה מרגיש הוא בכל פגימה דקה מפגימתו של הדמיון, והוא משתمر ממנה מאד. וכשהדמיון הוא שלם, בלתי הרוס מכחם של עיוותי רגשות וקלוקלי חיים מעשיים. הולך הוא השטף השכל, הרוחני והמעשי, ושוטף בכל חדרי החיים, של היחיד ושל הציבור. וכשכל דעת באים ומוללים בהדמיון של האומה, גורמים הם לכינוס של כחوت בגופו של הדמיון, ונסיגה לאחר גדרולה הוה במצב הרוח, עד אשר ירפא התחלאים, ויישוב השכל והדמיון לעבור בכח שקול בערך.

ried. צרכים לבאר, איך המעשים כולם, הדינים ופרטיה המצוות, נובעים מהדעות ומהרגשות, שהם הם יסודי הנפש של האומה, והם בונים את המחשבה ואת הרגש הלאומי ע"י פועליהם החוזרת. וכשմבטים מהמעשה, הרגש והמחשבה הולכים וחרבים, והנשמה מתדללת, וركב נורא הולך ונוסף.

רטו. בזמן זהה צריך להסביר את כל ענייני האמונה, התורתה והעבודה, ע"פ דרך השכל.

רטז. אי אפשר לנצח שום התקומות רעה כללית, בין בעולם בכלל לבין בישראל בפרט, כי אם כשלוקחין את כל הצדדים שיש בה, ומנהיגין אותם בדרך הטוב והقدس.

רין. הולכת היא היצירה את דרכה, בוראה היא את כל דרגותיה, שואפת היא לההתיצרות היותר עדינה ונשגבה, שעיל ידה תהיה משתקפת כל התמצית של ההויה כולה, כל חסנה ועזה, כל יפיה, ישרה וחכמתה. זאת היא הנשמה השלמה, של האדם, שהמובחר שבו הוא המושלם הבוחר שבקרכבו, אותו ששכל ברצו את מהותו לצד הטוב יותר עליון, עד שהוא מגלה חלק יצירתי, שיש בו מהות של פועל טוב מוחלט. הנשמה העליונה בעצמה מוצאת היא את חסנה ועזה פנימה, אינה צריכה לשום דבר חזן לה, היא מאושרת, ובכח הכללי שבה, מתוך שהיא תמצית הכל היא ממשכת את החיים לכל, את כל החסר לכל בכל גוני החסרון. והרבים, בעלי קטיעים שביצירה, אינם מוצאים את מחסורתם בפנימיותם, הם צריכים הרבה עד שיימלא חסרוןם, שיתקן קצת מגימות עצומותם, שאחר כל אלה אינה מתתקנת לגמרי כ"א בצדיק העליון, בעל הנשמה המרכזית, ובך יוצאת מהר חורב ואומרת, כל העולם כלו ניזון בשבייל חניתא בני, וחניתא בני די לו בקב חרובין מעש לעש.

רith. כמה אמללה היא הריאליות, בשעה שהיא מתוגדרת בעצמה ורוצה להנתק לגמרי מההארה הרוחנית הנפשית. כשם שהיא מאירה את ההכרה בדברים הסובבים והමלאים את חוג הרגשותינו, כך היא מחשיכה את העולם כשהיא חפצה להיות השלטת הכל. המתודך בריאליות, מוכrhoה הוא להיות טובע והולך בה. היא תמשיכהו אחריה קמעא קמעא, ואם לא עיר עצמו את הנימה הרוחנית שבבלבו ואת זיק האורה שבנסותו, תלך הלך ועם, עד שלא יוכל עוד האדוק הריאלי להכיר כל תוכן נשמתי אמיתי ותשאר נשמו רבה - למרות מה שיוכל להיות עם זה, איש מדעי, מוסרי ובעל עליליה. העסקנים הריאליים, כשהם נתונים לאיזה אידיאל המעסיק אותם, הם נתונים במצב של ניגוד עצמי עצום מאד. מתוך ההשקפה הריאלית אין מקום למסירה לשום אידיאל, כי כל אידיאל עניינו המעניין והמושך את הלב, הוא מצד فهو המוסרי, שהוא בעצם ערך רוחני נשמתי, שאין הריאליות כולתו. ומתוך כך, אם בלב שלם תהיה ההתמכרות, אז יתגבר הטבע הרוחני של האדם, ויצא האדם מתוך ממעמקי השיקוע הריאלי ע"י ההתמכרות להריאליות עצמה, שהאידיאות שבהתמכרות זוatta עצמה תזכך את תוכן החיים הפנימיים, וההכרה הרוחנית תתבלט בקרבו. ואם באמת אין ההתמכרות זכה, אז לא תעמוד, ותלך הלך והתקרר, ולכל היתר לא תוכל לעשות פרי להשפיע על אחרים, וביתר - על דורות הבאים, ממהותה. המגמה הנצחית הchia בקרבנו, תכrichtנו בשבייל כך להיות חושקים אל התוכן האידיאלי, ולא תתן לנו מנוחה בריאליות מוגבלת ויבשה.

ריט. האמונה אינה לא שכל ולא רגש, אלא גילוי עצמי היותר יסודי של מהות הנשמה, שצורך להדריך אותה בתוכונתה. וכשאין מshallות את דרכה הטבעי לה, אינה צריכה לשום תוכן אחר לסעדה, אלא היא מוצאה בעצמה את הכל. בעת החלש אורה, או בא השכל והרגש לפניה דרך. וגם אז צריכה היא לדעת את ערכה, שלא משורתה, השכל והרגש, הם הנם עצמותה. ותהיה קבועה באיתן מושבה, אז יצליחו השכל והרגש בפינוי הדרכן, ובמצבת האמצעיים השכליים והמוסריים המסקלים את המכשולים מעל דרכה. ההסתכלות המיוחדת של האמונה שהיא חלק עצמה, הוא האור של הנבואה, וברdot המדרגה, שפעת רוח הקודש, גם אלה יורדים לפעמים ומתאחים עם השכל והרגש בדרך גילוייהם.

רכ. צריך לדעת שאי אפשר לפניות אל השית' בשום של ובעומת רגש, וכן בשום חוש, כ"א באמונה בלבד, ותפילה היא אמונה, ויראה ואהבה הנם ג"כ גילויים של האמונה. ומה שאומרים חוש האמונה או רגש האמונה, וכן אם נאמר מדע האמונה וascal האמונה, הם דברים של שמות מושאלים בלבד, כי עצמות האמונה אינה שום דבר מהם, כי אם עליה מכל אלה, שאין בה מחסור כלל, שכוללת באחדות ושלמות עליה את התמצית היותר מובהר וחזק מכל הנל.

רכא. האמונה והאהבה הם תמיד מוחברות זו עם זו כשתיהן זורחות בנסיבות שלמוותן, וכשאוור אחת מהן שלם לגמרי מתעוררת השנייה בכחה, ויצאת ממעמקי הנפש להאריך בכל מילואה.

רכב. אין האדם מוכשר לשום כה רוחני שבulous בנסיבות גדולות כזו שהיא מוכשר לאמונה ולאהבה, וזהו אותן, שבכחות אלו מונחים כל יסודות הוית מהותיתו.

רכג. כל מה שהיחיד והכללי עושים, בכל גילגולי הסבות וכל הנסיבות המתגלים בחיה התרבות, הכל הולך הוא להשלים במעלה העליונה את האמונה ואת האהבה.

רכד. מתוך האמונה והאהבה מתחצלים כל האורות הרוחניות שבulous, המאירים את כל דרכי החיים וההוויה. האמונה והאהבה הם עצם החיים בעולם הזה ובעולם הבא, שום דבר איןנו נשאר בחיים, כשהושקם מהם את שני המאורות הללו את האמונה ואת האהבה.

רכה. הקולטורה הזמנית, כפי מה שהיא מtabסת עתה בעולם, בנואה היא יכולה על ההפירה ועל השנאה, שהן שוללי החיים העצמיים, ואי אפשר להתגבר על מחלת זו, כי אם לגלות את כל אוצרות הטוב המונחים בבית גניזה של האמונה והאהבה, וזאת היא מטרת גילוי סתרי תורה.

רכג. התורה היא האהבה, והמצאות - האמונה, והם הנם ג"כ הצינורות, שעיל ידם שפע האמונה והאהבה שופע והולך תמיד, וכל התרבות הרוחני והחומריא של ישראל, בהתעוררות חייו הלאומיים, צריך שתתרכז יכולה סביב המרכז ההפוך המאחד זהה, שתים שנין ארבע: התורה והמצואה, האמונה והאהבה.

רכז. שכולול האמונה והאהבה ו奧מצ קיומן מתחזק בסוד דבקות נפשית בחכמים ותלמידיהם, או כפי המבטא של החסידות: התקשרות עם הצדיקים. יסוד זה, שהחסידות טפלה בו הרובה, צרייכים אנו להקימו בשכל גדור והדור מאיד בתור אוצר חיים, והדום רגל, לשכינה הכוללת את אור האמונה והאהבה, השוריה בחכמים צדייקים, שמהות חייהם יכולה, היא התגלות האמונה והאהבה, המחזקה באיתניות התורה והמצואה, בכל מילוייהן

המעשים והרוחניים, עם סגולה נפשית מיוחדת, שהיא הסתגלות רוח הקודש, הרואין להולד דוקא בארץ ישראל.

רכח. התרבותיים הרשיים, חסרי האמונה והאהבה, אינם עלולים לשום דברות אפילו בין עצמן, והם דומים לאפר שאינו בר גיבול ועסותם רשיים, כי יהיו אפר תחת כפות רגילים, וממילא אין חיים חיים, והם נקראים בחיהם מותים. אמנים עיי' אמונה גדולה ואהבה רבה נוריד טל של תחיה, להחיות בו ג"כ את המתים, יחיו מתחך נבלתי קומון, כי טל אורות טלך ואرض רפאים תפיל.

רכט. אנחנו שואפים לתחייה האומה ותחייה הארץ, כדי להחיות את הנשמה שלנו, כדי להעמיד את ישראל חי, להחיות את האמונה והאהבה, בחושן של התורה והמצוה בכל המילוי שלhn. אנו מכירים את אור אלהי ישראל, אלהי עולם, והעונג שעלה ד' על ד' דיקא, לעללה מכל מבטא ומכל מושג, לעילא מכל ברכחת ושירותא, תושבהתא ונחמתא, הגנו זפפון המתגלה באור האמונה והאהבה, המתראה בתכיסת התורה והמצוה כולה, אנו דורשים לציון, אנו משתוקקים לבנות את הארץ ולהבנות בה, כדי לקלוט את רוחה ואוירה, להתאחד עם כל החיים המקיים בה. על כן תורה מרובה אנו דורשים, ולשם כך אנו שואפים לבריאות שלמה ולכח גופני חזון ואמין, מצות רבות אנו מבקשים, כדי שייהיו לנו די כלים להכיל בהם את האור הגדול של האמונה והאהבה, עם כל העונג והעדן וכל האור והטוהר, העז והאמץ שלהם, שיתגלו לנו במלא מדרתם, בשובנו לחיים עצמים, לאומיים במלוא ובמרום המובן. כל מה שיש לנו, מזכרות העתיקות, מצווה וחק, חביב علينا חבת חיים, כי הם לנו כלים למקור חיים ועם מקור חיים, האידיאלים הצפונים בהם חיים הם אתם ועם קיומם.

רל. מיד כשאנו מתחילה לדברים האלוהים, נופלת علينا חרדה, והשכל נעשה עייז כהה. ובשביל כך אין אנו מסיקים הלכה ברורה בסדרי החוקרים הקיימים, ובדרך החיים ומהעשה שעלה פיהם - בראשית ההשכמה. עד אשר אנו מתחזקים בישוב הדעת, ורגש היראה נח מזעפו עיי' המנוחה השכלית, וזו הננו מתחילה לחשוב מחשבות ברורות, שיש בהן תועלת ספרותית ותועלת מעשית.

רלא. רעה חוליה היא, כשהרגש המוסרי מתעדן יותר מدائ, עד שלא די שהוא משמש בתור כח עוזר בכא תור המעשה, שלא תשולח יד לעשות רע, אלא הוא מאיים תמיד ביראת עונות הסובבים את האדם, במעשה ובמחשבה. הפחד הנפרץ מכל חטא, מאבד טובו של האדם, ועשה אותו למיין בריה שפה שאינה עשו דבר, כ"א שוכבת ורוודת. האדם צריך להאמין בחיים, להאמין בכחו החמרי ובכחו המוסרי ייחד. האמונה היא כוללת הכל, כמו אהבה. האמונה בחיים היא ברכת ד', כמו שאי האמונה היא הקללה היוטר אוימה - ולא תאמין בחיים. כאשרם מאמין בחינוי הרוחניים, הוא מוצא קורת רוח בעמל נפשו, והוא הולך ומתעללה.

רלב. ע"פ שצורך להשתדל הרבה להיטיב את המדות, מ"מ חיללה לעכב בשביל מניעת הטהרה המודעית את העילוי לצד גודל הרוח וההסתכלות השכלית. ולאידך גיסא שאי אפשר כלל שיטhero המדות ללא עליית רוח

גדולה, וכל הגדול מחייב צרייך הוא יותר לשככל את עולמו הרוחני השכלי, כדי שהיה לו מבורר הדבר, מהי המהות האמיתית של טהרות המדות.

רלג. הרוח העמוק איננו יכול להסתפק בשטניות, ואניינו מוכשר מצד עצמו לסדר לו הנהגה ממוסעת. עד התהום הוא חפץ לחדר בכל דבר ועד קצה האחرون בכל תכוна. רק היצירה האלהית באה עליו בתור חוק להעמידו על המשקל, שהקצחות לא יכריעו בו יותר מdead.

רلد. ביושר הדעת ובמדות הטובות יש יותר אמונה ודבקות אליה, מבאמונה דיבורית וציורית רגשנית.

רלה. השאייפה להשלמות האלהית, בהפתוחות כל כחויה של הנשמה, במלא עצה, הוא הכח הרודה, הדוחף את החיים הרוחניים לתעודתם. בזמן הנורא לטל של תחיה, מאורה העליונה, כולל כל המילוי המעשי והשכלי, כל מה שנכנס בגבול הבחירה האנושית, וכל מה שהוא למעלה מזה, ההולך ומתרגל ע"י התעצומות של הנשמה בזיהה המקורי. אי אפשר לה לנשمات חיים שתהייה מסתפקת בבקשת סדרים מעשיים, תיקונים בארחות החיים והחברה, ובהתבות מדיניות וקבוציות. אמרת הדבר, שזמן שכל אלה הם במצב של קללה, מנואה היא מכמה אמצעיים שיוכלו לעזור לה להשלמתה החטיבית, אבל לא זאת היא מנוחתה ומגמת פניה. את האורה האלהית, השלמות, המעשית והשכלית, הרגשית והתכוונית, את השלמות במילואה היא מבקשת. מתקשרת היא באור התשוקה העליונה, מתרפקת על אהבת יוצרה, מתרוממת היא ליהנות מזיו הרעיון, השכל, המחשבה, הדמיון והרגש, הקישור הנשמתי והשיקוע הנפשי בים האורה של אור תורה ונור מצוה.

רלו. כבר אחד ר"ח קרש את האמונה עם השמהה, שהוא ג"כ מתחדחת עם האהבה, שהוא יוכל לבא ע"י הסתכלות תדירים בהירה במושגים הרוחניים, בהגברת הטוב הרוחני, ע"י תלמידם העליון וסקירותם ההקפית. וכיון שימצאו משכילים עסקיים בקביעות ברזי תורה, תרגלה האורה הכללית בכל דרכה לפניהם. וכל מה שימצאו יותר תלמידים מקשיבים לבהירות לימודי תוכן האמונה והאהבה והשמהה, הרי הנשמה הכללית של האומה נעשית חזקה וערעה יותר. אمنם לפי התרבות הכה, צרייך שיהיה מתולה עמו ג"כ הסידור והקצב, וזה בא ע"י המדעיות, בין המדעים הכלולים, ובין המדעיות המודרגת של ארחות האמונה בעצמן, ע"פ השפיטה ההיסטורית - ע"פ שזו אינה נותנת את התוכן העמוק והעשיר של גנזי האמונה הקדושים ותהומיים, מ"מ היא מועלת לתzn צביוں של מדע לכל העושר של הרוח, המctrבר בשפע גדול לרגלי הלימוד הפנימי.

רלו. החקירה החפשית, אינה יכולה להזיק את הלב שכבר קלט בתחוםו את העומק התמציתי של מהות האמונה, שהוא יסוד העילי הנשמתי היוטר בהיר של האדם, אדרבה, עוד תוסף עליו גודל וייפעה. אבל כל זמן שהתחמצית העליון לא נקלט יפה בלבד, עד שיכל כחו לנחל את חי המעשה והרגש, אז כל חקירה חופשית, מקעקעת היא את היסוד של אפשרויות פעולה הרגש הטוב, העומד למעלה מהשכל ההגוני, וממלא תההף חקירה זו אח"כ למן כפירה עקשנית, שהיא אחת ממדדי הנפש היוטר גדולים.

רלח. טבע הגוף האנושי וכחوت הנפש ההולכים וזורמים ע"פ תכונת הגוף וכהותיו, הוא כמו טבע החיה היוטר רעה, שאינה רואיה לקיבוץ ולתקון עולם, וק"ז שאינה רואיה שיתפתחו בתוכה החושים הרוחניים הנעלים המביאים לאדם עונג עדין, כמו העדן של ההשגה ושל הצדק. ובכלל השאייה התמידית להתעלות עליוי פנימי, והסתגלות להכיר מהו עליוי פנימי ואיך שיש בו הליכה תמידית מhil אל hil, וכדי שניצח האדם את כחות גופו - ולא נצחון שלשבירה, כ"א נצחון של שיעבוד והתהפקות שלמה - הרי אור הנשמה צריכה להופיע בעולם. וצריכה היא להופיע בכל גבורתה וגדולתה, שזו המגמה של כל ההארה הרוחנית של תשיקת המדע, וכל חشك רוחני עליון, עד שבאים להנוקדה היוטר עלונה של זיו שדי.

רלט. להאמין ולקיים זאת היא הסגולה המיוחדת של כניסה ישראל. האמונה היא היסוד העיקרי, אבל אינה מתבססת ואני גומרת את מגמתה, כ"א בצירוף המעשה. וכך להאמין במה שיש אפשרות לקיים ציריכם משקל, זהו משקל התורה האוחזת במשפט לפני כח האדם. הנוצריות אומרת להאמין, אבל אינה יכולה לקיים, על כן אומרת היא שיטות שני למכה האחת, מובן שבקהל אפשר רק להאמין שמדה זו היא נשגבה, אבל לא לקיים. ותורת אמת, היא יוצאת משקל הקודש, שהיא אמת במעשה כמו במחשבה. עושר האמונה, היא אמונה שהיא גם מעשית. שכן ארץ ורעה אמונה.

רמ. כשבוסקים בתשובה ציריכים להגדיר ביוטר את מהותם של הטוב והרע, כדי שהחרטה וועוזע הרצון, מהויב לשיליה, יפלו רק על הרע ולא על הטוב. ועוד יותר, שציריך לבורר את הטוב הנמצא בעומק הרע ולחזק אותו - באותו הכח עצמו שבורחים מן הרע, כדי שתהיה התשובה כח פועל לטובה, המהפכת ממש את כל הזדונות לזכויות.

רמא. נשמה של כניסה ישראל היא הצדק המוחלט, שבהתגשותו הוא כולל את כל הטוב המוסרי שבפועל. על כן גם מוסרי, שהאיש היחיד מישראל עושה, מחייב שהוא בזה את קישורו עם נשמה האומה כולה. והתשובה הראשונה היא להתקשר עם האומה בנשמה, ועמה הכרח הוא לתקן את הדרכים והמעשים כולם לפי אותו תוכן המהותי שבນשמה האומה.

רמב. ראש הפסגה של נשמה האומה היא המגמה הכללית, שהאומה שואפת אליה בעצם הויתה, וזה כבר יוצא על כללות ההוויה, ורעיון התשובה العليון נועז במרום חביבון זה.

רמג. הרשעים, בעלי הפרינציפים, הפשעים להכעיס ולא לתיaben, נשמהם גבואה מאד - מאורות דתוהו. הם בחרו בהרס והנמ מהרסים, העולם מתטטש על ידם והם עמו. אבל תמצית האומץ שיש ברצונם היא הנקודה של קודש, שהיא נספגת אל הנשומות המשוערות במלוכן, נותנת היא להן את עז החיים. בעתותי גואלה מתגברת חוצפה, ואלה הנשומות הלוות, ששומ סיג והגבלה לא יכול לעזרה בעדן, מראות את כוחן, והעולם הבוני וכל יושבי המירושבים, בעלי השיעור והנימוס, מתבاهלים משאותם. אווי, מי יגור לנו אש אוכלה ! אווי, מי יגור לנו מוקדי עולם ! אבל באמת לא היה פחד, רק חטאיהם בעלי נפשות חלושות

וחנפים, הם פוחדים ורעדת אחזותם. אבל גיבורי כה יודעים, שגilioי כה זה הוא אחד מהחיזיניות הבאים לצורן שכליו של עולם, לצורןAIMONI כחותה של האומה. אלא תחת שבתחלת מתגלת הכה בצורת התהו, ילקח מיד רשעים ויתן בידי צדיקים, גבורים כאריות, שיגלו את אמתת התקון והבנייה בעז רוח של של צלול ואמין, ובאמץ נפש של הרוגה והתגלות מעשית קבואה וברורה.

רמד. וועלם התהו, ושבירוחיו, וחיקוני, מודים לנו, שעוצם הרצון לחייב, לשכלול, להויה, שם הטוב הגמור, פועל הוא בכך מלא מאד מאד. אין ההויה יכולה לקבל את כל עוצם הטוב של המהוה העליון, אמין כה אין סוף, ההויה החלקית מתמסמת מרוב הטוב, מעוצם החיים, משתברת היא מרוב שאיפתה. אבל לא מפני זה ייחלט הטוב הנשא לעשות את דרכו, הוא חזר וbone אחר השבירה, והבנייה המתוקן עולה יפה יפה, באין ערוק ליקרתו. וכל כך מרובה היא מידה טובה ממדת פורענות, עד שכך לסבול את כל יסורי השבירה, את כל קלוקלי הריסה, רק שיצאו עולמים משוכלים כאלה, שנושאים בכחם עושר חיים כזה, שהוא מצד עצמו למעלה מכחם. ואין המהוה העליון בוחר בדרך מדודה ומצוומצת, כדי שיעור יכולת של ההויה, שם כן היה הטוב מוגבל לא לפִי עצם עז חyi היוצר כל, אלא לגמרי לפִי תנאי היצירה החלושה.

רמה. הלב צריך שמירה גדולה. כhalb הפרטי, כן הלב הכללי. הכה הנפשי הרודה בחיים, הוא היסוד הנשמטי, המשתפל ממרום עדו המופשט להנaging את כחות הגויה. הוא צריך להיות מעין דוגמא של מעלה, מוטבע בטבע שרשו שהיא נשמת אליהם חיים העליונה, המתגלת בהארת החיים האנושיים יותר עליונים, בחיי החכמה והרעין הנשא. אבל ההצעות הנפשיות הקשורות הן בצדינן המיוحد, שהចורך היסודי למוסר מוגבל במעשה ובדעת, הוא למען. קוצצי הנטיעות, קוצצים הם את ענפי החיים הנפשיים שלהם משרשם העליון, מושפעים בזה את הכלל, ומאבדים חלק נכבד מאד מעצמיהם. השכל העליון מביר לו את הארות איך הולכת היא הדעה הצלולה המופשטת, ובאה עד תחתית התכוונה הנפשית. אבל עם כל הדריכים הרבים של הבירורים לא תשנה העובדא, וכך העניין מחוויב ומוכרח להיות, שירדו הדעות אל הצדינן של התכוונה הנפשית, לשכון בנפש בתור נושאים קבועים, ועם כל המעשים המעררים ונלויים אליון. הCAPEירות המתגלמות במבטא, כפי מה שהמסורת מלמדת אותנו, הן הן המהלות קוצצי חיים הנפש, שלא תועיל שום חכמה לחברם, אם לא בשובם לאותם במבטא הבירור של האמונה האחוזה בשורש המדע העליון, המתגלת לכל אדם לפי מדרגת שלו. האומר אין תחיה המהים מן התורה, אין תורה מן השמים, ואפיקורוס המבזה עוד שביוזי ת"ח ג"כ כולל בתוכן עניינו, מאבד את קשר חייו הנפשיים וכל היחס הרגשי האורגני עם שורש החיים של התורה והמצות, ושל האומה בצדיננה הרוחני המעש. שום חבות אחרות מבודת, לא יוכל למלאות חסרונו קיצוץ צינור זה. התשובה צריכה לנכשלים כאלה, להשיב את המבטא לאותנו. המבטא ישיב את הרגש, והרגש יתעלה למרומי הדעה, להיות לחתיבה שלמה וכוללת.

רמו. כמה אמת ושירה מופיעה לפנינו בחזון של מרכזיות נשמת ההויה כולה. אין החזון הזה נופל לרגלי התגלות של הציור הקוסמי הרחב והבלתי תכלייתי של עולמיות הכוכבים, של היצירה המתמדת של העופלים, אדרבא מתגדלת היא שירה זו ומתאדרת ע"י הנצח והגודל. בכל מקום שם בא אור החיים לידי התגלות הכרה, והתגלמות של הדר מוסר ושאייפות עדינות, הרי המרכז נגלה. האחדות של האדם הרוחני מקיפה

היא אותו בכל גילויו בכל העולמים, כאחדותו של כח המושך בכל הגורמים. לשוא החובבים בעלי חוגי הבטה קצרים, שאחרי החידוש של הzi'or הקוסמי בטלת מרכזיותו של רוח האדם, וחפציהם הם לומר, שבשביל כך ערד הדת נגרע. אע"פ שאיתנה היא הדת גם בלב אלה אשר מעולם לא נתקבל לרווחם המרכזיות של האדם, כהרמב"ס וסיעתו, א"כ הטענה בטלת היא מעיקרה. אבל גם בעומק הרעיון המסתורי, שהוא מוצא מקום חשוב בחיה הדת ביחוד בדורות האחוריים בהתפשטות יתרה גם שם לא נפגע דבר, כ"א נתادر המזהה. האחוריות המוסרית מתגלה לפि שילוב הויה כזה, וזה ג"כ יתרון מרצון לדוחו של אדם בהשתלמו. מובן הדבר, שלצורך ציור של גודל נורא לגבי האחוריות המוסרית צריך עומק והארה צלולה לתוכן המוסר, כדי שלא יתמסס הרוח מיתרונו פחדנות, ולא יוכל להיות חמוש באוותה האביריות, הדרישה לאדם פועל בחיים.

רמז. בחינוך האדם היחיד, וכן בחינוך האדם הכללי, האומה והאנושיות, צריכים לשום אל לב לאחדות הרוחניות, דהיינו שהשכל יהיה משפייע ישיר על הרגש, והרגש על הדמיון, והדמיון על הפעולות. וכשיש סתירה בין אלה החלקים זו ההריסה מוצאת מקום לחול. ועל גבי אלה ארבעה החלקים, שהם שכל, רגש, דמיון, מעשה, מתעללה הענין האצילי, שהוא שורש הנשמה, של האיש ושל הציבור, במקור ההוויה העליונה.

רماה. כמה טובות מונעים בידיים מפני שפלות הדעה שבאנשיים, אשר רוח ד' ראוי לדפק בלבכם, והם אוחזים בקטנות, ואיןם מאמינים בעצם בגדלות נשמתם. לא הסבiba ולא המעשים בפרטiotם הם היסודות, שעלייהם האושר הנשמי בניו באוצרה הפנימי, כ"א גודל הנפש, הקדושה והטהרה הפנימית, אומץ הרצון ועו' המחשבה. הסבiba והמעשים נכוונים הם מפני העצמה הרוחנית, כשהיא מתרוממת. על כן עוסקים הם הצדיקים הגדולים בעיקר הדבר בגודל הפנימי. כמוון מדקדים הם גם במעשים, משתדלים בטהרת הסבiba, אבל כל זה בא מתוך הגורם הפנימי של האורה העליונה, הזורמת בנשמה בכל הود גדלוּתָה, דוקא מתוך הצינור הייתר גדול ושוטף, ולא ישפלו את עצם להיות דבוקים תמיד בתוך הקטנות של הדקדוקים הפרטיטים שאין להם סוף, המלאים את הרוח העולה למעלה. ובכלל לא העולם המוחשי בדוקי פועליו תופס המקום הייתר גדול בנשימת חיים הנצחית, המופיעה באור גדרה בנשומות העליונות, כי אם ההוד הנשגב של תפארת חיי העולם, שבתוכו הכל כולל, כל הטוב הרעיוןני, המוסרי והמעשי. התפשטות הלמודות על המעשים כולם, מאליה היא באה, בעת אשר הרצון הגדול לטוב האلهי ברוב טהרו פועל בכל תקפו. ומ"מ פונים הם הצדיקים לפעמים מרוב גדים ומסתכלים על מעשיהם בפרטiy פרטוט. אחרי שכבר שבעו זיו עדנים מעונג העליון, והרוח מלא כח התעדוד וההתאמץ, החשך של הטוב והטוּhor מלא אור חיים חי בלב פנימה, בא חשבון הנפש, בגדולה ותפארה, לפרטיטים ופרטיטי פרטיטים, בא גם הדכדוך הנפשי והגופני, צורם שוטף ורעם נורא, פחד וגודל, תקופה ובתחון, ושאיפת תיקון לכל פגם, תשובה עליונה, הכוללת כל התשובות כולם.

רמא. כשהמצאים הצדיקים פגמים במעשיהם, אפילו כשהם רואים שאין אפשר לתקן, אין נופלים ממדרגותם העליונה בשבייל זה, כי הם יודעים, שהסבה של העדר יכולות לתקן כל חסרון הוא מפני שעדיין לא זורה האור של הנשמה, שהיא הכח האמתי של החיים על כל הענפים של סעיפי החיים. על כן הם משתדלים לעלות למעלה עליונות יותר, בהשגה ובבהירות הרוח, כדי שתתחזק הנשמה ביותר, ותגלה עליהם את הופעתה,

ובטוחים הם שבוגדל ההופעה הנשניתית יגדל כל כך כהן, עד שייהיו יכולים לתקן את כל המעוותים, הרוחניים והמעשיים, הקרובים והרחוקים, בין מה שבין אדם למקום, ובין מה שבין אדם לחברו, שאינם מוצאים בהם כל הבדל עצמי.

レン。 אוטה הגדולה הנשניתית, השואפת לקודש עליון, ולגדלות ונשגבות, מוכrichtה היא להיות מטפלת בתיקון המדות והמעשים ג"כ, ולפעמים לרדת ל עמוקי החיים המעשיים ולנקר בפרטיו תחיהם, לתקןם ולכוונם על פי הצדק והדין, ע"פ התורה וההלכה, ולהדרור ל עמוקי המדות הנפשיות, להסיר מהם כל רשעה וכל סלף. ואם רק להעליה יושם לב, ולא אל הטהרה וההלהכה, ולהדרור ל עמוקי המדות הנפשיות, להסיר מהם כל רשותה, ולהתהפק לרועץ. גודלת הנשמה תוכל להתהפק לגאות מוזרה, ותשוקת הידיעה בתעצומות המסתירים לדמיון מתגבר בשיל צבעיו. אומץ הרוח, המרום את הופעת החיים, יכול לرومם ג"כ את התאות הסוערות הגופניות, חמדת הבצע, הכבוד, והתענוגים המוחשיים יכול לפרק כל גבולים, וממרום עז השאייה העליונה המלאכית תוכל לבא הנפילה יותר נוראה, ועלמא דאתכסייא, מדתה של לאה, עיניה רכות, על פרשת דרכיהם היא יושבת, ומהפלת שלא תפול בגורלו של עשו. ומתוך גדלה ובכיותה זכתה ליסוד נבואה ומלכות, ולהליך של ישראל.

レンナ. המחשבה הרוממה, עסוקה היא אצל היחיד לחזק את הכח הכללי שלו, כח הגוף וכח הרוח, למען יחזק בזה כח הכלל כולו. וכל מה שהאיש הוא יותר גדול במחשבה, ברצון טוב ובבדעה ברורה, כן הכלל מתחילה יותר בחזוק כחו החמרי והרוחני. על כן צדיקים צריכין להשתדל מאד לחזק את כל כחותיהם, ובזה הם מוסיפים עצמה להתפשטות הקדושה בעולם, וכל הדבק ברוחם הררי זה מתחילה, וכל העולם כולו מתחילה בעילויים ובצע גבורתם.

レンバ. מצד עצמות המציאות האלהית המוחלטת המחויבת, אין ש"יך שום שבח ותילה, כי ההכרח לא ישובה. אבל ההסתכלות של גודל האמת והטוב הזה בעצמה, היא משלהמת את הכל יותר מכל, ואז מבנים שמניעת השבח היא לעילא מכל ברכתא ותושבחתא, שהתפשטות ההנאה הרצונית היא מצומצמת לABI העליונות הגמורה, ודוקא היא הממושעת נותנת מקום לתילה ולשבח.

レンג. הידיעות הסודיות היותר עליונות אין מגמתם להתפשט בעולם בהתפשטות כמותית, שידעו מהם רבים, כי זה דבר שאי אפשר. ואם ידעו רבים מסגנון החיצון, לא ידעו כלל בתוכנן הפנימי, ויהיה הדבר מזיך יותר ממה שהוא מועיל. אמנם הם צריכים לחדרו לכל אלה שבהם נמצאת סגולת עליונה של הסתכלות גבוהה. ואלה היחידים, בגביהם הרוחני, מדורם מים הם את העולם משפלתו ע"י מציאותם בלבד, לא ע"י השפעתם הניכרת. את הרזים הפנימיים אינם מגלים, ולא יכולים לגלות. אבל מה שהאורה הגדולה גורמת בעצם בכל כחה, בהתפשטות ניצוצה גם על כל מה שהוא ג"כ מגולה, על מבט כל עין, על כל שיחה ותנוועה, על מהות הרצון, על מגמת החיים, הכל פועל, מעודד, מחזק ומקדש את הכל. גם המגמה הכללית בהשפעתם של ישראל בעולם אינה התפשטות לימוד של דעתות, בדרך הלימוד וההשפעה הפשטת והגלויה. אבל כשהאומה הזאת אוצרת יפה בקרבה את סגולתה, כבר העולם כולו מתחילה, מצד מה שיש בו סגולת פנימית זאת, באוצר האנושיות.

הפעולות וההדרכות שראו הנביאים הוא במעלה קטנה לגבי המעלה העליונה של הפעולה הפנימית. ובמקום שהנבוואה שבאספקלוריא שאינה מאירה אומרת, והלכו עמים ורים ואמרו לו ונעלה אל הר ד' ואל בית אלהי יעקב, ויורנו מדרכו ונלכה באורחותיו, כי מצוין תצא תורה ודבר ד' מירושלים, שהיא הצעה למדרגה הפעולית הניבורת, שהיא המדרגה השניה, אומרת הנבוואה של אספקלוריא המaira, היא תורה משה, והוא אם שמעו בקולו ושמורותם את בריתי, והייתה לי סגולה מכל העמים, כי לי כל הארץ, ואתם תהיו לי מלכת כהנים וגוי קדוש, אלה הדברים אשר דבר אל בני ישראל.

רנד. אומץ החיים מוכrho הוא לכל יחיד, ובפרט למנהייג, ולכל ציבור. אבל עם האומץ המתגלה מהתקבנה הנפשית, מתעדורים הרבה סעיפים מזיקים ומדות רעות, וצריך הסתכלות בהירה של יושר גדול לברור את הטוב הנקי מתוך הפסולת.

רנה. כשהנשמה דבכה בצרור החיים, באור ד', באבת הדבקות האליה, המדות כולן מתישרות מייליהן. ואותם גדולי המחשבה, הרואים להדבקות הרומה, אינם יכולים לישר שם דבר מארחות חייהם, כי אם ע"פ המדעה של הדבקות העליונה, שהיא הולכת ושותפה דרך הצעירות של המדע הגלי, וההתורה והמצווה, וכל הדר המוסר והגבורה הרוחנית כולה. התביעה הפנימית של הדבקות האליה, הכאה בחטיבה מיוחדת בנשמתן של ישראל, היא עליה ב עצמה מחשبة הגיונית ע"פ שפע רוח הקודש היא מתישבת בלב, וע"פ תקوت ישועה היא מתאצת ומתחפשת בכל החוגים המעשים, התופסים מקום בחצי הכלל ובחיי הפרט.

רנו. כשהחושב מtbody, ומתגלה בנפשו אז הכח הרוחני הפנימי שלו, חש הוא את כל הפגמים שנפגמה נשמו, מכח מעשים ומדות שאין הגנות, מצער הוא אז בצער פנימי ועמוק, וחותר ברוחו אין לתקן את המעוות. כשהצער הפנימי מתגלה בכל תוקף שלו, כשהמצב החיצוני, נעשה רעוע, כמו בעת קלקלת וצראה, אז ההרגשה הפנימית אינה כ"כ איתנה, ומ"מ גם יכולה היא לבא למרום קצה, כי גם תשובה שע"י יסוריין היא תשובה.

רנו. הצדיקים קשורים הם תמיד בדבקות בר' יתש, ואינם יכולים כלל לציר להם חיים בלי נועם הדבקות האליה. אמנם מפני שככל רעיון אנושי מתעורר הרבה מהධימון הcovet, ועמו יחד מתערבים המון מדות רעות, שהן מסתעפות כמו ענפים, היוצאים משורש קטן, וכגידולי זרעים רבים מגרעין, על כן הם צריכים לברר ע"י תורה ומצוות את הדבקות האליה, שתהיה כולה ברה וקדושה.

רנה. הצחצוחים של המדות הרעות, המעורבים בתחום הכשרון של הדבקות האליה שבנפש, הם פועלים את פועלתם לרעה יותר מהמדות הרעות שאצל רוב בני"א, מפני שאין בעולם פעלת כ"כ אמיצה ב עמוקKi הנפש כמו הדבקות האליה, אשר על כן אין לשער את עומק וגודל החיים של הצדיקים, העומדים לפני ד', ומתחננים בנוועם הדבקות והחשק האליה, וכשהכח הכללי של החיים הוא גדול ואמיץ, גם החלק הרע שביהם הוא ג"כ אמיץ, כתוכן הפנימי של כל הגدول מחייב יצרו גدول ממנו. ומפני כך עומדים הצדיקים תמיד במצב

של מלחמה נגד צחצוחי הרע שבם, המעורב עם הטוב, כל זמן שהעולם לא נתפסם כולם. אבל ד' לא יעוזם, והם תמיד הולכים מהיל אל חיל, כובשים ומנצחים. ולעד לא יעוזו את תוכן החיים העקרי, שהוא הדבקות האלוהית, כ"א תמיד יعلו אותו, יאמצוו ויברוו, ובעליתו ועלייתם עמו הכל מתעללה, כל העולם, כל החיים, כל הוויה. בהתרומות היסוד יתרומם הבניין, ובאיום השורש יתאמזו השרגים והעלים כולם, יחד עם כל המוני פרטיותיהם.

רנט. הקRIAה בשם ד' אחד, שואפת לגלות את האחדות בעולם, באדם, בעמים, ובכל התוכן של הוויה, באין פרץ בין המעשים והדיעות. בין השכל והדמיון. וגם הפרצאים המורגים יתאחדו ע"י ההארה העליונה, המכרת את צד אחדותם וההתאמתם. בתוכן החיים של האדם הוא יסוד הקדושה כולה בחיי הרוח הוא אור הנצח, חי שעה וחיה עולם באגודה אחת. זאת היא המחשבה היותר גדולה שבמחשבות הענקיות של כל החשוב אשר להאדם, המתגלה בקרבו ע"י כל כשרון הגילוי הרוחני שלו, עד מרום התגלות אלנות, באורח שכל, וידיעה של פנים אל פנים.

רס. התכוונה של יראת שמים, מצד עצמה, לית לה מגרמה כלום, ואי אפשר לה להיות מתחשב בין הנסיבות ומערכות הנפש של האדם. היא כשהיא לעצמה, היא עלולה להויריד את האדם ואת האנושיות כולה לעומקיה תהומות, כשם שהיא עלולה להעלותם למורומי שחקים. אבל דוקא משומ דלית לה מגרמה כלום היא מקבלת את כל האורות, היא אוצרת בקרבה את כל הנסיבות כלום, וכל כשרון מתברך ומובטח להיות נצור רק ע"פ ההערכה הנכבדה של יחושו לאוצר הגדל, אוצר של יראת שמים, שבו הכל גנו. על כן יראת שמים מתרוממת לא כ"כ ע"פ העסק ב עמוקKi עצמה, כמו שהיא מתעללה ע"י מה שממלאים אותה בכל דעת וכשרון, בתורה ובמצות, בכל מדחה נכוונה, בכל עז וגבורה, בכל תחילת ותפארת. נמצא שיראת שמים ויסוד הויתה העולמית היא אספקלריא שלא נהרא, מצד עצמה, וכל עילויה הוא בהארה אור שמש העליון עליה, עד אשר תתחדר יפהabis מיסוד מקוריותה. אז תעלה מעלה, ותהיה באמת עטרת תפארת לעמוסי בטן, כשהתשוב מלאה טוב אל שורש מחשבה העליון, העשיר מכל השפעה נאצלת, המתפלגת לפוגות מיוחדות. כי היא בת נדיב, בתו של אברהם אבינו שנקרא נדיב, שככל שהוא, מקור הברכה כולה.

רסא. לא תמיד אפשר לדבר בעצם העניינים המהותיים, ע"כ ממלאים את הריקניות של המחשבה, במא שמדוברים ע"ד המקרים החיצוניים של העניינים. ומ"מ גם שיחות כאלה הן מביאות תועלת, וסוף כל סוף מביאים הם את האדם לידי כניסה בעצמיותם של העניינים. ביחס רואי לדבר תמיד ע"ד הערכיהם של העניינים הנעלמים, כדמות חכמת המספר, ובscal משוטט על ידי זה לעלה.

רסב. צרייך להסביר עילוי הלימוד של רזי תורה, עם הדרישת לכבד את ההכרות הפנימיות של האדם, שהוא יסודו של עולם. וכל הנפילה, שהעולם המתעללה בתרבותו החיצונית נופל הוא בערכו הפנימי, באה היא במידה זו, שככל מה שהערך החיצון של התרבות הוא מתקדם, העין תופסת יותר את ההכרה החיצונית, ומוסיפה לזלזול את ההכרה הפנימית, ומתחוך כך ערכו האמתי של האדם פוחת ויורד. וגאות העולם תלואה היא ברוומותם של

ההכרות הפנימיות, שהן באות ומאיירות ע"י העסק הכביר במעטיקהן, שהוא עצמו העסק הנלבב ברזוי תורה, בקדושה ובטהרה, בענווה ואומץ רוח.

רטג. הטהרה הגופנית בכל פרטיה המעשיים וכל דקודותיה עד טבילת הגוף, היא דרושה מادر לתמס את כח המדמה על מכנו, ולהתאיםו עם ההרגשים והדיעות המוסריות והשכליות, המוטבעות בעצמיות התכינה הפנימית של הכנסת ישראל ברכבה הרוחנית העליון. והמעולים שבמכירם הפנימיים, הטבעה הזאת הולכת ומחפתת בהם, עד שלא ימצאו מרגע לרוחם, כי אם כSAMPLE בכל הצדדים היותר מרוחבים.

רסד. המעשיים מתחפכים לדמיונות. בכך עיקול רוחני, והדמיונות להרגשות, וההרגשות למושכלות, והמושכלות לאופי רוחני קבוע, הפועל על כל התוכן המהותי. ומה זה יש להבין, כמה גדולה היא האחירות של המעשיים. אמן לא אצל הכל קשר עומד בחזקה, וכח העיקול הרוחני איןנו שווה אצל כל איש ואצל כל עם. בטפosa המיחוד של היהדות, מונה ג"כ זה האופי, שהקשר בין החוליות הללו של המעשיים, הדמיונות, הרגשות, המושכלות, והאופי הכללי, הוא חזק מאד, וכח העיקול הרוחני נשגב הוא. על כן אין קץ לחובת שמירת המעשה בישראל.

רסה. הדרישה הרגילה של חום ויושר, לשמור המdot הטובות וכל דת ודין, זה עניין תהליכי עולם התקיון. וכל ההתפרצויות מזה, בין שהוא בא מצד קלות דעת והפקרות, בין מצד עליית דעת והתעוורויות רוח עליון, הוא מעניין עולם התהוו. אלא שיש הפרש נרחב בפרטים של עולם התהוו עצמו ובנטיותיו לשמאלו או לימין.

רטו. רוב בני אדם חיים הם את חייהם הרוחניים, ומילא גם חלק גדול מהמעשים, ע"פ השפעת הדמיון. והעבודה התרבותית צריכה לעשות לה למטרה, להכנס בתוך אותו הדמיון כמה שאפשר, ניצוצות שכליים ומוסריים. רק המעולים והגבורים ברוח, הם מתרומות חיים שכליים, וגם הם קשורים הם בטבעם בהרבה שלשלאות במאסר הדמיון, וצריכים הם להתחשב עמו הרבה.

רטז. החסרון היותר גדול שיש בתוכנותה של יראת שמים, שאינה מחוברתיפה באורה של תורה, היא מה שבמקום יראת חטא, היא מתחלפת על יראת המחשבה, וכיון שהאדם מתחילה להיות מתירא לחשוב, הרי הוא הולך וטובל בכוז הбурות, הנוטלת את אור נשמו, מכשלה את כחו, ומעיבה את רוחו.

רטח. לא על המחשבה לבדה יהיה האדם, כי"א על המהות הנש망תי שלו, שהוא צריך לשמר מכל משמר. והוא מחת אלhim היא, ונשמרת היא בשמירה אלהית דוקא. שמור מצותיו וחיה.

רטט. צריך לעסוק תמיד בדבר הכלל של יראת שמים, להבין את תוכן עיניה, ולקנות אותה בטהרתה, בתווך הסגוליה היותר יקרה של החיים, ואח"כ להסתכל בפרט באוותה היראה המיחודת לישראל, מה היא, ומה המה גדריה העצמיים.

רע. בדבר המוסר, צריך לברור את המוסר המופשט המוחלט הכללי, וצריך לברור ג"כ את המוסר השיך ליראת שמיים, ולהתבונן אל היחסים שיש בין אלה הגדרים המיוחדים, بما הם נבדלים זה מזה, ובמה יתאחדו.

reau. א"א לאדם לחיות לא בשכל לבדו, ולא ברגש לבדו, תמיד צריך שיהיה ממזג את השכל עם הרגש בחופרתו. כשהירצה להתרץ למעלה ממדרגתו, יאבד את הקשרו של הרגש, ויהיה מלא פגמים וחסרונות, אע"פ שהיהה בעל שלג גדול. ואין צריך לומר שם ישתקע ברגש לבדו יפול בתחוםות של סכלות, המביאים לידי כל חולשה וכל חטא. רק תוכנות המשקל השווה, המאונן את השכל עם הרגש, יביאו לידי הצלחה גמורה. מובן, שעם צריך להחיה תמיד את התוכנה המעשית, והחשוש החברותי היישר.

רعب. ההתגלות של המחשבה הbhירה הרוחנית, היא כרגע מתנווצצת, ומיד היא נעלמת בתוך תוכונית של לימודים והסבירות, שאין להם כלל אותו כח של גבורה של מעלה שיש בנקודת ההתגלות ברוב עצה, ברגע הולדת, וחכימי לבא אינון חמוץ למלה בשעתה דעתגלי ההייא מלה, עד לא תיעול בגו לבושא. חמוץ זה פקיחו דעינה, ואע"ג דמייד איסטים, לא אהאביד מעניינו. והרגיש בפליאה של תוכן זה, בהקדמת ספר "אשל אברהם".

רעג. טועים הם המבקשים גדרים להיהדות מצד נשמה ותוכנה הרוחני, אע"פ שאפשר להגדירה מצד תוכן הגלוי והמוחש שלה. מפני שבנשמה היא כוללת את כל, וכל הנטיות הרוחניות, הgalיות והנטירות, צפונות הם בה בהכללה עליונה, כמו שכלל הכל האלהות המוחלטת. וכל הגדרה לגבה היא קיצוץ בנטיעותיה ודוגמא להקמת פסל ומסכה לשם הצביון האلهי.

רעד. הרטט והיראה, הם דברים תוכוניים לנפש האדם בכל אופן שתהיה נפגשת עם חזון נשגב, ואין שום תועלת במלחמה נגדם. אמנם אם ע"י חלישות המחשבה והירוס הכהות הגוףניים והנפשיים, נתגברו יותר מدائ, או מתגלים בזכות כחות ניגודיים לצמצם, כדי שלא יוכל להזיק למשטר הנשמתי של האדם ולשלטוונו על עצמו, ועל חוגו החברותי באיזה כח שהשליטה מגעת לו בזכות.

רעעה. כל העניינים המופתים, השיכים לדרכי האמונה ע"פ השכל ההגיוני, אפילו כשהכח המופת שבחם מתקבtl, מ"מ יש להם ערך מצד כח המדמה, שהוא ג"כ צריך להיות הגון ושלם, וארחות החיים צרייכים להשתנות אליו בשלמותו. ביחוד צרייכים להתחשב עם הכח הזה בעניינים האלהיים, שכלי מיני דבקות בהם, היא מאשרת את היחיד ואת הרבים אושר גמור ונצחי. וכשם שהשכל צריך שיהיה מואר בהארה אלהית, כן צריך שיהיה ג"כ כח הדמיון מואר בהארה זו לפניו ערכו.

רעו. להפרחת הרעיון והפריית הספורות, צריך שיהיה מוסכם, שכלי פרח ציורי ושכלי הוא פרי הנשמה, וכשמדובר באותו מתחם העולם יותר, כשהשאיפה הנשנתית בכללה היא נוטה לטובה. וכך צריך תמיד הכח השכלי והציורי, להיות עסוק בעבודתו, בין ע"י העמקה בציורי עצמו, בין ע"י התערורות מחזונות

روحניים של ספרים אחרים, חדשים גם ישנים, שמתוכם המחשבה מתעוררת, והיא ארגת את חיזונותיה, וכולם עולים הם על שולחן הספרות להעשרה.

רעיון. אך'פ' שההתורה והמצות מזכירים הם את המדות, מ"מ א"א לסמוך ע"ז בלבד, והכרח לעסוק בזיקוק המדות, ובתיקון המוסר ביחוד.

רעה. לעולם אין רשות להתייבח האמורה או הנכתבת, להיות סותמת בפני השכל הישר. זה כלל גדול בתורה, בין בדיעות היוטר נשגבות, בין בפרטים היוטר קלים.

רעות. קטרוג הלבנה מתפרש יפה ברזי הנפש. השכל, המאור הגדל, והרגש, הקטן, שניהם עומדים במשקל אחד, אבל שונים הם דרכיהם, ולפעמים רבות מאד הסתיירות שביניהם. אם ערכם היה מכל צד שכול. הייתה הסתיירה בחיים הרוחניים, ומילא גם הגשמיים. גדולה. א"א לשני מלכים שששתמשו בכתור אחד. הרגש הקובל, אפשר לשכל להרחיב את עצמו עד כדי קבלת כל הפכים. מה שא"כ ברגש. עזה אחת יש ע"ז. לכוי ומעטית את עצמן. הוא ראש לשועלים. בחיי המעשה, החברה, והנימוס, מלכי בכיפה, אבל למעלה במקום העיונים העליונים, שם המאור הגדל מושל. אבל הקובלנה גדולה היא מאד, יש באמת מהלכים לרגש בעליונים ועליוני בעליונים, גם בעומק השכל עצמו ותוර משפטיו. הכה השכל שברגע מוצא הוא בעושר התהפרחות, מיעט את הלבנה לפיכך הרבה את צבאותיה. אבל בכ"ז לקוי הוא העולם מפני ירידתו של הרגש ממורומי שלו. השכל ושורש עליוניותו מתעכב ג"כ ממהלכו, ונעכד מזכותו, ע"י הנמכתו של הרגש והגבלו, ואי התחברותו התדרית באור השכל. מבאים כפירה על האור האلهי. המונרך ע"י מיעוט הירח. משתדים לדוש מילוי פגימתה של הלבנה, העמדתה במשקל המאור הגדל, החיים המורגים והשכליים ממוגנים ומשוקלים עין בעין. מה טוב ומה נעים יהיה אז העולם, מה נחמים, כבירים, עליזים וקדושים החיים. יהר מלפני, ד' או"א, שתמלא פגימת הלבנה, ולא יהיו בה שום מיעוט, ויהיה אור הלבנה כאור החכמה: כאור שבעת ימי בראשית, כמו שהיה קודם מיעוטה, כמו שנאמר ויעש אלהים את שני המאות הגדולים. כמו החיים הפרטיים, כמו כן החברותיים יקבלו את צורתם החדשנית, השלמה והבהירה. החפץ היוטר כמוס במורומי הסתר השכל, והגלי ב עמוק כי לבב, בסידור האומה וחסנה, ייחדו יעדמו שלובים זה זהה. ויתקיים בנו מקרה שכחוב, ובקשו את ד' אלהיהם ואת דוד מלכם אמן סלה.

רפ. כניסה ישראל נקראת קיד בדורך רז. ככלומר, המעד המוחש, שהרעינוות פונית אליו בשבייל כל העניות של היהדות והאמונה. ובהיקף הכללי של העולם היא ההכרה האלהית, הבאה מתוך ההסתכלות של העולם והמציאות המוחשית, והגלי הרוחני הקרוב, הפועל על החיים והמוסר.

רפא. האישיות, בכל התפשטותה הכח שליה, היא תובעת את דקינה מהמוסר, ומהדת, בזמן שהם אינם לעצור את הטוב והצדק שיש בה. אבל לעולם אין המוסר ולא הדת מכוננים כ"א לעצר את הרע והפראות שבאישיותו, ומאד צרייך האדם ליצוקן מדוחטי, והארת דעתו, עד כדי להבין ולהחש את אותו הצד הפראי והרשעי שבו, שהוא צרייך להיות נעצר ע"י הדת והמוסר, ולדעתי ג"כ את הצד של האור והטוב שבו, שהוא עומד למעלה

מהתקיד של הדת והמוסר, במובנם המצוי. התרבות מגלַה היא צדדים רבים של טוב ושל אוור בנפש האדם, במקום שהיא נחשה לדשע ופראות, וכשהיא מוצאה בנסיבות הללו מעצורים מצד הדת והמוסר, היא נלחמת בהם ומנצתם. אבל אחרית המלחמה היא הגלי, שמדוברים הדת והמוסר בעצםם את אורם, עד שנמצא החופש האישי הזה, ותביעותיו הטבעיות הטובות, הוא מוכך לאחד מככרי הדת והמוסר עצםם, וממילא מתואר עוד ביוטר הכח של הדת והמוסר לשלוט על הצד הרפואי שבאדם, ולהיות מכובד ואהוב מצד העליון והטוב שבו.

רפב. שתי שיטות הן לערכה של התפילה: השיטה המיסטיות והשיטה הרציונלית. הראשונה מבארת את קשר העולם עם האדם ועם הנזוטיו כולן, ומראה בעיליל, שהבעת הרצון הנפשי של האדם בהתלבוק באלהים, הרי היא פועלת ויוצרת מתוך המעד הרוחני עליונות רבות-ערך בההואה בכללה, וממילא באה הפעולה לטובה בהנוגע לחלקו של האדם ומכוקשו. השיטה הרציונלית אינה מכרת את הסתרים הנפלאים הללו, והיא מכנסת את התפילה כולה לתוך המערכת המוסרית, הפסיכית, הפיזית. האדם יתרום ע"י ציורי תפילתו, נפשו חזcker, מדותיו יתעלג. התוכן המוסרי הוא בודאי אחו עם הגורל של האדם, בהבטבה המוסרית יוטב הגורל, ההואה כולה שואפת לקדמה לטוב, הרשעה היא נפלטה מהמציאות, ובזה הנו מכירים את סיבת הפגעים כולם מהרשעה. ההבטה הנפשית שע"י חיקוי השיריו של התפילה, היא הכללית. איןקשר את התפילה בפרטיות של הפעולה המבוקשת, ע"פ השיטה המדוברת, אלא מצטרפת היא מתוך הכלל. היא מכרת שהאדם שלא יתפלל, יצטברו בתוכו הרבה תכונות קשות מחוסרות תיקון ועידון, ומצבו המוסרי יסבול מזה הרבה. ולהיפוך, ע"י התפילה יתעלג האדם, יהיה יותר מואר ברוחניותו, וממילא יהיו חפציו יותר ממולאים. בכלל יקרה היא האידיאליות של התפילה, הבעת הנשמה, יותר מעצם התרבות הפרטיה של המבוקש שבתפילה. מובן שלשיטה זו, ציריך המצב האידיאלי להיות יותר מזוכך, כדי שתהיה התפילה מוכרת לדבר של חובה גדולה ערך. אמנם השיטה השנייה, היא ממולאה מאידיאליות פנימית המזורה מההואה כולה בתוכה, אבל היא מספקת להמשך לבבות אל קביעותה.

רפג. מה אני מרגיש כשאני נתבע לעין ברוחניות - מחלת לב ומועקה. למה הוא הדבר הזה? מפני שהתחביה הרוחנית מתגברת בקרבי, ונפשי מרגשת אז ביותר את עניותה המוסרית והרוחנית בכלל. אמנים הרפיוון הנפשי הנולד מהופעה זו, הוא חסרונו מוחלט. זהה חלודה נשמה. נגד זה ציריך להלחם באמצעות לב, ההסתכלות הרוחנית צריכה להיות עשרה, תדירה ורחבה, תקיפה והולכת בירוש. החולשה והכאב הפנימי, שהתחבURAה של יראת שמים מחוללה בקרב הנפש, היא מצד עצמה חסרונו ומחלה, וצריכים לקנות מושגים ברורים במקצע של קודש זה, עד שהסילוד הבלתי תרבותי יהיה הולך ופוחת, ובמקרה תא עצמה והרחבת הדעת.

רפד. הרגש כלול הוא בשכל. והוא המדרגה התחתונה שלו. כשהוא יוצא לפועל פעולות מעשיות, אז קבוע לו את החומו הרגשי בפני עצמו. בחיים העולמיים כולם הוא התוכן הסודי של אותה ה"א האחורה של שם, שהוא נעשית שם אדני בפ"ע.

רפיה. התפילה, וחלק גדול ממעשה המוסר והتورה. בנויים הם על יסוד תקנת הרגש של האדם. והם צרייכים לשמר גבולם. כשהבאים אל הרגש בענינים ותוכנים שכליים אין מצלחים. אמן עצמותה של התביעה, שהיא הרגש ג"כ מושכל, יש לה מקום, מפני שבאמת אינינו גם חטיבה בפ"ע, אלא אחד מצדדי השכל, שהוא מתגלה במדרגתו התחתונה.

רפgo. כל המתעורר בעולם מדור דורות עד אחרית, הכל הוא חלק שαιפות וחלקי הכרות, שהולכות ומצטרפות לייצירה שלמה. עד שלא באה הצורה המשלימה, המכנסת את הכל אל שלמותה, יש בהם טוב ורע, אמת ושקר, טומאה וטהרה, קודש וחול. אבל כшибוע האור של ההתחedorות הכלולית, שהיא מבורר כל אלה השαιפות וחלקי הכרות למה הן באות, או הכל יוכר לטוב, לאמת, לטהרה, ולקודש, עולם שכלו שבת, שכלו טוב.

רפז. שינוי האוויר מקור לחום ומיחום לקור ברוחניות, מזיק הוא לבリアות הנשמה, כמו שצינים פחים מזיקים לגוף, ושומר נפשו ירחק מדרך עקש זה. הנשמה הישראלית צריכה להיות באוויר רוחני ישראלי. והכרח הוא להשbieה תמיד מהטוב הגנוו באוצר החיים של ישראל, ואם תרעה בשדה אחר תחולש ותחלה, כי אם בהיות לה כל האמצעים הדרושים לשמירה מכל מחלת, המתרגשת מהשינויים של האקלימים הרוחניים.

רפח. התשובה קדמה לעולם, המוסר מקיף את הכל. הערך העליון המוחלט מתפלש הוא בכל ענפי ענפים. המעשה המסתעף, שאינו מכונת לשרצה, חוזרת למקורה בעלי הרצון.

רפט. הטבע אינה יודעת ממוסר וצדקה, כי אם שואף להפיצו, לבנות ולהרים, לנבל ולהצמיח. וכן הטבע הפרט של האדם איננו יודע כ"א את הפיצו המיווה, אבל הקדושה היא מתפשטת, מתגברת ע"י ההשפעות של המעשים הטובים והלימודים, התעוורויות ההרגשות הקדושות, ע"י תפילה ועובדות קודש, עד שמאירה את מאור המוסר גם בטבע האדם. האריה זו נעשית היא ג"כ בדוגמתה בהוויה כולה, והאור הנעים הטוב של הקודש, של המוסר העולמי, הולך וחודר בכל ההוויה, עד שהיא מתאימה עם טבעה לתכונת המוסר, והצדקה העליון, שההופעת הקודש העליונה הכלולית.

רפץ. שפעת החיים היציריים. מקור החיים, הולכת וושאפעת היא לייצירה העליונה, יצירת השכל, הטוב, והשרה, משתפלת היא דרגה אחר דרגה, עד שיוצרת את החמריות, נעשית טבעית קשה, חסוכה, קשורה לחך עפר אבן וברזל. בדרגתיה אשר ירדה, זכרת היא שפעה זו את אורה הראשון. משתווקת היא לשוב לימי חסנה וזיהה, פונה היא מטבעתה הירידית, ומפסקת מצער עוד צעדים בשפל, פונה היא לעלות, להיותתモארת מאור של מעלה, מהאור של מקור הויתה. את השתלשלותה אבדה, כיוון שפנחתה למעלה, אין זה מהלך הזורם ההולך ויורד, אבל נתעשרה בעושר רוחני פנימי, מתחברת היא עם המאור העליון, השפעה של הויה הישות, הרוחני, האצילי, השכל, והמוסרי, הקדוש והמצווחצח. מהחיבור הנעלם מתחדשים אורות ונוגחות רבות, יצירות נפלאות, שבهن מתגללה הcredות הארץ, עם השאיפה השמיימת המנצחתה. נשמת האדם, בכל חוגיה השוניים, היא פרח רוז עולם זה.

רצא. עז החכמה העלינה במרום גבורתה, לא יצא לפועל חוץ מהוגה, די לה עצמיותה הנשגבת. אבל או רחסד זורם עליה לרכך את קרחה הנורא, שיעשה נهر פלגים מים קרims נוזלים, להופיע מן המון בריות לאין תכלית. והחולכת הצעדיות החכמה וمتגלמת בכל יצור וכל מפעול.

רצב. כיצד הנשמה נבנית: למדים הרבה, מעינים, חזורים ומשננים את הידיעות, מתרגלים בהרגשות ע"י התורה והשינון, ואח"כ צומחות מזה הסתעפויות רוחניות, הקובעות אופי מיוחד.

רצג. עולה הוא האזומה בכחו הצמחי, מתגדל הארץ והברוש בזרמי כחוטיו. חיים תקיפים היה הטבעית בקרבה, לא תדע מטרה מכונת אצילת ברוחה, לא תכף עצמה מפני כל עילוי. זהו סוד חסנה ופראותה גם יחד. במרומי היצרה היה נשמת האדם המכונת ומסתכלת, הכופה את עצמה ועצמה נגד עליית הקודש. הוא ישג באחילו - בכחו המופלא להיות גבור מעצמו, יותר מכחותו החיים בקרבו, מהעולם שאין בו מחשبة ומטרה מוסרית - אצילות הקודש. את הכל ינצח. כל שתה תחת רגלו.

רצד. ההבנה כשהיא מתעללה, היא מחוללת את הזכרון. ההתעללות הרוחנית מנצתה היה את הזמן, וממלא אין השכחה - שכל כחה היא פועלות הזמן - שלטת. ההנחה האפלטוןית, שכל הלימודים הנם רק ענייני הזכרה, היא באמת קרובה לאורחא דמהימנותא. וכל מי שידוע שם שלם"ב ומשמרו בטהרה, תלמידו מתקיים בידו. וע"י עילוי רוחני זה, תוכונת השליטה מתגללה בנפש, וアイמותו מוטלת על הבריות.

רצה. נשמתי רחבה, גדולה ואדירה. אני מרגיש תפארתי והדר רוחני בקרבי. מלא אני עז וחופש. הפחדנות המתעטפת לבוש של יראת שמים, לא תוכל להולייך אותה שולל. צופה אני את פני האמת, הود הקודש מתנוצץ לי. בלי מעזר אני צריך לחשוב, בלי מעזר - להציג על הגילוון את כל הגות לבבי. אני מקפיד איך יעלו הדברים, בדרך נסתר או נגלה, הכל אחד. סוף כל סוף האור יתנוצץ.

רצו. מה שיש בתוכנת ישראל לחולל וליצור, זהו תורה שבב"פ. ביחוד היא תורה שלמה לפי אותה המידה שהיא סופגת מروح של תורה שבכתב. היא מקבלת את אורה מקור התורה, מפני שהتورה יצרה והטבעה את חותמה על נשמתן של ישראל. ללא השפעת התורה אין כח יצירה לישראל - כח היוצרת הכללית הנמצאת בהויה בכל שדרותיה - אבל בה הוא שרוי. אינינו כח מקור, רק מואר הוא וכי מקור היוצרה האצילתית שלפני היוצרה, בתוור חטיבה מוגבלת. מקבל הוא הארה מקורו, וליתליה מגרמיה כלום. אור הלבנה, המשתלם בהארתו לפי הערך של ניצוצי החמה שזורחים בקרבו.

רצז. נשמות דתווה גבוזות הם מנשימות דתיקון. האידיאלייטים הגדולים רוצים בסדר יפה וטוב, מוצק ואדיר כזה, שאין בעולם לו דוגמא ויסוד, על כן הם מהרסים את הבניוי לפי ממד העולם. והמעולים יודעים

לבנות ג"כ את העולם הנhrsס, אבל הגורעים, שהנטיה האידיאלית היותר עליונה נגעה בהם רק נגיעה כל דהיא, הם רק מחייבים ומהרשים, והם הם המושרים בעולם התהוו בערכו הנשפלה.

רצת. בעולם פועל ההתקפות האיטה והדילוגים הפתאומיים. ישנו בעלי נשמות כאלה שהצד של הדילגה מתגבר בהם על צד ההתקפות הדרגתית. זה הוא האופי הישראלי, הם מושפעים מרעיון התשובה הרבה, ושואפים לדברים רמי ערך, שאין הסביבה ותנאי החיים מסכימים ע"ז, ומ"מ חפצים העוז הוא הכח הגלגלי, הנושא עליון את כל הרכוש היותר טוב שבחיים.

רצט. כשהאדם רוצה, ככל שהוא וכחותו הפנימיים יתקדרו בכת אחת לפי אותה העליה הרוחנית שבהכרתו כשהיא מתעללה, וכן ככל הפגמים המעשיים יתישרו מיד וישתלמו בתיקון מוחלט, לא ימצא לנפשו שום מעמד, ולא יוכל לחזק את רצונו לצعود על דרך השלמות האמיתית. אלא העיקר שהכל בו היא עליית ההכרה, הגברת אור התורה, והתשובה המעשית תהיה סמכה לה, בתחילה בדברים שלhaba, ואח"כ בדברים בעבר הנח לתיקון, ואח"כ יתרחוב החוג גם בדברים שהתיקון כבד, וככה ילקך הלך ועלה, עד אשר יזכה לתיקן את הכל. אבל אל יזו משום דבר מציעידתו הרוחנית ע"פ אותה המדרגה הפנימית שנש망תו בקרבו תובעת אותו.

ש. כשהצדיקים עושים תשובה, מAIRים הבאת אור הקדושה, בכל דרכי הפגמים שהם מוצאים בנפשם, והעצות שהם מחדשים לעצם לעלות מתוך הנפילה והיאוש שבלבם לתוכן האור הבahir של הקדושה והיוושר העליון הן עצמן נעשין אוורות גדולים להoir לעולם, וכל אדם המרגיש בעצמו עמוק נחם התשובה, והתמרמותה המחשבה, לתיקון פגמי, בין אותן שכבר התקין עולה בידו, בין אותן שאין התקין עולה עדין בידו, והוא מצפה עליהם לרוחמים, כולל את עצמו בכלל הצדיקים, שמחשבות התשובה שלהם העולם כולו מתחדש באור חדש.

שא. העוסק בתורה לשמה, בקדושת המחשבה ובחופש הרעיון, הפרטים יונקים אצלם מהכללים. ואע"פ שהוא עוסק בדיקום הייחידי של הפרטים, אין הקטנות שלהם עושם חיצזה בתוכנתו הרוחנית.

شب. ההופעה הייצירית הולכת היא במסלולה, החיים משתלשלים במדרגותיהם, הרצון שבஹי הולך ומתגלח, גiley אחר גילי. התוכן של טוב הולך ומתרבchia, והאהרה האלהית דוחפתו להתקפתה. הירידה של המצאת חיים רצוניים, דרגא אחר דרגא, מביאה עד שחוג חיים רצוניים שהם מלאים הירוס חמרי ורוחני מתגלח, ההופעה האלהית מסתלקת. ותיקף כשהזומה הרגונית לצד הירוס מתראה, והטבע נדחף הוא מכחותו בסערה, המצאות המעשית נעשית גלמודה מבעה היוצר באמצעות אור החיים, והריחוק פועל לחולל תוכנה של הויה שפה, מכוערת ומקולקלת. הארה מעשית שוללת, מחוללת את העלם ההופעה, שהיתה כבר מוכנת, מתגלח בחוג המציאות הפועלות העליונה, ומה יהיה מוכן להופיע בתוכן של טוב, מופיע בתור או ר של טוב בכלל, שגנוו עצם עמקו סיג חזק מאד, אשר מירוק איזם מעלהו אל מקורו. עשרה הרוגי מלכות, חלקיים.

שג. ישראל בין העמים דומה הוא לאדם בין כל הבריות. לבירותו הרבה יש יתרונות שאין באמן, אבל היצירוף הכללי של הסגולות, ועליות הרוחניות על ידם, להשכיל בשכל את השימוש של הכוחות הכלולים בו, בכח ובפועל, זה עושה את האדם לחטיבה עליונה בעולם. כן, ישנו עמיים רבים שלהם כשרון מיוחד יותר גדול מהכשרון שהוא בישראל. אבל ישראל, בתור התמצית של האנושיות כולה, מתקבצים בקרבם את סגולת כל העמים כולם, והן מתאחדות בתוכם בצורה אידיאלית קדושה, באחדות נשאה. מי עמוק **ישראל גוי אחד בארץ**.

shed. המחשבות הזרות שבתפילה, הן באות מפני הקושיא הכללית שיש על עניין התפילה: שלכאורה אין לה מקום, מפני שאין שיק לומר לגבי הקב"ה شيء רצון בכלל, ובפרט ע"י פיסוס ותפילה. ואין מסתלקות כי אעפ' אותן התשובות שעל ידן התפילה מתישבת, שככלותן הן שתי אלו הידיעות: האחת, שהתפילה היא בנויה על הרגשת הנפש ולא על השכל, וכל הגדרים הללו וגזרותיהם, וכל השיליות שלגביה האלהות, הכל בא מצד השכל, ואין התפילה מקושרת עם כל פרטיהם. והשנייה, שבאמת כל היחס שבין האדם לקונו, הוא מצד גזירה ושפע של המציאות, וההמצאה הזאת גוזרת היא למלאות את כל התפקידים של האדם בהנהגה האלוהית בעולם, ואחד מהתפקידים החשובים הוא נתינת מקום לתפילה, שע"כ יש באמת מקום גדול לתפילה, והוא עומדת ברומו של עולם. וכל הנסיבות של כוונת התפילה מסתעפים מלאה השרשים, וכפי הרחבותם והעמוקתם הם שוללים את המחשבות הזרות, ועשום את התפילה לתפילה זכה.

שה. אין לשער את הצער של חסרונו הרצון לטובה ולקדושה, ואין החכמה עולה אלא כפי ברכבת הרצון שבה, והעונות הם מעכבים בעד הרצון שלא יתעלה, וצריך לשוב בתשובה כדי לברר את הרצון, כדי שתתעללה החכמה כראוי. ביחוד צריך צרייך לשוב מעבירות שבין אדם לחבריו, וראש לכל מהגוזל, שהוא מעכב את עילוי הרצון, וצריך להתחזק בזה מאד, ולקיים לתשועה ד' לזכות בשלמות לחදול מעושק ידינו.

שנ. ישנו צדיקים כאלה, שאינם רשאים לצאת חוץ לדבקות תוכנות רגשי לבם, ואינם צריכים להסתכל חוץ לארבע אמותיהם. וישנו כאלה, שהם שטים על רוחב כל התכוונות השונות, והם מסתכלים בשמיים ובארץ ומסוף העולם ועד סופו. ויש לפעמים צדיק גדול, שהוא כולל את שתי הסגולות יחד, ולפעמים איןנו מסתכל מחוץ לארבע אמות, ולפעמים עינינו משוטטות בכל. שא ענייך וראה, צפונה ונגבא, קדמה וימה.

שז. יש צדיק כזה, שצרייך דוקא שהוא לו תלמידים צדיקים גדולים מאד, גאוני עולם וגדולי מעלה, ורק אז יוציא אל הפועל את הכוונות בתוכו. וכל זמן שהמקבלים מהם קטנים, הטוב שלו הוא גנו בגואה, ואיןנו ניכר אפילו לעצמו.

שח. לפעמים אין הצדיק מאמין בטוהרתו עצמו וקדושתו, ע"י מה שמוצא בנפשו פגמים וכשלונות. אבל דוקא אז מגיע עתו להתרומם למעלה מכל הפגמים, כי מדתו האמיתית של הצדיק שנوعם ד' תקווע הוא בלבבו,

הוא להתעלות למדתו, וכל המעשים הטובים והמדות הטובות בשורשם העליון, ילו'ו למשרים ע"י המעלת העליונה, שמתגללה ע"י הארota הנשמה הגדולה של הצדיק בעולם. על כן מחייב הוא להשיב לעצמו את האמונה, שהיא האמונה בניצוץ האلهי החי בקרבו בגילוי פנימי.

ש. וחובה גדולה היא על הצדיקים, להתעסק תמיד בלימודים ושירות המועדרים את התענוג העליון, כדי שייהיו תמיד מודשני עונג, ומהעונג שלהם ימשך שפע עונג על כל העולם כולו, על כל בחינה של כל בריה כפי מה שהוא יכול להקל. ומרוב העונג המתמשך מזיו הנשמה הקדושה של הצדיק העליון, בעל ההשגה הבירה, ימשך נרום של אהבה לכל ישראל ואהבה פנימית לכל טוב, וימחקו כל תוי הקטיגוריות מכל הפנים, וממילא תשתקח החוצפה, ולא תוכל להרים ראש לטשטש את העולם. כי ככל כחה של הרשעה בא מהמרירות הנמצאת בנשומות, מפני היבשות שבן, ומפני הריחוק שלהם מהעונג העליון של הדבקות הברוכה בקדוש העליון, בזוהר הנוצץ מאור אין סוף, וע"י גודל היסורים שלהם נשמה סובלת, מתגברת הרשעה בקצפה, והוא בועטה ומחרבת, מסיצה את דעתה ולבה אל הכפירה ואל הփקרות. אבל כשהעדן מתחפה, אז שב רוח חיים, רוח חן ותחנונים לרוח בלבבות, ואור התשובה הולך ומאריך, וכל העולם כולו מתרפא. אמן שיר צדיק הגדל לדעת את מעליו, וצריך לשמר את קדושתו והודו הפנימי, ולא לפול משום דבר ונניין כלל, ואפילו מכל רפואיון שלו, ואפילו מכל מה שנראה ע"פ פשطن של דברים, שגדולה היא החיציה, ושאי אפשר לעבור עליה ולהתרומם בנוועם עליון ובזיו קודש. ואפילו כשמהבר לו שאינו ראוי כלל וככל לשום גודל ולשם פאר, כי אם שהוא ראוי להיות מושפל ובזוי, עלוב וירוד לאין חקר ושיעור, אף ע"פ כן לא יעוזב את מהותו הפנימי. ואם רוח המושל תעלה עלייך, מקוםך אל תנח. וסוף סוף שניצח והכל יתוקן. ואפילו כל הדברים העליוןים, שנחשבים לחוצפה נוראה לחפש אותם, סוף כל סוף יהיה חלקו עמם בנעימים. אברך את ד' אשר יעצמי, אף נחלת ספרה עלי.

שי. מה שגדולי ההשגה משתוקקים לעיוני רוחניים וטועמים בהם את טעם עדנים, ובוחלים לפעמים בלימודים מעשיים, הוא מפני שאין העולם המוחשי והזמן בכלל תופס מקום אצלם. כל ערך החיים החמורים והמשך זמנו אינם נראה בעיני אנשי הרוח המעוילים, באותה התמונה הקבועה המארכת, שהיא נראית בעיני אנשי העולם, חלושי הדעת ועניי הרוח. והנץחות, זהה הפרובלימה הקבועה של צדיקי עולם. היא מקפת את נשמהם וממלאה את כל הויתם, אשר לכן כל רעיון שהוא ראוי להיות עומד בתכונת נצחיותו בכל חליפות ההתקות של צורות ההוויה הנקלטת בציור האדם, הוא מושך אתכם וمعدן את רוחם. וגם הלימודים שמוגדרים הם בזמןניים וחושיים, אין האור המענג שלהם נאחז בדעתם של בעלי לב בהיר, כי"א באותה המדה שהנצחיות זולפת בתוכם, וממילא הם תמיד עורגים ללימודים כאלה, שהצביעו הנצחי עומד בהם בגילוי מORGASH, והם המחשבות המופשטות וצירורי ההוד המוחלטים של הכללים הגבוהים בפאר מעלם, שהם הם כללי רזי תורה וסתורי חכמה, בנועם ד'.

שייא. ישנו תקופות כאלה בחיים האדם ובחיי האומה, שנתגברת היהדות המעשית, בפועל ובתלמוד, במידה גבוהה. והסביר היהתה הקדרת האור של הרגש והדעת, שהופנה כל כח החיים הרוחניים שבאומה להככר

המעשי. וכאש נוטל הקיר המחשיך, ואורות מחשביות וחבות החלו להופיע, והחיים הרוחניים שבאו מה החלו להתפשט על שטח יותר רחב וארוך, נכהה זה האור, ובינו עלול לחזור לאוור כי אם בהוספה גדולה של אור חדש שמספיק להאיר על שטח רחב, אותה המדעה שהoir אוור מצומצם ממנו על שטח צר.

шиб. השמחה העליונה מתגברת דוקא ע"י ביטול גמור של מהות עצמו, מפני שהנשמה מתחילה להכיר את כל הטעות שיש במהותיות עצמותית, והחפץ מתגבר לאשתבא בגופא דמלכא, בשלמות אין סוף של נועם העליון. והוא הענווה הגמורה והשפלות העמוקה, שהעצמיות היא בה רק שירים, ככלומר עניין של חסרון שנשאר בלתי כולל בשילמות העליונה. משים עצמו כשירים. והרגשה זו היא ההרגשה המיוונית לישראל, שהם מעתים את עצמם בכלל גדולה הניתנת להם.

שיג. כששואלים: מהיכן העצבות באה ? צרכיים לפתור: מה השפע של המעשים, המדות והדעות הרעות על הנשמה, שהיא טועמת בחושה החודר את מרירותם, והיא נסלתת, נפחדת ועכובה. וכשאור התשובה מופיע, וחפץ הטוב כשהוא מתגבר בתוכנותו המקורי, צנור של עונג ושל שמחה נפתח, והנשמה יונקת מנהל עדנים, וכשהכשרון המעשי לוקח לו את התמצית של ההרגשות הנעימות הללו, יוצא-לאור המוסר הטהור העליון, המצליח את החיים בהודו.

מחשבות והרגשות, הבאות מכח ההוראה האלהית הכללית, אין מתקנות מכנסת ישראל לשאת פרי וענף, ולגדל גידולים יפים ומתקיימים, כי אם השם באים מרכיבים בהרעיון העצמיים של כניסה לישראל עצמה, של טبع האומה ב מהותה הפנימית. וההרמונייה הגמורה בין אלה ההשפעות הן דרגות של ההוד השלם, יהוד קובי"ה ושכינתייה, שעוני כל אליו נשואות.

שטו. מה אני רואה בחזון, אנו רואים את המחשבה העליונה, המחשבה הכוללת כל, המחשבה שכל העצמה וכל המילוי של כל בה הוא. רואים אנו, שכל הפלגים הגדולים ממנה משתפכים, ומהפלגים יוצאים נהרים, מהנהרים נחלים, מהנהלים שטפים, מהשטפים זרמים, והזרמים מתחלקים גם הם לצנורות קטנים, והצנורות מתחלקים להמון אף ריבבות לאין קץ של קኖקות, מריקים שפעות, רצון חיים ומחשבה. לעיתים צר מאי מקום לשוט בין הקנוקנות, נאחזות או הנשמה בשורשיהם של הקנוקנות הדקים, בצנורות, ואם הצנור גם הוא צר, נאחזות היא בזרם, ואם הזרם צר הוא לפניה, הרי היא נאחזות בשטף, ואם השטף הוא צר, הרי היא נאחזות בנחל, ואם צר הנחל, נאחזות היא בנهر, ואם גם הנהר יצר לה, נאחזות היא בפלג אלהים מלא מים, המחבר למחשבה של בל מזרים, שם הוא מקום יאורים ורחבי ידיים. והשפע האחרון הנוזל מהקנוקנות נובע בדרך זה מהמקור הראשי של המחשבה העליונה, שלמעלה מזה תלא כל עין לצפות, וד' אמר לשכנן בערפל.

שטו. עיקר כבדות ההשגה הוא על ידי מה שהרצון אל הטוב ועל השלמות נחלש על ידי פגמי המדות והעונות, ובאמת ראוי להתענות כדי להתייש את כח הרע שבhomar, המונע את הרצון מלעלות במלתו. אבל צרייך לשיקול גם כן את הכח הרוחני והגופני אם הוא מסכים לזה, בכל אופן אין להתייחס מעליית הרצון. ואפילו

כשנשאים כמה פגמים שלא נתקנו, בין במדות בין במעשים, צריך לצפות לחסד ד' וلتשועה עלונה, כי טוב וישר ד', ווורה חטאים בדרכך.

שין. אמונה ישראל נועצה היא באין סוף, שהוא למעלה מכל תוכן של אמונה, ומתווך בכך נחשבת באמת אמונה ישראל להאידיאל של האמונה, אמונה העתיד, הגבואה באין ערוך מתוכן של אמונה בהווה. הרבה מדיניות במورد יורד הוא הציר הרוחני, עד כדי להקראות בשם אמונה ישראל בעצמם, בתור אמונה ממש, ולא בתור האידיאל האמוני. באמונה עצמה חל הפגם של הכפירה, אבל בהאידיאל האמוני אין פגם הcpfירה מגיע כלל, שהוא למעלה ממושג הcpfירה כשם שהוא למעלה ממושג האמונה. הcpfירה אין לה אידיאל. אל אחר אישטרס ולא עבר פירין. היוש והתוּהו אין נוונות מאומה. ועל כן אין מקום לאידיאל הפוך מהאידיאל של האמונה, אך שיש עניין של הפוך והקבלת לעמודת גוף האמונה. שער החמשים הוא האידיאל האמוני, גם אצל משה היה לאידיאל, שלא ניתן לו, אינינו למציאות בקהליפה. והשפכו של שער החמשים הזה, של האידיאל של האמונה, נותנת היא חיים עליאנים לכל השערים כולם, ומכוונה את קליפת הcpfירה חסרת האידיאל, נגד קדושת האמונה הקשורה באידיאל נצח. כי ערך מקור חיים.

שיך. הגודלים חייבים לדלג, כדי להכנס למחשובות גדולות. צריך האדם להכיר את כשרונו הפנימי, וידע בעצמו אם נוצר לגדולות. אל יבהל מפני עזן של גואה, بما שיכיר את מדרגת שכלו, וערך נתית רצונו. אדרבא מפני ענוה פסולה, המדכאת את הנשמה, ומטשטשת את האור האلهי שבנפש, צריך להזהר הרבה יותר. כשהגדלים מעריכים התעלות שכליית, כל העולם כולו מתעלה עליהם, על פי הרגש, על פי הטבע המשותף שיש לנפשות בני האדם כולם. אבל במידה גדולה מכל פועלطبع שיתוף זה בישראל, שיש בהם מצד הנשמה אחדות מוחלטה.

שיט. צריך לחשוף עצות נגד מורך הלב. רק מורך הלב הוא המסביר את המכשולות של הדעות הרעות והמדות הרעות, כי יראה רעה נולדת, המטילה חלישות דעתה על האדם, ומכנסת בקרבו איזה פחד, המונע מללחם נגד כל הקALKULIM שבנפשו ושבחברת האדם, והחובה הראשית היא חיים של אומץ לבב.אמין כל מה שתגדיל ההופעה המוסרית בתיקון המדות והמעשים, כן יקבע אומץ הלב יותר בלב האדם.

שכ. אדם מישראל שהוא רוצה לזכות לאור חיים באמת, צריך הוא שישיכים להיות שותף עצמו בכנסת-ישראל בכל חושיו וכחותו הגשיים והרוחניים, שישים את מגמת חיוו לknoot לו לפי היכולת שבירדו את המדות הישראלית ואת הידיעות המיחודות לישראל, בראש לכולן היא התורה בכל רחבה בכל סעיפה, ועמה כל מה שמיוחס לחכמת ישראל, ומתווך עליתה של כנסת-ישראל יבא לעליה כללית של מקור החיים האנושיים והעולםיים.

שכא. תיקון העולם שיצא ממקורות של ישראל, הוא האידיאל של התשובה. כל זמן שהאדם קבוע לו את תכיסיס החיים שלו ע"פ במידה קבועה, אז לא יוכל לצאת לעולם מיידי החסרון שבסכל, במידות, ובמעשה,

ואיפה זה ישתלם אופיו של האדם היחידי והפרטני? כל חידושים החיים, וכל השיטות המהפקות את סדרי העולם כדי להטיבו, הנם אך אРОחות של תשובה, ותמיד צריכה התשובה להיות עומדת בראש הפסגה של הסולם אשר לההשלמה האנושית. לעולם צריך האדם היחיד, וכן החברה כולה, צריכה להיות מתקנת את עצמה, מרפאה את שבריה הרוחניים והמעשיים, וחיללה לההרגל להיות הכה העיקרי בהנהגת החיים הפרטיים והכלליים. נמצינו למדים, כי המרידת והכפירה, האומרת לנוכח טוב המוחלט מאובות בשבייל איזה חזון לב חדש, זה רעיון של התשובה שהוא מכנה גלים. וכשמדוברן את עומק דינו מוצאים, שהצד הטוב שיש בו, הוא הגורען הכללי של התשובה מכל שפלות ומכל קלקל התלויה בו, ומתוך כך באים ג"כ לשוב מהקללה הגדולה שיש בההרישה עצמה, ואז שבים אל ד' באמת, וגאולה באה לעולם.

שכבר. מלכות שמים היא ארון הברית, ארון כל הארץ, אותה ההפעה, שהאליהו מופיע באופן שהוא מספיק לשעבד את השאייפות של הבריות, שלא תהיינה מתפרצות מחוץ לגבול המטרה הטובה של הטוב, של התם והיושר, אך אף שאינו מספיק לעלה כ"כ את הנשמות, עד שתוכנות העצמית תהיה אך הטוב המוחלט הכללי. מדה זו היא מלכות שמים, והוא מצירות את האלהות בתורו ארון שהשייבוד מביא לעשות רצונו גם נגד הרצון של הפרט. אבל הארה זו חייה היא מהופעתה של מדה יותר עליונה, הבאה מהשלמות המוחלטת של האלהות במילואה. וזה הופעת הכלל של האורה האלהית במדת העליונה, שעל ידה אין הצורה הנפשית מקבלת רק את הظיר של הכבישה הנפשית נגד התוכן האלקי בהופעת הרצון, כ"א היא מתאמת את הכל רק בחפצ האלקי, המוכר ע"י תוכיותו של רעיון הכבישה, שהוא לה마다 הזאת מתאים כמו נורתייך לספר המונה בו, ארון הברית.

שכג. כניסה ישראל היא מגלה בכל חליפות הזמן אחד מהצורות הרבות שבאורותיה המרובים, והעתיד שלה הוא ההתפשטות המוחלטת של כל האורות, שככל אחת שמה תקופה מיוחדת, שיairo בה כולם בכת אחת, ובתפארת הכללית הזאת תאיר על פני תבל. ולא פחות ממה שהוא כוללת בקרבה את הופעותיה, שהתגלו על-ידה בתקופות שונות, היא כוללת בה גם כן את הופעות אשר התגלו בעמים שונים על-ידי גרכטה, בין בגיןם קרוב, בין בגיןם רחוק, בין בהופעה גלויה בין בהופעה נעלמת. וכל מה שהוא נבדל ממנה ומנוגד לה אינו כי אם נראה כך בהיותו מופרד מקור כלותה, אבל בשוב הכל להופיע בה כאחד יוכר תוכנה העצמי, שהכל הולם ומתחאה בקרבה. ועתידין כל הנבאים אומרים שירה בקול אחד, שנאמר קול צופיך נשאו קול יהודו ירננו כי עין בעין יראו בשוב ד' ציון.

שכד. בעולם האלקי אין רצון ותוכן שהוא שונה מרצון ותוכן אחר, אלא הכל פונה להטוב הגמור, השלם בכל. וכל הופעה שאנו מתוכונים לה אינה חלקית, כי אם כללית, אף על פי שאנו מכוונים להסתכל בהופעות, שהן כל אחת גבואה מחברותה, כל אחת היא כוללת הכל. אבל במידה של החיים שאמור בהם אינם אלהים. שם אנו יכולים למצוא הופעות חלקיות, ומילא הם רצונות והשכלות שונות, ונפרדות אלו מalto. ומשם יفرد.

שכה. אי-אפשר לאדם להפריד מדבוקות האלהית, ואי-אפשר לכנסת-ישראל להפריד מצור ישעה או ר' אלהי ישראל. אבל אי האפשרות הזאת, ההולכת ומופיעה בכל הדורות, יש בה הכרה טבעי, שאיןנו נוטן מקום לbehירות הדעת לגנות את פועלתה. על כן באים ימים שתרדמה נופלת על האדם, והפרצופים הנסרים זה מזה, עד שהפירוד הגמור נעשה אפשרי, ובכללות התרדמה במקום צלע מחוברת, חיבור טבעי, גם לגבי, עומדת תפארת אדם בכליל הדורה, שהבחירה השכלית מכרת לומר זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי, והעולם מוכן בהופעת חיים ותולדות קיימות עדי עד. האפשרויות לדבר גבולה גבולה, על דבר שמד, על דבר כפירה, על דבר פירודים מוחלטים, הן תולדותיה של הנסירה, המביאה לידי התאחדות הגמורה, הצורית החפשית, ממשוש חתן על כליה ישיש עלייך אלהיך. החזון מתגלה ביחסה של התורה אל האומה, שהחיבור הטבעי הולך ומתריד על-ידי הנסירה התרדמית, וגמר הנסירה הוא תוכן הבניין, המביא לאחדות משוכלת, ותורה חוזרת ללמידה, וכל בניך למודי ר' ורב שלום בניך.

שכו. כל נשמה גדולה יש לה עסק עם כל הענפים המסתעפים משורשיה, והיא צריכה לתקן את פגימותם, ויש לה זכות לקרב את הרוחקים אפילו יותר מהדין הרاوي, כשהיא מכרת שם הנם שייכים לה. ובדור האחרון הזה, עקבתא דמשיחא, ישנים צדיקים כאלה שהם מכירים שנמצאים כופרים גמורים, מסיתים ומידחים, שהם שייכים לשורש נשמתם, ועל כן הם צריכים להיות מטפלים בתיקונים ואופנים נפלאים מאד, מה שאי אפשר להעלות על הדעת כלל ע"פ הדרך של המושכל הגלי.

שכו. הכהן שאינו לו קשר בעניין אלהי, אין לו באמת צורת אדם, ואין מגמת-חייו חיים של אדם כלל. כל הרגשותיו הנם רק בהמונות, ואפילו אם יהיה איש מלא דעה וחכמה, ומלא מוסר ויושר כפי הנראאה, אין זה כ"א כמו בהמה מלומדת ובעלת תרבות, אבל רוח האדם בכל עומק הויתו, איןינו נופח כי אם עם הקישור אל העניין האلهי העליון. אמן כל מה שהדרעה האנושית מתבררת, כך מתמעטת הכפירה המוחלתת וכחה תשש. על כן ישנים הרבה אפיקורסים שהם קופרים לפי המדעה של ההלכה, אבל כשבין לחקר נפשם, נמצא בהם קשר לתוכן האلهי בצורה נעלמה. ומטעם זה הרבה היא מאי הנטיה כלפי זכות וחסד בדורותינו, אפילו לאלה הכהנים המוחלטים.

שכח. שורש הכפירה היא פתיות מוחלתת. להאמין בסנס גדול ומבהיל, בלי שום הכרה ותווצה, בראיה העולם והנhtagו ע"י בורא כל בחכמה, זהו דבר מובן ופשוט מאד. כל הנסיבות שיש בחקר אלוה הוא בהפרטים, איך לקרב אל השכל את העניין האلهי ואת ההתקשרות שבינו ובין העולםים כולם, אבל עצם הדבר שתוכן של חכמה והשקפה, יכולות וחסד, מושל בבריאה כולה - זה אין מקום לכך, ולהיפוך ההחלטה לציר בלב בתור אמונה, שההוויה כולה, המלאה כ"כ דיינות וחכמה, היא דבר הנעשה בלי כונה, הוא עניין nisi כזה, אין לו שום מבא בשכל על אפשרות. וקריעת השכל בעל כrho מהענין היוטר מעניין שבנפש, גוררת אחריה כמה קרעים אחרים, שוגם הם כמותם מכאייבים לב. וטפשות זו היא נהגת ג"כ ביחס לנצחיות החיים, בידיעת אמונה השארת הנפש, והיחש שיש בין הנagation החיים הטובה בחכמה וצדק לאושר

המוחלט של הנשמה, ובין הנהגה זו עצמה כשהיא מזולגת. השכל נוטן, שהרגל המעשי והציוורי הוא נתן כח רוחני לנפש בנצח, מעין דוגמתו.

שכט. עוצם הקדושה היא הגברת התשוקה האלהית ואור הרוחני ברצון האדם וטבעו, עד שהחפץ של הקודש והמגמה האלהית יהיה יותרعمוק בנפש מכל הרצונות הטבעיים.ומי שבא עד למדת העליונה, שהחפץ האלהי הוא גדול ומכריע בקדושתו גם את הנטייה המינית, זהו צדיק דעתיר ברית. והכרעה זו באה לא בדרך עקירת הטבע הרוחני והגופני, כי אם ברוממות אל התעודהascalit, המוארה באורה האלהית.

של. הנשמה באחדותה צריכה היא לעשות את כל הפעולות השכליות והחמריות, ובהיותה מוגבלת לפי תנאי יוצרתה, משומך כשהיא נוטה לפעולה אחת מסיפה היא דעתה מפעולה אחרת, והחמריות והשכליות הנן לה כף מאזנים שcool, והוא מנסה תמיד את כחה להרחב את השפעתה ואת רוחב חוגה, באופן שתעמוד במעמד כזה, שלל הפעולות תהינה פונת למטרת אחת, ואז תוכל לנצח על כל עבודתיה, ללא מלחמה, ובלא הפסק. והכל מתעלה ומפתחת גם הנשמות מפותחות, ובאות לידי אותה המדת, שהסקירה יכולה להקיף את הרוחניות והחמריות ללא שום סתייה, ואז תעשינה את פועלתן בתכילת השלמות, ותחיינה את הגוף בכחן הגדל, הנשאוב ממקור חי העולמים. וידעתם כי אני ד' בפתחי את קברותיכם עמי.

שלא. הרעיון הבכיר של המחשבה הזוכה, משווה את הפשט והגלויל העמוק והחבי, והדברים הטבעיים עם מה שלמעלה מהטבע, בעולם וכן באמם, בשכל ובמוסר. המוסר הטבעי, יכול להשתלשל מאותו האור של הרשימו, והוא אור ישר, ומ"מ הוא חול לגבי הקודש.

שלב. הצדיקים הגדולים, המשתוקקים לקדושות העליונות, יכולים להפסיק בלימודם בהלכה לעסוק בסתרי תורה, או בדבקות הרעיון, בשכל או גם בדמיון באלהות, כי זה כל האדם.

שלג. שאיפת השכל, כשהיא באה אחר העומק וההשתרשות ב עמוק האמונה בתקילה, יש לה צבון נעלם, חי וمبرיא, בונה ומאיר. וכשהיא מدلגת על ההכרות שהם קדומות לה, אז היא עצמה נעשית חולנית, ואינה יכולה למלאות את תפקידה.

שלד. עיקר האמונה היא בגודלות שלמות אין סוף, שכל מה שנכנס בתחום הלב, ה"ז ניצוץ ובטל לגמרי לגבי מה שראוי להיות משוער, ומה שרואוי להיות משוער אינו עולה כלל בסוג של ביטול, לגבי מה שהוא באמת. ואם ההכרה הליבית קרואה היא מקורה, אז היא מדולדת ואין לה שם ערך. ואין תקנה לה שתהיה מאירה בצורה חיה, כי"א ע"פ הקישור עם ההארה של האמונה, שהיא הארה כללית לעללה מכל ערכיהם, ובזה היא מבססת את הערכיהם כולם. כל ענייני האמונה שהם חוץ מזו של גודלות אין סוף, הנם רק הסברות כדי להגיע על ידם לעיקר האמונה. וההסבירות הם בגדר אברין דמלכא, ויש מהם שהם בגדר לבושין דמלכא, ומאן דבזע

לבושין דמלכא גם הוא מרים יד ומתחייב בנפשו. ומ"מ צריכין לברא בהדרגה את ההבדלים שבין העיקר של האמונה ובין הסבירות עצמן ג"כ צריכים לבאר, את חילופי המדרגות שבחן.

שללה. דברים קיימים וכוללים, בניוים הם ע"פ שאיפות נצחיות, גמורות ושלמות, והן מצוין רק בקדושה - שהיא אמונה, דהיינו התעמקות חייה בהענינים האלוהיים.

שלו. כשבוקים בלמוד נסתרות بلا ביאור, אבל בלב טוב ונאמן, דומה לירידת גשמי על ידי עננים, וקשה יומא דמיטרא כיומה-DDINA, אבל אחר כך גדול הוא שפע הברכה היוצאת מזה, ושם צדקה זורתה, מmagד תבאות שם וmagd גרש ירחים.

שלז. הדבר המובן מעין ירידת העולמות ע"י החטאיהם, היינו חלק החיים שהאדם טובס בכלחמציאות, שנקרא בשפת הרזים פגם העולמות, כפי שורש נשמהו. וכמובן הקישור הכללי הוא רחב מאד, והתכוונה הפנימית של ערך המוסר, תלוי כפי הפעולה של הכרעת הטוב והרע על ההוויה בכללה.

שלח. הנני רואה איך העונות הם עומדים כמחיצה נגד האור הבahir האלוהי, הזורה ברוב זהרו על כל נשמה, והם מחשיכים ומאיילים את הנשמה. התשובה, אמנם אפילו אותה שהיא מחשבית בעולם, גם היא פועלת ישועה גדולה, אבל לידי גאולה שלמה באה הנשמה דוקא ע"י הוצאה לפועל את התשובה שכבה. ומ"מ כיון שהרעין קשור לקדושה ולהחפץ התשובה אין מה לפחד כלל, ודאי יזמין הש"ת את כל הדריכים, שהתשובה הגמורה, המAIRה את כל המחשכים באור היה, היא נקייה על ידם ; וכי גDEL ערכה של התשובה כך התורה מתברכת ויוטר היא מתבררת, ולהלמוד נעשה צח ובהיר, לב נשרב וננדכא אליהם לא תבזה.

שלט. העונות הם עצם היגון, וכשהנשמה מטהרת היא מרגשת את העונות ואו היגון של התשובה מתגבר עליה, ובוצר בקרבה אש הצער של החרטה והבושה והפחד האיום, ובזה עצמו היא מזדככת, ותוכל, אחר עברו הזעם, לשוב לאיתנה להיות עומדת בחסנה ובכבודה העצמי.

שם. הצער הפנימי של התשובה הוא חומר גדול למסורת העיר את כנורם ולמציריהם טראגיים - לגלוות בו את כשרונם.

שם. כל ת"ח, בפרט מהעסקים ברזי תורה, יש בו הארת משה, וה"ה הארת רבי עקיבא. וכולם מבקשים מלאכי השרת לדוחפים, והקב"ה עוזרו, ואומר: הניחו לזמן זה, כדי הוא שישתמש בכבודי, ואין ז肯 אלא זה שקנה חכמה. ובעת הדחיפה של מלאכי השרת מתקנים כל כחות הנפש, והעלבון גדול עד מאד. והאדם נושא עינוי לשמיים, ושם מבטחו רק על אלהי אמרת, שאין עוד מלבדו, שברא הכל לכבודו. אז רוח חדשה באה בקרבו ואומץ לבב יملא, והכל נעשים לו אוהבים.

שםב. הטע ובהכירה נמצאים בכל מקום, ובמציאות הרוחנית הוא הערך של פנים ואחרו, הטע הוא אחורייה של הבחירה החופשית.

שמג. בכל חכמה ובכל הופעה רוחנית שבעולם, יש בה צד חיוב הצד שליל. הצד החיוב הוא מה שניתן אותה ההופעה את כל ציורה והתפשטודה, הצד שלילו הוא מה שאינו מניח להופעה אחרת להתפשט במקומה. כל מה שתגדל הדעה, ככה מתגבר הצד החיובי והצד שלילי מתחלש, עד שבמרומי הרוחניות אין שום הצד שלילי כלל, כי הדעה העליונה הטהורה מנהת היא וממנה מקום לכל התפשטות של הופעה של מציאות הטוב, ומגדלת בחיובה את הכל. וכל מה שההשגה היא עכורה, ככה מתגלת הצד השלייל ביוטר, והעין נעשית צרה, ואינה יכולה לסבול שום הופעה שנראה זרה לה. אבל צרות עין זו, מביאה לחץ גם בזו ההופעה עצמה, הדורשת את הרחבתה, עד שהדבר בא לידי מדה זו, שההכרה מתחילה ודולגת על מציריה הצרים, כדי שהיא עצמה תתרחב כראוי, ואומרת אחר כך: כל פעיל ד' למענהו.

שמד. כל הגות לב יש לה מקומה. כשהנו אומרים תפילה, הננו עומדים במצב זה, שהיחס של הופעת החיים מופעת בנו ע"י צינור זה, שיש לו יחש עם הבעת הרצון להבטחת המצב. ולפעמים אנו עולים, והעולם משתקף לנו בכל הודהו, הכל טוב ויפה, ואז אנו אומרים תהילה תחת תפילה. כל הגות לב יש לה מרחב רוחני מיוחד, שהוא מטביעים עליו חותם של שם מיוחד, ורודי עולם משתקפים מכל מרחב ע"פ ערכו. כשהנו עומדים במצב רגיל, ישנו הגיוני מעלה שנעלמים מאתנו בהחלה, ואנו אומרים עליהם שהם נעלמים, ככלומר הנם נעלמים לפי מצב רוחנו הרגיל, ומ"מ מופיע علينا אח"כ רוח הקודש ואנו מדברים גם על דבר התעלומות הללו. מצב שונה זה בין הרגיל והנעלה, נמצא הוא גם בהופעת רוח"ק והארת הנבואה בכל מדרגותיה, וההופעה העליונה שבה מבארת את מה שהוא בכלל תעלומה של ההופעה הרגילה שלה.

שםה. כשהמדות הרעות שלטו באדם דעתו מתקצת, וקווצר הדעת עצמו מביא רוע המדות.

שםו. הקוזחה העליונה היא מלאה אהבה, חסד וסבלנות, מרווח יפה שלמותה. השנאה, הדין והקפדנות הנם תוצאות של שכחת ד', ודעיכת אור הקודש.

שםז. גאון האמונה, מתחד עם החכמה. וכשהמוכשר לחבר את האמונה בעומק מקורה עם החכמה מתרפה ממעשי יהודיו, מתקבץ צער נורא בנשמו. עד אשר ישוב בגדל חילו, בתוכפה דתיזבთא, לחבר את האוהל, ולהאיר את החכמה והאמונה ביחיד מאור מקוריהם.

שמח. צמאן הדעת מיגע את האדם שנשנתה מלאה אורה, והוא מחייב להתאמץ להסביר את הצמאן, כדי להציל את הנשמה מצערה. כמובן צרייך הוא לבורר את המים היותר טהורין, כאשר יאלה לפי מעלה הנשמה הזכה, ככלומר לעסוק בדעתות היותר טהורות ונשגבות.

שמט. הצמאן שהנשמה משתוקקת לשלמותה הכללית משתבר הוא בכל הארה רוחנית שבאה עליה אבל הצמאן המיחוד של השלמות הישראלית, שמקבשת את תפיקתה, אינו משתבר כי אם על ידי מילוא של תורה.

שנ. הצעיר הפנימי על חסרון ההשלמה של הנשמה במעשים, בידיעות, ובדעות, במיוחד בקנין התורה, הם הם יסורי הגיהנום המתגברים, שהם באים מהפיכת הפנימית של הקב"ה מלאה־האר על הנשמה, בהופעה תדרית, לפי אותה המדאה שהחיסירה את קניינה הרוחני, שככל מקור החיים בו תלוי, הוא קניין התורה.

שנא. אנו צרייכים תמיד להתחיל מראש, מראשית המחשבות של הילדות, לברם ולזככם, ולהוציא את הטוב והאור שביהם בטוהר ואומץ. אין לנו לזלزل במחשבות הפשוטות, הן הן עומדות לנו להאיר את דרכנו יותר מכל המחשבות, שאנו מדרמים שהן רמות ונשגבות.

שנב. אצל חוקרים אחדים נתגלתה קליפת תנין עור בכל גווניה, וצרייכים קדרשי לב להכירה, כדי לנצחה.

שנג. הצדיקים אינם נופלים מקדושתם מפני כל חטא, כי הלא הם מוקשרים לעולם התשובה תמיד, ואפילו בחטאיהם שבין אדם לחבריו - באופן שקשה לתקן בפועל, כגזר הנאכל וכיוצא בהם - אינם יוצאים מכלל צדיקים גמורים, אפילו כשהם עדים בפועל מפני איזה רפואי ומניעה, שסוף כל סוף לבם לשם, והם מוקשרים לטוב האמתי.

שנד. המשיכה הפנימית אל הטוב המוחלט, הוא העניין המיחוד את האופי של הצדיק בעל המחשבה, החיה בעולם האצילות והטוהר. כל פגימה כל שהיא בטורת המעשים והמדות, היא מורגשת לו ע"י המבחן של קושי ההתחמשות אל הטוב האלهي, שמרגישי בנפשו, ובלבבו נורא המכאוב, כי חוליה אהבה הוא.

שנה. כל חטא הוא מונע את ישוב הדעת הנדרש להארת רוזי עולם. התשובה היא פותחת פתחי בינה, כשם שהוא באה על ידי הבינה.

שנו. עיקר תיקון פגם הברית הוא קידוש הרצון והארתו הברית, עד שהרצון היותר חזק מצד הטבע הגוףני, שיש לו שורש בקדושה חזק מאד מפני הופעת החיים שבו, שהוא הרצון של נטילת המין, אור הקדושה שופע בו כל כך עד שהצד הקדוש שבו הוא הרודה בחיים וממשיך את פועלתו והופעתו. והצד של החול, וקל וחומר של הטומאה שבו, הוא בטל למגמי הצד הקדוש, וזה באמת לא יקרב נגע באהלו, ונעשה צדיק משומר מכל מוקש,

וכשהרצין עולה במדרגה עליונה של קודש כזאת, אז הוא מתחבר גם מכל מדות רעות ומכל מעשים רעים שבעולם, אפילו מהדברים הייתם קלים שהאדם דש אותם בעקביו.

שנוז. יצרה דעריות יכול ללפף את האדם יותר עמוק מהשורש של קישור החיים שלו עצמו, מפני שהוא נועז בנטיות המשך החיים של הדורות כולם. ולעומת זה בקדושה יכולים לעלות על ידי קדושת הברית למדרגת דוגמא של צדיק בכל הדורות. שני זהה הוא עניין חמדת גול, שהרכוש הוא גם כן מעמיד על רגליו את הדורות בתור ירושה, שאהבת הקניין הרעה, תוכל להשפיל מאד, והטובה שבקדושה תוכל לעלות למראוי החיים ועליוניהם.

שנה. מי הוא האשם בהעצבות הנוראה השוררת בעולם: העונות, המעשיות והעינויים. הוצאה האדם מטבעו, בין מطبع חומריותו בין מطبع רוחניתו, היא מעמידה אותו במצב איום פנימי, מצוקה שואל באים עליו בשטף. ההישרה הרוחנית היא העיקרי בזה. כשהדייעות מתישרות, מתאםין הוא המעשה ג"כ להתיישר, והחיים מרגישים את ערכם הנחדר, ושמחה ישרים מלאת את הנשמה כולה.

שנת. רואים אנו שהנטיה אל החמוריות הגסה, לעשותה לבדה לעיקר הכל, היא מביאה את האדם בראשת העצב החשוך, עד לבלי מנוס. וכל זה למה, מפני שהוא סותמת את האורות, מקורי החיים בתוכיהם, ומחנקת את הנשמה באוירה המgrossם.

שס. דבר מוכרכה הוא שישגלו האדם לעצמו את המוסר הטבעי הפשטוט, בכל רחבו ועמכו, ואת יראת ד', ותמצית הטהור של האמונה הפשוטה, וכל מדותיה ברוחב ובעומק, ועל גבי שתי הסגולות הללו יבנה את כל מעלות רוחו העליונות. אסור ליראת שם שבדחק את המוסר הטבעי של האדם, כי אז אינה עוד יראת שם טהורה. סימן ליראת שם טהורה הוא כשהמוסר הטבעי, הנטווע בטבע הישר של האדם, הولد ועולה על פיה במעלות יותר גבוהות ממה שהוא עומד מבלעדיה. אבל אם תזכיר יראת שם בתוכונה כזאת שבלא השפעתה על החיים היו החיים יותר נוטים לפעול טוב, ולהוציאו אל דברים מועילים לפרט ולכלל, ועל פי השפעתה מתחמם מעת כה הפועל הוא, יראת שם כזאת היא יראה פטולה.

שסא. כל מה שאנו חופשים חפישה שכילת הוא דרך משל. אבל ההכרה הפנימית שבנו מעכלה היא יכולה פנימי את המשלים, וمبرרת את התמצית להחיות בה את הויתנו הרוחנית. והעיכולים הללו הולכים פעם אחר פעם בהדרגה. המשל הגס מתעללה לדק ועדין ממנו, כדוגמא של לעיסה בשנים שהוא ג"כ התחלת עיכול, ואח"כ מתעדין המושג למעמד יותר זך, כדוגמת הטחינה של השנים הטוחנות, ואח"כ כערכו של סיוע הלשון, ועיכול האיסטומכא העליונה, ואח"כ הלהה הלהה, עד כדי הופעת רוח החיים של התכונות השכליות והמוסריות הייתר צחות, הנפעלות מכח האכילה.

שבב. מעורבותה הן אצל היחיד ואצל החברה הידיעות הטהורות בהמטוטשות, והן מעורבות זה בזו. וכשמתבררת איזה ידיעה, מיד מתחלה תסיסה בכל הידיעות כולה, והלב מתחיל להיות נוקף גם בnidonim של הידיעות הבוררות. עד שבא התור של התישבות הדעת, והידיעה הבוררה החדשת כהוגן עם יתר הידיעות, ואור השלום בא.

שаг. הרמב"ם העיר, להיות שמה מדינעה נוספת בשיליה שבתاري האלות, ולדעתי שע"י ההוספה של הידיעה השילית, עולה הוא היודע במעלה של קרובת אליהם. הערטו מצא בקרב לבבו שהוא נחוצה, מפני שהלב איננו שמח בשלילות, כי אם עצב. כל שמחה בא מה חיובים, המוסיפים קניין של מציאות, שהו עשר פנימי, וכל העדר קניין מביא עצבון בטבע. אבל שיעלה האדם לידי מדה זו של התאחדות עם אור האמת, עד שככל אמרת יביא לו עשר ואמת שלילי יביא לו שמחה, זאת היא מדה עליונה מאד, שעל ידה כל שלילה נהפכה לחיבוב, וכל העדר שכזה לקניין גמור. אמן, כדי לרבות שמחת דעת אלהים בעולם, כדי לעשות את הקניין הנשגב הזה לקניין פפולי, צרייכים אנחנו להפוך את המדה, לבא לדעת אלהים דוקא ע"י צירורים חיוביים, והצירורים החביבים יהיו בכ"ז בתכילת האמת, לא פחות, ועוד יותר מהצירורים השיליליים. ותוון הדבר הוא, שכשם שיש לנו משפט נכון לומר על המון תוארים ודוגמאות, שבחק האל הנם משלולים, מפני מה שאנו נמצאים בחק השלמות האלוהית, וכל התוארים שהם מוגבלים, או תוארי חסרון כשם לעצם, החסרון שלהם הוא תלוי בפרטיותם, בהתבודדותם לעצם, אבל בהשלמות האלוהית, שהכל יכול וכוללם יחד, הכל הוא מתעללה. אם כן, מה שאנו צרייכים לשולח הוא רק את ההגבלה ואת הפרטיות שבתאר, שהם בעצם העדריו, שהם מביאים לידי עצבון. אבל התיאור מצד עצם הייש הטוב שבו, הוא עולה למעלה להעшир את מדענו האלקי. ובזה יוכל כל הלבבות להתקרב לדעת ד' ברוח של שמחה, השורה על חdots העושר ורב הקנים, בשמחה ובתוב לב מרוב כל.

שס". הרצון החפשי, המואר מהשכל העליון, הוא התמצית של ההוויה, המתגללה בפנימיותה. וזאת היא נשמת אדם הראשון, בכל מילואה.

ששה. כל חטא ועון מטמא הוא את הקודש. קטנות הרצון שבא על ידי פגם המדות, והמתחזק על ידי חטא האדם, הוא מחנק את נשמת הקודש, שלא יוכל לשאוף את אויר קדשה. האהבה נעשית חולנית ופערתית, עד שככל העניים הנטלים בה מתאהדים רק בקטנותה. וכשמדוברים על דבר היתרון המועיל לאומה ברוחניותה ועליונותה ענינה, מתקבלים הדברים מצד הריפוי הנפשי של חנופה, ולא מצד רוממות אמתם. על כן זאת היא ראשית החובה, אומץ הרוח והתעלות המחשבה, עד כדי בירור העניים, באופן שהוא מרומם ישאר מרומם מצד עצמו, והמשכה אל הגדולה תהיה בגודלה אמת.

שטו. הננו תופסים ציור גודלו של האדם, ציור המרכז את ההוויה אל הוית האדם, אל גודלו האיכותי ואל שאיפת רצונו, האמץ והקדוש. הגויה וכחותיה הנם התמצית הארץ כולה, והרווח וכחותיו הנם התמצית

המשמעות כולה האמת לאמתה זורחת היא האמת הנסתרת הגלואה לכל עיני נשמה בהירה. ההתעלות של הגוף ושל הרוח היא התעלות חלק מרכז, שעל ידי עיליוו מתעלת כל הסובב אותו, המעלילו, וושאע ומשפיע תמיד על הויתו. הרוממות הזאת צריכה להיות מובנה במובן חופשי מאד מכל דמיון תועה, אז תהיה למקור גבורות הרוח, ואושר האדם בכל צביוניו.

שזו. כשמציארים את החיים בתורה תקופת גידול להרוח החולך ומתחבשל מדי יום ביוםו, כשמטפלים עמו כהוגן - והטיפול הזה הוא הרצון הטוב והמעשים הטובים, הלימודים והמדות הטובות - עד אשר יגמר בישולו של הרוח בכל מילואו, שאז אינינו זוקק אל הבשר - כאשר שהתקפה המבויש לפה איננו זוקק אל העץ - מתבארת לפה חdat החיים והמות, והדעה נעשית נוחה, ומתוקנת לקבל דעתות עליונות והרגשות נעלות ממראומי קודש.

ששת. היראה, כשהלא תזדקק כראוי, עשויה היא את האדם לסמרטוט, פחדן ועלוב מעצמו, וממילא מסוער ג"כ מכל תאווה פחותה. ע"כ צריך להיות דוקא ערום ביראה כדי לטהרה.

שש. כיוון שמחשבה קטנה תופסת מקום בנפש בדברי הענינים האלוהיים וכל חכמי הקודש, הרי היא מפשתת את ארס הקטנות שלה על כל המונע המעשים הלימודים והדיבורים, שם הולכים ונעים על פי השפעתה. והסיגים הרוחניים, הצללים, מחשבות השקר והחולשה, החנופה והתאהה מתאחדים בכל דברי קדושה, ומכברים להם מקום בתורה שלא לשם ובמצוות לשם חנופת שוא. והאדם הקדוש, שחוושו הטהור לא יוכל לסבול תהפוכות כאלה, מוצא בקרבו עיפות נוראה בעת שיגש לעבודתו בלתי מטויה. ואף שלפעמים מוכרא הדבר שלא להמתין עד ההשלמה של רומרות הרוח, מפני הדאגה של הדלדול הגמור שהלימוד והמעשה בצורתו החיצונית יסבול מזה באופן נורא, מכל מקום תמיד יש מקום לחשבון זה, ולבושא פנימית, הלובשת את האדם בידיעתו, שרוח הקדש העליון איננו שורה בו עדיין, ולא הוא הוא הדוחפו לעבד ולפעול, ללמידה ולקיים. ומתוך החשוכה אל קדושת אמת יזכה לברר את נטיותיו, עד שתמיד יצד מדרגה לדרגה בדרגת טהרתו הרוח, ותמיד יזכה שיותר יותר או צלוי הצד הטהור העליון, שיקח את החלק היסודי והעקרני בנטיותיו לפועל, ללמידה לשמר ולעשות כל דברי תלמוד ומצוות ד' באהבה, והאהבה תהיה צרופה ועליונה, חזקה, קדשה ומaira.

שבע. העולם כולו מלא הוא הרמוני. ההתאמה המאחדת מפלשת בכל חדרי המציאות וחגوية. המוסר הפנימי ותביעותיו החזקות הנם נמשכים ובאים מהד קולם המאוחד של כל חלקי ההוויה, שכולם חודרים זה בזה, והנפש כולה היא מלאה בכולם ומאותה בכוולם. כל קציצה מוסרית, ברעיון ובמעשה, בתכמה ובמוגג, גורמת חתיכות רבות שמביאות יסורים רבים פנימיים לכל מערכי הנשמה, שישודם של יסורי רוח אלה הוא כה המרעיד של סלוק אור החיים של הסדור הכללי של ההוויה כולה מצנורי החיים של הנשמה החוטאת. וכל מה שהנשמה יותר טהורה היא מרגשת יותר את הרעדת מכואביה, עד שתתקנית את כאבה בזרם של חי התשובה, הנובעת ממשור

העליוון, שהוא מאחה את כל הקריעים כולם ומזלת טל חיים הולכים למשרים מכל שדרות ההוויה, אחד באחד יגשו, עד חלקי הנשמה השבہ לתחייה העליונה ברוחמים ובאים ובחוזות עולמיים.

שעה. ההשנה העולמית הכללית והמאירה מביאה לידי איחוד המוסר בעולם, ובזה מתעללה שורש יראת חטא. למושג עולמי כללי, שהוא בסיס ליראת שמיים, המבוססת את יסוד האהבה העמוקה, מעלה השלמות העליונה. המוסר הולך ומתמשך ומתפרק לפि בינתו של אדם ולמודיו, לפי גורלו וקבוצתו, וכל מה שהיסוד שעלה ידו המוסר מתרחץ והוא יותר חזק, השפיעו הולכת בצורה יותר חזקה, בהיחש שיש בין קשר המעשים להתקינה המוסרית הכוללת. ומה זה יוצא שככל מוסר המרכיב בקריאת שם שמיים הוא נובע יותר ויותר עמוקקי כל היש, וחודר עד לעמקי נשמה הנשמה. זהו סוד רתימת האמונה, ועליתה במרום עז השמחה והאהבה הנשגבת.

שבע. כשלומדים תורה לשמה עושים חסד עם הכנסת ישראל. הא כיצד, רוח האומה מתחזק על ידי מה שבניה מתפרנסים בפרונסם הרוחנית מפרי רוחה, והתורה כולה היא מלאה רוח ישראל, וכל יחיד העוסק בתורה הוא מגלה כח חיים חדש בנשמה ישראל ע"י המזון הנשמי שהוא מקבל מהתורה. וכל מה שהتلמוד יותר מואר ומוכתר יותר בדעה רחבה ובshall טוב, וכל מה שמתווסף בו יותר נדיבות לבב וטהרת נפש, כן כח החיים הישראליים הולך ומתרגלת על ידו ונוטן לאומה כח ושמחה חיים להתעדד ולקיים. וכל הרפינוות שבאים לעולם ברוח ישראל, מוקדם הוא שכחת התורה ורפיוון ידים מן התורה.

שעג. מסך מבדיל מוכrho להיות מונח בין עולם אחד לחבריו, שם אין שום הבדלה, הרי האור הגובל בעולם העליון מטשטש את כל הפרטים של העולם התחתון. למשל, בלמוד دقודקי תורה ודקדוקי סופרים בפרטים, הרי הולך ומתכלל באבוקה אחת בмагמה הכללית של יסוד הדת ושאיפת הקודש והעליוונית שבתוכו. ואם באמת יטושטש האור המבהיק של הפרטים, יחרב העולם המעשֵי שלו. על כן מוכrho מסך להיות נפרס, והוא נותן מקום לבירור של כל פרט ופרט בעולם חשוך לגבי האורה הכללית. ועובדת בירור זה, בידעה ועובדת, משכלהת היא את החיים. וממעל להמסך האור מזהיר בכל הود כללותו, ודרך מעברו מרעיף טלי אורה לכל הבליטה הפרטית, עד שיונק הוא העולם התחתון מהעליוון, והולכים הם ומתאחדים.

שעד. הדעה שהאדם הוא התוכן המרכזי של ההוויה יכולה מגדילה את האחריות המוסרית, ומעוררת את החפץ לפועל גדולות. אם הצורה העולמית החומרית נתגדלה על ידי התגלויות הרבות, מציב המדע לפניינו את השליטה החפשית בתור האדם, והתגלותו היא המרכז התמציתי היוצר עליון של ההוויה, שבודאי החיים הם תמצית המציאות הבלתי מרגישה, ותמצית החיים היא שליטת החפץ, שבא למרום עזו על ידי איחודו עם הטוב המוחלט, והופעתו בפועל בצורה יותר אפשרית.

שעה. לעיתים מתחילה מהציור הדמיוני והדברים הולכים עד השכל היותר טהור, ועוד הגבה למעלה יותר מהשכל ושרשיו, והאור האלهي מתמלא בכל החיים של כל שרכי הנשמה, באדם ובעולם. ולפעמים ההתחלה באה מהופעה שכלית, או עוד עליונה ממנה, והיא מתפשטת והולכת עד הציור הדמיוני, וענפיו ההרגשים

הגוףניים כולם. ולפעמים שתי ההשפעות פוגשות זו את זו, בזמן הקדוש, אז האדם הוא סולם שמלאכי אלהים עולים ויורדים בו, ונימי הנשמה הנם הכנור, שהולכת הזרמים והובאות מנעימות עליהם נעם קולם, קול עז, חכו ממתקים וכלו מhammadim.

שעו. כשהודרים בעמקי הדעה, רואים שאין המצוות עניינים סימבוליים, להזכיר ולהזכיר איזה עניין על הדמיון בלבד, כי אם עניינים שעושים את ההוויה האנושית והעלומית. ומ"מ אין הסימבוליות יוצאת מכלל הפעולות, כי לבניין הנפש היחידית והכללית צרכיים לתקן גם את צורתה הדמיונית, כשם שצרכיים לתקן תוכנותיה ומודותיה וצירוי השכלה. הדעות שיסודן הנה במצבה מעשיות קבועות, הולכות ומתעלות, מתעדנות ומתשרות, ע"י עשייתן וע"י תלמידון דוקא. ודוקא באורה שמירתן יכולים לפתח את האדם ואת העולם עד לכדי אותה המדה של העדר הצורך בהוספה חיקויים, מפני שכבר גמרו כל פועלתן. אבל אז, בהגיע תור לעיל שמצוות בטלות בו, הכל יראו את התוכן הפנימי של המצוות כוון, והנה הוא מלא עולם ומלא כל נשמה, והנה הנם המצוות עצמן. אבל הפסקת זריזות קיומם בעוד שהעולם כ"כ נבוך ומעורפל, איינו כי מוסף מבוכה, ומצריך זמן יותר ארוך לרפואה כל התחלאים.

שע. אין להבהיר כלל, אם אחרי עבר תקופה ארוכה של פעולות ישראל על עצמו ועל העולם, ישבו המחשבות של הכפירה להתפשט בעולם - א"כ צדיק מה פועל. כי אין עיקר תיקון העולם ניכר במא שמתבטא בפה ודבר שפתים, עיקר הדבר תלוי בעצמות שכלו החיים ופנימיות הנפשות, באדם, ובחיים המתפשטים במלא כל, ובזה אין לשער כמה נתפתח העולם, וכמה אמת צדק ויושר מונה הוא בתוך עצם חי הנפשות, יותר מה שהיה ביום הקדומים שאור ד' לא פעל בעולם. הפנימיות היא דעת ד' ואור ד', אפילו כשהיא מתגלמת בלבוש של כפירה.

שעת. מונע הוא העון את גילוי החכמה, מפני שהוא פוגם את הרצון, ועיקר הופעת החכמה גנוזה היא ב עמוקי הרצון.

שעת. כ舍דברים ע"ד אלהים ללא דעתה והעמקה, מתייצבת הנשמה נגד חזון של שמה שמטמם את הלב, ומהشيخ את אור החיים.

שפ. התפילה והתורה בקול ובדברו מלא, מרימה היא את כחוט החיים למרום הרוחניות הרכובה, והמדות הפגומות מתקני על ידן.

שפ. כשלומדים ועושים מצות, הקדושה מתקבצת בנשמה כארצ' של חיים, ואח"כ כ舍חובבים בענייני קדושה ואמונה והשקפת עולמים, מוצאים את הרוח נכון והלב אמיתי, לפי אותו ערך של רכוש התורה והמצוות, שרכש לו האדם במעשהיו ובתורה כונתו וחריצותו.

שפב. כי' שכבוד המדונה הוא חביב על האדם, עינו סמיה מההסתכלות של אור ד' באמת.

שפג. מן השורדים, מאכל בהמה, בא העומר, וכשהנפש הבהמית מתעללה לעליונות מקורה, ובכחה העז היא נוטה לקודש ולטהרת אמת, האהבה העוזיה האלהית חוגגת את חג קדשה, והאומה כולה, כשהיא מקרבת את כחותיה החמורים, המתפשטים בכללותה, להיות קודש לד', מתחדשת היא ברצונה עם רצון אלהי עולם ד', וברית האהבה והשווigkeit הנティות בדרך החיים, שבמהלכה של ההנאה האלהית בעולם, השלמה במרום קדשה, ובמהלכה של האומה המקודשת כולה, הולכת היא ונקבעת ע"י פועלות קודש זאת, ואהבת עולם נקבעת בין ד' ובין ישראל עם קרובו.

שפד. אחד מיסודי הידיעות העיקריות הוא: שאין המצוות דברים סימבוליים, כמו סימני זכרון, אלא הם פעולות יצריות שהמחוגה האלהית תארתן, ומ"מ יש בהם מרחב גדול לכל היופי הסימבולי. תפיסת יסוד הכח הבהיר המשותף לאדם ולבהמה, הכלול במהותם של השורדים, המתכלל בעומר, כשהוא עולה לモבנה בהקרבתו ובכוונתו, שהיא נתית רצונו של הכלל לצד העילי והקדוש, עושה תסיסה גדולה לשבח בכל הנפשות, ובכל צרכי החיים וההוויה השיעיכים להן.

שפה. המוסר הפנימי צועק הוא לקרבו של אדם : אין אדם שובה מעונותיך. לפעמים הצעקה כל כך הומה היא עד שהיא מערבת את כל ההרמונייה של החיים, והאדם מוכחה לעלות במעלה הרוחניות הגבוהה מערכו, עד כדי לבסס את סדר עולמו הפנימי. אבל כאן האנרגיה מוכחה לבא לעוזה, גבורתו הפנימית של האדם צריכה לעמוד לו בעת כשלון הרוח היותר מרור. מפני אמץ הכח של התביעה המוסרית לפעמים מבולבל הוא האדם והוא יוכל להחלץ ממסגרותיו, מדות ותוכנות רעות, מעשים רעים, עוזבי דרך תורה ומוסר, מעיקם עליו, רואה הוא דרכו סוכה בסירים, אין מוצא לתקון, חבול הוא בידי אחרים ואין מעמד : - אבל מכל אלה או רשות צדקה יזרח.

שפו. צריין להחול בטהרות המעשה, ולטהר אחר כן את ההרגשה והמדות, ולעלות מזה לטהרות השכל, ואז העניים הולכים כסדרם, אשרי מי שזכה לכך. אבל לפעמים מזמן הדבר שאי אפשר לאדם לעסוק בתיקונים כסדר, ואיש צזה אסור לו להבית על סדר, כי אם יחתוף מכל הבא, וכשרוחו מוכשר לעילי הדעתה יעלה, ויזכך, ירחיב, יגדיל תורה ויאדיר. אף על פי שרבו עליו תביעותיו מצד התכוונה של ההרגש ושל המעשים, שלא נתנו עדין ולא הוברו, ואפילו אם יהיו מהיותר כבדים שבהם, שהם עניינים שבין אדם לחברו, מכל מקום הוא לא יעזוב את עלייתו, ואת פועלתו לטובה ולעלוי, בכל אשר תשיג ידו, אף על פי שהייה מנوع מאייה צד שיהיה, בין מצד חסרון היכולת, בין אפילו מצד חסרון הרצון, כי לפעמים מזמן, שהסרן רצון הוא גם כן דומה לאונס. וכך על פי שחילילה להשתמש בהתנצלות של הכהרים בבחירה, שהוא דעה מושחתת, מכל מקום לפעמים יشنם צחצחים מדעה זו, שמביאים רפואה למחלות קשות שבנפש, היוצאים מהכלל של אללמא שלשה מקרים הללו נתמוטטו רגיליםם של שוני ישראלי. והכלל הוא, שהאדם לפי גודלו בהשגה ובחשך

הגדלת הטוב, יגדייל וירחיב מעשו, ולא יבהל ולא יפחד משום עיכוב, לא רוחני ולא חמרי, וכשמתוחקים ומתמלאים אומץ, מתחלה גבורות קודש של מעלה לפעם בנשמה, ולהצליח את כל דרכיה.

شفץ. לפעמים מתגבר כל כך הצמאן לאליהם, עד למעלה מגביו הכלים כולם, וכל כוחותיו הרוחניים של האדם, עד שמתקלקל סדר ההנאה הנפשית. והרבה פועל החטא שמעטם את הופעת האורה האלהית, ומקלקל את כשרון הנשמה להכיל את הזין, היורד באופן שיחולק מבן כראוי, לכל פלגותיה. והאדם צריך להתגבר מادر מאדר, ויזק באמונה בחסד עליוון לאין קץ ושיעור, לאין תכלית ומדעה, ותתחולל דעתו להפוך את הצמאן המחליש ומדאייב, לצמאן מעורר להתענג על ד', באור תורה, חכמה ומצוות.

שפת. כשלומדים תורה לשמה ממשיכים מהרצון את הiscalית הנשגבת של התורה, שהיא מתפשטה בכל עניין פרטי, וחסד עליוון הולך ומתרבה על השונה בעצמו ועל כל העולם עמו. אבל כשלומדים שלא לשמה, אז ההופעות הפרטיות מתגלות על הפרטים כשהם לעצם. וascalם הכנס בהם הוא מצומצם, ולפי מדת השכל הרצון הוא קצר, ומלא קפנדות וזעף, ונח לו שלא בא לעולם.

שפט. ת"ח הם כדוגמים שאינם יכולים לפרש מן המים, אין יכולם לפרש מן התורה. וכשהם פורשים מן התורה, מיד הם מרגישים בקרובם נתיה לכל אפיקות הרוחניות, והתעוורויות הרע המחריד. וכל מה שמדרגוו של התלמיד חכם יותר גדולה, כך אינו יכול לפרש מדרגת תורה, עד שצדיקים הגדולים, שגדלה מעלה רוחם ונשماتם, אינם יכולים לפרש מהדבקות האלהית, ומעולם אינם עליונים. וכשהם צריכים לעסוק בתורה הנגנית ובמצות מעשיות, ובעסקיו העולם לחברת בני אדם, אפילו בדרך מצוה וקדושה, הם צריכים להכין להם מגנים, שלא יפגעו בהעתיקם ממעלתם הטבעית שלהם, שהיא ההתקשרות בצרור החיים של ד' אלהיהם.

שצ. הנבואה של התורה, נבואת אספקלריא המaira, משקפת היא על המקור, מהיכן נובע הוא הצדק והמוסר העליון. וכיון שהיא מוצאת אותו במצוות המעשיות - שע"פ חנן האלי הן משפיעות על המזיאות בכללה ועל האדם המקיים, את האופי של קדושת הצדקה המוחלט - היא שמה לעיקר את המצוה האלהית, את העבודה ואת השמירה. והקרבות עומדים במעלה עליונה, מתוך מקור החינוך לדבקות האלהית, שהמעשיות הטובים נובעים ממנה. והנבואה הנבואה זו של האספקלריא שאינה מאירה, מבתת לא אל המקור, כי"א אל הסתעפותו המעשיים. על כן מרוממת היא את המוסר המעשי, את הצדקה והמשפט, ממעל להחק והעבדה. הנה שמע מזבח טוב. ובאמת, כשהאספקלריא המaira משפעת איזה הופעה אפילו קלושה מאורה הגדול, סרים הם הצללים שמכסים את הזוהר של הופעת השורש, והזקיקה של הדבקות האלהית נוצרת מתכונת העבודה והמצוה, וממילא בא אחר כן המוסר בתורו מסובב מוכחה מסבתו העליונה. אבל כשהיא מתעלמת, הקדרות מתגברת, ובאים ההסבירים של הדמיון הגס ומאבדים את כל הזוהר של העבודה, עד שרוח הקודש מוכחה להיות נזקק לטהר את המושגים, ואומרת: אם ארבע לא אומר לך, כי לי תבל מלאה. האוכל בשר אבירים ודם עתודים אשטה. וחוזרת אח"כ אל השורש ואומרת: זבח לאלהים תודה ושלם לעליון נדריך, וקראני ביום צרה אחלאץ ותכבדני. עד שהוחתמת את פשותה העדינה הכלולית - רוח

השלום שבין אספלריא המAIRה לאספלריא שאינה מאירה - את היסוד המאחד את הנבואה עם התורה. זבח תודה יכבדני ושם דרך אראנו בישע אליהם.

שצא. תביעה של שקר היא לבקש מהנשמה לבדוקת אל להיות אמיתית, ללא שיגוי של לימוד עמוקקי רזי תורה. וכל מי שכבר קרב לטركלין, כשהתרחק ממנו גם לזמן קצר, הרי הוא נלכד בראשת של שנה ופירים, אע"פ שעיסוק בשאר מקצועות שבתורה, וכל וחומר כשליבו ישאהו לבטל לגמרי מן התורה. מאי זה טעם שהיה.

שבצב. לא יבטל אדם מן התורה ומן העבודה ומן מנוחת הנפש ממש טעם שביעולם, אפילו כשיימר לו לבו עד מאי בענייני רוחניות, ויחשוב בדעתו שהוא פושע, שאין לו תקנה חיללה. אפילו אם כשלונותו הרבה בדברים שבין אדם לחבריו, שתשובה ג"כ אינה מכפרת ללא תיקון המעוות, מ"מ הוא ילק' בדרכו בעבודה ותורה, ובשמחה וטוב לב.

שצג. קושי גדול יש בהציר של השגת אליות ויחוסה להעולם ולכל הנבראים כולם, על פי הציר של ההוויה האליה מוחוץ לההוויה של העולם, או נרצה הדבר כאלו איזה הצלחה עמדה, שהאלים יהיה בחיוובו המאושר מהכל, וכל הנבראים הם החסרים, ממניעת הצלחתם, להיות אליהם. ומפני זה יש נתיה בנפש להציר של האחדות הכלולתי, המכרת רק את האליה, יודעת גם כן שכ Giloy פרטיאינו עניין האליה, כי אם הכל, ומקור הכל, ומה שהוא למעלה למעלה מזו. אבל מה שמחلك את גילוי הפרטיאינו מאליה, איןנו עניין של אמת מצד עצמו, אלא סמיות עניות שלנו גורמת כן, שאיננו מכירים כי אם את הפרטיאו. ואנו בעצמנו מציאותנו הפרטיאית בחסרונויה היא סמיות עניות. אבל גם דעה זו אינה מתאימה לכל יתר תנאי האוושר המכוסים בגנזי הלב. מה שהוא מישב את הדעת הוא יסוד האוושר שבחופש, הצד החפשי המלא. הטוב המוחלט, החפשי שנוטה בחופשו אל הטוב, הוא מהובי המציאות, וכל יחיד יכול להתעלות בעצמו חופשו אל מקור החפש הטוב, וכשריצה את הטוב המוחלט, ישתחב ב גופא דמלכא. ולא תהיה שום הבדלה ביןו ובין אליהו. כי אם עונתיכם היו מבדלים בינם לבין אליהם. חוזרים אנו לפני זה, שההוויה האמיתית היא האליה, וכל ההוויה הירודה ממעלת אליהם עליון אינה כי אם يريدת הרצון בבחירה הבלתי שלמה, וזה גורם תוספת של גרעון. וסוף כל סוף שכ Giloy הטומאה תכללה, והרצון מתוק חופשו יתעללה אל הטוב המוחלט, ויהיה ד' אחד ושמו אחד. והוא זו של חזרת הכל אל האליה היא השלמות העליונה בהוויה, ואין כח להציג ערכה.

שצד. העולם בתבוסמותו הולך הוא ומתעללה בתוכיותו. האדם מוצא את חפצו, הולך וטוב בערכו הפנימי, והזיקוק של חייזריות הולך הוא ומתהסר. מתוך הכרה זו באות תפיסות רבות הנוגעות בפינות גדלות, שהן מחזיקות את המעד הרוחני בעבר, ונונטוות להן צורה חדשה שנראית כסורתה, ובאמת אינה כ"א בונה.

שצח. צדיקים גדולים, כשהם מתיראים יותר מדי מן החול הם נופלים ממדרגותם, והם מוצאים את עלייתם בזה שהם מתחזקים להיות נוטלים את החול וכל מעשיו, עסקיו ומחשבותיו, ומעלים אותו כולם בקדושה העליונה.

שצו. עבودת הצדיקים העליונים הוא להרחיב את רצונם ולהגדילו, לחזקו ולאמצו, וכל מה שהיה הרצון שלהם יותר יצא אל הפועל, ויהיה יותר חזק ואמין, יbosס העולם כולו וימלא אורה. ברבות הצדיקים יש מהם.

שצז. כשם שנבואתו של משה מצטיינת היא מפני זוהר האספקלריא המaira שלה, שאין הגוף וכחותיו מתבטלים, כך לפי הערך של האורה העליונה הזורחת בנפש, אין השכל האנושי והרגשות האנושיות החיות מתבטלים.

שצח. האמונה הנפולות, מביאות הן את הכפירה כדי להטהר מהן, והיא ממרקמת בחיריפותה את כל הזומה שיש באמונה, ופגעת גם באמונה הטהורה, כדי לMarco את טהרתה ולעשotta כזהב מזוקק.

שצט. המוכשר להבנה כללית, מוכrho הוא להשכיל העבודה כולה, שורש האמונה וענפיה, המצאות וכל פרטיהם, מעמדם בעבר ובאהו, הכל מוכrho להיות אצל סקרו בסקרת הבינה. וכשיניה עצמו לפול בתרדמת ההרגשה הכהה, ימצא את כחותיו הרוחניים נחלשים עד מאד, והוא מוכrho להתגבר ולהתאמץ באומץ הדעת, כי הנשמה המושרשת בדעת, אינה יכולה לנוח על בסיס ההרגשה המחברת אל הדמיון לבדה.

ת. בעל הנשמה הגדולה, תיכף כשהוא עוסק במצבה, נשמו ממנה שואלה מה היא תכליתה של המצואה, איך היא פועלת לטובה, באיזה אופן אפשר לקשור אותה עם הדעת ועם הרגש. את התשובה, זה רצון ד', איןינה מקבלת לביאור האחרון, כי ביאור זה הוא נושא לביאורים אין קץ להם, ושמחה המצואה ימצא תמיד לפי ערך הטעם והדעת שימצא במצבה. וכן הולך הדבר בכל לימוד, בכל הלכה, בכל ארכיות דברים המסתעפים, מוכrho הוא לראות איך הכל יונק מעיקר שרצו, ודרך אחר לא ידע ולא יכול ללכת בה. ובוודד הוא בעל הנשמה הגדולה, ורבו מאד יסורי, יסורי הבדיקות הפנימית.

תא. היסורים שסובל בעל הנשמה הגדולה מההכרה של התעסקות בפרטים קטנים, בין בלימוד בין במעשה, אינם נרפאים אלא במחשבה העמוקה והרחבה, שככל פרט קטן הוא תוצאה של חטיבה שלמה, שככל הופעה היא מגלה עולם מלא בקרבה, ומצועצת עולמים אין קץ להם בגורמתה, וכל מה שהאמת הזאת חזורת יותר בלב, נעשים כל העניינים הפרטיים יקרים, ובהכל רואים נצוצות אלהיות, זהרי שברי עולמים, שחוזרים ונבנות בשכלו לוקח לב.

תב. מהיכן צהלה הרוח יכולה לנבע, אם לא מהכרת הטוב המוחלט, הטוב האלهي. הרי אפשר לאדם שידאג, שמא יהיה סובל יסורים. בתדרי תדריות, שמא יש אחיזה כזאת בהוויה שאינו יכול להתרחק ממנה עד עז, והיא מצערת לנצח. בטחון נגד דאגה זו או אי אפשר כי אם בטוב האלهي.

תג. הקשחת הלב מהענין האלهي, עד זלוטה של הכהונות, מהרסת את הנשמה ואת העולם בשני דרכים. השקר המצוריר, שהעולם הוא טומטום, תהו, בגין נשמה, וכל הבניין מלא חכמה חסד ותפארת הוא פעללה מקרית, מריד את כל האמת עליו. ונטילת החפץ מליהיות קשור במחשבה בתוכן האלهي שכ"כ רבה חמduto, יפעתו וחסדו, היא ממרידה את כל היושר והעדינות, עד שהקושי המכוער והניבול הפנימי מתחלחל בנשמה ובעולם.

תד. האליליות, טענים נוטים להסתה, עזזה היא בהבלטה רשמי החיים, בהבעת הפרטיות, בחדרה אל היופי ואל העשירות הגונית, האחדות האלוהית מטשטשת את הכל, מכל הגוונים גון אחד היא עשו, ועושר החיים מתدلל באה טענה זו מחרסון ידיעה וכחות רגש. האליליות עם התעוורויות העזזה שלה עשתה כבר את הרושם שלה להשחית את החיים, והתביעה של עושר הגוונים ושל הבלטת הרשמי. בשבייל כך האחדות האלוהית, בתאר אחדותה היא מתעללה על ציור האחדות הרגילה. והיא באמת מתעללה על האחדות באותה המדאה שהיא מתעללה על הריבוי, והואו העושר של הריבוי נמצא בקרבה בצורה יותר מבהיקה בגין סוף. האחדות המchia את הריבוי, הסופגת בתוכה את הריבוי, וממעל לכל מציאות ולכל תוכן היא מתנסה, לא תוכל להמעיט את רשמי החיים, כי אם להרבותם על ידי שפעת אומץ וגודל האחדות לתוכן הריבוי, וכל אחד מניצוצי הריבוי יש בו ברכה של גודל אין סוף. הרזיות, באה להשלים את הציור, ולהראות איך כל ייפופתו של יפת לקוחה היא בעירה מאהלי שם, אלא שננטשטשה הצורה, ברחוק מקום. ומדובר היא הרזיות בהרחבת הביאור, בעולם האלקי האחדות, בכל העושר הגוני הפרט, המתגללה מהופעת האלהות האחדותית, בהגלוותה לבני אדם בשכלם ובהרגשותם. וكمים קנאים ואומרים על חכמת אמרת זאת, המchia את כל נשמה יפה, ילידת חזון היא דמיון של מיתולוגיה יש כאן, ואין יודעים תבענים הללו, שכל ניצוץ אורם וחיים לקוח ושבוב הוא מיסוד של קודש האחדות. ולהבין את האחדות, להרגישה בכל עשרה, את האחדות ואת מקורת את גילוי ההוויה שלה, ואת עוזזה, הננו נקרים לדבר במושגי האחדות על פי הופעת הריבוי. והריבוי האחדותי זהו הריבוי העשיר שבשבעים, הריבוי של אחד של לפני אחד, כלומר השלמות של הריבוי בהוד תפארת האחדות האלוהית.

תה. יראת העונש, המדעה השפלה, שכזוורת המוסר הרוחני, הרי היא גם כן המדעה העליונה כשהיא אידיאלית. הא כיצד, מכיר האדם את החטא לכינור, והכיעור למתועב להנפש, ומתועב אל ההוויה. וחתיעוב מצער הוא צער רוחני אמיץ מאד. ולפי גודל האור שבನשמה, ככח הכתם של החטא נראה, וככח הוא מונע את ההרמונייה היפה שלה עם ההוויה, עם יפה ותפארתה, עם כבודה וקדושתה, ויראת החטא באה.

תו. האליליות לא תוכל להרגיש בכיעור של החטא. הניצוצות הפוזרים, הפרודים כל אחד לעברו, לבצעו - עם כל האפשרות להבלטה יופי שיש בכל אחד בפני עצמו, מפני החלקים שנערכים במשטר הגון ואסתתי, בקרבו ובחוגו - אין בהם אותו תפארת עולם הסוכם את כל ההוויה, החיזונית והפנימית, לסך שלם אחד, המכenis את תנוונות החיים הגשיים והרוחניים עם כל הדור המציגות לדיר אחד, ומזיק את כל חלק לחבריו, זקיקה מוחלטת של פאר כי העולמים. רוח הטומאה ורשעה חלוצה מחוברת היא עם האליליות, רצח ונאף,

ופנה אל אללים אחרים, מצרנים הם זה לזה. תפארת של אמת היא ההרמונייה בעצמה, הדרת האחדות בקרותה.

תז. הגבורה שהכפירה משתוקקת אליה, לא תוכל לעלות בידה. קצף יملא האדם על חולשתו, ולעוזר - מאומה לא יוכל. הרחבה הגבולים, העלתה האדם לשורש נשמתו, והכרת הנשמה לחלק אלוה ממול, ברוב עז ותעצומות, משיבה לאדם את גבורתו. והתעלותו למרומי האלהות - ברכינו היא תליה, ובאחרית-כל לכל היא מوطחת, ומהאחרית המאושרת, מתעלת האדם ומתאמץ בכל זמן ועדן.

תה. כשם שמדוברים בחכמת הנפש, בפסיכולוגיה, מצד השירה והפיוט שבסתכלות פנימית ב עמוקה, ובמדוע מצד הפעוטיה בחים הגלויים, כן מדובר באצלות האלהות בתור נפש ההוויה, מצד הסתכלות השירית שברוח הקודש, באור הפנימי, ומצד המדע האلهי, בהפעות הסדרים, המעשים והחויזנות, בכלים. והנשמה עצמה מתעלת היא מחוקי הפסיכולוגיה המתגלים, ואצלות האלהית היא ממול להבריאה.

תט. החוצה שבækaba דמשיחא באה מפני ביסום העולם, והתפרצות האורה העומדת לבא ועדין לא סגלה לה את כל אפה. ההכרה האלהית מתרפרצת כנהל מים, וכל רעיון דוחק ועיוון. כמה שהתבונה עומדת על איזה מכון של השערת שיגוב, מיד שפעה רבה באה, שמגלה את הקוטן שבשיגוב הקודם, ועד שלא הספיקה ההזרחה השנייה להתאזרח בנשמה, בא עוד גל אור חדש, וממהירות השטף אין העין רואה, והחויזון מתהפרק לאיזה בליטה של שלילה, עד שהכלים מתתקנים, והאור האלהית מסתדרת ברוח ובמעשה.

תי. ישנו אנשים גדולים כאלה, שמהלך רוחם הוא כ"כ נשא, עד שמצדם אם כל העולם היה במעטם, היו המוצאות בטלות, כמו שייהי לעתיד לבא, לימות המשיח או תחיית המתים, והם בכ"ז מקושרים הם במצבה הרבה מאד, לא למען כ"א למען העולם כולם המקשור עמו. וכשהם באים אל הפרטים לעסוק בהם מצד עצמם, מוצאים הם סתיירות נפשיות גדולות כאלה, שהם נמנוגים מרוב יגונם. וכשבאים לעסוק בתורה ובמצאות בפרטיות שביל העולם, יושפע עליהם מעין של גבורה ושל קדושה שאין דומה לו.

תיא. אי אפשר להיות זוכה לענוה כ"א ע"י דבקות אמיתית בהקב"ה. והוכיח לדבקות של אמת, ראוי לו להרבות בלבישת תפילין, וזה יהיה באמת מלא ענוה.

תיב. האדם הגדל, כשהוא מכניס את עצמו יותר מדי במדת הפרטים, בין בלימודם בין בחרדותם, הרי הוא מתקנן, ומעליו מתחמעת, וצריך לשוב בתשובה מהאהבה, מתוך גדלות הנשמה, לקשר את תוכן חי נשמתו בעניינים גדולים ונשגבים. ומובן הוא שלא יזול חיללה בשום פרט, וויסיף תמיד אומץ וקדושה מעשית גם כן. ההרגשה של הנשמה הגדולה עמוקה היא, והחווש המוסרי שלה חד הוא ונוקב עד התהום, ואם לא תבוא הארץ,

המענוגת ומשמחת מתחך הסתכלות כללית, להסיר את האיום של חרדת הפרטיטים, שאין להם קץ, מוכחה הוא להיות נמוג ביגון חרדתו, ומabitל על ידו מתחורה ומתפללה, וממושכלות עליונות, שהם יקרים מכל.

תיג. האומרים לבקש ציורי רוח כאליה בהשגת העולם, שאין עם הכנע, כדי שייהי האדם מלא גבורה, שמצוה בהם הם לידיו כפירה, הם טוענים טעות מוסרית. שבלא הכנע לא יעמוד האדם בפני נטיותיו הרעות, האוכלות את כחו הרוחני, שהן מתגברות בו. ודוקא ע"י הכנע מלפני ד', שהוא המקור של שלמות הקדושה והטוב, נכנע הרע, ואפשר למוסר טהור לצאת מן הכח אל הפעול. אמן אם באמת כבר טהור האדם את כל עצמיותו, עד שאין בו תערובות רע, אז איןנו מוצא בגודלת ד' כ"א גדולה ויקר, ויראה זאת, המעתרת כבוד והוד, ומרחבה את נשמו ש אין לה שום דוגמא בכוחות הנפש, ללא שפעת הקדושה האלהית העליונה.

תיד. כשמרגישים את היסורים של מצרי שאול, שעיל ידי המעשים הרעים והמדות הרעות, וחסרון התורה, הבא מביטול תורה, וצער מניעת הדבקות האלהית, כל אלה הם אש מצרף לטהר את הנשמה, ומהם יצפה אדם לישועה.

תטו. היצור הרע איןנו מתחכש בתוכיותו של אדם כי אם על ידי הפרטיטים של התורה והמוסר, והיצר הטוב מתחזק על ידי ההופעות הכלליות, הבאות אחר שהנשמה מטהרת בbijור הסיגים שבתוכה.

תטו. הניסים מבארים הם את האמונה האלהית, שהוא מעיל לכל גבול, והשלמות האלהית נקבע ע"י אמונה קדושה זו בנפש. וכשתגמר לגמרי האמונה את תפקידיה, ותוציא את הנשמה לאורה, אז לא תהיה צריכה לעצמיות האמונה בהניות ולזכרון. אבל אין השלמת האמונה ברום קדשה באה, כ"א ע"י קביעות קשר האמונה בניסים בפועל. ויציאת מצרים והניסים הכרוכים בה היא יסוד, שמשמשת והולכת עד לימות המשיח, שאז לא תהיה יציאת מצרים עוד ליסוד עקי, כ"א או طفل לעיקר, או דבר שכבר שמש את תפקידו לגמרי, ולא יאמר עוד חי ד' אשר העלה את ישראל מארץ מצרים, כ"א חי ד' אשר העלה את בניי מארץ צפונה, ומכל הארץ אשר הדחתיים שם, והושתתים על אדמותם, נאם ד'. והוא רוח המשיחית תשיב את הזוהר העליון של האדם לאיתנו, ותהיה לנו גבואה מכל התגלות אלוהות שעד כה, עד שאפילו תורה שבעה"ז הבלתי כפוי תורה של משיח. וזוהר עליון של אדם הראשון שואב את תל חי קדושתו ואשרו מן ההווה, ואינו נזק לשעבר, מ עמוק הדעת והחיים, ולא מן הזכרון.

תיז. הצדיקים הגדולים מלאים אהבה הם. ואהבתם הגדולה אינה ראייה שתמלא כל דבר. כי כל הדברים שבעולם קטנים הם לעומת חוש אהבתם. ואין דבר שיוכל למלא את אהבתם, כי אם העניין האלהי. וכל הדברים שבעולם הם אוהבים, מפני שכולם הם תוצאה של האורה האלהית.

תית. בשעה שרוח הקודש הנובע מכנסת ישראל שורה על האדם, רואה הוא בעיניו איך שכל תורה שבעל פה יכולה לכל פרטיה היא הסתעפות שרש ורוחה הקדוש של האומה, וכולם יחד, הפרטיטים ופרטיטי הפרטיטים. מציגים

הם במלָא החיים והאורה את נשמהה בכל מלא קומתה. ומתוך האהבה הגדולה, שמתגלת בנשמה לאומה כולה, וכל סגולות נשמהה, מתחפשת אהבה טהורה תמידית עליונה על כל תורה שבבעל פה, והאהבה מבבקת את ההכרה של הפרטיכים, ומחדרת את הכשרון להוציא דבר מתוך דבר לבנייה אמת, וממנה חזרת החבה בקדשה העליון לTORAH שבכתב ברום תפארתה. ושניהם יחד מתנוצחים בגוונים נהיירים בתור שרש נשמה האומה רענפיה.

תיט. הצפיה הרוחנית מלאה היא בהירות הזכרן הכללי, זכרון גדלה של האומה וכל מלא הודה בעבר, וכמו כן היא מופעת משכול התקהה בעtid. ואלה שתי הופעות משכילות את הנפש כולה, ומצוה באה החבה הגדולה למצות התלוויות בארץ ובמקדש, וכל הרוגשות התלויים בהן.

תכ. הגילוי הסקירותי הרוחני הפנימי במעטמי נשמת ישראל מציג לפניו את כל התורה המעשית כולה בצורתה הפנימית האידיאית על כל פרטיה. כל ההתפשטות של תורה שבבעל פה עם ענפי ענפיה כולם כאחד חי האומה הם עצם, הנובעים ממוקור עליון, ומחוטבים בחטיבה איתנה. ומתוך רישום זה של גilio נשמה זו באים לידי עילוי יותר נשגב, והולכים ומחעלים, ומהדרגות העליונות של רוח הקודש הולכות וمتגלות, הכל לפי השקידה של התורה והמעשים הטובים, עילוי המדות, וההארה של הדבקות האלהית ברוח דעת עליון.

תכא. הנשים, מדת הנפש זורחת בהן, ע"כ רשמי הקודש קבועים בהן, ודי שהן מחיים אותם ע"י מקטח המצות שבידן, ואין צריכות לתחית רוח תדרי של תלמוד תורה. האנשים, הרוח מאיר בהם והוא הולך ואיןו פוסק מתנוועותיו הרוחניות, ועלולים הם מאי לירידות בשם שהם עלולים לעליות, והם צריכים לתחית רוח של תורה. אמנים כשהם קבועים עתים לתורה, מסעדים הם את רוח הסוער, ותומכים אותו שלא יموت. אמנים כי"ז הוא במדת רוב בני"א, אבל בעלי הנשמה, הם כנהל שוטף שאינו פוסק רגע מהידוש עולמי עד, והם צריכים להיות שרוים באורה של תורה באין הפסק כלל. הם כדגים שבמים, שכולם במים ואין יוצאים ליבשה כלל. על אלה נאמר: כל הקובל עתים לחורה מפר תורה. ותורתם התדרית שאינה פוסקת, יש שהיא תורה פה, המתגלת בדיבור, ויש שהיא תורה המחשבה, הדבקות השכלית הולכת ועולה תמיד.

תכב. באנוישיות בכללה לא שייך לומר חסרון מדותי, כ"א ביחסו לשאר היצורים, שעוד לא עלה העולם עד לגובה זו, לחוש חוש מוסרי כזה. אבל לעניין אומה מיוחדת, שייך לומר חסרון מוסרי כשמתגבר בה חלקה הרע. והצד הסיגי שבכנס"י הוא גדול וחיריף מאד, לפי גודל כחה של האומה לטוב, כעין כל הגדל מחייביו יצרו גודל הימנו, והגלוות מצוף סיגים הללו.

תכג. ההשגות הולכות בדרך הופעה ועובדיה. ככלומר, הופעה פתאומית המזורחת אוור על תכנים ידועים, ולפעמים מזורחת אחת עולמות מלאים, ולאחר כך בא זמן העבודה לברור את הפרטיכים הכלולים בההופעה. וכשם שאצל כל יחיד באה הופעה המצrichtה אח"כ לעובדה, והעובדיה אינה כ"א מבורת את רכושה של הופעה, כן בציبور התgalות עליונה הפעלת עלייה, מצרכת עבודה דורות לברור כל הגנוז בה.

ולעולם לא תשיג העבודה את קץ כל גניזתה של ההופעה, שהיא הרבה למעלה מהראשונה. הופעת ההופעות היא מתן תורה, שכל הדורות הולכים וחותרים, הולכים ועובדים לגנות את אורה, ואפילו ברקי הופעותם הם תולדותיה של הופעת עולמים זאת.

תcad. השכל מחבר הוא מהמושגים הפנימיים, שבאים לאדם מתוכיותו, ומתגלים בו בתרור דבר הולך ומתרגלת מפנים לחוץ, ומהמושגים החיצוניים, שבאים לאדם מחוץ לפנים. והם נפגשים זה בזו, ומחיבורים ותסיסותיהם מתעוררת התחיה השכלית, בכל הרוחבויותה.

תכח. הדעת צריכה להתרחב ולהתעמק, עומק הדעת הוא מכובן עם הרצון, כשהධעה מתעמקת נוטלת היא עמה את הרצון בכל מקום שהוא מתחפשט.

תכו. לעיתים הרצון חלש מפני חולשת הגוף, והצד הרוחני אינו מוכשר להתבסס יפה מפני חוסר אחיזה חמרית מבונה, והعزיבה החמרית מוסיפה מכובב בזו, במקום שהבראת הגוף בסדר היא מעלה את האור הרוחני מחזקתו. וכל זה נוהג גם בעם כולם, ובישראל הוא מתגלה ביחוד בעקבא דמשיחא, בתור תביעה של חיוך חמורי, שמכל מקום מגמתה הפנימית היא עליוי הנשמה, והארתה המבהקת.

תכז. יש צדיק שמודמנות לו מניעות גדולות לאין חקר, משומ שם ילק' במעלתו כסdro, יבטל את מدت הדין לגמרי מן העולם, והעולם צריך לה עד עת קץ.

תכח. הערום מכל לבוש חכמה, הכל דומה לו כמישור, על כן אינו מתפלא ואין בא לידי ידיעה. זאת היא מדחה נוהגת בין בערכים השכליים ובין בערכים המוסריים: מי שלא נתגלה עליו הארתה של הנשמה העליונה, אינו יכול לחזות פרעوط מוסריות בהגינותו שכל בני אדם מעריצים אותם, והוא מקבל את הכל עם הפסולות. וכיון שהוא היושר העצמי מתגלה באדם, מיד רואה הוא את הפגמים המוסריים, הנמצאים במחשבות שבני אדם לוקחים אותם מקור של קודש, ורזי עולם מתגלים לפניו, והוא הולך ומעלה את המחשבות, ומטהר את הקודש מכל טומאותיו.

תכט. חיב adam לומר בשביבי נברא העולם. ולא יהלשו דעתו כלל מה שנמצאים רשיעים מוקולקים במעשייהם ודעתיהם, ואם נטייתו היא כלפי חסד, ישכילד בדעתו שהוא יכול לזכות את כל העולם כולם, כתוב: ימלט אי נקי. אבל מילוט זה בא יבא ע"י מה שיתגדל תמיד במעלות הקודש של דעת ושל קדושה ונכורה עליונה.

תל. מי שהנטיה להדעת הרוחנית, שככלותן היא דעת אלהים וסעיפיה, חזקה בו, הרי הוא בעל מקצע זה. וצריך שיתקן כל מעשיו וכל עיונו לקרבת אליהם בשכל טוב, וליחד את עצמו בחכמאות וידיעות המודיעות

לו את קונו. וידע שתמיד הוא צריך להוסיף חכמה ודעת קדושים, ויעשה לו סדרי לימוד נאותים למטרתו העליונה הזאת.

תלא. כשלומדין ענייני המצאות וכשעוסקים בהן בהסכמה אהבה, מעוררין בנפש את האהבה העליונה ממקור ההשכלה האלוהית, שיסודן של המצאות מונח שם, וזהו העלה מלמטה לעלה. וכשמשיכלים בשכל טוב, עד כמה המצאות נחמדות הן, והלב מתעורר לאהבתן, עד שהידים וכלי המעשה מתעוררות לעשותן, וזה הורדה מלמטה לעלה. וכשתכוונות משני מיני הרעיון הלו מתחזגות בצורה הגונה, תופיע תוכנה נפשית שלמה מאד.

תלב. בתפילה אנו נפגשים עם הרגש הבא במעבר האבות, ואומרים או"א. ובמצות הננו עלים לככלות העולם ומתחאים לשכלולו ע"י הרמת עצמיותינו המעשית, וمبرכים מתוך כך במלך העולם, אשר קדשו במצוותיו וצינו.

תלא. מקוה ומעין, חדש ומקבל, זה שבחו במנוחה, באשבורן, וזה שבחו בשטף, בזוחלין. בור סוד, ומעין המתגבר.

תלא. כל הנושאים שבஹה וברעינו הם חומר לרוח האדם להתעלות על ידם. ובדרך הרגיל מחולקים הם למדרגות, זה למעלה מזה, ועל פי התעלות גדולה הכל עולה במעלה הקודש. וזאת היא מדתו של רב המנוח סבא, דלא הוא שאיב McDaid, דאייהו כד ספרין דאוריתא, אלא הוא שט בימה רבא, מקור התורה. ומשו"ה דוקא הוא יכול לסדרא פירקא דמילוי דעתו לתלמידיו, לפני הצעת מילוי דחכמתא, כדי לקיים ויתרונו האור מתוך החושך.

תלא. אין השקפה השופנה הייערית ע"ד הרצון רחוקה מצד עצמה, כל רעהה היא רק מה שתחתה לחבינה בתור אחד מחזונות המציאות, בין בעל השיטה עצמה אותה בתור כל המציאות וסבתה. וזאת היא עקשות, היוצאת מהוכחה של לא ראיינו שאינה ראייה, במקום שככל פקווי העינים הרוחניים הנם רואים. לא רק רצון עור וחרש, אלא מלא עצה ותבונה. החירות והאלמות שברצון הן התגלות של השדרה התחתונה של כח היצירה, בתכוונה המעשית, שיש מטרה עליונה להשאירה במצב מטומטם זהה, כשם שיש מטרה כזו באשלילת הדעת של האדם מבعلي חיים אחרים. ובראשית הקו, הרצון הוא הכל וכלל הכל, והוא הולך ומתרחב, מתגלה במידע אחר מייעוט, עד שבסוף מתגלה רק יסודו העצמי הנקודתי, שהוא רצון בלבד שאין עמו שום תאר חיובי אחר. רצון האדם הוא פועל הרבה על התפשטות הרצון הכללי, והוא עתיד להעלותו מירידתו, ולתן לו כח וחיים, עד ששמים וארץ יהיו שמחים בתקיהם, אחרי אשר ירדו לשערי מות, בגין כח חיים, וב בגין רגש ודעה.

תלא. האמונה האלוהית יותר בהירה וקדושה, שרויה היא על הנשמה המלאה חופש מוחלט. כל מי שלא טהר לגמרי את מדותיו ואת מעשיו, כפי אותה המדה של הפגמים שלו איננו ראוי להoir בನפשו את אור

אמונה העליונה המבוססת על יסוד חופש העליון. וכל שמדת התשובה היא מתגברת באדם, והוא עלול להתדבק באהבה העליונה, החופש מתגללה עליו, והוא מתדבק על ידו באור האמונה שורש כל הקדושים.

תל'ז. כל מחשبة שאם נבא למצות את מדתך, מוכרכה היא להרoses את הטוב ואת האושר בעולם, הרי היא מזקמת גם כשלא נמצחה עדיין. וזהו סוד הדעות הכווצבות, שהן מאבדות את כל העושר הרוחני, ומטשטשות את הרוחה ואת החיים.

תלחת. יש שהאדם רוצה להיות צדיק גמור, וכל פגימה מוסרית וכל חטא קל מורגש בקרבו לקיר מבידיל בינו ובין אביו שבשמים, ומתוך כך עלול הוא לנפילה וריחוק. וצריך תמיד לשום לב, כי קרוב ד' לכל קוראיו. וגם אם ישנים בידיו של אדם עונות כאלה, שלפי דעתו הם מכלל הדברים המעכבים את התשובה או את התפילה, אל יתרעכ卜 בשביב כך לא מן התשובה ולא מן התפילה. כי יכול להיות שייגלו לעניינו הכרות כאלה, שימצא שהוא שחשב שהוא חטא גדול, איןינו כ"א קטן או אינינו חטא כלל, ולפעמים מה שחשב שהוא חטא, עד כדי איבוד עזה"ב או עיכוב תשובה וסיתום תפילה, הוא זכות גדול המרומם עד למעלה בקדש.

תלט. כל המצוות צריכות להיות מיסודות בהmosר המדיות, אלא שהן הולכות בדרך עמוק מאד. שהעין הפושא לא תוכל להגיע אליו. ומ"מ גם بلا דעת והכרה, הפעולה נפعلת, אלא שהיא מוסיפה יפה וכי התגלות הדעת של היחס שבין המזווה והmosר הנפשי.

תמן. ההסברים הנסתרים שבבחכמה האליה, מועילים הם להעמיד את העניין האליה בכל התוארים החיוביים, בסילוק הגמור של החסרון שביהם ובהשתלמות העליונה של השלומות שביהם, שrok באופן זה באה הדבקות האליהית למדריגת פועל החיים בכל פרטיהם, מה שאין ההגיוון והסילוק השלילי יכול לגרום, כ"א לפrens אחד מארחות ההכרה האנושית בלבד. על כן האמונה היא תמיד מגלה את הנסתור ומשארת אותו בתוכנותו הנסתרת, כדי שייהי כח המחייה את החיים כולם, הכל כולל את הכל, ולא המפתח רק איזה פרט, אפילו אם יהיה יותר נכבד שבפרטים.

תמא. התנועות הרוחניות של השכל ושל הרצון, שתיהן צריכות להיות מסודרות, וסידורן טובע חינוך מעשי, שהוא סוד התורה.

תמב. העולם כולו עוסק בפирורים של מחשבות, שאינו יכול למציא את האחדות הקיימת שביהם, ומתוך ריבוי הפירורים האחדות מסתרת. באים בעלי הרעיון הפנימי וגולים את האור האחדותי, ואין מתחשבים אם התעמולת של פירורי המחשבות תלחץ על ידם וכמוותם תתמעט.

תmag. מה אנו חושבים על דבר המטרה האלהית בהמצאת הרוחה. אומרים אנו, שהשלמות המוחלטת היא מחויבת המציאות, ואין בה דבר בכח, כי אם הכל בפועל, אבל יש שלמות של הוספה שלמות, שזה אי אפשר להיות באלהות, שהרי השלמות המוחלטת אין סופית אינה מנicha מקום להוספה, ולמטרה זו שהוספה שלמות גם היא לא תחסר בהויה, צריכה ההויה העולמית להתחווות, ולהיות לפי זה מתחלה מתחתית היותר שפלה, ככלומר מעמד של החסרון המוחלט, ושתליך תמיד הלוך ועלה להעליה המוחלטת. והויה נוצרה בתוכנה כזו, שעדי עד לא תחול מהתעלות, כי זאת היא פעולה אין סופית. וכדי להבטיח את העליה בעצמותה של ההויה נוצרה כולה בעילוי עליון, והעילוי היה יותר מכדי השעור שתוכן מוגבל יכול להיות בפועל, אף על פי שהוא יכול להיות בכח, על כן בהופעת ההויה בפועל נתקללו הדברים, והכחות נסתבכו זה בזו, והם עוסקים במלחמה חריפה, עד שתנצח המחשבה המוחלטת אין סופית של הטוב, ויתוקן הכל, בצירוף העילוי של נתינה מקום להשלמה של עלייה בלתי פסקת, שהוא עדין מיוחד, שבזה הבריאה משלמת את כבוד בוראה.

תmd. שאל היה יותר גדול מדור, ולכן בעצם נשמו האירה מدت הרחמים גם על עמלך. אבל זו היא מדה שהוא רק מכשורת מלוכה, מאירתה לתקופה ואיינה יכולה להמשיכה, מפני חשכת העולם, ומתחוך כך איינה יכולה להעלות את העולם. אבל חסידי עולם צריכים להיות בכל דור ואוחזים במידותיו של אברהם, ברעיון שחסדם מתפשט על הכל, ומוצאים הם את הטוב בכל מקום, ותורת חסד על לשונם.

תמה. לעיתים ישנה התמדה כזו, המכבדת את כל הונו הרוחני של המתמיד, ובטלת כזו, הממלאת את כל עולמו של אדם קדושה וגבורה, סוד הדומה.

תמו. הקדמות במובנה האリストטי, בתוור חיוב של מושכל ממשכיל, אינה קווצצת כ"כ את ענפי המוסר, כמו קדמות החומר הקדום ללא שום התחללה רוחנית היובית. ש לדעה זו יכול להיות נצחון לאיוז רע מוכרכה מצד תנאי החומר, מה שא"כ לדעת הקדמות המחייבת, סוף כל טוב יחייב טוב. והכווזרי שאמר שאין פגם באמונת חומר קדום, ראוי לומר שהוא דוקא אם הוא ברעיון של התחייבות עד עיליה ועלול מהסביר הראשונה, שאז איינה מהרסת בזו את החלטת המוסר.

תمز. בעיקבא דמשיחא, הנשומות הן נמכות בערך החיצוני של שיעור קומה, אבל החיים הפנימיים חזקים בהן. והרי מיום שחרב בהמ"ק, הקב"ה מתאבל על חורבנו, וענן אבק רגליו, והנשומות שבעקביים אינם מהלבושים כ"א מאור חיים פנימי. אבל הדורות שלפני עיקבא דמשיחא היו ג"כ נשומות מלבושים שאין הפנימיות מתגללה בהן, ולמראות עין עמדו במקום יותר גבוה מהעקב, אבל הנם כבגדים שהם רק כתפאתה אדם.

תמה. קיבוץ כחות החיים העזיזים, מתחדים להיות לכח אחד גדול פועל בהגולותיו ישועת עולמים. וישראל עושה חיל, והחיים של דייקי במצב דחbill גופייהו, לא יוכל מצד עצמן להראות גבורה רעם כזו.

תempt. לעיתים כשלומדים דברים קטנים בהתקפות מרובה כזו, שרישומה על הנפש פועל כאילו היה העניין הזה הקטן הגבוה שבגביהם, מתגשמת הדעת, וכנפי הרוח מתקצחות. וההדרכה הירשה היא ללמידה כל עניין בהתקפות של שמחה, שיש בה הרגשה כפולה: רגש של גדולה עליונה, מתוך שככל סעיף קטן רוחני הלא משלים הוא את עין החיים כולם, ומתוך כך הכל הוא גדול, ווגש שני שבתוכיות הפרטיות של כל ידיעה, ובפרט תורת, יש בה ערך חיובי מאד, ראוי להערכו בשמחת כבוד לפניו. ואש של מעלה ואש של מטה מתחברים ביחד להאריך ולחמם את הנשמה.

תג. יש להעלות את הדמיון האנושי, ואת כל הרצונות הטבעיים שלו, בין ביחיד בין בצוור, להרום היותר עליון. והעליה השכלית והשירית העליונה מוריידה היא רצונות ודמיונות נשגבים, המביאים ברכה רבה. וכשהזרמים, העולים והיורדים. נפגשים בדרכם, בתוכנה הרמנונית, הוה עונג אצילי, ושמחה עדנים, המתגלת לישרי לב.

תנא. חלקים ידועים של הדמיון ושל הרצון משליכים בתור פסולות, חותכים וזורקים בתור ערלה, והמותר עולה ומתקדש.

תנב. התורה מוריידה למטה את העולם הרוחני אל האדם, ובזה כל התענוגים העליונים פתוחים לפניו, וזהו אושר האדם ותכלית יצירתו. וכדי להוריד את העולם הרוחני אליו, צריך שירגישי שהוא חסר לו, והינו אני את דכא, ופסל הקב"ה כל הרוים וגבועות שבעולם, ולא השרה שכינתו אלא על הר סיני, ולא גבה הר סיני למטה.

תג. חוסר התורה הוא הגיון בעצמו. ושטף הרצון החיצוני, שנגד הרצון הפנימי, הוא מצרי גיהנם המתגברים לפי אותו הערך של מניעת אור התורה.

תנד. כל מה שאדם מתגדל, מתגדל העולם כולו עמו.

תנה. כדי יהוב יפה את העולם הזה, צריכים להשתקע מאד באהבת עולם הבא, ולעשות את כל השכליים של עולם הזה בתכלית הרחבות, הכנות רחבות, בשבייל הפרטיטים, ובשביל הכלל כולו, לחyi עולם הבא. רק אז יצאת התרבות את דרכה בטח. חכמה גדולה זו יודעת היא האמונה, ומתוך גדלה סופה לככוש את כל העולם כולו. ובעת אשר היאוש ימלא את כל נשמה וחyi העולם הזה יעשו כל כך מזוללים, תבא אהבת עולם הבא ותתן טל של חיים להחיות בו את חייו עולם הזה, זוקנים וצעירים יהדו יביתו אליו וינהרו, ומלכים ושרים, ולוחמים וגבורים, ימצאו בו מקור לשד טל חיהם.

תנו. הנטיה המינית הולכת היא וזרמת אל העתיד, אל שכול החיים, שיביא הזמן, את חייו העולם הבא בעולם הזה, ומתוך שהחיים העתידיים הנם מלאים הוד ונעם מלא, על כן גדולה היא שאיפת החפות ועוז הרצון של נתית עולמים זאת, והקדושה המגמתית רק עליה היא משראה את אורה, והנפש הטהורה מנהגת את נטיה זו למגמתה,

בגידור התורה, החכמה, היושר והצניעות, מקורי הצדק. כל מאן דנטיר ברית איקרי צדיק. ויסוד קדושתן של ישראל הוא קשור בעולם העתיק, ורוח קדושה הולך וחופף על כלל האומה ופרטיה. ועמן כלם צדיקים.

תנו. ההש侃פות הגדולות עשוות לגדיות את המחשבות היותר קטנות המצויות אצל כל אדם.

תנו. צריכים אנו להקנות לנו את ההסתכלות של קניין השכל והמוסרי. לא נרצה לאבד את כל מה שאינו בחוגנו, מפני היראה מסתירותיו. בבטחה נוכל לлечת דרכנו, אין יראה מסתירות, כי הכל מתאחד וממתאחד. אפילו מפני עצמו, מפני קלוקליו המוסריים, אין צורך להתריא יותר מידי, אומץ הלב הוא יסוד הנצחון.

תנו. אין לשער גודל ערכה של הידע הרזית, בדבר שחי נפשות, הקדושה והטמא, אשר לאדם, ואין שכל אחת שואפת להגדיל ממשלה, בגויה האנושית, כי רק בהבנה זו נוכל להבטח אל מסתורי הנפש, ולהבין עלילות בני אדם. והחכמה המוסרית על ידי הכרה זו תוכל בבטחה לנחל את מעשיה, באין דרך של סתירות. ולמעלה מזה באה הידע הרזית על דבר הנפש הקדושה בעצמה, ששתי רוחין הוא, רוחא דעתמא הדין, ורוחא דעתמא דatoi. וראווי להכיר, ששתי רוחות הללו גם הם נוהגים קצת מלחמה ביןיהם, אלא שהיא כבר מלחמה של שלום, מלאה אהבה וכבוד, שכל רוח רוחש לחברו. אבל שנים הם, ובזמן שהאחד מתגבר, ושייפותו עלמא דatoi מתמלאות לבב בבל גבחן, לא יוכל אז רוח דעתמא דין להמשיך כל כך את מעשיו, גם את המועלם שביהם. ובזמן שרוח דעתמא דין מתגבר, אז יושב הוא ממרחך רוחא דעתמא דatoi ושולח הוא רק ניצוצים קלים, להאיר את דרך רוחא דעתמא דין, כשהוא הולך למשרים. מיוחד הוא יצחק מאחר העקרה, שחי בו רק רוחא דעתמא דatoi, ומתווך גודל הופעת האור העליון עליו, הוא הוא החותם את מחשבת הסליחה לעתיד לבא, ולא יאמר בתשובה על שאלת בניך חטאו, ימחו על קדושת שמק, כמו אברהם ויעקב, כי קיום העולם, ועוצם החסד המביא לסליחה גמורה, לקוח הוא דוקא מרוח העליון, המתנסה ממעל לעתמא הדין, אשר על כן יוכל להחיותו תמיד, ולהשקייף עליו השקפה לטובה, בכל עומק פרטיותו וככלויותו.ומי שהוא למעלה מכל עולם זהה מוצא את כל טוב עולם זהה לפניו, וזורע ומוצא מה שערם, והולך הולך וגדל.

תס. מכירים אנו את רצון העולם, המדרגה המתגללה בתוור נפש החיים שבஹוה, בתוור רצון פועל וושאף, שסעיפים מtgtלים בכל, בדצחים, בכל פרטיים ופרטיהם, ובכלליים, הולכים אנו עמו להיקף כללותו, באים אנו לידי החלטה, שמגמה יש לרצון זה להתעלות. מתעללה הוא על ידי מה שגילויו הפרטיים מתעלמים, נשמתיהן צדיקיא משביים אותו רצון, צנורוטיו מהתפתחים, ושפע עדנת רצונו מזיל כל טוב, חיים שלום וудניים. ומזרמי רצון וברכה הללו מסתגל הרצון הכללי לקבל מהפץ עליון, מאור רצון ועוז העולה למעלה, הגבואה ומתנסח ממנה, המקיים את העולמים האידיאלים, בכל מילואיהם, שפעת שwon וברכת עולמיים. והעולם מתבסס, וכל רעיון וכל מעשה מתברך, וברוכה מسجلת את המחשבות לקבל רשמי הגדול, ללא תערובות דמיוני כזב, בלי חולשה של ספקות, ובלא גרים של הייזק, והכל הולך למישרים. וצדיקים שמוחים לפני אליהם, עושים את עבודת הקודש, של חכמה ודעתי, של מוסר וצדקה, של SIGOL אל קודש, אל גבורה והוד, בהכרה ברורה,

במטרה מסומנת. ורוחא דמלכה מישיחא הולך ופועם בעולם. קול דודי הנה זה בא מدلג על ההרים מקפץ על הגבעות.

תסא. לחום נלחום בקטנות שאינה מניחה אותנו לחשוב במנוחה, בפרטיות, את המונן הגדולות האוצריים בנשמה.

תסב. למה באה השבירה. לפי שהאלחות נותנת היא לפי כחה, והמקבל מוגבל הוא, אם כן תהיה הטובה מוגבלת, על כן נותן הוא הטובה ללא שעור, לפי מדרתו, והוא אליה היה בלתי גבולית, ואף על פי שלא יוכל מקבל הנברא לקבל, כי אם כשיישבר למגררי. ויבנה בתשוקתו לשוב למקורו הבלתי גבולי, להתחדד באלהות, ובזה יעשה הנברא את עצמו, יהיה במדרגת השלמות של בורא, ויתעלת ממעל לגבול של נברא, מה שלא היה אפשר ללא שפעת רב טוב למעלה ממדרגת אפשרויות קבלתו, שהיא תמיד רק במדרגת נברא, ולא במעלה בורא כלל.

תסג. האנשים הטבעיים שאינם מלומדים, יש להם יתרון בהרבה בדברים על המלומדים, זה שלא נתפשט אצלם השכל הטבעי ומהוסר העצמי ע"י השגיאות העולות מהלימודים, וע"י חלישות הכחות וההתקצפות הבאה ע"י העול הלימודי, ומ"מ הם צריכים לקבל הדרכה בפרטיו החיים מהמלומדים. והמלומדים צריכים תמיד לסלג לעצםם, כפי האפשרי להם, את הקשרו הטבעי של עמי הארץ, בין בהשקיפת החיים בין בהכרת המוסר מצד טבעו, ואז יתعلמו הם בפיתוחם יותר וייתר. וכן הדבר נהוג אפילו בצדיקים ורשעים שישנם רשעים כאלה, שהחלה הטוב שנשאר אצלם הוא מבונה בכך טבעי עצמי וטהור כ"כ, עד שצדיקים צריכים למדוד מהם ולקלל מהם, ואז דוקא יתعلמו הצדיקים במעלהם העליונה. וכן הדבר נהוג גם בכלל האומות ביחס כל אחת מהם לחברתה, וביחود בין אואה"ע לישראל.

תסד. הקדושה העליונה שהיא הדבקות האמיתית, סובלת היא מן הכל, אפילו מן תורה ומצוות, מפני הלבושים הגשמיים שלהם. ולפעמים היא מקבלת אותם בשמחה, בתורה יסוריין של אהבה, וע"פ רוב זוכה היא שיצאו הדברים מיד גבולם הצר לאוויר חופשי ורחב ידיים. מן המצער קראתי יה עני במרחב יה. המצער הוא מ"צ למצוה, י"ה בא"ת ב"ש, שכשהוא מתקטן בא עד כדי אחרים דאליהם, שהוא ר'. אבל הוא עולה עד רחובות הנהר, שם י"ה הגלוף מבהיק, ומשתפים גלי אורותיו בכל רוחב עדנו למרחב יה.

תסה. ברוח"ק מקשיבים ממש, איך כל דיבור ודיבור של תפילה ושל ברכה, אפילו כשויוצא בחשאי, משמע קול רعش גדול. ולפי הטהרה והצחצחות של רוח"ק, ככה מתגללה התוכן של התגלות קולות האדרירים בריבוי הפרטים ובתוקף נועםם.

תסו. מפני הרעינות הנאצלים משתכים הרעינות המעשים, והעולם מקבל שירות וחסרונות בכל תהליכייו. באים בשבייל כך אנשים מknיאים להרעינות המעשים ותולדותיהם, ומשיבים את כחם בעולם

ע"י דחיפה של הרעיון הנאצלים, לאחר. ובעלי המחשבות האציליות מסתכלים בעין יפה בכל התקונים המעשיים שבעליהם עושים, אע"פ שבאותם ע"י אותו מהלך החשוך של דחיפת הود האצילות. בהסתכלותם של בעלי האצילות בעין יפה בתיקונים המעשיים, מתחסמים הרעיון המעשיים, והולך עולם העשרה ומתחבר בעולם האצילות, ע"י האמצעיים הנשגבים של עולם היצירה המלאה ווגש ודמיון, ועולם הבריאה, המלא בינה ושירה.

תשז. ישנו צדיקים כאלה, שמרוב נטיותם לקדושה עליזונה אהבת עולם הזה מתורונת כל כך מלבכם, עד שגם אותו חלק האהבה ראוי להיות בלבו של אדם לעולם הזה חסר להם, ובשביל כך הם מוצאים פגמים בתוכונתם האישית, ואיןם יכולים למשול בעולם, עד שהם מחוירים את האהבה לעולם הזה, על ידי תפלה שהיא חי שעה, ועל ידי עמקי הלבות, וכל ענייני הנגלוות שבתורה, בהסתעפות פלפוליהם. ואזו נעשית אהבתם לעולם הזה אהבה של קדושה, המתאחדה באהבת תורה, והעולם כולו מתעלה על ידם.

תשח. חכמי לב מכירים באמת את האפשרות של עולם הזה מצד עצמו, והם מעלים את מחשבתם וציוויליזם למעלה עולם הבא ואשרו. ומתווך שהם מסתכלים, שככל ההוויה המשך אחד יש לה, ממילא נעשה עולם הזה גם הוא מפואר עצמו, ומתווך כך הם דורשים לתקן ולשכללו, ומהז יבא הרצון של התרבות והשכלול של חי עולם הזה, על ידי צדיקים קדושים רוח, שתעללה בעוז רוח על כל מה שגילה רוח האדם, מצד אהבתו החיצונה לעולם הזה מצד עצמו, מפני שאהבה זו מיסודת על תוהו ועל שקר, אלא שהדבר נדרש לקיום העולם וישבו, שייהיו משתגעים בעולם, אבל יותר הרבה מזה יהיה היישוב הבא מדעה שלמה.

תשט. תכלית הכל הוא לדעת את ד'. כל מה שהחכמה מתגדלת באדם ובעולם, צרכיים תמיד להתחיל מראשית הכל. אבל כמה מכאייה היא דעת ד' חשוכה, כשהיא אינה פוסקת מהדائب נפשו של אדם. היא מארה שמכלה את כל, בולעת היא את כל מרץ, כל כח וכל כשרון, מהפכת היא הוד לדווה. هوיה לה לידעיה ושאיפה רוחנית, שאינה עומדת על הבסיס הרחב של כל הרכבים הגשמיים היישרים של אדם היחידי ושל החברה. עצמות הדעת, וחלישות הגורמת לאדם לפול בשחיתות של תעחוטים, מגלהת בתוכו מין נתיה רוחנית, שככל תוכן גשמי ישר נדמה לחטא לעיניה. זו זאת היא העוכרת את הכל, וזאת היא הרשעה והפתות, שאור ד' ההולך ומתעלה מגרשו בכל כח מן הארץ.

תשע. כל מחשבה עולם מלא בפני עצמו הוא. מכל מחשבה יכולים להתרפשט צינורות רבים שימלאו עולם ומלואו בשפע אוֹרוֹ. בכל מחשבה יש חזון מיוחד, שם נבא לדמותו לחזון שבמחשבה אחרת, נמצא שם סותרים זה את זה, ותיכף לסתירתם הבולטות נמצאו שהם ג"כ בונים זא"ז.

תשא. לעיתים מסתתרים האורות המצווחחות מהנשמה, מפני שהם עולמים בשורש הנשמה למעלה, לקבל מהם שפע חיים ורצון ושלל עליון, ולמטה בגוף נדמה כאילו הכל סתום והכל נחשך. ואזו אפשר להסתכל

בתיקוני עולם הגשמי בעין יפה וחודרת, ואח"כ פתאום באים האורות ממראים, וגלי אורים רבים משתפים בנסמה בחכמתן עלינוות ועדרנים ובאים. ולישרים סודו.

תעב. כשלומדים בקדושה ורוממות נשמה, מצטיירת התרחבותה של כל התורה כולה. אך שהיא יוצאה ממקור קדושתה, מקדושת הכנסת ישראל, וכל ההלכות הפרטיות מסתעפות בתור ענפים של אור חיים ממקור חyi האומה כולה.

תуг. מי שחשר לו החוש של שנת הרשעים יכולו הטענות המעשימים והדעתות הרעות להדבק בו ולפגמו, אף על פי שעל ידי גודל מיתוק של חסד הולך האור ונזרח גם על הרשעים, מכל מקום ראוי לאחו במדה ידועה של גבורה, שהיא מכרת בשנאה פנימית לרשעים הגדולים, מרימי יד בתורה. ומדה זו היא כמו סandal לנשמה, שלא תטוף רגילה בין מצולות הקלייפות, והיא משומרת על ידי תוכנה זו בטהרתה.

תעד. כיצד חושבין מלמעלה למטה: משערם אידיאלים רמים ומחשבות נשאות כלויות, ומהותם מולדים תולדות, פרטימ ופרטים, ענף אחר ענף או הרבה סקירות בפעם אחת. באופן כזה הולכים הרעיוןות בהרחבבה, הכה המחשב פועל את פועלתו ביושר, בשטף, והנשמה מלאה אורה ונחת רוח. אמנים כשהושבין מלמטה למעלה, מקבלים איזה פרט, מחשביו או מעשי, מפצלים אותו לפצלות של ניתוחים דקים, הולכים ממנה הלאה להרעיון שהוליד אותו, ומריעוין זה למקורו יותר ממנו, וכן מטפסין ועולים עד מרומי רעיוןות נשגים ביותר. בדרך זה יש عمل וליאות, ספיקות רבים מאד וסיבוכי דרכיהם עד אין חקר, אשר הם מתבררים לפיה אותה המדה שהعامل הפרט הולך ומתקבל שפע אוורו מהתוכנה של המחשבה הישרה שמילמעלה למטה, וכשתתי הנטיות המחשביות מבטשות זו בזו, מחדשות הן סגולות רוחניות מיוחדות. א"ת ב"ש, ג"ד ד"ק.

תעה. מהירודים שבירודים, שאינם מכירים כי אם האמת המתגללה להם בלבדם, ואין נכנען לשום עניין של השפעה אחרת שאינה מתחדשת בעומק נשמה הפנימית, אע"פ שהכרתם היא קטנה חומרית ונמנעה מאד, מ"מ הם ראויים להצמחת ישועה. הם הנם עפר יעקב אשר מי מנה אותם, ומעפר זה הצמיחה צמיחה אמת לע יעקב, ההולכת ועולה מעלה מעלה.

תעו. רוח הפרצחים של הכהורות, מטהר הוא את כל הסחי שנתקבץ בשטח התחתון של רוח האמונה. ומזהן כך יטהרו השמיים, ויראה האור הבahir שבתוכנת האמונה העלiona, שהיא שירות העולם ואמת העולם.

תעז. סימן למחשבה שיש בה סיגים, שהיא מכחה את אור הרעיון, ומעכבת את התרחבותו החפשית.

תעה. תיכף להכנסה של רעיון מציאות בנפש, בא רעיון של איות. וכשם שרעיון של מציאות הוא צינור של חיים בנשمت האדם ביחסו לגובה מעלה גבוה, כן ציור של איות הוא צינור של מות ושל שיגוש רעיוןות.

תעט. המחשבה האליהית מתרנסת מכל המחשבות וכל הידענות כולן, והיא מתגדלת ומתקדרת ע"י אותו המזון הנראה שהוא בא מחוץ לה לתוכה.

תפ. המחשבה העליונה, שהיא נשמת המחשבות כולן, אינה שוללת שום מחשבה בעולם, אלא את הכל היא מבסמת ומחזירה לטוב.

תפא. רוח הקודש העמוק של היהדות, החותר להשווות את החיים המעשיים עם החיים האציליים בפועל, הוא הכח הנשматי המפרה את ההלכות ודקדוקיהם, והוא הנוטן את העמילן להפלפול המרחיב את גבולי בחוגים המעשיים של החיים והסוגיות.

תפב. לעיתים ע"י שקיעת הרוח, וחדלון האפשרות לשוט במרחבים טהורים של אצלות הרוח ומושגי החיים עצמםם בעז טהרתם, נדחך הרוח, ומוציא הרכה שעיפים בתכוונות המוגדרות של המעשה ושל החקור הפרטני שבתולדותיהם. במחשבים הושבנוי כמהיו עולם זה תלמודה של בבל. ומ"מ גם הוא יhape' לאור, אחרי שנשנת האורה חוללה אותו. ע"פ שהולדתו בתור בן אוני ותקש בילדתה, מ"מ אבי קרא לו בניין, וצדקו המילודות שהן חכמו באמון לה: אל תראי כי גם זה לך בן.

תפג. המוכשרים לעבודה מעשית ונועדים לה, אינם מסוגלים להיות תופסים ברוחם את העניין האלهي, באוֹתָה הטהרה הסוגלת להיות יסוד לעבודת ד' תדרית. והמסורת לעבודת ד' תמידית, שיכולים להאיר את הצורה האידיאלית של העבודה האליהית בנפשם, עד כדי התאמת עם הצורה המוגבלת של העבודה המרכזת של הקרבנות. מוכrhoח הדבר **שהיו** אנשים כאלה, **שהתוכן** האידיאלי של העולם, שהוא סוד האלهي המוחלט שבאה, ימלא את כל חgoי נשמתם, ולא יהיה מוטל עליהם שום על מעשי צרכי. זהו סוד הכהונה, שאינה נוטלת חלק הארץ ובביצה, וד' הוא נחלתה.

תפד. כמו שבאיש הפרטני המסיר אוזנו משמע תורה גם תפילה תועבה, אין הוא בכלל העולם, לפי אותה המדה שהעילי של התורה חסר לו לפיקו, מתחבת אצלו התפילה. ואי אפשר להחזיר להתפילה את זיהה וכבודה כ"א ע"י הרמת קרן התורה בצדה העליון, שאז יושקטו כל השאלות הסוערות שהם מסתערות תמיד על התוכן של התפילה, ושבעל מושג העבודה האליהית בכלל, וממילא תשובה הטבעית הנשmatית המבקשת לה את טל החיים של התפילה לאיתן מעמדה.

תפה. תורה ההפתחות, הholkhet וכובשת את העולם כעת, היא מתאמת לרזי עולם של הקבלה, יותר מכל התורות הפילוסופיות האחרות. ההפתחות, הholkhet במסלול של התעלות, היא נותנת את היסוד האופטימי בעולם, כי אין אפשר להתייאש בשעה שרואים שהכל מתפתח ומתעלת. וכשחוודרים בתוכיוו של יסוד

התפתחות המתעללה, אנו מוצאים בו את העניין האלهي מואר בבהירות מוחלטת, שדוקא אין סוף בפועל. מחולל הוא להוציאו אל הפעול מה שהוא אין סוף בכך.

תפנו. יראת המות היא מחלת האדם הכללית, הבאה בעקב החטא. החטא יצר את המות, והתשובה היא התרפיה האחת להכחד אתו מן העולם. כל עמל האדם סובב והולך הוא להנצל מן המות, ולא יבא למטרתו כי אם בגודלו את נשמתו, מקורה הפנימי. השיקוע בעפר החומריות, וההתלהבות הנפשית בכל ערכיה, הוא רק מגדיל את המות, וממילא הוא מוסיף יראה על יראתו, וכל מה שיתאמץ האדם שלא להתריא מפניו לא יועל לו כלום, מאחר שהוא משקיע את כל הויתו בתוכנים כאלה, שמות שלט בהם, והוא מהרsem ומכלא אותם. אין לא يتפלץ הלב על יופי הנחפה לכיעור ועל חמדה שמתהpecת לbehילה. באין לחיים מטרה, המות מוכrho להיות מארים, המלחמה נגדו לשוא היא, העוזות מאומה לא תועיל. התרופות האמתיות שבין העולם הולך ומשתחרר משעבוד המות הן גנוזות באוצר חיים, בנשמה דאוריתא, המתגלה בכל גילוייה, והולכת ומסתתרת בחיבורינו עזה. ראש לכל התרופות היא אריכות ימים, אריכות ימים בכדי השעור המספיק לטבעו של אדם, הרוחני והחמרי, האישי והמשפחתי, העולמי והדתי. כשברכה זאת מתפשטה בעולם. הולכת היא צורת המות, המטלה אימה, ומתקבלת, ותחתייה באה צורה של חזון היה, הרاوي להערך בערכו האמתי. ואז איננו עוד משבש את הדעות, והבינה חוזרת להתגלות, אין שלא יש כאן מות כלל, על פי אותו הצирור המדכא וההורוס, שהוא שוכן בלב החיים לדכים, ומסתכלים ביום המיתה ואומרים שירה, ד' אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשת. אריכות הימים באה על ידי תיקון החיים, בכל מובנים, וביחود בהמבחן המוסרי ההולך ומתרחיב, הולך ומשתערק בכל השבילים, שהם מתפצלים ממנה. רוח המוסר העליון, המגדיר את החיים בערכם, חי הוא ושוכן בנפש, על פי אותה המדה שהח חיים מושקפים ממנה באorts, ולא יוכלו הח חיים להשקף באורם המלא, כי אם בדעת אל חי, מקור חכמה, חסד וגבורה, המאוחדים. מועל הוא גם כן פתוחו של הרוח הלאומי, بما שהאדם מרגיש את אושר הקיבוץ הכללי בהרגשה חייה פנימית, ושמח בשמחת האומה, בתור אבר מאבריה, שבזה פחד המות מצד מראה הכליוון החמרי שלו מתקלש, שהרי נשarra היא האומה בדורותיה, שבה כל מעינויו. אבל אין זחת עצמותה של ההצלה מיראת המות, שהרי סוף כל העצימות הפרטית מתבhalbת משידוד מהותה. עצם הדרוכה להסרת יראת המות צריכה לבוא על ידי ההתרגולות של אהבת החיים בערכם האמתי. כל זמן שהכל מודמד, וחשובן החיים בא רק במהומה, אי אפשר להמדות שתזוקקנה. וממילא אי אפשר שהח חיים יהיו נאהבים. כל עניין אהבת החיים בא רק על ידי הפחד הדמיוני מהמות, ואי אפשר כלל לדבר על דבר הסרת יראה זו, שהיא מלך החיים. אמנם לא תמיד צריכים החיים לעמוד בדרוגה זו הפחotta, עד שאין ערכם נמצא בעצמם, כי אם ביראת הפקם. על ידי קדושת החיים בתכנים העליון, אפשר לבא לאהבת החיים העצומות. זה אמן צרייך שיגלה בנפש ערכו של הכלל, ככלומר המצויאות בכל היקפה, האדם ונשמו, ערך הרצון הטוב, והמוסר המוחלט, בתוכנות הנצחה, ערכאה של ההרמונייה הרוחנית עם החיים והhoeיה המגושמת. זה כבר כולל חלק חשוב מהתוכן של חכמת האלהות והכרותיה הפנימיות. היסוד מונח בעילוי הרצון והתעמקותו במעמeka של ההכרה, זיווגו עמה והתחדותו המוחלטת בקרבה. סוד הסרת העלה הוא עליית חוץ החיים למדעה העליונה המגמתית, עד שככל הנטייה ההולדית, וכל סעיפיה הרוחניים, המקושרים עמה, כל המון הרומנטיקה וכל ענפיה, כולם הם סעיפי הקודש של חוסן חוץ החיים, עד כדי להמציאו מתחוך העדר במרום עז וטהרת חשך. המטיב את נעימת האהבה בכל היקום. החיים כשם מוכרים בערכם הטוב, הם בעצם מסירים הם את התבלול מעניין ההכרה,

המעכטبعد הבירור של ידיעת המהות הרוחנית וערבי חיה המוחלטים. אז מתחילה העולם הרוחני להשתרע בכל הוד מליאו, מרגיש הוא אז בקרבו את עצמו וחופשו, והחיים הנשתיים מתגלים, לא רק בתוך איזה שריד של חיים גופניים, שהם הנראים כהמלאים. אלא בתוך גודל עצמי, שرك ניצוץ וצל של חיים הנם החיים של קישור הגוף ותנאיו ההווים לעומתו. באופן זה כשהאמצעיים הצדדים גם כן עוזרים, כשהמאמד האיקוני, המשפחתי, הלאומי. ועם שביעתם של החיים הטבעים, בא עמו, סר פחד המוות לגמרי, ונחפק הוא למקור שמחה ובתහון וחסה במותו צדיק. וכשתוכנות חיים צאת מתפשטה בעולם, בא השחרור ממלאך המוות, במרום מילואו. ומעמד חיים כמו אלה, אפשר להכשיר את העולם אליהם. אבל לא היחיד יעצר כח זה כי אם האומה, אומה בין האומות אומה קדושה מופתית, אומה נבחורה, הסגולה מכל העמים, שבניה בניים לד' אלהים הם, הם המצוים על לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת, כי עם קדוש אתה לד' אלהיך ובך בחר ד', אלהיך להיות לו עם סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה, ולהעביר המות, שהוא חופה לעם קדוש, וכל מוראו ועצבונותו, שהיא תחולת התרבות המכוננת, המאשרת את החיים בכל תפיקידיהם. זה הננו נקרים, ובשביל כך אנו נלחמים, וכל הנפילות אשר נפלנו לא יתיקו רגלוינו מהמטרה העליונה, הנושאה בנש망תנו, בא נבא אליה, דרך כל השבילים המסובכים, אבל בא נבא לאותה החירות אשר עכורה הננו חיים.

תפז. לשחרר את האדם, על ידי התעלותו, על ידי התפתחותו, בגילוי כל כשרונותיו הפנימיים, זאת היא מגמתנו. שפנימיות הדברים היא המגמה האליה שבהויה, מגמת עירגת הכמה של האדם. המטרות הרחוקות, שהן נשבות, מנשאות את הנשמה. אבל רק אז הנן נושאים חשובים להתרבות, כשהן מסוגלות להנן את כל ארחות החיים, של המטרות הבינוניות, שהיא לפי רוחו של האדם הבינוי, להיות עוזרות למגמתן. אז החיצונית של העולם אינה פונה עורף, ולא לוחמת עם הפנימיות שלו.

תפת. בעלי הפנימיות משתוממים הם בעת שהחיצונית נושאת את דגלת ברמה בחיים. אבל עליהם לדעת, כי הפנימיות היא אז רק אז מנצחת, כשהיא מוצאה לפניה עולם ערוך ומסודר, אברים בריאות, ולב אמץ, חשובים מפותחים, וסדרי יופי, נקיות וטהרה, מוסר נימוסי, ודרך ארץ, ומרין, ואהבה לחיים ולעולם. אז תוכל הפנימיות לשולט על מלוכה מלאה אוניות. ואם השלטון החיצוני, בעת שהוא עסוק בשלו, איןנו יודע להתחשב עם פנימיות החיים, שהוא כל יסוד משגבים, בשבייל כך לא תרפינה הידים של בעלי התוך. יחזיקו הם את דגלהם, ויבצרו את מעמדם. יסיעו גם כן להחיצונית להתבצע בסגנון כזה, שמילא ידע בעת גבורת הפנימיות, המוכרחת להתגלות, איך להסתגל לתפקידו, של שימוש למטרות הפנימיות, של החיים והhoeה בכלל.

תפת. הגלות מעטה את צבויונו, דכאו אותנו, אבל לא השמידה אפילו גרגר אחד מכל סגולותינו. כל מה שהוא מוכן לנו הרי הוא נמצא, כל מה שצריך להיות גדול ופורח הוא קטן, קمز, וcumos, אבל הכל يتגדל, הכל ישוב לפרק, יציץ ופרק ישראל.

תצל. הכה היוטר חדש שיתגלה בעולם, לחדש את החיים בಗאולה שלמה הוא הערך הגדול שיש לרצון האדם בהויה כולה, כשהוא משתלם בשלמותו הגמורה. ולזה אנחנו עורגים, כל מעשינו לשם כך מכוונים הם, לגלות את האלהות שברצון האדם. וזה אנו הולכים ומגלים על ידי התכנית של התועלות האדם והתקדשות רצונו, שהוא מבוא לבא על ידו לגבורת הרצון, להtaglot אלוהות בעצם הרצון עצמו, העולה מעלה מכל עמל ומכל כשרון המעשה, שהוא אף הבל ורעות רוח, לגבי המעלת העליונה של עליית הרצון למקומו, והתגלותו בפועלה. זה האידיאל איננו נפסק מישראל, זאת היא עליית השכינה התדרית, שככל יום אנו מכובנים לה בעבודתנו, עליית רצון האדם, עד כדי תפיסת מקומו הנועד לו ברצון ההוויה, ואז רצון ההוויה כולה, אור הרצון של הופעת גלוי האלהות המוחלטה מתגללה עלייו. והכל מתחדש באור גדול, בהרים חדשים, בשירה חדשה, בטבע החדש, בנשומות חדשות, בدعות חדשות, בהרגשות חדשות, בצייר עולם חדשים, ברצונות חדשים, בבטחון חדש, ביחס חדש לשמים ולאرض, לכל היקום, לאדם ולבריות כולם, לגונני החיים כולם, לגלי ולסתור, לדוחניות ולגשימות, לחיים שבגוף ולהיים שמחוץ לגוף, להכרות מוגבלות ולהכרות שאין מוגבלות, לניצוצות פרטימיות ולאורות כלליים, לכליים מחזיקים ולהוכנים שלהם, להכל יברא יחש חדש בחידוש התגלות של ערכו האמתי של רצונו של האדם במציאות. וזה יבא על ידי הסרת החלודה והזווהמה מהרצון, על ידי העברת הערלה החיצונה והפנימית, על ידי מהיות עמלק, באדם ובלאומים, בבעור רוח הטומאה מהעולם כולם.

תצל. כשחובבים עד האדם ושאר בעלי חיים נוכל לרשום רשימה של השוויות, שהאדם וכל החיים שרים הם, ומ"מ אחר כל ההשוויות כולם אנו רואים, שאotta הנקודה, שבה תלוי היתרון של האדם על הבבמה, היא חובקת בקרבה את כל מעלה האדם, והאדם לא יכול ולא יחפש להחליפה بعد כל הון ויסבול באהבה יסורים רבים רק כדי שלא להיות מאבד את סגולות האדם המיווחדה שלו. ההבדל שבין דת ישראל ליתר הדתו, אפילו אותן שען בהן באות המשפעה, הוא ג"כ ככה. המון חזונות של דימויים אנו יכולים למצוא ביניהן, ואיך אפשר שלא ימצאו הדימויים, אפילו אם לא היו הן נלקחות בייסודן ממנה. הלא רוח האדם יש בו שיווי כללי, בכמה צדדים, אף שיש הבדל מיוחד בין אישים, וקל וחומר בין קיבוצים ולאומים, מ"מ צד השווה אינו בטל מעשות פועלתו. וביחס להדרות שבאו אחר מתן תורה והופעת ישראל בעולם, וקל וחומר אותן שבייחוד נמשכו מכחה של תורה ישראל, ודאי מוכרים דימויים רבים להיות ביניהן. והדימויים הללו, עם כל הפרטים המרובים שבהם, לא ייכחו את הנקודה התוכייה המבדלת אותן, וכל המהות הנשנתית מקופלת היא לא בהדימויים כ"א באותה הנקודה המבדלת, שהיא נותנת נשמה מיוחדת גם בהפרטים של הנקודות הדומות, עד שהדימויון הוה רק דמיון חיוני, אבל הפנים משונה הוא תכלית השינוי, ולא יכול ולא ירצה ישראל מעולם לאבד את נקודת הנשמה בשbill עטים של הפרטים המשושים, ולעולם יעד על גורלו, הן עם לבדך ישכן ובגויים לא יתחשב.

תצל. נbaar את היהדות, אבל לעומק התהום של דעת, ולروم שמיו אנו צרייכים לגשת. ועם זה לא נאבד דרך בחיי יום, במוסר הפשטוט,قلب הטהור, בשמחה ובחן, בנהת רוח ובאהבה, ובכל עירות הרוח לחיי היחיד, הלאם והאדם.

תציג. הדעה العليונה, יש לה השתלשלותה כשהיא חושבת חשבונו של עולם ברום האצילות. חובקת היא בקרבה ג"כ המון מעשים שהם דוגמאותיה. וכשהמעשים הנם מתגשים בדמותה, הרי היא מתחילה והתפשטו אורה מתרחבת. וכשהמעשים נועשים היפך מהbijou עזה, אז העולם מלא סתיירות, והסתירות גוררות קפידות, היروسים ובלבולים.

תצד. יש שתתרומם מחשبة למעלה מחווג המעשה, למעלה מגבול המוסר שבצורך הציבור לפי מעמדו, ותתגלו בתביעה, והתביעה תתגלה באישיות מיוחדת. האישיות הזאת תובעת היא את תביעתה בחזוק יד, בגודלה נשמה, ועם זה מהרסת היא את הטוב הכללי שבחיי ההוה, ועל ידי זה גם הטוב של העתיד. ומה שיש לו שורש בקדושה العليונה, חוזר להיות יורד ב עמוק היכי היכי והטומאה, כשהוא שלא בזמןנו.

תצה. המוסר שבמדות, והמעשים החוקיים, האחרונים צורך הכלל הם, והראשונים צורך היחיד, שהוא בפנים ידועים התוכן של חי הכלל. המעשים החוקיים, כנסקעים בהם בעומק גדול כל כך עד כדי שכחת מטרתם, מבאים הם לפחות חלישות בהרץ של המוסר המדוטרי, ומתווך כך באה מחהה מצד מחזיקי המוסר הכלול, שנראית כעין גערה על דקדוקי החוקים. אבל לעולם הצד העליון שבמוסר הוא שיהיה הכלל עומד מוקשור יפה וחוי, ולזה החוקים צריכים ומכורחים. על כן לעולם יעדח החוק למעלה מהמוסר, והמוסר ישמש לו לעזר להדר בקיומו של החוק, בנדיות מוסרית.

תצו. ההתקשרות האלוהית, العليונה והטהורה, אינה מנגדת כלל את העולם ואת החיים, לכל עמק תוכניהם, אלא גם מכשרת אותם ומרחיבתם. אל מלא חטא ישראל לא היו צריכים כלל לסגל להם איזה סגולות מן החוץ כדי להשלים את עצםם בכל ערכי החיים. אבל החטא גرم, שהמחשبة العليונה הועמה, ומה שנשאר הוא אוור של תולדת, שאין לו אותו הבוקק العليון והכללה הגמורה של العليונות המוחלטת, של המחשبة האלוהית, וממילא אין לו אותה סגולות הרחבה, עד שבא הדבר, שההתאחדות עם התכוונה של ההתקשרות האלוהית, החסירה את הכספי לשאריו כשרונות, והוצרך הפיזור של הגלות לבוא כדי להשלים את החסרונות הללו, לספג את כל היתרונות של כל הגוים אל תוכם כדי להשלים את צביהם, והשלמת הצבון והזיכון הארון של הנפש הלאומית בכור הברזל של הגלות גרם לאפשר את החזרת האורה العليונה. זאת היא תוכנות אוור של משיח, המיעודה לנו, בכלל גודלה. וגדולים ייחדים בכלל עת ובכלל זמן מפלפים הם בחכמה ומצפים לישועה, ומסתכלים הם באורו של משיח, וודיעתם מתרחבת, עד שבעוצם ההתקשרות האלוהית הם זוכים לדברים הרבה, והעולם כולו כראוי הוא להם. זאת היא נחלת העוסקים בתורה לשם, ההולכים בדרך רבי מאיר, שתורתו הייתה אמרת כתנות אוור, ואמר, הא משיחכוון, כלומר הארץ של משיח, שתורתו יכולה ומכורחת להתפשט על כל קהילות גוים וסדרי ממשלותם, ועל כל ארחות החיים והבלתיות פרטיהם עם כל מילוי העוז וההוו שביהם.

תצז. הטעם העתיק של המילה, המעתת תאota המין, הוא חובק כללים רחבים של המדע. קשר הברית, להיות לך אליהם ולזרעך אחריך, של דעת אחדות ד', הקשור במילה, משולב הוא עמה קשר עצמי, מבשרו יזהה אדם אלה. אם יש באדם כח לאחד את כל כחות נפשו וכל נתיותו למטרה שכילתית ומוסרית אחת, כבר רוואה הוא את

האחדות בעולמו הפנימי, והאחדות של העולם הכללי מחברות אצלו יותר ויותר. וכשהוא מוצא שכחותיו פורדים הם, כשהAINO יכול לצייר שלטון כללי על נטיותיו ותאותיו, אז מחלת הוא, שהעולם הגדול כמו שהוא מפוזר הוא גם הוא, ושאין אחדות במציאות. התאהה המינית כוללת עצמה, ובסעיפי התאהות החmericות הדמיוניות והרוחניות הכלולים בה, את החלק היסודי מכל הנטיות כולם, אם היא עומדת באדם במצב זהה, שהרוח האצילי שבו יוכל לעלות גם עלייה להקייה, לאחדה עם כל המון הכוחות הגשמיים והרוחניים שבאדם למטרה אחת מוסרית עליונה, אז האחדות מתגלה בעצמותו, וגילוי האחדות האלוהית מתחזה בו בבשו. השיקוע של רוח האדם בתחום תאوت המין עד לכדי צלילה גמורה, עד לכדי אוטם האידיאליות והמוסריות בחוגה, גרמה את תוכנות הערלה, והעמד הפטלוגי הזה הוא נושא עליו בגיןה את האימוץ של נטיה זו בצורתה היוצאת מהוג האידיאליות והמוסריות המגמתית. מובן הדבר, שההשכפה הפסיכית בעולם, שהיא נאותה לירידה מוסרית, היא נותנת כח דוחף להנטקה של תאות המין מן האידיאליות, שכן שמהמציאות בכלל היא רעה הרבה, אך יהיה אידיאל להרבות יצורים אומללים. ולפי זה לכל הנטיה יכולה אין שורש באידיאל, רק התפרצויות התאהה היא שעושה את דרכה. לא כן היא השקפת הטוב העולמי, ההשכפה האופטימית, של וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד, היא נותנת מקום לאידיאליות להתפשט גם על הנטיה המינית. ואם ירדطبع הבשר ויוצר לב האדם עד כדי התפתחותה של הערלה, הנה יסול לו האדם את דרכו האצילית בתיקון ברית קודש, על ידי המילה, ואז ימצא את כל כחותו נטוים למטרה כללית אידיאלית קדושה, ומבשרו יזהה אלה, ויקדש את קדוש ישראל, ד' אחד.

תצת. מתוך היחס הסובייקטיבי הננו מוצאים סתיירות במערכות הרוחניות השונות, וכל שטה גדולה היא מחברותה, והפנים המאגדים שמתגלים בכל הופעה רוחנית ביחס לחברותה, מעידים הם על חלוקה. אבל כשאנו מתחננים לחזון אובייקטיבי, הננו מוצאים את הסיפוק של נטית האחדות וחפש השלום שבנו, והננו משערים שאין בעצמותם של דברים פרודים וחלוקים, ניגודים ודיסהרמוניות, ואלו ואלו דברי אלהים חיים, כי בדבר ד' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם, וכל הוויה הגשמית והרוחנית לכל צדיה בכלל הלא דבר ד' היא. עבודה המחשבה היא עדי עד, להראות את אותם הדריכים שגם ההרגשה הסובייקטיבית שלנו, מבלי זאת מגדירה, תוכל להשיג את התוכן המאחד והמשלים את כל.

תצת. תורת ישראל מברית, אך קיום העולם והמוסר האנושי הם תלויים זה בזה, וממילא מובן, שככלול העולם בשכלול המוסר גם הוא קשור קשר של קיימת, זאת היא עיקר דעת אליהם הישראלית. חטא האדם קלקל בכללו את מוסרו עד شاملת הארץ חמס, השחית את דרכו, הרע את יצר מחשבות לבו. העולם מתוקם עליו, יורד מבול ומוחה את היקום כולם. שורש האדם הנשר מתחזק בישרו, היושר מתחזק בקשרו עם אלהים, עומד ומעלה עלות לד'. העולם מתחבס, והברית נכרתת על קיומו. עוד כל ימי הארץ.

תק. רפין ידים מן התורה, הוא בכל איש לפי מדרגו. ואם שכלו מגיע למחשבה עליונה שכליית, ובמקומה הוא מסתפק באמונה הרגשית, ה"ז לגיביה רפין ידים, וצריך הוא לשוב ע"ז ולעלות לאותה הנקרה השכלית הראויה לו.

תקא. המחשבות הבאות מצד חיצונית העולם מטעהו הן את האדם, ואפילו היותר מעולות שבהן. איזה שכורן פנימי מסוך בהן. והעולם ברובו נתון הוא בתחום שכורן זה. רק השרידים, חכמי לב, קדושים עליון, אשר הם חודרים בכך מחשבתם אל ההוויה הפנימית, הם מפיגים את השcorון הזה בכם הרוחני העליון. וכל מה שהם מטביעים את חותםם ביוטר על העולם, הרי הוא הולך ומאריך יוטר באורו הפנימי, ותחת שכורן, מופיע אור שמחת עדנים של קודש.

תקב. המצב המאושר הוא המצב הנפשי, שנעם ד' ועונג אהבה ושיקוק עליון מופיע בתחום הנשמה במצב של מנוחה וקיימות. על בסיס זה הולך ומתרחח שפע הדעת, והעוגנים העליונים הולכים ומתרחבים. משפע ברכה עליונה זו כל המדות מתמקדות, והנשמה הולכת ונעשה עדינה, וכל הנשמות כולן, וכל החיים וכל כחות ההוויה, שיש להם שייכות להנשמה המאושרה הזאת, הולכות הן ומתברכות, ומתחזק כך העולם כולו מתרברך. להעמיד את העולם יותר ויותר במצב מאושר זה, צרכיה הפוליטיקה כולה וכל חכמת החיים להתכוין. היוטר קרוב לצדדי עליון אלה הוא ישראל, עם אשר ד' קרוב לו, וצדיקי ישראל צרכיהם לשום כל מעין להמתיק, על ידי מתקותם הפנימית, את הנשמות כולן של כל ישראל. זאת היא תוצאה היוטר ישירה מהכוונות היוטר של מנות של התפלה, ופעולות היהודים. המיחודים לאנשי הסגולה, הנגנים אל ד' ונוהרים אל טובו. וחסידים ואנשי מעשה מצרפים זיו קודש זה לשמחה של מצוה, להגשים את האור בחיים.

תקג. המעשים מדברים הם בתחום הנשמה. כל פעולה, שהיא משלשת אחרי השתלשלויות רבות מהטוב מהקדש, כשם שהיא נובעת ממקור הקדש, שהמציאות של הקדש גרמה לה את הויתה, את התגלותה אל הפועל ואין קץ לשובות אשר התגללו מרום חכיו עד אשר באה פעולה טובה זו אל הגלי המשעי, ככה בהויתה כבר יוצאה אל הפועל היא מшибה את האור לשרצה, היא מכנה את הגלים לאחר ומרחבת היא את פעולה הקדש ומנגדתה ממטה למעלה. והוא הדין להפך, כל פעולה שמקורה משחת, כשם שהמקור הטמא הוא מחוללה כך היא מגלה את חלאתה בתוכיות הרוח העושה אותה, עד אשר יעקרה מקורה האיש השligt על מעשיו ועל רצונו בכך הגדל של תשובה, שאז, בהצלמותה ביחס לממד האהבה, הקבע את מדורה בעומק הטוב ותכה את הגלים ממטה למעלה, כהכלות הפעולות הטובות לטובה.

תקד. האמונה היא שירות העולם העליונה, ומקורה הוא הטבע האלهي שב עמוקה הנשמה, העונג של ההסתכלות הפנימית של איש אין סוף. התורה הקטובה היא בנויה ע"פ המסקנא של שירות קודש עליונה זו, בתקציבתה המשעית. מלאי הוד השירות, הם מצטרפים לפעמים מדקדוק המשעי והגבלותיו, ומ"מ מתוך שהם יודעים שהעולם בשיעוריהם הוא עומד, וגם המאור השירות הוא צריך להתבסס ע"פ כלים קצוביים, הם מקבלים באהבה, וממשיכים אור אהבה ושירה במשפטים הקצוביים. ועל ידי סבלנות זו הם עולים, והעולם מתחילה עליהם. הפזיזים שנשנתם בسور היא, אינם יכולים לסביר את התקציב, והם מלאים מרידות. אבל בתחום המרידה נעם ד' חי, ואורו של משיח כشيخה, ירפא את המשובות כולן, ושבו לבות בניים אל אבות, ובנין בוניך יהיו, כי יהיו לימודי ד', שבחכמה יסד ארץ.

תקה. נקודה קטנה נראהنعم ד' בלב הצופים בו, וכל המעשים כלם נשמכים עליה. וכל עמל גדולי הדעה, אהובי הטוב באמת, הכל הוא עולה כדי להתאים את המון המעשים הרבים וסיבוכיהם עם הנקודה הפנימית העליונה הזאת. שתהיה מתחמשת בollow באנוּהה, בollow.

תקו. צריך לעשות את כל המצות כולן בשמחה, מפני שהן מפתחות את החוש של הנעם, ושל האהבה האלהית, המסורתה בעצם טבע הנשמה. והפרישות מכל חטא גם היא נאה להיות מקוורת למטרה קדושה זו, מפני שהחטא מעביב הוא את הארת הנשמה על ידי העכירות המעשית, ההורכת ומערבת את הצלילות הרוחנית, ובזה ההתגלות של אור הנעימות האלהית מתעכבת. והדעה צריכה להתגדל ביד בערכיה המעשים ובין בערכיה הרוחניים, עד שהכח הנשמתי יגדל כל כך, באופן שימצא און לו לסדר את החיים כולם, הכללים והפרטים, בצורה הגונה, שהפרח העליון של החיים, שהוא העונג הכללי, הכולל את כל העינוגים הנצחיים, בכל העינוגים הזמניים נשפעים גם כך ממנו, שהוא העונג של נועם ד', יהיה הולך ופורח בהצלחה וגדרלה.

תקן. הצדיקים אינם צריכים לחדר מהמשכה זו, של נעימות זיו עונג אהבה של נועם ד' על כל הנשמות כולם. למרכזו חסד עליון זה הם צריכים לחבר את כל חייהם הרוחניים והগשמיים.

ברכה שבעה מאד בכנסת ישראל. ונקדות הטוב הולכות ומתבלטות מכל מקום שהם טbowות בן.

תקט. חופש המחשבה בצורתו הרגילה, הוא יותר שיעבוד המחשבה מחופשתה. כי ע"י הלהיטה אחר החופש המורגן, מתרחק האדם מכל המונן מחשבות האמת, שהם נובעים מאוצרות הגודלים של חופש העליון שבמחשבה, שנפלו לנו לモרשא. מתחשי המחשבה היוטר גודלים בעולם, הם הם גודלי העולם, שפדו את עצם מכל הצורות הרוחניות והגשמיות של העולם, ושולבו בכחם הגדול עד כדי להיות גואלים בטובם את העולם כולו. ההרגל של המחשבה צריך להיות באופן שהוא על כל חדש ועל כל ישן, ולהכיר את כל דבר ע"פ ערכו, ושללא להזניח את המשקל של כל חי המחשבה מכל הצדדים שיוכל לשקל אוטם בהם. במעלה זו והדרך כזאת, הגיע האדם לאותו עולם האור, לאותה החירות המוחלטת, שמטרתה העליונה של ההוויה כולה היא נועצת בה - לשככל את היצירה הנכבדה כ"כ, שהוא רוח האדם המתאחד ברוח העולם כולו - ושההכרה הזאת שהוא רוח כלל להוויה, וכח פועל נכבר בנשمت העולם, הולכת היא ומתחזרת לו מדי גדול, וכל אשר יגדל רוחו, יגדלו מעשו ותעצם גבורתו. ואחר כל החירות המלאה את לבכם של טהורי רוח וצדיקי עולם, יודעים הם, שהשמיעה בחדש תמיד בא תבא לפיה אותה המדה של שמיעה בישן. וכל התקளות הבאות לאדם ולעולם בחיי הרוח, שבסוכיהם מעכבים את הود החיים כולם לכל פרטיהם, איןינו בא כ"א מהפנית הלב מן הישן, לאותם האנשים שהחדש דופק על פתחי לבכם תמיד.

תקי. הצדקות השכלית וההרגשית היא אמנות מיוחדת, שצורך המוכשר לה לשכלה ולפתחה תמיד. והיא בעצמה ח比亚 את הצדקות המעשית, שהיא עומדת במדרגת מלאכה, ולא במדרגה של אמנות גבוהה כזו של ההרגשה והשכל. אושר העולם תלוי בעצמיות, ברובות הכספיות של הצדקות, שהוא הלב הטוב, וההשגה הביריה הפנימית של צדיקים יסודי עולם, האומה והעולם כולו מtabסים הם ביותר בראבי האיכות הצדקתיות, שירות הצדק, כשהיא מתגדלת ומתרבכת ממוקעה האלוהי, היא מביאה שwon עולמים לבני אדם. וכל הקרוב הקרוב ביותר לחוג הצדק הרוחני הרי הוא מתחזר ביותר.

תקי. גודלה של הצדקות וחדרתה הפנימית תלואה היא بما שהיא מוכשרה להיות צופיה את הטוב העתיד. אין הזמנים חוצצים בפניה, כל העובר הרי הוא קצף על פני מים, וכל הרע והכיעור המקוצר את הדעת הכל עובר הוא. הנצח הוא מובטח אל הכל כולל, והטוב המוחלט הוא מלא עולם גם בהווה, ומוכן להתבלט ביותר בכתמה שדרות בעתיד. ההתפתחות, שרגילה היא להיות נשואה על כל לשון, כשהיא מרחבת את תכנה, הרי היא מקור של כל צדקות ישות וקדושה, והוא משורה את הנעם האלוהי על כל נשמה. החשבון הוא פשוט, לאחר שהכל מתפתח לטובה, אם כן הכל מתעללה, ובכן הכל מתוקן לسعודה, ולטוב הגמור, והרי שביעת הרצון מהמציאות היא גלויה, וחסד עליון הולך הוא וניצוק בכל מילואה של הנשמה. וזה היא מגמת מدت הטוב של צדיקים, שמלאתם אהבת ד' ואהבת העולם והבריות כולם.

תקיב. הספרות של הקודש מוכרתת להתפשט וצריכה להתרחב. כל הגות לב טבעי של הגיון קודש, של שירה חפשית שיסודה ביסוד הנשמה במקוריותה, צריך הוא להיות נקלט במקלט הספרות, ויעדמו זה נגד זה, נגד כל הגיוני הרשע שהנפש הטמאה שבאדם הוגה, שהיא מתגלמת בספרות ומסריחה את העולם בהבללה המעופש. תבא ספרות נובעת ממקור חyi הקודש ותבשם את העולם, והביסום הזה בתגבורו יהפ' לטובה גם את כל הסרחות כולם. וכל ניצוצות הקודש של הטוב והואושר, שהם מפוזרים באוטו הזום הנדלח של הספרות, המפנה ממקור הבלתי טהור של הנפש האנושית, יעשו אגודה אחת לטובה, לקדושה ולאורה.

תקיג. שמחת ההשגה וההרגשה הקדושה, שהיא שמחת ד' המיווחדת לצדים, ושבישראל יש לה גוננה המיווחד, צריכה להתרפרש בכל דרכיה הפנימיים המלאים אוריה. היא צריכה להתרבער בכל הדרגותיה האיטיות, ובכל דילוגותיה התמידיות, וצריכה להעבד ע"י הכרה ותבונה ברורה. ביחוד יש מקום להצד הספרותי המעשי להתבלט, באותו המצבים ששמה של מצוה המעשית מתפשטה בהם בהרחבה בחדרי הלב, וממלאה עז וגבורה מעשית את כל כחות החיים. במילוי זהה המאושר משתקפים הרבה סודות נחמדים, ורזי עולם שהם תוכן למדע ולשירה נצחית, להשקייה עולם צלולה ולפילוסופיה עליונה, הולכים ומתגלים, הולכים ומתרברים לפרטיהם ולפרטם פרטיהם, עד שהם מתחפכים אח"כ למזון מבריא תדי רלנשומות רבות, ולרפואת העולם כולו ממחלת שיעמומיות.

תקיד. אם המדע, גם ההוראה בכלל היא מסווגו, הוסיף לאדם אושר, זאת היא ابن המעסה, שחולקים עליה חשבים. הצדדים מורים לכאנן ולכאנן, ואיפה היא הפשרה? אבל נשכח לדבר ע"ד המינים, האיש

והאשה. התכוונה של הגבר היא בנויה לבא לאשרו ע"י הוספת תרבות ושביל מדעי ואומנותי, והתכוונה של האשה היא בנויה, להיות חולכת ומפתחת דוקא מתווכיותה, בלי עמל של ספרים, וכל המלמד את בתו תורה כאילו מלמדה תפלוות. כל קלקלוי החיים באים, ועכ"פ רבים מהם, מזה שהאיש רוצה ללבוש בגדי אשה, גדול מאליו צמח השדה, במובן הרוחני והמעשי, והאשה חפצה ללמידה וללבוש. יבוא ימים ויביר העולם את עוותתו, ויחזיק כל מין במדתו, וואז יהיה לנו מין אנושי, ממוזג, שהטבע הבריא כשהוא לעצמו, מצד האם, והופעת רוח הפועל והמחפש מצד האב, שניהם כללו את יופיו.

תקטו. הלמוד המעשי רצוף בוTEL חיים גנוו של המגמות שיש בתוכיות המעשה, והנשמה נזונה מזו גנוו זה בתלמידודה. אמנם אם הלמוד הוא שלא לשמה, לשם יהירות וקנטור, מתרוקנת המחשבה, והדברים נשארים יבשים, ולפעמים מתמלאים ארסיות פנימית. אפס במחשבה גלמית, בלתי מפותחת, אע"פ שרק על יסוד מצות אנשים מלומדה היא מיוםמת, מפנה בה איזה לח של חיים, והוא הולך ומשתמר בה במידה שלא נתעוזת עצם הלימוד מחיפוש האמת והיוישד שבדרךו. אכן עיקום השכל גורר אחריו כל אותן מכשולות הלב והיבשות הנפשית, עם העליות של דבקות ארכיות מוסרית, כדוגמתה של מدت המחשבה הפוגמה של מטרת הלמוד. אבל לפעמים חמורות היא לטובה אם החבה המוסרית של קדושת התלמיד תהיה הכח הפועל על הרגש, אשד רוק מקוצר בירור שכלי מסתפק הוא בארכות עקלקלות, וסוף עיקולים כאלה להתיישר עכ"פ במובנים המוסרי.

תקטו. האבות תקנו את השכינה. הנשומות הגדולות שעולם עתיד נשאו בלבבם, הם חשו בעצם שהנם, הם וכל מהותם, המשך של הרצון האלهي בעולמו, המטביע את חותמו ברוח האדם, שהוא משלל את פנימיות ההוויה ע"י עלייתו. ומתוך נשמת האבות אנו ממשיכים את קויה האוראה. אנו מתפללים, מרחיבים את רצון הנعلاה שלנו, את הנשגב והמרומם שהוא רק האלקי שלנו, בכל תפילה. ואנו מתקנים את כל העולמות עד המקומות ששורת נשמתינו מגיע שם.

תקטו. צללים ודמיונות נותן השכל החילוני לאדם, ובזה הוא מרחיקו מהמציאות המשנית. אמת של מציאות נותנת היא ההארה האלhetic, ובזה היא מישבת את עולמו של האדם, וMbpsמת ע"י נשמתו את העולם כולם. היא מקרבת את האדם אל המציאות, אל ההוויה, אל הטבע, ואל מה שהוא מעלה מן הטבע, וכל שדרה מוסיפה אור וחימם בחבירתה.

תקטו. המחשבה ע"ד אהבת אליהם השגורה היא, שם بعد הטוב בעיני ד' יצויר שיסבול האדם עונש נצח, ובعد הרע יגיע לעונג נצח, יבחר בראשון ויבראח מן האחרון. הרציונלים חלקו ע"ז, ואמרו שלא יתכן הדבר, כי סוף הנקודה היא הסבת העונג ומניעת הצער עצמו. אבל הם לא ראו כ"א את ההגיוון, ולא את המציאות. המחשבה אומרת רק שאהבת ד' כשהיא מתגברת, מביאה היא את האדם עד לידי מצב כזה שבו חשבון שבעולם לא יכול לנצח, כי אין החשבון וההגיוון מנצח את ההוויה, כ"א ההוויה מנצחים, שהם בעצם אינם כ"א איזה גילויים קלושים מעצם ההוויה המלאה, שהם נחברים לעומתה כדמות אבק דק.

תקיט. הרהורי תשובה הם מגלים את עומק הרצון, והגבורה של הנשמה מתגלת על ידם בכל מלאי הודה, ולפי גדלה של התשובה כך היא מدت החירות שלה.

תקב. ראוי היה שכל תוכן של קדושה ילקח בראשית השגתו מכללות האדם, שהרי ההכרה של הקדושה כללית היא, ותוכן הקישור של האדם עם ד' הוא תוכן שלמעלה מכל עם, ואחר כך יהיה נמשך בלבוש מיוחד ישראלי. אבל הקלקולים שבעולם כולם גורמו שנשתכח יסוד הקודש מכללות האדם, ונעשה בישראל יצירה חדשה, שימוש כך צריכה כל מחשבת קודש להמשך מקור ישראל בראשיתה. ומכל מקום ישנו גברי כי שהם מוצאים את יסוד העולם,شبושרש נשמהו של אדם הראשון, ההולכת ומפעמת את לבו של האדם בכללו, ועומק טוב זה מתקדם אצלם לכל, ואחר כך לוקחים את התמצית של קודש זה, ומלבושים אותו את בגדי היהוד של התורה והמצוה, וכל הקודש המיחד לשישראל מצוינים בו, עד שהם ממשיכים על עצמם גם דבקות אליה, מפולשת מאורה של תורה, ושמחה המצוות, מרוב כל.

תקכא. האדם תמצית הכל הוא, שיקח הוא להכל, אין אפשר שלא יפעל על הכל. ואומה שדבקותה בחיה כל הוא כל תכנה, וארחות חייה מלא כל נובעים הם, אין לא את כל יعلו. את העולמים ימלאו אורה, את האצלות ירחיבו, את הבריאה יפרנסו באור הנائل, את היצירה בזוהר הבריאה. את העשיה בנוגה של היצירה, בעולמים, ובאדם, בכל נשמה, שמחה וחדוה, שמחת מצוה ואור תורה. נחלת יעקב תמיד עולה בגאון. האומה שהיא יונקת מן הכל, מקור הכל, מה שהוא למעלה מן הכל, היא מנצחת את הכל, כובשת היא כשנכבשת, מנצחת היא כשהיא מנוצחת, מקובצת היא בפיורה, ומושלת בשעבהודה.

תקככ. כל המוסר שבעולם אחוז הוא בכל מצוה, וכל הטוב שבעולם אחוז הוא בכל נטיה מוסרית חזקה. כי אין יהיה טוב לאדם, אם לא אוצר המוסר יהיה מוכן בכל מילואו בקרוב לבו. אם חזקים, חכמים, עשירים יהיו בני אדם, כสมוסר יחסר להם, יהיו אומללים לאין חקר. ומוסר לא בתור אתה קלילא, אלא מוסר חזדר, מוסר מלא קרב וכליות, מוסר נשאב מעין החיים, מוסר המשלב את כל רגשי הנשמה היוטר שונים לחטיבת אחת, ומעמידם כולם במלא צביונם, זהו דוקא המוסר של החיים, ההולך ממוקור החיים, שמאפעם ביחסים מעין האומה, ובאומה מהי העולמים, מצות ד' ברה מאירת עיניהם.

תקכג. קדושת הזמנים מגלה את הטוב העליון, מקור הودאת השבח נשאב הכל, מטופ להודות לד', מתוד שהם מתגלים בכל מועד ורגל, בתור חלקיים מהטוב العليון, השמחה מוצאה בהם את מקומה. מה שבכללות, חל העונג יותר. ישראל יודע כי טוב ד', יודע הוא מה마다 הגנוזה שבאוצר العليון, שבבית גניו של הקב"ה. והרגלים מגלים את ידיעה זו. מרווחים את כח הפועל של האדם, משווים אותו לקונו בשיפור ההוויה. יראה כל זורך, וכדרך שבא לראות כך בא לראות. והם שתי ידיעות, הטוב המוחלט, שהשמחה והעונג נובעים ממנו, והבטבה, שהאדם הולך ומתיב את הכל, בשיכותו לההוויה כולה, הוא מעלה אותה, הוא משפרה, במצוות ד', بما שהוא מקיים דבר ד', ובמה שדעתו וחפזו קשרו בחפץ ד', אל עליון קונה שמים וארץ. גדול הוא אוർ החסד בעולם, גדולה היא השמחה במעוננותה, גדול הוא האור והעדן במקום שהוא חונה שם. ולעומת זה גדול

תהום החושך, העצב והיגון. נוטל האדם אורות שמחה וגדולה וمفוזם בתהומות ומחשכים, והם מאיירים שם, ומשמחים המון בריות לאין תכליות. ומיד עולים הם ואורותיהם עליהם, בעפיפה וטיסה צוהלת. ברנה ובזומה ובעיליות, למקום האורה והעדרנים, ושם שמחה על שמחה נוספת, ובחרדי לבו של אדם, בחוש המשורר שבו, נחלי עדן ושמחות קדושים מתגלות, ונדיבות הרוח הולכת ועולה, וגבורת הנשמה mAדרת, והכל נادر, והכל נחבק באהבה, צפרים משוררות, וילדים מתמלאים גיל, עגומי נפש מתפכנים, המבויר לב הולכים ועצבים מתחבשים, ויסוד החיים הולך ומפעם בעולם. לשד העדינות שככל תליי הוא בשפעת עדנת הפטזו הפנימי של האדם בטוב, בהקבעתו על נפשו וכל מהות חייו את חותם הטוב. רבו מאד פרטיו הטוב, עצמו הצעבים, שכלוותם ופרטיהם הולכים ומתבלטים במצב, בתרזה, בהגון תפלה ותודה, ביהודי מחשبة וייחודי שמות של קדושים עליון, המתעלמים על כל, ומעלים את כל. אשרי העם שככה לו אשרי העם שד' אלהי.

תקcid. כשהאדם מדמה את עצמו למלאכים בקדושה, צריך הוא לדמות את עצמו ברוח גם לגבורתם וען חיהם, ואז הקדושה מתגברת, ויש לה גבורה חיובית, יוכל לעלות מזה זו של הכרת ערכו הרוחני, שהוא עולה למעלה מהוגח היי המלאכים. ולא יפחידנו לבבו כלל שמא היא חולשה וגוזמא לחשוב כן, אלא ישטוף בו הגאון של קודש העליון ויתעללה ויתנסה, ורוח ד' תעודדנו לעשות גדולות בהתלבשות רוח הקודש.

תקכה. לעולם צריך אדם להתעשר בפרטים של העושר הרוחני, והפרטים לפי ממדת מילואם ושלמותם והתאמתם, הם מתעלמים ומכוונים את האדם בטרקלין של הכללים שהאחדות שרויה שם, והרי הוא חי חי-Amת ועולה בהר ד'.

תקכו. הנשמות הטובות, שכח החיים והטוב אוצר בהן, והן מוכנות להרבות טוב בעולם, הן תמיד פועלות, תמיד הן ממשיכות טוב וחסד, רצון טוב איננו פועל ריקם. והן צריכות לפעמים התבදלות ופרישות מהנשמות הרעות, שהרע דבוק בעצמיות רצונן. אע"פ שאין כחן יפה להרע בפועל, כי סוף-סוף מחשכה טובה הקב"ה מציפה למעשה ולא מחשכה רעה, ומדה טובה מרובה ממדת הפורענות, מ"מ הזום של הרצון הטוב מתחעכ卜 ע"י מחשבות הרעות, שלב הרשעים, חולי הנשמות האמללים, מלא מהם, ומתווך ההבדלות או רחוב מtagבר בשפע גדול כזה, עד שיוכלו הנשמות העליונות הטובות הללו לרפא את המדה של הנשמות הירודות, לתקן אותן ולהעלותן. נשמת ישראל בכלותה צריכה היא הבדלה מהעולם כולו, במדה זו כדי שישמר הטוב שבה, ואוצר הטוב שבה, ואוצר החפץ של הקודש, המלא מאור חכמה, המלובש בחסד עליון, לא ישבת ממלאכתו. הנו הולכים לחסות בצל סוכות בצלילא דמהימנותא, בצל המיויחד והמבדיל אותנו מכל עם, בהתגברות האצילית המרוממת אותנו מכל עם, שהAIRה בנו בדור המדבר בארץ לא עבר בה איש, ובמקום חורבן העולם, שם העליינו את היישוב כולם, את כל השכלילים העתידיים בכך או רחוב הפנימי של מורשת אבות שבתוכנו, אך באבותיך חזק ד' לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחרים בהם מכל העמים, להיות לו לעם נחלה כיום הזה.

תקכו. היחס של הכנסת ישראל ליחידיה הוא משונה מכל היחסים של כל קיבוץ לאומי ליחדיו. כל הקיבוצים הלאומיים נוחנים הם ליחידיהם רק את הצד החיצוני של המהות, אבל עצם מהות זה שואב כל אדם מנשפת הכל, מנשפת אליהם שלא באמצעות הקיבוץ, מפני שאין להקיבוץ חטיבת אליהית, שמדוברה עצמה שרויה בתוכו. לא כן בישראל, הנשמה של היחידים נשאבת ממקור ח' העולמים באוצר הכלל, והכל נוטן נשמה ליחדים. אם יעלה על הדעת להנטק מהאומה, צריך הוא לנתק את נשמתו ממקור חייתה, וגדולה היא משום כך ההזדקות, שכלי היחיד מישראל נזקק להכלל, והוא מוסר תמיד את נפשו מבלי להיות נקרע מהאומה, מפני שהנשמה ותיקונה העצמי דורש כן ממנו. אמן צינוריות ההזנה הנשנתית והגנת החיים של הולכים בכנסת ישראל ע"י המצאות, דבר ד', וזה הפלג הכללי המתגלה באורה החיים, הרשות בתכניתו. מראש צורים, מחיי האבות, שהתפשלו בבליטה בכוננותה של האומה, נתגלו הרוח הגדול, שאור ד' שרווי בו, במעשים גשמיים המתחלבים עם החיים, והאוצר החי נושא הוא בקרבו את כל לשד החיים של יצירתה של הנשמה, של התגברותה של נשמת הכלל, בסיוועו של היחיד המגביר את כחו, והתעלותה של נשמת הכלל ע"י הוספה האורה, שהפרט מוסיף בה, ע"י אותו החותם שהוא מטיבע בה ממשו במצוותו הוא. והפעולה פעללה היה היא, פעולה מchia ומוסיפה און וחיל. והרזים הטמירים של העולם העליון, המלא נצח והוד, המלא נשמות עצומות, הממולא אור וחיים, גדולה וקדושה ותפארת, הולכים הם ונעשים עם המצאות, הולכים הם ויוצרים את יצירתם בחיים הפנימיים של היחיד ובחיי הכלל, ומפלשים להם נתיבות רוממות בחמי עולם, ביהושה של האומה בעלת הcobra הרוחני הגדלן לכל העולם כולם, והחדש מתעללה והצורה האנושית מתמלאה אורו, והעולם שמחת עולם, מאור תורה ונור מצוה.

תקכח. השקפת העולם המיווחדת לישראל היא שעושה את האומה לחטיבת אחת בעולם, והשקפה זו נועוצה היא בחידוש העולם ע"פ ההרצאה התורית, בראשית ברא אלהים את השם ואת הארץ. השקפה מיוחדת זו גורמת היא את המצאות המעשיות כולם ואת ההברלה הלאומית המצוינת, ואת הזיקוק לארץ ישראל בתור ארץ מיוחדת לאומה, להרחב באה את רוחה ללא מפריע, ובהקבלה של עזרה מכל התכוונות המוטבעות באוויר הארץ ואקלים בכלל. את התריס בפני הטמייה מעמידה השקפה המיוחדת, והיא גומרת את פעולה בהיותה מתגשמת בתורה ובמצאות במעשה, שבזה הנשמה הישראלית נשמרות מרכזון.

תקכט. מחובת המעשה, וביחוד מטהרת הגויה מעשיהם רעים וממאכליות ופעולות אסורות בכלל, אנו למדים עד כמה צריך כח המדמה טיפול. וכל אלה בסיסים הם לטהרתו השכל, שהוא בונה את מעלותו על הגויה הטהורה וכחות החיים שבה, שהם מתעללים בעילוי שירי בכח המדמה, ומתחבאים במעטם ברור ברוח ההכרה.

תקל. אין האמת מתגללה לאדם קטיעים קטיעים, אלא על ידי הופעה כללית בבית אחת. וכל תורה הלימוד, של הקטיעים, הוא בא להכשיר את האדם להופעה כללית זו.

תקלא. כשהנשמה מארה באור יותר גדול מהרגיל, בהארה שכלית כללית, אז העולם כולו, הרוחני והחומרני, מקבל צורה חדשה, שהוא יותר מארה ושמחה. ומציאות פנימית זאת היא המציאות היוצר נסגה מכל מציאות מוחשית חיצונית. ולהעלות את הוויה ע"י עליוי פנימיותה, היא כל מגמת גודלי הנשמה המטוהריהם שבעולם, ובסוד זה חפזה של כניסה ישראלי הוא טמיר וגנו.

תקלא. כשהרוח הקודש מפעמת באדם, מתחילה הוא להרגיש את נשמת התורה, איך שהיא מתפשטה בכל ההלכה והאגדות כולם. וע"י העניינים הפרטיים שהוא עוסק בהם, הוא יונק טל של חיים מסודן הנשמה בכלללה.

תקלא. התפילה באה לברר את הרצון. רוח הבהמה מעורב ברוח האדם, ומעלים ע"י שפיכת הנפש את רוח האדם, שייעמד בטהרתו בלבד עירוב סיגי רוח הבהמה.

תקלא. אנחנו משיגים את המציאות בטור הויה שהוא מתחילה מקורה, הולכת בתחילת הליכת ירידת מלמעלה למטה, ממהות עליונה למהות ירודה, עד שבאה להירידה היוצר שפלה, ולאחר כן היא שבה לעלות, והולכת היא ועולה מירידתה השפלה בעומק תחתית עד העליה היוצר עליונה, עד עלותה למקורה בסתר עליון. בזורה זו מובנת היא יפה למציאות בכל צורתייה. מובן הוא, שיש כה עליון הרודה בה להעלותה, שכבר הוחל מאז בהיותה במקורה לפני ירידתה. וההתפתחות המורוגשת מלמטה למעלה הוא החזון של צעדי התשובה של המזוי כולם.

תקלא. הספקנות המדעית קרובה היא לכפור למציאות כולה, כי אין לה בסיס לאמת המושגים. אמנים הודאות היא מנחת אותה במלחמותה עמה, ובכל זאת היא מתנערת תמיד לחזור לספקנותה, שמלבד זה נראה שיש לה יסוד למציאות שmaglia את חילתה ע"י ההתנוודות השכלית. אמנים השקר בכללו הוא העדר מוחלט. עומק העדר אי אפשר לנו, בתור נמצאים מוגבלים בחוגם, להשיגו. כל העדר מתלבש אצלינו בצורה של איזה ישות, ומזה השגין לוקח הרשות את חילו. וכאשר תגלה האמת המוחלטת, יתרור שאין לשקר שום מציאות, ורקיו שענפיו כולם שהם אינם למציאות. ועל הצד הרשמי שהוואיה מבאת הספקנות ואני יודעת מה היא מבאת. היא מכרת את הצד של למציאות שהוא העדר מוחלט, וזה צדו הרע, שאינו כ"א צל מדמיון השקר, שהוא העדר מוחלט. וכשתתפתה יפה השיטה הספקנית, תבא לטעותה להאיר את העולם באור שלילותה.

תקלא. כשנתגלתה החכמה העליונה באדם אין פגם אפשר להמצא ברצוינו, ולא ב עמוק טבע בשרו. וכך אתחזיא חכמה דנא, אין ערלה כלל, ואדם הראשון נברא מהול. הרצון נפגם אחרי ההסתירה של החכמה הבחירה, שאז מתגלה שרצון וחכמה הם שני עניינים, מה שהוא גילוי של טעות, שבאמת עניין ומהות אחד הם. וכשם שהחכמה העליונה בחירה באמתה, כן היא צלולה בטובה, מצד בחינת רצון שבה.

תקלו. חסרונו גדול הוא בתוכנות האדם, שכשהוא מציין במחשבות העליונות, מיד הרי הוא מאבד את סיגולו אל העולם המוחשי וכל יחשיו, ומעמד זה גורם לאדם להתרחק מהההטעלות העליונה. אלא האדם צריך לkenot מدت גבורה בנפשו, ולהחיב את העולם המוחשי וכל קניינו וכל חובותיו החברותיים, עם כל מה שהוא מציין לעלה הרבה מכל השיקק להם, והוא משתוקק לאור יותר בהיר ויותר עליון מכל המPAIR בגלו בעוה"ז, ואז יתרגל במצב כזה, שלא יהיה העולם וכל אשר בו דבר המעיק על נשמו. וההעלה של האור העליון מהופעת החכמה ותשוקת הטוב לא תהיה כ"כ גסה כמו שהיא במעמד הרגיל, שהעולם הוא יכול ניגוד אל האורה הנפשית, המבקשת לה את דרכה בחיים של חופש העליון.

תקלה. רוח הקודש משיג הכל בהשגה מוסרית, אבל המוסר המוחלט, שהוא נותן השקפת עולם, המיסדת עולם, הבונה עולם ומנהגת עולם, עולם במלא מובנו, שם עולמי כל עולמים, הוא תוכן מעולה מכל מدت מוסר, שיכולה שם מחשבה לציר. וההסתכלות העליונה במדת המוסר המוחלטה, שהיא יסוד צדקה עולמים כולם, היא מביאה להafil ברוב זהרה את כל מדות המוסר הקטנות, עד אשר מי שלא הוזין בזין של מלחמת ד' יכול לפול בידי שונאי נפשו, האורבים לו על דרך החיים, הדריכה למוסר עולמי מדויד.

תקלט. ההסתכלות החכמה מביאה לקדושה. החפץ הולך ונמשך אחרי ההכרה, וההכרה כשהיא מתחילה, כשהיא מבירתת את עצמה עמוק יסודה, היא מוצאה עולם מלא שאיפת קודש, משתרע לאין תכליות מכל צדקה, והוא בתוכו שרואה כמרכזו של נקודה בתוך עיגול רחב לאין סוף.

תקם. כשמחשבים בענייני האלהות הכל מתחעל, כל המדות מתחעלים, והמעשים מתחעלים על ידי עילויים של המדות, והעולםות כולן מתחעלים, מרוב עונג הגנוו בזיו האלהות, המתגלה על חייו המחשבה, ומשם על ידי צינורות החים לכל היקום כולו. וזאת היא מדתן של צדיקים מקימי העולם במחשבותיהם הקדושות, המשפיעות חיים לכל החיים כולם. והם מתחעלים בעליונות גדולה מכל העולם, ומעלים את העולם, ואת כל בא עולם, בעליית מחשבתם, המזלתת לשד של חייו עולם על הכל. ומה שאין שם אדם משיג את כחם של גבורי כה אלה, אין י甫עת זום נגרעת מאומה, והם הנם נשמת החיים, וחים הם במלא אהבת האלהית, הכוללת בקרבה בצורה כללית את כל פרטי היש, בגין צורך של הקטנת דעה וירידה לתחומותיהם, כי ממורומייהם הם מופיעים אוור על כל רם, ועל כל שפל, וממדת קומם יש בהם.

תקמא. כשמסתכלים בזיהו של החכמה האלהית, המעטרת את החיים כולם, מרגישים אז את ההרחבה ואת החופש הגמור, ומה קשה הוא הצטום הנדרש לבא בשביל כל ענייני החיים, אפילו הרוחניים שבהם. אבל כמה כה וכמה אור וחים מתגלה דוקא ע"י הצטום זהה, כשהוא בא ביחד עם ההרחבה והאור, והוא יורד בכח עליון, בזריקה עד עמקי עמקים, אז מלא כל יعلا כל צצום למרומי עד, ונגהות רבים יוסיף במלא כל בעליהם.

תקם. כל מה שהמחשبة האלהית מתגברת באדם, והיא חודרת יותר בתחום עצמיותו, היא מזقت את כל מדותיו ואת כל מעשיו, בזיכוק עליון זהה, שאין כל הזרוקים הבאים מאיזו הופעה מוסרית אחרת מתדים לה. הצדיק אוהב ד' הוא באמת יסוד עולם, בعلיתו העולם כולו מתעללה, והוא מרגיש את עילוי העולם כולו מתוכו מקרבו, מבשרו יזהה, ומנסחו יבין.

תקמג. הזוהר שיש בכל פעולה וכל עניין בהיותו מואר באור האلهי הוא מרומם מקדש, מגביר מעדן, ומרוחה כל טוב. וכל מה שהופעת הקודש מתגברת על ידי התגברות המחשبة במרומי הקודש, כל נצחות הטוב מתגדלים, מכל המצוות מופיעות זהירות עליונות נפלאות, מרנינות לב ומשמחות נש בזיו חי נצח שלהם, ומכל מעשה עולמי, מכל תנועה, וכל כוסף לב, מתגללה הוד נחמד, שכלו אומר כבוד. וכל מה שהוא מתעללה על ידי מחשבתם של צדיקים הוא עולה ביקר שגיא. ואין קץ לאוישר העולם כולו, הבא על ידי הרחבה הלב של צדיקים עליונים, שחבת החיים שלהם היא חבת קודש, הנובעת מכליון נש בגבורה ועז למקור חי החיים כולם, כסא כבוד מרום הראשון מקום מקדשנו, הוד בית חיינו.

תקמד. כל העולמים כולם בכללותם מרום ד' חיים הם, וכחם מלא וחיים של צדק גמור ושל יושר מלא, והאדם בבחירתו הוא צריך להעמיד את תוכן חייו באופן שיתאים לחיי העולמים כולם. וזהו סוד הגבורה שביראת שמיים, שכל העז של כל העולמים מסייע למי שם דרכו נוכח ד'. וכל מה שיתגבר האדם ביותר בזיכוך הנפש, התביעה הזאת של ההשתווות לאור חייהם כולם היא מתגברת בקרבו ביותר, והוא מתחפש על כל מעשיו, דרכיו, תנעויותיו וקנינו, עדuai אפשר הדבר שתבא דבר תקלת אפילו על ידי בהמתו.

תקמה. הדמיון הוא הצל של השכל, ולפעמים הוא למעלה מהשכל, לא מצד עצמו, כי אם מפני שהוא כעין חומר מקבל האריה מאור עליון. ויש לפיו זה שתי סגולות מיוחדות בדמיון, שדינם חלוק, סגולת צל השכל שבו, וסגולת קבלת ההארה שבו. מצד צל השכל הוא מקורו, שיש בעצמו כח זה, אבל הוא מועט באיכותו, שסוף כל סוף איןנו כי אם בבואה של השכל, ויש בו כל החולשות של השכל בודאי, ועוד נספו לו חולשות חדשות כפי התמציאות שיש בין עניין עצמאו השכל למה שהוא צלו. אבל כח הקבלה שלו הוא ראוי לקבל הופעות נעלות מאד, ויש בו חסרונו מה שאינו מקורו בזה, כי אם כעין כלי לקבל מה שנוחנים בתוכו, אבל לעומת זאת, מה שהוא מקבל הוא מקבל ממקור כל כך עליון ונשגב. עד שאינו צריך כלל להתחשב עם החולשות של השכל.

תקמו. ההתעלות של הדמיון באה כל זמן שהוא דבוק בקדושה, אבל הדמיון של חול אין לו כי אם כח הצל שבו בלבד, והוא מקור הצלנות. לפי אותו ערך שהוא מתרחק ממקורות השכל, וכפי מה שהוא מתגבר, כך המציאותות מתחילה אצלו, והנפש השקועה בו באה לידי יסורין בתחילת ולהידי כליה בסופה. והרפואה לעולם, שנשתתקע הרבה בדמיון מצד הצללי שלו, היא לא התחילה בדמיון, וגם לא הגברת השכל לבדו, שסוף סוף גם הוא מצומצם הוא, אלא התשובה אל המקור העליון, שהדמיון מוכשר לקבל ממנו את עז החיים השלמים שלו, ועם זה יעזר גם כן השכל בסגולת צלו, החרות ב עמוקקי הדמיון, עוזר שמושי.

תקמן. כיצד הוא מהלך עילוי העולם. האzielות העליונה כולה טוב, אחרי השתלשלויות ורכות בא מהות השכל, שתעודתו להיות מתחפה ומתעללה לאzielות עליונה, מוטבע באמת וטוב מוחלט. אחר שיטבייע השכל בעצמו את הטבע האצילי ישליך הרבה מסגולותיו המוגבלות, כהשכלה השליה מן הولد אחרי צאו לאויר העולם. ההרגשות מתעללות לעומת השכל, כדוגמא של השכל לעומת האzielות העליונה ממנו. ההרגשה כשהיא מתעללה ליזיכון שכל, מאבדת היא כמו מהסגולות הגסות שבטבעה. וכן עומד המזג, והנטיות החמריות, לעומת ההרגשות הנשאות מהן. ודבר זה לא בא אדם לבדו נהוג אלא בעולם כולם, וההתעללות של הטבע יותר גס הולכת היא בஸלה על ידי חילופי הערכיהם, מטבח למזג, וממזג לרגש, מרגש לשכל, משכל לאzielות. והרצון הטמיר של קדושים הרוח הוא נאחז בחפש התעללות הכל לאzielות העליונה, שהיא בעצם גם כן עליה היא מעלות אין קץ, שהעין היותר חמוצה במשקפים רוחניים מתעשתת לראותם, אבל הזוהר הכללי של החשך היותר עליון פועל הוא את פעולות דפקיו על כל פעולה וכל הגה, על כל תנועה, וכל ניד חיים של החיים חyi אמת, והם שואבים את מהות חיים מזיו העליון תמיד, ומעלים על ידי עליית תשוקתם את העולם כולם, ואת כל شيء ושיגו, מדי עלותם.

תקמן. ההוויה ירדה בתחילת, ממשי מרומה עד עמקי עמקיה, ומתוך כך היא מוכנה לעלות מכל ירידותיה אל מקור שרצה. וכשם שעליתה בהדרגה אטית, כך ירידתה היתה דרגאית, והאורות העליונים הראשיים נתקו מעט, מכללות אורם העליון בעליונים.

תקמן. יש תביעה פנימית בלבו של אדם, שככל גילוי חיו צרייכים שיהיה להם אופי נצחי, באופן שלא ייראו כלל מפני כל תמורה, ומכל כליוון ואיבוד, והוא צועד בזה למעלה מעכמתה הזמן. אמן אי אפשר שתתגשם תביעה זו, כי אם בדרך הקודש העליון של השקיעה המוחלטת בהאור האלמי, הנוטן בכך רזי עולם שלו, תפקיד עולמי לכל תנועה רוחנית וגוףית, ומורה דרך לכל דבר קטן שבקטנים, איך להתעללות למרומי הגדל. אמן יחד עם זה אי אפשר לאדם לשכח, שהוא קשור בעולם מוגבל, שבו יש הפרש בין גודל לקוטן, בין אור לחושך, בין חול לקודש, בין טما לטהור. וצריך תמיד לשאוף לגודלות, לאור, לקדושה ולטהרה, ולהפוך בכך אין גבולי, הגנוו באופיו הנצחי פנימה, את הקטנות ומחשכות, החול והטמא, לגודלות ואורה, לקודש וטהור. ומתוך ההשכמה, שהכל יש בכחו להפוך לטוב עליון, נעשה האדם מיוש בדעתו, מקובל על הבריות, שמח בעולמו, ומקודש בקדושה עליונה, ומתחילה בארצות החיים, בכל המובנים, לפני ד' תמיד.

תקמן. ישנן כמה מדרגות של עילויים, שיוכל האדם והעולם להתעלמות. המדרגה האחת היא שלא יעדם המצב על מעמד אחד, כי אם יוזו מקומו לצד המעללה, וזו היא רק הצלה מירידה למטה, כי עמידה ממש אי אפשר. והשנייה היא שתמיד תהיה התנועה הבאה חזקה משלפניה, ובזה העליה היא הולכת הולך ואור. והשלישית היא שת תהיה כל תנועה כפולה משלפניה, וכן הולך הדבר לבלי תכליות ככפל, עד שככל תנועה באה להיות כוללת כל מה שבquier ושבחידוש התנועות שלפניה, עד שככל רגע חדש של תים הוא שווה ונעלמה באיכות על כל החיים הקודמים, ויפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חי הרים הבא.

תקנה. הדעה עצמה לדעת את ד', או גם לדעת את האחדות האליהית, אינה עדיין גמר מלאכת הדעה, כי אם כשתtanן את פריה להעמיד את החיים על פי הדעה, ואז הולכים הם וმתעללים, מתגברים ומתקדשים. אمنם סגולה נפלאה יש בדעת אליהם האמיתית, שהיא נותנת את פריה והיא משפיעה לטובה על החיים, אבל לא بلا עבודה, כ"א ע"י לימוד תדרי שאיינו פוסק מהיחידים לפי ערכם, ומהכל כולם לפי ערכו וכל מכשוריו מדור לדור. دور לדור ישבח מעשייך וחסידיך יברכוכה.

תקנה. הטוענים بعد הטבע וחפשיות האדם, שוכחים שהרוחניות שבאדם ובעולם יש גם לה לטבע, והוא מבקשת ג"כ את חופשה, וחופשה, רוחניות טבעיות, היא הבסיס של המוסר והتورה.

תקנה. יש קדושה בונה, ויש קדושה מחרבת, הקדושה הבונה טובה גלי, והחרבת טובה גנו, מפני שהיא מחרבת כדי לבנות מה שהוא יותר נعلا מה שכביר בניו. המשיג את סוד הקדושה המחרבת יכול הוא לתקן כמה נשומות, ולפי גודל השגתו כך גדול הוא כח תקונו. מהקדושה המחרבת יוצאים הלוחמים הגדולים, המביאים את הברכה לעולם, מעלה משה בעל היד החזקה, ששבր את הלוחות.

תקנה. כשמתפללים מתעללה הרצון. והרצון הוא התמצית היסודי של החיים, על כן מתעללים החיים כולם וכל ההריה ע"י עליית הרצון, עד שהכל מתעדן והכל מתמתך. והמיתיק מגיע עד עמקי תחתית, ואפילו חיבי גיהינם נהים הם, מפני שהופעת החסד והטוב של התפילה מתחתקת היא את כל הארץ כולם, עם כל שרשיו וענפיו.

תקנה. הצעיר הרוחני הוא בא מהעדרי ההתאמה של ההרגשות להשכל. והנשמה דואגת תמיד להשלים עצמה בהארה גדולה. עד שדריכי ההרגשה, ונטיות הטבע הרוחני והגופני שלה, יתאימו לההארה העליונה השכלית, ולמה שלמעלה מזה, דהיינו הופעת הקודש, של חזוני קודש, שהם באים ממعلا העליונה שעל גבי השכל האנושי, אחרי שמשתלים ומזכך, ארוח חיים למעלה למשכיל.

תקנו. לו לא ההשתות שיש בהויה לא הייתה שום חכמה יכולה להתרפה. וכיון שהחיצירה הרוחנית היא נכבדה כל כך, והחכמה היא כל כך מחייבת הכל, מוכרכה הוא שסדר המציאות כולם יהיה בו השתות של ערכיהם, עד שהחלק האחד מורה על חברו, והפרט על הכלל, הגשמי על הרוחני, והדמיון על השכל. ומסקירה זו יוצאים מעינות מלאים דעת עליון, המאחדים נפרדים ומרקבים וחוקים. אמן גדרה של ההשתות יוצא אל הפועל על ידי הכרת ההבדלה שבין כל ערך וערך, והחטיבה המבדלת היא מבורת את העומק של השינוי.

תקנו. הטבע הגוףני הוא כולם תמצית של הטבע המעשוי, שהוא תמצית מהטבע הרוחני שלמעלה ממנו. ההופעה הרוחנית התדריה, תולדתה של ההסתכלות הצלולה, היא מעלה את הטבע הגוףני למקומו, והרי הוא

מתעדן ומתקדש, ותולדותיו בחים הפרטיים והכלליים נראים להoir את מחשי העולם כולם. עצם הטבע הוגני עולה בעת ההסתכלות למעלה רוממה מכפי מה שהוא בעת הטמطم השכלי, ואחר כך כשחזר למקום אחר ההסתכלות הוא חזר כבר מבוסם, ומלא טוב.

תקנה. ההשגות הגבוהות, שהן מדברות מהענינים המופשטים והנסוגים מאד, בזמן שהאדם רוחק מהם מצד חסרון המוסר שבו, שאין הרצון שלו עומד על מעמד כזה שיוכל להשפיע באמצעותו הנשגב הזה, מתראות ההשגות עצמן בצורה מטושטשת. וזהו התוכן שכלל לימוד קדוש צרייך תשובה תחיליה. והצד האצילי שהוא מתלה בכל פעולה, וק"ו בכל לימוד, הוא מתגלה רק לפיקודו של טהרת הרצון וגבורתו. וע"פ זה ישomba לצורך מוסרי וטהרה נפשית גם בלימודים היותר מעשיים, ולכל מעשה בעולם, כיון שכולם חיים הם בתחום האצילות הרוחנית שבהם.

תקנת. הקליפה הטובה, קליפה שבקדושה הנמשלת לקליטת הקנמון, שיש בה טעם מתוק וטוב, מתגלה היא בכל ארחות ההשכלה הפשטית המבארת באורה הפשט את התורה והאמונה, טעמי המציאות, וכל השפעת הקודש. עע"פ שהביאור הוא בדרך של קטנות, ואין להענינים אותו הגדול והשיגוב שיש להם ב עמוקי הרזים, מ"מ הוא עניין נכבד מאד, ראוי להקבע בתורת חטיבה לימודית, ולהתעסק בהשוויתו עם גוף הפירוש היותר עמוק, ורזי עולם היותר פנימיים. ההרצאה הפשטית מבארת את הכל ע"פ יסוד הדמיון האנושי, שלו ומוסריוותו, געוגעי לבבו ורשמי הרגלו, בין בתור יחיד בין בתור ציבור, והרבה עניינים מאד מגופי תורה מתפרשים עי"ז. והאדם צרייך להסתגל להצד הגלי בכל עומקו, ביפוי וטבו, ולהחבר עמו את ההסתכלות היותר חודרת ופנימית, שיח קודש של רזי עליון.

תקס. הצדיק צריך להכיר את עצמו, ואם יודע הוא שגאוותו נובעת היא ממוקור הקדושה, מפני שהוא מתגאה במלכוותו של מלך כל עולמים ומתפאר בתפארתו, אסור לו לבטל גאות קודש זו בהשפעה של שפלות דקטנות, כי אם יצחצח אותה הגואה מכל סיג ע"י הופעת אור של גדולה, וממילא תתחדר עם הענוה הגמורה.

תקסא. דקדוקי הדינים הולכים ומתרפצים מהשרשים, והשרשים מוכרים הם משורשי שרשייהם, וכל מילוי וקיים דקדוקי מעשי מרחיב ומאריר הופעת אור מהשורש העליון, שע"פ הקשר ההגוני המזוהה לחטיבה זו, הדיקומים הללו מקושרים בשורש המPAIR, וכל העברה וקלוקול משחית וסותם את צינורי אור הללו, הכל לפי ערך איכות וכמותו של הקלקול. והסתימה הטעבית הזאת עשויה היא את פועלתה בין בשוגג בין במודע, בין במתחcioין בין שלא במתכוין, אלא שמדריגות מתחלקות.

תקסב. מدت הטוב והחסד, כמשמעותו בלבו של צדיק יסוד עולם, היא מגיעה באורה עד עומק העתיד היותר רחוק, עד עולם התקיון היותר עליון, שכלל מר יומתך וכל רע יהפרק לטוב, וכל חשך לאור. והוא מתעלה על כל המעשים ועל כל סדרי העולם שבאה, שמדת הדין מעכבות ועוצרת את הטוב, שלא יתפשט בכל מילואו, אבל

הצדיק הטוב הוא לעולם מתגבר על כל, ודבק הוא במדת טובו, שהוא ממדת הטוב העליון, המתגלה לו תמיד מהאור הגנוו לצדיקים לעתיך לבוא, שעמוקי טובו הוא מה שלא יבצר מהם להשפיע את טובם בהתחשבות גדולה, כפי חזק הטוב בפנימיותו, להיות טוב ומטיב לדעים ולטובים. כשמדת הטוב העליונה מתגברת בתוך הלב, שאז האדם הוא מלא חסד וסליחה, אין לעכב את המהלך הקדוש הזה בשום רעיון אחר, המציג את הטוב ואת החסד, כי מרגعي אורה אלו רוח הקודש מתפשט בעולם, ומה טוב המוחלט, המזרחה בנשמה אחת במידה גדולה, הנשנות כולן, הקטנות עם הנadolות, הרחיקות והקרבות, מתמקמות.

תקסג. מקור החסד צריכה אהבת הבריות להתרפין, לא בתור רק מצוה, כי אז תאבך חלקה היוטר ברור, מזורה, כי אם בתור תנועה نفسית פנימית עזה. והיא צריכה לעמוד בנסינוות קשים מאד, לנצח סתיות רבות, המפוזרות כצורי מכשול, במאורים בודדים, בשתיותן של כמה הלכות, ובஹונן השקפות, הבאות מהמצטצום שבחלק הגלוי של התורה, והמוסר הלאומי. אבל ברור הוא, שאך מתרחקת היא האהבה ממוקורה האללי, יקمل פרחה, ומהkor האללי מופיע הוא את אورو על ידי צינורות התורה והמעשה, ועל ידי הצמצום הלאומי המיויחד. ובזה באה עבודה רוח גדולה, איך לקיים את כל הצינורות במעטם, ועם זה ישאוב מימי החסד בטהרתם והרחבות המקורית. כמה פעמים מוכראחים לרדת למעקי מחשבים, כדי לבחור דוקא ממש את האורה היוטר חפשית, היוטר גדולה ועליה.

תקסה. צריך לצפות תמיד לשועת הכלל היוטר גדולה, שהיא עליית העולם, והנשנות כולן התלוויות בהם, מעמקי הרע והתהו, על ידי עליית האדם מתחומתו אל מרומו, עד שיבא להיות דומה לנו, שהיה בורא עולמות במאמו ורצונו. ומה שגם עכשו נאמר בצדיקים ותגורר אמר ויקם לך, וזה רק התנווצות קטנה מאור העתיד, שיתפשט בכל מילוי הנשנות כולן. ואי אפשר לשער גודל השמחה הפאר והעושר שיש בזה, שככל הצדיקים כוספין ומתחווין לאור גדול זה, ושם הם בו תמיד, כי כל מעשה ד' לעולם הוא קיים, ועוד עד למעלה מכל גבול וכל זמן הוא נצב ועומד, וישמו בר יודיע שמן, כי לא עזבת דרישך ד'. ואף על פי שאין כה בשום נשמה בזמן זהה להכיל בתוכה את האור הגדל הזה, מכל מקום על ידי החשך הגדל, וההשערה העליונה בניות ד', בסוד נודע בשעריהם בעלה, ממשיכין הצדיקים על עצם ועל העולם כולו הרבה קווים, כדמות שערות, מלאות שפע אור וחימם מהאור הגדל הזה, של זקנת העולמות כולם, שיימלאו באורם וזיום, בדעתם וחפץ טובם, באור פני מלך חיים, אשרי כל חובי לו.

תקסג. את יראת השמיים, את מכון האמונה האלהית העליונה צריכים לצרף מכל הסיגים שלה, מכל הסיגים המוסריים והמדעיים, שהאדם וכל השכלה מוגבלת שבמציאות מעכבותה. והצירוף היוטר גדול הוא וזה מה שמתגלה לעין, שאין שם שום סיג, שהכל הוא חיים וטוב, והערכיהם רק הם צריכים שהיו משוערים כראוי. הצד השימושי צריך להיות במדתו הנכונה, בכל דבר, בין שהוא גשמי, בין שהוא רוחני, והצד המדעי צריך שיתאמץ לדעת איך מעכבים את הכל, ואו אין שטן, ואין פגע רע.

תקסז. גודלי הדעה מלאים הם יסורים, על שאין ההמון נותן להם את האפשרות להביע את מחשבותיהם הגדולות. והיסורים הללו והאימה הזאת מפני ההמון, איננה באה מתוך מה שהם יראים שהוא זיך להם ההמון בגופם או בממוני, בכבודם או בכל אשר להם, אין ראוי אדם להכנס בבודד של טהוריה המחשבה, שהם הם גודלי הדעה באמת, אם לא נצח כבר את היראות השפלות הללו כילן. אבל יראים הם מפני ההמון מהabajתם אותו, ומהஅחריות המוסרית הגדולה שבנפשם של מאורי עולם הללו. יראים הם שלא יזקנו את ההמון הכללי, שלא יפסידו את מוסרו, ושלא ירסו את קיבוצו בזה שיתנו לו טוב גדול זהה, שאינם יכולים לקבל אותו ולא ליהנות מאورو, כהבעת מחשבותיהם הגדולות של הגודלים הללו בטורתם, שההמון מוכן הוא תמיד לקלקל את מגמתם ולטשטש את צורתם, ולהבינים באופן כ"כ מסודר, עד ששפע האור הזה הוא עשוי רק לשבר את כליהם הקטנים, ולאבד את מدت הטוב המוגבל שלהם שהם מחזיקים בו לפניהם. אבל לו - השפיע ! והאדם שגורל קודש זה הוא גורלו, נתון הוא תמיד בייסורי הצדיקים, שהם עם כל מרירותם ממוקמים את גופו, ומצחצחים את נשמו יותר מכל יסורי גוף ונפש המענים שבעולם.

תקסח. כניסה ישראלי מנצח את העולם בכח הרוחני. שיסודו העליה המוסרית המוחלטת, העולה על הנטיות שברוח האדם, גם על הטובות והיותר יפות שבhn, מגלה היא את כחה, בידיעת הנהגת העולם לעלה מדרך הטבעי, מסבירות היא בניסים ונפלאות את מהותה העצמי, והאמת הזאת, היא עצמה מגדריה את העז הרוחני בקרבה ובעולם. א"א לאדם, היחידי והקיבוצי שיתעלה על טبعו, בזמן שהוא תמיד חושב שכ' המוטבע בטבע אין עליו כח עליון להחליפו בעילוי. על כן אין מנוס משפלות המוסר, שבעומק הרוח. לא לעובדי עבודה זהה, ולא לכופרים מוחלטים. והמחשبة שהיא מעצמת את הרוח להעלתו מכל המגראות שבטבע הבהמי הפראי של האדם היא רק המתחשה האמונהית, המבררת את פועלותיה ע"י שלטון שם ד' בעולם בהתגלות רצונית אידיאלית. שזהו גילוי שם ההוויה שבתורת ישראל.

תקסט. המינות שתתפשט על העולם כולו, לפני האורה הגדולה העליונה שתופיע עליה, היא כדמות ההעדך הקודם להוויה, בכל היש כלו. על כן גם הצורה הרוחנית העתיקה של האמונה צריכה להתפרק ולהסраח חכמת סופרים תסדרה. ואחר הסrhoון הזה, מתחלת צורה חדשה. כד מסrah גביל. ויוצא אפרוח עליון, ציפור טהורה, המוצאה בית מכבר בקן ציפור העליון, דיתיב תמן קוב"ה וחדר מסכנא.

תקע. אי אפשר לשום תקומה כללית שתתקיים, אם לא כשהיא שמה את פניה להתחבר עם כל הטוב בעולם, כמו יחיד בחיו הפרטיים, שרק אז הוא חכם כשהוא לומד מכל אדם, כן, וייתר מכן, צריך ציבור לעשות.

תקעא. ישם המון מחשבות שבטבחן אין יכולות להיות עומדות זו לצד זו, סותרות הן זה את זה, לא דוקא בצד היגוני כי אם בהפעולותיהן שנן פועלות על הרצון ועל הרשות, ורק בדרך גבורה רוחנית מצוינת,

יכול אדם לבא למדה זו, ששם הפק לא יעוצר בעדו מלהלבו את המנוחה וההתאמאה הרואיה, ולא יירא משומם הסתערות של רעיונות שונים, שהם עושיםopsis בהפגשים יחד.

תקעב. האמונה המוכרחות של הרמב"ם, הם הדריכים שעלו ידם מעמידים את הסגנון, והם טבועים בטבע האדם, עדuai אפשר כלל שיעורו האדם את ציורי האמונה הללו מלכברו, ולא יעזור על ידם את האמיתיות העליונות, שהם יסוד האמת לאמתו. ואחריו כ"ז, מדי דור ודור מתחדשים שינויים רבים בהיחס של האמונה המוכרחות הללו, אבל האמת הפנימית לעולם עומדת.

תקעג. מפני קטנות דעתו של אדם להקיף את הצד הכללי של הדיעות השונות, ואת הרוחב המאחד שלهن, כל הדורות והקבוצות השונות, חוזרים כל אחד על אופק מיוחד מיוחד של ההש侃ות האיתנות ברוחניותן, והכל מדמים שאין תקופה להדעת, כ"א כשהכחד ההש侃ה האחורה, שאינה מהוג של המשקיף, מן העולם. ואין מרחיב את הדעת לומר שלא העולם כולו משתקף הוא בהש侃ה אחת, כ"א חלק ממנו. א"כ הכל נצרך והכל עושה בנין, והסתירות לא מצד הייש והחיווב שבההש侃ות הן באות אלה אלא מצד השולל שלهن, מצד המכשול הגאותני של אני אמלוך, ואין עוד שנטלו להן כל ההש侃ה בשעתה ובחוגה.

תקעדי. מי שמסוגל לראות שמים אמתיות, לחסידות וקדושה, צריך לדעת, שאי אפשר כלל להיות ככל אדם, אלא הוא מוכחה להתאמץ להחזיק במדתו המינוחת.

תקעה. הצדיק הקדוש האמתי הוא מאחד בתוכו את כל ההפכים, וכל הטוב המפוזר בעולם, שבמצב הקטנות כל אחד סותר את חברו, כשהם באים בפגישה במעמד אחד, בכל אחד, הוא מאחדם בכחו הגדול המקיף והרחיב. כי הוא מתעללה תמיד במחשבתו ורצונו לעולם העליון הרוחני, שבו אין מצרים, והכל יכול להכנס שם, ומילא יכול כל הטוב להתקbez ביחיד, והוא פועל בכחו העליון, שהטוב המפוזר בכל היחידים בישראל, ובכל העולם, ובעולםים כולם, יתאספו יחד. ובמקרה זו יש מדרגות לאין חקר. והצדיק היותר עליון הוא מקיף את הרוחב היותר כולל, ואין בו שום צמצום של דין, כי אם כולו מלא חסד וرحمות רבים, וחפש הוא באמת בטובות הכל, אוحب לזכות הבריות כולם, ושונא להרשיען ולהיבין. אמן העולם לא יוכל להכיר את מدت הצדקה הזה, ומוכרח כל צדיק עליון להלביש את צדקו העליונה בלבושים רבים, שאחרי שהם מקטינים את האור יכולות הבריות להנוט ממנו.

תקעו. הצדיק האמתי כל תאותו היא הבדיקה האלהית האמיתית, המתעללה מכל רעיון ומהשבה, ומרוממת מכל שאייפה מוגבלת וקצובה, כשהוא מענה את נשמו על ידי המניעה שמנוע ממנה את תשוקתה הכבירה הזאת, על ידי מה שהוא מוטרד ועסק בעניינים מוגבלים, שהם לא באה מילין דהדיוטא, העינוי הזה הוא מorghesh בעולמות רבים מאד, והמון נשומות אין מספר מצטערות בצערו הפנימי. ואחר כן כאשר שער אורה מתפתחים, והוא שבתשובה מהאהבה, ואור שמחת רוח הקודש מתנצלת וזורחת עליו, אז בקול מצחלות של רعش גדול, של חרות

עולםים, מתנסאות נשות רבות ממעמקיהם, וועלמות רבים עם שמים וארץ שבהם מתמלאים עז וחודה. ברבות צדיקים יש מה העם.

תקעוז. כשצדיקים מתגברים בקדושתם העצמית, שאור החסד מאיר בהם בהזרחה גדולה, יכולים הם לקרוא לתשובה גם את הרשעים היותר מוחלטים, גם את השקוועים בכל הזוחמות ויהקליפות, גם את הכהופרים ועמי הפנים הייתר נוראים, כי הכל כוסף לאור העליון בהಗלותו.

תקעת. פשוטיות ההבנה בהגדולה האלהית, היא מזהרת ומaira בzechachot את הנשמה של הצדיק, המתוארת תמיד לאור העליון שיאיר עליו ועל כל העולם כולו. ובכל עת שהזוהר העליון מזריח עליו את ארוו, כשם שהוא מתמלא שפעת אושר, כן כל המדריגות כולם, מראשית מקור האושר עד עמקי נקודת רגשי נשמהו, מתמלאים עונג ואושר קדוש, וכל המדריגות שמתהחתית לנקודת הרגש נפשו, גם הן מתעלות, ובחשי נensus שם איזה חודה פנימית וקורות רוח מלאה טוב, והכל מתברך ומתעדן, והרשעה והרע והכיעור והמהומה והחושך והגערת שבஹי הולכת ומתחמעת, מצטמקת ומתקוצצת, וחלקים רבים ממנה מתחפכים ע"פ קרבת שרשם לאור הטוב, לישור, למנוחה, לקודש ולברכה. ויאמר אדם אף פרי לצדיק, אף יש אלהים שופטים בארץ.

תקעט. האמונה נותנת את המגמה של היש, והמדע את הדרכים איך מכידים ותוופים אותה. אם יתעצל האדם בהישרתו הדרכים, תתעלם ממנו המגמה, ואם ייחל להיות עורג אל המגמה, יאבדו כל הדרכם את עריכם, וסופם להתעות. הצד המדעי שבאמונה הוא תמיד בערך של דרך למגמה, והצד האמוני שבמדע הוא הערך המגמתי של הדרך.

תקף. כשהבא העולם לידי טעות بما שחוшиб שכבר עלתה בידו המגמה של האמונה, מיד הוא מתחילה לסור ממנו, שהרי רוחקה היא ממנו המגמה, ובחיוון עליון שלה שם טובה ואשרה, אמיתה וחסנה, גנווים. ועל ידי רישול זה מהתווכן המגמתי, מתחילים דרכי המדע להתעות, וחכמת סופרים תסrah, והאדם מרגיש שהוא יורד מנכסיו המאוירים הרוחניים. והזרם החי בקרבו ממרום המגמה העליונה, שמשם נחצבה נשמוו, דוחפו לשוב ולשוב, והוא הולך ומזדקן, הולך ושב, עד שחזרו למרום האמונה.

תקפא. יש בעולם תוכן טוב ההולך ומתעללה, וזה התוכן מתגלה הוא ברצונו ובטבעו של האדם גם כן. בעבר היה הטבע והרצון האנושי יותר פראי ממה שהוא כתע, ולימים הבאים יהיה יותר נח וטוב מההוה. בעבר הייתה התורה והמוסר פונה ביוטר לביטול כח הרצון הטבעי, מפני שהרע היה מרובה בו, ולעתיד הולך הדבר ומתקבל צורה חדשה, עד שהדרישה של החופש הרצוני תבעת תביעות מוסריות שנינחו את הרחבתה המבוקשת, שאז תראה כמה טובה צפונה בה. אבל בתוך הרצון העכשווי כמה סיגים עדין יש בו, ומתוך הזכות של הניצוצות הטובים של הרצון שהתעללה חפציהם גם אלה הסיגים לזכות בחופש, וחופשים יחריב את העולם ויזהו אותו. לזאת המלחמה עצומה היא, וכל מלחנה נגינה בצדק, ולוחמת בצדק, החופשים לוחמים בעד ניצוצי הטוב

של הרצון שלא יסבלו עבדות לאין צורך, שהוא אך למחסור, והמשועבדים, מכיריו העבר ויודעיו בהדרתו, מגינים על השעבוד, שלא יהרסו חלקו הרצון המזוהם את הבניין האצילי של העולם. וגדולי הנפש צורכים לתווך את השלום בין הלוחמים, בהראותם לכל אחד מהם, מה הוא הגבול השיך לו באמת.

תקפב. אם מודים הם המאמינים בתורה באמת, בעיקר הגדול של שלילת הגשמי, הגבול, השינויים, וכל התוארים של לשון בני אליהם, כבר הם מוכרים לדרכם בדרך אמונה מושכלת. וכיון שנקודה אחת מההשכלה האמונה מוכרכה היא, כבר כל העולם כולו המושכל הוא מוכרכה. והחכמה והאמונה מוכרכיהם ללבת צמדים, ובאיין דעת איין אמונה. והיה אמונה עתך חוסן ישועות חכמת ודעת. ורק אז תבוסס האמונה בהשפעתה המעשית. יראת ד' היא אוצרו.

תקפג. כדי לנצח את ההפקרות והכפייה המהרסת, צורכים לחנוך תלמידי חכמים בראים בגוףם וגם בכל כחות נפשם, מחוונים בטוב טעם ובכשרון הכרה של نوعם הרגשות שבאים מתוך הטיפול בנשגב שביפוי, של שירה ומיליצה, וגם של הדר הטבע והיופי המובלט בכל מלאכת מחשבת. דירה נאה,asha נאה וכלים נאים, המרחיבים דעתו של אדם.

תקפד. הרצון הטוב הקבועבל הצדיק לעולם, שוכן עמוק מאד בתוכיות נשמותו. ומתוך נקודה מאירה זו הוא מלא גודל ועד בוגאות ד', ומלא פחד ויראה מכל חטא. זה הרצון מחולל הוא נפלאות בעולם, הוא דוחף תמיד את ההוויה כולה, שתצא מחשכה לאור עולם.

תקפה. כל מה שמסתכל האדם יותר במעלהו הרוחנית, ככה ימצא, שאיןו צריך לציריו שום הגבלה. אדרבא, יציר כה המציר כל מה שיש בכחו. וגם אם כהנה וכנה יציג גודל ועוז, עדין לא יגיע לשיעור טפה מן הימ מה שיש לגדול ולרומי. וכמה אוישר שימלא מהסתכלותו החפשית, כשהשוך הדמיון הטוב ילוח איתה. עדין לא יגיע לחלק אחד מרכבות איין קץ של העדן האמתי, השורי בכל היש, שכלו הוא התגלות שעשו עליון, ועודן צור כל עולמי עד.

תקפו. לפעמים יש חסרון באמונה צרופה, מפני שאינה יודעת איך לבסס את המחשבה העליונה על היסודות של כל המדיניות התחתוניות שבנפש האדם, שהם נמצאים בטבע הבשר ובנטיות הדמיון, ואפילו בתחום ההזיה של האדם. שהכל צריך להתפרק מהמחשבה המקפת כל דבר לפי ערכו והאמונה הצרופה דואגת רק בעד השכל, ונמצא שכל תוכנות החיים שהוויא לשכל נשארים ללא השפעה של קדושה. ולא עוד אלא, שכן שחשכל מושפע מן האמת העליונה שהוא אור הקודש, והתוכנות האחרות איין מושפעות ממנה, נעשה ע"י זה הרישה ומלחמה פנימית בתוך הנפש בין הנטיות השונות, שאיןן יכולות להתמזג זו בזו. ואין תקנה לשלומו של היחיד ושל הציבור, כי אם באמונה חייה, הכוללת הכל, שצירופה יהיה רק בתחום ההשכלה העליונה שלה, אבל הדמיון וההתפעלות, הריגש והטעם הגוףני, הערגה והכמיהון של הבשר, ההוויה וההתלהבות הדמיונית, גם הם לא יחסרו, אלא שהכל יהיה מונาง תחת השלטון של הדעה המזוקקת

העליזונה, שיש בה האור השכלי הצלול, ועוד מה שיותר מזוכך ממנו, ע"פ סוד ד' ליראיו. וזאת הייתה המטרה של גלות מצרים, אשר נפלו ישראל בעבודות פחותה, שמטטמה את רוחם והשפילה את כשרונם ביחס להשכל המעשי, והוכשרו להשכל האלهي בהופעת אור האמונה.

תקפו. הדין נוthen שיש נשמה לכל ניצוץ, שהוא שואף להתעלות, ומתעללה על ידי אור חסד עליון שמופיע תמיד, وكل וחומר לכל בריה שהיא הולכת ומתעללה, בכל גון של הויה שהיא נמצאת, בין בתאר של פעולה בגוף בין מחוץ לגוף, וכל מין ממיני החלוקה, כמינים ופרטיהם, וכל וחומר אנשים ומשפחות, עמים ולשונות. כל מושג כולל יש לו נשמותו שהיא הולכת ומתעללה, וכל וחומר עולם שלמים שהם הולכים ומתנסאים, הולכים ומתעלמים, חיים הם בשימושם הגוף עד הזמן שנש망תם משלטמת, ואחרי כן כל הרוחניות שבם מתעללה, ובצורך החיים הכללי העליון מכל נחיצות של גוף ועולם מוקמיים הם נצרים בכל כחוთיהם הכלליים והפרטיים. וכשאנו רואים במחזה כמה עולמים לאין תכליות כבר היו לפנינו, אנו יודעים מזה, כמה עדן ואור עליון מקבלים האורות הרוחניים הכלליים שלהם בכל פרטיהם, ואור עדן זה באיזה צורה הוא משותף לכולנו יחד.

תקפת האמונה האללית מבארת את הגדול והעוז שיש לדzon האדם והכרתו, לכשישתלים בכל מילואו, שכמובן לא יתבאר הדרך בבירור כ"א על ידי ידיעה שלמה בכל היש כolo, לפי מدت הגדול היוטר אפשרית, ונשאר לעולם החוק שדעת ד' באה מדעת מעשי ד', והאמונה היא מקפת את כל הידעות לעשות חטיבה כללית מכל הפרטים כולם. ובזה היא נותנת חיים נצחים לכל הזוכים לאורה. והיא מהיה בלשד פנימיותה, את המוסר, את חי החברה, ואת חי היחיד, כשם שהיא מהיה את כל העולמים כולם, מראש ועד סוף. שכולם יחד הם אדם אצילי, צדיק עליון, שנאמר עליו בצדיק צדיק באמונתו יהיה, והצדיק היהודי הפרטני שואב הוא את אור צדקו משפעת של צדיק עליון. של אדם עליה זה הכלול כל היצור כolo, שכולו ביחד שואף ופועל טוב נפלא, אשר כל רעיון לא יכולו, ומונבות אורו כל טוב נמצא, וכל עדן וגון, וכל נשמה ועולם מתמלא רוח חי עדנים, רוח גבורה וקדושה, עד כדי לתן מלכות למלכים נבואה לנביאים, שירה לשרים, גבורה לגבורים, וצדק לצדים.

תקפת. כמה סגוליות הן המצוות אשר באור האמונה נcirין, כמה חיים הם נוthenות לנו ולעולם - זה יכיר הדור המפותח, אשר יעלה למעלה מכל הרום של הניסיונות המדיעים. בתוך הנשמה אנו צופים את ערcn, וסוד ד' את ישרים ואת יראים יגלה לעין כל, ע"י חופש הדעת ההולך ואור. רק החופש הוא אב האמונה העליונה, אמונה אומן, שגורל העתיד בידה הוא.

תקצ. כמה נואלו האנשים שאינם מסתכלים בפליאות הטבע וחוקתיו, בגודל מעשה אליהם שבulous. באין בסיס של השקפה חמרית גדולה ועשירה, ההשכמה האצילתית מתבטשת. כל החזקה והכפירה באה לעולם לתבע את עלבון החומר מבعلى הצורה המפריזים, העושים על לחומר בבטלים וברודפים אותו, בין בצדיו המעני בין בצדיו העיוני. וכל המתפללים בחומר ביושר ובצדק - בין הנוטנים חלק הגון לגוף ולהתייעותו, לחברה ולהתייעותיה וצרכה הארץ, בין המיחדים זמן להסתכלות מדעתה בכל ערכי החומר, בארץ

ובשים וכל אשר בם, בהיות עינם ולבם אל הרוח והנשמה העליונה מכל - הם מביאים את ברכת האושר והשלום בעולם, והם הם הנם החיל אשר נגע אליהם בהם, בני חרובות ומשובבי נתיבות.

תקצא. כל מי שקדושת נפשו עלתה למרומי ההסתכלות של פנימיות היה, שואב הוא רוח הקודש ממעמקי נשמו, כל מה שיסתכל יותר בעולם החיצוני, בחכמו וערכו, ובכל טענות הערוות ותביעות של בעלי החיצוניות, יתחדר חoso הרוחני יותר ויותר, ומכל קליפה ישיג אור, מכל כפירה אמונה, וקדושה מכל טומאה. למרומים הללו אפשר להגיע על ידי הדרכה תדרית, בדרכי תורה, בחכמה, בתרבות ודרך ארץ, שנזהרים בהם שלא יהיו סותרים זה את זה, רק יתאחדו יחד באיחוד קבוע, שהוא מתעללה, כל מה שההסתכלות בחכמה העליונה, המביאה להכרת האחדות באור חיים ורוחב דעת, היא מתגדלת בגודל תמידי, ומראה היא את פועלתה על כל הליכות החיים כולם, המדות הדעות והמעשים.

תקצב. כשההכרה האלהית עומדת בשפלות אצל האדם, העולם הכללי, והיחיד הפרט, אז כל מה שהוא עושה לשם ד' מקבל צורה שלפה, ועמיק לפעם את הרושם של השפלות. אמנם השפלות הזאת אינה נרכשת, כי אם ערכו של האדם ושל הדור, של הקיבוץ ושל הסביבה. אם יש אפשרות להתוכן האلهי שיתעלה, ומפני שפלות ידים ומיעוט הסתכלות נעשה נזון, אז חשוב התוכן יורד מדרגו ומשפיע את השפעתו לא להצלחה. אבל אם החוב מתמלא, והדעה עושה את חיובה כראוי, לפי הדור ולפי המקום, אז ברכת ד' היא מלאה על התוכן האلهי, והכל מתמלא עשר ועוז וברכת החיים על ידו.

תקצג. אהבת הבריות צריכה טיפול מרובה, להרחב הראויה לה, להלחם נגד השטויות, הנראות בסקירה הראשונה, ע"י שימוש שאיןו כל צורך, מצד התורה, ומצד המוסר המנהגי, ככלו יש ניגודים ולפחות שווין נפש, להאהבה זו, שהיא צריכה להתמלא תמיד בכל חדרי הנפש. המעד היותר עליון באהבת הבריות צריכה לחת את אהבת האדם, והוא גם כן צריכה להתפשט על כל האדם כולו. למרות שינוי דעתה בדעות ואמנות, ולמרות החלוקתם של הגזעים והאקלימים, נכוון הדבר לזרת לסוף דעתן של העמים והקיבוצים השונים, כמה שאפשר, ללמידה אופיים ותכונותיהם, למען דעת איך לבסס את אהבת האנושית על יסודות המתקרבים למעשה. כי רק על נפש עשירה באהבת הבריות ואהבת אדם, תוכל אהבת האומה להתنسא בגין אצילותה, וגודלה הרוחנית והמעשית. וצרות העין, הגורמת לראות בכל מה שמצוין לגבול האומה המיוחדת, אפילו אם הוא חזק לגבול ישראל, רק כיעור וטמאה, היא אחת מהמחשכים הייתם נוראים, שגורמים הרישה כללית לכל בנין הטוב הרוחני, שככל נפש עדינה מצפה לאורו.

תקצד. להשווות סייפור מעשה בראשית עם החוקיות האחראוניות הוא דבר נכבד. אין מעוצר לפרש פרשת אלה תולדות השמים והארץ, שהוא מקפלת בקרבה עולמים של שנות מיליונים, עד שבא אדם לידי קצת הכרה שהוא נבדל כבר מכל בעה"ח, וע"י איזה חזון נדמה לו שצורך הוא לקבע חyi משפחה בקביעות ואצילות רוח, ע"י יהוד אשה שתתקשר אליו יותר מאביו ואמו, בעלי המשפחה הטבעיים. התרדמה תוכל להיות חזונית, וגם היא תקפל איזה תקופה, עד בישול הרעיון של עצם מעצמי ובשר מבשר. והודיעו הכתוב

שקדושת המשפחה קדם להכiosa הנימוסית בזמן, וכן במעלה, שאחר התעוררות מהתרדמתה הוחלט דבר זאת הפעם, ומ"מ היו שנייהם ערומים ולא יתבוששו. ולמדנו, שלא רק עבירה נמוסית היא פרצת העיריות, שפורצים בה כשיין רואה, ועין נואף שמרה נשף, אלא דבר עמוק מוטבע בשורש נשמו של אדם, שחוטאו חומס נפשו, והפורש מהם נקרא קדוש בעצם.

תקצה.קשה מאד להביט בכת אחת על רוחניות העולם וגוףתו, ומכל מקום גברי כה מתגברים הם שתהיה הסתכלותם שלמה בשני הצדדים. השקפה הרוחנית כשהיא מתעללה, היא מבארת רוז עולם. היא מראה באספקליה של קודש, שיש בה צחזה של הכה המדמה על פי הארת השכל, וצירופה של הופעה עליונה את כבוד המצוות האלוהיות, נועמן והדרון, והיא מראה את הגודל והשיגוב שיש בתורה ובתפילה. ביחוד מראה היא איך תפילה ישרים מתקנת היא את העולם, מישרת את דרכי החיים, ומוסיאה את האדם מאפלה לאורה. וכל מה שתזריך ביותר ההארה הרוחנית של העולם בנשימת החושב, כה האמתיות הללו הולכות ומתבררות לפניו, ומציגות לו תוכן מלא של חיים בהירים עדינים ועליונים. וכשmagיע אדם למדה זו, בכללה או במקצתה, מתמלא הוא ענוה, ונעם של תנחותם מתעורר בקרבו, וועלה הוא בתשובתו למעלה מכל חשבון ומכל משקל.

תקצנו. הקדושה הולכת וمتפשטה בעולם, ברוז גדול היא מטהרת את מעשה, היא מטהרת ומאיצה את רצונו של האדם, ומכשרתו אותו, שהיה כל מעשה לשכולו העולם, החיצוני והפנימי, והוא מעלה את הרצון האנושי למרומי שכלו המעשי והעיוני. אם יציאת מצרים תוקר מקומה, אם העבר איזה פעם לא יהיה לו תפקיד עיקרי, להחיות את הרוח, יהיה זה באופן שכבר כל תמציתו יהיה מסור בההוה, כל הניצוצות הנשמטיים יהיו קבועים בנזר העתיד, בהיותו להוה. שהם עלו מתחום העבר, בעת שהוא רק הצנור העיקרי, שהיי הרוח בעולם נמשכו על ידו.

תקצז. כשהחקירה המדעית הולכת ומוסצת דיויקים מכוונים מתוך העלילה כולן של התהוו והבהו, כשל התנועות, שהווים ושהתהוו בעולםים לפני יצירות הגמורה, כי' מתאמיותן למטרת הבניין הגמור בשכולו, הולכת בזו חכמת מעשה בראשית להיות תמיד יותר וייתר חכמה גלויה, שנדרשת ברבים, ושנותנה מchia לרוחות רבים. ולפי ערך ההקשר זהה שהעולם מתחכר לצפונותיה של חכמת הייצור המעשית, הולכים לעומתם הרעיון של חכמת הייצור הרוחנית, ומתגברים עם החיים והמציאות. והאמתיות האלוהיות, שבוחות האמת העליונה, שהיא תמיד מעוזם של חכמי עולם האמיתים, ושהיא אורם של ישראל בכללות, החפץ תמיד שהאמת העליונה המוחלטת תהיה המנחתה בעולם, והפועלות על כל הליקות החיים כולם בגבורתה, הולכות הן, ונעשה לדברים שהם שווים לכל נפש, עד שאי אפשר עוד להסביר גם אמונה פשוטה לאנשים בינוין, כי אם ע"פ הרחבת הצעת רוז עליון, שהם עומדים ברומו של עולם. ופתחי השערים של מעשה בראשית, הם הם גורמים עצמאיים לפתחה שערי מעשה מרכבה, שהיא ההנאה העליונה, המסלגת את החושים ואת הרצונות, את ההכרות ואת הרגשות, להאחז בעומק הרוחניות האיתנה, במקור חיים תמים ונצחיים, עד שהחסים הולכים באומץ קדושיםם לנצח כלו את המות, והטוב ממתיק כלו את כל הרע כליל. התפיסה השכלית

הروحנית העליונה, כשם שהוא מתחמת את הרצון האישית, וمعدנת את הקשר החברותי, היא פותחת את החושים הגשיים והרוחניים להתקשרות עם המציאות כמו שהוא, האוושר והעדן, הנייה והנצה של הולך ומתגלה לפני. החיים שבגואה נעשים רחבים, טהורם, קדושים ועדינים, והחיים שמחוץ לגואה, וממעל לה, מאירים תמיד בכל נגמה. הרוחניות הולכת היא ומתחילה באדם ובעולם, בכל רגע של חיים. וההשכלה העליונה תופסת בהכרתה את הריקום של העילוי, והוא מתעדנת מרוב זיו, וمعدנת את העולם כולו. כשהרוחניות משתלמת בקצתה, ו槐פהה היא מרובה עדנה ושבוען להעתיק את חוויה לכבר יותר לשדי, כל הסבירה מסתגלת לה, וזה קול העונג מקצתה העולם ועד קצחו נשמע. לאור טוב זה, למבט זה, על אותה האפליה, שחכמת החיים הבינונית קוראה זה מות, מהכח העולם. וההחלטה של ההליכה באור האמת העליונה היא מביאה אותו אל מעמד איתן זה. החיים החברתיים עם כל מילוי תיקוניהם, החופש השכלי וההרגשי עם כל הרחבתם, אומץ הרוח וגבורת הבשר עם כל חסנס ויפים, כל אלה ייחדיו יוכבו למשאלות הנצה, שرك הון בהפתרתם יעדמו לעולם בשעת דחקו. רק דיעות עליונות, שהן נובעות ממוקור עליון של חיים עליונים, ישיבו להעולם וכל אשר בו, לכל הנשמות העשוקות הערטיטיות, ובכל שוכני מאפלויות בגוויות חולות, הרוסות ומוזהמות, את עז גבורת חיים, את ברק יפעת נצחם. ושלום העולםים, והדר הרוחות לכלبشر, ישב ויגלה, בಗאון עז, ממעל לכל הגה ורעיון מוגבל.

תקצת. כל המחשבות והרעיון, התשוקות הגדולות, והניסיונות העצומים, שעוברים על כל צדיק בנפשו הפרטית, כולם עוברים הם על כללות האומה, ובאופן כללי על כללות האדם, ובאופן יותר כללי על כללות העולם, וכל העולמים כולם. וכל מה שהאורה הפנימית והמקפת העליונה היא יותר נתבעת ברוב אמת מנשטו של אדם, והוא מתגלה הרבה בצעיר הצמאן לשבר את נשוא מהרוויי העליון, עד שהצעיר בא לידי דעתו של נפש ממש, עד לכדי בחילה בחיים, ועד לידי התמימות הכח, וההתהلكות כצל בנטותו, ובכיה לא יפנה אל רהבים, ולא יאהה בשום אופן לשבר את עצמו בשכוון החיצוני של העולם, לא בתאות גשמיות, ולא בrhoחניות, ולא בדמיוניות, ולא במה שקוראים שכליות, כי אם עומד הוא על משמרתו, והתגלוות האמת העליונה והטוב המוחלט בנשטו ובעולם הוא כל יshaw ו槐פה, לפי מידה של התגברות תכוונה זו, הוא הולך ומשתו לרוח כל העולמים, וסוקר הוא מפנימיותו את הכל, והולך האור ובאו לו מתחך מחשביו, עד כדי צפיה נאמנה מסוף העולם ועד סומו, כל אחד ואחד לפום דרגיה, ויראה בಗיאות ד', ברב עז וחודה, וארח צדיקים כאור נגה, הולך ואור עד נכוון היום.

תקצת. הצדיק האמתי, שהפץ בטובת העולם ובזכותן של הבריות וטובתן באמת, יש בידו כח להמשיך הדביקות לעצמו, את כל האופי של המהות הרע שנמצא בכל הנפשות הדביקות עמו דבקות יהוסית של אהבה ואמונת חכמים. ומתחוך שע"י המשכתו גז הרע מהם, נטהרים הם ונעשה נקיים מהטה. והוא בעצם, מתחוך גודל הטוב שבנשטו, מתחפק הרע שלהם בעצמו לטובה, ומוסיף לו יפעה ואור גדול מאד.

תר. ממרום המציאות העליונה בא הדיבור לפיו של האדם, ואין לשער כמה גודלותן הן העילילות המעשיות והrhoחניות שפועל הדיבור מאז הנתקו ממקורו אורו עד שבא לכל ביטוי. ומהלך עצום זה עשוה הדיבור בהתחבטאו בחזרתו למקורו. וכשהוא מקשר להמחשبة האלהית בתורה ובתפלת, אין לאורו וזוהר עשרו קץ

ותכלית, וממש בורא הוא עולמיים, מלאים כה וחפים, אומץ ועוור רב, והצדיק, בעל המדע, המשיג את ערכו של הדיבור, כרום השגתו תהיה גם פעלתו, ותגזר אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור.

תרא. מה שהתיابון הפשט של האכילה עושה אצל בעלי חיים כלום, ואצל בני אדם ביןונים, להמשיך את האדם לא יכול להחזיק את חייו וכחוותו, פועל בצורה אצילת וכח נשגב אצל גдолי הדעה, צדיקים יסודי עולם, החפץ להתאחד עם כל ניצוצי הקודש הטמוניים בתחום המאכלים, שהשמה הנשמתית מתעוררת מהאדם האוכל לעומתם, לקבלם אל תוך נשמו, להוסיף בהם אור ומדות עולמיים, והם בעצם מוסיפים עז ושמה בתנועה, גם לפני האכילה. בעת האוכל כבר השמה מתנוצת במקומות, ובاقילה עצמה היא עולה במעלה יותר עליונה, ויאכל בעז ויישת וויטב לבו, וויטב לבו בדברי תורה, שהן הן האכילה והשתיה עצמן, לבאי בסוד ד', DIDURI MAI DEMOHO LIHO BEMOHAG.

תרב. השקפת עולם גלויה ורצינלית, צריכה היא תמיד להתאחד עם השקפת עולם נסתרת מיסתית, ומשתיהן יחד, לכלותם והמון פרטיהם, תפורה השירה, תעוז הגבורה, יתרה היפוי ותרבה הדעת.

תרג. כל יום ויום מה חיי האדם הוא שוקל בערכו הרוחני מכל הימים שקדמו לו ביחד, והדבר הזה נהוג גם ברגעים ובחלקי זמן היותר קטנים, כי החסד האלهي הולך הוא ומוסיף אורה, וכל רישימות של העבר הם נתונים בההווה, ועוד הוא מוסיף עליהם את חידושו.

תרד. כל גזומה בלתי מתאפשרת באמונת הלב, שייכת היא רק לענייני החול. אבל ענייני הקודש כל תאור של טוב ותפארת שמתנווץ עליהם בשכל, הכל הוא רק מקצת מן המקצת משבחם.

תרה. כל מה שהאדם מקדש יותר את רצונו, ומעלה אותו למורומי הטוב, ככה זורחת בקרבו האורה של ההכרה האלהית העליונה, שיסודה העליון הוא הכרת השלטון העצמי האלهي בחופש גמור, שהוא תוכן הרצון המוחלט, שכל התוארים בו כלולים.

תרו. היפוי העליון, התפארת האלהית, מושכת היא אליה את הנשמה, מעירה אותה מתרדמתה ומקיצה לחיים את כל כחויתה. מאירה היא עליה כאור שמש על צמחי חמד, ופתחת אותה בכל ענפיה המלאים כה, פאר, נועם ורענן. התשוקה ליהושי בית המקדש, לבית ד' בראש ההרים, לכהנים בעבודתם, לויים בשירים וישראל במעמדם, וכל קשרי הנפש שבנשימת האומה כולה אל זבול קדשה, מעירה בכל יום נוריו של עולם בלבד של ישראל, ומקימה מקדש עליון בנשמו של כל יחיד, המתחילה תיכף בהתחלת סדר היום בסידור הקרבנות והקטורת. כל מחשבה ורגש ישראלי, המתروم בעליונותו ל롬 פסגת נשמת האדם והעולם, מתמלאים חיים עיי הופעת לב זאת, שיחידי סגולה מתברכים בה בכל יום, ומופיעים בגניות כחם על הכלל כולם, על גוי ועל אדם יחד.

תרז. הרשעה שביעולם מוצאה באדם את מכונה, והיא הולכת ומתגלמת בקרבו, מדי יום ביוומו מוסיפה היא אומץ, מכשלה היא את כחו להתרום להתעלות לטוב, יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום. אי אפשר לאדם אלא תפיות תדריות, שאחד מפרקיהן הם הויידיים. האדם מוכחה להתודות על עונותיו, על חטאיו שבגלו ושבסתור, ושבסתורי סתרים, על נטיותיו לרעה, ההולכות ומלפפות אותו. כשהטהרה של התפללה והוידי באה מדי יום ביוומו, כשהסביר הנפש אינו דבר נשכח מהאדם, אז הוא מנער את הרשעה ממנו, קמעה קמעה, טרם שהספיקה להעשה עליו ערמה גדולה כזאת שלא יוכל להרים ראש. ומאנו דחושנה בכל יום מסלקיים את הרשעה הימית, מתודים הם לפני שיניהם הקבועה, על עצם ועל כל העולם כולו. לפחות מဂלים הם את מהאתם על הרשעה הפרטית, והכללית, בכל מקום שהוא, מעמידים בזה את נפשם נכח הטוב והقدس, מעלים אותה בזה אל שרש חי קדשה, מחברים את י尼克תה מבאר הטוב. בידך אפקיד רוחי.

תרח. היירה הרוחנית חפשית היא. אינה מתחשבת עם שום השפעה חיצונית, היא יוצרת כפי הlk רוחה פנימה. וכל מה שתתגבר בקרבה אמונהה עצמה, כן תעלה למרומי האמת. השקר, והרשעה האחזה בו, אינם באים כי אם מהשפעה חיצונה, שבאה על היירה הרוחנית כספתה, המצוה אותה בכחה להגות ולא רוחה. כי הויאל הlk אחורי צו, ואין צו אלא עבודה זרה.

תרט. כל הספרים כולם, בין בקדוש בין בחול, וכל הידעות הבאות לאדם מוחיצה לו, אינם כי אם עוזרים לעודר את רוחו הפנימי, להוציא לאור על ידם את הגנוו במעטמו.

תרי. ע"י התורה סופג האדם אל תוכו את נسمת ישראל, ואדם מישראל אי אפשר לו להיות חיים שלמים כי אם בנسمת ישראל שתחיה אותו. ומהשבה הכללית הבאה לאדם בצלילות דעתו, היא נותנת בו את רוח האדם שבקרבו ומשכלהתו. וכל מה שיתרגל יותר בתיקון תורה ומהשבה צוללה, ישתכלל יותר אופיו ע"י מה שתחובר נسمתו הישראלית עם רוח האדם שבקרבו, וכל אחד מהם ישפייע על חברו את ברכתו.

תריא. צריך האדם לחתעשות בפרטים תחליה, כדי שיוכל לタン לווחו חופש והוויחה לסקירות כלויות, שזהו כל עונוג רוח האדם, השואף להרחבת הנהר של הבינה العليונה. אחר שבא למדרגה הוגנת של רכישת פרטיהם, אז הlk הרוח ויוצר לו ערכים כלליים, שהם הולכים ומתנשאים מעל כל הפרטיהם. וכשהם משתלמים בצדינום, מרחפים הערכיהם של הבינה العليונה על הפרטיהם הרבים, כיוונה זו שמרחפת על קנה, להוציאו מן הכח אל הפועל את החיים והאור הגנוו בכל פרט ופרט, ע"י תבונה חודרת, השואבת מהבינה العليונה, ומענקת עוזר לפרטים הרבים, בהמון שינויי גווניהם. אז מגיע תור הגדלות לאדם, שתובע ממנו שלא תהיה פועלותיו מצוות אנשים מלומדה, אלא שכל פעולה וכל הרגל, כל עבודה וכל מציה, כל רגש וכל רעיון, כל תורה וכל תפלה, תהיה מוארה באור הגנוו, באור הכללי, הגנוו צנשמה العليונה, לפני הופעת פועלותם.

תריב. הרבה דברים מדקדי תורת נוראים מיותרים, ודומים למשא על הבריות, מפני שאין מכירין את גודל כחו של הרע שבאדם ובעולם, ואין יודען כמה עצות, סייגים ותחבולות, צריכין בני אדם איך להמלט ממנו, בין מהרע הרוחני בין מהרע המעשתי. אמנם ע"פ החולשה שירדה לעולם, ע"פ הדולדלים הגופניים והנפשיים שפגוו ביחוד בכנסת ישראל, נתדלל הכח בכלל ועמו ג"כ כח הרע, ואין אפשרות לחטא חטאים נוראים, אבל בלב יציר חשוב, ב עמוק כי הכח הרע גנוו הוא, וכשיתעורר הכח לאיתנו יקין גם הרע עמו לבולע ולהתעיב. על כן הננו תמיד זוקקים לאור תורה ונור מצוה המצראפים את הבריות כדי שניהה מוגנים יפה בעת שוב כח החיים המלאים אלינו, לקבל את הטוב והאור, ולזרות הלה את הרע והחשון. כל אמרת אלה צרופה, מגן הוא לכל החושים בו.

תריג. כל מחשבה רזית צריכה המונן מחשבות גלויות, להגילה, ולהיות לה למגן ולמעקה, שלא יפלו אורותיה, לתהום הדרמיון, השקר וההירוס. וכל מחשבה גלויה צריכה ניצוץ רזוי, לעדנה, לשמרה מקלקל ומהתהפקות לסם מוות, תחת תוכנתה המקורית להיות לסם חיים.

תריד. ההבטה הרציונלית על העולם, בכל חזיונו, החמורים, המעשיים, המוסריים, והרוחניים המוחלטים, היחידים והמצורפים, הכלליים וככללי הכלליים, היא מביאה את הנקודות והקיים המיוחדים הדקים בתוך ההארה הכללית, ומתווך בכך להתעלות למרחב כללי. אבל כשהlon טמון לרוגליה ע"י מה שלא נתבססה יפה בחדרה אל הדיקנות הפרטית. הופעה זו נראית מכחה של הרציונליות בחול, וגם בקדוש. הרזיות היא חרודה לפרטים ולפרטי פרטים, אין קו ונקודה שתעביר עליהם בשתייה, אין קוין וגמ שלא תדרוש עליהם המונן פליות, אין תנועה קלה, וחזון קטן שבקטנים. שלא תפיז עליהם קרני אורה. לציר ולתאר, להרגיש ולהשוו. מסוכנת היא הרזיות שלא תשקע בקטנותם של הפרטים, שלא יאחזו כנפייה הרחבות בחגוי סלעי מגור של חשתת הקטניות. היא לפיה זה צריכה תמיד להחליף כה. לפעמים צריכה לפסוג אל תוכה את האoir הרציונלי, השטחי. היא מעלה, כשאותה בידה. וביתר היא נועדה תמיד להתרום במרחבי העליונים, בדרושים הגדולה העליונה. בכלל הכלליים, גם הם לפרטים נחשבים, בעת שכליים יותר ורבים מופיעים עליהם. אבל סוף כל סוף תנצה הרזיות בכחה לאלהים, ותבא עד תוכנתה להראות לעולם כולם, שאכן גדלות עליונה יש גם בכלל קוטן. אין גבheiten לפני המקום, ולא שפלות. אין קטנות ואין גדלות, כי הכל רם ונשא והכל שפל ונמוך, הכל רם ונשא מצד מקורות החיים של אור חי העולמים, ששוטף בכלל, והכל שפל ונמוך אלמוני יצירו שהנשנים נשארים לעצםם בלי מקור האור, שאז כללו ספרין מתחשcen. וכך אתה תסתלק מנהון אשთאו כולו שמהן כgofa באלה נשמתה. כי עמק מקור חיים באורך נראה אור.

תרטו. כשהכח ישראל גדול ונשנתה מאירה בקרבו בהופעה וענפיו המעשיים מתקנים, בסדור מלא, בקדושה ביחוד ובברכה, במקדש וממשלה, בנבואה וחכמה, אז התרחבות לצד החול, לענוגי החושים הרוחניים והגשמיים, להצתה חדרית ופנימית לתוכה חיים של המון עמים ולאומים שונים, למפעלייהם וספריותיהם, התגברות עז החיים הטבעיים, כל אלה טובים הם ומסוגלים להרחיב את אור הטוב, והתחום ארוך הוא : יב מיל כמחנה ישראל כולם, קופל באמת את כל העולם באיכותו, יצב גבולות עמים למספר בני ישראל. משחשך האור,

MSGLTHA SCHINAH, MSHNUTKU RGILI HAOMA MBIT CHIYAH, HCHL HZMOT LHHIOT NTBACH. CL UZ CHILONI ULOL LHHIOT LDZUZN, CL YOFI TBVI VHZSKU ULOL LHAFIL AT AOR HKDASH VTHM HTHRAH VHZNIVUT, CL MHSHBA SHLA NGDHLA CQLOH BMCHNA YISRAEL YCQLA LRHOS AT SDR HAAMONAH VHCHEIM HYSRAELIM, CL SHMINOT KTNNA MBIAH LIIDI BEUTAH, MCAN BAOU HUZZAB VHSNGOT, HKDRUT VHFHDNOT, VBIOTR MMMA SFUL ALA UL HHIM HGSMIM PFULU UL HHIM HRONIM, UL RWHB MHSHBA, UL THUPFT HHRGSHA, UD ARSH YKIZ HCKZ, SKOL KORA BACH: HRCHIBI MKOM AHLN, VYRIVUT MSBNOTIK ITU, AL THASHBI, HARIKI MITHRICH VYTODTIC HZKNI, CY IMIN VSHMAL TFROZI VZRUZ GOMIM YIRSH, URIM NSHMOT YOSIBO. VHTHOM SL ALPIM AMMA KCTR HWL VMTRHCB, CMDT YSHOUTN SL YISRAEL HHOLCHT VAOORA KMUA KMUA.

TRATZ. CL DUAH SL AMMA, MSHVBT UFP SHLBH HRUYNOT SHL HSROUN SHCLL SCBL ADAM, CMHA DUOT SHL SKR. VLPFI HURK SHCLL HICHID VHRBIM VNTYIM LTOV VLZDK HIA LKOIH, CCA YGDL HURK SHL HSIPHOH SHL HSKR BNCHLT HAMTA. HULIHA HULMLIT, SHHIA MGMTA CL HUBODA HALLHIT, HIA SHOAFTH LHSIR TMID, MUSHT MUSHT, AT HZIKOK SHL HSKRIM AL HAMTA. LFPMIM YSH, SHAHD CHOSH SCHBR HFRID BZN HLKIM SHL SKR LSWSR HAMTA, VYOTZA LRHOS AT HSKRIM, VHOA MHRAS BUL CRHOT AT HAMTA, MFNI SHUDIIN HM MSOLBIM ZA BZA. HNNU TMID MCOUNIM LHFRID LGMRI AT CL HSKR MAHAMTA BMCHIYT UMALK, VYHIA HSMM SHLM VHCSSA SHLM.

TRIZ. LPUMIM HZDK NUF MMDRGHTO, CDI SHCIR BHCHRA UMOKHA AT HREU, LMUN YDU LSNAHTO VLAZHAIY ACHRIM VLAZHAIY MNNO. VLPUMIM UIKR HNPFLA BAAH CDI LSCLL AT HIDIUA SHL HZDK, SHLA YHSR LO AFILU HLK MN HCHOSH SHIULIM MEUNIY, VCHZIRTO LMEULTO HOA MROMM UMOT CL HNTYOT HCHLOSHOT VHRUOT SHLO, VSL CL NSHMOT HULMOT SHISH LHM SHICHTOT BCHIY VNSHMT, LPI HMGUIM KROBIM VHRHOKIM. VLTWBH MZTRF HCL, MMASH HCL BCCL, CY NIYDI CQLOHO NIYDI. VTOV LB MSHTA TMID.

TRIT. HZDK HULION, HSOKK LSOD D' LIYRAIO TMID, CHIB LHAMIN SHLA YBA SHOM CHTA UL YDO. VAFILU AM NRACH LO SHHOA NCSSL BAIYZA CHTA, YSBV MAHABA, CY GM MA SNRAH LO SHHOA CHTA CRICK U'Z TSHOBH, CMTHCION LHEULOT BYDO BSHR HZIR VULAH BYDO BSHR TLH. ABBL BPNIMIOT LBCVO CRICK LDUAH BBIROR, SCHION, SHEDBR BA LIYO, HOA BUDAY TOV NULAH, RHOH D' NCHTHO LHOZIA IKR MZOLL, VSHSBOL UOD U'Z MCAOBI NPSH, MMHA SHEDBR MTDMA LCHTA. VYSHRI HZDK HM MMRKIM LA RK AT GOFU LBDO, VLA RK AT NSHMTU LBD HM MZHACHIM, ALA BCCL HULM CULLO HM MOSIFIM AROHA VMIROK, VMKRIVIM MMASH GAOLAH VISHOUA. VRAOI LDUAH SHCL MHSHBOTH SHLPUMIM AM HYO UOLIM BLB ANSHIM BINONIM, HYO MCHRIVIM AT CL UOLMIM HRONIM MOSRI, HZN HZN MLAIM MTHIKOT VQDASH ULION BPNNIMIOT. VHZDK, SHAR D' MOPFIV BKRBVO VTHORT ALHIO BLBO, GBHO MZHSHBOTH MZHSHBOTH HMON ANSHIM VHCHEIM VZDKIYIM, VMSLHT QDASH ULIONA SLLOLA LO, HIA AROHA ZDKIM. VCL MA SHIBORR LO YOTR CBDOU HUZZMI, VGDOLOT KDOOSHOT RZONOT, VBAHROT HCROTI ALHOT, CN YTRHCB AROHA ZDK ZA, VYHIA LDZR ASHR RBIM YBAO BO. UMVK CQLM ZDKIM.

תrieft. כל עונג שאין הערובות צער כל שהוא נמצא בו, איננו עונג כלל. והמעלה העליונה של צדיקים יש לה קורטוב צער, שהם מצטערים על שנמצאים אחרים שהם נקיים מחותמת.

תרכ. ותיקון העולם יהיה בו קורטוב של צער, על מה שאין תקנה להנחש שייה גם אז עפר לחמו, אע"פ שלא יזק מאומה, ולא יצטער בעצמו מזה, שיצדק עליו את הדין בדמימות, מ"מ קורטוב צער יש כאן, שמשלים את צורת העונג.

תרכא. על פי התנוצצות של רוח הקודש משלגים בבת אחת, بلا יגיעה, סדרי חכמה ובה, הכללים בקרובם עדן, יופי, קדושה, ברכה, אהבה, גבורה, ומשלגים את העולמות על פי השתלשות סדרם כמו שהם גלוים בנשמה, שהציבותה היא מכולם. המוכשרים לזו הסתכלות קודש זו, נתבעים הם לעסוק תמיד ברזי תורה, מצד עצמות ערכם, תורה לשמה ממש. וכל מה שהם משלימים יותר את אופים הרוחניים בזו הצחחות העליונים, הרי הם מתגדלים, מתפארים ומתנשאים. וכל העולמים כולם, וכל הנשמות שבתוכם, לכל מדרגתיהם, מתנשאים עמם, ושם ד' הגadol מתגדל בהם ועל ידם. וכנסת ישראל מתרבת, וגאותה מתקרבת. והתפלות מתעלות, ומתקרבות למרכז מגמתן, והולכות ונשמעות. והמאויים הולכים ומתתקים, וכל חפש הולך ונ מלא. יtan לך לבבך וכל עצהך מלא, ותגוז אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור. והתיקון המוסרי האמתי של הטהרה העליונה של כל המדות. וכל המעשים כולם שהם תולדותיהן, הולך ומתגבר בשפע, וכפוץ מים הולך אור חדש ופורץ. ולמלאות המבוקש האדיר בקודש של צדיק עליון, מכון אור עולמים. מתנועות נשמות מופלאות מחכין עזם להופיע בעולם, להחדש חיים חדשים, לכונן קודש קדשים, להסיר חליים מחולים, ויזהמות רוחניות מנפשות העשוקות. ומזו הרחיב הזזה העליון לוקטים אורות, וניצוצות, הממעיט אסף עשרה חמרים.

תרכב. הרצון העולמי, המחולל את החפצים כולם, המשביע לכל חי רצון, הממלא כל נשמה בטל חיים, הגואל משחת את כל החיים, המקבל שפעת אוור מכל המקורות العليונים מזילי הדוים, ומופיע על כל אוור וחיים, המרעיף טל חיים על התכוונה העולמית כולה, על הבנית כל, הוא יסוד עולם, צדיק עליון, עמו אוור זרוע ושמחה ישרי לב. בהופיעו בכל הדר כבודו, בתכוונה ההווית של העולמים כולם, בצוותם הכללית המאהדת כל, אין קץ לשzon, ואין תכלית לשמחה לב ועונג נפש, אשר יملאו חדי הדרים של כל עולמי עד, מרום עזם, מגדולה גדים, עד שפל חולשתם וקטנות קטנים. אשרי אדם עז לו בך, אשרי שותה מעני ענדיך, בלבתו בדרך צדיקים, ובחדבקו באור תורה, בזו חכמה ויפעת צדק ומשרים, לכונן ולבנות, ליסד ולשככל, פאר כל צבי, והדר כל צניף תפארה.

תרכג. כל עצובן בא מפני החטא, והתשובה מAIRה את הנשמה ומהפכת את העצובן לשמחה. העצובן הכללי שבعالם מקורו הוא בזוהמת הכלל הנמצא בחילו של עולם, מהחטא הרבים והחידים, ומהחטא הארץ המכוסה, שיצאה לפעול בחטא adam, שצדיקים יסודי עולם, ומשיח ביהود, שבתשובה על מהות חטא זה ומהפכו לשמחה.

תרכד. הנשמה מתגדלת מתחום ההסתכלות של העולם כולם, הגשמי והרוחני, ומתרגדלת מתחום אור התרבות הכתובה והמסורת. מה שנוגע לישראל ביהود, מגדל את כח אורה הפנימי, ומה שנוגע לכל העולם מגדל הוא את כח אור המקיף שלה. כשהשתאחדו יחד שני האורות במזיגה הגונה, יצא אור גדול מוחבר לכלים מעשיים, מחולל נפלאות רבות והמנון חדשות מרעישות עולם בשמחת עצם.

תרכה. יש ניצוצות חיים בעולם, שהם מוסיפים אור חיים בנשמה שקולחת אותם, וישנים כאלה שהם מחשיכים אותה לפיה עורך כמותם ואיוכותם, וערך ההחשה הטבועה בתוכונתם. הניצוצות שבמאכלים ומשקדים מאירים רק אם באים אחר שכבר הופיע או רחפה על הנפש. ההחשה מעיבה את המסק של הדמיון, שלא יוכל השכל הנפשי לחדור על ידו. והכשפים והנחשים כולם מתכוונה זו שולטים, ולא נחש ביעקב ולא קסם בישראל.

תרכו. את הרוחניות אין מתקנים בדורנו כי אם במילוי הגוף. הכהות הגוףיים של תלמידי חכמים, שנקלט יפה או ר הקודש בלבבם, מוכרחים לחזוק. ואיל אפשר לכחות גשמיים שיתחזקו ולא יורידו את הערך הרוחני והמוסרי מעלהו. כ"א כשהאור המחשבתי יהיה גדולה עמוקה ורחבה. וזה אי אפשר כי אם כשהעסק ברזי תורה יהיה גדול ומצויר. וכחות החומר, ומחשבות ורגשות חמימות. יתאמזו. על ידי כל המכשירים, שהם מתחזקים בהם, להיות בסיס לקודש. האומץ של החלק הקודש ביותר שבאהם הוא בונה את הכל, והוא נותן כח באומה, ובעולם, לרים את יסוד החיים, ולהופיע או ר בנסיבות רבות, יסודות, שכל אחת מהן מחייב עולם מלא.

תרכז. אי אפשר להוציא לאור את הניצוץ של קודש היותר נשגב, שהוא טבוע במעמקי הcpfירה, שהוא לעשות דברים לשם פעלם, את הטוב לשם הטוב, כי אם ע"י יוש פנימי מהאישיות המיווחדת, ע"י הספקנות שבאה לידי הדעה והיושר בצדקהם עצמם. והספקנות נוקבת עד התהום, עד הספק אם יש תקווה, אם יש חלק להיחיד העוגג השואל ודורש, בין צדיקים לעתיד לבא. ומנויות הספקות מתקבצים לאותו הערך של מנויות הספקות של cpfירה. ואחרי אבדת התקווה, גם היושר והטוב, ודורש את תפקיים, והולך הקשור בקדושת אמונה עליונה, ופועל טוב בשבייל הטוב שמתגלה לו בצורה של רצון אביו שבשמים, ומה שהוא מעלה מתואר זה. ואחרי הצלת ניצוץ אורה זה מהcpfירה, הטמונה בתוך היוש, מתחלת תקופת העז, ההולכת ומתרגדלת, היוצרת אורח צדיקים ההולך ואור עד נכון היום.

תרכח. כל מה שישסר להאדם והעולם זכיות מעשיות ושלכיות, בכל מדריגותיהן, כן יחסר לאור אין סוף המתנוצץ עליהם בהירות ציורו, ונדמה לעניין ערפל שאין בו כ"א תהו ובהו. וכל מה שיוסיף העולם דעה ושכלול, ככא היה ציור אור אין סוף מבוסם ומפואר, עד כדי לתן מחייה לנשומות, ומרץ לעובדה מחייב אל חיל.

תרכט. פועלת היא נשמת כל יחיד במערכות ההזיה כולה, כשהטוב מרובה בה מכריעה היא את הטוב הכללי, בכחה, וכיוצא בזה להיפך, השתקעותה של המציגות הפרטית בפרטיותה ממעטת את הפעלה על העולם כולם,

הרוחני העליון. בעת השינה כח החיים הרוחניים שואב הוא ממקורו, מטהר הוא מעין החיים העליונים, אם נתהרו הרצון, והחטא סר ממנה. החטא עצמו גורם חלישות הרוחנית, עד שהשינה סוגרת את כל פועלתו. אمنה יש מדיה שהשינה יפה לצדיקים ורעה לרשעים, אף על פי שמצד הגלי, חלקה החמרי, היא רעה לצדיקים ויפה לרשעים. התשובה לפני השינה מביאה ברכה כמוסה לעולם, ומברכת את הנשמה משפע מקורה.

תREL. הדמיון ישלח את קרני זהרו למרחוק, לציר תמיד מה שהוא חוץ מעצמותו של החושב, והשכלילך סובב لنוקודה העצמית שבנשימת החיים, ויציר את הנמצא בקרבה פנימה. ולפי זה הדמיון נדרש הוא אל השכל למען העזר על ידו להזיפה הרוחקה, והשכל עוזר וסומך הוא את הדמיון להסביר לו, כמה גדול הוא הרכוש האוצר בקרבו פנימה.

תREL. אחרי כל הרעש של כל מיני ההתחכਮות, המביאות לידי כל ההיסטוריה השונות למיניהן, ואחרי כל השיקוע היוטר עמוק במערכות רזים וגוני נסתרות, אנו באים לידי מסקנה, שעמל האדם ראוי להיות בכשרונו מעשה להבות טוב בעולם, בין אדם לחברו, ולכל היקום אשר על פני האדמה. והדעה צריכה. להיות עסוקה בהמון רב של השכלות מבורות, הנוגנות לעוסקים בהן חיים מאירים. וסוף טוביה יחידית כזאת, שמתקיימת אצלך היחיד, לחזור על כל ההמון כולם, לעורר את כל אחדרפי מדותו להכריעו לכף זכות, וממילא נעשה היקום כולו יותר נשגב ונעלמה.

תRELB. תכונתה של ההסתכלות הרוחנית היא סקירת הכל ביחד. וזאת היא טבעה המיוחד לה, שմבדילה מהסתכלות שכליות פשוטה, שהיא עסוקה תמיד בפרטים מיוחדים, שבקיים מקבצת היא אותם למדת כלל מאוחד. בעלי הנשומות המיוחדות לסקירה פנימית קשורים אליה בכל כח חיים, וצער גדול ועמוק הם מרגישים כשלוחים, ע"י עצם מפני הרגל או ע"י השפעת הסביבה, לעסקים, רוחניים או מעשיים, פרטיים. אלא שהם מישבים את דעתם, בהכרם את הכרח החיים לעסוק בכל המכשירים המביאים למלא המגמות. אבל בנפשם קשרו חפץ נעלם לקצר במכシリים, ולהאר במודם את האורה המגמתית.

תRELG. יש כפירה שהיא יהודאה, והודאה שהיא ככפירה. כיצד? מודה אדם שהتورה היא מן השמים, אבל אותם השמים מצטירים אצלן בנסיבות כ"כ שונות, עד שלא נשאר בה מן האמונה האמיתית מאומה. וכפירה שהיא יהודאה כיצד? קופר אדם בתורה מן השמים, אבל כפирתו מיוסת רק על אותה הקלייטה שקלט מן הציור של צורת השמים, אשר במוחות המלאים מחשבות הבל ותוּהוּ, והוא אומר התורה יש לה מקור יותר נעלם מזה, ומתהיל למציא יסודה מגדולת רוח האדם, עמוק המוסר ורום החכמה שלו. ע"פ שעדין לא הגיע בזה למרכז האמת, מ"מ כפירה זו יהודאה היא חשובה, והיא הולכת ומתקרבת להודאות אמונה אומן. ודור תהיפות כזו, הוא נדרש ג"כ למעליותא. ותורה מן השמים مثل הוא על כל כללי ופרטיא האמונה, ביחס של אמר המבטאי שלחן אל חמציתן הפנימי, שהוא העיקר המבוקש באמונה.

ת.rl.d. עמי היסודות האלוהים פשוט הוא שאין להבנים בכירורם בשל האנושי, אלא על פי הקבלה, מאנשים מופלאים, שהאור האלקי חדר לתוכך נשמהם. וכשלומדים את דבריהם, בהכנה הרואיה, בא ההשערה הפנימית, ומיישבת את העניינים על הלב. עד שהם דומים למושגים בשל הטבעי הפשוט. ולעולם צריכים לצרף אל המדע הזה את כח האמת של הקבלה, ואו נעים הדברים מאירים ושמהם כנתיניהם מסיני, לכל חד וחדר לפום דרגיה.

ת.rl.h. צדק עליון, שתשוקת האמת האלוהית גדולה היא בלבבו, אין צורך לדאוג מכל חטא, ומ"מ תמיד הוא מדויק באור התשובה, אבל תשובתו היא מרוחבת את דעתו ומופיעה עליו אצילות חן וקדושה.

ת.rl.g. הגואה בידיעה היא ע"ז ממש, שמציאות באדם שהוא יודע את הכל בשילימות, ונכנס ג"כ התוכן האלוהי של אור אין סוף בכלל הczior, וה"ז פסל ומסכה בסתרו של עולם. וענות הצדק מודעה לאדם, שככל מה שידע הוא רק התפשטות אור ומרקם מעשיים, ולא נחשב הכל אפילו כערך טפה מן הים, כיון שבאוור העליון, שהוא יסוד הכל ומקומו, אין שום ידיעה נתפסת.

ת.rl.z. כל המגראות, החמריות והרוחניות, שבulous, הכל בא, מפני שככל פרט משיג רק צד אחד מהמציאות, הגשמי והרווחני, הטוב בעינו, יותר הצדדים, שהם בלתי מושגים לו, הנם בעדו ראויים להיות אבודים מן העולם. ומה להשבה הולכת וمرשמת את כח פועלתה על היחידים והקבוצים, על הדורות והתקופות, שככל מה שהוא חזן מהחוג העצמי שלו הוא מחריב ומפרק. ומתווך בכך הסיבוכים מתגדלים, בדעות ואמונות, בשיטות החיים, ובארחות הצBORיות. והיחיד גם כן סובל הוא מהמוני הסיבוכים שבקרבו פנימה, שאין רגש אחד פונש את חברו בחבה הרואיה, ומה להשבה אחת דוחה את חברתה ברוח בוז ומשטמה. חליפות רוח, של ידידות, נעשה דבר נמנע, והרגשת יופי כללי, להшиб נפש, הולכת ומתדללת. לכל אלה הפגעים, שהעולם כולו, ואנחנו ביחד, סובלים מהם, קרואים הצדיקים, מייחדי היחידים, השכליים והרצוניים, לתקן, לחבר ולמלאות הטלת שלום בעולם, על ידי הטלת שלום בנשמהם פנימה, על ידי הופעת דעה שלמה וככלית, השולחת תמיד אור וחימם לכל העברים. זאת היא מגמת עובדים נאמנים, שורי עולם הולכים ומתגלים בהם ועל ידם. דיקנות גדולה בפרטים, חברה וקיים נמרץ לכל החיים המוחשיים ותביעותיהם הרואיות, והתעלות עליונה ברצוון ובshall, בהקפה אדירה, על כל חזונות החיים, על כל ההליכות המדיניות, על כל השינויים הנפשיים, על כל מערכי מהלכי האמונה, והאמונה, על כל שיטות המוסר, והכלכלה, על כל דרכי הטעם והיופי, על כל השビルים, שהאמת, הצדק, החן והגבורה, וכל עז החיים וההוויה, מתגלים על ידם. זאת היא מגמת הקריאה בשם ד', בכל עת.

ת.rl.h. יש צדק כזה, שיכל לעروب, שיתוקן העולם כולו, וכל ישראל ישבו בתשובה שלמה. ובזה הם מקבלים שפע חיים. וטוב גדול, בהקפה, מהאוצר العليון. מקור הברכות. וצדיקים כאלה מוכראים להמצאה בעקבותיהם דמשיחא, שככל ההשפעות באות בדרך הקפה, בסוד טוב איש חנן ומלווה. ואורהצדיקים זה מקדים את הטובה לבא לעולם, וממשיר את הדעות לקבל הופעות חדשות, שאין ראויות להן כלל. ומכל מקום לא יצא מזה שום תקלה, כי אם תועלת ותיקון, מפני שהדעות העליונות הללו יש בכחן להכשיר את הדור בהופעתן, שיוכל לקבל

את האור הגדול שבהן, ולהשתמש בו כראוי. ההקשר הרואוי לזה הוא העסק ביחידים, בהירות הדעת, ואומץ טהרת הרצון. מלה ד' חונן דל, ראשי תיבות, מיח"ד, וסופי תיבות בגימט' תשעים, שהוא צדי באוטיות, שמובנו צדיק. ועל ידו מתחפֵך כל הרע לטוב. וכל הטומאה לקדושה בסוף. אתה סתר לי מצר, ראשי תיבות אוטיות סמא"ל, וסופי תיבות בגימטריה קדושה.

תRELט. התורה ב עצמה, האידיאל של דעת היהדות מקורה, ברוחניותה ומעשיותה, הוא יותר נעלם מעוצמויות המעשה המדוייק, של כל הלכה בפ"ע ושל הפרטים הרבים. אלא שהעסק בתורה לשם מביא התלמוד אותו לידי מעשה, ומקיים באבاه את הפרטים בקו"ע ובושא"ת, שע"י טל של תורה הפנימית, מרגיש השם את כח החיים שהולך ומתפשט בכל ההיינט, עד שנוצר התלמוד כולו בכל הרחבתו. טוב לי תורה פיך מאלפי זהב וכסף. ו/orת פיך – ת"פ - בגימטריה תלמוד. התלמוד עם שקייא דאלינה, שהוא טל החיים שבו המוציא אותו אל הפועל, המציג את כל האורות של תורה שבע"פ ממוקרים, הם טובים מאלפי זהב וכסף, תורי זהב עם נקודות הכסף של הפרטים מצד עצם. התורה בכללותה ובמקורותיה, היא מהchia את הכל, ובירידה היותר גדולה - הקודמת לעליה, קדרותא דצפרא של בניין האומה ותחייתה - יצא אור חיים מהפעעת טל תורה המפעמת בכחה הגדול, להרחיב את גבול התלמוד, הכלול כל חכמת ישראל בהלכה ואגדה, בקדוש ובחול, מיסודי הלכות עד פרטיו דיןין, מנהגין, סייפורים, מאורעות, פיויטים, חלומות, הגינוי קודש, ושפעת אור נבואה כל שיעור הקומה הרוחנית, של יעקב ויישראל.

תרם. חyi התבוננותם החים יותר טובים, אבל העונג שבהם יוחש על פי אותו הלשד, שהעשור של הדמיון יפזר עליהם במידה הרואה. וכדי לשמר על הדמיון, מיוושם מיתרון, צרייכים המעשים והמדות להיות מסווגים יפה.

תרמא. אין הودאות בלבד, עם כל גדלה, קדושתה ותפארתה. היסוד לחיה הרוח, כי אם כשהיא מצטרפת עם חשיבות התוכן, עד שלפעמים תוכן חשוב יעלה בערכו עלויות אין קץ על תוכן ירוד ודאי. טוב לחסוט בד' מבטה באדם.

תרמבע. הענווה היא מחוורתה עם השלמות הרוחנית, שכל מה שהאדם משיג יותר את העולם ואת החיים, את שכלולים הרוחני והחמרי, את הצרכים הרבים של הכלל ושל הפרט, אז הוא משיג את קוצר ידו, את עורו, את השגתו, את מעט כח רצונו להיטיב, והוא נשפל ברוחו, והוא תמיד הולך ומתרعلا על-ידי חפצו הגדול להתקרב ביוטר אל הטוב המוחלט.

תרמג. היכולת לעמוד במעמד הפני ומנתק מהקדושה, רק היא תמן את האפשרות להרצון המשוכל ליצאת מן הכח אל הפועל, וכי' שלא נתגבר כח הרצון של הטוב בעולם כראוי, אין יכולת ג'כ' להנטק ממנו, רק בעקבא דמשיחא יבוסם העולם בכללו, עד שהרצון העצמי יהיה בתכלית הטוב, ולעומתו תתגבר היכולת גם על הנתקה הגמורה, ובחירה התתדבקות בטוב האלהי יהיה ברצון גמור וחפשי למורי. כשהנסירה נגמרה,

יש אפשרות לבניין עולם של תולדות עדי עד, ומתגלה זו זה בחוץפה דעקבא דמשיחא, שחלק ממנו כבר יצא לאור, ומי הגין כבר יכולם להציג מאורו זיו נחומיים וגבוריות עולמיים. לא כאדם הראשון שנברא דו פרצופים מחוברים גב בגב, כ"א פנים בפנים ידבר עמו.

תרמוד. השכל השלם הוא תמיד בהדר שלמותו. פועל הוא את פעולתו בשכלול ההוויה כולה, חודר הוא עד האדם המשוכל ברצוינו החפשי, ע"פ גדרים מיוחדים. בחופש הרצון מבטל לפעמים האדם את הסדר המתוקן שנគן לו - השלמות השכלית העליונה, המאשרת את הויותו הכללית והפרטית - וניתוקו מביא גרעון כללי, בכל מערכות שפעת השכל, וכששב, הכל מתרחב ומתמלא חיים.

תרמה. העולם ממחכה הוא לההתגלות הנפלאה, איך שהאדם והעולם קשורים הם זה לזה, ולפתاح על ידי גילוי זה את ההרגשה המאחדת את השנים הללו, על ידי ההופעה שתליך ותתפשט לבאר על ידה את גודל הפעלה שהראשון פועל על האחرون והתווכן ילק הלווך ואור, עד שה הפרדה הדמיונית, שנקלטה כל כך ברוחנו מצד חושי הבשר הקיצרים, בהיותם מנוטקים מחשוי החיים הרוחניים, תכללה כולה, ובמקרה תאבה הקשבה האחדות השלמה, ורוח האדם ברצוינו يتגלת בהוד גבורתו הרבה יותר ממה שהתגלתה עד כה בפיעולותיו הטכניות. והכל תלוי בתשובה, בשכלול הרצון, שאימוצו הוא אחד מתנאיו, וענדנו וקדושתו הוא עיקרו ומהותו, וקייםרו עם הדעה היותר עליונה הוא אור חיים, ועומק הופעתו בתחום האמונה, הבאה מתוך הכרה פנימית נשגבה מאד, הוא מקור אورو, שמננו יוצאות ההשערות הנשגבות, שעיל ידן מתיישב העולם הרוחני כולם, עם כל ודאותיו הנפלאות, העומדות ממעל לכל הודיעות שבulous, בגודל עצ רעננותן, ב עמוקKi הנשמה היחידית, השואבת את לשד חייה על ידי צירוף הקיבוציות הכללית, שהיא מקבלת את שפעה מיסוד ההוויה כולה, שחכמה אליהם שופכת עלייה תמיד רוחה, בחזון ובפועל. צדיקים, חכמים, גברים, נאים, עשירים ושליטים, לא יתפרדו עוד במהותם, כי אם כולם יחד ימצאו את התמצית העולה מהופעתם כולם יחד, על כל הרכוש החיצוני והפנימי שבחיים, שעצם החיים מתחווה מהם ומתעשר ומתמזג על ידם. העז הנמצא בכח החיים העליונים, המגלה את כשרונו בثور נצחות פוזרים, בכל בעל כשרון ובכל פלוגה לאומית ומפלגתית, יגלה על ידי אור הרצון בכל כלותו, והכללות תפיעת באורה השלם, שככל הפרטים ברוב עשרם הם כוללים בה בפועל, ובכל תנועת רוח קלה עולמות מלאים נוצרים וمتפתחים, מחוללים ומולדים ברוב העצומות.

תרמו. אמונה יותר מה마다 מבליה עולם היא, ולא רק אמונה של שקר, אלא אפילו אמונה אמת, כשהיא פועלת על הנפש היחידי והציבורי יותר מה마다 שהיא צריכה לפעול, עד כדי למזוג את כחה עם יתר הכוחות הרוחניים והמעשיים, הרי היא מטשטשת את העולם. ולסבה זו, נמצאים תמיד בעולם גורמים וBITS להתמעטות האמונה - למרות מה שנטית האמונה כי חזקה היא - כדי להעמיד את המצב על מכונו, והעולם קיבל מהאמונה את הטוב שבה כשיעור הנכוון. ולאו דוקא באמונה נוהג זה העניין, אלא גם בחכמה ומוסר ובכל כשרון. שאנו רואים שכשם שיש לכל הופעה טוביה מסיעיה, כן יש לה מפריעים מיוחדים לה. שלפי המבט הפרטי נראה הדבר, שהמסיעים הם מישבי העולם והמפריעים מבליו הם, אבל ע"פ המבט הכללי נראה לנו, שאלו ואלו בונים הם את העולם, אלה בחיקם ואלה בשלילתם. דור אחרון בכל תקופה,

בא ע"פ רוב בכח שולל, שאין תקופה נגמרה אא"כ שמש לה הכח הרוחני יותר עדין בתור כח משפייע, וע"י השפעתו ודאי הפיזיו את מדרתו, ורוב טוביה הביא שאין העולם יכול לקבלה, ונחפן לדועץ לו. על כן באה המדה של דור אחرون, דור החותם תקופה ומתחילה תקופה, שהוא שולל, וכיוף בהתגלות שלילותו ותעשה את תפקידה למחוק את הסאה, מתגלה הרופיו והאפסיות שיש בשלילה והוא עצמה מבוצרת לה את מקומה, שלא תתפשט הרבה. וההתפשטות היתירה שגרמה בהופעתה הראשונה, חזר ובא לידי תיקון ע"י המזוג הכללי. בעולמנו הנהנו רואים התנוועה הכפרונית וחוצפת הזמן ביסודותיו המתדומות למדועות ע"פ בקורס המקרה, מעבר מזה, התגליות החדשות והכרעתן לטובת האמונה מעבר מזה, יתנו את המשקל האלهي לרוח האמונה ומיוזגו.

תרמו. התפילה היא צריכה להיות כ"כ נובעת מקינות לב, עד שכ"ל חיוב עושה אותה קבוע, וזהו יסוד שיטת הסוברים שאין לתפילה עיקר מהט. על כן החלק המובהך ביחס לתפילה, היא תפילת ערבית, שגדלה היא במה שהיא רשota. ותפילה נקיה מכל צד קבוע נקראת פגיעה - ויפגע במקום - מדת יעקב, שבית תפילה קראו בית אלהיו לכל העמים, ביום אשר יהפוך לכל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ד'. ור'ת שפה ברורה שב- גם בתמורה של אמרת ב"ש הם שב, ורק המקום מחייבים ולא העניין, כי ממזורה שמש עד מבאו גדול שם ד', וידעו ממערב את שם ד' וממזורה שמש את כבודו. כי יבא כנהר צר העוקר כל חיוב, רוח ד' נססה בו להרים את דגל הרשות הנבחר מכל, סוד קירוב הר סיני ללא מ"ת דזקא, הביאני אל בית היין זה סיני ודgalו עלי אהבה - אהבה ממש, והעוז כולל בראשית תיבות, והטל בסופם. אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חי ושבתי בבית ד' לאורך ימים, והאורך ימים ביסודות המוחלט הוא אהבה ועונג, שמתעללה מכל חובה והכרה.

תרמת. הכח המהיה את נשמת ישראל היא העירגה הנפלאה לבניין בית המקדש, ולהחזרת כבודו בתכליות שלמותו האידיאלית המקויה, שרק צפיה זו מרוממת את רוח כל הדורות כולם, לדעת שיש תכלית נשגבה לחייהם והמשכם ההיסטורי. ובנקודה עליונה זו גנוו כל עז החיים של קישור האומה לארץ ישראל. וכל המצוות התלוויות בארץ, באיזה מידה שהם נוהגות, הן שומרות את הלח של תל חיים זה היסודי.

תרמת. כשהחשש מזדקה, רואים את הנשמה איך היא הולכת ומשתלמת, איך היא זורמת ושותפת, פועלת ומזהרת על עולם מלא. וכל מה שהמעשים יותר מתקנים והתקנות יותר מתרבורת והשכל יותר מאיר, התרחבותה של הנשמה החזקה והעליזה, החפשית והבטוחה, הולכת ומתחשת. הפרטים של ידיעות, הרגשות, עובדות, אמונה, כוונות ורצונות, הנם רק פלגים קטנים, ששתפי אורה הרבים נוהרים ממש, בהופיעם ממוקור חיים.

תרגנ. שני חסרונות יש להמחשה הלאומית, שהיא מוכrichtה להשתלים כדי להשלימים, מקום אחר. האחד, שאינה מספקת כראוי את עניין הפרט, והפרט יש שלפעמים תביעותיו הן גדולות, וכשאינם מושלמים, בין בצורתם הרוחנית בין בצורתם החmericית, נעשה הכל נפגם, וכח הכל גם הוא אינו איתן. והשני, שאינה יכולה מחשבה זו לתאר לה, כי"א את חי עזה", אבל איך להשלים את הנשמה, ולעשות את הגשר שבין חי עזה

לחיי עוה"ב מובטח, זה צריכה המחשבה הלאומית לקבל מהשפעה הרוחנית העליונה, שהיא פילוסופית, אלחית, רזית, חברית, ועומק האמונה כאן הוא מוצא את תוכנו.

תrnga. קשה מאי לאדם אחד להכליל בקרבו את הרשימים שבעולם החיצוני בסדר נכוון, ועם זה יהיו גם הרשימים של העולם הפנימי שלו מסודרים יפה. ע"פ רוב, כשהאדם פונה אל העולם החיצוני, עלולו הפנימי נשכח ממנו, זיכוך מחשבותיו, רוממות רגשותיו, טהרתו מדרטו, גבורתו רצונו وعدינותו, כל אלה הם דברים שצרכיים שימת לב שלמה. התורה היא מיוחדת מתחן עניינה האלهي, שהיא כוללת שמים וארץ, נשמה ועולם, וע"י השפעת לימודה וידיעתה המרוחבת, מתמזג הרוח ומשתלם באופיו השוניים, החיצוניים והפנימיים, מה שלא תן זה שום חכמה אחרת, ושום חינוך אחר. אמן המחשבה האלhit, היא עצמה היא יסודה של תורה ונשמה, אבל אי אפשר לה להקלט יפה, כ"א או ע"י תכיסים של לימודים גדולים ורבים, שהכשוו את הנשמה במעט חפשי כזה, שהיא יכולה כבר לעמוד במכון האלhi, לעין בהרחבה באותם הרעיוונות שהשכל המוגבל הלוקה מהרגל והחושים סותר אותם, או שבדרך פלא היא חוננה בכרזון רוח פנימי כזה - שההשתכלות האלhit היא מוכשרת לה לפי תכונתה - שלפעמים יעלו גבורים רוחניים כאלה על במת החיים בתור חזון מפליא, וחותמים הם את חותם על פני דורים.

תrngb. רואה היא העין הבירה, אין כל מוסד שלוקח לו תוכן של קודש מקור ישראל, והוא בעצם משלח את שרוויו באמה אחרת, שואב הוא לה מכנסת ישראל וממעט עי"ז את חילה. כ"ז הוא כשהמצב של האומה אינו מוכן להשפייע בצורה של שפעת חיים כזאת, שהinicיה ההולכת ממנה לא תמעט את חילה, ותשוב אליה בהוספה אומץ. אמן גם בمعد הירוד, גдолי הסקירה מכיריהם את הצינורות שדרכם הלשד הולך למרחקים, ובוחנים הם אותו בכל צורותיו, ומהזיריהם תמיד את הטוב המקורי לשratio. אמן, תעופה גדולה צריכה היא הנשמה הגבוהה לעשה בזיקוקה לעסק רזי ענק זה, וברוממותה לא תוכל להופיע את אורה על שדרות רבות מהנשומות התלוויות בכך עצמה, אשר רק בהיותה פונה במבטה לחוגם הבינווי, מתקשרים היחסים הנעלמים, והן מתעדנות ומקבלות חיל פנימי גם בלי דעתם. אשר על כן, אין תעופה עליונה זו של החזרת הלשד הנמשך למרחקים זרים, נוהגת תמיד, כ"א לפרקם, בעת המוכشرת ביותר, שההרגשה הפנימית יודעת, שכפי המצב, הכינה הנשמה המעליה השורשית לשד חיים ואומץ להנפשות הרבות התלוויות בה, באופן המסביר להעמידן בצדינן ורענוןם, עד כלות העבודה העליונה של התעופה, המركיעה את פעליה לשחקי שחקים.

תrngg. לפעמים אדם עומד על מצב כזה, שהוא צריך לשאוב הכל, מהשגתו, ואין צריך להתחשב עם המדות ותולדותיהן, שברית כרותה היא, שבהתרכזות הדעת כולט יתרוממו, ובתרתו יטהרו. ואין למוד את התוכן של המדות ביחסו אל הטוב והרע באדם נעה, שאור הדעת שופע עליו במעינותיו רבים, באותו המדה הבינוונית, הרגילה אצל אנשים, שהייהם הם רק חי רגש ודמיון, שבאמת ההבדל ביניהם הוא יותר גדול מההבדל של חי השינה והחלום לחי הערות והמחשבה הבירה.

תרנה. ההשגות הרוחניות מתגלוות לאדם בדרך פתאומי. וכשם שאינו נופלות תחת הזמן, ככה אין נופלות תחת הדרגה של מדידת האפשרות והמנעות באוֹתָה המדה שהאמת הזאת נמדדת בהשגות שכליות אטיות, הבאות לא בדרך שטף של נחלים, כי אם בקמוץ טיפין טיפין.

תרנה. ההשערה הרוחנית מתבוננת על חי הנשמה במתינות, בידעו הholכֶת ומתבררת, עד שיויצאת שורת חיים זאת מכלל צל של חיים - שם באמת תיאור של מות - אלא היא מתבטלת בכל הודה ועוזה, בכל כבודה ועדנה. וכל הקודש, הטוב, המוסר והצדק, מוקשרים בהופעה זו, שהיא מתרוממת לעולמים האלוהים, מלאי זיו ונוגה. פוגשת היא השערה זו בחיה הנשמה בקדמות הויתה, לפני התגלומות מעשה בעולות גופניות גבוליות, יודעת היא בבירור אחר בירור את כל מגמותיה העתיקות. וככה הולך החוט ומשך במגמות העליונות, שהולכות ומתרכבות בכל משך החיים, ע"י הסתכלות חפשית עליה אללה. וממנה באה הסתכלות לבירורים מלאים על מהלך החיים העליונים של גבורה הנשמה, אחרי הקפת החיים המשועבים לענייני הגויה. וההתמצגות של הרוחניות הפרטית עם הרוחניות הכללית, עם צורר החיים, הולך ומתרחב בדרך מנוחה ושלות צדיקים. וכל השאלות היותר סתוםות בחיה הרוח הולכות ונפתחות. והחאים המשיים, הגוףניים, הולכים ומתאמצים, ונעים שמהים וմבוססים ע"י מה שאחרית ותקווה ומגמה רחבה עומדת לפניהם. והאור העדין של הרגשות היותר קדושים, המקדשות את החיים במילואם, הולך הוא ומתרחב, עד שניציו מחיים רבבות עם, חי שעה וחוי עד.

תרנו. כשהיראת מתגברת בלבו של אדם מצד בהירות ההשגה, צריך הוא אז להסתיר בצל החסד האלهي, ע"י כח התשובה העליונה, המחדשת את כל ההויה עמוק שרש, שהיא מתאימה אל הצייר של השלימות העליונה שאינה יכולה להתגשם בפועל, אבל היא תמיד נשתקת, ובלב יש צער מתוק להגיעה למדרגתה. ע"פ שהמעשה והחאים מכירחים את האדם לדרכ' מיצוע, מ"מ החשך הנשמי לאשתבא בגופה דמלכא הוא بلا גבול.

תרנו. כשמרגיל האדם את עצמו לשמע קול ד' מכל דבר, בא העניין עד התוכן היותר עליון שברוח האדם. שהוא השכל, שהוא דוקא הוא מכסה יותר מכל את העניין האלهي, מפני שיעללה במחשבה, שיש כאן כח שכלי מיוחד שעושה את הציורים השכליים. אבל על ידי הרגל הטוב, של הקשבת קול ד' בכל דבר, מתגלה אליו קול ד' גם בשכל, והוא דוקא בשכל ימצא את ההתגלות האלוהית האמיתית. וכל מה שיסוף חקירה והתפלספות יוסיף קדושת אמונה ודבקות. והערת רוח הקודש.

תרנה. מהות העבודה יש בה שני תוכנים, יש עבודה דמיונית, ויש עבודה ממשית. הדמיונית היא מיסודת המשיך רגשי האדם לעניינים גדולים, והגדול מן הכל לא הוא העניין האלهي, ומתווך שהרגש יתמשך אחר הנשגב לא תהיה העכבה מצד הגוף וכחוותו כל כך להתגברות הרוחנית העליונה. אבל העבודה המשית היא ממש תחיתת הרצון, והגברת הנשמה האלוהית, באדם ובכולם, על ידי מעשים טובים ושכלים אמיתיים, וכל דבר קדוש ואמת, על פי הטהרה השכלית והופעת אור התורה, בההערכה המביאה לידי עבודה זו, מתגלה לאדם תוכן

חיים, שיש לו מה לעשות בשביל הטוב היותר עליון שיתרבה בעולם, וממילא כל דבר גדול המביא טובה כללית הוא בכלל, ואם הוא מהדברים שהטוב גלי בהם, איןו אובד בזה את ערכו, אלא שנשאר הרבה ממה שהטוב גנו בו, וערך טובו הוא סגולי אלהי, שהם כל פרטי המצוות, והמדות העליונות, שחסידי עולם גבורי הרוח חיים על פיהם בתם יבב, ובשמחה ישרים, ורוח גבורה עליונה, המרוממת אותם מעל כל המעשים.

תרנגול. העבודה הפנימית יש בה משום סידור המחשבות, שהוא עצם חי התבוננות, וסידור הרגשות, שהוא חי היפוי והשירה, ויחוסם של אלה התכונות השונות זה לזה, לכיוון איך הם מתלכדים ביחד, ופועלים אלה על אלה, ובאייה אופן הרכבתם עולה יפה, ובאייה אופן הם צרייכים להתחלק כל אחד במערכה לבדו.

תרס. בשפע רוח הקודש מרגישים איך רוח החיים האלהיים מאור חי העולם הולך בכל הליקות החיים, בכל הרצונות, בכל העולמים, בכל המחשבות, בכל העמים, בכל הבריות, בכל הליכותה של תורה ומצוותה, המעשיות השכליות והרגשיות, ובכל התולדות היוצאות מהן ובכל הדמיונות וההתפעליות הנפשיות, המתילדות על ידן. מכירם על ידי הופעה זו, העליונה הרבה על השכל המצויץ, את יקרתה של קדושה ואמונה, של עשיית כל דבר לשם שמיים, ומרגישים איך החיים הרוחניים, המחיים ומעודדים, מתחפשים ממשותיו הקדושים של מלך الملכים הקב"ה, לכל התורה כולה, לכל אוטוותה, ולכל נשמה פרטיה מישראל, ולכל העולם כולם, על ידי השלמתם. ללא סיוע של רוח הקודש כלל, אי אפשר לבאר חזונות רמיים. כמו נועם התורה והאמונה, תפקיד העבודה התפללה ודקדוקי מצות. רוח הקודש מתלבשת היא בחכמה, בחכמה של קודש, ואפילו בחכמה של חול. הלבושים הם לפעמים מכונים למדתו, ולפעמים יש בהם משום חסיר ויתיר, כשהם חול על גבי קודש. אבל בקודש שמלביש קודש, הכל כפי המדה, מדוCMDTO.

תרסא. מצדדים שונים TABA ותגללה התשובה. אחד מיוחד מצדדי אלוה יהיה הצער על העלבון שנעלב הרוח הגדול האוצר בכל מה שהנחילונו אבותינו, שאין שיעור לעוזו וכבודו. והרוח הגדול מקורו מקור חיים, המקור האلهי העליון, שהולך ונמשך מדור דור, וכשמשיים אליו לב הלא מצויים בו הכל, כל חמלה וכל תפארה, והחושך הכספי גרים להיתלש מקרן בן שמן זה, ולהתעוות בשדות זרים, שאין בהם לשד וחימם בעדנו כלל. הצער הגדול הזה יתרץ בעז, וילוח אליו כה של ישב הדעת ומתיינות, לדעת ג"כ מה שיש להבר מתחוך כל דרכיו התעהה אשר נכשלו בהם. חופש הקדש הפנימי שבנשמה יצא ממאשו, ובזמן עז יהל כל רוח עז לשאוב ולשתות לדוויה מאותו מקור החיים העליון. והדעה והרגש, וטעם החיים, השקפת העולם וחפץ התהיה הלאומית, תקון פגמי הנשמה והתקומות העז הגוףני, הסדור המדייני וחמדת החבורה בארכחות דרך ארץ וסבלנות הגונה ביחיד עם קנהה היה נגד כל מתועב ורע, נגד כל דופי וכעור, ומסירות נפש פנימית بعد האמצעים שהטוב הכללי העליון מופיע ויכול להופיע על ידם, - כל אלה ייולדו ויתגלו אז בחטיבה אחת, אשר לחמכם צרייכים אנו ע"י הכשרת הלבבות לאורה של תורה האמתי הפנימי, רזי תורה אשר לחמכם צרייכים אנו ע"י הכשרת הלבבות לאורה של תורה האמתי, אשר ע"פ ההשפעות, שהופיעו על אלה אשר דבקו בהם בלבד הבהיר הרואוי, כל-כך רבו המנקרים אותם והמליעים בהם. דока מאור חיים זה, אשר השפעות בלתי מוכשרות אלה מצמיהות ממנה סכנת ואסון העולם, - דока ממנה צמיה ישועתו ישועת עולמים שלו, הופעת

אור הטוב העליון להחיות על ידו את הכלל ואת הפרט, להקים את סוכת דוד הנופלת ולהסיר חרפת עם ד' מעל כל הארץ.

תרסב. ע"י מה שכח המדמה מזדכך - בזכות טהרת המחשבה, ומעשים טובים ומדות טובות, ותשוקת התורה והחכמה - באים להרגיש את השפע של החיים, איך שהוא הולך מאור א"ס להחיות את כל העולמים כולם. והנסמה מתחלת להיות מארה, ומتمלאה חכמה ואורה מעונגה קדוש זה. כי עמך מקור חיים באורך נראה או.

תרסג. לעולם אין אדם צריך לעזוב את גדולת אור הנעם בדבוקות האלהית העליונה, בהרחבת הדעת, ולא יחוש כלל מה שנראה לו שלא נתבררו עדין מעשיו, وك"ו מחשבותיו, מזגיו, דיבוריו ורוב עניינו, ואע"פ שהוא מרגיש את חולשת רצונו, מ"מ הוא יעשה את שלו, ויהיה נדק באור העליון שהוא יסוד התורה. ואם יוכל להדק בנקודת השכלית העליונה לפי מדתו ומדריגתו, הרי הוא עומד במדרגה הגונה מאד. ואם מרגיש איזה מסך בשכלו עד שככל ענייני צירויו אינם יכולים להיות כי אם ע"פ הדמיון, מ"מ כיון שתשובה אלהית פנימית מונחת בקרבו, והוא מכיר שרצון היסודי הוא להיות דבק בחיי החיים, באור ההויה העליונה בכל החמדות, כל הנצחות, כל הענוגים, כל השלומים, וכל הגבורות, הפארים, התהילות, והזהירות, ממנה הם באים - ונפשו עורגת לקודש קדשים העליונים, הרי הדמיון שלו הוא הלבוש שבתוכו מתחלים השכל העליון - שהוא אור ד' באמת והוא יסוד שעשויה התורה והחכמה כולה - ע"כ יתמלא מזה גופא אורה ושמה. ולפעמים ע"י תמידיות התשוקה האלהית הגוף נחלש, בזמן שלא נתעה עדין לגמרי, עד שע"י החולשה מתבטל הוא מתחורה ומתפילה, מ"מ לא יתן אל לבו להתעצב, כי"א ישמח וייעז בחלוקת הטוב, שחולשתו באה ממקור קדוש ועליון זה, ושברו על ד' אלהיו, א"ת שברואלא שברוא בימין, וימין ד' רוממה וועשה חיל.

תרסד. החושב בתפילה שמשנה את העניין האلهי, ה"ז מחרף ומגדף, והחושב שאינו משנה אלא את עצמו, ה"ז מקטין את ערכ התפילה, וימה יחד את כל הערך של העבודה האלהית. אבל המכון, שהוא פועל לשנוצה את עצמו לטוב, וע"י היחש שעצמות הויתו משתנה, משנה כל הערך של כל ההויה אליו לעילוי ולטוב, כי ההויה כולה מתפעלת מאחד מחלוקת הרוחניים בלבד. וכל מה שהתוכן הרוחני המביא את החליפות הוא יותר נעלם וייתר כולל, כן השינויים הם יותר עצומים וייתר פעולים בשפעת טובתם. והוא העוכב בכוננה הרואיה שהנפש מתמלאה ממנו והעולם מתברך.

תרסה. הצדיק שנשנתו גדולה מאד, יש לו הביעה פנימית, שככל תפילתו תהיה ע"פ עומק הדעת הבהירה, והדמיון ישמש בה רק שימוש נטפל, וכשע"פ סבות שונות אייננו מכיר את ערכו, וחפץ הוא להתפלל כאחד העם, בתפילה בנויה ע"פ הדמיון השטхи, מרגיש הוא אז מכאובי נשמה לאין שיעור, ודין כל מחשבות הקודש ורגשותיהם כדי התפילה.

תרסן. כאשר בוקת אור הדעת היא גדולה מאד, מתחפה גם הדמיון לענין שכלי טהור, שהוא מוסיף עוד תכינה של חיים מרגשים בתעופת ההשכלה, ומוסיף בזה צחצחות עליה.

תרסז. התפילה פועלת לפי הערך של מהות הרצון של המתפלל. הרצון הטוב לגמרי הוא מחויב המציאות בעצמו, והוא איןינו כ"א במקור העליון, או א"ס. וכל רצון מוגבל, לפי ערך טובו ולפי ערך העומק של הטוב, כך הוא אומץ מציאותו, ולפי אומץ המציאות שלו כך הוא אומץ גבורתו לפועל. וצדיקים גיבוריים כהם, וחפצם טוב, ולפי מדריגתו של כ"א מהם בטובו תפילה פועלת, הצדיק בן צדיק טוב רצונו יותר עמוק הוא הצדיק בן רשע, ע"כ תפילתו יותר נשמעת.

תרסח. אין המחשבה האצטילית שלמה באדם, כשהוא מתנסה לציר את הטוב הכללי, ולהתאמץ לחשוך בו לעצמו, ולעולם כלו, אלא אם כך היא מחייבת אפשרות לצורת חיים כזאת, שתב�ם את העולם, بما שתתקנן את תוכנות החברתיות, ותכריע גם כן לטובה את החיים הפרטיים, בין בחיצוניותם, בין בפנימיותם, ותעמיד את היסוד לבסס את מעמד החיים באופן כזה, שהחיים הנצחיים, שהם קשורין בזיכוך הנשמות, וAIMOZHN הרוחני המוחלט, הם יהיו נמשכים והולכים מהתקין המסודר של המעמדים החברתיים והפרטיים, ומأוצר המחשבות, שהמחשבה הראשית גורמת להרייך על החיים. כל מחשבה שהיא מפרקת את תיקון העולם וסדרי המדיניות ופורחת באוויר רוחני בלבד, ומתפארת בתיקון נשמות והצלחתן, הרי היא מיוסדת בשקר שאין לו רגלים. וכל מחשבה שדבר אין לה עם הרוממות הנצחיות, ומתעסקת רק עם סדרי החיים החמורים ותיקוניהם, אפילו אם יהיו בה תוכנים מוסריים וארכות צדק ומישרים, סופה להתעדר, מפני קטנותה, ומפני הזומה והסרחון שהחיים החמורים לקוים בהם בטבעם, כשהם מנוטקים מיסוד חיים נצחיים ותשוקתם. ביחור תוכר חולשה של מחשבה קיבוצית כזאת, بما שתשים את מרכזה רק בצעירים, סופה להתעדר, שהחיים החמורים משחקים לפנייהם בכל מהתלותיהם ושגינוייהם, וזקנים לא יכולים לחתה בה חלק אמיץ, כי אם ברצון עשוי ובלב מיוASH. וכך היא המדה היוונית, להבית על הזקנים במבט בוז, כדי אריסטו, בריטוריקה. ומה לקויה היא מחשבה ציבורית, שאינה יכולה להתפשט יפה על כל חלקיה, ונאמר, כי מלך ד' בהר ציון ובירושלם, ונגד זקני כבוד.

תרסט. לפעמים יש מנהיג גדול והדור אינו מתקן, ולעומתו מנהיג קטן ממנו, אבל הדור מתקן הוא. ודورو של שלמה יותר גדול הוא משל משה, אלא שאין העיליים בדור עצמו, אלא בכלל סדר העולם, וע"פ סדר העולם היה אז הכל מתקן, סירה באשלמותה ביום שלמה. אמן יש ביסודו עולם מצד פנימיותו ויש ביסודו מצד חיצוניותו, ובכלל מצד החיצונית, כל ימי החורבן אין לך יום שאין קלתו מרובה مثل חבירו, אבל מצד הפנימיות העולם הולך ומתבשם. ועקבתא דמשיחא הוא מצב של ירידת חיצונית וביסוד פנימי, ע"כ הוא מביא לאורו של מישח שבו מתחמא הכל, גם הביסוס החיצוני, כי כשהפנימיות מבוסמת, הכל הוא מאד לבשם את החיצונית. ובבעל רזין צריכין הם להודיע לעולם, שהירידה שלו היא רק חיצונית, אבל בפנים הכל מתעלה, וממילא ההארה היא גדולה. ועצם הנשמעות גדולות הэн, וגם בתוך החוץ יש גדלות וקדושה. וכי יבא כנהר צר רוח ד' נססה בו. והתשובה בזמן זהה היא תמיד תשובה עילאה, תשובה מהאהבה, שזדונות נעשים זכויות גמורות, והחטא אינו יכול לפגום כ"כ כבדורות הראשונות, מפני רוב הביסוס של העולם ושפע

הרוחמים והחסדים שזורחים בו. והצדיקים שבדור יכולים להמשיך שפע של חסד גדול זהה, עד כדי למחוק לגמרי את כל עוננות הדור ולהפכו לזכויות ממש, גם ללא תשובה גלויה מצד הדור, כ"א ע"י התשובה השכלית של הצדיקים לבדם, שהם שבים בעד הדור כולם, ובמה שבחתמתם הם ממחברים אליהם את כל הנשמות כולם של הדור, עד שהן מתחברות עמהן, ונעשה כולם שלמות ומצוות. וההזהקה החיצונה החסורה להם מתמלאה מיד מהבהקת האור שבൺמת הצדיקים, מה שלא היה אפשר לעשות בעת שהיא חסר הביטוס הפנימי.

תרע. הרצון הכללי, של הרוחניות שבאומה, יש לו מדותו. ולמעלה ממנה הוא הרצון של התוכן האלهي, לפי השגתה וחיה הפנימיים והחיצוניים. כל זמן שהתוכן הרוחני של האומה הוא מלא וגדול, מתגדל ממילא, במידה יותר עליונה, האור של התוכן האלهي שבהשגתה, והمبוקש של מציאותה מצורע בגנים בהירים; ולמעלה מזה מתגלת בגנים בהירטומבווקש של כל הוויה כולה, שהוא זו דעת עליון. כשירדה האומה בגולות המרה, נחשכה נשמהה, והשגת מבווקשה הפנימי של מציאותה ומארוי חיה נתקתה, עד שאינה מוצאה כלל את נתיבותיה, ומכל מקום יש בקרבה איזו השגה חלואה, של רשות אורה, שמנעה זורה אור כה לפי הערך לצדיים וחכמים דורי ד' בכל לבבם גם במחכים, וכי אשב בחושך ד' אור לי. אבל העניין האלهي והמגמה העולמית, אם הייתה עומדת במקומה ובדרגתה הראשונה, לא יכולו להתאחד איז עם מגמתה העצמית, ואז היו חייה בגולות נוטלים להם דרך חול, באין פנות לתקשר עם המגמה האלילת של צור כל העולמים, צדק בכל הדורות. מה עשה הקדוש-ברוך-הוא? כשם שנתמעט האור הזורה בה לגבי תוכנותה הפנימית, כן ירד האור האלهي הכללי בעולם, והשגב של העניין האלهي שהוא אוור חי העולמי איננו מבהיק כי אם באור קלוש זהה, שהוא יכול להתאחד עם האור הזורה בנש망תו של ישראל, גם אחרי הירידה שגרמה הנפילה הגדולה שנפלה עטרת תפארת ישראל משמים ארץ. ובחיות העניין האלهي הכללי בתור אוור העולם עומד במעמד זהה שוב העניים הולכים ומתחברים, והמגמה של מציאות האומה ברוח קדשה הפנימי והמגמה הכללית האלילת הגדולה של הוויה כולה יכולות להתאחד כאחד, ומילא הן מתחברות ביחיד בזמן, ובൺמתהן של ישראל בפרט ובൺמת כלות האומה בכלל, והן מוכנות יחד לעלות בישועת גוי ואלהיו, אני והוא הושיענה נא.

תרעא. כשאדם שבבתשובה מהאהבה, צריך הוא לסלח לעצמו את כל עונותיו, כמו שצריך לפיס את חבירו על עבירות שבין אדם לחברו כדי להשיג סליחתו. ולאחר שבעניינו עצמו יהיה מכופר ונקי מחטא, יתעורר עליו הקודש של חלק גבואה, שיתהפכו כל עונותיו לזכויות.

תרעב. כל מה שיתברר יותר לאדם, שהتورה ורוחניותה העליונה היא סבטה העליונה וכלי אומנתה של הוויה כולה, בכל רוחב מושגה של מלא זה, של כל הגשמיות וכל הרוחניות שבעולם, אז יתרעה הרעיון עד כדי להבין ולהבין, שככל מחשבת קודש, וכל דבר קדוש הוא נادر ומייצ' בחילו הרבה יותר מכל המציאות כולה, ולא יוכל לעמוד בפני השיגוב והשלטונו של דברי התורה והתפללה ומחשוביהם לא כל ציור של העולם המוחשי, גבולייו והכרחייו, לא אידניות הטבע ומהלכו, ולא כל רעיון הגיוני, מוגבל ומתואר

על פי דרכי הscalar והחיפוש שבמחשבות לבב האדם. כי אור הקודש, הנעה מכלם, מושל הוא על כלם, מנהיגם ומכויריהם, ומaira את הכל באורו. פתח דבריך יאיה.

תרעוג. עיקר העבודה הולכת ומתבררת לאדם, כל מה שידע שאור החיים האלוהים העליונים מחיה את כל עניינו הרוחניות שלו, בשכל וברצון, ברגש ובנטיה, בתכוונה ובמדה, כשם שהוא מחייה את הכל בהריה ובישות. ואז יוטבע בו טبع של דבקות אליה קבואה, שתליך ותשתלים בכל עז תכיסיה, לפי גדלות ההשגה, לפי רוב החכמה הרוחנית, ולפי התעלות המדרות והמעשים, ולפי עליית הרצון ויצוק הנשמה בהכשרה להסתכל בעלייה העולמים כולם בהדר זיו רוחניותם. ויתאמץ יותר טبع קודש זה, כל מה שיתהפק הרע, העצמי והעולם, לטוב, והחוושך לאור, לא רק בכללות, אלא גם בפרטיות, על ידי הופעת קודש בכל יום תמיד.

תרעוד. הרע מצטער הוא בהגדלת הטוב, וצדדי הרע שבנפש ושבעולם מצטמקים ורע להם בזה שנאות ד' ואור הקודש מתרחב ומתפשט בהם. ומה האדם מרגיש צער בתחילת גשותו לעובדה עליונה, אבל צריך אז להתרום עד לידי מדה זו של גבורות קדושות. וגדלות הנקמה שנתחנה בין שתי אותיות כמו דעה, והרצון של ביעור הרע והתמעטותו, הולך ומשתלם ובא למגמתו ע"י צعرو, שהיא תחילת נפילתו, ואז כל מה שהיסוד הרע שבנפש יוסף צער, יוסף הטוב שבו - שהוא העצימות הקיימת העיקרית - עונג ונחת. ודוגמת הפעולה הזאת שבנפש יעשה בעולם כולו, וمعنى אורו של משיח מתנוץ איז. ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הרע והוא היה לדור המלוכה.

תרעעה. לפעמים צריכים להכיר את הפעולה הרוחנית של העבודה הפנימית ואור התורה והתפללה בכללה בפנימיות הנפש, וממנה יוצא האור לעולם כולם, ולפעמים צריכים לעמוד במעמד כזה, שאין הנפש כי אם מדה מודדת, כמדת קרקע וכליים, וההופעות הולכות ומארחות לעולם כולם, וסוף הכאב לבוא גם כן להופעת הנפש היחידה, שמנה נבע אור זה. מדה זו האחורה משמשת לפעמים מצד גדלות ולפעמים, מצד קטנות, אי אפשר להפוך המדה האמצעית, וצריכים להחזיק דוקא בגדלות עליונה, להופיע אור בעולמים כולם. כי אשב בחשך ד' אור לי.

תרעונ. הצדיק שהוא במדתו הרואיה, שכשרון גאונות הצדקות חנונה בקרבו מחסד עליון - כשם שכשרון האמנות והשירה חנוניהם הם לבעליהם - הוא כולל בקרבו את כל הדיעות, המחשבות, הרעיוןנות וההשפות. הוא מאגד את כל הפוזרים, ומה שנחשב סתירה והיפך לכל העולם כולם, אצלו הוא מושב ומואגד באגד מאוחד ומיחיד. ומעומק האחדות שבנשנתו, הוא משפייע שלום ואהבה ואחדות חיונית ופנימית על כל. ותמיד עובdotו היא לאחד ולקשר, וכל קשר רוחני שבמחשבתנו מרבה שלום בעולמים כולם.

תרעוג. לגויות בריאות, טהורות ונקיות, הדורות במדתן גם בחיזוניותן, ולנסמות אציליות זכות, אמיצות, ומלאות חן, לזה צריכים לשאוף להרבות בעולם, ובראש הכל בישראל, ומחילה כל בין תלמידי חכמים. כל המחשבות שהן מפריונות את הקשר של המבוקש הכפול הזה צריכים לדוחות, וכל מטרת החיים צריכה

להיות להוציא אל הפעול את המבוקש הקדוש זהה, בין ע"י אמצעיו המעשיים והשליליים, בין ע"י אמצעיו הרוחניים הסגוליים.

ת clue. בכל אדם יש דמיון שמלביש את השכל ונוטן לו ברק והידור נוצץ, וכל מה שהוא לנאותו אינו חוץ, אבל המותר מזה יוצא כבר מסדר הקדושה, כיון שאין אור השכל שורה בו כלל, וונעשה שד משדי. ובעולם, השכל העליון, האלקי, המPAIR להדמיון, הוא יסוד הנסים, המתגלים ברצוּן ד'. מפני שכל ההויה המתוארת בחוקיה אינה כי אם לפי הדמיון שלנו, רק אור השכל של חכמה תחתה מאיר בו, להיות חקי הטבע מסודרים על ידו, ואור השכל העליון שולט הוא על הדמיון ומבטלו, ובתווך ארג זה נעשו הנסים. ונס ודמיון עולים בקנה אחד במספרם. וזה לעומת זאת עשה האלים. נתתה ליראיך נס להתנויס מפני קשת סלה.

ת clue. לעיתים מתחילה העבודה בשמחה ובאור דעת, מפני שהדמיון הוא מרווה מאור השכל, אך במשך זמן קצר מתמוטט הדמיון, מפני שהארת השכל מסתלקת ממנו והאדם מרגיש עיפות רוחנית. וצריך הוא לחדר לו אור דעת מקור השכל העליון המקודש, וכשלא תהיה התנגדות מצד איש עיפות גופנית, ישוב אח"כ הדמיון הנהה להלביש את ההארה החדשה, ויכול להתחיל עבודה חדשה בשמחה וב טוב לבב מרוב כל.

ת clue. ביחס לצרכים חידוש הארה השכלית בין פרקי התפילה. וזהו יסוד הקדיש בין ארבעה החלקים המפורטים: תפלה העשיה, הייצה, הבריאה, האצילות, אלא שבאים בין בריאה לאצילות א"צ שום הפסק, ודוקא התכיפותמושבחתה.

ת clue. כל מי שמרגיל את עצמו להסתכל בהארה האלהית שיש בכל יצירה רוחנית, מוצא הוא את העניין הקדוש שמחיה את כל חכמה, והוא יכול לחבר חכמת העולם עם התורה, ולהכניס גם ייפופתו של יפת באהלי שם. ויפיפותו זו של יפת באמת, היא היופי של שם, הדר ודר שבבית אלהינו. והחפарат זו מתן תורה.

ת clue. צרכים להסתכל בהכללים העליונים של השכל ושל הרגש, אז מוצאים אותם מתאימים בטהרתם לאוראה של הופעת התורה. הפרטים והסתעפותם הם כבר משתנים ע"פ האקלים, הגזע, ההיסטוריה, הדת, הפוליטיקה וכל יתר השינויים המקוריים, מהם צרכים להזהר שלא להכניס חול בקדוש.

ת clue. מי שיש לו נשמה כללית צריך לעסוק בדרך שלנו מבואים, בבירור מפתחות לכל עניין נשגב. במבוא לאמונה בכלל, להבין גדרה, תוארה, תוכנותה, פעולה, באדם ובעולם, הצדדים הטוביים והרעים של הופעתה, למען דעת איך להניח הכל על מכונו. מבואים למוסר, לכל תורה הרחבה והעומקה לכל צדקה השוניים, למוסר האלקי, ההפעי, למוסר האמוני, למוסר הטבעי, למוסר המעשי והמוסר המודתי, למוסר הפרטי ולמוסר החברותי הקיבוצי, למוסר החינוכי, ולמוסר המשפחה, למוסר המעשי, ולמוסר התיאורי,

למוסר ההיסטורי העבר, ולמוסר ההווה, למוסר האידיאלי העתיד, ולמוסר הקיבוצי הרוחני, העולה מכל סעיפי המוסר הרובים הללו וענפיהם ייחדין.

טרפֶד. השלום הרוחני מוכರח לבא בתור הקדמה להשלום הגשמי. לא ידחה אדם שום דעה תיכף בהרגינוו באה סתירה, אפילו כשמתראה היא לו שהיא עוקרת את האמונה, רק יתיישב בדעתו, אולי מה שמתראה לו הוא רק טשטוש מחשבתו בהבנתה. ואולי ע"י בירור דברים ימצא, שיש בה אמת וקדוש ואור אמונה אומן.

טרפה. אין דבר שבulous שלא יעורר מחשבות. והתעוורויות זו היא טבואה ביצירה העולמית ומצד זה הכל נתן להדרש, ואין דבר בטל בעולם. התורה נתגלתה כבר בתוכנותה המאריה באור החכמה האלהית, וע"י אורה הכל עתיד להאיר. וחכמי לב מוצאים את התורה בכל ההוויה, כי הכל דבר ד' הוא, ומ"מ יש חילוקدرجאי בין אור גלוי לאור גנוו.

טרפָנו. ההבדלים הם בכלל היצירה. ההבדל בין קודש לחול, עובדות הן, טשטוש צורתם הוא חורבן. התהעמקות בהבנה והראשה בעניין הבדל זה הוא מקור לפרי רוח מרובה. אמן אחורי כל אלה משיגים בדעתו ברורה, שכל אלה הם דברים עוברים, וההתעלות של הכל לקודש, ולאחוה, להשויה ולעדינות, הוא הרעיון הנצחי, החי תמיד בכל רוח נדיבה. והזהירות של ההבדלות הנם דברים שוטפים ועוברים, נובעים מחיי שעה. הרעיון הכללי של ההשויה, שהוא יסוד טובת הלב ואהבת הבריות הזוכה הולך הוא במערכי הרזים בהעלאת הניצוצות. המפוזרות בכל עמקי הקלייפות, וברעיון הגדול של התהפכות הכל לקדושה גמורה ומוחלטת, על ידי עבודה הדרגתית שאינה פוסקת, של חסד, שלום, משפט, אמת ורחמים.

טרפָז. סברא ישירה חפשית היא, שהברקה אחת מזו צייר של בהיקת רעיון או אין סוף, היא מאירה את הנשמה החושבת, הchia, המשכלה, ואת כל העולמים כולם, בין ערוץ יותר ויותר מכל המון מחשבות אחריות ברורות ומוגבלות. אמן ערך האחיזה, שהרעיון המופשט העליון של בהירות מחשבה עליונה זו נתפס בשכל, אפילו אם יהיה בדרך שלילי, הוא תלוי בנסיבות ואיכותה של ההכנה הנפשית, במידה טובות ובמעשים טובים, בתורה מרובה, ביראת שמים ואהבה נעימה לzion האلهי, אוור אל עליון, מקור הנועם.

טרפה. כشمכוירים יפה את חמנוע מהשגה או מבחינים שמה שהוא שלול מהשגה איננו מונע מלחשמה ביתר החלקים המתגלים. כי אם היה החלק הנעלם מונע את החלק הנסתור מאפשרות ההשתמשתו בו אז הלא היו בני אדם כחיתו שדי, ללא דעתה והשכל. וצדקה עשה הקב"ה עם עולמו, שנחלקו המדיות הרוחניות לפרקים, וכל פרק יש לו ערך בפני עצמו, חזץ מהערך הגדול והכללי שלו מצד צירופו אל הכלל.

טרפט. הצדיק האמתי דעתו שללה עליו לאין שעור, מפני שהוא מכיר את גודל הכיעור של הארץ המובלע בו, בין מצד הארץ הכללי של העולם כל זמן שלא נתרור כלו, בין מצד העצם של המהות של הצד הארץ שבנפשו עצמו, בין מצד חילישות הרצון וסתימת אור היושר והצדק, שאינו מאיר בחיליקים רבים מכחותיו. ומכל מקום

אינו מראה את שפלותו בגלי, ולפעמים גם לבא לפומה לא גלי, משנה טעמיים, אחד שלא ישפֵל ויחלש הצד הטוב שבנפשו, ושלא ילקה אגב הוצאה כרבה, והשני שלא יתרגאה בהשפלות עצמה, ושלא תעורר העונה הגלילית קנאה יתרה. ומכל מקום מפני שבוחן לבבות יודע עד כמה השפלות הפנימית מגעת, זוכה הוא לכל המעלות של העונה, אף על פי שמצד המניות האמורות לא הוציא את סגולות הנפש הזאת מן הכה אל הפעול בכל צביונה ותפארתה, והוא בכלל חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאלו עשה.

תרצ. העליות והירידות הן תדריות, במצב האדם היחיד, ובמצב העולם בכללו, ומכל מקום התנוועה בכללה היא תנוועת עלייה וביסום. וחילופי המצב אפילו בעת ירידת גודלה אין להם כי אם ערך של מילוי הירח ומיומו, או זוטרו של ים ונסיגתו, או הנשימה הפנימית, המשיבה את הרוח אל תוכיוו של החיים, והחיצונית, הדוחפת אותו מתוכו, או הערות והשינה, שאף על פי שהם נראים כהפלים מכל מקום שנייהם יחד הם מחוללי החיים השלמים.

תרצא. כמשמעותים איך פרטיה המצאות וענפיהם, וכל פרטיה המדאות הטובות והמוסר הטוב והנעם היומי והעדן, וכל ההנאות הקדושות והטהורות, וכל ההופעות הרוחניות שבמציאות הקרוב והרחוק, כל שעולה על הרעיון והדמיון, הציגו והשכל - הכל כולל במחשבה אחת כללית, עליונה מכל חילוק של ציוירים ומכל הגבלה רוחנית, מגביהים בזו את הענפים הנפשיים של העולם לשורש מציאותם והויתם, והכל מתחילה ומתקדש.

תרצב. מקור הגלים הרוחניים, בנפש היחיד ובעולם, הם באים מפני ההתאמצות הפנימית, שהכל מתאים להתאים אל שפעת אויר אין סוף. וברגע אחד מבريك האור, והחיים מתפזרים מפני הרצון המתמלא והשביעה של הטוב, הבאה מהשגת ההתאמנה אל הטוב הגמור של אויר אין סוף, ונחת רוח שוטף והולך בכל השבילים והארחות של החיים וההוויה כולה. ואחר כך באה מיד ההכרה, כמה הכל חושך הוא ומהוסר כל ערך לגבי אויר אין סוף, ואייך תהומות אין קץ מבדלים בין הבורא והנברא, ואייך ההתאמנה הרצואה היא נראית בלתי אפשרית, וזה הכל מתיבש וმתרוקן. ומתווך דנדוך נפש זה, ומתווך הכרה עמוקה בהאפסיות של הכל, והכלויות של מקור הכל, וחזק המציאות העליונה של האור העליון, חייבו ובהירותו הולך וממלא את כל חדרי נפש רוח ונשמה. והצער של הצערות, ההבטלות הגמורה מצחצח הוא את היש, ומרחיב את הגבול, ואפשרות ההתאמנה לאור אין סוף חוזרת להיות מבטחת את הרוח. והולך האדם ועולה, ובתחוון נשמהו ונצח חייו הולך ומתחזק, ומתחעלת הוא עילוי עליון, עד שהוא מכיר שברונו ודכאותו, והוא שבור ומתיישש, ומיד שב הרוח, וחזר ומאיר. רצואו ושוב, כמראה הבזק.

תרצג. בכל בוקר חסד אברהם מאיר בעולם, והנשמה משתווקקת לאור החירות העליון, לההתודעות האלהית הבהייה הבאה רק מתווך הכרה ואהבה, מתווך רוחב לב מדושן עונג רוחני, שיש בו זעם נסתה על האלילים המדכאים את רוח האדם, מטמטמים את לבו, ומזהמים את גויתו. ומרוב אהבה ו חמלה, ומרוב עושר דעתיו יושר מלא טוהר, סולל הוא נתיבות עולמיים לגוי ואדם לקרוא בשם ד'. ובאהבת אב לבנים נפגש הוא עם

המן גוים,واب המון גוים יקרא. מראש צורים הננו נפגשים באור המבהיק של האהבה הרעננה, שלא נתפלגה לפגלי פרטימ של כל אומר וחק ומצוה. אנו באים אל שמורוב כח שפעו וזעם חיו, הוא מפה נחלי אמונה רוממה, ונחרי חפץ עשות חסד וצדקה, נועם דרך ד', וחשך תדרי של התקשרות נשמתית במתוך עדן שפעת טוהרתו דעה העליונה, גבורתה והדר חסדה. מה טוב ומה נעים שבת בהיכל חמד זה, בהר חמד אלהים לשפטו, ומה עז ואדריר הוא כח החיים והטוב, ההולך ומתרפרץ מנשחת נשיא אלהים זה, לאשר הכל, לromeם ולשבג כל מיום דאייל בכלהו יומין של אור יומם זה. הננו מתהלך באור ד', באור פניו, שממנו נתן לנו תורה חיים ואהבת חסד.

תרצה. כל מה ששיך לאדם על ידי קישורו הרוחני העצמותי בכל הוויה קשור הוא לרצונו הפנימי, וכשהוא מתעללה הכל מתעללה עמו. התפלה מברורת היא את הרצון, בהתנסאו כל הכללי בו בקישורים שונים ביחס למציאות במקורו מתנסה עמו. אורות חיים משפטת חי העולמים אלה נפוצים הם בכל, באים באכילה ושתייה של כל אדם להעשות עמו יחד חטיבה חייה עצה. מתחום הדמיון החשוך הכל מתעללה להררי הדעה הבירה, הקשורה בצדקת אל אלהים חיים. ועבדתם את ד' אלהיכם, וברך את לחםך ואת מימיך.

תרצה. לפני העולותם של כל צבאות ד', ניצוצות הקודש השיעיכים בכל יום לעומק החפץ הטוב של האדם, כשיתקשו על ידי קשר גופני, מורדים הם את ערך הרצון, ומחלישים את כחו, והם עצם נשאים בחשכתם אחרי גו, קשר החיים של הדברים המוכרים לחים ולבראות לעולם קשורים הם באותו עז הרצון, המתמלא מאור חכמה עולמים, שבינהה העליונה לא סרה מלהתעדן בנחלי עדניה, וחיה העולמים המקיים אותם וכל אשר בהם, שופעים ברום עזם וטהרותם הבלתי נערת. וכל מה שהאדם אוכל ושותה לרפואה, ולאמצץ את כשלון הכח החמרי, המוכרת לתפקיד חייו, הרי הוא מעלה ומרומם מצד עצמו, מתקשר בזיו החפץ הפנימי של מהות חייו, מוסיף לו יפעה ואור יושר, ומתעללה בבהירות יתרה בתגלות חפזו בתפלת ישראל.

תרצז. כל מה שהצדיק משביע את עצמו בנסיבות הנעם האلهי, בתשוקה, בשכל, בהרגשה ויפעה, כך מהמלא העולם כלו נחת והרחבה, עונג ושלווה.

תרצת. הנבואה היא באה לפרקם, בנבואת הנביאים של הדורות, חוץ מנבואתו של אדון הנביאים משה רבינו עה. בזמן הופעתה מתגללה היא בכל עז הרוחניות, עד שהחשוי הבש ותפקידי הגוף והנפש החיונית מתבטלים. אמם בסילוקה נשארו הרשימים הרוחניים אצורים בנפש, ראויים לסדר על ידם הנהגה ברורה לכל הליקות החיים יותר טובים, על פי המסללה שכבר נסלה על ידי הופעתה של צדקה ד' שבתורה ומוסר המנוח מדור דורים. והנביא שלא בזמן נבואתו הוא דוקא מלא איתנות גופנית כמו איתנות נשנית. החכמים תכננתם אחרת. ההופעה הרוחנית אינה באה מעולם לידי התגברות עליונה עד כדי הристות הסדר החמרי, אבל לעומת זאת הרוחניות מתמדת היא תמיד, מחלשת היא את הכח החמרי והחיוני במידה ידועה, ומaira את האור השכלי והמוסרי בשעור מוגזע. כМОבן שיש בזה צד עילי גם כן מפני השימוש המשותף של הכח השכלי והנפשי,

ומפני אפשרות התדיירות, אבל חסר בו אותו העז, וההופעה הברורה, המגלה את אומץ אליהם, ומגדלת את השלטון של הטוב והقدس על הקיבוץ החברותי.

תרצט. שני דרכים יש להציגו האמונה: דרך עליון ודרך תחתון. הדרך העליין בא מתוך ההכרה הפנימית של גודל ערכיה של האמונה האלהית בעולם, בחים הפרטיים ובחברותיים, בחים הרוחניים המוסדריים והשכליים. וכל מה שההכרה הזאת מתבררת יותר, כן מתאמץ הוא חזש האמוני וכוכב את הלבבות, מלבד אותם, וمعدנים. דרך הקודש הזה, כל מה שיתרחב יותר, ירבה הטוב בעולם. והוא לא יסיג את גבולו של כל מוסר טוב, של כל סדר מותקן, של כל חכמה ומחקר שכט, של כל שירה עדינה וכל יופי נחדר. למטה ממנו עומדת חזון האמונה הבא מתוך חולשת הנפש, לבקר ולשפוט בעצמו על עניינים נשגים, זה - רובו קשה ומיועטו יפה. כשהאמונה השפלה הזאת מתפשת יותר מהגבול הרاوي לה - ביחוד כשהיא כובשת לה דרך כ"כ רחוב, עד שgam בעלי כשרון, מלאי אוור חיים רוחניים, הרואים לכלך בדרך של הקדושה העליונה, של האמונה הרוממה, הם מתרשלים ממנה, ומישנים את עצם על ברכי האמונה בתכוונתה השפלה - אז כבר מוכנת היא מהחכמה האלהית מכונה חזקה של התערורות שכליות ומעשית, המהרסת את כל בניין האמונה השפלה, והפרצות אז נוראים. והעין המבחן מבחוון סוברת שהקדושה העליונה נכשלת ונופלת, מה שבאמת הרי היא מטהרת ומתחמת. והדבר מביא שగדולי כח רוחני מתחמים בעת לעשות זאת, להסביר ולהופיע באור האמונה השפלה, הרוממה, שהיא בונה נאה ומתקנת את כל מה שנחרס מתוך התפשטותה היטירה של האמונה השפלה, הבאה מתוך חלישות הנשמה. וברור הדבר, שגרעין אמץ של אמונה רוממה וטהורה נמצא בכל נשמה, גם בשמת האדם היותר הדיות. וההבדל שבין בור לחים, איינו אלא בערך ההתפשטות שבאמונה, שהחכם מפשט את הציורים המסבירים את עומק אמונו, לעצמו ולאחרים, בדרך חכמה ושכל טוב ומרום, והbor אע"פ שעצם נקודת אמוןתו, שהיא מעשה שמים, היא מאירה באור אלهي, והיא סוד הקיום הנצחי של הנשמה, מכונן נגד לו שבדירה שאין רקב וכל קליען שולט בו, מ"מ התפשטות ביוריו על אמוןתו, כבר הם נשפלים מפני שפלוות דעתו, וכל מה שהוא מוסיף לסמו על הגינויו וחקי ללבבו הריקם מכל שלול והארה חכמה, מחישיך הוא בזה את אוור אמוןתו, עד שלפעמים יביא ההכרה להשתדל שגסי של לא יתעסקו כלל בתוכנים הפנימיים של סודות האמונה הרוחניים, וモטב שייניחו להגרעין החדש הפנימי להתפתח בתוכם ע"י עשיית הטוב והחסד, וע"י שקידת תורה ומצוות בישרות הפשטota.

תש. אל תהיה קלה בעיני התפתחותו של כח המדמה, גבורתו וצחצחו, שהוא מקשור בקדושתו וטהרטו, כי הוא הכסא שאור החכמה והחמים העליונים שורדים עליו.

תשא. אל יתרה אדם ממונות רוחניות גדולות, מפני שנדמה לו שאינו ראוי לכך מפני עונותיו. ואפילו כשהם מתייצבים אצלם בצורה של מפל גדור בינו ובין אוור הקדוש העליון, כי נפלאות תמים דעים גדולות הן לאין חקר, ובאורן צדיקים המיחdet יש מקום שהכל מתברר לטובה, בצורה נפלאה ועליונה, העולה הרבה מכל מה שיוכל כל רעיון לחשוב, ויסוד הכל, היא הגבורה העליונה של הדבקות האמיתית, המצררת

בצורך החיים, בזכותו של צדיק אחד, את כל העולם כולו. הרוחבה הדעת צריכה להיות תמיד, לثور עצות אין מוגדים את אוור החסד באופן שהגדלויה יהיה פועלך טוב, רק תיקון וברכה.

תשב. התענוג הנפלא של תחית המתים, באור החיים, של עדן העליון, של תל אורות טלך, הוא משעשע את הצדיקים ומשמחם בשמחה עליונה תמיד, עד שכל ההחלטה שבין ההוה להעתיד הגדול הזה, וההרפתקאות שביניהם, אינה נחשבת אצלם למאומה, ובטלם הם ממשכנים צוון קטן לפני גלגל חמה. וכל אוור גדול זה הושיטו לנו אבותינו בתיקון ברכת תחית המתים בתפלה. ועם כל גדלו וזהרו של תענוג עליון זה, כלל הוא נחשב לגבי ציור התענוג והשלמות של דעת עליון שבעלונים, וזה סוד חפץ ד' ואהבתו, הצדיקים קשורים בו. וכל נשמה ישראל בו דבקה, וכל התמצית של האורה האלהית, המחייב את כל הבריות, ומתקנתם לסייעת העליונה, שם היא שרויה. ואלו הzechzot מתמלאים תמיד שעשוים נפלאים, מלאי ה'וד ועדנים, גוננים מגוונים שונים זה מזה, ומשפיעים ומופיעים בשפעת נחלים גדולים וימים רבים ואדרירים זה על זה, זכרם מתוק ונעים, מתוקן ומוקובל, פותח שערי חסד וرحمים, אורה ויושעה לעד.

תשג. כל מה שנולד מהשכלה השכל מציאות ממש הוא. וכל מה שהוא מושכל ביותר בירור, מציאותו יותר חזקה, יותר פועלת. וכל מה שהaicות של ההשכלה היא יותר גבואה, יותר מקפת, ככה היא יותר מחייבת ומפרה את הרוח לעשות פרי של חיים. האיכות החשובה באין סוף היא ההשכלה האלהית, וכל מה שנובע מרווחה, לפי הערך של קישור הדבר במקורו האלهي, קשר החיים שבו יותר אמיץ הוא. והדבקים באלהים באמת מרגינשים בשביל כך אומץ חיים במחשבה האלהית. ואומץ החיים הוא המחזק, המעדן והמשמח שמחה עליונה. ואני בdry' עלוזה אגילה באלהי ישעי.

תשד. בעולם הולכים הנסיבות האנושיים ופתחתיהם ברוחניותם, הפתוח גורם חילוק מקצועות, וחילוק המקצועות הוא גורם, שכל מקצוע יפותח וישתלם כראוי. אבל מגמתה של החלוקה היא שכל המקצועות השונים יתחדרו בrossoם, כמו שבאמת הכל הוא מיוחד ומאחד, במרומי האצילות האלהית. רוח האמונה, הזקוקה למחשבה האלהית, היה יותר חזק בדורות הראשונים, מפני שלא נסתעפו כל כך הרעיונות המיחדים, והיה הכל כולל ביחיד, ובזה היו יותר קרוביים להתוכן האלهي, אבל מתוך דחק שלהם בכלים המקבלים את המחשבות יצאו הרעיונות מטוושטים. ואור העולם משפייע הוא להוציא מסגר אסיר, ולגאול את הנשמות ממצרייהם הדוחקיים. ונדמה הדבר בראשית ההופעה כאשר הענפים מתפרדים מהרשך, מה שבאמת הנם מתברים רק ממנו. וברב שפע ישבו להאהד באחדות האורה של החכמה העליונה, המחייב את הכל. בהתבוננות חזורתה בסוד הנהגה עליונה זו יבין כל משכיל להחזיר הכל לשורש הטוב, וידע כי נשגב שם ד' לבדו, בהודו על ארץ ושמיים.

תשה. הצדיקים מתייגרים ביגעה רוחנית, כשהאמונה בעצם מתחמעת בהם, ואז הם סוברים שהם דומים לכל המין בני אדם, ואפילו אם ידמו את עצמו להיוצר מתקנים ומלומדים שבהם, גם אז לא ינצלו משפלות פנימית. רק הם חייבים לדעת, שתכונת נשמתם היא לגמרי תוכנה אחרית עליונה, שהתשוכה של אוור הקודש ושל

הדבוקות האליהת היא נקבעת מהם בכל רגע, והם צריכים להשפייע תמיד על כל הנשומות, הנאחזים בኒקה מנשימות הגדולה והמקפת. בכלל צדיקים כאלה נכללים כל אלה שהתחזקה הפנימית לזריז תורה ולהגיוון חכמת קודש בצללות דבכה בהם בטבעם. ואף על פי שלפעמים הם מתחמעטים מאורם, ולפעמים נופלים בכמה עניינים פחותים, על זה נאמר כי שבע יפול צדיק וקם. ואחרי כל מה שעובר עליו לא יסלק אמונהו מעצימות קדושת נשמו, ובפה מלא יאמר, ודעו כי הפללה ד' חסיד לו, ד' ישמע בקראי אליו.

תשוג. המזויה היא עשויה פירות, וממציחה בתוך הנשמה ובכל העולמות כולם אורות חיים קדושים בכל עת ובכל רגע. וכששמחה צדיקים מתגברת, מרגישים הם את הצמיחה של הקדושה של המצוות שעשו הם וכל כל ישראל, בכל הדורות ובכל הזמנים - איך שהיא פועלת להפריח תמיד חיים חדשים באין שום הפסק. ופרי צדיק עז חיים, וטעם עציו ופראו שווה.

תשוז. התנוצחות המכשבה בדברים שבקדושה עליונה, בהשגות אליהות, כשהיא באה בהתגלות בתקילה, מתראה היא כדמות נקדות זעירות. והכל לפי זכותו של אדם, לפי טוהר נפשו וגודל תורתו וחכמתו, הולכת הנקודות הלו ומתמשכות. וכשהם פוגעות את כחות החיים מתוקנים ומהדות מבורות, המשכתם הולכת ומתגברת.

תשח. כל מה שהנשמה יותר גבואה היאabisoda היא מרגשת יותר את האחדות שיש בכל, והפרידות והשינויים אינם גורמים להathan לכל דבר ערך מובדל ומופרד. וביחס להmoser, נשמות הלו מלאות הן אהבה וחסד עולם, וחפץן הוא מלא טוב. והם מכירים ומרגישים את הצינורות, שפע אוור החיים הולך על ידם מבירה לחברתה, וכל מה שהבריה יותר קרובה לחוגם, הצינור הוא מתרחב אצלם. ולפעמים מבהיק עליהם אוור עליון, המקיף באחדותו את הייש כולם מכל הצינורות, וכח הדמיון הזה קדוש קדשים הוא, וטובה וברכה הוא מביא לעולם. וכשהמחשبة האחדותית מתגברת היא, אוור החסד והסליחה מופיע, ועונות ופשעים נמחקים. וכל מי שהוא מתקרב לחוגו של צדיק טוב צזה, הנקודות של הטוב הגנוונות במעטם נשמו מנתנוצחות ובולטות, והרע החסד על כל בריה, اوוהבים לצדיק את הבריות, ושונאים לחייבם. והם הם תלמידיו האמיתיים של אברם אבינו, ההולכים בדרכיו. ולפעמים יש שאור החסד הוא גדול כל כך בקרובם עד שאי אפשר לו להופיע במעשה, ומרוב השפעו הנם מרגישים חלישות בגופם, מפני שהחומר בטבעו מוכן הוא אל הדינים והగבורות, ומכל מקום הם שואבים אוור חיים ואומץ מקור חסד עליון. ואף על פי שאין העולם יכול לקבל את אורם כמו שהוא, כמו שאין העולם כדי להשתמש באור של יום הראשון, מכל מקום מתולדותיו של אור זה העולם מתחבsem גם CUTA.

תשט. כשרוח האומה הוא חזק, אז איןינו צריך פרנסה רוחנית מרובה, כי הוא כולם מושרש יפה בשרשיו הרוחני, ועצמותו מאירה יפה, וכל מעשיו שהוא עוזה, משוקים הם טל של חיים רוחניים אמיצים שהחובן העליון חי בהם. הקישור שבין חלקיו של רוח האומה הוא גדול ועצום מרוב שלמות אחדותו, עד שמה שנעשה בבית היה של האומה, בבית מקדשה, מהעובדות האליהות, מהשירות המקודש, וכל ההוד

וההדר האלهي שהוא מלא תמיד, כל אלה פועלים הם בפועל על רוח האומה בכלל, ועל בסיסם כל נפש פרטיה. והוא צריכה רק שמירה מתקולים, מוסריים וחברותיים מהרים, כע"ז, וחטאות האדם החמורות, כרציחה וניאוף ועיוות משפט, והשחתת המדות באופן פרוע. וכשהלה יהיה נשמרין אז רוח האומה החזק ימשיך את האורה המתגליה בקדוש ובמקדש, לתוכייתה של כל ייחד וייחיד. אמן בהחלשתה של האומה ובירידת רוחה, צריכה היא חזוק תדרי, תורה מרובה, בקביעות עתים מצד כללותה ושקידה תדירה מצד יהודיה, תפילה התכופה כמשפטה, וכל עבודות רוחניות של ברכות והוזאות, כל אלה הנם דרושים לחזק את מגנה הרוחני, שלא תקלקל אותה ההגשמה המציאותית. וכשהען הולך וחוזר לאיתנו, באה התביעה לתגברות הרוח הפנימי, בתכוונה קובלת על ההזנה התכופה וצורותיה השונות של הזנה נחוצה זו. ובאמת כל מה שרוח החיים הפנימיים של האומה הולך ופועם, כך ההכרח מביא לבאר יותר לכל, שככל פרטיו חזוק ההזנה הרוחנית בשיעוריהם שלהם, פועלים הם לטובה גם על מנת הרוח הכללי בהתעדרכו.

תש. הסדר הרاوي הוא שיתמלא הרוח מחשבות ורגשות, ומה שאין הרעיון הפנימי יכול לשאת מוכחה הוא להתרץ החוצה, בצורה של דיבורים, והם הם יסודי התפלות וההוזאות, הלימודים והקריאות. ולמה שאין מספיק ערך זה של התגלות הדיבורית, מפני רוב שטף אורו, מוכחה הוא להתגלו במעשים, האומרים ברמזותם, ופועלים בעצמותם, את כל התוכן הר舅舅ני של הרגשות והמחשבות הנעלות, כשהם עומד על צורה נזאת העולם מתוקן, ואור ישר שופע על הכל. בפגיעה של התכוונה העולמית צרכיים להמציא את התוכן מלמטה למעלה. המעשימים מעוררים את הערך הדיבורי, והדיבורים את הר舅舅נות, האור מתעללה בכבדות, ונעזר הוא לפעמים על ידי מה שבאמת מהלכו יתעורר הרעיון בפתע פתואם, עד כדי הופעה של שילוח אוור ישר ממוקרו לשטף אווצר ההגה הדיבורי, וממנו להתעדרכות המעשית, או נעשה הדבר ממוגן, ותפארת וחודה מתגלים, במקדש קודש.

תשיא. צורחם של ישראל צריכה להתרבר, אם האנושיות הכלכלית של תוכן האדם עומדת היא בה בציבונה כמו שהיא אצל כל העמים, וعليה נבנתה הצורה הישראלית המיחדשת, או שמעקב עד ראש הכל הוא מיוחד. ליבורן זה צרכיים להשתמש במקרים שונים, תורניים, שכליים, הסטוריים, רזים, הופעים, שירים, ולפעמים ג"כ פוליטיים וכלכליים. נראה הדבר שמדובר נערך הדבר שצורת האדם תשתלם בכללותה, ובתור תוספת ויתרון יגלה על האומה המיוחדת רוחה המפואר בהדרת קודש. אבל נתקללו העניים ורוח האדם שקע כ"כ בכלל, עד שלא היה החול יכול להעשה בסיס לבודש אלא א"כ יקלקל אותו, והוכרכה גלות מצרים לבא בתור כור הברזל, שצירפה את צד האדם שבישראל, עד שנעשה לבריה חדשה, וצורתו החולית נתשתטה לגמרי. והוחל גוי פעם אחת ע"י הגרעין האנושי לצורה שמאש ועד עקב כולה ישראלית, יעקב וישראל.

תשיב. הנשמה הגדולה באמת, רחבה היא כ"כ עד שאין כל מלך העולם המוגבל מספיק לה, והיא מתפשטת בעולםים עליונים, רוחניים, שכליים, שנחלי עדנים נצחים מצויים בהם. בעלי נשמות אלה, חיים הם חי עולמיים. אגורה באהלך עולמיים. והם משפיעים שפעת רוחם לדור דורים, ושםועה נאמרת מפיהם תמיד. וגם יסוד החיים המוגבלים שלהם, עולה הוא ממעל לגבולם המורוגשים. דובב שפתינו ישנים.

תשיג. קטני אמנה הם הטעשים שבעלם. כי על מי נופלת היא האמונה? על פליות טוב גדולה או רע אין סוף, ומה יסכן לאדם לタン גבול וקצת לאמיר עד כאן יאמין, ולא יותר? על כן כל יסוד החיים הרוחניים וగבורתם העלינה, תלוי בכח אמונה שאין לה סוף ותכלית כלל, אמונה במקור יסוד מקור הכל, באין מדה וקצתה. והיא מעוררת את כל החיים ואת כל הטוב בעולם, והוא משתלשת בכמה השתלשלות, יורדת ומחלבת בכמה לבושים והסרות, עד אשר היא לתוךן של האמונה המתהלך עם החיים, המבוססת בסיסים לדתי קדש, ומחוללת תוכנות של יראת שמיים וחכמת אליהם בעולם.

תשיד. אמונה بلا מצרים זאת נחלת ישראל היא, שהתחילה להבליטה ביציאת מצרים, והרשימהו במזג חיים בשעת חפזון. וחזר כה עליון זה ומאייר בכל מועד חג הפסח, ע"י מיכלא דאסותא, מיכלא דמהימנותא, אכילת מצה, המועטרת בהשבחת חמץ וביערו. אין יד לכל שפיטה וכל הגבלה שכלה, שכבר נתקדרה ע"י הרוח העכור של כל נברא, ואין מקום גם לחימוץ הקשר תמיד ומשובה. אשרי דיין שמחמייך את דיןנו, כי הדבר היסודי המחייב הכל עולה למעלה מכל דין ומשפט, כ"א הכל מאיר בכת אחת בשטף אור גדול של מורה גדול - זו גילוי שכינה.

תשטו. ביסום העולם בכלל, וביסומה של נסת ישראל בפרט, הוא גורם, שבא הזמן של חיזוק הרצון בעולם, ועמו התוור של חיזוק הגוף למטרות נעלמות, והוא שקול כנגד סדרי תעניות וסיגופים בדורות הראשונים. ואף על פי שעדיין לא יצא מן הכה אל הפעול הביסום הגמור, מכל מקום הדבר הולך ואור. ועל ידי התאחדות גמורה של כל פלוגות האומה בישראל, וחיבור כל המחשבות והרגשות העליונות והנמנוכות בהם ובעולם, והופעת אור סתרי תורה ברבים לבושים מתוקנים, יוכן העולם לאورو העליון של הביסום הגמור של אור הרצון הטוב בתועפות עוזו, עד כדי השליטה העלינה של וגזר אמר ויקם לך.

תשטו. ההתעלות שצעיריו ישראל עוסקים בה בארץ-ישראל לחזק את גופם בשבייל להיות בניהם אמיצי כח לאומה, היא משללת את הכח הרוחני של הצדיקים העליונים, העוסקים בייחודיים של שמות קדושים, להרבות הבלטת האור האلهי בעולם, ואין גילוי אור אחד עומד אלא חברו כלל. וייש דוד שם, ודוד עשה משפט וצדקה לכל עמו, ויואב בן צרואה על הצבא, ולא נענה אבנر אלא מפני שעשה דם של נערים שחוק. אבל שיצחקו הנערם לחזק כחם ורוחם, בשבייל גבורת האומה בכלל, עבودת הקודש הזאת היא מעלה את השכינה מעלה, כעליתה על-ידי שירות ותשבחות, שאמר דוד מלך ישראל בספר תהילים, אלא שעל-ידי הכוונות העליונות מעלה הנשמה הפנימית, ועל-ידי המעשים המאמצים את גופו היחידים לשם הכלל מעלה הרוחניות החזונית. ושניהם כאחד משללים את סדרי הקדושות כלם.

תשיז. ואל יפלא אם יש חסרוןות במהלך החיים של העוסקים באימון הגוף ובכל החזוקים הארץנייםшибישראל, כי אפילו הופעת רוח הקדש צריכה ברור מתערוכות צחצוחי טומאה שמתערוכים בה, והיא הולכת

ומטהרת, מתקדשת ומתבררת, פודה את עצמה מגלוותה, עד שבאה לכלך דרך צדיקים ואור נגה הולך ואור עד נכון היום.

תשית. כל מה שנティית הקודש הולכת ומרתבה באדם, אחדות הרעיון ואיחוד כל הכהות כולם מתחזקים בו. וע"י האחדות יש קישור עצום לכל מחשبة שבאוצר רוחו, אל כל המחשבות כולם, ואין השכחה שלטת בו. ובריהוק משאיפת הקודשה, מתפוזים הרעיון והכהות, ומילא כל מחשبة מטשטשת אחת את חבירתה ודוחה אותה, והשכחה מתגברת. ובמחייב עמלק יתבטל כח השכחה מן העולם. מחה תמחה את זכר עמלק - אז לא תשכח. כי בהיות השם שלם והכסא שלם, הכל הוא אחדות מקושרת בתכלית, והזכרן ואור הדעת הצלול מאיר בכל טבו וזהירותו, ואין מקום לשום תשות כה - כי ימין ד' רוממה ועולה חיל - באחדות כל המחשבות הכלולות בצד ספרי תורה, עם כל הכהות החיוניות שלעולםן. ושמתי כד כד שימושתיק, ושעריך לבני אקדח, וכל גבולך לבני חפץ. וכל בניך למודי ד' ורב שלום בניך.

תשיט. תפלה וצקה ותשובה עמוקה דלא, והתגלותה בפועל על המעשים בתקונם, מוכרתת להיות מוקדמת בכל הופעת אוור השגה עליונה, ואי אפשר לספרות חשוכה באמת להולד ולהופיע באור של חיים בעולם כי-אם על ידי התגלותו של אוור התשובה, המחדשת פני TABLE כולה. אמנם מופיע הוא נגעה של הספרות העתידה בהתנוצות הדעת שקדמת לאור התשובה, והדעת מלאה את הכח הרוחני בחופש גמור ודדור עליון נעלם המביא לתשובה השלמה, המושכת אחריה גאולה, אחרי שבאה כבר הסליחה, הפנימית והחיצונית, ורפואה וככללה וקבוץ גלוויות והשבת כח לשופטים ויועצים יסודי הספרות ומיסדייה, מתחמת לבא, והרשעה מתכנתה, והצדק מתעללה, ולב האומה מתחילה לדפק בעז חיו לירושלים, וצמיחה נזר מלכה שלמה מופיעה, וכל חפץ לב מתמלא בתפלת ישרים, המלאה רצון חי העולמים, אשר הוא שח ויהי.

תשכ. הנטיות הנפשיות של התאות החומריות, בראשית התגלותן, הן מצוירות באופן הקרוב לאידיאליות, ונכללות בקדושה. כשהן פועלות על האדם להמסר אל תוך הזם המהיר והדוחף שלהם, עד כדי ביטול חופשתו וטוهر שלטונו העצמי על עצמו, אין הולכות ונעכורות. והאדם צולל ב עמוק החושך, וכל כחota נפשו הטוביים הולכים שבויים בשבי החומריות הגסה והזוללה, החושך של עכירות המחשבה, והעדר הבahirות של הבנת ההוויה - בקשרו כל טוביה עד עליונות מקורייתה - עד כדי חשתת ע"ז וסעיפה, כפירה, שכחת אליהם. וכל מדרוי המחשבים שאפשר ושאי אפשר לקרוא בשמות, הולכים ומתרברים, ותופסים את הנשמה וכחותיה האציליים ברשותם. כשמתיישבת דעתו של אדם עלי, והتورה והתפללה, עליות הדעת ועליי הרצון, פועלים עליו את פעולתם, חוזר הוא ועולה ממעמקיו, לוקח הוא עמו מנויות של חיים ושל הרוגשים כאלה, שהתקרב אליהם דוקא בנפילתו. ובשובו הם שבים עמו, מתרומותיהם ומתעלמים בעילויו, ונש灭ו נעשה יותר מבבקת ויותר חזקה. ואור חי העולם השיך לחלקן במצוות, מוסף הוא רכוש גדול, ושמחה עולמים מתרחבת והולכת, וגדולה של רחוב דעת מתעטרת על ראשו. צחחותות שכליות וחשך אלהי אצילי, אהבת עולמים ובריותיהם ודבקות עליונה בשלמות של כל במקור התענוגים, שהוא שורש כל תענוג שעני.

עוולמי, הולכת ומתגברת בקרבו. וועלם מלא הרת עולם וועלמי עד הולכים ומתקנוצחים בהדר תפארתם. והאדם נעשה אוצר הטוב והחיים לכל היצור, וסגולת אלهي עולם.

תשכא. בעלי ההשגה הגדולים, כה המדמה שלהם הוא גדול ונשגב מאד, והוא מקשור עם החזינותו היותר כללים שבמציאות, ולפי גודל הגבורה הרוחנית והטהרה הנפשית שלהם, פועל בהם כה המדמה את פועלתו לציר צירום עליונים ונשגבים, שאור האמת העליונה מתגלת על ידם, בגילויים כאלה, שאין שום שכל הגינוי יכול להגיע אליהם.

תשכט. במעמד הנפש של הופעה, הבא מזוהר של דעות, כלויות, שהן משפיעות גם כן על מצב הרצון, צריכה הבריאות, הגופנית והנפשית, להיות שלמה. זהה האור היה מגולה בבית ראשון, בסוד הנבואה ורוח הקודש. לאחר שנתמעט הכח במקומו, ונתרבה בענפיו, על ידי המון תלמוד והלכות מרובות, הוחל הפרט להתגבר, התוכן המעשי והדוק, והאור הכללי התעלם, וזה אין הבריאות כל כך מעכבות. כתעת אורו של מישיח מתקוץ, עם השמירה של הרכוש הפרטני שכבר נקבע, וההוספה ההגונה עליו מכל צד לטובה, חזורת התביעה להתבסם מבוסמי הכלויות, המאחדים את הדעה הצלולה עם הלב המרגיש, והחפץ גדולות ואציליות. על כן הגבורה נדרשת. והתפקיד של בריאות הגוף והנשמה הותחל להדרש בכל עז. ויש לו תקווה שילך ויגדל, ירום וינשא, בכמותו וaicותו, ויתעלה עד מרומי הקדושה והגבורה העליונה, של עז לאלהים.

תשכג. הנטייה שמתגלת בצדיקים עליונים, שכל נתית חפצם וכל רעינוין לבם, הם מלאים קודש של מטרות נשגבות, המביאים ברכה רבה לעולם כולם, מתגלת היא בכנסת ישראל סמוך לגאותה האמיתית. גילוי זה מתראת בתחילתה דוקא בנשומות הירודות שבה, המתבלטים בಗויתה הכללית דוגמת אברי המעשה בגוף של אדם, בכלל הרעינות הנם ג"כ - החלומות והשאייפות הבaltı ברכות.

תשכד. הנשומות שעל ידם מתגלת חוצפה דעתיקה דמשיחא, הם הגבוחות מאד בשרשם הגערני, אבל לעומת זאת השתפלו הרבה בתוכנם הסגוני החיצוני. כלות צירופם אל הכלל הוא מעולה מאד, ובפרטיותם זיקוק וצירוף הרבה הם צרייכים. תפילה הצדיקים שבדור מכונת היא להצלחתם של אלה מגיהנים, בין אם אותם הצדיקים יודעים אלה הרזים ומכוננים אליהם, בין כשהם הולכי בהם, שכונתם לשמים בכלויות, באהבת הטוב, החסד, הרחמים, ונעם ד' באהבה ויראה, מחוברים אל התורה והחכמה כפי מדריגתם.

תשכה. ההופעה הפנימית הולכת ומחברת אל השכל הצלול, ושניהם ביחד עושים את הגבורה הרוחנית בעולם.

תשכו. להרבות כלים צרייכים אל האור הפנימי, כלים של מעשים, של רעינוונות, של צירום פנימיים וחיצוניים. הכלים היוטר רוחבים, הם מה שנוצרים ע"י התורה בכל ערכיה. אמן Tosfot הכח הגשמי והרוחני של ישראל - כה הבריאות והגבורה הגוףנית, כה העושר ורוחב הדעת - הגאון הכללי במעלותיה

המיוחדות של האומה בסקירה פנימית וחדה, ביחוד נשמה המובדלה מן העמים כולם, כל אלה הנם מכשירים מכינים כלים הוגנים לאור עליון, המביא חיים וברכה לעולם.

תשכז. לפעמים צרייך הלימוד להיות דוקא קל, ומרпроף על העניים כיוונה המרחפת על קינה, שלא להטיע את הזוהר העליון, שלמעלה מכל עניין פרט依 בפרטיותם של ההגבבות. ובזה יצא האור הכללי המזוהה בתוכיות כל הפרטים, ומופיע באור גדול. ועת ומשפט ידע לב חכם.

תשכח. כשההבנה הכללית חוזרת לתוך הניתוח של הפרטים, הרי היא מותרת איזה דבר מערכה, והיא מרכנת את עצמה בשבייל הנקת בניה.

תשכט. הרשעים אינם יכולים לאור החסד במקורו בחכמה העליונה, ומילא חפץ החיים אצל הוא רק אסון, בין לעצם בין לעולם ולהוויה כולה, ונטיית המין המביאה את החיים למציאות, קליפה התאונית היא אצלם כל מה שיש להציג ממנו. וזהו מאיסותה של הערלה, ושורש טומאת הזימה. ועצם החיים אינם להם שום שווי, ומילא יצרה דשיפכות דמים גדול לעומת יצרה דעריות, ושניהם נאחזים ביצרא דעתך, שהוא אליהם אחרים, דין קשים, עורדים ורעים, נדחפים מרצון שובב נוטה להרע. והצדיקים הם להיפוך מכל זה, מגלים את אור חסד עליון בהויתו, וראים בנטית המין, הקדושה העליונה ברוממות החכמה, המaira בחסד, וממולאה בלשד תל הדעת. והחכמים יקרים לאין שיעור, מפני שהם נובעים ממקור היקר העליון, הטוב המכוס, המניצה את כל נצחי נצחים. ובא החסד ואהבת הבריות במקום יצרה דעתך, והווד הקודש והצען לכתחזקה פנימית אゾרה בגבורה של לבת קודש, במקום יצרה דעריות, ושניהם אחוזים במקור דעתך, היונק מחסדי עולמים שבמחשבה המכוסה, מקור כל התענוגים, האורות המצווחחות, המפתחים כל טוב וכל נדיבות, כל יופי וכל גבורה ושמחה וכל נועם עליון, בעולמים כולם.

תשל. לפעמים הנשמה עולה ב עצמה במלותיה, בלי שום עבודה מוחשית, והכל בא מפני שקדמו לזה עבודות רבות, שכליות והרגשות ופעוליות, באור תורה ודעת. ואח"כ הנשמה מתענגת על גורלה הטוב, וושאבתTEL אורות ומנוחה עליונה קקדושת עונג שבת, מעין עוה"ב, שהוא מתגלה לצדיקים וישראל לב בכל יום. וכשם שבשבת הגיהנים ג"כ בטל ואין כל חטא מעכב, כך הארת השבת העליונה מרומרת את האדם ממעל לכל חטא ועון, ודיישן עונג עליון שורה עליון.

תשלא. לפעמים אדם צריך להתישב בדעהו, שלא להיות רודף תמיד מחויבת המעשה והתלמוד, אלא לתן לעצמו הנחה וريוח, כדי שתתעורר נשמו בעצמה, ותתרחב בטיפולה הפנימי, בלשד החיים האזרחים בתוך כל המעשה והתלמוד, בתוך כל העבודה והתפללה, ואחרי שביתה כזאת, שקדושת שבת יש בה, מתאצת הנשמה לשוב ברוב כח לעובדה רוחנית ומעשית, שככל פרטיה יהיו רעננים, יונקים מקור החיים של הדעת המלאה, מוארה באור החיים.

תשלב. שיחת מלאכי השרת הנה יותר טבעית, נובעת מזרם החיים הרוחניים הקבועים שלהם, וסיפור הנשומות הוא יותר מלאכותית במלאת מחשבת, נובעת מקור הבחירה וההתבוננות הפנימית. והריעות של מלאכים ונשומות יחד הוא מרומם את החיים עד קצה גובה עליון, היושבת בגנים חבריהם מקשייבים לקולך השמיעני. וכשהתורה מתיחדה בנשמהו של אדם, וכל הגיוניה מתחפכים לטבעו הפנימי, אז הוא לובש מלאכות, תרי מלאכי ברקיע, דוגמת תרי אמוראי בארץ. ומלאכי השרת מאן נינחו רבנן, ותלמידי חכמים שבבל דומין למלאכי השרת. יתרונו של אליהו הוא שככל שני הקניינים יחד בצורה מושלמת, הנשנית והמלאכת, והוא מגלה לנו רזי תורה, ובשרנו ישועת ד', ושמחה גואלים. מה נאו על ההרים רגלי מבשר, משמע שלום, מבשר טוב, משמע ישועה, אמר לציון מלך אליהיך. והולכת קומיות, שתי קומות, קומת הנשמה וקומת המלאך, ושניהם מתגלים בפועל, וכשהם מתנוצחים, מתקיים ואsher מוטות עליהם, בתחילת, ואחר כן ואולך אתם קומיות, והביאנו לשלום מארכע כנפות הארץ, על ידי אליהו בארכע, ותוליכנו מהרה קומיות לארכנו, כי אל פועל ישועות אתה, שתי ישועות, ישועת קומת הנשמה ויישועת קומת המלאך, זרע אדם זורע בהמה.

תשלג. כשותחים עם נפשות פחותות של פורצים ורשעים, נפגמים. אבל אם יש בהם איזה דבר טוב, ומתחונם בהתחברות רק אל הצד של הטוב, אז אם כחו יפה הרי זה מתעללה. ואפילו ההסתכלות בפני אדם רשע שאסורה, אם יש בו צדדים של טוב, ומתכוון בהסתכלות רק לקלות את הטוב, נראה שיש בזה דרך של מצוה. ואפילו כשים איזו חיבור לרשות לאיזה צדיק בדרך אהבה, כבר מסולק ממנו איסור ההסתכלות, מפני שעיל ידי חיבורו אל הצדיק נחשב כאילו יש בו כבר חלק טוב. ואמיר אלישע ליהורם בן אחאב, לו לא פni יהושפט מלך יהודה אני נושא, אם אבית לך ואם ארך, משמע הא על ידי נשיאת פנים של יהושפט מלך יהודה שנלווה עמו הבית גם אליו וראשו, ולא חשש לאייסור ההסתכלות בפני רשות, דמהαι קרא לפינן ליה.

תשלד. כשאוכלים לשם תאווה חמירות מתגבר העצבון בסוד אוכל ללחם העצבים. כי הניצוצות, שהיו ראויים לעלות, יורדים, ובהיותם מתעצבים על ירידתם, מרגיש האוכל את עצם, על ידי חילוף של כמה דרכי ההרגשה, ותמרות אחרות, עד שהרגשה העצמנית נכרת בגilio נפשי בקרבו. ועל ידי אכילה בקדושה, והגברת המגמה העליונה של טהרת הנשמה ובהירותה, מנוספת צהלה הרוח ושמחה באוכל, על ידי שמחתם של הניצוצות שנתעלו, ובשמחהם מאירה גם בן הנשמה, המעלת אותם ושמחה עליהם, ולהלב מרגיש על ידי כמה שבילים וצינורות שונים, וחודות ד' מתגברת עליו. והיינו יוכל בעז וישת ויטב לבו, Mai ויטב לבו בדברי תורה, שחוץ مما שנティית הלב להגברת הרוחניות של העלת חיים הטעונים במאכלים מביאה לחשך רוחני, שמתמלא באהבת התורה ולימודה, עוד התוכן המקודש של אכילה קדושה זו היא בעצם דברי תורה, וזה השולחן אשר לפני ד'.

תשללה. ישנן דעות כאלה, שהן מוכרכותUPI טבע האדם לגורום בהתפשטותן תולדות מזיקות, אף על פי שהן בעצמן מועילות ואמתיות הן. ונוצר לזה בטבע רוח האדם ללחום את קיומו, ולנגד לדעות הללו, כדי שלא יוזק, בענפיהן המתפשטים. והמלחמה הולכת ומתררכת, עד שייסgal לו האדם גבורה יותר עליונה ממקורו הרוחני, ואז מרגיש הוא שעדתו לא תפחד כלל מההתפשטות של הדעות הללו שנלחם נגדן. והכח שהוא בעצם שמחזק

את רוחו ניתן לו על ידי המלחמה עצמה. ועל כן הוא יודע להזכיר מאי את ערכיה של המלחמה. וידע כמה אומלל היה אם לא היה נלחם נגד הפתשנות המזיקה לו אז. ואח"כ בא בתוכן חיים של גבורה ומקבל את הדעות שנלחם נגד התפשותן אבל כשם שהאדם נתullah כך נתעלנו גם כן המשוגים הרוחניים שלו, ואוthon הדעות עצמן,ஆע"פ שנראות כאילו הן הן הדעות שנלחם בהן, באמת אין הדבר כן. ורק לפי המבטאים החיצוניים הן דומות אלו לאלו, אבל מצד ערכן הפנימי, מובדלות הן זו מזו, כהבדל שבין קודש לחול, ובין אור לחשן. ומה שהרחק איז מוצא הוא שהרחק בצדקה, ומה שקרוב אותן אחרות אחר שתתעלן בצדקה הוא מקרובן. ודוקא הדעות הדחוויות שחוירות ונראות בהן הן מוצאים טל חיים, איתן וקדוש מאי.

תשלו. כל הגדול יותר במחשבה, יותר מקושרים חלקית נשמו וכל ערכי חייו זה זהה, וכח הדיבור שלו וכל תנוועתו קשורים הם בארג גדול יותר, מוחש בחוש פנימי, בכל פנימיותו, וכפי זה הערך - בהיותו כולה. אי אפשר כלל, שבעל מחשבה מקורי, ירצה לעצמו לדבר בטל ושיחת חולין, וכל דבריו מוכראים להיות מלאים תורה ודעota.

תשלו. גם השערת רזי תורה גדולה ערך היא. כי הכל מיום על יכולת העליונה, שאין לה קץ ותכלית. וכל מה שהוא נאה ונפלא, הרי הוא גילוי הופעה, שכזרה זו או אחרת אור חי כל החיים שורדים שם. עדתיך נאמנו מאי לביתך נאה קדש, ד' לארכ' ימי. אמנס מתעלמים הדברים ביותר לפי רומרות קדושת החכמה, העצה, הגבורה הרוחנית, והקדושה המעשית והמחשבתית, עד ההארה של הופעת הדמיון, המAIR באור כל הרוחניות, האיתנה, שלמעלה ממן. בהיכלו כלו אמר כבוד.

תשלה. דעת קדושים הוא היסוד להארה הרוחנית, המופיע בעולם, בכל הלבבות. הקדושים, זכי המחשבה והרעין, מתאחדים בחושם הפנימי עם הטוב הרוחני, המלא כל. וכל המתגלת להם הרי היא הופעת נהרה, וגילוי עליון, המוסיף חיים ואומץ, חי עד ואומץ רוחני, המבסם את העולם כולו, בריח בשמיו. ממקורה של תורה, שהארה את העולם מרום ההארה האלוהית העליונה, המקפלת את הטוב הרוחני עם הגשמי, הזמני עם הנ�חי, המוסרי והמעשי, הייחידי והצבורי, הדקדי הפרט, והקוסמי הכללי, נובעים תמיד אורות חיים, המחיים כל נוגע בהם, ומשמרים בטהרתם. הסתכלות פנימית והסכמה מוסרית הן להתקשר ביחד אצל הרואים כל קולטים את אור העולם, השרווי בכל הנשומות, ומעמידים אותו בחטיבה שלמה, וחוזרים ומופיעים לכך. והם קוי החיים של מציאותם וחברתם, של שילוח רצונם וגדולות נפשם הרוחנית, ע"י ענותוניהם ואהבתם באורים, ע"י קוי החיים של מציאותם וחברתם, של שילוח רצונם וגדולות נפשם הרוחנית, ע"י ענותוניהם ואהבתם לכל היצורים, את כל אוצר החיים והטוב לכל. שבילים הם ישרי לב אלה לשלח על ידם אור וחיים לכל נוצר. כלים הם להארת אור חי עולם, משותי דיוועשי דברו, מלאכיו עושי רצונו, להחיה כל נוטה למות, לגבר כל חלש, להקיע כל נרדם. והם קוראים בשם ד' אל עולם, האומר לכל נוצר, חייה ושם על כל טוב, עליה וחתרומם מעלה מעלה.

תשלה. ההצטיירות הרוחנית העליונה, מצטיירת לפני השגתו של אדם בדרך אורה כללית, וכל הפרטים שמתחדשים בידיעתו מרגשות ומידיעות, הנם רק פרטם נוצצים, יוצאים מההצטיירות הכללית שא"א

לסמנה, והנמ' כדמות הכוכבים ברקיע. התפילין מכשירים בישראל את הגוף וכחות חיו להארה הרוחנית הכללית, שהפרטים יהיו יפה מאיירים על ידה. והלימודים שהם למעלה מההשגה, לגבי כ"א ואחד לפום דרגיה, שאינם נתפסים אלא בהברקה, הם כערכם של התפילין. ובשבותות וימיים טובים ההארה השכלית מאיירה, עד שמתפרקות ההארות הכלליות - שהם מזורחות בכל ימות החול רק בתור אותן כללית - והם עצם הנם אותן, והפרטיות מתבלטת על ידם, ואין להוסיף הכללה מעלמה ומבעלט פרטיהם, במקומם שבחול הכללה מסייעת להבלתם של הפרטים.

תשם. לפעמים חשוב האדם שישנם מחשבות הסותרות את מחשבותיו, ומתוך כך אין יכול להתיישב בדעתו ולהיות נאמן להגיוונותו, ומזה תוצאות לנפילת רוח ורשלנות. וצריך לשים אל לב, שככל סתירה היא רק מדומית ומוגבלת בתנאים מיוחדים, ובאמת הכל הולם זה לזה והכל מאחד. וממילא יהיה שם וועל' בחילוק השילוב של מחשבותיו הפרטיות, וישתדל תמיד להרחיבן ולזיכנן, עד שיהיו מלאות אורה, ממולאות במידיעות ברורות וחוויות, וקרובות להרגשות אציליות, משפיעות אושר וטובה עליו ועל כל מה שזולתו, בכל מגע ידו הרוחנית והמעשית.

תשמא. בגדיות המחשבה מצטיירת הרוחנית של החכמה العليונה והצדק העליון, וכל מקוריותיהם בכלליות, וכל מה שיש מן התורה והחכמה בתור ענפיהם היוצאים منهן, כشعרות הראש בחכמה, והזקן בצדק.

תשם. כל חטא מביא מיעוט דעת, מפני יראה פנימית להסתכל בחופש הדעה הבירה. והתשובה היא הפותחת את שערי הבינה לרוחה.

תשmeg. צריכים לחלק את עסקי המחשבה לחלקים מיוחדים. הא', שינוי הרעיוונות והרגשות הידועים מכבר, ב', זיכוכם וברורם, ג', סידורם ויחושם זה לזה בצדיה הגונה, ד', הוספה חדש על כל אחד מהם, ה', הוספה האראה כללית על העולה מקיים כולם יחד, ו', הוספות רעיוונות ורגשות חדשים מקור הדעה והרגש, ז', חיבור ההוספה עם האוצר מכבר, ח', הופעות חדשות שנולדות מהחיבור, ט', התעלות רוחנית العليונה היוצאה מכללות ההופעות כולם, י', השקפת עולם שלמה, הבאה מכל הגורמים הרוחניים הנזgrים לעיל.

תשמד. הנטיה הלאומית בישראל היא שדה אשר ברכו ד', שאף-על-פי שאין בה עדין גדולים גמורים, מפני השמןון הגדל של הגלות, ראייה היא, על-ידי עבודה רוחנית ומעשית, שיצמחו בה כל הגדולים הטוביים שבעולם להוציא משפעה נשמות גדולות ועליוונות המאירות את כל העולם כולם בכבודן. ויש לעומת זה נטיה לאומית של גוים שהוא חורבה ומדבר, ובשם אופן אינה יכולה לגדל צמחים, והצמחים הרעים כגן סדום, חמת תנינים ואשכולות מרורות, הלא העדרם טוב ממציאותם, ונמצא שהכל הוא בהם העדר גמור וחורבן מוחלט, ואותם הגוים הרבה יחרבו. רק ההשפעה של הקדש, המעורב בנטיה הלאומית הישראלית, מرتبطת את אלה הנטיות האנושיות בכלל ומחזירתן לטובה, עד בוואן גם ליחדי עליוי להיות ראויות על-ידי תכיפת חברון

ויחסן אל ישראל, להצמחה רוחנית. ישושום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחכלה, אשר כל זה יבא על-ידי גאולתם השלמה של ישראל שתקיים לבא.

תשמה. עין עיטם הוא המוקם היותר גבוה שבאי. והיה עולה על דעת דוד ושמואל לבנות שם בהמ"ק, עד שהוכיחו מהכתב שציריך להנמייך מעט,קיימים ובין כתפיו שכן, ואין לך נאה בשור אלא בין כתפיו. ועין עיטם נשאר בצורה של חול לכארוה, אבל בית הטבילה לכיה"ג ביה"כ, מהדרא מיא מעין עיטם. והוא בעליית בית הפרזה, שבנה פרזה אמגושא, שהוא הצד היותר חזק שברע, גדופי, שאין היתר למלוד ממנו אפילו להבין ולהזרות. ומ"מ יש גם ע"ז הכללה עליונה וצורך עולם, המטהר בהכלתו ומכך לעובדת הקודש היותר עליונה, הכושת בשיא קדושתה את כל הכהות המהרסים, ומיסדת את העולם על בסיס קדושת טהרטו. אף תיכון תבל בל תמות. ובדרישת רשותות - פר, יער אשר תרמוש כל חייו טרפ - שם חוץ מבניינו של עולם הזה והבא שנבנה בה, ורק מוה הנם מקבלים שפעם, קודם שהאור העליונה מופיעה בעזה והמש לא זרחה עדין, כ"א תשת חושך וייהليلת. אבל המחשבה המטהרת, היא הצפה לישועת חי עולמים של יום אשר הוא לא יום ולאليلת. והיה לעת ערב יהיה אור.

תשמו. החפץ בתשובה באמת, אע"פ שיפלא ממנה מادر איך יוכל לשוב, ולכארוה מוצא דلت תשובה נועלות לפני - בין מצד מניעות שבחטאיהם שבין אדם למקום, וביתר מצד מניעות של חטאיהם שבין אדם לחברו, ונזל ודאי וספק נאכל ושאינו נאכל - ורעיון מבולבל, והוא שרוי בצער וטירוף רעיון ובבו שהוא פנימית המעכבותו מכל טוב, ומ"מ הוא מתחזק בהארת חכמה ועשות טוב, מובטח הוא שיזכה לתשובה גמורה ושלמה, שיביא רפואה לעולם כולו ולמחילה כלל פשע לכל ישראל, והכל בכלל.

תשmoz. עבודת ה' היא להמציא בעולם אותה התכוונה השלמה, שהיא פעולה יקרה נזאת, שיקורתה גלויה היא רק לד' לבדוק. ובשביל המצאתה של תוכנה זו וכל אגפיה, הנו נמסרים לכל הטוב והיוושר, ולכל מעשה התורה והעבודה, וכל פרטי פרטיהם, וכל מה שהאדם בכללו ובפרטיו מתעללה, מתגלה עליו איזה חלק מהיקרות של התכוונה, שהוא על ידי שפעת חייו ופעולותיו המעשיות והרוחניות. וכן מתגדלת נשמהו ואומץ רוחו וצחלתו הפנימית, ביחיד עם חרדו ועריגתו להוסיף עבדה וascalול, להודיעך קשת אמרי אמת, להסביר אמרים אמת לשלחיך.

תשמה. מתוך שכל רעיון לא יכול כל את העניין האلهי העצמי, משומך כל רעיון, שהוא מקשר לידיעה של רומרות זו ולאמונהה, הוא כל' לקבלת אור ד'. ע"כ מצוי הוא האור האלהי בכל לב נאמן, לפי ישרו ותומתו.

תשמט. ריבוי הלמוד מקשר את הקדושה העליונה ברוחו של אדם, אע"פ שאינו יורד לעומקם של דברים, ולפעמים פועל עליו לטובה עליונה גם כשהיאנו יודע את הפשט ומה שלם, אבל הוא צמא לדבר ד' ללמידה הרבה, ומשביר את צמאנו ב תלמוד מרובה, והנשמה מתעללה. וב תלמוד רזי תורה. אע"פ שאינו מבין את העניינים

לפרטיהם, ונדמה לו כאילו הוא עוסק בציורים שמשמעותם את נפשו, ואת חושו הרוחני השוקק לדברים מובנים, מ"מ אחר הלמוד האוריה מופיעה עליו, והוא בכלל כל העוסק בתורה בלילה שהקב"ה מושך עליו חוט של חסד ביום. שנאמר יום יצוה ד' חסדו ובלילה שירה עמי.

תשג. לפעמים אין צריכים להתיירא כלל מגדלות, שהוא מרוממת את האדם לפועל גדולות. והענו כולה מבוססת על גדלות קדושה כזאת.

תשנה. ישם צדיקים כאלה, שהם מרגישים צמאן פנימי להיות מעוטרים בתפילהין כל היום, ואין מספיק להם התפילהין שבשעת התפללה. והם צדיקים כאלה, שהדבקות האלהית בהתגלות הנפש היא מדתם הקבועה, ולא רק זמן לזמן, וכל היום הנם בפנימיות רוחם מתפללים. וצדיקים יסודי עולם וחכמים עליונים כאלה, אף על פי שיזדמנו להם סיבות שלא יוציאו כל כך מן הכח אל הפועל את חפץ לבם בהתגלות הקדושה והדבקות העליונה, ולפעמים גם חשים בהנחת תפליין כל היום לא יעלה בידם מכמה מניעות, מכל מקום התשובה הפנימית שבנשמהם לאור התפילהין מAIRה הרבה בעולם, ואור החסד מתפשט בעולם על ידם, להרבות מחילה וסליחה, וחנינה גדולה. והם הם אהובי ישראל באמת, שנפשם צמאה לתשועת ד' ولבנין ארץ ישראל, והם נוטים כלפי חסד לכל, ומלמדים זכות על כל הפושעים, אפילו על הכהרים והמכעיסים היוצרים גדולים, כי הם רואים בתומת נפשם את הניצוץ של הטוב הגנוו בכל נפש, וכל וחומר בנפשות ישראל, וביותר בנפשות הדוגלים באהבת האומה בכלל, והם נוטים אל הטוב והיוישר, שזכויותיהם גדולות. והתווכן של הדבקות האלהית הטבעית, שהיא ערכאה של קדושת התפילהין, היא אהבת ישראל, שהן תפליין דמאי עולם, שכותב בהם שבחייה בישראל, מי גוי גדול,ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. ואור התורה מאיר בנפשות הללו לצורך מהקהת, לא לפי מدت ידיעתם כלל, אלא לפי מدت סגולת נפשם הטהורה העליונה.

תשנה. כמו ששכלנו ורצוננו, ככל דבר שבஹי, הוא ניצוץ מן הכל וממקור הכל הוא נובע, וanno עולמים לדין ממנו על האור העליון בדרך דוגמא ובבואה דבבואה, כן anno דנים על נקודת הרצון, שהיא מהוברת לשכל, והיא תוכנת בקשת התחלית, שהוא גם כן ניצוץ מהכל, ונובע ממקורו. שוללים anno את כל ההגבלות והמגרעות שישנן בבקשת התחלית שלנו, וanno באים למצא צד האצילות והרוממות שיש בבקשת התחלית, שהיא נותנת צורה הגונה לכל מהלכי המעשים, וanno אומרים, שהיא נמצאת בסיסו הכל, המרכז העליון, מלכות אין סוף, בדרך השאלת, ראשית כל הצמצומים כולם, המביאה ליסוד הכל, והיא באמת הכל, כל הרاشית, וכל האחירות, כל ההויה, וכל המבוקש מההויה.

תשג. בריאות הגוף הוא בכלל תיקון העשיה, לעומת המוקדם לתפילה. כשהעובד זמן רב, ומפני קלקלוי טעמים אין אדם שם לבו לתקן הגוף והם מתדרדים, נעשה פגם גדול לצורך התפילה ובאפשרותה בעולם, ונוצר כח מתנגד לעצמות התפילה והמחשבות והרגשות המתיחסות לה. עד שהמשקל ישוב, וערכי הגוף יוכרו בחשיבותם, והבריאות תשוב למוכנה בклלות האומה או העולם, ואז חזרה הצורך הרוחני והמעשי של התפילה להולד, ביחד עם צורך של רינה ותהיילה, דוגמת ההלל הנאמר דוקא על כרא

מלאה. ובאים מזה לעבודה הרוחנית העליונה של התפילה, הקודמת לכל עניין גופני, השוללת את ההשלה אחרת הינו את הקודש העליון הנושא עליו את שם ד' ואות יהוזו, המבוטא ב - ואותי השלבת אחריו גיון.

תשנדי. כל דבר של תורה צריך דרך שיקדם לו. אם הוא עניין שהשכל והיושר הטבעי מסכימים לו, צריך לעבור בדרך ישיר, בנטיית הלב והסכמה הרצון הטהור המוטבע באדם, כגוזל, עריות, זכוניות, מנמלה, יוננה, וחתול, وكل וחומר מההכרה הפנימית של האדם עצמו וחושו הרוחני. ואם הוא עניין שהוא נעלם מן השכל והנטיה הלבית, צריך גם הוא לעبور דרך הצנור של דרך ארץ, ביחס הקישור שיש לכל פרט עם הכללות כולה, בתורה מצוה גוררת מצוה. וגם היושר המוחשי להיות קשור בתורה, בחפש העליון האلهי המתגלה באור תורה, וההתאנגורות עם כללות האומה לדורותיה עם דרכיו חיה ברעיון הקודש, כל אלה ארכחות דרך ארץ הם, שמכשירים את ההארות שהן יותר פנימיות ממן להאייר בזהר ובהירות מבקה.

תשנה. בכל זמן, בכל יום, שעה ורגע, יכולים לבחין את חלקו הרכבות, שהכח הנשמרי שלנו עושה, עד שהוא מתרומם אל הרעיון האلهי הקדוש בטהרתו. והם הם השמות הרבים, והשונים, בהסתעפות רזי עולם, ואוצרות החיים שלהם, שהעבודה התමימה והማירה בונה עליהם תמיד את מגדריה. רמי הערך, הבנויים לתחפויות. כי צדיק ד' צדקות אהב. יש"ר יחו פנימו, يوم, שעה, רגע. והארה זו, של ייחוד השמות תמיד, מביאה ברכת השלום, מפני שמנבלת את הריב בשרשו, והחלקים כולם מתאחדים, באיחוד מקורי. וסופי תיבות גימטר' ריב". והשלום. המכפיל את כל המחשבות הפזרות לרעיון נשגב ועשיר אחד, נורא בהודו ומלא חיים עזיזים בתנו, הוא שומר את התורה מכל שכחה, נגד הריב". המפרר את כל דבר לחלקים, ומשכח. ואחדות הרשעה הוא שורש הריב. חסד לאומות חטא, עכברי רשייעי דקריין לחבריהון ואכלין, וגיניצי גלימי.

תשנו. השמות הם היחסים, שככל יש מתייחס על פיהם לאור אין סוף. והם הם המקיים את הכל, וקוראים את הכל להריה. קרא אני אליהם יעדמו יהדו. ויש שככל כך קלוש ואפל הוא היחס, על פי ירידותיו, עד שהתחזאות, היוצאות ממנה לגבי המ מצוי הווה, הן נוטות להרס ואפלולית. והם הם שמות הטומאה, שבאים על ידי כמה תמורה אין קץ. וסוף הכל לחזור לאורה, ולקיים בהם, בשם יקראך, ובמקום יושבוך, ומשלך יתנו לך, אין אדם נוגע במוכן לחברו, ואין מלכות נוגעת בחברתו אפילו כמעט נימא.

תשנו. הצדיקים חכמי האמת, מתביחסים במחשבותיהם לציר איזה תוכן בהענינים האלוהיים. והבושה הזאת בעצמה מזככת את דעתם ומשכת עליהם חוט של חסד, עד שהם אינם לסטם של אור הלל לד'. ולהלפתם את שם ד' אלהיכם, אשר עשה אתכם להפליא, ולא יבושו עמי לעולם.

תשנה. חובה לשא ולtan בחכמת האמת, היא החכמה האלהית העליונה, לדرك באוטיותה. בפטגמיה, בציוריה ומיליצותיה. האור של האושר העליון הולך וזורח לפיו רוב העמל בדברים, שרווי עולם של הגדולה האלהית גנויזם בהם. ובהתורות הנשמה היחידה על ידם, מתרומם כל העולם עמה, והמן NAMES רבות מתעלות. ואין קץ לגודל הטוב המסובב על ידי האריה פנימית עליונה. של נשמה אחת כללית.

תשנת. כל ניצוצות החיים הפזוריים בכל עניין - וביותר בכל מاقل אשר יاقل העlol לבא ליד הצדיק העליון, המשכיל בשם ד' וקשרו במחשבתו הטובה בטוב המוחלט - הנם שמחים, ורינה ונילה מתעדורת בקרבם. והאוזן הפתוחה שומעת את רנטם, והעין הפוקואה תוכל ג"כ להזות את אור שמחתם וצלהלם. ואף אם לפעמים לא יעלה ביד הצדיק לאכל הכל בקדושה גליה, סופו להшиб, ע"י תשובתו מהאהבה, את הכל מנפילתם.

תשס. השינה, וכל התכוונה הטבעית הכללית של הלילה, שהיא גורמת את השינה ומתאיםה לה, פועלת על צדיי החיים שבאדם שתי פעולות הפכיות. הצד העליון הרוחני יכול להתעורר ביותר. חפשי נעשה הדמיון מסגר החושים, ואם הוא תמיד מקשר בשכל ובחמצ עליון וקדוש, יכול לציר ולדמות, לחזות ולהכיר מה שאין ביכולתו בזמן הערות. אבל כה החיים שבגוף חדל קישרוו עם הצד הרוחני שבאדם, והוא הולך לבדו, פועל את פעולתו הטבעית, בזרחה השוכנה מעורפלת. שני מקומות מתחבקות דוגמאות. אורות צחות, בנשמה העליונה, מזיו של מעלה. ומחשכים וצחצוח זזהמה, וקליפות מעביבות, בנפש החיים, מהרפס החשוך שהיתה שרויה בו, בהיותה בוסת בטיט של החיים הגוףניים לבדם. והרינו פונים בכל בקר לשתי העבודות, לטהר את נפש החיים, ולקשר את האורות הננספים בנשימת האדם העליונה, ולהברר עוד הפעם את שתי הקצוות בהרמוני הנאותה.

תשסא. אותם ניצוצות הזזהמה, שבירידתה של נפש החיים נבדקו בה, אע"פ שהננו משתדלים לגרשם ולחיקם בכל האמצעים שבידינו, מ"מ ראוי לחשב שהמגע עם חטיבה קשורה לאור עליון - כנפשו של האדם הנברא בצלם - לא תשאר بلا פעולה. וניצוצות הללו יציאתם הרבה יותר עשרה מבאיםם, וקמעה כבר נתלו. הם מוכנים כבר להזדקן, ומה שנדרה היום, יוכל למהר ולאחר זמן, להיות מתעללה ומקבל צורה מאירה, הרואיה להתקשר בקשר הקודש של הנצח וההוד העולמי, המתפארים בכללית תפארת בכתיר דעת עליון, ההולך ומתרנשא, הולך ואור עד נכוון היום.

תשסב. הדמיון שיסודה בקדושה, השקפת עולם שלו הוא קודש ותורה שלמה, חותם השכל הטהור יהיה תמיד טבוע עליו, והוא הולך ומתעללה, עד שבלייסודה העליון, מקור החכמה העליונה, בזוהר טהרתה.

תשסג. הקרבנות, הננו משים אותם לא רק עבודות הייצוגיות סימבוליות, אלא תיקונים, פעולות שהעולם מתבסס על ידם. אמן התוכן הסימבולי הוא תוארם, לבושים וגופם, וברור הדבר שיש להצורך הסימבולי עם הצורך הפנימי. וכשיבאו ימים וה צורך הפנימי ייחד, בביטול הקרבנות, יפסק ג"כ הכה הסימבולי לגמר מפעולתו, ותחתיו יברא תוכן יותר עשיר לנושא הסימבוליות, שתתקשר עם העבודה היותר עליונה, שתכילה בקרבה את כל העובדא הפעולה המתקנת של הקרבנות כולם, בזרחה יותר עליונה. זאת היא המנחה הערכה שלעתיד, אשר תערב לד' מנהת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות.

תשס". התפילה המתוקנה בערך שווה לתוכן הפנימי של הקרבנות, היא מתדמה לה ג"כ בסימבוליותה ובעובדא הפעלתה שלה. שניהם יחד עושם את התפילה לחטיבתה היה פועלת בעולם, והם מטביעים בה את החותם האצילי היהודי, הספג כולם מאור הידיעה האלוהית, בצורה תורה מלאה אור חיים אידיאליים, הפונים לעומת הנצח, המתעללה וספג בקרבו את העולמיות בצורה מעולה עליונה, הפעול זיכון וzechzoh על כל ערכי העולם והחיים, וכל ההויה כולה. ישראל עוד ישוב להתפלל ולרנן רנת קודש בשמחת עולם, בשמחת צדיקים הששים בגילת אל עליון וכל יצורים כולם.

תששה. לפעמים ימצא כופר, שיש לו אמונה חזקה, פנימית, מאירה, נובעת ממקור הקדושה العليונה, יותר מאשר מאמינים קטנים אמנה. דבר זה נהוג באישים פרטיים וכן בדורות, ועל כולם נאמר צדיק באמונתו יהיה.

תשטו. העניינים הרוחניים הפנימיים שקדוש האמונה נועד עליהם, הנם רומיים באמת מכל לשון, וכל הרצאות הדיבורות אין נוותנות כ"א צל קלוש מתוכנן. ולפעמים נמצאות נשמות כאלה, שהן קולטות את צל הגוננים שע"פ הדיבורים בצורה הפוכה לגמרי מהותם, ואז כפירותם היא אמונה ממש, כחותם המתהפק.

תשסז. לפעמים יקללו את האדם ספרים שנכתבו ע"י קטני אמנה שאין בנשماتם אותה הגבורה הקדושה של לבת אש קודש العليונה, וספרים שכופרים מוחלטים, ספוגים רוח גבורה טמאה של כפירה, כתבו אותם, יתקנו אותו ויעוררו בו את נשמתו הפנימית הנרדמת, ויוצא את עצמו מלא חיים ועוז, בכל שפעת גבורה العليונה, ואמונת אומן אדרה באור אללים חיים.

תשסח. כמשמעותם בעמקי הcpfira, רואים איך בתוך מצולותיה טבועים נשמות קדושות מלאות אוֹר אלְהִי עליון בפניהם, והן צווקות בקול איום מעורר רחמים - הושעו! הצלו! והקמים למן אבויונים אלו להושיעם ולמלטם משחיתותם, הם הם עובדי ד' הנבחרים, גבורי כח אשר להם שם במלא עולמים, שככל מלאכי עליון ממילן מוכנים להפצם, וכל כחות הרשעה והטומאה מתחת יראים מפניהם יראו את הכבוד ברחת גדול מאד, כrhoחב"ד ואבי וחבריהם.

תשפט. דרכו של רב המנוח סבא להקדים מיל' דשותה לפניו מיל' דחווכמתא. כדי להכיר האור מתוך החושך, צריך שתהייה תכונת השטוחה, בעמקה יותר חודר. בחושך היותר שחור, יש להשתמש כשורצים לדעת את יתרון האור מתוך החושך. אמנם היא מדחה ראייה דוקא לנוני ימא, שאינם צרייכים אפילו להגנה של ספינות, וללכת בעמקי תהומות, וכל מצולות, הוא להם טiol ועונג, המשמה את המקום, לויתן זה יצרת לשחק בו.

תשע. בחוש רואין איך כל חטא מחשיך את עיני השכל, ונוטל את הזוהר העדין של ההרגשה הטהורה. אבל צדיקים גמורים יודעים איך לשוב תמיד מהבה, וاع"פ שהם מרגישים בעצם את הcovd של כל פרטי

חתאת האדם במרירות גדולה, מ"מ הם מלאים עז ושמחה פנימית בטוב ד', ועונג גדולה חסד עליו המלא כל.

תשעה. החושך של הדיעות גורם, שנקודה אחת מאירה באור האמת גוררת אחריה כמה קווים חשכים, שהם נעשים יסודות לשקר ולרשעות. וכל מה שהאורה מתגדלת והרצון מתרחב לצפיפות עליונות, ככה מתנתקים הקווים העוקומים הנמשכים לדרבי חושך מחיבורים אל הנקודה המאירה, ואור אמת נצחית מופיע בנשמה בכל גודל ותוקף.

תשעב. צריך לנaylor את האמונה ואת היראה מקטנותם וחולשתם, הבא להם מtower חסרון הדעת, ופחיתה התכונות והמזגיהם הרעים.

תשעג. אפשר להרגיש איך הדיבור היוצא מפיו מחולל גדלות, וכי הוא בא ממראומים, ושב גם כן למכווני עולמים.

תשעד. הכוונה נפשה של נסת-ישראל היא נבדלה בעקריה מהתכוונה הנפש של כל עם ולשון. בכל עם ולשון הנקודה הפנימית של חפץ החיים הקבוציים מיוסדת היא על התוכן הכלכלי לכל צורתיו,abisod הדאגה הפנימית הרויה בלב האדם לבצר את חייו הגשמיים, והروح העליון המchia ומאיר את הנקודה הזאת הוא רוח הסדר והיופי, שהוא חפץ העונג של החושים, על-פי משאלות לב האדם, וכשהם באיזה קיבוץ על-פי סגנון אחד, עושה השווי הזה את התוכן הלאומי. אמן בישראל מונחת התכוונה האלהית ב עמוק נשמתו האומה. הצמאן לדעת והרגשה אלהית, בתכלית עליונותה וטהורתה, היא לו הנקודה שהחיים מורגשים בה, והעידונים הנובעים משלמות ציור זה בכל רחבי החיים ועמקיהם הן המגוונות האסתתיות. הדעה הפנימית, המכרת שבמילוי תשואה עליונה זו הכל מתמלא, שאין שם דבר מכל מגמות החיים ועדוני החיים סדרי החיים ותוכניהם, שלא יהיה כלול בתוך נקודת עולמי עולמים זאת, הכרה זו היא עניין מיוחד לישראל מונה בטבע האומה, מתגללה בהכרה פנימית אפילו להמוני המונחים, והולכת ומתהווה ומתרבת לsegoli הסגולות בכל דור ודור. העניין האلهי, בתוך ערך החיים בעומק טבע הנשמה, בהתאם לשדר המchia את ההיסטוריה הלאומית, המתגללה בכשרוں של יצירת הנבואה בבחורי בניה, המביאה למדרגת עם עולם, שכל האנושיות תכיר את סגולת נשמהה, הוא העצם הישראלי שתאריו מתגלים בכל התנועות השונות, ורוחו של משיח הולך ופועל את השלמת צביון זה עד עת קץ השלמה.

תשעה. השכל הישראלי, מצד מקור מחצבו הרוחני האلهי, הוא שכל אلهי, ורצונו רצון אلهי הוא. הגעגועים והאהבה של האומה כולה נוראים ועומקים לאין קץ דוקא לשלים האלהית העליונה. מובלטת אהבה זו בשיר השירים בהדר צבעיה, שאין העולם כדי להם. מתגללה אוור תכני זה בצדיקים עליונים של הדורות, שרצוּם הוא יסוד העולם ודבריהם דברי אלהים חיים ודבר אחד מדבריהם לא ישוב ריקם. כי דבר ד' אلهי עולם בפיהם תמיד. רק החכמה העליונה וכל חירותה, עם כל הרגשת עידוניה, ההולכת ועולה על כל הספריות של ההכרות

האלוהיות, המתנשאות בכל הود פארן עד עד, היא היא הנותנת חיים לישראל. ובଘוי התורה כולה, בכללותה ובפרטיה, כשהיא מצטרפת עם האורת הדעה של יסודה ונשמה, הכל הולך ומאריך, הולך ומתגלה, הולך וגואל, הולך ומשתכלל, מביא ישועת עולמיים לכל נוצר ומאיר עולמי עד מכובדו העליון הרוכבשמי קדם ומהיה אפסי ארץ, מצמיח כל מיני ישועות, ומעודד כל עניין ארץ, מאזור ישראל גבורות עולמיים ומשיבם קוממיות לארצם, לחדר אותם כבראשונה. אור אחד נשמה אחת, נשמת כל היקום, זרווע ד' הולך ומתגלה, הולך וקורא את ישראל לחיים, לשוב לבנות ולהבנות. בנסחתם העליונה של צדיקים יסודי עולם, שאור רוז אל מהיה אותם, רוח תחית המתים שרוי, מקור חייו המפכים, הנקלטים מכל תמציאות אוצרות החיים שככל עולמיים, הולכים פלגים, שריגים דקים ושונים, להכנסים אור חיים, רוח תקווה ונטיית אחדות, התעדודות תשובה וההתעדודות גדולה בכל השדרות, ובאור עליון הזרווע לצדיק יופיע משיח, לרווחם קרן לעם עולם.

תשעו. שריד קטן מדבר גדול הוא יקר ומעולה מדבר קטן שלם. ניצוץ אחד מאור חי האבות, מקדושתם וגבורה אלהים העליונה שבגדולתם, ההולך ואור באחרית הימים להשיב לתחית עולמיים את ישראל, ועמו יחד את העולם כולו, על-פי סדר והדרגה, הוא נעללה ונשגב מכל הקדושה הגלואה שבתוכן של אמונה ויראה, תורה ומצוה, של החמשך המועתק מספichi ספichi של בניים,יפה שיחתן של עבדי אבות יותר מתורתן של בניים. ושיחה זו היא מהיה דור אחרון באהבה מסותרת, בה מתגלה התוכן הכספי של זכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה. נדחים הם האורים הקלושים, שרגא בטיהרא, החוצפה מגرشת אותם - ובתוכה רוח ד' נססת. גдолוי קדושי עולם יכירו את הרוז ויצדיקו קודש. הם, בתומתם העליונה, יחויבו את תורה הבנים לשיחת האבות ועבדיהם, ותורה מעוטרת בכל הוד ובכל גבורה, בכל חן ובכל תפארה, מתגלה להיות לעטרת צבי ולצפירת תפארה לשאר עמו. חזקו אל תיראו ! אור משיח מתנוצץ, גאות עולמיים מופיעה מכל החרכמים. מחשוך הרשעה והכפירה המנולת, הבזוזה וחדלות אישים, בא יבוא אור עליון, אשר יעמיד במרחב רגלי ישראל וירומם בכבוד קרן עם יודעי אלהיו, יאיר אור על כל מחשכים, ויעודד קדישוי עליונים בישועת אמת. רק חסדי אבות ישארו וכל עניין לב, אשר ידעו איך להיות בעיניהם דכאים וגבורים יחד, אלה הם אשר יכירו אור התורה העליונה הנובעת משיחתם של עבדי אבות, שהוא גאותם של בניים.

תשעז. כל הספרות החלונית שנתעורה בתקופה الأخيرة, שיש בה הרבה משום חכמת סופרים תסраה, והרבה ניצוצי אורה ורשמי גואלה, הכל בא מהצינור של שיחתן של עבדי אבות. ושיחה זו היקרה כ"כ, השתפלה מאד בפי עבד, שאמנם יצא מכל אדור לכל ברוך, אבל מקורו שלא היה ברוך פועל איזה רושם, וטינה היה בתוך הלב. אליו כתיב. מתוך גרעין המר, שבתוכו המתיקות הגדולה שבשיחתה עליונה זו, נצמה כל הסרחות שבחכמת סופרים שבעקבא דמשיחא. אמן גם סרחותן זה יהפוך לזרבל המפירה וمعدן, מדשן ומרוחה את השדה אשר ברכו ד'. והטוב ינצח בעקרו, ותהפוך השיחתה החיה שבפי ישראל וכל זרע יעקב, לשיחת קודש נתנת אור חיים, המתעללה בגדלה מעל התורה בערכה ההויה, וממנה יצמח אור תורה של משיח, שאפילו תורה שבשבועה"ז הבל הוא כנגדה, ובשבועה"ז תורה נתתי לכם, לעל חיים אני נתן לכם. במקום תורה חיים בשם הליווי, יגלה אור חיים עצמי. קטל חרמון היורד על הררי ציון, כי שם צוה ד' את הברכה חיים עד העולם. וכל זה יגלה ויראה ע"י התגלות רוז תורה עליונים ועליוני עליונים בשפע גדול, והשפעת הקודש על

כל החול לקדשו. ושפעת כל החכמה וכל השירה וכל אוצר החיים, הניו והנץח, הגבורה וההתפארת, יגלה ויראה מTEL שמיים העליונים בחופש מוחלט עליון, המתעורר מהארה היבול הנשמתי הקורא דרור לארץ וכל יושביה - ויבול היא קודש תהיה לכם - בלי פעליה ועובדיה, בלי קניין רכוש ושיעבוד, בלי עול נוגש ובלא דאגה ופחד, כ"א בבטחה עליונה בעונג עדין ובחודה מוחלטה, בגיאות ד'. מן השדה תאכלו את תבואה.

תשעה. דרך הקודש בנזיה היא על יסוד ההשויה, שהאדם משווה את דרכו הפרטית לדרך ד' העליונה. וזה נוגג בדברים שהשוויים היא השוויה מעשית ושלכilit, כהילכה בדרך ד', במדות טובות, וכל מצות התורה והשכל, שהם כולם נובעים מהתרומות של דמיון צורה ליוצרה, ונוגג גם כן בתוכן של דמיון, שכן המדמה מסדר את העניין על פי תוכנותו בגדרו. וכל מה שתיקדש האדם והעם יותר, וכacho המדמה יהיה יותר מטויהר, ויתור חזק, תחזק בו התביעה של ההשויה הדמיונית, ומהז יצאו המון דרכי HISIDOT נאים ומתוקנים לשлом הציבור על פי דרכי היופי של סדרי עבודה והידורי מצות. ומתקצלים מהז ארחות צדיקים של קדושים עליונים לכל אחד ואחד לפיק מעלת נשמתו, ולפי עשר החיים של כה דמיונו, גם בו מתגלת אורח חי העולמים, המהיה חיים בכל ערבי חיים כולם. ההוד וההתפארת של נזיו של עולם שבבית המקדש, הדר בגדי כהונה, קדושת הגוף וטהרטו לכל אחד ואחד לפי עריכו, כל אלה הסתעפות מצד הערך הגדל שיש לכך הדמיון הבריא והחזק, העומד בגדרו, ועשה את תפקידו בעולם, בתור לבוש מתוקן להaura האלהית العليונה, המופיע על aura הנשמטה והשלכilit שבאדם ובעולם בהדר גאון עוזה. ופה הוא הזרק הגדל של המשקל, להבחן בין דמיון לדמיון ובין יופי ליופי. ואורה צדיקים כאור נוגה, פלגותא דשער, שורה בזורה עליון זה.

תשעט. العليונות הזאת של כולל כה דמיון, בכלל ובפרט, היא עטרת תפארת, שאינה הולמת כי אם לפי אותו הערך שהשלולים המעשיים והשלכליים כבר מיסדים. אי אפשר לצויר תוכנה של עשר הדמיון, כשההברות שולחת והרשעה המעשית מתגברת, רק בתתרומות רוחנית ומעשית חשובה וקבועה אפשר להשיב את בנין בית המקדש למקוםו, והשלולים המוקדמים הולכים הם ליסד את בית הזבול, את נזה אפרון, שהדר אל שם שורה. אבל לעומת זאת התביעה לשלים היפי המפואר, ושלול הדמיון בכל איתנותו, עם כל מה שלפניו וכל מה שלאחריו, עם כל מה שלמעלה וכל מה שלמטה ממנו, זהו היסוד האיתן של תביעת החיים, התוכן המחולל בחסרונו את הצעקה הנוראה, שישוב הקב"ה ושותג כاري, אויל לי שהחרבתי את ביתי ושרפתني את היכלי, והגLIGHTי את בני לבין האומות, שנאמר ד' ממרום ישאג וממעון קדשו יtan קולו, שאג ישאג על נזהו.

תשפ. ההפתחות מופיעות אור על כל ארחות ד', ההויה כולה מפתחת ועולה כשם שהדבר ניכר בחלוקת ממנה, ועליתה היא כללית כמו פרטיה עולה היא עד מרום הפסגה של הטוב המוחלט. מובן הדבר שהטוב והכללות הוא מחבר יחיד, ועומדת ההויה לבא לידי מידה זו, שכולה תספג את כל הטוב של כולה בכל פרטיה, וזאת היא עליתה הכללית, ששם פרט לא ישאר חוצה, שום ניצוץ לא יאביד מהאגודה, הכל מתוקן לסעודה. למטרה זו צרייכים כולל רוח לחשוכה האלהית العليונה, שנוצרה על ידי עבודה אמונה בד'.

תשפָא. תhillת ד' נתבעת ממנה מצד עצמה, מצד השבעת הנשמה בזיו הczior העליון מכל עליון, מצד עצמו החיים. זאת היא נטילתם של ישראל, וקדוש יושב תhillתיה לזכך את התhillה מכל סגיה, מכל מחשבים וחולשות, מכל חונף והרגל של טפשות, מכל תאווה פחותה ועכורה, להעמידה באותו החוג, שהתחיעה הפנימית של גודל הקודש, של צחצחות אור הנשמה בכל חופה עצמה, טובע אותה. זאת היא כל התורה יכולה מראש ועד סוף, ואם עוקצין חסר, קוריין ע"ז שלא יוכל למלל גבורות ד', מפני שצורך לספר כל תhillתו. והכללות זאת היא התביעה היוצר חזקה, שכל היסורים הרוחניים שבעלם באים כדי להוציאה מן הכל אל הפועל. וכל הרוחבות הדיעות וכל שכליי החיים עוזרים לבא למטרה עליונה זו, להרבות בעולם את האושר של ההכללה, שהכל יהיה מוסקר בצליות, בשלמות. עם זה בכל דיקוק וה הפרטאות, הגודל והקטן, בכל מילוי מילוייהם. תפילה מתחלת מהפרטויות החסירה, וצריכה השלמה מאוצר ההוויה בכל עשר רום כלילוֹת, ביסוד יסוד שפעת מקורה. עולה היא תמיד עד ראש התhillה, שם היא מוצאה את גודל קומתה, את עמדתה הגדולה. ומדי יום ביום חדש הרוח מעשו, בתعلמה בכל חי, ובגילוי בכל אדם, ובארה רביה - בשרידים, גברי אל, עם יודעי ד' ודורשיו, המשתעשעים בזיו אור אלהי עולם וchmodot השוקת קודש - המישרת, מקדשת ומטרת להם את כל ארחות החיים, וimbekhet אוּר נשמתם תמיד.

תשפָב. בפרק המעביר את רעיון המתפלל בין פסוקי דזימרא לברכות קריית שמע, הוא פועל הפגישה האדריה של שני עולמות, עולם היוצר האמנותית השירית, ההרגשית של הדמיון העשיר, החי וקים המקבל את שפעו מכל רשמי העולמים המוחשים ותוכני חיים, ועולם המחשבה והרוחניות העליונה, הנברא בדבר ד' ברוחו ובמאמרו המחשבי, שהוא מתנסה ומתroxם, מתקדש ומתעלה מכל גבול, ושירי זמרה ורוממות מחשבה מתאחדים במלָא עולמים, ומשביעים צחצחות ודישון עונגן את העובד המתהלך בארץות החיים הפנימיים ברומו וثم דרכו, ואור נשמו ומדות רוחו ונפשו, אור חי העולמים מופיע בזיוו וכולו אומר כבוד. והנשמה מתלהבת ומתמלה מנוחה גבורה עז וחיים שקט ושירה עליונה מלאה דעה וחכמה, עצה וגבורה, הוד ותפארת. ובכל לב חפצה היא להביע את רגשי גילתה והכרת תודתה, ברוב זיו וחסד פנימי מקורי לבך את ד' המבורך. וההשפעה הנשמית של חי השעה מציגה בגודל רוח וידיעה מתعلاה ממעל לכל קץ קצב ומדה עולמית זמנית, וمبرכת ברכת עולמים, למקור חי העולמים, ברוך ד' המבורך לעולם ועד.

תשפָג. צריכים להמתיק ע"י סידור רגשות עדינים ורעיונות מזהירים ונעים, את התוכן המתילד בנפש מקבלת על מלכות שמיים, מהמחשה עד האמונה האלהית וכל הארחות הרוחניים והמעשיים המסתעפים ממנה, עד שהיא דבר ד' מתוק וערב לנפש. ומיתוק זה תלוי בגודלי הדורות, בראיונם הפנימי, בסידור החיים ובפעלים הספורותי.

תשפָד. העבודה התורית, המעשית והשכלית, מפני שהיא נובעת מהחכמה האלהית העליונה, שהחכמה והחיים הם מאוחדים בה בכל מילוי השלמה ועינוגיהם בעדוניים העליונים, שהם מקורי ההשכלה המקפת כל והחוורת בכל, שחיי הרצון של הטוב הגמור, המוחלט והמרומם, מורידים בעומק הנשמה והעולם כולם אוּר חיים כזה, שהוא בכל ניצוציו מלא בכל. והזרחה של אוּר שאדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו,

גנוזה היא באוצר החיים של אור התורה, ומתנוצצת כברקים בנשימותיהם של טהורי הדעה, קדושי המחשבה ובבורי הרוח, שהעלינוות של ההסתכלות הזכה האלהית מפלגיה של תורה היא חי רוחם ומשוש תקונם. והם הם יוצרים ובוראים תמיד ישועות ליחיד ולציבור, ורוחו של משיח ד', שהוא רוח זיו העולם, חי החיים, הולך ומפעם בקרובם. וע"י מגע הרוחני והמעשי בכל אשר סביבותם, ובועלם כולם בגלם, בכל שדרה ושדרה לפיקורבה וריחוקה מהם, כמדת אור המשם על הכוכבים שבשיטתה, שהוא מתחלף לפי הריחוק והקירוב.

תשפה. העולם הרוחני בגודלו, הוא מתמלא לבדו. אין צורך להקדמות ולימודים, הכנות ותוארים, מצד עצמו. כל התלמיד והמוסר המכשיר את היחיד ואת הכלל לחוי עולם, באמצעותו כ"א פועל שלילי להסידר את הרשעה והבערות, כדי שיוכל האור העליון להתפשט בכל גבורתו ורוחב התפשטו.

תשפו. מובלעים הם בתוך הגוף וכחותיו הגשמיים והמוגבלים, ניצוצי אורה עליונים ונשגבים מעצם השמים לטוהר, והם הם המתבלטים בכל אתערותה דלתה, ונונתנים אומץ עליון להaura הרוחנית השמיינית הרחבה.

תשפו. מצד חיוב המציאות האלהית אין בראה כלל, ואין עוד מלבדו, וכל הנמצא הוא רק מפני שהמשכת החפץ גורמת שימצא. על כן אין שום צד חיוב כלל בכל דבר שבஹוה, וכל הנמנע הוא רק ביחס, אבל בעצם הכל אפשר. והסביר שחייב המציאות לאפשרות אין בו הדרגה, והוא מעין זריקה, כשהלך שתחת כסא הכבוד שזרקו ואמר ליה הוה ארץ. וכיון שבאמת אין עוד מלבדו, אם כן הכל הוא מהובי, כי כל האפשרי אינו באמצעותו, ומהובי הוא ההפק מהצир הניסי. ובעומק טוב זה גנו שורש השרשים של הרע, הקופר בנסים, באפשרות, וטענן הכל חיוב וטבע, קופר בחידוש ואומר קדמות, מפני שרוח פנימי גבוהה מעלה גביה מתנווץ בו. ובכל זמן של עליה גדולה, קודמת ירידה צו, הגורמת לשאוב מבוע העליון מכל עליון, שממנו הכל נתהר, וחזרים אחר כך הדברים למקומות בכל הדר קדשם. ויחש המציאות בחלקיו הולך ומובן בשליטה העליונה המטריתית, המתעללה מכל עליוי, ומתרנשא לכל בראש, ועין בעין יראו בשוב ד' ציון, וראו כל בשור יחו כיפי ד' דבר.

תשפה. ההכרה הוא מצד העליונות המוחלטה, האמת כשהיא לעצמה, והרצון מצד היחס של תואר הוויה, ומצד ערכי הוויה זה אל זה החוזר ההכרה, ומצד יחשם למקור הוויה מופיע הרצון. הנשימות הנן מהתוכיות, והרצון שולט בהן, ויש בהן רז הבחרה. וההוויה כולה, ורוחניותה בכלל, כמלכים, וכנהנה, הנם מסובבים ביחס לערכי הוויה זה אל זה, והם מוצקי ההכרה. עליוי כל ההכרה התחתון לבא לידי התכליות האחרון של ההכרה העליון, לאשתבא בגופא דמלכא, הוא על ידי השתתפות הנשימות ברצונם. שהצנור הוא, ביחס נשימות ישראל, שיסוד הרצון האلهי וחופש הבחירה מונח בהכרתם ונתית לבם התכונית.

תשפט. אנו עולמים בערך הרצון הגבה למעלה, עד שאנו אומרים, סבת חיוב המציאות הוא טוב הרצון המוחלט, צדיק ד', לעולם, יסוד עולמי עד. ודרך הרצון הכל מתחלה, ואי בעו צדייק ברו עלמא, שנאמר עונותיכם היו מבדלים ביןכם לבין אליהיכם, הא אי ליכא עונות, אין הבדלה. והכל עולה באחדות עליונה, אושר ותענוג, למעלה מכל אחדות ומכל צחחות, שורש נשמתן של צדיקים, אשר עם המליך ישבו במלאתו.

תשצ. מכירם אנו את הרצון הטוב ליסוד ההוויה, והמציאות כולה היא מיווסדת על תמציתו, מתגליה יסוד עולם זה ברצונו של אדם, השפעתו מתגדרת כל מה שהוא מפתחו יותר. אותו הטוב הרצוני, המונח בעומק אמונה ד', זהו הגਊן שהכל צומח ממנו, שרשיו, גזעו, ענפיו, עלייו ציציו ופריו, הנם המעשים, והתורות, הם הם המרכיבים כלים להוסיף לשדר חיים לכל ההוויה כולה, לכל הנשמות, ולכל המעשים. נקודת הצדקות שבכל לב היה מכון החיים וייסוד קיום העולםים. וכשהנקודה משתלמת בכל ייחידי סגולה, עד שהיא מתרחשת על כל המואים, ומתעטרת בכל שטח המדע והדמיון של הנפש, זהו באמת האדם היסודי, שכל טוב העולם בידו, ואור ד' לאמן כח החיים של כל היקום על ידו מופיע. והקב"ה קרא ליעקב אל, שנאמר ויקרא לו אל, ומיל קראו כך אלהי ישראל. כל דבר היוצא מנקודת הטוב של הרצון, שהמוסר האلهי שרווי בו, לפי עומק אמתתו, לפי גודל התפשותו במעשים, ולפי רום הכרתו בשכל, כך הוא יוצר ופועל. משך החיים של ההוויה, יצירת ברואים, עגלא תלתא, ובגרא, הנם באים על ידי התועלות החפץ של קדושת נקודת הרצון לרום גבاهו. הלימורים הרוזים, דבספר יצירה, עוזרים הם לבסס את הרצון, להוציאו כדי למשחו.

תשצא. בכל יום המחשבה שטה מראשית צמיחתה, ומתקפתה והולכת עד כל קצה גבוליה, עד שחוזרת למקום מוצאה. מתחילה מחסד עליון, מהכרת אור החיים של ההוויה, מאورو על העולםים, מהזרחתו על נשמת האדם, על עז חלק טבו, על ארץ חייו, על כשרונותיו, על אפשרות התעלמותו. והרוחניות שבו הולכת ומשתלהבת מרוב אור כללי, באה לפרט בתיבות, בתפילה, במטבעות קבועות, את חפציה הנעלמים, משבחת, מפארת, מרננת, מתפללת מתחננת, מתרוממת ומשתפלת, מתגברת ומתדכאת. חותרת היא ב עמוקי שכל, בעמקי תורה, לדעת את החיים ואת הטוב לפרטייהם. משפעת היא עידון ואצלות גם על החומריות הגסה שבגואה. מלאה היא זיו ונהורא גם את הסביבה שהיא שרויה שמה באמצעותים מוחשיים של דבר, הוראה והדרכה, יותר מכל באמצעותים סגוליים של השפעת כח משיכתה הרוחנית. הנשמה העליונה צריכה לחידוש חיים ע"י המון פרטים שבאים לידי, צריכה לחינוך מדותי, להתגברות, לעמידה עצמית, וצריכה ע"ז עצות והדרכות. לוקחת היא אותם מאוצרות הנסיון, מסתייעת היא בסיווע החברה, ובאה לידי השלמתם ע"י הופעתה של האורה האלהית מקור הנצח, המלמד לה את ערכה ואת ערך כל הקשבותיה, את תכנים של הרגעים, שהם הופעות נצחיות, ואת ארכם של נקודות הניצוציות שבחייה, שהם קווים תקיפים. עולמי עד, החיים הפנימיים, מתדרים לפי גודל ההכרה, לפי חופשו הפנימי ולפי עוזו שליטתו על עולם החיים והמעשה. כל דבר הוא אוצר אורה, כל פעולה ותנוועה היא נתיעת עץ חיים נושא ענה ופרי לברכה. גאון ד' מופיע בכל מהליך, וענות צדק בכל רפואי עין. כל הנשמה תחל ליה הללויה.

תשצב. לחמשה חלקים מוכרכח עסק הלימוד להתחלק. א', שיטה, ב', ריהטה, ג', גירסא, ד', לימוד, ה', עיון. שיטה, היא שיטה מחשבית, ללא הגבלה, ללא ערך קבוע, הכל לפי גודל הרעיון. לפי אומץ השכל, ולפי חריפות הבינה, עם זיכוך כח הדמיון ועומק הרגש, והוא מקפלת בקרבה עניינים לאין חקר, דנה עליהם בסקריה מהירה, לא יאמן כי יסופר, מעלה פנינים מזהירות מקרוקעות ימים, מגלה אוצרות חישך ומטמוני מסתרים. ריהטה, היא מין גירסא במרוצחה גדולה, ברפרוף על העניינים, כמה שאפשר לקלוט, רק שהרבה עניינים יעברו דרך הפה והמחשבה, ולפעמים מدلגים איזה תיבות וענינים וקולטים אותם דרך המחשבה, מעשדים בזו את הידע את בעושר כמוותי, ומעודדים את חי הרוח וחפש של גדלות ורוחב התפשיות. גירסא, היא כבר מוגבלת, לדעת את הפשט, ללא עיון ובידור, מ"מ רצאת העניין בא בהגבלה, ובמהירות האפשרית. הלימוד, הולך במתינותו ומלבן את העניין בהגבלו המקומית יפה, והעיוון כבר מתפשט הוא, יחד עם העמקתו המקומית, בהרחבה מעניין לעניין, מקשרו הוא עם הגבלתו, ומרוכס עם יתר הענפים ברכיסה פנימית. יש לכל אלה סעיפים וענפים מרובים. ודוגמת חמשת הדריכים שבתורה, יש כמותם בעבודה, בהדרכה ובתפלה. והחיים הרוחניים בכללותם מתפשטים ע"פ חילקה מוטבעת זו, וגם החיים המעשיים הנם בערך זה מסוימים. חמשה חומשי תורה, חמשה ספרי תהלים, וחמשה ברכי נפשי. חמשה חלקי הנשמה, נפש רוח נשמה חייה יחידה, וחמשת הפרצופים הסודיים, וחמשת העולםות, הנם עולים בחוברתם עם הדרכה זו, הלימודית והמעשית.

תשצג. סדר הגאולה ותחית האומה בארץ-ישראל צריך ללקת על-פי סדרי הנבואה של זורעתי את בית ישראל ואת בית יהודה זרע אדם זורע בהמה, - זרע אדם לחוד זורע בהמה לחוד. שלמות הצורה מוכרכת להבראה. הנפשות הנוטות לבניין מעשי, ליישוב ארצי ולשאיפה מדינית, מוכרכחות להתייצר בכל הגוננים החזירים הרציכים למדעה זו, והאנשים בעלי הנפשות האצליות, מחיי הרוח וمعدני הנשמה, המודעים, ומזריחים את אוור ד' העליון על האומה והעולם, גם הם יצאו אל הפעול בכל מלאיהם. דוקא טפוסים מלאים משפיעים יפה אלו על אלו ומחברים יחד ליצירת גויה לאומית ארגנית גדולה, שאור חי נשמה קדושה כבירת כח זורח עליה. החיים האצילים העליונים, כשהם מלאים בכל י甫ת גבורתם, הנם ממסד עד הטעפות שלהם נעלים מחיי ההמון, שעיקר מעינו הוא תקון המעד הכלכלי, ואפילהו החכם והסופר שבו סוף המוני הוא, ארצי ומעשי, בכל מועד חי הזמן והעולם, והקפה רוחנית, עולמית, לא תוכר ברוחו; אבל הטעפות שלהם של גבורי האצילות מאצלן על גבורי הגשמיota את הוד קדרשם, על-ידי קרני זוהר המופיעים מהם. הגלות לא הייתה יכולה להוציא אל הפעול טפוסים שלמים. לא המון גיבור, כי הלא מוביל עליה נידף מוכרכח הוא להיות נרעד, ולא חכמים קדושים ברום עוז, כיון שנסתלקה הנבואה וسر רוח הקודש, גם שרידי הקדושה שנשארו - צפונים נצוץ גבורותם בקרובם פנימה כಗלים עומות. בעת כבר הקץ הקץ, ביאה שלישית הוחלה, הטעפות של זרע בהמה הולך ונוצר לעיניינו, אבל לא יוכל לבא לשלהות גבוריתו وكل וחומר לספג רוח עדינותו הפנימית ומגמת חבויבו להעמיד גוי איתן, כי אם על-ידי זרע אדם, שהם קרואים להוציא על-ידי גדולה עז קודש, הנה אני והילדים אשר נתן לי ד' לאותות ולמופתים בישראל.

תשצד. אנו מעריכים כללות הרצון והצמיחה, שפרטיה המשוכות הרצוניות נמשכים ממנה. הפרטיהם, כיון שהם מתבאים, צרייכים הם לינק מתחום יותר عمוק מההקפה של כללות הרצון, והוא הדין בשכל, כלילותו,

וההמשכות השכליות הפרטיות. בין המשכה להמשכה, של כל פרט, אנו מכירים איזה הפסיק ממולא בשכל וברצון הכללי. אלה הם תיקוני הקודש, מההופעות העליונות, שבדרך הסוד אנו מודמים את השכל והמשכותיו, הגלגולת ושערותיה, והרצון להחלק התחתון של הראש, והמשכותיו הפרטיות הן הן תיקוני דיקנא. ובביכור העולם להגלוות האידיאל הרצוני האלهي, העליון, בכל הדור, במשוכות פרטיו כולם, מראש עד סוף, דא היא עידנה דברי קוב"ה לאוקרא לדיינה. אשרי המכח ויגיע. מובן הדבר, שפנוי הרוממות וההבדלה שאין קץ לה שבמושגים האלקיים הללו מכל מה שכל נוצר ונברא יוכל לדמות ולשער, אין השמות הללו של רצון ושל כל כוללים ומספיקים לבאר גם שמן מהאור הגדול זהה. והננו מוכנים בכל עת רצון של הארת הנשמה להוסיף תוארים רבים, המשלימים את הגדרים להבנתנו להוסיף עליה אורה והשלמה בעומק האמונה. חדשים לברקים רבה אמונהך. ונאמר, שההבדל הוא בין המחשבה המגמתית העליונה, ובין ההופעות היוצאות לסל את המציאות ולשללה, ובין חולdotih של המחשבה המתבודדת, הפונוט לעלה, דוגמת שערות הראש, שרק בהתרבותן להדחק החוצה יפנו למטה, ככלומר ברוב האורה המגמתית המתגלת, ההויה מצטיירת בצורותיה השונות, ושפעיהם עשירים ומרובי הולכים ונמשכים, כעין שערות המתארכות מרום הראש, וההופעות, המסלגות ההויה, הולכות ישר למטה בטבען, שערות הזקן.

תשכח. התעמקות השכל בגודלות החכמה וההנאה האלhit, צריכה להיות שלמה בעומק משפטה ורוממות גודלה צדקה. וצריך מצד זה, חוץ מהתועלות המוסריות הנמשכת, כל חכם לב להעמק בעומק הדין, שהוא כולל כל הלימודים של יראת העונש בכל גווניהם וציויריהם, כפי מה שיוכל השכל והכח המדמה המבויר להסביר, ועל יסוד עומק זה דוקא מבוסס הוא יפה או רחס. צדקתו כחרורי אל משפטיך תהום רבה, אדם ובמה תושיע ד'. ואין גבורת האדם ואזרת חילו הרוחני והגופני נשלהם, כ"א אחר שכבר עברו לפניו כל ארחות הגבורה האלhit בכל התפשטותה, כפי מה שיוכל שאט. ואז ידע כמה גדול הוא החסד העליון. והען הנעים האלhit, הממתק את כל אלה הממוררים, עד שהכל נהפק לטוב גמור ולמשנה שמה.

תשכו. מיסודי העבודה לעדן רצונו של האדם, לקדשו ולאמצאו. ויסוד הרמת כל ההויה יכולה לערכה העליון, מרוכסת היא בערך העילי שנסמת האדם מטהלה. ואיחוד נשמת אדם בכל מקום שהוא נמצאת, בכל עולם ודרגה, זהו יסוד מושכל, כי אין ח齊ה ברוחניות מצד עצמה. כל העצות האלhit בדבר עבודה ד' ורזי תורה, בערכי חוקים, הכל בניו על יסוד התעלות זו, שהיא תמיד צריכה להתבסס על היסוד הגלוי, ודא קדמה לתורה. והמדות הישרות והתקין המדייני מוכחה להיות מוקדם במוסר לפני הערכים הרזים. הקרבנות וכל מכשיריהם, הם המרכזות הרזים היותר עליונה, שנוננת חיים ועילי לעולם כולם, וכיון שהמעשים מתקללים ומהוסר האנושי מתמוטט, אין להם ערך. ולא אריה בריה נחחכם. אמן חוזר העולם לעלות, עד אשר וערבה לד' מנהת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות.

תשכו. כשיודעים מלאחים, אך פשאין יודעים מכלום, יודעים מן הכל. וכשיודעים מן הכל ואין יודעים מלאחים, אין יודעים מכלום.

תשצת. חירות המחשבה באמת היא אוור העולם, אבל צריכין להבדיל בין ובין חורבן המחשבה שהוא חושך העולם, שrok חוט השערה מבديل בין שני ההפכים הללו בתארם החיצון, ותהומות אין קץ מבديل את מהותם הפנימית.

תשצת. יש להתירא ביראה עילאה, שלא להתירא מיראה תחתה במקום שהוא מעיקה את התרחבותה של היראה עילאה, שהוא כל יסוד החיים והטוב האמת והאור.

תת. ניצוצות החיים שבאכילה, הנם עלולים להשפכל ולרום. התפללה, התגלות הרצון המקורי להטוב המוחלט ברום קדשו, כשהיא מתיחסת אל המזון, הרי היא מרימה את ערך הניצוצות ההם כולם, ובהתאחדות החיים שלהם עם אוצר חי האוכל עולה היא האבוקה הקדושה בשלחתת מאירה ומחמתה חום קודש, לכל קושט וכל טוב, לאורו באור החיים, ולהצדר בצרור החיים את ד' אל עולם, ולהמשיך משפע אור טבו חי נועם וקודש לכל ערכי החיים כולם, בכל חליפותיהם הזמנניים והנצחניים.

תתא. הידרונו של ההכרה האלוהית שבישראל מההכרה הפילוסופית הכללית שבעולם כולו, נועד הוא בתביעה הפנימית של הוספת הגדולה האלוהית, הholcaת ונtabעת מהנשמה בכל רגע. עילוי גדול זה הוא תוכן ישראלי מיוחד.

תתב. ישנו צדיקים כאלה שהם תמיד במדרגת שבת, והם מסוגלים לעונג תמיד, להתענג על ד', ואינם מסוגלים מצד עצמת בהירות נשמהם וקדושת גופם - שמתقدس ע"י הופעתה של נשמהם העליונה - לעבודה, והם עובדים רק כדי לטעם טעם מרירות החיים, להשתתף עם העולם כדי להעלותם. וכל תוכן שגיאותיהם הוא תמיד מה שאינם מכירים את מעלהם, ואינם מתרוממים לאותו הגובה של דישון עונג הקדושה העליונה הרואה להם, ע"י קטעות אמונה שיש בהם בעצמם. והם שבבים תמיד בתשובה מאהבה. וכל מה שהם יותר עוסקים בתשובה הנם יותר מתחננים, וממשיכים על כל העולם כולו את העונג והנוועם הגדל של התשובה, שהיא עושה את העולם כולו לעולם חדש, חביב ורטוב כולו מטל עדנים, משוקה בלשד אהבה ונעימות עליונה. כולו ממתקדים וחכו מחמדים.

תתג. אמת גמורה היא, שהצדיקים העליונים, האנשים הרוחניים, שמצד עצם אין כל עניין עולם הזה תופסים מקום עצמם, מפני שהם משלרים יפה את החוון ואת הזיו העליון, והם מתכוונים לבסמו יותר וייתר ולהמשיכו בעולם כולו, אין דרך עובדותם שווה כלל לדרכי העבודה של כל אדם, השירותים תמיד בגבולי עולם הזה ותשוקותיו ומאסרי הגוף וכל נתיותו, וכשרואים מהם דברים תמהותים אין להרהר עליהם כלל, כי כל דרכיהם נובעים מקודש עליון מאד.

תודה. הצדיקים המופלאים שאין עולם הזה תופס אצלם מקום מצד גבולייו שלפלתו וצמצומו, דוקא הם מוקירים את העולם ומכבדים אותו, מפני שהם רואים בו עולם עליון, זיו טהור מקור החיים, ייפוי וטובו מעהה בעילויים גדולים, והרגשות הנועם והיופי שבו מתגדלת אצלם בגודל של קדושה ועידנות עליונה, עד שהנמ תמיד חיים מלאים, שיש בהם כל שיקוי הלשד של כל ההנאות האסתתיות, המענוגות את החיים במעלה עליונה מאד. וחושיהם הרוחניים אפילו ביחס להתוכן האסתטי הרגיל, בהכרת היופי שבמראות, שבשירה, שבסדר, שבמדינה ובמוסר, ושבכל ערך, מתחפלים בכפלים אדריכלים, עד שהם הם מקורות היופי והSIDOR בחיים. והעולם מזדהר ביופיו ומתעלה בתפארתו על ידי השפעת זיו נשמהם, וכל בעלי אומניות שבחכמת היפות מתעלמים, מתעדנים ומתברכים על ידי השפעתם. כי הם בעצם הם שרוויים בספרית התפארת האלהית, הכוללת בחטיבה אחת כל הדרכות שמים וארץ, והתפארת הולכת ומתפשטה על כל היוצר, ועל כל מעשיהם, על כל רחשי לבם ונטיותיהם, ואור מלך ביפוי הולך ומתרגלת עליהם.

תודה. עמי הארץ ופושעים יש להם רצון חזק מצד התוקף, הגוף או הרוחני, המוגבל שימושם בהם בנקודה מצומצמת. ומtower ההתקשרות שיש לבעלי כחות הנמנוכים הללו עם הכלל, ומtower החפץ העדין של טהור הרוח להיטיב להם ולהשפיע עליהם עדינות והארה, הנם מתקשרים עם הצדיקים והחכמים האמתיים. ובזה הם משפיעים עליהם מחווק גבורה וצונם, עד שהעדינים שבעולם, שהם הצדיקים וישראל לב - שורחם מלא טוהר וקדשה, ונכונים הם תמיד לותר את רצונותם מפני כל, וביחוד מפני כל אמת וכל טוב שיתגלה להם, שזה גורם חולשה רצונית - נעשים חזקים ואמיצי כה עיי' אותה הנקודה של אימוץ הרצון, שמתבלע בקרובם מצד האיגוד הכללי עם הרשעים והפושעים, או הבורים ועמי הארץ. ונקודה של גבורה זו, היא רק כאשר שביעסה, שהיא מרכזת את רוח הגבורה העצמי הגנוו במקום הקודש - שהיא גבורה שאין עמה רפין - שהיא כמושה בשורש שורש של נשמותיהם של צדיקים, שגבורת עולמים מופיעה בהם, אבל צריכה להבא את מן הדירות, להלהיב את הגבורה הקדושה הזאת. וזה בא עיי' הקישור הכללי, ובכללות האדם - באה עיי' הקישור של נפש האדם עם נפש הבהמה החזקה בגבורי בעלי החיים. וכן הולך הקשר ומקיים את הכל עד שאור השלום הגדול מאור האמונה מופיע על חוסן האמונה בזיו קדשו.

תודה. אי אפשר להמנע מלהשתמש בהכרזה למטרות היותר עליונה, לעורר את הטוב ואת החיים בעולם. לגבי ישראל צרכים כתע בזמן הפריחה הלאומית, בהתחלה, לעורר את השאיפה למטרה הרוחנית העליונה, שהוא הסיגול לרוח הקודש, קבוע ברוב בעלי הקשרון שבאומה. ההכרזה של המלה תעורר את הבוראים השונים שלה, וכל צד מצדריה יAIR באור מיוחד, ועל פי רוב יגלה כל באור איזה חלק מהאמת הגדולה והחייה של אוצר הטוב והקדוש הזה.

תודה. אהבת הבריות צריכה להיות חייה בלב ובנפשם, אהבת כל האלים כולם, חפץ עילויים ותקומתם הרוחנית והחומרית, והשנהה צריכה להיות רק על הרשעה והזווהמא שבעולם. אי-אפשר כלל לבא לידי רום-הרוח של הodo לד' קראו בשם הודייעו בעמים עליותיו ללא אהבה פנימית, עמוקה לבר, להיטיב לעמים כולם, לשפר את קנייהם, לאשר את חיים. תכוונה זו היא שמסגנת את רוחא דמלכא

משיחא לחול על ישראל. בכל מקום שאנו מוצאים רמזי שנהה, הרינו יודעים ברור שהכהונה רק על הרשעה, שהיא מותקנת בחזקה את האיגוד של עמים רבים, גם בהוה וביחוד ביום מקדם שהיתה זההמת העולם יותר מסואבת. אבל עליינו לדעת כי נקודת חימין אור וקדוש, תמיד לא זהה מהצלם האלמי שנחנן בו האדם בכללנו בך כל עם ולשון, כל אחד לפי ערכו, ונרעין קודש זה ירומם את הכל. ומתחזק נקודת-חיים זו אנו חפצים את העילוי הגמור שיחול בעולם, את אור הצדק והמישרים, המתאחד עם ההוד והתפארת, עם הגבורה והנצח, והשלמת היצור כולם, והאדם וכל אגפיו בתחילתה. זאת הנשמה הפנימית המונחת בעומק הדעת של הכנסת ישראל, שברחוב ד' עליינו הננו הולכים ומעוררים אותה לחיים מעשיים ורוחניים.

תחת. רואייה היא האנושיות שתתאחד כולה למשפחה אחת, וחדרו אז כל התగורות וכל המדאות הרעות היוצאות מחלקי עמים וגבולותיהם. אבל העולם צריך להיעידן החמצית, שהאנושיות משתכלהת על-ידי בעושר הצבוניים המיוחדים של כל אומה. וזה החסרון תשלים הכנסת-ישראל, שתוכונתה היא כמין אוצר רוחות גדול הכלול בקרבו את כשרון וכל נטיה רוח עליונה. ובAMILואה הגמור של הכנסת-ישראל יהיה שמרו לעולם, במיוחד עלי-ידי קישורה עם כל העולם כולם, כל הטוב שיוצא מפלוגת עמים, ושוב לא ימצא צורך בהתפלגות המשנית, והוא כל העמים הכלליים חטיבה אחת, ועל גביהם בתורו אוצר קדוש, ממלכת כהנים וגוי קדוש, סגולה מכל העמים, כאשר דבר ד'.

תחת. הלימוד שהאדם הוא יצר מורכב ברוחניותו, משתי נפשות, נפש טובה אליה, ונפש רעה בהמית, הוא אחד מהיסודות היוצרים היותר נכבדים להארת הדרך של ההבנה האנושית במחות הנפש, והשביל היותר סלול בדרך החיים המוסריים השלמים. האדם יוכל למצא קורת רוח תמידי על ידי זה, בין בשעת שלותו, בין בשעת יסוריו, כשהטהובה מתרחבת, הרי הוא מקשר את רعيונו בהנפש האליה, להרחבתה להרימה ולהזקה. וכשהמצוקה מתגברת הוא משים פנים אל הנפש הרעה בהמית, לצחצח את זההמתה, לשמה بما שהוא מתייסרת ועל ידי זה מטההרת, מרגיל האדם בזה את עצמו להבית על מגראותו כעל דבר העומד מחוץ לעצמותו העיקרית, ובזה שופט הוא את עצמו בצדק. והשאייפה להפוך את הטבע של הנפש בהמית לעילוי לטובה וזיכוק היא חטיבה של עבודה חשובה, שהאדם מרגיש תמיד בכל עומק הוינו את נחיצותה, ובזה ימצא את עצמו תמיד עובד עבודה מועילה, צריכה לו ולעולם, בכל עבודות הקדש, שכולן עלות לזכוך כל הנדרש לזכך.

תתי. צריך לתת חופש גמור לנטייה הרוחנית שבನשמה שתתפשט ותתרחב בכל כחותייה. לפי רוב פעולותיה החפשיות יאומץ חילה ותגלח נפלאות הדרת גבורת קדשה על החיים ועל כל המעשים והמחשבות. בחופש הנשמה תעללה עצה את כל כחות החיים המפוזרים והמשתלשלים ממנה, וככלום באגדה אחת יתרוממו למרום הקדש העליון. מדה זו הולכת ומאירה כל מה שאור התורה חודר יותר ומאיר, כל מה שרזי תורה הפנימיים, בין מצד המداع, בין מצד הרגש, בין מצד הדמיון, יותר יתגלו ויתפשטו, יותר יוכשרו להיות העסק בהם קבוע ורגיל, כן תתעללה הנשמה בכלל, ונשمات העולם, אור החיים של השכינה האליה, תזהיר יותר, ותגלח אורה על כל הנפשות ועל כל מעשיהן, וישראל האחוזים בעומק טבע נשמתם באחיזות הקדש העליון, המגמה הרוחנית העליונה של אצילות החיים וההוויה, יתרוממו על-ידי התגברותה של האורה הפנימית היוצאה מאור דעת עליון,

יתعلו ויפארו, והגבורה האלוהית תעוזדרם בהדר תפארתה, ויתכשו יותר ויותר לאור גאולה, לאורו של משיח, והדר שalom הכללי וחן האהבה לכללות האומה ולכל פרטיה, לפועלותיה ולהרחבת חייה,ילך ויתפשט בעולם, עד שמההדר הפנימי יפוצו קרנים גם כן של ההוד החיצוני, ויתחיל כל העולם מבחוץ גם כן להכיר את א/or תפארת עזונו, והכבד הכם, המונה ב עמוק הנשמה של כל העמים התרבותיים לאורן של ישראל שנעוצר על-ידי מעצורים רבים, יפרוץ את כל מעכבייו וכנהל פרצים יזרם, לעטר ישראל בתפארה ולאזרו בגבורה.

תתייא. המדע בכללו הוא ההסתגלות של רוח האדם אל המציאות כולם. המדע המעשי מוכן הוא להורות לו דרכים בחיו ע"פ ההסתגלות זו. אבל יותר מזה הוא התפקיד של המדע הרוחני, המשלים את רוח האדם, שלא יהיה תלוּש מכל העולם הסובב אותו, למען יוכל לינק מכל היש יניקה חיונית רוחנית, שרק אז ימצא הוינו שלמה. וזה סוד צמאן הדעת שראש פסגתו הוא הצמאן של דעת א/or ד', שהוא יסוד כל היש, וייתר מכל היש באין קץ. ועיקר תביעת הרוח הוא להסתגל אל הוויה האמיתית, אל היש האלקי. וזה רוז העבודה העליונה של ישרי לב, השמחים בדעת ד' ומתענגים על כבוד שמנו.

תתייב. הנקודה העליונה שבנפש החיה, היא יודעת את ערכה ברוחה פנימה, וכשהיא עומדת במצב הבריאות שלה, היא מתענגת על ד', ומתוך תביעת העונג העליון נובעת הכרת הדעת, שהיא הולכת ומתחפתה על פי הנסינונות והלימודים. אותה הנקודה העליונה, מהות החופש של הרצון היסודי תלוי בה, ואם הרצון בתוכיו פונה אל הטוב, עומדת הנקודה על מצבה הנכון, ועונג דעת ד' חי בקרובה. וככאשר יטה הרצון מדרכו בפניםיו, יסור חוש העונג ויהפוך לנגע, וכל מהלך הדעת יתר לו מסלולי חושך, ובכל יראה גאות ד'. וע"כ גדולה תשובה שmagut עד ד', ואfillו כפר בעיקר. שובה ישראל עד ד' אלהיך. שכיוון שיטה רצונו אל הטוב, מיד תאייר העליונה שבמהות הנפש באורה הטבעי, וזרם העונג הרוחני יAIR את נתיבות הדעת, וא/or ההודאה והאמונה העקרית יAIR, ויזרח גם את המאפלים היוטר כבדים ויזרח בחושך אור לישרים.

תתייג. השכלה פשוטה וישראל היא שכל המאורעות בעולםם, כל היצורים, כל מעשיהם, וכל פרטי עניינם, טבעיהם, תכונותיהם, מדותיהם, ארחות חייהם, החמורים, וקל וחומר הרוחניים, הכל הוא תמצית מההופעה של כללות הוויה. ויש הינה בשכל ובכח ההשערה הרוחנית למצאת הששים במקורם. וזה יסוד סוד ד' ליראו, והדבקות העליונה ברום ערכה.

תתייד. הוויה היא מלאה תמיד תנואה, גשמי ורוחנית, פועלת היא את ערבי חייה מלמעלה למטה בדרך ישרה, מהתוכנים הכלליים העליונים על הפרטיים השפלים, ופעלת גם כן מלמטה למעלה, מהפרטיים על הכללים, מהתחותנים על העליונים. דוגמא זו אנו רואים בארגניזם החי, ובروح האדם, במעטדו הרוחני כשהוא לעצמו, וגם ביחס המשותף שבין הגוף והרות.

תתטו. כשהשכחה מתגברת, האותיות המחשביות מתחזרות ואין חוזרות לקיבוצם הכללי, כ"א ע"י ההארה הרוחנית המחזרת את הזכרון למכונו. וכשם שהדבר נהוג ביחידים, כן הוא נהוג בցיבור, באומה בכללה.

שינויי הדיעות והשאייפות המרבות, כשהן בכל אחד מאיירים הם זא"ז, ובשיעורו איזה מיעוט אוור וקלקליסטי, השכחה מתגברת וכל אחד אינו תופס כ"א את הלקו, ובמבט בזעף על של חבירו, והריב מתחולל. זאת היא עבודה הקודש של ת"ח להרבות שלום בעולם, להסביר את הזכרון הכללי על כנו מקורות הרוחני, לקבוע את כל הפוזרים ולאסוף את כל הנדחים, לעשותם חטיבה אחת בעולם, כמו שהם באמת בעיקר יסודם. שורק כלו רוע אמרת.

תתנו. כשהעינים מתפקחות רואים בתחילת, איך שמהחכמה העליונה מתחפשת כל התורה כולה, שככבר ושבעל פה, ואחריו כן סוקרים בעין בהירה איך מהתפשותה של תורה מסתעף כל העולם כולם וכל מעשייו ועלילויותיו. מי שהוא בקי בהסתכלות הראשונה עוסק הוא בתורה ובמצוות לשם,ומי שהוא בקי גם בסקירה השנייה הוא פועל עם אל תמיד בכל דרכיו ועלילויותיו, וכל שיחתו דברי תורה, וכל פעלו מצוות וקדושים הם. זה הוא החסיד, הנוטל אורח חייו מיסוד חסד ד' המלא ארץ.

תתנו. לפעמים יש אדם, שאי אפשר לו להיות במנוחה, ומנוחתו האמיתית היא היגיאה.

תתינו. צריך מסך מבديل בין הארה עליונה להארה תחתונה, כדי שיתראו כל הפרטים שבתחתונה יפה. והמסך צריך להיות בעביו, רק לפי הצורך של מיזוג האור, כדי לתן את האפשרות של ראיית הפרטים, שלא יבלעו משטף הזוהר העליון. בין הופעת רוח הקודש, המשוטט בגביה עליונים, ובין ההשכלה הנדרשת לבינה תורה בדרשה ולהלכה ובכל שכל מעשי, מוכחה איזה הפסיק להיות. ולא יהיה מוצלח הדבר, כאשר בקשims לבטל את הפסיקים הרוחניים, כי אז יתטשטשו הפרטים, והאדם צריך כ"כ להעשיר את עצמו בפרטים מתנוצצים, באור תורה מאוצר החיים השלמים, יהיה משועם, ומצרי שאל יתגברו עליו. אבל כשעוביים תקופות, שהמסך נעשה ע"ב כ"כ עד שימוש חושך, ואין הארה העליונה חودרת כלל בעולםות התחתוניות, אז יש הכרה להקליש את המסך. ולפעמים עושים את העניין ע"פ סדר נכון ומודרג, ויש שאי אפשר לבסס הדבר כסדר, וצריכים להבקיע את הרקיע המבדיל, למען יתגלו האורות העליונים בהדרם. ולאחר הברכה שבאה ע"י הביקוע, חוזר הכל לאיתנו, והפרטים הנם הולכים ונבלטים, ואורה משוערת המחייב אותם יפה, זורחת עליהם להבהיקם לפוי מדרתם.

תתינו. כמה פשוטה היא ההשכלה, שאי אפשר שהיא הייתה בעולם דבר לבטלה. וכמה מאיר הוא הרעיון שכל הגה ורעיון, וק"יו דיבור ומעשה, שעושים לבדוקות אלהית ברצון ובshall, שהכל הוא חי ופועל, ופועלתו היא בודאי לטובה, להוסיף חן וחסד וברכה בעולם. וברכת העולם כולו מתברך בודאי זה הפרט, גורם הברכה.

תתנו. באמת חסרון רוח הקודש בישראל הוא לא חסרון שלמות, כי אם מום ומחלה, ובארץ ישראל היא מחלת מכאבת, שהיא מוכרכה להרפה, כי אני ד' רפאך.

תתכלא. אני יכול לזרז מהדבקות האלהית ועל כן אני מחייב להשתדל שאראה את האור האלهي וננוומו, בכל מילוי דרישות, בכל דבר ובכל מעשה ותנוועה, בין של עצמי לבין של אחרים, وكل וחומר להרגיש את גילוי האור העליון, דרך צנורות האמת והצדק, בכל התורה כולה, גם בפשטיה, ובஹיות ההלכתית והפלפולים. וזהו הטעם מה שאני נוטה תמיד לצדד את הפלפול באופן הגיון הריעוני, שיש בו גם כן רגש הלב. והכל הוא מתוך הנטיה הפנימית, שאני חפץ בכלל לב, שהאור האלهي בთענוגו ואורו יהיה מגולה לכל, ושהכל יתעדנו ויתענגו בו. והנני צריך אימוץ תמיד, שלא לזרז ממעלה זו, ולהרבבות את אורה, ולסול יפה את מסילתה, ולהcaleיל את כל דרכי הלימוד וההנאה בדרך כלל זה, שהוא אורח צדיקים ההולך ואור עד נכוון היום. ההתאמצות של הדרכה בחלק התורה העצמי, שהנטיה הנשמית מסייעת לה, היא הדרך היותר בטוחה של היכיון לשורש הנשמה, והנהלתה באורה ראוי לה. וכך על פי שהעולם כולו נדמה לו שאין לו שייכות לזה כלל, מכל מקום יש בתוכיות הלב נתיה לאוויר אויר ד' באוותה הנקדחת שהרגש עם השכל וכל כח החיים מתחברים בו. אמנם כדי להאיר את האור יפה, כדי שיעשה את פועלתו באמת, צריך לשוב בתשובה גמורה מהאהבה, ולפי גודל מעלה התשובה يتגבר כח ההשפעה על העולם כולו. ודרך התשובה צריך להיות בכלל, כמעשים, ובמדות, בדיור ובמחשבה. ומכל מקום אין לדחות כל נקודת טוביה, וכל חלק מחלוקת התשובה שעולה על הלב, צריכים להזדרז ולהוציאו אל הפעול, בביטחון ושמחה, ובבטחון ועומק אמונה.

תתכל. רוח הקודש צריך להיות מחובר יחד עם השכל הטהור של האדם. כשהשניים יחד עושים את בניין ההשגה, יצאו הדברים מזורים יפה ומלובנים ראויים.

תתכל. ההרגשה הפנימית, שיש שייכות לנשמה היחיד עם כל צורך החיים של כל הנשמות כולם, והנשמות של העבר מקשורות עם אותן של ההווה, וכולם עם הנשמות של העתיד, ובכללות כולם הטוב והקדוש מאיר מאד ומזהיר כゾהר הרקיע, כל מה שהרגשה זו תתגבר ביותר, וכל מה שתכרייע ביוטר אליה את המעשיהם ואת רגשי הנפש כולם, כן יהיה האדם יותר מוכן לשפעה ואצלית.

תתכל. האיש היהודי המשתווק אל טוב ד', צריך להרגיש בעצמו, איך שנשות היו היא תמצית גדולה של הוויה עליונה ורוממה - שהוא מקשורת עם כל אותן הסיבות העליונות שהן מסבבות את הויהה ותיאורה - ובזה יתרעה מעוף מחשבתה וחשיבות רצונה, והטוב העליון מפנימיות חסד עליון יגלה עליו.

תתכל. לעולם צריך שהאדם ירגיש, שככלפי מעלה אין שום כילות - רק חסד וرحمם, אוור, נחת, עונג, עדן וטובה, הולכים ושובעים - והאדם יכול לקבל, ירחיב פיו וימלאו. ובכל דבר טוב, בכל תורה ובכל מצוה, יראה בעיניו איך אין קץ לאוצר החיים והטוב שהוא שואב, וימלא תמיד זוהר ונחת, ויש מה בחלוקת אם רב ואם מעט, כי אין לשער לגודל הערך של המעת דמעט. והעבודה העליונה של השבחת הוויה כולה, עם כל עשרה וככבודה, המסורה בידו מידן צור עולמים, תשגבבו ישבע, וירם תמיד בשם אלהיו.

תתכו. בתקמיד היהת כלולה כלות נצוצי החיים של הנפש הbhמיה של כל ישראל, והיה מתעלת בכללו ע"י הקרבתו, ועמו היו מתעללים כל נצוצי החיים שירדו בכל עונה מעונת היום ע"י ההליכה השפלה של החיים. ולא עוד אלא שהכחות הירודים והרגשות והרצונות, המחשבות והמעשים, הנגררים עמהם, היו מתרומים לעללה, והיו העונות מתכפרים, ורישום נמק, והם מתחפכים לזכיות, ואור ד' מתדק ומתהבר עם נשמת האומה כולה ע"י עליה זו, קרבני לחמי לאשי. ורshima גדולה מעליה זו ירגיש כל אחד מישראל, לפי מעלהו, אמרית פרשת התקמיד בכל יום, שהוא עושה בסגולתה מעין פועלתה העליונה של העשיה הגמורה. וכפי אותה המדה, שהמעשה הגמור הוא יותר חזק מהאמירה, היו כחות החיים יותר חזקים, ומילא גם כחות הבהמות, וירידתם העמוקה יותר חזקה, ומילא היהת העליה יותר אמיצה, וצריכה לכך יותר מרובה. כמובן יש להחאים, המפעמים בכך רב, ערך יותר עליון, באין ערוץ ואין דוגמא כמעט, לגבי החיים שהם רק אצל חיים לעומת החיים הגמורים כשם מלאים בחילם, בעת אשר הכבוד עומד במלא קומתו וזיו היו, ובבית חיינו. אבל חסד עליון איןנו עוזב אותנו, וגם בעבדותנו בחר בנו לחלקו, ומעשינו הקטנים עם שיש שפטותינו עושים גדולות ונזרות, שבמלאת החיים בכל צביונם רק אז יגלה ערכם הנשגב.

תתכו. ע"פ שצורך לשוב בתשובה גמורה מכל חטא, וראוי ג"כ לקיים את כל גדרי התשובה עם כל הפרטיהם יותר מדויקים, כדי מדת היכולת בכל ההתאמצות והחשבון ההגון - וק"ו בדברים שבין אדם לחברו מעוני גזל וכיוצא בו, שהתשובה נצרכה ומוכרחת מכך - ע"פ כמשמעותו עדין חסר שלומות בתשובה והשלמה, אפילו בדברים רבים, וימצא את עצמו מעוכב ממנה, אף שהוא צריך להציג על חסרון זה ולהתאמץ להשליםו, מ"מ גם כשהלא עלה בידו להשלים את התשובה - אפילו בדברים שבין אדם לחברו, שבודאי מעכבות היא ההשבה המעשית - אך בכ"ז משום עיכוב שביעולם לא יערוב את הרוחבת הדעת העליונה, ואת השמחה הרוחנית בהשגה ובדבקות האור העליון. ויחשוב תמיד בדעתו, שהוא מטיב לכל העולם כולו, بما שהוא מרבה אור אלהי בנפשו הפרטית, שהוא תמיד כלולה בכלות העולמות ובכללות הנפשות, ובכללות נפשות ישראל ביהוד, א"כ הוא מאיר ומטיב בזה ג"כ לנשקיו, ויש בזה ג"כ איזה תיקון של היוזקות שבין אדם לחברו, ע"פ שאינו מספיק, מ"מ אין לו להתערב ולהתבטל בשביב החשבונות שאינם כ"כ ברורים, או אינם מוכנים להוציא אל הפועל. וק"ו כשהלא עלה בידו מההפסקה אלא המניעה הרוחנית, ובפועל לא יתקן עדין יותר משלא היה מתעלת בהעילוי הרוחני, לא ימנע טוב מעצמו ומהכלל, ויקבל באהבה את כל שפעת אור ד', וד' הטוב לא ימנע טוב להולכים בתמים.

תתכח. הגבנהו את היסוד של נפש הbhמיה, שלנו ושל כל העולם כולו, או בצתנתנו ממצרים, לאט לאט, ממועד יציאתנו, משיעבוד עם שבר חמוריהם בשרם, והננו הולכים וweisים זה תמיד בפרק זה. מתחילה אנו עם העומר, מאכל הבהמות המקור שהם שוואבים ממנו כח החיים שלהם, ונפשנו הbhמיה ונפש העולם כולו מתרומהה, לאט לאט מתרוממת, מטהרת מטומאה, מזדככת ומתעללה, יוצאת מצורה בהמה לקבל אור צורתה אדם, יוצאת מתכוונת שעוריים לתוכנות חיטיים. ואנו באים לחוג את חג השבעות, يوم אשר עמדנו בקומה הרוחנית הגמורה שלנו, זיו הקוממיות מתהדר עליינו בכל שבועות. חמושים אנו בכל כח עז החיים של נפש הbhמיה והיא עצמה עלה, נתעינה ונזדככה, ועז לה, ויפעה לה, נתהרה וצוחצחה, והיא מוכנת להתחבר

בחיבור אמץ לצורת האדם השלמה, שאור הדעת העליון, האצילות הגמורה, שורה עליו, הדעת העליונה, בשני ערכיה הכלליים, הדעת המעשית והדעת השכלית הרוחנית העיונית. שתיהן בחובות עולמים ברוממותם, בשתי הלחם של חיטים, מאכל אדם, מאכל הנוטן דעת. גם התינוק אינו יודע לקרוא אבא ואמא עד שיטועם טעם דגן, אבל הדעה המובלטת בביבורה - בחטה היא, שכוללת כב אותיות הדיבור במספרה, ותחת האלומות הבהמיית, קול התוור של תורה, הדיבור המלא, נשמע בארץנו.

תתכט. רק סמויות עינימ גורמת שלא תוחש לעין כל תוכנת העבודה האלהית, על פי הרצאה הרזית, דוקא, שדווקא היא, העליונה והעמוקה שבבאים, היא הפשטה שבפשותות. אי אפשר לומר, שהתוכנים הרוחניים לא יהיה לנו עסק עם מיציאותם, כי אם עם הרשמייהם שהם עושים علينا, כמו שי אפשר לומר זה בהתוכנים החומריים. אותה הרצאה, המספקת את כל חזונותיה ההרואה, אין לה שום יסוד, אלא חידושה וספיקה. ואינה יכולה לגרום שום פסד בתוכן העליון, שהוא המבוקש שלנו. סוף כל סוף הרשמייהם הם נמצאים, וסדר יש להם בפנימיותנו. והפנימיות הזאת היא כוללת דברים רבים מאד. הנה עולמים לפני. כשהתוכנים הרוחניים הנם משפיעים בהרחבה, כשהם מסודרים יפה, כשמהלכי החיים ומיציאות אינם מנוגדים ביניהם לבין עצמם, ובינם לכל הספירות שביש ושבאפשר להיות, הכל מסודר, והכל עומד בנחת. המחשבה הכללית והמקורית העליונה סוקרת מגמה כללית, עליונה, ועליה שבעלינו, וסוקרת גם כן מגמות אין סוף, בפרטם, ובפרטם פרטיהם, שואפת שהכל יתאים, הכל יסיע זה את זה. הקששה יש לתחתון מצד העליון. כל מה שהקששה תתחדר יותר, כל מה שצנורותיה יתפתחו יותר, כן יהיה האושר יותר גדול. כן ישתקע עונג. שלמות, עדינות וברכה בכל. החשך לעליון שבעלוניים, הצמאן למילוי עצת קדוש ישראל, העצה הנובעת מהתגלות המחשבה הרוממה שמעל לכל המחשבות. קבוע בעולם חותמו. בשכל, ביושר, במוסר, בעבודה ובחים הוא נחתם. והכל עובדים עבודה אין סוף. ושוabsים ממנה חיים.

תחל. כشنשמה גדולה הולכת ומתעללה, הרי היא מטבחה חותם של אצילות, של טוהר, וגדולה עליונה ע"י כל ההויה. זה יסוד החזיות של צדק יסוד עולם. נקודת פנימית היא הנשמה הצלולה והרומה, כל הנשמות قولן וכל מעשיהם, כל כחות היש וכל גילויי החיים הולכים הם רק לשכל את הויתה. העולם מחוסר הוא מגמה, כל זמן שאין נשמה עליונה זורחת בו. וכיון שהיא באה ומאירה באור יקרת, הרי העולם משתככל, ושמות הארץ שמחים כשמחה יצירתם.

תחלא. אין שום חשש גואה בהרגשת הטהרה הפנימית בעומק הדעת, וגילוי הנשמה.

תחלב. העונג היוטר גדול הוא מה שמתענגים על העונג של ד' מצד עצמו. זה תפיס ברעותא לדבאו, אף על גב דלא תפיס בשום מחשבה. וכל מגמת השכליות התורניות והעובדות قولן הן כדי לפתח שבילין לעונג בהיר עליון זה שאין קץ להעלויים שבו, ומדרגותיו אין להן תכילת וקץ. ובכל עת שהנשמה מצירת נטף אחד מעדן עליון שבעלוניים. זה נעשית מדושנת עונג, ואור אהבה מנו הוא נובע. ושיר השירים מיוסד על נקודת זו,

המתגללה באהבה בתענוגים. שכל עדוני עולמים הם רק ניצוצים קלים מאור זוהר עדן נחלי תענוגיה. אשרי המהכה לאור עדן זה, עין לא ראתה אלחים זולתן, יעשה למחכה לו.

תתלו. הזרנים אינם דומים זה לזה בהשפעתם על רוח האדם. יש שהאדם מסוגל לקלוט את האור הרוחני שבתורה, ומרגיש איז הופעה גדולה מכל דבר שבתורה, ואינו מסוגל איז להרגיש את הרוחניות שבמהלך השכל וההרגשה הרוחנית הטבעית שלו. ולפעמים מתגברת ההופעה דוקא בצד הבלתי, ומצד התורה מתעלם איז. וכל אחד צריך למכת דרך אותה הפתחה שנפתחה לפניו באותו שעה. אמן אם ירצה לעלות מההרגשה הטבעית אל התורה, לא יש בזה צד הפסד כי. אבל בעת אשר הרגשת האורה התורית מתגברת, ואור ההרגשה הטבעית נעלמת, אסור להניח את ההופעה, התורה, לתוך אחריו מראה עיניים של ההרגשה הטבעית, וע"ז שניינו, המהלך בדרך ושונה, ומפסיק ממשנתו ואומר מה הנה אילן זה ומה הנה ניר זה, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו. ותמיד יהיה האדם נוטה לפתח בקרבו את ההרגשה של בהיקת אורה של תורה. דדיה ירווק בכל עת באהבתה תשגה תמיד.

תתלו. שאיפתי גודלה היא לחבר את התורה הרוחנית עם התורה המעשית. בימים הראשונים, בימי הנביאים בודאי, היו שתי התורות מחוברות בחיבור גמור, וגם בימי התנאים והאמוראים כי, ומהלך התלמוד הירושלמי הואבודאי בצורה של איגודם של שני חלקי התורה הללו. אמן חתימת הבבלי באה לתן האפשרות לאור התורה שיאיר גם במחשכים, וזהן דורש כתעת להחזיר את ההופעה לאיתה.

תתלה. מי שיש לו נשמה, כל מיני האותיות מאירים בו, גודלות, בינות וקטנות. על כן הוא מסתכל בסודות התורה והחכמה, עושה מעשים גדולים מאד, וושאף אליהם בכלל לבבו ועצם מהותיותו. ומבין ומחודד הוא בכל דרך חכמה ותורה, בגדולה שבמדות הידענה הלימודית, בחריפות ובבקיאות בחשך גדול, ויודע כי בעסקי העולם וכל הנימוסים המעשיים, ובקי בחכמאות הגשמיות וכל ציורייהם. וכל אלה המעלות הנה מקשורות זו עם זו. וגם מי שלא בא עדין למדה זו, מ"מ צריך לשאוף ולהשוו לבא למדרגה עליונה זו. והתשובה היא סוללת את הנחיבות איך להתעלות בעילוי המשמי. ונשمات שדי תבינים.

תתלו. התחלפות האותיות הנפשיות, הברקים הריעוניים, הולכים ושבים, מתרוצצים כלפדים. וכל מה שעיסוק האדם יותר בתורה ובמצות ויזכר את מדותיו, ככה יהיה המרוץ של התנוצחות יותר מסודר, וambilידי ישב הדעת ותכלית נעללה.

תתלו. המחשבה עד הנצחיות, והשאייפה להיות מרגיש בפנימיות מהותו נתיה אליה, היא מבורת יפה את כל עסקי השעה של האדם.

תתלה. כל המצבים של האדם, נדרשים לו לצורך שכלול עצמו וgetLocale העולם כולו. ולא יקיים אדם בשום מצב שהוא נמצא בו, ויתנהג למלא את חובותיו כפי דרישת מצבו, ואפילו אם ישנו חובה כאשר אינם לפי

רוחו ותכונות נפשו, מ"מ לאחר שהמצב מחייב כך, יעשה העניים ברצון ובמתינות. ולא חשוב שאין לעשות דבר, כ"א במא שהתענוג הרוחני ניכר, כי לפעמים הפעולה של הכפיה, טובה מאד

תחלט. גם אם נתאר את הכל ברצון, הנהנו קרואים לומר, שככל החזינות שהם חוץ מהרצון הנם כלללים, וכל התוכן של החיים הוא בשבייל ההתאמה אל הרצון היותר כללי ויותר נשגב מכל, הרצון שככל נטיותיו הנן עשוות בפועל. וזאת היא באמת אחת מההבות, שהרצון המוסרי של יסוד הקודש מתגלה על ידן.

תתמן. כל המדע הוא כדי להתאים אותנו אל היש האמתי, וכיון שישוד היש הוא רצון הישות, ממילא ההתאמה אל רצון הישות הוא הגובה היותר עליון. ומוכרח הדבר, שככל נטיותינו יהיו מכוננות להסתגלות זו. והנהנו באים לשמח בשמחת תורה ומצויה יותר מרוב כל.

תתמן. אمنם הדעה העליונה מוכרחת להתרומות עוד יותר, ובענות צדק תאמיר, שתואר הרצון הוא אחד מהתוарים של הגודל, שאנו מבקשים, והוא רק אצילות מצומית מאור אין סוף. וכתר עליון, אף על גב דאייהו אור צח אוור מצוחצח, אוכם הוא לגבי עילית כל העיליות, לא בחנופה, כי אם בטירה ובגבורה אנו אומרים אומר מלא זה, ככל חכמת אמת.

תתמב. כשהאנו מתרוממים לגובה של מדע, שכוחותינו, אפילו המוסריים, נטראים בו כנכשלים, הנהנו אה"כ מתחדשים באור חיים חדשים וזו יouter מאיר, דוגמת המלאכים הנשרפים בנחר דיןור וחוזרין ומתחדשיין, סוף כל סוף יש עליוי לאין תכליות, והעלוי המחדש בא אחר הריסת העליוי שקדם לו. וזהו עומק טוב העליון, גבורה החסד. מנצפ"ך.

תת מג. כל מה שהוא ראוי להשות כבר הוא טבוע במוחות השכל וההוויה הרוחנית המקורשת עם כל יסוד המציאות, וכיון שנעשה להיפך ממה שרatoi להשות הרי הדבר מהרס את היקום, כמו מי שמתנהג בסדר גופו באופן המנגד לתנאי החיים שלו. אمنם אם אין גילוי של ההשתלשלות מגיע לרשותה נפשית, אין ההרס פועל. התורה כולה היא המסקנה האחזרנה של התוצאה של האורה האלהית, ההולכת וזורמת ומגיעה עד חידור התובי של החיים, ישראל נזדכו כל-כך עד כדי הרגשה זו של אי-האפשרות של היפוך הסידור העליון המקיים והחוorder. האבות הוטבעו כבר בזזה במעלת רוחם, ובניהם נזדכו בכור הבזיל עד שבאו בתעלומה פנימית לידי מידת זו, והידעעה הפנימית היא הידעעה המרגשת, שבזמן שהיא כבר באה לבגרותה מוכראים הם תנאי החיים לכלת על-פה, ואם לא יהיה מדריך עליון להוציאו אל הפועל את גילוי החיים בהנאה לפי הידעעה הפנימית, אז העולם מתמוטט, וצרת החיים גדולה. וההארה באה. אוור ד' נגלה על הר סיני, למשה הראה אוצר טובו וסוד הדר זיוו להורות תורה מורשת קהילת יעקב, לבסם עולם ומלאו. לפי זה כל חסיד, כל דושש מוסר וצדקה, כיון שהגיעה דעתו לגלות רוז מוסרי, הרי העולם כולו טובע את חפkid מלוי החובה המגוללה. לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידועם, על כן אינם מצוים, ואין מהלך הטבע פועל על-ידם ביחס להדרכותם התורית, וזה רוז מיוחד לישראל.

תתמד. לפעמים יש שצדיק עליון מוכרא לפול ביאוש, ואינו מוצא לעצמו צד זכות, וכי להחזיק את מעמדו הרוחני, מוכרא הוא לחשוב, שלפי מדרת אצילות נפשו עומד הוא ממעל להמודה המעשית. אע"פ שאין עליה כלל על לבו להשתמש בסברא זו להקל, חלילה, אפילו בקוצו של י"ד מכל דקדוקי תורה ודקוקי סופרים, מ"מ זה הרעיון בעצם פועל בקרב לבבו של זו הנפש הרהור של גואה, שבזה בא לו אותו הערך של שנייני שבשミニית הנדרשת לו. ובעולם רעיון זה לעבור על פשע, ולהקל את התשובה מכל הרוצים לשוב באמת בכלל לבם ובכלל נפשם.

תתמה. ההשגה האלהית, כשם שהיא רוחקה מכל משיג, אפילו מעליון שבבעליוניים, כך היא קרובה לכל. ואפילו הדום יש בו כח זה של השגת אלוהות, מפני שאין קץ ותכלית לגודלה ולעונתה האין סופית. ואין בהשגה האלהית חלקים, רק כל מה שימושיים - משיגים את הכל, ואין בה לעולם גמר וסוף, כי אם כל נקודה של כל היא מכינה לנקודה של כל עליונה. כל השגה אלהית, אפילו הגסה והקטנה שב להשגות, היא עולם מלא ויקר מכל החכמויות והמדעים, ומכל העושר והכבד שבכל העולמים כולם.

תתמו. כל אדם יכול להעשיר את כל העולם כלו מאוצרו הרוחני, אם יהיה לו כח לגלות אותו, ולאו דווקא חכם ומלומד, כי אם גם אדם פשוט. כי אין ערוך להעשור שבעצמיותה של הנשמה בטבעה, שהיא נר ד' בעולם.

תתמו. שמחה, עבודה, שלוה, עונג, זהו השעשע העליון הצדיקים זוכים בה, כ"א ע"פ פועלו. וכשאורת הלו מתחברים יחד, או רוח הקודש מקשחת צוג.

תתמה. בנקודת רצון האדם הבחירה מונחת. ההחלטה היא להטוט אל הטוב או אל הרע. כל שבעולם יש בו נטיה כמוסה זו. רוצה האדם ופונה אל הטוב, כל שבעולם - לפי הקישור של כח המושך הרוחני שלו - נמשך אל הטוב, והרי הוא מעלה את הכל ומאיר את הכל. לא רצה, הרי הוא מטה את הכל לצד הרע והחשך, בנטותו את רצונו זהה. הצדיקים מעלים את העולם כלו, מפני שרצונם הוא גדול ואדיר מאד ואין קץ להחפתותו, מפני שהוא דבק באור האלהות, ונעשה מעין דוגמא של מעלה.

תתמט. שורש האמונה הוא בחכמה. מתווך שיש חכמה כמוסה בנשמה, שהיא מכירה על ידה בגודל האמת האלהית, אלא שאיןו יכול להוציא אל הפועל את הפרטים, מתווך כך הוא מתקשר הרבה להאמין בהפרטים שהוא מרגיש בפנימיות לבבו, שהם הם מגלים את האמת הגדולה בכל האופנים שדרך להגלוות - במעשה, דיבור ומחשבה, ברגש, בדמיון, בمزג ובנטיות נפשיות, ובמעוף חיים פנימי ועליון מכל הגיוון לבב ומכל הקשبة מוגבלת.

תתנו. בעלי הheldה העליונה, מכשרים את העולם להתקשרות בקדוש של האמונה. הם מעירים בעולם צמאן אל הנשגב והנצח, ובזה הם בונים את יסוד העולם, את השלום החברותי ואת עוצם הטוב, להשלמת הנשמות בחיה עולם.

תתנו. התפילה היא עשויה מהפכה ממש בעולם הפנימי לטובה, ולעומתה מתגדלת המהפכה לטובה בעולם החיצוני כולם, במיוחד באוטן הקוים שני העולם מתחברים הם זה בזה. ונמשלה תפילה של צדיקים כעטר, מה עטר זה מהפך את התבואה, אף תפילה של צדיקים מהפכות מדתו של הקב"ה ממדת רגונות למדת רחמנות.

תתנו. העולם כולם מתבכר בחג השבעות. מה שצדיקים מרגישים בתוכיות לבם בשבועות, אין כל העולם יכול כדי לו. כל העולם שמח, כל העולם גדול הוא, כל הארץ היא של ד' בגilio עליון. וישראל מתעלם להיות סגולה מכל העמים, ונשماتם של ישראל נראות בבהירותן הצחצחה, והאהבה והחיבה הייתה לכל נשמה ונשמה מישראל, לכל אחד בפני עצמו, מתגדלת לאין קץ, ממש כל אחד מישראל הוא מתגלת בתפארת עליונה, בהדר קדש כאבן חן שאין לו ערך וקצב, סגולה נפלאה. אי אפשר לעולם לסבול את האור של שיר השירים בשבועות, מוכרים להסתיר את גודל היקר ברות. השמחה והתענגה מתאחדים בהרכבה ממוגנת, מאוחדת ומורכבת ברב שלום ונעם עליון. רוח הקדש מתגלת בכל לב, העולמים הרוחניים מתמלאים זיו ונירה. הכלSSH ו הכל רועד, ארץ יראה ושקטה, הכנסת ישראל מתעללה, הרוחניות הישראלית של כל הדורות, ושל כל העולמים, עולה למרומיה, שואבת את האור ממקורו, פיה מלא נعمות, היא שואפת אל תוכה את כל התענגים של הבושים שבצדדים, גני העדנים מפיחים ריחם הטוב, מה נעים, מה ערבות, כל הנשמה תחליה. הרצון מתעללה, השכל מתרחב, מתרפש ומתמלא אורים גדולים. טוב ונעים, נחמד ואהוב, יום שמחת גילנו, יום מתן תורהנו, יום הבכורים, יום החמשים.

תתנו. תפלה ערבית רשות בפני עצמה היא. ההשגה הכללית כמו שהיא בתוכיות רוח האדם היא מלאה בכל תכניתה, אינה צריכה להיות חושבת שהיא לה סתירות מצד מה שמעל לה ומצד מה שמתחתייה. כי האדם בחיותו יודע, שאי אפשר שהאני הפנימי לא יהיה ספג מהכל העליון וממקור הכל, הרי הוא מתחלה מרוחו פנימה, יודע איך להזכיר את כל ההתרחבות הרוחנית שבפנימיות אור הויתו, הוא ידע אז איך להתרחב ולהתרומם, איך להגביר את אור הטוב עד כדי העליונות של הפיכת כל חזק לאור גדול, לאור ד' וטובו.

תתנו. צריך לחפש בחדרי הנשמה, למצוא בה הכל, למצאה בה כל העולם וכל התורה, באות היחידי של התורה שכל נשמה מישראל אינה ריקה ממנה. כל התורה כולה כלולה, רק צריך למלא ולהזور ולملא את אור של אותה, עד שיחולל אורות של אותיות באין סוף ותכלית.

תתנו. אור הheldה הנובע מהקדושה העליונה, מחולל שמחה וגבורה בכל מקום שהוא בוקע ומתרוץ לגלות שם את כחו. אור הפנימי שהנשמה מפכה מתוכيتها, צריך תמיד להתפגש באור המקיים שחודר מן התורה,

מאור עליון הכללי המופיע בעולם. בכל יום ויום צריכים לעסוק באיכות החיבור היפה של האורות הללו. כל הקולותור העולמי, הוא תולדת מהיבור אוור עליון זה ומצד החיצון שלו.

תתנו. הלומד את הקבלה צריך להסיר מלבו את הפחד, שמנוח בלב מטעם החקירה ההגונית, שמא הוא פוגם באמונה האלוהית, שמא הוא מגשם, אין אלו אלא הבלי תעtooים. הכל יודעים, שרוח הקודש מתאם זה הוא להאר באור האלקי העליון את העולם, והוא מוצא לו דרכיו. בהסתכלות בחיי החיים בהישות הגודלה האלוהית, המוכרת בפעולות הרוחניות הרבה יותר מבפעולות הגשמיות. הפעולות הגשמיות אפשר לטעות בהן, אבל ליחסן לכח דינמי שאין בו אוור וחיים, וממילא אין יכולות להחיות את הנשמה מצד עצמן במדען, אבל הפעולות הרוחניות יוצאות הן בהכרח מיד של מציאות מלאה שלמות עליונה. ודוקא ידיעה שלמה עליונה זו בעשור פרטיה היא מגלה את נצחות האחדות העליונה, ומקורתיה העליונים, המאים בצחצחות כל כך נשגה, עד שהמברטא של האחדות גם כן הוא פחות וקטן לה, ואומרת היא, לפני אחד מה אתה סופר. וכל מה שיתרחב אוור החיים יותר בהתרבות עליונה, לתור את היצירות שיצר רוח אללים בעולם, להתעסק בהמחשובות של קדושים עליון, שחפץ דעת ד' היה יסוד חייהם, כה יגבר הרוח, וככה תתחדש צורה פנימית אמיצה בקרוב ולכ עמו. והיחידים הללו ישפיעו מרוחם עז ואומץ עליון על כל הגוי כולם, ועל כל העולם כולם, ברוחמים כלולים מחסד וגבורה.

תתנו. כשהועסוק בתורה, בדברים פשוטים, יראה איך ירד האור העליון בצורה נפלאה, עד שנתיישב כ"כ יפה בעולם המעשה, וירחיב לבבו על היקר הגודל הזה ועוז החיים הללו, הנובעים ממוקור קודש הקדשים המלאים ע"י השביל המקודש של אור ישראל בכל העולם כולם, וידע ברור שהאור הזה, המצויץ כ"כ בתיבות ובאותיות, במנהגים, במעשים, בדין, בפלפולים, ובסברות פוגש הוא את האור העליון המרומם מכל אלה, ומתרחץ בו, ומשתעשעים הם יחד, ואור חי העולמים מתמלא זיו ועונג גדול מהפגישה התמידית הזאת, שבאה מכח העוסק בתורה לשם, שעושה שלום בפמלייא של מעלה ובפמלייא של מטה.

תתנה. כשיתרומם האדם ברעיוןנו, ויחשוב שיתנגן בדרכיהם עליונים במעשה, וכבר מרגיש בו שלוה פנימית, ידע כי לא זאת היא המרגע, ועוד יטושטו האורות הללו הזורחים כתעת בתקפים, כדי שיבאו אורות יותר אדריכים ויוטר בהירים מהם להופיע בו ובעולם כולם על ידו.

תתנו. יודעים הם ישרי לב, וצדיקים עליונים, שהם הם הנם צינורות שפע החיים ליקום כולם, מרגישים הם את גלי ההשפעה של הטוב שיורד עליהם, ועל ידם בעולם, והרגשתם זאת מלבשתם ענוה ויראה, וambilתם להתעלות תמיד בזוהר השכל, וביקר התכוונות. כל נפילה, היא מכשורת עלייה כפולה.

תתס. ההתגלות על דבר גודל ערכו של האדם, על השפעתו הגודלה בשפעת החיים שלו, בגודל רוחו, ברצונו והופעתו שכלו על ההוויה, על כל היש, זאת היא חטיבה מיוחדת לישראל. רחוק ורחוק מאד הוא העולם כולם מהקרה זו. הכל חשובים, שהאדם ביחס למציאות הוא רק פסיבי, מושפע אבל לא משפייע. אבל הקטנה זו אין

לה כל ערך באמת. ודאי שההארה הרוחנית של סגולת הרוחניות הוויתית של עצמיות המזיאות קשורה היא הרובה עם הידעיה עצמה. כל מה שהאדם יודע יותר את ערכו ככה ערכו באמת גדול הוא, וכל מה שיכיר יותר בשפעת החיים, ששדרות ההוויה השונות מקבלות על-ידי ההוויה המרכזית שלו ככה תגדל עצמותה של ההשפעה זו. מובן הדבר שידעה כזאת אי-אפשר לה שתהיה רק ידיעה גרידא. מהות החיים, הרצון, וההתמסכות הנשמנתית, צריכים לתקשר בקשר אורגני בידיעה זו. וקיים זה צורך שיתהווה על-פי סגולת היסטוריות ארוכה, וזה הוא אחד מהדריכים שכנסת יישראל היא מצוינת בהם. התגברות הנשמנתית עד כדי הפעלה על ההוויה, אל הפועל יצאם בישראל ביחוד. המוסר היהודי הוא לא רק מוסר אינטלקטואלי, ולא גם רק משפחתי ולאומי, ולא גם רק אנושי כללי, אף-על-פי שהכל כולל בו, אבל בעקרו הוא אלהי, תורה ד' בורא עולם, תורה שהיא המשכה של היצירה, לא פחות מזו. גודלות הכרה זו היא מורשת ישראל מעולם, והיא גאותם ועוזם עדי עד.

תתסא. בכל יצירה שבעולם, אפילו יצירה אנושית פשוטה, מתגלים המון מחשבות ורגשות, הרבה יותר מהগלווי. יש למלא אווצר של הרחבת דעת ורגש גם מכל מאמר פשוט, גם משיחות המוניות, כשם שאין שום בריה בעולם שלא יהיו צפונים בה כוחות נסתרים. אבל כל זה כלל נחשב, לגבי כל מה שיש לגלות בכל יצירה שנתגלתה ע"י רוח הקודש, ואופני הגילוי הנם נערכים בכל מدت הקודש לפי ערכها, תורה, נ"ך, ויתר היצירות של חכמים וסופרים. כ"א ואחד לפיה מה ששפיע הקודש פועל עליו בין בגלוי לבין בסתר, יש לגלות בדבריו עמוקים רבים. אבל מובן הדבר, שאין להעריך כלל את דרכי גילוי ביצירות אחרות, אפילו באלה שכח הקודש מפעם בהם, לדרכי גילוי של הספרים שנאמרו ונכתבו ברוח הקודש ממש, שהם עומדים במרכזו של העולם ברוחניות המקורית שלו. ובtbody גמור קשוריהם הם כל הרעיונות הפרדסיות, כל ההרגשות היותר רחבות ועדינות, כל ההשקפות הגנוונות עמוקי לב, עם האותיות הללו, שגם הם נלקחו מאוצר האורה הכלול את הכל. ודברי תורה הם רעים זה לזה ודודים זה לזה. בגודל רוח הננו צריכים לגשת אל סדר הלימוד המסור באומה, לדרש את התורה בפרט, להרחיב את גבולה, להפריה את גידוליה להגדיל אור וחיים.

תתסב. אין חומר בעולם שאין קרני אורה שופעים ממנו תמיד ללא הפסק, ורקו שאין הרגשה, ולא רעיון רוחני בעולם, שלא יהיו שופעים ממנו רעיונות באין שיעור. וה"ה פועלה ונטיה, מזג ודמיון, הכל נושא פירות ופרי פירות באין שיעור, הכל נובע ממקור החיים, והכל חי והכל מתעלה, ומתאמץ להתרבות ולהתפשט.

תתסג. מקושרים הם זה בזה המדות והדיעות, כחות החיים והפועלות, דרך ארץ וארחות הנימים, הכרת המזיאות וההתפעלות הזכה מיופי של היצירה, עם ההכרה העמוקה בהוד הקודש ופאר ההוד האلهי. ותומת ישראלים מאחדת את הכל, ובאור תורה הכל מתרבר, והכל מתמזג למזיגה רוחנית חיונית עליונה, המביאה אושר גדול ועליון.

תתסד. העולם מתעללה תמיד, מפני ששורש העולם מתחמא תמיד א/or חכמה, וכל מה ששורש הזמן עובר יותר וייתר, החכמה מתרבה, בישים חכמה ואורך ימים תבונה. ומתוך כך הענפים כולם, שהם האנשים כולם, וסדריהם, ותוכנות רוחם הפנימיות, וכן היצורים כולם, מודומם צומח וכל החיים כולם הרי הם מתחברים ומתעללים, הכל מקשייבים ל科尔 החכמה העליונה, ונوعם הבינה שופעת בהם בגنية גדולה. וצדיקים המסתכלים בשורש העולם, ונטיית היראה שבלבכם שהיא ראשית חכמה היא מפני ד', שהוא שרשא ועקריו דכולו עליין, הם הם המסייעים א/or חכמה בעולם. ומתוך שהחכמה מאירה, מאירה גם כן ברכת הנחת והעונג, והדר השלום מתחפש בעולם, והוא בכללו מתעורר ומתעללה.

מתסה. העולם עומד לעלות ממעל למצב עבודה האדמה, בצורתה האמללה, שתאר קלה יש לה. הזורעה וכל עמללה, הזוריה, והניכוש שקדם ל��ירה, כל אלה תוכאות של נפילה הן, מעקבות החטא, בזעם אף תאכל לחם. יعلاה רוח האדם למעלה, ותענה הארץ לעומתו ברכה עליונה, ירעש לבנון פריון, וגלויסקאות וכלי מילת ארץ יצמחו, ועובדת האדם גם המעשית תקח לה תואר עליון יותר. מעין עלייה זו הוא א/or המתגלה בשמטה, בשפת הארץ, שנה של שביתה מכל עבודה הארץ, ודוי לאדם בברכת הארץ, ממתת ד' עלייה, וההתחרות האנושית חדלה, והלב מתען עד כדי הכרת אחות כל החיים כולם, ולבהמתך ולהיה אשר בארץ תהיה כל תבואה תאכל. אמנים גם יובל, גם שמטה, רשמיים הם של עולם חדש, שהעולם ההוה איננו מניח לקבוע את כל החותם כולם, אבל מבשרים הם טוב עליון, הבא מזריחה של רוחניות יותר עליונה. אבל בין כך וכך חובת האדם בצורתו המדעית לרום את עבודה הארץ משפלותה, וזה עשה א/or ד' במדע האנושי, ועתידין כל בעלי אומניות שייעמדו על הקrukע, הקrukע יצא מקללה בחלקה היותר גדול, מפני שהחכמה תגאלנה. אבל כל זה תהיה גאולת האדם, שהוא רק תכשיר גאולת העולם. אבל גאולת העולם עצמה תתרום מעל הצורך של עמידה על הקrukע, ולא חובה כי אם עדן תשאר עבודה הארץ, ובגן עדן יטיל האדם, ושם יהיה לעבדה ולשמורה, והעדן עצמו עין לא ראתה אליהם זולתן יעשה למחכה לו, הוא לעלה מכל עבודה ומכל שמירה. וגם אותו העתיד מרשם הוא את זוהר אורו על ההוה, ובתקופות היותר מארונות תהיה רשייתו יותר נכרת, עד התעלות עליונה. שהכל מתפתח, והכל דוגן ודוחה לעלה, הכל שמח, מתריע, מרנן, ומלא גילה פנימית, ושבוע שמחות, ונחת עדנים, והוד הכל, והוד מקור הכל מאיר בחלוקתו של כל אחד. ומהוסר ההוי קשור בו, אורו וישעו של הקץ היותר מרים איננו ניתק מהתוכן המוסרי של ההוה, וסוכת עורו של לוויתן, הכל לפי מעשיו של כל אחד ואחד. זאת היא הדעה העליונה, הדעה הישראלית, הידועה להוקיר את החיים המוסריים בתפארת נצח הודם, מה שלא ידע כל עם ולשון, ולא תשורם עין כל חכם ערלبشر. ועם כל זה אין העתיד מתעעם אפילו במאה, ואין גילת הodo מתמעטת, כי אם עוד עולה ומתעללה, צשbill קשרה האמין ביקר המוסר, שהוא אמן לא המוסר האנושי המוגבל בתחוםים כל כך צרים, ובינוי על יסודות שהנפש חופשת להשחרר מהם, כי אם המוסר הנצחי. המוסר האלهي אוrh החיים הוא מצד עצמו, לא רצונות על קרני שור מועד הוא כי אם עטרת תפארת בראשו של כל צדיק, וצדיקים יירשו ארץ. והתעלות ההוה תעלה עד שהאניות היותר אמיצה של הכל לתובcer באמת וטוב ונושאים. לכן בארצות משנה יירשו שמחת עולם תהיה להם.

תתסוו. לכל הצרכים של האדם משתמשים באור המדע, והמדעים המעשיים הולכים ומחפתחים, ונפלאות הם עושים בתקופה זו, וכל האוצר החי הזה, צריך הוא להעלותו למטרהה העליונה של העלאת אור הקודש, שבחים, וצריכים אוצרות המדע כולם להפתח לפני היושבים לפני ד', להיות סקרה ואתנה קודש להם, לאכול ולשבעה, ולמכסה עתיק.

תתסז. מצדיו של יוסף, כח שור, לא היה צורך לבטל יצרא דעת'ז. ומשו"ה לא בטל יהושע אותו, כי חפץ לרומם את העולם בשלמות החיים ככלם שייצרא דעת'ז יהפק לאור קודש, מסיע להגדיל את שלחתת הקדושה, וספג לתוכו כל הפזר בשבעים לשון, מתוך שמו יהוסף, בהוספה אחרות, שבו נברא עוזה'ז משמו של הקב"ה. והקבוץ של פזוריים הללו, הרי הוא בונה את החיים השלמים בהתחלה, כדוגמת הטבור, שחופפת השלייא עלייו, ערפל חתולתו, שפט לא ידעת אשמע ר'ת של'י'א, שמתהפקת לאור מתוך מחשבים, וסת תלמוד עם אלף נסף, שהכל מאחד למטרה נשגבה, אלופו של עולם. והتورה אינה כ"א עונג, ולא סבל באמת. ולא אוטי קראת יעקב כי יגעת בי ישראל. הstoriyti מסבל שכמו. ואז אין צורך ליצרא דעת'ז להגן, בדברא. בדורא. דברונה.

ובעומק צרה בא חילוץ עליון, זרוי גרמי. בצורה קרואת ואחלץ, ענק בסתר רעם, אבחןך - ר'ת אבר'א. על מי - ר'ת ק"י, הן הן נזהא דתורה. מריבה סלה - מס שבוחות בנס היינו עומדיין, לромם גם ס"מ ממעמקים, ולהחזיר הכל לאל נادر בקדשו. מחלב חטה - יצהר כמין חייטה. ומוצר דבש אשבייעץ - ואין זה דבש של מציהה שבאה בהיסח הדעת, שיש בה חשש פן תשבענו והקאותו, ואין שום יראה רק שלא יהיה בכך אל זר. ומthon שלא שמע עמי לקולי - ואשלחו בשירותם לבם ילכו במוועצתיהם. והעצות הן במדרגה למטה מיסוד הגבורות הממותקות ברב נועםם. לו עמי שומע לי ישראל בדרכיו יהלכו, כמעט אויביהם אכנייע ועל שונאיםם אשיב ידי, להיות להם כולם עבדים, נושא מנהה, עובדים מהבה. ישתחוו לו כל אלהים. ומשנאי ד' יחשו לו, ייתנו עדיהם ויצדקנו. ובאה ע'ז ומעידה על הקב"ה, ובטלה מן העולם, ביסוד ביטולה של עטרת מלכם, שהיא על ראש דוד, הנזיר והעדות, יהיו עתם לעולם. הזמן בעצמו הוא הנצח, היום כמחר זהו יום אחד, שהויסיף משה מדעתו. זה היום עשה ד' נגילה ונשמה ברו.

תתפת. השתקה נתבעה בעומק הנשמה, מכל אשר הגיגים עליונים, שבעצםם עומדים הם ממעל לחוג המבטא של האדם, הנם קבועים בתוכיותו. כשבעל המחשבה הדוממת עוסק בדמיותו הנשגבה, עלמות רבים הולכים ונبنים, שירות נשגבות מתנשאות בשיא קדשין, ובכורה עליונה עדין קודש מתורוממת על כל ספירותיו הרוחניות. השתקה, המלאה חיים, מצירתה את הود החכמה אל תוכה. העולם הרוחני והמעשי הולך ומתגללה בחידור עצום בכל פרטיהם, בכל קוויהם היותר מדוקים, אל החכם העליון, שכרכמי מטעיו הנם מסוגים בהסיג של שתיקה היפה לחכמים. זאת היא הדממה העליונה, המתעללה בהודה על הרוח, הרعش, ועל האש, קול דממה דקה, והנה ד' עובר.

תתפת. התוכן העליון של חכמת הרזים, מתוך שהוא מוכחה להש תלם על-ידי הופעת רוח הדורש העליון והתגלות נשמה בבינה עליונה, שלמעלה מכל חושי הבשר והחככות המוגבלות, שהן תוצאותיהם, הוא בעצם

מכירח בהכרה פנימי את ההסתגלות הרוחנית להקשבה עליה של רוח אליהם. ובני הנבאים היו מתרגלים בתכנים העליונים שאין מגיינים לציורם כי אם בהקשבה נצחית פנימית הנובעת מאור ח'י הקודש, עד שהציוירים בעצם, הם דורשים את התפקיד של הבנותם, סדרומ והפראתם, הם הם שהיו עוזרים להעלות את החיים הרוחניים של העובדים בהם לידי המדה של הצפיה האלהית. כתע בזמן היותר קרוב לקץ היישועה, קול התוור נשמע בארץנו ונצנים נראו בארץ, והתביעה של דרישת אורן ד', של דרישת גאולה רוחנית עליה, של נהירה אל ד' ואל טובו, הולכת היא וגדלה. כתע הזמן מחייב להרבות קניין בתורה הפנימית, בחזונות הקודש שאין להם מבא של הקשבה כי אם בהתעלותה של הנשמה ורוממות גבורתה באור חייה יותר זכים ועלויונים, וחיל אשר נגע ד' בלבם ממחנה אליהם זה, זה יהיה לנו הכה המיסד את יסוד היישועה, הכה הנותן חן ואור-חיים וגאון של גדולה בכל תעופת החיים אשר לתחית האומה בארץ-ישראל. ספר הזוהר הפורץ נתיבות חדשות, משים בדברך דרך, מסלה בערבה, הוא וכל תבואתו מוכן הוא לפתח פתיחי גאולה, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאיינא דחיי דאייה האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברוחמי.

תתע. כשלמדו את האדם תורה ההכנה לפניה אליהם, ואין מלמדים אותו את הגדולה האלהית, הרי מקלקים בזה את נפשו, שלמדו אותו לחיות חי עבדות והשפלת. הכרה הוא ללמד תחילת את הגדל האلهי במדה כזאת, שיולד בנפש צייר נאמן, שהיחס של הכנעה שנולד בלב האדם כלפי האלהות, הוא באמת התכוונה של הגדלות העליונה. שהרי אם יהיו כל העולמים כולם, וכל גודלם הכמהית והaicותית, אישיות אחת גדולה, היה אז הגדלות העליונה שלהם, بما שהיו יכולים לציר שיש להם יחש של קטנות וערך של כנעה כלפי הגדל האلهי.

תתעא. יסודות התורה הם הפשט והסוד. הדרוש והרמז, הם אמצעיים לקשר ולשלב את הרום עם התחתית, והפרטים רבים מאד. בקיובץ הרוחניות של יוסף נכללו בכתונות פסים שלו. ויהודה עוד רד עם אל. ו יוסף ויהודה, בהיותם לעצם אחד, הרי כל עץ החיים כלו שלם, ומפרי נוטעים נתיעות מרובות לכובן בשלימות את כל הפרدس כולם.

תתעב. גוףו של אדם שהוא כ"כ חמרי ושפלה, מתאים הוא עם תורה הפשט, בתורה ובעולם, ונש灭ו שהוא כ"כ אצילתית רוחנית, שואפת לגודלות מופלאות, היא מסוד אלה עלי אהלו. מלאכי עליון, שרפים ואופנים הנם מכונים מול הרמז והדרוש, כשהם כוללים בכחות החיים של האדם, וישראל נעשים להם חברים, הכל שלם. וכשההתפרדות מתגברת, אומרים לך רד כי שחת עמק, וקוץ ודרדר תצמיח האדמה, חסרת הכה האמץ הריאלי. והאצלות העליונה, או רחי ההוויה כולה, כאשר הפשט שואף ליסודו העליון, או רחן, מתרחבים הזרועות שלו בתוכנת הדירוש והרמז, והם עולים למעלה ראש בנשיאות כפים. שאו ידיכם קודש.

תתעג. אי אפשר לעובודה ללא הינה קדומה. בתחילת עוברים מהחשבות הנותנות להعبدת תוכנה חיונית, וכשעומדים למשל בתפילה, בעוד שתתוכנים החיצוניים משוטטים בתוכיות הרעיון, הרי מחזיקים בזה את הכהות הללו ואת המקורים שלהם, שכולם סורי הגפן נכירה. ע"כ מוכרחת כל עבודה וכל תפילה להיות

ਮוכנת בתוכן מוחודש של רעיון פנימי, המגלה מאור האלקי תוכיות חדשה, המעווררת בטובה ברק חדש של האור העליון. וגילוי הרצון והבהקה השכל הבאה בעבודה המיוועדה, אז באה בצורה שמחזקת את הטוב המוחלט והופעת אورو בעולם, ע"י אור הנפש של פרק הזמן שהען עומד בו.

תתעד. כל בהירות באה מתוֹך אמונה, ואמונה מורכבת בהתחלה מתוֹך מזג של יראה ואהבה, והנשמה בפנימיותה מרגשת היא שאמונה, יראה ואהבה, ביסודות הנם פונים רק אל העין האלקי, וכל מה שישנם מדות הללו כלפי עניינים זולתיים אינם כ"א ע"י איזה האראה של הניצוץ האלקי, המגיע שם.

תתעה. עזה"ז נברא בה"א: הכרח, איסור. אלה הם שני ראשי התוכנים של החיוב הגמור והשלילה הגמורה, וביניהם הוא החמר, שהם תחת דרגין: חובה, מצוה, רשות.

תתעו. כל רמז יש לו תוכן, ושורש. כי אור המחשבה מלא בכל, וכל כל שעושים לקבל בו הברכה מחשבתייה הרי היא קולטה איזה רכוש. ומכל מקום צריך להבחין את תוכן העניין שמודיע הרמז. ורמ"ז עצמו ראשי תיבות ראה מה זה.

תתצע. כל דבר יש לו צד נשגב הצד שפל, וקיימים רבים בין היציריים הללו, וכ"א תופס כדי כל דבר במקומו הראוי לו.

תתעה. האמונה האלhitת, היא הקרקע שכל טוב החיים ממנה פורה. כשם שתורת הקרקע מעשרה את הבעלים, שחייב העולם כולו שהם עומדים במדרגה היוטר ירודה בחיי הכלכלה - האכרים, כן תורה האמונה תאשר אושר גדול ומפותחה את כל ההמנון כולו הקשור בקשר תום האמונה, ע"י מה שיראו להם את העשור הגדול שבוצריה. ומה שהיא מוכן לעשירי הרוח בכל דור ודור, יהיה מוכן וمبורר לכל נפש אחריה שכבר עברו תקופות המכשיות בקניניהם הרוחניים את המדע האמוני שיצא לאור, בכל הדר בירורו.

תתעט. המוסר האנושי הולך הוא וטוב בפנימיותו, ולעומתו הולכת היא הפתוחות המדעית ומוסיפה בצורות חדשות המקלות את עול החיים. אם היו ההתגליות הללו באוטם לעולם,بعث שהמוסר היה פחות מאותה המדרגה שאנו עומדים בו עכשו, היה מקלקל את סדר החיים, עוזם העושר ומיועט העמל. אמנם גם כתה, ביסוד המוסר הוא מונה ורק בתוכיותו, בסתר המדריגת, על כן רבות הן המניעות שאינן נותנות לאדם בכללו ליהנות מעולמו, וממילא איןנה הנאה מרובה ואמיתית גם מהמצאות הרבות שמחדשת אותן ורוחו המעשי, ההולך ומתרחב. ורצואה היא עבודה הקודש של החכמים הרוחניים, מורי הדת, האמת והיושר העליון, מאורי האור האלקי בעולם, שהם מסגלים את האדם לחים כאלה, שייהי ראוי על ידם לקבל את כל הברכות הצפונות לו, מהעושר הגדל של המדע המעשי. שאין גדלו ועשרו נערך כראוי, כ"א כשהוחבר לו עושר עקריו של ברכת הרוח, שמקורה היא ברכות יוצר העולם כולם ושפעת אorus.

תתפּוֹ. בְּכָל חַכְמָה שֶׁהָאָדָם עֲוָסָק יִמְצָא קֹצֵר רֹוח יִחְדֵּן עִם עָוֹנָג. הָעָוֹנָג יָבָא לְוָהָרָחָבָתָ יִדְיֻוָּתָיו, מַהְתַּפְשָׁטוֹת אֹורַ הַחַיִים הַרוֹחָנִים בְּנֶשֶׁמֶתָו, וַקֹּצֵר הַרֹּוח יָבָא לְוָהָמָצָזָם, שֶׁכָּל חַכְמָה מַצְמָצָת עָצָמָה בְּאוֹפְקִיהָ הַמִּיחָדִים לָהּ. בִּיחּוֹד יִסְבּוֹל בְּעַל הַנְּשָׁמָה הַעֲשֵׂרָה, רְבַת הַשִּׁירָה וְהַתְּפָאָרָת, מַחְצָמָזָם שֶׁל הַחַכְמָות, הַעֲסָוקָת בְּנוֹשָׁאִים חִיצְוָנִים וּמִקְרָיִים. בִּיּוֹטֶר יִגְדֵּל הַכָּאָב בְּעַת אֲשֶׁר בְּעַלְיִ מַקְצָעוֹת, שֶׁלֹּא טָעַם הַמְכָאָב שֶׁל תּוֹסְפוֹת הַדָּעָת, וְהָם שְׁבָעִים וּשְׁמָחִים בְּחַלְקָם, גְּדוּלִים וּגְבוּהִים בְּעַנִּי עַצְמָם, מְרוּבָ שְׁלָמוֹת שֶׁאֲינָן עִמּוֹ חִסְרוֹן בְּעַנִּיהם, וְהָם מוֹשִׁיטִים לְנוּ גְּרָגְרִים יִבְשִׁים שֶׁל דָבְרִים כְּאֵלָה, שְׁבָאמָת הַנְּמָ בִּיסְוּדָם מְלָאִים רַעֲנָנוֹת, וְחִזּוֹת הַכָּל. מוֹשִׁיטִים לְנוּ, לְמַשֵּׁל, הַרְצָאוֹת הַיִסְטוֹרִוּת עַל פִּי מַעֲשִׁים וּוּבְדּוֹת חִיצְוָנִית, וּקוּרְעִים הָם בְּחִזּוֹת הַיד אֶת הַמַּקְצָע, שָׁהֵם מְסֻגְלִים לָוּ, מְכָל הַאֲרָג הַגָּדוֹל שֶׁל הַהְוִיה הַגָּדוֹלָה בְּהַדָּר גָּאוֹנָה. מוֹכְרָחִים אֲנוּ לְהַתְּגַבֵּר עַל שְׁוּמָמוֹת רַוְחָנוֹ, וְלִלְמֹוד מִהְמַחְפָּשִׁים הַלְּלוֹ אֲתָא אֲשֶׁר יַעֲלֹו בְּמִצְוֹתָם. אֲבָל מוֹכְרָחִים אֲנוּ אַחֲרֵיכֶם לְחַדְשֵׁת פְּנֵי הַדָּבָרִים בְּמִקְוֹרִיוֹתָם, הַחַיָּה וְהַכּוֹלָת. בֵּין אֲמִינָה חֲפֵצִים בְּשַׁכְלָול הַרֹּוח שֶׁל הַכָּל, בֵּין אֲמִינָה חֲפֵצִים רַק בְּשְׁלָמוֹת עַצְמָנוּ, סּוֹף כֵּל סּוֹף לֹא נּוֹכֵל לשָׁאת בְּקָרוֹת רֹוח אֲתָא עֲנִיּוֹת הַדָּעָת וְאֲתָא חִסְרוֹן הַחַיִים וְדַלְדָּלָה הַתְּפָאָרָת הַרוֹחָנִי, שְׁבַעַלְיִ מַקְצָעוֹת מְבָיאִים עַלְיָנוּ בְּרַב עַשְׂרָם, וּבְהַמּוֹן יִדְיֻוָּתָיהם וּחֲרִיצוֹת הַבְּקָרָת שֶׁלָּהֶם, הַעֲרוֹכָה בְּרוֹחַ מְסוּיִים שְׁמָאָלִי אוּ יִמְנִי.

תתפּא. הדבקות האלוהית, כשהיא באה רק בתוד רענון או רגש בודד שכָל אֲרָחוֹת הַחַיִים, וכָל הַשְׁקָפָת הָעוֹלָם, וכָל עַשְׂרָה של תורה, וכָל המזג הגוףני, וכָל הַחִישׁ להַסְבִּיבָה וְלַהֲיִսְטוֹרִיהָ הַלְּאָמִית וְהַגּוּעִית, ולְכָל תּוֹרַת הַמּוֹסֵר וְהַמְדּוֹת, ולְכָל זְרִמי הַשִּׁירָה וְהַפִּוּטָה, וְהַרְגָּשָׁת כָל נְשָׁגֶב וִיפָּה בְּכָלָל, אַיִם מַתִּיחָסִים אֲלֵיהֶם בְּקָשָׁר אָוֹרְגָּנִי - מַתְּהַפֵּכתְּ הִיא לְמִינְן הַזִּיהָה שֶׁל בְּטַלְנוֹת, שֶׁהִיא מַדְלָלָת אֶת הָאָדָם אֶת הַיְיחָד וְאֶת הַצְּבָוָר, וְאַיִנָּה רָאוּיהֶם כָל לְשָׁמָה הַגָּדוֹל. אֲבָל בָּזְמַן שֶׁהִיא באה מַתְּזַעַךְ עַוְשָׂר רַוְחָנוֹ וּמַעֲשֵׂי גָּדוֹל, אוֹ הִיא, רַק הִיא עַטְרָת הַחַיִים, רַק עַל יְדָה יִבּוֹסֵס מִצְבָּעָם, עַל יְדָה יִרְומֹם קָרְן כָל הַמְדֻעִים וְכָל תִּיקְוִנִּים הָעוֹלָם הַיּוֹתֵר יִפְּים וּנְהָדרִים. עַל יְדָה יִזְדְּכּוּ הַנְּפָשָׁות בְּעוֹמָקָם, וְעַל יְדָה יִמְלָאוּ הַחַיִים שְׁשׁוֹן וּבְטָהָה, הַחַיִים יִعְשׂוּ עַשְׁרִים וּירְאַת הַמְחָלוֹת, הַיִסְוּרִים, הַעֲוֹנִי וְהַמוֹּתָה, לֹא יִזְכְּלּוּ לְהַפְּרִיעָת אֶת אָוְרָם הַמְזָהִיר כָל. באַסְפְּקָרְלִיאָה שֶׁמְקוּר הַחַיִים הַכָּל נְשָׁקָף, וְהַכָּל מְנוֹצָח מַעֲצָמָת גְּבוּרִי כָּחָ, אֲשֶׁר אֹורַ הַחַיִים מַמְלָאִים אֶת כָל הַגּוֹתָרָוָה וְאֶת כָל קַרְבֵּיהם. שְׁמַחַת הַנְּצָחָה מְעֻטרָת אֹתָם בְּכָל עַת, וְהַוְדָה הַקּוֹדֶשׁ מְפַאֵּר אֶת עַרְכָם, וּמְזִיוּחָיָהֶם אֹורַ יִקְרֹות מַופִּיעַ עַל כָל הָעוֹלָם, עַל כָל דָוָרָם, עַל כָל אֲשֶׁר יִחוֹשֶׁ לְהִיוֹת נְהָנָה מְזִיּוֹם. וְהַתּוֹרָה, שְׁהַדְבָּקָות האלוהית הִיא מְגַמְתָה, בְּצָורה שֶׁל הַרְמָתָה הַחַיִים כָּוֹלָם אֲלֵיהֶם, בְּצָורה שֶׁל הַתְּקִיּוֹתָם שֶׁל כָל הַשְּׁכָלָוִים הַמְעָשִׂים וְהַחְבּוֹרָתִים וְהַכְּשָׁרָתָם לְמְגַמְתָה הַעֲלִיּוֹנה, הִיא תּוֹרַת הַחַיִים לְכָל הָעוֹלָם, שְׁעַתִּידָה לְהִיוֹת הַמְעִין הַעוֹלָמִי לְאוֹצֵר רֹוח הָאָדָם.

תתפּבּ. האורה האלוהית הִיא הַוּלָכָת וְגַדְלָה, פּוֹרָה הִיא, מַתְּגַדְלָת וּמַתְּאַדְרָת, מַוסְפָּת אֶת אֹורָה וּזְיוּחָיָה בְּאֵין הַפְּסָק, כָל זָמֵן שֶׁהָיָה מְשׂוּמָרָת מַעֲכִירָתָה שֶׁל עַבְודָה זָרָה. וְכָל הַזּוֹהָמָא שַׁעֲבּוֹדָה זָרָה גּוֹרָמָת, בָּא מִפְנֵי הַפְּסָק שֶׁל הַגִּידָול וְהַעֲילָיו שְׁמוֹנוֹת בְּתוֹכָנָה. אֶל אַחֲר אִיסְטוֹרָס וְלֹא עֲבִיד פִּירִין. הַמְעִין הַחַי אִינוֹ מַתְּקַלְקלָל, אֵין רַקְבָּעָה בָּוּ, מִפְכָּים הָם תָּמִיד מִימָיו. חֲדִשים לְבָקָרִים רַבָּה אִמּוֹנָתָךְ. אֲבָל הַבּוֹרוֹת הַנְּחַצְבִּים, לְכָדְ מַה שְׁמִימִיָּה מֵי מַעֲרָה סְרוֹחִים הָם, וּבָמַשֵּׁךְ זָמֵן קַצְרָרָהָם נִעְשָׂה מַוְרָגָשׁ עַד כְּדִי מַחְנָקָ, לֹא יִזְכְּלּוּ גַם לְהַחֲזִיק

את מימייהם. החיים עושים בקיעים בכלים המלאכותיים הללו, השקר מתגלת והכיעור מתבלט. בורות נשברים אשר לא יכולו חמיים.

תתפוג. כל השמות שבועלם הם צרים לנו, כאשרנו באים לדבר על הנשגב האלهي מתוך עמוק נשמתיינו. מבטאים אנו את השמות, ואנו יודעים, שהננו מזעירים את אורם הפנימי בתור גורם דגורם של הביטוי הגוף והנפשי, ומתוך הצלע הרוחני הזה הנשמה מתרחבת. מן המctr קראתי יה ענני מרחביה.

תתפוג. אפשר לומר, שהרצון לעולם לא יוכר, כמו שההכרה לא תרצה. אבל אין זה מונע מלעלות במקום יותר עליון, שההכרה והרצון הנם מאוחדים שם. ואין שום צורך מביא לומר, שאין צורת החיים העצומות ערכיהם מתוכן כזה, שסגולות ההכרה והרצון ביחד הם בה דבר אחד, עשיר ומלא ערך, וייחס המוסר אל עצמות החיים יהיה רק שהמוסר הטוב מאחד את ההכרה והרצון גם בענפיו, כמו שהם מיוחדים בגוז השורי שלם.

תתפוג. האישיות העולמית הכללית בעלת מוסר היא, בעלת רצון ובחירה, והרע העולמי הוא תולדה מירידתה המוסרית, כמו שהרע האישי הוא תולדה מהירידת המוסרית של היחיד, והרע החברותי מהירידת המוסרית של החבורה. אין לנו כל רשות לקטע את הצורה המתגללה לפניינו בחימדים והצבורים, לומר שאין להם שרשים במרחבי החיים כולם. אי אפשר לתאר לנו חוק הוויתי שאינו מתקופת אופקים כללים, היותר מתפשטים. הירידת הכללית בודאי יותר נשגבה, יותר מלאת חיים היא מזו המכומצמת הפרטית. קטרוג הלבנה, חטא הארץ, הנם סבות קודמות לחטא האדם, והאדם הוא ענף שכחו גדול גם על שרו. הולכים הדברים וחזרים, ויתקן האדם את חטאו, והארץ תענה לעומתו, את חטאה תתקן גם היא. הלבנה תצא מקטרגה, ותחטמא פגימה, ולא יהיה בה שום מיעוט, כל הפרעות שבפמליה של מעלה יסודו, באופן שהטוב רק הוא ניצח. ובבטח חודר פנימי, בשלמות האושר הרצוני שבגנדי נשמו של אדם, כשהוא מתחד עם האפשרות של ההכרה העלונה, המודה בה טוב האלקי, בעוצם היכולת ובأدירות החפץ, להטיב להoir ולהחיות, הוא נותן לנו את עروبתו לטובה. ובאה הנבואה ושפעת רוח הקודש ומלאה את מה שהשכל אינו משלים, ומקור השמחה העדינה מתחברך ברכת שלום ואמת.

תתפוג. הגואה היא פוגמת את כל תוכן הקודש. האדם יש לו איזה ציור השURI בגודל האלهي שאע"פ שיודע הוא נאמנה שככל השרעפים נלאים וכל הרעיוןים כלל נחשים, מכל מקום הכרה הוא שאייזה ציור יתקשר ברוחו מהגדול וההערכה האלhetic, ועל אותו ציור חלה אח"כ הودאותו הפנימית של מניעת ההשגה והציור. אבל השראת השכינה שבמקדשו הפרטני הרי היא בערפל ההשגת, וכאשר הוא מתגאה ומיחס רומרות ושלמות לעצמו, עולה ציורו להשURI בגודלות עצמו למעלה מהציור האלקי ונשאר עומד בגואה נוראה, שאין לו ערך. ושכינה מילת עלייו ומילא סר האור, החופף, שעלה גבי שכינתו, ונשאר ממש תהו ובוהו ונעשה עבודה זרה גמורה, עד שמצויה לגדרו כאשרה. וכל התוכן המחשבי הזה ישם האדם אל לבו, וידבק בענוה, שהיא האמת הגמורה, שאי אפשר לו לאדם כלל להתגנות, ולא לשום נברא, ונאצל, אפשר להתגנות, במROOM האמת, רק לגאה על כל גאים הגואה יאטה, וגאותו גdaleה עולם מהכיל. והיא היא העונה המוחלטת. ואם הברקה זו של

קדושת הגאות העלונה אינה מסודרת עדין יפה בעולם, והמחשבה האנושית אינה רואיה להקיפה, הנה העתיד הגדל יפתח על זה שערים. ד' מלך גאות לבש ומסים עדותין נאמנו מאד, לביתך נאה קודש, ד' לאורך ימים. ואורך ימים ישבע יודע שם ד', שהענוה היא כתרו האמתי.

תתפס. דבר פשוט הוא שהצדיק עושה כל מעשיו בקדושה, וכל פעולותיו הגשמיות עלות הן לתקונו של עולם, וזאת היא אהבת המלאכה, שככל-כך שגבה מעלה הצד עצמה ושנתנה ברית. ומעתה אין ספק שתكون עולם מלא והתרחבות אור הקדש נמצאת באמת בכל מלאכה. כל תנועה שמצוות איזה חלק מן ההוויה מן שליטת התהוו, דבר גדול וככלוי יש כאן. אמן הנעלם מכל הия ההצלחה הכללית של הכשרת החיים הפנימיים של המציאות, להוציאם מיידי גלומותם ולתקןם בתורו כלים שלמים העושים את תפוקדם יפה. אבל המחשבה של גודלי הדעת מתאחדת גם עם הנטיה ההמוניית וקל וחומר עם נתית אהבת המלאכה והעבודה המשנית, שהיא כבר נטיה של שאר רוח, ורוח אליהם חופף עליה. וכשישנם צדיקים בדור, שאור ד' מופיע עליהם תמיד, הם מאחדים נשמהם עם נשמת הכלל כולו, והגות לב פנימי של המוני בני אדם עושי המלאכה מתאחדת עם הגותם לבכם. וצד המארה שיש במלאכה שהיא באה מצד קנאת איש מרעהו, ומצד שנאת הבריות היונקת הרבה ממלחמת החיים בצורתה האורורה בעולם הירוד, הרי היא הולכת ומתחפחת, ויוצאה היא מכל אror ובאה לכל בורך. לעיתים יש כה בצדיקים לתן אור קדושה בעצמות המלאכה עד שייהה בה כה מעין של תורה, להביא לחיי עולם הבא ולתקן את הפגמים ולהשיב בתשובה גמורה את עוסקיה, גדול הננהן מידע כפי יותר מירא שמיים. וכשם שיש כה להמשיך את הקדושה והאור האלקי הפנימי בכל המלאכות ולהוציאן מכלל אתלטייא, כן יש כה להמציא אור קדש בכל הלשונותובכל החכמויות שבעולם, והצדיקים הגדולים צרייכים להתפלל שיתמשך אור נועם ד' בכל החכמויות ובכל הלשונות, באופן שמל כל מקום יופיע כבוד ד' ומכל מקום יפוצו קרני אורה של תורה, ותפילהם של צדיקים והארת רצונם עשו רושם נמרץ עד אין קץ ותכלית. ביחסוד צרייכים להפנות זהה את התפילה בעת שרואים שהנטיה גדולה לשפות ומדעים, ואי-אפשר להלחם עם כל הפונים אליהם, וזהן ואותותיו מראים את ההכר, אז קמים צדיקים פנימיים לתשועה, בעבודה בחשי, ובגדולה נפש חייה ייחידה, באים ופוחחים את הצנורות הסתוםים, לשום סוד ד' בלמודיו, ולמודי ד' הם כל מה שבעולם, וביחסוד כל מה שיש בו משום תקוני העולם, ומעוררים הם את הקדש שבכל לשון בכחו של יוסף, שככל הכל באות ה' שבו נברא עולם הזה שנתוסף על שמו ובכחו של הדבר שבסיני שבאה להרכות אוור גדור יותר וייתר מזה. ד' אלהים יtan אומר המבשורות צבא רב שנחلك כל דבר לשבעים לשון, וכן בא רשותה את התורה היטב, והיטב זה הינו שמצוות ערך הטוב האמתי שבכל לשון, הכה האצילי בהוד קודש, ואז הולכת השפה ומחברות, ושפה ברורה הולכת ומתחפכת אל כל העמים לקרוא כולם בשם ד'. וכל המלאכות יאיו באור החיים על-ידי מלאכת הקודש, וכל מה שמתוספות מלאכות ועובדות גשמיות בארץ-ישראל, תצא על-ידי ישראלabisודה המלאכה והעבודה משפלותה המארה, וכל מה שתגדל השפעת לשון הקודש בעולם, וכל מה שיעלה כה התורה והתפללה הטהורה, המ��צת להרחב את אור האצילות האליהית בעולם, לרורה ולהודיע לבני אדם הדר כבודה בכל דרכי הودעה ובכל דרכי ברור והסבירה, כן יוסיף האור להגלות על כל שפה ולשון ועל כל חכמה ומדע, וכל וחומר שיחול אור ד' על כל הדברים שבטעם, ביופי ובשירה, בהליכות דרך ארץ ובארחות הנמוס, ואפילו בקשוטים והדורים ואפני ההנוגות והנמוסים היותר מודרנים, כਮובן המובהרים והעדים שבהם, ובכולם יחל אור ד' לפעם. והרעיון המקשר את הכל אל הטוב והיוושר, אל העדן ואצילות הרוח, אל

אהבת העבודה בהדר הבהיר האלקי, והאהבה העליונה המשפיעה אור וחימם בכל נשמה יגלה הוירהה בכל הענפים הרוחניים הללו, וחיה עולם וחיה שעה יתקשו בחוכמת אמיצה, יקבלו דין מן דין, ויאירו כל הפרטים כולם באור הכלל, וכל ההופעות המעשיות והשכליות שבעולם מאורה העליון של אור תורה אשר האיר אב המון גוים איתן האזרחי, שהair ממזדה צדק, יקראהו לרגלו, והנה כבוד אלهي ישראל בא, מדרך הקדמים, ו��לו כקהל מים רבים, והארץ האירה מכבודו. ואפילו התכנים היוטר נפולים יתרוממו ויתקדשו, ומעין מבית ד' יצא והשקה את נחל השיטים.

תתפתה. המדע הפנימי, וביתר הפנימי שבפנימיות, שהוא מדע הקודש, המחייב את אור החיים, אינו תלוי בשום מדע אחר, כי הוא נהר עליון אשר מעדן יוצא, מכיפה מיבירך. ומה שמחברים את התורה והחכמה אינו כדי להשלים איזה חסרון כה, כי אם לחבר חיבוריהם והופעות חדשות. ויצירה זו של התחברות אור רוח הקודש, פנימיות התורה, עם החכמה של ההכרה האנושית, במלא הקומה של שנייהם, ובמלא רוח הידידות המתאימה של שנייהם, תחדש בעולם נשמות חדשות, ותתן צביון חדש, רענן ובריא, לחיים. ומירכתי שאלות תוציא אורים גדולים, להair באור חדש, באור צדיקים, לכל יושבי תבל.

תתפת. צריכים ליסר את עצמו לאהבת הברית, וביחוד לאהבת המעלים שבבני אדם, החכמים, הגיבורים, המשורדים והאמנים, העסוקנים. צריכים להכיר את אור הטוב שבמצויינים שבבני אדם, שעיל ידם אור ד' מתפשט בעולם, בין כשם מכירים את ערך משלחתם בין כשיין הם מכירים אותו.

תתatz. צריכים תמיד למצא את הצד המכובד שבל עניין. אז יגלה אור העולם כולו בכבודו העליון, ויחל להתקיים וחרפה עמו יסיר מעל כל הארץ.

תתatz. אוורו של משיח כשורה לבב, הוא מלמד לכבד את הברית כולם. והיה שורש ישי אשר עומד לנס עמים, אליו גוים ידרשו, והיתה מנוחתו כבוד.

תתatz. כשרואים התגברות שטפי אוורות מלמטה למעלה, אז צריכים לשאוב שם של מ"ב, וכשרואים נחלים יורדים מלמטה למעלה, אז מתקרבים לאור שם של ע"ב. וקידעה שבקטורת כוללת בהא שלה את שתי ההופעות יחד. וזאת הייתה גבורתו של כה"ג להראות קידה, ולוי אחוי קידה ואיטלע משום הטחת דבריהם כלפי מעלה. אבל היה גברא הרבה, ששאב מקור מחשבותיו מאורך ימים, ואורך אפים, וקידעה על אפים, וחפץ בתפארת ישראל גם בגלוות, ודריש כלילא שר. ואוהבי ד' יהירו יצאת השימוש בגבורתו. ותורהulo המשמש לריפוי מצלהו. אז ידלג כאיל פסה ותרון לשון אלם.

תתatz. כל זמן שעוסקים בתורה ובחכמה, בגמלות חסדים ובישובו של עולם. באהבת הברית ובדרך ארץ, אין להתפרק מכל התפרצויות של דמיונות. וכל ההופעה היוטר כבירה של עושר הדמיון תתחפף לאור גדול, של זהב שהוא, ויחי ויתן לו מזבח שבא, ויתפלל בעדו תמיד כל היום יברכנהו. ושתף האוורות מלמטה למעלה יוציא אור

חיים, שלא בעמל ובגינה, כמדותיו של הקב"ה. שברא את הכל ברוח פיו, מה أنا במילולא דيلي עבדית שמים וארץ אוף הכי את, ואשם דברי בפיק ובצל ידי כסיתיך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה.

תחצ'ד. יותר יש להתירא מפני השפלות ממפני הרוממות. ובצדקהך ירומו.

תחצ'ה. הצדיקים העליונים חוש הרוחני המקודש בעליוניותו כל כך מפותח אצלם, עד שאינם מוצאים בעצמם מנוחה, כי אם בקשר מחשבתם וכל חשיבותם בהaura האלהית, וההכרה האלהית והרגשתה היא מלאה אצלם הענוג ועדרנים, ממולאים מכל מיני ענוגים שבועלם, מעונג של כל נעימה ושירה, מכל מיני טעם וריחי נחוחים של שמים, נרד וכרכם קנה וקנמון עם כל עצי לבונה, מור ואהלוות עם כל ראשי בשמים. וכל הידיעות, וכל המעשים הטובים וכל המדות הטובות, כל התורה וכל החכמתה, כל החריצות, וכל היושר והצדק, כל גבורה וכל אור חיים, הכל ממולא אצלם בהדוקות האלהית, השכלית והרגשית, הממלאה את כל הויתם עדנה עדן עולמים. אומללים הם מרגישים את עצמם, כשבוערת שעיה קלה שאין העדן האلهי מלא את כל מלא חייהם. ואחרי שעיה צואת הרי הם מתעלמים בעילוי של צניעות ונשיקות קודש לאור חי העולמים, בשפלות רוח, בשל טהור, בקדושתם, ובאמונת אומן. ונחלי עדן בעליונים זורמים ושוטפים דרך נשמהם, וכל הברכות אצורות בה, חיים ונחת, שלום וריעות, דשן ורעננות לכל העולם כולם, לכל המעשים ולכל הבריות. כל התורה והמוסר כולם, כל החכמה והדרך ארץ כולם, כל ההוויה היא הדרכה לבא למדעה עליונה זו, ולצד העליון שבה.

תחצ'ו. העדן של ההכרה השכלית, יש לו צורה אחרת, והעדן של ההרגשה הנפשית גם כן צורה אחרת. הראשון גדול הוא באיכותו, ואינו כל כך עמוק בפילוש החיים, והשני איננו כל כך בעל איכות גדולה, אבל עמוק וחודר. וכשהנשמה מתעללה, מתרכבים שני העדנים יחד, ואין קץ ושיעור לעשרם ולרוויותם המלאה, לעדנות אצילותם. ואולם הבהיר והמזוקק.

תחצ'ז. בתחילת עשיית המצוה, בא חשך גדול מיסוד ההכרה המלאה באור חיים על שמחת המצוה, ואח"כ האור הזה הולך ומתחאים עמו אברי הגוף המעשים. באה הכוונה ההלכתית שיש בה כה הרוחניות דרך צינורי התוכנות המדוטאות. כיוון שקיימים אדם את המצוה, ואור האلهי שבה התאחד עם חייו גופו וכל כחותיו, הרי הוא מתעללה, והאהבה העליונה מתאנצת בקרבו ללא גבול. ברכת בני מערבה כד סלקי תפיליהו, עולה ברום מעלה, וחשך אור אהבה עליונה זו הבאה אחר המעשה, אין עורך ליקורתה. זאת היא משנה שמחה טוב לבב מרוב כל, והמצוה היא באמת כל, וטוב הלבב הבא ממילוי התשובה הרוחנית העליונה מבסם הוא את החיים כולם.

תחצ'ה. עבודה, נאמנות, גבורה, הם יסודי הענוג השומרים אותו שלא יהפוך לנגע.

תתatzט. כ舍ם דברים בעניינים הכלולים את כל ההוויה, על ידי דוגמאות פרטיות מגרעינים רוחניים או גשמיים שאנוTopics, הדבר דומה לבדיקה חכמי הקרוות על ידי משקל קטן, חבלי אדמה גדולים.

תתקא. לפעמים מוצאים את אור התורה דוקא במקום רחוק. כשאיירע הדבר שהמחשבות נתקו צו ונצטמצמו, הצזום הולך ומתרחב עד שחלקים רבים ויסודיים מן התורה הם מוצאים ממנה, והננו צריכים לדרש אותם במקום רחוק. בדרך כלל, אין המחלוקת בין התורה והחכמה גדרה כראוי. הרינו צריכים לדעת כמעט את כל המדעים כדי לברר יפה את התורה, ומתי הוצאה אלה מן התורה, אין לנו בירור. עסוק הרפואה כולל הוא בתורה, שהרי באגדות הש"ס הכניסו אותו, והעסיק דחוי דבריתא היה העיקר שהזקיק את רב"ר הונא, שיזוה לבירה למיזל لكمיה דרכה, עוד יותר מהטעם של חידוד שמעתיה. במקרים הננו מוצאים את השבח של החכמה. בדרך כלל יכול להיות, שקלוקולים מוסריים של חכמים אחדים גרים להגדלת הרעיון של ההבדל שבין התורה והחכמה. בכלל, מביאים כל המדעים להכרה האלהית ולאהבת אליהם, אך הם כלליים בציוי של שמע ואהבת, שע"ז סובב והוא הדברים האלה אשר אנחנו מצורחים על לבך, ושננתם לבnek. אם יש צורך לדעת את המעשה אשר עשה, מה שאינו החכמה מספקת ע"ז, מספיק הבדל זה גם ליתר המקצועות שבתורה שאינם מעשיים. ופשטוט הוא, שהובאה היא הקדמת ידיעת המעשה, וגם הרגילות ברוח התורה שבא ע"י כל מה שעוסקים בה, היא מעלה את האדם לידי שלמות מעשית. וסגולת זו, יש ג"כ בכל חכמה בפנים ידועים, וכל חכמה באמת אור ד' היא, וההגדרה הבורורה המבדלת בין התורה להחכמה הכללית, היא שאלה גדולה.

תתקא. צריך האדם להרגיל את עצמו, שמקצע אחד לא יסתור אצלו את המקצע השני, כי כל ענף מהענפי הרוחניים יש לו תפקיד בפני עצמו. ביחוד צריכה זהה זו להיות נשמרת, ביחס להעבודות המעשיות והעבודות העיונית והלימודים שלהם. כשהועסקים בלימודים הרוחניים הגבוהים, אין האדם מסוגל אז לא למשיכם ולהגיגון שלהם, אבל עליו לדעת, שיש מקצע מעשי בעולם, והוא עשיר מאד ורב הענפים. ורק האדם להשתדל, שייהיה רוחו מוכן להיות סופג אל תוכו גם את הצד המעשי עם כל פרטיו. ולהיפוך, בעת שהוא קשור עם העבודות המעשיות ולימודיהם, צריך לשום אל לבו שיש עולם רוחני עליון, שאי אפשר כלל שלא להתבסם מashboardיו. ובין אלה הנטיות השונות של הרוחניות והמעשיות, יcin לו האדם מעמד רוח ממוגן, עשיר בהרכבתו, שייהיה מוכן להתעסק בתורה ובמעשה במלא המובנים שלהם.

תתקב. התכלית האחונה של כל ההוויה כולה הוא גילוי אור ד', ברום תענוגו העליון, באחדות עליונה כזאת, שלא יהיה שום ניצוץ חיים שהיש העצמי שלו לא יתעללה למעלה הרוממה מכל רוממות זאת. וזה יהיה העילי של כל ההוויה כולה זורח בכל פרט ופרט בפני עצמו, כדוגמא של אספקלריא, שככל מה שעומד נגדה מוזרχ ונראה בה, ואין קץ לאושר גדול זה. ומשום כך צריכה היא ההוויה להפריד בתחלה לחלקים קטנים, וצריכות שבירות גדולות לצאת אל הפעול כדי להפריד את הנקודות. ולאחר צחצוחם וזיכוכם, הלא תהיה כל נקודה כוללת כל היש כלו, והכל מלא אור ד' וככובדו.

תתקג. בינה הוא האידיאל העליון איך שהעולם צריך להיות, בתכילת הטוב, הנעם והօשר, לא כמו שהוא עם גבוליו ומצרים, ועירותו, כי אם בرعין הדור, המוחלט מכל מועקה שבעולם, עולם מלא, עולם עליון. וממעל לבינה היא החכמה, מה שועלם זה עומד להכיר ממה שיותר עליון ממנו. ומה שהוא יותר עליון מכל אידיאל עולמי בהכרה, ואידיאל עולמי מלא בעתיד, הם תמיד מקושרים זה אל זה. וחיה כל העולמים וקיום באים על ידי הצפיה הנסתירה שיש אל הכל להאשר העליוני הלווה, שהוא נותן بلا הרף את דחיפת ההוויה מכלליות כלליות עד פרטיות פרטיותה, ומהআzielot היותר טהורה ומארה, עד החמירות היותר טמאה וחשוכה, הכל עומד להתעלות, להאריך, ולהתאחד. ורעיון אחדותי זה, כללי ועליון, מלא לבעמ של צדיקים גדולות שמחה, וחזק ומהיה את רוחם לעובדה שלמה תמידית, נותן להם כה רוחני, של שלום וכבוד, להשלים עם כל נטיות החיים ולהעלותם, לדעת איך לכבד את הבריות כולם, ולהסתכל מתוך מעמדם איך הכל עושה רצון קונו. ומתחוץ עליוניותה של מחשבה זו יודעים הם לבורר מכל דבר ומלתנועה, מכל ידיעה ומכל מאורע דברי אלהים חיים. ואור תורה וחכמת אלהים מארה את כל הויתם מכל העברים, ובקרבם יכבדו את אלהי הכהוד, והדר כבודו מלא עולם, וסובב עולם, ומעולם עד עולם אתה אל, וחסד אל כל היום.

קובי ב

א. כשם שצרכים להעלות את המחשבות והמידות הנפלות, שהרעד והכיעור ניכר בהן, למקור ראשון בקודש, שאז רואים שהן באמה מחשבות נשגבות ומידות טובות, כן צריך לrome את המחשבות שהן כשרות, אלא שהן עומדות בתחום המדרגה, שהרעד והתווך מחויב עמן אף על פי שהן פונות לקדושה, אל רום המעלת של האצילות האידיאלית, שהיא מכוונת רק אל הטוב הגמור והישרנות המוחלטת, עד שההתרומות הולכת וגדייה עד העולם העליון, שהקדש הטהור מושל בו בגבורתו.

ב. החוצה דעקבתא דמשיחא באה, מפני שהעולם הוכשר כבר עד כדי לתבע את ההבנה, אין כל הפרטים הם מוקשרים עם הכלל, ואין פרט בלתי מקשר עם הגדל הכללי יכול להניח את הדעת. ואם היה העולם עוסק באורה של תורה במידה זו, שתתגדל הנשמה הרוחנית עד כדי הכרת הקישור הרואוי של הפרטים עם הכללים הרוחניים, הייתה התשובה ותיקון העולם יוצאה אל הפועל. אבל כיון שההתרששות גימה, שאר תורה פנימית, הטוען רוממות וקדושה עצמית, לא הופיע בעולם כראוי, באה התביעה של סידור חיים כאלה שהפרטים יהיו מובנים במובן הכלל, בזמן כזה שהגמר של גילוי האור וסלילת הדרך להבנה זו עדין לא בא, ומזה באה הריססה הנוראה. ואנו מוכרים להשתמש בהטרופה העליונה, שהיא הוספה כח בהכשרון הרוחני, עד אשר הדרך אין להבין ולשער את הקישור של כל ענייני הדיעות והמעשים התוריים עם הכלל היוטר עליון, יהיה דבר המובן והמושע בדרך ישירה על פי הרגשת הנפשות השכיחות. ואז ישוב כח החיים הרוחניים, במעשה ובדעה, להופיע בעולם, ותשובה כללית תחל ליתן את פריה.

ג. עיקר לימוד תורה לשם אי אפשר לבוא, כי אם על ידי הקשר זה של ההבנה, והרגשה הבאה עימה, אין כל פרטיה תורה חביבים חיבת קודש, ואין האור הכללי, המלא חיים ו מביא חיים לעולם, מתפלש הוא בכל הפרטים כולם.

ד. כמו סיבות ישנן לעיצובו, ועל כלן צריכים להתגבר בשמה של מצוה, שהיא שמה תדירתה הרואיה לישראל, מצד אור הרוחני ששורה בהם תמיד. הסיבה האחת היא נתיחה מעשית להנאה גסה, שהנשמה נמשכת על ידה למקום החושך, והיא מתחזכת על ירידתה. וראו להפוך יגון עצום זה לשwon, כי בעלייתה של הנשמה מתוך עול הגלות שగבר עליה, הרי זום גדול של שמחה עולה מלמטה למעלה, והתוכן האצילי הטהור נעשה יותר עשיר ברוחניותו.

ה. ההנאה האלהית, המקשורת עם היחס המוסרי, בין באישים פרטיים בין בלאים ובכללים, הכל הוא המשך מן הטבע של המוסר הכללי הנ麝 בעצמיותה של ההוויה, שבסם אלהים. אמן למעלה מזה עומדת היא הבחירה הרכمية, שאינה על פי תוכן המוסרי המתגלה, אלא על פי האידיאל העליון שעל פי הצפיה העליונה, למעלה מהתנאים שההוויה נמצאת בהם כעת. ההזרחות שבאות מתווכן זה הם אורות הנשמה הפנימית

של כל היש, והן כוללות את העבר ההויה והעתיד למעלה מסדר זמנים וצורותם, וכל זה כולל בשם ההויה, כסדו ובסכלי אופני צירופיו.

ג. הקדושה העליונה, כשהיא מופיעה על היחיד ועל הציבור, היא מעמידה אותם על המעד של הרצון העליון, המופיע בכל ההויה כולה, ומילא זורח גם כן בАвто האור המקורי, שמחיה את אותו הרצון הקדוש והנסגב. הרצון הפרטיאינו או מצומצם ומואפל, סגור במצרים של ההשגות והמאויים שעל פי התנאים המצומצמים של ההויה, כי אם הוא בוקע וועלה, הולך ומשהיר, לאין חקר, ומתאחד הוא בפנימי פנימיות עם העונג העליון, העדן האלקי, בכל מילאו ותובו, היורד להויה כולה בשפע אורו. התעלות הרצון למרומים עליונים הללו, היא מחדשת את כל טפוס ההויה לצד מעלה. חוקי החיים. חוקות שמים וארץ, מאירים באור עליון, באור של גודלה, באור של הופעת חיים בכל היש בצורה עליונה, בצורה רחבה ומליאה, באור חי העולמים, ומקור חי החיים. כל התורות, הדינים, הרעיוונות, המוסרים, הטבעיות, הסדרים, הנימוסים, החכמות, השירים, הרצונות, Zusozui ה חיים, תנועות ההויה, התקדמותה, אחיזתה במתה הישות, אינם אלא אוצרות מלאי אושר, שהרצון המתעלה מכל, בעדנו, בגבורה עוזו ובחד נצחו, ביסוד תפארתו וברום חשך תפארת מלכותו, יגלה וייראה בהם בזוהר מלא. מהתנוועה היוטר תחתונה, הולכים הדברים כסדרם ללא הפסק, עד מרומים עליונים. היישוב המדייני, החיים הפרטיאינים, המאוויים, הדאגות, צרכי הקיום היוטר ירודים, החפש לרווחם את הכלל, את האומה כולה, את כל העולם, את כל ההויה, את הנשומות כולם, את כל החושים, הנטיות, לאחד את כל העולמים, לנצח את המות, להעשיר את חי החיים ממורומי מקוריותם כל החפצים מהם, וכל מה שלמעלה מהם, ללא פירוד וקיצוץ, קבועים בנשימת הכלל, בצורת הכנסת ישראל, בדמות דיווננו של יעקב. וכל מה שיש לחלק באלו הדרגות בין עליון לתחתון, בין פרטיאני לכללי, כל אחד נעשה בסיס לחברו, לחברו העליון נעשה לו תוך, נשמה, ואור. הכרח הוא לפתח את סגור הגניתה. אור הגנוו מוכחה הוא לשלח קרני אורו להחיות רוח שלפים. אי אפשר להישאר במעמד נורא מצומצם כזה שהעולם עומד עליו. אמנם, השאייפות היוטר עליונות לא ידלגו שום דרגה, הכל צריך להתבסם על יין ומהן. כשרוצים לתקן הכלל, כשרוצים להכשיר את נשמת כל היש לעדן עליון שבעליזים, צרייכים לתקן את המידות האנושיות כולם, צרייכים להכשיר את חי הפרט וחיה החבורה בהכשר הרاوي. השכל הישר, התורה, אור ההופעה האלוהית, החיזון שבקדושה, הטוהר שבקדשי קדשים, הדמיון הנאצל, היונק משמי קדם, הכל יעוז לשככל ולתקן, להפיין עננים מחשיכים, למולUrloth כל לב ובשר, להרחב גבול הדעת והשכל, לשחרר את הרוח מכל כבלי סכלות ורשע, לרום את כל הקטן והנמן, ברענון ובחפש, בהכרה ובנטיה, אל מרום העושר של הגדול והגבוה, אל המרומים הנעלים מכל שם ותוואר, אל העוליזיות המוחלטת, שכל זיו וכל זוהר יעומם מול זהה. לכל מגמה עליונה שבעליזות צרייכים להשתמש בכל האמצעים, ולשלב את כל הדריכים יחד, לזוגם זה עם זה באופן שכל דרך יוסיף לחברו אומץ וחיהם, אמונה ומלאה, גבורה וחיל, שירה וויפי, תפילה ותורה, כשרון מסחר ועובדת ועוות אמת, אהבה וחסד מלא, ואומץ רוח מלא עוז, בהירות דעתה וביקורת רחבה ועשירה, ותומם לבב, באמונה עליונה, באוצר החיל והחובן, באוצר הטוב ומקוריותו ועליזות כל היש. כל התארים, כל הניצוצות, הכל בחוברת והכל בסידור, הכל בהבלטה והכל בהתאם, הכל בחיזיון ובכח, והכל בפועל ובשליטה ממשית, במלוא מובן המזיאות והישות, הכל בכלל, הכל יכול וכולם יחד. זאת, יותר מזאת, היא צפיפותנו תמיד.

ז. גודלי הנשמה, כשהם נטפלים לעסקי החיים הרגילים, הרי הם ממשיכים או רחויים עלינוים בעסקי החול הלו, ומקדשים אותם بعد כל העולם כולם, וכל וחומר بعد עצם, וכן הם מרים את הערך של כל אותם העניינים הקטנים למעלה רוממה, גודלה ונשגבת. אלה הישרים, שצורך החיים העליזים הוא עמהם תמיד, ואור עונגן קודש ד' הוא מair להם בכל עת, כשהם יודדים לדבר דברי חול פשוטים, הרי הם יודעים ומכירים איך או רחויים של הקודש הכללי מתפלש שהוא בכל המחבאים, והם מגלים שם את האור, ומביאים אותו בדיעת והשכל, ובגבורה חי נשמות, אל מקום עליון, אשר שם הוא הקודש מAIRים בהרבה, בגלי ולא בסתר, בזוהר בולט ונוצץ. כשהם יודדים להסתכל על העולם הסתכלות חיצונית, כשהם פונים להתחעס בחכמאות חול, גם בדברים זרים, בכשפים, באמונות זרות וטמאות, מהכל הם שואבים את קרני אורו וניצוצות חי קודש המפוזרים, מהכל עושים טטרות חזן, למלאות בהן את אור החיים כולם, למלא את הود קודש עליון מכל עבריו. כמה גדולה היא עבודה זו, כמה דיעה עמוקה, בינה נשגבת, טוב לבב ואהבת אמת לכל הבריות, ואור אש קודש של השק צמאן קרבת אליהם אמת, נתית התענוגות על ד' בכל מלא נשמה, כל אלה, יותר מזה, הינם ממלאים את לבב שר קדש אלה, הידועים לעמוד בפרץ לגדור גדר, ולישא דעתם למרחיקם, לבשר תהילות ד' בקצות ארץ, באים רוחקים, להקדיש קודש קדשים, ולפאר פאר חי העולמים.

ח. כשיתעלה העולם, יהיה הטבע כתואר הנס, מלא גילוי חפש אידיאלי, ורצון חי כללי, מדויק ומפואר, בכל פאר העדינות היותר עליונה. וגם אז יופיע אור גנו בטור נס עליון, שגילוי אורו יהיה מזריח ומחיה את האור של הנס הרגיל, שייהי אז כתוכן של הטבע CUT. וכאור בוקר יזרח שם. וזה ד' לי לאלהים.

ט. בקדושה אין גזמא במציאות. כל המצור והמדומה והאפשר להיות בציור הוא באמת מצוי. וזה היה הגרעין העליון של שיטת המדברים, שדחתה אותה הפילוסופיה האסכולית, באשר לא יכולה לברר את עצמה. שאור אמת של גרעין עליון זה שרווי רק בכנסת ישראל באמת, וכל החכמויות היו ותהיינה באומתנו בהדר גאון גדול, עם חכם ונבון הגויי הגדול הזה.

י. ההשערות האפשריות בתוכני הקודש הם השירים היותר נשגבים, והאמת היותר עליונה בהם ועל ידם מתגללה. והוד המוסר ונצחיו נמשך על פי יסוד התגלות חזוניות הגדל של כל האפשרות של אושר הקודש, בהויה כולה.

יא. אין ספק שאין תנועה בעולם שלא תסבב המון הוצאה, מסודרות וערוכות, למטרה נכבה ונעלם, שברוח אוור הוויה היא מובלטה בכל הדר זיה הטהור והעליון. וכל וחומר התנועות החיים, וכל וחומר היותר כוללות והיוון רוחניות שבהן. הדיבור, כל דיבור לפי ערכו, אין קץ להוצאות הכבירות והעליזונות הוצאה מהשפטו. וכשם שאין קץ לתוצאות המסובבות, כך אין קץ להסיבות הקודמות, ואין ערוק לתפארת סידורן ורוממות אידיאליהן. האכילה, המיניות, אין קץ לעושר התוצאות שהן גורמות. ליפין, להארתן, להופעת החיים שלהן ועל ידן. החיבור היותר מתוקן של כחות אלקטריים ותוצאותיהם הכבירות, לא יכולים להידמות לתוצאות המריעשות בשיא גדלו ובהדר סידורן היוצאות מכל הופעת חיים, וכל וחומר מהופעת חיים שהתוכן האלקי נתנית קודש אין סוף מתגללה בפנימיותם. עינו של בלעם הרשע הייתה מוכרחת להיסמאות מזוהר עליון זה. אין

באפשרות שגלו עינים כמו כהו, שלא הוכשר לקודש מלא אורחים, וחירות מוארה באור צח מלא צחחות, שלא יתרו מהשפע העצום של האורות, המבהיקים הרבה יותר מזו וזהר כל שימוש מאירות, גם בעברים נגד עיניו בהעbara בعلמא. אבל הגבורה הישראלית בהדר קדשה, היא יכולה לעמוד בכל. משמש ומגן לה ד' אלהים, יש לה עינים חזקות, יכולות להסתכל עמוק זורי חמה ואור ששמש מופיעה בהדר גאונת, עין נשר לה, להביט ישר באור המבהיק משמש המלאה זיו שדי, וכרכבי עיןין לה, להסתיר פנים בענות חן, בעת אשר ענני כבוד כאלה עוד מוסיפים אורה על אורה, והצללים משכליים את פאר האורה המזהרת בגודל עשרה ותפארתה.

יב. אוצר גדול של בינה וצירום שכליים, מתכוונים בסופם של זומי האורה השכליים העליונים, הנושאים בתוכם את אור ההויה כולה. מעז כהן, האידיאליות ההויתית מתחפשט, והולכת למשירים. כפול הוא הכה הרוחני בمسקנתו, ומוגדל כה כפילתו, יוצאות ממנה מידות מעשיות על כל היש, על עולמים רבים, על גוי ועל אדם יחיד, ועל כל היוצר.

יג. תיקון המדינה בכלל, ותיקון הגוף בפרט, הוא מכלל הופעת הקודש היותר עליונה, שמן רוב קדושתה אינה יכולה להיות מוארת בגלוי באור תוכני שיש לו צורת קודש בולטת, אבל האור נטוי בה ועימה כשלמה. וקצאות האצלים היוצאים מלאה, פרטיהם מעשיים לשם תיקון המדינה והבריאות, בתור מצוות, הרי הם כערך היציאת, בשעה שכל התרבות בכלל היא כערך הטלית. היציאת מביאה לידי גילוי קודש את כל האור המסתור בכל הטלית יכולה מרוב גילויו והופעתו, והפעולות של מצוה וקדושה המסומנות בכללות מעשה האדם לתקן חייו הכלליים והפרטיים, הן מוציאות אל הפעול את האור הגנו במעטם כל סדרי התרבות האנושית, להביא אל המקום הרاوي לו את גילויו, ולהראות את אור חי עולם המחייב את הכל, אפילו את חייו השעה והרגע.

יד. רואים אנו עין, איך כל נשמה ישראלית חוזה היא בעז חילה את הים הגדול של תהום התהוו, וכל הגלים של הימים הזידוניים שהוא צוללת בהם, והוא שואה בכל כח הפנימי שלה, ובארבות ידיה וכל יצוריה, מתאמצת לבוא אל החוף העליון, אל מקום אור אל אלהי ישראל, מקום האושר הגדול זיו שדי, מקום מעמד השירות העליון זיו השכינה, שמרוב אור נגהה, מAIRים גם בכל הליכות חי הבשר והמעשה, המדינה והמלכה, חיים אחרים, טיפוסים, מיוחדים לישראל, שאור קודש פרוש עליהם, וגם גנו במעטם. גם כל הנשמות הנראות כתבעות במעטם גלי ים זועף, כל נשמות פושעי ישראל היותר נפולים, כולם באין נידח הינם שוואפים והולכים, שוחים וזורמים, צועקים ממעטם לגיבורי כח, צדיKi עולם, לבוא לעוזרם, לזרוק להם עיגולי הצלחה, חבל לאחוז. ומלאי רחמים הם צדיקים איתני עולם, עבדי ד', עושי דברו באהבה וחסד ובגבורה גדולה, והינט זורקים להם ברוב חמלת אמצעי הצלחה והגנה, ומזון כדי העמדת החיים, כל זמן שהם עדין מתחבקים עם הגלים במחסכים במצולות. גם כל ניצוץ חיים פזר מכל אשר אל החיים יחויב באיזה אופן שהוא, וכל אשר מרים לבנון של מקור ישראל יפריח, באיזה אופן שנדרה, בשגגה או בזדון, בפשע או בMRI מלא מרורות, אור עליון, אור חסד לאברהם, על הכל פרוש, ובתוך הכל נוקב ויורד. ותהום אשר יחשוב לבלע רכוש עליון, רכוש קודש זה, מוכרא הוא להקיא את הקודש, ואת כל המתיחס לו, גם באופן יותר רחוק. חיל בלע ויקיאנו, מבטנו

יורישנו אל. אשרי העם שככה לו, אשרי שאל יעקב בעזרו, שברו על ד' אלהיו. אמר ד' מבחן אשיב, אשיב ממצולות ים.

טו. אהבת ישראל, והעבודה של הסניגוריא על הכלל ועל הפרטים, אינה רק עבודה הרוגשת לבדה, כי אם מקצוע גדול בתורה, וחכמהعمוקה ורחבה, רבת הענפים, שכולם צומחים ויונקים מלשד תל אור תורה חסיד.

טז. מי שמרגש שמחשבת האחדות היא קרובה לרוחו, והציוויל קישור כל העולמות כולם בכל האופנים הוא מעסיק את דמיונו והבנתו, הרי הוא משרשם של גdots עולם, שעיקר עסקם הרוחני הוא הקישור הכללי של כל ההוויה, ושלום העולמים האמתי. ואל יסוג אחריו ממש מחשבה גדולה, ויגבה ליבו בדרכי ד'. אף על פי שלפעמים נראה לו כאילו רודף גdots וכבוד, יראה כמה אפשר לזכך את מחשבתו בלתי לד' לבדו, לעשות רצונו בעבודתו לגנות או רוחם, ומילא יערה עליו רוח מרומים, לזכוך המעשים והתכוונות בתכלית הזיכוק.

יז. כך הוא הטבע של הענינים gabohim, שאף על פי שצוללים ב עמוקים ומחדרים הרבה ביסודותיהם ותולדותיהם, מכל מקום צרכיים כמה פעמים להתחילה מהקדמה היותר ראשונה והיותר פשוטה. ואל ייבהל אדם מזה כלל, כי אדרבא, בזה מאיר אור עליון, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, וכל העולמים כולם מתחדשים מיסודם, יש מאין, בדבר ד' אל אלהי עולם. וכל מה שגדולה הנשמה הולכת ומתגללה, יותר נעצים הם כל הענינים הלימודים על יסוד ההתחלה המאירה, והארתה של הנשמה, שהיא מקום עליון, גבוה, מותאם להסתכלות של רוח הקודש, היא מקיימת ונונתת הבטלה לכל הבנים הרוחניים. ולפיכך, כשהאהרה מתעלמת, נראה כאילו כל הבנים נגוזו ועbero, ונשאר האדם ריק ונעוור, באין כח רוחני. אבל ידע כי עוד מעט יתהרו פנוי רקייע, וכל הבנים אשר בנה ברוח חכמה העליונה ייגלו ויראו, באומץ מציאותם והדר זיון.

יח. כל הענינים המוסריים כולם, כפי מה שהם נראים בפשטותם, כל מידות הדרך ארץ, וכל טהרת החיים ואומץ ווישר שלהם, וכל פשטה של תורה, נראים הם דרך ההסתכלות הסודית באופן יותר בהיר ומצווחה באין ערוץ, באופן יותר יסודי ומקורי. אבל הרבה תלואה בהירות הגילוי הרזוי עם אותו הבירור והודאות, האומץ ורוח החיים, שכבר רכש לו האדם המשיג בפשטותן של הדברים, בחושיבשר, ובלימוד מסודר, בראיות החברה, ובהתפקידות החיים, וברגש בריא של אנושיות, ונטיה עיקרית, בראיה, טהורה ועדינה אליה. הקודש השמיימי מתברך לפי הערך של היסוד התحتית של החול שהוא מתיחס אליו.

יט. העת רצון הכללי בעולם, ועת רצון הנפשי שבאדם הפרטי, תלויים הם בכמה אופנים זה זהה. כל סדר יפה של חיים, כל הכנה של הגברת החוש האסתטי באדם, הוא מכין שבילים להופעת אורות עליונים מאוצר הרוחני העליון, הזורם בלי הרף, וمبקש להתפשט במילוי פועלתו על כל מקום שהוא מוכן לו. וייתר מכל זה מכינים מקום אל הקודש העליון המידות הטובות, וייתר מהן המצוות המעשיות, והتورה יותר מהן, והפנימיות שבתורה יותר מכלם. והីודיים העליונים בטהרתם, אחר השלמת כל הכנות הקדומות, המעשיות והרוחניות,

עם כל הKENINIM המזוגים בבריאות הגוף והנפש השיכים להם, הם עולמים על כולם בפליאת ההכנה לגילוי האור הרוחני בעשור שפעו, להחיות רוח כל יחיד וליתן נשמה לנבי כלו.

ב. העובדה, והתפילה ביחוד, היא פעללה מעשית, פועלת על הנפש המתפללת ועל העולם כולו, במובן היותר רחב ויותר כלל של ההוויה. וההשכלה האנושית, כשהתבוא למרום חופשתה, תכיר את הערך הגדול שיש להרצון של האדם, בהיותו מטה על החשך האלמי, ובויותו דורך באלה הדרכים שבמיאים אותו לרווח מטרתו, שהתפילה, המחברת עם חיים טהורים ושלימים, היא אחת מהם. וייתר מהתפילה המבוטאת, שיש להחליפה במוסר פרטי, המכשיר ורק את הדמיון של האדם, מלאה חיים היא העובדה האלמית, שמתגלת ברוב חיל גבורתה בעבודת הקודש והמקדש, שייבנה במהרה בימינו. אז ירום רוח האדם ורצוונו, בהתעלות נפשו על ידי התעלות החלקים המארירים בנפש הבאה, שעורך החיים שלהם בהיותם קשורים עם גוית הבאה, אינו גדול כל כך עד כדי לגעלו אם הריסות החיים שלהם לשום מטרה נשגבה, בין גלויה בין סודית. וכךן הדמיון הנלהב של האדם כולל אל המטרה של גובה האמת בעיקר היסוד, אלא שככל זמן שלא נתרום הדמיון בעצמו לבא לרווח נקודת ההשכלה העליונה, הרי הוא טעה בדרך אופנים צדדיים המשגנים אותו. עבודה אלהים על ידי קרבנות היא עבודה מתקבלת אל הדמיון ההמוני הgas, ודוקא בזה מונחת נקודת גובהה. זה הדמיון אוצר בקרבו את ההארה היותר עליונה, כמו שאהבת החיים, קישור המשפחה, וכיוצא ברתוקי החיים, הינט אמיצים בדמיון ההמוני, והביקורת באה ומחלשת אותם, עד שתבוא ההכרה העליונה ותשיב להדמיון ההמוני את רוכשו, מזוקק וモזדק מצד נצחוני. הצפיה לבניין המקדש ולביצוע הקרבנות היא השאיפה היותר אצילתית ויותר עליונה מכל מה שככל רוח עדין וכל נשמה שידית עליונה יכולה לציר. עילוי החיים בפועל, עילוי העולמים, התקשרות כל החיים באור חי העולמים, בחיים האלמיים הוהלכים ושובעים, החיים כל חי, השולחים אורם מרום גוביהם עד של תחתיות ארץ, המתפשטים על אדם ועל בהמה יחד. וכל האדם וכל חי אחיו הוא בחברות. נפש הבאה בנפש האדם היא קשורה. כמשמעותה נפש הבאה מסור גויתה על ידי המחשבה האנושית, בקרבן לד', מתחדרת היא עם רוחניות מחשבה אצילתית, מרווחת עימה סcum עלין ועשיר מאד מכחות החיים, והעולם מתנווע למעלה למעלה. אין העילוי מORGASH כי אם לחוזי קודש, ולהרגשת ההמוני התמיימה. עילוי חיים סגולים איזודים אלו, צרכיים להיות קשורים עם שלטון מלכת עולם זאת, ששאית חדות כל היקום, בהכרה וברגש, בהליך חיים, ובנטיות הנפש האנושית, היא מגמתה. וזאת היא מגמת נשמת ישראל, שורש התגלות האלוהית והרצון של חדות ההוויה בעולם, בהיקף כללותו היותר עליונה. נתית חדות העולמים זה עם זה, על ידי משך שטף אור האלוהות, על ידי התאחדות באור האלמי במקומו, עם תשוקת שאיפת כל הטוב, הזמן והנצח האידיאלי, דוקא על ידי התכנית הרודיקלית הזאת, על ידי הקשר החיים היותר עליון הלוה, הנוטן עוז לגיבורים, נבואה לנביאים, רוח חדש לבני הopus, שירה לשרים, הוד מלכות למלכים עצמה לגיבורים, אור חיים לכל יצור ועדנה לכל צין, קיום ועמדת לכל דומם, ועידות רוח לכל רוח מוגלם ומופשט זאת היא תשוקת האומה, אשר אור ד' הוא מנת חבלה, שהיא קשורה בעונג האהבה הרוחנית של דעת אליהם, אלהי עולם, אלהים אמרת, בחיים העולמיים והיחידים, הלאומיים והאישיים, ומקדשה בית תפילה מוכראח להיות לכל העמים. מה שככל זרמי האמונה אליו שוטפים, כעירים קיר ממשים, מה שככל חפץ הרוממות הנפשית דורשת, מה שככל שירה ופיוט מגלה, אל מה שככל אהבה וגבורה מתרצת, אל תוך התוכיות,

אל זוך הזכות, צחצוח הצחצחות, הוד החיים שבחיי החיים, בדיקון העליון שבעליונים, רם מכל רם ואמת מכל אמת זה אנו דורשים, זה דור דורשינו, מבקשי פניך יעקב סלה.

כא. הנפש של פושעי ישראל שבuckets דמשיחא, אותם שהם מתחברים באהבה אל ענייני כל ישראל, לארץ ישראל ולתחיית האומה, היא יותר מתוקנת מהנפש של שלומי אמוני ישראל, שאין להם זה היתרון של ההרגשה העצמית לטובת הכלל, ובנין האומה והארץ. אבל הרוח הוא מתוקן הרבה יותר אצל יראי ד' ושומר תורה ומצוות, אף על פי שההרגשה העצמית וההתעוררות של כח פעולה בענייני כל ישראל אינם אמיצים אצלם, מהה שהוא אצל אלו שרוח עיוועים אשר בתוכם מעכר את לבם, עד כדי להתקשר בדיעות זרות ובמעשים המטמאים את הגוף ומונעים את אור הרוח מלhitkan, וממילא סובלת גם הנפש מפגמיהם. והתקוןшибוא על ידי ארוו של משיח, שייעזר להזה הרבה דבר ההתפשטות של תלמוד רזי תורה וגילויי אורות חכמת אליהם, בכל צורתייה הראויות להיגלות, הוא שייעשו ישראל אגודה אחת, ותוקן הנפש של היראים שומר תורה על ידי שלימוח הנפש שבפושעים הטובים ביחס לענייני הכלל והתקנות הגשמיות והרוחניות המשוגנות בהכרה והרגשה האנושית, והרוח של הפושעים יתוקן על ידי השפעתם של יראי ד' שומר תורה וגדולי אמונה, וממילא יבוא לאלה ולאלה אור גדול, והופעת תשובה שלימה תבוא לעולם, וזה יהיו ישראל מוכנים לגאותה. והצדיקים העליונים, מاري נשמה, הם יהיו הצינורות המאחדים, שעל ידם עברו שפע אור הנפש משמאלי לימיין, ושפע אור הרוח מימין לשמאלו. ותהיה השמחה גדולה מאד, כהណיך ילבשו צדק וחסידין ירננו. וזה יהיה בכך ארוו של משיח, שהוא דוד בעצמו, שהקדים עולה של תשובה. בעבר דוד עבדך אל תשב פנוי משיחך.

כב. כל מה שהאדם אוהב יותר את הבריות, וכל מה שהוא מביט בעין יפה על השקעים בכל כחם בעסקי העולם הזה ובנינו, כן דעתו מתישבת עליו. ואם הוא מוכשר לפנות אל על, לרוחניות עליונה, להסתכלויות אלה, יהיה מוצאת עצמו יותר נתון לעולמו العليון, ולא יפריעו לו כל עסקי העולם ההכרחיים המוטלים על האדם, שהם בחיקויים סותרים את ההצלויות العليונה, שהרי יודע הוא, שאלה העניים הולכים הם ונעשה בעדו על ידי כל אלה שהם מוצאים קורת רוח בעבודתם המעשית הזאת. וכן זומא אמר על זה: ברוך שברא כל אלה לשמשני.

כג. כשהתשוקה הרוחנית מתגברת הרבה באדם, ומוסיפה אותו חזק מהמידה הרואה לו על פי קישורו הרואי עם העולם, טוב לו אז לעסוק בדברים מוחשיים, בחכמאות מעשיות, ובתורה המעשית, במחשבות המראות את החובה ואת התועלת של הקישור אל החיים המעשיים. ואז, אחרי שביצה הגונה מהטוב הרוחני, תהיה לו הפגישה בעולם המעשה רק להוועיל לבסס את נטיותיו הרוחניות. אבל יכיר וידע, כי אי אפשר להסתכלות מעשית בלבד, וכן לעולם המעשי כשהוא לעצמו, אפילו כשהיא עורך ומסודר בכל תיקון וסדרו, להיות מקור חיים לאדם, שנשנתו מתעללה הרבה מאד על כל אלה האבולטים שככל תוכני המעשים גדרים בהם, והכרח הוא לקשר את האדם בקשרו תדייר עם العليונות שבஹוה, עם רוממות הרוחניות, שישוד יסודות הכל הוא כל התוכן של האורה האלהית, לכל עושר סעיפיה.

כד. כל מה שעוסקין בו, בין במעשה בין בלימוד, האור הרוחני שבו נובע הוא מדרגה יותר עליונה מהמדרגה הגלואה המתגלמת בהעבודה או בהעין הפרטיו, והנשמה מתרוממת לפיקוד הרוחנית המתגלת אצל כל אחד לפי דרכו. ולפעמים מתרומם כל כך אור החיים, עד שמקורי המקורות היותר גבוהים, הרחוקים, בא הרוח וחוזר בהעבודה ובלימוד. עת רצון כזאת יש בה הארץ פניו עליון.

כה. כל מה שהעולם הולך ומשתלם, מתחדים יותר חלקיו, ותוכנות הארגניזם מתבלטת עליו יותר. ההתאחדות העליונה היא התאחדות של האדם ורצוינו עם כל היקום, בכלליו ובפרטיו. ההתאחדות עם העין האלهي עשויה פעולה זו במילואה, ואין כל פלא שהצדיקים הדבקים בדבר, רצונם הוא פועל בהוויה, ותפילהם עשויה פירות. וכן עתידה להיות כל האנושיות כולה, כМОבן על ידי שתגלה תחילתה הסגולה הבכורת של ישראל, ותתפשט על כל, וימלא כבוד ד' את כל הארץ, וישmach ד' במעשהיו.

כו. על הידיעות העליונות אין מקום לשאול מהיכן יודעים אותן. כשמוצאים בקרוב הנשמה רוח עליון, ואוצר ידיעות מסודרות, מתאיימות זו לזו, זהו היותר עליון שבבירוריהם. כל הידיעה הבהאה מtower מחקר, אינה כי אם אמצעי איך להגיע לידעיה עליונה זו, שהנשמה מפכה מקרוב עמוק עמוק שלה. האמצעי היותר מוכשר לבוא לידיה עליונה זו, הוא דביקות בד' בכל כח, והגיוון רזי תורה.

כז. אורן של ישראל מראה, איך השאייפות שהן ממעל לכל העולם כולו, דוקא הן מחיות הן ומאשרות את העולם. לא רק בש سبيل הנצח הנדרש, כי אם גם בש سبيل השעה. והשובה החשובה היא בש سبيل שהוא אחד מגילויי הנצח, העולם חשוב הוא, מפני שהוא צורה אחת מהצורות שאין להן סוף, שאור ההוויה האלוהית מתגלת על ידן.

כח. כניסה לישראל היא הגילוי הרוחני העליון שבהוויה האנושית. כשם שאין להתפלא על אשר במוח ובלב ישנים גילויי חיים כאלה, שדוגמתם אין אנו מוצאים בכל הגוף כולה, כן אין להתפלא על גילוי החיים של הפליאות, הניסים, הנבואה, רוח הקודש במעלתו העליונה, התקווה הנצחית, הניצחון על כל מפגע, שהם מתגלים בישראל בצורה עליונה, המפליאה את כל לב הוגה וכל מוח חושב. כניסה לישראל היא גילוי זרוע ד' בעולם, יד ד' בהוויה, בניית הלאומים, ויש לה בודאי יחש גדול עם כל מה שהוא יותר נשגב ונערץ, קדוש ומרומם, מצוי כולו, בכל היקפו, הגשמי והרוחני. באופן אחר אי אפשר לחשוב.

כט. התשובה הנועדה לישראל, לזרום את קרנו בגאותה שלימה, תבוא על ידי השבת עוז רוח הקודש, שהוא הסגולה הנבואה בהתחלתה, המתפשטת על כל האומה כולה. ומtower שروح עליון זה מתאמץ להופיע, כל רוחות קטנים ממנו מתגזרים ונדחפים. התוכן המיעוד לישראל בחרור עם לבד יישכנן, לא יחברו על ידי מעשים חיוניים, ולא על ידי דברים למידים, כי אם על ידי הרמת חיים בסגולתם הפנימית. תוצאה הדבר תבוא על ידי רצון כביר פנימי, שיברороغو גדולי הנשמה, המכילים את הליכות דפק החיים של כלל האומה כולה. והם הם בעלי הסוד העליונים, אשר יעלו את כל הירידות, בין שליהם, בין של כלל ישראל, בין של כל הנפלים אשר

עמדו להיות משיחים ונפלו ונוקשו ונשברו, הנה נתפזו ניצוציהם, ומקשיים תיקון חי וקיים, ביסוד דוד מלך ישראל, רוח אפינו מישיח ד'. ורוחה דמשיחא הולך הוא באור תורה הפנימית, וכל מה שיתאפשר גדולי טהור ללחום נגד שכחתה של תורה העליונה והעלמתה, יתעורר כח התחייה הלאומית יותר ויותר, ויסיר מעליו הבגדים הצלאים שלו, וילבש בגדי קודש, ויוכר לכל ישראל ולכל העולם שפעמי דלים אלו עקבות גאות עולם הם, לישראל ולעולם כולו, לכל אשר יחויר אל החיים, ולנסמות ישני עפר, המצחפים גם הם ליום גאולה, לאור חדש על ציון. הדברים יותר גדולים נעצרים הם בשכל כזה, שהוא באמת רצון, באין הפרש בנקודותיהם, וחיים ברצונו.

ל. לעיתים יש צורך בהערכה על דברי תורה, ואין בדרך מי שיוכל להראות את הדרך, בא העניין על ידי התפרצויות. ומכל מקום יותר טוב הוא לעולם שבוא עניין כזה על ידי שגגה, ובזה מונח היסוד של מוטב שייהיו שוגגין ואל יהיו מזידין. רק כשהנבואה שרויה בישראל אפשר לתקן עניין כזה על ידי הוראת שעה, וזה נעשה בדרך היותר ומצוה בಗלו. ועל ידי סתימת אור הנבואה, נעשה תיקון זה על ידי פרצה, שמדאתה את הלב מצד עצמה, ומשמחת אותו מצד תכליתה.

לא. החכמה מוכרתת להיות האצילות השניה, ודוקא יש מאין, והאין מוכרת להיות קודם לה. כי אין חכמה בציור כי אם בהגבלה יכולת, ובאה החכמה לסדר איך מנצחים את כל הגדרים והגבולים, ככלומר המניות. וכיון שמתנאי ההוויה הוא שתהיה חכמה למציאות, צריך להיות רצון קדום, להגביל. ובתוך ההגבלה גופא כל אשר חפש ד' עשה, והחכמה מתבלטת, אבל האין, שהוא רוז ההגבלה, שבא לבסס את החכמה, ודאי גדול הוא במעלה מהחכמה עצמה, לאין חקר ולאין דוגמא וערך.

לב. לעיתים על ידי מה שמתאפשרים להיות מדויק בروحניות עליונה, מתרומותים כל כחות החיים הרוחניים למעלה, בעולם המחשבה העליונה, והגוף נזוב מן הנשמה, ועל ידי זה מידות הרעות שליטה בו. ולאחר כך, כשההסתכלות נגמרה, וכח החיים חוזר לריגילות שלו, מוצאת הנשמה את הגוף שבור בקלוקלי תכונותיו. ומתיילה מלחמה פנימית גדולה ומסוכנת מאד. ובשביל כך צריכה היא התשובה וחפש זיכוך במידות להיות קודמת להעליה ההסתכלותית, ואז מכשירים איזה צד של מגע בין הגוף אל הנשמה גם בהתעלמותה העליונה.

לג. צדיקים באמת צריכים להיות אנשים טבעיים, שכל תכונות הטבע של הגוף ושל הנפש יהיו אצלם בתכוונה של חיים ובריאות. ואז הם יכולים בעליווים להעלות את העולם וכל יקומו עימם.

לד. ישים צדיקים כאלה, שאינם צריכים לא ללמידה ולא להתפלל לפי מדרגתם כי אם לפרקם, כרב יהודה, ואסור להם לשבר את מידותיהם, אלא הם מניחים את רצוניותיהם וכל נטיותיהם להתרחב ולהתפשט, וכל חפצם נעשה, ויגזרו אומר ויקם להם, וכל העולם כולו חי בכוחם וניזון בזכותם. והם הם הנשמות המצוינות, שאור הסגולוי העליון מאיר בקרובן, וכל חממת הקודש שמתנויצץ עליהם מבחווץ אינם אלא בכוונה דבבואה מהאור הטוב הגנו זבתוכם פנימה.

לה. הקדושה העליאונה היא קדושת הדומה, קדושת ההוויה, שהאדם מכיר אם עצמו בטל בפנימיותו הפרטית, וחיה חיים כלליים, חיה כל. מרגיש הוא חyi הדומם, הczoma והחyi, חyi הכלל כולם, של כל דבר, של כל איש מיישי האדם, חyi כל שכל, וכל מכיר, כל משיג וכל מרגיש, וההוויה כולה מתעללה עימיו למקורה, והמקור מתגלה תמיד עליה ועליו ברוב הדר, בהוד קדושה, באמת ובנהת. כל האושר, כל הטוב והיושור, כל העוז והתפארת, כל החיל והגבורה שופעים עליו. אורו של עולם הו, יסודו ואומץ המשכת חייו, בזוכתו ניזון העולם כולם, וכן ואפס הוא בעניינו. הוא אינו מתקדש, נבדל, ונפרש. חyi הו, וכל חyi קודש קדשים, חyi חיים הם. דופקי לבבו, מרוצחת דמו, שאיפות נפשו, הסתכלותו ומבט עיניו, הכל חyi אמת, חyi גבורה אליהית שוטפים בהם ועל ידם. אם יFAIL עצמו קדוש הדומה לעובדה מצומצמת, לתפילה, לצמצום מוסריות ודיקינות פרטיות, יסבול וידוכא, יחש כינשמה מלאיה כל היקום לוחצים בצתרים, להסירה במוועקה מצומצמת של מידת, של התויהך דרך מיוחד, בשעה שככל הדרכים יחד הינם לפניו פתוחים, כולם מלאים אור, כולם אוצרים חיים. החוץפה שבבקבב דמשיחא באה מתוך תשואה פנימית לקדושת הדומה העליאונה, ווסף שתגיעה לה, כי עתידין ישראל להיות עומדים לפני ממחיצתן של מלאכי השרת, ואלו שואלן להם מה פועל אל, מה חידוש יש בישיבה של מעלה. בני החצפנים פורצי הדריכים והגדרים, עתידים להיות נביאים מהמדרגה היותר עליאונה, ממדרגתו של משה רבינו ומזהרא עילאה אדם הראשון. עז החיים כולם בכל עומק טובו יתגלה בהם ועל ידם. להבאי אורה עליונה זו לעולם, צרייכים עבודות צדייקים מלאי חסד עליון, המגלים בהגיוון לבם וחישת נשמתם את אוצר הטוב הגנוו בסגולת הסגולה של חyi ישראל, מעבר מזה, ומהן קשור בקדושים אבות, במורשת קהילת יעקב, שואף לנקיות חייו בכל מדובר, מתחפה ומצטרע על כל הרים, מתמקם מפריצת הגדרים, חוגר כח לאשר ולקיים כל משפט כחוב באמונה אומן. קטיגוריא בין תלמידי חכמים, דרכיהם מדריכים שונים, סותרים זה את זה, מתגלים בחיים, ומירוץ האור עושה את שלו בחדרי הנשמה, נשמת הגוי, ברוב קדשה, ואורו של משיח הולך ומתרגל.

לו. פועלות היא נפש החיה של האדם תמיד בכל כח הודה והדרה. היא חושבת, מצירפת, משתוקקת ומדמה, רושמת רשיימותיה ולא הרף על כל היש. אין להפריע מעשה ברוב عمل, לא عمل גופני ולא عمل רוחני, אין להלאות עדינה עולם בעבודת פרך. להתרחב, להתעלס בעיפויו היה הפניימים, היא מצואה, ודרך זה מוכרתת היא למצוא, ותמצא. כל קירות הברזל שייעכו מהלכה, בזרוע עוזה תשברם.

לו. הצדיקים העליונים, גיבורי אל, מתנסאת אהבת המשפחה הטבעית שלהם עד שהיא מתחפשת על כל ישראל, האומה, הכנסת ישראל. ומאורה מתמלאים הם אהבה בהירה לכל היצור כולם, ההולכת ומתאחדת עם האהבה המלאה תעוגgi קודש וטויה, ברום החביוון האלמי, מקור חyi כל.

לה. הנשמה הישראלית צריכה היא להתרחב, להתלהב ולהתגבר. והננו צרייכים להסיר ממנה כל מכשול דרכיהם, שאינם נותנים לה ללכת את מהלכה, ועוד לעוזר לה שהתקנים הרוחניים יהיו מצויים לה, והמזגים כולם יהיו עוזרים לפרייתה. וזהו סוד התורה המעשית, וכל ארחות חיי האמונה והקדושה.

לט. המחשבה על דבר חופש הדעתות כי אפשר לה להיות נקלטה בתור מחשבה מוסרית כי אם בעת שהאדם הוא עסוק בהגיון הדעות ובירורן, שאו החופש דרוש לו. אבל בכל הזמנים שהאדם חי חיים של רגש, וכל וחומר חיים של דמיון, או שאר חישות חומריות, הוא מוכרכ להיות אסור באיזה חוג של דיעות קדומות, הכל אחד אם הן דיעותיו שקדמו, או דיעות מקובלות. וממילא מובן, שככל חופש של דיעות בחיקם ההמוניים התיירים הוא עניין שאין לו כל מובן, ואין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה. והעוסק בתלמוד תורה אין לו להתיירה מכל מכשול, כי דבר ד' הוא נר לרגלו ואור לנתייתו, וכל העוסק בתלמוד תורה הרי זה מתחילה, שנאמר וממתנה נחליאל ומנהליאל במות.

מ. ינסם דברים חביכים מאד, שאי אפשר להם להתגלות כי אם בתואר של חסרוןנות. והננו מכבדים את החסרוןנות ההם, שהם מורים על הסיבה הטובה שגורמתם.

מא. מה שהוא למעלה מן הדעת, אין חופש הדעות נופל עליו. והגיוון האמונה העליון, הוא הגילוי האلهי שבנשמה שלמעלה מכל דעת, שעל כן אין הפרואה של חופש הדעות הולמת אותה. אין חופש מן החיים כי אם במות, וצדיק באמונתו יחיה.

מב. מי שאור האמונה מתגלה עליו בטהרטו, הוא אוהב את כל הבירות כולם ללא שום שיור כלל, וכל מעיניינו הם בעלייתם ותיקונם. והדריכים של תיקונים נעשים מלאים מוסר ויושר לפי רוב הופעת האמונה שבלבו.

מג. האינסטינקט הוא יותר מהיר ויותר מדויק מההכרה השכלית של האדם. ומעלה האדם היא, שיעלה את כל הכרותיו למרומי הצד העליון שבאינסטינקט, שמשם לכוחה היא הדיקננות והמהירות שלו. ביחס להנשגב העליון, בעלי אמונה אלהית באמת הם בעלי האינסטינקט היוטר אמץ, וכל בעלי התרבות עתידיים לשוב אליהם. מצד המגוונות הבינניות, כמו שאיפת המוסר, הדעת, הבניין הלאומי וככבודו, וכיוצא בהן, התרבותיים הינם בעלי האינסטינקט היוטר חזק. כל בעל אינסטינקט חזק רפואי הוא בדברים שהם צרייכים חשבון ושיקול דעת. ועל כן צרייכים הם פלגותיה של האומה להיות מאוגדים יחד, כדי שיקבלו זה מזה הארצת הדעת, ואומץ האינסטינקט, לפי ערכם של פרטי הדברים שהמנויות הללו חולקות אצלם.

מד. החינוך הפשוט מתחילה משבא הילד לכל איזו הכרה, והחינוך המדעי מתחילה משיצא לאויר העולם, והאמוני מההתחלת היצירית, והתקדרותם והיותם קדושים.

מה. קדושת הכהונה היא האינסטינקט העמוק של האמונה והאהבה האלהית, שהיראה העליונה מקושרת עימה בהדר גאונה, והאינסטינקט הזה ספג הוא במשפחת הכהונה מכל האומה כולה. וכל המוסר והלימוד איננו בא כי אם לגולות כמה דאפשר מעומק החיים שבחווש פנימי זה, אבל תנאי ההקשר להקריב לחם ד', וכל קדושת

מצוות הכהונה, לא למה שמתגלה על ידי המוסר והתלמוד הוא תלוי, אלא במא שהוא גנו בטבע הנפש משורש היצירה, שהיא התכוונה האינטינקטיבית ליחסיו הקדושה ושורשיה העליונים.

מו. כל מההלך בדרכי קודש, ועוסק בתורה וחכמה לשם, מתעללה מהוות הפנימית שלו, שב עמוק טבע הרוחני שבנפשתו, וקדושת כהונה מתנוצצת בו, לכל אחד לפי ערכו. ומה זה באח קבלת התפילה ופעולתה, וגודל פועלות הדיבור, ורישום הרעיון, וGBT העין. חלש דעתה והוי לך לך, יהיב בה עיניה והוי לך לך. בכהונה, במקורה, הסגולה הזאת היא משתמש רק לטובה, לברכה, לרצון, לאור חיים וחדך. בהיעתקה בונגחה על הנשמות היהודיות, כבר משמשת היא לשני הצדדים. ומכל מקום הטייתה היא כלפי חסד, מפני שב קודש יסודה.

מזה, ישנן שתי שאיפות אציליות: בירור בירורים, והעלאת עולמות. הראשונה היא מידת כל אדם, ועובדת הצדיקים של הדורות קשורה ברעיון יסודי זה. והשנייה היא מידת ייחורי עולם, ואבות עולם, שאור רוח אFINO משיח ד' זורח בהם. מחשבתם קשורה ביסוד עובודת. עובודת השבת, שהיא מדושנת עונג, היא לעלה מעבודה הראשונה, ואור עולם זורח על ישראל מקדושת העלתה העולמיים.

מה. מבני הבירורים. אף על פי שגם בהם ישנן מדרגות. אבל כללותם כולם הוא התוכן של טוהר הכהונה התכליתית של כל פועלה. והדברים מקיפים שאיפה פנימית ומחשבה. דיבור ומעשה, בין בענייני מצוה ומוסר, בין בענייני רשות וטבע. אבל מעלי העולמיים עומדים לעלה מהמגמה והתכלית. התכלית נועצה אצלם בכל תنوועה גשמית ורוחנית.

מט. לפעמים צדיק אחד מרכיב שני הכהנות, ומשמש שתי רשויות: לפעמים הוא מביך בירורים, ולפעמים אחרות מעלה עולמות.

ג. מצד העלתה העולמות תוכל לבוא מדרגה עליונה זו. שאין שום רע יכול לפגוע כלל, ומעין עולם הבא, ועולם הבא עצמו, מתגללה עליו, עד שאפילו תותי כרעה גם כן מאיר, אין עוד מלבדו, והוא מידת רבינו הניינא.

נה. עובודת מעלי העולמיים היא עבודה משיח, להבאת גאולה לכל. אם היה דבר אחד בכל המציאות יצא מכלל שאיפת טובם, כבר היו יורדים לכל מבררי בירורים. דוקא כשהושקים להאר את נעם הטוב בכל ממש, ולהשביעzechות במקור הכל, וסגולים דרכיהם שזרומים בהם תמיד חי כל, עובודת עליית העולמים הולכת ומתרגבת, כשלהבת העולה אליה, ללא עמל רוח ונפש, כי אם במנוחה ועונג.

_nb. יש עמוק רע כזה, שאינו עולה על ידי שום בירור שבולם, כי אם על ידי העלתה העולמות בכלל. וטוב עליון נופל לפעמים בעמקי תהום כאלה, כדי שהייה ההכרח דוחק להעלות את העולמות, כי אפילו ניזוץ אחד מהטוב האלهي מכريع את כל העולמות כולם לבוא לידי עלייה.

נג. בשביל שנשmeno של מישיה הייתה מושרשת בклиפת עמון ומואב, הניגוד לאור אליהם שבעמימות וגוזיות. והשורש ההרגשי והפסיבי ביחור זהה, שיך הוא דוקא בענף הנקי שבקליפה זו, שהוא היותר עז וקשה מהצד הזכרי שבנה, נמתק משום כך הענף כולו ויצא מזוהמתו. ונמצא שדור עצמו, שעלה ידו נתורה עוד פעם השאלה של עמוני ולא עמוניית, הוא בכך נשמהתו. שאورو של מישיה התגלתה בה כבר בכל צביוונו בפנימיותו, גרם להוראה זו של היתר, שיצאה מדרשת עמוני ולא עמוני מואבי ולא מואבית. וזה בא כבר בתוכונה של העלה, ככלומר לא רק הניצוץ הפרטני עולה, אלא שכחן כל העולם עולה, והכל מתמתך. ויישי, שהוא מאותם שנמו שמיון של נחש, היה מהעסקים בהעלאת העולמות, שאינם צריכים שום מגמה חזק מעצם נטיותיהם, וככלום נתכוין יש אביה להעמידני, אמר דוד, ונקרה נחש, שאינו מכובן כי אם לניטית הנשיכה בלבד. ובציוור הנפש הפנימי ישם צדיקים, שאם יותן להם חופש גמור, מתרדמה בדעתם שהיו ממשיכים את הכל, את כל החיים ואת היקום כולם. כדי שיחודש הכל בצורה יותר מעולה, ובכל מקום שננתן עיניו מיד נשרפ, מפני שהם אינם יכולים להסתגל לשפלותה של הבריאה המוגבלת, וכל זה הוא מפני עמוק הגבורה של שלחתה הקדושה שביהם, שאינם סובלים כל דבר חזק מהשלימות המוחלטת האלהית. ומאש קודש זה יצא כל חום הזוריות של חסד, משפט וצדקה, ומתגלת באור הנשמה החוש העליון של מורה ודאין. והיכה ארץ בשבט פיו, וברוח שפטיו ימיה רשות, והיה צדק אзор מתנו, והאמונה אзор חלציו, וגר זאב עם כבש, ונמר עם גדי ירבץ, כשיופיע מישיה, נחש דקדושה.

נד. להרמב"ם נצחות התורה נועצה במעמד העולם בעת מתן תורה, אין דבר זו מן התורה אף על פי שענני העולם משתנים. נבואת משה רבינו אינה מהטבע הרוחני של ההוויה, כמו שהיא שאר נבואה, שהעלמה מהן הרاوي לה היא פלייה, והופעתה היא טבעית, אבל נבואתו של אדון הנביאים נס היא, כבריאת העולם יש מאין. וכן שהמוננט של חידוש ההוויה הוא עובר בכל הזמנים השותפים ובאים, והוא פרוץ זה לא יכול שינוי, כן כשטייעך כולה, יסוד קיום עקרתיה יישאר, העבודה שהיא עקרתיה, על פי עצה עליונה של הופעה אלהית עליונה, היא תקום. לאחר רהmb"ם, בשבייל נימוק זה, ליתן למצות טעמי שערכם אפשר להיות עובר, ולפעמים גם כן כבר עבר, מפני שהנצהה התורה, במאורע של מתן תורה בעצמו הוא תלוי, ומה שהיא אז מחויב, חוק הוא ולא עבר.

נה. אכן עיקר הכל תלוי לדבריו בהכרת אלهيותה של התורה, והיה אפשר לשנות איזה דבר אם רואים שהזמן מרשה או מכירח, אבל הדבר יביא לחשבון שהتورה אינה אלהייה, וזה עוקר יסוד הכל. על כן הכל קיים לעד, והשינוי הוא אפשרי רק על פי תנאים מיוחדים, הוראת שעה שבאה מנביא או בית דין וכיוצא בזה. אלה התנאים ערבים הם שלא יציר על ידי ביטול חלקו ושינוי פרטיו שאין התורה אלהייה, ותשפייע תמיד באור חייה על האומה והעולם.

נג. תורה שבכתב אנו מקבלים על ידי הציר היותר עליון וייתר מקיף שבנשmeno. אנו מרגשים מקרבה את הביקת תפארת האורה החיה הכללית של כל היקום. רואים אנו על ידה למעלה מכל היגיון וshall, חשים אנו

רוח אליהם עליון מרוחפת עליהם. נוגעת ונוגעת, טסה על פני חיינו ממעל להם. וمزורת אותם באורה. האור מבהיק, נצץ וחודר בכל, תחת כל השמים ישrhoו. לא רוח האומה חוללה או רג Dol זה, רוח אליהם יוצר כל יצירה. תורה חיים זאת יסוד יצירת כל העולמים כולם.

נו. בתורה שבעל פה אנו יורדים כבר אל החיים. אנו חשים שהנו מקבלים את האורה העליונה בציינור השני שבנשמה, בציינור המתקרב לחיי המעשה. אנו חשים שרוח האומה, הקשורה כשלחבת בଘלת באור תורה אמת, היא גרמה באופיה המיעוד שתורה שבעל פה תהיה נוצרת בצורתה המיוודה. ודאי ככללה היא תורה האדם הזאת בתורת ד', תורה ד' היא גם היא. העין הפקואה של צופה באספקליה המארה, הנאמן בכל בית ד', לא אפשר שמעינו תהיה נעלמת שפעת חיים זאת לכל פיתוחיה. גם מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל נאמר למשה מסיני. ושני אורים הללו עושים שלם, ששים וארץ ישקו בתוכו.

נתח. בילדותי הייתה מרגש סירחון של בית הכסא מבתי התפלות של הגויים, אף על פי שהוא לא אורה נקיים מأد, ועמדו בתוך גן של עצים נטועים.

נת. קיום התורה צריך לבוא מתגברות הכח הרוחני שבעמך קדושת הנשמה, ששוטף את שטף החיים שלו על תנעות האדם היחיד והציבור כולו, כשטף פתאומי, ללא הדרגה איטית וחיבור חלקיים של צו לצו וקו לקו. באופן זה, הדבר הרחוק יש לו ינית חיים על פי מידתו כמו הדבר הקרוב, ויסודי התורה ביחד עם הפרטים, הסיגים והתקונים, המנהגים והדריכות הישירות, האמונה הטובות כולם וכל סעיפיהן, פועמים פעמות חיים כאחד כולם. מה שאין הדבר נוהג בקטנות האמונה, הבאה מתוך צמצום הגינוי מדולדל, צריך להשכל לעומול עד שימצא לו יחש בין העיקר המתקבל אל הלב, לפי השגתו, אל הסתעפות הרחוקה של התהallocות הפרטיות, ותמיד הוא נכשל ונכשל בדרכי החיים, ולא יוכל השכל המוגבל וכל חשבונותי להאריך את דרכו, ולשאוב על ידי כדי שבור זה מעין הזרם והחי של אור ד' בעולמו ובתוותו לא יעוצר כה. ועל כן הולכת היא אורה של תשובה ומפנה דרך לעם, וקוראה בכך לשוב אל ד', לשם בקומו, לлечת בדרכיו ולדבקה בו. רק בכך איתן זה יהיה העם ויקום, והשכל הרגיל וכל כשרונו יהיה שם הגון, לעזר עזר מעט את רוח החיים הפועם במלוא הנשמה, בשביל הסגנון והחיאור של איזה סדרים פרטיים, אבל יסוד הכל, מבוע החיים, הרי הוא רוח אליהם שבלב, החyi בתוכויה של הנשמה, המלא עוז ותעצומות, אשר לא יתן דמי לו עד יכונן ועד ישים את ירושלים תהילה בארץ.

ס. רואים אנו את ההויה ברוחניותה, את החיים הפנימיים איך הם פועלים, איך הם הולכים ומתהווים, את הנשמה המתגללה בחי ובמדבר איך היא עומדת בעליומה, איך נשמת הבנים כלולים ומכוונים באבות בעודם גם הם בקטנותם, איך הנשמות העתידות עומדות בצבוונן, והעתיד בכללו, בשלל צבעיו הנחדרים, כמו חי ניצב לעינינו. ואין חייזון זה מקסם כזב, אלא צפיפות אמת. אין עבר הווה ועתיד מחולקים באמיתת הייש. מה שהוא הוא שيهיה, ומה שנעשה הוא שייעשה, ומה שנעשה מכבר ומה שייעשה לעתיד הולך הוא ונעשה בהווה, תמיד

ותכוֹף. והכל חי, והכל שלם, הכל רענן והכל מזוהיר, כשהכל מוכר בחטיבה אחת, כשהאהורה מזהרת ומפלשת את אורה, לידע ולהודיע איך מקור הכל חי הכל.

סא. ינicket תורה שבعل פה היא בגנייו מן השמים, ובגילוי מהארץ. וצריכה ארץ ישראל להיות בנינה, וכל ישראל יושבים עליה, מסודרים בכל סדריהם, מקדש ומלכות, כהונה ונבואה, שופטים ושוטרים וכל תכיסיהם, אז חיה היא תורה שבעל פה בכל זיו תפארתה, פורחת ומעלה ניצה, ומתחברת לתורה שבכתב בכל שיעור קומתה. בגלות נפרדו התאותמים, נתעלתה תורה שבכתב למורומי קדשה, וירדה תורה שבעל פה בעומק תהיתית, ומכל מקום היא מקבלת ינicket חשאית מאור תורה שבכתב, מספיח העבר, המסייע להעמידה בחיים מצומצמים. והיא יורדת ונופלת בכל יום ויום, עד אשר מהרה יפוח היום, ואור חיים יבוא מאוצר גאותה עולמיים. ויישראל יעשה חיל, יינטע על ארצו, יישגש בכל הדור סדריו. אז תחל תורה שבעל פה לצמוח עמוק שרשיה, תעלה מעלה מעלה, ואור תורה שבכתב יזריח עליה קרני אורה מחדש, חדשים לבקרים, והודודים יתאחדו בנינה אפריאונים. ואור נשמת אל חי העולמים, המתגלה בתחיתת ישראל וברום קרנו, יאיר באור שבעת הימים על אור החמה ואור הלבנה גם יחד, והיה אורם ישר, חזיר ומושך מזה לזו, ועונה את הארץ ואת העם בכל יפעת חיים. והיה אור הלבנה כאור החמה, ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים, ביום חבוש ה' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא.

סב. זיו אור אלהים הממלא את העולמים כולם, מהיה ומרוחה אותם מדשן נועם עליון של מקור החיים, הרי הוא נותן חיל בנשומות, במלאים, ובכל יצור, לחוש את פנימיות תחוות החיים. ונטפי עדנים הולכים ומטפפים, ומשפרים את החיים כולם. ומהמציאות כולה יש לה בשבייל כך אותו האור והזוהר, המבהיר עליו מאוצר הטוב של מקור חי העולמים. הזיוichi בעצמו מופיע הוא בהודו על כל, וענייניו כל פונמים אליו, ומוסבעים רצון מיד אל עליון זאת הפתוחה. היצורים העליונים והתתונים שביצירה, ברואי מעלה ומטה, מתענגים, ושלות עולמים רעננה הולכת ומפעמת בנחת רוח בקרובם, מביטים הם אל מקורם וינהרו. אבל לפתע פתאום מתגברת התשוקה הנלהבה בחיי האلهי עצמו, להתעלות באהבת עדי עד למקור זיום, לאור חייםם. שפעת ההכרה והחיים מתעלים בתחום הזיו ממעל לכל ערך עולם ויצור, הערך התתיתתי של הזיו המchia הולך ומתרעלם, כל רישומי שפעת עדני עולמי עולמים הולכים ומיטשטשים, החיים נבלעים במקורם. והיצירה כולה לאה וצמאה, אין פתח לשערי אורה, אין צינור לזרמת חי קודש וטוּה, אין דרך לשלד טלי אורות. וגבורי כח, NAMES עליונות, צדיקי עולם, כאריות שוואגים בצמאון נפשם, ומלacci שלום כהמות גלים יהמיון, בשקייה גדולה להתגלות או ראליה עולם ונעמו, וכל העולמים מופיע. להשביע ברוב צחחות, מקור האהבה העלiona. בשפעת חיים חדשים. העליון, בסוד מקור החיים מופיע. שב זיו החיים, שכינת אל, להיות חזרת ושורה על כל יצורים. והחיים שבם ברוב פאר והוד למליכם. בתוספת מרובה מרובה עונג דישון אהבת עולמים. שהופעה מקרבת אליהם עליון, בעומק זיו חי העולמים.

סג. יודע בעולם על ידי ישראל. אך האדם ברוחניותו העליונה הוא כח הפועל יותר גדול בהוהה כולה, ורק אז ימצא רוח האדם את הדבר הגדול שהוא שוקק אליו תמיד לחוש אותו ולדעתו, שאין כל מני תרבותיות מספיקים לו לريובי צמאנו הגדול. יחד עם ידיעה זו באה ידיעה שנייה, על דבר השפעתן האצילת של הנפשות זו על זו, והשפעת רעיון ורצון גדול, כשהוא מתגלה יפה באיש אחד או אנשים רבים, להאיר את מחשי העולם כולו, לא רק כפי המידה שהמחשבה הגדולה מתפשטה בידיעה והכרה, אלא יותר ויותר מזה, בסגולתה העצמית שבסוד עצם הויתה.

סד. כל האידיאליות המוסרית מוכרתת להיגלות בהנחה האלהית, והאחד מאלו הגילויים הוא יסוד החסד הפshoot האידיאלי, שאין מקום לו גם להכרת טוביה. ועל פי זה הייתה הcpfירה אחת מיסודות הגילוי האידיאלי באלהות, ותוכאותיה החירוף והגידוף הם המדרגה היותר עליונה שבגילוי זה, שהיא התמצית הגנוזה בפעור, שבשביל כך קבורתו של משה היא ממולו. ושביה בצדקה, ומעולה שבצדקות היא נותנה ואין יודע למי נותנה, נוטלה ואין יודע מי נוטלה. ודרך רשיים אבודה היא מלפני כביכול, ולא הבית אוון ביקב, היא כמוינו יודע למי נותנו, והני דמקילין כשהן אוכליין ושותין, דין הוא אגר טב, ומהתכונות העליונות שששאיפת הצדקה. אלא שאין הדבר אפשר להישאר כך, מפני שהחברה האידיאלית האלהית, ועושר האמת, הוא הטוב העליון בעצמו, על כן די רק בשערה דקיקה מקליפה חשוכה זו, שמתגלה בעקבות דמשיחא, והוא תשלים את כלילות היישועה היהודית והעולמית.

סה. כשם שהצדיקים העליונים אין שייך אצל דברי רשות ולא דברים בטלים, ומדת הקדושה היא למעלה מכל מגמה, שאין צורך לומר שאוכל כדי שיוכל ללמידה ולהתפלל ולעסוק במצבות וכיוצא בזה, שזו היא מידה ביןונית, אלא שעצם האכילה, והוא הדין הדיבור, וכל התנועות ורגשות החיים, קודש ואורם מלאים, קל וחומר שככל החכמות שבulous, הפנימיות והחיצונית, הטעורות והטמות, הן לגבי דידחו כולם מכוונות כוונה עצמית, וכל מה שנכנס בחוג ידיעתם הרי הוא מתעללה בעילוים. אמן במעשה לא הגיע שום אדם לידי מידה זו, שהතורה גדרה גדרות עולמיים לכל, אבל מה שנוגע למחשבה שם אין תחומין למעלה מעשרה, ואין שטן ואין פגע רע, ואף מלאך המוות מסר לו דבר.

סו. בעקבות דמשיחא, כל המתחבר בנטית לבבו לחשעת ישראל הוא בעל נשמה של צדיק עליון, שאי אפשר למודדו במידה ביןונית.

סז. תלמידי חכמים משחלמים על ידי עמי הארץ. כי אף על פי שאור התורה הוא חי כל, מכל מקום הלא היא גם כן סמא דמותא למשמאלים בה, והיא מגרעת את כחם הרבה יותר מאילו היו חסרי תורה. והטיב הפshoot פועל עליהם בארכות חייהם. וכאשר בכל אדם יש שמן של כיעור, נגד זאת השימוש המועטת באמת מזיקה לו התורה, אלא שההפסד יוצא בכפלים אין קץ נגד השכר. והרפואה הניגודית לסמא דמותא המעורב, באה על ידי ההתחברות הכללית שיש לתלמידי חכמים עם עמי הארץ מכללות האומה, שעל ידי זה משפיעים הם האחראונים

את היושר הטבעי, שלא ניטשש כלל על ידי שום התהכחות שבועלם, וחוזרת גם הנקודה הקטנה של סמא דמותא להיות חזות לסמא דחי. ומהיה גם כן על ידי זה את הכלל כולו. וגם את עמי הארץ שבן.

סח. הסיגים שבבנת האלהות, היראה, האמונה, וכל התלויה בהן, כל זמן שאין האומה צריכה לתקן את דרכי חייה המעשיים בכללותה, אין ההיקף שלהם ניכר, אבל כיוון שהגיע הזמן שהתחייה הלאומית מוכרתת לבוא, וצמיחת קרן ישועה בפועל מוכרתת להגילות. מיד הסיגים מעכבים, ואי אפשר לאומה שתתאגד ותשיג בעומק חייה את סוד גבורתה וציוויליזציה, כי אם על פי דעתם מזוככות ומעשים היוצאים מטההרתה של דעת ד' אמת בבהירות היוטר עליונה. וזאת היא הסיבה שכח שלילי גדול מתעורר בעקבא דמשיחא בחוץפא סגיאה, ושלילה זאת תבער את כל מה שהוא חלש ומכוור בהמושגים האלוהים והתלווי בהם בכללות האומה. וכך על פי שנורא הדבר לראות, שכמה ענייני אמת, מידות טובות ומצוות וחוקים, הולכים ונשפטים ונעקרים לכארה על ידי זרם השיליה, מכל מקום סוף סוף שהכל יצמח בטהרה ובגבורה, בקדושה עליונה, מהגרעין האיתן הטהור והמורם, של שלילה לא תגיע אליו, ואורו יזרח בתור אוור חדש על ציון, בגודלה מופלאת, למעלה מכל ציור שכחות דלים של נפשות עייפות, עייפות חמרית ורוחנית של גלות ארוכה ודולגה, יכולם לצייר.

ט. כשמתהיל אוד רוח הקודש להופיע אפילו רק בדמיון, שומעים את הד קול של כל התורה וכל המוסר שלו, וחשים את העדינות של כל היפוי, וכל הבחרות והוודאות של החכמה כולה. בצורה כללית, גלומה, שאחר כך הולך החיזיון ומתרפסת באותיות ותיבות, משפטים וככלים, לימודים והגינונים, לפי רוב הכספיון ולפי רוב המעשה וعملיה של תורה.

ע. התוכן המחלק את הנגלה מהנסתר בתורה, ובכל החכמה בכלל, הוא מפני התכונות המחולקות של בעלי ההכרות. האיש שהוא מוכן לנגלות, איןנו צריך להשלמת אישיותו לכל חיזיון מיסטי. עדינות נפשו ומוסריותו משתלמה על פי אותן הקלילות של הרוחניות שהן נקלות מכל הכרה גלויה. ואם בישראל ובן תורה אנו עוסקים. נשתו היישראלית משתלמת יפה, בחוש פנימי, על ידי הatzבאות של ידיעות מעשיות שמצטרבות בקרבה, והוא עושה לה מהן תוכן רוחני עשיר. וביסוד הדבר מוכרים אנו לומר, שיש איזו עשרות מיסטית בטבעית אצל הנגלה, שהיא גורמת להם שאינם צריכים לעיבוד של חנינים רוחניים אציליים, מפני שכבר יש בתוכיהם עניין המסביר מסווגו של רעיון נאצל. השובע הזה מביא להם פעמים בחייב בכל העניינים הנסתרים, ולהפוך הם מוצאים בעצמם מחסור גדול לידיעות פרטיות מעשיות, ודרך חייהם נעשים ממולאים מכשולים כפי חסרון ידיעתם, וזהו הדבר הדוחף אותם להיות מרבים בהווית ודקוק עשייה. בעלי הנסתר הם להפוך מזה. הם מוצאים בעצם סיפוק ביחס להגלו, הדרך המعيشית כמו ישרה לפניהם, הספקות נפתרים אצלם بلا ליאות, בעת המאורע, והתוכן הצנوع, הרוח המסתורי, הוא אצלם מלא תביעות על שכלו. הם מרגישים מין רענון נורא וצימאון אדריכליים כציורים כמוסים ונעלמים, והשאלות רמות הערך, העולות ברום התעלומה, אין נותנות להם מנוחה, כי אם שתתעסקו תמיד בפתרונות, ולפחות בפרטיהן וארחות ציורן. חיזיון בלתי מצוי הוא לראות אדם שהדרישה של הנגלה והנסתר יחד תהיה בו במילואה, תמיד יש איזה ניגוד מזה לזה. רק אם האדם נמשכ' אחר הסביבה, וראה את הטוב והיקר שסיגלו להם שני הצדדים בעבודתם, באה אליו כמו קנאת סופרים אבירה,

וחפץ הוא להיות משבייע עצמו בשתי המידות, ועל פי רוב פוגש הוא מעזרורים על דרכו, ומכל מקום מתאץ הוא להתגבר עליהם. האנשים הללו הינם תמיד עמוסים במשא גדול של דעת מכабת, ומכל מקום הם מביאים הרבה טובה לעולם. סופו כל סוף מהווים הם בפרי רוחם עולם חדש, שהשמות והארון נושקים זה לזה. ואחר שהם מוציאים הייזון מרכיב זה מן הכח אל הפועל, אחרים כבר יכולים לקבל מן המוכן, ומההוויה כמו יצירה נשית קבועה במשך הדורות, לתפוס את המקצועות החלוקים וההpecificים הללו ייחדיו. ואז באמת מתגלה כח יצירה כפול, וחכמאות בחוץ תרונה, בכפליים לחשיה, בתעלומות חכמה, כתוב חזון ובאר על הלוחות.

עא. אין רחוק הוא הרעיון, שכל המתיחס לאדם בכל אופן שהוא, ממאכליו ומשקיו. מכליו ותנוועתו, ומכל רכשו, הכל יש לו יחש עצמי למהותו האמיתית. העתיק, ההווה והעתיד אינם מחולקים זהה. בכל דבר יש גילוי יש, וכל יש חי באיזה אופן, ויש בו איזה צד הכרה. הננו מוקפים מחיים מכל עברים, ברוםותנו הכל מתרומם, ובשפלהותנו הכל נשפל. כשהאיש העצמי שלנו מתעלם, מתעלם כל גילוי החיים שלנו בכל מקום שהם, וכל מה שהתרומות היא יותר מקורית, היא יותר מתרחבת על יהושים יותר ורוכים. והתרומות אל האלהות, לפי מדרגות גילואה, היא מרוממת את כל מה שמתיחס לנו במובן היותר רחב.

עב. אין חזק לסלק את הרצון מהאלים, מפני שהוא תואר מוגבל. אבל ההכרה הוא בודאי יותר מוגבל. ועל כל פנים לא פחות מהרצון, אם כן תחת רצון והכרה מוכרא להימצא תואר יותר עליון משליהם, שאין לנו בו שום ציור כלל באיזה אופן לסמן. כמו כן אין חזק לסלק הכוונה מהם, אבל המקרא הוא בודאי מסולק, שהוא יותר שפל ורופא במהותו הכוונה, ומילא מוצאים אלו ענין נעלם משני המושגים של מקרא ושל כוונה ביחיד, שהוא הגורם את הפעולה ההויבת, שהיא בהכרה מופעת מהאלים.

עה. חכמת המוסר דיברה על דבר זיכון המידות. אבל אנו צריכים לדבר גם כן יחד עם זיכוכן על דבר הגברתן והבלטת צורתן, ולהמציא בזה לימודים תיאוריים ומעשיים.

עד. אצילות הרוח באה בזמן שאין אפשרות ללימוד שימלא המקום של הדרכת הציבור הדרושא. ועל ידי אצילות הרוח נתמלאו הזקנים בדבר רוח דעתה ישרה, חזרת וקדשה, שהוכנו על ידי זה להיות מנהיגים ומנהיגים, מה שבסדר הרגיל בא תוכן כזה על ידי לימוד מרובה. והאצילות הזאת, שהיא כמו מלאכותית, מפני שבאה מכחו של משה ולא מכח עצמו, מכל מקום היא אחר הויטה יותר טבעית בעומק החיקוי שלה בסיסו הנפש מכל לימוד ושינוי שבעולם.

עה. עיקר ידיעתנו באלהות הוא: אחד, בורא, מצווה. וכל אוצר הרוחניות בא רק ליתן פתרונים ותיאורים מפורשים איך להבין את הידע הזהות ולברורה, ולהריםה בצורה יותר אידיאלית, אצילת, מושכלת, מעשית, פשוטה ונשגבה ביחיד.

עו. אני אוהב את הכל. אני יכול שלא לאחוב את כל הבריות, את כל העמים. רוצה אני בכל מעמקי לב בתפארת הכל, בתקנת הכל. אהבתך לישראל היא יותר נלהבה. יותר עמוקה, אבל החפץ הפנימי מתפשט הוא בעזוז אהבתו על הכל ממש. אין לי כל צורך לכוף את רגש אהבה זה, הוא נובע ישר מעומק הקודש של החכמה של הנשמה האלהית.

עז. לא מקרה הוא, כי אם עצמות טבע נפשי, מה שאני מרגיש עונג ונחת רוח בעסק הנסתורות האלהיות בהרחבה וחופש. זאת היא עיקר מטרתי. כל התפקידים של יתר הקשרונות, המעשיים והשכליים, אינם כי אםطفالים למהותי. אני צריך למצוא את אוושרי בקרבינו פנימה, לא בהסכמה הבריות, ולא בשום קריירה איזו שתהיה. כל מה שאכיר יותר את עצמיותי, וכל מה שיותר ATIIR לעצמי להיות מקורי ולעמוד על רגלי עצמי, בהכרה פנימית, המmozגת מדעה, הכרה, הרגשה ושירת, יותר יAIR לי אור ד', יותר יפותחו כחותי להיות לברכה לי ולעולם.

עח. הזיכוכים שאני מזכה את עצמי, את מחשבותי, רעיונותי, מידותי והרגשותי. הם יהיו זיכוכים כוללים לכל העולם כולם. חייב אדם לומר בשביili נברא העולם.

עת. מקור יצרה דעבודה זורה בקדושה הוא הצימאון לחידוש ידיעה בפליאות חכמה של התגלות אלוהות, שבכל עת ובכל רגע היא התגלות חדשה ממש. ומתחז סילוק אוור הדעת מתחפה צימאון זה לבחירות אליהם חדשים, מה שלא ידועה כלל בחידשו להחידוש האلهי האמיתי. ומניעת שפעת אוור חידוש פנימי זה תלוי בהעלמת יצרה דעבודה זורה, שישוב לפני אוור חדש דמשיח ויתהפה לקדושה כראוי, בשובו כגוריא דנורא לבית קדרשי קדושים. להתאחד בקדושה וטהרה העליונה. חדשים לברקים רבה אמונהך.

פ. כמו בהשפעת הדורות של האישיות, אנו מוצאים לפעמים דמיון אופי מסתתר, ואחר כך חוזר ומתגלה, מדור קדום רחוק לדור מאוחר, כן ישנו דורות שהשפעה הכללית שלהם מدلגת למפרע על דורות שקדמו כסדר, ומוספעים הם מדורות קודומים מאד. בהחיזוניותطبع דור כזה להיות מהופך מסגנון הדורות שמקבל ממנו את ניקתו, אבל בפנימיותו כלו הוא ספג מההשפעה הקדומה. בעולם הצמחים יש רמז זה בהברכה, מאן דאכיל מהבריה להיות לאסתטולי בה.

פא. לא הרעיון של אי אפשרות להמציא יש מאי המוחלט גורם הוא להדעת של האצילות, על פי השיטה המפרשת אותה שהכל הווה, היה, ומהוויה, מרוח אלhim חיים, והישות האמיתית לגבי העולם היא גם כן האלהות באמונה העליונה. כי אם כיוון שיש אפשרות בלי שום מניעה לציר את המציגות באופן זה, אין אנו נזקקים עוד לאנשים אחרים, ופשיתא ראוי להשוב שהאופן המוכן כבר העשה האלהות על ידו את הכל, ואין צורך בשום דבר מבלעדי. על כן אין רוח חכמים הללו נועה מהויה יש מאי גמור פשוטו. אמן גודל הפלא, ועומק הדיביות, וההשפעה המוסרית העליונה, שיש בכל הפלאות שהשתחויות קוראה אותו יש מאי ישן כהנה וכנהה בשיטת האצילות לפי שיטה זו. המגדלת את הבינה של אין עוד מלבדו בחשיבותו היותר עליונה.

וחוש האמונה בעומק גודלות קדשו, הולך הוא ונוטה לצד נעימת חיזיון פלאי זה, כי טוב לחסות בד' מבטוו באדם, אפילו כשייה אדם קדמון, אין קודם היותו אינו חסוי בד', ומתחילה חסותו מהתהוותו, וזהו גם לגבי עירגת הקודש. אבל הנשגבה שבדיעות אומרת, ד' מעון אתה הייתה לנו בדור ודור, בטרם הרום יולדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם עד עולם אתה אל.

פב. פועלות התפילה היא מצד הדיביקות באלהים שלה. הדיביקות עושה את הצורה דומה ליוצרה, מובלעת בכחה העליון וסגולת הדיביקות היא, שבאותו התיאור שהדיביקות האלהית נצטירה. פועלות היא פועלתה באופן יותר נרגש, והቢיטוי של התפילה הוא הופעת הרעיון והחפש שכך וכך יעשה, והቢיטוי בא מול האלוהים. כפי אותה המידה של הידיעה המפוחחת בענייני האלהות, ושל זיכר המעשים והמידות שקדמו לה, כה הדיביקות ייצאה אל הפעול, והאחדות הכללית מתגלת, והשליטה הרוחנית להרבות חסד, הגנה וטובה, מוזרחת בשלל צבעיה. ותגזר אומר ויקם לך, ועל דרכיך נגה אור.

פג. בלי ההתרחבות של חכמה, מרגיש האדם בכל עילוי של קדושה את הצער הגוף והנפש שטהרת רעינו ונטיות רצון לקודש גורמים, ומדמה לפעמים האדם את הצער לעצם המטרה, וגוף הקדושה והרוממות הטהורה לאמצעי, מה שהוא מסעם זר לגמרי. הטהרה והקדושה הן העוגן המלא הרחבות הדעה יותר שלימה, אשר אמנים צרייכים לעלות לטהרת מידות ומעשים עד כדי לגנות את מאור העליון של עין זה. ועל ידי התגלות כה הנשמה של צדיקים גדולים, בעלי תעופה סודית בסיסו נשמתם, מתברר כה העוגן הטהור, מנוחת הלב, ויישוב הדעת של הדיביקות האלהית, המתעללה מכל רגשות רגילה. על מי מנוחות יהלני.

פד. דעת אליהם מיסודת ברוח מהחיים הפגומים, המרוסקים והחסרים, לחיים שלמים, מבולטים ומלאים, גם בעולם הזה. וניצוץ אחד של אוור ד' חי באיזה לב, מספיק כבר לגרש מחשכים רבים לאין חקר. טיפשים באין בינה הם האומרים על דעת ד' שהיא כמעט את צביון החיים. מבחוץ הם עומדים. ועם יודע אלהיו צרייכים להופיע בעולם באותה הידיעה של השתלומות החיים, באור אליהם חיים.

פה. ישנו בעלי נפשות אציליות שאין להם שייכות עם עבודה ויגעה. הם דבקים באור העליון, וממידת קונם יש להם, לא בעמל ויגעה בראש הקב"ה את עולמו. הם מתענגים בمعنى יום שכלו שבת, מעינים מתגבר, ושירתם תמידית היא. נובעת עמוק מעמיק לבם. רק משפלות הסביבה הם מסתבכים בעבודה ובעניינים מוגבלים, אבל הם יודעים להתרומם על כל זה, ולשוב למנוחתם העליונה, מנוחה לחיה העולם.

פו. כל הדיעות הישרות המוניות, הינן נובעות ממוקור ההארה הפנימית של החכמה העליונה, ולפי מידת יושרו של המון כך דיעותיו ונטיותיו יותר מושדרות בשורש הדעה המaira, ויותר יש ללמידה מהן. המון מרגיש את קישורו הטבעי לדיעות הנשגבות בפנימיותן, והוא נושאן מעתופות בклиיפות דקות או גסות, לפי מצבו. וגדולי הדעה, יחד עם דעתם העליונה, צרייכים לקבל מהיושר המוני את התוכן הטוב והבריא שיש במהלך רעינותו, לפרשו, להעלתו, להעמידו על עמודו המבורר. ואלה הם המאושרים שבhogei הדיעות, שעמים

מתברכים בהם. ואם הדיעות המוניות בתמיותן יש לחפש מקורן בעליזוניותה של השדרה המטפיזית, כל וחומר להדעתם של אנשי הלב החתמיים בעלי המעשה והتلמוד, עוסקי התורה המעשית ופתחיה בכשורה וועל נפש, שיש לגודלי הדעה, בעלי האמת הפנימית, לכלת אחרי עקבותיהם, ולמצא את האור הגנוו בשביביהם, אשר דרכו בהם בגבורה תמיימה של כשרון גדול, של מסירות נפש, וטהרת לב עצומה מאד.

פז. בהעדר עבודה לאללים אי אפשר להתקיים. רוח האדם השופף לגודלות וככלות הכל, בהיעזרו בכלא של קטנות ושל שביתה רוחנית, ייהפוך לרוועץ, וכל מהלך ההוויה יסבול מכיווץ רוח כללי ואדריך כזה של האדם. ולהפנות את העבודה האללית מגודלה הנשגב לאليلים הוא עוד יותר גרווע, מגשם האדם ומזהם את רוחו, שטף החיים שבஹי מתעכבר. אין דרך לאור כי אם בעבודת ד', אל עולם. אלהים חיים. קדוש וمبرוך שמנו.

פתח. הדור הראשון של עקיבא דמשיחא, בתחילת קץ המגוללה של יישוב ארץ ישראל, הוא מכשיר את החומר של הכנסת ישראל, והrhoחניות צריכה לשמש בו רק שימוש של שמירת החיים הפנימיים. וכשיתחזק הכח החמרי של האומה, אז ייגלו כל הסגולות הרוחניות הקדושות שבה, ותשוב התורה וכל מאורותיה לאיתנה. להיות לאור עולם, לעטרת תפארת ביד ד', ולצניף מלוכה בcanf אלחי ישראל.

פט. פעמים קשה להנשמה הגדולה לעשות שם עבודה פרטית, ושום עיון ולימוד מוגבל, מפני שהיא טרודה תמיד בציורים שאין זרם שלהם פוסף משפעם התדיiri, והם כוללים עניינים בלולים, וגעגועים נעלמים נשגים מאד, שגם האדם ההוגה בהם קשה לו לתפסם מרוב עמוק ועילי שלהם.

צ. שני עניינים ישנים לדעת ד' בעולם, על ידי כל הדריכים שהוא באה, דרך האמונה, השל, הרגש, המנהג, ההסתוריה, הנטייה הטבעית ועוד. העניין האחד הוא מה שהוא מוכחה לתועלת החברה, ושוב הדעת של האישיות היחידית, שעל פי טבע הרוחני של האדם היא באה בכללות, באופן רגיל, על ידי איזו תוכנה של דעת ד'. והעןין השני הוא למעלה מזה, הרוממות האצילית העליאונה מצד עצמה. ההוויה אינה יכולה ואפשרה להיות כי אם באופן כזה, שבמרכז הדעת שלו יאיר האור היסודי של מקור הכל. זהו הרבה יותר נעלם מכל מגמה תועלתית, אפילו אם תהיה רוחנית שברוחנית. העולם בתטלותו יאביד את הצד הנמנון, ועל משאות חורבנו ייבנה הצד העליון, הגבוה, שהוא גדול מעל שמיים.

צא. התשובה העליאונה באה מדחיפה פנימית, היוצאה מדחיפה חיצונית עליונה. כל העולם כולו, החמרי והrhoחני, מושג הוא בצורתו האחודותית. המוסר היישר והטוב הוא המרכז הרצוני של היש. המרכז הזה בפרטיות החיים. מוכחה להתאים עם כל המקיף, עם כל ההוויה, בין בתוכנות הפנימית. בין בגילויו החיצוניים. על ידי הכרה פנימית במעמקי הלב מהירוש והטוב, נודע חלק רשום מהמוסר המופיע בכל ההוויה בצורה אידיאלית, ממשית, חייה במציאות, ועל ידי התורה מתגללה באור קדושה, לכל קיבוץ לפי ערכו, ולישראל בצורה מאד מסויימת. ההתאמה המוסרית בכל התגלוויותיה. והאישיות המוצאה בארכות חייה ותוכנות רוחה פגמים ודים הרמוניים לגבי הכל המוחלט, הפנימי וה mogulלה, היא מצטערת צער אין גבול, ומשתדלת לשוב למקור החיים

והישות. מתחרחת היא על תעויותיה. ושבה בלב נוחם, ובשמחה הצלחה. העיתי כשה אובד, בקש עבדך, כי מצוותיך לא שכחתי.

צב. אפשר לכלול בזעיר אנפין ההבנה האישית של האלהות, בתור אל אחד יוצר כל, והעולם וכל ההוויה מעשי ידיו כולם. אבל הבנה זו קטנה, ואריך אנפין גדול מזה מאד, שהוא כולל את הכל באחדות עליונה ונפלאה, למעלה למעלה מהמחשبة האישית הנזכרת.

צג. כל המחשבות הן אמת באלהות. לא יש עיכוב מכל למעלה, גם מכל חסרון, מפני שהגודל האלקי הוא כל כך נשגב עד שככל חסרון הוא בו למעלה גמורה, דוגמת היפוך מידת הרחמים, או ההשתמשות במידות הרעות לטובה, שבחיי המוסר. ואל תהי מפליג לכל דבר. ובאמת לית מחשבה תפיסא ביה כלל, ומכל מקום כל המחשבות מוארות על ידי אורו, כשם שככל הוויה מתקינה בו.

צד. כשלומדים את העניינים האלקיים, נכנסים לתוך ההארה החיה של הדעת, והחיזיון מעמיד את המהות הרוחנית בחטיבות גמורה, מה שאי אפשר להשיג כשותפים לדzon בעניינים הנשגבים האלקיים בשכל מוגבל, אנושי, מצד עצמו.

מה. אמת הדבר, שלפעמים הצרות של הכלל ושל הפרט, ופגמי העוונות והמידות הרעות, עומדים כקירות ברזל ומפסיקים בין האדם ובין אור אליהם שעימו. אבל האדם באור שכלו, הנ אצל מהוד קודש העליון, מתגבר בגבורה עליונה, ומהפרק את כל המפריעים הדמיוניים לעניינים מאירים ומשיערים. ואפילו אם עומדים על דרכו פגמים וחטאיהם כאלה, שנדמה לו שאי אפשר לו לתקן, או להפרק, שאפשר לו לתקן, ונדמה לו שאינו יכול להוציא אל הפועל את תיקונם, מוקוצר היד של כח הרצון שנחלש אל יעכבה רעיון זה מלשואף לכל גודל, לכל קודש. וכל מעלה שידו משגת, בין בתכנים מעשיים בין בתכנים עיוניים.

צו. הנטיה של הדיביקות האלភית היא טבואה בתוכנות הנשמות האציליות. וכל מה שייעסקו בו, מכל לימוד ומכל מעשה, לא ימלא את הסיפוק של צמאןן הגדול להאור האלקי, הממלא את כל מהותן. ואף על פי שלפעמים ימלא העניין של דרישת הדיביקות האלភית רק את הדמיון ואת הרגשת הלב בלבד, גם בזה ייגלה הכה בהAIR של הנשמה, שחולמותיה, שיריה, דמיוניותה, כולם מוארים באורה אלភית עליונה בלתי מוגבלת. ורק לפרקים יזרח האור המתנווץ הזה בהפלאתו על החיים השכליים והמעשיים, ועל רגשי לבב גדורים ומוסים, ותצא אל הפועל עבודות התורתה והחכמאות, הצדקה והמשפט, התפילה וכל הנמשך ממנה וכל הרצוף לה. NAMES ורוממות כאלו אין רשות להיות בדאגה מפני מיעוט תכנים מעשיים ותורניים, ואין ציריפות לקנאת סופרים. כי אם בסוד שיח מלאכי עליון הן מתרומות, ובידיעת מעלה רוחן יגדל צביון ותפארת קדשן פנימה.

צז. בשעה שאדם חוטא הוא בעולם דפирודא, וזה כל פרט ופרט עומד בפני עצמו, והרע הוא רע בפני עצמו, ויש לו ערך רע ומזיק. וכשהוא שב אהבה מיד מתנווץ עליו אור הוויה של עולם דיחודא, שהכל מתחרגן

לחטיבה אחת, וב קישור הכללי אין שום רע כלל. כי הרע מצטרף אל הטוב לתבלו, ולהררים עוד יותר את יקרת ערכו. ובהז נעשה הزادנות לזכויות ממש.

צח. הצדיק מוקיר את נטיותיו, מקשיב לתנוועתיהן, וכל העובר על רוחו עושה בו רושם של תועלת רוחנית ומעשית. לפעמים הוא מרגייש תשואה לאיזה דבר פרטי, של חובה או של רשות, לאיזו התגלות דיבורית או מעשית של איזו מידת חסידות, קדושה. טהרה או פרישות, והוא חש בכל ליבו ובברתו הפנימית שעולם מלא בדבר אליו, ואוצר של חיים הולך ומתרמלא על ידי הוצאתו מן הכח אל הפעול את כוסף לבבו. שירה אלה היא מנוגנת היא תמיד בחוקים הרמוניים בכתיה נפשו פנימה, והיחש של החלק אל הכל, ועל מקור הכל, מתנווץ ומתרגלת בהמון גילויים שונים, שכליים, מעשיים, קבועים ומרקירים, הרגשיים ודמיוניים. והם הם הממעמידים בקרב הנשמה הטהורה את חוקי ההקשבה, ותעופת היהוד המקודש בעוז גבורתו, וממשירם את הצדיק העלויון לספוג אל תוכו כל הקושט וכל הטוב של כל עולם, יהיה מה שהיה, עליון או תחתון, קרוב או רחוק. והחדר והשלום, הצדקה והאמת, היושר והפאר, תמיד עושים גלילי אור ברוחו, המפכה תמיד מקורותיו אור ונעם קודש. אمنם להשלים את התוצאות של הנטיות ביחסן לפועל, הכל תלוי לפי רוב החכמה, התורנית והעלומית, שהיא ספוגה בתוך הרוח העדין, ההורק ומתרמלא דעת קדושים ואור עולמיים.

צט. הרעיון של הצדיק הדור, נוטל מקום בלב לשבול לפעמים יסורים הממרקם עונן כדי לזכות את הדור. הנטייה הנפשית הזוכה מכראעת את העולם כולם,abisod האחדות הרוחנית של הנפשות, וכשעצמו אחד מתרבים עוננות שמורידים את הנשמות למחשיים, מתגברים הצדיקים לצחצח את רוחם לשאיוף נשגבות מאד, בהפלגה גדולה. ואם הנטיות הגופנית מעכבות את הצורך המלא ואת עוז החפש של שאיפת הטוב והקדש, מענים הם ישרי לב הלו את נפשם לפעמים, עד כדי שיוחרר האור ותימלא הנפש הגות קודש במידה מלאה, והכרעת בתמציתה לטובה גם נפשות חוטאות וgesot. וכשאין יכולת הגופנית מגיעה עד כדי לקבל עינויי גוף ונפש בשביב הדור, מצרפים הם זכי לבב את החסרונות של הדור בכוונת היתרונות המוסריים שהם מוצאים אל הפועל. ולפעמים רוחם מתנדב עד שלא יחפזו להחזיק להשפעת עצם גם את המוכרה להם מהפרנסה הרוחנית, וחפציהם הם בכלל שבתפקידם יוכלו כל פושעים, ובאור תורתם ומצוותם יתבסמו גם רחוקים, אשר וمعدן הוא ללא ידיעה מצד המקבלים נפשות רבים, ומפרנס אותן בדרך מופלא, למעלה מהסדר הרגיל, כי אם בכוחם של צדיקים יסודי עולם, הממליטים אי נקי בבור כפיהם. על כן הצדיקים הטהורים אינם קובלים על הרשעה, אלא מוסיפים צדק, אינם קובלים על הכפירה, אלא מוסיפים אמונה, אינם קובלים על הבורות, אלא מוסיפים חכמה. וכל המניות המתווסףות אצלם בחשאי, פועלות את פועלן לטובה במידה שכל ההתפעליות המעשיות לא יוכלו להגיעה.

ק. בני אדם חיים בהעתקות שכליות, בצללים של צללי צללים, מהזרחות המקוריות שהן פועלות על רוחם. ומוכרח המקור להיות טהור שבתורם, גבוה שבגביהם, כדי שיוכל ליתן כח לכל התולדות יותר מאוחרות שיוצאות ממנו. וזהו רוז ההכרח של החיים באור אל אמת, גם בין המונחים רבים, שצירום כללים גבוהים

ומופשטיים ורוחקים ממה, אבל חייבים מוכרים להיות משומרים על פי המקוריות המוחלטת, באמתיה, בגובהה ואיתנותה הנצחית. ואז המוסר, הטוב, הירוש, הצדק, ההפריה הרוחנית והעמدة המסודרת, בקיבוץ וביחיד, בחיה העולם ובחיי השעה, מוקשרים יחד, בקשר ההולך ואור. ובזוניחה של הטוב הכל מתדרדר, ובני אדם נאנחים תחת משאן של הצרות, התאות, היגנות, הדלדולים, הרשעות, האיבות והדמיונות הכווצבים, ואין מוצאים יד לצאת מtowerה הפיכה, לא בעולם הזה ולא לעולם הבא. ועל כן עומדים הכנן בחירות האנושיות, לקרוא בשם ד' אל עולם בעולמו. ואם נסתבכו העניים ואין יחידים יכולים לקרוא אל העולם כולו בכל דבר מהשבה ורגש, צריך עם לקרוא. והעם צריך לקרוא מתוך עצמיותו, כמו שיחיד ענק קורא מתוך עצמיותו, והקריה העצמותית בשם ד' לעם כולו, אינה מצויה בעולם כי אם בישראל.

קא. אם יתפאר המדע החדש שהשתחרר מהתיאולוגיה, צריך הוא לדעת, שלעומת זה נשתחררה התיאולוגיה מהמדע, שאסורה בככלים אנושיים. אמן ודי ששם חדש ייקרא להעןין העליון, לא שם אשר אנשים יצרו, כי אם שם חדש אשר פי ד' יקבנו. התיאולוגיה המשוחררת מככל הידע היא הנבואה, סגולתן של ישראל, שתיגלה עליינו במהרה.

כב. שני דברים מאירים בישראל: המוסר הטהור בכל שאיפותיו בכללות העולם, באדם, ובכל חי, ובכל החיים כולה; והידיעה שהכל נובע מהקריה בשם ד', ובכל אורחותיו היוצאים ממנו, הבאים ברעיון עד שיצא שם הנכתב והנקרא, והיווצאים בדרך תולדות של כינויים והרגשות, שהם כולם אותן אמות של מציאות עליונה בעושר הויתה. המוסר ללא מקורו הוא אור פנימי, מרכזי, שאין לו היקף, סביבה מקורית. סופו להתדרדר, וערכו בעמידתו גם כן ממעט הוא. ההופעה הנפשית ל קישור האلهי, כשהאין המוסר וערכו מאירים כראוי, הוא תוכן מקיף חסר מרכזיות. ישראל ויישרונו כוללים ההיקף והפנים, המוסר, ומקורו האلهי. שהוא ינץ, ויכריע את כל העולם כולו, ויזורח אורו של משיח.

קג. בשביל שיווי המשקל של העולם, הכרח הוא שרוב בני אדם ילכו בדרך ישירה. כי מפני הרשעים המקלקלים את המשקל לצד השמאלי, מוכרים צדיקים להכريع לצד הימין יותר מהמידה הבינונית, ועוברים בהכרח על האזהרה של אל תהן צדיק הרבה, ונמצא העולם סובל משני הצדדים. וכל מגמתנו להעמיד את ישראל על הדרך הישירה, וכל בגין למודי ד' ורב שלום בגין.

קד. בהתגברות גדולה צריכה להחזיק עצמו איש המעלת, שהמחשبة הפנימית והרגשה הטהורה היא נקודת חייו, לבל ייבהל מהחידושים והפלפולים ומהון המעשים הניכרים הטוביים שנעשים על ידי אנשים אחרים גדולים וטובים. הוא יחזק בשלו, וידע שעבודה חשאית לפעמים היא עולה ביתרונה על כל העבודות הגדולות והטובות שהכל מכירם את כחן. וישתדל תמיד להתענג על ד', על ד' ממש, ואם נראה שדרכיו הינם סבוכים, אל ייבהל, ולא יצא ממקדשו הפנימי, כי נזר אלהיו עליו תמיד.

קה. כל מחשבה של תשובה מאגדת את כל העבר אל העתיד, והעתיד הרי הוא מתעללה בעילוי הרצון של התשובה מהאהבה.

קו. עוד יתגלה בעולם גודל ערך הכה של רצון האדם, ומדרגו בנסיבות כמה היא מכרצה, על ידי רזי תורה. גיגלי זה יהיה הctror של כל המדע כולו, ויבוקש מכל העולם בישראל.

קז. החוצפא של עקבטה דמשיחא היא מיעוט אוור לשם תיקון העולם, ואינה דומה כלל למאורעות של עבריינות אחרים, שהם היו לקותות גמורות, דרך הריסה. אמן ישם בתוך המחנה הזה של בעלי החוצפא גם כן זיקין שהם מוכרחים להיות דוועכים לגמרי, ודעיכה זו תבוא על ידי הארץ גדולה של אוור תורה מגבורה של מעלה, על ידי הופעת צדיקים גדולים מאד. אוור צדיקים ישmach ונר רשבים ידעך.

קח. בלי החוצפא עקבטה דמשיחא, לא יהיה אפשר לבאר רזי תורה בגיגלי גמור. רק על ידי התשובות ההרגשות שליל ידי החוצפא, יהיה אפשר לקבל הארות שכליות עליונות מאד, וסוף סוף שהכל ישוב לתיקון גמור.

קט. אסור להזניח שום מטרה גבוהה מהרעין, אף על פי שנראה לו שרבם הם העיכובים נגדה, בין מצד העולם, בין מצד האישיות הפרטית שלו. המשיג המציר את האמיתות, מיישב את דעתו בהשגתו, ומתחمم את רצונו עם התוכן האידיאלי של מדעו.

קי. ברזי תורה מונחות המגמות היותר רומיות, שהן מתגלות בכל סעיפי הרעיון בצורות מפוזרות, ובאור תורה הכל בא באגדה אחת, וכל אחת מהמגמות מאירה בביסוס של האור הכללי.

קיא. חוש האהבה מוכרכה הוא להפתח בכל פרטיו, להראות את כל אוצרות החיים השכליים, ההרגשיים והדמיוניים שלו, ואז יובא אוצר ד', להתעלות להאהבה האצילתית שם ד', נקרא אליה. כמו כן צריך החוש האסתטי בדרך כלל להפתחיפה, עד כדי שתוכל הנשמה להתאזור בציור התפארת האצילי, באופן שתוכל לעמוד במרומי דרגותיה. והספרות שבדור, ותאות התרחבות של היופי שאחזה אותו, אף על פי שהם נוטים לענייני החול, ולפעמים הנם נטמאים מאד, אינם כי אם דרגות והקשרים אל הטוהר העליון של הווד של מעלה שיוופיע בעולם.

קיב. לעומת השקדים מחMRI ההתמדה, מוכרכה שימצא כח שיראה אין מגלים את האור החפשי הפנימי, בטיוול רוחני ובמנוחה, בהרחבת הדעת שהנשמה מתרוממת על ידה, פורחת היא במגדל הפורה באוויר, ושם היא שואלת את כל מאוייה, דורשת את מושגיה העדינים, דורשת ומתמץאת לה. והדור הנחלש כל כך מעוניין גוף ונשמה, צריך הוא להשפעה של מרגוע, שرك היא תביא את השקידה הפנימית, שתשפיע במידה הגונה גם כן על

השקייה החיצונה, להעמידה בתוכנה מתאמת לכוחות הגוף והנפש, ולענין המפתח את כל כשרונות חבוי בפיתוח הגוף ובתווך, עד שיצא לברכה לאיש ולעולם.

קיג. הצדיק חפץ לשמה את כל העולם כולו, את כל ההוויה, על ידי מה שהוא מרומם את פנימיותה, במאה שהוא מרומם את עצמו. וזאת היא שמחת ד', ישmach ד' במעשהיו.

קיד. גם כשאין הshall מסכימים עם הציורים של הדמיון, מכל מקום הם עומדים בערכם בפני עצמם, כי הדמיון בעצמו הוא עולם מלא, רק תוספות ברכה שלו הוא שיתאחד עם השכל. ויחד מתחדים שניהם במרקם העליון, שהוא נעלם מן השכל וממן הדמיון במידה אחת.

קטנו. משה יש לו שתי בחינות: מצד עצמו, ומצד טובת עין שלו. הצד המשיחי של משה זאת היא מידת טובת עין שלו, שבשבילו הכנס את הערב רב אל תוך האומה, ומצידה מסתעפות ממנו כל הנשמות כולן, גם של פחוותי ערך, וכל הדורות כולם, עם כל ירידותיהם. מצד עצמו שורש הוא רק לתלמידי חכמים, וכל תלמיד חכם הוא ניצוץ ממשה. ישנים אמנים חכמים כאלה, שבהם ספגו הניצוץ הכספי, של העצימות ושל טובת העין, והם קשורים הרבה אל תלמידי חכמים שבדור באהבה, וחפץ לב בטובתם וכבודם, ועם זה הם קשורים אל כלויות האומה, לכל דרגותיה וכל פרטיה, ואינם זורקים מתחוק דאגותם גם את הרשעים היוטר קיזוניים, שהם מצפים לתקןם. לעיתים שני הניצוצות הללו מאיירים בבת אחת, ולפעמים אחד נעלם ואחד נגלה: כשהניצוץ העצמיות נגלה, אז מתגברת היא האהבה לתלמידי חכמים, וכשהניצוץ השני של טובת עין נגלה, מתגברת האהבה הכללית של עוזו החסדים, מקור תורה חיים ואהבת חסד.

קטן. אי אפשר לבוא למדרגת הקדושה העליונה כי אם על ידי מחשבה חופשית לגמרי. ואי אפשר להמחשبة שתהיה חופשית כי אם אחרי התיקון הגמור של המעשים והמידות בתשובה גמורה מאהבה. כי כל זמן שמצו הרשותה מונח בלב, הרי הוא משעביד את המחשבה להרע, ואמր נבל בלבו אין אלהים, ולהגן על עצמו עמוק רשות זה, מוכחה הוא להיות קשור באיזה קשר עבדות של צייר אמונה שפל לפניו ערכו, כי אם יאמר להשתחרר מקשרו עבדותי של קדושה יקפו עליו הרוגז של קישור העבדות של הרשות והכפירה, ולא יהיה חופשי כלל, כי אם משועבד ליצרו הרע, ולהרשותה הכללית שבועלם. על כן צריך כל מתנהל בדרך ההשגות הבahirות להיות תמיד עסוק בתשובה, ומזכה את נפשו מכל סיג, כדי שיוכל להיות בן חורין באמת, ויעלה במעלות הקודש של אור החכמה העליונה.

קיז. במאה שהעצמות האלהיות זורחות בקרוב גדול, אין לומר טبع כלל, אפילו טבע רוחני מוחלט. ולכן אין באח"פ בחינות עיגולים, רק יושר לבד. רק בהשפעות שנתרחקו הרבה, כמו זה ועינם, יש גם עיגולים, ככלומר הטבע הרוחני, שהוא מגביל, לעומת המתחפץ החפשי העליון, המבוצע של הרצון המוחלט.

קית. אנו מדברים באלהות על דבר ההכרה של המציאות כלומר אי אפשר כי אם שהיא מקור או אין סוף מצוי בצורה של מציאות עליונה, שאפילו צורת האפס המחייבת בשלילתה אין דומה לה ועל דבר החופש של חידוש הווית. בהיות עצמה לכל צורתה, ניכרים בה סימני ההכרה, מצד המקוריות העליונה של העצמות, וסימני החופש, מצד שגופה של המציאות הרי הוא חידוש רצוני, כלומר דבר שלול מהכרה. אמנם, גם הנחת ההכרה על המציאות מצד צורת ההכרה, ודאי בחופש גמור היא, שהרי היא אחת מצורות החידוש, אבל החופש בעצמו מדריך להיות חותם ההכרה ניכר בהוויה, ובתוכיותה חותם החופש, המתגלה בסיס הרצוני שבמציאות, שהוא מתחפט הרבה מאד, אנו פוגשים אותו בחוש באנושיות הפרטית, אבל איןו שלול מהכלויות, ומכלול ההוויה וכל חלקיה. יש ברצון עליוי, שהוא יסוד העולם כולו, ויש בהכרה עליוי שהינו חותם העליונות, למעלה ממראה אדם, כי לא אדם הוא. ואין ההכרה הכרה, כי אם עניין נעלם בכל רצון.

קיט. צריך לעורר את העולם לחשובה בשבייל קיומ האומה. הא כיצד, אנחנו צריכים להיות אגדים ביחד לדורות, האגד הרוחני שלנו צריך להיות פרנסה, פרנסתו היא אורח החיים ומהלci הדיעות. כשמחזקים אותם הדרכים והמחשבות, התיומת האחדותית קיימת, והוא מוסיפה כח לאחדות הגזע, יותר מימי סימני האחדות, אף על פי שהם מצד עצם דברים עוברים ומשתנים. אבל בחלישות הרוחנית, הפירוד הרוחני מתגבר, והאחדות המקראית של הגזע והענינים החיצוניים לא יעזור כח לאגד את הפירודים הרבים, שהחיכים בתנאים החיצוניים והפנימיים מפרידים.

קכ. לעומת האמת העליונה האלהית, אין הבדל בין האמונה למציאות להכפירה, שתיהן איןנן נתנות את האמת, כי כל מה שהאדם משיג באופן חיובי הכל הוא שלול מאמיתת האלהות. אלא שהאמונה מתקרבת לגבי דין אל האמת, והכפירה אל השקר, וממילא נמשך הטוב והרע מלאה ההפלים, צדיקים ילכו בהם ופושעים ייכשלו בהם. והעולם כולו עם כל ערקי החמורים והרוחניים, הכל הוא לערכנו, ולגביה ערכנו האמת מתגלת באמונה, והוא מקור הטוב, והשקר בהכפירה, והוא מקור הרע. אבל לגבי אור אין סוף הכל שווה, גם הכפירה היא התגלות כח חיים, שאור החיים היסודי מתלבש בתוכה, ומשום כך מקבלים ממנה גיבורים רוחניים ניצוצות טובים מאד, ומהפלים מרירו למתיקו.

קכא. מה שהלב דואג מפני העוננות, היא מעלה גדולה להשגה, שהרי אין מוסרים סתרי תורה אלא לאב בית דין. והוא שיהיה ליבו דואג בקרבו. ואין זו מניעה מהופעה גדולה של עונג ושמחה, של גבורה וקדושא, שמחת צדיקים בד', שתחול עליו תמיד.

קכב. אין שום איסור מלציר צער השכינה, כדי להצטער בצערה העליון. ובזה יעלה בעילوية, וישמה בשמחתה. ובshall ידע איך להעלות את הדברים למרוםם.

קכג. עיקר היגיינה הרוחנית, ומונעת הנחת רוח הפנימי, בא לאדם ממה שהוא מתרחק ממה שהוא מוכשר לו מסגולות נפשו.

קדם. יסוב העולם בדיעותיו, עד שיגיע להשכיל את הפנימיות, את הסוד של ההוויה, ורק אז יחוורו לו כל מדעיו הגלויים.

קכח. הספקנות מקומה בשכל, אבל הרגש יותר עמוק הוא, והוא עומד בודאות. הלב רואה, הלב שומע.

קכו. כשההשכלה האלוהית היא קטנה, אז הציר שמצוירים את האלהות הוא גם כן קטן. וכיון שהתוכן האלקי הוא מבאר את הקטנה האין סופית של האדם לפניו, אז אין לשער עד כמה האדם נעשה זוחל ובטלן על ידי יראת שמים שאין בה דעה. ואין יבוא האדם לידי השערת השודל האלקי, באופן שצורתו העצמית של הדר הנפש לא תיטשטש אלא תתרחב על ידי הרחבת כח המדע שלו. על ידי שחזור דמיונו ומעוף הגינויו, על ידי דעת העולם והחיים, על ידי עושר ההרגשה בכל ההוויה, שצורך על זה באמת לעסוק בכל החכמות שבעולם, ובכל תורות החיים, ובכל דרכי התרבות השונות ותוכני המוסר והדת של כל אומה ולשון, ובגדולה נפש ידע לזכה את כולם. ופשוט הוא שככל יסוד מדעו בתור ישראל, יהיה בניו על יסוד התורה בהרחבה היותר גמורה, וישתדל תמיד שדרכו לא תהיה מצומצמת, ודיעותיו לא תהיה דחוקות ומרוסקות, אלא הולכות בהרחבה ובדרך בטוחה. אל ישיא על עצמו פחדים רבים, שמנועים את השכל מעבודתו, ואת הכוחות הרוחניים משפעתה השפעתם, רק יהיה בן חיל, ידע את העוז, את הטוב ואת הרע, ואת המקוריות העליונה שהכל נובע ממנה בצורה מסודרת, הולכת ומשתלמת עם השתלמותו. ואז, לפי גדרו הנשמתי, תזרח עליו האורה האלוהית, ונפשו תהיה גדולה, והענווה האלוהית העליונה, המגדלת את כל הקשרונות כולם, תמלא את כל קרביו, וגבורה שמיימת תאמצחו תמיד, ויעשה גדולות ונצורות לעצמו ולעולם כולם.

קכז. אני יכול לחלק חילוק מוחלט בין מצוי למצוי, כי אם חילוק הדרגי. מתגלה לי ההוויה בכל היקפה, מיצור היוטר קטן עד ההופעה הרוחנית, המלאה גבורה, גדולה ותפארת, מעוטרת בכתר חכמה, בינה ודעתי, מבלטה בגדולתה את נצח הנצחים, ובגבורהה, המאגנת את כל ההפכים, את ההוד ההוית, ובתפארתה, המלא דעת, מייסדת את יסוד הכל, מפרחת את פריחת הכל, כל הנשימות, הרוחות והנפשות, כל התנועות והחפצים, הרצונות וההסכנות, כל השאייפות וההתפעלות, וממציאתם בכל עריכיהם בקובץ אחד, סידור מלכתי. ד' מלך.

קכח. ראוי להשתוקק להיות מחובר עם כל כל ישראל. וכל מה שייזקק יותר את דיעותיו ומעשייו, כן יוכל להיות מתחבר עם הדרגות היוטר גדולות ועם הדרגות היוטר קטנות שככל. וכך הקוטן והגברת הדינים, כך יהיה החיבור פחות כולל, וכל מה שיחסר חיבור עם הדרגה היוטר יודעה, לעומתו יחסר החיבור עם הגדולה שבדרגות, כי השלימות הגמורה היא חיבור עם הכל כולל, בכל אופן ומידה שהוא.

קכט. משתוקקת היא הנשמה הגדולה להתפשט על הכל, על כל הדרגות, לפחות את רגליה עד סוף כל המדרגות כולם, כדי להיות את הכל, לקרב את הכל, לעלה את הכל. וכך מה שהיא פושטת רגליה, הרוי היא מגבהת את כל שיעור קומתה, והיא מתגדלת, ומשגת ברוממותה דרגות עילאות, חסדים גדולים וعزيزים

מופיעים לפניה, את כל הדריכים היא מישרת. ובאים קטנים, ומעכבים אותה מפישוט רגילה, ומילא קופפים את קומתה, והיא מצטערת, מתכווצת ומתמקמת, עושה לפעמים את חפץ המעכבים, מתקמת היא בחוג צר, ועיניה נשואות להאריך כל, גם לאלה המעכבים, גם לכל השדרות של מעלה ומלמטה, מלאה היא תקופה רוחבי עולם, לנחלת מצרים, לנחלת יעקב, לבמתי ארץ.

כל. הנשמה מתורקנת על ידי פגימה, חללים נועשים בה, והפגמים הינם נמשכים מהמעשים, מהמידות ומהדיעות. הדיעות נוטלות את האור הפנימי של הנשמה כשהן פגומות, וכשכפירה מוצאת מקום בה הרי היא חריבה ממש. כשהאין אור אלהים מאיר בה היא מלאה חושך וצלמות, כל המעשים הנאים וכל המידות הטובות לא יכולים להחיותה, רק באור אלהים חיים חי הנטמה מצויים. וסוף העולם להכיר את גודל התוכן הזה. ולשוב לקבוע כל האושר במערכות החיים השלמים, שהם החיים שאור ד' מתפלש בהם, על ידי דבוקות אלהית, על ידי אמונה אלהים חיים, יראתו ואהבתו.

כל. הקבלה המעשית רואה את הכל במציאות. יש בה הרבה שמחה, מצד הגדול, היופי, הטוב והתפארת, אמנם יש בה גם כן הרבה עצבות, ונטיות סיגופיות, מצד הרע, הזומה והטומאה שהאדם מלופף בה, בעוננותיו ועונות אבותיו, עונות העולם וחטא הגלומות, בנטילת רצונם המוגבל. הדמיון להתנסח ולבטל את כל הרע והחסרון, לא יכול לשנות את המציאות. על כן היא מלאה כובד ראש. הקבלה העיונית היא האידיאלית, שבירות נtabaraה בחסידות החדש של דורות הסמכים, היא מבארת הכל באופן ציורי. הטוב הוא המוחלט, העומד, והרע איןנו כי אם דמיוני. אם כן די בבירור הדעת והגברת הרוח להפוך הכל לטוב, ואין מקום לסיגופים ועצבונות, רק שמחה ורוממות נשמה צריך למלא את הכל.

כלב. החידוש המוחלט, ללא קדמת חומר ושם ישות כל דהו, הרי הוא מבסס את המחשבה האידיאלית, שאין מצוי אמר כי אם הטוב הגמור. ואם כן אין צורך בגירוש הרע. כי אם בהרמה מחשבית ורצונית. מילא מוכן שכשהרץ מromeם לא יעשה שום כיעור ודופי, ושום חטא ועוזן, כי הרצון המעשי הרי הוא גילוי רוחני, וכשהוא משחפל, הרי הכיעור, הדופי והרע הנמשך ונמזג עימיו, מצוי בערכו של הבוחר בהוויתו הרעה, אבל בהסכמה לרצון ודיעה בהירה, כבר חלף כל הרע. וכל הזיקוק העולמי, הכל בבהירות הרצון והשכל תלוי, וממי שמתעללה, תכף הרי הוא מביא אורו של מישח בעולם, והוא נגן. ומביא גאולה לעולם.

קלג. המוסר לא יעמוד ללא מקורו, והמקור מוכrho הוא להיות אויר אין סוף, אחרי תיקונו בהופעת העולמות. וכשיהיה נשגר בלב בני אדם מוסר ללא מקורו האلهי, יפחח ויבול. כשם שבא המוסר לעולם על ידי הציגוות האלוהים, כן תמיד יפרה ממנה. וכיון שהאופן המקשר את המחשבה האנושית והרגשותית עם האורה האלהית הבלתי גבולית ועליזונה מכל, מוכrho להיות בגוונים שונים, בשבייל כך שונות הן ארחות החיים הרוחניים בכל עם וקיובן רשום. אבל המחרוצה המסדרת, המאחדת, מוכrhoת לנצח ולבור על הכל. ד' אחד ושמו אחד.

קלד. כמשמעותם ברזוי טהורה של תורה בלבד נאמן, אף על פי שהדברים הרוחניים מצטיירים בכך הדמיון, מהפרשים הם אחר כך בכל ארכות השכל, ומשתווים עם כל דרכי ההיגיון הצלול. אמנים לעולם יישארו עודפים וגדולים מכל הפירושים, ויהיו למען שמןנו יקרו כל הנחלים ההגוניים, בכל הדרכים וגדרם.

קללה. בעלי הזוריחה הרוחנית, נשמהם פועלת תמיד שתי פעולות רוחניות שמתחרבות ביחד: שפעים רבים של צירום עליונים הולכים ומוציאים אצלם ללא הרף מלמעלה למטה, והרכבות שכליות של בינה הולכות ומתרכבות מלמטה למעלה. והכחות בוטחים זה בזו.

קללו. יכולם אנו להמשיך נשמות גדולות בעולם, שייהי להן רצון אדיר וכח גדול להביא גאותה לעולם, להסידר את כל האפליליות שבחיים, ולנצח את כל החולשות שביהם. והכל תלוי ברצון שלנו, בהחפץ להתעלות למרומי קודש העליון, בדרישה קבועה ומקורית, בקידוש איתן שלבשר ורוח, בהתתרומות לאלהים על ידי הליכה בדרכיו.

קלז. האידיאליות והשירה מתאפשרות הן, דווקא כמשמעותם שאנו עוסקים במושגים הרוחניים מצד הופעתם בנפשנו בצורתם הסובייקטיבית. אמנים אין לשוכוח שאיתניות ואומץ ישם רק כשהואנו עוסקים במצבות חזקה וקיימת מצד עצמיותה. ואנו צריכים להספיק בשבייל כך את שתי הדרישות, לציר שכל מה שאנו תופסים הכל הוא ציור אידיאלי, אבל כל צורה אידיאלית המתגלת בנפשנו מעידה היא לנו עדות נאמנה על מציאות היה וקיימת, עליונה, בחביון העוז האלهي, באופין יותר עשיר, יותר קיים ויתר אמץ בהוויתו, ויותר נעלם בהופעת רוממות אצילות שלימוטו, מכל מה שכל רעיון יכול לציר ולתפס. ואז העוז וההדר מתחרמנים, ובגבורת האמת וזו השירה בצורותיהם היותר שלימות מתחברים יחד.

קללה. כשרואים שמתפקידם בציור של סודות רביעך, צריכים להבין שהזיה בא מפני שאין הרצון וطبع הגוף מתאים אל הגדולה והקדושה שבאור החיים העליוניים שבאותם הרזים, ומוכרחים להרהר בתשובה, ולשוב עמוקה דליה. וכל מה שתהיה התשובה יותר אמיתי, יתאחד יותר הרצון עם הדעת, יהיה ראוי שכל צירוי ה指挥ה העליונה שהוא נשגבים ממנו בתחילת, יתפשט עכשו בתוכיוו, בשלווה ובמנוחה שלימה. ויכיר אז שהמנוחה היא מתנה עליונה, הנתונה מאות ד', מקור הרחמים והחסדים, המלאים גדולה ובגבורת אין קץ. יכירו בנייך וידעו כי מאיתך היא מנוחתם, ועל מנוחתם יקדיםו את שמן, על ממש סוד המציאות העצמית, גבורה האמת, שלמעלה מהזיו האידיאלי דלגביו דידן.

קלט. יש באישיות הפרטית של כל יחיד עניין אינטימי יותר נשגב ונעלם ממה שיש בכלל כלו על ידי ערך הקיבוץ שלו, והצד העליון הזה האישי הוא המאייר ומהיה את הכלל כולו. ולפי רוממות הערך של האישיות, ולפי ריבויים של האישים גדולי הארץ, הכלל מעהלה מאד מארם ערכיו הכללי, והעליה הכללית היא שייה לגמרי מתאים אל הגדול האישי היותר שלם.

קם. כשמתעוררתו בעולם נטיה כללית, שהוא ניתקה מהערך האישי, נעשית תשות כח רוחני בעולם, וגדולי העולם נקראים להשפיו באישיותם על הכלל להרימו. ולפעמים מתגבר בהכלל דוקא הצד הנמור שלו, בעלי הרגשות הזרים והדיעות החשוכות והמוגבלות, והנפשות שלא נזיכנו, שאין להם מושגים קדושים באורם הטהור. והנשמה הכללית מתכנסת ברגליה של האומה בכללה, ואז חוצפה יסgi. והיחידים מתחברים אז באורם הנשגב אל הכלל גם בשפלותו, ומתקים אותו הרבה על ידי נטילת נפשם אליו, על ידי אהבתם וקיישורם עימיו. והצד הנמור של הכלל, על ידי התחבויותו אל היחירם, מכאייב הרבה את פנימיותם, וחיבור המכאייב זהה, הדומה ממש לנשיכת דרקון, מרחיב את הדרך של השפעת הגודלים מקוריות העליונה, וישועה גדולה, וחדשה מאד, של אור חדש, הקריי בשם חדש אשר פי ד' יקברו, באה לעולם.

קما. הרויתנו הזמנית היא ניצוץ אחד מההוויה הנצחית של הود נצח הנצחים, ואי אפשר להוציאו אל הפעול את אוצר הטוב הגנוו בהתוכן של חי הזמן, רק על פי גודל התאמתו לחיי הנצחים. זו את היא הכרה פנימית שרואה ברוח כל היקום, ולא יועילו כל מלחמות רוחניות להזיהה מקומה, רק לפנות ביותר את הדרכים לפניה. ואפילו מה שכנוגדה הוא גם כן, בעומק האמת, בעודה.

קמב. הנצח הוא היסוד האיתן לכל חיים תרבותיים במלוא מובנים. השאייפה אל הדר הנצח, מנצחת את המות, ומוחה דמעה מעל כל פנים. האנשים הגדולים באים גם להמבקשים היוטר קטנים בדרכים של גדלות.

קמג. כשהנשמה מתנוצת, מבקשים בכל מה שלומדים את הנשמה הכללית ואורותיה, שהוציאו אל הפעול את אותם הענינים הנלמדים. והזיו הרוחני מתגלה בשלל צבעיו, והאדם דבק בגודלות נפשו באור החיים המקוריים האלהים זהה. והברכה מתגדלת, על נשמהו ועל הכלל כולו, והרי הוא עולה במעלה עוסק בתורה לשם. שעושה שלום בפמלייא של מעלה ובפמלייא של מטה.

קמד. יש רצון גלי בתוכיות הנפש, רצון הלב, ויש רצון מסוחר בכללות הגוף. הרצון שבלב, כשהוא מתגלה לטובה, בהארתו מוציאה מן הכח אל הפעול את הרצון המסוחר שככלות החיים, וכך נעתית מזינה רוחנית נפלאה ויצירה גדולה. ואור זה הולך ומשיך עליו את האור הטוב. את החיים הקדושים, שככלות ההוויה, שהינם מלאים שאיפת קודש לנوعם העליון של אור ד' בעולם, אור השכינה, נשמת העולמים, הוד האידיאליות האלהיות החיים בכל. ברוך כבוד ד' מקומו.

קמה. כל דבר ודבר מן התורה נובע מכל התורה כולה, בין תורה שבכתב, בין תורה שבבעל פה, בין כל לימוד טוב וכל מצוה וכל מידת טובה. אלא שישנם חילוקים בין המדרגות. אבל אהבה והשמה בעשיית המצוות ותלמוד התורה לשמה. צריכה להיות אהבת הכל, אהבת כל הארץ. החיים, הקדושה והרוחניות העליונה של הכל ממש, האוצר וגנוו בתוך זה הפרט שהאדם עסוק בו, והמובלט על ידי התוכן הפרט, בכל תועפות ארו, הodo וזיו קדשו.

קמו. כל התורה כולה היא שמותיו של הקב"ה, וכל מידת טובות ודרך ארץ הרי היא בכלל התורה, וכל חכמה נועצה בתורה, ובכל צד טוב שיש באדם או בקיבוץ כן שמו של הקב"ה מair בו. אלא שיש הבדל בין הידוע שהכל הוא אור מתנוץ משמו של הקב"ה, למי שאינו יודע זה, אבל ההבדל של חסרון הידיעה אינו כי אם הבדל דרגאי, ועצמיות הדבר תלויות בפנימיות הנקודה של הרצון, Ur כמה הוא מאומת לצד הטוב, רק בו שורה אור צדקו של עולם, המتلبس בסוד כל, בחכמה ובחסד. כדי לחתם את החיזיון הרוחני והחיזיון החמרי של ההויה, כאמור, האידיאל שלו וממשותה הריאלית, והאחרונה היא המסקנה של הראשונה, ועולה עד ראהה.

קמז. כל מי שבטענו הוא לחשוב דוקא מחשבות רחבות ואצלות בטהרתן העליונה, אין לו להנמייך עצמו ולהגביל את רוחו במחשבות בינוניות, אף על פי שהן טובות ונכבדות עצמן.

קמץ. אצל המשיגים הגדולים, אין הזמן מצור באיחור, כמו אצל רוב בני אדם, ומתוך כך אין ענייני עולם הזה, אפילו היותו חשובים שבהם,/topicsים אצלם מקום. ועל כן הם מוכרים בעיניהם לפנות תמיד אל העניינים הנצחיים, העומדים מעל לכל עניין זמן, והם העניינים האלוהיים, והרוחניות העליונה. והם הם אהובי ד', ההולכים באור פניו תמיד.

קמץ. צרכיים להשכיל, כמו שאין שיריך זמן לגבי הנצחיות, ומכל מקום כל המציאות שיש בזמן ודאי כלולה היא בנצחיות בשלימות יותר גדולה, כן אין שינוי לגבי השינוי העליון, ומכל מקום כל קוי השינויים נמצאים בשווה ומשווה בשלימות יותר עליונה. ולא עוד אלא שככל מה שאנו חשים שינוי בכל הויה אינו כי אם לגבי DID, אבל באמת הלא הכל הוא עניין אלהי יותר ממה שהוא דבר מופרד, באין ערוך, אם כן כל השינויים אינם שינויים, כי אם מציאות שוות ומתמידות. והננו באים לסדר תפילה ועובדת, וכל ההופעות שבאות לנו על ידי כל כל מיני ההזרחות, בתוכן שלם, והדביקות האלוהית משעשעת את רוחנו.

קמ. האדם הכוаб תמיד על עוננותו ועוננות העולם, צריך הוא תמיד למחול ולסלול לעצמו ולעולם כולו, ובזה הוא ממשיך סליחה ואור חסד על ההויה כולה, ומשמא את המקום ומשמא את הבריות. ובהתחילה צריך למחול לעצמו, ולאחר מכן הוא ממשיך מהילה כללית על הכל, וכל הקרוב קרוב קודם, על ענפי שרשיו, מצד הנשמה, ועל משפחתו, אהוביו, אומתו. דורו, עולמו, וכל העולמים. ובזה הוא יסוד עולם בדרגת עילאה, בדרגת של לשון הקודש, ולשון רכה תשבר גرم של חמור גرم דבר מלבך, ומתרגלת כל הטוב הגנו בכל, ובא לברכתם, אמרם, שאין דור שאין בו כמותו.

קנא. המוסר בקולו האלهي בא לתוך הנשמה מהכי כל עולמים כולם. ההויה היא בכללותה ללא שום חטא, החטא הוא מצוי רק בערך הפרטיהם. אצל הכלל הכלל מתאים להרמונייה נצחית, והמעשים שההרמונייה נצחית מתגלה על ידם הם הימים המעשים הטהורים, המשוללים מכל חטא, עוזן ופשע. וחיים ככל, שמעשים כאלה מהם מפעלים, וזה הוא הדבר שהנשמה דורשת, והוא משיגה אותם באור מקור חי כל החיים, אור מקור יפה.

אור אין סוף, שהוא אליו כל כך שוקה, קשורה ועורגת, באין קץ ותכלית, בתשובה עילאה, בחופש עליון, בעליות דדור, ובחרוזת קודש קדשים. מלאה חכמת עולמי עולמים.

קnb. כשהוון הקדשה האלוהית כשותగבר באדם, הרי הוא עורג רק אל הדביקות העליונה, בפועל, בדמיון, בציור, בשכל, ובכל רגש ופעימת חיים. אולם אנשי קודש, אין כל העולם יכול משיג כמה הם זרים לכל ענייני העולם הפעוטים, והם מושבים רק בהחשך האלקי ומעוף קדשו. השתפותם עם כל בני אדם היא רק חיצונית, והקשר האצילי שלהם במרומי הרוחניות העליוניות הוא פועל את הקישור הכללי של כל הדור אל הקודש והנשגב, וכל הגיגיהם, מחשבותיהם, דיבוריהם ושאיופথיהם אינם כי אם האור והטוב האלקי, שלמעלה מכל מחשبة המוגבלת ומוצמצת, שהוא אצל רוב בני אדם גם בערכיהם הקדושים שלהם. שמחתם היא עמוקה ופנימית מאד, היא מוצאה את ביטויו רק בקרובם פנימה, בהכרתם את היקר העליון, שהוא כל שאיפת החיים שלהם. כל החכמת, הקשרנות, התורות והדרישות היותר עדינות, אינם מגיעים לאותו הגובה והעוז שבקרב עמקי נשמתם, העורגת תמיד לאור אין סוף, ומתחדשת לאור שפעת בינה של הכרה עליונה, חדשים לבקרים.

קנד. תכונת הגוף היא מעוררת פעולה, והפעולה רגש, והרגש מתחשה. אלמלא ירד הגוף בנטיתו המוסרית, מצד הסיבות של חטא הקדום, היו הפעולות הללו הולכות ישר, ופולחן הטבע, הנובע מתכונת הגוף. היה עולה ישר למקום עבודה ד' קדושה. אבל הגוף ירד, תביועתו נעשו עמוקות, הרגשותיו מטומטמות, ובחיי החברה פעולתו והשפעתו צעומה מאד, ובחיי ההוויה הינו הסיג המפריד את האחדות הסגולית, אשר כל זה גורם, שדוקא אור מרומים מיישר הכל, והנשמה מוכרת למושול ולהשפייע. התגלות שמיימת מוכרת להשלים את הליקוי שהארץ נלקחה, לבך את אשר נארה האדמה. וצדיקים חכמי יסוד עולם, הינם מושפעים תמיד מזיו הנשמה, והם פוגעים בגוף והשפעותיו באמצעות השפעתו, לוקחים ממנה אם הדברים שלא נתעוותו, ומזניחים את המעוות, ואת הכל הם מעדרים ומטהרים. מכח בעלי רצון הללו, שאור ד' הוא כל בסיס חייהם, העולם כולו וכל הגות קדשו עומד, וכל ההוויה עליהם תלויה. הצדיק יסוד עולם.

קנד. המסתכלים הפנימיים אינם נפרעים כלל במהלך הגינויים מפני הסדר של ההסתכלות החיצונה, שאינה הולמת עם סדרם. הם יודעים שעולם ודאי הוא, והסתירות, שבאות מעולם אחר, אין תופסות מקום אצלם כלל. וברורה היא להם האמת לאמת, שככל הנסיבות אין אלא לפי תנאי השכל המצומצם, שאין לו ערך כלל עם האמת הגדולה בהחלטתה העצמית. ומהו ידיעה בהירה זו, ההולכת לפניהם הלווי ואור, כל מה שהם יותר מתכנסים בעולםם, המלא אור וחים, חי קודש ואור תורה אלהים חיים, הם נעשים יותר גיבורי אל.

קנה. מתוך הידע הפסיכולוגי המתגברת בלב, בא הכרת התפילה. וכל מה שהכרת התפילה מוארה יותר בהכרה השכלית, ככה היא יותר פועלת בכל ערכיה הרוחניים והמעשיים, והנטיתה של אמונה חכמים ההמנית הולכת היא ומתאמנת בחיים ובמציאות.

קנו. המחשבה על דבר האחדות של המציאות בכלל, מביאה למחשבה של אחדות הנשומות באופן פשוט, ומיד היא משפיעה על ידי תולדתה זו את השפעה יותר טובה, את האידיאל של השלום והאהבה הכללית, שכל המידות הטובות האישיות והחברותיות צומחות ממנה. אחדות הנשומות מביאה לידי הכרה את הרעיון של מציאות עובדים רוחניים. מתעלים בעילוי פנימי, שלא את עבודתם האפשרית להיות מוחשת מוקיר העולם, כי אם את השפעתם על הזיקוק הנשמתי, והארת החיים כולם, על ידי הויתם עצמאית. ובهم האוושר העליון נמצוא בקביעות, וגורל הטוב של כל אנשי המעשה מגיע להם לפי אותה המידה שם דבקים באנשי קדש הללו, שאור ד' חי ופועל בהירות גדולה ומילאה מארם בנשمتם. מעולם ידענו רוז זה, גודל תפוקדם של תלמידי חכמים בעולם, של צדיקים וערבים. ידענו מהכתב ומדבריו חז"ל במקומות רבים. אמן נשפל הדברandi הזה מסיבות שונות, מפגמים שבאו באותו הרואים לבוא לידי מידה זו על ידי המתדים אליהם, ומירידה כללית בעולם, מהתנוונות החיים על ידי הגלויות הרבות. באה החסידות המאוחרת, והשתדרלה לתקן עניין זה, להחזיר את הארץ החי של הצדיק ופעולתו הסגולית, שהוא רעיון מיסטי וחברתי ביחיד, שעוד צורך הרבה להשומת לב הצד החיובי והשלילי שבזה.

קן. הכנסת ישראל היא תמצית ההויה כולה, ובעולם הזה נשפעת תמצית זו באומה הישראלית ממש, בחמריותה ורוחניותה, בתולדתה ואמנונתה. וההיסטוריה הישראלית היא תמצית האידיאלי של ההיסטוריה הכללית, ואין לך תנועה בעולם, בכל העמים כולם. שלא תמצא דוגמתה בישראל. ואמנונתה היא התמצית המسلطת מכל האמונה, והמקור המשפיע את הטוב והאידיאליות לאמנונות כולם, וממילא הכח המברך את כל המושגים האמוניים, עד שיבאים למדרגת שפה ברורה לקרוא כולם בשם ד'. וגואלך קדוש ישראל אלהי כל הארץ יקרא.

קנת. המסתכלים הפנימיים רואים הם בחוש, שאי אפשר להם לעזוב את הלימודים הרזים, בין בעת שדעתם בהירה. והאור השכללי מתנווץ במילואו וטובו עליהם, בין כשם נתונים במצב של ירידה, והענינים הרוחניים עומדים אצלם מעורפלים. הם אין בידם לעשות אחרת כי אם להחזיק במעוזם, ועם כל חוכתם לעסוק בצדדי התורה הגליים, ההגות האליה העילונה מוכrichtה היא למלא תמיד את תפוקדה אצלם, ויחד עם זה יבואו לעסוק בתורה לשמה, ויתעלו ויתרוממו על ידה, נשמתם תחלב, ורוחם יהיה בקרבתם בכל מלא אורו, והשפעתם הסגולית על העולם והחיים תוסיף עוז.

קנט. כשהאדם חפץ ללמידה, ואין רוחו מתיישבת בקרבו בכל עניין שמתחיל ללמידה, ונדמה לו אז שהוא צורך לאחיזו בעניין אחר, זה בא מחמת רוב שפעת המחשבה, שהיא חפיצה דוקא לכלול את הכל, ואני רוצה להתאחדות של איזה דבר מוגבל. ואף על פי שהכרה הוא לנצח גם את החסרונו הזה, שהוא בא מתוך יתרון, מכל מקום אי אפשר להתנהג עם הדרכה לניצחון זה, כעם הדרכה לניצחון של חסרונו הבא מתוך שפלות, כי סוף כל סוף צריכים לדעתuai אפשר לעkor מתוך הנשמה את הנטייה של גדולה והרחבה רוחנית שכבר זכתה לה.

קס. מרגישים הם בעלי ההשכלות העילונה את החירות העילונה. ואינם יכולים להיות משועבדים בשום שעבוד, שכל שעבוד הוא שעבוד שלבשר ודם. גם קיבלת על מלכות שמים הרגילה בין בני אדם, שעבוד של

בשר ודם היא. מפני שלכלות שמים עצמה ירדה מכבודה, ונצטמזה על ידי ההחשה שהחשיך בשר ודם את אורה. וshaftet החריות המוחלטה היא התשובה העליונה, ודוקא ממרום עוזה היא מיישבת ובונה את כל העולמות הנמנוכים ממנה בהוד עליון, ומשיבה למקום את כל המידות והתכוונות של תום וירושר, של תורה ומוץוה, שם הולכים ומתעלים, עלולים במדרגת החריות העליונה, שמתעטרת בבינה של מעלה.

קסא. מרגינשים אנו את האילמות הרוחנית. הווי, כמה יש לנו לדבר, כמה גדולה היא מידת האור של הצדקה והחכמה שאנו מוארים בה בתחום נשמתנו, אבל איך נגלה זה, איך נבואר, איך נהגה, איך נבליט גם קצה קצחו של זיו עליון זה, על זה סגורים השערים לפנינו. בתפילה אנו מקדימים, בתחן אנו דופקים, ברינה ושבח אנו נונתנים קול, ונושאים مثل והיגיון. שוקדים אנו על הדלותות, אולי ייפתחו כמלוא סדק של מהט סדקית לפנינו, וכל פיותנו יימלאו שטפי דיבורים, וכל לשונותינו ייעשו כנהלים זורמים נהרי נחלים דבש וחמאה.

קסב. מחשבה של גודל למציאות, כיוון שהיא עולה על הרעיון אי אפשר שתתבטל, היא מוכרתת להתקיים, והיא אמיתת כח ללחום על קיומה, כל הפוגע בה את נפשו הוא חובל. ואם המון רעינוות עומדים נגדה, מוכרים הם להשלים עימה, הם ישבו אליה והיא אליהם לא תשוב, הכל עולה ולא יורד, הכל מתעלה ומ�ퟘח ולא מתדלדול והולך אחורהנית. ביחסו ניכר תוכן הגודל ברעיוןנות של חסד, שכל מה שהחסד הוא יותר מופלא, יותר נשגב, יותר מבהיק ומתחמייה כל נשמה הכל הוא גילוי של אמת יותר גדולה, של גבורה של מעלה יותר רוממה ונישאה. חסד מידת עולמים היא, יומה דארהם יומם, יומה דازיל בכללו יומין,ומי שנשנתו מוארה מאור החסד, לא יוכל בשום אופן לעזוב את מידתו, שהיא כוללת הכל, עולמי עד וכל אשר בהם, שהם מתחדים בעולם גדול אחד, עולם חסד יבנה, ותמיד יעמוד על עמדו, תמיד מידת ימין אמת היא, לאחוב להצדיק את הבריות, ולשנוא לחייבם. ומידת חסדים עליונים זו, היא היא המעדת את הכל, והכופה את הכל להיכנע מהדר גאונת, להתבטל מפני גודל טוביה ועצמת רחמייה שאין להם תכליות, שאר חי כל החיים זורם בהם בכל עוז והדרת תפארת נצח.

קסג. כל הנפילות הצדיקים העליוניים נופלים מכבודם, ממעמדם. מבריאותם ומרוחניותם העליונה. באוט רק מפני שהם עוזבים כמעט تماما את תוקף מידת החסד העליונה שלהם, ומזדהמים על ידי זה בזוחמת העולם המלא גבורות קשות וקטיגוריות. תחת שעלייהם, שהם יסודי עולם, תמיד למתוך את כל המרידות, ולהאיר את כל המחשכים.

קסד. גאותן של ישראל היא אור החסד העליון שלהם, שהם תמיד דבקים בו מראש צורים, מברכת אברהם. ותחת שרשעים אינם יכולים לקלוט אור גדול זה, ובב' יחזקון גיאות ד', מסוגלים ישראל לאורה עליונה זו, ומסగלים לה את כל העולם כולו.

קסה. החריות העליונה קשורה בהארתה עם החסד העליון, ואינם שורין בעולם כי אם בטהרתו המידות היותר עליונה. וטהרה זו מבערת כל קנאה מן הלב, דוגמת לעתיד לבוא, שתתקיים ברוכת נתתי לכם לב בשור. בוסר

בחלקו של חבירו. ועל ידי זה שאינו נגוע במידת הקנהה, מרוצה הוא בעצמיותו, ואני זו ממידתו הפנימית, ואני מקנה לא את החיצונית של חבירו ולא את פנמיותו, ומתוך כך עצמיותו קיימת, ואין עצמותיו מركיבות, כי מי שאינו בו קנהה אין בו רקב עצמה.

קסו. החכמה שמתربה מתוך קנאת סופרים, כיוון שבאה מתוך קנאה סופה להירקב, וכל ריקבון יש בו סרחון, וזאת היא חכמת סופרים שתשרה בעקבות דמיוחא. ועל ידי סרחון זה תתקבע צורתה הקודמת, ויוחל להיות מאיר אור הנשמה של החכמה העליונה, העליונה מכל קנאה. שהיא למעלה מהחכמה סופרים. היא החכמה שתצא לאור על ידי שיר חדש, ושם חדש אשר פי' יקבעו, ויהי כוית הodo, וריח לו לבנון.

קסז. כאשר אפשר להשיג ולהתדבק בדברים קטנים, מפני ההשגות והדבוקות של הדברים הגדולים, אין להתבהל כלל, ואין לאחزو את האמצעי של נפילה וירידה, כי אם להוציא עלייה ובהירות, עד שמתוך העליה המזוככת יתבלטו האותיות כולם, הגדלותם עם הקטנות.

קסח. המניעות מאיזה ציור של שקידת התורה. שבאות מחמת טהרת הנשמה וגאגועיה לצורמים רוחניים עליונים, אין זה בכלל ביטול ומניעה של תורה, כי אם דרגה עילאה לעלות על ידה לשקידתה של תורה העליונה. כמידת רבנן בן זכאי, שלא מצאו אדם יושב ודומם, אלא יושב ושונה, אף על פי שהיא עוסקת בדבר גדול, שהוא מעשה מרכבה, שהדומיה בה הוא דבר של הכרה, מכל מקום השקידה הנובעת עמוק הידיעה ובירורה היא מתגברת על כל.

קסט. לא בכל עת ראי האדם להופעות רוחניות עליונות, והעתים הרבות שאין בהן האריה עליונה, הן הן הראות לחיות מקודשות ללימודים הנגלים בגוף תורה, ולעבודה מעשית. אבל כיוון שאור הנשמה מתפרק, מיד צרכים ליתן לו את חופשו, שילך ויתרחב, יציר, יdma, ישכיל וישיג. ישאף וישתוק האדם לגביה גביהם, למקורו שרצו, לחיה נשמו, לאור חי נשמת כל העולמים, לאור אל עליון, לטובו והדרו.

קסע. הידיעה עמוק האמונה, המתעללה תמיד בהופעת האורה האלוהית. היא המביאה את העונה לעולם. האדם מתבטל מפני השלים עליונה שאין לה קץ. אמן כדי שיولد איזה יחש לב לחש את הביטול הזה עד כדי עדנה לבב פנימית, צרכים לחינוך של מוסר וטהרה, לזכוך מידות ותיאורן ההגון. אז העונה מתחילה להופיע, ועימה יחד גאות קודש מתנוסת, הגואה הטהורה, המתפארת בהניצוץ האלקי שבתוכיותו, שאין קץ לערכו. הריחוק מהאור האלקי הוא מביא לגואה מגונה, האדם מגיס את רוחו בהסתכלות על כל יתרון שמרגישי בקרבו, אינו מתבטל מפני כל הוד נורא, שאיננו מרגישי ורוחוק הוא מכלiotיו. ומתוך שגדולה של שלימות אין סופית אינה מוחשת בנשמה, כל הגדלות המוגבלות איןן תופסות מקום לההבטל לעומתן. והאהבה העצמית, המתחרבת לרוח הגסה, הולכת היא ועובדת את דרכה. ולעומתה מין ביטול עצמי, המביא תוצאות מחפיריות, הולך ונכנס בלב, הרי הכל בטל, הכל אין לו ערך, ואיזה ערך יש להעוצימות הפרטית, על כל הנסיבות

והמעלות. אمنם, הענווה והגאוות הבאות מיסוד ההתגלות האליהית בנשמה, שתיהן מאירות את דרך החיים, ואוֹתן הميدות עצמן שנולדות משכחת ד', מגבירות את החושך, דרך ורשיים כאפילה.

קעא. יש מגמה אחת לתורה לעורר את הצד הרוחני העליון שבאדם, שהיא עוסקת במושכלות קדושות, ויהיה סר משיקוע בהמי גופני שמדלדל את כח עצמיותו. ומצד המגמה השילילת של הסרה מרע כל ענייני תורה שווים הם. אמן מצד ההתגלות העצמית של האורה האליהית שמורה את הנשמה. יש הבדל גדול בין דבר גדול לדבר קטן.

קעב. האנשים הגדולים באמת הם מצויים בקרובם ניגוד פנימי לה תלמידות, כי הכל חי בקרובם ומפנה מרוחם, והם מוכרים להיות תמיד מעמיקים ברוחם הפנימי, והצד הלימודי הוא אצלם רק עוזר וטפל, והדבר העיקרי בהשלמתם הוא תורה דידחו, ובתוורתו יהגה יומם ולילה. לפעמים אין האדם מכיר את ערכו, ופונה אחריו לתורה דיליה, וחפץ להיות דוקא מלומד, מצד איזה הרجل או סברא מלומדת, כדorous וקבל שכר. אז מתחילה עתקה היידיה להחשיך את עולם של גدولים חלשים הללו.

קעג. מגמתה של חכמת הרזים לכל מהלכה, היא פיתוח כח הנשמה עד כדי עמידה על כחה הפנימי, לשאוב ממקורה, בלי שום הצרכות של התלמידות אמצעית. והופעה זו מביאה את כל הוויה כולה להכיר את עצמה. ומתוך ההכרה העצמית הפנימית נמשך שפע החיים, באיחוד השכל והרצון, באין הפסקה של גבולים ושל פרטיהם.

קעד. כל מה שנכנס בנשמה אחת מהשפעת חברתה, אף על פי שימושיל לה הדבר מאיזה צד, סופו כל סוף הוא מקנה לה איזו ידיעה, או איזו הרגשה טובה ומוועילה לפעמים, הוא עם זה מזיך לה גם כן, במא שהו מערב יסוד זר במוחותה. ואין העולם משללים כי אם במעמד של שלילת ההשפעה הזורה, ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר דעו את ד', כי ככלים ידעו אותו למקטנים ועד גדולים. המהלך השולל את ההשפעות הזרות לגבי כל פרט, אף על פי שנראהו בצורה הורסת, הוא הסתיירה המביאה לידי הבניין היותר קיים וייתר משוכלל, והוא המבוֹא היחידי לחיה עולם הבא, שכל אחד ואחד עושה לו הקב"ה עדין בפני עצמו, עדנן לא נאמר אלא עדנן. ההכרה הכללית באומה להישמר מהשפעות זרות היא יסוד התחייה, והיא חודרת בתור תסיסה פרטית, מחוללת הריסות, עושה מהפכות, ובונה עולמות חדשים, קיימים ובהירים.

קעה. כל מחשبة שהאדם קונה אותה בבירור, הרי היא מחייבת אותו ומעודדתו, וכל רושם של מחשبة שאינו מבורר, הרי הוא מדכא את הרוח. כל השיעך לאדם, לפי ערך רוחניתו, מוכrho הוא לפי זה להיות תמיד הולך ומשתדל בהתברורותו, כדי שייהיה עומד בשלימות צורתו הרוחנית, ולא יהיה צריך להיות מדווכא בדיכאון רוחני במצב העצמיות היותר חשובה שלו, שהוא המצב המחשבי. מובן מזה, שהשאייפה המרוממת את הכל אי אפשר להיות אחרת כי אם לאשתבא בגופא דמלכא, שהיא עריגת הדיביקות העליונה, שאינה משארת אחרת שום דבר חזץ. כי עימך מקור חיים, באורך נראה אור.

קען. עיקר השמיעה בקול ד' הוא מה שמקשיים את כל התהלהכה של דרכי החיים לכל פרטיהם, אל הקיבוצים הכלליים לפי הבדלים, ולכל יחיד לפי ערכו, מتوزח החכמה הכללית העליונה, הchia ומחיה את כל ההוויה. וכל מה שהפרטים נובעים מtower החמים הרוחניים הכוללים, שהיא חכמת נשמה אל בעולם, בצורה יותר ברורה, האדם שומע ומאזין יותר בbijouter את קול ד' הדובר אליו, מורהו ומצוותו ממש. אני ד' אלהיך מלמדך להועיל, מדיריך בדרך תלך.

קען. משיח יפרש תורה משה, בזה שיתגלה החיזיון בעולם איך יונקים כל העמים והמלגות האנושיות את לשד חיים הרוחניים מהמקור היסודי האחד, ומכל מקום יתאים התוכן לרוח כל אומה ואומה על פי תולדותיה, וכל עניינה המיוחדדים, המזוגיים והאקלימיים, ובכל פרטי השינויים האיקונומיים והתכוננות הנפשיות לכל שינוייהן, עד שהעשור של הפירות לא יהיה חסר אומה. והכל יהיה מתאגד ויונק ממקור אחד, בידידות עליונה וביחסון פנימי איתן. ד' יתן אומר המبشرות צבא רב, כל דבר ודיבור שיצא מפי הגבורה נחלק לשבעים לשונות. וההתישבות המוחלטה של האיחוד הרוחני של כל העולם האנושי, בצורה המקימית את כל הטוב של החופש הפרטיא, האישי והקיבוצי. היא התחלת למאה שהוא יותר נعلاה ונשבג, להרעיון הגדול הנובע מגילוי האחדות העשירה של כל ההוויה כולה, בכל זיהה, חינה ויופיה, ובכל מתקה ועינוגה, וכל הود רעננותה ורעם גבורתה, בשפעת חסדה ועליצות שלותה העליונה.

קען. כל ההוויה כלולה היא בנקודת אחת. כל הגדל המצוי לנו, כל הריבוי וכל העושר, כל הריחוק וכל הפלגה, הכל הוא ערכי לעומת מידת הקוטן החלקית הקטנטנה שלנו, השוריה בציור הבוסרי שלנו. למופלג נחוץ, אם נאמר שהאחדות של ההוויה היא מענית אותנו יותר מכל דבר, מפני שאנו חושבים שהענינים השבוריים והקטנים הם יותר מתאימים לנו. אבל זהה טעות נוראה בערכנו. אין לנו דבר מקביל כי אם האחדות, הגדל, הרוחב, הגובה, העומק, העליונות. התනוצות, ההתחדשות, הפוריות, הזרימות, התעדודות חי השרה וההכרה, ברקים תדריים, ומארות מתחדים לרוגעים, וכל אלה בכל גדים אינם באמת כי אם נקודת זורתה אחת, נקודת ההוויה, נתף של ניצוץ אלهي. והערכים המשווים שלנו, אינם כלל ערכים יצוניים, כי אם פנימיים, עצמותיים. והעצמות הלא היא הגדל האלמי, השיגוב הבלתי סופי, למעלה מכל גדרי כמות ואיכות, ולגביו ערך ערכים של אין ערוך זה, שהוא מדידת האמת, הכל הוא רק נקודת זираה אחת, שאפשר כלל לציר את אי איחודה. הכל הוא רק דוגמתו אחד לעומת אור אין סוף. וזאת ההשערה היא המקבת אותנו יותר אל בהירות האמת. מכל מיני ההזיות שעלה דבר פירודים וריחוקים, וועלמות שונות, זמנים מופלים, תקופות ודורות. וסיבובי יצירות. הוא על קטנות נשמה זאת, המתפלאת ומשתוממת על מה שהוא כל כך ראוי להיות, על מה שהוא כל כך מסודר, וככינול טבעי, שאלםלא הפעוטיות המלווה את הגאות הגסה של אמרת הטבע וחכמתה, היה אפשר לומר ביטוי זה ביותר מנוחת לבב, ביותר מילוי נשמה.

קעט. כל חלק גלוי שאינו מוכר כראוי, בין מן התורה, בין מן העולם, עומד הוא כמו מסך מבדי שמסתיר את האור הנשגב של החלק החבוי והנסתר, שאינו מושג כי אם בצפיפות פנימית בהירה. ובחוק זה נועצה היא החובה של השקידה התדרית להרבות תורה וחכמה. בתור יוצא מן הכלל, יש שאיזה סדק מתחווה בכתלי המערה

הסותמת את האורה העליונה, והאור החבוי מתנווץ פתאום, שלא על פי הדורך המודרג של הידענות הגלויות. ניסים כאלה צריכים לקבל בשמחה, אבל אין סומכין על הנס, והסדר ההיסטורי הוא לבוא מן הנגדי אל הנסתור, מהפרטים אל הכלל.

קפ. אי אפשר לחיות ללא השפעת אמונה של קדושה. מחשבת האדם כל כך צרה היא כדי לבאר על ידה את עומק היש, שככל כך הוא קשור אליו בכל מהותתו, עד שצורך עוזר על היחס של החלק המצער, של אני שלו, אל הכלול ואל מקור הכלל, מכחות היותר עליוניים. ואלה הנסיבות מתנויצים על ידי הופעת הקודש שעל ידי הצינור הטהור של הקדושה, של עליית השמים, של התגלות האלהות בעולם ובחיים, במדוע וברגע, ביצירה ובתולדה. והחיים טעוניים חקיקת חוקים. החוקים הולכים ונפעלים מכל ההוויה, מאוצר הכלל, הולכים דרך כל שלבי היצירה, באים עד לידי הקיבוץ, עד להלאם, פועלם בעמקם לפי הערך שיש לכל קיבוץ בהכנותו. עד שבאה הרושם להחטיביות המיוונית של הכנסת ישראל, שהיא יצירה מפליאה, רבת ההרכבה ואיתנית ההתאחדות, ולה תורה חיים, ממלאה את כל הסביבה, מקפת וחודרת, מחייה ומקיימת, בפירוט מיוחד, שדוגמא לה אין למצוא. אבל השוואה עם ניכיון של חילופי הערכיהם אנו מוצאים תמיד באין הרף. וייתר ממה שאפשר לכל יחיד וכל עם לעקוור מתוכיותו את כל אשיות חייו, אי אפשר לעקוור מכנסת ישראל את נשמה נשמה, את קישורה האلهי, את זיו העליון של הופעת עולמה, ועולםם כולם, הקשורים באחדותה המופלגת ובריבויו הנادر.

קפא. השכל הישר הוא יסוד הכל. הרגשת הטוב והאמת בבינה פנימית, בלתי מתועות על ידי שום נתיחה בעולם, היא נתיב האורה המוביילה את הכלל ואת הפרט לאושר עולמים, ולאושר זמני המתאים לאושר הנצח.

קפא. להפנות את הלבבות ולהעסיק את המוחות במחשבות נאצלות, שמקורן ברזי תורה, נעשה בדרך האחרון הכרח גמור לקיום היהדות. וירידה זו עצמה, שהביאה את הכרח ההשתמשות באמצעות נשבג זה, היא היא העליה.

קפא. צריכים להפריד את הגבורות זו מזו, על ידי מה שמצוירים בעמקי הנשמה שאינו פגם אחד הקשור ליתר חלקי החיים. באופן שעבירה לא תוכל לגרור עבריה. וכמו שבנפש, על ידי זה אין חלק רע אחד הקשור לחבריו, פועל הדבר ככה בעולם, ומהכנס החלק הטוב ביחיד, ומנצח את הרע לגמרי. הצדיקים הגדולים, שהרגשת המוסר שלהם היא עמוקה מאד, מוכראים להחזיק במידה זו, העושה פיזור לרשעים, שכינוס בא על ידי זה לצדיקים.

קפא. כשחובשים על דבר האלהות, לפעמים הולכת היא המחשבה בצורה שלולת את העולם, כלומר שהציבור האلهי בגודלו, בעוזו, בקדשו, ביופיו, בגבורהו, באין סופיותו, מאנס את ההוויה כולה. וכולא כלל חשבין, לאין דומין. זאת היא המחשבה הבאה מתוך הגבורה, והמתלבשת במידתה. ויש עוד ציור יותר מבוסם, שהמחשבה האלהית משלמת היא את העולם, היא נותנת לההוויה כולה את ערכה הנכון. מצד מחשבה שמקור חסד כזאת, הולכת אהבתה העולם וכל הבריות וمتגברת, בכל המילואאה אהבה האלהית, והמחשבה הצלולה

בענין האلهי, מתחמלה ותופות יותר מקום בעולם. בזה החושב לא נפרש מן העולם, אלא מעלה את העולם אל העדן העליון, העדנה והרוממות האלוהית.

קפה. התבוננות פשוטה היא שיותר גליו הוא ערך היחש שיש להעולם אל האלהות מצד הרוחניות שבו, שהם כחות הרצון והכרה שבஹי, ממה שהוא גליו מצד החומריות, שהם כחות הפעלים המינניים. וכמו שהדבר גליו בעולם, כך הוא עוד יותר גליו באדם. ולפי זה, היחש העליון שיש למחשבתו של האדם עם האלהות הוא יותר גליו, והוא הדין לרצונו ולכל נתיותו הנפשיומ, ומtower היחש הגלי מתברר היחש המסתור. וזהו היסוד להערכים הגדולים של האהבה, היראה, הביטחון, האמונה, הדביבות, הידיעה, הקנאה, התשובה, העונג, השמחה, הגעגועים לאלהים, והתגלותם המעשית בכל המידות ובכל המעשים, בכל התורה ובכל המצוות, בכל ארחות החיים וכל גילויוascal, הרגש והדמיון, בכל תפילה ושירה, בכל חפץ וشاءפה. אשרי אדם עוז לו בר מסילות לבבם.

קפו. יש לפעים שאפשר לעסוק בתורה. ולא בשום פעולה ומצוה, ושום עסוק עולמי, מפני שמתגבר הרצון להיות קשור בציור העליון של נעימת אור אין סוף. וצריכים אז ללכת בהדרגה, שלא להיפרד מהתשואה הקדושה הזאת, שהיא יסוד הכל, וההשכלה יותר עליונה, המחייבת את כל התרבות והאנושות, וכל גוני העולמים השונים שבஹי כולה, אלא לתקן את האור הגדול על ידי תיקוני כלים, והמשכת רצונות בתור קווים ונקודות. שהם יהיו מתאימים להגינוי תורה ודרך מצוות וארחות חיים בעולם, בכל ההליכות של דרך ארץ, ובזה מיישבים את העולם בישוב עליון של קודש.

קפא. חכמת האמת מלמדת אותנו את האחדות העולמית, את הצד של השינוי שיש למצוא בהויה כולה, עד למעלה למעלה, לדימוי הצורה ליוצרה, ואיך ללכת בדרך אורה זו בלי מכשול. הגשמיות והרוחניות, הציר והשלל, השפל והנישא, איך הם כולם תואמים, מתחדים ומוקשים. ועל כולם את הערך של הופעת החיים שלנו ביקום, ביצירה כולה, רוח האדם בעילויו, על ידי הכרה צלולה והתנסאות רצון מטויה וגמר, המתנסה לבוא עד לידי השלטה רצונו על ההויה, מפני עוזו וחשיבותו של הראשון. זאת היא המגמה של הדיבוקות האלוהית הבחירה, העולה ממעל לכל המדעים המוגבלים, שרוח האדם המעורפל רואה אך בהם את עולמו הרוחני.

קפה. להעלות דברים בטלים אי אפשר כי אם על ידי גילי רזי תורה, וכשגילוי האור של סתרי עליון בא בשפע, מתעלים כל הדברים יותר שלפים, ומתראת בהם האור הצפון במקומות. ועל כן בעקבות דמשיחא חכמת סופרים תסrah, ומתרבים דברים בטלים רבים בצורה של ספרות, של קיבוץ, ועל ידי התגלות אורו של משיח יהפכו כולם לקדושה. והיה פריו למאכל ועלהו לתרופה.

קפט. צדיקים עליונים, מיתוק הקדושה שבנשماتם הוא למעלה מכל גilio של תורה ועובדת, שנשماتם היא גilio התורה והעבודה בזוהר יותר עליון. ועל כן לעולם צריך שייהו בשלווה גדולה, בכח גופם, בכבודם, בכל

צרכיהם, ולא יהיו תשים ולואים, ולא ייעצבו כלל, כי אם תמיד יהיו מלאים חיל ושמחה, ואור החיים שבעצמיותם הוא מבסם את העולם ואת הנשמות כולם.

קצ. מתוך קטעו אמונה נדמה, שכל מה שבני אדם מודרים לחזק את מעמדם, להילחם נגד הרעות המתרגשות בעולם, לרכוש להם מדע, גבורה, יופי, סדר, שכל אלה הינם דברים היוצאים מחוץ לתוכן האلهי שבעולם. ומתוך כך עין צורה צופה מתוך כמה אנשים, שלפי דעתם עומדים הם על הבסיס האلهי, על כל התקדמות עולמית, שונים את התרבות, את המדעים, את התחרבות המדיניות, בישראל ובשארם. אבל כל זה טעות גדולה היא, וחסרה אמונה. הדעה הטהורה רואה היא את ההופעה האלהית בכל תיקון חיים, ייחידי וציבורי, רוחני וגשמי. היא מודדת את העניים רק במידת התועלת שהם מבאים, או הקלקול שהם מקללים, ובמידה זו לעולם לא תהיה תנוצה חיית כולה, כשהיא עוסקת לבורא איזה דבר, בין גשמי בין רוחני. יכול הדבר שייהי בה מגרעות, אבל בכללותה, הכל הוא מכלל הייצרה האלהית הולכת ופועלת. לא תזהו בראה לשבת יצירה.

קצא. ישם תיקוני עולם כאלה, שאי אפשר להם שייעשו על ידי צדיקים, כי אם על ידי רשעים ואנשים פגומים בדיונות ומעשים. אמנם על ידי תשובה מהאהבה, והתאמצות גדולה להרבות קדושה בעולם, בתפילה צדיקים ישרה. זוכים שגם צדיקים יכולים להשתתף באלו תיקונים, שעל פי הסדר הנהוג אינם רגילים לצאת כי אם מידי רשעים ואנשים רחוקים מהקדושה. תיקונים הללו כוללים תיקונים חברתיים, כמו מכשורי עבודה אדמה, מלחמות, שישנן מהן שהן דרשות הרבה לעולם. המצוות מעשיות, וישמן מהם תיקונים רוחניים של כמה חכਮות מעשיות ושכליות, שהנשמה המוטרת בחסידות ובהתנסאות נשפלה קדושה אינה יכולה לחדור לפרטיהם הללו. רק על ידי עלייה גדולה של המהלך הרוחני אפשר לזכות לברכה עליונה זו, של כיבוש כל תיקוני עולם על ידי צדיקים ואנשי קודש.

קצב. כשכח המדהה בריא בקדושתו. מרגישים במציאות האור האלהי בנשמה ובעולם. ועל יסוד ההרגשה הזאת באה אחר כך ההשגה התורית, ומארה באור חיים גדול מאד. והמעשים הטובים והמידות הטובות מוסיפים מציאות חיים באור הדמיון הנשגב זהה. ורוח הקודש מתחילה להופיע בעולם בהוד והדר, לרווח גוי, ולהחיות רוח שפלים.

קצג. כשהצדיקים מאמינים בעצמם. בכוחם הגדול ובקדושת נשמתם העליונה, הם מוסיפים דביבות אליה בציורים בהירים, וממשיכים על ידי זה לעולם שפעת חיים של קדש, של עונג ונחת. וסגולת רפואי, אריכות ימים, ברכות שדים ורחים, ואור תשובה ושמחה מצוה מתרבים בעולם.

קצד. כשהמרגנישים איזו פחיתה של מידת רעה בפנימיות הלב, אין לאסור מיד המלחמה לעקור את התוכנה של המידה, כי אולי ת策רך תוכנה זו במקום אחר לטובה. גם אין להחליט על פי הסקירה הראשונה שהמידה הנדרנית לדעה היא רעה. אלא כיון שלפי הסקירה הישירה הרי התוכנה מוכחת לרעה, צריכים לכובשה, להעלימה, לכטוט עליה בתורה ובמעשים טובים. תחת המכסה העתיק הזה, הרי היא מתפתחת באופן טוב, והוא

مزדככת ומסתננת, ובמה שזמנן תופיע באור בהיר של מידת עליונה טובה. ובדרכ הליימוד והחינוך העצמי, המצויר להשכלה גבולה במושגים הרוחניים, יתבאוו כמה דרכי עצות, אין להשאיר הכהות הנפשיים ודרכי התפעולוותיהם במצבם הבריא, ולהעלותם במעלה הקודש.

קצת. סימן טוב לתשובה מעולה קורת רוח פנימית, והארת השכל בהשגת עליונות. בהירות הציגו ועוזו הקודש של טהרת כח המדמה. המלביש את ההבנה העליונה, הכוללת כל ארחות החיים כולם.

קצת. הטבע העולמי וכל יציר פרטי, ההסתוריה האנושית וכל איש יחידי ומעשי, צריכים להיות מסוקרים בסקריה אחת, כתוכן אחד בעל פרקים שונים, ואז ממהרת האורה של הדעה המביאה לידי תשובה לבוא.

קצת. המשכילים הגדולים צריכים לשאוב את אור הקודש שלהם מרומי השכל. לא מהחפלוות הנפש, ולא מלהבת הדמיון, ולא מפשטויות האמונה בלבד, כי אם מכל האור של כל אלה בשורש שרשו, המואר במקור ההשכלה היותר טהורה, בזיו הנשמה.

קצת. שיטת המחשבה בצייר המזוקך של השילחה הגדולה, הדרישה להכנת הדביבות באור אין סוף, מזככת את כל כחות החיים, ומעלה אותם מכל שפלות, ומעלה גם כן את כל השיכים להמייחד, החשוב את המחשבה הגדולה הזאת בכל עומק גודל רוחו ונשמו, בעלייה רוחנית בהירה. והתפילה המתיסדת על יסוד צימאון עליון זה, היא ספוגה כולה ברוח הקודש בהירה, וקולעת את מטרתה קשת וחיצים ביד גיבור. בחורי ובקשתי, בצלותי ובעבודתי.

קצת. העונה היא חותם הטוב. אהבת העונה עמוק לב, היא לבוש הטוב מבחינה אחת, ומבחינה שנייה היא עטרת הטוב ונזרו העליון. החשבון הצלול שתכונות הגיאות היא מאוסה, שכל בעל נפש מכובדת כל דהו יתרחק מהתגאל בה, וזה חשבונו של עולם, המרומם את האדם הרמה רוחנית פנימית, ומכשירו לאור תורה וחכמת אליהם.

ר. כל תשוקות שבועלים, כל קנאות סופרים שבועלים, וכל חמודות של תורה וחכמה שבועלים, לא ייזעו את הצדיק העליון מיסוד הדביבות האלהית הקבועה, שהיא הצלחת חייו, ואור העולם כולו, ומקור חייו כל. מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונחרות לא ישטפה.

רא. הפשטות של אהבת ד', ותעונג הקודש שבה, כוללים בקרובם את כל אור העולמים, את כל חמודות החיים הגשמיים והרוחניים, וכל העינוגים שבועלים הינם כוללים בסיסו עונג זה בתמצית הקדשה והטהרה. עד שהעונג העליון שבמסירות נפש הוא רק ניצוץ קטן של אור מופלא זה, ודוקא באהבה בתענוגים, הממתתקת בעומק מתקה יסוריبشر נוראים, כמסרקות של ברזל בגופניות, ויסורי גיהנום בروحניות, על ידי העברה של

צדיקים ב עמוקיו, היא מכילה קצת התגלות של עומק או רענן זה, שמהפך ברוב כהו את כל המרירות למתיקות מוחלטת. ומילא מתעללה ציור זה, החי בלב קדושי הדורות, למורים החיים, ועל ידי התערבותם בח חיים בזרמי הנשמות הרבות, מהפכים את כל החטאיהם, העוננות והפשעים וכל קטיגורייהם, לזכויות ואורות ניעים, בנועם ד' של תשובה עלאה.

רב. התרחקות ארצה של צדיקים מציר הדמיון הקדוש בענייני אלוהות, מוסיפה להם עווז ואומץ של קדושה. ואם ההתרחקות הזאת גרמה הוספה ידיעה בענייני חול, מתחפכת ידיעה זו לתוכן קודש מבריק. ומכל מקום אי אפשר לעשות כן לתחילת, והרי הדבר עומד במדרגה של מצות שכחה, שהסיד מקריב אליה קרבן הودאה.

רג. נראה של שיטתה היא מה שמתאפיאים מהמשלים הגשיים שברזי תורה. הלא יודעים אנו ברור שככל אלה אינם פוגמים מאומה את היסוד המאייר של טהרת אמונה אל אחד ברוך הוא, אלא הם מוסיפים לנו או רוחניות להבנה, וכשרוון הסתגלות לאורה האלהית. ואנו אין לנו כי אם לשנן, ללמד, להכין את התוכנה הגופנית והרוחנית באופן המתאים להוספה קבועה של אור עליון זה, המafkaה בכל עת ורגע מעינות טהורם ממוקור שרשו. וכפי רוב הבינה, ועומק מסירות הנפש אל הדביבות האלהית, האהבה המלאה משתפכת מגנזי היראה, לחיש את חי הרוח בצורה של בריה חדשה בכל יום תמיד.

רד. יגדל רוח האדם, יסקור את החומר והרוח בסקירה גדולה אחת, המוות יאביד לגמרי את ערכו, ייכחד מן המציאות, מתוך הכרה בהירה וידיעה בטוחה. החיים יתפשלטו על הכל. הטבע הרוחני והטבע החמרי, הטבע ונשמה הטבע, הטבע ולמעלה מן הטבע, הכל יעשה אגדה אחת. החפש האיש, בהיותו מבוטא במהלך עילויו למקורו, התפילה, זהו הגילוי האיתן של גודל הרוח, התוכן התופס מקום היותר חשוב בעולם משוכל, מה שהוא נכבד כל כך מתוך נטייה אינטינקטיבית, ייכבד הרבה יותר בהכרה של מדע צלול. כדי לבוא למרומי כל מגמה בפועל, בעולם הגדול הכללי ובעולם האיש, יחד עם כל הדריכים מanshipי השכלול שהחולל המדע, החוש והרגש, הגאונות האמנותית והגבורה הממלחתית, תבוא התפילה. מה שנודע רק לייחדי סגולה יודע לכל, וטורח הרצון וחושנו, בנטוחו בעוזו לסוד אלוה, זה יהיה ראש מגדלי התרבות העתידה, שתתנוסס בתפארה מיד עם עולם, בשבייל העולם כולו. כי ביתי בית תפילה ייקרא לכל העמים.

רה. סגולת הדיבור מתגללה בעולם אחרי התגלות סגולת הרצון והמחשבה. הערך של דבר פשוט, שברכה היא ברכה, וקללה היא קללה, ושאומר הגוזר צרייך להיות קם, זאת היא חטיבת התגלות כח היצירה העליונה שבروح האדם בכל מילואו. מובן שהשקר המילולי וכל דברים בטלים ישחו מן העולם, ושפפת אמת תיקון לעד.

רו. הרוצה לשמר מנוחת נפשו, ייזהר מכל דבר הנראה כגסות הרוח. וכשיתברור לו בבירור גמור שטעם גסות הרוח ההדיאוטית כבר פג ממנו, ונכנסה בו רוח טהרה של ענווה, רק אז לפעמים יכול להתייר לעצמו, אחרי זיכוך גדול. להביע דבר המסמן את הצד הטוב שבעצמיות, בשבייל טובתם של מקבלי השפעתו, או בשבייל התערורות

روحנית הנדרשת לפעמים לעצמו. ותclf שירגיש מזה מוסר כלות פנימי, יבין שעוד לא הגיע הזמן לכך, ויישוב למידת הענווה מתוקן לב טהור, ולב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה.

רז. כשהאים לשוב בתשובה צרכים לדעת שאין שם מניעה בדבר. ואפלו אולם ה' דברים המעצבים את התשובה, תclf כשמבקשים לשוב עליהם שום אין מעצבים. ואין לבטל שום נטייה של תשובה, לא קטנה שבתקנות מפני שפלותה, לומר שאין הרעיון הקטן ראוי לפि מידתו שהאדם משער את עצמו, ולא את הרעיון היותר גדול, לומר שהוא גביה יותר מערכו, כי הכל עליה ומצטרף ביחיד לקומה שלימה וועלם מלא של תשובה, שהוא יקר, גדול, וקדום מכל העולמות האחרים.

רט. מה שモטבעים לפעמים במניעות גדולות, בין בעניינים שבין אדם למקום בין בעניינים שבין אדם לחברו, לא יעכ卜 כלל את התשובה הרוחנית, וכיון שմבקשים לשוב אל ד' שבים, והאדם מתחדש כבריה חדשה. והיציים המעשיים, שצרכים לזרוע גדול לתקנם, יצפה עליהם תמיד לתקןם, ויסగל לעצמו מידת השפלות ביוטר כל זמן שלא תיקן איזה דבר בפועל ממה שיש לו לתקן בדרך מעשי, וишtopicק תיקון השלם, וממילא יבוא הדבר לידי כך שייעזרהו הש"ת לתקן הכל בפועל. אבל גם כשלא נזדמן לו עדין תיקון, בין מצד מניעות חיצונית, או מצד מניעות פנימיות, שעדיין אין הרצון שלו תקין כל כך, וההסכמה לדרך התקונים המעשיים עדין לא באה לו בהשלמה, מכל מקום יאחז בתשובה הרוחנית בכל עוז ואומץ. יהיה תקין בדעתו, שסוף כל סוף אחוז הוא בתשובה, שהיא עניין יקר מכל מה שבעלם, וירבה בתורה, במידות טובות, בחכמה ובנהגה ישרה בכל מה אפשר לו. וישפוך שיחו בתפילה לפני קונו להוציא אל הפועל את חלקי התשובה שעדיין לא יצאו אל הפועל, בעבור עצמו, ובמעבר לכל ישראל, ובעד כל העולם כולם, ובעד תיקון הכללי של השכינה, או ר' בעולם, שהיא בתכלית השלימות. וишtopicק שכל הנשומות ההיאנה מתוקנות ונחנות מזיו השכינה. והכל ישבעו טוב ושפעת חיים.

רט. ישם שני אופנים של דיביקות המתנוצחים באדם. האחד הוא בא מצד התורה, ואף על פי שאינו מרגיש בפנימיותו כי אם האריה נשנית רוחנית, ללא אותיות של הלכה ושל מצוה, מכל מקום הוא בא מכח האריה התורה המעשית. והשני בא מצד עצמות הארץ הנשמה, ביחסה אל אור ד' בעולם. וישם בכל פרטיה הבדיקות של אלה שני המינים של דיביקות ד' המתנוצחים בנשמה, חילוקים לעניין דרך השימוש בהםם, ולפעמים צרכים למזג דוקא מן אחד בשני.

רי. כל העולמות מתגלים בתחום הנשמה. וכל מה שמעמיקים במידעה הפנימית של תוכני הנשמה, מתגדלת הידענה על הכל. ונשנתה העולם, ואור המקורי של חי כל, מתגללה ביותר, כל מה שהగילוי העולמי מתרחב הוא בתוכיות הנשמה עצמה, עד שאור ד' מair על האדם לפי רוב הסתכלותו בנשנתו.

רייא. המצוות שבזמן, מעלה את הנשמה הפרטית של האדם אל אוצר הכלל כולם. ההצלחה הרוחנית גדולה היא כמשמעותה להאריך את הנשמה מאור הגנו שבעל מצוה בזמןה. ודבר בעיתו מה טוב.

ריב. הסוכה היא שמה עליונה מאד, עד שאינה יכולה להיות קבועה, כי אם דרך ארעי. אבל היא עומדת במקום אחד, מפני שבגלו האור של השמחה שוטפים, ואחד מתעללה, ומיד ללא שום הפסק השני, החדש, שהוא יותר מאשר יותר ממש, יורד ונשפע. על כן נראה כאילו הכל היא סוכה אחת, ובאמת בכל רגע ורגע, ובכל חלק מהליך הרגע, ישנה סוכה חדשה ממש. ומפני שהשמחה היא מהתחדשות, וכאן ההתחדשות היא תמידית, על כן הוא זמן שמחתנו.

ריג. האדם צריך להכיר מנטיותו הפנימיות את התוכן שהוא צריך להוציא מן הכח אל הפועל, ויש מה תמיד בחלקו, ויחזק בו בכל תוקף. ואם מרגיש הוא שיש לו תוכנה מעורבת מכמה נטיות הפכיות, אל ישים אל ליבו מה שאצל רוב בני אדם נטיה אחת סותרת לחברתו, לחשוב שוגם אצל הדין כן, כי אז יאביד בידים חלק גדול מעצמיותו. אלא ידוע, שכיוון שכך הואطبع نفسه, הינהו מוכשר לאחד בקרבו את העניים שאצל רוב בני אדם הם מפוזדים, והשלמת חוקו תלואה היא דוקא בהשלמתם של כל החלקים וכל הנטיות השונות והמנוגדות. זהה נהוג בין בעבודות מעשיות, בין בהשגת תורה וחכמה, בין ברגשי הנפש ותוכנות המידות. כי כלל הכל הוא, שראש דבר יהיה הכרתו הפנימית, ולאחר כך תבוא ההכרה החיצונית, שוגם היא צריכה, מן הסביבה ומן העולם בכללו.

ריד. המעד הרוחני של רוב בני אדם רחוק הוא כל כך מהתוכן הפנימי של התורה והאמונה האלוהית, וממילא מהריעונות המובעים בתורה ובתפילה, ומוצרים במצוות המעשיות, עד שרק אחת משתי אלה יוכל לקשר אותם אל זה הגובה : או הכרה פנימית בעומק האמונה הנשמתית של האדם ושל כניסה ישראל לפרטיה, עד שלמרות מה שהחיצוניות היא כל כך שפלה ומגושמה, עולה על כל עירגה עילאה בלתי פוסקת למה שהוא רם על כל רמים ; או סמויות המוניות, שאינה מכירה את הריחוק של תוכנת עצמיות המתגללה, מהאורה העליונה המתבטאת ומתבקשת בקשר האמונה והיהדות בכלל ובפרט. בעת אשר תיפקחנה העניים לראות את הריחוק, יחרד כל המhana מנפילה חסופה ואיומה. אבל התשובה כבר מוכנת היא אז, לבוא אל הצד העליון שב קישור הקדושה, דהיינו ההכרה הייחסית מצד הסגול הפלמי. אשריך ישראל מי כמור עם נושא בד', מגן עזרך ואשר חרב גאותך, ויכחשו אובייך לך, ואתה על במו תימנו תדרוך.

רטו. כשמתפללים מתפשט כח הרצון. והדבר המפשט את כח הרצון ביותר, הוא כשמכוונים במילוי הרצון אל ד', כשהמחשبة דביקה באלהים, והרצון דבק בו אז בקשר מחשבתי פנימי. אז כל כחות הנפש מתגדלים מעל כל גבול, והרצון הטוב והמעולה, בהתפשטו ביותר, פועל הוא את טובו. התפילה היא פעללה ממש. ככל פעולה שהטבע שלה מורגש, אمنם הכל תלוי בגודל קדשו של הרצון היחידי של המתפלל, ושל התוכן האלهي המלא את נשמו. ותפילתן של צדיקים עורשה מהפה גדולה לטובה בערכי העולם כולו, מה עדת זה מהפרק את התבואה בגורן מקום למקום, אף תפילתן של צדיקים מהפכת דעתו של הקב"ה מידת רגונתו למידת רחמנות. אין הפילוסופיה, המבינה את העדר השינוי ברכzon ד', יכולה לגעת בגובה זה, שהוא כולל בקרבו את כל השינויים בהשוואה נצחית. בתנועות הרצון של האדם כלפי האלים, בbijrou טבו, מופיעה בהשוואה זו

התגלות א/or ד' באדם ובעולם לטובה, כמו שכל ההוויות הטבעיות פועלות את גילויי שינוייהן מתוך ההשוואה האיתנה של המיציאות כולה.

רטז. כל חוג של מדע יש לו תחומי ידיעותיו והרגשותיו המיוחדים, אבל פינות יש בכל מדע ועולם של רגש, שנוגעות בהן אלו באלו. ולפעמים יש שמתגללה כשרון גדול, החש שכל עולם עליון שופך אוורו על העולם התחתון, ועשה בו הארונות גדולות, וחאים נישאים, הרבה יותר מערכו המיויחד הרגיל של התחתון. תהום אל תהום קורא.

רייז. כל מה שהופעת הכרת כה היוצר נגלה יותר בקרוב האדם, כל מה שנשנתו מודככת לראות את מעשי ד' בסוד היצירה, ככה מתقدس רוחו בקרבו, ויצירתו שלו, דיבورو, נעשה אצלו חביב וקדוש, הוא מתחילה להוקיר את ערכו, ותוכן של דברים בטלים מתבטל אצלו לגםרי. מתוך מעמד נפשו המיויחד הוא מרגיש כבר את היצירה הגדולה שהולכת ונוצרת בעת הבעת הדיבור, ובשם אופן לא עיז מطبع רוחניתו להרבות שיחות חולין. יראת הדיבור הריק מונחת כבר בקרבו פנימה, מאוחדת עם דעת ד' העמוקה השוכנת ברוחו. הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחו.

רither. כשועשים איזה דבר בנטייה של חולין, של גופניות ובחמיות, אם רק הוא של היתר, תclf' כשותעוורים לשוב על זה מתעלים כל הכהות ומחהפים לאצלות ולקדושה. במצבות עשה לא זו ממש עד שמוחלין לו, ובענייני היתר תclf' כשבולה ברעינו לשוב הרי הוא מתقدس. והפעולה וכל כחה מתקדשים עמו, והעיצבון הבא מתוך תענוגי חול מתחפה מיד לשמחה של מצוה. ולישרי לב שמחה.

רייט. המשיגים הכלולים בקרם כמה ענפים, בדיות, ב眞דות, מוכרים הענפים להיות עצמם לפעמים מכחישים זה את זה, ממקור ריבוי יניקתם במקום מצומצם, והם מוכרים להתרומם למקור האחדות תמיד, שם כל הענפים הם בחטיבה אחת, והשגה כללית אחת מחייבת את כולם. ומכל מקום צרכיים הם סעד מגדולים בעלי מקצוע מיוחד, שעל פי רובם יותר מפורסמים בעולם, מפני שההמון תופס את הזיו של מקצוע פרטימשתרבה, הרבה יותר مما שהוא תופס את הגודל של עשר רוחני כללי. ואלה הנשנות המיויחדות בחוגן. משפיעות הרבה עוז וקדושה על הנשנות הכלליות, והנשנות הכלליות מתעשרות הרבה על ידי חיבורן עם המקצועיות, והן חזירות ומשפיעות עליו שפע גדול מאד, הרבה יותר مما שקיבלו מהן. כי כל דבר פרטימישון שהוא נשפע לתוך נשמה כללית, נשפך אחר כך בכה עיכול רוחני לדבר כללי ומקיף הכל, הכל לפי ערך הכלליות ומדת ההקפה של הנשמה הכלילת.

רכ. בשבייל פגם שמרגיש אדם ב眞dotio, אין ליפול כלל מסדרי העבודה הרוחנית של ההשגה, וההתורה, והמצוות, והדיביקות האלהית העליונה. ובסוף סוף כלל המידות תתעלינה. ותתהפקנה לטוב עליון. והמורثر שלא יהיה מותקן כל כך ישמש כדורדיא לחמרה, לשמר מחימוץ ומכל פגם צרכי.

רכא. אני מבין איך העrigga היותר עליונה שבחיים היא להשלימות הנשניתה היותר גמורה. והשלימות הנשניתה הישראלית היא בעלת כח עליון, ובעלת חוץ אדר, והוא מרגשת את עצמת חילתה. ו יודעת היא הנשמה שתתאחד באור ד' על ידי הגלמת כל חייה על פי התורה והמצוה, על כן אהבתה היא את המצוות עד אין חקר, והנני מרגיש אהבתי למצוות, ושמחה הפנימית בהן מרובה כל.

רכב. צריך לבדוק להאמין בעצמו שהוא ראוי לשמה במצוות שמחה שאין כל העולם יכול כדאי הוא לה, שמחת עולמים. ובפרט בזמני שמחה, שאין קץ לאושר המתגלה בעצם הזמן ובמצוותו מגרשים למגורי מן הלב את כל החשבונות הקודרים, שהאדם יכול להעיב על ידם את חייו הרוחניים, שמחים בר', בקדושת גילוי אורו בתוכיות נשמתנו, המתאנגדת עם תוך העולם כולו, ועולה בהכרתה בשלחת פנימית, להתקשרות רוחנית באור ד' ועליצתו, בעוז קדשו המchia כל, מלא כל ומקיים הכל, מחולל ומולד, צדיק كبير.

רכג. תורה שבבעל פה מונחת בעצם אופיה של האומה, שמצוות ברכתה על ידי הגilio השמיימי של תורה שבכתב. בהתגלותה, נמוכה היא תורה שבבעל פה מתורה שבכתב, כי הרי הגורם הראשי למצואת נתיבותה היא התורה שבכתב, היחש העליון של האומה עם האלהות העליונה, עם המגמה של המגמות, עם הנצח וההוד שבעולם וממעלה של כל כלותם. אבל בצורה הפנימית, הלא התורה ניתנה לישראל בשביל סגולתם הפנימית העליונה, הרי גרמה סגולה אופייתה גנואה זו להופעת תורה מן השמיים עליהם, ונמצאת עליונה תורה שבבעל פה בשרה משה תורה שבכתב, חביבין דברי סופרים יותר מדברי תורה.

רכד. אין להתפעל ממה שהלב מושך לפעים לאיזו תאה או לאיזו מידת שאינה מהוגנת, ולהחליט בשביל כך שככל הופעה עליונה של חכמת קודש אינה הולמת לו. פתיות היא זו. האדם נתון תמיד בסבך של חיים גופניים, חכמת אליהם מקדשת את חייו, וגם מגדلت אותם. סוערים לבב לפעים דמיונות ונטיות בלתי רצויים, שהם עומדים מוכנים להתבטל מפני הדר ד', המתגלה בנשמה בהדרת קודש.

רכה. הצדיקים, עיקר נפילתם באה מתוך העונה היתירה שלהם, שבעצמה הרי היא מידת היותר גדולה מכל המידות, עונה גדולה מכולן. כשהם באים לשוב, מתחטרים הם עוד יותר בעונה, והוא מגדילה בעיניהם את האורה הרוחנית שבנשימת האלהית, וטסים בבה אחת בתשובה כבירה. המוחה כעב וכען אם כל הפשעים, ומעמידה אותם על במת עולם, לרנן לשם ד'. רנו צדיקים בר', לישראל נאה תהילה. בד' תהיל נפשי. ישמעו ענוים וישמחו.

רכו. אף על פי שסדרי העולם ומנהגיו ונמוסיו, מניגדים הם את ההופעה האדרית של רזי תורה. מכל מקום מתגברים הצדיקים על כל, והם חיים אח חיים על פי סוד ד' ליראו בשלימות גמורה. והעולם כולו משתעבד להם באמת שעבוד פנימי גם בעת העולם, וסוף הכבוד והמלכה הרוחנית של צדיקים העומדים לפני ד' תמיד, לבוא בכל הדר גילוי. והצדיקים עצם מכיריהם, שבאמת העולם וכל נמוסיו, שנראים כל כך מתנגדים לאורה העליונה האלהית ותביעותיה הנצחיות, הם באמת מסעדים ותומכים לה, סמוכים אליה, והכל אומר כבוד ושירה

בלחי פוסקת לקודש ד' שלמעלה. וכשם שקיים של הקב"ה עולה מכך מן הרשעים, וכשם שהבחנו של הקב"ה עולה מגן עדין כך הוא עולה מגיניהם, ובסוף הכל להתעלות, להתמק ולחתקנש. וחכמת צדיקים מתקשת לפניהם כזוג, בחדות רוח הקודש, ורואים הם את העתיד באור ההווה, ומחיים בזה את ההווה של העולם לאור העתיד, וממשיכים נועם עולם הבא בעילם זהה. ומרבים על ידי זה בעולם שלום וברכה, נחית ועדניים. וכל הבריות וכל החיים מתברכים ומתעדנים, מתעלמים ומתקדשים, שקווי טל חיים ומלאי ברכת עולמים.

רכז. רזי תורה מתבאים על פי כל החכמות שבעולם, ועל פי יראת שמי הטבעה, שבספרים מבוארת היא בחותמת הלבבות יפה. והיסוד התתיתתי הזה הוא החומר, הראוי לקבל את הצורות היוטר עלילונות מקדושה של מעלה.

רכח. העין האליה בכללותו הוא מאיר מעצמו בנשמו של כל בעל נשמה אצילת, ולהלמודים והעיוניים אינם אלא מכינים כלים, שעל ידם תהיה האורה הכוללת את כל הצורות כולם מתפרטה לצורות רבות, כדי שהעובד הרוחני יהיה גדול ואדיר מאד.

רכט. הצד התתון מתגלה במיצר. מעונה הוא האדם מספקות, וגמר בדעתו, הלא בכל אופן הדרך הישרה היא שמירת תום ויושר, קבלת אבות ורגשי קודש. באמונה פשוטה, שהיא נקראת בגדר أولי, וספק, לגבי האמונה העלiona, שהיא ראשית דעת. אובל أولי, قولוי האי ואולי. ומתוך נחל איתן זה, שהוא רק משמש לעיקר המובן, בא אדם לנחל עדנים של עצמות המובנים, שם העדן היהודי מזיל את בשמי עינונו.

רל. לעיתים אדם נופל מדעתו, כשהשומע גדיות של בחינה אחרת שאינה מידת שלו, ונעשה מבוטל בעצמו, והעיצبون מתחילה לעם את זוהר נפשו, מפני שככל מעמדו הרוחני נעשה אז כהה לפני אותה מידת הגדלות, שאינה לערכו. צריך אז להתחזק בעצמו, שלא לקנות בחלוקת של אחר, ולהשתמש רק משפלות זו לפי המידה הרואה לבצר כה הגאה, שלא תזוז דעתו עלייו, ומכל מקום יהיה מרוצה ושם בחלוקת מאד, וויסיף להחזיק במעוזו, ואז יקבע כשחר אורו, וארכותו מהירה הצמתה.

רלא. צרכים עמוקים מאד באמונה התשובה, ולהיות בטוח שבהרהור תשובה בלבד גם כן מתקנים הרבה את עצמו ואת העולם. ומוכרח הדבר שאחר כל הרהור תשובה יהיה יותר שמח ומרוצה בנפשו מאשר מה היה בתחילתה. وكل וומר שכבר בא ההרהור לידי הסכמה של תשובה, וכשהוא מחובר בתורה וחכמה ויראת שמיים, ומכל שכן כשהתכוונה של האהבה האליה פועמת בנפשו. וירצה את עצמו, וינחם את נפשו הנהלה, ויחזקה בכל מיני חזוקים שבעולם, כי דבר ד' הוא: כאשר אשר אימנו לנו כן אנחנו אנחכם. ואם ימצא בעצמו חטאיהם שבין אדם לחבריו, וכחו חלש מلتקנם, מכל מקום אל יתיאש כלל מהתקנה הגדולה של התשובה, כי הרי העוננות שבין אדם למקום שבו עליהם הרי הם נמוכים, ואם כן יש לדzon שהחקלים הנשארים שלא תיקן עדין יהיו בטלים ברוב, לאחר שכבר נמחלו חלקים רבים מעוננותיו על ידי תשובתו. ומכל מקום אל יניח ידו

מליהזהר הרבה שלא להיכשל בשום חטא שבין אדם לחברו, ולתקן כל מה שיוכל מה עבר בדרך חכמה ואומץ רוח מאד, הינצל צבוי מיד וכציפור מיד יקוש. אבל אל יפול ליבו עליו על החלקים שלא סיפקה ידו לתקנם, כי אם יחזיק במעוז התורה ועובדת ד' בכל לב, בשמחה, ביראה ובאהבה.

רלב. המחשבות השונות אינן סותרות זו את זו בעצם. הכל אינו כי אם התגלות אחדותית, המתראת בניצוצים שונים. אמן שם שהגופים מטילים צל, ומכבים את האור, ומלקים על ידי זה את המאורות, כן הצללים הרוחניים מעכבים את ההבאה האורית של חלקים המקבילים אליהם. והצללים הם תולדות הדמיון שלא הוואר לגמרי בקרני השכל, או ההתפעלות שהרגש מתחעל מיתר הרעינותו. שלא ידע איך לקשרם, על ידי השינוי הנמרץ של הופעה חדשה, בלתי מורגלה. וכל זה הוא בכלל מאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה, הגוים יחתו, וישראל לא יחתו, הקשורים בחיה העולמים, באור אין סוף, במקור הכל, באחדות השלם שלפני אחד, המרומים מכל ברכה ותלה. הם עומדים עד עולם. יהמו יחרמו מימי, ירעשו הרים בגאותו סלה, נהר פלגייו ישמרו עיר אליהם, קדוש משכני עליון. ד' צבאות עימנו, משגב לנו אלהי יעקב סלה.

רלג. מתרגלים להבית בהוויה הרוחנית, על ידי זיכוך מחשבה, וטהרת מעשים ומידות. מקשיבים לקול הזורם הרוחני המוחלט, ההולך ומתרגבר על ידי כל דבר טוב, כל מחשبة מאירה, וכל מצוה ומעשה של קדושה. הרוחניות הפרטית מתעללה על ידי גילואה, ההתגלות היוטר עליונה היא בתורה וחכמה עליונה, ועם העילוי הפרטיא הרוחניות הכללית מתעללה, השכינה נגאלת מגלותה, העולמים הנפרדים מתחדים, ברכת החיים והשלום הולכת ומתפשטה בעולם. והגורם זהה, העובד, המאחד, המתרומות בחשקו ובמחשבתו המטוורה מעל כל קטנות הרגילה להיות למطبع עולם, המכוצעה על ידי יצר הרע, על ידי מחשך הדמיון, על ידי מסר ההיגיון הצר האחו בנטית לבبشر, הוא רואה עולמים מאושרים לפניו הולכים ומארים, ומשליטים את הטוב על כל, מזרים את כל האבידות, מתקנים את כל הקלוקלים, מרומים את הנשמות, וממלאים עדנה ונחת את כל חללו של עולם.

רلد. כל מה שמקיף את המזיאות בכל הדרגותיה, בהשפעה רוחנית, מוסרית וקדושה, צריך לטהרה יותר גדולה. המקדש וקדשו כולם את רוממות אצילות ההשכלה, ואת תחתית טהרת הדם, הבשר, הדמיון והרגש. ובשביל אלה השלבים התحتתיים, המקושרים לכל איגוד חי, נדרשת היא הטהרה המדוקית. ההשפעה העליונה בלבד, המכוננת אל הדעת, וממלאה בזו את תפקידה בתקווה שמעין הרוחני יטהר הכל, היא אינה צריכה כל כך לפרטי טהרה מעשית. אלא כה דברי כאש נאם ד', מה אש אינו מקבל טומאה, אף דברי תורה אינם מקבלים טומאה. החסידות האחורה פנתה אל הרגש והדמיון יותר מאל השכל והמעשה, ובשביל כך העירה הרבה את תביית הטהרה. לכתילה, בימי עזרא, הייתה המגמה לקשר את ישראל אל הקודש והמקדש גם בצד התחתתי, שהוא אחד מדרכי החינוך הכלליים של האומה, והובלתה הטהרה. הгалות לדלה את הכהות הרגשיים והציוריים, יחד עם גבורת החיים והמנוחה האסתטית, ונשarra השפעת השכל בدلיגת הרוחנית מצורפת אל המעשה. ונשאר בשביל כך פניו המקום של השלבים הרוחניים הממושעים, הרגש והנטיה הבשראית, ואין לנו שירור רק התורה הזאת. יצא הדיקינות של הטהרה מכל החובה, ונשarra קשרה בצפיה

אידיאלית, במושג של קדושה וחסידות ליחידים. עד שבאה החסידות האחרונה וחפץ לשתלה בהמון. כמובן יש כאן גרעין בריא, שצורך הגבלה ופיתוח. ביחיד רואו הוא להגדיל ביחד עם תחיית האומה בארץ ישראל, בחיבור ההגדלה של השיקוע ברוחניות, מצימאון בריא, ומידעה קבועה ומסויימת, להברות את כל האומה ואת שורש נשמה, בכל תוכנות החיים שלה, שהטהורה הבשורת היא אחת מגבורותיה. כי תצא מהנה על איביך ונשמרת מכל דבר רע כי יהיה לך איש אשר לא יהיה טהור מקרהليل, ויצא אל מחוץ למבחן לא יבוא אל תוך המבחן, והיה לפנות ערבית ירחץ במים, וככowa המשמש יבוא אל תוך המבחן. ועל כולם אמרו, כי ד' אלהיך מתהלך בקרב מחנק להצלך ולחת איביך לפניך, והיה מחנק קדוש, ולא יראה לך ערות דבר ושב מאחריך. ובכל מקום שהגבורה העממית היישראלית מתגברת, מיד מוכרתת לבוא תגבורת הטהורה הבשורת והרגשית, עם כל תוכנותה, להזדווג עמה, וכל אלה הינט מכנים בסיס למעמד חי, אורגני, הכלול את התחייה כולה, מראשית ההפשטה העליונה עד אחרית עליות החיים ורעם גבורהם. ונתי צבי בארץ חיים.

רלה. החכמה האלוהית ברום טהרתה, תוכל להחולל מחשבות השעריות בלבד כ' נבון, אבל הוודאות שלה היא מסורת נקייה, זו שהיא תחילתה. וההבדל שבין המשוער ובין הודי, אפילו באותה ידיעה עצמה, הוא עמוק מכל תחומיות. וכל זה אומר שהוודאות יש לה תנאים אחרים, והתיילדות מציאותית כזו, שאין לשערת העיונית שום חלק בה. והמסתכל הטהור לעולם הוא שט בהשעוריונו הנادرות בקדוש, וכי בעצם קישור הוינו באמונה הקבלה, מנאמן לנאמן, עד ראש צורים, חכמים, סופרים, זקנים, נביאים, יהושע, ומשה, אבות העולם, וראשון אדם, כולם ניתנו מרועה אחד, מפי אדון כל המעשים ברוך הוא.

רלו. העוסק בתורה לשם נעשה כمعין המתגבר וכנהר שאינו פוסק, על ידי מה שעולות החדשנות ההשעריות במלוא חיהן אל מרום המסורת האלוהית העליונה. ומהיבור שני יסודות הללו, פורחות נשמות משופעות מחיהים קדושים ורעננים, המרים את הערך של העולם כולם לדרגה עליונה ומוארה, המגיהה כל מחשכים.

רלו. לעיתים שומרים את הכלל, בקשרו וברוחניתו, על ידי השפלת רוחו והنمכת אורו. אמנם היא אינה מידת קבועה, רק לשעה נוהגת היא. לכ' ומעטית את עצמן.

רלה. התכליות האחרונה של היצירה היא הידיעה, לפי הפילוסופיה. ואין הדבר נפרק כלל מצד רגשי הלב החפצים למצוא את התכליות בכל יחיד והידיעה רוחקה היא כי התכליות של הידיעה מתפלשת היא בכל יחיד מצד כלותו, וכל הדרכים המכשירים אל הידיעה, הם הם המכשירים את החיים המדיניים והמוסריים. ידיעת הנמצאות כוללת את המציאותות מצידה הרוחני, האידיאלי, כשם שהוא יכולת את המציאותות החיזונה. ונמצא שזיכון הרעיון, המידות, העבודה, האהבה והיראה האלוהית, העrigה של הקדושה העליונה, וביסוד החיים היחידיים והחברותיים עליהםם, הם הם יסודי המגמה האחרונה, מצד התוצאות הבאה עליהם להרוממות השכליות של האzielות האלוהית, המישבת את הנשמה בעושר ושובע של ההוויה האלוהית, המדשנת בעינוגיה את עצמות כל דורשיה, ועושה את כוס חיים רויה, מלא דשן.

רלט. כשהדאגה הרוחנית הפרטית מתגברת בלב, אז נשכחים ענני הכלל כליל. האומה, העולם, העולמים, גורלם, שעשועם, חיותם והשתלמותם, כל השאיפות הללו החיים ונשגבות לעד, נדים כשר בשירים על לב רע. האדם מתקנן, נעשה כנקודה זעירה, שחורה וחשוכה. ובהצטמקות פנימית זוכר הוא את ימי הגדולה, את הזינונות קדשו ושיטותיו העליונות, ובגודל ואומץ עולה הוא ממעמקי שאל תחתית למרומי מעלה, וד' א/or לו. כי נפלתי קמתי, כי אשב בחושך ד' א/or לי.

רמ. אנו רואים, שכשمبادיטים על העולם לשופטו מצד ההשפעה של הנגבות שבתורה בלבד, ללא השפעתה של תורה חסיד הנובעת ממוקור ההשכלה האלהית הצפונה, מתגדלת מאד מידת הדין, שנאת הבריות, ויאוש מכל צד. ואין דרך לעמוד במעמד נפשי מותוביל בקדושה בדרך שפרצחות רבות מזדמנות בו, כי אם בהצטרפות של הדיקנות העולה מהשפעה של התורה הנגלית, עם חסדה ואור פניה של התורה הצפונה, שאז מתמזגים החסדים והגבורות ביחד ובאים לידי מיתוק.

רמא. המוכשר להסתכלות הנסתור, כי הוא באמונת הנסתור, והגלו依acialו הוא רק הזרחות כהה מהנסטור, המאייר בברק השכלהו הגדולה. וההשכלה הנסתור היא מיוחדת בכלל אדם בצורה מיוחדת לו, היא מאוגדת עם העצמיות המיוחדת, שאינה נשנית ונכפלת בשום אופן, ואינה נמסרת בשום הגה והסבירה. יהיה לך לבדוק. וצדיק באמונתו, שלו דוקא, יהיה. ומtower האמונה המאיירה שלו, המכינה לו עדן בפני עצמו, יוצא הוא לטיפיל בחזרות ד' שרות הרבים מעורבת שם, ונעשה דעתו מעורבת עם הבריות. יפוצו מעינותיך חזча, ברוחבות פלגי מים. והפלגים הללו מתרחבים כנהרות, מtower הים הגדול של האמונה הגדולה, הגנווה בעמקי הלב, ולמקום שהנחלים באים, שם הם שבים לכלכת.

רמב. העצות המעשיות בהדריכת הכלל והפרט אין מופיעות בהדרגה, פרט מtower פרט, בבעלי המידה הגדולה, שהם הינם היועצים הכלליים באמת. אלא מtower צפיה עליונה כללית מופעת העצה בכל עת דרישתה. ואחרי ההשפעה הכללית מתבאים הם פרטיה, שלפעמים יתערב בזו גם השכל הרגיל בניתוhow.

רמג. הדרישה ליזוק המידות אינה נפסקת לעולם. כי גם אם זיכך האדם את מידותיו בהיותו במעמד רוחני ממוצע, כשמתגדל מוציאות הוא תעלומות חיים ממעמקי התהוו, שבאיםacialו לידי גילוי נפשי, ולאה החלקים עדין לא נתבררו מעולם, וצריכים תמיד זיזוך חדש. ומtower כך צדיקים שאין הגידול פוסק מהם, שהרי הם הולכים מחייב אל חיל, עוסקים תמיד בתשובה בפועל, שאחד מחלוקת החשובים הוא זיזוך המידות ובירורן.

רמד. לעולם צריכים לכוון, שלא יביא זיזוך המידות לחולשת המידות, טהרת הרצון לדלדול הרצון, השפעת האמונה לביטול הארפת השכל. וכפי מה שיכוון האדם את דעתו לשם השלום והאמת, ייגלה לו א/or ד' בצורה יותר תמיימה ובהירה, ללא דלים.

רמה. בעלי העבודה קראו הראשונים להסתכלים הרזים, והוא הסגנון המיחוד והאופי שלם. הם אינם בעלי הנאה, בעלי עירגה לקבלת פרס, חייהם הם חי עבודה. לא סימבולים הם מצוותיהם, כי אם עבודות, מצחחות ומעלות הכל, מטיבות לכל ומאשרות את הכל. ומהמצוות אינן נגבלות עצמם, הכל הוא מצוה, בכל דרכיך דעהו, כל מעשיך יהיו לשם שמיים. מתנסאים הם מעל כל חי החול, והם הם הגדור של עבדיך ד', שם נאה להם. הם העומדים ומשמשים, כצבא המרום במרום, ויוטר מכל מרום. הם הם החיים וקיימים בחיה עובודתם בעולם הזה ובעולם הבא, הם הם שבמיתתן קרוין חיים ואינם חפשים מן המצוות לעולמי עולמים, תלמידי חכמים שאין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, הולכים מהיל אל חיל, מה כאן עומד ומשמש אף שם עוזר ומשמש.

רמו. אם מזדמן הדבר, שאוכל אדם במחשבה פטולה או נמוכה. והוא שב מיד לאחר האכילה לרים את מחשבתו וכחוותו בתשובה מהאהבה, הרי הוא מתקן את העבר, כאילו היהתה תחילת האכילה בכוונה טהורה. זומן העיכול, הרואוי לברכת המזון, מסוגל יותר להרמה עליונה זו, הרואיה לכהני ד', אשר את לחם ד' הם אוכלים, כהנים אוכלים ובעלים מתחכפרים.

רמז. מקובלים אנו, שMRIידה רוחנית תהיה בארץ ישראל ובישראל בפרק שהתחלה תחיית האומה התעורר לבוא. השלוה הגשמית שתבוא לחלק מהאומה, אשר ידמו גם כן שכבר באו למטרתם כולה, תקטין את הנשמה, ויבאו ימים אשר תאמר אין בהם חפץ. השאיפה לאידיאלים נישאים וקדושים קליל תחדל, וממילא ירד הרוח ושיקע. עד אשר יבוא סער, ויהפוך מהפכה, ויראה אז בעليل כי חוסן ישראל הוא בקדוש עולמים, באור ד', בתורתו, בחשך האורה הרוחנית, שהיא הגבורה הגמורה המנצתת את כל העולמים וכל כחוותיהם. הצורך למרידה זו היא הנטייה לצד החמירות שמוכרחה להיוולד בכללות האומה בצורה תקיפה. אחרי אשר עברו פרקי שנים רבות שנאפס לגמרי מכל האומה הצורך והאפשרות להתעסקות חמירות. וזאת הנטייה כשהיוולד, תדרוך בזעם ותחולל סופות, והם הם חבלי משיח אשר יבסמו את העולם כולו על ידי מכוביהם.

רמה. הטוב והרע האידיאלי שייך הוא אל המצויאות בכלללה. אם תיערך המצויאות לטובה בכללותה. תהי הדעת נועה, וגם הפרטים הסובלים מתחפייסים, בשבייל שהם נמצאים על כל פנים בעולם שישודו טוב. ההשגה בטוב האلهי היא מוכרחת לביסום ההוויה, וכשנזקרים שככל העולמים כולם אינם אפילו כערך של איזה ניצוץ לפני גלגלי אורמים עולמיים לגבי או רשות אל, מופיע איז או רעד הטוב בנשמה.

רמט. האלהות העולמית, ככלומר ההוויה של העולמים, היותם שלם, הקיימים, המצויאות. הרוחניות והעצמיות, המעדנותם, הממלאתם ישות, המעלתם תמיד מדרגה למדרגה, הכל הוא בכלל או ר מלכות, ה"א האחורה של שם הויה, המתגלת בשם האדנות. אמונה המטרה האידיאלית של הוית הכל, האורה העליונה שבגלה ראויים כל העולמים להימצא. שהיא הרבה יותר ויותר עליונה בקדוש מגופם של כל העולמים כולם, היא מידת התפארת, של כל זום של כל העולמים תלוי רק כפי אותה מידת מהם מטעמים עם האידיאל של הויתם, ועוד כמה שהם מתאחדים בו, ושמחהם ועינוגם, פדותם וגאותם, הם רק באותו הערך שהזיווג והיחיון העדין מצוי בין תפארת

ומלכות. וכל מגמתנו בכל פינותינו אי אפשר שתהייה אחרת כי אם ליחד שמא דקוב"ה, אידיאל הכל, ושכינתייה, שהיא הכל, שבא על ידי הנעם השופע ממקור הכל, המקבל לשדו משורש מקור הכל, המתעללה עד למעלה מכל עומק של שורש ועיקר, ולפנוי אחד מה אתה סופר.

רגע. כה החיים הקדושים האצורים ברצון החפשי שלנו, כשהוא מתעללה בהוד נצח קדשו, הרי הוא מוסיף אומץ גדול לעושר הרצון שבஹיוה כולה. והעולם כולם, בתווך חטיבה רצונית מלאה חיים, מתעללים הם, והעולם מותם כולה. בזיהה האלקי היא מתעללה. ומאור האידיאליות הכלכלית של התפארת האלמית, שופע אור חדש של חיים חדשים, להופיע נשמות חדשות מלאות אוניות, להושיע לכל כושלים ולעוזר כל נדכים, לשום שפלים למרום וקדורים שגבו ישע.

רנא. כשמכוונים לאיזה מבקש בתפילה, צריך לשים לב שכונתנו היא להסיר את הרע והחושך מן העולם, ולהגבר את הטוב ואת האור של החיים האלקיים במילואם, שהופיעו איננו ממלא רק חסרון אחד בלבד, אלא הוא משלים את כל החסונות וממלא את כל הפגמים כולם, ובוגודל נשמתנו הרינו חפצים דוקא בשלימות הגמורה והמוחלטת.

רבב. כשהמוכשרים להצotta רוחניות רחבות דוחקים את עצם להצטמצם בחוג צר של דיעות ומעשים קטנים, מתדרדר כחם אפילו במידה השימוש של הדברים היבשים המעשיים, מתוך כאב עצום שנשפתם מרגשת. הם אין להם רפואה רוחנית גם לצדדים המעשיים שבתורה ובחיים רק על ידי ההגברת העצומה של הדיעות העליונות, עד כמה ששאיפתם מגעת, לעומק, לרוחב ולגובה, ללא מעזר מצדדים. עלה והצלחה.

רגע. צדיקים גדולים תמיד צמאים הם להנich תפילין, ולהיות מלבושים ומעוטרים בתפילין. ותשוקה זו בעצמה היא בחינת תפילין דקוב"ה, והיא מאירה באור חיים המתנווצץ על ידי תפילין דרבינויהם, והמידות והמעשיים הטובים ואור התורה היוצא לפועל על ידי תשוקת קודש זו, היא דרגת תפילין דשימוש רבא. וכולם יחד עם עוז ופאר לישראל. להודיע שהשकפת עולם השכלית, ורגש לבם החזוני, מתוך מעין הקודש הם נובעים.

רגע. הדיביקות העליונה להקב"ה, שמתמדת בלב הצדיקים החובבי המחשבות הגדולים, היא מזוכה את העולם כולו, ומגינה על כל המעשיים, ומכרצה את ישראל לכף זכות, ומרקבת את הגאולה, ומעלת עמוקי שאלות גם את הנשומות הנידחות, ופותחת בעולם צינורות החסדים הנאמנים, שהם מתעללים באורם על כל הדינים המצומצמים, עד שאפילו אותם הרשעים שעל פי סדר עבודה המתגללה על דרך המעשיים יותר קדושים וטובים אי אפשר לזכותם מזוכים אותם על ידי הטוהר העליון של הדיביקות האלמית. שהיא מבורת ומצחצת את המעשיים. והיא דרגת בור כפים, ימלט אי נקי ונמלט בבור כפים.

רנה. הדיקות השכלית באלהים, אין בה عمل כי אם שמחה ועונג, אבל הרמיונית, לפעמים מרגישים בה עונג וחdots לב, ולפעמים טועמים על ידה טעם של מרירות. אף על פי שמצויר ומימר לי מכל מקום דודי לי ובין שדיiley. והשכל והדמיון מתאחדים אחר כך לנקודה אחת, ושם שדי מתגלה עליהם, שכל, דמיון, יוז".

רנו. המחשבה האלהית בטורתה עומדת היא באדם, ובכל משיג נברא, רק ברגע המצויץ החדש של התגלותה, אחר כך היא מתערבת כבר עם הבשר ועם הגבולים, ומתעכרת. וההתמדה של האורה العليונה באה רק על ידי ברקים תדריים, רצוא ושוב כמראה הבזק, שלפעמים מתוך תכיפתם הם נראהים כאור אחד נשך, שהנקודות מתחברות יחד והוותן לקויהם. וمتראבים הקויים ונהיים לשטחים, והשתחחים מתחברים והואם ל עמוקים, למלאים את כל המצווי, למגשיimi ההוויה, למאהוי הישות המעשית. ד' בחכמה יסד ארץ.

רנו. קשה הוא הגזול, שמכניס ניצוצות דרים בתוך ארג החים של הנשמה, ולזוכם ולהעלותם אין בידו, מפני שאינם שייכים לשומו, ואין כחו שלוט עליהם, והרי הם מעכבים את כל סדרי מעלות הקודש, בנפש, ובעולם, ובמדרגת הזמן, בחיי שעה ובחוי עולם. ומכל מקום ישנים כמה דרכים לתקן השבים, בividוד בספק גזל, ובגzel הנאל, הקשה, גם צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד בו. שהם מתקשרים באגד החים מיסוד חטא הגזולה שלא נודעה לרבים, שהיא מכפרת מפני תיקון המזבח. וגם במידה זו אין צדיקים מטרידים את מחשבותיהם בתדריות, לבלי להפסיק את הדיקות הרגשית, הרצונית והשכלית, עד אשר ייבקע עליהם אור שחר של תיקון מלא, אשר לא יעזוב ד' את חסידיו. פدني מעושק אדם, ואשمرة פיקודיך.

רנה. העבודה הטהורה והתפילה התדרית بعد הדורות כולם, ובעד כל העשוקים ברוח וחומר, היא במדרגה العليונה של צרכי רבים, שצדיקים גמורים מתקנים בזה את פגם הגזול שאינו ידוע למי גזל. של כל המדרגות, ובכלל זה כל חטא האדם שבין אדם לחבריו.

רנו. הרעיון של העלאה הניצוצות, כשהוא מתגלה בנשמה בתוור הכרה פנימית, כבר מחייבת היא את המשיג ללבת תמיד בדרך עבודה קודש זו. שהוא יסוד של בכל דרכיך דעתו. ומתוך עבודה הפרט בא הוא לעבודת הכלל. להצדיק את כל התנועות של הטבת המצב החמרי שבאדם ושבאומה, עד שהוא מתדק לאהבת ישוב ארץ ישראל שנתגלה בימינו, וברוב אורה הוא מעלה את הרעיון ואת נושאיו, ומארם באור החים. ואrhoותיו כולם של אהוב ישראל בקדושה כזה מתעלים, עד שאכילותו הן קרבנות ממש, ושתיותיו נסכים, וכל סדרי חייו מערכות קדושות, משפיעות אור וחים לגודרי מעלה וצבאות מטה, ובכל תושיה יפריח ציצים ופרחים, ולרגעים יפיצו מעינותיו פלגים יבליל מים. ואהבת הבריות אין קץ מקננת תמיד בלבבו, וחדות עולמים תהיה בנשמתו, ונהנים ממנו עצה ותושיה בכל עת ובכל שעה, וככלביא יקום, וכארוי יתנסה, להמתיק גבורות ולהרבות חסדים טובים. על כל עולם מעולמי עד, ועל כל רוח ונפש מכל יצור.

רס. כשם שצריכים להעלות את המידות והמחשובות הרעות לשרשן, כדי לתקן ולמת肯ן, כן צריכים להעלות את המידות והמחשובות הקטנות, אף על פי שהן טובות אבל אין במללה גדולה ומאירה, למקורו שרשן, ולהארין

באור של גדולה. וכשם שמעילים לעולם כולם בעליית המידות והמחשבות הנפולות, כך יותר מועלים ומטיבים לעולם על ידי העלאתו של המידות והמחשבות הקטנות כשבולות לאורה גדולה. ומידה זו של העלאה דברים קטנים לגודלות אינה פוסקת בכלל עת ובכל שעה, והיא התשובה הגמורה שצדיקים גמורים באים על ידה להיות עולים במעלה בעלי תשובה.

رسא. הרצון מורה יותר על הרוצה, ממה שהמעשה מורה על העושה, והוא הדין שככל מחשبة מורה יותר על החושב, מכל מה שתורה כל פעולה על פועלה. ומතוך כך הצדיקים משכילי האמת אינם מסתפקים בכלל הסתכלות שבulousים כולם. עד שהם חודרים לתוך ההסתכלות האצילתית, ומשם הם שואבים את החיים העצמיים שלהם ושל כל היש, לקלוט על ידי תכונה זו את הדבקות היותר רומה של אור ד' העליון על כל, ולאשתבא בגופא דמלכא, בנחת רוח שאין לה דוגמא וערך בכל עדן שבulousים.

رسב. ההארה שהיא למעלה מן האותיות המחשביות, דוחקת היא את האותיות ומטשטשתן. ומכל מקום מוכראחות הן האותיות להיות משתפות עם ההארה العليונה, אלא שהקרבה המצרנית ביותר מביאה את התוכן לידי התנטשות, ההארה סובלת בהגבלה על ידי האותיות, נגד הטבע המתחרב שלה, והאותיות סובלות דוחק של התפשטות נגד טבען. ועל ידי צער גדול, וברחמים רבים, וברוב תפארת וגודל אמת, מתאחדים אלה שני היסודות, של הארה רוחנית العليונה שאינה סובלת גבולים, עם אותיות דורשות הגבלה ובירור מצומצם, לבנות בניין עולם קבוע. ורחל ולאה, שהן אחות צרות, בונות שתיחן את בית ישראל בכחו של יעקב, אשר פדה את אברהם מצער גידול בניים, והיה לתפארת ישראל ברחמים רבים. תן אמת ליעקב.

رسג. כשקודשו של אדם מגעת למידה כזו, שהטוב שבעצמיו הוא המכريع בחיו, אז יכול להיות מתקיפי עולם, וכוחות גופו ונפשו ראויים הם שייזרמו בדרכם בחיים במילואם, כי כל אשר יאמץ יוסף שפעת טוב, חסד, אור וחימם. אבל בזמן שלא נזדקע עדנה, והרע שבו מרובה על הטוב, אז ראוי לו להשפיל דעתו, לשבור לבבו, להיות רק קינה, ורצונו יהיה רפה כמה אפשר, רק לדבר מצוה ברורה יחזקו ויאמצו, כדי יair עליו אור ד' ויזדקן כראוי, ויבוא לו תור הגבורה, להיות מגיבור כה עושי דברו.

رسד. רגש היראה והחרדה המונח תמיד בלב הצדיקים, אף על פי שלכאורה לפעים הוא מಡכא את גופם ומדכך את רוחם, הוא מלאם אורה גדולה, ומנחים חיים מלאים וטהורים, שיאכלו פרים הם ודורותיהם לאורך ימים. והדבדוק הגוף של ידי היראה, הנובעת תמיד מתבייעת האורה האלהית العليונה שבנשמהם, הוא מעין את העולם ואת החיים, מיישר את המידות, ומרבה את התרבות ואת השלום בעולם, ומציל את הבריות מהמן רעות, מדבר וחרב, מכל מיני פחד ומהומה, ומציל את עצם ואת המן נפשות רבות עמוקקי שאל ומכליונות רוחניים. וסוף כל סוף מביא עליהם רגש יראה זו, שהוא אווצר החיים של יראת ד' תורה, את כל העוז והאומץ. את כל העונג והשמחה שהם עלולים לקבלם, במלוא חפניהם. יום יום יעמס לנו, שהקב"ה נותן לכל צדיק וצדיק מלא עומס ישועה ורחמים.

רסה. מפני גסות הרוח אין יכולם להנהיג את ענייני הגוף כראוי. ואם באה גבאות דקדושה בלב האדם, צריך להגביה את מחשבתו למעלה מעלה, עד מקום השווין הגמור של אפסיות החילוק שבין רם ושפָל, ואוז חזרת תכונת הדרכה הגופנית לאיתנה, ומתקנת בסיס לכל ארחות החיים, בחיה עולם וחיה שעה.

רטו. כשמעלים הדברים למעלה בבהירות הכוונה, מנוספת תמיד ידיעה בעורש המציגות העליון, וחשך אהבת עולם ואהבה רבה לאור אין סוף מתבסם בעדרן החיים, והbijto אליו ונhero. ובביסח הדעת ועניות מתקדרים פני שמיים, והוד שלמעלה נהפק לדווה ולאפס מדולDEL, זהזיקוק השמיימי, הדורש את תפיקדו בחזקה, מדכא את כל יתרון האדם, ומכהה את אור השכל וכל תוכני החיים המלאים. ומתחוך שהזיקוק לשורש כל יש, הוא דבר מוכרא, מוטבע ונמשך באין הרף, מתייבשים מעינות שפעת החיים מן העולם על ידי רפואי ידים מתורה דלעילא. והכל חוזר לאورو ולחיו המבריקים על ידי תשובה עליונה. מלאה דעה ושכל טוב, המוארה באור תורה שבচنمata ישראל מورשת אבות, המלאה אצילות עולמים. וחיה עולם נתע בתוכנו, זו תורה שבבעל פה, בכל דרגותיה ובכליל תפארתה.

רטז. העונשים החברותיים, בייחוד בשליל היזק ממון, יש להם שני מקורות נפשיים; טוב ורע. האחד נובע מtower ההכרה שאסור לעשות עוללה, והעשה עולץ צריך שיוסר כדי שתתחזק ההכרה הטובה הזאת. והשני בא מtower צרות עין, שהאיש الآخر אין לו ליהנות בשלי, או לנגן בשלי, מפני שההרגשה של השלי ושל אני היא חזקה ו מגושמת באין שיעור. כל המשפטים שהם הולכים ללא מקור אלה יונקים מקור הרע, וכל המשפטים האלוהים אין בהם כלום מהרע, כי אם הכל נובע ממקור הטוב של האמת והיושר כשהוא לעצמו. והענפים יש בהם מן השורש. פעמים בגילי ופעמים רק בעולם. ומשפטים הגויים ברובם נובעים מן האנוכיות הגסה הזאת, שעליה בינוי החברה הפוליטית של האנושיות. עד אשר לא באה למידה הנבואה העליונה של כיתות החרבות לאיתים. אחת היא מלחת ד' של ישראל, שיסודה הוא רק הגברת השלא האלהית, הדורשת את יסוד המשפט מקורו הטוב. ובכל מקום שאתה מוצאת אגוריאות של גויים, אף על פי שדין ירושה, אסור לדון מהפלת ממקורו הטוב. ובכל משפטי אשר תשים לפניהם, לפניהם ולא לפני גויים. כי המקור של החברה האנושית, בפניהם, שנאמר ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם, לפניהם ולא לפני גויים. כי המקור של החברה האנושית, המפורדת ללאומים לוחמים זה בזה ללא רחמים. יונק הוא עדין ממקור הרשעה, והצורה המשפטית באה לא מהמלחמה נגד העול בכלל, אלא מהרשעה וצרות העין נגד האיש אחר שאינו בעל אותו הרכוש, והזהדמנות הארץ שנדמו הדיינים בנסיבות ההחלטה, אינה יכולה לטהר את הזומה המקורית של נטיית הנפש שיסוד המשפט יונק ממנה.

רטח. הסוד של מהות האדם אי אפשר שיבן גם במקצת ממנו, כי אם בתור ניצוץ מבריק במרכז מהמון אורות אין קץ שבסביבה אין סופית, שהיחס התדיiri של הופעות גילוי החיים והישות אינו פוסק לרוגע, ובזה האדם מקשר עם כל היש. ובחיותו מתרומות לתוכנותיו היותר נאצלת, הרי הוא שליט על כל, רודה על החיים, ועל כל שמתחת וממעל לחיים, והגילוי האلهי העליון הוא רק תוכן טבעי מתאים לרוז מהותו. וכל המאוויים הוהלים אל מול הצמצום, המנגד ל汰ועות אין סופיותו, הינם הוהלים ואובדים, נמחים וככלים, בivid עם צחצוחי החיים הדרבקים בהם. ושבים ומתהדים באגפן חדרתין, קמים על במת ההוויה, ומאנחים סוף כל סוף את כל הצללים,

וחוללים את מחול' שמחת נצחים, בעtid המובטח ממעל לפסימיותה הכללית של כל התרבות המוגבלת, האסורה בהבלים של האות מאוסות ודמיונות נכזבים. עtid הקב"ה לעשות מחול'צדיקים בגין עדן, וכל אחד ואחד מראה עליו באצבעו, שנאמר הנה אלהינו זה קיינו לו ויושענו, זה ד', קיינו לו נגילה ונשמה בישועתו. ואל ידך נידח, ואל יפול צורור ארץ. הכל צפי והרשות נתונה, ובטוב העולם נדונ, והכל מתחזק לسعادة.

רטט. יש שמרגיש האדם צער, וכמין עיצפון, מהמחשה של הדיקות האלהית העליונה, אף על פי שהוא ראוי להיות מתענג על ד', רק מפני שלא דקדק להוציא את תמצית הטוב והקדוש מכל המון מחשבות החול' שלו, ושל סביבתו, ונמצא שאור ד' שרווי באותו הדברים שהוא רוצה להינתק מהם, ומרגשת היא הנשמה האלהית בצערה, איך תינתק מבית חייה. ומפני זה מצים הם הצדיקים את כל המעשים והמחשבות והדיבורים של החול', ומה שמשליכים הוא ורק פסולת. ולפעמים נולד אויר גדול בנשמה, הנוטן כח לבורר תמציות יקרות מאד מהפסולת הנזוקת כבר, והולך הדבר בכירור אחר בירור. עד שנשארים הסיג והפסולת ללא תערכות טוב. אך שמרייה ימצו ישתו כל רשיי הארץ. הצדיקים ישמחו ויתענגו על טוב ד', הבורר והמנוקה, המנופה בשלוש עשרה נפה.

רע. אין להיבהל מקיובץ הפלים גדולים כפי המפורטים, כי כל הנראת לרבים בדברים חלוקים והפוכים הוא רק מפני קטנותם וצמצום השקפתם, שאינם רואים כי אם חלק קטן מאד של השלימות העליונה, וגם זה החלק בצורה מוקללת מאד. אבל בעלי הדעה המחוורת, מתחבטים מתפשטה למקומות שונים ומרחבים גדולים, וטופשים את אוצרות הטוב שבכל מקום, ומאחדים את הכל ביחיד ביהודה שלם.

רעא. מי שיש לו רוח קדושה מכיר הוא את היתרון של טהרת הגוף בהכרה ברורה, וחפש תמיד שהיה גוף טהור, כדי שלא יעכב כה המדמה, הקשור בגוף הרבה מאד. את הפעולות השכלויות העליונות, מהתגלות בפועל בכל הוד תפארתן בנשمت היחיד, שמנה באה ישועה לעולם.אמין הצער והשתוקקות לטהרת הגוף מכינים הם את ההכשרה של הכה המדמה, על כל פנים באיזו מידה, גם אם מזמן עיכוב להטהרה שבפועל מחמת אונס.

רubb. אחרי המגראות הרבות שאנו רואים בדרךyi חיינו הכללים בדורנו בכלל, ובארץ ישראל בפרט, הננו מוכראים להרגיש שהנו נולדים מחדש. מתחתי המדרגה הננו הולכים ונוצרים עוד פעם כימים מקדם. כל הרכוש הרוחני של העבר הולך ונבעל, לכאהה, במקורו, ויוצא הוא בפנים חדשות. מוקטנות הרבה בנסיבות, אבל רעננות מאד, ועלולות לצמיחה גדולה, מליאה חיים עזיזים, באיכותן. הננו קרואים לעתיד חדש, מלא זהה עליון, לתקופה חדשה, שתעללה בחוסנה על כל התקופות גדולות הערך שקדמו לה. מאמין הוא העם כולו שאין גלות עוד אחרי הגאולה ההולכת ומתחילה לפניינו, ואמנתו העמוקה הזאת היא עצמה רוז קומו היא. סוד ד' נגלה במהלך ההיסטוריה, והמסורת העתיקה מעידה על אור נשמו, המכרת את עצמה ואת כל הייחוסים של המאורעות שלא עד דור אחרון, דור צופה לשועה קרובה.

רעג. כל דבר מן התורה, בין בהגדה בין בהלכה, טובע הוא את תפקידו להרווותו בטל של תחיה עליון, מאוצר ההרגשות העליונות והמדעים היותר רומיים, המפכים מתחן הכלויות האדריה שזה הפרט הנלמד נובע ממנה. זאת היא תכונת הצימאון של העוסקים בתורה לשמה, המתגברת בהם תמיד, ומביאתם לידי מרירות נפש מעבר מזו, ולידי עליית נשמה, והרחבת דעת בקדושה עליונה, מעבר מזו.

רעד. אשרי איש שהושב עצמו כשייריים לגביו כנסת ישראל כולה, שהיא נחלת ד'. שכל מחשבות לבבו, הגינויתו. חפציו ו שאיפותיו, אמונהתו וرعונו, אינם כי אם חזק טמיר אחד להיכלל כולם באוצר חיים זה, להתחסד עם קן דיליה, דא כנסת ישראל. ההכרה הפנימית שהננו שריגים מעץ חיים רבים דליהות ושגיא פרי, שכל מה שאנו יותר מעורים בגופו של אילן הננו חיים את החיים היותר שלמים ורענים בהווה ובנצח, היא תביא את תחית האומה למגמתה, היא, ואך היא, תקין את הקץ שאליו אנו עורגים, ותתן לנו חוסן ישועות. והשרידים אשר ד' קורא, חסידי הדור, קדושים עליון, אין להם להסתכל בשום גירעון, בשום צד שלילי של כל נפש מישראל הדביקה באיזה דבק בצורך מצבתה, כי אם להעלות את הנוקודה הכללית שבכל נשמה פרטית ברום גובהה ובעלוי קדושתה. האהבה הבלית גבולית אל האומה, אם החיים שלנו, אינה יכולה להיות נפחחת ממשום סיבה וכיישلون שבעולם, לא הבית אוון ביעקב ולא ראה عمل בישראל, ד' אלהו עימיו ותרועת מלך בו. מתנשאים אנו מעל כל מחשבות השטנה, מעל כל השטחות שבמוסרים ובמאמריהם המעוורים כעס וشنאת אחיהם, ומלאי רצון, ושקוי טל חסדים אדרים, הננו שבים לחבק בזרועות אהבה את כל הנשמה לבית יעקב החפיצה לראות בשמחת גינויו ולהתהלך עם נחלתנו. ודוקא מותך האהבה הנאמנה, מותך רחשי הכבוד היותר מסורים בכל חום רוח ונפש, הננו באים להכירו על התשובה אל התורה והמצוה, אל הקודש והאמונה, אל מורשת אבות ומסורת קדומים. אל אור ד' אלהי ישראל. המופיע על עמו ועל ארצו לעדי עד בגאון עוז. נתרחק נא מכל טינה, נתרומות מכל קטנות מוח ולב, נתעלה מכל שנה וקנטוריה, נספג נא את האהבה הרעננה מקור עדנה, נרכיב את ענפי החסד על שרכי הדיעה, את הود החופש על הדורת השיבה, של האימון של כבוד הוריהם ומוריהם, אשר לעם עתיק, אziel ואיתן. לתחיה איתנה זו קרואים אנו, ואליה נבוא. ארץ אבות החמודה, ארץ חיים לנו, היא תשירנו לעליyi עליויים זה. זה אלהים אלהינו עולם ועד, הוא ינהנו על מות.

רעה. הלימודים המעשיים הם מזונה של הנשמה, בונים אותה בחלוקת הצורה שהיא קבועה מעצם טבעה, בדרך שהמזונות הגשמיים בונים את הגוף. והעינויים העליונים, הגיוון הדיעות, השירה והתעלות הרוח, הם אוירה של הנשימה אשר לנשמה. כל מה שהיא הארגן מכלכל במזון יותר מבRIA, קיבל יותר וייתר את השפע הטוב שהoir הטהור משפיע עליו.

רעו. הננו מכירים טוב מוחלט, שמציאותו הוא הטוב הגמור והעונג הנעלם, ושביל המציאות שלו והתראותיו. הם הם, שבילי הטוב והעדן הנשגב, ורע גמור ומוחלט הוא היעדרו של הטוב המוחלט, ומיעוט רחבות הוויתו. ולעומת זה הננו מכירים רע גמור ומוחלט, שהטוב הגמור הוא היעדרו ושלילותו, ומיעוט הויתו וצמצומו הוא הדרך לשביili הטוב. הפסימיזם הוא הסתכלות בעומק הרע, הטוב שבו היא הנטייה להuder, שהיא גאולה מההוויה של הרע. שהרע בעומק הייש שלו כל כך עורג לו. מובן הדבר שערינה זו מתגללה מצד העליון של הרע,

בhzד שהוא כנוגע בגבול הטוב, ובא הוא לאושו, לשם כליונו, ובאובוד רשעים רינה גם לרשעים עצם, שחדרלו ווגז. הצד התחתון של הרע לא בא לידי שכלי, והוא יותר רע מהצד העליון, הוא אינו מכיר עדין באושרו של כליונו, והוא משתוקק אל הישות וההוויה. הבודיזם יש בו מן הטוב שברע, שביטה יפה את תשוקת הכליוון ונחמלא הרבה מורה זה עד כדי הדרכה כללית של תרבות מיוחדת, המדריכה את הצד השפל שברע עד צידו העליון, שהוא תשוקת כליונו, וככליונו העצמי המטרתי. מובן הדבר שהנקודה היותר פנימית של הטוב שברע מצטרפת אל הטוב, ונשארת אחר כך בהוויה נצחית. אותה תשוקת הכליוון של הרע, בתחום הטוב היה וקיים לעולמים באושר אין קץ. שמחת ישרים היא בטוב שבטוב, העולה מכל רע, השמחה בישותה ובדרגת הרוחב של הוויתה, המתעצמת במקור הטוב, מקור היש והחיים, אור חי העולמים, הוא שח ויהי.

רעז. כשאנו נתבעים למעט את השלטון של השכל האנושי על רוח האדם, כדי ליתן מקום להשלטה העליונה של האורה האלהית עליו, אנו צריכים לדדק שמייעוט הצביון של השכל האנושי, לא יגום את הצד האلهי העליון שבו. שאם תהיה חסירה לנו זהירות זו, הרי אנו פוגמים את האורה האלהית עצמה, שמצויה אנו באים בתביעתנו. כל כוונתנו אינה כי אם על הצד הסיני של השכל האנושי, שזוהמת הבהמות שלטת עליו בארסה, אבל נקודת הטוהר שלו הרי היא אור ד' ממש, ניצוץ של גילוי שכינה.

רעה. חזש מיוחד הוא להכיר את הקדושה האלהית ביהודה, סגולה זו מיוחדת לישראל. יראה פנימית מיוחדה, וערינה של אהבה מגודלה, יש בתוכויתה של הכרה פנימית זו. המיחד השלם, הוא הצדיק הטבעי בעצמו נשמהו, אינו חפץ שום דבר כי אם את היחס התיידי עם השלים האלהית. התורה, התפילה, המצוות, המידות הטובות, וכל התנועות, השיחות, הנטיות וההנאות שלו, כמו כן כל הצער והמכאוביים שלו, הגשמיים והרוחניים, כולם הינם גילויים שלמים, שהשלימות של גילוי או ראליה מתנווץ בהם. ובכל הוא מלא חרדה קודש, ואהבת עולמים, ביטחון בד' ישבחו תמיד, ואור אהבה יאיר תמיד כל מחשביו. תשוקתו הוא המרחב האלהי שאין לו קץ ותכלית, וכל מידת וכל הגבלה מצערת אותו, והוא מקבל את היסורים הללו של הרים אבא, מפני שסוף סוף רואה הוא בכל את יד ד', המרחב את כל לאין תכלית, ומצמצם את כל לאין ערוך.

רעט. הרבה נשומות נידחות בין האומות שבוט לבנט ישראלי בעקבות דמשיחא, וככה העיכול אינו מספיק בתחילת להפכם למזון מבريا, ומזה נצמחה המחללה של חוצפה. אבל היא רק מחלת עוברת, זה חלי ואשאנו, ומהרה תעלה ארכאה לה, וחיל גויים תאכלו, ובכבודם תתיימרו.

רפ. כל ציור דוחק באיזו מידת חבירו, בזמן שאינו מתייחס עם הראשון לשכללו ולהרחיבו יותר. ועל פי זה כל חכמה דוחקת במידת ידועה את רגלי חברתה. מובן הדבר שדוחק זה הוא רק מצד הסגנון המיוחד שיש לכל חכמה, שמצויה הם דברים חלקים, אבל מצד פנימיותה של הכרה אין הבדל כלל, וכל הדעה היסודית אחת היא, וכל הכרה וידיעה מעשרה היא את הכלל של כח המכיר, והשפעה הרוחנית מתגברת על ידי כל פלא נוסף מאיזה מין שהוא. אבל מצד המקרים הדברים תלוי עד כמה הירידה לעומק עצמיותה של הכרה מגעת, שבאותה מידת שהשכל עסוק מצד הסגנון החיצון, ככה מתגברת הדחקה והסתירה, ועד כמה שהאהרה השכלית דרכה

لتוך העומק העצמי של הידיעה, מתחדים הענינים והעושר מתגדל. כל הידיעות שבעולם, הפנימיות והחיצונית, הקודש והחול, הטוהר וטומה, הקרוב והרחוק, מתחדים מצד נשמת ההכרה, וכל המתאחד יותר באור זה הפנימי של הנשמה, הכל מתעלל אצלו לאור קדוש וחים של נצח והוד. אבל מי הוא הגבר שכבר הסיר את המהיצות מהכרתו הפנימית, צדיקים בני עלייה מועטים הם, ורובם דעתם לא בעלי הכרה כי אם בעלי סגנוןם הם, וצדיקים הם שמירה בדרך כלל, שלא יצאת מעניין לעניין. וליזא ולבא אין שלום, זה היוצא מישיבת לישיבה, ומתרמוד לתלמידו, وكل וחומר לאין ערוך להסתכלות חול וטומה מהסתכלות קודש וטהרה. על זה נאמר כל המוסיף גורע. מידתו של יוסף הצדיק, בן זקונים דיעקב אבינו דשופריה היא מעין שופריהadam הרראשון, איש תם. הכלל הכלל, האמת במלוא תפארתו, העובד הנאמן, והאה ברמות עם הרמאי, לעמוד על עמדתו, עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, יוסף כשמו, איננו גורע בתוספתו, ושבעים לשון גמר על ידי הוספה האות משמו של הקב"ה בשמו, אותן ה"א שבה נברא העולם הזה וכל אשר בו. ומאן דאתי מסיטריה, לפי מידת צדקו, נטירת בריתו ופטפוט יצרו, אור חסדו להשביר לכל עם הארץ, סבלנותו לשלם טובת תהה רעה. ואהבתו לארץ ישראל, וקייםו לצפיפות ישועה, פקד יפקוד אלהים אתכם, יוסף שהודה בארץו, לפי זרחת אורה על מי שעל שמו ודgalו ייקראו צדיקים יסודי עולם, אין בהם צמצום של הכרות חיצונית, ואין עין הרע שליטה בהם, מפני שם עולי עין, עומדים מלמעלה מהסגןון החיצוני. כנונין ורבכין דשייטין בימה רבא, דמיילי דשטוותה הם אצלם מאירי אור ומפני דרך למילוי דחכמתא, ביתרון האור מן החושך. ולישראל לב שמחה. ראשית תיבות של"ז, צדיקים אוכלים אותו בשלה.

רפא. כל הנאמר לגדלו של האדם, וכל מה שנאמר לקטנותו, הרי הוא אמת. זכה קדם למעשה בראשית. לא זכה יתושים קדמו. על כן צריך הוא להשתמש תמיד באלה ההשකפות השונות לטובתו, גם הכה הציורי צריך להיות חמוש בחילופי השקפות הללו: לגבי המוסר האלקי העליון, לעניין הערת רוחו לאידיאלים גבוהים ונישאים, ישאכ מכחה של השקפת עולמים על דבר גדול. איך הוא מרכז כל יצורי קדם וכל מעשה בראשית בו כוללים. ובועליו הכל מתעללה, ובשפלותו הכל נשפל. ולגבי חריצות מעשה, ופעלים תרבותיים כלליים או פרטיים מחיי החול לך אל נמלה עצל, ראה דרךה וחכם. השתמש בהשקפת יתושים קדמן.

רפב. הנשמה, שנבראה בתואר דו פרצופים, אין בה יכולת להסתכלות מעשית, רק הנסירה היא שגרמה את היכולת הזאת. וישנן נשמות כאלה של צדיקים עליונים, שנסירותם לא נגמרה, והם אינם מוכשרים כי אם להסתכלות עיונית, ולהשכלה גבוהה ונישאה מכל ערכי ההוויה המוגבלת כולה, ומצד חפצם לזכות את הרבים הולכים הם וננסרים, וכח ההשכלה המעשית הולך ומתרבה בהם. וחווזרים חמושים בתורה מעשית גדולה, ובהשכלה של עבודה רחבה ומילאה, אל עליונותם, ומתחרבים בנוועם ד' באספקלריה המaira, המדרכת את העולם המעשי כולם, כמו אשר ידעו ד' פנים אל פנים. משה שפיר ק אמרת.

רגע. המחלוקת של הדיעות על דבר הדרכת הכלל, אם בזמן זהה, שרבו פריצים נושאים דגל ההפרקות ביד רמה, ראוי להפריד את האומה, שהכשרים נושאים דגל שם ד' לא יהיה להם שום יחש עם פורקי העול הפורעים, או שמא כח השלום הכללי מכريع את הכלל כל פלוגתא זו באה מפני השפלות הכללית, שעדין לא

נגמלה הטהרה לגמרי ביסוד האופי של האומה מצד חיצוניות נפשם, והיא מיטהרת והולכת. אלה הנסיבות ייחדי הין מודגת שתים זוניות שבאו אל שלמה. הדיבור הביאו הרבה ניסיון הוא מוכמת אלהים שבמלכות ישראל, ואotta הרואה להידחות, המעלילה עלילות בשקר, היא הטוענת גוזרו, ובהתמרמה מבלטת היא את אמרית הטינה שבלב שהיא עצמה, שכל ענינה הוא רק גם ל' לא יהיה, גוזרו. והאם הרחמניה, אם האמת, אומרת לנו שהיא את היולד חי והמת אל תמיתו. רוח הקודש צוחת, תננו לה את היולד חי, היא אמו. אין קן לרעות הגשמיות והרוחניות של התפרדות האומה לחלקים, אף על פי שפירוד גמור, כהעולה על לב המנתחים באכזריות, לא אפשר, והיה לא תהיה. זאת היא ממש מחשבה של עבודה זרה כללית, שהננו בטוחים עליה שלא תתקיים, אשר אתם אומרים נהיה כגויים כמשפחות הארץ לשרת עז ואבן, אם לא ביד חזקה אמלוך עליהם. וככל מחשבה של עבודה זרה היא מחריבה ומדאייה אפילו כשהלא באה ולא תבוא לידי מעשה. יסוד צדקת הצדיקים בכל דור ודור נתמכת היא ברשות הרשעים, שבאמת אינם רשעים כלל כל זמן שהם דבוקים בחפץ ליבם לכללות האומה, ועמך כולם צדיקים, וחיצוניות הרשעות שלהם מועילה לאמץ כחם של צדיקים כדורייא לחמרה. ועל ידי הפירוד המדומה חוותים תחת יסוד הקדושה כולה, עושים מעשה עמלק שזינב את הנחשלים, פלייטי הענן. שלח ידיו בשלומיו חיל בריito.

רף. כל חשך עבודה, שמחת מצוה, התמדת תורה, ברק חידושים, והתנוצחות רוח הקודש בלב השרידים אשר ד' קורא, כוונת התפלה ואור שלהבתה, כל אלה, ותולדות הנשומות בשלימותן, בכללותן ותמותן, הכל מוכחה להיות נפגם על ידי הכנסת יסוד פירוד בכללות הכנסת ישראל, חיללה. ואוהבי ד', יראו באמת וחושבי שמם, הם העומדים בניסיון, לשובל כל צער וועלון מכל צד ועバー, ולעמדו הכן נגד כל כחوت עליונים ותחתונים החפצים לבלו נחלת ד', ולהפריד את האומה האחדית, היחידה במלאה עולמים. והם הם בניים דכnest ישראל שהאם רובצת עליהם, מחייבים חקלא, הבאים בסוד ד'. תלמידי חכמים אמיתיים המרבבים שלום בעולם, ומשיימים ומטיילים שלום בין ישראל לאביהם شبשים, בהוציאם מן הכה אל הפועל את אור הקדש הגנוו בכל איש האומה, בכל אשר בשם ישראל יכנה, ובפרט בכל אשר ישא את דגל תקوت האומה וחפץ תחייתה, את חותם אהבת ארץ אשר עניינו ד' בה, וחיבת ציון וירושלים על ליבו חקוקה, באיזו צורה ואיזו הסבראה שתהיה. כל המעקסים יושרו. ואחדות האומה, להכשרה גאותה וגאותה העולם כולם, יצא אל הפועל ביקר שניא. כי רצו לבדוק את אבניה ואת עפרה יחוינו, ויראו גויים את שם ד' וכל מלכי הארץ את כבודך. כי בנה ד' ציון נראה בכבודו, פנה אל תפילת העדרו ולא בזה את תפילתם. תיכתב זאת לדור אחרון עם נברא יהליל יה. כי השקיף ממרום קדשו, ד' משמים אל ארץ הבית, לשמעו אנקת אסיך, לפתח בני תמותה, בספר בציון שם ד' ותהיילתו בירושלים, בהיקbez עמים יחודו וממלכות לעבד את ד'. וזרעת את בית ישראל ואת בית יהודה זרע אדם וזרע בהמה, זרע אדם לחוד וזרע בהמה לחוד, שמתאחדים יחד על ידי אלה הנשומות שהן ממדרגת אדם ובמהה תושיע ד', אלו בני הערומים בדעתו ומשיים עצם כבמה. ואני בער ולא אדע, בהמות התייחס עימך, ואני תמיד עימך, אחוזת ביד ימני, בעצחך תנחני, ואחר כבוד תיקחני. מי לי בשמים, ועימך לא חפצתי בארץ, כלה שארי ולבבי, צור לבבי וחלקי אלהים לעולם. כי הנה רחיק יאבדו, הצמת כל זונה ממן, ואני קרבת אלהים לי טוב,שתי בד' אלהים מחס. בספר כל מלאותיך. ומלאות ד' היא דבר ד' ביד מלאכי, הלא Ach עשו ליעקב, ואוהב את יעקב, שהיא תשובה נצחית מספקת לכל תאנתם של מתאוננים קטני אמנה, האומרים בכל דור ודור, וביותר בדור התגלות אוור ישועה, במה אהבתנו. ובאמת אהבת עולם ואהבה רבה אהבתנו ד' אלהינו, חמלה

גדולה יותר חמלת עליינו, אבינו מלכנו, בעבר שמן הadol, וב עברו אבותינו שבתו בך ותלמדם חוקי חיים. כן תחנו ותלמדנו, והביאנו לשולם מארבע נפות הארץ, ותוליכנו מהרה קוממיות לארצנו. ואומר: מהר והבא עליינו ברכה ושלום, כי אל פועל ישועות אתה, ובנו בחרת מכל עם ולשון, להודות לך וליחך באהבה. וחותם הבוחר בעמו ישראל באהבה, להיות הקדמה לייחוד ד' בשמע ישראל, ובורוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הנאמר בחשי, אף על פי שהגלי סותר זה לפעמים אין בכך כלום, כי האמת הברורה הוא מאמר השבטים כולם, שם שאין בלבך אלא אחד אך איןobileno אלא אחד. ויעקב אבינו לא מת, דמ קיש הוא לזרעו. מה זרעו בחיים אף הוא בחיים, והרי זה בא למד ונמצא למד. מ קיש זרעו לו, מה הוא כולו בחיים, וישא יעקב רגלו, ויאסוף רגלו אל המתה, אף זרעו כולו בחיים. ואתם הדבקים בד' אלהיכם חיים כולכם היום. ביוםיהם הם ובעת ההיא, נאום ד', יבקש את עוזן ישראל ואיננו, ואת חטאות יהודה ולא תימצאינה, כי אסלח לאשר אשair.

רפה. אש האהבה הטבעית לאומה ותחייתה, ההולכת ומתקדلت בארץ ישראל ועל ידי ארץ ישראל, תטלחה בגאון עוזה יחד עם אש ד', אש הקודש, של כל טוהר האמונה בעוצם חסנה וגבורה. פזרי האמונה האלהית, וכל תנחותויה והערכותיה הרבות למוסר ולישור, לגבורת ולתקוה. לשולם ולנחמת עולמים, שכבר נתקפשו בין גויים רבים ועצומים על ידי פיזורנו בין הגויים, על ידי התפשטות האמונה הנובעת ממקור כתבי הקודש, הולכים הם ושבים אלינו, מתקנים לארצנו, מתקנים עוד פעם בכנסת ישראל. ושבים לתחייה על ידי המונע נשמות חדשות של נברא. חיללה לנו לחסום את הדרך בפני אור החיים. לא ניבהל אם הזרים נראים שונים בחיצוניותם, אור ד' מאיר בהם, רוח ד' נססה בהם. הלאומיות החולנית מזדהמת היא בזזה מא של שנות הבירות, שתחתיה הרבה רוחות רעים גנוזים, אבל לא בהדוף אותה מותק נשמת הדור נצלחה, כי אם בהשתדרות נרצה להביאה אל מקורה העליון, לחברה עם הקודש המקורתי שממנו היא נובעת.

רפו. התשובה היא חידוש החיים. אי אפשר לחשובה שלא תשנה את ערך החיים כולם כשהחיים נמשלים, ומילא היא משנה את הערך שלהם לטובה אפילו כשהיא נעשית ביום האחرون. זוכרת את בוראך, עד אשר לא תחשך השימוש והאור. יתר התנחים אין הם תבלין לחיזוק התשובה והסבירה ערוכה. אבל השיקוע בתוך התנחים עד כדי רישול של הסדרת ערכי חיים מקודשים, עד כדי טמיעה ביוזן מצולת החטא ואומר ניצלת. זאת היא דרך המות של עבודה זרה הוותרנית, האומרת הביאו לבוקר זבחיכם, לשולשת ים מעשרותיכם, וקטר מחמצז. תודה. המיתודה העוזבת את האמת והמשפט והולכת אחרי לבבה, זו מינות, הגוררת אחריה כל רצח וכל זימה. למרות שהיא תמיד פושטת טפיה ואומרת ראו שאני תהורה. והיא מלאה תנחים של הבל, שאי אפשר להם לעמוד בעולם, שקר אין לו רגלים. זאת היא הרשעה של הנצרות, המתכסה בלבוש החרידות האמונה, נופת תיטופנה שפת זרה וחלק משמן חיכה, ואחריתה מריה כלענה. הפירות של הדעות והמידות של העמים המתהנכים בתרכותה, מעדים על עצימות פנימיות, ואין כל כחה כי אם בניצוצי הקדושה הגנובים של מותק אוצר ישראלandi, שהוא פולטם קמעה קמעה, עד אשר תער נפשה למגרי, חיל בעל ויקיאנו מבטנו יורישנו אל. ואו ישמש הניצוץ הקדוש שנובלע כל כך בגוים ככלי אין חפץ, להתעורר לעיר לב עםם רבים, להפוך להם שפה ברורה לקרוא בשם ד' אלהי ישראל, ברוח ד', רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ד', לא רוח זר, רוח טיפשות וחולשה, רוח סכלות והפרקיות מוסרית, התומך אשיותיו השקירות על יסוד הויתור, שהוא בוז וקלסה

לכל מנהיג ושותפט צדק, שرك חסד לאומות כזה הוא מקור נפתח לכל אכזריות ונבללה. יבוא אלהינו ואל יחרש, אש לפניו תאכל וסביבו נשערה מאד, יקרא אל השמים מעל ואל הארץ לדין עמו, אספו לי חסידי, כורתី בריתי עלי זבח. כי אלהי משפט ד', אשורי כל חוכי לו. ואכרתת לכם ברית עולם, חסדי דוד הנאמנים. הן עד לאומות נתתיו, נגיד ומוצאה לאומות, הן גוי לא תדע תקרא, וגוי לא ידועך אלק ירוצו, למען ד' אלהיך, ולקדוש ישראל כי פארך.

רפו. אמונה שאין השכל מסכימים לה, מעוררת היא קצף ואכזריות, מפני שהצד היותר עליוון שבאדם, שהוא השכל, געשה עלוב מלחמתה. אמן האמונה העליונה, אף על פי שהיא כמוסה מאד, ודרך ד' נפלאים הם, יש בהם נעם גדול כל כך, שהקצף המתעורר מצד כפיית השכל מתבטל מיד, ונחפץ בעצמו למתקות גדולה ולאור זה, מפני ההופעה האליהית המתחברת עימיו, וירודת עד האמונה התחתונה, המתחברת עם השכל הישר שבעולם הגלו. ועלמא דאתכסיא ועלמא דאתגליה נעשו מתאימות, ובונות ייחד את בית ישראל, בחן כפול, והוציא את האבן הרואה, תשואות חן לה.

רפה. התביעה הפנימית שהמעשים יהיו מתאימים להדיונות וההריגשות היותר עליונות ועדינות, היא עניין מיוחד לישראל, שמידתם היא מידת בניים לד' אלהיהם, והם משערם בקרבתם האפשרות של השתוות החיים המעשיים אל הציור של החיים האידיאליים הנائلים. לא כאליה חלק גוי הארץ ומשפחות האדמה. הם משערם את הצללים החיצוניים של אידיאלי החיים, אבל רק את היופי שביהם, שמקסים אותם לפעם, אבל אין הקסם והוא עושה פירות, כי אם נשאר ברענון קלוש, להתפרק ולהתהייר בו. כי קליפה עבודה זורה, המלפפת את כל העמים, היא מעכבה עד אור ד' של היושר העליון, מהיכנס בעצמיות החיים המעשיים. ומשום כך אי אפשר כלל שתהיה תורה בגויים, תורה ד' המגדרת את החיים המעשיים על פי התביעה האליהית העליונה, ולא עשה כן לכל גוי, כי אם ליעקב ולישראל עם קרובו.

רפט. רק ישראל יכולם הם לקבל אמונה אלהי אמת ד' אחד במילואה וטובה, וऐשיותם העצמית עוד Tosif' אומץ, ותרבותם הת stagnsg ותחגדל בפריחה מצוינת, בד' יצדקו ויתהלו כל זרע ישראל. אבל הגויים לא באו עדין לידי מידה זו, ומה שהוכנס מאורם של ישראל אמונה אלהית בסביבתם, שלא בדרך ההחפתחות הרואיה להם לפי טbum, נלחם עם האישיות הפרטית שלהם, ומלך את התרבות שלהם, שהוא זורה, חיזונה, נכרית ומגושמת עצמה תוכנותה. אמן יד ד' עשתה זאת, שעלה כל פנים תרוכך מעט הקליפה הקשה של הזוחמא האנושית, אבל סוף כל סוף מוכחת הנכריות לנצח עצמם, והמלכות תיהפץ למיניות, שתגעל את הניצוצות של רוח ישראל, הבאים מאור ד' שנמסך ברוחם, ותגבר בזיה ביותר שנת ישראל. ואף על פי שבתחילתה ייראו על ידי זה הנגעים של עקבתא דמשיחא, וקטני נפש חושבים לחיקות את הכפירה המתרחבת אצל הגויים, ומדמים אותה לתרבות אנושית כללית, במקום שאיןה כי אם תרבות זורה ונכרית, שיישראל עומדים כבר למעלה למעלה ממנה. מכל מקום סוף כל סוף המחשבה הזאת עצמה של החפץ להיות עומד על העצמיות הנקייה بلا עירוב השפעה חיזונה שהיא מגדלת מעבר מזו את שנתה העמים לישראל ביותר. ומעבר השני את החיקוי הרוחני מצד חלושי חיים בישראל, עד שהאנרכיה המחשבתה מהרסת את כל קושט וקדוש היה בעצמה, הכרה זו, שיש לעמוד על

הנקודה התוכית המסוגלת להעצמיות, תקרא את ישראל לתשובה, לעשות חיל באלהים, ולשוב עוד הפעם לגבורה עליונה. לא כחובם ירשו ארץ, וזרועם לא הושעה למו, כי ימינך וזרועך ואור פניך כי רציהם. בר' צרינו נגח, בשמק נבוס קמינו. והכרה זו. הבאה בהתפתחות איטית מאד, המתחילה מkanat עם, חיבת ארץ, שפה, תרבות גולמית, דעת המולדת, התלהבות עבודה גשמית ארצית, בכה היד המגושמת מוכחת היא עלות עד הראש, ולוור את המחשבה והרגשה היותר מיוודה לישראל לב כל האומה, הזקנים והצעירים יחדיו, ובלב אחד, במחשבה וחשך אחד, ישבו בני ישראל וביקשו את ד' אלהים ואת דוד מלכם, ופחדו אל ד' ואל טובו, כאחת, באחרית הימים, שכבר החלו להראות את ניצניהם. וכל החיל אשר נגע אלהים בלבם קרואים ועומדים כעת, לעורר המון מחשבות והופעות מהספרות העליונות, מקור ישראל, ולעדור ללא לב ולב בסודות התתתיים, שהתחילה כבר הרגשה לדפק בהם בחזקה. ומהמחשבה והמעשה ייפגשו יחדיו. לבנות עולם מלא בשם מלא. ימלוך ד' לעולם, אלהיך ציון לדור ודדור הליליה.

רצ. כש Mastiks באמת הצד הטוב של כל אחד ואחד, מתאהב האדם על הבריות בחיבה פנימית, ואינו צריך להזדקק לשום אבק של חנופה, כי ההתעניינות הצד הטוב שהוא פוגש תמיד, מכסה ממנו באמת כל הצדדים הרעים. וכוסה קלון ערום.

רצ. המחשבה על דבר האלים בשכל טוב, שהיא הדיביקות הפילוסופית, תנאה הם הדיעה היותר ברורה עד כמה אפשר על פי כחו של אדם. וכשباءה מחשבה על דרך זה בלתי מזוקקת, כי אם עלופה בדמיונות, אינה דיביקות אלהית, כי אם העולה על הרוח, והיא אינה מעלה, כי אם הורדה. אבל הדיביקות האלהית הבאה מתוך נטיה טبيعית והכרה פנימית, או רגש טהור מושך מטבע הנפש, היא לעולם דיביקות אמיתיות אלהית, אף על פי שאינה מעוטרת בחכמה ודיעה עליונה בגלוי, כי תומת ישרים תנחים. ומכל מקום גם דרך תום זה מתעלת הוא בכמה מעלות בקדש כשהוא מעוטר בעטרת הדעת, וחילתה לרופות ידיים מתורה דלעילא, ולסמור על נתית הנפש בלבד, אף על פי שהיא יקרה מאד לגבי כל אותם שהם מצד כשרון רוחם מוכרים להסתפק בערבי נחל הלו, שאין בהם טעם וריח. סולו לרובכבר בערובות ביה שמו ועלוז לפניו. אבי יתומים ודיין אלמנות, אלהים במעון קדשו.

רצ. סמוך לעקבא דמשיחא מתרבה סגולת האחדות באומה, והמעשים הטוביים, והדיונות, והאור האلهי שנמצא בצדיקים, פועלים על קדושת הכלל יותר מאשר הזמן. והסגולת ההיא טמונה היא במתמון של קטיגוריא ומריבות, אבל תוכו רצוף אהבה ואחדות נפלאה, שמעוררת הרגשה כללית לצפות לחשועת הגוי כולם.

רצג. כשהרצין יורד מפני איזה חטא, יורדת גם כן החכמה, וההארה האלהית מתחשכת. ובכח פנימי כבר צריך האדם לשוב לאיתנו אחר הירידה, לשוב אל מקומו בתוקף הרצון, כדי להאיר את ההארה שנחשכה בו ובעולם כולו, בכל הגודל, העומק והרוחב שבכל מה שישן לשński הוינו.

רצד. ההתנוצחות המראה את היחס של כל הנשומות מכל הדורות לנשמו של המשיג והמציר, היא תחילתה של רוח קדושה. וכשמטפלים ברגילות כשרון קודש זה, ומחברים אותו לחכמה ומעשים טובים, האדם מתרعلا במדרגתו, וזוכה לכמה שעריים. פתחו לי שערי צדק, אבוא בם אורה יה.

רצח. לפעמים נופל צדיק נפילה גדולה לפני ערכו, כדי שייתברר לו שאין לו ממה לפחדו, כי ד' משגבו תמיד.

רצו. ישנים דברים טובים וקדושים שהסיבות המחזיקות אותם בעולם הן כעירות. כמו חולשה, שקר, רשות, שלפעמים הן תומכות את יסוד הטוב של בושה, צניעות, אמונה, וכיוצא בהן. אمنם כמו שטובתן של רשותים רעה היא אצל צדיקים, כשהיא הטובה שמקבל הטוב והקודש מהרע והטהרא, מחוללת היא רעות רבה. ואין אור גאולה יוצאה אל הפועל כי אם על ידי מה שיירשו כל היסודות הרעים, אפילו אותם שהם מחזיקים את הטוב והקדש. ואף על פי שעיל ידי זה סובל הטוב הקודש והאמונה, והם יורדים, ונדראים כמתדרדים, לדול זה וירידה זו עלייה והתעדותם באמת, שאחר הריקבון של יסודות הרעים הללו, יחל מיד לצמוח אור הטוהר והקדש על יסודות בראים של דעת, חכמה, גבורה, תפארת, נצח והוד, ובזה תוסד מלכות עולמים לאור ד' וטבו באחרית הימים, בחסרי דוד הנאמנים, שהם ברית עולם אשר לא יכזו עדי עד. אך עמי המה, בניים לא ישקרו, יהיו להם למושיע. בכל צורתם לו צר, ומלאך פניו הושיעם, באהבתו ובחמלתו הוא גאלם. וינטלים ונישאים כל ימי עולם.

רצז. שם שהכח הפועל בגוף, ובכל חומר. הוא ודאי יותר נשגב מהחומר המORGש שהפעולות מתגלות על ידו, אין אנחנו הולכים בכל השדרות הרוחניות, שעצם ההופעה המתגללה היא בערך של גוף חמרי, ויש בה כח פנימי שורה עלייה, מהיה אותה, ומחדש את כח פעולותיה מתוך רגילות הרמתה מחשבה וקדושת רעיון, דביקות אלה היה טהורה. וגבורה מטוהרה בטהרתו קודש. באים להכיר מתוך ההופעה הגלויה, את הפרטים הרבים שישנם בהכח המחייב הנסתור העומד מעל לו. מתוך הרגש נשמת הרגש, ומתוך השכל נשמת השכל, ומתוך הופעה עליונה רוחנית, המתגללה בתור דבר יותר צח מהשכל והרגש הנהוג את הנשמה העליונה המילאה זיו המחייב אותה. אשרי אדם שומע לי לשקו על דלתותיו يوم יום לשמר מזוזותفتحי, כי מוצאי מצא חיים ויפק רצון מד'.

רצח. ההופעות הפתאומיות מתבחןות, לפי הערך של עומק הדעת שיש בהן, ולפי התאמתן אל קדושת התורה והמוסר הטהור, ועד כמה הן פועלות בשעתן על החפש הפנימי של המרגיש אותן, לרומרות וקדושה, ושםחת חיים שלווים במלא טהרתם, במילוי של חסד ואהבה.

רצט. כל רוח הקודש מופיע מעורב בצחצוחי טומאה, שההופעה היותר עליונה של נשמת הקודש, שמתגללה בטהרתו של שכל העליון, מטהרת אותו. וכל מה שההופעה יותר עליונה, צחצוחי הטומאה הם ממן יותר חזק בדרגה דיליהון, והמלחמה יותר חזקה. וגדולה נקמה שניתנה בין שתיओויות במליתה, כמו שגדולה דעתה שניתנה בין שתיओויות, אל דעתות ד', אל נקמות ד', אל נקמות הופיע. וצחצוח הטומאה היותר גדול הוא זה של גאותה, שמייטפל עם ההופעות החזקות. והוא הולך ומזדקך על ידי אור הענווה, הגדולה מכולן, הסמוכה לרוח

הקדש, המהפקת אם עצם רוח הגאהו לרוח קודש של גיאות ד', המגלת את עומק סוד הענווה מניצוץ של זיהרא עילאה ראדים הראשון, העולה מעל הארתו אספקלריה המaira. שהוא יסוד אור התורה שקיבל משה, הענו מהד מכל האדם אשר על פני האדמה, מהר סיני, שהוא נובלות חכמה של מעלה. ונאותן של ישראל היא יסוד מלכות שמיים, העולה על הראש לעת האוכל גשיי הלוּם, הנאמר ברות. וטבלת פיתך בחומר. סוד הגאהו, חמרא אכתפא דמאירה שורר, אף כי היין בוגד גבר יהיר, ושתווי יין משום גאהו נגע בה, והמפיק מגן בשעת גאהו סוגין וחותמין צרות בעדו. וביצחק, שפחו הוא אל טוב ד', נאמר ויבא לו יין וישראל, ובביסוס עליון זה של גיאות ד' עליונה, הווארה ברכת יעקב בלבושי עשו החמודות. וכל קרני רשעים אגדע, תרוממנה קרנות צדיק, ימין ד' רוממה, ימין ד' עושה חיל. ושאוור ורבש משום גאהו שביהם, הרוגשת העוזם להפוך את השאר אליו, והרוגשת המתיקות שלו בתור חסד לאומות חטא, אינם עולמים לקרבן, ומתעלים הם על ידי אכילת הצדיקים, בדברי תורה שעל שלחנם, כתעם לשיד המשמן, שמוצא אוור הטל של תחיה המתים גם למלאים גיאות ד', שהם שוכני עפר, הנעשים שכנים לעפר ועפרם ננער. ומתווך הדמן החסר וי"ז יצא אוור גדול, המתהפק כעתר המהפק את התבואה, שנמשלה אליו דוקא תפילתו של יצחק, והעין והעצם יימלאו שניתם לטובה, במקום עשה מכעס עני, ועצמי עשו, יימלא השם בשתי אותיותיו החסירות על ידי מציאות עמלק, מקור הגאהה הטמאה. וד' מלך גיאות לבש, על ישראל גאותו.

ש. אותם הצדיקים, שההסתכלות העליונה שלהם מעכבה אותם מלהתבונן יפה בדברים המעשיים, צרייכים הם להביט מלמעלה למטה, כשם שרוב בני אדם צרייכים להתאמץ להשכיל בדברים השכליים מלמטה למעלה, מהתוכן המעשי אל התוכן הרוחני. והם הם בני עלייה המועטים, שמסתכלים מעלייתם העליונה אל הבית הכללי, המדור הרגיל של בית ישראל הגוי כולו.

שא. רוח הקודש מגלה בבירור את האור האלهي הגדול המלא חיים הפרוש בכל העולם כולם, הממלא את החיים כולם, ואת כל האדם בכללו בלבד, איך הוא הולך ומתרכז, מצוי לו עמדתו בעולם, מקום מנוחה ופעולה, בכנסת ישראל, שבקרבה קדוש שורה בהדר גאננו, מראש צורים של גזעה, מהליכות תולדתה, אני ד' אלהיך מארץ מצרים. מהופעת תורה. מהארתنبيיה, עדמת מלכותה, בנין מקדשה, חורבנה ושבותה, פיזורה וגלוותה, נחמתה ותקותה, עד דור אחרון. פועלתה על המהלך הרוחני של העולם, התעוררותה לתחייה בזמננו, נפילותיה החמריות והrhoחניות, עומק המחשבה האליהית המתגלת בעוצם הירידות, כונניותם לטובה לאישה הפרטיות, לכלותה, למין האדם בכללו. להעלאת העולם בה ועל ידה. דבר ד' שעימה בחיי שעה, החיים החברותיים והיחידיים, הלאומיים והעולםיים, וחיה העולם, זיכון הנפשות, הגברת זיו החיים, התעלות הקשרוניות, המשכת התרבות הכללית שבעולם אל האושר האמתי. התבססות חייו העולם על ידי החיים הנצחיים הרוחניים, הסדרות הסיעות השונות שבبني אדם ושמירת ענייניהם, רכושים וכבודם, הגדלת יפי החיים, כבוד החיים ועונג החיים על ידי הבעת דעת אליהם, ד' אלהי ישראל, בשפה ברורה, רוח אדר, חיי נשמה של אומה עולמיים זו. התעוררות ספרות פרוזית ושירית. ביקורתית ופומבית, השבה אל אור הנבואה, בקישורה אל התורה, בתור הכרה בהירה שהכרה גמור הוא לרוח האדם המוסף לשוב אל המקור העליון שהדיעות היותר נשגבות נשבות ממנו כל אלה וסעיפיהן מקששות כעת לפניו בארץ ישראל כזוג.

שב. דבר מוסכם הוא, שאין בזמננו, אחרי התפלגות הלאומים השונים, אדם שיוכל לקבל את השפעותיו הרוחניות ללא התלבשותו של הציינור המוחדר שלו עמו. כניסה ישראלי היא מיוחדת בזה, שלא רק התלבשות הציינור של האומה היא צריכה לחייה הרוחניים, אלא עצמיות התוכן מוכרכה להיות לחייה הרוחניים כולם שלה. ומה שהוא שלה הוא אליו גמור, ונודע לה שהוא מרוח אלהים חיים השורה עליה. כדי שתוכל לפסוג אליה עוד פעם אויר כליל של העולם כולם, היו רבים מתוכני קודש שלה מוכרכיהם להשתפל, ולהיעשות על ידי מכובדים קנים של עמים רבים, ועל ידי ירידה זו נגרמה עלייה להמון רב של האנושיות הכללית, ומתחוך כך הוכשרה האחורה להיות מסתגלת אל העצמיות היהודית, לשמש לה על כל פנים בתור איזו ה策טרופות סגנוןית. ובזה יימלא דבר ד', שיאמלא כבוד ד' את כל הארץ, וידעו גויים רבים את שם ד' אלהי ישראל. שירוד בגלות יחד עם עמו, להסביר אור תחילתו בין יושבי חושך, כדי למלאות העולם כולו אורה, ולשף את ישראל עם כל באי עולם, אחרי שכבר הובילם מהם למדים. ועם שיתופו עימם ישאר בעינו וצביונו. ולא תהסס סגולתו אפילו נקודה אחת. כי לד' עין אדם וכל שבטי ישראל.

שג. ההסתכלות הרוחנית, הדיעות האציליות, הבינות האלוהית, כליל המוסר והיופיו היוצאים מהם, הם התחלת כליל הלימודים, שככל נפש המוכשרת להרגיש אותם ממקורם מוכרכחת היא לשאוב מיסודם את הפרטים, כי מצד סגולתה אי אפשר לה להתעסק בפרטים שאין אור הכלליות נגלה בהם. וצריכה היא להכיר את עצמה, ואת התאחדותה מרוב בני אדם, שאינם בעלי התgalות מקורית, ונפשם משתקפת בהפרטים מצד עצם. הנפש האצילת גם היא חלק עם כל ההמון בהمسקנה של הפרטים, אבל מוכרכחת היא להוציאו אותם מאורם של הכללים, והכללים הגדולים הרוחניים מופיעים בדרך ישירה על הכללים הקטנים המעשיים, ומהם על הפרטים היוטר מפורטים שבhalbכות המעשה, בין דם לדם בין דין לדין.

shed. מתחילה מתקבלים הלימודים העליונים בתור ספק הרואין לדון בו ולהיות נשמע, יובל أولי. הטיפשות המפליגה כל דבר שלא הורгла בו סרה מרוח האדם, והרי הוא נכנס בחדרי חדרים של גדולות ונכירות שלא ידעם. וכל מה שמוסיף שככל, תלמוד, בינה, קדושה וטהרה, ככה הולכים הדברים ומוכרכעים אליו, עד שזוכה לזריחה של אור ה Hodotot . אהיה ודאי. ולפי המידה שהספק משמש אליו, הרי הוא זוקק ליראה, שהיא המידה המחזקת את תוכן הספק להכירעו לצד הטוב, ובכל צעד שהוא צועד לצד ההכרעה וה Hodotot , הרי היראה התחתונה מתחפה עצמה לאור של יראה עליונה, אידיאלית, ולהזרכה גדולה של אהבה, וענוה הגדולה מכלן. וכשהוא מתחילה מעלה מעל כל ספק, הרי הוא צדיק מושל ביראת אלהים.

שה. רואים אנו ממש איך הנשמה הישראלית שורה היא בצדיקים שבדור, בעלי שכל ומדע, טהורם וגיבורים: והרוח שורה בתלמידי חכמים יראים ושלמים, בעלי נפש עדינה, החפצים בקיום האומה ובאור הקדושה שלה ביחיד. והנפש שורה בהמון הקשור בטבעו לכללות האומה והאמונה הפושטה. והתוכן של הקישור לאומה, וה קישור להקדושה והאור האלוהי שלה, מתחלק למדרגות: במדרגות של אילו נפשות, רוחות ונשמות, מתגבר הצד של הקישור לכללות מציאות האומה בתכנית, ובמדרגות אחרות מתגבר הצד של האור, הקודש, האלוהות,

התורה, האמונה. אבל המדרגות יונקות הן זו מזו, אין הבדל באמת בין העירגה להאומה, ובין האור האلهי שללה. לעיתים יש שהעירגה האורית היא יותר רוחנית ואצילת, ולפעמים להפנ, ההרגשה של הכלל ומעמדו, ערכו ותקותו, היא יותר רוחנית, טהורה ואצילת, הכל לפיזוכו הפנימי של האדם. וכש שבאדם היחידי עלות הן המוחשות הנפשיות, ומתחות להרגשות רוחניות, והרגשות הרוחניות עלות להופעות נשתיות, ככה הוא בכלל כלו, מה שהוא זר ומגושם בבעלי הנפש, הולך ומתעדן בבעלי הרוח, והולך ומתאצל ומתقدس בבעלי הנשמה.

שוו. מכירים אנו את הגודל שיש בגרעין של הרצון. רצון האדם, כשמתמלא באש הגבורה, בברק החכמה, בשלחת הקנאה, בלחת היופי, באור הקדושה, ביפעת החיים. ובכל המילוי של אוצרות אלו, כמה נישא ונשגב הוא, כמה ישוט מצויה בו. כמה תחומות עונג ועדן של טוהר ועווז ספונים בקרבו. ובזמן של האורה האלהית, הגבורה והטהורה, המשתפקת תמיד בנשנתה, הלא הכל זורם. גדולתה של הוית הרצון, לפי הברכה של הקודש היא.

שז. נפלו העולמות בנפילת הרצון. האדם נפל בתחום החטא, נתקנן רצונו ונזהם, הכל נחשך, הכל נתקנן, אומלל וקדר. הווי, מה הומה הלב לתקן, את החטא הגדול, להחזיר העטרה ליושנה, להאיר את העולמות כולם מתוך מחשביהם. ולתעודה אין קיצית זו קרואים אנו, מסילותיה אנו סוללים. הולכים אנו בדרך החיים בעצות מלכו של עולם, להופיע אור על הכל, אור אלוהי אמת, אור بلا מחשך. ד' בدد ינחנו, ואין עימנו אל נכר.

שח. והרצון הנעדר אל אורו יושב, כשבוטא בחזקה ברצון עם, עמו, הגוי הגדול אשר לו אלהים קרוביים אליו, ירום בעוזו, יבטא את רצונו באין מעזר, יסגל לו את עצמיותו, יאגור אל תוכו את כל נשמת האדם. כלביה יקום וכאריו יתנסה, ישב רוחנו, יגלה את הרצון העוז והקדוש, את רצון אליהם, בחיים, בעולם ובעולם כולם. יבער את הרשעה, את השקר, את הזווהמא, את הפחדים, את החרפה, את המות עצמו מהעולם. יחדש את זיו המאורות, ישב את אור השמים, אשר לבשו שקים וקדרו, לאיთנם. ועווז אלהים זה הנה הוא עומד אחר כתלנו. קול דודי הנה זה בא, מدلג על ההרים מקפץ על הגבעות.

שט. רז התנועות העכשוויות מתברר בזה, שהקדש עצמו, אור העולם למלחה מהטבע, מגופניות ומחברתיות, טובע הוא מהעולם בכלל, ומישראל הפוזר והשבר בפרט, את הדקיוון של הטבע, הפשטות, הבריאות, הנורמליות, שבחים, בהרגשה, בשכל, בהתפעלות. מתקרבים אנו אל כל תביעות הטבע, מתלבכים אנו בזוחמתו, אין מוצא להגן כי אם על ידי הארונות גדולות, על ידי הופעות נשתיות אלהיות, מגילות רזי עליון, מודיעות האגור בסתרי חושך. בקרוב אל הטבע יש שנת הקדש הרגיל, הצורר את הטבע, המשדר את מערכתו. הקדש הרגיל. המורגל מАЗ להתהלך עם הטבע בקרי, אוגר הוא את שאירית כחו להילחם עם הטבע, אבל לוחם הוא עם טבעו שלו, כושל הוא ונופל במלחמה. הטבע המתנשא לחייב את דקינוו, שניעור על ידי תביעת הקדש הגנואה בקרבו, מתנשא עם כל שלילותיו. שונא הוא את הקדש, גם הטבע שלו. גם את הוזו, יפיו ובריאותו. פה נופל הטבע, ונכשל במלחמה. לויתן ושור הבר שניהם נופלים במלחמהם, ונעשה מבשרם

סעודת יפה לצדיקים. מי שלא נשקע בהבלים, לא זנו עניינו אחרי קנייגיות של אומות העולם, המשחיתות את תפאות הנשמה, את הוד אצילותה וטהורת מידותיה, הרי הוא זוכה ומזכה לזראות קנייגין מלבד זה, עומד הוא מעל לשניהם. גבריאל, בכח אל עליון, מעורר את המלחמה. צור עולמי, בהיגלותו אורו וקדוש עליוניותו, גומרה. העשו יגש חרבו. רואה היא הנשמה הניזונה מלחמה הפנימי של תורה, את הכהחות הבבאים שביבשה ובאים מתאבקים, לוחמים בקץ, מתנפלים זה על זה, כל אחד חושב אני אכבות הכל. אבל לא לדגי הים ולא לבהמות הרים הניצחון, כי אם לקרוא בשם ד'. והוא ימלט, וימלט הכל.

שי. לכואורה נראתה שהמחשبة הרזית, המעמוקת כל כך בספוני ההוויה, המגבהת את ערכו המהותי של האדם עד למעלה משמי רום, היא מכבדת את העול המוסרי על האדם, נוטלת ממנו את החופש הטבעי של חייו, מבטלת בגדלה את כל חמודותיו, עושקת ממנו את הארץ. ונונתת לו תחתיה שמים עליונים וגבוהים מאד, שלא יוכל אדם בשדר ודם להתחדד עימם. אבל רק מחשبة שטחית היא מחשבה זו, ותוצאתה באות מההברקה הראשונה של הידיעות הפתאומיות על דבר הגדל והנסגב ההוויות בכלל, ועל דבר גודל האדם ונשנתו בפרט, ההולכת וחודרת עד בואה לעומק החיים של הנשמה הישראלית, שכבר יצא אל הפעול בכנסת ישראל. החzon הראשון מעולף הוא ברוח סערה, בענן גדול ובאש מתלקחת, אבל אחרי שהධיעה מתחוללת, אחרי ששיתול הדעת מתרגל להגדלות הלו, והتبיעה הנשמתית הולכת ומשתלמת על פי עומק שאיפותיה הטבעית לשיגוב. לרוחב, לעליוי ורוממותו אז המוסר מתבסס ברוח האדם, העולם נעשה לו יקר וחייב עשרה מונים מאשר היה ערכו אצלו על פי המידה הבינונית שמוגדים בה את ההוויה הגשמיית והרוחנית, ואת האדם וכל מהותו, על פי התיאוריות הנגליות. החיים נעשים עטריים ברוב פאר, כל דבר גדול וכל דבר קטן שבhem מתחלה, משתגב ומתقدس. כל ההרגשות, הנטיות, האומנוויות. השיחות. התנוועות. ההקבשות החיצונית והפנימית. נעשות גילויים גדולים רמי ערך של אור כי העולמים, והאדם נעשה שותף למעשה בראשית, מתחילה עם העולמים כולם בראיות של מנוחה ושלות השקט, וכי חיים שלמים, ממולאים בכל כוחותיהם ומשוקים עדנים, עדני עליון, עדני קודש ונירה.

שייא. ההשכלה האנושית יש לה חסרון עצום, שהיא מצמצמת את מהות החיים, ומגרעת הרבה בלבד הבריאות שבஹיה העשירה, שחלק הגון ממנה מתגללה בטבע הבריאות הגוףנית והנפשית. כל דבר קדושה, מוסר, אמונה ושגב, הננו מוכרכחים אם מעט ואם הרבה לבססו על איזה ציר של השכלה שלנו, וזה הוא משפט נוהג מתחתייה המדרגה של האמונה היותר פשוטה, עד רומסוט התרחבות המחשبة לחוגים גדולים של חופש רעיון, והפשטות מושכלות ברום מעלהן. והבסיס השכלי זהה, שהוא אנושי ומצוצם, הוא מעיך על הגילוי האלهي והעליאן שיש בטהרת הקודש החייה, של אור אליהם חיים העומד אחר כתלנו ומוכן להאיר את כל הויתנו. וכל מה שהדורות מתארכיהם, והזמנים של התגלות אוריה של חיים יותר מלאים הולכים ומתקרבים, מתבטל יותר ויותר כח הבסיס של ההשכלה האנושית מכל ערכי הקודש. אבל זאת היא באמצעות הסרת הנרתק והלבוש המחשיך ומצמצם את האור. הטבעיות דורשת את תפקידיה, והיא חפייצה להיות מתחברת לאור האלקי המרומים ומלא חיים, ללא ההסתירה של ההשכלה האנושית המלאה מחשבים. הנגישה הזאת שההשכלה מתנגשת משני הצדדים: מצד מעלה האורה העליונה הרחבה והעשרה הולכת ומתקלה על הנשנות. מחשכת היא את אוריה

הכהה של השכלה זו, שהיא באמת מלאה דמיונות כוזבים, וחוקים עשויים של מחשבות אדם שהמה הבל. ומצד השני הטבעיות הבריאה הולכת ועולה מלמטה למעלה במלוא תביעותיה, וגם היא מטשטשת את זההו ההשכלה הנוהגה, ומשימה לאל את כל אידיאליה. מתוך דחק כפול זה, מתחווים מכובדים רבים ברוח האדם, שמתגלים בצורת בחילה בחיים, יוש, כפירה והפקרות, הוצפה וטירוף דעת. קטיגוריא ומשטמה. אבל אלה הם רק עיבים מחסיכים, נושא גשמי נדבות לארץ ולדרים, להפריח צדקה ותහילה נגד כל הגויים, ולהאריך אור הקודש העליון במילוי החיים העזיזים והטהורים.

шиб. הבוחר בשיריו זמרה. החוק הנפשי, שהרוממות המוסיקלית והשירית כשהחברת, היא המעלילה את העוז של כל חפן נשגב ונעה, הוא חוק מתגלה בנפש האדם בתור זיק מהאור הגדול של ההוויה כולה. קוצר הוא ציורנו מלהתר את הערך השירי המוסיקלי של כל הייש ביחסו הנשגב. אבל מתוך התעלותנו על ידי החופש של שירי זמרה אלהים, אל העולם העליון המלא חפצים רומיים, קדושים ונשגבים, אנו רואים את הטוב של אור חי העולמים, את המשטר האلهי בכל המצוי, את היחود השלם, הממלאנו השთוממות וגודלה בהוד משטריו, ובברכים אנו מתוך שמחת עולמים: ברוך הבוחר בשיריו זמרה. מלך יחיד אל חי העולמים.

שיג. המחשבה הרחבה, האידיאלית, האלהית, היא הולכת ותרחבת בטבעה, מקפת היא חזיותם רבים ואפקטים גדולים, ותוכנות הציורים שלה הינה שונה מתוכנות הציורים של דקדוקי הפרטויות שבתוורת המעשה וניתוחיה ההלכה. ומהצב הנפשי הדרוש לעמeka של הלכה, על פי סגנוןיה הקבוע המשוגר אצלנו מאז חותם התלמיד, הוא בטבעו אינם מתאימים למצב הנפשי של התחולכות ברחבה במרומי האידיאלים האלהיים וرزיהם, שאיפותיהם ורחבות עידוניהם. זה נפלגו הגדה וההלכה, הנגלה והנסתר, בהבדלה מקורית. אמן הונחה שאיפה פנימית במעטם הנשמה, לשלב את ההלכה והגדה יחד. עשו ניסיון זה מפלפלים בפלפלים שונים, שאנו רואים בהם רוח קדוש של נסיון יצירה, משוקה מטל החיים של חפן האחדות והשלום הגמור שבין העלמין דאתגליין ובין העלמין דגניזין. אמן לא יצא בצורה של גדלות וגמר פרי, כי אם בצורה קטנותית ובסורית, ותכלית נתיה נפשית זו, היא האחדות הרוחנית המוחלטה של העולמות הללו, הנראין כנפרדים. וכל מה שאורו של מישח הולך ומתקרב, ושרשי הנשמות מתבסים, הולכת ההארה של רזי תורה ומתגלת ומתבלט יותר, ולפי המידה של גילוי זה הולכים העניים הגלויים ומתחצלים יותר, והם מתקרבים לצד הרזיות, ואחד באחד יגשו ורוח לא יבוא בינם. ההסברים המתחדשים בדרךה של התורה הנגלה מדור לדoor, יש בתוכם נקודה פנימית של התקרכות להרחבת הרזיות של רוחות הנهر אשר לבינה העליונה. ותלמידי חכמים יקרי דעתה הם עובדים בזה את השדה אשר בירכו ד', ומתקרבים בזה לאור הגולה, שהוא תלמוד הירושלמי, העומד לעומת התמורה, שהוא תלמוד הbabel, שהוא האור של ישיבת מחשכים שבארעא דמחשכא. ובאחרית הימים ייגלה אור ד'. ויתקרב הסגנון של ההלכה המוששות עם הגדות דחקל תפוחין קדישין, במועד קץ המגוללה, שהוא ישיבת ישראל לארץ ישראל להחיותה בבניין מעשי, ענפכם תננו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי קירבו לבוא, האמור להרי ישראל, שתכוונו היא קיבוץ החתום וסתום דליך לפומה לא גלי, תוכן קץ, עם הגילוי של עבודה גשמית מורגשת מכל המון עובד. ובגאותה כפולה זו יוכל כה זרוע ד' לגואל את הגופים מכל שעבודם הקשה, מעצבך

ומרגז ומן העבודה הקשה אשר עובד בך, ואת הנשומות ממכאובייהן ומחשכיהן, מכל המידות הרעות, מכל השנאות והצטומים, והיו לגוי אחד בארץ, על אדמת ישראל. אכן אתה אל מסתור, אלהי ישראל מושיע.

שיד. שונא אני את הגואה תכלית השנהה. היא אינה מתעוררת בקרבו מצד עצם מהותי וטבעי. כל צדי השלילה שלי הינם עומדים לפני תמיד בעומק גילויים. רק המעמדים החיצוניים, ההתערבות עם הבריות, ההכרח של התקנות הנשמה בשבייל צרכי החברותיים של ההמון. הם מעיריים את הגועל של תוכנה הגואה, שצרכיהם לקחת חלק ממשו ממנה לצורך ההנאה. ולהמעיט לפעמים על ידה את האורה העליונה, כשהיא מתפלשת יותר מהשרה שיויכל הגוף בחולשתו לקבלה. אבל חרפתה עצם, והכיעור והשקר שבה, מוכר לי בעצם בהירותו.

שטו. יהוד, ברכה, קדושה. באור אין סוף אין שיק הספה והתעלות מצד עצמו, אבל באמת אי אפשר שהיתרונו של התעלות הנצחית תחסר מהשלימות המוחלטה, וזאת היא תורה ההוויה, הופעתה אורות היהות הויתיות, על ידי רושם של ירידה, במידה כזו שלעולם תהיה אפשרה לתוספת ועליה. שהיא עצמותה סיוק מכל ירידה ושפלות. והפירותים בעולםים יתאחדו כאחד במרקם האחדות, וההתאחדות תוסיף אור ויתרונו ללא הפסק, ברכה תמידית, ותוכנן הברכה היא התעלות והבדלה מכל פחיתה ורשעה, מכל חושך וצמצום קדושה.

שטו. החמרנות הגופנית היא עושה את הפירוד בין הנושאים שבמציאות. וממילא גם את הניגודים שבhem. האידיאליות הרוחנית אינה יודעת מהות הפירוד כלל, היא מכירה רק את הכללות ואת האחדות. אין שם פרט נסקר אצלה כי אם בתור חלק של כלל. ובשביל כך אינה יכולה להכיר שום טוב רק טוב כללי, ושום רע כי אם כשהוא רק כללי. ומתוך שרע כללי לא נמצא כלל, והכלויות הללו היא הולכת גם כן ביחס להופעות שכזרות הזמן, שאין האידיאליות חושבת ומתקשרת בנקודה מיוחדת שבה, כי אם בכל שטפה הגדול, מתוך כך bahwa היא להכיר שלא יש כלל למציאות רע, כי אם יכולה היא טובה. וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וכל זמן שישנה עדין הכרה שיש טוב ורע, אין האדם צריך להתקשר במזגו עם תוכנה זו, לא יוכל מעין הדעת טוב ורע, כי רק עז החיים שכלו טוב מוכן הוא לו. ומוכן הוא לו גם אכלו מעין הדעת טוב ורע, אחר שיימוד במוסות הרבות שהוא הולך ומתרנס, וזהמתו הולכת וmittarat, שכלו מודכן, ומידומו מיתקנות, ותשוב ההכרה של עז החיים להתקשר עמו, ואז יהפוך עז הדעת טוב ורע, לעז מלא חיים וטוב כלו. ואין דור שהעבדה הגדולה הזאת, של התברורות ההכרה והרצון בעבר על ידה הרע מציאותו, תהיה נפסקת בו, והיא יסוד העולם וקיומו. אמרו צדיק כי טוב.

שים. כשם שהאמונה בהתעלות היא מיתקנת בהסתירה ממנה את הצד השולל שלה, שמתאים لكצרי דעת, כאילו היא שונאה את ההכרה העצמית, ואת כל החיים הרוחניים שבൺמת האדם בהתפשטות הود אצילותה. כשבאמת אין התפשטות ההכרה כי אם הסתעפויותיהם של ענפי האמונה האלהית היותר נמנעים, והוא נשלה על ידי השלמת הדעת, ההכרה, ההרגשה ובליית ה资质יות ככח האzielות הרצונית, שהיא המוסריות העליונה המתגלת על ידי קדושה וחסידות טהורה ועליה, מתגלת למצמצמי הכרה בתור כח שולל את עוזו הרצון

שבדבב, המכחה את אור החיים על ידי שלילה זו, כשהבאמת אין האzielות הרצונית והמוסר של הקדושה יכול להיות שלם בצבינו. כי אם כשייה הרצון העצמי של האדם חזק ושלם, מחותט וمبולט יפה יפה. היזוכן השרשי שהזמן החדש מזמין את הנשומות בפנימיותן, הוא הגורם להתגברות עוז הרצון הטבעי בחים, אבל בראשית גילויו של כה חודר זה, הוא מתגלה גם כן בתור כה שולל את הרצון האziel, יסוד הקדושה והטוhor העליון, מה שאינו כי אם חייזון ארעי. הביסום של שרשיו הנשומות עוזה הוא את פועלתו, והוא עוז הרצון המתראת כתם בשטח התחתון של החיים, יגלה אورو מלמטה למעלה, בכל שימוש קומת החיים, וההוד והטוב האלקי העליון ייגלה על ידו בכל עצומות עוזו, מה שלא היה אפשר לו להיגלו כל הימים שהצד המאייר העליון שברצון עשה צל מחשיך על החלק התחתון שברצון. זה סוד אחדות החיים, ההולך ומתפרק בעולם, שמנפי יקרת ערכו עולה הוא בכל כך מניעות, בכל כך מכובדים ויסורים. אבל סוך הכל הוא הופעת אור והישועה, והיה לעת ערבית יהיה אור. אל תשמרי אובייחתי לי. כי נפלתי קמתי, כי אשב בחושך ד' אור לי.

שיה. האיטיות שבסדר המציאות, ההגבלה שבבדבב, הרשלנות החיצונית שלו, המצוות שבעלויות רוחניות, האריעיות שבנישים, כל אלה מחזקיןasis היסוד של ההתעלות הבלתי פוסקת, שהוא היסוד הפנימי של המציאות, שיש לו גבול בתחום גבולם, שתספיק הירידה של התגלות המציאות העולמית, עד עמקה היותר ירוד, ועד מחשכה היותר אף, לעלייה נצחית ללא שום הפסק. וכל תקופה איטית, מכינה כה לתקופה יותר מהירה בעלייתה, עד מהירות היותר עליונה. ינהנו עמלות, בזריזות, כהדין עולמתא, רצוא ושוב כمراה הבזק. ולעד לא תכלה הופעת ההתעלות, ותוספות האור, העדן והחיים, ההולכים וმתבאים, ומתרמלים תמיד ערך יותר גדול ונשגב, עד שישתו יחד צורת ההשלמה הגמורה, וצורת ההשתלמות הבלתי פוסקת, הבאה מסיבת החסרון הקדום. ויספיק הזכר של חסרון העבר, ליתן דחיפת תמידה להשגת הולכת ונוסף, ותהיה הצורה של ההשתלמות הבלתי נפסקת מעה על ההשלמה הגמורה, אשת חיל עטרת בעלה, וצדיקים יושבים ועתורתיים בראשיהם ונהנין מזו השכינה, ההולכת ומתגברת תמיד, לעליה אחר לעליה, לאין קץ ותכלית. ברוך ד' לעולם אמן ואמן, ושתחבשמו לעד ולנצח נצחים. וכל נצוצי החיים, כל הנשומות, הרוחות והנפשות, וכל זיקי החיים שבכל היש, הרי הם אחודים עם יסוד ההשתלמות הבלתי פוסקת, שהוא אור ד' מהווה הישות, זרוע ד' אשר נגלה, והם תמיד עולים בעלייתה, כמו שהם יורדים וירדו בירידת, שהוא ירידתם המבלטת ירידת. והנה הכל כוסף לעליית אור עולמי עולמים, להארת זיו שכינת אל, הדר כבוד אל הכבוד, ההולך ומשתלם, יוצא מההעלם אל ה גילוי, בכל התנועות השונות של ההוויה, ובכל מיני התסיסות שברוח adam וככל היצור כולו, ההולך להיעשות אגדה לעשות רצון קונו בלבב שלם.

על ידי העבודה הרוחנית של הצדיקים, בעלי המחשבה האליה העליונה, מתנוצץ תמיד אור של האין האליה. ומtgtalgla בתור יש, וכל העולם כולם מתחבס על ידו. ועמך כולם הצדיקים. על ידי כחן של ישראל, התרבותם והתגלות חיים, בכל אופן ובכל צורה שהיא, מתגלה אור מן האין העליון, המתגלה בתור יש ומצו, ומאיר לכל העולם כולם באור חיים, מקיים ומספר ומעלה את כל. ומידה זו באה מצד עומק הקודש העליון, שהוא קבוע בנשנתן של ישראל מצד העצימות שלהם, שאינה זהה לעולם, ואינה משמנה בערכה. אני ד' לא שניתי, ואתם בית יעקב לא כליתם.

שכ. מפני הגובה האלמי של המחשבה הישראלית העצמית, אין הדברים יכולים לצאת בבירורם המגוללה, והשירה והרמז מוכרים להיות רק הם הכללים שאור ישראל הסודי העליון מתראה על ידם. כל היגיון אלמי ונשגב של הגויים, אפשר לו להתלבש בשפה ובלשון ברורה, מפני שאינם מתורמים ממול לערך הדיבור, כי לא בהם כי אם בנו בחר מכל עם, ורוממנו מכל לשון. אפילו מלשון הקודש, בתור לשון, רומי אותנו עליו, כי אנחנו בתוך עצם הקודש שרוויים, ועצם הקודש מתוך גבויו מהיה הוא את העולם המעשי שבחיים בעוז קדשו, וקידשנו במצוותיו. ובזה אל יפול רוחנו בקרבנו, אם נראה חכמי הגויים מבטאים איזה רעיון רוחני אלמי בדברים יותר ברורים לכארה מהחכמי ישראל קדושי עליון, כי באמת אף על פי שנראה לכארה צד השווה בסגנון החיצוני של המחשבה, בכל זאת כגובה שמים הארץ דרכינו מדריכיהם ומחשובינו ממחשוביהם, ואם היו באים להציג את נקודתנו הפנימית, היו כאילמים ממש. והננו מוקווים ליום אשר יבוא, אז אփוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ד'.

שכא. הפרטים מיטשטשים כשייש מייעוט אור בהמקור של הפרטים, שהוא הכלל, וכשהאור והחיים מתרבה בכלל המקורי, יוצאים הפרטים מבולטים, מאירים ושמחים. הפלפל והדיוק שבhalbכה, החrifות החיה של משא ומתן שבhalbכה, בא הואysisו מתוך שפע חיים גדולים שבעמוק אמונה אומן, שבקדושת התורה. הבריאות השלימה של הנשמה הישראלית היא מוציאה אותן הפרטים הרבים, בשפעת הגוונים שלהם ובעוורור חייהם. וכשרואה אדם בנפשו כבידות לעסוק בהירות פרטי התורה המעשית, בניתוח הלכותיה וקיומיותה, בדוקיה, צרייך הוא להוסיף יותר באור המקורי של הבינה האליהית היסודית, המביאה לידי תשובה עליונה. והאור מתחפש וירוד, עד שהכח המתאים להארת הפרטים והדיקום החיצוניים שבמעשה, בין בצדם המעשי לבין בצדם הלימודי, הולך הוא ומתגבר, עד שמוציא את השפעותיו בכח אדיר, מלא חיים ותעומות.

שככ. בתוך הדעה והאמונה, הציור והרגש, אשר לאדם, משתפכים הנחלים האדריכים של החיים הרוחניים של ההוויה, ההולכת ושותפה. עד שהיא באה, בין מלמעלה למטה בין מלמטה לעלה, בשני מהלכיה, אל ההוויה הנכבד של אוצר החיים, המגולם בחיצוניותו והמצור בפנימיותו. האדם, ברומו את דעתו, את אמונהו, את ציורו ואת הרגשותו תמיד אך לעלה, בעושר הרוחניות וככירות החיים שלמים וטובם, הרי הוא מרחיב את אשד הנחלים. שופעים הם שפעים עליונים ממול ושפעים תחתיים מתחת, אלו יורדים ואלו מתגברים ועולים, והכל חי ורענן, הכל שיש ושמח, וסדרות רבות, מלאות חיים, מלאות דעת ורגש, מלאות חשך ושאיפה, הינן מתחמלאות אור ותפארת, אהבה ורוח נדיבה, והברכה נשאת את פריה לכל פלגוותיה, שמים וארץ וכל מלאם מתחברים. הרוממות העליונה היא הרוממות המוחלתת אשר לדעה, אמונה, רגש וצירור בעוז האלמי, באמצעות מתחברים. הרוממות העליונה של תורה, מצוה, תפילה, דביבות, קדושה וברכה חמימה. כל תנועה מאוצר חיים זה, המכונת מול אליהם. של תורה, מצוה, תפילה, דביבות, קדושה וברכה חמימה. כל תנועה מאוצר חיים זה, המכונת מול הרוממות האליהית, על ידי כוונות של תלמוד, חפץ, דיבור ומעשה משלה, אור עולמים היא מחדש. אור זרוע לצדייק, ולישראל לב שמחה.

שכג. הרצון הקדוש והטוב באמת, שהוא מחבר אל הדעת והכרה השלימה, מעוטר בעטרת הציור והדמיון החזק והנסגב, הרי הוא מעלה את הניצוצות כולם לעליוי הויותם. לפי רוב عمل התורה והקדושה המעשית מתגדל הרצון לטובה, וככה מנוסף על פי המידה של גודלת הנשמה וטהרתת העצמית. הוספות האורה של הניצוצות העולמים, מעשירות את העצימות הפרטית, ומוסיפות גודלה בעצימות ההויביתית הכללית. ולהפוך בחלישות הרצון, הרי הוא נופל, נמשך אחרי הצד השפל, המטוושטש והנמנך, שחייב הניצוצות הקטנים והבושים עומדים שם, והעולם מתחשן. באורה של תורה, וగבורת הדעת, מחזיקים כח הרצון, ומתגברים על העצימות הנמוכה שבניצוצות, וממילא מעלים אותם הגבה למעלה, והמגיבה עצמו עולה בעלייהם.

שכד. CAB לב בא על ידי תפילה כשהיא עימה אור תורה. שהמחשبة תוהה מה בצע בהשתפות הנפש, בצד הרוחני ההוא, וכי יש שני רצון למעלה, ואיזו תועלת יש בתפילה. ואף כשהמאמין שלמרות כל הקושיות כך הוא הדבר, והתפילה מועלת. לא מפני כך יחדל הלב מכאבו. אבל עם תורה אמת, חזרה הבינה על דבר הערך הגדול של הופעת הרצון ברום גדוֹלָה, בהבלתו והוציאתו מן הכח אל הפועל. ולפי המידה שהאדם יותר מלא אור קודש, שרצון עצמו הוא יותר טהור ואידיאלי, ככא יתיר קשרו הוא רצונו עמוק גдол של הישות ההויביתית, וכן רצונו פועל באמת במערכות ההוויה. וזאת היא פליית יצירת תמים דעים, שככל שינוי אינו שינוי בערכו, וכל קיום אינו שולל שום שינוי בחוקו, כי אור עליון זה הוא למעלה מכל שאלת השינוי, ואי השינוי והקיימות, כמו השינוי, שניהם יחד הם ערכים שאינם הולמים יחש לעליונות האלוהית. וכל מה שהוא מפתש בכל, וכל מה שיש בו טוב ממש איזה צד, אי אפשר שייהי נמנע מצד איזה חוק עצמוני באללים, כי אם כל טוב הווה ושינו.

שכח. בנקודת הקטנותה של האرم, יש כל הטוב במצומצם, כמו שישנו בהרחבה למרחב התפשטות הנשניתה העליונה שלו. וכשהאדם מקטין עצמו, ומתמלא ענוּה, הרי הוא מתקרב יותר לעצמיותו הנקודתית, ומרכזו נשמוּתו מתגלה אליו בכל הود תפארתו, ומתוּך אספקליתו יראה את כל ההוד העליון הנמצא בנשמוּתו בעצמיותה הגדולה לאין חקר. ומן דאיו זעיר איהו رب. הגואה מסיחה את הדעת מהנקודה המרכזית המצומצמה של הנשמה, ומתוּך שאין לו מרכז וקיבוץ של האוצר הרוחני בעושר שלימותו, הרי הוא בעל מום, רק שברי שברים של רוח מתגלים בקרבו, ולאורה העליונה של הנשמה לא יכול לבוא. והרי הוא מחוסר ערך, משוכע בקטנות עצמית לאין מרפא, והדמיון הפראי יהתנו להיחשב גדול ומעולה, בעת שהוא מלא חסרון ופחדות. מן דאיו רב איהו זעיר. מרכזה של הנשמה, מקור הענוּה, הרי הוא הכוכב המזהיר למשיכלים את זוהר הרקיע. שהוא ההיקף העליון של הנשמה העליונה בהתרחבותה המוחלטת.

שכו. הקדושה שבטבע היא קדושת ארץ ישראל, והשכינה שירדה בגלות עם ישראל ה�建ן להעמיד קדושה בנגד הטבע. אבל אין הקדושה שהיא לוחמת נגד הטבע קדושה שלימה, היא צריכה להיות בלועה בתמציתה העליונה בקדושה העליונה, שהיא הקדושה שבטבע עצמו, שהוא יסוד תיקון עולם כולם וביסומו הגמור. והקדוש שבגולה יחוּבר אל קדוש הארץ, ועתידין בתים כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שייקבעו בארץ ישראל.

שכו. כשהבאים להשכלה עליונה זו. של הקדושה שבטבע, השלימה, הכלולה בקרבה גם כן את הקדושה שלמעלה מן הטבע המתנגדת אל הטבע המלחמה חודלה למגורי, מידת הדין מתחבשת, והכל נוטה כלפי חסד. כל הכהות שבאדם הפרטני נראים בעידנותם המרוממת, כפי מה שהם בטבעם, והרי הם קדושים ומוכשרים לעילוי היותר עליון. והאור שלמעלה מן הטבע עומד אצור בהם לעת הצורך, והאדם חש בקרבו חופש של نوعם קודש, וימוד עצמו כאילו קדוש שרווי בתוך מעיו, שנאמר בקרוב קדוש.

שכח. העבודה האלהית עומדת היא על הנקודה העצמית. היא מאשרת את הנפש בתור עצם, באושר עצמי, ומאשרת את העולם גם כן בעצמיותו. וההצלחה העצמית אינה בא מתחזק איזו השכלה חיצונה, כי אם מתחזק הטבע העצמי של היצירה, שפעת החיים של היוצר.

שכט. מלא צער הוא העולם, ועל מה הוא מצטער, מפני שיש בנשמה הפנימית של האדם כל כך גודל ושיגוב, מה שאין העולם הולמו עדין כעת, מפני שהוא שואב את גדלו, גודלה נשמהתו, מעולם רחוק וגובה מאד, מעבר מלא הדר, ומעתיד עשיר זהה. לו לא זה הגדול לא היה לצער מקום. ומה שיכיל המבחן את המקור, מהיין הצער בא, עד כמה חשוב והוא מקור חיי הצער הללו, מיד מתחפה אצליו הצער עצמו לעדן, והגעע לענג.

של. המשיגים הגדולים יש להם תמיד צער פנימי: בכל עניין שהם לומדים, חפצים הם לדעת לא רק את עצם הדבר, כי אם את המקור, מהיין הדבר ידוע. ולפעמים מתרבת אצלם הבנת הדבר בעצמו. עם ידיעת המקור, שהן באמת ידיעות שונות זו מזו. וצריך כל הוגה דעתה להרגיל את רעיוןנו, ליישב כסליו בחכמה, בתחילה לקבל את הידע, ולאחר כך להתענין במציאות מקורה. ליגמר איניש והדרليسבר.

שלא. הצדיקים הגדולים מוצאים עצמם מגורעות גדולות, שהן באות מפני כל צדי החיים הרבים הנמצאים ברוחם שהם מוכנים להוציאם אל הפעול, וכל זמן שלא יצאו אל הפעול הגמור הרי הם מחייבים את עוז הרצון, ומרגיש האדם את רוחו על ידי זה נשבר, ורצונו רפואי, ונכשל תמיד בשגיאות חדשות. וכן הדבר נוהג ביחס הדורות. כל זמן שהדורות היו רוחקים מהמטרה העליונה של הכנסת ישראל, לא יכולו בעצם לשער את גודל ערכו של האור החדש. ובקרבתם אל האור, הרי הם מתמלאים רפואי, מפני שהוא מוכן כבר לצאת אל הפעול, ועודין לא יצא.

שלב. כשיראה מלפפת את האדם, ואין יכול לבאר לנפשו את תוכנותה, הרי הוא נתבע להעלות את פנימיותו למורומי הדעת, שם שם ישוגב, ויראה כי אין להתיירא, כי אור חסד אל וטובו פרוש הוא על כל מעשיו.

שלג. לפעמים היראה המטמטמת את הלב מתגברת, בעת שהאדם חפש לגשת אל הקודש בתורה ובתפילה. צריך הוא להגביר את אור האמונה. כי אור ד' עימו באור תורה, וקרבת אליהם לו טוב בנועם התפילה.

שלד. לעולם ירחיב אדם את דעתו, יידין כל דבר באור שכל עיוני וshall מעשי. ומתחוץ הכרה חיצונה פשוטה זו, יבוא להכרה פנימית, הנובעת ממקור הקודש, וזריזי תורה ייגלו לו.

שללה. אין האנשים הגדולים. המוכנים להסתכלות רוחנית, יכולים להוציא אל הפועל עיונים גשמיים, כי אם כshitagburo בהסתכלותם המיווחת להם, עד שהאורה האצילתית תוציא ענפים ושריגים מעשיים. וכל זמן שהם יורדים ממעליהם, ומתעלבים בעניינים מעשיים. שהם לגבי דידחו מיili דהדיוטא, כשהם באים להם לא מרום עוזם כי אם מהרגשות והשערות קטועות, הריהם משותמים, כושלים ומכשילים, ומרגינשים אומללות נוראה בנסתרם. עד שייאיר להם אוור האמונה העליונה בקדושת שורש נשמה עצם, וישבו אל על, אז ימצאו את האושר האلهי הנכון לפניהם, ומשוש דרכם בחיים יחל להופיע ברוממות הוד והדר אשר להם אתה.

שלג. היראה המתגברת על האדם בהיותו ניגש ללימודים קדושים ברזי אלהות, יראה אצילת ורומה היא, והאדם מתעלב על ידה. וצריך הוא לקבלה בתור יסורים של אהבה. ודרך חיים תוכחות מוסר, והוא חזיר על ידי זה בתשובה מכל עוננותיו. ומכל מקום, אם מרוב תביועתיו על עצמו, וסיבוך דרכיו, אין יכול ליישב דעתו, ונראים לו חלק גדול מעוננותיו בלתי אפשרים לתקן, מאין כה, או ממניעות אחרות, או שמצוין מידותיו מוקלקלות ואין בידו לצרףם אל ישב מפני זה מאור ד' אשר ליבנו מושכו אליו. הוא יעשה את שלו, ואור ד' יאיר את דרכו, להכריעו לכפ' זכות. בהתאם לכל היום.

שלז. כשמצטערים, על ידי התעוררות חוש היופי, על הود העולם החיצוני שאין נהנים ממנו כלל כך, על ידי הקימוש של הכהות וכיוצי החיים, ומאשימים לפעמים את המוסר, את הדרכה, האמונה והتورה, מה שבאמת האשמה היא מונחת באדם, ובՃרכי ליבו, אשר איולתו מסלפת אותם בכל זאת יש מצער זה מקום של יניקה לטוב עליון, להבין עד כמה כפולה ומכופלת היא מידת הצער על היופי של התפארת הרוחנית העליונה, של ההוד הנורא המרומם בזיו תפארה של הדיעות האלהיות, המאריות מחשבי העולם בMSG בرك שלהבותיהם. והאדם מוכן הוא לקליטה עליונה של שביעת עדן עולמיים זה, שתורומם אותו מכל שפלות, ושתנתץ אותו ניצחון עליון על כל מכשולות החיים, תנהגו על מות, ותראו עולמו בחיו. ולעונג עדני עד זה, מכירה אותו תורה אמרת בשוד תנחומייה וזוי כבודה, וההכשרה לזה היא ההדרכה המוסרית הטובה, והשקייה באור תורה אמרת הבאה עימה. ואיך זה לא יהמה הלב, כשטווב ועונג זה מוכן לפניו, והוא מנוע ממנו רק בפשיעתנו. ועל ידי חוסר עונג עליון זה הלבבות מיטמטים, והנפשות מתמלאות קץ, הדעות מתעכבות, והאמונות מתחשכות, הקנאה והאייבה, ביחיד עם הרשעה וגאות הזדון, פורשות את שחת רשותן על לב בני האדם, והעולם, שהוא באמת גן עדן ומלא חיים, מתחפה עמוק עכור ולמשטה חרמים, לגיא הריגה ולמערת פריצים מלאה מחשכים. לזו את קרואים הם הטובים שבבני אדם, ובחירות ישראל, האומה שאור ד' בידה, לישא נס דעתך ד' לעיני כל בא עולם. להציג את עדן החיים ושוננו לכל אפסי ארץ.

שלח. כשרואים הצדיקים שמיד שהם מתעניינים בגנוזי המלך של רוזי תורה נשמהם מתרפאת והולכת, מקבלת היא צורה תקיפה, עדינה. ומליהה תנחותות ועוזו קודש בגבורה עליונה הרי הווודאות הרוממה מתגברת בקרבתם, ואור עולם הבא, של שם אהיה, דאנא עתיד לאתגלאה, מאיר בהם, ומכח קדושה טמירה ונפלאה זו הם מזוכים את כל העולם כולו, ולפושעים יפגיעו, למחול את כל החטאות דורם, ולملא את העולם חסד וرحמים מאור פני מלך חיים, המAIR לעולם כולו בכבודו. באור פני מלך חיים.

שלט. כשהבאים ל עמוק הדעת וטהרת הרצון. האהבה העצמית היא מתרברת בערכיה המוסרי האידיאלי, והקורבה שהאדם קרוב אצל עצמו מטלת על האדם העצמי חובה מוחלטת להקדמת עצמו. ועוכר שארו אכזרי. אז באהה האראה العليונה של וחיה אחיך עימך, חייך קודמץ לחיי חבירך, בתור עטרה العليונה של תורה המוסר האידיאלית.

שם. היכולת האלהית האין סופית, אינה צריכה לשילשת של סיבות ומוסכבים, נערכים כמו אמצעים ותכליות. בהופעה יצירית כמו זו, שאינה מקושרת בקשרי סיבות ומוסכבים. הכל עומד במצב של חירות בלתי מוגבלת כלל. ההארה הראשית של היצירה לביסוס הרצון, היא ההארה החפשית הגמורה, שהיא מתחך כך יצירה של נקודות, אלה לצד אלה. בהמעטה של אורה, מהופעה אלוהית לעולם האלהות, באה השילשת של הסיבות והמוסכבים, העולמות הפרצופיים המאורגנים. אבל מקור הרצון החופשי של האדם, המהווה את המוסריות האידיאלית שבה האדם דומה ליוצרו, נובע הוא מראשית הההופעה, שלפני העולם האلهי, מעיקר תחילת ההופעה האלהית, שאין בה אותו ההכרה של כובד הטעבה של ערכי הסיבות והמוסכבים והתייחסותם אלו לאלו. וזאת היא הארה החפש האלהי הקשורה בגודלת רצון האדם בהתעלותו. ותגזר אומר ויקם לך.

שם. ישנן דרגות שהתוכן הפנימי של עבודה אלהית שהוא אצל גдолיו ההשכלה כאצל הירודים מהם, וישנן גם כן דרגות כאלה שהן מוכרכות להיות שונות בתכיסין הפנימי. בייחוד מתבלט הדבר בהכח המחזק את הצדדים המעשיים, איזירת הגבורה ומידתה. אבנתו של כהן גדול, ובונתו של כהן הדיוט.

שם. מוכרכים לפעמים להסיר ממנה למגורי את ההרגשות הנמכרות, אף על פי שהן משמשות בקדושה לאחרים, וללבוש תחתיהם בגדים רוחניים יותר, מלאים זהה, יותר אצילים. והרבה פעמים צדיקים גדולים נופלים מעבודתם הרמה, ומונעים טוביה מן העולם, מפני קטנות אמונה בעצם, הבאה מתחך שפלות קיזונית, שהיא חזק מאורה אמרת של אור תורה דלעילא.

שם. משחרב בית המקדש לא נראה רקיע בטהרתו, שנאמר אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם. אם כן הארה תורה מן השמים שבגלוות, היא מעולפה בקדורות ובקש המכסה. ובעת קרבת הקץ. יבוא רוח המטהר את השמים מקדרותם, המשיר את השק המכסה עליהם, ואז אלה אשר לא הסתגלו ל תורה העולה למטה, הבוקעת את הקדרות והקש, חושבים שאין להם תורה מן השמים. וצדיקים דורשי ד' ועווזו, מוסיפים אורה ושמחה,

ומبشرים צריך בקהל רב, שדוקא כתעת ייגלה אור חדש, ושמות בטהרתם ייראו, וידעו כל באי עולם, כי מן השם דיבר ד' לבית ישראל ולבית יעקב, הגוי כולם.

שמד. אورو של משיח יברור את הווודאות של הטוב הגמור שבஹוה בכלל, ותימלא הארץ אורה ושמחה. המרעיפות ממשמי תמיד. ואז תבוא על בוריה ההכרה שטוב להוות לד', חידושה של לאה שאמרה הפעם אודה את ד' בילדת יהודה. וכל הקרבנות בטלים חוץ מקרבן תודה, בוואו שעוריו בתודה.

שמה. כמו שהאכילה הגשמי מעוררת את הצימאון, כן העסיק בתורה המעשית מעוררת יותר את הצימאון להענינים האציליים. משען לחם אלו הלכות, משען מים אלו אגדות.

שמו. דיכאות הלב התדרית שהצדיקים מרגישים מפניפחד השם יתברך והדר גאננו, ומפני יראת החטא הגדולה שלהם, אינה מעכבת על כל יצירה עליונה, כי אם היא מוסיפה פיכחות לרוח היוצר שבנשמהם הגדולה. ולהפוך, העיצובן והנדנוד הרוחני עד לכדי קדרות נפשית, שהמתאוננים על העולם ועל החיים קובלים עלייו כל כך, הוא בא רק מפני החפץ להינזק מפניפחד האלקי ויראת החטא, שהיא טבואה בעומק הנשמה האנושית עצם טבעה, והיא אשרה האמיתית, המביא לידי אוור מצחצח מאד, שסופה להתחפה להארה מתוקה, עדינה, רווית עונג מלא הווד עליון של קודש קדשים.

שمز. כשהמחשבה העליונה מתגברת, מתחברים היצורים הרוחניים בעצמיותם העליונה. הדמיון משמש יפה להיות נרתך לאור השכל המזוקק, והמושגים העליונים הולכים וმתחברים. העבודה של בירור הרעיון, וקדושת הרצון העומד בהיכל קודש הקדשים, היא למעלה מכל מושג של מוסריות. רק בשמות הקודש, ביהודי אורתודוקס, בזיווגי מידות, בחיבורו נשמות, בשלובי עלמות, בהם אוצר כל אידיאל מובהר בתכלית תמציתו העליונה, וכל חכמה מפוארה, וכל מחשبة שכלית, חברותית, תרבותית, במובן היותר עליון, אשר רק על ידי כמה דרגות של ירידות והתמזגות עם החיים הרגילים, מוצאים אנו חלק מעוזם המקודש בבהיקות הדרישות הטבעיות של החסד והאמת, הטוב והיוושר, הנימוס והיופיה, הצדקה והמוסר, הרגיל בחים. ובחברה היותר נאורה ומטוורת בשאייפותיה, והיותר חסינה ותקיפה ברוחה ומגווניותה הטובות.

שמה. מפני שהציור של גודלות האור האלקי הוא גדול מאד בפנימיות הנשומות של דור האחרון של עקבא דמשיחא, במידה כזו שאין להן עדין הסתגלות איך מנהיגים את החיים המעשיים על פי גודל עליון כזה, באה הכפירה, וההידול הרוחני שדומה לחורבן, שאנו רואים אותו בדורנו. אבל דרך הרפואה היא רק להרבות כלים, הסברות ותכניות, המועילים לסול דרכיהם בשבייל הסתגלות מעשית על פי ההארות היותר עליונות. ומטעם זה באה גם כן הדגישה הגדולה לחירות הרוח, ואמוץ הגוף, כי רק רוח חזק ואמיץ, וגוף בריא ואיתן, יוכל להכיל בתוכם את ההארות היותר עליונות מבלי זעוזע, ולעמוד במעמד האיתניות הרואי לחים פועלם מלאים עוז של יצירה, ולהמשיך מתוכם המשוכות של ארחות חיים, מתוך צירוף פנימי, שכל אלו ההכנות דרשות הן לתשובה השלימה העומדת אחר כתלו.

שמט. היחידים המסתכלים ברזים העAILYונים של העולם הרוחני, בסודות הנשומות, והחיים העומדים ממעל לכל ערכי החיים המחברים לחומר וכל משלאותיו הגשמיות והרוחניות, כשהם מתמזגים יפה עם הציבור הרי הם הקובעים את הבסיס היותר איתן לחיים החברתיים. כי לעולם לא יקבע ערך הגון על קטע אחד של חיים, כמו שהוא התוכן של חיי העולם הזה לבדם. בمعרכה הכללית מוכראים כל תוכני החיים להיכנס, ועל פי כל המבטים העמוקים והרחבים מוכראים ערכי החיים להתבסס. ומתרך כך מונחת היא נטיה גדולה בעומק נשמה adam להתייחס בגודל וברצינות אל ייחוסי החיים הנשתיים. וההקשבה אל הנצח שבhem. ואל הקישור שיש להם בחיים היותר תרבותיים שבחיי ההווה, לא תסוע מלכוב בני אדם, אפילו אם בקצב גדול יילחמו על זה כל בעלי תחבולה, בני ציור מוגבל ומצווץ.

שנ. לא רק בכל דבר של רשות, כי אם גם בכל חטא ועoon, בכל הריסה, בכל דיעה כוזבת, יש ניצוץ של טוב ושל קדושה אידיאלית, שהוא מקימו ומעודד את הרוח לפעללה. צדייק הדורות יש להם מגע עם כל הטוב הפוזר על פני מרחבים רבים, כל אחד ואחד לפי רוחב נפשו, רוחו ונשנתו, והואו הטוב הם מרחיבים בעבודת קדשם המחשבית, האצילתית. שחקלים קלים ממנה מתגלים לפעמים במעשה, דיבור וכתייה. ויסוד הכל' בחפatzת הטוב, בתשוקתם האלהית הפנימית. להופיע חסד עליון וטoco על הכל, על כל היצורים, לעודדם ולתמכם להיעשות אגודה בצרור החיים, חיים ברצונו, לעשות רצונך מלכובם. ובשביל כך הם גיבורי אל בעולם, המטימים את העולם כולה לכף זכות, כל העולם ממש ניזון ומתקיים בזכותם, ומתווך שהם הם הינם עצימות של הכל, אין כל דבר זו מהם, ואין כל דבר נדחה מידידותם הפנימית, ומהרחים הרבים, שהם מעין דוגמא של מעלה, המקנים תמיד בעמוקי נשמתם. ואיך ייפלא אם תפילתם עוזרת, מרפאת ומaira, מצילהה ומחיה. הרי נטית חפצם היא הרכנת אוור עצימותם לאותו הצד שם הרצון זורם, לאותו העבר והקצה ששפעת הדיבור שם אליו את מסילתו, על ידי הביטויandi של תפילה ישרים. רק Zusozע קטן צרייכים לגנות את אוצר החיים, והשלימות המשלימה את כל, הגנווה כשלהבת גדולה, בלועה וטמונה בעמקי הרוח, אשר חי עולמים הוא אוור חייו, אשר חמלת יוצר כל וסליחת מרובה לסלוח שופעת בו מקור החכמה העAILYונה. הבהירה בשחקים, הרואה בגלוי ממש ובבליטה ברורה את הטוב והאוור המתנווצץ גם בתוך כל המחשבים. אויר צדייקים ישמח, המתגלה בסוף ברמ"ח מצוות עשה, כנגד איבריו של אדם.

שנא. הרבה חופש רוח צריך האדם לסגל לעצמו, עד שיכיר יפה את גדולות כח הפעולה של המחשבה. ואז יתרור לו כמה צריכה היא האנושיות לעבוד, בשביל שתבוא לידי מחשבה טהורה וקדושה בענייני הדיעות היסודיות. שערכי החיים כולם נובעים מהם, וכמה רב ועצום הוא הערך של הוגי הדיעות האלהיות, הנישאים את קדושת המחשבה ורוממותה על פי אותם המקורים האלהיים שהוא על ידם בנשماتם ובאורח חייהם. ומילא יכיר כמה נשגב הוא הערך התולדתי הכללי של אומת המחשבה האצילתית בעולם, היא כנסת ישראל, ויבוא לכבד את האמונה, מורשת קהילת יעקב, בעצמת טהרתה במקורה, ובהתפשטות ענפיה המעשיים, ההרגשיים, השכליים וההופעיים שביחידי הסגולה, והעצמיים, הפנימיים, הטעמיים, הטמיינים מכל עין חזיה, והם גדולים,

נצחניים וחזקים מן הכל, הם הגורעין של היש היותר בריא ועצמי, שכלי יתר הדברים, אף על פי שהם רוחניים ואציליים, נחשים לגבי דיזהו כערך של לבושים.

שנוב. ועם כל הגדול של פועלות המחשבה בעולם ובחיים, שדי בו לברוד עד כמה טועה הוא המהלך של חופש הדיעות שבא בצורתה של האנרכיה המחשבתית. שהוא מהפך את הצד היותר יקר ויותר טוב שבhoe ובחים למין אנדרו לומוסיא של תורה ובזהו, צלמות ולא סדרים, שהוא באמצעות רק עבדות הדיעות, טירוףן, הריסתו וחלין בכל גדולה זו, אין עורך כלל לאגדלותו של הרצון, הבא להיגלות מחייב עוזו בלבושה של המחשבה.

שנוג. הרצון הטוב, ההולך במעלות קדשו למעלה למעלה, המגיע עד מרומי החופש של המרחב העליון, במקומות שכל עין של תבונה מתעששת. הוא הוא הכח היותר פועל, בכל עת, גם בהיותו בעמד הטמיירות. وكل וחומר בהיגלותו בתוכנה אלהית. של גילוי רצון לתורה ומצוה, ומוסר טהור של הידמות הצורה ליוצרה, שהיא המשכנת האדם להטוב המוחלט והעדין. כל מה שיתבררו יותר הדברים, וכל מה שהתרבות האנושית תtabסס יותר ויתר, תהיה יותר ראוייה לשמש לחומר, לגלוות על ידה את הود הגוננים העשירים, מלאי החיים, של הפעולות העולמיות השופעות והולכות מפלגי נחלי שפעת הברכה של עוזו כחו של הרצון הטוב והקדוש, שאוצריו מתגלים בנשימותיהם של צדיקים כבירי כח לב, יסודי העולם, מעדרנו ומארינו באור אלهي עולם, אלהים חיים, ההולך ואור עליהם תמיד על פי התפתחות עדינות רצונם. ההולך ועולה, המתאחד ומתאחד ברצון קונים, המתברך בטל החיים של חסד עליון, אשר בו עולם ייבנה, אשר ממנה חיים מתגברים, אשר מתוכו עדנים מתפשטים, אשר מקורו שמחות וגילות לאין חקר הולכות ומתנשאות. שמחו בד' וגילו צדיקים, והרנינו כל ישרי לב.

שנד. השפעת הנשמה העלינה ממשכת חיים עשירים, מצוירים בעומק הרצון. והרצון שהוא מלך קדושה מעבר את כל הניצוצות של החיים הנשאים אל תוכו מכל מעשה האדם, ביחוד מכל מאכל ומשקה, המתהפק לכח חיים על ידי הגוף והנפש החיונית, לצורות של חיים שלמים ופתוחים, בדיעה שלימה, בשאיפה עליונה, בשל טוב ובחדות קודש. והמן החיים הללו של פזרי הניצוצות, כשהם עומדים חופשיים מכל כבלי חומר, נשגהה היא פועלתם במרחבי העולםים, גדולי המשקל הם בהכרעתם לצד הטוב, הסדר, והברכה של משך החיים, והשלווה של האחדות המאהירה מקור עליון.

שנה. סיבוכי המחשבה בעניינים הרוחניים, באים מחמת הגידול התדרי שהמחשבה מוכרתת להתגדל ולהתפתח, ומיד שנוצר רעיון שתוכל להיות איזו קליטה של תואר בענייני האצילות העלינה, מתילד כח שובר או, ומרה אי סיפוקו. ומהז מתגלה או ר יותר פנימי ויותר עליון.

שנו. אין שיך לומר רצון כי אם במא ששייך הכרח, ולפחות הכרח שלطبع הרצון. וממילא מובן שיוצר הכרח, ובורא הטבע של כלطبع, לא שיך לגבי רצון, כי אם הרבה למעלה מכל מהות של רצון. אמנם אנו אין לנו שום תפיסה ציורית כי אם באיזו מהות של רצון, והעלויים שבתוכנה זו שמכריכנו השכל הטהור להיות

הוֹלֵךְ וּעוֹלֶה בִּיחָס לְהַתּוֹן שֶׁל הַרְצֹן, הַנְּנוּ אֲוֹמְרִים עַל זֶה: רַצֹּן הַרְצֹנוֹת, רַעֲוָא דַרְעָוִין, וְאַין אֲנוּ יִכּוֹלִים לְתִפּוֹס אִיזּוּ תִּיבָּה וּרְחַנִּית יִוּתָר שְׁלִימָה מִמְּהָוֹת הַרְצֹן.

שנוז. כל לשון בכללותה היא הארה אחת מיוחדת, בעלת השקפת עולם שלימה, שבכוכה אצורה כל הספרות אשר תישא בכל משך זמן קיומה, מראשית התפתחותה עד אשר תעבור מהעולם. וכל הלשונות כולן מתפעלות זו מזו. וראיה התורה להידרש בכל הלשונות וצירופיהן, ומררכי בייל לשני ודריש להו. וכל נימוסי העמים הקרובים והרחוקים, הכל הוא אור מתפשט, שתוכו רצוף נועם ד' בצורות שונות. וחכם לב ידע לזכך ולצרף את כל היגיון אשר נפתחו ארחותיו, עד אשר ישיבו לעצמות טהרתו.

שנה. צלול הוא הרצון של הילד, ועם זה צוללה היא בינתו. כלומר, גרעין הדעה הטבעית שלו הוא גרעין בריא, שכל ההשפה הלימודית צריכה להיטפל בשמרתו בריאותו, יותר ממה שהוא רגילה להיטפל בהתפתחותו. כששים המטרה של שמירת הניקיון של הכשרון הילודתי של אוצר האושר של האדם. בראשית היסודה החינוכי, באה ההתפתחות באופן מבורן. המחשבה האמונהית, אור הרעיון של הגדל האלמי, הבירור של יחשנו לאלהים, הוודאות האליהית. התומם והיושור ב עמוקיהם, כל אלה הם סגולות ילדותיות. רק הבל פה שאין בו חטא כולל את תמציתם בטירה, מבלי צורך של ידיעה מפורטת, שאנו קוראים לה שלא מצד: ברורה. דבר אלהים חיים בפי עולמים ויונקים, יסוד העולם הוא, בסיס התרבות, ומכוון להצלת הנשומות וההצלחה החברותית היוטר גדולה. זה רוז גלווי לישראל, שנתחברה הרבה בגלות, שנתחברה בו התורה, ועליה הערך של חיבת תינוקות של בית רבן למדרגה עליונה. כשהתהייה הלאומית מתחילה, צריכים לשוב ליסוד חיים זה בכל אומץ קדשו.

שנת. החושים מתחתים בלבד לפני הקריאה, כדי שייכנס יסוד העולם בתוכיוו ולא זיווף של צללים שקווצר דעתה האדם גורם. רק את העולם המקורי מוכרא הוא לקבל, במקורו, ללא ביאורים. ליגמר והדר ליסבר, ואז יש לו יסוד נקי על מה לבסס את הקריאה, הבאה אחרי התפיסה הכלכלית של הבקיאות העולמית. הבאה בראשונה, ערוםה מכל ביאור והבנה. העולם כמו שהוא. מעשה ידי יוצר كبير כה אשר לתחבונו אין מספר, כמו שהוא, ניתן בו בליבו של אדם מראשית יציאתו לראות באור החיים, ורק על ידי הגרעין הבריא הזה יימצא אחר כך כל זרע החיים הרוחניים אשר לאדם. כל התמכרות טبيعית לאיזה אידיאל מרווחם, הרי היא חזקה אל הילדות. יש כאן תפיסת מושג מבלי הכרה, רק מפני דחיפה פנימית, הבאה ממקורות שאין יד האדם מشيخה אותם כהכרה. והילדות הזאת צריכה שמירה מפני פגעים העולמים להזדווג לה. התעדורות נפשית נקייה, בעצם הטבע הטהור של הנפש, צריכה להיות נערצת. אבל ביאורים פסולים מהבלתי גויים שמתחרבים עימה צריכים להיפסל. מה לתחbn את הבר.

שס. בזמן שמעמיד הנפש הוא שומם, והאדם נתבע לעסוק במחשבה כדי למלאות את הריקניות, אז הזמן הוא לעסוק בלימוד, בעיון או בගירסה. זמן ההופעה, ולקיטת פרי חממתה, אינו כי אם בזמן שהרעינות רצים כברקים, מתחדשים בזיו הודהם, ומתגברים בזרם גדול, למען המתגבר.

שסא. הנשמה הholcaת ומאיירה בבעל' היצירה הרוחנית, צריכה היא להתאחד באוצר החיים המנוח ממסורת קדומים, שם מונחת היא נשמת הנשמה של חכמת עולם, וצדקה עולמי עד. של כל הדורות, הזמינים והתקופות גם יחד. התגלותה של הנשמה האישית, בתוך נשמת הכלל כולו, היא העובדה של התאחדות הCESARון הפרטיא עם אורה של תורה ציוה לנו משה מורשת קהילת יעקב. לא תשבע עין לראות את הודהם ויפעתם של זהרי אורה הללו הבוקעים ועוולים, את האש הלוהט בעושר גווניה על העוסקים בתורה לשמה בכל הופעת נשמתם האצילית, של החוזרים מהתורה לנביאים ומנבאים לכתובים, ומהם למעשה בראשית ולמעשה מרכבה, ומשם יורד הגבול עד עמקים של עמק הלהכה של הוויות דאבי ורבא, אחרי אשר כבר סחף זרם החיים את המון האידיאלים החפצאים, ותחומות רבים של ידיעות וצורות כבירים, הלשונות قولם וספריותיהם, המדע האנושי לכל צדייו, הגלי והתמיר. הקדוש והחול, הטוב והרע. ומכל אלה יעמוד אור נהורם מלא נגבות, גדול עם אדריכל ענקים, להנחייל אהובי יש ואוצרותיהם אמלא.

קובץ ג

א. שלשה כחות מתאבקים כעת במחנו. המלחמה ניכרת היא ביותר בארץ ישראל, אבל פועלם היא פעולה נשכחת מחיי האומה בכלל, ושרשיהם מחופשים מצד ההכרה החודרת במרחבי רוח האדם. אומללים נהיה אם נניח לשלשת הכוחות הללו, - שהם מוכרים להאחד שלנו, לסייע כ"א מהם את חבירו ולשללו, ולבצר כל אחד מהם את הקיצוניות שהביו יכול להביא לצורה מוקלקלה, שלא יסוויג דרכו בפיוזם, במרידתם זה על זה, ובבחلكם כל אחד למhana מיוחדת, העומדת כצץ למhana השניה. הקודש, האומה, האנושות, אלה הם שלושת התביעות הראשיות, שהחאים כולם, לנו ושל כל אדם, של איש צורה שהוא, מרכיבים הם מהם. יהיו המניות של ההרכבה הזאת איך יהיה, יהיה חלק אחד תופס מקום יותר עקרני, אצל איש יחיד או אצל איש ציבור, אבל לא נמצא ולא נוכל למצאו שום צורה של חיים שלא תהיה מרכיבת משלשות. ההתמזגות המרכיבת של שלושת התביעות הגדולות הללו מרכיבת היא לבא בכל קבוצה, שיש לה תקווה של חיים עתידיים, ובכל עת שאנו סוקרים בחינו ורואים אנו איך שהכוחות הללו, תחת תעוזת ההתמזגותם, הולכים הם ונפרדים, הננו נקראים לבא להצלחה. הפירוד יסודתו הוא בצדדים השיליליים שככל כה רואה בחבירו, והצדדים השיליליים אינם מצד עצםם ראויים לשם. בכל כה בודד, ביחיד נפשו, מרכיבים הצדדים שליליים להיות, בפרט בהתפשטו עיתרה על חשבונם של כחות אחרים. בזה אין להפליא בין הקודש ובין החול. הכל נכנס תחת קו המדה והכל צריך משקל, אפילו רוח הקודש ששורה על הנבאים במשקל הוא שורה. אבל הפרוד במקומות שצרכים לאחד מביא שמעט מעט מתרוקן הרוח, ותחת ההכרה חיובית - במעמד הכח היחיד, לפחות, לאו זה האישיות או הרוח להיות מתחד עם עוד יסודות המשליליים אותו - באה רק הכרה שלילת לפרנס את החיים, וכל בעל כח מיוחד מלא הוא רק מרצון לא אש ביחס לשילתו של כח אחר או האחרים שאינם חפץ להכירם. ובאופן חיים כאלה המצב נורא, הרוח מתבוקק, עמדת האמת, הכרה הפנימית ביחיד עם אהבתה מתמוצטת והיא הולכת ונעדרת, ע"י מה שנעשה עדרים עדרים.

ב. שלשת הסיעות היוטר ושמות באומה הם: האחת האורתודוכסית, כמו שרגילים לקרה הנושא את דגל הקודש, טוענת באומץ, בקנאה ובמרירות, بعد התורה, המזויה, האמונה וכל קודש בישראל. השנייה היא הלאומית החדשה, הlohomat בעד כל דבר שהנטיה הלאומית שואפת אליה, שכוללת בקרובה הרובה מהטבעות הטהורה של נטיה אומה, החפיצה החפיצה לחדר את החיים הלאומיים שלה, אחרי שהוא זמן רב עליומים בקרובה מתגוררת יהה של הגלות המורה, והרבה ממה שהוא חפיצה להכיר לטובה את מה שקהלת מורוחם של עמים אחרים, אותה המדה שהיא מכרת שהם טובים ונאותים גם לפניה. השלישית היא הליברלית, שהיא נשאת את דגל ההשכלה בעבר לא רחוק ועדיין יהה תקיפה בחוגים ורבים, היא אינה מתכנסת בחטיבה הלאומית ודורשת את התוכן האנושי של ההשכלה, התרבות, המוסר, ועוד. הדבר מובן, שבמצב בריא יש צורך בשלשת הכוחות יחד, ותמיד צריכים אנו לשאוף לבוא לידי המצב הבריא הזה, באופן שלושת הכוחות הללו יחד יהיו שליטים בכל מילואם וטובם, במצב הרמוני מתקון, שאין בו לא חסר ולא יתר, ואז יתדקוה יחד באהבה

אצילית ומעשית, הקודש, האומה והאדם, ויחד יתועדו היחידים וגם הסיעות, שכל אחד מהם מצא את כשרונותו יותר מסוגלים לחלק אחד משלשת החלקים הללו, בידידות הרואה, להכיר בעין יפה כל אחד את התפקיד החיובי של חברו. והכרה הזאת תהיה הולכת ומשתלמת, עד שלא די שיכיר כל אחד את הצד החיובי שיש בכל כה, לדבר הגון ומקובל וראוי להשתמש בו להatteבה הכללית של מיוזג הרוח ו גם להatteבה הפרטית של ביסומו של הכה המינוחד והוא מוצא עצמו שרווי תחת דגלו, אלא שעוד הלאה ילק, עד שגם את התוכן החיובי שיש בהצד השילילי שבכל כה וכח, ע"פ המדעה הנכונה, גם כן יכיר לטוב, וידע שלטונו של הכה המינוחד, שהוא יותר נוטה אליו, צריך הוא להיות מושפע ג"כ באיזה מידה מהכח השולל, שהכח الآخر שולל את הכה הזאת החביב שלו, מפני שבשלילתו הוא מעמידו על מדתו הרואיה לו ומצללו מהגרעון המסתוכן של התוספת והפרזה, וזאת היא העבודה המינוחדת מעבודות הקשות שבמקדש, הקמיצה, שלא יחסר ולא יותר. כנסתכל בשכל טוב בתסיות, שאנו סובלים מהן כ"כ בדורנו, נדע שכן דרך אחד יש לנו: שככל אחד, בין יחיד בין קיבוץ, ישם אל לבו את המוסר הזאת, ויחד עם ההגנה, שכ"א קרוא להגן על אותו הכה המינוחד שהוא מקשר אליו, ע"פ טبع נפשו וע"פ הרגלו וחינוכו, ידע איך להשתמש בהכחות שהם מוצאים להם מקלטם באנשים אחרים ובנסיבות אחרות, שהם זרים לרוחו, למען ישלים את עצמו ואת סיומו, בין בהצד החיובי של הכהות האחרים ובין בהחלק הטוב של הצדדים השיליליים שלהם, שהם יהיו המאמצים באמת את כחו המינוחד بما שישמרו אותו מהקללה של הפרזה, הגורמת חלישות כח וטשטוש צורה. ורק באופן זה נוכל לקוות למצב של חיים הרואים לגוי אחד בארץ. מובן הדבר, כמה שהכנסנו את הקודש בשדרה של שלשת הכהות, שככל אחד צריך לצמצם את עצמו לפעמים כדי להניח מקום לחברו, איננו מובן כי אם מצד הטכני והמעשי של הקודש ובצדדים המחשבים והרגשיים המתיחסים לו. אבל עצם הקודש העליון הרי הוא הנושא הכללי, שהצמצום הזאת עצמו הרי הוא עובdotו כמו כל העבודות הבאות לשכולו העולם והחיים בכל המובנים, שכולם ברכותם מקודש הם ונושאים. על כן המחשבה האידיאלית הרוממה, המחשבה האלהית באמת, חפשית היא מכל צמצומים, והקרבה האלהית היא ממולאה תמיד הרחבה עליונה למעלה מכל גבולים, והיא בהרחבה הרוי היא עמוקה חכמה מוציאה את התכנית של קו המדינה, והיא מודדת את כל גבול. וממילא מובן שהיא עצמה רחבה מכל גבול. לכל תכלת ראייתי קץ רחבה מצוחך מאד. ובהתהלך האדם והגוי בנתיבות הצדκ המעשים והמחשבים הממודדים בגבולם, יבושר שלום לעלות גם כן אל האצילות הרחבה. מן המיצר קראתי יה ענני במרחוב יה.

ג. הצורך של הדבקות האלהית, במחשבה ובחשך הלב, שהוא יסוד האמונה בחיים, שהוא בא ודופק בחזקה בהרגשת הנשמה המוכשרת לזה מצד דרכי חייה, מדותיה וידיעותיה, צורך זה מקורו הוא בההתאגדות הכללית, שצורך החיים הכלליים אגוד הוא ביחיד. וע"פ מידה מיוחדת הקרבה הזאת מאגדת את הנשמות של כל פרט ישראל ביחיד, ובמידה יותר רחבה את כל האדם יחד בכללותיו, באיגוד הצלם האלקי הכללי, ובמידה יותר מorghבת מתאגד ביחיד כל צורור החיים של כל אשר נשמת רוח חיים באפיו, יצא הארץ נפש חייה למינה זו נפשו של אדם הראשון, ובמידה המתרחבת ביותר, עובר גבול האחדות על כל המצווי, כל הנברא הנוצר והנעשה ומיסוד האחדות שבצורות הכלליות הללו, שהוא דבר של מציאות בפועל, בא צורך העליון לקרבתם אליהם ולדבקות עליונה. שבאמת לא את עצמיותו בלבד האדם מעלה ברומוותו המקודשת, בעת אשר חדות אליהם עליונה תملאהו, בעת שروح הקודש מבקש לפני צווג, ולבו מלא על כל גודתו אהבה לכל הייצור, כי אם את

הכל הוא מעלה, את כל הנשמה, כל החי, כל היש. וכל נשמה יותר עליונה מרגשת בעתים יותר תכופות את הצורך גדול הזה. וישנם אדיiri אמונה, גдолי נשמה, שמעולם אין עליה עליונה זו של דבקות אליה, מאירה ושמהה, סורה מאתם. והם הם יסודי העולם, מדרכיו התבל, משכלייו ומיסדיו, המרבים בו שלום ואושר. וכל הצדדים של ההטבות והעלויות למצב החיים, כל העצאות הממלכתיות, הספרותיות, הכתתיות, ובדומה, אינם כ"א קטועים קטנים מגדלות פועלתם של גдолי נשמה הללו, שאור החיים הגדל שלהם מצד עצמו מ מלא את העולם כולו תקון ואורה. ובזכותם המחשבה שבאדם הכללי היה וmathתפקת לכך פועל ורבה להיטיב, לשפר ולהעלות את החיים הלאומיים והאנושיים, הכלליים והפרטיים, דרגה אמר דרגה, אל מעלהם העליונה. בי מלבם יملכו ורוזנים יחקקו צדק, בי שרים ישרו ונדייבים כל שופטי ארץ.

ד. ישנם צדיקים כאלה, שהם גדולים ועצומים מאד, שאינם יכולים לזמן עצמן בכנסת ישראל לבדה, והם תמיד דואגים ושותרים את הטוב بعد כל העולם כולו. ומ"מ גם הם קשורים בנקודת הפנימית דוקא בכנסת ישראל, מפני שכנסת ישראל היא התחמזה של הטוב והמעולה בכל העולם כולו, ובאהבה וטובה שתבא לכנסת ישראל חוזרת היא ומקפת את כל היוצר, צדיקים הללו אינם יכולים להיות לאומיים ע"פ התוכן החיצוני של המילה, שהרי אינם יכולים לסבול שום שנאה ושם עולה, שום הצטמצמות ושום התכווצות של הטוב והחסד, והם טובים לכל, כמדתו של הקבה, שהוא טוב לכל ורחמי על כל מעשיו. והם בכל זאת צופי ישועה אדיירים מאד, מפני שהם יודעים ברור ומאmins בכל מלא נפשם הטהורה, שישועת ישראל ישועת ד' היא, ישועת העולם ומלאו, וכל אשר בו, מרומי רום עד עמקי תחת. ולעולם יחויקו צדיקים עליונים הללו, חסידי עליון, הקשורים בעבותות החסד ואור האהבה העליונה באמת, במדת הגודלה, מدة החסד הנשגב, ודורשים הם תמיד טובת כל האדם וכל היוצר. ומתוך דרישת זוזם מתעשקים בעסק נמרץ ובקשר נשמתי נפלא בצריכיהם של ישראל, בכל הדורות ובכל הזמנים, בכל הדריכים, בכל הערכיהם ובכל האופנים. והם הם המתים לפני חסד, האווהבים לצדק את הבריות ואני חפצים לחייבם, אווהבי צדק ושונאי רשע, דבקים במדתו של אברהם אבינו. ומתוך האהבה הרחבה של כל היוצר, מתכנסת אהבה נפלאה לישראל לבבם, ומפני שהיא מצומצמת במקום מרוכז, מתוך התפשטות גודלה של הרחבה מופלגת, היא רבת הכח והעצמה, ומכה גלים גדולים בנשמה, עד שיש בכהה גם לחם נשות רבות, ולהכניס אש הקודש של אהבת ישראל עמוק בלבם ונשפתם, בשיעור גדול ועצום, המביא לידי מעשה, גם מבלי שום פעולה מצדם. זורתה היא נשמתם אהבה נפלאה לישראל, ומתוך השלהבת הגודלה של אורם הרוחני בא כח החיים של כל הפעולות הטובות של הלאומיים, המסורים לענייני האומה באמת. כי שורש כל חיים וכל טוב הוא בנסיבות הצדיקים העליונים, העומדים למעלה מכל העניינים הקטנים, הממלאים את לב רוב בני אדם בתדריות, ובבחינות רוחם זורעים האידיאלים מתגלמים, ומatialתם הם מתפזרים אל כל רוח, ונקלטים כל זרע למיניו, במקום שהוא ראוי להיות נקלט, ולעשות צמה, והיה צמח ד' לגאון וلتפארת לשאר עמו.

ה. המחשבה הסודית, של העלתת הניצוצות, מתאחדה היא עם התוכן של אחדות ההוויה, המתגבר ועולה, עד שהוא קובע את האופי המוסרי של האדם על פיו, ונעשה הדבר מהווור, שכל מה שנוגע בדרך ישירה או אי ישירה לאדם הכל הוא עצם מעצימותו, והכל עולה או יורדת עמו.

ו. על פי המחשבה הגדולה של אחדות ההוויה בטלת היא השאלה של אהבת עצמו, שאלת שמה לראשית החטא, ואלה ליסוד המוסר. לא יש כי אם אהבת הכל, שהיא באמצעות האהבה העצמית הנוארה והעלינה, והאהבה העצמית המזוויפת, האוחבת את הניצוץ הקטן, המתראת לעינים הטרוטות, וושונאת את העצימות המחוורת, הרי היא סמיות עינים, שאינה פחות כסל מאשר היא רשות.

ז. כמה מדרגות ישנן בהעלאת הניצוצות, וכל אחת מהן קובעת את השפעה המוסרית הגדולה, וערכה התרבותי בעולם. בכלל כל כח מתחפה, וכל כשרון מתחלה, הרי הוא מצטרף לעילויה של ההוויה. ובשעה שהספק והפסימות יכולם לחדר לתוכן הלב, לומר על כל מעשה אשר יעשה האדם כי הכל הבל, לא יוכל ערך הכלל והנץח להיות מתבטל מישגומו וערך הערצתו, כל מה שמתברר לאדם, כי אמתת העצימות, שהיא נקודת האהבה, והכח הדוחף לחיים ולכל מעשה וכשרון, היא דוקא בכלל, והכל היא העצימות הפרטית היוטר מחוורת, שכל עמל החכמה והמוסד אינם כי אם לבורר את הבירור הפשט זהה, המבורר לצדיים ולישראל ללב, וסמו מן העין של נועי לב ורשעים, הכל לפי מدت הרשעה והסלכות שהם כרוכים אחריהם. מובן הדבר, שכל מחשבה אידיאלית, שהיא חשובה יותר מהגסות החמרנית, כבר יש בה משום העלאת אור החיים, והכח המשמש בעולם לפתחה ולקיימה ולהחזקה, כל השימושים שלו עולמים עמו, וכבר הם נסועים לצד העילוי, במהלך הוויה הכללית. אמנם כלל אידיאל מוגבל בדעתו של אדם אינו כי אם כוכב אחד במערכת הצבא העולמי הגדל, הולך הוא ונוטע, מתחנד הוא לקבוצה, שאין ספק בלב הוגה הדעת המפותחת, שאידיאל האידיאלים, שהוא כמוש ומוסתר, יותר נשגב הוא מחלקו, ובכל סתר חשו מאיר הוא בקי אוורו, המתנוצחים מתוך הערפל, אור החיים הרבה יותר מהגלי של האור המועט, שמתארה באידיאל החלקי, שבני אדם יכולים לשאת את דגלו, בהכרזות וקולוי קולות. לעולם ישאר מפני זה נחלה לבני אדם להיות אгодים, באידיאל הקיצוני העליון שבעליון, מקור הכל, לאשתבא בגופא דמלכת קדישה, חלקיק ד' אמרה נפשי על כן אוחיל לו. והאמונה האלהית, בעזה ונגדלה, תהיה לעד נשמהה של כל ההפתחות, האנושית והעולמית. וההגינויות הגולמיים שבכל היקום הם פרקי שירה למלך הכבוד, שכל המקшиб סוד שיחם שר הוא עםם את שירותם שירותו, בכל עונג לבב. ויש לפיה זה עלייה כוללת. קביעת החפץ האידיאלי המקודש לפי עצמת זרמו הרי הוא מושך עמו לצד מעלה כל ניצוץ, וכל נטף המתמזג עמו, ואפילו הנכנס בגבול מגעו לפי הערכיהם של חוקי המשיכה העצמית והרzon הפרטוי, המתגלת מתוך חbijון הכלל, אשר מסוד ישרים, בא כל אziel דעת לסטם את כל רגשות חייו, וכל נטיותו הטבעיות הגמוריות, הכל לצד העליה האלהית. זאת היא מחשבת הקודש של הנגים אל ד', בעלי הנשמות האציליות.

ט. כל הטענות שבעולם הבאות מצד הדרכה, במוסר, באמונה, בדיעות ובמעשים, וכל החסרונות המוכרחות לאי הסבלנות והקנאות עשוה בעולם, אע"פ שהרבה חלקיים מהם הם מלאים קדושה גדולה. ובאים גם כן מחסידות חשובה וטהרת לבב, מ"מ אין זה מונע מלhattachsh עם הצד החסרווני שביהם, ובסוף כל סוף הדבר מוכחה להיות מתוקן. וכל המבוקש של הקדושה היוטר עליונה יבא לעולם בדרך שלום והדרכה מלאה נחת שלווה וכבוד. שורש כ"ז הוא חטא מי מריבה, וככעס של משה אמרת שמעו נא המורדים, שהביאה הכאת הסלע

במקום שהוא ראוי להיות הרצון והפrios והדיבור, ובתוכן ההופעה של הדרכה של אמונה, ושל דיוקן תורה נתערב בשביל כל כה הקפדות, עד שהולך ובני הרוב ותלמידו שהם יושבים בשער אחד וועסקים בתורה נעשים כאוביים זה זהה. ואם שם את זהב וסופה כתיב ואהבה בסופה, אבל אין הרושם של האיבה הארעوية הולך לغمורי بلا שום הפסד. תורה חסד היא תורה דלעילא, תורה הסוד המתגלה לישרים. על פי אליו ביסודה, בהתחבשו כבר, והרי הוא מוכן לשילוחתו לבשר שלום, לעשות שלום בעולם, ולהשווות את המחלוקת, לקרב ולא לרחוק, והוא בעצם תוכן פתיחת הפה של משה ובניו, ישוב לדבר אל הסלע במקום ההיכאה שעברה, ונילואה של תורה חסד בהתרפרשה ברוחבה ע"י ת"ח בדורות אחרים איןון דעתין מסטריה דמשה, ועל ידה יכול אור של סוכת שלום להיות הולך ונפרש על ישראל, ועל ירושלים, ועל כל המונן לאומים, אשר יבוא מרחוק, מאפסי ארץ בשם ד' צבאות אלהי ישראל, המליך שהשלום שלו. וכל אותו העומק והධוק, אותו אש הנשמה, אשר יצא להאריך וללחם ע"י כחה של הצליפות ריתה דאוריתא, של הלא מה דברי באש נאם ד', יצא אל הפעול אחרי שכבר שמו כל אלה התוצאות הטובות, שיצאו מזה הדרך ונשתגלו באומה בעומק נשמה זו וכבר סבלה היא וכל העולם כולו הרבה מרותה אש קודש זו, יבוא באחריות הימיסבתר שאט ע"י התפשטוותה של גבורה רוחנית עליונה מלאה עדינות של שלום ושלות השקט, ודבר שלום לגויים והוכיח במסורת לעני ארץ, וניצוץ אור שלום זה הולך הוא ומוכחה לבא ביחיד עם אותו הניצוץ של קץ המגוללה אשר לשיבת ציון ובניה.

ו. ההכרות הפנימיות שבנשמה הולכות ומתחזקות בקרבה. כשיפנו לפניה את הדרך מאבני המכשולים. שם המחשבות הרעות, המדות והמעשים המקלקלים, מתרוממת מעצמה היא הנשמה אל חשקה העליון, להיות טובה וישראל, מוכנת בטהרתה, לטוהר המוסר, לקרבת אלהים, ועדינות הרוח, לאהבת הבריות, הצדקה, החסד והמיישרים. העבודות המעשיות והרוחניות. החינוך והרגל הטוב, אינם כי אם תוכנים כאלה, שהמכשולים מתפניהם על ידם. והתנוצחות האורה העצמית מתחילה לחיות את חייה, כבקיעת השימוש מתוך הענינים. התרוממותה הזיכוכית של הנשמה מביאה היא לקדושה היוטר עליונה. סוקרת היא את תמצית הטהרה בנקודת היותר בהירה, מאוחדת היא עם פנימיותה של ההוויה כולה, שהיא מחייבת גם את חיזוניותה. על כן היא קרובה להארת רוח הקודש, שכל רזי עולם מתגלים לה. מתחילה הדבר הגדול הזה בטיפין טיפין. אבל כשהולכים ועלים, כשהגבורה האלהית, ברום קדושת טהורתה, מתגברת על ידי החפץ הטוב של האדם, של היחיד ושל הציבור, הרי היא פורצת את הקירות הסותמות, הטיפין מתחילה להיות זוחלים ומקלחים, והקילוח הולך ומתרחב ונעשה זרם, וזהר לאפיק נחלים, ולהמון מים רבים, קול המולה כkol מהנה, כkol שדי בדברו. מההכרות הפנימיות, המתעדירות וועלות בכלם של צדיקי הדורות, נשמה מתחילה, ואורה מתגדל, ועם גדולה אורה והתגברותו, מתגדלת היא האורה הפנימית של כל הנשמות כולם. הקשר הנשמתי של כל ישראל, שיש הרבה צינורות מקלחים זיו חיים מאחד לחבריו, ולמעלה למעלה, ישנה אחדות גמורה בצרור החיים השרשי שלהם, פועל הוא, שהעליה האורת בוקעת היא על ידי הארץם של צדיקים בכל הנשמות כולם. בין שמריגושים אותה התוספת הרוחנית, בין שאין מרגיגושים אותה. מובן הדבר, שהקשר הנפשי, שעל ידי החבה, האמון, הכבוד, והדבוקות המעשית, חזק ההשתנות, וחמדת ההתחבשות, פותח את הצינורות הרוחניים יותר ויותר, וחזק את הקשר העצמי השרשי יותר. וההתעלות עוברת בהירות ובעוליה נפלאה, מאישיות יחידית גדולה על הכלל כולם, הסמוך סמוך יותר, ומהקשר ביותר לפי ערכו כך הוא עיליו. אבל עיקר חטיבתה של ההתעלות באה היא גם עצמה, ומתוספת על ידי עומק החפץ של הצדיקים עצם, שההטבה המוחלטת, והארת הכל. היא

נקודות חזקם. ומקשר הנקודה שבכנסת ישראל יוצאת אורה גם על כל הנשמה, ועל כל רוח ונפש. והאורה הפנימית מairaה לכל צלם אלהים של כלות האדם, ולהאהדות הכללית של חיי החיים, ויסוד החיים העולמים בכל השדרות. ההכרה הפנימית העליונה, שמתנשאת בתוכן הלב. של חסידי עליון, הגברים הטהורים, מעלה היא את הכל, ומדגישה את הכל. בעידנות ובברכת שלום, ומעוז של קדושת הקיום בקשרו הטוב המוחלט. והশמרים הולכים ויורדים, ושמרי השמרים הולכים וכלים. והאור הטהור של החיים הטהורים, נושא היושר, הסידור, הצדקה, החכמה, התרבות, הדרק-ארץ, הידידות, הבירות, הנקיון, הנצחיות, הקדושה, האהבה, האמונה, והברכה, וכל ענפיהם הטובים, והמשובחים, הוא הולך ומתעללה. וקשר עליון של עבודה קודש זאת, שהוא מעין ההולך ומתגבר, הולך ומתגבר, בהמוני המונחים, של ידיעות, הכרות, הרגשות, זמירות ושירות, עז וחפים, צלה וחדוה, גבורה ותפארת, חידוש רוח ונפש, התנוצחות זיו והוד של נשמה, הגבהה למעלה למעלה, הולכים צדיקים נבוני לב ומתקשים, בכל עת ובכל רגע בעבודת קדשו, המחשבית, ההרגשית, המילilit, והמעשית. והם הולכים ועליהם, הולכים ומתקברים. וכל מכשול אשר נמצא על דרכם, הכל מתחפה לטובתם ושלכלולים. כי עם אבני השדה בריתך והיית השדרה השלמה לך, ותגזר אמר ויקם לך, ועל דרכיך נגה אור, יתן לך כלבך וכל עצך מלא.

יא. מצד הבינה התשובה באה. ובروم מעלה הזדונות הווים לזכיות, ועליהם היה יהיה. אמנם תשובה, בכל אופן וצורה שהיא, סובלת בתחילת מחלישות הרצון של החרטה הקודמת אלא שאחר כך הרי היא מתהפקת לשמה ורוחב דעת של ההכרה العليונה, של היפוך הזדונות לזכיות. יותר מזה בא האור של החכמה, שעומם לא הוצרך להחלש ע"י מכאב החרטה. הוא מוצא כבר את הזכיות מאירות כנוכן היום, וחדות ד' מופיעה בו כעליזותה המזהירה ללא שום מועקה של בושה וקדרות, שכבר נתלבן הכל בתחילת ע"י הופעתה של הבינה הנשמית. למעלה מזה היא הופעת אור הבהיר הכללי, הסקירה העולמה המקירה כל עונג ועדן, כל קדוש וטוב, הכוללת הכל באוצר קדשה. אורה זו אינה משתמשת כלל בהכנות החרטה של התחלת הארץ הבינה, מתגללה לאורה שאין שם גרעון וחושך כלל, אין כאן כ"א אור קדוש ותפארת עליון, זיו חיים ונחורה מעלה. למעלה מהבינה, המפירה כי ד' צבאות יע"ז -ומי יפר, למעלה מהחכמה, המתרת, רק כל טוב שופע באין שם מניעה, וכל רע וכעור שלול מעיקרו מז עולם, כי באמת לא היה, לא היה ולא יהיה, כ"א אור ד' וטבו.

יב. אם נזיר חוטא הוא וצריך כפירה, משומ שצער עצמו מן הין, והאדם צריך לתן דין וחשבון על כל מה שראה ולא ננה ממנו, ובשביל כך היה ראה מצמיה פרייתי, והוא זבין מכל מין ומין - ק"ו שחתא גדול ועצום הוא מי שמצער את חושיו הרוחניים, את הרגשותיו העדינים ואת שכלו, ומונע מהם אותה הרחבה והרגשת העונג العليון והנעימים של ידיעות נחמדות ושל הרגשות עדינות. כמו שהיסוד בהנאות החושים הוא שיינו נערכות בדרך תמים, בהתעלות מוסרית ורוחנית, בהמשכה אל היושר והצדקה, אל המוסר הטוב ואל הרחמים, בין כלפי העולם כולם לבין כלפי עצמו, ובזה מתחשרות ההנאות ה�建ות כוון - כמו כן עלות הן ההנאות הרוחניות במעטן ע"י הזיכוק המוסרי היותר עליון. וככפי מידה العليונה של האמת והטוב המבורר בנשמה, ככח עולה הוא ומתחלב האור הבahir, התופס את כל האמת, הטוב והחסון, האזרע באזרע הגבורה العليונה, וממולא בהוד תפארת המסולאה, ועל פיהם הכל מתقدس מתהיר, משתגב ומחערץ. וההארה العليונה

משפיעה קרני הود, שעיל ידם כל חממת הידיעות וכל שפעת ההרגשות בזקעותهن וחוודרות אל תוכיותה של הנשמה העלינה, להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים, גדולי הגון וטובו לב, אשר לאמת ואמונה יגבורו תמיד באוצר מלא של חכמה ודעתי, שהחונן יראת אליהם אמת הוא מעוזם.

יג. משפע רוח הקודש בזקעים וזורמים פלגים גדולים מלאים עונג ונחת רוח של נעימות סגולות המוצאות, וחודרים בנשماتם של צדיקים פנימה, וממלאים אותן גדלות עולמים. ומהיו גדולה עלינה אליה זה, חווור הדר שירת קודש מלאתי גבורה וצלה, על כל נשמה בישראל ועל כל סעיפיה וכל התלוי בה. והוא הוא לשד החיים של אמונה אומן, הפרוסה כסוכת שלום על כל האומה כולה לדורותיה, המחבבת בחבת קודש את המוצאות, ושומרת אותן בכל יקר וחברה, ומוסרת את נפשה עליין בכל עת שחפצים כחوت זרים לבטלה מהן. והחבה מתפסת על כל מצוה של תורה ושל ספרים, על תקנות ועל מנהגים שיסודתם בקדש. חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך. ולפעמים מתוך הנטיה הטבעית, הולך זרם אהבה ומתפשט יותר מהשיעור הנוכחי לו, וסוחף בשטפו גם דברים שהדרעת טועה בהן, מנהגים שאינם טובים אלא שהוקדשו בטעות. ומ"מ ההרגשה המקדשתן עדינה, טוביה ויפה היא, וצריכה הארת החכמתה העלינה להתנהל בנחת ובזהירות גדולה, אין לצמצם את הרוח של החבה המקדשת באופן שרק את הטוב יקבל הקהל המודרך ורוחו הטוב לא יפוג. רעה תרעה פני צאנך, שית לבך לעדרים.

יד. כשהקדושה מתגברת, מתחלת תנועה אדירה בשני העולמות הגדולים, שאין חקר לגדים. עוזום והוד תפארתם, עולם השכל ועולם הדמיון. השכל מלא הzechzot העלינות, שאין קץ לבירורים ואין תכלית לזוהר פלייתם, והדמיון. האספקלריא שאינה מארה. המלאה הדר. תבנית כל צורה מפוארה, כל חזון לב מרומם ומחعلاה. השכל ממעל ישלח את קויו, שהם יairoו ויחממו את הדמיון מתחת, והדמיון ממקוםו ישלח מלמטה למעלה את קרני הודה, ותמיד קרן בכו יפגש, וקו בקרן יתנווץ. והמן יצורים לאין תכליות, מלאי חיים ופליאת רצון וחכמה רבתי. עפים וטסים על פני הרקיע, המבדיל בין עולמי עד אלו. בין השכל והדמיון. שניהם מלאי אור וחכמה איתנים. אדיiri אומץ וגבורה רעם, חסיני אהבה وعدנת עולמים, חסיני מרצן מתנסאים ברום עולם, בהדרת קדושה ויפעת פאר, אור אל חי העולמים.

טו. אני רואה עולם מלא של נשמות ישנות, נשמות שבגוף, נשמות לשמור הגוף מתאזרם בהן, שאין להן המעוֹף הגמור, הטישה העלינה, שמעל כל שאר גופו, ממשלה מוחלטה על הגוף ועל כל ערבי הגוף. ואותו האוצר הגדל המלא נשמות שבגוף מוכרכה שכלה. כל הנשמות הללו שלא על גופם שוררים, עליו הם מקיפים, חונים סביבו, מארים אותו מכל עברים, ומשתמשים בו לתעודות המעשה וריכזו החיים הפעולתיים בצמצומים, הם מוכרכחים לכליות, מוכרכחים להשתלים בצבוּנים המיוֹחֵד, להוציא אל הפועל את תפkidim הגוףני ולהתעלות אחר כן ממעל לו, ואחריו כן אור חדש יופיע, אוצר חיים חדש ומלא רעננות, נשמות חדשות, מלאות הופעת חיים גיאוניים, ממשלת עולמי עולמים, הפורה ועולה, המשחתקת בכל עת לפני הדר אל עליון, האצלות מזיו החכמה והגבורה של מעלה. אין בן דוד בא עד שיכלו נשמות שבגוף, שנאמר כי רוח מלפני יעטוף ונשות אני עשיתי. אך אז יגיע תור מלכות אל עליון, אל אלהי ישראל, להגלוות, על כסא דוד ועל מלכתו.

טז. ההתגלויות הנפשיות של תוכנות האהבה והיראה, לפי ארכותיהן השונות, אינן כ"א גילוי אחד כלל, שבஹופעתו העליונה מלמעלה למטה הרוי הוא מתנוצץ בגודל עדון, ומרומי עונג, ומתגלה בתוכנת אהבה בהחלשו, וברדתו עוד יראה בתור יראה ופחד לפני הדרוגה, עד שמתירה בצורה של יראה חיצונה. והעליה הנפשית הולכת ומעלה את מוחשבתה עד שבאה מתחזעומק היראה החיצונה היוטר ירודה לרווח הודה.

יז. הבטלות, הנמשכת לפעמים עיי' יראת שמים, באה מחסرون הבירור לדעת מה בין טוב לרע, בתוכנות הנפשיות. ומתקף שההשפעה הרצואה של קבלת עול מלכות שמים היא בודאי להחילש את הרע שבנפש, מחלשת היא בחסרי בירור את כלות הכה, בין הכה הרוcharni, דהיינו העצמיות המחשבית, על ידי מה שבאה להחילש את הצד המוקולק שבסמחשה, בין הכה החמרי, שהוא התעדדות החיים, חשך העבודה ומרץ הפעולה. והדעה הנכונה צריכה היא תמיד להסביר ליראי ד' את אבדתם הגדולה הזאת, לדעת שיראי ד' בטהרתה מוכרחת היא להוסיף אומץ כה בכלל, ולהוציא אל הפועל את כל סגוליה צפונה בתוך הנפש להשכיל ולהיטיב, ושלילתה אינה מכונת כי אם לגבי הצד הרע שבנפש, מקור המdot הרעות, והמעשים המוקולקים, שבהיות הנפש טהורה ומונקה מהם הרוי היא עולה במלות החיים בהרחבת גדולה ובתוספת ברכה רבה.

יח. יסוד התפילה היא התורומות הרצון והתגלותו. כשהמבקש, הממלא את רצונו של אדם, מובע בקשר הרעיון והחפן באלהים, עולה הרצון למרומי ערכו, מתחד הוא עם הרצון הכללי, הרצון העולמי, אוור חי העולמיים, שבו כוללים כל המAOים. וכשהרצון הפרטני מציר את מבוקשו בדבר הפרט, חי הרצון פועלים את המבוקש, על ידי מה שהרצון הכללי יכול מציר את הפרט המתבקש, על פי פרטיותו היוטר מבורתה. ובהיות החפן עולה למרומי הדעת, מתרבת ההכרה, שאין רצון שום בריה דבר מפוזר מהרצון האلهי הכללי, המתגלה באור כל חי, וכל בריה. ולפי הערך של הדעה, המכרת את גודל האמת של ים החיים, המשתף לפגלי הרצונותם כולם, הכלליים והפרטניים, ככא מתגברת היא הפעלה הקבירה של הופעת התולדת של המבוקש. וכל מה שההכרה יותר גדולה באחדותה הרוcharnia של ההוויה כולה, הchia בנשمت אלהים שבאה, ככא עולה היא מדת המוסר והחכמה. והצדיק והחכם לאמתתו, הרוי פותח בתפלתו שער הרצון, לسانנו בסגנון וצבע המיעוד, לו, שאליו שם מגמתו, ותגזר אמר ויקם לך. וכל מה שהדעה מתרבת יותר באחדותה הגדולה של כל הישות, כשם שפעולות התפלה היא מתרבת, כמו כן מתרבת האמת של כל חריצות, כל חכמה וכל כשרון מעשה, כי גם כל מעשינו פעלת לנו. וכל דעתה והגיוון שביב מתגלה הוא מאור אל אדון כל הנשמות, רבון כל המעשים, ובמקום שהאמונה גדולה צריכים החיים התרבותיים להתרום, וערך החפן האנושי, והתקדמות הסדר שבחיים, עולה הוא למדרגתו היוטר עליונה, בסתר עליון וצל שדי.

יט. הריקניות שבחיים מ מלאת בכם של צדיקים עליונים, שהייהם תמיד מלאי ישות של אמתם הם, אוור אלהי אמת המופיע עליהם תמיד בעושר רב, ממלא את הייהם מילוי דשן ושם שפעת אוור נשמתם מזלת טליי תחיה על המון רב, בחקים נפשיים נסתרים, שהיחסושים של ההוויות הנראות ורחות אליהם אלו מallow, מתייחסים על ידם יחש עצמי. כל משובה, רק מריקניות החיים היא באה. כל عمل ותלאה, כל הירוס יחידי

וציבורי, מקור המשחת של מושבת החיים הם יונקים. כשהחחיים מלאים ענין, כובד הראש מתמזג עם השלה והשמהה, ועדן העליון מפנה את מימיו, מי פלגיו, משמיי כל נשמה, והחחיים מלאים את תפיקdem במדתם היותר נכונה, והם הולכים ומתעלמים, וכל העולם כולו מתברך בכל ערכיו.

ב. כמה הומה הוא הלב לאחוב את הכל, את כל הבריות, את כל המעשים, את כל היצור, את כל המון מעשי יוצר כל, את שרכי המעשים, את החחיים, את העז, הכה, ההוד המתנסה, הוכמה הבינה הדעת, התפארת הנצח וההוד, היסוד והמלכות. מה יקרו רעיך אל, ומה חמדה לבני אהבת כל הנשומות, וליפוי הטובות והגמורות שבזה, מה נעמו ומתקו הנפשות העדרינות, של נדיבי הלב, של קדושי החפץ, של תופשי התורה, אדריכי האמונה, גבורי הרוח, חושבי ההגיוון והשירה, מקדישי הקדש, משפרי החיים והעולם, מה עצמו ראשיהם, מה נחמדו חסידי עולם, מוחות מלאים אצילות ותפארת קדושה. מה אהבתיהם כלם יחד, מה עצמה ידידותי לכל חד וחדר מהם, מה מאשר אני בטובתם בכבודם בשלותם, בענג ונחת שהם מצויים בחיהם. מה לי יותר נשגב, מלאיות משתף עוזר עובד ופועל להרבות את אור החחיים. להרחב את המשכיות, שיראה ההוד וההדר, הזיו האلهי שלنعم האהבה, של אהבת עולמים, המשתרגת בענפיה הרבים, מתנסחת ממעל כל הייש, ומתחמשת על כל היצור, מבלטת את הפרצופים הנאהבים. מגדلت את הידע. מחדדת את ההרגשה, מבורת את החחיים, מבורת את העידן, ומלהיבה את הגבורה, ממלאת את כל רחבי הנשמה בעז עליון, בעז אללים, בעוז האמת והאורה.

כא. הספקנות היא תוצאה של האליליות, והאחרונה היא תוצאה של התרשלות המחשבה כשבופה האדם את שכלו לפטור לו את חידת הכל ע"פ אותו חלק של החמריות שהוא סופג בחושיו, בודאי מתקוממת המציאות לעומתו, והחמרנות כשהיא תופשת את האדם בחזקה בצבתיה, אפילו אף פי פעים יתפלסף, לא ישלים עם המציאות הרחבה להביא בחשבון הקפי את הגשמיות והרווחניות ביחד. את החיים שתחת המשמש עם שלמעלה מהמשמש. וכשהשירה מנוגנת בקרבו לא תועיל לו כל התהכחות, הכל הבל יגוזר ולמסקנא של כי זה כל האדם לא יבא, ולא יוכל לבא, לראות חזות הכל בשכלול הרצון, בתగבורת עוזו, באותו אומץ הנפש, המבוטא באמצעות הגדולה של יראת אללים, שהגמדים הרוחניים מוצאים ממנה המון רב של רפין לב ומחשבה נודדת. זה במללה הגודלה של יראת אללים, שהנשמה הישראלית מאירה את חדרי לבו, התגשותות ותו האומץ והגדל בחיים, יוכל רק פילוסוף עליון, שהנשמה הישראלית מאירה את יסוד ההוראה, ובין הפעטה המשכטו של חי הרצון שהם בעצם נזולים מקור קדומים, מהכי כל העולמים וממקורי מקורותיהם, עד עומק היסוד של חיי המעשה, החברה והתרבות, ולמצא ע"י תורה בלתי פוסקת זו את כל עומק האמת, את כל התנחותם והגבורה, זאת היא הפילוסופיה הישראלית, העומדת על המפתח, שבין השכלת החול, ובין הפעטה הקודש, חכמתו של שלמה. אופיה ותוכנה, המקיפה את יסוד ההוויה, ומסימנת סוף דבר, את האלים ירא ואת מצותו שמור, כי זה כל האדם. ולהלא כל הפסימות נובעת היא רק מזה התוכן היהודי, של הספקנות. שמא החיים החמורים הם כל היש כל החיים. ועד כמה יכול יסוד רעיון כזה שאין לו כל סמכה מדעית ברורה כ"א אי אמונה עקשנית, לערעער יסוד חיים מלאי דעת ואמונה עליונה, האומר בבטחה, שכשם שהחחיים העוברים שלנו בימי העיבור היו רק הכנה לחים יותר עליונים, ואם היה בהם איזה כה של בקורת, וכח זה היה לוקחם לכל החיים וראי היהתה הבקורת היא יוצאת מלאה זעם וספקנות, כן החיים הגמורים, שבגוף, האמת היא האמת

האמונתי, שהם רק התחלה חיים, פרוזדור של חיים. אמנם אם מהפרוזדור יתבע כל התכונות הטרקליניות יהיה רוגז בלי נחת הגורל, אבל אם יעריך הפרוזדור לפרוודור, והטרקלין לעומתו לטרקלין, ודאי יונח החפץ, ולאיחודם של הפרוזדור והטרקלין אין מתחודה אחרת כ"א זאת.

כב. יראת אליהם, ושמירת מצות אליהם. בחיים חלקיים, הנראים רק לעין הגסה החמת אפשר לסלול נתיב במצבם אנשים מלומדה, בהגיוון אדם מוגבל, אבל בחיים הכלולים את כל הייש בחיים שבגוליהם ובחבים כרוחב ההוויה כולה, שתמונותיהם כ"כ עשירות ומושפעות במדתם עד שגביה שחקים לא יכולות, אין דרך לפניהו כ"א בחק ומצוה אלהית. ומקור האומץ אי אפשר להיות פחות ויתר מראת אליהם החיים והרעננה, שהיא הולכת ומשפעת את טלי תחייתה על הכוכבים המעשיים שבcheinim, מצותיו שמור. כי האדם כולם צרייך שייחונן, שיודרך שישתగל להוויה הכללית, ולמקוריותה. אי אפשר ליסד מכון של חינוך بعد ניצוץ של האדם,بعد נטף חד מים החיים שלו, כ"א כל האדם צרייך שיבא לרומימות שאיפתו, וכל האדם כולם בכל ערכיו, בחיו המלאים כל היש שבחומר וכל היש שברוח, כל החיים שבשבועה, וכל החיים שבעולם, כל האדם, הוא רק הוא העומד לסתג אל תוכו פתרון גמור ורצוי לחdet העולם והחיים העוקצת ומכתבת כ"כ. אין תועלת בעקבשות ספקנות, האומרת במרמה, שתתנה תנאים של שוא, לבנות עליהם את קולונטיה, כלפי האלים וועלמו שתתעקש למציא את הנוחם את הפתרון דוקא ברשף הקטן הזה של חיי החושים הבשר והרוח המוגבל, בחיי השעה החולפים צצל עובי, לא זו הדרך, החלק חשוב ונכבד, הבשר עדין וחביב, הרוח ער ומתנשא, אבל כל אלה רק אז גדלים לזום יבואו בהיותם שוואים וזורהים אל מרכז מהלך הויותם, שرك בחקיקה אלהית היא בולטה, רק מהמקור האلهי, שקדושי העולם, אדריכי המוסר העליזון, אריות הצדקה והאמת, מלכי האמונה והתוטם, מושלי החיים, וכובשי המות, כוכבי במות ההוויה בשכלם והרגשתם, ברוח עוזז קודש הקדשים המקשש לפניהם כזוג, וברם גבורתם המתורמים מעל כל גבולי זמן ומקום, הם הפוטרים את עצמן ואת כל העולם עםם, מחויבות מצרים וגבוליהם צרים, עם זה דוקא הם המבוססים את עדן החיים ונעוימו, הם הם היודעים לthan מדחה וקצב לכל חיוב ולכל שליליה, לכל עונג של גוף ושל נשמה, לכל חמדת עין ולב, הם הם מחוקקי הצדקה ורוצני עולם, המתлонנים בצל שדי, הם הם המלמדים לאדם את תוכן חייו, המושלים ביצרם, המחשבים חשבונו של עולם ועצתם אמונה, לכל האדם.

כג. עומד האדם ותויה איזה צורך יש בכל המון המעשים והברואים המשווניים והרבינים, ואינו מבין איך הכל הוא חטיבה גדולה אחת. החיים התרבותיים שבdomם הם התחלת הברק ההולך ומזהיר בתוך העולם הצמחני, מתפלג לאלפי רבבות קווים, מיוחדים ושוניים, באים הם עד מקדש החיים, ושם הם מתנויצים כבר בעלות, הולכים וועלם עד רום עטרת ברואי עולם, האדם, שככל מהות חייו, זרמי אורותיהם, וההתמדת הלק' נפשו העולה למללה, הם הם רק גליים גדולים, שהם הולכים ושבים מכחם של כל תנועות החיים שבמציאות, מראשית הקטנות של החיים עד גודליהם, מדומים עד המדבר. אם מתפללא אתה איך תדבר, תשמע, תריה, תחש, תראה, תבין ותרגיש, השב לנפשך, כי כל החיים, וכל הקודמים למערכותם, הכל שופעים عليك את כל הויתך. אין נקודה קטנה יתרה, הכל נוצר ו הכל משמש לתפקידו. אתה בכל מה שלמטה מכך, והנק קשרו ועליה עם כל מה שנשגב מכך ועליה עלייך. הרצון הארץ החזק שאצל בעלי החיים, שאין להם הופעה שכליות גדולה, גם הוא

מתחלש קצת מרעננותו ואמץ היש שלו בדוחיקת פועלו, על ידי אותו הקורטוב האידיאלי הרצוני הנכנס בתוכו, והוא יונק את אומצו הגמור מתוך חיבורו עם עולם הצומח, שאין בו אפילו אותה ההפרעה המועטה של גילי החים. והצומח, עם כל זרמותו הבריאה, הבלתי מפוקפקת, מסובל הוא מנדידה וטפל צירוי מגבל, והוא מתפרק מהולשתו על ידי התבששות חיבורו עם העולם הדוממי, שבו נפש בעלת קביעות ואומץ במידה תדירה. ופסגת החיים עולה היא באדם, ונחלשת הרובה על ידי החופש אשר לרצון, ומשיגת את אמוצה על ידי בסיסה וחיבורה בעולם החי, המגושם. והשדרות האנושיות לפי התפלגותן הולך משפט זה וחוזר בהן, הצד האידיאלי עומד להתמודט מחולשה שבעדינות, ומשיג את תקומו על ידי הביסוס שמתבסס הוא הצד המשי שבהויה וככה נעשים כל ברואו עולם חטיבה אחת, ואומות ומפלגות, ובבעלי דעתות ואופאים שונים, בונים יחד עולם מלא, שהוא מלא עז והדר ייחדו.

כד. ואני בתחום הגולה, האני הפנימי העצמי, של היחיד ושל הציבור, אינו מתגלה בתוכיותו רק לפי ערך הקדושה והטהרה שלו, לפי ערך הגבורה העלiona, הספוגה מהאור הבהיר של זיו מעלה, שהיא מתלהבת בקרבו, חטאנו עם אבותינו, חטא האדם הראשון, שנתנכר לעצמיות, שפנה לדעתו של נחש, ואבד את עצמו, לא ידע להסביר תשובה ברורה על שאלת איך, מפני שלא ידע نفسه, מפני שהאניות האמיתית נאבדה ממנו, בחטא ההשתחואה לאל זר, חטא ישראל, זה אחרי אלהי נכר, את אניותו העצמית עזב, זנוח ישראל טוב. חטא הארץ, הכחישה את עצמיותה, צמצמה את חילה, הלכה אחרי מגמות ותכליתות, לא נתנה את כל חילה המכוס להיות טעם עצם פריו, נשאה עין מחוץ לה, לחשוב על דבר גורלות וקרירות. קרינה הירח, אבדה סיבוב פנימיותה, שמחת חלקה, חלמה על דבר הדורת מלכים חייזונה, וכשהולך העולם וצולל באבדן האני של כל אחד, של הפרט ושל הכלל. באים מחנכים מלומדים, מסתכלים בחיזוניות, מסייחים דעה גם הם מן האני, ומוסיפים תבן על המדורה, משקים את הצמאים בחומץ, מפטמים את המוחות ואת הלבבות בכל מה שהוא חוץ מהם, ואני הולך ומשתכח, וכיון שאין אני, אין הוא, وكل וחומר שאין אתה. רוח אפינו משיח ד', זהו גבורתו הדר גדול, איננו מבחוץ לנו, רוח אפינו הוא, את ד' אלהינו ודוד מלכנו נבקש, אל ה' ואל טבו נפחד, את האני שלנו נבקש, את עצמנו נבקש ונמצא, הסר כל אלהי נכר, הסר כל זר ומזר, וידעתם כי אני ה' אלהיכם, המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים, אני ה'.

כה. צער היצירה הבהיר הוא מעין צער הנבואה, המתחואר ביחיד בנבאים האחוריים ובחזונות דניאל ביותר. המדרגות שבבהירות החיים שבבשנה היותר עלiona באוטה ב מהירות, שוטפות על רשת העין הרוחנית שנשמה, והוא לא הוכנה די סיפוקה כדי לקבלן. גילויי ההוויה עולים עמוקים, מהחיים הערפלים שבבשר, הולכים ומחבהרים, ובכל זאת לוקחים עם את צללי האפלה, ואת ריח הבורסק ה גופני. לעומתם יורדים גילויי חיים, מספירת הנשמה היותר עלiona, הולכים ומתגלמים, הולכים ומצויצמים, עד שהם פוגשים זה זהה, ורזי עולם, ויצירות גדולות ערך, מתחומים ונולדמים. לפי רוב העז, לפי גודל החיים, שבבשר מעבר מזה, וברוח הנשמה מעבר מזה, ככה מצטיינות היצירות בגבורתן, ביפין, בפעולתן על החיים, בקיומן ובנצחיותן. הרצון והשכל, כשהם עדיין בחטיבה אחת, בחבון הנשמה, ממעל, ולעומתם בעמקי וגישה הבשר מתחת, יש לכל אחת מהן סדר עולם מיוחד, נשמה פרצופית מיוחדת. שעמדתה מותנה היא ברצון שבשלב ובסכל שברצון, בסוד ההוויה

המהותית, שיש בה זה וזה, והם למעלה ברום. ולמטה בעומק, מזה ומזה. סדר העולם, עולמה של חטיבה זו, הוא של החיים עצם. כשהסדר עולם זה צרייך להתרפרק, להתפוץץ ולהשתנות, בשביל הופעת היצירה הטהורה, יש בזה יסורים של חורבן עולמות. אלה היסורים רך לבני נשמה מתגלים הם. מצער ילדים על אבדן שעשועים קטנים נחברים הם כל יסורי העולם הרגילים, לגבי יסורי היצירה של חורבן עולמות. אלמלא יש כאן אוור חסד מكيف. שתכף לחורבן עולמים, בא אוור של הוית עולמים, והhoeיה היא בודאי יותר חשובה מן החורבן, יותר רומרה מן כל הייש שנחרב. והhoeיה מנהמת את האבל של החורבן. והhoeיה משיבה את כל האבדות של החורבן. והhoeיה מחייב את כל המת שבחורבן, לולא חסד גדול זה, לולא רחמים רבים הללו, לא היה אפשר לעמוד בפני יסורי החורבן של העולמים שבצער היצירה. היוצרים השטחים הפצדים ביצירה מתוך שבוע, מתוך קלות ראש, מתוך אכילה ושתייה וטיול, חושבים את הצער ואת המיריות, שם גנוו כתר המלוכה הרוחנית, למין זהה המיחודת לאמנים נכשלים. אבל זהה טעות מריה, אף חכמתי עמדה לי, חכמה שלמדתי באף עמדה לי.

כו. מסתכלים בחיבורו עד בהשגות רומרה אף על פי שאינן מובנות מפני רוב זהרן, אף על פי שהן מפחידות מרוב איומן, וחזרים עליון בהשפעת השכל המושב אחרי עברו חזיון, ובמשך הזמן ההשפעה השכלית והמוסרית, אומץ הנשמה והדר הקודש, חדש הרוח ושלמות המהות העצמי יוצא מן הכלל הפועל, ומתגללה בהגדלה האישית, הבאה מתוך הכרה עצמית, משוקה כולה בטל חיים של ענוה וטהרה.

לו. התפילה השלמה, מתעללת היא עיכול רוחני, ומהתפכת לאור תורה. היא משגת את טבעה שלם, דוקא כשההגדלה התלמודית של התורה בשל צלול וחופש דעת באה אחריה. יש אמנים קצב להזמן במובנו הרוחני - متى יוכל העיכול הזה להחל ולסיים את פועלתו. סגולת תפילה ישנה לכל געגוע טהור טבעי, המתלווה לכל עניין שישodo ברום עולם של תשואה אצילת, עד אשר אפילו אהבת המשפחה הרגילה, כשהיא ביושר בטהרה ובכשרות, מהתפכת היא לאור תורה, ומוסיפה להتورה לשדרען ושפעת קודש. ובאופן היוטר עליון באה אהבה הטבעית של האומה, המתגלמת באה הארץ ישראל, ובכל הסעיפים שדרך של אהבה זו להתפשט אליהם - השפה, ההיסטוריה, הגאון הלאומי - בין שהם מלובשים בגדי קודש, בין שהם עטופים מעטפה חולית, היסוד הפנימי הוא אהבת הקודש האיתנה שבঙת הארץ ישראל, שזולתה כבר הייתה האומה הרבה ונמוגה. בטוחים אנו, שמכל התנועות היותר חופשיות ומגושיםות שהולכות לבסן בנין האומה, משך נמשך לאהבה,ஆ"פ שהן נראות רוחקות מהשפעת התורה, כולם מלאות הן מאותיותה של תורה העליונה, החיה בעז קודש מלא בנש망תן של ישראל, בנשמת הציבור בכלל ובנשמתו של כל אחד ואחד מישראל. זאת נשמת משיח, שהוא נשמת משה, המתפשטה בכל דור ודור ובכל יחיד וייחיד לפי מדתו מעשייו ומדותיו, מגדור ועד קתן, הכל לפי הערך, אבל אין אפילו אחד מישראל שלא יהיה ניצוץ אחד מנשמתו של רוח אפנו משיח ד'. ותיכף כשבאה אהבה כללית ונטית לב לטובת האומה בכללותה, מחוברת לתקווה של ישועה בידי הבעה, מיד החיים המשיחיים מתגלים בקרבה, והיהודים של משה הולך ומתרפסט, הולך ומתרגל, ואוויות התורה המקורית במקור הנשמה הגדולה של האומה מראש צורים, יסוד תורה שבכתב מעוטפת בתורה שבעל פה, הולכות ומתרבלות. ואחרי העיכול הרוחני באים הדברים בתור לשדר

חיה ומרפא, לאמץ את הכח האלקי של הכלל, ולהרבות גודל ועכמתה לישראל ולקדש ד' במלא העולם. וצדיקים צופי ישועה מבלייטים את האותיות ברוח קדשם, הדומה לאורים ותומים.

כת. כל רעיון מצויר, כל זמן שהוא פועל בצבינו על היחיד או על הציבור, אין פועלתו, נאמנה שלא בא עדין להיעדרתו, הקווים המגבילים שלו, הם מעכבים בעד נשמה הפנימית. כשם שאין הגሩין צועד לעשות פרי, כ"א לאחר רקבונו, שהוא איבודו השטхи, שرك הוא מביאו לידי תחייתו העמוקה, כן אין מהשבה גדולה באה במילוי נשמה, כ"א לאחר מכן החיצוניים מהתשיטים, אז נשמה משחררת, והוא פועלת על החיים וההوية בהדר גאונה. ומכאן יש מקום לטעות: זהות לב באים לפעים, ומרקיבים גרעיניים חיים בדרך מלאכותי, בזדון לב או בפתיות של משובה, וחושבים בזה להחיש את שחזור נשמהם, ולהקדים את הצמיחה הרעננה הבאה מכחם. אבל זה טעות מוחלטת, אלה המתנסאים להעמיד חזון ונכשלים, לא ידעו ולא יבינו, כי רק כח היצירה הכללי כשהוא מרכיב את הגሩין, הוא משחרר את הנשמה הפעלת וקוראה לחיים עליונים פוריים, אבל לא אותה הבחינות הקטנה של שועלים קטנים מחייבים. אחזו לנו שועלים שועלים קטנים מחייבים כרמים וכרמוני סמדר.

כט. וכשהנשמה מתגללה, בגאון עוזה, בהדרה ובבודה, מלאה היא את כל היש, הכל בה חקוק. חרות בכתב קודש לאלים, קרני אורה כל מלאו. והופעות מלאות עו, שירות ענג, וחדות עולמים, אלה על אלה משתפים, אלה על אלה מתעלמים. ובגואה היא לא סגורה, רק אוחזה, בקצה שורוך נעליה. צפוף שטה ברחבי שחקים קשורה בחוט nisi دق, ארוך לאין קץ, אשר לא יעוצר מאותה את מעופה, רק אם תגבה אבר, הגבה למעלה מאד מאד, יזכירנה לבלי נתק את חוט המשי הדק, יקר הערך, המעניב אותה אל מרכז אוצר חושיה ורגשי גויתה. מתוך זיהירות של עדנה רוממה, מלאת הור קודש, רצופת ענווה ושירות חסד ורחמים. אהבה ובבود. דמות דיווקנו של הל הזקן, הנפש התמה, המלאה חכמה ומחשبة רחבה, העמוסה ענווה ורוחב לב, החשה את חובת הכבוד לעצמה ולגופה, וזיקוק החמלת אל עצמיותה, באותו העדינות של צדקה ורחמים על כל דורש עורה. ומה איקונין הללו שמעמיד אותן בתטיاطראות ובבתוי קרקסאות הממונה עליהם מורקן ושותפן, אנו שנבראו בצלם ובדמות על אחת כמה וכמה. ניזיל ונגמול חסד עם הדין אכסנאי, דא נפsha דגבן, גמל נפשו איש חסד.

לו. והצדיק תמיד עומד בין האלים ובין העולם, מקשר הוא את העולם, האלים, החשוך, לדברו והאורה האלית, כל חושיו של צדיק אמיתי נתונים לו להקשר האלקי של העולמות כולם. תאתיו, חפציו, נטיותיו, הרהוריו, פעולותיו, שיחותיו, מנהגי, תנועותיו, עצבי, שמחותיו, צעריו, ענוגיו, כולם ללא שום שיור הנם אקורדים של המוסיקה הקדושה, שהחaims של האלים, בהיותם מפיקים בעולמות כולם, נתונים על ידם את קולם קול עז. ונשומות לאין קץ, אוצרות חיים לאין תכלית, הממלאים את כל היש, רק הם בהתאם לעולות מתחתית עמוק שפלוותם לרוממותה של חדות החופש האלית, מקור העדן והעונג, הם הם הדוחפים את כל מפעלות הצדיק, אשר הוא תמיד מכחן בעבודת הקודש, שכל חייו הם קודש לד'. אמרת גדולה היה בלבו, גבורה היה ומנצחת עריה בנשנותו, והוא חש את גודלו והוד גודל הפטן, ולפי גודלו ורבה ענותנותו, פחות מניצוץ של רשפ קליל נגד מרחבי כל עולמים הוא בעיניו באמת, נגד הגדול של תפארת אליהם חיים, שמעט

תמיד ברוחו. אהבה לאין קץ לאלהים היא משוש גילו, ובחה פנימית לכל היצור, ידידות נאמנה לכל הבריות, ואהבה מסוימת לכל דרגותיה, למשפחה, לחברים, לעם, לאדם, לחוי ולצומח, ולכל יש ומצוי, היא חוקקה בכל מלא צדקה במורשי לבבו. גבורת שמיים וכבוד מלא אוניות מלאים הם כל שרעפיו, ודבورو נחל עדנים מלא חיים ומפעל, אומר ועשה, גוזר ומקיים, ותגוז אמר ויקם לך, ועל דרכיך נגה או.

לא. המחשבה, והיצירה הרוחנית בכלל. צריכה היא לרוח אהבה עם חוש של עונג אצילי. אבל ההtagשומות המعاشית של החיים הרוחניים, זהה הקדושה שבחיים, צריכה היא לגבורה. רוח הגבורה הנועדת להפראת היצירה העלינה, עד כדי הוצאה תולדות מעשיות. נושבת היא מתחן העז העליון בחסד הגנוו, שם שרוי העדן של העונג האצילי, רוחב הדעת ושלות המחשבה, השוטפת מתחן עצמותה שטפי פלגים של אוצרות חיים. מלאים הוֹד והדר, גודלה וקדושה, תפארת ומלכות. שכל הצער הגדול והחבלים של הלידה הרוחנית מתחפכים על ידם למקורות של עונג נעים ונפלא, זיו חיים, המחייבים גם כן את המות, ומהפכים את כל בלחותיו למגדל עז ומברך מלא בטחון, ואומץ לבב. עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון.

לב. האחדות הגדולה, שצדיקים טובים, אדיי הקודש, מרגישים בעצם מרוב אהבתם את כל היצור, שהוא הולכת ומרתכזת בצדיקי ישראל באהבת ישראל האידיאלית, היא ממשכת אליה את אור החיים ויסודה של כל יחיד ויחיד, ומהפכת את כל הנטיות הייחידות והמעשים שלהם לטובה ולקדושה. מרוב תשובה מהאהבה של אנשי מופת הללו מתחפכים כל הפשעים לזכיות. ואור החיים היותר רומיים וקדושים מאריך על ידי כל פעליה וכל שיג ושיח של כל יחיד ויחיד שבישראל, והוא עומד הכנן להתגלות בשעת הכוורת, אשר מהרה יבוא ויגלה ויראה, והיה בימים ההם ובעת ההיא נאם ד' יבקש את עון ישראל ואינו ואת חטא יהודה ולא תמצאה כי אסלה לאשר אשיר. בכך עליון של אחדות מאריה זו היא סגולת הסליחה לכל חטא ועון, המוחצת לצדים בנין עליה. אמר ר' שמעון בן יוחאי, יכולני לפטור את כל העולם כולם מכל דין, ואלמלי אלעזוד בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יותם בן עוזיה עמו מיום שנברא העולם ועד סוףו. וכל בר לבב ידע וישכיל, כי כל פלא היותר עליון איןנו כי אם התגלות זעירה של החסד האלهي, שאין קץ לטובו, אשר צדיקים רמי מעלה מסירים באור נשמהם את הקיר החוצץ של החולשה האנושית, המבדלת ביניהם ובין האלים וטובו.

לג. כשהספרות של חול וכל סיギה עמה הולכת ומתפשטת, מתרחבת ומתגדלת, יוצאים מן הכח אל הפועל בכתב חרות ובאר על הלוחות, כל הגינוי רשעה נבלה וכל השמרים שבנפש האדם - כשהם משתפכים החוצה - כחם כחה ורשעתם מתבררת, ובזה הרשעה אוכלת את עצמה. הכסיל חובק את ידיו ואוכל אתبشرו. כל מחשבה נצחית קדושה, כל מה שהוא יוצא אל הפועל, היא יותר מתחזקת, הודה הכמוס הולך ומתגלח, ואמתה החזקה הולכת ומתחרות. ולעומת זה כל מחשבה פטולה, אשר רק עד אריגעה לשון שקר, כל כחה תלוי רק כל מה שהוא יותר עלומה. והיה במחשבם מעשיהם. והסתה של עבודה זרה ואבזרה היא בסתר, וכל מה שהוא יוצא יותר אל הפועל, הרי היא מתנוולת וכחה מתחבטל. ולא עוד אלא שעלה ידי שהחוצפה מגלה היא בבירורו את כל הגיונותיה הכמוסים מתחוררת הקדושה, הכמוסה בכלם של ישראל לב

וחושבי מחשבות קדושות עליונות, להביע גם היא את הגיונותיה בבירור. והולכים ע"י זה רזי תורה ומתגלים, ואור גדוֹל מופיע בעולם. אור חדש על ציון תair ונזקה כוֹלנו מהורה לאוֹר.

לד. הנשומות הגדולות ספוגי האור, של החפץ העליון הטוב, ושל המחשבה, והשירה הרוממה, הם הם הנותנים לכל האנושיות כולה את צורתה הבירה האידיאלית. ולא רק מפני שהחובן החיצוני מראה ככה. כלומר שיש להאנושיות במא להתקשט, בזוה שהוא מראה באצבע על בחורי בניה, אלא פשוט, שמאז התערובת התדרירית של הוית החיים ופעולתם. הנשומות פועלות זו על זו פועלות נשבות, שהעתיד מחהה להופעת המדע, שיגלה בבירור את ערכן ומהותן של הפעולות הנשבות הללו, ויראה את הצנורות ההולכים מנשמה בדרכיהם אצילהם. ונמצא שככל עדין וכל טוב שנמצא בעולם בכלל מושפע הוא מאוצר הטוב של החלק היותר טוב ומרומם קדוש ונעהה שבאנושיות. מAMILא מוכן שככל מה שיitätג הצבור האנושי יותר אל אותן המקורות של החיים הרעננים והעדינים. משוקי טל החיים העליונים, בחורי העולם, ישרי לבב, הצדיקים והישרים, ככה יוסיפו אושר וגדורות חיים. הפגימות של החיים בפניםיהם, המרירות המחפירה ומעליה את האדם, מצד חולשתו המוסרית, המחשת את עיניו, וגורמת לו להבית על כל העולם כולו במקט של יאוש מלא רוגז וקלון, כל אלה הם תוצאות הנטיקה, שמתנתק החלק הזובי של האנושיות מהיעידית שבו. וימים באים, שתשים הדימוקרטיה אל לבה, שאושר הכלל כולו תלוי בהדוקות הטהורה שיתדקק ההמון בכללו לאצילי הרוח, וע"פ מדת זו יתרחבו חוגי הזכיות של הראשונים, וחיהם יתמלאו עניין. מוכן הדבר, שאצלות הרוח אינה תלואה במצב מיוחד של הקנינים המוסכמים, אבל בכ"ז תלואה היא הרבה ככשرونנות, ובבחירה היוצאת אל הפעול ע"י שימת לבו לעיבודו של הצד המוסרי בפרט שכadam, וצדו הרוחני בכלל, ביחיד עם התאמתו הגדולה של היחיד אל הציבור הגדל. שהוא עצם מעצמיו, וקייםרו החי עם הטבע הכללי, שהוא נשוא בחיקו. אבל כל אלה הנם רק בתוך שלבים לsolם אשר ראש מגיע השמיימה, אשר עליו יעלו מלacci אלהים, גדולי הנשמה, שהם נושאים במרחב אישיותם את נשמת כל היצורים, שיש להם זיקוק של אחווה ואחדות, באיזה צד ואפן שהוא, וכפי המדעה שהאחדות הזאת מתגדלת היא ומתרבלת ביוטר, וקובעת את מרכזה כמעקי החיים, בה מתעללה היא הנשמה הכללית והפרטית של ההמון כולו, החש את נחל עדניו, בתפארת גדוֹליו, שרי קדשו, ואשיות כבודו.

לה. מרוב התפשטות החסד יכולasis היסוד המוסרי להתרופף. אף על פי שלגביה חסידי עליונים, אשר על פי הדרגה ועובדת נפשית וגוףית גדולה עלו עד למראמי ההכרה של החסד הבלתי גבולי, של אור עליון וטבו, אין לחוש לקלקללה מוסרית, שמוריהם הם גדולי עולם הללו מכל חטא, ורגלי חסידיו ישמור, אבל ההשפעה של הלימוד והסבירה של אור החסד תוכל לטשטש את המחשבה המוסרית, של מקבלי הלימודים הנכבדים. וזהו סוד היסורים הנפשיים, המזדמנים דוקא לאותם המתאימים לעלות במעלה החסד היותר גבוחות, לברר להם, שעם כל הכלליות הרחבה, שעל ידה החזון של ההוויה זורה בהדרת טבו ונעימות חסדו, יש עדין זיקוק פרטיו התופס מקום גדול, והוא מוגבל בגבולים, שהם מבדילים בין איש וקנינו, בין עם עם ושאייפותיו, וכל וחומר בין הטוב והרע, בחיים ובמעשה, בין אור לחושך, בין קודש לחול, בין ישראל לעמים, בין יום השבעי לששת ימי המעשה, ואפילו בין קודש לקודש, בין חיין וחין דחין, ועל סוד הבדלה עמוקה זו הולך הדעת ותרחוב, מתבהר ומתענף, וממלא את כל החדרים בהון יקר ונעים, שעל גביו אור החסד העליון, הממולא זוהר תפארת,

הוֹלֵךְ וּזְרֻחַ בְּגָאוֹן הַוּדוֹ, וְהָוָא נָעֵשָה בְּנִין מַתְקִים לְדוּרִי דּוּרוֹת, עַמְוקָם מַמְעַמְקִי תְּהוּמוֹת, וּמוֹשָׁרֵשׁ בְּשָׂרִים עֲצֹזִים. וְחֶסֶד דִ' מַעֲולָם וְעַד עַולָם עַל יְרוֹאֵיו וְצַדְקוֹתוֹ לְבָנִים, לְשֻׁמְרֵי בָּרוּחוֹ וְלְזֹכְרֵי פָּקְדוֹתָם.

לו. כמה נאה היא המחשבה הסודית על דבר האzielות האלהית, בתור מקור כל החיים כולה, כל החיים, כל היופי, כל העז, כל הצדק, כל הטוב, כל הסדר, כל התuttleות. מה גדולה היא השפעתה של מחשבת אמת זאת על כל מהלכי החיים, כמה עמוק שlugן עליון יש בה, כמה הוֹד נערץ של מוסר, וUMBOW שיצירת נשמות עלילונות, קדושים, כבירות וטהורות, יש בה. האzielות האלהית, היותה, מהוה את הכל, אין קץ לחשוף שלה, אין סוף לאחדותה, לאושרה ותמותה, להזרה ושפעת כחותיה וגוניה כל ימי השירה, כל פלאי נחל הכהра, כל עוזו החיים, כל השחוק ושמחה העדניים, הכל ממנה הוֹלֵךְ ונוזל, בכל היא משפעת את הדר נשמה נשמה, בכל מورد עמוק עד עמקי תהוומות מגעת הופעתה, כבודה ותשועתה. הרצון התמים והבהיר של האדם כבר הוא תופס קצה זיווה הוֹלֵךְ הוֹא ומתעלָה, מעלה עמו את הכל, כלו אמר כבוד, לביתך נואה קודש ד' לארכ' ימים.

לו. כיצד היא הקדושה, מאירים את הדעת בבירור ההכרות היוטר טהורות ועלילונות, מתוך مليוי האורה של ההכרה בא החפץ הקבוע להיות תמיד שרווי בספירה מצצת שחיי הרוח העליונים שליטים שם. מתוך התגברותה של ההכרה, המכיה גלים בתחום החפץ, מתחפחים רשמי הענוגים העליוניים, הקישור הנפשי לצורה של חיים רומיים הוֹלֵךְ ומתחזק, עד שמרכו החיים הוֹלֵךְ ונקבע במרומיים הללו. חושי הבשר הולכים ומתעדנים, וכל המשך הנואה שלהם מתמזג בהופעה של אzielות קודש, עד ששלהבת החיים ועירותם נעשה כולם קדוש ונשגב. החיים הרגילים אינם מתבטלים מתקונתם, השיג והשיח האנושי הרגיל, חי הגוף היחיד, וחיה החברה, הנמוס והכבד, אינם מתטשטשים, אבל הם עולים במעלה אידיאלית. מהות החיים מתרוממת, מגמתם מתקדשת. הרצת לטוב עליון, כללי ומקיף, ועם זה גם פרטי וחודר, הוֹלֵךְ ומתחבطة בביטוי חי בהגלה המעשית. הגדל של החיים האלהיים, חי הקודש שבמציאות, חי הנשמות, המלאכים, החיים הצורתיים, שהוד היושר, ותפארת הגבורה, המרופדת בצדוקامت, רקובים בהם, הולכים ומשתלמים, והאדם כולם נעשה בכל הרגשותיו, מחשבותיו, רצונותיו וחפציו, מדותיו, תאותיו, הרהוריו, וחויזנות דמיונו, כולם מלא שרשים איתנים, שיונקים מכל ההוֹה הטבעית, ושלמעלה מן הטבע, שמתמינים את החיים המוגבלים עם החיים שלמעלה מכל גבול, שעושים תמיד את האדם היחיד לכח מרכז את הכל, בלהט אידיאל קבוע, רם עד אין קץ, וחובק את כל, עד בלי אבד גם ניצוץ קל. ויושר אלהי, ואמת שמיימת נצחית, ומוסר אנושי, ודרכי שלום ונועם, מתלבדים יחד. ומעלה אחר מעלה באה ההכרה של חפץ ד' בעולמו, של אידיאל היצירה הכללית, עד כדי התגלות של מקור למגמה, הנאותה לפיה גדלה לקשרה בקשר של מבטא הרצון, שאנו כבר באים למצב של חופש זהה, ליחס אותו לאלהי מרום, יוצר כל, שאין חקר לגודלתו. ותוואר הגודל מתמלא מפגימותיו, והוא הוֹלֵךְ ומרוח נחת את האדם, המלא אוושר אלהי בכל חייו, ואת כל היקום העומד ברוח חכמת אלהים חיים.

לח. בעלי הכהرون העליונים, בחרי הדורות, להחתה היא נשמתם בשפע אורותיה, הררי אש מתרומותם ברצונם, ונחלי שלហבותם בהגינותיהם וşaיפותיהם, כשם במנוחה חיצונה. لكم בקרים הוא מפוחד מרוב

טוב אידיאלי, מרבית הרגשה של הצמיחה הרוחנית, ההולכת ומתגברת בעוצם קדושות רצונם. יום ליום יביע אומר. כי עצום עוזה דברו, שמעצים כחם של צדיקים לעשות רצונו.

לט. בעלי הנשומות הזוכות, שהמחשבה פועלת בהם בתדריות באופן בהיר, בולעת היא אצלם את כשרון הדיבור, ועל כל פנים את הנטייה ואת החפץ של דיבור, מרגשיים הם בכלל דיבור מעססה ובדיקה על המרחב הגדול של החופש שבמחשבתם הפוריה, השולחת תמיד קרני אורה לעברים שונים. אם יודמן הדבר, שיידרו מרווחות מעלהם ויידברו דיבורים בהרחבתה פה, כאחד האנשים הרגילים, ירגישו בעצמם צער ועלבון גדול על אשר צערו את נשמתם העדינה על ידי כבישת מעין החי, הזורם בעז גאון של המחשבה המלאה בהירות עליונה. ותכסיסם הרגיל הוא, שייהיו הדברים שהם מוציאים מפיהם ספוגים ברטיבות הלה של המחשבה הננדרת בקדש, ואינם שחים שיחת חולין מימייהם.

בכל גאננות רואה העין הבירה, החודרת אל התוכן הרוחני, המסביר את הפעולות, את הود הרוח הגאנוני בעצמותו, בככירות חילו, בפאר תפארתו. בגאננות החסד של נדיב גדול, שהחסד וההטבה הם משאת נפשו ונזר חייו, מכירה ההסתכלות הפנימית את זיו החסד מצד עצמו, שהוא דבר יותר יקר ומרומם, יותר נשגב ונעלם, מכל הפעולות של החסדים וההטבות המתגשות במעשה ובפועל. מאושרים אנו כולנו אם אוור של חסד זורה בקרובנו. מאושר הוא העולם, מאושרת היא האנושות, ומאושרת היא האומה, כשהזיוון של נדיבות גאנונית מתגללה באחד מבניה. רוח הקודש של הנדיבות אוצר חיים הוא, שנוטן שיווי אידיר לכל, נשמת חיים לכל נפש יחידית שבאומה, ומעט או זהה בכללוּת בעטרת תפארת לנצח. וגאננות החסד הזאת מתגללה לפעים אצל עניי ארץ, רק שהוד הקודש של חי החסד שוכן תמיד בלבם פנימה, ולפעמים יוצא אל הפעול בנדיבות מעשית. כשיפגש הקשרון הנדיבותי את היכולת זהה, להתגלמו בפועל, יפליא רוח זה יותר. אבל מעריכי החיים בערכם האמתי, הוגי הדעות וחושבי המחשבות בטהרתן, יכירו את הדר החסד, גם בהיותו מעולף בצעיפים רבים של חסרון יכולת להגלוּת.

מא. יונקים הם הריעונות, המחשבות והרגשות, אלה מלאה, וyonkim ג"כ התוכנים, החיים הרוחניים של כל איש, מחבריו ובני סביבתו, משפחתו, מעמו, ומהציבור האנושי כולל, הכל לפי הערך של הריחוק והקורבה. הרגל הטהור בהכרות רוחניות, מביא את טבויות העין הרוחנית להכיר את המשך של צינוריות הרוח הללו, שדרכי היניקות הולכות ומחברכות.

מב. ההכרה האלוהית, מוזחת היא באדם ע"פ תכוונת עצמות החיים שלו. ומנקודה זו, הולכים הקויים ומסתעפים לצד הרום, אבל לעולם נושאים הם את הרשיים של מקורם הצר, שהוא התכוונה העצמותית של המכיר, ובבשורי אחזה אלה. וזו באה החובה של הזיקוק המוסרי העליזן הטהור, מצד ההרמה המוכרחת של ההכרה האלוהית, שהוא כל החיים ואופיו. מכיריים אנו לפני זה כל ירידה מוסרית לגדרפה תדרית, וכל עליה וטהורה לתחילה מתמדת. תהילתו בקהל חסידים.

מג. התפללה היא מחייבת ממש את הרוח, הבעת הרצון, כשהוא מכוון כלפי האלוהות, בהוד הקדושה והאצלות העליונה, שככל רמי נשמה חשים את הדר כבודה בגלו של הכרה והרגשה היה, וכל קטני נפש מרגשיים הערציה עליונה, בנקודת החיים היותר פנימיים ועצמיים שלהם, על ידה, אף על פי שלא יכולים להביעו ולהסביר אף קצת ממנה, הבעת רצון צוז, מאייה מבוקש שיהיה, מאייה צורה של שבח ותהלה שתוצר, מאייה תפללה והשתפות נפש שתבולט, הכל מעורר את כל מקור החיים של החיים הרוחניים, הגנוו בחביבה של הנשמה, ואת כל יחשוה לכל מלא העולמים.OKENIN של היה יותר מטוורה, יותר מפוארה וחזקה באשיות רוחניים, מתהדר בשנאה. כמה גדול הוא הערך של תפלה ישראלים, כמה ראוי הוא להעולם התרבותי שיהא צמא לתפלה זהה, כמה צריכה היא התקדמות לפנות את כל המכשולים, המונחים על ארחות התפלה, כדי ליהנות מזיו של מעלה הגנוו בה. זהה בא יבא. זאת היא עבודה ישראל בעולם, קולו של יעקב ייחגר מסגרתו, ויבא לרוממות שאיפתו, מהן הוא את עצמו לטישה עליונה, כಗוזל רך בתחילת אביב היו. כל תפלה ישראל וכל תלותיו, מאז מוקדם עד בא תור השלמת אופיו, כולה מסה אחת גדולה, להוציא אל הפועל את הכרון העליון של הود התפלה וגבורת חייה, על כל הנשמות ועל כל מה שעשיהם. ובא יבא המועד, יום גאותה וישועה, והביאותם אל הר קדשי ושמחות בית תפלי, כי ביתי בית תפלה יקרה לכל העמים, וכל הנשמה תהלל יה הלויה, בסוד התפלה היא התומות הרצון והתגלות. כשהם בוקש, הממלא את רצונו של אדם, מובע בקשר הרעיון והחפץ באלהים, עולה הרצון למומי ערכו, מתחדר הוא עם הרצון הכללי, הרצון העולמי, אור חי העולמים, שבו כוללים כל המARIOים. וכשהרצון הפרטני מציר את מבורשו בדבר הפרט, חי הרצון פועלם את המבוקש, על ידי מה שהרצון הכללי יכול מציר את הפרט המתבקש, על פי פרטיוותו היוטר מבורת. ובחיות החפץ עולה למרומי הדעת, מתחברות ההכרה, שאין רצון שום בריה דבר מפורד מהרצון האלקי הכללי, המתגלה באור כל חי, וכל בריה. ולפי הערך של הדעה, המכרת את גודל האמת של ים החיים, המשתפק לפלאי הרצונות כולם, הכלליים והפרטיים, ככה מתגברת היא הפעולה הכבירה של הופעת התולדת של המבוקש. וכל מה שההכרה יותר גדולה באחדותה הרוחנית של ההוויה כולה, הchia בנשימת אליהם שבה, ככה עולה היא מדת המוסר והחכמה. והצדיק והחכם לאמתנו, הרי הוא פותח בתפלו שעריו הרצון, לוגונו בסגנון וצבע המיוחד לו, שאליו שם מגמותו, ותגזר אמר ויקם לך. וכל מה שהדרעה מתחברת יותר באחדותה הגדולה של כל הישות, כשם שפעולות התפלה היא מתחברת, כמו כן מתחברת האמת של כל חריצות, כל חכמה וכל כשרון מעשה, כי גם כל מעשינו פעלת לנו. וכל דעה והגיון שביב מתגלה הוא מאור אל אדון כל הנשמות, רボן כל המעשים, ובמקום שהאמונה גוזלה צוריכים החיים התרבותיים להתרום, וערך החפץ האנושי, והתקדמות הסדר שבחיים, עולה הוא למדרגתו היוטר עליונה, בסתר עליון וצל שדי.

מד. כשמוזמן הדבר וצדיק עובד, שיסוד חפזו התיידי הוא התעלות החיים להארה האלוהית, להשלמת הכל והשלמת העדן של מקור הכל, העושה תמיד נחת רוח לייצור, בהרגשתו בשכלו בדעותו ובפעולותיו, אם להט הרצון, המקשר באיזה קשר עדנה עם הבהמות הטבעית, נתה מרככו הסוללה, והנטיה הגוף נצחה בעת התעסקו בפעלה הגוף, ביחוד בשעתה דמיילא, שהיא שעתה דקרבה, עת אשר מתגשים כחות החיים הרוחניים עם הכוחות הבהמיים, בהתגלות פועלותיהם, מיד אחרי הסעודה, שב הוא ומתקדש למפרע, מרים את הנטיה אשר הוושפה, זורמי החיים, אשר נטו אל ארץ תחתית, והתקשו עם יחשיהם, מתרומים בשובם לשמי רוםם, ועוד רכוש גדול, של ערכי חיים, עמוקים מני ים.

מה. התשובה הגדולה, שתחיה את האומה ותביא גאולה לה ולעולם, תהיה תשובה שנובעת מרוח הקודש שיתרבה בה. כשרון הנבואה במקורו, קודם שהוא מתרחב במלואו, הרי הוא רוח הקודש, אשר נזדוג בתחילת מטבח, ורוח הטוב נתה להשכilm. רוח קודש זה אינו סר מבחריו האומה, מפעם הוא בכל ישרי לב, לפי שיעור וערך מיוחד, לכל אחד לפי מדרתו. מרווח ומעדן הוא את רוח גדול דעה, חכמי לב העוסקים בתורה לשם, גדול הנדיבים, שכל המשכת חיים הרוחניים הוא נחל גדול של טוב וחסד, משוררים מלאי רוח מוסר וקדוש, חוות מחהבות טובות על ישראל ועל העולם כולו. רוח הקודש ביסודות הכללי גנוו הוא באוצר החיים הגדול של הנשמות העליונות, החשوت את הود רווי תורה, ואת שפעת יקרת פנימיותה של העבודה האלהית בהדרות גודלה, המקשיבים קול קדושת החיים, זומרות פרקי שירה מן השמים והארץ וכל אשר בהם, מימים ותהומות וכל מלואם, ונשנת כל יצור, ומרגשי כל מרגיש, המתעלים וმתרוממים ברוממות האחדות העליונה, בעשרה הנערץ והמבהיק. גנוו הוא רוח הקודש, בנקודה הפנימית העוזזה של נשמת ישראל, חתום וטמיר הוא באוצר המהוויות הישראלית, שהקדש האנושי כלו הוא סגולת סגולתה, בגבור כה ישראל הקדושה מתגברת, בכל מקום שפעולות ישראל חייה, אור אלהי אמת מתלהב, מאיר ומגיה, עמוק חסד עליון זה, זיו ברק מתנווץ בצחחות עליונות בכל אופן שהוא מתגלה, אפילו בדרך טבעית פשוטה, אפילו במשאל החיים יותר וגילים, ואפילו בשעת קלקלת וחטא, אור האלהי איןנו כבה, נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם.

מו. השאייה במובן האצילות שלה, היא מזיגה של השכל והרצון, כשהם מתחדים ביחד לצד הטוב האידיאלי. וכל זמן שהשכל והרצון הנם יסודות מופרדים זה מזה, אף שהיו מתחברים לפעמים התחרבות שכונית, עדין לא יצא השאייה האצילתית לפועל, כי אם יהיה לפעמים איזה רצון טוב, מואר בהכרה טובה ומבורתה. אבל מدت הקדושה העליונה, שהיא השאייה האצילתית, באה אחרי שהשכל מתחזק עם הרצון, עד שאין להם כלל אותו הטבע ואotta התכוונה שיש לכל יסוד מהם בפני עצמו, אלא אור של איזה מה חדש יוצא גם במצבן של דעת המלא תפארת, המופיע נשמות יסודיות לבניין עולמים עד עז.

מז. אי אפשר להבין את פליית הרצון של האדם, בכל פאר חופשו, רק בתור ניצוץ אחד מהשלחת הגדולה של הרצון הגדול שבכל ההוויה כולה, הופעת רצון רבון כל העולמים, ברוך הוא. בתקדשו של הרצון הרי הענה דומה לשresco הגדול, יונק ממנו ומחבר אליו ומתמלא מאورو שפעת חייו, מתמלא אותו המילוי הנצחי והשלם שלו. ובהעתק הרצון הפרטי, בהשתקעותו בהקטנות והפרטיות של השביה החלקית שהוא אסור בה, הרי הוא מנתק את רצונו מקור החיים שלו, וمبיא בזיה אפסיות, חלישות כה, וחשכה על מהותו היוטר פנימית של עצמיותיו, שהוא רצונו, שהוא כבודו. וכל עמל המוסר, וכל ההפעות הרוחניות שבעלם, מכובן הוא למטרתה העליונה של גאות הרצון, והשבתו למקור היו היסודיים, להשתל בית ד', לשא ענף ופרי, ולהציג ציצים ופרחים, ורב תבאות, להתאחד באחדות שלמה וחיה באממת הרצון הכללי, שהוא אור ד' וכבודו, אשר בנשנת היקום כולם.

מה. נשמה עליונה מלאה רוח הקודש, יורדת על בחירי בני אדם, קדושי ישראל הצדיקים, בעת שהם באים לאכול את סעודתם, זה השולחן אשר לפני ד'. התרומות נפשם מתגברת למעלה למעלה, ומרוב זיו חיים העליונים מתגלה גם כן הדר ניצוצות החיים, המפוזרים בכל דבר אשר יאכל, והכחות המכוסים של השכל, הרצון, השירה האלהית וההכרה العليונה, שבמצב תרדמה וקפאון הם נמצאים בכל הייצור, הולכים הם ועולים, ומתחדים בנש茅תו הגדולה של קדוש עליון, והעולם כולו מתמלא אור ושמחה. וכל הננה מסעודה שתלמידך חכם שרווי בתוכה כאילו נהנה מזיו השכינה.

mate. מחשבות עמוקות וחודרות בדבר קדושת האכילה, בצורתה האידיאלית ריאלית, העולה למעלה מכל ערכיהם מוסריים מוגבלים, שכל כחם הוא רק בהציגה הנפשית של המושג הסובייקטיבי, והוא רק נחלתן של ישראל, הרחוקים מגורלו של עשו, כאמור הלעיטני נא. אשר העם שכבה לו אשר העם שדי אלהי, חטא הארץ, שאין טעם עצו ופריו שווים, הוא הגורם לכל השינויים של הדרגות, שייהיו באופן מנוגד זה מזה, ובעולם המוסרי והחברותי הוא היסוד לשינוי הדעות שבין האנשים שתפקידם היה הוא הרוחניות, המדע, האמונה, והמוסר העליון, ובין האנשים, שהממשלה וההנאה הוא גורלם, הנדייבים הגבריים המלכיים, וכל ההמון כולו. אכילת הצדיקים, המרימה את יסוד החיים המכוס שבח הארץ, היא מחזירה את הארץ לתפקידה, והדרגות מתחילות לקבל צורה הדידית, שתהיה מוכנת להתחברות האופיים של המעשיים והרוחניים מתחילה לתקבל צורה הדידית, שתהיה מוכנת להתחברות האופיים של המעשיים והרוחניים בכל יסודי החיים.

ג. חטא הארץ, אין טעם עצו ופריו שווים, הוא הגורם לכל השינויים של הדרגות, שייהיו באופן מנוגד זה מזה, ובעולם המוסרי והחברותי הוא היסוד לשינוי הדעות שבין האנשים שתפקידם היה הוא הרוחניות, המדע, האמונה, התורה והמוסר העליון, ובין האנשים, שהממשלה וההנאה הוא גורלם, הנדייבים הגבריים המלכיים, וכל ההמון כולו. אכילת הצדיקים, המרימה את יסוד החיים המכוס שבח הארץ, היא מחזירה את הארץ לתפקידה, והדרגות מתחילות לקבל צורה הדידית, שתהיה מוכנת להתחברות האופיים של המעשיים והרוחניים בכל יסודי החיים.

נה. שנואה היא העצבות, מפני שהיא נובעת ממקור יותר משחת שבדרעות וברגשות. הידענה, שהאדם להתגלוותו בתור בעל רצון, אופיו משתלם כולו בנקודת רצונו דוקא, האושר שלו הוא רצון טוב, כל קוי האווער וההצלחות הרומיות, שלב כל אדם כל כך עורג להם, אינם כי אם תולדות מנוקדות חיים מלאים זו, נקודת הרצון הטוב הקדוש והבהיר, ובתוכן זה דומה האדם בחופשו ליזכרו, ליוצר כל, במחצאו המקיף והחפשי מכל מועקה, כשידיעה זו מתבררת, מיד מוצא האדם את עצמו מלא חדווה, מסולק מכל עצבות. הוא מכיר שהוא אינו צריך כי אם לאמץ את רצונו לטוב, וזה מסור בידו בכל עת ורגע, ותיקף כשרצונו מתעללה, הרי הוא מתעללה, וכל הספירות העולמיות התלוויות בו מתעללות עמו. ואיך לא יהיה האדם מלא תמיד עז וחדווה, אם טובת הטובות, עושר העשרות, הצלחת ההצלחות, מסור ונחון בידו, והוא מושל בכל המכנים הנפלאים האזרחים באוצר נחמד ושמן זה. המחשבה שהאווער תלוי במה שהוא חוץ ליכולתו של האדם, مما שהוא חוץ להויתו, וחוץ לרצונו, מחשבת פגול הוא, רשות וסכלות היא מרופדת. והוא מעוררת את כל התכוונות השפלות וכל המדות

הרעות שביסוד הרשעה, שכחת ד' וטובו, אורו ויישעו, חכמתו חסדו וגבורתו. על כן ישרי לב שמחים תמיד, שמחו בך' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

נב. כמה צריך האדם הרוחני להתגבר על עצמו, שלא יתרא מדמיונו, ולא יתרא ג'כ' לפתח את דמיונו בעושר גדול, כדי שייהי בסיס וכיסא הגון לאור השכל העליון, שאוצר בקרבו את יסוד התפארת של חי האמת.

נג. יסורים גדולים סובל בעל הנשמה הרוחנית מצמצומה של המחשבה בפרט מיוחד. אבל הוא צריך להתגבר ולסבול את היסורים הללו, באהבה, שהם הם המביאים אותו לאושר יותר גדול. הקלת היסורים באה מהבירור שיתברר לו, שהדעת הכללית היא הדורשת את הרחבתה הבלתי מפורטת מפני עליונותה, והבינה הפרטית היא כבר סופגת את כל הפרטים בכירorum המדוק. וכשಗלי הדעת משתרכים על הנפש, אז באמת צריכיםathan מקום לההפשטה העלונה, שאינה מקבלת שום תואר. אבל היא חולפת, ומניהה את השפעתה הגדולה באוצר הבינה, שם השפעה זו עצמה מגלה את חופשתה על ידי השמירה הדיקנית של פרטי הדברים, והגלוותם המוגבלת.

נד. הנשמה החפשית ודאי שرك היא מגלמת את ההוויה. רק נקודת היותר תחתיתית, ועם זה היותר תמציתית מתוכויה, היא הפעלת בתור פגישה וחדירה פנימית את המבנה הגוףני. זה החלק הנ מסר לאדריכליות הגוףנית הוא נחשך מאורו החפשי, הרחב והמגוזן ברב עשרו, והוא הולך ומתרعلا בעילוי הגידול, הגשמי והרוחני, הולך הוא ומתאחד עם מקומו הרחב, עם אוצר החיים של הנשמה המופשטת. ובהליך זו הרי הוא מתקדם, מתמלא חכמה וכשרון, עד שאין תפקידו בא לו בהתאחדו עם מקומו, שמוסיף לזה שפעת כח לו ולמקומו. כמו רועה הנשמה ביחס לגוף ויצירתו, כך הוא המאורע בנשנת העולם כולם. ההוויה בכל גדרה הרוחני והחרמי, בעת היצירה כהפעלה, עד לא הוקמה הבריאה בתיאוריה, הנשמה העולמית הchia וഫעלת היא הייתה האדריכל פועל הבניין. בהתגלמותה של היצירה נשפל ונאפל האור של כח זה, המתפל בדוחית פעליה. ובשיטף הדורות והזמנים הולכת הנשמה העולמית ומחברת, הולכת ומתחדשת עם מקור הויתה נשמת כל היום. גדר פרץ משובב נתיבות לשבה.

נה. העולם האלילי העבר, וההוו עד כמה שהוא קיים בכלל או במקצתו בין השדרות האנושיות, שואף הוא להיות קשור אל הטבע כמו שהוא, בכל פנימיות נפשו ורוחו. החיים הטבעיים בכל עוזם, בכל קסמייהם, הם מגמתו האחורה. אנחנו רואים את הטבע עם שמריה. והשמרים הללו, לא פחות مما שהם קיימים במושג הגשמי, עומדים הסבמושג הרוחני, במוסר, במליך המחשבה והרגש, בסידור החיים החברתיים, ביחס איש לאיש ועם לעם, ובחזון היותר עליון עד גורל ההוויה בכלל ועד הגורל של האשיות העצמית, של מה שהוא נצח וקיים ביחס להמות האמיתית של העולם והאדם. הערכיהם של החיים: מהו עיקר וטפל, מה היא המגמה ומה הוא האמצעי והמכשיר, כל אלה יש להם, מצד ההשתקעות במעמקי הטבע, משפטים מיוחדים, שモובן הדבר שיש בהם כח וחימם יחד עם סרחות של רשות וטשטוש אידיאליות של עדינות עליונה. הרע והכיעור, שרוויים הם במעמקים של הטבע, עושים הם את פרים, מוציאים גפן סדום ומפרים שדמות

עמורה. אם אותו הקישור העליון העומד למעלה מהטבע עם כל תערובת זההמה, לא היה מair בעולם, לא היהת כל תקוה לאצילות וגדות רוח, יושר שלם והכוונות ברורות לטוב, ולאמת עליונה המתחדשת עם צדק טהור, להיות מופיעים בעולם להגיה חISCO. אבל כשם שגדול, רחב, عمוק, רם ונערץ הוא הטבע, בכל הקיפוי ובכל העשור הגדל של מכני, החמורים והרוחניים, כן, ועוד באין עורך יותר מזה עומד על גביו העולם הגדל שלמעלה מן הטבע, העולם שהוא כולו אצילות וטוהר, הר ד' ומקום קדשו. מפני העומק והגודל של כל אחד מהעולםים הללו, שהם כהורי אל לדום וכתחים הרבה לעומק, כיון שהאדם מתקשר באחד מהם, הרי הוא מושכו אליו, עד שהקשר שלו עם העולם الآخر מתורוף ונחלש. כך היא המדה בעולם הטבע, וכך היא המדה בעולם האצילות שלמעלה מן הטבע. אבל חולשה אנושית היא, מה שלא יכול לקשר את עצמו יפה יפה עם הערכיים כולם של שני העולמים, והרי הולך הוא האדם ומשתלים, הולכות הן הנשומות ומתבسمות עד שישתגל סוף סוף האדם להזיו המלא ולהזון השלם של קוממיות, שהוא מצב של שתי קומות, קומת הטבע וקומת האצילות, בכל מלאם ושלמותם. האדם שלאחר החטא, שנטהו ממנו אורותיו, זיוו, חייו, קומתו, וכל יתרונותו העליונית, נפל בפלחן הטבע, ואור האצילות הלך ונתרחק ממנו. נתקשר האדם עם הטבע, נתקשר עם טוביה ועם רעתה. בא ישראל לעולם, התחיל לגלות אותו האור הגדל המנץ' על הטבע, העומד ברומוות עדריו והדר זיוו. המגמה היא לתרם את שני החיזונות, הטבע והאצילות, אבל לא בא עדין תור הגמר. רוחק ישראל מן הטבע, נעשה רפואי בקשרו אליו, ומצא את עצמו לcombe גויי הטבע. קנאת ריווי משאלות הבשר, והטבע בכל אוצריו, בכל יפעות קסמיו, הסיר אותו מן המחה ועד כה לא בא הרפואה השלמה לעולם. הנהו הולכים וمتקרבים אל המטרה, חזורים וمزדרחים עלנו קסמי הטבע, אחרי שכבר דולדל איגודינו עמו. חלקים רבים מאתנו נצדים בראשת, והטובים והגבונים מעליים פנינים, מתקרבים אל הטבע ביפעת האצילות, מקשרים שמים וארץ ייחד, מראים שאיפה של התקשרות מעשית, רצונית ואידיאלית עם הטבע, במצוין יותר שלם מכל עם פולח לטבע, הנוטלה מאור האלהי העליון המרענן אותו. הוד הגדולה הזאת, גנוזה היא במשיחיות הישראלית, שהיא מלכות שמים וארץ יהדו, גilio או'r ד' עושה שמים ואץ, הקורא אליהם ויעמדו יחדו.

נו. כל תוכן של גואה, מלא הוא בפנימיותו מהתוועה של הדמיון, שהאדם מרמה את עצמו לחשוב שהוא יכול להציג את האלהות בעצמותה, במדתה העליונה שלמעלה מן המdot, וקדם דברא עליין, שזאת היא בכלל פסל ופסכה תועבת ד' ושם בסתר. וכל מה שהאדם הולך ומתרgal בתורה ובמדות טובות, במעשים טובים והרגלים ישראלים, הרי הוא מਸיג יותר ויותר את גדולתה של ההשגה, שאושרה היא, מה שמתברר לו תמיד בגבונים בהרים, אותה הגדולה והתרחבות החיים שיש בבירור זה של ההכרה, שלא שיק כלל שום השגה ושום שאלה בהאלה המוחלטה בעליוניותה, שהיא למעלה מכל שם, תואר, גדר, וכל נקודה רעינונית ומחשבתית בעולם. ואotta השיללה הבאה מ恐惧 עצם החיוב, מעטרתו הוד ושםחה, ומלבשתו ענוה ויראה, ומכשרתו להיות צדיק, חסיד ונאמן, ומרחיקתו מן החטא ומרקנתו לידי זכות, וננהין ממנו עצה ותושיה, בינה וגבורה. כי רק מدت השגה זו, הנעוצה בעומק ענות צדק, המבררת לאדם את אמתת מדתו, ומדת כל הברואים כולם וככל העולמים, לגבי צור עולמים, היא מביאה אותו להיות תמיד עוסק בתורה לשם, כדי לרכוש לו אותו המעד ההגון של היחס הרצוי של נברא לגבי בורא כל, של ניצוץ חיים אחד שפוע מחסד מקור החיים כולם, לגבי מקורה דכו'לא, עקרה ושרשא דכל עליין.

ג'. בשל הטבעי הולך ומפתח בעולם, וע"פ השפעתו בחיה החברה, במודות, ברגשות ובנטיות, נמצא התוכיות הפנימית של הטוב. אמנם חסר לו הכח של פנימי פנימיות, שהוא יורד עד חיצוני החיצוניות, כדי לקרוא כל דבר בשם, וזה, נמצא רק בשל האלהי הבא מקשרו הקדושה, שהיא קשורה בסגולת שלומי אמוני ישראלי, הקשורים בקשר התמיינות של עטרת נחלת אבות. וכל عمل הכשרון העליזן, הוא לרוב את השמות אל התוכנים, להשרות את האורה העליזונה של הכהח החי והרענן של התוכן. והוא עובודתו של אליו בהשכת לב אבות על בניים, ולב בניים על אבותם.

נה. תוכנותה של יראת שמים היא מחלשת את האדם בתחילת הופעתה, אבל חולשה זו היא בסיס ליסוד גבורה עליזונה, הגבורה החמרנית מתחילה, וגבורה אידיאלית נכנסת במקומה, והיא משיבה לאדם את כל נזקיו גם מצדיו החמרי. והنمוכות של השפלות הנפשית, הבאה מצד התוכונה של היראה האלהית, משורה על האדם אותה הגדולה של גאות ד' העליזונה, ומיעוט היראה בטהרתה, וכל שמן של גיאות בכיעורה, מנוגעת את הרוד רוח האדם, בעשותן מחייבת ביןו ובין הכהח העליזון של גבורה של מעלה, ומונעת ממנו אותו המילוי העליזון של גודל החיים ורعنנותם אשר לגאות ד', המunterת את הצדיקים בענות צדק.

נת. ההופעות הכלליות, כשהן מתಗלות ברוח האדם, אין יכולות להוציא פרטיהם מתוכן, כ"א באצילותן העשירה הן מتنססות בעושר גווניהן, המאוחדים כולם יחד בחטיבה אחת. זהו החסרון הבא מtower רום ושיגוב. כשהאוור להוצאה פרטיהם, מתקנת היא ההופעה העליזונה, האורה מתמעטת, והפרטים, רבים וחשובים, הולכים ונזרחים, מתחדרים בהם, נובעים ממעינים הנובע, אשר כפי פק קטן הולך הוא ונפתח. העסק הפרטי שבפרטים מרוחיב הוא את הדעת לפי ערך העומק הלשדי שיש בתמציהם של הפרטיהם, שהוא טל החיים של הכללים העליזונים המופיע בהם מאור חייו. גניותו של טל אורות זה היא בנקודת הרצון שבהכרה, המתעללה לאידיאל עליון בחיי הפרטים, תולדות הכלל. העוסק בתורה לשם הרוור הכללי, שמתחבר לרצונו המזוכך, הולך ומתרברך עמו, ומושך לו שפעת גודל, מלכות ומשלה וחיקור דין. אבל העוסק בתורה שלא לשם פרטיו מיובשים הם מלשד הרצון האידיאלי, והפרטיות שהבן אוכלת את מוח עצמותיהם, והרי הוא מגם גרמי, ואני בא לתעדתו שנוצר בגללה, להוסיף או רצוני עליון בעוזו החיים הפרטיים, להעלותם אל עליוי הכלל, ולהוסיף בכלל זיו צבוני חדש על ידי עושר הבא ממשפליים. קדושי הדעה צופים את אוור הפרטיות כשם עסוקים בכללי כלויות, והם צמאים לאור הכללי, שוקרים אליו, ומוזהרים בגדרו, וחן קדשו, בהיותם עסוקים בפרטם פרטם. חסד ואמת נפגשו, צדק ושלום נשקו.

ס. הננו רואים בחזון את כל אוצר המדע, לכל תהומותיו, מדעי המעשה ומדעי הרוח, איך הם מתקשרים ברוח האדם, באוצר ההכרה, מרחפים במלא עולם, ממלאים רוחות ונשומות אורות ושייפות, בירורים וספיקות, מעיריות כח חיים רוחניים, ומסדרים חוקי מפעלים - מעבר אחד. ומעבר השני - אוצר השני לכל פלגותיו, חזונותיו, מטרותיו ושייפותיו, לכל אחד מהם יש לו קצבותיו, הגות רוחו, בירוריו ודמיונותו. ודוקא שני הפלגים הללו, שהם כ"כ סותרים זא"ז בתוכנותיהם, הבקרות המדעית הקרה, והאמונה הפיטותית

הנלהבה, מתכנים ייחד את רוח האדם. כשהננו מתנסאים לראות בಗיאות ד' אשר בתפארת ישראל, הננו מוצאים בה את העושר הגדול של כל העליון, הקיימים, הטוב והונגב, של כל זום המדע ושל כל זום האמונה. והאחדות הנפלאה הזאת, נותנת היא חיים לשני הזרמים במלא כל הספרות שהם שרוויים שם, מאחדת היא את הכל בתוכיותה, מצחצת ומעלה היא את כל שביהם, מבסמת אותם ומטהרתם מטומאת הרע והכיעור, עד שהיא באה לסקם את שאיפתה בשפה ברורה לכל העמים, לקרוא כולם בשם ד'.

סא. התביעה הפנימית של הנשמה, היא להוציא את ציורי השקפת עולמה מרוחה פנימה. כל ההדרכות המוסריות וכל המצוות כולם, לא נתנו אלא לצרף בהן את הבריות, כדי שתזודך הנשמה כ"כ, עד שברוחה לא ימצאו סיגים הפוגמים את טוהר הציורים. מהלך החיים הרוחניים, הוא דוחף את האדם לבא לידי זה המצב הטבעי לרוחו, שיוכלו מעינותו נשמהו לנבע תמיד, לחדש ציורים חדשים והשקפות חדשות וגדלות, שכליות ומעשיות, بلا הפסק.

סב. כשם שעבודה זרה העתיקה, סמוכה היא על ההשקפה הסמויה המקטנת את הור האדם - שננתנה אותו למדرس של השתעבות לכל כה טבעי, באיזה צורה שהצטלים בדמיון כל עם ולשון מהעמים האליליים - כן האמונה הרוחנית יותר מدائית הסליה על כל חטא ופשע בחק האהבה, איןין באוט כ"א מרפיון רוח, שלא בא האדם להכרת גבורתו וחופשו. האחריות המוסרית הגדולה, שמעטה את האדם ביראת חטא עצומה, עושה היא ג"כ את רצונו איתן, ומכוורתו לכיבושי הטבע היותר כבדים. לא קולות והנחות יבקש רוח האדם האיתן והער, כ"א פרינצייפים חשובים ואמיצים. איןינו נסוג אחדר מפני כבדות, מפני טורה ומלחמה, רק דורש הוא שהגמגה תהיה ברורה ונכונה.

סג. שלוש מדריגות הן, שההשלמה הפרטית והכללית לישראל מחייבת להיות מבוססת עליהן, השיבה אל הטבע, אל המוסר האנושי, אל יסוד האומה. והקדושה العليונה חלה דוקא על גבי שלשתן.

סד. הדעה العليונה, המיוחדה להוגי הדעות היותר נשגים, עוסקתabisod בעור הארץ, ושבכלול העולם כולם. כל התקונים הפרטיים שבעולם ובחיים אינם כי אם ניצוצות קטנים מאבקות עולמים זו. פנימיות העולמות הולכת ומתתקנת על ידי ההשפעה הרוחנית, שהיסוד המרכזי בה הוא אורך של ישראל, והחיצונית שבhem בא לשכלול על ידי ההכרה המשית, וכל התרבות, החברותית, האסתטית והאומנותית, רוח האדם ילך ויגדל, או רחיצה האלהית תתרוםם בקרבו, עד לכדי אותה המידה של ההתחדות הגמורה של השכלול הפנימי והשכלול החיצוני של העולם. ומהשבות והרגשות כולם, המתפשטות בכל הנפשות באימוץ רצון והרחה סוערת לשכלולו החיצוני של העולם, הן הן שיהיו מעוררות ומפexterות גם כן את השכלול הפנימי של גדלות הדעת, קדושת הרצון, עילוי החיים, הנצח וההוד, הקדושה והתפארה המלכوتית שככל נשמה. וכך גם התחרכות הchia והמאירה של השכלול הפנימי, של קודש العليון, של החפץ הבahir בעליונות מגמותו, שככלו אומר כבוד אל, היא היא העתידה ומוכנת להיות רוח החיים היסודי בשכלול העולם כולם כולם בחיצוניתו, בתיקוני החברה, בשיפור החיים, בכונניות של כל חמלה ועונג לבב, ביום חבש ד' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא. ומהם

העלונים עם המים התתתוניים לא יחצו עוד לשתי מערכות, שהללו שמחים והללו בוכים, אלא על הכל או רשותה צדיקים יהיה זורח, ועז וחודה במקומו.

סה. הדיעות הרעות, מסבבות קלוקלים מוסריים, והירושים חברתיים ומעשיים גם כשהם ע"פ הצד הגלי שבחן אין נוגעות בתחום המעשה והמוסר, הכרה של אי הנגיעה אינה אמת מוחלטת, אלא שהיא באה מקוצר הדעת של האדם שאיננו יכול למצות את החשבון של המסקנות המשויות הבאות מתוך הדיעות ההן, אבל התוכנה הנפשית פועלת היא ביחיד ובציבור ע"פ דחיפה טبيعית על פי המסקנות, החוביות ברוחה פנימה, ואם לפעמים אין הירוס והרשעה המעשית מתגללה בחיים, אין השיטה עצמה הסבה לזה, כי ארסה בקרבה כבר גמור הוא, אלא שלא יכולה אפילו לחדרו بعد כל אותן השכבות של המוסר והצדק הנובע מהמדות להדיעות הטובות שהושפטו עליהם מימים הראשונים, או משפט הדורות שקדמו, שהישרות והחותם היה מאיר את דרכם בחיים, והוא הדין לדיעות של אמת שגם בהיותן בתכלית ההפשטה ורוחקוות מהעולם המעשיה הנן פועלות על השטח המעשיה, להפרותו, במעשים טובים וביחסים טובים, ומחייבים הם ברכה בארץ. וזאת היא המגמה של הדרכה הטובה אשר לאמונה ומסורת אבותה, ההולכת וחותרת לה את מסילתה ב עמוק החושך אשר למחשוביהם של בני אדם, עד סוף כל תחדרו האורה הגדולה של האמת העליונה, להצליח בה את החיים בכל ערכיהם.

ס. העבודה האלהית היוטר עליונה היא אותה שהיא מקושרת ישן אל הטבע. נתחללה קדושה עליונה זו על ידי זהמת האדם, שהשחיתה את פולחן הטבע, בעשותה אותה למפלצת אלילית, במקום שהוא צריך להיות בסיסו איתן להאידיאליות העליונה. זיהרא עילאה אדם הראשון היא כוללת מדה עליונה זו העולה עד למעלה מהאספקלאיריה המארה של נבואה משה רבנו. לעבדה ולשמרה בגין עדן, זהו זיו החיים העליון, לאכל מעץ החיים, ולא לדעת כלל משום רע, מפני שאינו אפשר כלל שהיה בעולם החמרי והרוחני, השלם כל כך, מעשי ידי יוצר כל, שום דבר רע, רק הכל בעתו ובזמןו הוא אך טוב, והאלים עשה את האדם ישן. העסוק בפרק שירה הוא היסוד של התשובה אל הטבע. זאת היא התשובה התתתונה שהיא העליונה, העולה למעלה מכל קנאת עם, רק מרוממת את הצד בתור האח הנעלה, לכל אחיו יצורי שדי, הידועים כולם את קונם ומתעננים בהדר פועלו. הכל למורומי הקודש הוא מתעללה. בזה קונה הוא את עروبתו שלא ישפל וירד מטה מטה, שלא יהפוך לכלי מות מחבל את עצמו ואת אחרים. מוכחה הוא שם ד', ואור תורתו אשר לארץ נתנה, לילכת עם האדם בכל מורדותיו, למען לא יפול בשואה עמוקה, אהמר כבר נוקש בה מימי קדם. וגם את בדם בריתך שלחתי אסיריך מבור אין מים בו.

סז. לצדיקים גדולים, התפילה קשה מאד, מפני שאין להם שום רצון עצמי כלל, והכרתם הגדולה הקשורה באמונותם הbhירה, באור החסד האلهי, היא ממתקת להם את הכל, ואין יתפללו להנצל מאיזה צרה, והרי אין להם שום צרה למציאות. אמנם אחרי העמeka הגדולה, שבאה אחרי העליה - סוף כל סוף האדם וצרכיו, העולם והחיים וכל קישורייהם, כל ההרגשות והנטיות וכל התביעות הטבעיות, החיים ואהבתם, קנייהם ועריכם, הכל הם תכיסיסי האורה של החסד הגדל אשר אמר עולם יבנה, והתפילה עצמה, הבעתה, ונטיותה, ועצם הטבע של החפץ בסדר כל העניינים שבעולם בעינם וצביהם, החיים, הכבוד, העושר, הבנים,

השלום, השמחה, השובע והמנוחה, ועל גביהם הוכמה וקדושת הרצון והעונג, כולם יחד גילוי חסד עליוון הם, שהתפילה בכל עת, וביחוד בעת צרה, מבלטת את ערכם המלא, והחפץ המתגלה מאור נשמת רצון הפנימי אשר לצדיקים יסודי עולם שההופעה האלוהית העליונה מחייבת תמייד הוא בעצמו אחד מיסודי החיים ובנין ההוויה, כנשיות האויר, כאכילה ושתיה, לבניין וזוריעה, כרופא ורחייצה - בזה ישוב רוח התפילה לפעם את הצדיקים ישרי הלב, ויעזבו את השירות העליונה החודרת בכל מכני הוויה, שכל חפץ בטל לגבה, וישארו עבדים לקונם שופכי לב כמים, מבקשים רצון, חיים, בריאות גופא ונהורא מעלייא.

סח. החטא סותם את ההארה של הוכמה העליונה, שדריך גלויה בא מצד יחס ההרמונייה המתמימה של הנשמה המכרצה אל כלויות ההוויה כולה ומוקורה העליון, שהוא מתגלה באותו הצנור של הנשמה, שהדעה והרצון הם בו באחדות מוחותבה. כל חטא מעשי קורע הוא את האחדות האידיאלית הזאת, מעמיד הוא את מעגל החיים מחוץ לה, אין ההופעה המפכה כמעין זך הולכת שוב להשפייע לאותו הרצון המחולל, עד אשר ישוב ונחם, ואור התשובה, לפי ערך כהירותה ועומק הסכמתה, ישב את ההרמונייה לאותנה, השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבת תסמכני.

סט. אחת מהמצוות הגדולות של העולם הרוחני של האדם הוא מה שכל מڪצע של מדע ושל רגש מעכב אצלו את ההופעה של המڪצע الآخر. ומתוך כך נשאים רוב בני אדם ל��ויים ובעלי גוון יחידי, ומגרעותיהם השליליות הולכות ותרבוות. ההחשה שכל מڪצע מחשיך על חברו גורמת היא גם כן להתחיש בניגוד מוחלט להמקצע הנסתה מעני האדם, הנתן למקצע אחר, הרחוק ממנו בערכיו. חסרונו זה לא יכול להתמיד. והעתיד של האדם בא יבא, שיתפתח לمعد רוחני איתן כזה, שלא די שכל מڪצע לא יסתיר את חברו, אלא שמלכ מדע, ומכל רגש, יהיה נשקף כל הים המדעי, וכל התהום הרגשי. כמו שהענין הזה הוא למציאות האמתית, שאי אפשר כלל לשום יצירה רוחנית בעולם, שתהייה עומדת בפני עצמה, אלא שהיא ספוגה מן הכל. אבל טමוטם הלב גורם, שאי אפשר להביט על אלה החלקים המובלעים מכל הישות הרוחנית, הנמצאים בכל תוכן שהוא. אבל ברוממותו של האדם תפקחנה עיניו לראות נכוחה, אז תפקחנה עיני עורים ואזני חרים תפתחנה, ומלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים.

ע. יש עצבנות קטנה, שצרכיים לדוחותה מיד, בלי הסתעפות של הרצאות וטענות. וישנה עצבנות גדולה, הבאה בלב חכמי לב, וישראלים בעומק רוחם, שהוא כSHIFT גדול ממעין היושר והטוב שבൺיהם, התובעת מהם את השלמתה ומכרת את עומק הנפילה של החסרון שבמעשיהם ושברגשות, שבדיונות והסכומות, שבאדם ושבעולם, והוא מצטערת עם כל הצער הגשמי והרוחני של הכל. עצבנות זו או אין דוחין בלי אומר ודברים, אלא מרומים אותה לטעותה, מחזיקים על ידה את כח הרצון ואת בהירות המחשבה לדלות את הכרת ההוויה מקור הטוב הגמור. וכשהדעה מתישבת, הכל מתחילה להיות חזר לטובה, וצביון העולם מצטיר ע"פ התכוונה הרוחנית והמעשית המוכנת לפניינו, ע"י עבודתם התדריתית של אוחבי ד' ודורשי שמנו, המשתווקים בכל לב ובכל נפש, לתקן עולם במלכות שדי, שבו ימחה דמעה מעל כל פנים וחרפה מעל הארץ.

עא. המחשבות היותר עמומותה, שביסודן הן נובעות מרווח המעלה העליונה שבאמת, הן חן מישבי העולם והחיים. והמחשובות היותר מבוררות. שהן תוצאות מדרגה פחותה באורה, מחוסר מעט של אור האמת הנשגבת, הרי הן מבלי העולם. אמנם לעולם צריכה הדרכה הצבורייה להתקנון, שיכוון הלב אל הנקודת האורית העליונה, השוכנת בערפל של העמומיות, ולא להתקשר בהעומומיות עצמה. כי אז הרשעה של המחשבות הברורות, שהאמת שבהן אינה כי אם יחוות, אבל היסוד והעצמיות הוא שקר מוחלט, מפני שהן נובעות מדרגה הממועטה באורה, שאינה מושפעת מהאור העליון של האמת המוחלטה, מוכרכה היא אז להתגבר, ונראה כאלו היא מנצחת, מאוזרת נעשה היא אז בחזיפה גדולה, וסוברת שהאמת והצדק הם על צדה. אבל עד ארגיעה לשון שקר, ובין מפלשי העבים הקודרים יצא האור העליון, לגלות את האמת הכסופה. ומając ומחשך עני עורים תראינה, ויספו ענויים בד' שמחה, ואביוני אדם בקדוש ישראל יגלו. ושבר פשעים וחטאיהם יחדו. ועובי ד' יכלו, והאגודים בעומק היושר שבתועים הללו ישבו בבכי ותחנונים. וכגון אלה אליו בא לקרב ולא לרחק, ולהשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.

עב. כל מה שארם מרבה בתורה ובמצוות, מתקשר הוא יותר בכנסת-ישראל, ומרגש בקרבו את נשמה הכלל כולם, בתמציתו היותר עליונה, וחש בכל מהותו את הצער של כנסת-ישראל בשפלותה, ומהענג משמחת עולמים העתידה לפניה. ומחפкар בהכרה עמוקה פנימית בהוד עליונותה האלהית. ובכל עת שמחה של מועדיו שנון, וחושי זמנים, לימים ולחדים, הוא כולם מוקף ומלא תעומות עוז של שמחתה ומשוש גילה. שמחו את ירושלים וגלו בה כל אהבה, שישו אותה משוש כל המתאבלים עליה, למען תינקו ושבעתם משד תנחומה, למען תמצו והחונגתם מזיז כבודה.

עג. הנטיה הבלתי גבולית, ביחס התוכן המוגבל הרי היא מדහ של גבורה, אך פ' שהיא התפשטות, והנטיה המוגבלת, הרי היא גבורה ביחס להתוכן הבלתי גבולי. ונמצא, שכ'א מהנטיות, חסד וגבורה מערבים בהם: מצד התפשטותו של הבלתי גבולי ביחסו לערכו הרי הוא חסד, וביחסו לניגוד הדבר המוגבל, הרי הוא גבורה. והחטמאות, מצד התוכן המצוצם והראוי לצמצומו, הרי הוא חסד, ומצד יחסו להתוכן שאין לו גבול, הרי הוא גבורה, וגבורתו כפולה - עצם הצטום לעצמו הוא ג'ב' גבורה וענין הנצחון שלו על הכה המגדו, היא גבורה כפולה.

עד. המחשבות העליונות של הקדשה, הנובעות מקור הקודש, מאור התורה והחכמה, הן מעדנות את הנפשות מושיפות בהן או של חיים אמיתיים, וחכמים יהודים המתמשאים לעדן עליון זה על ידי קישור נשמהם בمعدנות זיו החכמה העליונה, על ידי קישורם אל כל ההמון כולם, הם מעדרנים גם נשמותיהם. ביותר הדבר פועל בישראל, מפני הקישור האחדותי הפנימי שיש לעם פלאות, עם אחד זה. וכל מה שמתבררת אמת זו יותר לשידדים אשר ד' קורא, הם מתחזקים באחיזתם בתורה העליונה. ואפילו כשהדבר מזדמן שמצד מניעות מצביות, גופניות וצדדיות, מתעלם האור של העדן מהם, וזיו החכמה והקדשה העליונה מתגללה עליהם ללא קרני ההוד של השמחה והחפאה המלאים, מכל מקום מתחזקים הם בעבודתם, ואין עוזבים את מעמדם,

מיהלים הם לתשועת ד', שעוד ישוב ויאיר להם אורו. ובין כה וכמה יודעים הם בידיעה גמורה, שכל מה שהם יותר מתרנסאים ברום מעלה של הציגורים הקדושים העליונים, עושים הם פעולה ממשית להעלות נשמות ורבות מתהומות שיקועם, להעלות אבני חן יקרות משפל המצב אשר הורדו שם על ידי המון תלאות גשמיות ורוחניות. ועל ידי העירוב הבלתי ניכר שזרמי אוירותיהם של קדישים עליונים הללו מעורבים הם עם החפצים והנטיות של כל המון כולם, עצם החיים הולך ומתקען, שמחת החיים הפנימית מתחילה, ורגש הטוב והיוושר, ואור הקודש העולם הולך ומתרגלת מבין החרכים, והעולם כולם נעשה שווה הרבה יותר בערכו. ופרי העבודה מתראה במקומות אשר אין עולה על שום דעת לשער מי הם המברכים שם, מי הם המזילים טלי הנועם, מי הם המכנים רגשי השלום והידידות, מי הם הגורמים להישרת השכל, לאיזור הכח, לעדינות הרוח, והגדלת התקנות, כל אלה וesisים הם מעולם האורה, החי בנש망תו של ישרים עליונים. הם הם נגידי העולם, שרי הקודש, האוהבים הגדולים של כל המעשים, שרוח החסד והאהבה של רבנן כל העולמים שרויה בנשומתיהם, הם הם 'בעלי הרצון החזק להoir ולהיטיב, לפאר ולשםך, לכבד ולהדר את הכל, הם הם קדושי אלהים המכובדים, שהכבוד שרווי אתם, שהוא מתייחד עם נשמתם, שאיננו פורש מהם גם כשהעולם כולו מבית עליהם בלעג ובווז, הם הם החושבים העליונים, הענויים הגדולים, המלאים גאות ד', החלשים מבט החצוני, ומלאדים עז ונבורה פנימית לאין תכילת, גבורי כה עושי דבר ד'.

עה. תכילת החינוכים המעשים והלימודים כולם - כדי שתבא מהם התגלות הכח הפנימי של אור הנשמה, ששואבת מלמעלה שטפים גדולים של דעת ושל יושר, של רצון אדר, טהור וקדוש, ושל הכרה עליונה ב עמוקKi הנעם העליון, אשר יראי ד' ואוהבי, חוות שמו ודבקים באור קדושתו, בכלם הרחב צופים בו. והפלגים הללו הולכים הם ומתרגררים, האספקלדיות מתייצבות לעיני הרוח, ושפע גדול של הוד תפארת, של עונוג נעים עדין וקדוש - שאין קץ לעדני וain תכילת לנעומו והדרת קודש גבורתו - יורד תמיד על בחירי אל, אלה אשר בחרו להולך בדרכיו ולבסוק בתורתו לשמה, ונונן להם כח ואורה גדולה, להסתכל במחזות הנפלאות של אספקלדיות הקדושים הללו, שחוות הכל נראה בהן, שהדר אור עולמים מתראה על ידן, שהמון גבורות עדן וחסדי נצח נאמנים, מראים בהן את יפעת זיין.

עו. התורה מזככת את המדות ואת כל התכוונות הגוף והנפשיות, מפני שעיל ידי עסוק התורה מהקפתה כל הנפשיות יכולה לאוצר החיים של מקור הירוש החיה האلهי, שהוא שורש התורה, ועל ידי שהייתם של הענפים במקורות העליון קונים הם שם את הטבע העליון והקדוש של עצמיותם על פי יסוד מקורם האلهי, ואח"כ בשובם להתפשט בגוף, ולפעול את פועלות החיים, הרי הם שבים בשפע רב של אצילות ועדינות עליונה, והתוכאות המעשיות והמהותיות שלhn מתרבכות ומתעדנות. הלא כה דברי כאש נאם ד'.

עז. הנשמה הישראלית הגדולה מבקשת לה אוצרות ובין להניח בהם את המון העושר של הופעותיה, והם הם הלימודים הרבים והמעשים הגדולים והקדושים של תורה ומצוות, מנהגי קודש ותפללה.

עח. העולם המוחשי, שננטש ממהכרה והרגשה ע"י הנטיה לעולם הקדוש העיוני, תובע הוא את תפקידו, והתרומות של עלבונו, הם הם הפרצימ ודברי הדופי, שהקטיגוריא הcpfירית והחצפנית רגילה בהם ביותר בימים האחרוניים. וכשהודרים לעומק הדברים, מוצאים ברפsh זה פנינים יקרים, שדולים אותם ממעמקי השאול, מנקים ורוחצים אותם, מצחצחים אותם ולוטשים אותם, וקובעים אותם בעטרת תפארת הגון הקודש. הנוטן פאר לחי העולמים. ומעוצם הטוב והקדוש מתברר כי מעולם לא היו ברעל הכיעור ורמא, כי מרגלית בכל מקום שהוא - מרגלית שהיא.

עת. ייחדי הסגולה, חושבי המחשבות וגדולי האידיאלים המפותחים, צריכים הם להתקרב אל ההמון בהתקרובות של ענוה, כלומר לדעת שלא רק להיטיב לו ולהשפי עלייו הם באים, כי גם ללמידה ממוני, ולהיות מושפעים מאתו. אותה הבריאות הטבעית, החומרית והרוחנית, הנמצאת בהמון, למורת גסותו וחסרון ידיעתו, היא עולה בכמה דרגות על כל מה שיש מזוה בין הגודלים, אשר הרעיון וההתיסות הרוחנית פגמו את תמייניהם ואת שקט רוחם וטוהר נשמתם. מובן הדבר, שעכ"ז עולה היא הרבה המדינית הפנימית של ת"ח ותמיימי לב, אשר בעומק ידיעה קלטו להם את האור של היושר, האמת והצדק בפניהם, מ"מ תמיד ישארו כחות רבים, שהקרבה של ההמון אליהם יבسم אותם, ויתעלו הם ג"כ, לא פחות ממה שההמון עתיד להתעלות בקרבתם.

פ. לו לא עבדת התפילה, לא היה שום רתוק המחבר את המלומדים עם ההמון, ולא את ישראל לכל העולם הגדל כולם באחרית הימים, ולא את האדם עם כל החיים. והביאותים אל הר קדרי ושמחתים בבית תפילתי, עלותיהם וזכותיהם לרצון על מזבחו, כי ביתו בית תפילה יקרה לכל העמים, נאם ד' אלהים מקבץ נדי ישראל, עוד אקבץ עלייו לנבקציו.

פא. החוש של הקודש, שבו חשים את הנשגב והנעוץ העליון, הוא עניין מיוחד במרכז הנשמה. וכשבאים לחוש את הקודש בחושים אחרים, שנועדים לתחישת החול, אין הקודש מתגלח כלל בהם, ומתווך קצף יכול לפעמים אי-מושלמת כזו, גם לחרף ולגדף. אולת אדם תסלף דרכו, ועל ד' יזעף לבו.

פב. כל מה שהאדם הוא יותר המוני, איןנו מוכשר להפריד בין הנושא והנושא, ועל כן למטרת התעלותו, כדי להכין לו דרך אל הטוב, מוכרכה הוא לבס את מעמדו על שנהת הרע, ושנאת הרע לא תוכל להפריד אצלו משנאת האנשים עoshi הרע, ולא נתנה תורה למלאכי השרת. ע"פ שיש כאן קלקל, שמתווך שנהת נושא הרע שונים ג"כ את הטוב שבهم, אי אפשר לתכונה אנושית להיות באופן אחר. אבל המדה העליונה של גдолין הנשמה היא לברור ולהפריד, ושנאתם את הרע היא נקיה, ומרוכזת רק בהנושא הרע עצמו, והוא בעצם עוברת במעברת השלילי, ובאה לידי החיבת הטוב, ומשום כך אוור החסד מAIR בהדר חכמתם.

פג. כשההתקשרות עם הכנסת-ישראל בروحניות ובouceם מהותה באה למדרגה הגונה, מתחילה הכרה פנימית להולד בעצמיות הנשמה, המרגישה את קול ד' העובר דרך הכנסת-ישראל בקול עז, הדובר את המשנה, ותורה

שבעל פה כולה, ההולכת וזרמת מתוך אוצר החיים הטהורים והכבדים, מלאי התפארת והקדושה, של תורה שבכתב, דבר ד' הבא מkol d'.

פ'. אצל רוב בני"א, יוצאים הם השלשלות של המחשבות אלו מאלו, וכל ההשתלבות השכלית שלהם, היא רק לרכיב יפה את החלקים אלה מאלה. אבל תוכן הקודש של השפעת המחשבה העליונה, יוצר תוכנה מיוחדת באדם, שעל פיה הרעיוונות כולם נובעים הם מהמקור הכללי, שככל המחשבות נובעות ממנו, והכלליות הולכת ומתרגבת, מהוות יותר ויותר את הפרטיות, ומגביה את הערך של כל התוכן המחשבי למורומי האמת, ליפעת הקודש.

פה, מערכת אורגנית רוחנית נמצאת בכל נשמה, מהשפעות החיים של המעשים והדעתות של הדורות שעברו. וכל המתק עצמו בדרכי חייו, במחשבותיו, ברגשותיו, וק"ו באמונותיו, מדרכי עולם של האבות, אף שנדמה לו שלא חסר לו מאומה, קורע הוא את נשמו לגדרים, זמן יבא ויקין משנתו במכאוביים רבים. וכל בוטח בד' אלהי אבותינו, אשר אודו להם נגלה, אף שאינו מרגיש את העונג הגדול, את העושר הצפון שבאורח ישרים זאת, תבא שעה של התעוררות נפשית ושל שינוי מצבים גשמיים ורוחניים, שיגלה לו אוצר החסד הגדול אשר אצר לו בדרכי תומו. רבים מכאוביים לרשות, והבוטח בד' חסיד יסובנו.

פ'. ההוד וההדר חופף על קדושת מסורת אבות, אבל המושגים עצמם יכולים להשתפל בתוכניהם. וההכרות העצמיות הן יכולות להיות מחוסרות נזוי וסימפתיה, אבל עמוקות ומחוורות עלולות הן להיות. וצריכות הן לקבל דין מן דין, ההכרה העצמית את ההוד מנהלת אבות, ונחלת האבות את הרוממות מההכרה העצמית. זה אליו ואנו ה"אל הי אבי ואروم מנהנו".

פ'. כשמתגדל השיעומים והעצבון בלבו של אדם, ידע שמקור היגון וממחשי השמן יבוא השwon ואור החיים, כי תוהו ובוهو קדמו לעולם הבניין, ואורות מאופל אמר ויהי.

פ'. כל חטא מטיל חרדה מיוחדת על הנפש, שאינה מסתלקת כ"א ע"י התשובה, ולפי עמקה של התשובה - חרדה עצמה מתחפה לבטחון ואומץ לבב. והrosis של החרדה הבא מצד החטא אפשר להכiero, בין בשרטוטי הפנים, בין בתנועות, בין בקול, בין בהנאה, בין בכתב היד, בין בסגנון הלשון בדברו, וביויתר בכתביה, בהרצאת הרעיוונות וסדורם. במקום שהחטא סותם אה אוורה שם הפגיעה ניכרת, ולפי מדרגת החטא ולפי יהוסו אל הנושא, ככה יוכיר הרושם לאשר יבטו לעינים בהיותו.

פ'. המבט המוסרי העליון, הנובע מההכרה האליהית העליונה, קובע את עיקר חותמו על יחס הרצון למגמה המינית, שהוא הצד הנצחי הבלתי סופי, שהוא כמוש במוחתו של אדם. אין בזה ספק, שבאוצר נקודה זו כל החמודות העליונות נגנות, וכל התיאוריה רבת הערך, הסובכת לתקן יסוד קודש זה, להפנות את הנטייה המינית וענפיהabisודה למגמת הקדושה של החיים, הרי היא הפענה היסודית בכל ערכי המוסר, המבוססים את העולם

האנושי, הפנימי והחיצוני. וימים יבואו והתרבות הכללית תכית בהערכתה נשגבת על הוד אלוה, הפרוש בתוך המחשבות, הנראות כחשבות לעומדים בGESOT הנטיה ובשובבות הדעת מחוץ למחנה ישראל, המkoshorot בתיקוני היסוד, וכל דברי הצומות וזעקתם, אשר לשובבים, שבמוסר הרוזי. אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה.

צ. המחשבה היא ההתגלות הנצחית אשר לאדם, שבהדייבור היא מתגללה, והוא נובעת בדרך ישירה מהצד הנצחי אשרBNטיה המינית,abisod התולדתי אשר לו בערך חייו. ומובן הדבר, שכפי הערך אשר המחשבה האצילת בטהרתה תופיע באורה על כח המילולי של האדם, יבוסס ביוטר עז החיים היסודי אשרBNטיה המינית שלו על הבסיס היוטר אציל וחסון שבקדושה העליונה, והאור הפנימי של החיים בכל עז יזרח בכח הדיבור, ותגזר אמר וייקם לך ועל דרכיך נגה אור.

צא. הולכת היא התרבות, מתחבשת היא האנושיות, חשה היא יכולה לעמוד על רגלי עצמה במעמד הרוחני, ועל כן היא חפיצה להנתק מכל כל של מסורת. אבל היא מנסה כחה לקום, בעוד לא נגמר עדין, לא בוגר עדין כחה, והאוצר הגדול של המסורת לא פותח לפניה, ולא הריקה אל תוכה את כל חילו הגדול. על כן לא תדע מנוחה - אשר תוכל לבא לה רק במלא צבאה, כאשר כל הטוב והאמת שבמחסני המסורת תסכל לה - ועוד תחפוץ לשא אבר למעלה מזו הרבה מאד. אז יבא תור החופש האמתי בעולם, שפניהם אחריות למורי יהיו לו, חופש שלא שלילה וקלות ראש, יאושים ושיטנות, יהיו סימניו, כ"א חופש, שאור בטחון, גבורה ועושר קדש יגלו אופקים חדשים. אז תתענג על ד', על ד' ודאי, ועתיקא קדשא יגלה נהוריה. והרכבתיך על במת הארץ, והאכלהיך נחלת יעקב אביך, כי פיד' דבר.

צב. אליו, מפני שהוא כולל את הקדושה של עולם העשיה, הרי הוא סופג ברוחו את כל הנטיות הנדרשות לשכלולו של עולם זה, עד כדי הכשרתו אל ההרמונייה השלמה, אל העולמות שלמעלה. כשם שבתחילה לפני התבسمותו הכיר יותר מכל את עומק הכיעור והזיהום שעולם שפל זה שקווע בתוכו, ומפני כך קנא באש שלhabת עבר את רוח הטומאה והמחזיקים בו, כן יכיר אחרי ביסומו את כל ניצוץ קדש שבעולם זה, להעלותה ברוח שלום, וישיב לב אבota על בניים, ולב בניים על אבותם.

צג. הנשומות שהדקוקות האלhit, היא יסוד חייהן, חשות הן את עומק הקרה שיש בהriskניות של מיעוט התורה והמצוה במהות נשמהות, והן יכולות לדון את החרבן הגדול של רשעים, שוכחי אליהם, עד כמה צלמים נבזה הוא, ועד כמה אומללים הם באמת הרשעים הללו, שהם חכמים בעיניהם, וחושבים שלא חסר להם דבר, בלבדם אחורי שירותם לבם הרע.

צד. מהצמאן הגדול, שמרגישי האדם בזמנים מיוחדים אל האור האלמי, של הקדושה בכלל, ושל התורה והמצוות בפרט, יוכל להשיג עד כמה ראוי לעסוק תמיד באהבה גדולה, ובשקייה תדירה, בתורה ובמצות, בשלמות המדות ובعلוי המחשבה, המביאים יחד להדקוקות האלhit, עם כל הרחבות תעונגה.

צה. כשהאנחנו אומרים, שהאדם לא בלבד שהוא מושפע מהעולם כולו, אלא הוא משפיע עליו, והשפעתו היא השפעה כבירה עצמית, כללית ורוחנית חיובית, ככלומר לא רק אותה ההשפעה החקיקתית, שאנו רואים שהאדם מכיריה כחוות הטבע להשתמש לרצונו, הקיטור, האש, המים, החשמל, וכolumbia עוזים דברו, כי כל זה הוא רק חלק מוגבל ושטחי, כי אם העצמיות אשר להעולם, בכל מלאוּה ובכל הקיפה, מתייחסת אליו יחש של שעבוד ושל קבלת השפעה, ככה תאמר תורה הרזים, ובכיהותנו אומרים ככה, הרינו גוזרים לומר שיש מזיגה עצמית בין הנשמעות ששייא פועלת בעולם כולו לנשמעותו של האדם. וכשהאנו אומרים, שהאדם בהתעלותו, כשהרואים שם ד' נקרא עליו, יראים ממנו, שבعلي חיים וכחוות הטבע מוכנים לעבדו, עם אבני השדה בריתך וחית השדה השלמה לך, כשהبني אדם פראים חזקי מצח נכנעים מפני הוד אצילות שבנשמה מלאה חכמת אליהם, וכובוד מוסר שדי ויראת שמיים, הכל מוליך אותנו למקום אחד, שלא יש נשמה בודדת, גרגירת, גדועה, בהויה כולה, אלא הכל מחובר משורג וארוג. וכשהಗודל מתבלט, הניצוצות הקטניות מתלבבים, מרגישים הרגשה טרייה מעצמיותם, שיש כאן נשגב ונערץ. אם לא היו בקרובם קויים יהושיים להנשגב והנעוץ, לא היו מרגישים כלום. אין אנו לפה זה דנים לומר, שנשימת הבהמה כליה היא למורי ולא שאור החיים, שבdomם הוא נרדם, ובצומה ניעור קצח, ובחי יותר מעט, הוא דבר קרווע מגודל הכל, אלא הכל הולך ומctrף, וען החיים גדול ונשגב הוא עפיה שפיר ואנבה שגיא החתוהי תטלל להיות ברא וצפרי שמייא הגלgal הגודול של החיים, של האושר והטוב, וזועה הוא על כל גודותיו כוכבים מאירים גדולים וקטנים, לרבי רביבות אין קץ, וסדר נעללה ומשטר וייחס נפלא בינהם נמצא החכמה הגדולה שזוקקים אנו לגודלה מוחלת, שהוד אלהים מיוחס לנו. הוא כולל את הכל, והיותם בכל ערביו, בחבתו, בהערצתו, בחידור הבנתו, בהתפעלות החיים הרוחניים מיווקר ערכו שלמעלה מכל הגה של ערך שמחבטא בתפארת של עבודה שמים, של יראה ושל אהבה, של סילוד ושל חרדה, לכל מה שם ד' נקרא עליו, הכל עולה בסדר שלם ומחוטב.

צו. ינסם דרכים שעל ידם הנשמה של היחיד ושל העולם מאירה היא באור גדול ומשתלמת בצדינונה. וישנם דרכים כאלה שעל ידם היא מתמזגת עם יתר הכוחות, ועם החיים בכלל. לשפרם על ידי מיזוגה, לעדנים ולהקנות להם מאושר האצלות שלה. ופרטיהם, בהבדלים הדקים שבין אלה הגדרים, והצדדים המעורבים שני הכוחות יחדו משתמשים בהם, ובאים הם לאין חקר.

צז. כשמרגיש אדם שהוא עLOB, ריקני, אין לו איל רוחני, ונופל הוא ומתמוטט, ידע שאור גדול מוכן לפניו, וכל הגרעונות, הביטולים, בין המעשים, בין הרוחניים, בין החיבורים בין השיליליים של כל ימי חייו הנם מתיצבים לפניו, וכל עונותיו מעדים עליו, והרי הוא תוהה, מתחרט מתוך מכوابים רבים, והוא מתרומם ושב, יוצא מעומק התהום אל גבעת הרום, מטומאה לטהרה, מאפלת לאור גדול. ובדרך יציאתו ועליתו הרי הוא עבר מדורי הוושך, שימושיים אותו כל כך, אבל הוא יודע כי רחום וחנון ד', וכי גם כיילך בגין צלמות לא יראה רע, כי ד' עמו. ומהות נבכי תהומות אל ד' יזעק וקולו ישמע, ולאור דעת יקרה ויאיר לו, וחכמה וחסד יתמכחו ויעטרוּו, ומהרה ישוב לבצורך, מלא חכמה שמחה וגבורת.

צח. כשהנשמה מAIRה בלבת גדולתה, מכיר האדם את כחה, יודע הוא וחש שהכל תלוי בה, שכל המעשים, הרגשות, הדעות, והנטיות השונות, שמשמעותם הם בצורות שונות בכל מלא רוחב החיים, בכל היחידים ובכל הקיבוצים, בכל העמים ובכל הלשונות, רק היפויו שלהם הוא מביא את הצורה הזעומה של הרע והטומאה, אבל בנשמה הגדולה, שהאחדות הגדולה, והחופש המוחלט והזכאי הם צבוניה, הכל הוא מאוחד. הטוב והقدس עובר בזרם תקין, רודה בכל ומייף את כל, כל הפלגים ממנו הולכים ואלו שבים. כל המלחמות שליבות הן לسلام השלום, וכל הטומאות למללה הקודש, וכל הרעות לפסגת הטוב. הכרה עליונה זו אינה סרה מנשמה איתנה, והוא משקיתה כל קצף. ומרחיבה את הדעת, סובלות היא ומוחלת, מיסדת היא ומעודדת. הכל יכול וככלם יחד. כשהנטיה הרוחנית מתגברת מתחוץ הדוחק, מפני שהעולם החמרי הריס הוא ומטושטש, אף על פי שאנו מוצאים בה הרבה קדושה ופאר אידיאלי, מכל מקום הרי היא לקויה בחולשה גדולה, ומוכרחת לבא אחרי כן תקופה של נטיה לעולם החמרי, לשכליו ולסdroו בכל מכונתו. ובعود שהנשמה הכללית והפרטית עוסקת בתיקון עולם חמרי זה, הרי היא מתקצת על הליקויים שבעולם הרוחני, הנראים מתחוץ הליקויים שבעולם החמרי, שגרמו את התפשטוותו. ומכל מקום הולכת השפעת התקיקן ומשכלה את העולם החמרי, ומיד כשהוא משתמש, חזרת הנטיה הרוחנית לפעם ברב כח, ומחברים שני העולמים בהרמונייה אחת, והשימים והארץ מתחדים, במילוי והשלמה.

צט. לפעמים ע"י הczמאנן הגדול והעצום מאד לאור ד' ונעם כבודו, הנמצא אצל הצדיקים, איןו יכול לישב את דעתו בשום עניין, בשום מצוה, בשום לימוד ובשום עבודה. ואע"פ שצורך להתגבר ע"ז, ולדרוך בדרך פרטית וככלית, בין בעיון בין במעשה, מ"מ מפני הביטול הבא מצד הופעה עליונה זו - אפילו עבודה פרטית וככלית, כשהנטיה הרוחנית שבאור הנשמה בלבד - לא יתרהה ולא יתרחח, רק ישים מעינו בדרכות עליונה, כשהיא רק מצד הטבע הרוחני שבאור הנשמה בלבד - לא יתרהה ולא יתרחח, רק ישים מעינו בדרכות עליונה, בשמה שлемה, בהרגשת עונג אלהי גדול ועצום, וכוסף נפשי אדיר לאור אלהים חיים, שלמעלה מכל הגה ורעיון, למעלה מכל אותן ונקודה. ואת הcosaף הזה יגנוו בלבבו, יקנהו במעשים כפי יכלתו, יכנסו בלבו וברגשותיו, ירchipו בדרשות, ברמזים, בהגיונות, בשירים, בציורים ובמאמרים יחברו לתוכני תורה וגופי הלוות, ישלבו לדרך ארץ ולאהבת הבריות, יענבהו לכל הרעינות והרגשות שיש למצא בהם איזה צד של מדת טוביה, בכולם ישפייע מאור אלהי עליון זה בחדות אמרת, בשמחת גיל, בתשובה מהאהבה, ביראת ד' כל היום. הוא תהלהך והוא אלהיך.

ק. רוב בני"א אינם מקיפים את הסדר של ההנאה הכללית, לא מבעי של כל העולם, שהוא סוד אלהי, שככלו מנעו הוא משלב האדם, אלא גם של החוג השיך להם, והוא מפני שנתמעטה קומתם מפני החטא, וע"כ הם תמיד שרוויים בחלוקת מסוים שהוא רוצה להתפשט על פני כל חוגו, ובאמת הנכנסים בתוך חוג ראשי הנשמה שלו מתחילה לחרגיהם שהם יוצאים מסדר ההנאה של שרצו של אותו מנהיג, והם מתרפים מפניו, וمبוקשים מהם שרש אחר, ולפעמים גם אינם מוצאים את מボוקשם. והתרופה היוטר טובה למלת המחלוקת היא תשובה שלמה של המנהיג, שאז מתפשט שעור קומתו בחזורה, ומוצאים ע"י זה בה מרחב גם השרשים שנשתמו מתחתיו, ושבים ומתדבקים בתוך השורש ברוב חבה, וברכת השלום הודרת ובאה לישראל.

קא. אחד מהדריכים של עסק התורה לשמה הוא, להעшир את הכנסת ישראל בכוחות רוחניים גדולים, וכל מה שמתרבה אור התורה, ועמה חבתה וכבודה, בלב אחד מישראל, הרי הכח היסודי של האומה מתחזק ומתחזם, והנשמה הפרטית של זה האיש, הפועל ברכה כללית זו, היא מצד עצמה ג"כ מתגדלת ומתהדרת, משלהמת ומתחפרת בענפים רבים ורעננים, ומשלחת שרשים רבים ואדרים, ומשתרשת ע"י בראשי עץ החיים האמתיים, שכפי טהרתת ובגבורתה תכיר ותחוש את עומק נועם טעםם של החיים המאושרם הללו. וחכך כין הטוב הולך לדודו למשרים, דוכב שפת ישנים.

קב. הענווה מנמיכת את הדעת העליונה של האדם, ומורידה את אורה לעומק עומקה של נשמו, וע"זה מכיר הוא את האמת לאמתה. וכפי רוב הענווה האמת האליה מתגללה אליו. וכל הדעות הרעות, ותולדותיהן, וכל מני דרכי עבודה זהה, הכל נובעים הם מקור המשחת של הגואה, שהיא מרימה את הלב, ואני מניחה להאור של הנשמה לחדרו לעומק העצמיות של האדם, ונשאר כלו שקווע באפליה. ולפי רוב הגואה ככה יגדל סילוק האור של הדעת, וככה יגדל הזדון והשקר. זד יhir ל"ז שלו, עשה בעברת זדון.

קג. מدت המלכות היא חי שעה בסוד ד', על דבר היחש שיש למצבו המוסרי של האדם, הכללי והפרטני, לגורל חייו ולעולם כלו, ע"פ ההשנות התיידרית, שהיא תמיד פועלת באדם כגליים ללא הרף. ולמעלה מזה הוא חי עולם של מدت התורה, התלוים ומאהדים בהאופי הקבוע של האדם, שהוא אינו משתנה כהשינויו התיידי של המעדן המוסרי במעשה וברגש לפניו. ויש קשר קבוע בין אלה שני המעדנים - חיבור תפארת ומלכות, חי עולם וחוי שעה.

קד. וראו אני איך הנשמות צומחות, איך החיים באים לידי גילויים. מאוצר של מעלה, האורות מופיעים, קוו נוגה, זוהר עליון יורד כחוטי זהב, מקום החביוון מזהיר הוא למרכו המיוحد, שתנאי חיים ותנאי גידול מוכנים להם, ומהחת מתוך ערפל הבוהו מתנויצים رسיסים מוצלים, נאחזים ע"י תנאי החיים והגידול לעלות לROOM הייש, ובמרכזו יועדו יחדו. והוא לנשمة חיים. כה צץ ופורח הוא גן החיים, אשר לכל חי, ולאדם בהדר תפארתו. מה נחמד הוא גן אלחים זה, ההולך ומתבשם, הולך הלוך ומתרומם. ואם תקופות ירידת גם הן שתו עליון, סוף כל סוף מפנה הוא מעינו الحي, הולך הוא בבטחה אל אשרו, ואשרו אשר אין לו ערך וקצב הנה בא יבא, והיום הגדול, שהכל ימלא אור, הכל ישוקה עונג ועדן, הוא יפוח. וכבוד אלה ישראל בא מדרך הקדים, והארץ האירה מכבודו.

קה. הגדולה הנפשית, המORGשת בעת העבודה, הרי היא וערכות למדרגות, הדרגה הרואה למדת העבודה הבינונית הרי היא נחשבת לחסרת חדות במדת העבודה היותר עליונה ממנה, ולהפך, אותה הגדולה, המעדנת את הנשמה ומעטרתה כבוד בעת העבודה העליונה, תהשיב לגואה אולת בעת העבודה הפהותה. אותה גנות ד', המיוحدת לצפיפות המרכבה, שהיא הענווה האמיתית, הרי היא בתור גואה מעוררת זוזמת גסות הרוח, כשהיא עומדת במדתתה בעת התלמיד הרגיל. ועל כן ידע עת ומשפט לב חכם, איך להחזק במדת הרוח, בעלייתו וירידתו. מי שהוא צריך להיות יונק ממקור עליון איןנו יכול לינק לינק ממקור תחתון. המוסר הפשט לא יעדן אצל

המודרנים להסתכלות עליונה, כי אם כשייהו עוסקים בעיון וסדר חיים המתאים למדתם, הם מוכרים להביא לחם דוקא ממוחק, וממקום הקרוב והקטן לא ינתן להם מזון רוחני.

קו. המגמות האידיאליות העליונות יונקות הן חיון מוגפן. כל מגמה מספקת לעצמה, ומטרתה ותכליתה בקרבה. נימין דאריך לא מסתובנן דא בדא. והmagמות האידיאליות המושרשות בעולם המעשה כולן קשורות ומשולבות הן אחת ברעותה ברותוקות של שרשרת ארכות וגדלות מאד, חבל בחבל, נימא בנימא, והmagמה האחורה אי אפשר לתפשה כי אם כשבולים לפסירה יותר עליונה, לעולם יותר מואר ומתוקן, נימין דזעיר מסתובנן דא בדא, עד אשר הבחרות העליונה מופיעה להודיע ולהודיע. שהכל עניין אחד, ד' הוא האלhim.

קז. כישוואים ממחשובות גבוזות, כלליות ומוסיפות, למחשובות נמכות, פרטיות ומעשיות, מרגישים הרגשה מרורה - כמו טעם היציאה מאורה לחשכה - והרזה מתעצב והלב מתכווץ, וקשה מאד להמשיך אז את אותה הצחלה הנפשית הרואה לעסוק התורה לשם. עד שיבירר בלבו את הרעיון של גודל הערך אשר לאלה הלימודים המוגבלים, ואת ההשפעה הגדולה, שהידעעה המוגבלת בהלכות ובמעשים הפרטיים משפיע על הרוחניות הכללית, וזה ימשיך שפע ברכיה של הדות ד' לעסקו בתורה לשם, מקור הכה האלhim שבנשמה העליונה.

קח. ההרגשה הקדושה, המחברת לבינה עליונה, מחברת את העבודה האלhitת בטהרתה עם כל היוצר, לשיר יחד עם כל משוררי פרק שירה, ועם כל אדם, אשר בנפש ישרה עורג הוא אל יוצר כל. והכלויות הזאת, החפשית והרחבה, לא תחדל להיות יסוד האמונה, הממולאה אהבת אלhim ואהבת האדם, ואהבת הבריות כולן. והבלטו של יסוד זה יכין לו האיש הישראלי על פי הדפוס המיחודה של החקיקה האלhitת אשר באורן של ישראל, בתורה ובמצוותה מורשת קהילת יעקב, שהיא לא תעיק ותחמצם את היסוד הרחב והחפשי, אלא תרחיבתו, ותופע עליו נהרה. בתחילת מוצאים את התוכן של התורה כולה, בכל הרחבה, בהנפש הפרטית, בתיקונית ובקלוקליה, בעליותה וירידותה, ולאחר כך מוצאים את הנפש הפרטית שהיא משורגת עם הכלל כולם, ולאחר כך מוצאים את התוכן של הכלל, בעולם כולם, וההוויה נמצאת תלואה בהשלמת המוסר והتورה של כל יחיד. חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, ומהי יגינו מעשי למשי אברהם יצחק ויוסף אבותינו.

קט. סוף כל סוף נצח הקדש את העולם. החשובנות הפshootים, גם לבבות של ילדים מרגישים באמתם, הם הם יהיו יסודות החיים, ומפי עוללים ויונקים יוסד עז. העולם הנצחי, הרוחני, השכלי הקים, יהיה ראש כל המAOים, והבסיס לכל עליות בני האדם. המdotot הטובות בשרשן העליון, שהוא הולך ומתעלת עד שהוא בא אל הערפל אשר שם האלhim, הן הנה אשר יהיו למוסדות לחיי החברה המשפחה והיחיד, והדעתות שהן אבות למדות הטובות, והמזגים המתילדים על ידי סדרי חיים כאלה, שהם מתאימים עם יסודן של המdotot הטובות, הם הגורמים שעצם השמות וכחות החיים ומקורותיהם יתעלו, יairoו ויתגברו. וمتגברים המקורים, וمتברכים המ unintones, ומתעדנים העולמים, ושמחות הנשמות בגין עדנן, וצוהלים הרוחות במכוון, ונולדים אנשי סגולה עטורי חסד, ומתארכים החיים בשקט וחמדה עדינה, ונפטרים מן העולם מלאי עז ושביעי ימים, והולכים למנוחה

עולםים ועדני נועם, ומופיעים ממרומי עדרם אוור וחיים גם במרכזו החיים הגופניים. והולך העולם ומתב�ס, והולכת התרבות ומתהבהת, והולך הדעת ומתעללה, ומקשיבים קול אליהם בהדר, ורואים הוד החכמה והחסד, ומיכרים יופי העולם וטבו, ובאים להדר ולפאר ליוצר עולםם בשפטם אמת, ומתאזרים בגבורה להרבות עצמה וה חיים, ומטהרים את החיים מכל זיהום, ומישרים את הלבבות מכל מעקים, ומתורומים לגבי רום, ומתחברים עם מלאכי עליון ושרפי קודש ללא פחד ורותת, ומשתగבים בשיגוב אלה נורא הוד, ומתחפאים בפאר בטחון ושלות נצח, ומתרחבת הארץ, לשירה לחכמה, לגבורה, לתפארת ולעוז, ובריות נזבות חביבות זו לזו, והשלום הולך ונבנה, ביחידים ובכלואמים, ומתרחב גם על כל חיית השדה וכל רמש הארץ, על צבאות עליונים ותחתונים, כלו אמר כבוד.

קי. הצדיקים העליונים הם מלאים חסד, מפני שהם יעוז עליהם העולם מתוך האור הגדול שבנשפתם, הרי הם מסווקים מכל ענייני החומר ויישוב המדייני, ונמצא העולם הרב, וזאת היא בודאי רעה רבה, ונמצא שצרכיהם גם כן הרשעים משוקעי התאות להיות בעולם, כדי שעל ידם יתרוך רשות האהבה לעולם העליון, לצירוי ההשכלה והדבקות האלהית, עד שהעולם הולך ונבנה ומתב�ס, ובזה הם מלאים אוור חסד, ומלדים זכות גם על הרשעים. אבל הצדיקים שאינם גמורים, שהם מרגישים בקרבת העולם, וחשים שאינם צרכים כלל לכה מפheid בינם ובין הקדושה, בשביל בנין העולם, אדרבא מרגישים הם בזמנים של כל מיני הבלבולים בדעות ובמידות, שבאים להם בעטים של רשיי העולם, הם בשביל כך מלאים קצף ושנאה על הרשעים, ואוחזים במדת הדין. אבל הם גם כן צרכים לישב את דעתם, שככל צדקתם ואור הטוב שבהם בא להם רק על ידי קישור הנשמה באורם של הצדיקים העליונים, קדושי עליון ממש, ולא מללא הרשעים היו הללו נפרדים לגמרי מן העולם, ולא היה העולם עומד כלל. על כן אף על פי שמצד צערם הפרטיא לפיקודם מעתערם הם על הרעה הגדולה, שהשיקוע החמרי ושכחת הקודש של הרשעים גורמים להם, מכל מקום מצד הטובה הכללית של אורם של צדיקים, צרכים הם גם להשאר מקום לנקודות של חסד בלבבם, ולהמליץ לפעמים זכות גם על הטבושים בין המצלחה של הזומה החמרית, ובזה יפעלו טוב גם לעצםם גם לעולם כולו. כי הרי האיגוד של רעיון החסד העליון בעצמו מחזק את יחסם של הצדיקים הבינוונים עם צדיקי עליונים, מלאי אוור החסד, כהנים הגדולים לאל עליון, הטוב לכל ורחמיו על כל מעשיו, ארך אפים לצדיקים ולרשעים, המטים את העולם כולו כלפי חסד.

קיא. שכחת הקודש המצויה ברשעים שכח אליהם, עוברת היא דרך צינורות שונים, עד שהיא מזדקה אצל בעלי הנפשות העדינות שביהם. ואע"פ שלא באו עדין לידי הכרה שלמה של אוור ה' במילואו וטבו, בשמו ובקדושתו, מ"מ הטוב בעצמו, הנטיה להיטיב בגולמיותה, גם זאת היא עצת ד', ואותיות קדושות של שמות עליונים הן הן מופיעות בנשמה הטובה, החפצה לחוסן ולחרם, להיטיב ולהושיע, אע"פ שהרעיון האלهي מבטא הרגיל רחוק הוא מהם. והולכים בניין החיים ונבנים, והרשעה אורגנת בהיכלי מלך כאלה את קוריה, ומצטברת קופפה גדולה של מדות רעות, והחיים מתעפשים, עד שאור התשובה מופיע, וקוראים בשם ד' בקול גדול, בשמו והילולו.

קיב. העבודה היא רצiosa יותר מן המסחר, לא מצד עצמה, אלא מפני שהעובדת באה למלא את ההכרה תמיד, והמסחר יש שאין בו צורך, מפני שאפשר להשיג את המבוקש ממקור העבודה, ללא מתווכים. ונמצא שיש יצר מסחרי כזה, שיבקש להכביר על העולם, להרחק את בני אדם זה מזה, כדי שימצא המתווך הסוחר מקום לתיאוכו. ומשום כך יש יציר דשנת חם גנוו במסחר, ומתרך זה עלול הוא להיות קולט אל תוכו עוד SIGIM ממצרים רעים אחרים. בנסיבות הרוחניות, בעבודה לימודית, יש ג"כ מין מסחר ומין עבודה. העבודה יוצרת רעיונות חדשים, והמסחר מקרב את הרוחקים, עוסק בהשוויות ובחיבורים, מתוך התשוקה להיות הרבה בסחרה של החכמה. יש שהאדם נוטה לפזר את רוחו, לציר ציריים רוחקים, בזמן שהאמת היא פשוטה וקרובה לפניו. ועל כן לא כל המרבה בסחרה מחייבים, ורק במקומות שאין אנשים, שם השתדל להיות איש, מוציא ו מביא. אבל בזמן שהמבקש של החיים הגשמיים והרוחניים עומד להתמלאות מבלעדיין, אז באثر דעת גבר תמן לאathy גבר, והתייחד עם חמתך ליצירה של עבודה בחידושים עצמיים יצירתיים, לא מסחריים. אמן טוב סחרה מסחר כסף, אבל עדיפה ממנו הייצור המחדשת ומחוץ TABOATHA.

קיג. אין חכמה סותרת חכמה, ולא יושר סותר יושר, לא יופי סותר יופי, ולא אמרת סותרת אמרת. ומכל מקום הכל מלא סתיירות מלאה המדות, הסותרות במערכותיהם זו את זו לא מצד עצמו, אלא מצד החשמל של הנגבות, הדומה לעור המלביש את הגוף, החופף אותם, שבזהם עומדים ביחס ניגודי זה לזה.

קיד. נפש האשעה עשויה היא לקבל רשמיים מבחוץ ולפתחם בקרבה. והרשומים שהיא מפתחת אותם בתוכה, מוכרים הם, ע"י ההשפעה החיה של נפש הגבר, כבר להיות מוכנים לאותו הפיתוח העתיד לבא על ידה. רעיונות מקוריים בהתחלהם, אין לקוות ממנה. אבל ע"י גרעינים - שכבר החל בהם כח החיים - הבאים אל תוכה מתוך הסביבה של הגברים, מצילהה היא בבינה יתרה יותר מן האיש. ומהד צפון עבורה עתיד מזהיר ונגדל, כאשר הגרעינים הרוחניים שבנפש הגבר יהיו זקנים. אין קץ לברכה שתביא איזה האשעה ברוחה המפתח לעולם הרוחני, להגון, לשירה, ליפי, ומילא גם לגבורה ולקדושה. גודלה הבטחה שהבטיחן הקב"ה הוא לנשים יותר מן האנשים.

קטו. היראה מכל חטא צריכה להיות אצל האדם ביחיד אצל עצמו, שיתירה שהוא לא יחטא, לא בחמור ולא بكل, ומוכן שבכל זה הוא ג"כ כל מה שיש בחוגו למנע מן החטא, שזה נחשב כבר חוגו. אבל כל חטא העולם שמחוץ לחוגו, ידע תמיד שכם שקיים של הקב"ה עולה מן הרשעים וכשם שעולה מן הגן-עדן כך עולה מן הגיהנום.

קטז. התורה היא החכמה העליונה, וכל החכמויות וכל מיני השקפות עולם בטלים לפניה כשרga בטיהרא. ומ"מ הם כולם כלולים בה, וכל כח החיים שלהם, הוא מפני שהם, בין ביודעים בין בלי יודעים, נסמכים על הבסיס התורתי. וה ממשיך אור התורה מקורו על כל השקפות העולמיות, הרי הן מתברכות על ידו ונעשה נערצות, וסיניהן הולכים ומתרפדים מהן, עד שהן מזדוכות והולכות, וסוף כל סוף מתחדשות הן באורה החיה

של התורה, שהוא אור אלהי אמת בעולם. ועשרה אנשים מכל לשונות הגויים, יחזיקו בכנף איש יהודי לאמר נלך עמכם. והגויים ולשונוניהם, דתותיהם והש侃פותיהם בעצם, יתבררו ויתעלו. והיתה לד' המלוכה.

קיז. מה שהאדם מתחלש כשמביט על הבחים הגדולה של האור האلهי, בין מצד ההופעה של האותיות שבתורה, בין מצד ההופעה של השכליות הכללית הספג בה, זהו סימן טוב לו לטהרת נשמהו, ומ"מ צריך הוא להתazor ג"כ בגבורה גדולה, כדי שימצא את כל כחותיו מוכנים להבליט על ידם את האורה האלהית. וכפי עוצם הטהרה אשר קדמה בעת רשות החלטה הגבורה, שהיא באה כבר לרים את הכוחות למרומי ההארה האלהית, ושכינה מדבורה מתוך גרכנו. כל עצמותי תאמננה ד' מי כמור.

קית. מי שיש לו נטיה לחסידות לדבקות אללה, ולהכחות רוחניות עליאנות מופשטות, צריך הוא לדעת שלכך נוצר. ואם ירפ מעובdotו העליונה, שرك שרידים יהידים מוכשרים לה, מי זה יملא את החסרון הגדול הזה. על כן ישmach בחלקו, ואל ירע בעניינו, ולא יבוז לחלקם של אחרים, אף על פי שהם רחוקים מזה מאד, כי בודאי יש להם מקצועות אחרים של טוב ותועלת, שהם רחוקים ממןנו, ויהיה תמיד עשיר בדעתו, וטוב עין, ומכבד את הבריות, ואוהבם כולם, ושותר טובותם וועלויום.

קיט. יסוד העבודה בניו במרכזה האמונה שהולך ומair, לבירר לעולם ולאדם, כמה נשגב הוא הערך היחושי שבין העולם ליוצרים, וממילא בין האדם לבוראו, עד שאוצר הטוב של כל החמדת הולך ומתעללה הוא על ידי הבלבתה של הידעקה, ההולכת ומרתשת וטובעת את חותמה, באמונה, בביטחון, באהבה ביראה, בדבקות, בעונג וחשך לבב לאור אליהם חיים. ומחשבות נשאות הלו הן הנה תולדות העילוי של כל החיים וכל היצור וכל הטוב שבעולם ובחיים, אפילו מה שבא על ידי כלים כאלה, שהם מתנכרים לגמרי מכל ההודעה של הקודש האלהי, הכל יונק הוא מה贊ינורות של היחסים שבදעת וברצון שבין העולם ויצוריו למקור חייהם, אל חי העולמים.

קכ. אפילו אם יש לאדם רק קצת נטיה לציוירים רוחניים עליאנים, אפילו אם אין בו של כל וחכמה באמת רק איזה עליוי של כח המדמה בתכוונה של איזה מדרגה יותר מהרגיל, כבר חל עלייו כל החוב של התנהגות הקדושה העליונה, ומוכרח הוא להתבודד בדרךו בקודש, להתרומם במדות טובות ותכונות עליאנות ממעל לההמון הגדל, ויתאמץ ללימוד מכל אדם, וביחוד מההמון התמים, ומכל מי שיש בו איזה מעלה. ואם ירצה ללכת בדרך הרגילה של ההמון וחכמי הרגילים לא יוכל בשום אופן, רק יתאמץ לקנות מדות מעולות וחשבון עולם ברור, והשאיפה התדריתית לקרבת אליהם, שהיא טבואה בנשמו, לא יעבנה מפני שום מניעה שבזולים. לא ירדוף אחר הכבוד, ולא יבהל כשים צאו מכבדים אותו בהפלגה, وكل וחומר שלא יצטרע ממנו שמבוזו מבזים אותו, או מקרים בכבודו.

קכא. כח החיים מלא הוא אותיות רוחניות, שהן מתנצלות בו מעולם המלא זיו עליון, שמוצאים קווים קטנים את מרכזם בהיותו של האדם. והאותיות, בין המבטאות, בין המחשבות, רק מקצת התחתית שלhnן הן

מורגשות, והמן חיים בעליונים מלאי זיו ותפארת כלוא בהן, ואוצר בקרבן, יותר מזה לאין קץ קשור בהן למעלה מה שלומד האדם יותר, הרי מתגללה אצלו חלק מהאותיות העצמיות שלו, שהם מקורי החיים שבכל היש. הדבר מתנווץ הוא מהחפץ, שהוא אור חיים מלא, החפץ מוקשי עם הциור והשכל, והם כולן אורות חיים מאיריים, לוקחי לב בחמדתם, שואפים להשתלם בהכרה של התורמות אל כבוד אל חי, שאין קץ לחמדת נועמו. מה טובו ויפו נועמי עדניהם של חסידי העולם, קרוטי ברית אליהם, ההולכים תמיד בדרךיו וצמינים לאוון, המהיה את הכל.

כב. מחלת היא זאת ממלחות הנפש, שכשמצירים את האמונה العليונה בניסים ונפלאות, בשידוד הטבע וחוקיו, פג העז הטבעי, והאדם נעשה חלש ומרוטט, וכי' בא מפני שהוא רואה בהנס את השיליות של הטבע, ובהתבונתו הוא רואה את החיבוב של היש והכח המצוי. אבל השקפה זו גסה היא, שטחת ומרוקבת מתוכה. הניסים באו להרבות את עז החיים והחויה בהזכרתם, מקור האומץ מתגללה ברוב הود גבורתו, ותווכן הניסים בהיותו קשור באמונה מלאה אדרונות נשמה, מוסף הוא ציורי אומץ וגבורה العليונה, באשר עדים הם הניסים והנפלאות על עוזו היד החזקה המלאה את כל היקום. תננו עז לאלהים, על ישראל גאותו.

כג. כשם שאין כניסה לישראל מוציאה אל הפועל את סגולותיה כי אם בארץ ישראל. כן אין אדם מישראל מוציא את סגולותיו הרוחניות כי אם על ידי התורה, שהיא הארץ הרוחנית המתאימה לשגולה הנשמה הישראלית. כל המדעים דומים הם לחוץ לארץ ביחסם אל הגידול הנשמי אשר לישראל.

קד. השמחה, שהتورה משמחת את האדם, באה מרוב האורה שבאותיות התורה, שהם מלאים חיים של עונג אלהי, והם מלאים אור חיים ושמחה עדנים את הנשמה במילואה. וייתר مما שהשמחה נובעת מעצמיותם של האותיות, שכבר נקלטים הם בנשמה, הרי היא נובעת מהחיים הרוחניים האדרונים, שהם הולכים ומשתפים מעניות العليונים, שהם הרבה יותר נשגים מהאותיות שנקלטו בנשמה הניכרת, ואור השמחה העולמה שלהם היא גדולה, וממולאה נחת ועונג נפלא אשר כל חפציהם לא ישוו בה.

קכח. המצויאות של כל פרט, כמו המצויאות הכלליות, הרי היא תלולה באלהים, ופרטיו המצויאות ודאי הם בכלל המצויאות, וכן פרטי פרטיהם, והכרה שבתוך המכירות הרי היא בודאי מכל המצויאות, והוא ג"כ באה להשלמה לפי הערך היותר שלם של התלווה באלהים. ומה באה הדבקות המדעית, המחוורת אל הדבקות ההרגשית, המשתלמת מקדושת החיים בהליךיהם המעשים, ודרך המחשבה שלהם, בהגין השכל, ובציבור הכהני של כח המדמה.

קכו. התאמצות גדולה צרייכים, להתבונן על ידה את טוהר החידוש ואת הרענוןת הביבה, שיש בכל מחשבה ישנה מענני הקודש العليוניים.

קכז. ההודאה לד' היא עומק חופש המחשבה, והדרגה המביאה לחרירות מוחשבת זו, היא התפילה.

קצת. האמונה האלוהית היא המחשבה היותר עליונה שמתוך גבאה היא משתפת בכל השדרות, גם היותר שפלות, ובכל דרגה ושדרה היא מתארת כפי ערכה. המתחכמים להיות קטני אמונה מגביהים את רוחם, מהשדרה הנמוכה, הם יוצאים ומתרפשים, ואין הציר של אמונה אליהם בקטנותם ראוי להם, ובגדלותו אינם עלולים לקבלו, והרי הם קלוועים בקהל הרעינות הסותרים, עם אשר יבא עוזרו מקודש.

קכל. יראה יתרה פוגמת היא את האמונה, מפני שאיננו מאמין בעבורה בעצמו ובשלו, וממעט את ההכרה של הניצוץ האלמי שבנשנתו, ומפני כך באים הרהורים רעים לצערו. והצדיק מכיר את הסבה היסודית לצרה זו, וחזר בתשובה מיראה היתה, ומקיים אל תירא אברם, שאומרים למי שהוא ירא שמי בכל כחו, והולך במדרגה אחר מדרגה, עד אשר עין בעין יראה את אור אל אמרת המPAIR בשכלו, ובכל נטיות נפשו. ואור נשמו הולך ומוסיף, וכל פועליו און סרים ממנו, והאמונה הטהורה בקדושת הניצוץ האלמי שבעצמו משתלהבת לאבוקה גדולה, ומתהברת עם אור האמונה הגדולה וצדיק באמונתו יהיה. גוי צדיק שומר אמונים.

קל. הצדיקים העליונים יודעים שהם אהבים את ההתייחדות עם נשמהם, כשהיא מתייחדת בשרה העליון ומשפיע שפע חיים גדול על כל ענפיה, יותר מכל העבודות של קבלת פרס שביעולם. ומהן אהבה זו באים הם להאהבה העליונה, המתאחדת עם היראה הנפלאה, המרhabת את העין של כל הבריות. וכל צבא מעלה מתנסאים בזיו עליון מגודל חמדת עולמי עולמים זאת, וכל הנשמות מתעלות על ידי חזק נועם ידידות, שבאה מהשकפת קודש זו, המספרת כבוד אל, ברב חסד והדרת קודש. ולא יגעו ליריק ולא ילדו לבלה, כי ברוכי ד' מהה וצצאים אתם.

קלא. מקור המחשבה העליונה, המחייב באורה את כל יסודי המדע וכל שורשי הרגש והחיים, מתחפש אוור וחיים על כל הענפים כולם. וכל עיפוי הרעיון, ותורת ישראל ומצוותיה, דיעותיה, הגיונותיה, מנהגייה, ורישומי הנפש שנעשים דוקא על ידה, הולכים ומתחברים ומתקשרים יחד ביהודה שלמים, ומתכללים עם קנאת עם, לשוב ולבנות חרכות, ליסד ארץ ולנטע שמים. מאistaת המצוות, שנתה תורה וכל תוכן של הקדושה והאמונה הטהורה והעלiona, בא מההתעלמות של המחשבה העליונה, המחייב ומשפרת את הכל, ועל פיה האדם שוקע בבזע של החושך, המציר לו גם הוא מהומות שונות ומפתח בו כשרון לروع, עד שאובד הוא את דרכו, ותמיד בחבלי חטאתו יתמן לעיר משטמה וקלון. עד אשר יזרח אור ד', וצדיקים יראו ונהרו, ויתמן חטאיהם מן הארץ בהgelות האור העליון, המכול Shir ושם בבת אחת. הליליה.

קלב. כשמזודמן לצדיק נפילה מוסרית, אל יהיה, ויעלה למקוםו העליון במחשבה קדושתו. ביהוד אל יבלה מפני חטאתי האדם בנווגע בין אדם לחברו, בענייני כבוד, והתכבדות בקהלון חברו, שלפעמים יש בהם קורתוב של טוב, מפני גדולות הנשמה, אלא שצעריכים לזקקה בתשובה מאהבה, ולשוב תמיד לגבורה של ענווה, של אהבת רעים, וזהירות בכבוד הבריות.

קלג. אחת מהדרגות של התנווצות רוח הקודש היא, כשהולכת ומתבררת לו גדולת הערך של היחס שלו לאללים, ומזה מסתעפת הידיעה עד כדי הבירור ההולך ואור של היחס של כל העולם כולם לאלהים, והנקודה המרכזית שבבירור זה היא, שכל מה שהציוויל הפנימי של האדם יתעמק ויתגדל בערך ייחש זה, ככה יתادر תוכן השלמות שלו, ותוכן השלמות של כל העולם כולם, התלו依 במרכזהו, בשלמותו של האדם, אשר עז לו באלהים.

קלד. את הкус צריכים אנחנו לשנה בכל עומק הויתנו. בкус גדול, אבל מתון ומיושב, אנחנו צריכים לשנה את הкус הרתחני, המעריך את הדעת, ופוסל את כל היתרונות הגדולים של האדם, היחידי והציבורי. כשראויים אנוஇ איזו כתה או מפלגה מדברת תמיד את דבריה בкус, הרי לנו סימן, שאין לה דעת, שאין לה תוכן بما למלא את הריקניות שבה, והיא כועסת על עצמה באמת, אלא שהאגוזים בא ומכריה אותה להטיל את הארץ של כעה על אחרים. החכמים העליונים, שבאו עד מרום הצדקה והחסד, מלאי רצון הם תמיד, וחסד ואמת מעטר אותם כל היום.

קשה איזה דבר שאיננו מתרדק עם המחשבה הכללית הישראלית מפני שנדמה שהוא קטן בעדה יותר מדי, ומוגבל ומצומצם מערך הרחבתה האידיאלית, אנו צריכים להבין שיש כאן חסרון מצדנו בהמחשבה הכללית, שלא הוארה יפה בכל אבוקתה הגדולה ואורה הבahir, שמתוך כך אינה תופסת את הדברים הקטנים והרחוקים מחוגה העליון. וכל מה שנוטיף אורחה קדושה ועליונה, יותר נתעללה בבהירות המחשבה, ויותר יתגלו האידיאלים שלנו בשאיפתם, יותר ינסו לעומתם תחת דגלם כל הדברים הקטנים שבקטנים, וחיה עולם וחיה שעה יתחברו ביחד, והיה אור הלבנה כאור החמה.

כלו. התשוקה العليונה שיש במדע הרוחני העליון, להמסתכלים המוכשרים, להוביל את ההפעה, המציירת ונוננת נשמה להמדע בפרטיוינו, מרשש שרצה היוטר עליון, מונעת היא את השקייה הרכמותית, מפני שהיא דוחקת תמיד את החפש הפנימי למצא שפע עדין וחמי חכמה מרוחבה בכל אות ובכל פרט, והתוכן הפרטיו הוא תמיד סתום, והדברים מסתעפים ומתקפלים זה מזה בהתגלותם. ולו המתינו בני אדם עד הגנותם להם האור הראשי, לא הייתה כל חכמה מתפתחת, וכל מוסר וכל נימוס, וכל התפתחות מעשית לא הייתה מנחתם בעולם. אבל ההכרח שמולדת את הפרטים לא יכול לעקור את החשך הרחב, שלב העדינים הגדולים הומה וחושק אליו. ומכאן באה השפעת האמונה הגדולה, שהכל נובע מהמעין האלהי, והכל נערכ בערך המגמה العليונה שהכל שווה בה. וגודל וקוטן יחד עושים את החטיבות של החשבות המתקנת את העולם כולם. ומשתלבים השמות הוויה ואדנות בחובbert, יתכלדו ולא יתפרדו. ונעם התורה הולך ומתרחב, מפיז הוא את מעינו, ומרוחה צמאים בנחל עדרנו. מה יקר חסך אלהים, ובני אדם בצל לנפיק יהסין, ירין מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם, משך הסך לידעך וצדקהך לישרי לב.

קלז. העבודה العليונה של האישיות הפרטית היא להעלות את כחות החיים הטבעיים, הרצוניים, שייהיו ממוגנים בטבעם עם המחשבתיים השכליים. ומיוזג זה אינו נעשה בהדר שלמותו כי אם לפיה אותה המדה

שהעירגה האלהית, על פי תנאייה ותפקידיה, ממלאה את הנשמה. ואור ד' העליון דוחה את שמרי הרצון שלא יתערבו בפעולות החיים, והזקן, והאוכל המבוור, של הרצון מתחessor עם השבל הצלול, העולה ומתחessor עם הדר הקודש, הפורה על שדמות הקדושה והברכה העליונה, ביחסו שלים.

קלח. אם ע"י התעלות נפשית עליונה, נתרחב הרצון, ומתווך כך נמשך לפעמים לדברי הנאה רשותיים יותר מה마다 הרואיה - אע"פ שצריך למהר לשוב בתשובה, לחזק את קשר החיים בקדושה ולאחד את הנפרד - בכל זה יהיה לבו סמוך בטוח בך', כי לא ניתן לעולם מוט לצדיק, והנטיה החומרית שכחה את העין הרוחנית, תשוב בקפיצה מהירה לפि החשך הטהור של הרוחניות העליונה, והאידיאלים הנצחיים, אוטויתיה של תורה, ישבו להאר בנסמותו מתווך החושן.

קלט. תיכף כשנכנסה מחשבה אליה רוממה בנשמה, הרי היא מתגבלת מדי עדמה במרכז החיים המעורבים בהגבילות גופניות. והיא חוזרת לעוף למקוםה, טרם נתגנסה יותר מدائית, וברק חדש בא במקומה, וגם הוא ממהר לעלות, מיראתו מפני האש השחורה, הקודחת החמרנית. פורה ועולה גם הוא, וחזר חלילה. וזאת הייתה מעלה למודו של יונתן בן עוזיאל, שטרם הספיקה המחשבה להתגשם מגיעה החומר, נתדקקה ונטאצלה מהופעת האור העליון של הנשמה. שנתעדנה הרבה על ידי רוח הקודש של למודו. ומתווך כך אמרו עליו, שבשעה שיושב ועובד בתורה כל עוף שפורה עליו מיד נשף.

קמ. ישנם צדיקים נוראים כאלה, שאיפלו כשפוגמים את המdotות הרעות שלהם, ג"כ ממעטם בזה את הדמות של הקדושה העליונה, מפני שכבר נתמק אצלם מרוב הקדושה וההשגה האלהית גם שורש הרע, והם בעצם פוגמים הם כשבוערים על מידותיהם. וזאת הייתה מדרתו של שאל, אלא שנעלמה ממנו קדושתו, והיה נחבא אל הכלים ומהל על כבודו, והוא באמת בן שנה בלבד חטא, ועומד במלכותו, גם כשלכלות בית דוד קיימת, במדרגתו העליונה שלמעלה מהמדות, ונקרא שאול בן קיש מלך ישראל.

קמא. כל מתבונן בעל הסתכלות עולה על חברו בעומק הציור והודאות הגדולה של הישות האמיתית אשר להמציאות הרוחנית הצורתיות. וכל המכשירים התרבותיים אינם אלא דרכים איך להגיע את הבריות לידי עדינות הودאות העליונה הזאת, שכשאדם מגיע למדתה העליונה הרי הוא צריך לצורך החיים, וישחק ליום אחרון.

קמב. ישנן בריות גדיות במים, וישנם בריות גדולות באור. אלו שבמים, כשהן נכנסות באור מיד מותות, ואוthon שבאור כשהן נכנסות במים מיד מותות. כי ישנן נסמות היכולות לחיות רק ע"פ הטבעה בתוך חוג רוחני מיוחד, וכשייצאו מהחוג זה - מותות מחניקה רוחנית או איזה דרכי רקבון ואיבוד דומים לזה. ובזה הוא הרז של השמירה מספרים החיצוניים, ביחוד מהשפעה של אמונה וזרות. דרכי שאל בבית ובתוך רפואיים מעגליותיה, כל באיה לא ישבו, ולא ישיגו ארחות חיים. ומיראה אמיתית זאת, מתגברת האדם האהבה הגמורה לבית אמו וחוර הורתו, לאור תורה ואמונה. אילית אהבים ויעלת חן, דidea ירוץ בכל עת, באהבתה תשגה תמיד.

קמג. כשמרגיש האדם שרצונו הוא רפואי, צריך הוא להתאמץ לחזקו בכל מני אימוץ, כדי שיוכל להוציאו אל הפועל כל דבר טוב, שחק טبعו מתאים לו. וטוב יותר לעסוק באימוץ כח הרצון, מעסוק בפרטם של הטעות מוסריות. כמו כן, בעת שעוסקים באימוץ הרצון, צריכים גם כן שלא לשכח מלעסוק בטהרתו ועדנו, ובහלאת מדרגתו של הרצון אל הקדושה. אבל העסוק היסודי אצל הלקויים בחילישות הרצון צריך להיות העסוק בהגברת עצמיותו של הרצון על ידי עצות שונות טבעיות, מוסריות, שכליות, תורניות, ולא יירף ממשום עצה שתוכל להועיל למטרתה העליונה של אימוץ כח הרצון בכללו.

קמד. אך"פ שהרבה נכשלו מההגין בנטרות, אין המוכן להשכלה רוחנית צריך להיות נסוג אחר ממחפצו הקבוע להיות הoga דעתות, נשגבות. וכמו כל ענייני החיים, שהם מלאים מכשלות, ומ"מ הולכי תום בטח ילכו דרכם, ועזרה ד' תשגבים, כן הוא גם כן ביחס החיים הרוחניים, שהאדם צריך רק לטהר את לבבו, ולהתאמץ בתכוונת המוסר וחפץ הטוב, שהוא התוכן של הקודש, לעשות רצון קונו, ולכונן לבו לשמים, אז ישמר מכל מכשול, וילך לבטח דרכו, בתורה וחכמה, בחקר אלוה וబבינה אמת בדעת ד'.

קמה. הרעיון יותר גדול, יותר לפי גודלו בכל השדרות. ולפי גודלו ואמתתו של כל רעיון כך גדולה היא פשוטתו. על כן אין ראוי לחייב של כל בני אדם, מילד עד זקן, מבור עד גאון, אלא הרעיון האלهي ותולדותיו. וכל מה שהמחשبة האליהית מתעצמת יותר בנשמה, היא פועלת על המזג, ומתפשטת מאבות לבנים, והרוח והצביון הנולד ממנו משתمر בטהרתו ע"פ החדרכות הבאות מצדו. ובזה אנו רואים כל פרצה ועבירה حق תורה ומצויה לשילחת יד בנשمة האומה, ובכל עז עליינו להחזק ולהיות לאנשים להצליל את האומה ורוחה הקדוש העומד לעד.

קמו. היהדות הניסית והיהדות הטבעית הן משולבות זו בזו, אחיזות אחת בחברתה כאחיזת נשמה בגוף. וכשהמלחמה שבאדם הפנימי היחיד, שלפעמים הנשמה מתגברת, והיא מאירה, אבל הגוף נלקה על-ידי זה יותר מדי, ומtopic כך באנה נטיה הפעית לחזק את הגוף, והנשמה סובלת מחשת הגשמיות, וחוזרת נטיה נשמתית להופיע, ובכל אותן העליות והירידות שוויי המשקל הולך ומתקרב, - כמו כן הוא ביהדות הכללית. כשהריעונות תולדות היהדות הניסית מתגברים, הרי היהדות הטבעית נלקה, וממילא מרגשת גם היא בחסרון זה, שבליקוי זה של היהדות הטבעית אובד הוא ההוד שבקומת הרוחנית של היהדות את בסיסו, וממילא בהדי הוצאה לקי קרבה, ונלקה גם כן הנצח שביהדות, הניסיות שבה ולהלך מחשבותיה, עומק רגשותיה וחותם המעשי שלה. עד אשר בכה החזרה התכופה, הホールכת ובאה משך של תקופות שונות, ההשתלומות הקומתיות של האומה בשווי המשקל הולכת ומתקربת, והנצח וההוד ייחדיו משפיעים הם את כחם, וכנסת-ישראל מתחילה עליהם, היא המקור ליהדות בכללה בשני ערכיה הכלליים, היא עולה על שניהם במחות ההתחלקות שלהם, ומזהה תפארת ישראל הרי היא סופגת את אורה, וממילא מתחזגות הן שתי הוצאות הללו אשר לכנסת-ישראל, הניסית והטבעית, בכל הסתעפויותיהן, במעמד כזה שכל אחת מרחיבת את גבוליה של חברתה.

קמן. כשהנמשכים אחר איזה תאה, ובפרט כשהיש באה איזה צד איסור, מרגישים אח"כ בעת עסוק התורה אין שמעין ההידוש נסתם והמחשבות מתפסקות, ומזה מבינים הצדיקים את היחס שבין תשובה ל תורה.

קמן. כשהתרבות המעשית עמדה בשפלות בעולם, עמדה ההרגשה הנפשית ברוםמותה המעליה, ואח"כ כל מדרגה שהתרבות המעשית מתגברת, ההרגשה הנפשית מתחלשת. רק ייחידי סגולה, האוחזים בעצם החיים של תורה אמרת, מאחדים בקרובם את שני העניים, ההרגשה הנפשית העליונה והתרבות המעשית המפוחחת, והם הם המוכנים להביא את האורה לעולם, ולהיות מארוי עיטין למלך משיחא.

קמן. אלה הרוחקים אשר המein של הרוגשת הנשמה הישראלית בטבעויתה נפתח אצלם, אף שעדיין המים הולכים מдолחים, בחיצוניות שבחיצוניות, המים הרעים ששתו מהם המזיקים עדין שוטפים הם, הביצה היירוקה וכל המחלות המקנות בה עדין נותנת היא את באשה, אבל זה יחלוף מהר, יבואו המים הזוכים והנקויים, אשר מן המקחש מהה יוצאים, תבא אחרי ההרגשה הגסה החיצונית ההרגשה העדינה והמלאת גודל וגבורה פנימית, אז כאיל ידלג ישראל, כארי יתנסה, כלביא יקום, יצרה ויהמה כהמותם ים על טמtem חושיו הרוחניים, אל אלהיו ואל טובו יפחד בבקש את ארצו ומלכותו. האח מה נוראה היא התשובה החיה והרעננה הזאת, הרים תפוצץ, סלעים תשביר, חומות ברזל תחרס, ותשובה מלאה תטלחה בכל גבורות הוד רעמה.

קן. מה הוא מקור הרוגזה של רשיים, מהו הקצף על העולם כולו, מה הוא יסוד העצבות המרה, האוכלת את הרוח ואת הבשר, הממלאת ארס את החיים, המוציאים אצלם, מהיכן מקור משחת זה נمشך? בבטחון פנימי ברור אנו מшибים על זה: ממקור הרשעה כל זה נובע, מרשעים יצא רשע. חפשי הוא הרצון, ולהיות גבר ובן חורין אמיתי באו החיים. והרשעה השרויה בעמק הנשמה, כשהרצzon איננו חפץ לעזבה, הרי היא סותרת את המשקל השווה של החיים, את היחס הישר שיש לנשמו של האדם עם כל היש, עם כל הוויה כולה בכללותה ובפרטיותה, והרשות ההרמונייה מכואבים רבים הוא מסבב, וכשהוא חודר אל הרוח, עצומים יסוריו שהם מתגלים בצורה של זועה, של קצפון, של חוצפה של קלון ויוש. ולזאת קוראים הם הצדיקים אנשי הטוב והחסד, אנשי האושר של החיים, אל הרשעים האוימים: באו וחיו, שובו שובו מדריכיכם הרעים ולמה תמותו, התעדנו על טוב ד' וראו חיים של עונג ושל אורח, של שלום ושל שירות השקט, של בטחון ושל כבוד, קטל מאת ד, קרביבים עלי עשב.

קנא. הקישור הפרטי לענייני קרקעות וענייני כבישה, מקלקל הוא את היחס האידיאלי שיש בזה, ופוגם אה קדושתו. ע"כ לא יהיה לכהנים ולויים חלק בארץ ובביזה, ומשוח מלוחמה מלא אש קודש.

קנב. תקוה ורצון, זה יסוד החיים הרוחניים שמתגלים באדם. וכפי מדת צדקו של האדם הם מצטיירים באופן היותר טוב ונעים, והם עצם הנעם והטוב, ומהוותיהם מתחדשת מתחוכיהם בכל עת.

קנג. הnnenו נתבעים לאחד ולהתאים את מחשבותינו.יסורים אנו מרגישים מהעדר ההתאחות, אבל מכוכבים יותר נוראים מאי התאמה. וכל מה שאנו מתעלמים אל הסכמת החפש להתאים ולאחד את כל אברינו הרוחניים, כן מתגברים אצלו הכוחות העליונים, שהם באמת מאחדים ומתאים את כל ישותנו.

קנד. יותר מכל עם ולשון אין אנחנו יכולים לסבול את הסתייה, ואת אי האחדות הנפשית. סגולת עולמים היא בנו, השלום והאחדות, בצורתם האידיאלית. ולכן כל פיזורנו הוא רק עראי, והnenו עתידיים להאחד, ולהיות גוי אחד בארץ.

קנה. המיציאות הגשמית כולה היא רק נקודה קטנה, שעליה חלים השפעות של חזונות גדולים לאין תכלית. והאדם, כשהוא משועבד אל הגשמיות, חושב הוא שהוא בא לאמת המיציאות, ובאמת הוא בא אל המציאות היוטר קטן, שמנעו ממנו את האור של כל החזונות. ודוגמת המיציאות הגשמית יש בכל עניין של מציאות, שיש לגבי נקודתו עולמות גדולים של חזונות, לגבי המשיג בקטנותו המיציאות היא העקר, ומהו זה מצטמצם הכל ומחשך, לגבי הגדלות - החזונות הם העקר. והוא עולה ומתגדל ע"י שחרורו זה, שהוא מתחילה מהקוطن המצויץ אל הגודל המתרחב, ומהו כך הוא בא להבחין מה הוא המיציאות האמיתית, והנקודה המצויצה עצמה הרי היא מתחילה, ונשמה מלאה את ההקפים כולם.

קנו. אור השכינה הוא כניסה ישראלי הישראלי השורה באומה כולה, העושה אותה לחטיבה אחת בכל דורותיה. כשהאור הגדולה הזאת מתגללה בארץ, מתגלים בחיים המעשיים והשליליים, הכל מתברך. הנשמות הנקודות בחביוון מעלה מוסיפות אורה ותענוג. וכל נפש חייה מתחלה, העולם ומלאו מתרומם, הטללים אוצרים בקרבת שפעת ברכה, רוחות וגשמיים כוללים בתוכם מנויות חיים ועז, כל חי רוחני עליון ותחתון מתעדן, ומהמלא הגיון של שירה וחזות נועמים, הכל עלז שמה ומרנן, מפני שכנסת ישראל נחתת לאשרה בארץ. האידיאל הלאומי הנצחי, מהוד מקורו האלמי, השוכן בישראל, המקשר עם נשמה המצויצה, דופק ופועם, ומה גלים בהם החיים, הכל מתברך, הכל מתנסה, ברוך ד' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. שמחו بد' וגלו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

קנז. כשהאדם מתכבד בעולם, ולבו דואב בקרבו על מה שהעולם מوطעים בו, יגנוו אותו הדאבון ויישמש בו לשמח בעת אשר יזדמן שיקבל איזה עלבון. הנעלבים ואינם עולビין, שומעים הרפתם ואינם משיבין, עושים באהבה ושמחה ביסורים, עליהם הכתוב אומר ואוהבו יצאת המשם בגבורתו.

קנה. עבודה גדולה ומאירה היא להסיר את הטעס מן הלב לגמרי, להבט על הכל בעין יפה, בחמלת של חסד, שאין לה גבול, להדמות לעין העלינה, עינאعلاה, עינא דכלא חיורא, גם על מה שעושים הרשעים, גם על הרעים היוטר מוחלטים ברשות, לחמול על היותם נשקעים בבוז הרשעה, ולמצא את הצד הטוב שבhem, ולמעט את הערך של החובה, ולהרבות את ערך הזכות גם על המסייעים והמדיחים, שעלייהם נאמר לא תחמול ולא תכסה . זהו רק בעת שהמשפט נוגע למעשה, אבל בהצד העיוני יש לדzon הרבה, למצא את הכוונה הטובה,

שהיא יכולה להיות גנזה גם בהסתה והדחה, וכשמדוברים אותה הנקודה מסלקים בזה את כח הארצי שהסתה עצמה, וכח המהרס שבת הולך ומתמעט, שסופן של רשיים כאלה גם הם להיות מתקנים. וכשאנו מתבוננים על האגדה האומרת, מבני בניו של סירא למדו תורה בירושלים, מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק, אנו חודרים לעומק החסד, שאין לנו להסחף בזעם של שנהה גם על האויב יותר נורא. ומהן אנו דנים דין קל וחומר לאותם שהם גורמים לנו צער בעדותיהם וענני הירסה שלהם, בשביל מטרות טובות לפי דעתם, وكل וחומר כשהמטרות הטובות הן יוצאות מן הכלאל הפועל ועשויות דברים טובים ומתקנים. אף על פי שעם הטוב יש בו גם כן רע וקלקל, אין הרע מבטל את הטוב. ועל ישרי לב, גברי כח, העוסקים בעבודת הקודש, באמת ובתמים, לזכך את כל המחשבות, הפעולות בחיים ובמציאות, מהשמורים שלහן, ולהעמידן על התוכן יותר צח וברור. וזה דווקא ממחשבות המעורבות ברשעה וטומאה יוצאת אור גדול, שמחדר כח של חיים, העולה על גבי השמות הרוגלים בעולם, ומתחאים אל התכנים העצמיים, שהם יותר מבורדים וייתר חזקים במציאות, יותר מאמצים את הרוח, יותר משפרים את החיים, ומרעננים אותם.

קנט. הרצון הארץ החזק שאצל בעלי החיים, שאין להם הופעה שכילת גדולה, גם הוא מתחלש קצת מרעננותו ואומץ היה שלו בדיקת פועלו, על ידי אותו הקורטוב האידיאלי הרצוני הנכנס בתוכו, והוא יונק את אומציו הגמור מtower חיבורו עם עולם הצומח, שאין בו אפילו אותה הפרעה המועטה של גילוי החיים. והצומח, עם כל זרמו הבריאה, הבלתי מפוקפקת, מסובל הוא מנדידה וטבול צירוי מוגבל, והוא מתרפא מחולשתו על ידי התבוסות חיבורו עם העולם הדוממי, שבו נפש בעל קביעות ואומץ עמידה תדירה. ופסגת החיים עולה היא באדם, ונחלשת הרבה על ידי החופש אשר לרצון, ומשיגת את אומצת על ידי בסיסה וחברה בעולם החי, המגושם. והסדרות האנושיות לפי התפלגותן הולך משפט זה וחוזן בהן, הצד האידיאלי עומד להתמודט מחולשה שבุดינה, ומשיג את תקומו על ידי הביסוס שמתבסס הוא הצד המשי שבஹיה וככה נעשים כל ברוא עולם חטיבה אחת, ואומות ומלגות, ובעלי דעתות ואופים שונים, בונים יחד עולם מלא, שהוא מלא עז והדר ייחדו.

קס. כשהנטיה הרוחנית מתגברת מtower הדוחק, מפני שהעולם החמרי הרוס הוא ומטושטש, אף על פי שאנו מצויים בה הרבה קדושה ופאר אידיאלי, מכל מקום הרי היא לקויה בחולשה גדולה, ומוכרחת לבא אחרי כן תקופה של נטיה לעולם החמרי, לשכללו ולסדרו בכל מכונותיו. ובעוד שהנשמה הכללית והפרטית עוסקת בתיקון עולם חמרי זה, הרי היא מתקצת על הליקויים שבעולם הרוחני, הנראים מtower הליקויים שבעולם החמרי, שגרמו את התפשטוותו. ומכל מקום הולכת השפעת התיקון ומשכילת את העולם החמרי, ומיד כשהוא משתככל, חוזרת הנטיה הרוחנית לפעם ברב כח, ומתחברים שני העולמים בהרמונייה אחת, והשמות והארץ מתאחדים, במילוי והשלמה.

בעלי הרוחניות הגדולים, ממוגג הוא כי'צדם הרוחני עם צדם הגוף, עד שבהתמונות ההשפעה הרוחנית אצלם משתוממים, וגופם מתחלש. והם חיים מזיו השכינה ומאור העליון של הנשמה, שרק באור ד' יביתו וינהרו. והם הם הצדיקים, שהם קרוביים לתשובה מהאהבה.

קסב. כל מה שהאדם מתעללה יותר בצורתו הרוחנית, מרגיש הוא יותר את הערך הגדל של הרבים, החיבור מתחילה להיות חי בתוכיו, בלבבו ועומק רצונו הוא מרגיש את הצרכים הרבים של הציבור, את גודל הערך של החיים, המפעמים בכללות הציבור, והוא עומד כולם לעיני רוחו כדמות חטיבה אחת, הוא מרגיש את המזיאות המשית של הציבור, ומתרמל אליו אהבה וכבוד אין קץ. ואז הרי הוא מתעללה להיות מנהיג ציבורי אידיאלי, מחשבתו מתקדשות בקדושת הרבים, ומוסרו מתעללה להיות צדיק לרבים, ואור נשמו מתחילה להאריך בקדושת אורו של משיח. וכפי מה שהחשך להיטיב מתגבר בו על ענייני החיים המוגבלים ותוכניהם, כן יותר וייתר הולך ורוחו ומתעללה, ואופקים וחבים עליונים רוחניים, שאין להם קץ ותכלית להשלמתם, בעולמים עליונים, בגני מרים, באוצרות של מעלה, מתרחבים לפניו ומתרגלים לרוחו, ובhem הוא רודה, להשכיל ולהיטיב, להרכות אור אושר וקודש. והרי הוא עומד בקשר תדירי עם ההמון הגדל של צבא מרום, קדושים עליון, מעריצי קדוש יעקב, מן העולם עד העולם.

קסג. הczמאנן האلهי והתענווג הממזוג בו. ביחיד עם הצעיר של חולת האהבה האלהית, בשעה שהוא מתפרק בשטפו בנשימותיהם של צדיקים, הרי הוא מלאם גודל אין חקר. והם מתנסאים בהרחבת דעתו ואור חסד גדול להשפיע מאורחותיהם המצחיחים על כל עדת ישראל, להביע נפשות שוקקות, ולסלוח לכל חטא עון ופשע ברחמים גדולים ובאהבה רבה. וכעת רצון כזאת אשר מי שפוגש אז את קדושי עליון הללו, בהיותם עוסקים במרום קדושת אור חסד אליהם, וכל המקבל פניהם כמקבל פנוי שכינה ממש. אשר העם יודעי תרואה, ד' באור פניך יהלכו, בשמק יגילון כל היום ובצדקהך ירומו.

קסד. באוצר הדמיון מונח כל האמת וכל הגודל, שמתברר קמעא על ידי כמה צנורות, מקטינים ומצחכים, של השכל. הנקו קרואים להופיע באור הדמיון שלנו, בכל הוד חיו, בכל יקר תפארת גודלות קדשו, על הכל כהו העולמי, אשר כל בא עולם אליו יביתו וינהרו. השכל הרצינוני שלנו אינו כי אם תלמיד קטן, המסביר קצת את כל אור החיים שיש באוצר דמיונו, העשיר והקדוש, החיה בחיי מציאות עליונה, המכרעת את המזיאות הריאלית, באיתניות עצמאות הייתה. הבו גודל לעוז החיים של דמיונו העליון, המתנסה מעל כל המקרים והגבבות היבשות אשר לתחני המזיאות. העניה והיבשה. בגבורת הדמיון, הרטוב ומלא לשדי חיים, הנקו מתנסאים גבוה גבוה, והוא מתאחד בשכל העליון, אשר שם שכל לא יאות לו מפני גדו וחוון הארץ. שמרו את הסגוללה הנעלמת. את התושיה האלמנית, את הברק האلهי, המזהיר ומתחוץ מסוף העולם ועד סוף, האוצר בדרכי חיים, שפי ד' דבר להורותם לנו, בארכות אמונה וחינוך גבויים מעלה שמים, שהם מתנסאים בשיאם גבוה מעלה גבוה, ויורדים בעז ענותם לרשת ארץ, להדריך רבבות עם, להחיות מתים, לעודד ענוים. לפאר ולהדר כל הולכי קדוניות. שובו אתיו, שובו וחיו. היו לעם. היו גוי קדוש ועם עליון, כאשר נוסדתם מראש מקדם, ברורו לעצמכם את עומק גודל הויתכם. התנסאו לטעומות עצם. אל תפחדו מגערת אדם, אל תבהלו מחלומות של פתחים, דגלו בדגל עליון על כל, אשר בו ידgel עם בחירות אל אלהי עולם.

קסה. לפעמים עולים ע"י מחשבות גבוהות למקום עליון כ"כ - עד שאין בו שום תפיסה של חיים רוחניים, מפני שאינו כולל אל הדוגמא של האדם, ושל כל נברא בכלל - ו Mastenim מצד דקota האיר מהניקה רוחנית. עד שבבים ויורדים אל המקום שאוריא דא"י המחייבים שרווי שם, ואז שב רוח האדם אליו, והולך וכי בתורת ד' תמיימה מшибת נפש.

קסו. המוסר של חול איננו עמוק, ואני נכנס בפנימיות הנשמה, ורק על פי שהאדם נמשך אחריו לטובה, על ידי שמכיר את היושר שיש בדברי הגיון, אין להדרכה זו תפיסה עומדת בפני ההסתערות של התאות שוננות, כשהן מתעוררות בחזקה. וכל וחומר שאין ביד מוסר רפואי כזה להדריך את הכללות, את הצבור האנושי בעמקו והיקף גודלו, לחדרו אל עומק הנשמה, ולהפוך אל האדם הכללי והפרטיב לב בשר תחת לב אבן. לא יש עצה אחרת כי אם שייה מודרך על פי המוסר האלهي. וכדי הדבר, שיטה adam בכמה טיעות בדרך מהלו, ובלב שיבס את חזון עולמו ומוסר חייו על פי אותו העומק של המוסר האלهي, משימעת בכשלונות ויהיה חיים רוחניים רפואיים, על ידי השפעה שתחית של המוסר החלוני.

קסז. על ידי הרגל בקדושת המעשה, קדושת הדבקות האלהית בהרגשה וחשך פנימי, בשקיידת התורה והחכמה האלהית המקובלת, מתחדש, באדם חוש מיוחד שבו הוא מבחין בין הטעם של הגיון שנובע מקדושה, ובין הגיון של חול. ויבין אז הטעם המיוחד של שמחה של מצוה, שהוא מעודן בכך ערוך מכל מין שמחה שבulous, והטעם המיוחד של نوعם ההשכלה שיזוא מכל עניין של תורה וקדושה בהרגשתה, לעומת הנوعם של חול, הרוחני, היוצא מכל הרגשת עידון רוחני שבחיי החול המדעים. וכל אשר יתריח האדם יותר בטהרתו לבבו, בגבורה קודש, וישים לבו לאהבת ד' העליונה, לזיקוק המדות, במקור הטוהר האלهي, כה תתגבר בו הבחנה הברורה, המאזרת את כח הקודש שלו, עד שימצא עז באלהים סלה.

קסח. האדם צריך להרגיל את עצמו, להabit על כל ידיעה רוחנית מעולם הרוחני שמופיעה לפניו, בתאבדות, אותה התאבדות של ידיעות מרץ מרוחקים נפלאה. ואז יוכל להרגיש את נועם התורה, ואת הרעננות שהיא מכניסה אל הנשמה בכל הופעתה, ויחוש את הود הספרות והשירה הפרוש על כל דבר גדול ודבר קטן מהגיוניות של תורה במידה גדולה כזו, שיוכל לחברם על כל העולם, על הקרובים ועל הרחוקים. ולעולם יציר בעצמו, שזה הרעיון המבווטא או המוצג ברוח לפניו, הוא תוכןqui מלא כח יצירה, שבו ספונים כחות רבים לחול גם הם חדשות ונוצרות.

קסט. חידוש הנשמה והתעלותה, בא ע"י הלימוד העליון, והגיון האלهي בעומק הרזים העליונים. אבל הקביעות של טוהר המדות, בא ע"י המצות המעשיות ולימודי ההלכה השיכים להם, ובמדת החול - מידיעה העולם החמרי ופרטיו, הליכות דרך ארץ וישבו של עולם.

קסע. לפעמים, מتوزח החשך הגדול שיש לצדיק לשלים העליינה, ולאשתבא בגופה דמלכתה בשלימות אמיתית, כשמבלבלים אותו, נכנס הוא בכעס גדול על העולם, ויצאו דברים מפיו כרוגזה וקפדנות על יחידים

או על רבים. אבל אין הדברים יוצאים כלל מן הלב, והם בכלל פצעי אהוב, כי לב הצדיק מלא אהבה רבה לכל הברואים, בין לצדיקים בין לרשעים, בין לישראל בין לאוּהָעַז, ואפלו בכל בעה"ח בכלל ובפרט, ואת הכל הוא מכירע לכף זכות.ומי שיוודע עצמוו, שעיקר תוכנותו היא חכמת ההטהה והאהבה, אע"פ שלפעמים, מתוך איזה צער ומרירות, יbeta בשפטיו איזה דברי כעס וקפדות - אע"פ שצורך הוא לישב את דעתו, ולשוב בתשובה על כל דברו ורעיון שהוא שלא כשרה, ושאינו ע"פ השלימות האמיתית של המרות הטובות - מ"מ לא יכול לבו ע"ז כלל, וע"ז נאמר אשרי אדם לא יחשוב ד' לו עון ואין ברוחו רミה, וע"פ רוב, הפסוקות כאלה מוסיפות אחרי עברן אוריה יותר בהירה בנשמה, והופעת אהבה יותר אדריה וחודרת, ותביעה פנימית להתפלל על הדור, על כל צרכיו, וביחוד על הרשעים שייזרו בתשובה, כדי שהיהה העולם מתוקן ע"פ האידיאל האללי, שזהו עטרת החפצים כולם, שלב מלא דעה ויושר אנושי בהיר באמת משtopic לזה תמיד, ותאות צדיקים אך טוב.

קעא. כשהאהבה הלאומית מתגברת, מתלהבת היא על תורת ישראל, לאהבה אותה בין בلمוד בין במעשה. והחשק המתפתח מביא לידי אהבה מפעלת את הבליטה של הפרטם ופרטיו הפרטים, בין בתלמוד בין בקיום המעשי. וצריך כל צדיק להגביר בעצמו ובעולם את אש אהבה הלאומית בישראל, ולהגבירה בכל מיני השפעות שבעולם, ובתוך יהיה שסוף כל סוף תבא אהבה כללית זו לבשול פריה הגמור עד כדי הולדת תולדותיה, שהם המעשים, המדות והדעות של כל התורה כולה בכל מלואה וטובה ; וכל מה שאנו רואים שישנם אנשים מתאימים באהבת ישראל, ולבם רחך מהתורה, מלמודה וקייםה, הוא מפני שעדיין אהבתם בוסריה היא, וכרמינו סמדר.

קעב. ההשתקעות החומרנית מביאה לבסוף לידי שפיכת דמים. אע"פ שבתחילתה אינה אלא מבצתה את החיים, ומקנהה נגד הרשלנות, ומסדרת ישבו של עולם, אבל בסוף יordanות הן המדות ומתחשכות, עד שהחיה שבאדם חזורת וניעורה, וזוהמת הנחש שנתגלה בקין הורג אחיו, מתחילה לקשה, וטומאת הרצח מתגללה. וכך ראוי לכל טהור ללב לעמוד על המשמר, ובעת תגבורתה של הנטיה החומרנית, לעשות לד' בהתעלות האצילות של השאייפות הקדושות, שהחסד והאהבה, נועם ד' ויקראת האדם, מבוססים בהן.

קעג. יש בדמיון מעילות כאלה, שאין בשלל. הדמיון מהיה בנו את העולם בצורתו הרוחנית, וממילא עושה הוא את מהותנו הרוחנית יותר שלמה, אלא שבהתגברותו מטשטש הוא את התואר של העולם המעשי. הניסיונות של התרבות העשירו הרבה את המדע המעשי, ואת הרוחני הבניי על בסיסו, אבל את העולם של הדמיון. וכל גודל החיים שבו, הורידו הרבה. על כן קטנה היא ממד האישיות העכשוית לגבי האישיות הקדומה, במיוחד אצל הגודלים, שנתבגר הדמיון שלהם, ורכש לו את המניות הדורשות מהשכל המעשי. ובצדק הננו מכריזים גם כת, אחורי ההשתקעות הגדולה של ההשכלות המודרניות, אם הראשונים כמלאכיהם אנו בני אדם, ואם הראשונים בני אדם, אנו כחמורים.

קען. החזון בא מרוב עניין. האותיות המחשביות הולכות וمتגלמות, באות הן מעולם רחוק, מעולם מלא מחשבה, הכרה, אורה ובירור, מעולם שמרוב ידיעה הוא לנו מלא تعالמה. באות האותיות ומתקרבות לנו, משתפלות אלינו דרגה אחר דרגה, עד אשר נקшиб בקהל המחשבה, והנה תבות נוצרות, משפטים נולדים, עולם מלא דברים מצטיר במחשבתנו. והעולם הוא שירד מאצילותו לבריאתו, חודר הוא אל יצירתו, דוחף הוא על כל היבטא, והם עושים פקדתם, דובבות השפטים, והנה קול מדבר, פלא הוא וייה לפלא.

קעה. בהתגלותן של האותיות, הרי הן מרכזות במרכזי המחשבה, לוקחות אתן את כל אוצר החיים שבמחשבה הרחבה, המתפשטת ברוב אורה, בזוהר עליוון, שאין בו הגיון מבורר ואות חטוב. על כן מלא כה הוא האות, פועל נוראות הוא, כשהוא הולך בשביילו, כשהוא מתחבר במקומו, כשמשתפים בו כל שפעות החיים שבאוצר המחשבה, אשר לעולמי עד. אלה הם פלאי השמות, אדריכי הרים, מכורי הרים, זיקי הים, שהאין העליון מבוקם ברוב חילו. ואין לפреш עולם שמן.

קעו. כשרוח החופש מתאזור בעולם, החיים מתעדנים, והכל מלא רצון. אז מתעורר בחזקה הרגש הטהור של הכרת טובה, ומביא להופעה אליה אצילת, כשרה בשמחת החיים ומילואם. כל הקרבנות בטלים וקורבן תודה אינו בטל לעולם, אלא מתוך התמצית של כל הקרבנות הבטלים, הרי הוא מתהמר ועליה ברוב כה.

קען. על הגוף, בתוכו מרכז חיים מצומצם ומוגבל, פועלת היא נשמה החיים הרחבה והמתפשט במעופה למרחוקים עולמיים. אידיאלים הם מאד טורת הגוף, חסנו, בריאותו, חילוץ עצמותיו, ערות חייו, אור וחום רגשותיו. העולמיים כולם הנם הגוף של הנשמה האלהית, אצילות השכינה מלכות שמים, העשירה המתפשטת. בעולמינו מרגישים את רכוזה על פי מדותינו. על כל יציר נברא היא מתפשטת, על כללות היצרה היא מתרצת, מאירה היא באור חייה, מגלה היא את עשרה וכבודה, בעולם החיה היא מתגלת בכנסה-ישראל זאת היא מנוחתה, טרקלינה הכלול כולה ברב חוסן ובplitה הדורה, בעוזו קודש הרוי היא מתגלת בכנסה-ישראל זאת היא מנוחתה, טרקלינה הכלול בהדר תפארתו. מי שהודר בנשמה הישראלית, מסתכל באופיה המצוין והמיוחד, בהודה ההיסטוריה, בגורלה, בנצח קיומה, והופעת חייה, במחשבת הגיונותיה, בשאייפותיה, תקוטיה, חלומותיה ויעודיה, בטהונה ואמתה, הרוי הוא מוצא כמה נאה הוא המרכז אשר לבחירה האלהית, אשר לאצילות השכינה. מתוך דיוקן של מטה עולה הוא ומסתכל בדיוקן של מטה, ונוטן כבוד ופאר למלכות, מלכות כל עולמיים, אשר על ישראל הדרתו, והגואה הלאומית וכל מכשירה, ארצת שפתה, רוחה, מוסרה, מנהגיה, נטיותיה ונשמה שלה, תורה, נבואה, אמונהה וכל הפלגים הרבים, יבלי מים נאמנים, מים עליונים ומים תחתונים, יחד מתרוגמים גלי גלים, מתחנאים בהוד עדים, מתחבבים ומתחברים חבת ידידות שאין על עפר משלה, והאהבה הלווה מתחווה לקנה עם מחוללה גבורים אזרוי עז, רוח מלא אש לוהט, ומתחזגת הגבורה הלווה עם השכל והיושר, וספרות גדולה מלאה עצה שירה ויושר מתיצרת, תית גוי על ארץ ירושתו לעולמיים, וسوفרו של מישח מתחילה לתקע.

קעה. בתוכן החכמה, ההכרה העליונה והבהירה, ההרגשה היפה והעדינה, התורה והמוסר נטווע הוא עשה פריו למכביר ולהחדשיו יבכר.

קעט. השירה היפה אינה מבקשת לה מגמות, אלא יוצאת היא מרווח אלהים שבൺמת המשורר. וכן הוא בכל יצירה, שהתעלותה מגמותיה היא עילויה. וכן הוא בתלמוד תורה, בידיעתה ובחידושה, ובחידוש המעשית של כל מצוה ועובדיה, שכל מה שהעשה מתפרק מגמותיה, הרי הוא מתקרב לאצלות עליונה, לצורך החיים העצמיים. עשה דברים לשם פועלן ודבר בשם לשם. אז באה נשמה עליונה מעולם דחירו ושורה על האדם, וממלאתו בינה פנימית. ונשפת שדי תבינים. הדוחק שרוח הזמן דוחק את החיים הרוחניים המוסכמים, הוא בא משאייה פנימית של רוח ד', המתנסה ממצל לכל שעבוד מגמתי, וושאף לחיות, ולשחרור מכל מגמות בצורתו הקטנה. הרי הוא נראה במעטפת הקליפה של כפירה, חוזפא, רשות ופריזות, ובפנימיותו גנוו בו היסוד העליון של החכמה המוחלטת, של שירות העולם האלהית, המתעלת מכל תכליתיות, הששה בגוונים שלה.

קפ. נכנס באוזן צדיקים לפעים קול קורא: קומו צדיקים, עסקו בתורה לחזק את כחה של הכנסת ישראל, להוסיף אור בנשפתה הכללית כדי שתתחבר עם דודה - מלך עולמים, מלך הכבוד, מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא - בנוועם עליון וחבת ידידות, בגדולה וגבורה, בתפארת, קדושה ומלכות. והצדיקים מוצאים לבכם אומץ עליון, מרגישים בקרובם רוח גבורה, נازרים בימין ד' רוממה, מקימים הם את סוכת דוד הנופלת, מרימים אותה להיות עטרה תפארת בראש המלך הקדוש. ד' צבאות שמנו.

קפא. כשהבעל ההסתכלות הרוחנית מרגיש בעצמו, שאין לבו הולך ללימודיה הלכה בדיקוק הפרטים שלהם, צריך הוא להתעלות עוד בהסתכלותו הרוחנית במידה יותר בהירה ועליונה, עד שימוש מושג מוממאות האצלות של החכמה העליונה את הכח המחדש את כל הפרטים, שהם מסתעפים מתוך הכללים היוטר מופשטים ועליונים. ואז ברוב חشك, ישוב לאהבת הפרטים בנוועם גדול ואהבה רבה, והאותיות של גופי תורה יתנוצטו לו בכל מילוי נשמהם, וירגיש את מתקם ואת הכלליות הגדולה המתפשט בהם בשפעת חיים, נשמה המתפשט באור חייה על כל הגוף כולם.

קפב. לפעמים הצדיקים משבורים במעמד הגוף אפילו בمزגים המוסריים, כדי שיזריחו את אור הנשמה הרבה.

קפג. כל חטא מדאייב הוא את הלב, מפני שהוא סותר את האחדות שבין האישיות הפרטית עם כל ההוויה כולה, ומתרפא הוא רק עיי תשובה, שזורה עליו בה או ר השפע העליון של האידיאליות אשר להיות הממציאות, ובזה חזרות ההשויה הכללית וההתאמה להוויה להופיע בתוכו, ושב ורפא לו. אמן יסוד הצער איננו מעצם החטא בלבדו כי"א מיסודו של החטא ומתוכנן מהלך הנפש, שנעשה הפוך מסדר היישות, הזורחת באור הישר האלהי בכל המצוי המאורגן באחדות וכוכן מעוללה. ומפני זה אותם אשר נפשם רעה מיסודה, ושורש החטאים قولם מונח בדעתיהם, בשאייפתם ותוכנות לבכם, הנם רעי-העין אשר העולם כולם נראה להם בצבע כי"ב שחור עד אין

תכלית. הם הם המתראים על העולם ועל החיים, בעלי עציבו דעתן, אשר לעם מכל החיים הוא שחוק הכספי, אשר לא ידע להבין כי טוב ד' לכל.

קפק. בתחילת הופעתו יראת אללים על האדם הכללי והפרטני, מביאה היא אותו לידי שעמום ובטלנות, הוא אובד את רצונו ואת עוצמות המהותיות שלו, מפני שנגעה בו היראה רק בצדדיה החיצוניים, לא הפכה את הפראות והרשעה, הספוגה במוחו החמורני, ובטענו הנפש הטמאה הגנוזה בעומק שMRI החיים האנושיים, והרי ההופעה האלהית, שהיא לגמרי היפוך מכל הרשעה והנבלת, היא מבטלת אותה, וממילא נעשה האדם חלוש החיים, והציבוריות נعشית לכויה, אין אומץ ואין חפץ קבוע לשכלול, להכשרתם של החיים החברתיים. אבל רוח האדם האמיץ, המכיר על פי נקודתו הפנימית, כי הרגשה זאת של יראת אללים היא הכל, כל החיים וכל הטוב, לא יעב את אוצרו, ובכל אשר יתענה, עינויים גשמיים ועינויים רוחניים, מכל אשר לא יוכל לכואריה להחזיק מעמד נגד החופש המודרני, נגד שאיפת הגדולה התרבותית של חייו הזמן, נגד היופי המקסים, ונגד תסיסת החיים המרעשת, וגם לפעמים נגד המוסר והיושור הטבעיים, שלא יוכל בכל פעם להלום אותם אל הצורה של יראת אללים ותוצאותיה בחים כפי קליטתו ההסברית, כל אלה לא יכולו כח להפסיק את חוט החיים ואת אומץ ההסכם, שrok ביראת אללים מחסה עז לאדם, ויזכך אותה ויתחרונה, יעלנה על פסגת המדע המבוור, ויעטרנה בזיו המוסר הבריא, ישכינה בהדר חי העולם ותרבותו, וימלאנה במתוך האהבה, רוחב הדעת, והנוועם אשר לעין העליון, ויחדש בה ובגללה את העולם ואת החיים בצורה חדשה, מלאה הود ותפארת גדולה וגבורה, ובן מסנו הבונים היה תהיה לראש פנה.

קפה. אדם אובד הוא הkopfer. היו אינם חיים, כיוון שאין אידיאל במציאות הכללית לפי מעמדו הנפשי, שוב אין אפשרות לזרק של אידיאליות פנימית אמיתית שתהייה מושרשת בקרבו. וחים ללא אידיאל מושרש בעומקם הרויהם גרוועים מהחיי בהמה. ועל-כן מי שמטהר נפשו, ומעמיד את סכום חייו על התוכן באידיאלי הרואוי באמצעות ישר לחשוב רק בו, ימצא מיד את נתיתו החזקה אל האמונה, והשעשוע העליון של או ראללים יחייו, ומילא ירצה להציב את הצבע של חייו, שהם המעשים וההנחות החיצונית, על-פי אותו העיון המתאים אל החשך האידיאלי הפנימי, ובעצמו ידור נדרים, ויסכימים הסכומות לסמן בהן היו בסימנים של זיקוק אללה. וקל-וחומר שישמש מאד בכל הנדרים הכלליים, שהם כל מסורת האבות, בזיקוקם העמוני הכללי לצור משגבים ואלהי חקם ותשוקתם. ובירור דעה עליונה וטהורה זו תנצח את העולם כולו ביפעתה, וכל היצורים יתנו כבוד לשם ד', ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונו לבבם שלם. כי המלכות שלך היא ולעולם עד תמלוך בכבוד, כתוב בתורתך ד' ימלוך לעולם ועד.

קפו. מי שמכשור לרומיות עליונה בהשגתו, ומדתו ומעשיו לא נזדכו כפי ערכו, הרי הוא שרוי לפעים בבהלה ובעצבות גדולה מאד, ואם גופו חזק צרייך הוא להשתמש בתענויות וסיגופים, בתור הדרכה של מעבר. אבל אם גופו הוא חלש, צרייך הוא להרחיב את דעתו ברומיות הקדושה, ולהשליך על ד' את יהבו, ואת כל טיפולו המוסרי המעשוי, אחרי שבשמחה וטوب לבב ירצה לכלת גם במעשה ובמדות בדרך ישירה, ויכול להניח את רוחו הגדול לשוטט למרחבים עליוניים, לשיר שירי נועם, מלאים גבורה נפלאה, גם במקום שלכואריה אין

ידו מגעת שם. כי אין קץ ותכלית לאור החסד האלهي, הפרוש על מישגי האמת, שהם הם מבקשו ודורשו. כי ביחסו ואפלתו אשגבהו כי ידעשמי, יקראני ואענחו עמו אנסי בצורה אחלהו וacerbתו, ארוך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי.

קפז. מי שחוש בענייני האלוהות בטהרתם איינו יכול לשנווא ולבדות שום יצירה ושם כשרון שבعلوم, כאשר בכל מתגלה הפעול האלهي ברומו ובעצומותו, אלא שלפעמים הוא מרגיש את הזירות הנמצאת באיזה סעיף, שנתגלו בו ביותר הצד העדרי, דהיינו מה שמנתק אותו מהאור והחימם הכללים של מקור הכל. ונמצא שהשנה והבוז היא לא באה על מה שיש באמת בתנועה ובתרבות איזה שתהיה, אלא על מה שלא יש בה, דהיינו על מה שלא השלימה את חוק הבנתה והשלמת חייה עד כדי התקשרותה ברגש ובמדוע עם המהלך העליון והחוור של התוכן הייסודי של המחשבה הרוממה, של האלוהות המוחלטה, בגאון עמדתה.

קפח. יש שהאדם מרגיש את הצער הגדול על מיעוט התורה שלו, שבא מצד ביטול תורה וצמצום הדעת המאפייל על אורה הרוחני של תורה, עד שיוכל לצייר את מצרי גיהנם שאוחזים את כל מי שריפה ידיו מן התורה. ומtower החוללה הגדולה שבציוור זה תתרחק נפשו מסיגיה, ובהחילו להתאמץ בשקייתה של תורה, המעשית והרוחנית, ירגיש את כל הטוהר הרاءו לו לקבל מנועמה של תורה, ויישוב אליו אור שכלו ועומק הרגשותו, שלות נפשו וברך דמיונו, מצורפים עם כל המdot החמודות. שהם מכל ברכת ד' אשר עם אורה של תורה.

קפט. המסתכלים العليונים, אזרוי חסד אל תמייד, מכירים את הכיעור שברע בעומק יותר גדול מאותם שהרוגז והכענסות הוא שלטון רוחם. ומtower שהם יודעים, שהרע מצד עצמו הוא דבר שאי אפשר כלל שיתקיים בעולם, אינם מתיראים לעמוד נגדו בגROLה נפשית פנימית, ודולמים הם עמוק תוכיוו את כל הנקודות הטובות שנמצאות בקרבו. ומtower שעינם תמיד פקואה לחפש את נקודת הטוב, לא תוכל שום שנאה הבריות לשנותם בהם. כי בכל מקום מוצאים הם נקודת הטוב, שמעריכים את ערכיה יותר מכל חפציהם, והוא בזוהר גדולה ממחפה היא על כל הכיעור שברע, עד שאינו נראה כלל לעיניהם, להרשים איזה רושם של קווצר רוח ומיעוט אהבה. על כן גודלי נפש הם הצדיקים, אבות החסד שבעולם, ואין קץ לאהבתם אל כל הייצור. ודוקא מtower האהבה האלוהית הגדולה שבלבכם הם דורכים את כל מהלכי המשפט ויודעים הם לבצר את מעמד העולם, להביא לידי גילוי את נקודות הטוב שלו על ידי عمل גופם ורוחם, והם הם הנם עבדי ד', הדומים למלacci מרים, רודפי חסד וצדקה, שלום ומשפט בכל לבכם ובכל נפשם. והם הם מעמידי העולם על בסיס הצדק והמוסר, להפנות אליו את הפנים המAIRים של מעלה בכל עצמת עידוניהם.

קצ. כמה קשה המצב, להכירע את כחות הנפש בין הרצונות השוניים, ביחוד בין הרוחני הפונה אל הציורים العليונים המתנסחים מעל כל רעיון, מכל חוץ מוגבל, ובין הרצון הרוחני העוסק במוסר, בתורה, במדות, בהלכה והגדה, ובכל דבר קצוב ומדוד.

קצא. כשהאדם רוצה להיות דוקא צדיק גמור, קשה לו להיות בעל תשובה. על כן ראוי לו לאדם שתמיד ישים אל לבו את השאיפה להיות בעל תשובה שקווע בראיון התשובה וושאוף להתגשותה המעשית, וזה יוכל תשובתו להרים אותו למעלה, עד מدت צדיקים גמורים, ולמעלה מזה.

קצב. המסתכל האמתי, מוכחה הוא שההסתכלות המלמדת מוסר, יראת שמיים ומדות טובות, היא מוכרכה להיות קודמת לכל שאיפה רוחנית.

קצג. חטא עצום הוא, למי שהוא בר דעת, יוכל לברור את יהוסו לכל ענייני הרוח היסודיים לאור נשמו, לדעתך ד', ליסוד האמונה ולכל ענפיה ופרטיה, בשכל צלול וברור - שייהיה עוזב את מתת אלhim זאת, ויהיה מניח את עצמו לצלול ביום עכוור של דמיונות, שהמציאות תמיד מטפה על פניהם. לזאת, חובה גמורה היא לכל ת"ח לברור את דיעותיו האמונהיות בשכל בהיר, שלזה דרישה ידיעה מתרחבת בתורה לכל ענפיה, ולדעת רחבה בעולם ובחיים.

קצד. על פי הדמיון החצוני, הכווץ, ידמה לאדם, שהופש הדעות והדבקות האלהית הם דברים סותרים זה את זה, אבל בהיות האדם מתעלם למרומי הזיכוך של הדעות הטהורות, יבא לידי ברור, שרק בחופש דעת גמור יבא לידי הדבקות האלהית השכלית המזוקקה. ומתחוך הדבקות החפשית הזאת תתרומם הכרתו עד שתעללה עמה את כל רצונו. ועצמיות הוינו, מדותיו ושאיפתו. והחשק והתענג האلهי יגלה עליו בעוזו, וברכתו תהיה ברכה, וקללתו קללה, ותפלתו העשה פירות, ותגזר אמר ויקם לך, ועל דרכיך נגה אור.

קצתה. בתחילת מוצאים את התוכן של התורה כולה, בכל הרוחבה, בהנפש הפרטית, בתיקוניה ובקלקוליה, בעליותה וירידותיה, ואח"כ מוצאים את הנפש הפרטית שהיא משורגת עם הכלל כולם, ואח"כ מוצאים את התוכן של הכלל בעולם כולם, וההוא נמצאת תלואה בהשלמת המוסר והتورה של כל יחיד. חייב אדם לומר בשביili נברא העולם, ומתי הגיעו מעשי אברם יצחק ויעקב אבותינו.

קצז. לגעור צרייכים גם בקטנות האמונה של עצמו, במעט הכרת הסגולה הנשנתית שלו, כדי לשוב אל הגודל הרואוי.

קצז. אצל גדולי העולם המדות גדולות הן, חזקות הן מאד, וכשהן מתפרצות נראות הן כפריאות. אבל עיקר מהותן הוא רוב האתניות, וכפי הגודל שלן כך עולה הזיקוק שלן. ואוthon המדות, שהן אופי הרצון, מוארות הן באור החיים, והשכל העליון מאיר בהן, ואין טענות לחיצה והתקוצאות, כי אם הרחבה והעלאה.

קצתה. כשנפגשים עם מצבים של קטנות, מוצאים הגדולים את המדות שלן חריפות יותר מדי, יכוליםים הם להביט אל רוחם פנימה ולמצא את כל הליקויים שבו, אבל לא יכולו להונאות את נפשם גם אונאה של ענווה, שהם

באמת הנם הגרועים שבבני אדם, שהרי בני אדם רבים ששים תמיד בಗוניהם, ואינם מכירים אי רצון במדותיהם. רק אלה צלולי הדעה, נפשם ירעה להם על מדותיהם ועל מעשיהם שאינם רצויים, רק יבואו לידי מסקנא, שאמנים גדולים הם לקויהם, אבל ההרגשה בהליקויים בעצמה גדולות היא, והגדלות זאת, כבר נתנת היא ערובה שלא ישפלו אלה אשר הכרת צדם השפל היא צורת הקבוצה, והם יתעלסו עד לידי הכרה עמוקה שעוצמתם של הליקויים יתרונם גדולים הם, ומתווך גדלות נשמה הם באים, ולשימוש של גדולה הם נועדים.

קצת. שבילים אחרים, שבילים מיוחדים, יש לו לעולם המעשִׁי, לגמרי מושנים מלאה שם להעולם הרוחני. ומתווך בכך, האדם שנשנתו בעקריה רוחנית היא בשאיופתיה, קשה לו למצא את הנטיבות שבעולם המעשִׁי, והוא צריך להתאמץ למצא את מעמדו העצמי בעולמו הרוחני. ואל يكنא לבו בעשרים המעשיים, אפילו בחכמים וצדיקים שביהם, גם עליהם נאמר ואל תתואה לשולחןם של מלכים, ששולחן גדול משולחנם וכתרך גדול מכתרם. ואע"פ שריחוק גדול מפסיק בין האדם הנאצל ובין הפעולות המשניות, אל יחת, ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכיר פועלתיך. מרום האידיאלים, כשהם זורחים בבהירותם בעולם, הרי הם מבסמים את העולם כולו. אולי כשהם זורחים בנשמה אחת, הרי הם ממלאים את העולם כולו אורה.

ר. התשובה מהאהבה, שצדיקים גדולים מתלהבים לה בכל עת, היא גדולה מן הכל, מתعلاה היא מכל תפקיד של עבודה, ושל קדושה מעשית. בנשנות רבות מבוע של חיים גדולים קדושים ואציליים, מתגבר על ידי השעשהו הגדול האلهי, שמשחק בנפשם הגדולה, שכל העולם כולו הוא הדום לרגליהם. וחיה הקודש הללו פועלים גם על גוים רבים, לרוםם ערכם.

רא. כשאדם, בין יחיד בין צבור, חושב בדבר האמונה, מציר לו את הדריכים שעל ידו תודע האמונה ע"פ כשרונו וציווילו. כשהוא עומד במצב נמוך, שדרינונו מלא חזונות בדים, מצטיר לו אופן הבירור ג"כ ע"פ מדה זו. ויכול להיות שהייה עצם התוכן של האמונה זך ועדין, והדריכים, שהמאמין מציר שעל ידו יודעו, החובכים ומלאים סיגים של דמיון נתעה, ואין הציוויל של הדריכים פוגם כלל את גוף האמונה.

רב. קטנות האמונה, וריהוקו של אדם מן הקדושה העליונה, בא מתווך שאין בידו לדומם את ערך עצמו עד שיקבע בלבו הרעיון הגדל, אין שגדולה אליה ראהיה לו. הגדולה العليונה, המסייעת את כל רעיון מגובל, אשר להמחשה האלהית, היא באומה הנוראה מגרשת את רוח האדם מגבולה, כל זמן שלא ירומם וינשא במחשבות של קודש, ובארחות חיים של טוהר, לחוש בעצמו את התאמתו אל גדולה זו. וביחוד הדבר נוגע לישראל. קרובת האלים הלאומית צריכה אמונה גדולה של גאות לאומית. והענוה האלהית, הבאה מתווך הגדולה ומתחרבת עמה, היא מופיעה על האופי הנשמתי של הכנסת ישראל, ואמונהה בקרבתה אל כל עולם קונה שמיים וארץ, אשר אין חקר לגדולתו, משתרשת בתוך עמוקי נשמה, והיא מתקדשת ומתعلاה, משתחררת, ומתחינה עצמה לגאולה שלמה.

רג. כל המצוות כולן הן ציורי האמונה, באות הן מתוך עומק האמונה, ומתוך מה שהאמונה האלוהית בעליונותה המופלגת מחייבת במלחבי החיים. כל מצוה וסעיפה בהעשות מציריים הם בחיים הנפשיים והעולםיים את הרואוי להצטייר מצד עמוק האמת של אמונה אליהם. וכל העברה, כשלון ורפין, אשר למצוה, הרי היא מצירית בחיים ובעולם את ההיפוך הגמור ממה שהאמונה האלוהית ברום אמתה מחייבת. בין שהיא כה אורה השלשת ידוע, או בלתי ידוע לעושה, הפעולה היא נפعلת, והעווז האלמי מתגדר בעבודה התורית שבאה מהסתעפות האמונה, ונופל ונימק בביטול העבודה ועיזבנה.

רד. גודלי העולם, יכול שכם המעשי להיות מרומם וمفוח מדד, עם זה יהיו שגיבי אמונה וגודלי דעה רוחנית, בעלי דמיון כבירים וሞאים, ומרגישי אצלות עליונה בשכל מבורר וצלול. אבל הבינונים אי אפשר שיחול עליהם זוהר אור האמונה בעליונות טהרתנו, כ"א כשהיפלו מромמות המעליה המביאה אל הפיתוח של השכל המעשי, ומקוצר רוח ועובדת קשה לא ניתן בהם כשרון בהיר לשכליות מעשית, וזה יוכל רוחם להיות משוטט במרומים של האצלות וזוהר השכל הרוחני, הדורש את אליהם בczפנות קודש.

רת. אין להגדיר את מהותה של הכנסת-ישראל בגבולים מיוחדים, ובתוירים מוגבלים. כוללת היא את הכל, והכל מיוסד על כלות נפשה לאלים, על הרגשותה את המתוק ואת הנעים העליון בכל עומק נשמה, ביפעת העונגיו והתשוכה להאלות בתלהבות נפש אמיתית, מתגללה היא בכל פינותיה, מתגללה, בתורה ומצוות, מתגללה במסור ומדות, מתגללה בתעלות נפשית, בשירה פנימית, בקדושת החיים, בזמן אין חקר, כלתה נפשי לאל חי, מתגללה במסירות נפש תדרית, בנשיות עול גלות מאהבה, רק שלא לונח את סדר החיים, המעשיים והרוחניים, שהאורה האלוהית מתלבבת על-ידם בקרבה. גבורות רעם זו היא המביאה לה באחרית הימים את הישועה המוחלטת. וمزורה ישראל יקצתנו ושמרו כרואה עדרו.

רו. אומרים הקרבנות, שבשביל השאיפה האלוהית צריך האדם להיות אзор בגבורה, להיות מוכן ללחום עם עצמו ועם העולם. לאבד צרכים כדי למצא. אמנם מה שמאבדים בשביל השאיפה האלוהית אינו איבוד, כ"א מציה ורוממות. מה שנאבד בעקבות השתקה של הדיבוקות בד', הרי הוא מתעללה, ואין ראוי להיות מתעללה, כ"א מה שכבר העילי מושרש בו. רק מהבהמה הטהורה ומהעוף הטהור, מהצמיחה המיויחד, יקרב קרבן לד'. רק האספקלריא המארה באורה הצלול, יודעת היא بما השורש המבורר כבר נמצא, עד שהוא ראוי להתעלות ע"י האיבוד, בשביל השאיפה האלוהית.

רז. כמשמעותו האדם אה עצמו על הקב"ה, הרי הוא צמא לכל דרכי היושר והטוב, והצדק האידיאלי הולך ומתרחב בו כמעין המתגבר ועולה, וממלא בחיים החברותיים מתעללה הצדקה והמוסר בהדר נעלם. אמנם יקרה הערך אשר להצדק היא תכוonta תשוקתו הנдолלה ושלחתה אישו האידיאלי, שהוא מתרחב ומתادر רק לפי הערך שהוא הולך ומתרחב למען המקורי, לאור האלמי שמננו הוא שואף זורח. על כן רק מאור אלהים יזרח הצדקה, מאור אלהי עולם יפואר היפפי וההוד, מקור החיים הכל יחה, במשפט ובצדקה. גדלו לד' אתי ונורוממה שמו ייחדי.

רת. ברק אחר ברק תבריך נשמתי, שלחתת אחר שלחתת תשלחת נשמתי. העולם כולו יראה ויתמה, יתבונן ויתפלא, יתעורר כמשינה לתחמיון מאורי. ואור חדש על ציון יאיר, ורחוקים יבואו ויאמרו אמת. מצין מכלל יופי אללים יופיע.

רט. הנשמה שלנו גדולה היא, חזקה ואדירה, חומות ברזל היא משבורת, הרים וגבעות היא מפוצצת, רחבה היא מרחב אין קץ, מוכרחת היא להתפשט, אי אפשר לה להתכווץ על כל שנים עשר מיליון הנפש הישראלית שלנו, בכל דרגותיהם, בכל עליותיהם וירידותיהם, בכל ההרים שעלו שמה ובכל העמקים שירדו, שמה, בכל מרווי קרת שם עומדים שם בראש מורם, בכל החורמים אשר התהבאו שם מעוצר בוז וקלון, עמל ויגון, בכולם נשמתונתה תפשט, את כולם תחבק, את כולם תחיה ותעווד, את כולם תשיב למקום בית חיינו מי כאלה כעב תעופינה וכיוונים אל ארובותיהם.

רי. מלאים אנו רגש מוסר, כמהים אנו לחיות חיים חyi טהור, דמיונו מלאהיב את חזק לבנו לציר היוטר נשגב והיוטר נאה, היוטר טהור והיוטר נאצל, החפש הפנימי שלנו חושך שהיה רצונו הקבוע טהור וקדוש, שתהיה כל מגמת חיינו ברורה ומכוונת להאידיאל היוטר נשגב בחיים. וכל אלו התשוקות אין מתגשות כי אם על ידי מסירותנו הפנימית והחיצונה אל אור ד', אל המוסר האلهי, המתגלה בתורה, במסורת, בשכל, ובירושר.

ראי. כשהנשמה מתקשרת באורה העליון של תורה, נעשים כל הפרטים הקטנים חביכים חבת נשמה, וחזק התורה מתחפש על כל אותן ואות מדוקדי תורה ודקדוקי סופרים וכל הרחבותיהם והסתעויותיהם.

ריב. לעיתים מזדהר זוהר התפילה בנשמה, עד שמרגושים איך שהיא מופיעה מקור החיים הכלליים העליוניים, ואיך שהיא משלמת את כל מה ששחר בעולם. וזה מכיר האדם את קדושתו העליונה של כח הדיבור בכלל ואת הזורמים הנגדולים של שפעי החיים כולם, ומתוכם יבוא להכיר את העושר הגדל אשר לחי הרוח, את עז גבורתם ועומק גודל מציאותם, ויפתחו לו שערי יראת הרומרות.

ריג. העולם הבא וכל חמדותיו, אורו ושפאו, שכלו ותפארתו, גבורהו וחסדו, אור חייו והדר יפעתו, כולו עומד בכליל יפיו וטובו. ומה שהוא בכחה של הנשמה להתחדד באור מזוק זה, בפואר קדושתו, הרי הוא דבר של מציאות, שעושר היה גדול יש בה. ומtower קדושותם של צדיקים, שעולם הבא והארתו האלהית היא תשוקת חיים, מאיר אור עולם הבא בכל העולם כולו, וחסד של נועם ד' נעשה פרוש על הכל. ושמחה המצאות, שהן הן הצנורות, שטל הקודש של נועם עליון ויפעת אליהם חיים מטהלב בהן בחן זרמי החביבים, באהבה בתעוגנים, מתגדלת בגודלה רעננה, ההולכת ומתגברת מחיל אל חיל. מגן עדן מקבלים את הטיפין העליונים, המלאים טל של חיים קדושים וטהורים, מטולקים מכל שיקוע חמרי, מכל פחד שוא, מכל רפואי נשמתי, הגבורה והקדושה והתפארת, במסגרת גדולת הדעת.

ריד. כל מה שהאדם מתגבר ועולה בקדושה ובתשובה מתחדים אצלו כל הפירודים, והוא מתחילה להרגיש, איך כל העניים מתקשרים זה לזה, והכל נשרש בשורש הרוחני העליון. והתביעה הגדולה שנשמטה העליונה טובעת ממנו, שהיא חי בעולם של אחדות ושל הרmonoיה והאמת, מתחלת היא להתמלאות. והתשואה להיות קבועה בחצרות ד' באלה של תורה, בשנון הלכות ודקדוקי מצוות, מתעוררת ברוב נועם, בחן ושכל טוב, וברוח חסד מלא נדיבות ויושר לבב, מיסוד האהבה העליונה, המלאה דעת ויראת ד'.

רטו. כל חושי הנשמה טובעים ממנו את תפיקdem ואת הרחבה פועלותיהם בחזקה. ובהתרכבותם הרוחנית, קשורים הם כמו תפיקדים של העולם הגדול ושל המון כחות לאין תכילת, מעשיים ושליליים. החוש האלקי המזוקק, הוא יותר מן הכל, פועל על הכל, ודופק בחזקה בכל כחות החיים, לשחרר אותו מאזיקיו, כדי שיווכל לחוש ולהרגיש את הנעם האלקי, להתענג בהצחחות העליונות כפי טبعו ומדתו. בתוכו גנויזים הם שאר הכוחות הרוחניים: הצדקה והמשרים. החוש הלאומי הדופק בחזקה ותובע ממנו בנין האומה והתעלותה, תשואה מלאה אש קודש להשתתף בשלולה ובהתפארותה, החוש השכלי התובע ממנו את התרכבות השכל, החוש היפה התובע ממנו התגלות הציור ביפוי וטובו בכח המדמה ובਆרות החיים. החוש החברותי התובע ממנו לא נימוס ישר אנושי ודרך ארץ, והתפקידים הגוףניים בכלל טובעים ממנו את פיתוח בריאותם וסחרורם במידה הנאותה לחי הטבע הגוףניים, ולהחי השכל והיושר, ולתפקידי הקודש כולם. הצמאן האלקי ההרגשי התובע ממנו את התפילה השלמה, את ההסתכלות המסתורית בכל אש יעקב אהבתה ודבקותה العليונה ועל כולם החוש האמוני מדריך אותו לקבל באהבה וחשך עשי תורה מורשה ומסורת אבות, להתחבר לאמוני הארץ יראי ד' וחושבי שמו, ולהעלות את כל התביעות العليות והתחתיות לעליוי של קודש עליון, שאינו נמדד בשום שכל ורגש, כ"א בשאייה פנימית בעומק הקודש המרומם אשר להאמונה. אלקי אבי ואروم מנהו.

רטז. את הצמאן האלקי, הבוער וסוער בשלחת עוז לבב, אסור לכבות. אם כל המכבה גhalt מעל המזבח הגשמי, עובר הוא בלאו של אש תמיד תוקד על המזבח לא חכבה, קל וחומר המכבה גhalt רוחנית العليונה מעל גבי המזבח הרוחני, המלא חיי קודש, הלב היישראלי. אמנים צרייכים תמיד להוסיף אש מן ההדיות, בשל טוב, בחכמה ובכינה, באור תורה ונר מצוה, כדי שתהא השלחת עלייה ומתרוממת, עולה ומוסיפה כח וגבורה, בכל הדרגות של החיים, מרום רקייע עד ארעית תהומה.

רין. הצמאן העמוק והלוהט, כשהוא מתחבר אל השכל החוקר והדורש, המציר והמשככל, משפייע הוא בו כח חיים רעננים ועלוניים, מאזר הוא את כח החכמה באוצר גבורה, והגבורה משתלה בתלה בית או מלאי גוננים וצבעים נפלאים כעין החשמל וכמראה הבזק. כמראה אש בית לה, וגבות מלאות עינים, וגובה להם ויראה להם. נחמדו ויפו, פאר קדושים, אשרי עין רואה כל אלה. ירוין מדשן ביתך ונחל עדניק תשקם. משוך הסך לירודעך וצדקהך לישרי לב.

רlich. כשהאדם קרוב ברוחו ורעיוןתו אל התורה, מאיורות עליו ההארות העליונות, ומדתוו וככל חכונותו מתרוממות ומתעלמות. מתמלאות זיו של חיים עליונים, וצנורות אורחים של לשד חיים קדושים משפיעים עליו את שפעת זום, ורגשי קרבת אליהם עדינה מפעם מפעם. ועל זאת יתפלל כל חסיד ויזהר בכל דרכיו ומעשו, דבריו ותנהוותיו, שלא יצא מתחת ידו שום תקלה, ולא יגרום שום חטא ועון, להעשות מהיצה בינו ובין האור העליון השופע את החיים האמתיים, שהם הם הדרכים המפולשים לאושר העליון, אשר עין לא ראתה אליהם זולתק יעשה למחכה לו.

רייט. הארת רוח הקודש מבורתה לאדם את הגודל שבכח הדיבור, את המפעול הגדול של מהות הדיבור, היא מצגת בבהירות לעניינו רוחו, איך נשאכ כל דיבור מראשית יצרתו עד התגלמותו לכל דיבור, ואחר כן איך הוא הולך ופועל בהמסרו לחיל המרחב הגדול בהתחדשו עם היצורה הגדולה, קביעות הרעיון בהרחבה והכרה פנימית באיכות הגדולה של הדיבור יעשה את האדם אחראי גדול על כל מוצא שפטיו, ערכי הדיבורים, מלאי עניין של קדושה, יתרומו למלתם האמיתית, וחדרה צודקת מלאה מוסר תקופת אותו מבלי להפקיר דבריו, שלא לשוח שיחת חולין. וכשם שמחשבה זו היא היא מותצת רוח הקודש, בהארתה, כך פעולתה המוסרית מביאה לידי רוח הקודש.

רכ. יראת ד' היא החכמה היותר עמוקה, מיסודת על השקפת העולם היותר פנימית, והיא נותנת את היסוד העמקני לכל מדע וכל תורה, בין בקדש בין בחול. והחול עצמו כשהוא דורש את העמינות היסודית הרי הוא מוכראhb לבא למסקנה זו, שככל זמן שאין יראת ד' מבססת את המדע הרי הוא כולם רק מרperfפ על השטח החיצוני של המושגים, שבאמת אינם בכלל חכמה. הן יראת ד' היא חכמה, שכן בלשון יונית קורין לאחת הינה.

רכא. יראת ד' היא החכמה היותר עמוקה, מיסודת על השקפת העולם היותר פנימית, והיא נותנת את היסוד העמקני לכל מדע, וכל תורה, בין בקדש בין בחול. והחול עצמו, כשהוא דורש את העמינות היסודית, הרי הוא מוכראhb לבא למסקנה זו, שככל זמן שאין יראת ד' מבססת את המדע, הרי הוא כולם רק מרperfפ על השטח החיצוני של המושגים, שבאמת אינם בכלל חכמה, הן יראת ד' היא חכמה שכן בלשון יוונית קורין לאחת הינה. מקור יראת ד' הוא מצטייר בעומק הנשמה מפני ההרכבה הנפלאה של שני ההפכים אשר בההשגה האלהית, העדר הידעיה המוחלטת במהות האלוהות וודאות הידעיה במציאותה שלמה, והתמזגות נפלאה של שני ערכיהם אדירים הופכים מאימת היא מד. והנורא, זה יעקב, שאמר מה נורא המקום הזה, והוא איש שם יושב אهلים, אהל אברהם ואוהל יצחק, המתמזג בתפארת ישראל, הדר חכמה יראה. שלילת הידעיה היא מוכראhb, מפני שככל ידיעה מטשטשת את הידע, כשם שהוא מבררת אותו, מפני הטשטוש הנמצא במדע האדם והוא הדין בכל מדע של כל הוויה מוגבלת שיש לה ראשית. ועצם החיים הרי הם היחס האלוהי של הוויה, וזה אוצר בידעיה הנעלמת, הנתפסת רק ברעותה דליך הא יותר כמושה. ואי אפשר לה להיות מוגלת בידעיה מובלעת, מפני שתטטש ע"י ההגבלה, ובזה יבוטל קשר המציאות. על כן אי אפשר לשום הוויה, שתתפס את הידעיה האלהית, כדי שלא תתבטל מציאותה, ותכלית הידעיה, ממשכת החיים והוויה שאין בינה ובין מקור חי החיים והוויה שום מסך מבديل ושום דבר חוץ, הוא דוקא מה שלא Nadu, כלומר לא הציר של העדר ידעתנו

כ"א עצמותה של שלילת הידיעה, שבחשכה העליון עצמות הידיעה האמיתית מונחת היא ללא שום מגע יד מוגבלת, הממעטה את דיוונגה, כי את השמים ואת הארץ אני מלא אמר ד'.

רכב. מי יודע את עומק צער, מי יוכל לשערו, הנסי ככלא במצרים רבים, בגבולים שונים, ורוחיו שואף למרחבים נשאים. צמא נפשי לאלהים. אור האצלות הוא חי רוח. אמונה אלהים גדולה ללא שום מעזר טبعי, הגוני, נמוסי, מוסרי, הוא משוש חי. כל מה שהוא מוגדר, הרי הוא חולין לגבי הקודש העליון, אשר אותו אני מבקש. חולת אהבה אני. מה קשה לי הלימוד, מה קשה עלי ההסתగות אל הפרטים. הימים אני אוהב, השיטות השמיימות - להם אני מתגעגע. גל עיני ואביטה נפלאות מתרתין.

רכג. הנסי רואה בעיני, אור חי אליו עולה, כחו לאלהיו הולך ומתרגל, הקודש שבבער פורץ גדריו, הולך הוא בעצמו להתאחד עם הקודש שלמעלה מן הטבע הגס, עם הקודש הלוחם בטבע. לחמו בטבע וייצאו נצחון, הטבע המגושם עשה אותנו לבני מומיים, נגע בכף ירכנו, אבל המשמש הלא זרחה לנו לרפאותנו מצעתנו. היהדות של העבר, מצרים ועד הנה, מלחמה ארכאה היא נגד הטבע, לצד הצעור, של הטבע האנושי הכללי, אףלו טבע האומה וטבעו של כל יחיד. לחמו בטבע כדי לנצחו כדי לרדותו בתוך ביתו, הוא נכנע בפניו, העולמות הולכים ומתבססים, בעצם עומק הטבע תביעה גדולה מתגברת לקדושה ולטהרה, לעדרינות נפש, ולזוך החיים, אליו בא לבשר שלום ובൺמתה הפנימית של האומה זרם חיים של טבע מתרוץ, והוא הולך ומתקrab אל הקודש. זכירת יציאת מצרים הולכת ונעשה לזכירת יציאת שעבוד מלכויות הולכת ומתרקמת, והנו כולם הולכים ומתקרבים אל הטבע והוא מתקrab אלינו, הולך הוא ונכש לפנינו ודרישותיו הולכות ומתאימות עם דרישותינו האצליות מקור הקודש. ורוח הצער התובע את ארצנו, שפטנו, חרותנו וכבודו, ספרותנו וכחו, רכשו, רגשותינו, נזרמים הם על-ידי שטף של טבע שבתוכיותו מלא הוא אש קודש.

רכד. יפתח היישוב בארץ-ישראל, יבנה הבניין הלאומי, מתוכו יפוח רוח גדול, נשמת האומה תתעורר לתחיה, עמוק טבעה תכיר את כל מהותה, מעוצם כחה תכוון את סדרי חייה העצמיים: הרוח המיחודה של האומה יכונן אמונה ד' אלהי ישראל בעולם, ואין צורך לומר בקרבה פנים. המורך וולדול הכח, השורר עכשו, מונע הוא את גאון האומה מהופיע בעולם, מעכב הוא את המהלךandi החי של המזות המעשיות וקשר האמונה האלהית אשר בתוכן מהופיע בכל הדרו. אבל יתפרץ הכח הפנימי כהר פרצים והחאים הישראלים, מתוך הכרה פנימי ומתחן הכרה חופשית גם יחד, יעשו באותו מצביו הרואוי להם, - והצביו הטבעי להם הוא אשר יביא את התשובה הגדולה, את התשובה מהאהבה, ללא שום נפילה חרמנית, כי אם תשובה פנימית נובעת עמוק האמת שבאור החיים של הנשמה. אין להצטער כלל מזרמי הרוח הלאומי הטבעי ההורקן וסואן. גם הקלוקלים שהוא מקלקל במהלךו, סופם לבא לכל בניין ותקון.

רכה. אופיה של הגאולה הבאה לפנינו, שראשית עצדייה הנו חשים ומרגשים, הוא בתוכיותה של הכנסת-ישראל. מתחפתה היא האומה, בכל כחותיה, מגדلت היא את רוחה, את טבעה ואת עצמיותה, אינה מכרת עדין את עומק הישות העלונית שהיא כל יסוד תקומה. עינה לארץ, ולשם עדנה לא הבית. היא אינה שבה עדין

אל איש הראשון בפועל, היא מעבדת את חייה בכחותיה הנמצאים בשński נשמהה. אמןם בלבד קריאת שם, אלא מגמה מבודדת הכל הוא אור ד' וככובדו, אבל לא היא ולא העולם מכיר זה בבליטה, שם שמים לא שגור בפייה, אומץ וגבורה רודפת היא, אבל באמת הכל קודש ואלקי הוא. ורק בהגמר התוכן, בהעלות האומה למרום מצבה, אז יוחל אור אלקי נקרא בשם המפורש להגולות, גלה ויראה, שככל מה שהאריך וכל מה שיאיר, כל שחי וככל שיחיה בה, הכל אור אלקי עולם אלה ישראל הוא, וזה שמו אשר יקרו ד' צדקנו, ושם העיר מיום ד' שמה. מצב הגאולה זהו יסוד החזון של הרזים, שכנסת-ישראל לא תשובי למקומה לעתיד כי אם קודשה בריך הוא וכל חיליו יבואו אליה, ויקימו אותה מן עפרא בקר סגי, אשרי עין ראתה כל אלה, ולמשמע און ותקוה תשמה נפשנו. ומהמשך הזמן, העובר בין ההופעות המיחדות המרכזות בכנסת-ישראל, עד שיפוריע אור תפארת ישראל, לדעת כי שם ד' נקרא עליה, הוא זמן חבלי משיח, שرك אמץ אונים כרב יוסף היה אומר עליו יתי ואזכה דאיתיב בטוא דכופטא דחומריה.

רכו. החלומות הגדולים יסוד העולם הם. המדרגות שונות הן. חולמים הם הנבאים, בחולם אדרב בו. חולמים הם המשוררים בהקץ, חולמים בעלי המחשבה הגדולים לתקן העולם. חולמים אנו כולנו בשוב ד' את שיבת ציון. הגסות של החיים החברתיים, בהיותם שקוועים רק הצד החמרי, נוטלת את אור החלום מן העולם, את זהר ההרחהה שלו, את עליתו העלינה, מהמצוות הקודרת, עד שהעולם מפרפר במכאבים מתוך עקיותיה האריסיות של המצוות, חסרת זהר החלום. רק המכوابים הם יסורי אהבה, הם ימרקו את העולם, יבררו לו, כמה גדולה היא הטעות של המתפארים במצוות הלקואה, בעת אשר רק החלום החפשי, המורד במצוות ובגובליה, הוא הוא באמת האמת היותר הויתר של המצוות. ואז שב חזון החלום יהיה למחזה ברור. פה אל פה אדרב בו ומראה ולא בחידות, ותמונה ד' יבית.

רכז. ההשכלה החפשית באמת, המשוחררת מכל כבלי הדמיון הכווץ שטמטום הלב גורם לו, מערכת היא תמיד את הערך הכללי ביחס הפרט. האדם הפרטיא עבר הוא מהכלל כולם, ובערך יותר מתרחב - מההוריה כולה. בתיקונו המוסרי של אדם ייחידי, לא הוא לבדו מתעללה, כ"א המצוות כולה מתעללה עמו. לחשוב פחות מזה אי אפשר. רק טמטום הלב הוא יכול לגורם, שערך חשבונו של עולם כזה לא יוחש מפני גודל בהירות האמת שבו, שהוא מטשטש את העינים החלשות.

רכח. כמה דקדוק הפרטים ההלכתיים והפלפול מעכירים לפעמים את רוחי השואף לגודלות ולכללות. ומ"מ צריך אני להתגבר ולהכשיר את עצמי הכשרה הגונה, שאהיה ראוי ג"כ לבירור הלכה, ולפעמים גם לפלפוליים רגילים, כי סוף כל סוף לא ישנה אדם ממנהג המקום, וממדת"א היא שלא להיות ערך בין היישנים ולא ישן בין הערבים. וכשמקבלים איזה הגבלה מצד ד"א, בא ההרחבת הרוחנית אל הנפש מצד הרעיון הגדל האוצר בכלל מدت דרך ארץ, המתקן את התרבות הכללית של הבריות.

רכט. מטבחי אני נתבע לעשות כל הדברים לשם פעלם ולדברם לשם. וכל מיני הפניות, ופגמי המחשבות והרצונות, הנם אצלי רק צדדים חיצוניים, שם אתחזק באמונה גדולה בסגולת אור נשמתי, המאוחdet עם

ענוה טהורה, איז אנטזח את הכל, ואור ד' יאיר עלי בבהירות והרחבה, ואוכל לדבר דברי אמת ולא שום פחד ולא שום משוא פנים בעולם.

רל. כשמזודמן הדבר, ומתוך החשך להיות מażח בדרגה עליונה אידיאלית ברצונו ובציוו הכרתו, המדרגות הרגילות משתמשות ממנו, ונעשה שבור והrosis מאין תורה, מאין מוסר, מאין שלוה, מאין שמחה, מאין מעשים טובים, והוא בכ"ז עוסק בתפילה, מבקש מיוצרו כל צרכיו הגשמיים והרווחניים, צרכי עצמו וצרכי אחרים, מהתפתח ע"י זה חוש האמונה בגදלו, וההכרה האלהית, שהיא אור העולם והחיים הולכת ומתגברת בקרבו, וסוף סוף יבא אותה המדה העליונה של - ותגזר אומר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור.

רלא. ת"ח מארין דרזין, הקב"ה נותן להם כח גדול בנפש הבהמית שלהם, כדי שייצטרכו דוקא אותה האש העליונה של רזי תורה כדי לזכתה, וממילא כחה אחר הזיכוך הוא חזק הרבה יותר, כמו שביעולם בכלל ישנים בהמות חזקות הרבה מהאדם. ומהז בא ההכרה לת"ח, שאור ד' הרזי קרוב לכלבם, שלא יעזבו את דרכם להסתפק בפשטין דאוריתא, כי להם עומד הדבר בסכנה נפשית, שלא תזוכך נפשם הבהמית ע"י אותו האור הפושר לעומת עצותה של נפש הבהמית אשר להם.

רלב. בעלי הפנימיות, מתוך עמוק יסוד התורה הם יונקים. מחדשים הם את הארחותיהם מתוך עצמיות הארתה של נשמה התורה, וקשה להם מאי לפרט את הענפים מתוך התתגלמות החיצונית שלהם, שהם באים ממדרשי המילים, אלא שאיבאה של תוכן חיים כלליים. רק כשהם دولים מבארות העמוקים, מתברכים על ידם הענפים מאליהם.

רלג. קשה לי מאי לעסוק בענייני הלהה בלבד, וכן בענייני אגדה בלבד, בענייני נגלה בלבד ובענייני נסתר בלבד. כמו כן קשה לי לנוטות ברעיון בדרך אמונה פשוטה בלבד, או בדרך מחקר והגיון בלבד, וכן בתוכנות ההתבודדות בלבד, ובתוכנות הרעות והחברותיות בלבד כי כל הזרמים שליטים בי, האמונה והחקירה, הלאומיות והמוסר, ההלכה והഗדה, הנגלה והנסתר, הבקרות והשירה את הכל אני מוכרח לספג, ומתוך האחדות של המרומים העליונים, אני הולך וצועדר לדבקה בד' באמת, ולהעלות את אור קודש של הכנסת ישראל, ברעיון ובמעשה, למקור היה. הני חולם חלומות של גודלי גדולות, לשחקים אני מרקיע. מעצור אין לדוח דמיוני, ולשאיפתי הקבועה באושר ובבטוב, בטוהר ובקדש, אני משתוקק תמיד להתדק. הטבעות הטהורה של היוצר, של האומה, של האיש, של השעה, של הנצח, ומה שמקיף אותה, ומה שממלא את כל תוכן היה, היא משוש היה. כמו חלב ודשן תשבע נפשי, ושפטתי רננות יהלל פי. גדול ד' ומהולל מאי, ולגדולתו אין חקר. אבל בגבירות ד' אשמע כל תהילתו. אודך על כי נוראות נפלאת נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאי.

רلد. נחלים גדולים משתפים בלבבי. מעינות גדולים רחבי ידיים נפתחים לפני. התורה, המצוות ואורחותיהם, הולכים ומוזריכים עלי את זהה קוייהם. אשרי חלקתי, כי אמונה גדולה, אמונה אל חי העולם, אל אלהי ישראל, אלהי עולם ד', היא חלקתי וחבל נחלתי, גורלי וכוסוי, ישעי וחפצי. הכל מצטייר לפני בשיטה שלמה

ומבהקת. שפת קצורה ועיפה מגלות על ידה גם קצתה מרענןות או רוחניים, הממלאים את כל קרוביו. כל עצמותי תאמנה ד' מי כמו. ואני אשיר עוזן, ארון לבוקר חסידין.

רלה. מלא שמחה אני, מלא גדולה, מלא שפלות, מלא מרירות, מלא נועם, מלא עונג, מלא אהבה, מלא קנהה, מלא זעם, מלא חסד, מלא טוב לכל. אשרי אדם שומע לי. אשרי נתן לי את הערך הפנימי הרואוי לי לפי חמדת סגולתי. הוא ירום אף ינשא, ישוג מכל עוני, יתקדש ויטהר, וד' אלhim עמו.

רלו. אמרת מהותי מתגלה ברגעי גדלותי. עצם צבוני מתבלט רק בעת עמידת נשמתי במלא שיעור קומתה. גאותי גאות ד' היא. מתגאה אני באלהי עולם, גדלעהצה ורב העיליה, אשר לגדולתו אין חקר, גאות שחקים מאורת אותי גדולה. שפלתי עדי ארץ. עני ונכח רוח אני. סובל אני בקרבי את מכואבי העולם וכל ענותיו, ודלות דליו המדוכדים, אסירי העוני המיאשים מכל תוחלת, המלאים ארסי מרוירים במעמקי לבם הפסיכו. חבר אני למרי נפש, מצטרע אני בצער נשמתם. הם עומדים להושע תשועת עולמים. אור ד' עליהם יופיע, ובשמו תרום קרנים.

רלו. הנהן צריך לשחרר את ספרותי מכבליה. מפני מה אני יכול לכתוב את עומק רעיוןתי בדרך ישירה, בלי סיכון, בלי הרכבה יתרה, כ"א דברים ממשמעם, להגליים כפי סדר יצירתם? זהו סוד מסותר, נעו מגולותיה של אורח החיים, וטלטל הקב"ה שביליה של תורה. מניעות גדולות עומדות נגד כל התגלות רוחנית עליונה, שלא תופיע בכל הרחבה. אין העולם כדי לאורה יתרה. אבל אנו חייכים ללחום עם המניעות. עומק החסד ינצח את הכל, ערפליה המחשכים יסورو, ינוסו הצללים, וכבוד ד' ואורו יופיע. כהניך ילבשו צדק וחסידיך רנן ירננו. עורה כבודו העורה הנבל וכיינור עיריה שחר. אודך בעמים אלהים, אוזמן כלואים. כי גדול עד שמים חסידך, ואמונתך עד שחקים. על כן אמרתי הנה באתי ב מגילת ספר כתוב עלי, לעשות רצונך אלהי חפצתי ותורתך בתוך מעי. בשרתהי צדק בקהל רב, שפתהי לא אכלא, ד' אתה ידעת.

רלח. כל הצדקות וכל הרשעות, כל האמתיות וכל השקרים, כל הטובות וכל הרעות, מצטרפות הכל לאגודה אחת, גדולה ונפלהה, שהטוב העליון של היצירה זורח על גבי גופם. אשרי אדם עמוק מקפת הכללות, הוא ימצא נעם בכל מר, טוהר בכל טומאה, אמת בכל שקר, צדק בכל רשות, ויכוף את כל רע וכל רשע, כל שקר וכל כיурו, להיות מתחפה לאופי האמת והצדקה, האור והטوب. על הפרטים של כללים גדולים הללו כל תורה המוסר העליונה מיסודה היא. והצורך שי התגלות האלהות בדריכי החיים הויא בא עיקרו מפני הסתר המפליא שהטובה המסולאה גנוזה בתוכו, אשר רק ברצון ד' ומtgtלה תוכל דרך אורה זו להגלוות, ולהסתמן בכל מפעלי בחיים, נר לרגלי דברך ואור לנתיתי.

רלט. שבים אנו אל מושגי הטבע גם במובן הרוחני, וזהי תפארתנו. הרוחניות, המוסר, השקיקה האלהית, כשהיא מוכrichtה בתורת חטיבה טבעית, הרי היא מארגנת את האדם העולם והחיים במערכה של אורש עליון נשגב אידיאלי, והעולם הולך ומתתקן במלכות שדי. מי זה לא ישתוקק לוזה, שייהי הטבע והצדקהطبع קניי בכל

נפש, ומז זה לא ישאף, שהוד החיים העליונים בהוד רוחניות וشيخוב מציאותם יהיו מאוגדים בעוצם הטבעית שלנו. מי לא ידע שנצחון הטוב והחיים על הרע והמות הוא מואחז בקיימות של הטוב והחיים בתוכיות הטבע המוסדרת האיתנה. ובתוך המשג של הטבע מבנים אנו כבר, מה היא העבודה האלהית, מה היא חובתה של תורה בקיומה ותלמודה, עד כמה העולם צריך מזון ופרנסה רוחנית, כדי להתקיים באופן, כדי שהאידיאליות תעמד בו בראש.

רמ. אנחנו נkehן מן הטבע את העז שלה, את איתה, את הסדר המדוק שלה, את התמדתה ושקידתה, את מתינותה, ואת העמדה הבתויה המתגלת בחיזוניותה לגבי עצמה. אבל נשחרר מעורונה, מפראותה, מהרכחותה העבודתית, משלילת כוונתה, וחסرون אידיאלית, והננו אז הולכים קוממיות, צועדים על במת הארץ, נוחלים נחלה בלי מצרים, לובשים עז והדר, ושוחקים ליום אחרון.

רמ. לשוב אל התורה המעשית כולה בחיבור כל פרטיה ולימודיה ואולי פלפוליה, אפשר יחד עם התרבות העליונה, ע"י הופעה גדולה רוחנית שירתית, שמוצאת פלגים יבלי מים חיים רוחניים, ציוירים, אידיאליים, גם בכל המקומות היבשים של החוקים ודקדוקי פלפוליהם. השירה מתפשטה על הכל, והרעין הצורי, שעובר מזה הרי הוא כחולם של הזיה, הוא מעבר השני המיטב שביצירות הרוח היותר נשגבים.

רמ. ע"פ שכל העולם כלו, וכל המחשבות והרגשות כולם מלאים הם אור ד' וקדוש של החיים העליונים, אצל ישרי לב המתענגים על נועם ד' ומקרים בהיכלו תמיד, מ"מ מעין האורה היסודית הרי הוא גנו בתרורה, וכשהולך בדרך ועונה וapseק ממשנתו, ואומר מה נאה אילן זה ומה נאה ניר זה, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו, אף על פי שאינו ממש מתחייב בנפשו, אם כבר עלה למדרגת ההסתכלות האלהית, מכל מקום מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו. כי סוף כל סוף מכל העולם אור חיים זורח הוא, אבל מן התורה שופע אור חיים דחיים, ואין עוזבים קדושה חמורה מקורית ותופסים במקומה קדושה קלה מעותקת.

רמג. מתירא הוא האדם האלילי מפני האמונה הגדולה באלהים, מפני גודל האיכות הנשניתה שבפלאיתה והדר גאונה. חושב הוא שיבולע כלו ויכחד באש הגדולה הזאת של גאות אין סוף, ובורה הוא בנקי סלעים, של תאונות חמורות, של בילוי זמנים בהוללות, ושל כל עסקי החיים הטריכים ושאים צרייכים, כדי להסתתר מהאור הגדול של השיגוב האلهי המעורר את עינו. אבל לא יועל בכל מנוסתו. האור המלא כל חודר הוא וחודר, ממלא הוא קרב וכליות, ודורש הוא דוקא את ההסתכלות אליו, לחזות בנועם ד' ולבקר בהיכלו. ותוכני החיים של הכלול ושל הפרט, שע"פ ההסתכלות להחים הספוגים מהaura של המחשבה, העוזיות, הבטחה והעמדה, הרענןות והתפארת, שבתוכן העליון של הוד אלהים עליון, הם ממלאים את כל הכבך הרוחני אשר לישראל, ומפטמים בריח בשמייהם גם את כל המרחביים הגשמיים שלהם. כל הנותר בזכרון והנשאר בירושלים קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחים בירושלים.

רמד. יצירתי זורמת כמעיני מים, מכח גלים היא, תוססת תמיד, מזלת פלגים יבלי מים, גאון נשמתי בקרבי תמיד כי ופועל. השקפת המלאה אור קודש, מתרחבת היא והולכת. הנני קרווא לאומץ ולגבורה, ולהזק ולאמץ לב כל נחשלים. תפילתי ממוקד נשמתי היא הולכת, גדולה היא ומלאה גאות ד'.

רמה. נקודת קטנה, שמננה נמשך קו דק מאד, הוא מבידיל בין רצון עדין וקדוש, ובין גס ועכור. הציגו השכל, המרופד בהרגשה מוסרית, שיש בו ג"כ מנויות של התלהבות אשר לגבורה, הוא מעודן את הרצון. לעיתים מתחילה רצון שפל, עכור וגס, להתחווות, והוא עולה ע"י מה שמתקשר בו הציגו השכל המוסרי, עד שמתהפהך הוא בעצמו לרצון קדוש ועדין, והרי הניצוצות עלולות מתחומה תחתה לרווח מעלה. ולפעמים רצון עדין מתחילה בגילויו, ומתחער הוא בדרך הילוכו מדי פגשו ברצון גס ומכוער, שהוא סוחף אותו אחריו, והרי הוא הולך ונפגם, עד שיורד לדיווטה התחתונה, והרי הניצוצות הקדושים יורדים, נופלים אל הקליפה, ומעומק שאול הם משועים ודורים את תיקונם.

רמו. מי שהוא צריך להיות יונק ממוקד עליון איננו יכול לינק ממוקד תחתון. המוסר הפשט לא יעמוד אצל המוכשרים להסתכלות עליונה, כי אם כשייהו עוסקים בעיון וסדר חיים המתאים למדרתם, הם מוכרים להביא לחםם דוקא מරחיק, וממקום הקרוב והקטן לא ינתן להם מזון רוחני.

רמז. החושב העומד על עמדתו העצמית, מחויב הוא לשכל את עולמו הפנימי בכל ענפיו ופרטיו. והעבודה הזאת אין לה קצהה, וכל ימיו הוא קרווא להוסיף לקח ושבילו شيء חיים מדיעים ומוסרים. כל הדברים הכלליים, שהם פשוטים בעולם הדעות והרגשות, מוכריםhim לקבל אצלו צורה פרטית מחותבת בפני עצמה, ועם זה מתמזגת היא יפה עם הצורות הרוחניות והמעשיות של הכלל כולו.

רמה. האנשים הרוחניים מוכרים להיות שומרים תמיד על הלך נפשם הפנימית, רגש של טובה כשםתלהב אצלם יש לו עסק עם צורך נפשי קבוע, שהוא בא אליהם מעולם מסודר, מלא חיים ורזוי טוהר. לפעמים צריכה הנטיה להיות נשקלת בפלס השכל, ולפעמים מתגברת היא על כל משקל. יש מין הכרה פנימית, שمبرרת לאדם בירור גמור, שנשנתו במלא אורה מתגלת אליו, והוא חסינה ומלאה אמת, יותר מכל שכל מדור וסקול.

רמט. שאין האדם יכול להכנס בעולם של שום מדע, של שום מוסר מוקצב, של שום תוכן כתוב, וליבו עלז בקרבו עליזה רוחנית, ואהבה אצילת ממלאה את כל קרביו, הרי אור הקודש שממעל לכל תורה וכל שם אלהי מהפשת בקרבו, והרי הוא הולך ומתעלת על במתה ארץ, נוחל נחלת יעקב בלי מצרים, וקדושה קבועה מעטרתו, שהיא נותנת את לשד חייה, המתגלת בעת הירידה והתקיונים המוגבלים, שחיה החברה וחיה הטבע הגופני גורמים לחייבתם. וזה החפשי, המלא חירות, מתמלא רוח ד' של עבד נאמן, שכילל תפארה בראשו.

rng. עינוי גדול יש לנכנס מתחוך הרחבה גדולה של עיונים טהורים, ממוגנים ברגש ושירה כלילת הפארת, אל תוך הקצובות ההלכתיות, שהן שחורות כעורב. אע"פ שהו יפיו ועוזו קדשו, למשול בעולם המלא מחשבים, זהמות, ותסיות מהומיות. אבל בעל הנשמה, המפוארת בהדר קדשה, הוא מרגיש את ענותו הנוראה, את כל חבלו המאסר, בעת יציאה מתלמוד אל תלמוד. והוא צריך תמיד עצה והדרכה נcona, אין לדוף את היצוע של התוכנים המעשיים לפרטיהם הקשים ברפניות רכות, מלאות יפהה של עדינות החיים. והדר הקודש הנוצץ בהוד החופש והטוהר השמיימי, כמועה לבנת הספריך וכעaczם השמיים לטוהר.

רנא. התפילות הפסולות, שלא בכונה או בכונה פסולה, הרי הן פוגמות את כסא הכבוד שאוצר הנשמות שמה אחזו. הרעיון והרגש האלهي בטהרתו, מוסיף הוא זיקוק אל העולם, המוסר מתרחב, הטהרה הריעונית מתדרת, והרצון להתרום לטוב עליון, מתגדל. אבל התפילות הפסולות מחוקקות בתחום ציוורי הקודש ציוירים מוטשטשים, ומהשבחה של קודש ואמונה נפגמת. פועלת היא על החיים ההיפוך ממה שהאורה האלהית צריכה לפועל, ומבדת את הנעם של האורה אשר לקדושה, ושם שמים מתחלל. וע"יה איזה הרוחנית שהנשות אחזוalo באלו, והאריגה הרוחנית בכללותה, שהיא כים אוור גדור שגליו דוחים ובאיים זה את זה לידיו פעה וועזוע, היא מתבללת, והחאים האציליים הולכים ונכשלים, ויסוד התפילה העומד ברומו של עולם הולך ומזרזל, ובני אדם צועקין ואינם נענים. עד אשר יופיע אוור גדור שיסים את המחשבים לנוגחות, ומואפל ומחשך עניינו ערים תראינה.

רבב. השורש הרוחני החזק, המלא רעננות של חיים ומציאות, הוא שלוח ממנו ענפים וענפי ענפים לאין תכליות. ולפעמים כשהנשמה עיפה מריבוי הענפים, הרי היא מוכricht להאחז בשורש במקורו, וככה מתחדש. והיא שבאה אח"כ להתעלס עם הענפים כולם בפניים חדשות, ומרירה עוד הרבה ענפים וציצים ופרחים, מה שקדם לא הייתה היכולת מגיעה להוציאם לאור העולם. וזהו היסוד, שהרזיות העליונות מחזקת את יסוד הוiot דאבי ורבא, והאידיאליות המוסרית את העולם הטכני והחברותי.

rng. לפעמים מתחוך גדלות רוחנית מתחזקת גם כן המדות הרעות, ומתבלט הדבר בלעיגה וביזוי לחברים, כשייש איזה טינא בלבד ביחס לעילם. אף על פי שלכאורה התביעה הלבית דורשת הרחבה זו, ולפעמים יש מקום לצדדים גם כן שאין בביזוי ההוא משומ לשון הרע והתכבדות בקהלן חבריו, שאין הכונה להרע כי אם להרחיב את אופיו הפנימי, שהוא בעיקרו קודש, בכל זאת חזירות מזה היא יפה, והרי זה בכלל אל תאמיר אשלה רע, קוה לד' ויישע לך. כשמזדמן לצדיק נפילה מוסרית, אל יחת, ויעלה למקוםו העליון במחשבת קדושתו. ביחס אל יהל מפני חטא האדם בנווגע בין אדם לחברו, בענייני כבוד, והתכבדות בקהלן חברו, שלפעמים יש בהם קורתוב של טוב, מפני גדלות הנשמה, אלא שצרכיהם לזכקה בתשובה מהאהבה, ולשוב תמיד לגבורה של ענוה, של אהבת רעים, זהירות בכבוד הבריות.

rng. באים אורות הקודש, על ידי לימוד התורה, על ידי הגיון חכמה, על ידי קיום המצוות, על ידי הדרכות המוסר והמדות הטובות, כל אחד מסוג מיוחד, מגוון מיוחד, והם מתרכבים בתחום הנשמה העסוקה בהם,

מרומיים הם את ערכה, מוסיפים לה חיים עצמאיים מקוריים. והוספה זו ספוגה היא מכל היש הרוחני, שהיש הגשמי והמעשי כולל כבר בתוכו, כולל הוא מכל המזוין, ומשביע ומרווה את הנשמה ומטעימה מכל, והוא באיתניות חזרת היא ומשמעותה מקור חילה הפנימי אל הכל. והאורות הרוחניים בעצמם, שהםם באו תוספות החיים הללו אליה, חוזרים ומארדים באור יקר, באור נחדר ונערב, מלא נגוזות, מלא תעוזה, וברכת שדי מתגדלת ועולה כפורה. אשרי האיש הגורם ברכת עולמים זאת בכל מעשו ודרךיו, והוא איתן העולם.

רנה. הצד היותר חלש מן האורה העליונה של ההופעות האלוהיות, מתגלה ע"י העולם הסביבי בתוכנו. הולכים אנו מהיל אל חיל, מאור כהה לאור בהיר ממנו, והליקתנו איטית היא ברכבה, אלא שלפעמים נהיה מתווכים בהופעה של דליה פתאומית, ואור גדול של רצון אדר ושל הכרה בולטת ישפך עליינו בפתע, והננו מוצאים עצמנו איז מלאים גודל ואושר.

רנו. הולכת היא שפעתה של הנשמה העליונה - תמציתה המזהירה של הישות המושכלת מלאת החיל והחונן - ומתגברת בחים, בחיה הרוח ובחיי הנפש והבשר, ושפעה זו אורה וייפה לה, חן ותפארת בקרבה, אוור פנים ולשד חיים שקויה שמחה ועדנה היא מלאה. כשהדיבור הרע פרץ גבוליו, כשהזהמה הבשרית והצד העכור שבחיי הרוח שלח את ארסו וחרחיב את ענפיו, אין השפעתה של הנשמה העליונה מתגלה, ושמרירת החן והתמיינות של הדר החיים מסתלקת, ותוכנות של חשת פנים, של כיורים, אפילו גופנים, באה ומtgtלה. אלה הם תולדות הנגעים המalarmים את הנשמה ומנועים ממנה את כח השפעתה. ובגהיע תור הכה המשפייע בהಗלותו, וחוץ הדיבור של הקודש פועם בלב, מהלכי החיים מחייבים אותו העולם הרוס הוא ושבור, הולכי דרכי תוהו מתרבים, וגופים מתדלדים ונשומות נאבדות, דורות מתרסקים בלחץ החיים המזוהמים והעולם נחשך, והנשמה דופקת על הלבבות המסוגלים - שפכו רוח, דברו צדק. ואיזה כח חזר ממפליג הגואה, משאון חי השוק בא וטופח על הפה, סוגר את הצינור המלולי, והרוח ההולך להחיות נעצר. נפגמת הנשמה בכך חזר זה, והוא מסpit אליה את אורותיה, ומתחתיות מתחיל לשורור חזך ואפלה מנודח, ויזו החיים מסתלק, וההוד נהפק לדוחה וכל פנים לירקון. וזהי ג"כ סבת הנגעים, כשהעולם כולם הגשמי והרוחני, עומד באמחת משקלו, כשהבנייה בכללותו מתרועע, אין סימני חיים הללו מתגלים בכל תוקפם, ומ"מ לא יעלמו כלל מפקוחי העינים, אשר עדנת הבשר, העשויה למרות תנאי הנשמה המניצחת על פסגת החיים, לא תחוץ بعد הבטחת החודרת.

רנו. אש קודש היוקדת בלבי, תשוקתי הבוערת באין הפסק בפנימיותה לאל חי, צריכה להיות מוכרת ממוני לכשרון גדול ואדר, והנני מחייב לכבד הארה קדושה זו, המופיעה תמיד עלי וહולכת ומתקברת לעתים, הכל לפי רוב המעשה והתלמוד, ולפי רוב העמكت המחשבה, שחרור הדעת ובריאות הגוף, ושמחה הלב התלי בכל אלה.

רנה. רואה אני נשמות בגודלתן ובקטנותן, איך הן עומדות במלא צבונן, מלאי אור, בהוד ויפעת עולמים, איך הן קטנות, כהות וחשכות, נגוזות וחלושות, איך הן נגאלות משחת ע"י הארת חסד עליונה של כח גדול

ואaddir, המתעורר ע"י תפילה ישרים, הממלא כל העולם טל חיים וברכה. ואם אני מדבר דברים עליאוניים ופחד עובר על כל עצמותי, לא אבהל, כי אדע כי ד' ל', מה יעשהبشر ל'.

רנט. לא לחנם נטע بي אלה כל הנפשות את התשוקה התדרית לכל נסתר, לכל נאצל ונשגב, ולא לחנם הביאני לארץ ישראל, ולא לחנם יצר בי רוח אומץ וטוהר פנימי אע"פ שהאני מוקף חולשות וכשלונות לאין מספר, הרבה מאד, יותר מכל ההמון וכל בני תורה הרגילים, ואולי גם יותר מכל בני המעלה עדיני הרוח והמרגינישם רחשי הנשמה, כל אלה נטו בקרבי כדי להשתמש בהם להoir לעולם, ליצור ספרות מלאה או רזי תורה פולרית ושווה לכל נפש, מלאה שירה וגבורת, חמוצה בשכל טוב ובבקורת נאמנה, להרים קרזן עם ד', ולתשועת עולם אשר החלה לזרוח לו בארץ ישראל.

רס. כשהנשמה משערת עד כמה איש ישראל מוכרא הוא קודם כל לדעת תורת ישראל. ועד כמה כל החיים הרוחניים מוכראhim להיות מבוססים על יסודות מעשיים בחיה הציבור ובחיה היחיד, מתעוררת תשוקה גדולה ללמידה התורה המעשי, המורה את דרכי החיים, והתשוקה הרוחנית נלחמת היא על עמדתה, ואיןנה מניחה את התשוקה המעשית שתמשל היא ממשלה בלתי מוגבלת בסדרי הלמוד וארחות החיים והמחשבה. ומתחוך ההתנסות, של אלה שתי התשוקות הבוערות, יצא אוור מבהיק, כולל בקרבו עשר ספון, קליעו משני הכהות ייחדיו, הרוחני והמעשי. ומשניהם יבנו נשמות שוממות, ויתכוון עם עולם, ההולך לחדר את נעוריו, על ארץ מטעתו.

רסא. אין צדיקים עליאוניים יכולים לצמצם עצמן ממבט מיוחד, מפני שהם רואים חסד ד' ואורו על כל פרוש, בכל מקום זרווע. מן הכלם מעלים נצוצות קודש, אורות קדושים מלאים זיו של מעלה, כל שיחם קודש, כל תנוועתם כה ד' היא, כל שרעפי לכם וזעוזני נפשם מלאים כבוד אל מלך הכבוד, אשר בשמו יגילון כל היום ובצדקהו ירומו.

רסב. הצד החיצון שבאמונה מתגלה בצורה נעלמה, ומ"מ אוור ד' שוכן בה. מקומות נלעגים למראה עיני אדם ישם בכל הטבע והמציאות, אבל אין הלווג בא כ"א מקוצר ראות, וממייעוט ההשגה של השיגוב שיש בכל דבר קטן וגדול יחד.

רסג. לא פחות مما שהאמונה האלהית מתלבשת בתוарים רובי דמיון פראי - מצד המציאות המשמשת היורדת ונกลמת כשהיא בא להכרתינו - הרי היא מתלבשת ג"כ בתאים של מדות כאלה, שהמוסר החפשי מוצא בהם פגמים. והפגמים הללו עצמם, הם מעלים אותנו לחשוב גבואה, ממעל לכל שדרה מוסרית מוגבלת, כמו שתוاري המציאות המציגותה מגושמת מרימים אותו ממעל לכל שליליה והגדורה.

רסד. האידיאליות היסודית שבחי הרוח, מתבטאת ע"י קנא נגד עובדי ע"ז, שתראה כלפי בר, כזרות עין של איזה מלך אנכי, כשותפים במלכותו איזה מסיג גבול. אבל המדע העליון, בשפעת רוח

הקודש יזכה את המושג, ויעמידנו על מרום הטוהר, של המציאות המשנית של האוושר, אשר במחשבה הבורורה עד האמת האלוהית.

رسה. הנזחון על הרשעה שבעולם יהיה רק ע"י כח התורה, שמתעוררת ע"י תנוקות של בית רבן, כשהיא מושלת בתקופת הילדות, רק היא לבדה בנש망תן, שהיא אך היא הננה הטוב הגמור, המכרייע את כל הרע לטוב.

رسו. האמונה האלוהית וכל סגולותיה, צריכה היא להשתחרר מכל כבליה, להתפשט מכל קליפותיה, ולעמד היה בזריחת אור קרניה, המAIRים את כל העולמים מזוין הדרם.

رسז. מי יכול לעזרת אוור אהבה האלוהית העליונה ההולכת ומפעמת בכלם של שרים, חסידי קדש, ישראלים, כrhoח צח מלא נעם בשמי עדן, ועם זה סוער והומה כהמיה ים לגליו, תשער הנשמה מרוב רחבת תענווג זיו נועם עליון. וחשך עדנים זה מגדיל ומרחיב את כל התכוונות הרוחניות והמדאות הנפשיות, וכל נשמה מתקדשת, וכל אשר לו רק מגע רחוק לאור זיו נשמות קדש של גבורי אל אלו, הרי זה מתעללה. כל התורה, המוסר, המצווה, המעשה והתלמוד הם באים לפניו את מכשוליהם הדרכים, שתוכל אהבת עולמי עולמים זאת להתפשט, להתרחב על כל כרכי החיים, על כל מרחביהם. וענפיהם הרבנים של שרשיהם אהבת קדשים אלה הם כל מדות טובות וישראל, פרטיות וככלויות, אישיות וחברותיות, עד כדי שפיטה תבל בצדק ולאומים במישרים.

رسח. השכל הבריא המקורי בטבעו הוא מורכב בהרכבה מזגית, מיסודות השכל והרגש. השכל הכרוי שבו נתן לו את היסוד המזין, והרגש המפותח בקרבו נותן את היסוד המענג. וכל העוסק בתורה לשמה מתברך באחדותם הגמורה ותמיותם השלמה של השכל והרגש, בצורה כזאת שכל אחד מרחיב את גבול חברו, והنم רעיון דלא מתרפרשין.

رسט. האחדות המגולה של העולם המוסרי, הרוחני והשכלי, עם העולם החמרי, המעשני, הטכני ו לחברותי, מתבטאת בעולם ע"י ישראל. וסגולתה של ארץ ישראל היא לכונן בעולם גילוי אחדות זו, הנוננת פנים חדשות לכל התרבות האנושית, לכל תפקידה. ערך הדיבור, המזוהה לישראל, שברכתם ברכה וקלתם קללה, הוא מכונן על יסוד גילוי חדש דנא, אשר מוכרא הוא להפליא את כל העולם בחידושו, ולהוציא את האמרה רק עם חכם ונבון הגודל הזה, מכל עם ולשון, בהgelות סגולות התהיה הישראלית בארץ ישראל בכלל תפארתה.

רע. גבורה רוחנית היא, להבדיל את העולם המזוהה ביחיד הרוחני במהלך הדיעות והרגשות, מכל מה שהוא נראה כסותר אותו בעולם הכללי. אתה לך בתם לבבי בקרוב بيתי.

רעה. מתוך שההתורה נובעת היא לכל פרטיה ממוקור הרוחני העשיר והאיתן של כל העולמים כולם, הלומד אותה לשם, מתאנגד ומתהמם עם כל החיים והטהור היש בכל מלא עולמים, וחיה עולם, חי קודש נצחים, הולכים ונמשכים עליו, וمبرכתו הכל מתברך, ומעיליוו הכל מתחלה, והרי הוא הולך ומשתחרר מהכבלים של ההשתעבדות הגובלית של השכל האנושי, ושל הליקות המוסריות שהן נובעות מצמצומיו, ונעשה צדיק וחסיד ישר ונאמן.

רubb. אי אפשר לספרות ישראלית שתצליח ללא התקדשות הנשומות של הספרים. כל ספר שאינו عمل לטהר את מדתו, לזכך את מעשיו ואת רעינותו, עד שייהי עולמו הפנימי בעצמו מלא אורה והשלמות הפנימית מורגשת בתוכו, יחד עם הדאגה להשלים את החסר ולהמלא ענהה ממזגת בגבורה ושלות רוח עם התעוררות שכילת ורגשית חזקה להיטיב ולהשכיל את עצמו, וחפץ נשגב לעמוד ברום הטהרה והקדשה האצילתית, כיון שהוא עומד במעמד כזה לא יוכל להקריא ספר באמת. רק הראשונים היו נקראים סופרים, מפני שהיו סופרים אוטיות שבתורה, וספרות האותיות שבתורה העלהם לדרגה עליונה של טוהר רוח וגבורה נשמה, עד שם ספרים היה Nähe להם. ואם את הספרות הישראליתanno חפציהם להחיות צרייכיםanno ללכת בדרך הקודש הזאת, לבא מן הקדשה אל הספרות, והיה שם מסלול ודרכ, ודרכ הקודש יקרה לה - ויהלכו גואלים.

רעג. גדולה היא תבייעתנו הגוףנית, גוף בריא אנחנו צרייכים, התעסכנו הרבה בנפשיות, שכחנו את קדושת הגוף, זנחנו את הבריאות והגבורה הגוףנית, שכחנו שיש לנו בשך קודש, לא פחות مما שיש לנו רוח הקודש. עזבנו את החיים המעשים, ואת התבירות החושים ואת הקשר עם המציאות הגוףנית המוחשי, מפני יראה נפולה, מפני חסר אמונה בקדושת הארץ, אמונה זה סדר זרים, שמאמין בחיה העולמים וזורע. כל תשובתנו עליה בידינו רק אם תהיה עם כל הود רוחניותה, גם תשובה גשמית יוצרת דם בריא, בשך בריא, גופים חטובים ואיתנים, רוחلوحט זורח על שרירים חזקים. בגבורה הבשר תאייר הנשמה הנחלשת, תהיות המתים בגוויות.

רעד. כשהעם הקודש יהיה בריא וחזק בגופו, תגבר ותתחזק הקדשה בעולם. כשילדינו ישראלי יהיו חזקים, בריאים ומוצקים, יהיה אויר העולם קדוש וטהרו. כל תוכן גשמי של צדיקים מעלה את העולם כולו ברוחניותו. ואין צדיק בעולם, שיגיע לקרים של כניסה ישראלי כולה. ומובן בזה, שהבריאות והיתרונות הגשמי של כללות ישראל זהו היסודות לאור העולם, לקודש העולם, לגילוי האלהות בעולם, לטהרת המדות, לרוממות הצדק והופעת המוסר בナンחונו בעולם. ביחס לחברו של כל יחיד עם כללות האומה, כל אחד מישראל הוא צדיק וקדוש. כל דבר גשמי ישראלי הוא מוכן לקדשה ואצלות עליונה. פיתוח אומץ הגוףני שבישראל יוציאו מן הכח אל הפועל אימוצי נשמה נפלאים, ואורה העליון של תורה ימצא את הבסיס האיתן הרاوي לו, ויקומו לנו מאורי עולם, אנשי רוח אלהים, כבורי כה שרים עם אלהים ועם אנשים ויכולים להם.

רעה. ואפשר הדבר להרגיש את תנועות הנשמה, שבתאותם תעלומה, את קשורה אל אותם העולמות הנשוגבים, שהם היא יונקת את סוד חייה. את זיהה והדרה. וכל מה שהאדם מתقدس יותר, כל מה שמחרך מן החטא. והוא נוטה אל הקדשה ואל האצילת, הנשמה יותר מתגללה עליו, ואורה שופע בכל קרביו, והוא נתבע מכל

עצמיותו להתייחד יותר וייתר במקור חייו. הגויה, וכל נטיותה, הולכת היא ומתקדשת, נוטה היא אל היסוד הנשמתי. חושיה מתחדים, ועם זה מתעלמים, מתקדשים, ומתעדנים. הריח, ההקשבה, הראיה, הכל מתעללה, הכל מתבהר. הנשמה שואבת אורה ממקורו מромיה, ומהמורן המקורי הזה היא משפעת אל הנפש החיה, אל כחות הגוף הרוחניים והגשמיים. הגבורה מתגדלת, הבטחון, אומץ הלב, ושקט הרוח, הולך הוא ומתרפסת. והתשוכה לגדלות, של תום ויושר, של חיים ואור, של דעת ויפעה, הולכת ומתגדלת. והאדם הולך ומנצח את החיים נצחון אחר נצחון. הכנאה, התאה. הכבוד וההון, היקרים כל כך אצל רוב בני האדם. נעשים בעיניו בזויים זולים. ורוחו שוקק אל הטוהר, אל הטוב המוחלט, אל האמת המזהרת, אל הנצח בכל מלא הodo, אל אוֹר ד', אל אלהי עולם.

ראו. כל מה שהנשמה מבהיקה ביותר, ע"י קדרותה המעשה וטהרת הדעת והמדות, נרשמים ביותר רשמי המעשימים והמדות בקרבה, והצירורים העדינים, היפים והנסגים של עשות הטוב והישר, של התורה והמצוה, עושים עליה פתוחים נאים ונעלמים מأد, המשביחים את ערכה לאין קץ. וצירוריה המפותחים חיים הם בקרבה חיים שהולכים ושותפים, הולכים ומתגדלים, הולכים ומתנסאים לגבהי שחקים, חיים מעסיקי עולמים ובוניהם, חיים שהקדש הוא יסוד הויאתם, שהקליטה הסודית מעולפת ספרי המוסר הכללי, היא הולכת ופועלת בהם פעולה תדירה בלתי פסקת.

רעז. כמו דור שלם, כך אדם ייחידי ימצא עצמו לפעם לואה ליאות גופנית, וממנה בא הוא לילאות רוחנית. ואם רוחני הוא בטבעו ובעמדתו, יחשב למלאות את החסרונו הרוחני שלו ע"י הוספה רוחנית, והרי הוא אז מוסיף תבן על המדרורה. ולהיות הרוחנית וכל מעקשיה הנגררים עמה, לא תעבור כי"א ע"י מנוחה גופנית הגונה, הגוררת אחריה תוספת כח גופני. שرك אחרי ההוספה ההגונה הגופנית, יהל כח הרוחני להתנווץ במלא ארצו, ועשר ידות ימצא ב עמוק הגוף והבשר החי, אור וחימם, מוסר וקדושא, מצומדים עם גבורה, ענווה ושםחה וחדות חיים רעננה, וטויה לב מלאה אהבה, והכרת ערך המציאות והחוובה בבליטה שלמה תקיף את כל כחות החיים כולם, הגשמיים והרוחניים, ושלוחה וסדר, צפיה ישירה, ונעם עליון בבטחון פנימי, תנוצץ בכל קרב וכליות, ולבי ובשריו ירננו אל אל חי.

רעח. מתחנכים הם לפעם בתוך הלב כל יסורי העולם, כל עינויי הנשמות ועינויי הגוף. האדם אינו מוצא מנה לבבנו. חוץ הוא בתיקונו של עולם, והעולם עומד לעומתו בכל כיעור וניוול, בכל עוצב ויגון קודר שלו. ונפשו בוכה במשתרים. מי ינוד לו, מי ינחמו? המזיאות קשה מברזל, והוא מטפח על פניו. מתחנן האדם בתוכיו כחומר בקליפהו, ומנה אין. הומה אז מקרב נשמתו למקור הישע, למען האושר וההרמוני של כל היש. אל אלהים דלה נפשי. כמים קרים על נפש עיפה באה שמוועה טוביה, מקור חי העולםים.

רעט. מרחבים, מרחבים, מרחבי אל אותה נפשי. אל חסגורוני בשום כלוב, לא גשמי ולא רוחני. שטה היא נשמתי ברוחבי שמים, לא יכולוה קירות לב ולא קירות מעשה, מוסר, הגיון ונימוס. ממעל לכל אלה שטה היא

ועפה, ממעל לכל אשר יקרא בכל שם, ממרום מכל עונג, מכל נעם ווופי, ממרום לכל נשגב ונאנצל. חולת אהבה אני.

רפ. צמאתי צמאתי לאלהי כאיל על אפיקים. هو מי ימלל כאבי, מי יהיה כינור לשירי יגוני, מי ישמע קול מרירותי, צער ביטוי הרחוב מרוחבי כל ימים. צמאתי לאמת, לא להשגת האמת, הרי אני רוכב על שחקייו, הריני قول בתוכה האמת מובלע. הרי אני قول מוכאב מצער הביטוי, איך זה אבטא את האמת הגדולה המלא את כל לבבי? מי יגלה לרבים, לעולמים, לברואים, למלא כל, לגוי ואדם יחד, את הזיקים מלאי אוצרות אוור וחום, שהם אצורים בנשמתי פנימה. רואה אני אותן שלhabות עלולות, בוקעות שמי שמי שמי,ומי יחש, מי ימלע עזם, ואני אני גבור אל כאחד הגברים אשר מלא עולמים מצאו בהם פנימה, ידע העולם את עשרם או לא ידע, הכל להם אחת - אלה עדרי הצאן ההולכים על שני רגליים, מה יועלו אם ידעו מגובה איש ומה יזיקו ללא ידעם? הנני קשור עם העולם. החיים, האנשים, הנם חבר, חלקים רבים מנשמתי עם מושלבת, ובמה זה אוכל להארם מאורי, כל אשר דבר אינו אלא מכסה את זרי, מעיב את אורי. גדול צערן וגדל מכאובי. הוא אליו, עוזה היה בצרתי, המצא לי מערבי לשון, תננה לי שפה ונنبي שפתים, אספר במקהלות, אמתה - אמתך אלהי.

רפא. מבקשות הן המחשבות, הרגשות וכל תוכני הנפש הפנימיים, מקום של התפשטות רחבה ומוסדרת כפי הצורך של הדרכות נועמן, והן עורגות לאלהי חייהם וצורך ישען. מוצאות בעצמן גילתן ושמחה עוזן, כשהממחשה הברה בדעת אלהים מסוקלת לפניהן מכל מכשול, אז הן מוצאות עצמן בגין עדן. והמכשולים הם ארחות החיים. דרכי המדות, המעשים, השקפות העולם, הזיקוק אל הכלל, אל המוסר, אל היופי, אל כל הנשגב והעדין בחים הפנימיים והחיצוניים, ותביעה זו של חירות עליונה כשהיא מתגברת, עירגה אלהית מוכרחת הדורשת בכל כה את תפקידיה, היא היא המכרצה את כל החיים שלפניה ושל אחריה שילכו במסלולה.

רפב. כפי הטהרה הגופנית, בمزג ומדות, שקיית התאהה, וזיכון החומר, ולפי האורה השכלית, הבאה מרוב תורה ודעתי. מהרבה שימוש של חכמים, ומהרבה דעת העולם והחיים, כן יגדל כה הציור והדמיון בפועלתו, וכן תהינה פועלותיו רצויות, שקולות וקרובות לערכים מתאימים, עד שייהיה קרוב אל השכל בבהירותו, ויהיה עולה עליו בעומק ההרגשה, ובחדור החיים שלו.

רפג. הדבר הנעלם מן האדם, הוא מה שלא יוכל למצא נתיב באפלתו. הרי מחזות הללו תוהו ובוהו הם לגביו, גם אם בעצם הוד ויפעה מלאו. ותוהו זה ברית כרותה לו, שייהיה נשכח מן הלב. אלה הם הדורות אשר קומטו بلا עת, ונחר יוץק יסודם.

רפד. המשיגים הגדולים, שאין מעלהם פסקת מליחות צומחת תמיד בצמיהות חדשות, אינם מוצאים בעצם מרגע, תלמידי חכמים אין להם מנוחה. וטרם שיעמדו על התוכן של העדר מנוחה זו, הרי הם מצטערים עליה,

והם מלאים יגון פנימי, ואי חפץ מORGASH תמיד בקרובם, המונע אותם משמחת לב. אבל כאשר יתרו תוכני המהות העליונה שלהם. ידעו להבדיל בין חסרון המנוחה שלהם, שבא מתוך גדולה נשמתית, הבלתי פוסקת, מתוך ריכוש של קניין רוח כבירים חדשים בכל עת ורגע, ובין העדר מנוחה הבא מתוך מהומה של רשעות ושל בערות. ואו ידעו לשמה בחלקם. ולהזיק במעוזם, ולעמוד תמיד על עמדם בעבודת הרוח התדריה, המחדשת להם בכל עת את ידידות נועמיה.

רפה. לפתח את הספרות בתוכני אמת וקדוש מקוריים, צרייכים בעלי המחשבה שהגינויותיהם נובעים ממוקור הקודש, להרגיל עצם בפירוט מחשבות. כי השטף הגדול שאור הקודש שוטף על הנשמה גורם, שהדברים שיסודם באצלות עליונה, באים סתוימים, והדרישות הספרותיות אין מתפרשות ומתוך כך העולם נשאר עומד ותווה, מבלי דעת מה הוא התוכן שכל הוגי דעת קודש הללו מרצים לפניו. וכל ההשפעה נשארת לפי זה, רק על יסוד ההרגשה הפנימית, השרואה בתמורה אצל המון כולם, ועל יסוד המעוֹף השמיימי של יחידי סגולה, אבל נעלם דבר מכל הקהל עד שיפורטו הדברים, טיפ אחר טפה.

רפו. הוגי דעת צרייכים להרגיל עצם להוציאו מן הכל אל הפועל, בין בדייבור בין בכתביה, מחשבות פשוטות. ולפעמים דוקא על ידן יבוטאו החידושים היותר נשגים.

רפא. כמה פעמים מזדמן בעולםם, שהדרךם שהאמת נודעת על ידם, הם עצם אינם מתאים להאמת, ודוקא הם הנם מובילים אל האמת. והרצו להגביר את האמת בהדרךם מאבד הוא את האמת העצמית בעצמה, והוא נשארת רחוק ממנו, ונמצא שאמת כזאת המכבדת את האמת, הרי היא השקר היותר מוחלט. ומ"מ הדרך המוביל את האיש היחידי ואת הציבור הכללי לידי תיקונו, הוא שיבא למדרגה כזאת, שיוכל לעמוד על האמת המטרית ע"י דרכם שהם כולם אמת כשם לעצמן, ולא יחסר בהם קורתובן האור ומן החום של האמת המוחלטת.

רפא. ההשגה המתפרצת לעלות עד לחוץ לתוךם הציור האנושי, מתחטטשים אצל ההבדלים שבין טוב לרע, בין טמא לטהור, ואף על פי שהדבר בא מרוב אור וקדשה עליונה, שם באמת חזור הכל לטוב וקדוש, ואין שטן ואין פגע רע, אבל בתחום החיים המוגבלים שלנו הלא באמת רב מאד הרע והטמא, שהנו מוכרים להיות שקוועים בהכרת כיעורו ושנאתו, כמו שהנו חייבים להיות קשורים באהבת הטוב הטוהר והקדוש, והכרת כבודו ותפארתו. ועל כן בעלי מחשבה פורצת כזו הם מרגישים בקרובם עצבות קודרת בכל עת, כדוגמא של עצבן שעלה חטא, הבא ממוסר כלויות, מפני שחירות מחשבתם וקדושתה העליונה הרי היא באמת חוטאת, מצד הערכיהם המעשיים. והם שבים לאיתן מצב הנפש הקדושה, השמחה תמיד באור ה', על ידי מה שהם שואבים ממקור הקודש העליון לא רק את מצב של התרכבות הנפש והכללה העליונה, אלא גם את מצב הדרך המוגבל, שהוא התוכן המיויחד מעבר החיים העליונים, אורח צדיקים, שהוא כאור נוגה, ההפק דרך רשעים באפליה, שלא ידעו במה יכשלו. וכפי המדה ששתי התכוונות מתאימות ביחד בנשמה, האורה העליונה, הצופה למרחוק לכל הקליפה בפרי, והרע בטוב, ולהפק הכל לאור גדול, והאור התחתון, המAIR בכל חדרי לבב, לסור מרע,

ולשנה כל תועבת ד', ככה מתבפס הרוח, ואור הקודש עם נועמו ושמחתו בשלות ישרים חוזר להoir, והנשמה מתרוממת, ונס יגון ואנחה.

רופא. אין צער בעולם שידמה לצער השקיקה אל הטוב המוחלט, אל הצמאן הנורא, המענה את הנשמה, להיות מוצאת את עצמה מאושר רוחני, מלאי בתוכיותו זוהר של יושר, של תמיינות, של צדק, ושל הדבקות האליהית, המחוכרת עם טהרה מכל חטא ועון. לב נשבר ונרכה אליהם לא תבזה.

רצ. כמה גדולה היא מלחמתי הפנימית, לבבי מלא עריגה רוחנית גבואה ורחבה, חפץ אני שהנועם האלקי يتפשט תמיד בכל קרבי. לא מפני הנאת העונג שבו, כי אצד שכך צריך להיות, מצד שאך זהו המעד של המציאות, משום שהוא תוכן החיים. והנני תמיד הומה, שואג בעצמיות הפנימית, בקול גדול או רם אליהם הבו לי, תענג אל חי ושבשוועו, גודל יפהה בקרות היכל מלך עולם, אל אלקי אבי, אשר בכל לבי הנני נתון להבהיר. אשר פחדו ירומני. ונשماتי הולכת היא ומתנשאת, מתחילה היא על כל השפלות, הקטנות והגבולים, שחמי הטבע, הגויה, הסביבה, וההסכמה מגבילים אותה, לוחצים אותה בצבטים, משיימים אותה כולה בסד. והנה שף חיובים בא, למידים ודקדוקים לאין תכליות, סיבוכי רעיונות, והווצה פלפולים מדיקנות של אותן ותיבות, באה וסובבת את נשמתי הצחה, החפשית, הקללה כקרוב, הטהורה עצם השמים, השוטפת כים של אור. ואני עוד לא באתי לזאת המדרגה, לסכנות מריאשית עד אחרית, להבין נועם שמוועה, להרגיש מתק כל דקדוק, להיות צופה באור שבמחשי עולם. והנני מלא מכאוביים, ומזכה אני לישועה ואורה, לרוממות עליונה, להופעת דעה וננהרה ולהזלה תל של חיים, גם בתוך אלה הצנורות הזרים, אשר מהם איןק ואשבע. אתענג בנועם ד'. אכיר טוהר הרצון האידיאלי, רום חביווע עז עליון, הממלא כל אותן וקורן, כל הויה ופלפול, ואשתחעש במצותיך אשר אהבתני, ואשיהה בחוקיך.

רצא. כשהאני מתאהה להגיד מילה, הרי כבר יודה הרוחניות העליונה מראשית חביון עוזה, עד שבאה לדפקبني רצוני, התגלם ההמון הרב של ראשי נשמות, ראשיו רשאים של תעלומות, ויהיו לאותיות דופקים בצד התחתון של נשמתי, אותו הצד הקרוב לתוכן הגויה ומקשור בריכוזה, והנני נאלץ לדבר. מדובר אני מתווך אוצר החיים שלי והדברים שוטפים, פריט הריעונות, מתפזרים הצלצלים, וקול בקול יפגש, הזרם העולה מתחתי הריכוז הגויתי, מתחחד עם הזרם העולה ממרום שורש שרשוי הנשמה, ואורות זרעים מלאים או רעלם כל ככר הויתני.

רצב. כל מדה טובה יש לה חסרונות הבאים עמה, וזו היא העבودה השלמה להוציא לאור עולם את המדות הטובות מנוקות מכל סייגי החסרונות שלהן.

רצג. רכיות הלב, היא מדה טובה כשהיא לעצמה, וכשהיא באה במדה ושיעור מוגבל, מעדנת היא את רוח האדם. אבל כמו רעה מסבכת מדה זו, כשבוערת את גבולות האמית. הלב הרך ביותר מהמדה, אין לו רצון קבוע, ואין יכול לשולט בדעתו, לעמוד בפרק ולשפט משפטאמת, מפני רכחות דעתו. יראת שמים ויראת

חטא, כשהם בציורים מתמידים על רוח האדם בצביווּן האירופי, הם גורמים את הרכרוך הלכבי שיתפסת יותר מדי. וצריכין עצה ותחבולה איך להקיםدور עובד מחומש בפוחי התהיה.

רצד. כל מה שלומדים בקדושה, מתעדן על ידו הרצון והשכל בלבד ביחיד, והאורה האלהית באה מקור העצמי של הנשמה, וממלאה את כל הוויטה, והחיים הרוחניים מפתפשים על כל קצוות המהות, כדרך שמתפשט הדם במרוצח לכל קצוות הגוף. אבל כל לימוד חילוני, מכל מדע בעולם, אינו מחייב כי אם אותו החלק המינוחד שהוא מכובן אליו. וזה יסוד ההבדל שבין קודש לחול מצד הנסיבות, בלבד מההבדל, היותר נשגב באין ערוק, שמצד האיכותיות.

רצחה. הליות שמרגושים לפעמים ע"י שטף המדע, בא מצד שאין מניחים ריווח של התבוננות בין כל גילוי רוחני, לעכל יפה את ההופעה, בתבונה שכליית מונחת, ובהתקבלות רצונית, מדותית, ומטשטשים בזה את גבולי האורים. כי הפסיקות נתנו גם בתורה.תן ריווח התבונן בין פרשה לפרשה, וקוחה להדיות הלמד מן הධירות. והוא הדין לכל לימוד תבוני, הבא מהתגלות הנשמה בהופעתה. ההפסקה מכשירה את החיים, את המזג, המדות, החפשׂ והיחש הסביבתי, להסתגל לאותו הטוב ולאוთה האמת הרומה שההופעה העלונה.

רצו. מתוך שהדור של עקבתו דמשיחא, שהוא דור התהיה, יש לו כשרון גדול להוציא הרבה כת חיים, רצון וסדר מקורו, הרי הוא טרוד הרבה בהוצאה האורים מעצמיוו, ואינו יכול לפניות לכל האור המנוח אל אשר הורישוovo אבות שבדורות שעברו. עד אשר ידום את עצמו במעלה כל כך נשגבה, שההוצאה מן המקור עצמו תבא לו בלי תורה, רק כמעין המתגבר מעצימות הטבעית שלו, ואז יהיה משוחרר מככלי העצמיות הפרטיה שלו, ויפתח לבבו לקראת הקבלה של כל האורות הזורמים אליו מכל הדורות שעברו.

רצז. הרוחניות הבאה מהתמצית של ידיעות ורגשות שבאו בצורה מיוודה, ונתעללו עיכול רוחני, והן פושטוות צורתן ולובשות צורה חדשה, היא מתחדשת הרבה יותר באיחוד גמור עם היסוד הנשמי, ומעלה את האדם לצורתו העלונה, מיילו היו הדברים באים לכתחלה בצורתם הגמורה. ומתוך כך השbillim הרוחניים הנם כל כך מסובכים. הלא הוא אכן קאנך הוא עשה ויכנוך, מלמד שעשה הקב"ה כונניות באדם, שנדרש על הסיבור האורגני, של כלי העיכול הגופניים. שהם מכובנים גם כן להעיכול הנפשי, במזון הרוחני, המחייב איש ועם.

רצח. הזוכרון והשכחנה נבראו שניהם באדם, להכريع את הצビון היחידי ע"פ המשקל הרואוי לקיבוץ רישומי, באופן שיקבצו יחד כל הרשומים הטוביים, הנוטנים בקיומם לאדם ערך עליון וקיים, וימחו אותם הרשומים המטשטשים ומעכבים בעד השלמות ההולכה ומתعلاה, ובמהיותם ישאירו את התמצית הברורה שלהם, שהצורך אל החסוך והטהור שברשימים הנשארים בנחלת הזוכרון. התולדה נשארת ברוח האדם בזוכרון הכלל, נכתבת ע"י נבואה עליונה ובנואה מודרגת, ע"י רוח הקודש וע"ירוח החול של ההכרה החיפושית אשר לאדם, ומהמן רשיינים נמחקים ואינם באים כלל לידי שום הכרה, ומהמקרה הזאת היא מאשרת את החיים כמו הכתיבה. ולפעמים יש, אשר מהעולם הנשכח יעלו רשיינים שלא לפוי ההכשרה

הזכיר את האישית, ויגרמו בהופעתם טשטושי רוח, עד אשר תבא רוח טהרה ואורה עליונה, להוציא אורות גם מתוך האופל של ארץ נשיה.

רצט. מכל הנשכחים הם תוהו ובוהו ודורות אשר קומתו, אשר רק ע"י אורה עליונה היוצאת מתוך עמי מאפליה, ימצא בהם סידור עליון ומקור חיים לזרע של נעם עליון, ההולך ומתגלה בעולם בניו ומשוכל, מסודר באור תורה ובאוורו של שמו של מישיה, הממולא בביסום ריח גן עדן, בפאר כסא כבוד מרום מראשון.

ש. מה אנו מכירים בזכות אבות: אותו רוח חיים הטוב הספג באבות - שם זכו אליו ע"י הסתגלות גדולה של רצון חפשי למוסר ולהוד קודש בפועל ובגבורה - הולך הוא ושורה בבנים גם بلا عمل ויגעה כ"א בתור ירושה. אבל עם זה הם צריכים לפתחו ולשכללו, וק"ז שהם מוזהרים על רוח זה שלא לטשטשו ולנולו, שלא להתנכר אליו בארכות החיים ובסדר הרעיון והמחשבה. וכיota ההכרה היפה של היחס האצילי, של המשיות המצויה אשר לרוח האבות הטובים והגדולים, באמתה חינו, ככה מלא רוח גבורה וחימם, ישנים חדשים ייחדו علينا את כחם, להפרות את חינו ולמלא אותם בכל יופי, בכל עידן, בכל טוהר ונבורה, ובכל קדושה ותפארת.

שא. למה לא נבין את רוח החיים הגדול המלא בכל היש כלו, בכל הבריאה, המוגבלת ובلتיה מוגבלת גם יחד. למה לא ננסא את רעיוןנו להבית באור הזוהר הגדול הזה, שאין קץ לעושרו, לאורו ותפארתו, ולמה לא נחש שעם כל גדלו וחילו הרי הוא מכוון לפני המדה של מה שיש בו צד הגבלה, צד חשבות הצד סתריה, אבל המקורה הנادر בקדש, בכליל שלמות תפארתו, הרי הוא בגין ערוך מפואר ונשגב מכל האיתניות ואור הקודש של רוח החיים אשר בעולמים כולם. והאידיאליות, העליונה, המשותפת לכליל תפארת הרוח הנובע ממוקד אליהם חיים, להוסיף עז ועכמת אור וחיל ברוח החיים אשר ליצור כלו, מתחדשת עם האידיאליות הנשגבת של רוח החיים אשר במלא כל העולמים. וברוח האצילי אשר לחפש החפשי של מעולה ומפתח שביצורים, כערכו של האדם. בעולמנו, וכל דומו, שהם יונקים מאותו הזרע והיסוד המציר ומהיה ביקר תפארת, שם מתחדשת האידיאליות הקבוצתית. וצדקה ושלום נשקו, וחסד ואמת נפגשו, אמת הארץ צמח וצדקה משימים נשקף. וממפלוי הסתר בא אור בהיר לשכלולו של עולם ברור, שכלו אומר כבוד.

شب. כמה נחוצה היא גבורת הבשר לקדושי נשמה. כשהרוח החיים שואפת לתפקידים רוחניים עליונים, זהו אותן שכבר נתען הבשר עצמוו, עד שהוא ממולא בכל טוב וקדש, שהם צבורים ומונחים בקרבו כבאותם בלוס, מכוסה ומוצנע. וכל אשר יאמץ הבשר, וכל אשר יתחזק ויתאדר, יגדל וייחסן גוף של צדיקים קדושים לב וטהורי נשמה, ככה ישאב הרוח העליון ההולך ומופיע عليهم את אור קדשו ממשמי מעלה, רב חיל, אוצר של דעה, אוצר של תבונה, שארוז ואגוד בשבר העשיר בתוכן, הרבה יותר מכל חכמה רוחנית אשר יעללה על לב אדם לנסהה, מבלעדי המזיגה השמיימת של יוצר וצר צורה, אשר מדד ומשקל גשם עם רוח. ו煦מת גבורה זו, שתתגבר באחרית הימים בלבם של ישראל, ותבא בטהרתה ושיגובה בלבם של צדיקים איתני עולם, היא תכשיר את העולם לספג אל תוכו את הדר קולו של שופר הגאולה, המכין לב לרוחה דמלכת מישיא. ונחה

עליו רוח ד', רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ד'. ונקרא שמו אל גבור פלא יועץ אבי עד שר שלום.

shed. השואף לאורה עליונה ולבו הומה תמיד לגדלות ונשגבות, לثور בחכמאות עליונות ולהתענג בנועם ד', אל יפול לבו בקרבו כלל אם איינו מוכשר לעסקי חול, לריעות חברותית, ואפילו אם הלימוד ההלכותי או ההגוני המשודר קשה עליו, כי כל זה בא מרוב אורה וקדושה של אור המופיע בנשמו משורש אצילהה. וישmach ויעז ברב ענוה במתת אלהים אשר נתן לו, וילך בעונת צדק ע"פ דרכו ומסילתו המינוחה, שהיא אורה צדיקים אשר רק ייחידי סגולה בה ידרכו. ומ"מ ישתק עצמו עם הציבור בכל אשר יוכל, וישם עצמו עבד וענוי גם בהיותו חסיד, ולבו גבה ונשא בדרכיו ד'. וטוב שפל רוח את ענויים.

שה. רואים אנו שורש התורה כולה, לדעתיה, מעשייה, נטיותה, השקפותיה, וכל תוצאותיה כולה, בدم היישראלי, חתום בבשר קודש אותה ברית קודש. ממעין הבשר מתנשא הרוח המלא נגוהות, הנטיה המוגלמת וההרגהה המתעדנת נפגשות, והן עלות עד מרומי ההשכלה. הנטיה הציבורית אשר לאומה, מטביעה את הציבורון של החיים הרוחניים, וכל האופי של המשטר התורי, על הכלל כולם, והאדם הכללי, והעולם, והיחס הרוחני המלא רזים שיש לעולם עם האדם בכלל ועם האופי היישראלי בפרט, כולם ארוג ומשוחרר בחיי הכלמיסה אשר לתורה. מימינו אש דת למו. הטבע היישראלי יעור משנתו, וכגבור מתרונן מיין יראה את הود גבורתו. וישראל ישב בארץ אל אלהיו ואל תורתו, בכל חזק צמאן החיים אשר יתגבר וילך אצלו - אשר היה מעוזק בעזקים רבים מבלתי תתרחבות בכל משך הגולה הארץ - יצא להתפשט ברב חיל, בכח ענקים ובגאון פנימי מבורר יזריח את ארחות החיים על פני כל התנועה הכלולות אשר לתקומת הלאום על אדמותו.

שנו. כבוד אלהים וכבוד האדם, כבוד העולם וההוויה כולה, הכל אחד. הננו מנשאים את רוח האדם עד כדי אותה הרוממות, שעל ידה כבר יהוש שיש לו עסק עם כבוד אלהים עליון. רק השפלות המביאה לידי תרדמה, היא מיאשת את האדם מהטפל בכבוד אלהים, אבל גאון הרוח המוכרה להיות מboveא בכל מרום תפקידו, לא יתן לאדם לנוח, לעמוד בזוד, לדלות אידיאלים נשאים מתוך מרבץ פריצי חיים. והגדול האנושי מלא בכל הדרו, עד שיחוש שיש מעמד לאדם כשהוא מכבד את מלך הכבוד, וכבודו כבוד של אמת הוא, כבוד אלהים הוא. כי מכבדי אכבד.

שז. הרעיון מוכರח להיות ממולא בתמצית של כל השקפות כולם, ואז חל רוח הקודש עליו. אם חסר מתחמץתו איזה גרעין מכל נטיה שבulous ומכל מין השקפה, אפילו השפה שבשלות, הרי יצירתו פגומה ואין מהותו משוכלת, ושכניתה לא שרייא באתר פגימה. השדים נשתכללו בכל צדי הרוח, אבל חסרים הם אותו הביסוס הגוףני שהוא ראויים לו, והרי הם בריות פגומות, שבפנימיותן מונחת תשוקה של איבוד והעברה מן העולם בעד עצמן, וממילא זהה השקפתם ונטיות החפים גם לגבי אחרים, ועל כן הם מזקיי

עלמא, שכיווץ בהם הם נשומותיהם של רשעים מוחלטים, שיסוד העונג נועז אצל באיבוד וחבלה, בכללו שוטף וחרוץ.

שה. השירה היא מוכרת להיות קדושה אליה מלאה חסן ונעם. שירה כפרנית אינה למציאות. הכהירה בעצמה היא הסрисות הגמורה מכל שירה, ואי האפשרות להסתגל להאמת הגדולה מכל חקר פרוזאי. ותיקון העולם תלוי בשיטת השיר והתחדשו. שירו לד' שיר חדש.

שט. ינסם אנשים, שתחילה מישבים את הנקודה השכלית שבhem, ואח"כ מאורה מאירה ג"כ הנקודה הרצונית שלהם, והודיעו והחיל הולך ונמשך אח"כ משתי הנקודות המתאימות על כל שטחי הווייתם, וחודרים בפנימיות מהותם. וינסם כאלה, שראשית התהיה שלהם מתחלה מנקודת הרצון שלהם, ומאורה אור השכל הולך ומאיר, ומתחדות הנקודות הללו בשלחם קו מזו לזו, וזורם הקו ומשטח, ומתרומם השטח ומתגבש, והוא לטור רב וממלא כל עלמא.

שי. המינות מבטלת את ישב העולם ועם זה המוצאות המעשיות, מפני שנאת הבריות השקוע בתוכה. ושנאה זו מעוררת מדנים, ואור האהבה האליה מסתלק, ואני יכול להתפשט בחים להחיה את כל ארחות החיים בקדושת התורה והמצוה. ושנאה עמוקה זו, שארס נחש בתוכה, מתלבשת לבוש אהבה וחסד, ובני אדם נצודים ברשותה ומתחלאים איבאה וחמת רצח, וסופם לגיהינם. עד יערה רוח מרום, ומציון מכלל יופי אלהים יופיע, לשפט את הר עשו ולהחזיר המלוכה לבعلיה, להכיר את חסד עליון אשר אמר לעולם יבנה. כי לא תוהו בראשת יצרה. ואהבת העולם, החיים והבריות, והמציאות כולה בכל דרגותיה, ת מלא רוח ונשמה וחיה עדן, חי נחת וגיל, חי שלוחה ושמחה, חי רצון, נדבה ואהבה, מלא עז וכח נערץ יחולו להగלות בעולם ברוב הוד ובשפעת תפארת. והחיים העשירים יתפצלו לכל ענפיהם, וימלאו פאר לשא ענף ופרי. ד' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדר.

שייא. האדם צריך לעשות חשבון נפשו. אם שואף הוא לאיזה דבר, הלא צריך הדבר להיות באמת נשגב ונעלה, ועצמיותה של השאיפה הבלתי פוסקת מוכיחה היא על שיגבו של הנשאר. ובזה יסיר במנוחה מרוחו את כל סיגי המחשבות הפסולות, כי אף הצדיק, היושר, הדעת, האמת, הבריות והאומץ, העדינות והיופי, וכל אלה בצבעים היוטר עשירים ובמנות יותר גדולות וככירות, והגדול הכמותי והaicotti, עולה למרום הררי אל. צמאה נפשי לאלהים לאל חי.

шиб. מעולם רוחקים באות נשמותינו אלינו, מעולמות קימים, ומעולמות נחרבים, העבר כלו זורה עליינו, קטנותו היא מגדלת אותנו. משטף דקיק של חיים הוחל אותן החים, והרי הוא עולה ומתרכז, עולה ומתעללה במסלולו, קונה לו תמיד נכסים חדשים, מוסיף על הראשונים, מתארגנים הם יחד לחטיבה רבת האון וההוו. ורעדת רוממות עוברת על כל היקום, והכל מתרoomם, עלו' ומתقدس, מכין אוצר חיים לעולמות עתידיים, מחדשת אותם וმתחדש בהם, ומתעללה על ידם, מתגדל בגדולה אצילת, הולך ועולה עד שחקי שחקים. קונה לו עמדה

של מהלכים בין העומדים, מתעשר בהמון חושים לאין תכלית, בשפעת צבעים אדרירים רוחניים לאין קצב, maar כאו החהמה, כזוהר הרקיע וככוכבים לעולם ועד.

שיג. הננו נתבעים להעלות את עצמנו, להרבות את גודלנתנו, להרחיב את חמתנו, ואור החיים שמתוסף בנו הננו מוסיפים חיים ואור בכל היש, והיש כולו דוחק אותנו להמציא לו עילויו, צינורות שותפים חפץ רצון וחימם מלא כל היקום באים עדינו, מתעלים בעילויינו, שבים כגלי ים בשפעת שטףם, כמשברי אור בשיא חוסן מרוצתם. ואנו כולנו בעלי החפץ והחכלה קרואים אנו לפתח את היש כולו, להרחיב את גבול הויתו, קרואים אנו להדריך חפצנו, להבהיר הכרתנו, לעוז את יכלתנו. בלי מצרים היא שאיפתנו, ובכל מצר וגבול הננו נותנים ברכות נצחים, עז לנו באלהים סלה את העולםים כולם אנו מנשאים, משגבים ומפארים, ונונתנים פאר לאל חי העולמים.

שיד. המחשבות הנובעות מעמק האמונה בטהרתה הפנימית, הם החפשיות באמת, שאין עליהם שם על של הגבלה, והן הן המתדמות ביותר למקור היצירה האלהית. ואהיה אצלנו אמון. והוא מקור כל השמחות והעשהווים האציליים. משחקת לפניו בכל עת, ועשושוי את בני אדם.

שטו. קשה מאד לסבול את החברה, את הפגיעה שלאנשים שרויים בכל מהותם בעולם אחר למורי, שהאישיות השקועה במלחים רוחניים אציליים, בשאייפות מוסריות גבוהות, אין לה מגע שמה. ומכל מקום סבל זה דוקא הוא מצחץ את האדם ומעלהו. השפעתו הרוחנית של האדם הנעה על הסביבה, שבאה דוקא עם הפגיעה התדרית, מטהרת את הסביבה, מעלה חן של קודש וחופש על כל מי שבא במנעו. והאצלות הזאת של חן קודש זה חזורה אחרי כן בצורה יותר איתנה ופועלת על המשפייע עצמו, והרי הוא נעשה חברותי, מלא אצלות וקדושא, שהוא יותר רוממה מהתוכן המקודש העומד בבודידותו, שהוא גורלו הטבעי של האדם, שעסקי הרוח העליונים הם יסוד חייו.

שטע. מגן עדן מקבלים את הטיפין העליונים המלאים טל של חיים קדושים וטהורים מסולקים מכל שיקוע חמרי, מכל פחד שוא, מכל רפואי נשתי, הגבורה והקדושה והתפארת במסגרת גדלות הדעת.

שין. כשמגיע האיש היחיד, וכן הדור, לאותו המצב שהופעטו הרוחנית כבר קרואה היא לפועלתה, אז אי אפשר לו להיות משבע את צמאונו ההכרחי בכל תוכן מוגבל, אם לא יהיה אותו התוכן בעצמו מוסר אותו אל תוכן רחב חופשי, שבו ירגיש את השיגוב הגדול שבשורש נתית נשמהו ממוקור החיים שלה. ומתרך כך רזי עולם, רזי תורה, סוד ד', הולכים ונתקבעים מן הדור. והעקשנות הגורמת למצא הצד הגלי את כל הסיפוק הרוחני היא מדללת את הכח, מפזרת את הרוחות, ומובילה את התשוקה הסוערת למקום אשר המציא ריקניות ומח נפש, ובלב נואש תשוב עוד לבקש דרך. ולזאת קרואים הם אמיצי הכח, אלה הלבבות אשר אור ד' הוא כל תוכן חייהם. גם אם נשברו ונוקשו מרוב יושב, גם אם נתעלפו ממיוט אמונה בעצם, גם אם עיפר במלחמותם נגד המון רב, ההולך בבטחה אל הרוח אשר עיניו הפכו ליפוי דעתו ישאווהו, לא ייחדרו תה מתקם, לא ייחדרו

להתעוזר, וודגלו רזי תורה, וחוסן דעת ואמונה ברורה ופנימית, וישועת עולמים לישראל ולאדם, לגויות ולנשיות, לעולם ולעולם כולם, לגודלים ולקטנים, לזכנים ולצעירים, בידם. ואם אנו מדברים והאילמות תוקפת אותנו. אם אנו מבטאים והמושגים נטבעים בדמיינו, מפני שאין לנו כח להדריך את הדבר, לחפש את המילול, לא בשבייל כך נבלה ונסוג אחר מחפצנו הקבוע. כבודת הפה לא תעזור כח לעזרה את הזעם של החפץ הנשגב, אשר דבר ד' בו יגלה, אשר יאמר דבר לאזר כח לנכשלים, לבשר שלום ליריבי עם. בORA ניב שפטים שלום שלום לוחוק ולקרוב, אמר ד', ורופאינו.

شيخ. כשהימצא האדם בעצמו איזה קיר מבדיל ביןו ובין הקישור העצמי להתורה המעשית בתلمودה וקיומה, צריך הוא לבדוק בעצמו את השורש של חיציה זו מהיכן באה. כי לפעמים יסודה הוא מצד החומריות הפושאה המתגברת עליו, אך'פ' שהיא מתלבשת בלבושים אידיאליים, מ"מ תוכנה הפנימי היא גסות של חומריות מנולת, ולפעמים באה מצד עליה עליונה נשמתית, שזורה עליה אור העתיד של ימים אשר אין בהם חוץ אל ימות המשיח ועולם הבא, שהוא למעלה מכל حق וגובל ומכל מעשה ותלמוד השיק לו. אמןם בשני האופנים הרי חיציה זו מחלת היא, שצורך האדם להתרפא ממנה, אלא שהבדל גדול במהלך הרפואה. הרפואה נגד החומריות היא נתיה רוחנית והחלשה חומרית, והרפואה נגד התגברות הרוחנית היא התחזקות חומרית, ועם זה גם הוספה של הארה רוחנית, עד כדי הזיקוק של התוכנים המעשיים שבתורה המעשית, באופן שיתאימו להציגו האידיאלי הזורח בנשמה הגבוהה.

شيخ. האדם שנשנתו מאירה בקרבו, מוכרח הוא להתבודד הרבה. החברה התדרית של אנשים אחרים, המגושמים על פי רוב נגדו גם ברוחניותם, מעמתת את אורה הבהיר של נשנתו העליונה. ומתווך בכך פועלתו החשובה מטהילה, ובמקומהתבה שהיא יכול להיטיב להחברה על ידי התבוננותו והרחקתו ממנה ברוב הזמן, שגם אז יש שהיחש הרוחני לא יפסיק, ונגד פניו יהיה כל הדור כולם, להתפלל בעדים, ולצידר את עילויים, את אוצר הטוב שביהם, יגרום לה נפילה על ידי נפילתו, מפני ההאפלת שהיא מफילה את רוחניותו בקרבתם המטרידת, וצריך תלמיד חכם שייעשה עצמו כענק זה לצואר שנראה ואין נראה.

שב. יש סיגוף שכלי שהאדם צריך לפעמים להשתמש בו, לשחרר את מושגייו מהשייעוד שהשכל האנושי - שהסכלות היא בו יתרה על החכמה - משעבך אותם תדריך, וזהו המקור של ההחסה, שכל עיון מתחשך מצלליו העצמיים. וכשירצה האדם להתגבר על אפילה זו, מתחילה גל של יסורים רוחניים לבא עליון, וכך הוא מקום הגבורה העליונה, שהאדם מתגבר על יצרו הרוחני ושובר את כל מחייצות הברזל שבינו ובין אביו שבשים, האמת והשלום העליון ברום מקורם.

שכא. רחבות הלב שבאה לפעמים להכניס את העולם כולם, כל האנושיות כולה, בכלל החבה המיוחדה המתגללה לישראל, היא צריכה בדיקה. כשהחכלה של הקודש המצוין אשר לסגולת ישראל עומדת בזכינו, ומתווך בהירותו מתחפשת החבה והאהבה בעין טוביה על כל גוי ואדם יחד, זהה מדותו של אברהם אבינו, אב המון גויים, ונברכו בכך כל משפחות האדמה - ובורען. אבל יש שיסוד התרבותה של חבה זו באה מתווך כחות

הרגש והאפלת אור הקדש של הכרת הסגולה הישראלית העלiona, ואז היא ארסית, ותוכן פעלתה הוא מלא הירוס נורא, ש策יך להתרחק ממנו מפני שור המועד, ושאייה יוכת שער, לדידי חזיליה ומנגח כהורה.

שכבר. כאשר רוצה להשתחרר ממושגי העצמים, יש שהוא מטשטש בזה את סגולותיו הרוחניות. כי דוקא ע"פ אותו הצבון, שמיוחד לו ע"פ טבע נשמו, יכול הוא להוציא מן הכל הפועל את כשרונו, ואם ירצה להשתחרר מעצמיותו, אובד הוא את הבסיס שבנין הרוחני שלו בניו עליון. ונלקים הם בתאות שחזור זה, הרבה מאותם שחפצים להיות אמנים חופשיים. ויש שכונתם רצואה אך אין מעשייהם רצויים. וטוב נקלה ועובד לו, ממתכבד וחסר לחם.

שכג. ישנו דברים כאלה, שהascal לבדו אי אפשר לו לצירם ולקנותם, כי אם דוקא האדם כולם עם כל חחותיו, כל חושיו ורגשותיו. ולקניניהם רוחניים כאלה, צרייכים דוקא קדושה ואמונה גדולה, ובאים על ידה לדבקות פנימית בר' אחד.

שכד. לעיתים בא הדמיון בתחילת לציר את ציוריו, בכל תכנית הבניין האצלי בرب הדר, והscal בא אחר כך ומראה את האמת הגדולה אשר בדמיון, המתאר את גנצייו. ולפעמים המהלך להפך,scal בא חוקר ודורש ומעמיד משפטים, הליכות, מסקנות מעשיות ולמודיות, ארחות חיים ודרך יושר, ובא הדמיון אחר כך להלביש כל האמת ופרטיה הרבים בלבוש נאה, משובץ כל יופי וחן, והוא מכוען אל האמת, כל זמן שתכונתו של הדמיון מתעללה בשאייפה להתאחד עם המושגscal, ללא שום חיצזה מפסקת.

שכה. החסד הגמור הוא האידיאל של העתיד. העולם הולך הוא ומתעללה לכך, הולכות הנשמות ומוזכרות, הולכים העולמים ומתבسمים, הולכים כל הכהות והנטיות שרוח שפל וחרמי מעורב בהם וمتאצלים, נקבעים בצורה רוחנית טהורה. וכל חמות חיים עתיד להיות מקודש קדושים. העולם ומלואו כרוחני כחמרי, כולל יאוחד בחסד עליון, שהגבורה תתמכחו תמיד. וכל היוצר בשורש צבינו, יהיה אחוז שני אלה הכהות: הימין והשמאל, החסד והגבורה, שההשפעתם ההדיתהכל הוא חסד. עולם חסד יבנה.

שכו. רוח הקודש של הנבואה, ביחיד של האספלורייא המארה, שהיא נבואה התורה, נבאותו של אדון הנביים, הוא משוגה בצדינו מאותו רוח הקודש של תורה שבבעל פה, בין אותו רוח הקודש שיוצר את ההלכה ההלכות ומתחדשות עצמה של תורה, בין אותו רוח הקודש הכללי, שעל פי נאמרו ההלכה שלמה מסיני, שהן אבני הפנה של תורה שבע"פ. רוח הנבואה הוא מלא תפארת אידיאלית, ורוח ההלכה מלא גבורה מלכותית, מעשית. תיקון העולם הוא דוקא כשמייחדים שני הרוחות יחד, והם משפייעים ומוספעים זה מזה. והסגנון הדבורי מוכחה הוא להיות אצל כל אחד על פי נשמו המיוודה, ולהתפעל מרוח חברו ג"כ ע"פ המיזוג וההתאחדות הרואה, להוציא כליל למשהו, כולל בהדר תפארת, בגין מעשית מהותבה, מתהלך עם הבריות. מוארה בנשמה אידיאלית, מركיעה לשחקים.

שכו. הידיעה האליהית תופסת את מקומה באדם ובעולם, לפי הערך של התרבותות החלקים הרוחניים בציור. כל מה שהמוסר מתגדל ומתברר, כל מה שההכרה העולמית, מן הפרטימ הרובים עד הכללים העליונים, הולכת ומתגדלת, כל מה שהכשרון לציר את המושגים הרוחניים והסיגול לחוש בינם מתרחב יותר, ככה מתחזרת הידיעה האליהית ומתיוצרת בתור אמונה גדולה וככירה, שמשפעת מתוכה אוצר גדול של דבקות עליונה, של אהבה עזה מלאה אש שלhalbתיה, ויראה עדינה רבת הכח, ממולאה אור וחימם גדולים.

שכח. ברוח מתגלים תוכנים עליוניים בגילוי הפתיעי, בלי סדר סיסטמי, ובלא התגלות סבטית, ואחר כך באה התבוננה וمبرורת, מסדרת את ענפי הידענות למיניהם, חוקת את הדברים בקשרו סבוביים. וחכם עדיף מביא, חותמת היא החכמה את הנבואה, גוליירין מתגרים וגבורים מנצחים.

שלט. מזוהירה היא נשמה העולם. מלאה הود ויפעה היא, מלאה חיים, גנזי נשמות, אוצרות רוח הקודש, מעיני גבורה, גדולה ותפארת. הננו מתנסאים בגין למרום נשמת העולם, חי העולם. מה נחדר המחזה, באו התענגו, באו רעו נחת, התענדנו בעדנים. טעמו וראו כי טוב ד'. למה תשקלו כסף בלוא לחם ויגיעכם בלווא לשבעה, שמעו שמווע אליו ואכלו טוב ותתענג בדשן נפשכם.

של. הדבקות הרצונית והמדעית, הדמיונית והמעשית, כשם מארגוני בלבד, הם פותחים את צינורות החיים של טלי הרצון אשר לחיים העדינים, חי האמת, שאין קצה לעושר כבודם ולזיו מתקם, אשר צדיקים הרואים עולם בהם חיים, יודעים ומרגשים קצת ערכם. ומה מאד קרואים אנו להיטיב לעצמנו ולכל העולם, לישר דרך ד', לפנות כל מכשול מאור התענג העlian, מחייב האמיתים של הדבקות האליהית האמיתית, שהוא רק היא מקור ההצלחה וMagnitude החיים וההוויה כולה. מה אומללים הם הולכי השכלים, מה עלובים הם אותם שאין להם אליה אמת במדעם וברצונם, בדמיונם ובמעשייהם, ומה מאושרים הם המתהלים לפני ד', השמחים באור זיוו, בשמו יגלוון כל היום ובצדתו ירומו. הלב מתכווץ מרוב צער על האפליה האiomה שבני אדם יושבי חושך נתונים בה. היושר הפנימי דוחק את הנשמה להאריך את אבוקת חי האמת, להרים נס לרבים. ישראל אוצר החיים הוא בעולם. בהוויתו ממוגנת היא הדעת את ד', אליה אמת, בתקייתה יהיה את העולם, יסיר את המסכה הנסוכה על כל הגויים, יגרש את האפליה של הception, שהיא המות המכוער לעולם כולם, המתהלך כקטב. יקום ישראל על רגליו, יתרוםם בגבורה הארץ חמדתו, יביע את אמרת נבואתו ממוקוד חי נשמו, יקיז לתחיה את גרעיני החיים האליים הנרדמים בלב כל אדם וכל חי, וכל הנשמה תהליל יה הלהוויה.

שלא. הכרת ערכיה של התפילה בתחום רגשי הלב הפנימיים, גם זו תפילה גדולה היא. אבל הולכת היא האורה ומתרגלת בעולם ובנשמה, כשהתענוגים המלאים או רחמים של קודש וטויה הולכים ומתרגבים בגוליהם ע"י התפילה האמיתית, מלאת דעת התבוננה, מלאת חיים ועונג, מלאת שמחה וגאון תפארת, כלולה בענות צדק ויושר.

שלב. האמונה האלהית הגדולה אשר בלב ישראל, אין לה ערך ולא דוגמא ולא משל. ואפילו האפיקורסות הישראלית, היא מלאה אמונה וקדושא, הרבה יותר מכל האמונות של כל הגויים כולם, ואע"פ שהוא מבטאת דברים של קלות ראש ושל כפירה, בתוכיות הנשמה יש אוור אלהים של דבקות ושל צמאן לאלהים חיים, אל אלהי ישראל, עד לכדי מסירות נפש. וירח את ריח בגדיו אל תקרה בגדיו אלא בוגדיו, כגון יקום איש צדירות וירושי משיחא, שהראו את הצפון בלבכם במסירות נפש נפלאה. ומה שניהה בסוף היה ג"כ בתחילת, אלא שכשה אותו הזומה החיצנה, שבאה מהשפעתה המסואבה של הגויים אשר לא ידעו את ד' ובשמו לא קראו, אשר אכל את יעקב ואת נוהו השמו. לא כאלה חלק יעקב כי יוצר הכל הוא, וישראל שבט נחלתו, ד' צבאות שמו.

שלג. כמשמעותה האהבה האלהית בתעונגה, אין להתבהל ולהתפחד, משום חשבון. ומצוה להיות מלא עוז דקדושא, ולהתענג על ד' בכל מלא רוחב לב ונשמה, ולפצח פה בשירי זמרה, בניגנות תפארה, לשאוב מים חיים מעיני הישועה. בעת רצון עניתך, וביום ישועה אורותיך.

שלד. מצוה לטעם בפה מלא מתעונג מתקות זיו הקדושה הרעננה של ארץ-ישראל. למען תשבעו וינקתם משוד תנומיה, למען תמושו והתענגתם מזיו כבודה. וצריכים להודיע לכל העולם כולם, לעולי הגלות האפליה, כי הצנור של החיים המלאים שפע אוור ונעימות קדושה של ארץ חמדתו החל להפתח, הנצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע וקול התעור נשמע בארץנו. ארץ נעימה דורשת היא את בניה, פושטת היא את זרועותיה אליהם באהבה, על כל פשעים היא מכסה באהבתה. שובו שובו, בני גולים, בני נדחים, לחיק אמכם, שובו וזכרו אל חיים מחוליכם, זכרו נעימות מתקות עז אהבתו, אשר בבית אמונה וחדר הורותנו, הנה הוא מיחל לגלותה לנו. ואם ראשית הגילוי רק קוי אוור דקים אנו רואים, במהרה תפרץ האורה, מלא רוחב ארצנו עמו אל.

שללה. הגוים טמאו את היהדות הגלואה ב מגעם, נגעו בשמנים הקדושים ושקצו אותם, אבני מזבח הקודש נתפגלו. אבל בקדושתם נשארו פנימיות הסודות שהם עולם וחתומים מ מגע זר, - ודוקא הפנימיות היותר נשמתית, כי המבטים אשר לסודות כבר באו פריצים וחלום. ופנימיות זו, שהיא נשמת הנשמה העליונה, קבועה היא בנשמה הסגולית אשר לישראל, ואינה זהה ממנה, כל זמן שהקשרו לכללות האומה וצביוна חי בקרבו, כל זמן שהוא חפץ בכלל באושר והצלחת האומה הישראלית, אף על פי שאינו יודע לקרוא בשם ולפרש את צפונותו; ואפילו אם הוא טועה במעשיו ודעתו, תוכו קודש קדשים הוא.

שלג. קודם שיבא העולם החדש, יהיה לו מגע באותו אור העליון, שייהי שייך לומר בו פנים של מצות בטלה לעתיד לבא, יתגלו המצוות בהוד סגולותם, בכל הודה ונوعם הפנימי, בתפארת החיים המשיים שבהם, וכל העולם כולם ישתומם למראה גדלים ויפעת כבודם, וכל ישראל יתדקנו באהבתם בכל לב, עצמיות הטבע האلهי שבהם, ומרוב אהבה וחשק יתקשרו בקדושת כל המצוות כולם, ורזהן בפועל ובמעשה יגלו אליהם מרוב שמחת גלים בעשייהם, ומוארה הארץ ישראל המהיכים יופיע אוור קודש כלל חכמה על כל הנשמות בפרטיות ובכלליות, להתענג על יקר תפארת דעת האמת שבחיי נועם וקדש של סגולות המצוות, ואם הקדושה תמלא

בשפיעה בעולם עד כדי המדה של התעלות קודש המביאה לבטלותן של מצות, יהיה זה דוקא אחרי תקופה ארוכה מלאה אהבה וחشك, מלאה אמונה קדושה ודקות אצילת אליהית טבעית. ונתתי תורתי בלבם ועל לוחם אכתבנה, וזה כשתוקף הקודש יملא, וכל חזון יגלה, אין לנו שום הבדל באיזה צורה יהיה המעד המרומם, אם בצורה שהמעשיות תובעת בו את תפקידה, ומניהה מקום לרישומה, כמוין מצות בטלות לעיל, או בצורה שהמעשה כולו בכל סגולתו בלוע יהיה בהדרת יפעת תשוקת הריגשת הנועם האلهי העליון בשפעת קדשו, ותמיונות חמדתו וזהו כמוין מצות בטלות לעיל. אבל לעולם לא יבא מעמד עליון זה כי אם אחרי שיוקדם לו מעמד של תחיה תורנית מצוותית שלמה בכל הود יפה, בתשובה מהאהבה המקפת את כל האומה כולה, ופועלות ג"כ על כל העולם, עד כדי השפעה על גרים גוררים, ונלו גויים רבים אל ד' והוא לי לעם וידעת כי ד' צבאות שלחני אליך, ונחל לך את יהודה חלקו על אדמת הקודש, ובחר עוד בירושלים, הס כלبشر מלפניך, כי נעור ממוקם קדשו.

שלו. אל יחשוב אדם שאפשר לחיות חיים רוחניים ללא אור ואויר, ללא מזון ומשתה, עוד יותר וייתר מזה אי אפשר לחיות ללא חיota התורה. ואם רואים אנו בני אדם רוחניים מן התורה וחיים, באמת מدت רוחניותם היא רק לפי אותו הערך שהם קשורים אל התורה, או אל אותם שהם חיים חיי התורה, או שיש בהם בסתר נשמהם איזה אוצר של ירושה מהשפעת חיי התורה. שאבותיהם זכו להם בדורות קודמים. ותלמידי חכמים העומדים בסוד ד' דינם עם רזי תורה כדין כל העם עם כל התורה, הם מוכרחים לקבל חיותם היסודיים על ידי שפעת סתרי תורה.

שלח. יציר לו כל אחד באמת ובתמים מה שנשמרו מראה לו, יוציא את תנובתו הרוחנית מן הכל אל הפעול, אלא שפת רמיה. ומニיצוצות כאלה אבוקות אור יתקבזו. ויאירו את כל העולם מכבודם, מחלוקת אמרת פנימית כאלה האמת הגדולה תופיע.

שלט. כל פעם שהלב דופק דפיקה רוחנית באמת, כל פעם שרעיוון חדש ואצילי נולד, הרינו מקשיבים, כמו קול מלאך ד' דופק, נוקש על דלתינו נשמטהו, מבקש שנפתחה לו את פתחנו, למען יופיע אלינו בכלל הדרו. וכל מה שנפגשחו ברוח יותר משוחררה, בלבד יותר טהור, ברגע יותר איתן ונערץ, בחשך יותר פנימי ורציני לאהבת היוטד נשגב, יותר מכובד ומרומם, ככה המון נשמות מאצלות אלינו יופיע, ויזריח בנגהו את השכנתנו. ומשאננו עם העולם הרוחני, האובייקטיבי, ילק הלוך והתקדש, והיחשים ילכו ויתחזקו, ההרגל יפעל עליו לישב דעתנו במנוחה ובצלילות הדעת, וכשרון ההופעה, השריד מגדולות הוד הנבואה, יהל לפעם אותנו, ויביאו לנו בכנפיו מרפא. בטוחים נהיה מכל הזיה, מכל רשותה, מכל שקר, שאפשר להדרミון להעליב אותנו, אם נחזק בחזקה בעין החיים של תורה אבות, בנעם מוסרה, במצוותיה ופקודיה בכל ארחות המים, ביחסנו הנאמן לאדם הכללי, לממשלה ולארה, לחיים ולכל משאלותיהם. ועם זה אין אנו צריכים כלל להיות כבולים בכבלים החברתיים, שהם מחנקים את הרוח העליונה החפשית, שהם מחללים את הקודש, הבא מעולם העליון, מעלה דחירו, אשר שם דרור נתן לשיעפים, חירות מוחלטה לשאייה, חופש גמור לנטיית הרצון, וליצירה. וכגדול החופש כן תגדל הקדושה, כה יתרוממו החיים. ואני בד' אעלזה, אגילה באלהי ישע.

שם. יציר בנו רוחנו את יצירותיו. מכירם אנו את המלאך, מלא החיים, היושב על האבנים, יוצר ומחולל את יצוריו, ממרומי מעלה מועף ביעף הוא, מתקרב אלינו, מתגלה בנשנתנו. הנה הוא בא. ואנו ברוב שלום וחברה נקדמהו. והוא מכיר את חבתנו, בצורה יותר עדינה, יותר טהורה, יותר חייה ואיתנה, مما שהוא שגוריו החומר מכירם אותה. גמינו את הייצירה, או נפסקה אצלו במאצע, התעיף עיניך בו ובינו, עף לו הכרוב, ומרומים עליה, ונפשו נדhmaה. עוסקים אנחנו בתורה וחכמה, במעשים טובים ובמדות טובות, לקשר את מלאכי הקודש שלנו אליו. לאמץ את כחנו באימוץ גבורה אל חונן, המופיע לנו באורו ויישעו. מתחלפים בנו המצבים, גבורה ורפא נפשו, אהבה ובחילה מתערבים זה בזה, בטהון ופחד ממשמים יחד. אור וחשך בערבותה. כל זה בא ממיעות זיקוקנו. נרום יותר. התשובה תגדל ותתעללה, ברעם גבורתה, הרצון יתعلاה בעליי קדרשו. מתרומותם אנו על הבשר וזוחמותינו, מתעלמים אנו על השקר והחונף של הסביבה, באמת אל אמרנו מתדבקים, והאור מתגבר, ויחי מתחעים.

שما. לא נזקן את היסוד הגס של יראת העונש מקרוב הגות רוחנו, אך שرك בחתיתה היותר שפהלה של שדרת הרוח הוא ישב, וצריך הוא רק שם לקחת את מקומו, אבל שמרים הללו מאמציהם הם את הכח של הין המעללה, בהיותם שוכנים בחתיתתו. הננו מתדים לשכלול הייצירה. הצרות והרעות שבועלם, הפורענות והעלבונות, עם כל מה שאנחנו לוחמים נגדם. עם כל מה שאנו כואבים על ידם, הנה הנם מלך העולם. ומחשובות וצירות הללו שמייסוד יראת העונש, בהיותם מוגדרים בגדריהם, ממוגגים ומשוערים, הנם מרימים את אור האצלות שבנשמה, מישבים את החיים, וממלאים אותנו תוכן רצני, הרואו להיות ליסוד נכון לבניין החברה היותר מאושרה. על גבי נקודה גסה זו הולכים ונبنים בנינים רמי לשלפיות, הגינויות ושאייפות רומיות, מרהייבי עין בקרני הודם. זהירות פנימית, שווה עם טבע היראה מכל אסון, והזהירות הטבעית ממנו, זה היסוד הנלווה אל כל אמוצי החיים, והוא הגורם בקורטוב המעורב שלו, דמתכח כי קורטיא בכורא, לחבב את החיים כולם, לעשותם רעננים ומאושרים. העוקר את הציור החתתיי זהה מסרס הוא את החיים, ונוטל מהם את האפשרות של שגשוג, ומרפה את ידיה של הנשמה, ורישום המומם מוכחה להיות ניכר בכל תנועה טבעית ושכלית. ראשית חכמה יראת ד' ויראת ד' מקור חיים היא למען سور משאול מטה. צוף דבש אמרינו נועם, מתוק לנפש ומרפא לעצם.

שmb. הצדיקים שהם רוחקים מן החטא, אינם יכולים לציר את עומק הגנות של החטא כמו הבינונים, שהם קרובים אליו וצרכיהם הם ממנו שמירה מעולה. אמן ריחוק זה של החטא אשר לצדיקים, המביא להם מיעוט הכרה ברוח המזוחם של החוטא, גורם להם ג'כ' תכוונה של נתיה כלפי חסד וחפץ של סליחה, וחפץ זה מועיל לאמץ את לב נואשים ולפתחו שערי תשובה.

שמג. ההכרה הגדולה במגמה האלהית אשר לתורה, ולנבוואה ולروح הקודש בכלל, מביאה את המחשבה לסקירת האחדות שלהם. ונמצא שהנביאים והכתובים כוללים בתורה. והתורה עומדת כלולה ומאותה בקדושתה העליונה בקול אליהם חיים, שכל אשר נשמרו היה מksamיב הוא וושא מע את הקול הגדול הזה, ההולך

ובוקע בכל התורה כולה. וכנסת ישראל לכל דורותיה מכירה היא את היסוד הגדול הזה של אחידותה של תורה, ומהדבקת היא בו בכל לבה ובכל נפשה, יודעת היא שתורת ד' תמיינה, יודעת שתמציאות נשמהה המאוחזת נובעת היא מאור המאוחז אשר לتورת אמת זו, שאור ד' אחד מופיע בה בבליטה מהוורת, באש שחורה על גבי אש לבנה, והיא שמה כל מעינה במקור היה זה. בטוחה היא שהוא מגדל עז, יודעת היא שככל התורה כולה היא רק שם אחד של הקבה, שם אחד, הגה אחד, אומר אחד, שאין עוד, שהכל בו כלול.

shed. היוצרת האלהית המתגללה בעולם, כהה מלא עולמים, מופיע על היצורים כולם, וושאך להשלמות היותר עליונה, מתוך כך הרי הוא מבלה את מעשי ידיו, יוצר יצורים ומוסיפה את צורתם השלמה לפועל, והצורה מתוארת בגבורה, ומתגברת לצור יצרה יותר נשגבה, יותר מפוארה, יותר עדינה ומושגבת, והיא מוחקת הצורה הבaltı נשלה, ועושה את דרכה בהופעה של חיים יותר שלמים, של מציאות יותר מותאמת. בחים הלאומיים המתגללים בעולם, שהנשמה ההיסטורית מתגללה בהם, אור אליהם זה אש אוכלה הוא לעמים כולם שהם חלופים ועוביים, צורותם מתמקחת, כדי לצור יצרה לאומית יותר שלמה. רק בישראל באה התכוונה הלאומית למקום מנוחתה. והשכינה נחה בציון, ואש ד' האחוזה בה מחייה אותה ומעמידה, הווה לה לאור מאיר ומחם, ולא שורף ומכללה. ואתם הדבקים בדבר' אלהיכם חיים כלכם היום.

שמה. אהבה הגדולה, שאנחנו אוהבים את אומתנו, לא תסמה את עינינו מלבקר את כל מומיה, אבל הננו מוצאים את עצמיותה, גם אחרי הבקורת היותר חפשית, נקייה מכל מום, כלך יפה רועית ומומ אין בר.

שם. בכל אחד ואחד מישראל, מגדול ועד קטן, אור אלהים חיים ביפעת קודש בוער ומאיר, והסתור לוועו של ישראל כאילו סטור לוועו של שכינה, שנאמר מוקש אדם ילו קודש. הדמיון הרואה בהופעתו של כל אחד מישראל הופעה אליה משוכלת, הוא תולדה של הניצוץ הנבואי, שהוא נמצא רק בשבייל ישראל.

שם. ההבדל שבין הנשמה הישראלית, עצמיותה, מאויה הפנימיים, שאיפתה, תוכנותה ועמדתה, ובין נשמה הגויים כולם, לכל דרגותיהם, הוא יותר גדול ויוטר עמוק מההבדל שבין נפש האדם ונפש הbhame, שבין האחרונים רק הבדל כמו נמצא, אבל בין הראשונים שורר הבדל עצמי אICONI.

שמה. אותה השקפת עולם שתהיה גליה לבל לעתיד לבא, כשיתחדר השולם ויצא מאורו כשייתחרור בחירותו שלמה שאין בו שום דופי, היא באמת השקפת העולם הישראלית גם עכשו. ומתוך שהיא קדומה בזמן, אין העולם מסוגל לה, לפיך היא מתקיימת רק בכח הגדול של האמונה השלמה, שמתגללה בדבר נshaw, שוגב, שלא ידיעה ברורה, רק בחוש רוחני סמוני מן העין ודק מאד, מכירים בו הלבבות. וההמון הגדול, שחoso הטבעי הוא בקרבו איתן, מקשרו הוא באמונת אומן, וחיה בה חיים עצמיים כבירים. וונבוני לב הולכים סחור סחור, וטועמים בכל עת ובכל שעה נטיפות קטנות מאותו המתק הגדול של הנעם העליון אשר לאור עולם שלעתיד. והוא הוא נועם ד' המתבקש בכל-scalable של קדושה, מיסוד תפילתו של משה בשכלול המשכן. ויהי נועם ד' אלהינו עליינו ומעשי ידינו כוננה עליינו, ומעשי ידינו כוננהו.

שמט. הפעניות העצמותית של הנשמה, ההוגה, החיה את החיים הרוחניים האמתיים, היא צריכה חירות מוחלטה פנימית. וחרותה, שהיא חייה, בא לה מתוך מחשבתה המקורית, שזו הזיק הפנימי שלה, המתלבת והולך על ידי הלימוד והעין, אבל הזיק העצמי הוא יסוד הרעיון והמחשبة. ואם לא יותן לזיק העצמי מקום להופיע באورو, אז כל מה שבא לו מן החוץ לא יועיל. הזיק מוכחה לשתרmr בטהרתו, ומהמחשبة הפנימית, בעומק האמת שלה. בגדלה ושיגובה, מוכחת היא להתעורר. לא יכבה זיק חדש זה מפני שום תלמוד ושם עיון. הייחוד הפנימי של הנשמה בתוכיות עצמה זהו הגודל העליון, של רוע האור האלهي, אור זרוע לצדיק, אשר ממנו יציץ ופרח פרי עץ חיים.

שנ. הידעיה היא דבקות רוחנית וכשם שהאדם צריך לשמור מדיבוק של מהלה, הבאה ע"י כל מגע בעולם, כן צריך להזהר מדיבוק המחלות הרוחניות, שאפשרות להן לבא ע"י הידעיה הרעה, וצריך להיות עצם עיניו מראות ברע. רק מייעוט ההכרה בערכה של הידעיה ובסוד ההכרה, תוכל להניא את לב האדם לחפוץ לדעת את הרע. אבל אחרי אשר יעמוד האדם על בירורו של איכות הידעיה, וכייר שככל מדע הרוי הוא מובלע בעצמיותו ביודע, מניח בו את חותמו ונונצן לו את מהותו, אז ייחד מחשקו לדעת את הרע, כשם שלא ירצה לאכול את כל דבר שמות בו, אך"פ' שמופלא ממנו טumo, ואע"פ שיכول להיות ריחו מבוסם ומראהו נאה. ומדה זו נהגת בכל אדם, זולת מה שברוב זירות, ייחדי סגולה רצים באור קדשו דרך האoir של הידעיה אשר לתוכן הרע, בצורת ידיעה צואת שאין בה משום התדבקות, ועולה בידם אחרי הזירות, הציגור הנדרש להשלמת הדעת בכללותה. וגם בזה צריך רחמים רבים וזכויות גדולים, וربים נוקשו ונכשלו. וטוב לפני האלים ימלט ממנה.

שנא. בטבע האדם, הדעת והרצון מחוברים הם. למקומות שדעתו של אדם מגיע שם נוטה גם רצונו. כח גדול צריך האדם עד שיעלה בידו להפריד את הדעת מהרצון. וכשה הכרה גורם להכיר איזה דבר שישוד הרע תקיף בו, אז צריך האדם להזדין באמנות של נתוח זה, שرك בחוש ההכרה ישמש ולא בשום נתיה וערוב של רצון. ההכרה היא הנגיעה של עז הדעת, והאכילה היא הרצון, ככלمر חיבור הרצון עם ההכרה. א"א לאשה שתוציא אל הפועל הכרה מנוטחת, חפשית מרצון, ומתחן הכרה באה היא לידי רצון, והרצון של הרע כיון שנכנס בנפש הרוי הוא מפעע כארס נחש, ואין מנוס ממנו, עד אשר יזוקк העולם. ואת רוח הטומאה עבירה מן הארץ. ומדה זו בגדלה, הרוי היא משתרעת גם במדת הכרה ורצון שבעולם הכללי, שהוא אדם גדול באמת.

שנב. את האופי העצמי אי אפשר לשום אדם לדעת, אפילו של עצמו, וקל וחומר של זולתו, לא של יחיד, وكل וחומר של אומה.anno הולכים סביר להמרכז של הידעיה, עוסקים anno בהשערות ובאומדן, לכזין על פי המעשים הגלויים, גם נסתירים ברובם מהם, וביחוד סיבותיהם המסובכות, ועל פי תעודות כאלו בדברים anno על דבר אופי מיוחד ונשמה מובדלה. מוכראים anno להחלטת, שידיעתנו בזה תלואה היא על בלימה, והמשפט לאלhim הוא.

שנוג. אם אמונה אין שום בר דעתה שמה במנוחת לב אם העולם מפליגים בשבחו, אבל את ערכו של כתר שם טוב צריך אדם לדעת. ואם ימצא בקרבו מגראות ופגמים כאלה, שאינם הולמים עם שמו הטוב, ידע שעצם שמו תלוי הוא בסגולת נשמהו מצד עצמיותה, ומماחר שיש לו חלק טוב של סגולה שמיימת, אע"פ שאי אפשר לו שתזוזה דעתו על דבר שאינו תלוי בחופש דעתו ורצונו, בכל זאת ידע איך להזכיר את המנתנה העליונה, ואין להגן עליה שלא תתקלקל, איך לפתחה כדי שתצא מכח אל הפועל, לפי העושר הגדול הצפונ בתוכה.

שנד. יש בידינו סם חיים עד כל העולם במובן הלאומי. זה העניין שהוא כלל מוסכם בתולדת שאומה מוכרתת למות, ולעבור מן העולם, שהרי כל העמים העתיקים כמעט ובטלו מן העולם, ואם יש איזה עם קיים מיימי קדומים לא עברו עליו סיבות של פיזורים, גם לא נפתחה כראוי להשפיע מהווים על העולם. אבל להיות עם חי ופועל, ואיתן במידה מוצקה עד כדי לנצח כמה משברים, זה לא נראה בעולם חוץ מישראל, על-ידי שם ד' הקשור בהם וسم המחיים של תורה חיים שבתוכם, ושם חיים זה עתיד לצאת מאתנו על כל העולם, וישמוו וירנוו לאומות כי תשפט עמים מישור ולאומות בארץ תנחים סלה.

יש שתי מדות בעבודה זורה: הגרועה היא שמילפה גם את האיש הפרט, והשנייה שאינה מזוהמת כמוותה, היא שמשAIRה את האישיות הפרטית להיות זוקה לאלהי אמת, אבל היא טוענת עד ע"ז בתור משפט לגויים. ואורו של מישיח יאיר בעולם, להודיע כי משפט הגויים יוכל להסוד רק על פי תורה אמת, ודבר ד' אשר יצא מירושלים. והאלילים כליל יחולף ונשגב ד' לבדו ביום ההוא.

שנו. עד תור הגאולה העתידה השפענו על העולם רק לימודי חובות, מוסר וצדק היוצא מדעת אליהם אמת. וחובות אין העולם חפץ לקבל, ואם הוא מקבל נשר באלב טינה על המעורר הראשי לדיicut החובה, שאינה ניתנת להנפש הברברית להתחפש מכל מאוייה. אבל בבא התור של אור העולם להגלוות, יודע לעולם שדרכי החיים של העונג האמתי אנחנו משפיעים בעולם, את אושר החיים הנוטן לו את ערכו, אשר מבלudo הוא שלול כל ערך. ועונג ואורש זהו דבר השווה לכל, על כל פנים לחשוך בו, ואת המקור המשפיע אושר ועונג מכבדים ומחבבים. ועל כן יחזקון עשרה אנשים בכל לשונות הגויים בכנען איש יהודי.

שנוז. התורה מגלת את האותיות של הנשמה, והם נוצחות ומתעלמות כמורה הבזק, והמצות מגילות את מהותה של הנשמה עצמיותה, שהוא תוכן קבוע. אבל הקביעות של המצוה מתגלת בעת עשייתה בצורה מתחפשת על כללות הקדושה הנשנית, והתורה היא תנועה תדרית. בהתחברות של קדושת המצאות אל הקדושה התורית, הכל מתיישב בצורה קבועה ומזהרת המקפת את הכלל כולו, את כל תוכן הקודש.

שנחת. ההתעלות שהאדם מתעלה מתלמודו, ממדתו ומעשי הטוביים, מתגלת היא באיכות השקפת העולם שלו. כל מה שה תוכן התורני והמוסרי מתגבר בו, תופס ציור הרוחני של העולם אצלו מקום יותר מסומן,

והחפץ הקבוע שלו מיווד הוא על חלקו באצלות החיים, החושים הרוחניים מגלים בו את הדром, וע"פ ההוד שבם מתישרים ג"כ כל מעשיים הממשיים, והעולם כולו החומרי הולך ומתתרשם בקרבו ע"פ תוכן אצילי זה. וכך מגיע הענן, שאין אדם יכול לדעת כלל את מצב החיים של מי שהוא מעלה ממנו במדרגה, כי עצמיותה של האצלות הענוגה של כהשकפת העולם הרוחנית אי אפשר לציר, כ"א ע"פ אותה המדעה שהאדם כבר קנה לעצמו. אבל מה שהוא מעלה ממנו אפילו כמעט נימה, לא יוכל לציר. וחסיבות עניין יסודי זה היא עשויה, גם המדעה היותר קטנה בעילוי, היא שוקלה כנגד מעלות אחרות בכמה וכמה מדרגות כפולות ומכופלות.

שנת. האור הנשאב ממקור הנשמה יש לו גוון מיוחד. והאור הנשאב מדיבורי התורה והגינה יש גם לו גוון מיוחד. והאור הנשאב מהידיעה של העולם וכל יצוריו יש לו ג"כ גוון מיוחד. והצד השלם שבאדם הוא כשמתזגים יפה הגוונים הללו, והאורות השלשה כולם מתאחדים אחד, ויונקים זה מזה ומשפיעים זה על זה. נהורי טובא אילא בנורא. ומשו"ה מברכים בורה מאורי האש.

שס. מה שהאדם יכול לתקן, טוב הוא שיחשוב בזה ואל יתרשל מתיكونו, ומה שאין בידו לתקן, אל יתעסק בו תדייר, ויקיים דאגה בלב איש יסיחנה מדעתו, ויעסוק בתיקון נפשו ובתיקונו של עולם בהירות שכילת רומה עד כמה שידו מגעת, ויתקיים בו גול אל ד' מעשר ויכוננו מחשבותיך.

שסא. המחשבות שצומחות בדרך ישרה, ללא עסוק שכלי מרוחב, הנם יסודות לכל המדע הבא ומרתחב אחכ. אמנים הטוהר שבסיסם, תלוי הוא לפיו מעמדו של האדם בכלל דרכי חייו במסור, ולפי הcntנו השכלית בתורה ובחכמה.

שסב. לפעמים יש, שהאדם שונא חכמוויות חיצונית, וشنאתו באה מפני שנתה תורה והחכמה בכלל, אלא שהוא מוכחה לבולם את שנאותו אל התורה מפני יראת העונש - שהרי שמע וקבל כי גודלה היא מצות תה - ושופך את חמתו ושןאותו על כל מה שהוא דבר חול לפי דעתו.

שסג. הננו צריכים להתגבר על העצבות והפחדנות, המתפרצת לבא אליו דוקא כשהאנחנו חפצים להתקלות בעילויים אלהים בחופש והרחבה. הננו צריכים לברר לנו כי תמיד הננו מוצאים בתורה ובקרבתם אלהים בכל האופנים, את החיים המלאים בכל הנוגחות המאיירים והמשמחים שביהם. ותמיד נמלא עז וגודלה בכלל עת שרעינו פונה אל האורה האלהית, בין בביון הלב, בין בציור הדמיוני בין בחפץ הנטיה הטבעית, כי כל אלה מדות קודש הם, וצינורות של חיים אמיתיים שוטפים בכלם לשד חיים וטללי אורות, יקרים מכל הון וחוובים מכל קניין חמרי ורוחני שבעולם. בשמק יגילון כל היום.

shed. בארץ ישראל אפשר להציג איך שהבשר של הגוף היהודי הוא קדוש ממש כקדושה הנשמה, ואין צורך בכך להרגיז את הגוף ממנוחתו הטבעית, כיון להעלותו ולהטעימו טעם האמת של חי הقدس השופעים מקדושת הארץ, הספוגים באוירה המחכים של ארץ ישראל.

שזה. הנשמה הכללית של כניסה ישראלי אינה שורה באיש הפרט כי אם בארץ-ישראל, וכי אף כשהוא אדם לארץ-ישראל מתבטלת נשמו הפרטית מפני האור הגדול של הנשמה הכללית הנכנסת לתוכו, ותוכן עליון זה פועל את פועלתו בין כשהוא הדבר לידי רצון והכרה, בין כשבעל הדבר אינו רוצה ואני מכיר כלל את ערכו. אמנם הבדל גדול יש בזאת בין ההtagכחות וההתרכבות של הנשמה הכללית, שככל שהיא רצונו חזק להכלל בנשמה הכללית כה תair בו באור קדשה, וכל מה שייכיר יותר את ערכה ואת גדריה, לפי אותה המידה תתרחב אצלו ותופיע עליו בשל צבעים נפלאים של אורות קדש, עשרי גוונים, להרבות לו עצמה וחודה, גדולה ותפארת.

שטו. ההתגברות הרוחנית העליונה מחזקת את התכנים המעשיים ומגברת את ההתענינות בעולם ובחיים וכל אשר בהם. רק בזמן החרבן, וקרוב לו, שהחיל הישראלי נתק מאדמתו והוצרך להכיר את תעוזת וرك במעמדו הרוחני המופשט, הושרש ביחידים הדרכה לפרישות מחיי עולם בשביל חי שעה, וגם על זה יצא מהאה שמיינית. אבל כאשר הגיע התור של בניו האומה הארץ והצריך המעשי של הסדרים המדיניים והחברתיים נעשה חלק מתכנית פعلي הכלל, הרי הם הם גופי תורה, וכל מה שיתרחבו הגורמים המעשיים יתבססו יותר על הרוח המלא קדושה וחיה אמת על העולם ועל החיים, ואור ישראל יאיר פניו תבל בכליל יפעתו.

שזו. המחשבות של הצדיקים, מרבי השלום בעולם, הדברים טוב על כל בריה הן משמות את הנשמות כולם, מפני שהן מתחרבות בסגולתן עם כולם. והעירוב השכלי, הוא רק תוצאה מהעירוב המשמי. והוא מהמתќ והנועם, שיש בנשומותיהם המקודשות של הצדיקים, ישרי לבב, הדורשים טוב לעם, ולכל הייצור כולם, מתחמzag עם כל המציאות כולה. והכל מtabסם ומתעללה, והקרוב קרוב אליהם מtabסם יותר מנועם. וממילא מובן, שעיקר הביסוס מקבלים הם נשומותיהם של ישראל. אבל עיקר פעללה זו באה מקדושת ארץ-ישראל, המערבת בכחה את חי הנשמות בסגולתה האחדותית, חי נשמות אויר הארץ.

שמונה קבצים

הראי"ה קוק

מהדורה בלתי מוגנת

קבצים ד-ח

1.....	קובץ ד .....
41.....	קובץ ה .....
148	קובץ ו .....
224	קובץ ז .....
313	קובץ ח .....

קובץ ד

א. הנסתור ינצה את העולם בחפשיותו אשר לא תדע גבול של מועקה, ודוקא הוא ידוע דוקא בדיק נמרץ את הגבול של כבוד ושל חכמה ויושר לבב. רק הסגול אל הצפיה הנסתור מודיע על האנושיות את ערכה ואת ערכ התבל. הרציונליות מתפתחת רק מפני שמעבר לسف ההכרה שלה עשויה הנסתור את פועלתו המדעית והמוסרית. מזיפות היא ההנחה ההמונייה, שהנסתור מעכבר את המדע הבahir ואת הבקרות המדודיקת. דוקא על-ידי הנסתור, ובuzzו שירתו ועומק הגיונו, יוסד על יסוד איתן אותו המעד ההולך ומתחדש והבקורת המנתחת וחודרת. מצרופם של שני אלה השפעים בעשרם הגדול, הנסתור והבקורת, יבנה יסוד האיתן אשר לאור האלקי העליון, העומד למעלה מכל הגה והכרה. דופק רוח גדול זה על דלתותנו, והולך ומנשב הוא במחנו, ויוצר הוא בחビינו אורו של מישיח, לכל עריכיו, מובנייו והופעותיו, והוא יתן כח חדש, וחדוש נשמה לישראל, לשוב להצמיח קרן ישועה ולהנטע עוד על אדמת הקודש כימי עולם, ברוחב דעת ובתכוונה חופשית מקורית הרואה להיות מוכרת מכל אפסי תבל לכבוד ולתפארת, לגאול רצויי גליות עסקוי משפט, ולפדות נשות נשקות וקדורות מיסורי מחשכיהם ולחדר עוד את זיו האדם הקדמוני בטוהר טבעו, עם כל תוספת הברכה של התרבות החדשנית וטובה.

ב. ישנו דעתה כאלה, שע"פ טבען הן משובבות דעתו של אדם, מאבדות את הרגש של האחוריות המוסרית, מקללות את ההתחברות הציבורית, ממעטו כבוד הכלל וכיוצא באלה החסרנות. והן כשלעצמם יכולות

להיות גם דיעות של אמת, ומ"מ יש להן כל חומר של דעות שקריות, מפני הנזק הכרוך בעקבן. במידעot כאלה, יסוד החיסרון הוא דבק בצורה הדיבורית שלhn ולא בעצמן, ומהזך כך אין שום אפשרות להתייר למדן ברבים ולהוציאן בניב שפטים. בעומק המחשבה יכולות hn להיות מוסברות, וכי'ז hn במחשבה, לא יסבירו שום היזק, כי'א תיקון לפי אותה המדה של האמת הנמצאת בהן.

ג. הסתירה שבין הנסתור והנגלה באה תמיד מחסرون ההשלמה של שני היסודות. הנגלה המוצמצם בגבולי, שאינו הו מה אחרי מקורו ושרשו, יחש איזה שנאה אל הנסתור, שאינו חפץ לדעת צמצום וגבול. מעתה ההקשר אל הנסתור, בקפיצה לתוכו רק משום חולשה של תאבור פנימי המצוופת עם רשלנות ובטלנות, הוא גורם שתטושטש הצורה של הנסתור, שرك שלילת המשויות, רק ריפוי החיים וחוסר הקשרן לתפוס את העולם החי, את מעשיו, תנועותיו וזרמי המקסימים, מלאי ההוד והגבורה, הוא הגורם לשיקוע בעומק הנסתור למרות חסרון ההכנה. אבל לא זה וזה יתכן, לא הצד אחד של המטבח העולמייה והתוונית יתבססו החיים. הנסתור גרעינו מוכן, אבל אל הפעול יצא בהצלחה רק אחרי ההקשר המלא של הנגלה. מילוי הcars בלחם בשר ויין מוכחה להיות קודם לטיפול בפרודס, ומילוי Cars זה במובנו המלא כולל בקרבו גם כן את מדע העולם והחיים ואת ההסתగות המוסרית המדתית, את גבורה הרצון ואת הכרת ערך האדם, ואת כל הטוב הנאה והמסודר שבמציאות הבא מתוך חנוך טוב והגון לכל צדדיו, המctrוף אל כל המתעורר לחים ולרעננות מכל צד ופנים, באדם ובאומה בספרות ובחים, בחול ובקודש וב קודש הקדשים. תביעה הנסתור, שהיא מתמלאת בבא עתה, היא תביעה איתנה, שהיא מביאה את המלה הגואלת, שהיא משחררת את האמרה היישראלית הגדולה ממאסר אלמותה, היא מחדשת החיים האיתנים, היא מעוררת את רוח הגבורה שב קודש המוחלט, שהוא הרבה יותר פשוט וייתר טבעי מכל חול ורגיל, עם זה עומד הוא בשגובו ובתפארתו.

ד. חמדת התורה משתלהבת בהכרה פנימית, מתחילה האדם לחוש את הארג הגדל של כל אחת ונוקדה, שכל רעיון ותוכן, שכלי ידיעה וסברה, של כל ניד רוחני, של כל זעוזע, שכלי והרגשי, מקרוב וככל, עד רחוק ופרט, מדברים אציליים ומוסרים על-פי הפרצופיות הגלויות שלהם, עד דברים מעשיים חמריים חובי, נראים כמטליים אימה ומכריכים, עם זה מסובכים ומלאי עניין ותרחה שכליות גדולות, - כולל יחד מוכרים הם בהכרת קודש עליונה, שתמיימות האמונה שבחבת התורה היא מוצאה את רוממות אמתה וגדלות שירותה, לדברים חיים וקיים, ששטפי חיים עזיזים, מלאי חמדה שונה ויפה, עוברים בהם וממלאים אותם, ומתוך אין קץ מORGASH בחיק ההוגה, וחכך כין הטוב הולך לדודי למשרים דובב שפת ישנים, מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים.

ה. מפעם היה החיבה, ומתחדשת היא, גלי גלים הומיים, המונן כנורות ונבלים, מנעים נועם שיח סודם, עמוק נשמת האומה, מרומות נשמת האדרש המרכזה בקרבה, מרוחב נשמת כל היקום, כל הייש שבנקודות ציון הפנימית, מקור התענוג, מושל כל תוכן ותואר מגדר, ממש, מן הכל, הומה ובווער המון גלגלי חיים רועשים ממתיקים סוד שיח קודש. התורה מתגללה בהדרי יפהה, נשמת האומה החיים והמקורת, הרעננה והעשרה, הנשמה רוממת הרוח, רוויית העדן, הנה היא מוצגה לפנינו בשלל צבעי יפהה כליל חמדתה, ערגה לה נפשי, לבני ובשרי ירננו אל אל חי, כמו חלב ודשן תשבע נפשי, ושפתינו רננות יהלל פי. מתגללה היא התורה בכליל

הודה אל הדור הרענן מלא חיים עלומים, והצפיה הולכת היא ומפעמת על דלתך נשמותו הגαιונה, עוד לא הסירה מעלה את צניף סתרה. מעולפת היא בת שמיים חמודה זו, אבל קרני הודה כבר חזורים מבעד הצעיף, ממלאים הם את חיינו נוגה ואור חיים, מזולת היא כבר טלי חיים אל תוכיות הנשמות המקיצות לתחיה, תורה-ארץ-ישראל הולכת ונעה, יחד עם תחית הבניין, העובדה הפודוקטיבית והכרה העצמית.

ג. כל אדם צריך לדעת, שקרוי הוא לעבד על פי אופן ההכרה והרגשה המוחד שלו, על פי שורש נשמותו, ובעולם זה, הכלול עולמים אין ספורות, ימצא את אוצר חייו. אל יבלבולו תוכנים שוטפים אל תוכו מעולמות זרים, שאינו קולטם כהוגן, שאינו מוכשר לאגדם יפה לצורך החיים שלו. אלה העולמות ימיצו תיקונים במקומם, אצל המסוגלים לבנים ושלולים. אבל הוא צריך לרכז את חייו בעולמותיו הוא, בעולמות הפנימיים שלו, שהם לו מלאים כל ומקיפים את כל. חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, גדולה ענותנית זו מאשתת היא את האדם, ובאיתו לשלמות העילונה, העומדת ומחכה לו, ובחיותו צועד בדרך חיים בטוחה זו, בمسلולו המוחד, באורה צדיקים המוחד שלו, י מלא גבורה חיים ועליזות רוחנית, ואור ד' עליו יגלה, מהאות המוחד שלו בתורה, יצא לו עוז ואורו.

ד. מתחילה אנחנו לקלוט את רשמי הקודש מעט מעט, נקודה אחר נקודה מתנוצת علينا, כמטר וכרביבים יורדים הם علينا, הופעות שחקים אלו, בהתקבצם, יעשו כולם אבוקת או רגולה אחת, ייסדו בנשנתנו את מרכזם, וمسلולם יחרור את כל עצימות הויתנו. והננו הולכים ומתכשרים אל הסיגול של הנשתיות הכללית, **שבכל האורות הנקודים היא מלאה את התפשטות חייה.**

ה. לא תוכל להכחיש עצמת מעלהה ואורה, הנשמה המaira תמיד, המלאה תמיד שלחבת אש קודש, וצמאן אלהי עליון, הספוגה כולה תמיד בנחלי עדנים של קודש קדשים, השרויה תמיד בתוך ספירה של שירות זמרת נגינתנו נעם קודש. הצמאה ומחענגת יחד. ענoga עדינה זו, יודעת היא את ערבה, שומרת ומגינה היא בגאון ענוה על כבודה ויקרת תפארתה. וכללות הכרת ערך זו, כשם שהיא מתבלטת באותו היחידים, סגולות הדורות, בדייחי דמלכא עילאה, כך היא מתבלטת תמיד בנשנתה הכללית של נסת ישראל, המלאה תמיד גיל קודש, ושבעתה תענוג ידידות אהבה. צורו חמר דודי לי בין שדי ילין, אני לדודי ועלי השוקתו.

ט. הרבה יותר עשיר ועז ומלא תוכן ומרץ וישות תוכניתם הכל אחד ואחד מניצוצי החיים שאנו מביטים עליהם מרוחקים מגביה. אוצר החיים שבבעלי חיים כולם מקטנים ועד גדלים, גם אוצר החיים הסגור החתום והנעלם המוגלם בכך בצמחים ובdomים, אין אנו יכולים לסמן את עזוזם הפנימי, הכל הולך ושותף, מזעוז וושאוף. גם אנו אין אנו יכולים להעריך את עושר פנימיותנו, סתום וחתום הוא בעדנו גם עולמנו אנו הפנימי, הוא עולמנו במציאות, בקשר בחפש סמי, ועולם שאנו עולמו, בהכרה בידיעה בחדרה. הכל מלא עושר וגודל, והכל שואף להתעלות, להזדקן ולהתראם. הכל אומר שירה, משבח מגדל מרום ומנסה, והכל בונה עובד משככל ומעלה, שואף להתאחד ולהתארגן. החיים כלילי יופי וחכמה, אדריכי גבורה והופעה, מתחילים לא מקום שכבר יש שם ביטוי של אמר והגין, כי אם מחשבים, אשר עשית בסתר רקמתי בתחום ארץ.

ודעתנו המשוטטת באחדות כל הימור מוצאה צת גאון האדם בכל פנה, במרומי שחקים ובעמקי אדמה, ד'
ממית ומחיה, משפיל אף מרוםם.

ג'. היראה העלונה, הבאה מthon ההסתכלות בענינים אלהים נשגים, שהם למללה מערכו של המשיג, מצד
דרגת הקדושה הגוףנית והנפשית שלו, היא עצמה ממרקמת ביסורה, והסתכל מסתגל ע"י מירוק זה לאותו
המצב העליון, שהחיזון הנשגב מעמיד אותו עליו. ומרירות היסורים הרוחניים הללו, עצובונם ופחדם, מתחפכת
לחטיבה של עידן נפלא, מלא עסיס מתוק, אין די. ומהז באים גברי כח לאותו המעד העליון של אהבת
היסורים הללו, שמכיריהם הם את האוצר הטוב ואושר החיים האמתיים הגנוו בהם. אשרי הגבר אשר תיסרנו יה,
ומתורתך תלמדנו.

יא. יש חסרון בתוכנתה של התשובה הנמוכה, שהיא מחלשת את רצונו של האדם, ופוגמת בזה את אישותו.
וחסרון זה מתמלא הוא, כאשר באה מחשבת התשובה לגמר בשולח, שhero היא מתחדשת אז עם התשובה
העלונה, שכל עיקר כוונתה היא לא בהחלשת הרצון ובשבירת האופי האישני של האדם כ"א דוקא באמון רצונו
והגברת הערך של אישותו, ומתווך כך הזרונות מתחפכות לזכיות, ובשוב רשות מרשותו ועשה משפט וצדקה -
עליהם הוא יחיה.

יב. כשבוקים בהשגות אלהיות מזודג כח הדמיון לאדם, והוא יכול לצמצם את שכלו עד כדי הטעה שהוא
משיג איזה דבר, ואז ההתגררות בצורות המפורטות של התוכנים שהוא עוסק בהם, מזיפים את כל הנושא
העלון שבידיעות הנשגבות ההן. וכיוון שהאדם יוצא מהתלמיד הרזי אל התלמיד המעשי, סר הדמיון
המטעה מעליו, ושכלו מתבסס על גבוליו הנכונים, ואז מזדככים כל המושגים הרזים ומתחברים בהוד האמת
שליהם עם התוכנים המעשיים, וועלם בעולם נפש, חסד ואמת נפגשו, צדק ושלום נשקו. והוד עולמים
מתגלת בדרך צדיקים, סוד ד' ליראיו ובריתו להודיעם, לנוצרי בריתו ולשומריו פיקודיו לעשותם.

יג. שונים הם הגוונים שהצמאן האلهי מעורר בנשמה, ועל פי יסוד הצמאן שונים הם הטעמים שכל הארץ
روحנית עליונה מעדנת בהם את הנשמה. דגן שמים - סגולות המן בו תמיד, שמתהפר לכמה טעמים, ודברי
תורה נמשלו למים, לחלב, לדבש ויין וקונדייטין. אשרי החיך הטועם תמיד בכל עת ורגע את נעם עדן זה.
טעמו וראו כי טוב ד'. לכו ללחמו בלחמי ושתו ביין מסכתין.

יד. כמה מטמות הן העבירות את הדעת, בין הדעת של היחיד בין הדעת של הצבא, של הדור ושל התקופה.
כשהירידה גורמת אותה תפיסת החיים, שיתפס בה האדם נגד רוח העליון הזורה עלייו, נגד דבר ד', הבא לו מכל
מושאיו, מן התורה, מן האמונה וגם ממנהג אבות, מהסכמה הבריות, ומישרו הפנימי, - שהמשך העליונות גם
שבכל אלה הולך הוא ונמשך מכל התוכן חיי והמלא שברווחניות העולם ומלואו, בחקי שמים וארץ וכל הויתם
היותר יסודית, - כשהנעשה האדם על ידה מدرس לצד העור שבו, לאותו הצד החלש, שאיןו יכול להתגבר עד כדי
האומץ של אחיזת החיים בסדורים כפי התביעה השלמה שלהם, שהיא התביעה המרחיקת את האדם מן החטא,

המעמידתו ישר כאשר עשו אלהים, אז לא רק חלק אחד מחלקיו ירד ונשתקע, לא רצונו העראי נחלש, ורוחו במוחותיו וערכו, שכלו וכל אור החיים שבו, עומד על עצמו. לא כן הדבר, פניו כולם שונים או השלב המבוסס, המתאחד בעומק ההוויה הנשנתית עם כל כוחות החיים, הארגז בחברות עם כל הסדר המוסרי הרוחני המשמי של כל מה שהוא מסביב, ממטה וממעל זה האור נכה. ואור זה - הוא זו החיים בעצם, אומץ תפיסת החיים שהנשמה מוצאה בו את דם הנפש שלה. ורק בטהרה ובתשובה ישוב ויגלה האור והחיים. וכך התשובה היא יסוד התרבות האנושית המהופשת כ"ב.

טו. מי זה יכול לספר ולהאר את התבערה הגדולה של הצמאן הגדול, אשר לצדיקים, לאלהים, הדבקות האליהית הנתבעת עמוק לבר נשך רוח ונשמה, כשהיא מנועה מאייה כה, כשהחלק אחד מחלקי החיים, המכוננים את החיים כולם, אינו עומד ישר נגד האורה הנעימה הנחשכת הזאת, מה עצום הוא הכאב, מה נראה הוא המחז החודר. ולעומת זה התענוג, שאין לו דוגמא וערך, שאין לו משל ותיאור מהשביעה של עונג אלהים אל חי, מי יכול לסמנה, מי הוא אדון השירה אשר יעצר כח לגלות קצת מהמדת רשייה. וכשהחברים יחד אלה שני הניגודים, הצעיר העמוק הבורע מASH הצמאן עם העונג האיים, אשר לא יחקר. מילוי החשך הנערץ בעז קדשו מקרני אורות של זיקי אהבת אלהים, של מיציאת אור ד' בעומק רגש, בתוכן דעה, מה עצמה סערה ורומה ונשגבתו זו, שנגילה כי כל נפלאים הם ב עמוק הנשמה, מי יוכל לתת דוגמא לעומק חיים זה של נחלי צער המשתמכים לתוך נהרי עדנים, מתבוללים בהם, מתרכבים על ידם, מתחמקים כל חד על ידי משנהו בעומק נשמת הנשמה. והנשמה רווית עדן, עמוקות חיים, עטורות גבורה שואבת מכל פלג ונחל, מתאצת מתגדלת ומתרכבת, וששון גיל ואושר אין קץ, גדלות מלכיות מלכים, רוחב רחבי שחקים חשה בקרבה. ואין מדה לגדולה, אין קצב לתפארת, ועומק האמונה עמוק מתחום, ויורי הדעת גלי בדולח מפכים, והולכת הסערה ונשקתה בהמון נצחון עדנות עולמים, מה יפיצו ומה נעמת אהבה בתענוגים.

טו. הסדר של שילובי המחשבות, כמו שהם מבט הבahir של המחשבה العليונה, החפשית והרחבה, שינה הוא לغمרי ממה שהוא במחשבה הנמוכה, אע"פ שהיא משתלשת ויורדת מתולדות תולדותיה של العليונה הנשגבת. וכשמתבגר הדור והיחיד, וכח פועל מהמחשבה הבahirה מתחיל להזיריה עלייה, הרי באה דחיפה גדולה, המcriיחה בסדר את כל השילובים של המחשבות במערכה התחתונה, ותנוועה זו מסבבת יסורים גדולים בראשיתה, והם הם חbilli משיח הרוחניים.

יז. ואקшиб ואשמע מתוך עמוק נשמתי, מתחוק רגשי לבבי, קול אדני קוואר. ואחרד חרדה גדולה, הכהה ירדתי כי לנבייא השקר אהיה, לאמר ד' שלחני ולא נגלה אליו דבר אדני. ואשמע קול נשמי הומה, ספיחי נבואות הנה צומחות, ובני נביאים מתועරיהם, רוח הנבואה הולך ושת הארץ, מבקש לו מפלט, דורש לו גבורים, מלאי עוזו וקדש, הם ידעו לככל דבר, האמת לאמתה יגידו, יספרו איך נגלה להם דבר ד', לא ישקרו ולא יחניפו, את רוחם באמונה יוציאו. ורוח אמוניים, יקר מחרוץ, ירומם עם, וישראל יעמוד על רגליו. יהל לחוש את סגולתו מימי קדם, ידע כי לא שקר עשה עט, לא שקר לבש גאות. גם בעת אשר המון לאומים, לבזה נפש למתחעב גוי שמווהו, סגולות עולמים לו. שוואף הוא אל חסנו מעולם, וחסנו חוסן אל הוא, חוסן כל חכמה כל תום ווישר.

ואם המורשתה, בלבושיה הרבים, לא גلتה הود יפה, תבא רוח הנבואה, ובראשית דרכה תברר את אשר עט לבבה, בשפה ברורה, ובورو השפה יכה גלים, עז יתן לנדים. וסגולות אל העליונה אשר לישראל, ידע ברוח אליהם אשר עליוו, אשר רק בארצו עליו תגללה, ומרחוק יזכיר את אשר שכח, יזכיר כי לו ארץ רבת ערך, רחבה ידים בעדו, וגאון עולם נגד כל העמים. וישא רגליו יעקב, ומשפחות משפחות, אחד אל אחד יקוברו, וארכן שוממה תבנה, רוחה ה' אשר עליו תחל לפעם בצתצאיו אשר נזנוחו, ומאלל ומחשך עיני עורים תראינה.

ית. הכל במדה, אם הרוחניות תתגבר בשטפה ותרצה את הכל לשטוּף, והחוּמָר והחִים כלא יהיה נחַשֵּׁב ונשׂטֵף, לא תעמד הרוחניות היה במדה, לא משאות נפש תשא בחייב, כ"א הזיות ודמיונות כוזבים. אמן אמן לפִי מנת הרוח תתעורר גם הגויה אל חגה, אם יקר בעיני הוגה הדיעות, חודר במסטריו אל, החִים והטְבֻעָה, ועל יסוד הטוּhor של האומץ הרוחני ייסד את טירת חייו הממשים, אז ינבעו בכל עז, ותורת ד' בפיו תהיה אמת.

יט. סתרי תורה מביאים את הגאולה, משבים את ישראל לארצו, מפני שתורת אמת בעז הגיונה הפנימי דורשת בהרחבותה את הנשמה השלמה של האומה, והאומה מתחילה על ידה להרגיש את הכאב של הgalot, ואיך שיאפשר כל שצביונה יצא אל הפעול כל זמן שהוא דחופה וסחופה על אדמת נכר. אבל כל זמן שאור התורה העליונה הוא חתום ועוזוק, אין התביעה הפנימית של שבת ציון מתעוררת בעומק אמונה. ההתעוררות שבאה מצד הצרות והרדיפות של האומות אינה כ"א התעוררות מקרית, של צרוֹף. היא רואיה להלהיב על ידה כחות נחשלים, אבל יסוד החיים מוכראhb לבה מצד עצמיותה של התביעה הצורתיות של האומה, זהה יתרגדל ויתאמץ כל מה שאור תורה הפנימית, עומק דעתיה וחכמוני חכוניה, ילכו ויחיו בקרבה בגאון גדלים. לזוֹאת סובב סובב הולך הרוח, עוקר הוי הרים, פורץ הוא פרצות, מסבב הוא חבלים וציריים, אבל מגמתם היא פרצת דרך בפני האורה העליונה הנובעת מנשמה העוזיה של הכנסת ישראל, סתרי תורה, קבלתה, מורשת אבות, ואדיroot נשמה, באופי המזוחד לה, בהשקייה עולמה ורוממות מוסרה, הולך ומתרחב עד אין קץ, הולך ומתעטר בכל תרבות עליונה והולך ומתעללה לגביה שמיים, מצין את סגולות עם סגולה, עם יודעי אלהיו, ונוטן שלטונו לקדישיו עליונים.

כ. וכשהאורה מתגברת בנשמה בראשיה האומה, בבחורי הבנים, בגדי ה�建ון, הולך הזרם ומשפיע, החיים הגדולים מתחילהם שוטפים, מtgtlim בחוגים הרוחניים והחמורים, בספרות, בחברה, בתולדה ובמצוג, בנעימות הנפשות ורחבת הלבב. זוהר עליון זה פורש זיו עננו והוד כבודו, ושם ד' הגדל הולך ומתראה עוד על עמו. הסגולה הגנוזה מטבחצת ועולה נגד כל שטניה וכופריה, וראו כל עמי הארץ כי שפ' ד' נקרא עליך, וכל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ד'.

כא. אל מעין הנבואה הננו נקראים, צחוי צמא אנחנו, אבל מעין גנים מקור מים חיים לפניינו הוא. החפצים הטוביים של הסולט האנושית מתפארת בהם, ושוקקה אליהם, תמיד בכל דור ודור ובכל עת, מתחדשת בהמון הידושיה, במעשה ובahrain, בשאייה ובננטיה, כולם הנם גם חפצינו, אבל עוד עליון מכל הוא מה שאנו חפצים,

ומה שאנו מגלמים בחיים, מה שלא יגער כחו גם אם תקופות עוברות ואין מבין. סתר עז קדוש שכון בנו, נשמה היה מיוודה שרויה בקרובנו, מרווחו-של-משיח זורמים ונושבים רוחות, והנמ באים עדינו, הננו מתוקמים, מתגערים ומקשים חיים חדשים, חידוש ימים כקדם, על יסודנו אנו, על יסוד אבן פינטנו, על יסוד איתן רשות זה, שהננו יודעים שאין לו דוגמא ומשל, גם אם אין לנו יכולם לפרש את תכנו גם להגות רוחנו הפנימי. התעלומה אינה מミיטה אסון של ספקנות על הودאות הנמצאה בגודלה חייה.

כב. כשאנחנו עוסקים בתורה, הננו חשים שאנו מתקשרים עם עולמנו, יונקים אנו מאותו טל החיים, שהוא טبعי לנשנתנו, והננו הולכים ומתהווים חיוך רוחני, הגורר אחריו חיוזקים שונים בערכיהם ובבים, וכל מה שקשרו בנו הרוי הוא מתחזק עמו חיוך פנימי ויסודי. כל העסקים הרוחניים שהם חוץ מעסקי תורה, הרי אנו מתרחבים ומתרגלים גם על ידם, אבל לא אותו הגידול המיחוד, שהוא כ"כ מתאים לנו כגדלה של תורה, שהיא חיינו. בגודלה של האומה, נובע מקרוב רוחה אותו המعنין הכללי, שהאנושיות דורשת מהאדם, והחכמה והתורה מתקשרים, והאדם מרגיש חיים פנימיים בכל דבר חכמה, בין קודש בין חול.

cg. יראת העונש עלולה לעורר את האידיאלים הגנוזים של הקודש והטוב, וללבותם יותר כשהם עזומים. על מה שאין שום הקשר אידיאלי לא יקלט שום רושם גם מיראת העונש היותר חריפה. ולפי שתעודתה של יראה נМОכה זו היא רק תעודת הצתת אליתא, לעורר את המהות העצמית של האידיאליות העליונה, שביסוד יראת הכבוד והרוממות, על כן כשהיא משמשת לתפקידה, היא מוצאה את ערכה. אבל כשהזיקים האידיאליים נכבים, אז כל עצמה של יראה זו אינה כ"א מפלצת, ועליה נאמר לא תיראו את אלהי האמור, כי ליה למן דדחיל מרצוועה בישא, בהיותה נטולה מיסוד עז החיים, של תפארת הzechzot המוסריות העליונה, בהוד קדשה. ממווצה דבר אנו למדים, שבכל התוכן של יראת העונש נמצא את הצדדים המקודשים רק כפי ערכן של הנקדות המתייחסות להזיקוק האידיאלי שהוא מעורר את כח האהבה העדינה, ויראת ההוד המפוארה. ויתר החלקים נחשבים כפסולות, שהם נפלטים חוצה, ע"י הכח השולל השכלי, שהוא כדמות כח הדוחה הטבעי.

כד. כל חטא מחשיך את האור השכלי, מפני שההגיוון הקישורי נمشך בכל המצווי מכל עובדא, מכל יש. וכשם שהמשפטים השכליים בציור השכל קשורים הם זה בזה, עד שאנו יכולים לлеч במסילה של תולדותיהם ותולדותם של תולדותיהם - עד הדיקוק הסופי שבאמת אין לו סוף, כי אם הוא הולך ונمشך, הולך ומוליד תולדות ופירוט ופירוי פירות - כן הוא בכל עובדא ותוכן בעצמיותה של המציגות. וכשם שכל מצוה ומעשה טוב הוא תולדה של שכל טוב, של חכמה וישראל, כל אחת לפי מדתה, כך היא העבירה וכל עובדא רעה - תולדתה ההגיונית של משפט רע, של סכלות ורשעה. ועל פי זה הולכים הדברים ומתיווים, האמרה הדרישה של הקדושה, של הצדקה והטוב, הולכת ונאמרת מתוך עובדא שלה, והאמרה הרשעה הולכת ונאמרת ג"כ היא מתוך העובדא שלה. וחלק החיים הנטפס בתוך העובדא המרשיעה, הולך ופורט פרטויות תולדתיות ומשפטים שלמים, השקפות והרגשות, לפי אותו הקישור האפל של הרשעה, אשר אין קץ לכל התלאה. תחולת פיה סכלות, ואחריתו הוללות רעה, חוטא ילכד בה וטוב ימלט ממנה.

כה. כשםuai-אפשר לין ללא שמרים, כך ai-אפשר לעולם ללא רשיים. וכשם שהשמרים מעמידים הין ומשמרים אותו, כך הרצון הגס של הרשעים גורם קיומ ועמדת השפעת החיים כולם, של כל הבוגנים והצדיקים. כשההשמרים מתמעטים והיין עומדים ללא שמריו, הרי הוא עלול לקלוקול וחמוץ. הגלות לדלה את כח החיים של האומה ושמריינו נתמעטו הרבה מאד, עד שיש סכנה לקיום החיים של האומה מהיסר תפיסת חיים מעובה, האחזקה בבחמיות ובأدמה ובשקיעה החmericית. הקיום בגולה הוא קיום רסוק, וזה הקיום המודולל, שהוא חדלון יותר מהויה, היה אפשר לו להמשך זמן גם בחוסר שמרים לפי ההכרה. אבל לכל זמן, כבר בשל הכה והקיים העצמי תובע את תפקידו, ושבית ישראל לארצו בשבייל קיומו העצמי הוא מאורע מוכחה, וקיומו זה יוצר את שמרי : נושאי הרשעה והחוצפה של עקבתא-דמשיחא אשר ירגע כל לב לזכרן. אלה הם הצדדים העכורים שהקיים האצלול והמשמה מתחווה על-ידם, וסוף המהלך הוא : שקווע השמרים בתחתית החבית, הנמכת הכהות הרשויות בתחום החיים, ואז מatabase מהם כל תכונם המכאיוב והמוזעע. אבל בהמשך יצירתם שהنم הולכים ביחד עם הין, חי האומה ורוחה המתעורר, הם מעכירים אותו ולהלבבות וועשים לمراقبת התסיסה, יינוח הלב וישקוט במננו רק לمراقبת העתיד, הホールך ועשה את מסילתו, במפלאות תמים דעתם. מי יתן טהור מטמא לא אחד.

כו. השלחתת הגדולה, של צמאון הדעת, של שקיית היושר, מרשות כח החיים של טהור הרוח, דוחפת היא אותם לעבודה גדולה מטרדת ובلت פוסקת, לא ידעו שלוה ומנוחה, ישגו תמיד באהבה וחשך עלינוינו, ובלבכם תמיד מצרים הם, מרעדים, ומלאים בטחון ועז, תקווה רבה, וחדרה אצילת, עין טוביה, וחדרה עמויקה, הרגשת פגמים ומיפוי כל פשע. ולבת האהבה והחסד עולה ברום גליה, ואשה אש קודש ברב עז יוקדת. במי התורה החכמה והדעת, במי התפללה התשובה והדבקות, המשרים, החסד והצדקה, שהחפץ הטוב שקווע בהם בחמדתו הכבריה, מכבים את קצת שלחתת אש הצמאון היוקדה, ורוח נכוון ושוקט מתחילה להתגלות, ושב והיה יבער, ולכח חיים אדי ונשא.

כז. כשבאים לידי הכרה של המגמה האצילת של העסוק בתהילת ד', הנשמה מתגדלת, האורה העליונה שלה מתאדרת ומבהקת בזיו תפארתה, בכל היכלי החיים כולם. האוטם הרוחני, שאינו מניח אותה ההופעה של התהילה האלהית להתפשט, אפילו שדברים רוחניים אחרים יתפשטו, גורם הוא, שرك הנפש בעלת תנעות החיים והרגשות הטבעיות, והרוח המתעורר והמציע את הדימויים והתקונות הנפשיות והועלמיות, הם يتגדלו, ורק לאורם הכהה יואר בטרקלין של החיים. אבל אור זה - אפילו שכלל הוא הרבה מן המדע וממן השירה, מן הסדר החברותי ומבנה העולם, מן הבקרות ומן השקפות השכליות המעשיות, וחלק מן הציורים של השכליות הרוחניות - חושך ואפליה הוא לגבי אורה של הנשמה, שהיא בא מההופעה של הכרת התהילה האלהית, שהחמים היסודיים העצמיים, בטהרת מבועם מקור החיים, מתעלמים על ידם, שהיא מתעללה לפי רום זיכון העולם וטהרטו. כל הנשמה תחליל יה הלויה. ודוד ראה במפלתן של רשעים ואמר שירה. יתמו חטאיהם מן הארץ ורשעים עוד אינם, ברכי נפשי את ד' הלויה, ומואושרה היא הנפש הטבעית, כשהיא עולה עד הראש האצילי, ואotta ההכרה של הנשמה העליונה באח אצלה לכל אוצר הנטיות

הטבעיות שלה. כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לזראות שחת. תודיעני אורח חיים שבוע שמחות את פניך נעימות בימינך נצח.

כת. כשם שהאדם צריך להסתגל אל הטבע החמרי וכהותיו, לימוד את דרכיו ומעשו ע"פ אותם החוקים הכלליים השולטים בעולם, שהוא בעצם ג"כ חלק מהם, והם שולטים בתוכו כמו שהם שולטים מוחוץ לו, מכח יותר מזה צריך ומוכרה הוא להסתגל לחוקי הטבע הרוחני, שהם יותר שולטים במצבות כולה, שהיא חלק ממנו. ומה יותר שולטים בתוכו כולם. וראשית ואחרית של סיגול זה היא הנקודת העליונה של הדבקות האלהית בכל דרכיו ובכל מעשיו, בכל רגשותיו ומחשבותיו, שככל הסיגול אל המציגות הרוחנית, הכלולות כל, ממנה הוא נובע ואליה הוא שב. ד' מעין אתה הייתה לנו בדור ודור, בטרם הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם עד עולם אתה אל. תשב אנווש עד דכא ותאמר שובו בני אדם.

כט. הנשמה היוצרת, שרויה היא במקור אור התורה. אסור לעכב את מרוצתה המלא שמה וחדות קודש, מפני שם טינה ועיכוב בעולם. אין כל העולם כולו כדי נגד רגע אחד של יצירה עליונה מקור הקודש. זרם חיים נשאים זה, המשתף בנשמה אחת, מביא הוא לכל העולם כולו.

ל. לפעמים ההופעה השכללית הגדולה, מתוך שהיא מתרחבת הרבה, ומקפת הרבה יותר, הרבה מכדי היכולת של הבשר לשאת את אורה, מתחלש הרצון ועו' החיים על ידה, וההגשמה של המARIOים העליונים מתעכבות מוצאת אל הפעול, דוקא מפני הגדל האידיאלי שביהם. ובשביל כך צריכה הדרוכה האלהית לחדור דרך השביל של האמונה, שהיא רצתה את ארחה אל ההגשמה האידיאלית, בעוד לא חדר עדין אורה של ההופעה העליונה, שהיא יכולה להחילש את עז החיים הבשריים בגודלות כח הזוהר שלה. וכSKUבעת היא כבר את עזה בмагמה האחורה של ההגשמה האידיאלית היותר עליונה, אז כל מה שיופיע על הבשר מהרוממות האצילתית, איןנו כ"א מוסיף לו אומץ, וזהו הרוז שמלאכי השרת משתמשים בו להקדים נעשה לנשמע.

לא. חלוקת העבודה, דבר מוכרה הוא בין השמיים והארצים. בעלי הקשרון השמיימי, משתרע העולם הרוחני לפניהם בכל הodo והדרו, בתפארת שכלו ומילו, ומתווך בהקה גדולה זו, מסתתר היזו הארצי מהם, ואוחזו האוצר הגדל של היהוד שבחומר, היזו שבתפארת הכה, הפאר שבחייבים המסודרים, מתעלם מהם והוא חוזר ומתגלה אליהם בכלל יפיו, ע"י אור החוזר של אותו הנוגה המאייר בעלי הקשרון הארץים, אשר לעומתם נעלם מהם אותו היזו הפלאי, השמיימי, וכן עדניו בעדרם חתום הוא. וגם הם נזוחים מקוי או רבים שהיחס הזה של ההשפעה העולה מהם אל השמיים, וזקיי או רעדנים של ההתנוצחות האורה השמיימת בשלל צבעיה, ובתענגיה מרוי ענוגי קודש, מאירים גם להם את מחשי ארצ.

לב. כשהצעיר הרוחני, ממעד החיים הרוחניים של עצמו, שהוא כאב התשובה, ושל העולם כולו, גדול עד מאד, עד כדי סתיותם של המקורות אשר לרענון, לדברים, לתפלה ולצעקה, להרגשה ושירה, מתרומות בدلיגה לחשוף אורות מלאי חיים מקור הדמייה. והיה השרב לאגם וצמאן למבועים.

לג. כשהכרה הרוחנית מתחדשת וזין אליה חדש מתחילה מAIR בנסמה, מקבל העולם החיצוני כולם צורה חדשה. דומה הוא כיוצא מיד היוצר השלם, בתור עולם חדש מלא חן, וכל פגמי העולם הישן עוברים ונמחקים. וצורה חדשה זו אינה רק הרפעה סובייקטיבית, כי אם גודל האמת שבה, ככה היא באמת פועלת ומיפה את העולם.

לד. הציור הרוחני מכיה גלים, פועל בעצמו ועל עצמו. כשמתחברים הכהות, ונזנקה היא האצלות הרוחנית מלאת הציורים, המזרמת תמיד את הדושה, כמוין שאינו פוסק, אל הארגן הבשתי, פועלת היא על מרכזו הרים, וראשית התפלולות העורקים המבטאים, והחzon הפנימי הולך ופורץ, עד שבא ניב שפה. והמעין הוא בתחליה מלא, אוצר המחשבה נדחק מהמן ציריו, ותאות ההבעה דוחקת, ומרוב עשור נברא הניב, ונפש היה היא רוח ממלא. העופות המסוגלים ללימוד מבטאים אין בהם אותה הסגוללה היוצרת, לא התרוממו אל המעין המלולי, שעומד ברום עולם, רק כלי קובל קטן יש בהם, המCSIר את אורגניהם למבטאים, הבאים מהשפעת האדם החיצונה עליהם. אבל הדברים עצמה סגולתה, לא במבטא נמצא אותה, כי אם במציאות הציורית, ההולכת ופוריה גם טרם שבא היכולת המבטאית, ככלומר קודם שכבש הרוח הפנימי את הבשר המגולם, ושיעבר אותו לציריו האידיאים.

לה. זרם גدول של הופעות מתפרק אל תוכנו מהעולם החיצוני, מסביבה שלנו, והן יוצרות בנו ציורים, דוגמת גרעינים באים מבחוץ נקלטים בשדה ומצמיחים. זרם עוד יותר גدول הולך ופורץ תמיד מבפנים, מעין נשמתנו, היוצר יצירות, מציר צירויים, בונה עולמות. אלה הזורמים תמיד נפגשים הם זה בזה, משתתפים הם בחוקיהם, ומתנגדים הם בתכונותיהם. החכו התדרי של כחות איתנים הללו בתחוםינו, יוצר בקרבונו את צור היצירה המלולית, ושפעת כח הולך ודופק על ארגני המבטא, וצמחים משותפים, מחברים של שני הזורמים, הפנימי והחיצוני, הולכים ונצמחים, ודברינו הולכים ושותפים. הציור הרוחני מכיה גלים, פועל בעצמו ועל עצמו. מהאותיות העצמיות שלו, שהם מקורי החיים שבכל היש. הדברו מתנוצץ הוא מהחפץ, שהוא או רח חיים מלא, החפץ מקיים עם הציור והשכל, והם כולם אורות חיים מאירים, לוקחי לב בחמדתם, שואפים להשתלם בהכרה של התרומות אל כבוד אל חי, שאין קץ לhammadת נועמו. מה טובו ויפו נועמי עדנהם של חסידי העולם, כרותי ברית אליהם, ההולכים תמיד בדרךו וצמחים לאורו, המחייב את הכל.

לו. השינוי והשינוי, הם שני הטפוסים הכוללים את היש כולם. בכל מקום שאנו מוצאיםצד שינוי, אנו מוצאים ג"כ שינוי בכל הופעות שבמציאות. ואנו בטוחים למצא את האמת בערך השינוי בצורה החיבורית, ואת השינוי בצורה השלילית.

לו. יש שמתוך הדפקה התדרית של השפעת הרעיוונות, מהארה העליונה שממעל להשכל המדוד, המוגדר בגבולי ההגיוון, שבאה מצד התגלותה של הנשמה לגודלי המחשבה הנגשים אל ד', אין פנאי לשකול כל דבר בשיקול הדעת הרגיל. ומלחמה פנימית מתגברת, ודוגמת המלחמה המורגלת אצל רוב בני אדם בין היצה"ט

והি�צה"ר, היא אצל אידיiri כח אלה בין הדעה המסומנה במצרים ובין ההפעה הגדולה, שהיא כצפור דדור לא תדע כל מאסר של גבולים. וגם במידה זו, אף שהיא רומה מאד, גדול כח של דרך ארץ, שלא יתפרק האדם בכל ערך שהוא, ממדת הדעת הרגילה, אף שנשוחרר כבר מכבליה, מ"מ עת ומשפט ידע לב חכם.

لت. האנושיות יכולה נתגירה כבר ע"י מהלך התרבות והמדע, עד שבפנימיות נפשה כבר מגולמת בכך היא התביעה של העמדתה של הכנסת ישראל על מכוונה, שהיא עטרת תפארתה של האנושיות כולה, וכל אותן המסיבות ההולכות ומתרגלות להסביר את רג'ל ישראל על אדמותו, שהיא הינה להצמיח קרון ישועה וסילול מסילה של גאולה שלמה, ככלן באות מתחנוונות החיים שבנשימת האדם בכללה, הפועלת את פועלותיה בחיה החברה, כמו בחיה היחיד, גם בבעלי דעתם של בעלייה. והפעולות הללו, שהן נעשות בדוחיפה סמויה, הן יותר נפלאות והיוותר מדוייקות, שלא תדמה להן כל פעולה שכלייה מצומצמת בתוקף דיוקה. כי השטף של הכח האلهי הנוגג בחסדו כל דור, שאינו מתעורר מידי עבورو דרך הציגור של השכל האנושי ושמרוו, ניכר הוא יותר בפעולות הללו, שהיחיד והחברה בהן נפעלים ולא פועלים. והם הגורמים הגדולים תמיד ביצירתה של התולדה האנושית, שהיא יצירה אלהית מדוייקה כבריאת היקום כולו, העולם ומלוואו.

לט. כשיצאים מעולם הקודש אל החול, או להיפך, בלי הדרגה, מתארע לנשמה מה שמתארע לגוף וחושיו כשהם יוצאים מן ההיפוך אל ההיפוך, מaphaelה לאורה, מלחמה לצינה, צער ולפערמים גם נזק. שתי הגנות ישנן נגד היזק זה, או לסדר את היציאה בהדרגה מקודש לעליון לקודש תחתון ממנו, וכן הלאה, עד שבאים אל התוכן של חול, זאת היא מدة כל אדם. אבל עוד מדרגה יותר עליה נמצאת, והיא הרמת כל החול כולו אל הקודש. זאת היא מدة המעולים שבצדיקים, ומהדה הצפואה לעולם בעתידו הנשגב, ביום הוא יהיה על מצלות הסוס קדש לד'.

מאד צריכים להזהר מן העצבות אבל לא במידה גדולה כזו שתמנע את אור התשובה מלחדור אל עומק הנשמה, שאז העצבות מתחפשות היא כמחלה ממארת בכל קצוות הגוף והנפש, מפני שהחטא מדאייב את הלב וגורם לעצבות להתאזור על המרירות הקודחת של תבערת התשובה, שאע"פ שיש בה חלקים עצביים הם כאש מטהר, מצרפים את הנשמה, מחזיקים אותה ומעמידים אותה על הבסיס של השמחה הטבעית החמידית הרואה לה.

סדר ההטבעה הרוחנית: מישרים את הלב ברצון טוב וישראל, ואח"כ מציריים בשכל כל עומק תלמוד האפשרי לכל אחד כפי תוכנתו וכשרונו. ומtower ההתפשטות השכלית המתגברת והולכת לפיה בירור הידעיה, הולך הרצון ומתקעלת, והאדם מתقدس בקדושתה של תורה.

מב. ההתפעלות הנפשית הרגשית, הבאה בעת שלומדים את העניינים האלוהיים, אף שהיא טובה ומקודשת, מ"מ היא מעכבה את הבירור השכלי של אור התורה בהפלגתה. ולכן צריך כל הצמא לדבר ד' ולאור קדשו באמת, להשתדל לקרוא במילוי התורה, את האש המשתלהבת מרוב התרגשות החמדה המתעוררת

מתוך ההגון האלهي. ואהבה מסותרת זו פעמים, שהיא עלולה הרבה על כל אהבה גלויה, המתפשטת בכחות הנפש הגולויים. וירוח בזה את הדעה הצלולה השוטפת מישרים, ויחד כבודו בקהל יודעי ד' וחושבי שמו באמת. ויחד עם ההגון הצלול, והתרחבות הדעה העליונה, יعلו כל כחוֹת הנפש המתעוררת במעלה העליונה, ושמהה מלאה תונוגים של שלווה וגבורה תמלא את הנשמה. וצדיקים ישבחו ויעלצו לפני אליהם, וישישו בשמחה.

מג. ההגון הרוזי הוא החופש הישראלי, ככלומר, הנשמה היישראלית. בהיותה בתור נשמה יחידה. יונקת מTEL החיים של כניסה ישראלי, חושבת ומצירית על פי טבעה, ועל פי כל אותם הגורמים. שגרמו לה לחשוב על דבר כל אותם המאורעות הגדולים, המיוחדים לישראל ותולדתו, על פי אותו היחס האלמי, העליון, המובלט, אשר הופיע באומה נפלה זו. כשהחופש עולה עד למרום פסגתו, כאשר הנשמה סובלת משום מوطה ועל כל דעה מוסכמת, שיוצאה שלא מקור ישראל, או הרעינוֹת, ההולכים ונוצרים על פי קדושה טהורה זו. הם הם רוזי תורה. בין כשם נאמרים באותה השפה ואותו הסוגן, שבعلي הרזים רגילים לשימוש בה, בין כשם נאמרים בסוגנון אחר, ובצורה ספרותית אחרת, זה השפע של רוח הקודש הולך וזורם מרוח ישראל בהם. וכנסת ישראל היא בעצם קבלה למשה מסיני.

מד. ההופעה האלמית והשלל האנושי מתחברים ביחד, לתמם את החזון הגדול של עילוי העולם, של ההשתכללות הצוריתית של הכלל ושל הפרט. אמנים שונים הם המזוגים של היצירות. בזמן שההופעה האלמית מתגברת על השכל האנושי הטבעי, נוצרים ערכיים שאיפתיים, גדולי ערך, מלאים אור וחוכות נפלאה, אבל עם זה רוחוקים מהעולם המעשני התרבותי, החברותי והמוסרי-דרגאי. וכשההשכלה הטבעית מתגברת לפי הערך, נוצרים יצירות וערכים כאלה, שהאידיאליות שבהם מעטה היא לפי ההערכה, אבל הדיקט והמגמה המעשית, המוסרית, התרבותית, אשר ליסודי החברה האנושית, חזקים בהם. ותמיד עולמים ויורדים המשקלים הללו של שני הכוחות, דעת עליון ודעת תחתון, זה לעומת זה, כדי לשככל יחד את רוח האדם ואת חזון העולם, בצורה יותר ת邏ימה מכל צדדייה.

מה. כל ניצוץ אורה המקרב את האדם להסתכלות של אמרת יותר טהורה היורד אל תוך נשמו, משנה הוא את כל העולם כולם בעדו. ובכל פינותו שהוא פונה אחורי שהניצוץ המPAIR החדש חדר אל תוכו, מוצא הוא בהן חדשות וניצרות שלא היו בעדו בתחילת, בעוד שבמקום ההפשטות הארתו של הניצוץ החדש הוא שליטה אפליה.

מו. ההשגה האלמית, היא תליה במעשים תליה עצמאית. ארחות החיים הם הרשימות היותר חזקות של תואר הידע, ומהסנה המוסרית המתגלמת היא בעצם הידע היותר עליונה. אמנם ישנו חסידי עולם הצמאים צמאן אלה עליון, שככל שהם רק עריגה גדולה לאור האלמי, שאין סיפוק בכל מעשה פרטני שיכיל את המון גליהם, והם, עיקר עבודתם היא התורה העליונה והדבקות הרעינוֹת של קישור כל העולמות כולם לאור אין סוף ברוך הוא, ברוב חשך ונעימת קודש.

מן. ה策ער הגדול, שמרגישי כל צדיק בעצמו על מעוט הדבקות האלהית, שהוא חש בעצמו, שאיןו שוכר את צמאנו הגדול, ומ策ער זה כל אבריו משתברים תמייד מרוב קליען נפש, ואק לו מנוחה מכל עונג ונחת שבועלם, זהו ממש策ער השכינה, שתוכן החיים של כל העולמים כולם הומה אל השלמות האלהית העליונה, שתתגללה בהם. וההתגלות הזאת, בהרחבה ותענוגה, מותנה היא שצרכיה לשכלול הרצון החפשי של בני אדם, וכל הכרזון והמעשה הטוב וההדור התלוי בו. ע"כ משתוקקים הם הצדיקים לתשובה הכלל תדייר, ובתוכיות לבכם רודפים הם לזכות לחיביא כמאן דודיך בתר חייא, כי באמת הוא חיינו וחיה כל העולמים.

מה. התשובה הנובעת מאור סתורי תורה, המתעוררת מתוך הגיון פנימי, המפתח מעין החי ב עמוקKi הנשמה, הכולל כל יושר וכל הגיון, כל מוסר וכל حق ומוצה, גדולה ונשגבה היא בגין ערוך מכל תשובה פרטית, היוצאת מתוך חשבונות הנפש הקטנים הפרטיים, שאין בהם אלא מקום, שעתם ופרטם, ולא חזין לחפה על כל עובדין. ים התשובה הגדול בהמון גליו, הוא רק אותו השטף, הבא מתוך בית הלב של חירות עולם, ההולכת ומארה מתוך חרכי רזי עולם, אשר בסודות התורה וחייבת הרזים וכל ההפעה הרוחנית וכל אוצר השירה והגיון אשר במאור התורה. אל אורה זו מיחל ישראל, ובאור גדול זה יראה אור גאולה, ופדות עולמים, שובו אליו ואשובה אליכם.

מט. האידיאל הכללי של האומה האלהית, של נסת ישראל, כולל הוא אותה, עם כל דעתיה, עם כל רגשותיה, עם כל סגנוני דיבוריה, עם כל תקותיה, עם כל ארחות חייה ומדותיה המצוינות. האמת הגדולה אשר ליעקב, הולכת היא ומקפת את הכל. וכל המעשים כולם, כל המצוות, פרטיהם ופרטיהם, אינם כ"א גילויים מוכרים, לגנות בהם את אומץ החיים הגדול של אור האמונה האלהית העליונה, שנוחמת בנשמה הגדולה כהמות ים לגלו כשאון מים כבירים, קול שדי בדברו, קול המולה כקול מהנה. וכולחו פיקודין כולහון אינון שייפין וابرין, לאחוזה בהון רוא דמהימנותא וסוד המוסר העליון, המקיף את כל העולם האנושי בגילויו ואת כל העולמים במצפונו. תחן אמת ליעקב, חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם.

ג. כל האמונה כולן, הן מפרנסות את הנשומות של החיים בהן, והמקשרים בהן ב עמוקKi הסיגול הזה של המזון הרוחני, דומה הוא ממש להסיגול של המזון הגשמי. מתפרנסים השרצים והרמשים ממזונותיהם המעופשים, וטוועמים בהם טעם יפה, לפי שהם לפי מזגם וסיגולם. מתענג הוא החתוול על העכבר שטורף, כי הוא מיוחד לו. מתענגים העופות על התולעים שברפס, מתענג החזיר על מזונו המיוחד, הגמל על קוציו ודדררו, ומתענג האדם על לחמו הנקי, על עיסיס רמונו, על יין רקהו ועל ראשית שמניו. לכדו לחמו בלחמי ושתו בין מסכתי. ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, לכלב תשליךון אותו. Lager אשר בשעריך תנתנה ואכלת או מכור לנכרי, כי עם קדוש אתה לד' אלהיך.

נא. רפין רצון, הבא מתוך השקווע התדיiri בתשובה, אע"פ שהוא חולשה גופנית ונפשית, שהיא צריכה רפואיה מ"מ יש בה ג"כ הרבה מן העדינות והאצלות, המזckaת את הרוח, ועל כל פשעה חכשה אהבה.

נב. מתוך רוח ה' הכללי, רוח הנבואה העליונה של אספקלריא המAIRה, המוציאה אל הפעול את תורה החים הנצחית, יוצא הרוח המפרש החבוי בעמוקי נשמה האומה ומתגלה בבחירה בנייה, שבסיקירתו החודרת מונחת כל עשרה הגדול של תורה שביע"פ וכל המונה, כל כח HIDושה ויסוד הסתעפותיה, הסתגלותה אל החיים, וכח CHOSEN שללה לשלוט על החיים ולנצח את הכיעור והשפל שבהם. ואמונה אמונה לרוח אלוהים זה, حق טבעי הוא בנשمت היחדים כל ההמון כולם מדור לדור. והחאים המתאימים לתורת המעשה, הם הם המסייעים ברוחם הפנימי עם תורה העיון היוטר רוממה, המתנסחת למורומי עולם, השואפת לתקן עולמים, וחובקת נצחים בגדרה המבלטת את פעליה בכל גילוי החיים, ומצנעת את אורות סודותיה בסתרי צפונות, בסוד ד' ליראיו ובריתו להודיעם.

נג. אל יתרה אדם, כשרואה או ראה אהבה העדינה העליונה מתרחבת בו בשכל טוב ובנעימה קדושה, מכל דבר חזץ, מכל חטא ועון, מכל מניעה בעולם. או רה העונג המתפשט או רה שבת הוא, שוגם הגיהנום שובת בו, וחיביא דבריה נייחין, וכל וחומר שאין לו להעלות על דעתו הגיאונה בಗאות קודש את אותה היראה הרעה, דרצתה בישא. או כל פחדים שביעולם. מרפי רוח. ידוע ידע האדם, שבאותן השעות, שהעונג העליון של רוחב הדעת הרוחני שורה בו, הוא מתעלת בעילוי עליון. שנים רבות של עבודה פשוטה ותמיימה, גם אם תהיה נקייה מטעבות של פניות גסות לא יוכל ליתן לו את ערכן. וכשם שהוא בעצם מתעלת, כך כל התלוי בו, וכל העולם כולם מתעלת עמו, אשרי דורשי ד' המתענגים על נועמו.

נד. ישנים צדיקים גדולים כאלה, שאכלתם היא כולה אידיאלית אצילת, כהקרבת קרבנות ממש, אלא שעוז לא נקבעה בלבם האמונה בעצמם, ומתוך כך הם ממהרים באכילתם וחפצים להפטר ממנה - מתוך תשוקתם הגדולה להיות שירותים באור הקדושה המופשטת של התורה והחכמה האלוהית העליונה. ומתוך שמהירות זו היא נגד טبع הגוף, וגם נגד טבע נשמתם - שבאמת מזדקנת היא יותר ע"י אכילתם הקדושה - ימצאו עצמם עיכובים רבים וגדולים נגד מהירות זו. עד שתחזרו אל לבם הבטהה הפנימית, יידעו שהוד האצלות שבחייהם, מוסיף הוא הוד על הodo בעסק הטבעי של האכילה, המסייע להם חיל לעבודת הרוח הגדולה, ומאמיצה באמצעותו את היסוד של נטיות הקודש בעולם כולם, עד שהם מוסיפים ברכיה בעולם, באכלם לפניו ד' על שולחן, שהוא מכפר על הכלל כולם, כשם שהמזבח מכפר.

נה. ידע איש נפשיה, כשהגעגוועים האלוהיים תופשים אותו תמיד בלבו, הרי נשמותו מתגלה בקרבו. וכשרון גאולה זה, יהיה יודע להוקירו ולהערכיו, לשמרו בכבוד וחהבה, ולפתח אותו, בגבורה, בחכמה, במוסר ובshall טוב.

נו. שורש יצרא דע"ז בקדושה, הוא החשך הגדול של קרבת אליהם. וכאשר הבערות וחסרון הזיקוק המוסרי הם מניעות גדולות, שסותמים את האור האلهי מן האדם, אז אם תשוקתו הטבעית חזקה היא, פורצת לה תשוקה זו את דרכה ביצרא דע"ז. ואין גאולה אמיתית מיצרא דע"ז, כי"א בגודלה של תורה, שmagmata העליונה היא ההופעה הנשנית של האורה הפנימית, המודיעה ברעיון וברגש, ברצון ובנטיה פסיבית, את הדעה האלהית בכל הود התעוגנים, שאפשר לו לאדם שישפוג אותם אל תוכו. וכל מי שהוא פורש מן התורה, הרי הוא הולך ונדבק בע"ז. וגם בזמןינו, שכשלון החיים, ביחד עם השיקוע העמוק בחומריות השטחית, גרם שיצרא דע"ז היה יכול להכבר. והוועילה השתדרותם של אנשי כנה"ג לצמצם את העולם ברוחניותו, כדי שלא ידחה הרבה הרבה לעומק הרשעה ע"י תשוקת עז הבוערת באש זורה שללה. מ"מ אותו הטමות הנפשי שיצרא דע"ז עוזה, הולך הוא ומ�파ש מביטולה של תורה, והעולם עומד ומכחח לגאולה ע"י הגדלתה של תורה, שתנצח את יצרא דע"ז בכל מילואו, ולא יצטרך עוד להיות כבוש בדודה דברא, שלא יسمع קולו, אלא יחולף כליל מאור המתגללה, הדוכה ושולל את החושן.

ג. מרכז העולם הוא ברצון החפשי, שיתעללה, וייה, עם כל חופשו שהוא כשרון עצמי עדין, עזיז ומתרميد בפעולתו לטובה קבועה ההולכת ומתעללה. ותוכנן זה הוא דמות האדם, שנשנתו הכלולות שלוחת את קוריה בכל מקום ואופן שיש לו כל המתאים עם אורה. והתפשטוותה של נשמת אדם עליון זה הוא מל"א כל עולמים, שבכלם ימצא אדם מוגבל רשום בקיים מיוחדים של אור מרכזי זה.

ג'. תנואה אמיתית של חיים רוחניים, ממולאה היא מכל התנויות כולם שקדמו לה, ומלא עולם והקיים דורות היא מלואה. נתנו לנו דחיפותות שונות: התורה הנגלית והנסתרת, הפילוסופיה, ההשכלה המאוחרת, האגדה, הפלפול, חבת ציון, תחיית האומה והספרות, תנועת הפעלים, החסידות, הנטיה הקוסמופוליטית של המתקנים שבאשכנז, התעורות המוסר, חיזוק התורה, הנטיה הסגנית והקנאית, הבקרות והאמנות, לדודלי הכח המתבטאים ע"י יאושים והסתות שונות. כל חזון ייחידי מלאה איןינו עולם מל"א, ויש מהם שהוא בוגר מחלה ורע מוחלט. אבל בהיותם מתאחדים ומתחרגנים יחד כל אלה החזונות ומקורותיהם וסיבותיהם, כל נטיה קבועה לה את מקומה לפי ערכה, אז מתייצבים כולם במערכה, והאוכל והפסולת כל אחד קובע את תפקידו, עד שא.Fillו הזדונים ודמיוני ההבל, גם הם משמשים תפקיד בתור איזה כח גורם, וכשאין לו תקנה כי"א כלוון, הרי כלוון מביא חיים, יותר הרבה מאילו לא היה מעולם.

גט. החכמה העליונה השרויה בישראל, חכמת אליהם, שהגوية המקבלת אורה היא האומה כולה לכל דורותיה, העוברים ההווים והעתדים, יש לה השקפת עולמה הבהירה, דעתיה הקבועות, מדותיה, תכונותיה, רגשותיה, חזיונותיה, אמונהותיה, תקוותיה ואדריות חפזה ושאייפה, שכולם הם מצויים ממשיים, פועלם ועושם תפקדים, מעבדים את הטבע הישראלי, קשורים קשר אמיץ בכל התכנים ההיסטוריים של האומה ובכל המהלים הפרטיים והכלכליים של החיים. מרכזה היא חכמה זו בחכמת אליהם הגדולה אשר לעולם גדול, אשר לצבאי צבאות כולם, ותנאי השלמתה והשפכוותיה הרעננות הם הם חוקי החיים אשר לזרות ישראל, שבה היא מתבלטת. התשובה אל הטבע הישראלי, ההולכת ומפעמת בהתערות התchia הלאומית ותקותיה, אך היא

תביא את התשובה השלמה, האחזזה בחכמת ישראל המצוצמת וקשרורה גם יחד בחכמת אליהם חיים העליונה, שורש העליון אשר לתורה בכל מלאיה, שבכתב ושבע"פ, של החוק הכתוב והמסורת ושל כל תוכנה יקרה, כל מדה הגונה וכל רעיון נאה, וכל יצירה טובה וחיה, היוצאת ממקור ישראל ונובעת מצלם אליהם אשר נתן באדם, ומנסמת חיים אשר נפה באפיו מרוחו העליון, ומאן דנפה מתוכיה נפה. ע"כ מי הוא זה אשר יוכל לתרן כמה גדול הוא אוצר החיים, תיקון העולם, הצלת הנשמות, כל האוושר הגדול וכל הדר התשובה, הגנוו בתחתית האומה, החולכת ומתגלמת בארץ ישראל.

ס. המגמה הקולטורית של המדע כולה, אינינו אותו החזון המתגלה לאדם בדיקונו המדעי ביחסו לעולם ומלוואו, כ"א בצדדים השימושיים בלבד. אבל בכל העניינים התיאוריים, יסוד המגמה היא ההתקרובות אל הגדל, אל האמת ואל הנשגב. והתקרובות זו עשוה היא את פועלתה דוקא ע"י הצדדים האטיים שהעולם הולך וצוער, והעולם בגדוו הולך ומתרגדל, הולך ומתادر בהכרה האנושית. ואותו החזון האידיאלי הבaltı גלום בمسקנות, שכל דור ודור חותם אותו על מנת לחזור ולפרק בהן או לחזור הפוך בדור הבא, כ"א האידיאליות הפנימית המנשאת את האופי האנושי אל מרומיו. רק זה הוא הריווח הנקי מכל עבודה הרוח - וריווח זה לעולם לא יפסد, גם כשהמסקנות המדיעות יקבלו צורה אחרת לגמרי - הנשמה הכללית של הגדל שב הכרה, והארת הרוח, שבתראחותה היא מזדהרת והחולכת ע"י כל הצורות השונות, שההכרות הגדלות מסגננות אותו בעבודת הרוח התדריה אשר לאדם.

סא. הרבה מאי צריכה היא האנושיות להתחפה, עד שתכיר את הערך הגדול של הכוונה, והרצון, של האידיאליות הגנוזה, שבמעמקי הנשמה, שהיא מתקששת תמיד בשיל צבעים חדשים, שהם מראים קצת מהשנה ותפארת גדולה. כל המעשים המוסריים הגדולים בעולם, בפרטם ובכללים, אינם כי אם הופעות קטנות, נצחות עיראות, מהابוקה הגדולה של הכוונה השלמה. הכוונה היא הכל. תחית הכוונה היא תחית העולם. התפללה בכוונה, היחود האלهي בכוונה, המצווה והחובה בכוונה, הרשות וההרחה של החיים בכוונה. והכוונה עצמה, הצирור השכלי והמוסרי, הודי והדרוי, פארו וקדושתו, עליתו הבלתי פוסקת, המרומים האלוהים שלו. והכוונה בהתבלטה באוטיות, בשמות, שכל אותן ונקודה שבהם הוא תהום והמוון ימים, ופלגים, יארורים גדולים רחבי ימים, של חיים, חפץ, שאיפה, והשכלה, כח וגבורה, אצילות ותפארת. והכוונה בהתחזה בಗופות קדושים, אנשים טהורם. והרזיות, שהיושר והטוב, המעשוי והמוסרי, הוא כל משוש חייהם. הכוונה החיה והרעננה, כמו נהרה היא אידיאליים, והרזיות העליונה באה ומקשרות את הנשמה המכונת עם מקורי החיים, הריעוניים, עם שורש מופיעה בעולם. ואור אין סוף, אור אליהם חיים, הולך ומשתף, מתפלש בכל הגה ופועל. הכוונה היא הרת המעשה. והכוונה העליונה, הכוונה מלאת החיים האלוהים, כל מחשבה של שלום, ושל מלחמת צדק ויושר, כל נזיה של חכמה, של סדר טוב ונחמד, כולל בתוכה. כל תיקון עולם כולל בה.

סב. כשם שנשמה האדם היא יותר עליונה ויותר פנימית מהמלכים, ודוקא מפני גודלה ירדה עד לתחתייה המדרגה, ומשם תעלה ברכוש גדול ועצום, ותכשיר את העולם כלו עמה לעליה עליונה מקורית, כן הקודש שבחול, שירד עד לידי חולין הגמורים, הוא יותר נשגב וקדוש מהقدس שבקדוש, אלא שהוא מסתתר הרבה.

וain קז ותכלית לתיקוני העולם שיבאו מכל הטוב הבא לעולם בדרך חול, שיגלה ויראה הodo והדרו לעת המאושרה, אשר לא יהיה אוור יקרות וקפאון, והיה לעת ערב יהיה אוור. לפניהם אוור של משיח שיגלה במהרה בימינו, יתעורר כח הקודש שבחול, שיעורר בראשית התעוורותו את החול, והכל ידברו בלישנא שאיניש ולא בלישנא דקדשה בריך הוא ועל זה נאמר, גם לשוני כל היום תגנה צדקתן, כי בושו כי חפרו מבקשי רעתני.

סג. הישרות הגדולה של השכל המצוחצח - המהעדן מענדתו הפנימית של הרגש הטהור, המתעללה בשרשיו ממעל לשורש השכל המנתח - המורגש לישרי לב, היא מקור המען של חפש ההשתאות באור אין סוף בכל חממת קודש עליון. זאת היא ההתנסאות העלונה, מכון כל שיריו קודש, מקור כל תפילה, הודהה, הלל זומרה. כל הדר קודש על ידו מתעללה, כל חוקי ההוד וההתפארת אשר בקודש ובקדושים עמו הוא מתחאך. ואנשי קודש, אנשי אלhim, מרומי שם ד', כהני ד' המקודשים אשר במלא עולם, הם הם חסידי עליונים, אשר הווד שירה עליונה זו מתגללה עליהם בכל יום תמיד. דודיה ירווך בכל עת באהבתה תשגה תמיד.

סד. הספרות תתקדש, וגם הספרדים יתקדשו, יתרומם העולם להכיר את כחה הגדול והעדין של הספרות, - הרמת הייסוד הרוחני בעולם בכל עליונו.ילך האור ויפרוץ, התביעה האיתנה תחביע את שלה, התובעים הם נשמות רבות צמאות, נשמות מרוגישות, מכירות בחכמת הפרצוף של המבטאים והסגנים של טומאת הרעיון שבספרים רבים, שלא תכסה אותה כל מיליצה מוסרית. כל הלבשה שירית, עקוב הלב מכל ואנווש הוא. רוח טומאה זה ככל רוח הטומאה בכלל עברו יubar, יבטל מן העולם וככליל יחלוף והספרות תתקדש, וכל ספר יחל לדעת את הרוממות ואת הקודש שבעבדתו, ולא יטבול עטו ללא טהרתו נשמה וקדושת רעיון. לפחות תקדים מהחשבה של תשובה, הרהורי תשובה עמוקים לפני כל יצירה. אז יצא היצירה בטהורתה, רוח ד' תחול עליה ונשمت הגוי כולו, תגביל בה אחרי אשר חכמת ספרדים תשכח, יאמր לישראל עוד : ואני זאת בריתי אתם אמר ד' רוחי אשר עלייך ודברי אשר שמתי בפיק לא ימושו מפיק ומפי זרעך, אמר ד' מעתה ועד עולם.

סה. יראת חטא הטבע האנושי הבריא ביחס למוסר הכללי, והוא הטבע הישראלי המיעוד ביחס לכל חטא ועון מצד התורה והמצוה מורשה קהילת יעקב. ואיןطبع זה חוזר לישראל כ"א ע"י תלמוד תורה בהמון, תלמוד תורה לגדל תלמידי חכמים, וחל עתים ל תורה להמון הרחוב. ואי אפשר שיחזור ישראל לאיתנו להיות חיים طبيعيים כ"א כשיישוב לו גם טבעו הרוחני בכל מלאיו, אחד מהם, והיותר חזק שבהם, הוא זה הטבע של יראת החטא, הסלוד ממנו, ותביעת התשובה הקבועה אם נזדמן חילתה לידי איזה דבר עבירה ועון. ובהתגברות כח החיים שבאומה, בהקיפו את כל צדדיו, תפסק התסיסה המعقירה את הדעת, והמכシリים הלאומיים ישבו כולם להתעסק ג"כ בדבר הקביעות של ההזרה אל הטבעיות המוסרית העמוקה והמיוחדת לישראל, שהיא מדקדקת כחות השערה בין אסור למותר, וכל דקדוקי תורה ודקדוקי ספרדים יוכרו למלכי חיים עצמאיים, שאי אפשר כלל להחיים לאומיים ורעננים מבולטים.

טו. השנויים התודיעים, שחייבת הסוד אומרת על דבר התסיסה הגדירה והמוסלגה רבת השלים שבועלמות הרוחניים, הם הם המבאים לנו את התמונה של התנועה הבלתי פוסקת, רבת העיליה, שבעולם החמרי, בכל

פנות שאנו פונים, עד שגם הדומים, הנראה כמו נח ושוקט, איננו באמת כי אם מלא תנויות בلتיה ספורות, בכל רגע, בכל חלק היו קטן מחלקיו, ההורק ומתגעגע, בין הזרמים אשר לכה המשיך וככח הדוחה, הפעלים תמיד את פעולותיהם, רצוא ושוב, ללא הרף. וההתקשרות העצמית שבין המזיאות השכלית הרוחנית העצמית, ובין ההתגלמות החומרית, זהו דבר מסויר מאד, שכל בעל דעתה מקפת וחודרת ילך תמיד לאורה.

סז. המיעינים הרוחניים אינם ע"פ טבעם אנשים ציבוריים, ודומים הם באופי הציבורי שלהם להפראים הקדרמוניים, שהחשש החברותי היה רחוק מלבם. ודוקא בשביב של אין מחשבתם טרודה בהעסקים הציבוריים ונתחוויהם, הם עוסקים בעומק בהישוב הפנימי של רוח האדם, שהוא הרבה למעלה בערך מכל הסדרים הציבוריים. ומtower שלימות הפנימית אשר ליחידים, משתפרת ממילא נחלת הציבור כולם. ותמיד תחברך האנושות ע"פ העורך שתיתנו לה אלה הפראים העליונים הבוגדים, אשר בגדרם מתנסאים מעל כל הערכיהם החברותיים. ויש להם בחים אותו הערך העצמי העליון, שהנשמה המארה מסדרת על ידו את היישוב האמייתי, לאור אור החיים.

סח. מבינים אנו בשלמות האלהית המוחלטה שני ערכיהם של השלמה. ערך אחד של השלמה, שמצד גדלה וגמרתה אין שייך בה הוספה של למעלה. אבל אם לא הייתה האפשרות של הוספה היה זה בעצמו עניין חסרון. כי השלמות ההורק ונוספת תמיד יש בה יתרון ותענוג ואיזה מין העלאה, שאנו עורגים לה כל כך, הליכה מהיל אל חיל, אשר על כן לא תוכל השלמות האלהית להיות חסירה וזה יתרון של הוספת הכה. ועל זה יש באלהות הכספי של היצירה, התהווות העולמית הבלתי מוגבלת, ההורק בכל ערכיה ומתחעלת, ונמצא שהנשמה האלהית העצמית שבஹי המchia אותה הוא העיליות התמידי שלה, שהוא יסודה האלהי, הקורא אותה להמצאה ולהשתככל. וכל מה שהמدع הולך ומתרבס על יסוד ההפתחות, הולך הוא ומתקרב אל האורה האלהית יותר בהירה, ובא אל החזון יותר עליון, שאיו לדון על ידו את ההוויה כולה מצד יcosa החלקי. כלומר על דבר היחס שיש בין חלק אחד ממנו לחברו, כי לא בזה ימצאו הערכים האמתיים שלה כי אם עיקר דינה הפנימי הוא בדבר יcosa הכללי של כולה וכל חלקייה אל השלמות האלהית, שהוא הוא הדבר יותר נכבד והיותר ראוי ליסד עליו את היסוד של ההוויה כולה. וההכרה העליונה מעבדת את חוש האהבה השכלית העליונה, עד שבא האדם לידי הכרה, שם היה האידיאל של הבריאה פחות משיגוב עליון זה של השלמות הנוראה הזאת, שהוא אתרא דיראה עילאה, לא היה לכל האידיאליות שום ערך, שום שיגוב של קודש לא היה להם, כי אם דברים של חול, פרדים יבשים, והחפלוות בהמתה. אשרי שאל יעקב בעוזרו שברוע על ד' אלהיו, עושה שמים וארץ את הים וכל אשר בהם, השומר אמרת ליעולם. זהו הכלל העליון, שכל ההסתעפות המוסרית המדוייקות יוצאות ממנו, כענפים מעין רב דרומה מטי עד שמי שמי, וחוזתיה לסוף ארעה. וכשם שהחשכה גדולה היא זו ההכרה שאינה יודעת רוז עליון זה, של המגמה התקליתית, של השלמות האלהית ההורק ומתחעלת, על ידי היצירה כולה, לאין סוף ותכלית, כן יותר מזה אפלת מנודח היא הדעה החושבת, שאין כאן כי אם זאת השלמות של ההתעלות, ולא שלמות מוחלטה, שאין שייך עמה ומצדה שום הוספה והתעלות, מפני שהכל כבר מעולה, הכל שלם וגמר. וזאת היא האפלת. השרויה בשטחים של הפלוסופים המעליפים המודרנים, (ברגסון). ויבאו ימים ויגלה אור ד' בכל הוד מילואו, ויכירו הכל, שדוקא אז יש מקום בינה להשלמות

המתברכת, שהקדש צריך לה, כשייש שלמות עליונה ועשרה. והקדש צריך ברכה, ואין צריך צדקה. והיה ביום ההוא יהיה ד' אחד ושמו אחד, הוא ושמו דוקא.

ט. התשובה מוכרתת היא להשכלה האלוהית. אמוץ הרצון והארתו ואמוץ השכל אחוזים הם זה זהה. הפעולות מרבות אור על השורשים העליונים מהם הן נובעות, ורגשי הנפש המייסדים משרשי הקדושה העליונה מגלים הם במציאות עצמה את השורשים הללו. לכן מי שМОכן לדבקות אליה תדירת אי אפשר לו במלך פחות מזה, ומוכנות בקרבו כבר סבות מכירחות, גשמיות ורוחניות, המעודדות אותו לשוב אל הדבקות האלוהית השלמה. אמנם אי אפשר לבא אליה כ"א אחרי הענוה המוחלטה, הבאה מתוך גדלות נפש ושמחה גדולה באור ד', שהיא נוצרת בלב אחרי הידעוּת הציווילית, שהרעיון של הדבקות האלוהית בכל צורותיו הוא האושר היותר גדול בחים. וכל מה שיתמלא הוודו וכל מה שייפואר כפאר של דעת ושל גדל רוח, של מעשים ושל סדרי חיים קבועים, של התפשטות אורה צבורית ושל גדלות נשמה וטהרהה, ככה יגדל אושר החיים, וממילא תחדר אז השמחה הנשמיתית, והדבקות עצמה Tabא למעלה העליונה, עד שגאות ד' תגלת בנשמה, וממילא אין קץ לענות הצדק שתופיע עמה, כי איך יתגאה האדם בעמדתו לפני מדור כל השלומות, אוור אין סוף העליון המרומם על כל ברכה ותלה.

ע. אפילו מי שיש בו נטייה לטהרה במידה גדולה, והצמאן האלמי הוא מתכוונתו הנפשיות, מ"מ צריך הוא לקדושת הפה, בין בחיוב בין בשלילה: בחיוב, להרבות דבריו בתורה ובתפילה בניב שפטים, שהיא הרפואה האמיתית. ושב ורפא לו. קחו עמכם דברים ושובו אל ד' אמרו אליו, ובשלילה - להזהר מכל דבר אסור. והחייב גדול הוא הרבה יותר על בעל המעלה, מפני שהאורה הנשמיתית שבקרבו מבארת לו את הערך של הדברו, את ערך החיוב של דבריו הקודש המעוולים, ואת ערך השלילה של דברים שאינם כהוגן. ואע"פ שמחשבתו גם היא ביותר תובעת את תפיקדה, וצריכה הדומה הרבה פעמים לתפוס מקום גדול, מ"מ בד"ת אל ישים עצמו כאלם, כ"א יקיים צדק בדברו. ועם כל ההתקנסות לתוכו הדברו, שמתחבר בזה עם כל האנשים אשר אין להם מחשבה עצמית, לא יגיס דעתו, כ"א משרים תשפטו בני אדם. אני בריה וחברי בריה.

עא. הצדיקים האמיתיים, קדישי עליוניין, הם בעצמיהם מתנסאים מעל כל עמל ויגעה.震ע"פ שהיו חפציהם בכל עמל ויגעה, בכל יסוריין ובכל צער, בכל מסירות נפש, ובכל עבודה מפרקת שביעולם, רק כדי לעשות רצון אליהם חיים ומלך עולם, יוצר נשמתם, מלך ישראל וגואלו, אדון כל הבריות אלהו כל הנפשות. אבל למרות רצונות מלאים הם מנוחה ונחת, ושפע תענוגים זורם תמיד בנשפת קדשם. וחודר הרוח, מלא דשן וחלב זה, ברוית עדניו, בתוך רוחם, נפשם וגופיהם, וכל קרבם, עצמותם ובשרם. ומתחוך עונג כבוד עליון זה מתענוגים הם ביראה ואהבה עליונה בעבודתם, ובכל נשימות רוח אפס, וכל חייהם ותנוועותיהם, שהם כולם עבודה עליונה אלהית, אין הפסיק וביטול כלל. ושפע המעין השכלי והריגשי הולך ומשתף בהם מכל הצדדים. כל מה שיקשיבו, יאזוינו, ייחסו ויריגשו, כלו אומר כבוד, כלו אומר קדוש קדוש קדוש ד' צבאות מלא כל הארץ כבודו, כלו אומר שלום וברכה לכל חי, לכלبشر. יהלוהו שמים וארץ, וכל רומש בהם. וחיות היצירה וברכותיה מתרחבות במוחם ולכם. בכל רגע עולמות חדשים באים ומתיידים, נוצרים ומתיווים, והעולםם

שכבר נבראו מתעלים ווהולכים, בצורה חדשה, עליה. קדושה, עדינה ומפוארה, הם מתחדשים, בכל הגה ודברו שפעת ציורים חדשים וחידושים, כгалים, כהמון משברים הם מתנסאים. ואין עיף ואין כושל, אין عمل ואין גיעה, כי אם נחת וחדוה. ואני בד' אעלוזה, אגילה באלה יישעי. ואם לא יאמינו בעצמם צדיקים אלו, קדושי עליון אלו, ולא יקשייבו לכול השופר של הדורו העליון, הקורא אליהם, ישטפו אותם מים רבים ועד נש יבואו, ביוון מצולה יטבעו, עד אשר יכירו גדם ותפארתם, זיומם וקדושותם. וזה תחת הדחיקה אל העמל והעצב, אשר בו אך יחללו שם אלהיהם, השורה עליהם, בעז וחדוה אשר במקומו, יתعلו אל החירות והתענו. וידעו אחד כל סעיפי שרעפיהם, כל תנוועותיהם, שליהם ושל כל המתאחזים בחוגם, כל הבא ב מגע וכל המתיצב נלחם בחזון, ביהודה שלים, באור המבהיק, חיי והעדין, המתנווץ מיו שדי, שכבודו מלא עולם, והודו והדרו על כל חסידיו.

עב. דבר שאי אפשר הוא, להפסיק את היוצרת ממי שנשנתו יוצרת תמיד בטבעה. בכל עת שהליאות הרוחנית מעיקה, אין זו באה כי אם מפני שחווב היוצר, שהיצור עמל היא. וכל מה שמעמידים יותר בסודה, באים לידי הכרה שאין בה שום עמל ויגעה, והאדם מתדמה לנונו, שלא בעמל ויגעה ברא הקב"ה את עולמו, ובלא לאו שככליה ובלא תששות, ובאתא קלילא דלית ביה משושתא.

עג. הופעת היוצרת הפיזית מבקה על כל חזונות העולם, ומתוך כך גם כל דבר תורה מעשית ודין ודברים שבו, מתערדים בעטרת תפארת של זהרי חמה.

עד. אושר העולם הוא השמחה העדינה - תולדתה של העדן האצל, הבא מהאהרה של זיו הרעינות של עומק האמונה, הרפודה באהבה האלהית והדבקות הגדולה והרחבה, שזו שדי פרוש עליה. ואור נחמד זה, הולך ובא ע"י ההתרגלות של חיים רוחניים ומעשיים מתאימים ייחדו. וחמי יחיד וחמי צבור מתאימים כולם שבשורש שרשם, ועומק יסודם, מונח התוכן העליון האلهי, כולל כל חממת המוסר וכל אור החיים, כל טוהר וכל תפארת, כל גבורה וכל חסד. אם יגלה לעולם עמוק מחמדים זה, ירצו הכל לכל מצוה קלה כבכמה, כדי ליהנות מאורה, להתקשר בזיו עדניה. אمنם להיטה זו תפוגם את האידיאליות הטהורה, וטובה גדולה היא לעולם ההחשכה המביאה לסייעון הרצון, ע"י אותו העז של הכוונה לשם שמים, בלתי לד' לבדו, שככל יקר אך בו נמצא. כמו כן לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר.

עה. אין שום אדם יכול להבין את עומק הנשמה של האצלים הגדולים, אנשי השמים, שחמי הרוח הוא כל תוכן חייהם. סוברים העולם שהם אריסטוקרטים, אוהבי עצם, או בטלנים ועצלים, בשעה שככל העולם כולל ננהן אך מאורם. ואין אהובי עבודה ואהובי אדם ומשתתפים בחייהם של כל השפלים במעטם כמותם. ומתוך שהם יודעים את ערכם, ואת ערך חייהם לעולם, הם מכירים את האחירות הגדולה שיש עליהם לשמור מהותם, כשרונות וכבודם, עד שבאמת כל העולם כולל לא נברא אלא לצotta לזה, והם הם יסודי העולם הרוחניים, עד שאם היה נפסק לרגע הרצון האידיאלי שלהם, המתנשא למרום הקודש העליון, היה העולם כולל הולך ושוקע בהבוין המגואל של הזומה שבחיים ורשעתם המנוללת.

עו. לפני התגלותה של הארץ רוח הקודש הודאית, מתחילה הופעת הציורים האפשריים, שהענינים הרוחניים מתגלים בהם בצורה בולטת, כעין התגלותם של הדברים הגשיים בחולם, על ידי כה המדמה. והדמיון, מרוח בלשד השכל והאידיאליות, הגבורה, והצעירות הפנימית, פועל את פועלתו. רואים את נשמת הדברים. העולם בכללו, כל אדם וכל חי, כל צומח וכל דומם, כל כוכב וכל רקיע, כל נהר וכל ים, כל חווון וכל תנואה, הכל מתאר בהדר הפנימיות הרוחנית שבhem. רואים איך הנשמות פורחות. מרגישים בפגישת כל אדם את תוכן הנשמה, הchia והפועלת, הרחבה והמקיפה, העשירה והமבולטת במרוביה ענפה, הרבה יותר مما שמרגישים בפגישה הגוףנית של החומר, הנופל בראש החושים. החושים, הפרצוף, התנוועות, הדברים אינם כי אם פתחים וסדקם, שהאורה הגדולה של מציאותה השלמה הגדולה של הנשמה מתגלה יותר בהתפרצות שטפית על ידם. ודברים הולכים ומתהווים לפי רוב המעשה ולפי רוב התלמיד. לפי רוב זיכוק הרעיון, לפי רוב חופש הרוח, ולפי רוב הדבקות העליונה האלהית, ההולכת ועולה, הולכת מדרגת הבירורים עד העלות העולמות, ומהעלאת עולמות עד העמדת כל העולמים על מכונם, בשטח כל קומת הנשמה, בתור מרכבה לצור עולמים. האבות הם הם המרכבה.

עוז. יבא האדם לידי הכרה עמוקה במוחות רצונו, בעומק החיים שלו, בדרך שיגבו וקדושתו, ובנוראותה של הסנה האורבת לו, כשיתה מהמליה. והרצון, במלא המובן, איינו הרצון המפורט, על איזה דבר מעשה וענין מיוחד, אלא הרצון הכללי, הסכמת החיים, הנובעת מעצם מהות החיים, הצומת, שם מתקשר הכל, כל החזונות, הרעיון, החפצים והדמיונות. וכח זה זורם והולך הוא, שוטף ומתרומם, מכח גלים ומשלח פלגים ללא הרף, וכשכח זה זוקק הוא, בהיר ומלא יושר, כל מה ששופע זורם הכל ישר וטוב הוא, המאוים הגלויים והנסתרים הכל נכביד ומרומם ערך. וכשהוא מעוכר, כל מה שהוא מחולל משפיעו, הכל הוא רשע ועל, הכל נמאס ומעוז. ערך החיים האידיאליים הם מותנים הרבה יותר מהשפעים התדרירים הללו, מה שהם מותנים מערבי המעשים, שהם רק לרכים מתגלים. הלב המלא אור קודש, שלום, יושר ומוסר, בטהרה פנימית בעומק תמותו, הוא אוצר של חיים, שכשהוא לעצמו אין ערך לסגולתו, לא יערכנהו כל 혼 עתק. ועילוי הרצון, זיקוקו, הקבעתו בקביעות עליונה מאירה, שייהיה ערך החיים העליון קבוע תדייר בו, דורש הוא חיים רצוניים, מלאים אורה אליה. זאת היא מגמתה של עבודה התפלה, יסוד העבודה הלבית, מי יכול להגיע עד מרום ערכה. התפלה היא מסכמת את החיים כולם, בכל כלותם, בכל עומק עצמות טבעיות, אל הסכום המרומים, של אוצר הטוהר העליון, הצמאן האلهי המוביל על ידה, הגעוגעים ההומים לזרור הצחצחות הנשימות, החפיצה הפנימית להתעלות, להשאיב בחיי חיי העולם, בסקרת עוזם וכבודם, בהבחנת הערכתם הבלתי גובלית, בהתנפות פנימית, לעומת כל קוצר יד, המונע את ההתגשותם של קדושת החיים והמוסר המואר על ידי האבוקה האלהית בתכליות שלמותם, העליה הפנימית החודרת, על האור האלהי השלם, המעיר המלא עדני עד ותענוגים עזיזים טהורם נשגבים וקדושים באין קץ, התפשטות החשך, במיזוג הגבורה העליונה, להעדרין את כל היקום, למלא חסד אורה ושמחה את כל היש, לrome את כל השפל, להקים את כל הכושל. חיי הטוב, היושר והטויה למעלה מכל מדה, מופעים על ידי הצינורות, מרויי אורה של הנוכחות האלהית, באים לשכלולים על

ידי התפלה ההגונה, והיא היא ממטרותיה העליונות, הعلاאת הרצון, האישי והעולם הכוון עמו, לאחדות השלמה, לדורש ד', קדוש ישראל.

עח. המות בא בעקב החטא, לו לא החטא הקדמון, לו לא הלך האדם אתרי תאותיו הבהמיות, הייתה התחששה הרוחנית מופיעה עליו ברוב אורה. אין אנו מתחילה את התולדת האנושית מהגשותו הגלואה של האדם, שבאה אחרי נפילה עמוקה יסוד המציגות מתחילה באמן בהיותו העליונה, בהיותו מואר הארץ רוחנית לפי תוכנות עצם נשמו. ומהשמה במילוי החיים מוארה היא חוזה לגותו ופנימה, היצירה הגוףנית המרתתקת את מוארה של הנשמה אל הגוף, והוא פועלת בו את פועלתה. לו לא נפל האדם בראש השכחה, ושאיpto אל הגדולה העליונה, שהיא העבודה האלוהית, עבודה גן עדן לעבדה ולשמורה, לא חדלה, והוא רק היא הייתה מכשרת את המשכת החיים, אז החיים עצמם, בהתאים אל המטרת הנשאה הכללית, של הויתו של האדם האצילית, אינם צריכים להפסק. מדוע זה לא תקשר הנשמה בגויה להחיותה תמיד, מדוע לא תמצא את כל מרחביה, בהיותה מנצחת על עבודתה החיה במרכזה הנשא, הגויה וכלה. רק מפני שכרע הרצון תחת המחשך של השعبد השפל של העבודות הבבמיות הגוףנית, ופרש זה נתבע בו האדם עד אין מנוס. לא שאיפה רוממה ונצחית של יצירות חיים נשאים פועל בהעלאת נר החיים ביצירות גופיות, אלא כח אחר מעורב, יצר סוכן, והתעוררות שפלה סמוכה, על כן אין הקישור אמיתי, ומהשכים רבים. כפי ערכו של הזיכוך הרעוני, תעלת יקרת הנשמה המופעת, ושלטונה על הגוף גדול, אבל לנצח את המות לא תוכל, עטיו של נחש מפעוף ומהלחל, עד אשר יפוח היום, והשאיפה העליונה תלך ותתגשם, הרצון הנשגב, של שכולח חיים שלמים ונשאים, יגדל ויגבר על כל נטיה, וההשפעה העבודותית, אשר לחומר ותנאיו הנלחצים, לא תהיה מעורבת בכה היצירה. הנשמות שבגוף תכלינה, נשומות חדשות, שהן למעלה מן הגוף, יוצרות אותו, מתרכזות בו, וושאפות ממנו ועל ידו למראים נשאים מאד, הן יופעו, והתולדה שהקירה אל חייה נובעת בפועל מ Chapman רום זה של שאיפת יקיצה לחיים עליונים, היא תהיה המנצחת בעולם. לפניה יכרע המות ברך, ולא יזכיר ולא יפקד, ובוולע לנצח. המות מום הוא ביצירה, ישראל נועד להעיבו, חרפת עם הוא לנו, וחרפתי עמו יסיר מעל כל הארץ, כי ד' דבר.

עת. כל מה שההסתכלות הרוחנית נעשית יותר טבעית לאדם, נעשו כל הבריות יותר חביבות ונכבדות בעיניו. כי הרוחניות החיים שבכל בריה, יקרה ונשגב היא למאד, וכפי בהירות הסכיה הרוחנית, מתנוצתת התכוונה העצמית והמהותית של כל בריה נגד עניינו, ואין כל גוף מוגלם יכול לעלות בכבודו, גם כשהיה מלא חמלה חיונית עד אותה המדרגה החמודה, שניצוץ קטן רוחני שבצעיר שבבריות מגיע אליו. ואהבת החיים ואהבת הטבע, אהבת האדם ואהבת החברה, האומה, המשפחה, המשפחה, העצמותית האידיאלית של עצמו, הולכות ומחפשות, מתחדות בזיו חי הרים ומוסיפות ממקורו. וכל מבט, כל שרוף, כל הגה וכל תנועה, המושפעת מלא חיים של עצימות חשובה ועליונה של בעל הסתכלות אצילית זו, מלאים הם חיים, ברכה, אושר וכבוד. וזהו רוז היקר הסגולוי, שמיחס העולם הגדול לאנשי קודש, שהם הם האוהבים והמכבדים הגדולים של הבריות, שכשיהם באות להכרה זו, מקיימים הכל בהם. כי מכבדי אכבד, ואני אוהבי אהב.

פ. כשםuai אפשר להכיר את העולם הגשמי לנוגה הברק המבריק ומתעלם, ואפילו יהיו ברקים רבים, אבל סוף כל סוף הסירוגין שלהם עושה את הארטם לבלי מספיקה, זולת אם יתרבו כל כך עד כדי התמדת האורה, עד כדי ביטול החושך המפסיק בהארו הבזוק תדייר, כן הוא בהארה הרוחנית, אין להכיר את העולם העליון, את אור הקדושה, המוסדריות הטהורה, שלטונו היושר, שפעת הנשגב, כי אם על ידי הופעה מתמדת. הנבואה אור של סירוגין הוא, רק נבואהו של תורה, נבואתו של משה רבנו, זו היא אור זולף בלתי פוסק, ולאורו נסע ונלך. אור השכל הטבעי גם הוא, כעין אור של מעלה, איןנו פוסק, רק איןנו מגיע לבחירה הבלתיה של הערכים המשוגבים ביצירות הרוחניות בלי הופעה שמיימת, ואיןנו יכול לשמש תפקיד הנהלת חיים מקיפים לדורות עולמיים. רק בחבורם של שני האורות הקבועים, שוטפי אורה התדיירים, וביניהם האורות המבריקים של נבואה ורוח הקודש, התפרצויות שירה, קדושת השם במסירות נפש, עליזה עליונה, ונوعם מטלבב, יחד כולם מסגננים את החיים בעילויים, ותורתם עם משתכלה. ואשם דברי בפיק ובצל ידי כסיתיך, לנטע שמים וליסד ארץ, ולאמר לציין עמי אתה.

פה. אם מתוך עוצם השאייה והציוויל הרוחני היותר נקדש, מסתבר האדם בחיים החברותיים באיזה שביל צר, אם באה הקנאה, התאהוה והכבוד, ודוחקת את הרוחבתה של הנשמה, ומעשים ודברורים יוצאים מעורבים מזרמי טוב ורע - אל יבהל ואל יסוג אחר, יחזיק ברוממותו, ישאף עוד למעלה. וכמה שיש מהפסלנות בנטיות הגנוונות שלו ילכו הלוך והתמעט, והתמצית הchia, השלחהית, של נצח הקודש, של תפארת גודל הנשמה שיש שם, זה יזוכך ויגיע לערכו.

פב. הנשומות הגדולות חיים הם בمعنى דוקא. חכמי היצירה, שהחידוש הוא יסוד חייהם, יכירו תמיד את התפשטות מהותיהם, חילוץ עצמותיהם הרוחניים, רק בשטף החידוש, ההולך וזורם לעני רוחם. מכיריהם הם את הנשמה בעומק העצמי שלה, איך היא מזולפת את שטפיה תמיד. לא פחות ודאי ממה שגוף מאיר מזולף קרני אורה מתוכו ללא הרף, מזולפת היא הנשמה. בעלת ההכרה והחפות, הרגש והציוויל, את קרני אורה הרוחניים והזורם הולך ושותף, הולך ומציר. לא יכולו גליונות לבאר את החזון של איזה זמן של הזרמת הנשמה, גם של קטן שבאנשים. וכשה הולכת היא העשירות ומתגדלת עד שבאה בגאנוני הממחשה, בגודלי הציוויל, למדרגה נפלאה כזו, שרבו המתפלאים על ההארות היוצאות אל הגלי מפרי ציורייהם. אף על פי שהחלק המתגלח מוכרח להיות הדיבורית שבעצמות היצירה, אבל עצם היצירה בחביונה, פלאות מעשיה, מהירות השטיפה אשר לזרמי השכל, אינה נתנה לנו אפשרות של תפיסה בעצמות הפנימית ובמהותם ופרטיהם של הזורמים השותפים הללו. הכהרין יותר נכבד הוא החידור אל עומק עצמיותנו. וחידור זה כל מה שידעו כמה קלה היא עובדותו, כמה הוא פוגם את הרום האצילי בעמל ויגיעת נפש, כמה הוא צריך להקשיב את התביעה של עדן המנוחה הפנימית, כמה זו יגדל התוכן הגאנוני שביצירה, וזקי קודש יתחלו את התנווצותם על כל החיים והסתעפותם הרוחנית. בכל רגע, דקה מן הדקה, הננו יוצרים, מדעתנו ושלא מדעתנו. המון יצירות לאין תכילת, שאם רק נتلמוד להרגישן, להביען אל התחום של הכרתנו המובלטת, להתרגל להכנין בתוך מסגרת של ביטויים נאותים להן. אז יגלה הוודן והדרן, ופעלן יראה על פני החיים כולם. והאמתיות הנצחית יפכו ממעין חיים, ממוקור

הנשמה, שאינה יודעת שוא ודבר כזב. מאבוקת האמת גוזרה היא, וכל מה שייזרום מאורה רק אמת וצדק לעד הוא.

פג. אור אלהי עליוון מתחלך בתנועת הפעלים הכלליות, וגם היישראלית הפרטיה. ההערכה של יגיעת הcppים היא יסוד תקון העולם, והתחלה העמדתו של רוח האדם על מכונו, מציאת הזיק העליון ההולך ומאריך בקרוב סאון החיים. אם יש כמה דרכי עילוי במציאות הסדרניות של האדם, בהעמדת השלטון ותכסיסי החברה, שהם נתמכים על רעיונות עליוניים, שצרכיהם חלק ורשות בני אדם להקדיש כשרונות להציורים האציליים ולמודיהם. אבל עמדת החיים עצם, טהרה של הנשמה, סיוף חושה הפנימי שכלו יושר וצדקה - זה ימצא ביגיע כפים, בעמל היצירה הגוףנית, ובבהאת פרותיה ליהנות בהם בני אדם, כל אחד לפי מעלות רוחו וכחותיו העצמיים. ודרך מעבר זה של קדושת העבודה החמרית, עולה האדם אל מרוּם האושר אשר למנוחה העליונה. גدول הננהנה מיגיע כפו יותר מירא שמים, וזה וזה מקשרים הם את אהבת השמים בכל הרחבתה ועדיניותה הרוממה.

פד. קנאת סופרים תרבה חכמה. בלי קנאת סופרים, כל אחד יוצר רק מניטתו הפנימית, והוגה ולומד רק بما שמטחו רוחו. ברכה גדולה יש בזה, עומק ההוד יוצא והוא דוקא בעמל כשרון שבא מתוך דחיפה פנימית. אבל עוזר רוח בא יבא מתחוך הרכבות המתילדות מריבוי מקצועות, מידיעות ומוסות שונות, ורק מקנהת סופרים יבא האדם לעסוק במקצועות שאין לו כח מושך פנימי אליהם, ומתחוך כך תרבה החכמה. אמנם ריבוי זה כמוותי הוא, אבל ברכה יש בו גם להaicות. עד אשר תבוכר הדעה, והעולם ישתכלל מההופעה היחידית של כל כשרון, המתחדשת באחדות הכללית, אז לא יהיה החזון שכל עמל וכל כשרון המעשה הוא רק קנאת איש מרעהו.

פה. הנשמה החפשית דוקא היא היוצרת. הרוח, המופיע הופעה קשורית עם אותו הגרעין הגוףני, שאור החיים מתגלה בו, עושה הוא ללא הרף את פעולתו, פעלות הגדל, והמחיה. מתחתח הוא הגוף, מתרקע הוא, על פי אותה התכוונה והצביון. שהצורה האידיאלית שברוח טובעת את חותמה עליו. ומה שנעשה בכל צמח, ובכל חי, נעשה בכל עולמים, בפרטיהם ובכללייהם. נושאים אנו עין. ומביטים ברום עולם. בגאון גליים החיים. הקוראים לעולמי עד, אתיו והיו. וחכמת אליהם חיים, וגבורתו, מקסמת אותנו בחמן פליואה. ונפשנו כליה אל הדר יפיה. וחושים אנו. שכולנו אנו בכל מהותנו, בכל הכרתנו וחפצנו, בכל עומק חיותנו, הננו כולנו שפועלי מקור החיים, המתמיד בחסדו וגבורתו. ואם מגדולתה של הנשמה, יש אשר מדוה הגוף ירביה, כי ברב חכמה רב כעס, ויוסף דעת יוסף מכאוב. לא נקוץ באור הדעת, כי אם נרבה את שלhabתו. יודעים אנו, שאלה היסורים חבלី יצירה הם. הגوية ורוחה, כל כליה וҷחותה, מתאמצים הם להתארך עד כדי גדולתה של הנשמה, להתנסא עד רום שאיפותיה, לעשותות רצונם כרצונה. למען יתאים הכל. ואור החיים בכל שלל שלמותו יאיר ויובלט, ברב נוגה והוד. רגע באפו. אלה מכאובי הגוף, ויסורי הרוח, כלל המה, מוסיפים הם עוד נעם, וידידות מסירתיות, אל האור העליון, אל הזיו האلهי, יוצר כל, אשר כל מידה משתברת מפני המון משא גדרו, אבל שבר אל שבר יחדו ידובקו, וועלמים משוכלים בהדר יצירותם יופעו. וקרא זה אל זה ואמר קדוש, מקלות מים רבים אדרים משברי

ים. אדריך במרום ד'. ואם כבדי פה אנו, אם דלן מادر אווצר ביטויינו. לעומת העומת העושר הגדול. של עונג הטוב. של מקור כל קדושת השמות כולם, מתחנוגים אנו על ד', על ד' וודאי, הלא יפרוץ הרוח את מסילתו. אז יידלג כאיל פסח ותרן לשון אלם. וללבב נמהרים יבין לדעת, ולשון עلغים תמהר לדבי צחות. והצפיה העתידה, שהיא כל כך מושכלת ובטוחה, כל כך מאומנה וחיה, תהיינו בקרני תפארת אורתודוקסיה, גם טרם הגלויה בכל הדורה. כי אם שם אדריך ד' לנו, מקום נהרים יארים רחבי ידים, בל תלך בו אני שיט, וצוי אדריך לא יעברנו.

פז. שוכחים הם המתחכמים את החכמה היוטר פשוטה - ועם זה גם יותר עליונה וככללית - שהיא שאי אפשר מבלעדו לחיות, שהוא אידיאל עליון, צריך להמצוא אצל כל יחיד ואצל כל ציבור, וממילא אצל כל העולם ואצל כל עולמים. והאידיאל היוטר כלללי, צריך הוא שהוא יהיה המעין המשקה, שמןנו ישטפו הנחלים הפרטיים של כל האידיאלים, שסוף כל סוף יגלה עליהם מהווים הכללי. ואם קטני קומה אנחנו, אם גמדתנו הרוחנית לא תוכל להתרoomם עד כדי שאיפה ענקית זו, זה רק מצד מעשנו ושכלנו הפרטיים, אבל בניהם אנו לעם גדול, לעם חכם ונבון וגוי קדוש, אשר נוקר מראש צוריהם של נושאי האידאליות העליונה בכל עוזו הויותם. ואחר גדלונו הטבעי, לא נהייה עוד גמדים טבאים ודפוקים אנו להיות פונים למעלה.

פז. היחס האמתי הפנימי אל היסוד של המציאות במקורו, מшиб לנשמה את צבוניה. וזה מצוי באמונה האלהית, ומתקבלת היא בטהרתה היוטר מחוורת, כشنשמת היחיד מזדקקת מair עליה אוור גנוו של אמונה טהורה פנימית, שהיא סמויה מן העין. ורק בעליה יודע את אשרה, ב הציבור כבר מתגלת תוכן האושר, בסדרים והנהגות, ובאומה בצבוון אמונה رسمي כללי, אומללים הם האנשים, שהמהות החיים שלהם ריקן הוא מאורה המחייבת של האמונה הטהורה, אפילו אם יושר וצדיק, כבוד הבריות, גמילות חסדים, וכמה מדות טובות, וכשרונות ודעתי יהיה בגורלם, כל אלה אפלים הם, נטולי אוור החיים, כל זמן שאין בהיקת אוור האמונה האלהית, העליונה המתנסה מכל ערך הגה ורעיון, חלה עליה, אומלל הוא העם שאין לו אמונה אלהית, אומללות הם נשומות יחידיו, אף שהוא נראה חי פועל מסדר וכובש, מנצח ועובד חיל ודוגל בדגל נאה בפוליטיקה העולמית. כל אלה לא יאשרו, ולא יملאו את המקום הפנימי, של קודש הקדשים הריק בחיקו העצמיים. מפני מיעוט אוור החיים הפנימיים שבנשמה, אפשר לטעות בשביבי האמונה. פני הלוט על הגוים והרסן המתחעה בלחכי העמים, מעת האליליות העתיקה, עד הזמן שלא נתבהר עדין מושג האמונה, וגרועינה הטהורה עודנו מונח בגליל אפר, מכוסה קליפות ככל שאין בהם כדי להיות נשומות הכל בא מפני מיעוט הסיגול שלהם לתחיבת האמונה, מפני מיעוט היקיצה להחיה של נשמתם הפנימית. העם الحي במילואו חיים רעננים הוא רק ישראל, היחיד בין העמים אשר תחת כל השמים הוא העם הדבק בכל עומק נשמותו באלקוי חיים, בתביעה טבעית עמוקה מתחום הוויתו. וכשרון חיים זה, שהוא כוח החיים המתמיד יותר, הוא ההולך עמו בדרך הנוראה של גלויותיו השונות, הנוראות, הוא הנוטן לו כח לישא ולסבול, ולצאת בזר נצחון מכל אשר מררוו ורבו. נשמת האומה ונשומות היחידים מהות אחת להם, בעם נפלא זה, עם קרונות ברית אלهي אמת, וזאת בריתו לעד קיימת. לא בשום הסכמה בעולם יסודה, כי אם בטיב נשמתה העצמית של האומה כולה, זה כחה לאלהיה, ה' עולם, אלהי אמת בכל מקום שאור האמת של אמונה אליהם אמת מופיע, מתחפש אוור ישראל שמה' מair ומתודע. דגל האמת האלהית כי יתרום בתוך לב מבקש אלהים, דורש חיים של אמת פנימית, דגם של ישראל הוא לא בגבורה הסוס ולא

בשוקי האיש לא בחיל ולא בכח, ולא בעושר ולא בתפארת מנצחים יהיה היחיד ועם, כי אם ביסוד מkor חי אמת המזוי ורק באמונה האלhit, הברורה והטבעית עמוק טבע הנשמה.

פח. נשמת האדם בהרחבתה, כוללת היא בתוכה את הנשמות הפרטיות של כל הברואים כולם. כל נפש חייה ניצוץ הוא מאור האבוקה הגדולה הכללית, נשמת האדם. רק למראה עינים, כל מין וכל פרט הוא מצוי בפני עצמו, העין החודרת רואה לבת חיים גדולה, מאהצת באדם הכללי, לכל פלגייו, שבתוכם חילופי מדרגות רבות, בזמן האור והחומר המתגלה, וכל בריאה גלמית מוכשרת היא רק לחלק קטן מאור זה המPAIR בו. והכל עורג וחותר לשוב אל האורה העליונה במילואה, להאחד עם נשמת האדם, להיות מואר באורה. והוא מתעלה בעפיפות רוחנית, מדושנה חיים ועונג, למקורה, לאוצר החיים, שם עז וחודה, שלמות מוחלטת. נצח והו. כשאורה הפנימי של הנשמה מתגלה בכבודו, הכל שמה, הכל מרגיש, שהמכון, שאוצר החיים והאושר שלהם מתגלת בו, הוא אתם, והכל שמה ומתעלת עם אבני השדה בריתך והיתה השדה השלמה לך. הדמיון תופס את יסוד אחדות עליונה זו בתחילת, והשכל מבورو, בסוף, ובאה המציאות המשמשת ומראה את חילתה במקום שאור החיים הפנימיים הבהייק במלוא אורו, בנסים, אשר נעשו לצדיקים, אנשי מופת בדור דור, שהאמונה המזוקקה יודעת לשמור את הרשימות החיים של האמת הגדולה, המתעלת מכל חכמת לב האדם וכל כשרונותיו בארכות החיים.

פט. בנשמו היסודית של נח נתגלו כל יצורי העולם, כל החיים כולם, הם באו אליו אל התיבה במשיכת טבעית פנימית, כהמשכת הענף לשרשו. שקיותו הפנימית העליונה להתהלך את האלים התאימה עם נתיותו ליישוב העולם כולם, איש צדיק ואיש האדמה יחד בחברות. כינוים של שני כשרונות הללו ביחד האה דבר מפלא, שבדורות יותר טובים היה מבהייק הרבה יותר. אבל הנטייה האדמתית סוף סוף יש לה איזה משקל מכבי, שהאבות השליכו מעלייהם את משאה, וכל משא החיים של המון יצורים, הכלול בנשماتם הגדולה והכללית, נתהפק לתוכן גדול ומאריך של נשמת אדם גודלה, הקוראה בשם ד' אל עולם, וمسئולות נתיב לדורות, לרכת דרך ד' לעשות צדקה ומשפט.

צ. הגופניות המגושמה דורשת את תביעותיה, באיזה מידה, גם במקומות שיש התעלות עליונה לקודש וטוהר, וגם הרשעה עצמה יש לה תפקיד בעולם, ולא נתנה להדחות. זאת הסקירה הכללית אינה מניחה למחלוקת נקודה אחת מאותיות היצירה כולם, ואם נדחה איזה כח יהיה גם הירוד, הרס וקטיגוריית אנו עושים. באו השערים לפיווס מدت הדין בקרבות, והשער לעוזיאל בתור חלק אדם רשע.

צא. הצדיק לא יסכים לעולם על הרשע, אבל הסקירה העליונה פולסת את הכל במשקלה. ומתוך הידעעה הכללית שיש לרשות ג"כ צורך בעולם, מוכחה שורש מציאות זה להיות נפקד בחשבונו העבודה האלhit, אבל חלילה שיכנס בגבול המוסר, חלילה שיוכר הרשע לצדק, וחלילה שיאמר לרשות צדיק אתה. אל ארץ גזירה משולח הוא השער הנושא את העונות, המדברה, מקום אשר לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם. היישוב צריך להיות מותקן באורה חיים של צדק ומשפט, והקודש והטהר הם יהיו מכריעיו ומרוממי קרנייו.

צב. התפילה היא אחת האמצעיים הייתר תרבותיים להשיג את המבויקים, בין המבויקים הרוחניים לבין הגשיים, בין הכלליים לבין הפרטיים. ושלמותה של התפילה היא דוקא כשבועסkehuma בכל דרכי הפעולות של השגות המבויקים, שאו מתחדשת התפילה עם האמצעיים כולם, ומופיעה עליהם את כח החיים והפעולה המצליחת. התפילה המנסיכה רוח של עצמות, אינה תפילה שלמה, וסימן הוא שלא נקלטה יפה עמוק נפשו, התועלת הגדולה והמסודרת של התפילה - מפני הרבה קירות ברזל של קושיות ושאלות המנקפות את הלב החלש והקטן על עיקר יסוד התפילה וערכיה, שאו אע"פ שמתגבר נגד הרהוריו ומסכים באמונה להאמין בתפילה, הרי הוא אכן רק בטור סגולה, שאמונה פעלתה רפואייה היא, ולא בטור פעללה מסודרת מחוקי העולם. ולזה יתנסה האדם בבינה פנימית, ובאחדו את כל עמל וכל כשרון להשיג מבויקו - את השרון הגדול של התפילה, שבאמת כל ההצלחות היישראליים תלויים הם בה.

צג. היושר שבלב והכרה השכלית היירה, בהם חזות הכל אוצר. כל המוסר וכל המדע בא רק לגלות את האוצרות הגדולים הספוניים בהם. כל הופעה מוסרית ושכלית שבועלם הולכת היא ומפלסת דרכיהם רבים עד שבאה אל תכילת שלמותה, וזה היא מתגלת בלבוש הפשטות של המוסר הישר שבלב, ושל שכל הפשטות שהכרה. וכשהלה שני הכלים הגדולים מאידם במלוא אורם, הם כשי מלים משתמשים בכתר אחד, בלי שום קטיגוריא, כי"א באהבה ותפארת עז ידידות.

צד. העולמות העליונים קוראים לצדיקים להיות תמיד אתם. הם מרגישים את עצם, גדולי רוח אלה, לאזרחים גמורים בעולםים הגדולים והטוביים בהם, העומדים בתנאים הרבה יותר טובים בערך המציאות הכללי, מעולם המוחש שלנו המלא טיעות וכיורים, משטמות ומכוכות. אין צורך לבירוח מעולם זה כדי למצוא עולמות עליונים וטובים ממן. העולמות העליונים הם עומדים עמו, חיים הם כולם ומתכנסים בנשנתנו, חקי המקום הבלתי פניהם, מציאותם גדולה הרבה מכל הערך של מקום. הנה מקוםathi.

צחה. הרצון הטוב, החפשי מכל מועקה, רוח אלהים הוא המרחף בכל ההוויה, מתגלת הוא בכלם של הצדיקים ושירים בכל הודה, לפי הערך שהם מקבלים אותו, פועל לו הוא את פועלות ובלוי הרף, בונה הוא את העולמות במוגמתו, מחריב אותם במשפטו, חוזר ובונה אותם בצורה יותר מזהירה, מלאה התאמה וצדק מוחלט. ונשנתנו אנו כולה ספוגה מאור ישך דנא, כולה מתענגת היא על טבו, המסורת הקדושה קוראה אותנו להתקשור כולם, בכל הויתנו, בכל ארחות חיינו, באור חיים עליונים הללו, שהם חיים מן העולם עד העולם. הנה קרואים להתרומות מעיל מעגל קסמים הctr של חשבונות פוטיטים. ועם זה כל חשבון קטן נמצא ומצא ותמצה, מצרפים אנו את הציופים, מחים אנו את נתוקי החיים אל היריעת הגדול ה של החיים, אל האור כשלמה, שיוצר החיים לובש אותה מראש מקדם, עטה אור כשלמה, נוטה שמים כיריעת.

צו. הצדיקים הגדולים מוכרים להיות קדושים, מוכרים להיות דבקים עם האור הגדול המורה והמנג, המקדש והמתהר, שכל העולמים כולם שוואבים מזיוו. הם מוכרים לדעת את ערכם הגדול, שהוא נערץ

בעומק הגדולה הנשנית שלהם, שהוא יסוד העולמים, קיומו והופעת הנשמות, השכליות והרצוניות, היותר טובה כבירה ועשירה. מתחנים הם קדושי עליון הללו בעיניהם אין שיעור בכלל עת שיורדים מגדלים, אע"פ שרק אז יהנו מהם בני אדם, וגם הם ימצאו לפעם אוז בקרבתם את ערכם הבינוני שהוא לפעם יותר רצוי להם מהערך העליון, שאין לו דוגמא בחיים הסביביים. אבל כל אלו המנוחות שוא ותוון הן. מנוחות עולמים של צדי עולם היא דוקא נועם העליון של כבוד אל יוצר כל, וההתהלך עם השכינה האלהית בכל העולמים, בטיל חפשי, נادر בקדש, מתעללה מכל גון, מזורם מכל הגבלה, השערה וחזון, ומשום כך מלא תענוגים עדינים, ריחי בשמים, המון כינורות ונבלים, שיח סוד שירות שנאים ורומיות הגינויים של אראל קדש, מלאי אהבה יראה וגובה, מעוטרים בכל הדר של, בכל עז עשוי, בכל עזה ישרה, בכל אורח חיים סלולה, בכל תפארת ענוה, בכל אהבה לכל יצור, בכל רוחשי כבוד לכל בריה, בכל משאת נפש, להשלמת כל כשרון, לברך את כל, לעלה ולזרום, לשבח ולהדר תהילת קדש קדשים.

צז. כמשמעותו מכל דמיון מהבל, הנוטן אסורי על השכל החפשי, משעריהם נאמנה את אחדות החיים, ואת פעולתו של הכח המרכזי של החיים, פעלות הרצון, שהוא היסוד המניע את כל גלגלי החיים, והאוצר הגדול של הרצון, הספון בנשנת האדם, כמו מכירע הוא, וכמה אחוז הוא עם הערך הכללי של החיים. כמה פשוט הוא הדבר, שבუינית רצונו של אדם, כל הברואים מתעללים, ובשלמותו כולם נשפלים, האחוריות המוסרית הקוסמית הרויזת הזאת כמה פשוטה ישרה וטבעית היא. צרכיהם רק שלא להיות נבעת מגודל או ראמונה, ההולך ונשפע על ידי חשבונו של עולם ברור זה. אז מתברר החשבון והחולך, והבסיס המוסרי של החיים הפרטיים, החברתיים, הכלכליים והדתיים, הזמןניים והעולםיים, הולך ומתחזק, מסתעףיפה לענפיו, ומתחחד באחדות מתאימה עם שרשו. הרצון והבעתו, הגלותו על ידי מעשיים, על ידי ביטויים, על ידי רגשות, על ידי ציורים ואמונות, כמה אידריות יש בו, כמה כח ספג בו, כמה יופי כלול בו, וכמה אמת הוא אוצר, ההולך ומתחבר, כפי המדה של כל האמצעיים, המעשיים והמוסריים, הצרכיים להגשתו, הם מזודגים עמו, גבורה, ראמונה, תפלה, הכרה והרגשה, סילול מסלה לחיים מתאימים אל האידיאלים מזהירים, שמסתייע על ידי כל אוצרות מהמדים גנויז הרוח של האדם בגදלו, כשהכל מתחבר ביחיד, הולכת היא גבורת האמת קוממיות, מתחדרת היא ומתגדלת, מעטרת את החיים, ומכבשת אותם, מסדרת את עובדתם, ומכוונת את שאיפתם ברוח ובתגלמות. ברכו ד' מלאכיו, עשי דברו לשם בקהל דברו, רוז שמלאכי השרה משתמשים בו הוא נעשה ונשמע, והקדמתה נעשה לנשמע, מי גילה רוז זה לבני, רוז שמלאכי השרה משתמשים בו, אמר הקב"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע. משוחרר הוא השכל המעשי, המתחדר עם בינת הלב המקורית, החפשית והרחבה, מכל כל של שכל עיוני, שהדמיון ההולי מתעלל בו כחפזו, וסוף מעשה במחשבה תחלה.

צח. עיקר תורה לשמה הוא כאשר משים האדם אל לבו, שהחיהו הכללית של כל ישראל, וסוד קיום האומה וצבוניה, היא התורה. זאת היא העדות הנאמנה המקפת את ההיסטוריה שלנו כליה. וכשמשים אל לב, עד כמה מצומצם הוא כח החיים היסודי הזה, מפני המון דרישות הזמן והמניעות הרבות המשכיחות תורה מישראל, אז הלא כל יחיד מהיה את עצמו באור החיים של התורה, לא את עצמו הוא מהיה, כי"א בתוך הכלל כלו, שהוא אחד מאבריו, הוא זורק זריקה של שיקוי חיים. והחיים הכלליים של ישראל מתרבים

ומתעלים, ומהי ישראל לחיים הכלליים של העולם כולם ושל שמחת ד' במעשו, הלא הוא רק צעד אחד. והשמחה האידיאלית הזאת שמחת כל עולמים היא, וראיה היא להיות שמהו האידיאלית של היוצר השמה ביצוריו. והרי העוסק בתורה לשמה משמה את המקום, משמה את הברית, מה טוב חלקו ומה נעים גורלו. חבלים נפלו לי בעניינים אף נחלת שפחה עלי.

צט. והולכים אנו מחייב אל חיל, ומסתגלים אנו לאור אין סוף, מתרגלים אנו בזיו ההוד, וגדול ושיגוב מלאה נשמתנו, ומשתברים אנו בכל הויתנו מרוב עוזז הפועם בנו, ומתעדנים אנו בנועמי אהבה ממתיקת ידידות החודרת בנו, ומיראה לגילה הננו מתגלגים. ונפשנו מאושרה אושר אין קץ. חשים אנו מבועי חיים הולכים ונובעים מעוצם הרויתנו, להרבות בנו שפעת חי עולם. כי עמק מקור חיים, באורך נראה אור.

ק. מה מעודד ומשמה הוא הרעיון, שהבירורים שנעשו ע"י כל תורה תפילה מצוה וקדושה, הולכים הם ומתעלים. כל מה שבא ומתוסף עליהם מכל ההמון הרב של כל קודש - שהולך ונעשה אחרון, הולך ומוסיף אור על הכל, על כל העבר - הבירורים החדשניים, דומים לשדרות התחתונות שבבנין, שבאורח פלא נבנה הוא מלמטה, ודוחק למעלה את כל הבניי מכבר. עילוי זה מוסיף שמחה כפולה ומכופלת לאין קץ על כל ערך החיים. אפילו אם קלוש הוא הרושם של העבר בשעתו, יודעים אנו שהוא הולך ומתחזק. אפילו אם נוגחותיו יהיו כהים בזמןנו, בטוחים אנו שהוא הולך ואור. כמה גדולה היא מידה הטובה שאין לה עבר כלל, שכל עברה מוכן הוא ועומד לפניה באותו העשור המשביע של הווה ועתיד, וכמה מכריע הוא לטובה רעיון גדול זה את ההיסטוריה כולה, את כל המאורעות הגדולים עם הקטנים שלה. יודעים אנו שככל הצעור והמציק הולך הוא ונמחה, וכל היפה והמורעל הולך ומתעלם. גם אלה תשכחנה זה מעשה העגל. ואני לא אשכחן זה מעשה סיני.

קא. הולכת היא חدت הדעת ונפתחת לעינינו. אין אנו יוצרים כל חדש, אין אנו ממצאים מאין לי. אלו מתחככים כל באי עולם לברא אפילו יתושים אחד, אינם יכולים לזרוק בו נשמה. ועוד יותר פשוט הוא, שайלו מתחככים כל באי עולם לברא מאפס אפילו גרגור חול אחד אינם יכולים. ורק נוכל לומר שחק השולל הזה לא יהיה נוהג ביצירה היותר עליונה, ביצירה הרוחנית. אבל פשוט הדבר שככל החושים דין אחד להם, והחוושים הרוחניים כמו הגשמיים אינם אלא תופסים מה שיש, ולא יוצרים מה שאינו. אנו יכולים להפנות את מבט עינינו לאיזה צד מיוחד, שנפגש בו מה שנמצא באותו העבר, וכן יכולים אנו להפנות את מבטו הרוחני לאותו עבר שם ישנים ציורים רוחניים מיוחדים, וזהו כל עמל הרוח שלנו בשכלו, בדמיונו, בציוריו לכל המקצועות - הפנית העין למקום מיוחד. הגיעת התבוננה אינה כ"א שקידזה על דלתות שיפתחו. אシリ אדם שומע לי לשקו על דלתותיו ביום יום לשמר מזוזות פתחי. כי מוצאי מצא חיים ויפק רצון מד'.

קב. האדם הפרא חשב, שככל מה שהוא יכול ללבוש ולבלווע הוא מזין, עד שלמדו הניסיון לחלק בין העשבים והשרשים המזיקים והמורעלים, המזינים והבלתי מזינים, המוטעים והבלתי מוטעים. וכך מה שהוא נוהג בערכיהם החומריים נוהג גם ברוחניים, אלא שהשתלמות זו באה באיחור זמן. וחושב לו הפרא הרוחני, שככל

הנקרוא ונכתב יזון את נשמו, עד שהוא בא לפלא בין קודש לחול, בין הדברים הנותנים חי עולם, ובין הדברים המפריעים את מהלך של החיים האמיתיים.

קג. אפילו כשהימצא אדם את עצמו טבוע עמוק מאד בפרש החיים, ידע שההתבוזדות הפנימית תמציא לו בחזרה את עצמיותו אשר אבד, ואור נשמו ישוב אליו. וגם אם מניעות נשמיות ופתולוגיות ימנעוו, אל ישם אל לב. ולפעמים יש, שבמוקם של רפואה רוחנית שהוא דורך, צריך הוא רק רפואה גופנית, ולא יעיב בדעתו את אור צהלה נשמו בכל מניעה שבעולם, לאחר שיודע הוא בעצמו, שחשך של טהרה עליונה קבוע בו עמוק. ולא באדם הפרטី דין זה נוהג, כי גם בדור כולם. הדור ג"כ לפעמים מתיאש הוא מעליוניותו, חושב הוא שמוכרח לשקע בבייצה של החמריות המשכחת כל טוב, מתיאש הוא מאורו העליון, חושב הוא עד רפואות רוחניות, ומשער שרחוקות ממנו. ולפעמים בפתע פתאום, מתעורר הוא לדרישות חמירות גדלות ומתנפל עליו בזמן, ויש לרפואה רוחנית אדריה דוקא בהן היא גנזה. אבל לא פה ישאר הדור, לא החמריות ושאלתיה יהיו מעמידי רגליו המוחלטים, כי אם ע"י הרפואה שמצוות הארץ, מחיי הטבע, שוב ישוב אל מאור הנשמה, אל חי עולמים, ושב ורפא לו, וישוב אל אלהים עליון פודו וגואלו, וגואלה תהיה לו.

קד. לעולם ידוע אדם את עצמו וידע, שהוא צריך להוציאו אל הפעול את האמת ואת היושר שלו, את אותה האמת ואותו היושר שהוא חש בפנימיות רוחו, וזה מובהך לו שילך באורה דמהימנותא.

קה. המרחב הגדול של האמת ממעל, מכון הוא אל הצד מתחת, וכל חלק מחלקי האמת יש לו חלק מיוחד מחלקי הצד, שהוא מהיה אותה ומשפייע עליה. זהו אמן רק כפי החזיון של האספקטראיה המלוככלת, אבל באספקטראיה המצווחצת, הצד והאמת תאומים הם שלא יתפרדו כלל.

קו. לפעמים מגודל התביעה המוסרית מתרכזות יראה יתרה שאינה מניחה למלא שם חובה, ורק האדם עצה איך להמלט מיראה זו העודפת, עד שיוכל למצא בקרו את כחותיו וכשרונתיו מוכנים להשלמת חובה אליהם ואדם. וכשם שהדבר נהוג באדם יחידי, כך הציבור יכול יש לו מיני השפעות שלימה יתרה, שמנועות אותו מהשלמת תפקידו, וההשגחה העליונה מכינה סיבות רבות הגורמות למעט את מدت היראה העודפת, כדי שתצוא תוכנת יראת אליהם הציבורית במדת הנכונה, הרואיה לשכלל את העולם ואת החיים היחידים והציבוריים. ומשום כך עוסק הקב"ה בפרשת פלגש בגבעה, שבאה למדשלא יטיל אדם אםה יתרה בתוך ביתו. בכל בית נאמן הוא. וכששבר את הלוחות הסכימה דעתו לדעת המקומם.

קז. לפעמים אנו מוצאים ברוגש הרבה אמת יותר מבשכל. ותפילה הגונה תהיה לפעמים אוצר מלא של תורה, שהמון לימודים לא ידמו לה.

קח. כשם שהשפעת החיים בהתחלתם באה מאב ואמ, כך כבוד אב ואמ, המרבה את קיישורם הנפשי במקורות אל יוצאי חלציהם מצד ערכם הנשמטי, מרבה את החיים. כבד את אביך ואת אמך למען יאריכו ימיך, ופשיטה שאורך ימים זה משמש לעולם שכולו טוב וכולו ארוך.

קט. הקדושה העליונה, שהיא יסוד הצדוקות המופלגה הרוחנית, היא כשרון גאוני, מוטבע ביסוד החיים ושרשי הנשמה מובן שיש מקום לרצון החפשי לפתח את הקשרון הזה, וגם לטשטשו, אבל ביסודו הוא כשרון, ולא רק רצון פשוט. הצדיקים הגדולים, גאוני המוסר וגאוני הקדושה הם דרושים לעולם הרבה יותר מהדרישה של כל בעלי החכמת היפוט והעליזנות, כתוכנה ופילוסופיה שירה ועוד. יש תכוונה מיוחדת לכנסת ישראל, לגדל בתוכה צדיקים איתני עולם. הצדוקות במרומי חסידותה תוכל לצאת אל הפועל בשכלילה רק על פי ההכרה של האחדות האלהית ותורתה, ודעה עליונה זו יסוד חי האומה היא, על כן היא מוכשרה, לגידול כשרון זה. ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ. התפשטות אור הקודש באדם יא אור הקודש מתפשט בתחלה על כח הדבר, שנעשה כלו נובע מעין החיים של הקדושה, המפוארה בהוד יפהח חכמתה וזוהר חייה, ואחר כך מתעלת גם כן חוש השמיעה, שכל הנשמע מצטרף לאור גדול, טהור וקדוש, ולאחר כך האור מתפשט על חוש הראה, וכל מראה עינים מתقدس ומתעלת, ומבייא חשבון עולם ברור וצלול, וחיים קדושים עליונים וברכת ד' נשגבת להביא טוביה לכל אשר יביט בעיני הקודש, עין ד' אל יראו למיחלים להסדו. ואחר כך כל תנוועה, וכל רגע וועוזע נעשה מלא חן וכבוד עליון, עד המדה העליונה של הופעת אור קודש גם על כל קניינו, על כל מה משתמש בהם, מקלו, חמورو, וכל אשר לו. אמנים להחיות מתים על ידי המשענת זאת היא מדה של צדיקים לעתיד לבא, ואלישע רצה להופיע אור קודש זה, בעולם הזה, ונרכה הדבר עד עת קז. ונצוצי אורות מזה באים לשורי לב, מעין עולם הבא, ותחית המתים באה על ידי אליו זכר לטוב, אשר באדרתו צפונ כח הקודש לשוףך רוח נבואה, ולעשות פלאות, בצעקת אליה ד' אלהי אליו.

קי. השכל האلهי הוא שכל יוצר, שיש לו פועל בכל מילואיו, ושכל הברואים הוא שכל מציר, שאינו יכול כי אם להציג לפניו את מה שישנו. הקרבה האלהית מקנה לנבראים את סגולתו של השכל האلهי, ולפי ערך קרבתו האלהית כך גדל כח יצירתו. גם ההצלויות השכלית הפשטה יש בה מleshד הקודש של קרבת אללים במדה ידועה. וכל מה שתוכן הקרבה הזאת מתרחב, מתרחב ומתעמק ביותר, כן מראה הוא בבליטה יותר גדולה את השוואתו עם השכל היוצר, יסוד ההתעסקות הסודית שבספר יצירה היא בנויה על מכון זה של התעלותיו של שכל האדם אל הסגולה האלהית, כפי אותה המדה שיש באפשרות זאת. ואי בעו צדיקי ברו עלמא, ועתדים צדיקים שיחיו מותים, ויבראו עולמות, ההבדל העצמי שבין ישראל לעמים, בשורש נשמהם, הוא שכל האדם בכללו, שאינו כי אם שכל מציר, מציג ברוחו את המצו, ומגלם אותו במעשהיו, באמנותו לכל פרטיה, מסתגלים לו כל העמים אשר תחת כל השמים, אבל סגולה אלוהית של שכל יוצר, זאת היא הפליה של סגולות ישראל, שהיא מבדלת אותו מן העמים כולם בעליונות כזאת, שכל הבדל סוגיא לא ידמה לו. והולכים אנו דרך ארוכה מאד, דרך מעלות ומורדות, גליות וגאות, עד שנבא לאותו גמר הצביון של הופעת נשמתנו בהגמורה בכללנו ובפרטנו, אלהים אתם ובני עליון כלכם, בעלי נשמה יוצרת, פועלת בציורה על כל היקום, כדוגמא של מעלה. ואשם דברי בפיק ובצל ידי כסיתיך, לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה.

קיא. מקשיבים את קול שיח הקודש ממורומיים. קולטים את הרשמיים, המתגלים, המתונצצים כברקים. ממורומי הנשמה ושרשיה. כל חזון אשר יגלה קול קורא הוא ממורומיים, מקור הדעת, מאוצר החיים אשר בנשمت חי העולמיים, מתגלה הוא כל איש כפי טהרת עלייתו. כפי זיכוך עצמיות. כל מה שהעונות מבדילים, בין האדם ליוצרים. יוצר כל, מוסרים הם, הקול הולך הוא מקור האחדות העליונה ביותר התגלות אמת. כשיוצריו של האדם כולם, הגשמיים עם הרוחניים. מוכנים מטוהריהם, וחשק הקודש של הרוממות האלוהית בהדר כבודה, עטויה מעטה המוסר השלם בכל מהלכי החיים כולם, הולך ופורץ לו את דרכו. במדה זו סרים הם הקירות החוץניים, ואור ישן וקול מגיע, ספג אוצר חיים והכמת אמת. און שמעת ועין ראה ד' עשה גם שניהם.

קיב. הסיבוכים שבמחשבת וחלוקת הדעות שאינם מתחדים, בחיים וברעון, באים ממקור אחד : מהמחשה הרישומית, שאינה מבורתה. צלי המחשה, העוטפים את אורתיה, הם יותר רחבים יותר אידיאליים, מהאורה הממחשתית, מהצד הבורו שלה, אבל הרבה פחות ידועים וمبرורים, ומתוך כך כל זמן שהחשוב מתחם מרוחק לאור נגיהם, הרי דעתו מתרחבת, רצונו מתעדן והרגשותו מתחצלת, וכי שלווה מלאי הוד קודש ובתחון של גודל וענוה מתחזגים בכל רוחו, והציבור המרווה מהשפעות רבות חן וערך כאלה הולך הוא על המסללה של חי עולם, וברכת השלום, הסבלנות הטהורה, הערות הרוחנית, חפץ החיים ותפארת הטהרה. הולכים הם ומתגדלים. אבל הרבה פעמים יוזמן, שאיזו נטיה זרה מተגנבת בתוך הרוח, ואotta ההකשה הרחוקה, שהאדם מקשיב את צלי ה科尔 האידיאלי מתוך אלה המרחקים הנשגבים של צלי האורות הרחבים והאידיאליים, אינה דיה לו, הוא חפץ להזין מהם את אזניו בשמיעה סואנת, את עיניו בראייה מובלטת, את דמיונו בצבעים, את שכלו והרגשותו במושגים מוצקיים תפושים בחזקה. אז יhape' לו הטוב העליון לروعן, מאותו הצמצום שבאור הבahir המצויצם, שנכנס במדעו ובהכרותיו, יקח גדרים וצבתים, שהם מתחפכים לגדרים לוחצים ולצבטים מעיקים על הצללים הגדולים, נגוזות האור הרחוקים והרחבים, ומתוך אותו הלחץ יולד חום עשמי של אש זרה מלאה ממוראות, חמה גדולה וסוערת, קנהה כעסנית לאין גבול, לאין נחת ואין שלום, ובמוקמה של האמונה הגדולה, הבתוון השלו, הczpיה המעוגנה. יכנס רוח עווים של חפץ שורה ושלטון, מלא אכזריות ומחוסר בושה, צניעות ויושר, ותגרות תדיירות יתלקחו, ומלחמות דמים يولדו, ורצח ותועבה יזחולו כנחים ממחבאים, וכל הוד לדווה יhape', וכטומאת הנדה יטמא כל המתימר בשם קודש, המשפה שהפדות והפאר היא מנת גורלה מאז, המשפה מתורמתה לה המשפה הגיאונה בגאות קודש, המשפה שהפדות והפאר היא מנת גורלה מאז, המשפה שנחלתה عمוקה וגדולה היא עד שהיא עצמה לא גمرا עדין את כל ההסתגלות הדורשה לגדלות נשמהה, המשפה אהטר יצא מהבית עבדים מצרים ומצפה לאור שעה לאור העולם, לחרות הנשמה וחירות הגוף, ושבה היא אל מקורה, שבה אל הארץ, שהיא יכולה מרוגשת בה את סגולת היה, מסתגלת היא להקשה עצינה, לצליים עליונים, באים וטסים מעולמים גבוהים ונائلים, אשר כל חד וחד מקבל מהם כפום שיעורא דיליה נודע בשערים בעלייה, ומכל השיעורים יחד יגלה הוד השלום וזיו האמת, יסוד העונג ומילוי החיים, המלאים עבודה וחפץ אידיאלי טהור קבוע, ולא יכנף עוד מוריך והוא עיניך רואות את מוריך, ירעעה מנקן ביום הוא כר נרחב. והולכת היא העדינות וסובכת היא את כל שדרה, את כל כה עובד, יורדת היא עד כדי דעת נפש הבהמה כראוי לגוי צדיק, והאלפים והערים עובדי האדמה בלבד חמץ יאכלו, אשר יעשה ברחת ובمزורה.

קיג. ישנו הגיוני تعالומות כאלה, שהידיעות הממוצעתו, של דעת העולם והחיים. מעמעמות את אורן. ואי אפשר שיעלה בידי החושב העליון תוכן שלם מסקירות בהירות הלו, רק אם ישכח וימחה מרשמי הרוחניים העולם המעשוי והרוחני המוגבל. וכל ציציו ופרחיו, כל הקישיו, תוכניו ואידיאלו. ורק אז יקשר לעלות אל מרומי הדעות העליונות שבעולם התעלומה. אمنם כשיעלה למורומים הלו, בכל شيئا גביהם, ימצא חסין ומלא עושר, עד אשר יוכל לרדת אח"כ מלא עצמה, לנחל צאן אדם, עד ד', בעולמים המוגבלים, על פי מה שאל כל אחד ואחד. עלית למורום שבית שבי לחת מתנות באדם. וכנביאים, חוזים עליוניים, כחכמים, הוגי דעתות עיליות, ממשוררים. מקשבי שיח חיי העולמים, כל חד וחוד לפי מromo, יש שהם נתפשים בזמן של בין המשמות, שרשמי העולמים המוגבלים חלפו מהם. ונמתקו מספרם הנשמתי. ועד העולם העליון שבמרומי הקודש עדין לא הגיעו. שעות כאהה אין יותר מרווחת לאלה בעלי הנשמה העליונה. אז הם נואקים ומשועים בעטף רוחם, אז כל העולם כולו ויסוריו אינם כדי למדת עומק יסורייהם. ואחרי חבלים וציריים נוראים, ממעמקים ממצלות. מתווך שועת נשמה, אל ד' ויאר להם. אפפוני חבלי מות ומצרים שאל מצאוני, צרה ויגון אמא, ובשם ד' אקרא. אני ד' מלטה נפשי, חנון ד' וצדיק ואלהינו מרחם, שמר פתאים ד', דלתاي ולוי יהושיע, שובי נפשי למנוחיכי כי ד' גמל עלייכי, כי חלצת נפשי ממות, את עיני מן דמעה את רגלי מדחוי, אתה לך לפני ד' בארץות החיים.

קיד. ישנה הרגשות עונג של נועם עליון, הבאה בתור קבלת שפעת הארות מלאות שובע אדר עליון. וישנה לעלה ממנה הרגשה כזאת המלאה עדן עליון, הבאה בתור השפעה שהנשמה העליונה מאירה עולמים ומלואיהם.

קטו. הספרות הנפרזה מצמצמת היא את המחשבה. חושב הספר שכל מה שלא יכול לכתוב אינו דבר חשוב שבכשרון, והוא מיסיח ממנו את דעתו ואת נקודת רצונו, וחושב הקורא שחוג רעיוןתו צריכים להיות מוגבל עם מה שיש בספר. ולא ידעו שניהם, שהטווב והמעולה שבמחשבות, האורה המchiaה אותן הוא אותו התוכן האצילי הטס באוויר הרעיון, שאינו נתפס ולא יכול להכתב מעולם, ולא יכנס בגבולות של הספרות. טעה יסודי זה קשה יהיה לעקרו מלבד האדם, כל זמן שייחסוב את הספרות לקניין מוכרח לחיו הרוחניים. מתווך נקודת החיים העליונה מצוויה מחה גדולה על הספרות, וכי מי קדם יבין האדם לשיחו המקורי - ונתתי תורתך לבכם ועל לוח לכם אכתבה - וישאר רק הספר האחד שהוא אור החיים עצמו - אני נפשי כתביה יhabית. כי באור פניך נתת לנו ד' אלהינו תורה חיים.

קטג. עד עת קץ לא יעמוד שום עם ולשון על זו מופלא זה, של ההבדל העצמי שבין ישראל לעמים כולם, בין נשמת האדם לגות האדם. וההבדל הזה הוא חודר מההיקף הכללי אל הפרטים כולם, ואל פרטי פרטיהם, אל האנשים היחידים, אל הגודלים ואל הקטנים, אל גורל חייהם הכלליים, ואל כל תנועה מתנוועתיהם, עד לחלקים היוטר קלים ודקים. אין קוطن בגודל. נשמת ישראל נשמה יוצרת היא, לא רק מצירת, נשמה אלהית, אשר אור אלהים חי בקרבה, אלהים אתם ובני עליון כולם, בנים אתם לד' אלהיכם. נשמת כל העמים היא רק מצירת, מסדרת, אוצרת ומנתחת. לא כאהה חלק יעקב כי יוצר הכל הוא, וישראל שבט נחלתו, ד' צבאות שמו, ולא נקרא

צבאות כי אם על שם ישראל, שהם צבאות ד'. אין לישראל סימבולים, שהם רק גורמי מחשבה ורגש, כי אם מוצאות ותורות, דברים חיים וקיימים נאמנים ונחמדים לעד ולעולם עולמיים, קלתתם קלה וברכתם ברכה. וכי יגלה אור ד', ומהר ציון אור חדש יאיר על אפסי ארץ, יבינו כל הגויים, כי לא יתכן להדרות לבני אל חי, בסגולתם העצמית. אבל אושר גדול יהיה אז לאנושיות עד כמה שתוכל לחקות את אור עולם זה, את מעין חיים זה, עד כמה שתוכל להטיל אל תוכה מנטפי נהרי פלגיו. ונלו גוים רבים אל ד', והיו לי לעם, יודעת כי ד' צבאות שלחני אלק, ונחל ד' את יהודה חלקו על אדמת הקדש ובחור עוד בירושלים, הס כל בשור מפני ד' כי נער מעון קדשו. ד' בהיכל קדשו, הס מפניו כל הארץ.

קיז. הנשמות כולן מאורגנות הן זה בזה, פועלות זה על זה כ아버지 המכונה, וכחלקי הגוף היחיד, וככחות הנפש הפרטיה. יש שאמץ רצון, שמובלט במקום מיוחד בתורה רשות, משפיע על כחות הרוכים יותר מدائ בנסיבות אחרות, שהוא לקרים במידה נפרזה של צדקות מדדלה. ולא רק ביחידים הדבר נוהג כי"א גם בסיעות, עמים, דורות ותקופות, מיניהם ועולמות. וכל מה שزو האחדות המסודרת האוצרת בקרבה כל עושר וכל אומץ מתבלט יותר, הולך או החרמה המלווה בחסד ומתרבר יותר. כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראש דבר אחד לבטלה. ואין אדם שאין לו שעה, ואין לך דבר שאין לו מקום.

קית. מבינים אנו את שכלל המציאות בנסיבותו במדה זו, שככל נקודה ממנה יצא אל הפעול בכל מדה ההשלמה שלה - באין פנוות למא שמדוות ההשלמות של הנקודות האחרות ושל הכלל כולו, הן מכחישות את ההשלמה הנקודתית - ומ"מ הגיעו המעליה המשולמת למדה זו, שדווקא עצימות בדורה זו תשלל גם את הכללות, ומתוך כך צריכה קליפה להיות קדומה לפרוי, נקודות - לעיגולים וקוים של יושר. ולא נראה בהמייר במוות הרים בלב ימים, בהתנסאות ריבי עמים וברעש מלחמות אדירים. תפיסות נקודתיות הללו שהרשעה מפעפה אותן, עלות הן بلا שום כונה מצדן ונגד כונתן, אל מרומיה של המטרה העליונה. הכל יכול וכוללם יחד. ומשפט זה נוהג במלוא העולמיים, בצבאות מ羅מים, בתקופות התולדות האנושיות ובחליפות החיים הגשמיים והרוחניים, וכל ערכי המוסר אשר לאדם הפרטיא בכל הליקות היו. גלמי ראו עינייך ועל ספרך כולם יכתבו, ימים יוצרו ولو אחד בהם. ומהלך החיים של הצדיקים המקיים את העולם הוא תמיד להגבר את השαιפה של הכללות, שלא תפרד ולא תשתחש מתגרת ידיהן של השאיפות הנקודתיות. ומתוך שעיניהם ולבן של צדיקים פונה תמיד למעלה למעלה, שואבות גם הנקודות הפרטיאות את אשון הפנימי מקור החיים השלמיים ע"י רצונם הטוב. ועוד עת קץ עושה היא הרשעה את תעוזמתה, מגבירה את הפרודים, מעצמת את הנקודות במקומות התחרות של הכלל וההשלמה המקפת, מגדלת את החיצון על הפנים, את הלבוש על התוכיות. ובתפארת עולם אשר לאור תורה הכל כולל, המדות הנקודתיות עד כמה שהן עלות לחשבון שיבורן והעמדת ערנן, וה마다 המקפת העולה על כל בעל רכוש, הקרוב והרחוק. הכל מתוקן לשעודה.

קיט. ישנן נסתרות עצימות, ונסתירות מקריות, העצימות הם התוכנים המחשבתיים העליונים, שהם עולמים בעזוזם הרוחני על כל אוצר של חיים, של כל שפה והגיוון, תגבורה החיים הרוחניים עזיזה בהם. והניבים מלאים

הם עז, ואש קודש מתלקחת בהם. והם הם אוצרות החיים המוסריים לדורי דורות, שכל הoga שואב מהם לפיה כחו. והם אינם פוסקים מלחשפייע משפטם חיים. וכל אשר יוסיפו עובדים ורים לעבד אותם, ימלאו מפרק לפרק זיו חדש, ולshed חיים חדשים. אמנם הנסתירות המקוריות הן באו מצד דלדול הכח הרוחני של השפה, שלא מצא די אונים איך לבטא מתחשבות, שיש בהן הפיסה ביטויה. והן, אף על פי שגם בהן אוצר זיו רוחני גנוו, אין להן אותו הכח הנצחי של הראשוניים. ומדרגות הללו מתחלפות הן בערכי הקודש, ובבדילות בין קודש לקודש.

קכ. הזיקוק של היוצרה הרוחנית אל המעשה, כשם שכשהוא פ██וק לגמרי, הוא מאבד את הכח הפנימי של היוצרה - וכל הלמד שלא על מנת לעשות נח לו שלא נברא - כן כשהוא קשור יותר מدائ, הוא מدلל את הכח הרוחני של היוצרה, שלא די שהוא פוחת את צורתה הנשגבה ומצמצם את מאוייה, אלא שאיפלו להתוכן המעשי בעצמו הוא מזיק שלא יבא למטרתו הרצואה. המעניין היוצרתי ציריך הוא להתגבר על כל גודתו, לא החיים המעשיים - איפלו המוסריים והרוחניים שבהם - מפסיקים לו להתפשט ממנה ולהלאה, ועל אללים ידבר כל היוצר כולם, בכל רחבו, נכנס הוא בחוגו. והוא מתנסה להתפשט ממנה ולהלאה, על כל דבר פסגת נפלאות. הנקדוה המעשית המונחת בעומק יראת אליהם בראשית גילויה, היא עצמה תעללה על ראש פסגת הגדל היוצרתי, והיא הגיע בחליה לתן לכל החזון התיאורי כח יצירה מעשית, שהיא היא הצורה היותר עליונה של האידיאליות היוצרתיות. ותגזר אומר ויקם לך ועל דרכיך נגה או.

קכא. נקודת היישות העולמית הכללית, ונקודת הייש הנשמיתית של האדם העולמי, אחת היא ההבדל שבין הכרת העולם בתוור חזון ריק, צלי צבעים וצלילי קולות מתחעים, ובין הכרתו בעומק המלוי והישות ההוריתית, תלוי בגודל העליה העצמותית של הנשמה, שהיא בעלתה עולה וכל העולמים עולמים עמה, עמוק התהו והאפסיות לרום הבניין והישות המוחלטה. אור הדעת, הפעול, היוצר והמחיה, כשהוא נשאב במהות, כבר יש לו עדשה עצמותית. היוצרה אינה חזון שוא, כי אם פעולה ומציאות מוחלטה חזון העולם בתוור פעולה יצירתיות, שהאדם אחוו בו כולם, הרי הוא נותן לו את ערכי הגדל והשיגוב כולם, לו ולעולםם כולם. וכשנעמיק בדבר, נמצא, שככל משאת נפש חיצונה כל חכמי הגוים וכל מלכותם, כל מה שהוא עומד בהכרתו ועומק חשכת עצמיותו מחוץ לההספנה של העוזם, האור המלא כל, המרומם מכל, מקור אור עליון, אשר תחתית הדרגתנו היא ההבטאה של אור אין סוף, הוא הכל באמת חזון שוא, ומקסם כזב, שאין פדות לadam ממנה כי אם בריחת מוחלטת מכל משא של ישות כזובה, כדי לבוא להמנוחה הנכسطת של האפסיות האמיתית. והמנוס אל הישות האמיתית, אל החיים במנוחת האמת שלהם, אינו כי אם בעומק עליונות זו, שאמונה ישראל, רוחו, נשמוו, שאיפתו, מדעו, וכל תקוטו, וכל תקوت עולמים בו נתונה. כל הגוים כאין נגדו, מאמין ותהו נחשבו לו. ואך אך אל ואין עוד. ואין מבעלדי מושיע ואשם דברי בפיק ובסכל ידי כסיתין, לנטע שמים וליסד ארץ, ולאמר לציון עמי אתה. להנחיל אהבי יש ואצרתייהםAML.

קכב. בקטנות הדעת מונח ארס פנימי, שנדמה על ידו, שככל הנטקה מן החול אל הקודש היא דחיה מישות אל אפסיות. ואף על פי שההודאה התיצונה מנגדת לזה מצד קבלת האמונה, שמסעדת את כל כושל, גם הנשלפ בקטנות, בכל זאת בעצמיותה של ההכרה חסר זה היסוד המאייר, המזהיר שו נשמת האדם בתוכויה, שעל ידו

הנשמה טבואה כולה. בהכרתה العليונה, שכל הנתקה מן החול אל הקודש היא ברicha מחורבן ואפסיות אל היישוב המילוי והישות הכבירה והאיתה, אל חי ה החיים בעוצם מקוריותם, והזרמת שפעתם ההומיה, מלאת המנוחה והצע. מתחוך הכרת הגודל הזה בהוד תיאוריו הנצחיים שאינם פוסקים, מתגדלת התפללה בתוכונתה, ומצאה היא את מטרתה בביטויה, וגilioי היה. התמלאות המAOים נעשה לה דבר נטפל. כמו חלב ודשן השבע נפשי ושפט רגנות יהלל פי. נקודת הישות, העולמית הכללית, ונקודת היש הנשנית של האדם העולמי, אחת היא ההבדל שבין הכרת העולם בתור חיון ריק, צללי צבעים וצללי קולות מתעים, ובין הכרתו בעומק המילוי והישות ההיונית, תלוי בגודל העליה העצמותית של הנשמה, שהיא בעליה עולה וכל העולמים עולמים עמה, עמוק התהו והאפסיות לרים הבניין והישות המוחלטה. אור הדעת, הפועל, היוצר והמחיה, כשהוא נשאב במוחות, כבר יש לו עמדת עצמותית. היצירה אינה חיון שוא, כי אם פולה ומיציאות מוחלטה חזון העולם בתור פעולה יצירתיות, שהאדם אחוז בו כולם, הרי הוא נותן לו את ערכי הגדל והשיגוב כולם, לו ולעלומים כולם. וכשנעמיק בדבר, נמצא, שכל משאת נפש חיונה כל חכמי הגוים וכל מלכותם, כל מה שהוא עומד בהכרתו ועומק חשקת עצימותו מוחין להסנה של העוזם, האור המלא כל, המרום מכל, מקור אור עליון, אשר תחתית הדרגתו היא ההבטאה של אור אין סוף, הוא הכל באמת חזון שוא, ומקסם כזב, שאין פדות לאדם ממנו כי אם ברicha מוחלטת מכל משא של ישות כזבה, כדי לבוא להמנוחה הנכפת של האפסיות האמיתית. והמנוס אל הישות האמיתית, אל החיים במנוחת האמת שלהם, אינו כי אם בעומק עליונות זו, שאמונה ישראל, רוחו, נשמו, שאיפתו, מדעו, וכל תקותו, וכל תקوتם עולמים בו נתונה. כל הגוים אין גדו, מאפס והוא נחשבו לו. ואך אך אל ואין עוד. ואין מבודי מושיע ואשם דברי בפיק ובצל ידי כסיתיך, לנטע שמיים וליסד ארץ, ולאמר לציון עמי אתה. להנihil אהבי יש ואוצרתיהם מלא.

קכג. בהענינים האלוהיים, כל ההבנות וכל הציוירים, כל ההסבירות וכל הדמיונות, עולמים לאמת אחת גדוללה. וכל מה שירבה הלב לחשוב ולצייר, וכל אשר יעלה על כל לב - מכל הגה ורעיון היותר דל ויותר עולוב, עד רומרות המחשבה שהascal היותר עליון והיותר מופשט לא יוכל לתופשו מפני רוב זהרו ועמו - הכל מתאחד בחטיבה של האמת הגדולה הזאת, ותפארת עוזה. המשילוק ברוב חזונות הנק אחד בכל דמיונות.

קד. אותה ההסתכלות הרשעה, הפסיכומיסטית, הקיזונה, שנחבטה בפלוסופיה החדשה, על ידי כפרנים כשופינהויר וחבריו, כמו כל צדי המציאות, יש לה מקום, והכל בכלל אין לך דבר שאין לו מקום. הרשעה והשקר שיש כאן הוא רק העורון השלילי, שגורם להם לא להכיר את אותו הכח העור הפועל כל כך מלא העולם של החושים והדמיונות, הרגשות והשאיפות, וגם המחשבות האנושיות, ובכל היקום המוחש. כהמעמד השמרי של ההוויה, המכוננת בכל כך עדינות והארה אין סופית, בכל כך שכולול ושלמות כולית, עד שלא יחסר בה שום עז ועצמה, עד שגם התמהון והרשעה, העורון והרצון החמרני, נתונים הם לכלולותה. וב>Show מיצאות זאת נראה הדבר כאלו שליטה זו מתחשת על כל מלא המציאות, אף על פי שבאמת אינה כי אם סעיף קטן אחד מתחתית קרקע המשכן הכללי, של מלא ההוויה. מובן הדבר שההשתקעות בעומק הרשעה, השubarוד הפנימי אל הרצון העור, כשליט עולם, הרי הוא מגביר את כחו של תנין עור זה, והעולם סובל ממנו, מרוב רשע וכסל מבלי הכליל. ועם המדע המוטעה הזה, כציוורי מתגברים, הוא בעצם הנהו הגורם היותר גדול להחשת

העולם, על ידי התפשטו של הרצון האכזרי והגס הזה, בכל סעיפיו וחיליו, רוחו הטמא נמזג על ידי כן בעצמותה של התרבות האנושית, והזה לה לכה הפועל, בנימוסיה, תיאורי חייה, אומנתה, שיריה, וכל כבודה המדומה. אבל בני החורין שבעלם, צדיקי הדורות, חכמי האמת, המשכילים המזהירים כזוהר הרקיע, הם משחררים את עצםם ואת העולם כולו מסבל עול הרשעה של רצון עור פרוע זה. ועומק המסתורין של אמונה אומן קולע הוא את חיזיו למטרה עליונה זו, והידיעה העליונה מתבהרת עד כדי ההבנה התוכית, שכוננוינוו של רצון כערן זה בכל מדותיו היא עצה עמוקה, של החכמה והחסד, של העדינות העליונה, הנובעת ממקור החיים חי כל. בנצחון הרשעה העמוקה, בהגברת החופש הטהור על הכל העוז של העבדות הרשעה, העולם וכל מלואו מתחדז ומתחעל, ורצונו של האדם מתעורר בעומק וחותט אמין, שGBTICHOO חי עולם של שלטון ופערולה עדינית מקורית, למעלה מכל גבולי זמן ומקום. אמן הרשעה עצמה חמוצה היא בכל זינה נתנתה היא רוח עזעים בלב חכמי תוהו, שופכת בו על נדיים, ומציגה גודלים, המגבירים את חילה, תלמידיו של בלעם הרשע, שהשתקע בעומק הרצון הגס, בכל מלא כח חייו, בכל שער הקומה של השכלתו חכמו שאיpto וברק חזונותו. וספיקי הספיקים של תלמידי תלמידיו הם אלה, המפריאים את רוחו, בעלי עין רעה ונפש גבואה ורוח רחבה, והם הם שמוכרחים להיות נוחלים גיהנם ויורדים לבאר שחת, ולהיות אף תחת כפות רגלי הצדיקים, תלמידיו של אברהם אבינו, בעלי העין הטובה, הנפש השפלה והרוח הנמנכה, האוכלים בעולם הזה ונוחלים לעולם הבא, ועשותם רשעים כי יהיו אף תחת כפות רגליים ביום אשר אני עושה אמר ד' צבאות. יסוד הרצון העור טז איין השקפה השופנהוירית על דבר הרצון וחוקה מצד עצמה, כל רעתה היא רק מה שתחתה להבינה בתור אחד מחזונות המציאות, בין בעל השיטה עצמה אותה בתור כל המציאות וסבתה. וזאת היא עקשות, היוצאת מהוכחה של לא ראיינו שאינה ראה, במקום שכל פקווי העינים הרוחניים הנם וואים. לא רק רצון עור וחרש, אלא מלא עצה ותבונה.

קכח. הנשמה תמיד פועלת היא, מתפרצת לכל הצדדים בתוספות ענפים, שהם מתרפיטים ומסתעפים בכל מקום של הספירות הרוחניות, שהם מוצאים את יכולת להתפשט שם. וכשהאפשרות של התפשטות למרומי השיגוב, לאוצרות החיים העשירים העליוניים של הזוהר של אין סוף, ניתן לה ע"י פתיחת המען של האמונה בעומק גדול, עשויה היא הסתעפות פארותיה במקום החיים והאור, במקום השלמה המוחלטה והאושר אין סופי. ואם איזה מהיצה מבדلات מושמה בין אותו הנעלם המוחלט בעומק טבו, ובין התוכן העצמי של הנשמה, אם איזה תוכן של יאוש, של ריחוק, של הסרת דעה וחשך לב פנימי, חודר עמוק בעצמיות החיים כלפי האור המקורי של הופעת אין סוף העליון, אז ההסתעפות הנשנתית לוקחת לה צדדים אחרים, שהם יורדים לעומק הירידה או התפשטות הצדית - שהם אינם מגיעים לידי אותו המבוקש האידיאלי המוחלט, שטוב העולם בתוכיו ועצמותו גנוו בו - ומתמלא ע"י תכונה זו העולם הפנימי ביצירות שאין להם אור נצח, ואני יכולם להחיות את התמות העמוקה החודרת בכל רוח. ומתוך שנשנת החיים יודעת היא בפנימיותה את תפkidah, חותרת היא ללא הרף לבא לאותו התוכן, שעל ידו יסולל לפניה שביל חשוי לאור החיים המוחלטים, וمبקשת היא באין הרף מכל הצדדים את האור המוחלט, את האמת הגמורה, את האושר העליון, מקור הנצח אשר תמצאו באחרית הימים. כי עמך מקור חיים, באורך נראה אור.

��כו. מתגללה בחזון, איך יראת ד' היא הראשית והאחרית של תמצית כל המחשבות והנטיות של האדם ושל כל העולמים. בנקודתה התוכית צבור הוא כל הרווח הרוחני של הכל וכל תנועה נפשית ועולמית, רוחנית וחומרית, שהמניע שלה היא יראת ד', היא תנועה תמציתית שאוצר חייל גנוו בתוכה.

קcz. ההופעה שבאה לאדם, לחוש על ידה את היצירה, לא לדבר שכבר נגמר ונעשה, אלא לדבר שהוא תמיד מתחווה, מתעללה, מפתחת ומתרoomם, זו היא שמעלה אותו מתחת המשמש למעלה מן המשמש, מקום שאין כל חדש, מקום שאין כל ישן, שהכל מתחדש, ששמחה שםים וארץ הוה בו, יום שנבראו בו. ועל ידי אספקלריא בהירה זו מביטים בכל העולמות, ובהתולדה הכללית והאנושית, בגורל החיים של כל יצור, ובכל המאורעות של כל הזמנים. ויום שכולו שבת, שבו מאירה מנוחת העולמים, הוא יום שהחידוש השופע תDIR היא תוכנת יצרתו, שאינו צריך גמר ותכלית. כי חמדת ימים הוא, ככל תפארת, מקור כל הברכות.

קכח. בעת שהכל או הפרט, או שניהם יחדו, סובלים מחלישות הרצון, מוכרכחים הם להגדיל את אבוקת הדעת. אור הדעת בהתרבותו ירומם אליו בכח מושך מיוחד את כל נקודות הרצון הפזרות והנספלות, ויחד עם התיאור הנשמטי של הדעת המתרחב, יבא רצון איתן, שאחר התרכזותו בעליונות היצור של הדעת, ישלח את קיוו בגבורה שאננה על כל הצלם האلهי אשר לאדם ולאומה, על כל שיעור הקומה.

קכט. אותה נקודת הקודש של יראת שמיים עצמה, שכשהיא מתעמקת בעצמיותה בצורה של קטנות, היא שוללת מקרבה כל מה שחווץ לה, והיא שקויה להתרכו רק בתוכנה העמוק, עד אשר גם תורה וחכמה, וכן מעשה ודרך ארץ, זיקוק של חיי חברה ומנהגי עולם, וע"א כמה וכמה עושר וכבוד, שלטון וגבורה, ומכל שכן תוכנים חיצוניים של פועל ושל כח, של ציור ושלiscal. כל אלה הם מוכרכחים להיות מוסרים בצפיתה כדי שלא להפריע את עצמת העומק שלה בעצמותה, והשתרשותה במבוע הפנימי של חייה. והתגברותה העצמית, כיוון שהיא באה מכל קטנות לכל גדלות, לאחר שכבר ינקה מעומק מקורה ולשד יהיה חזק בתוכה, אז היא מתרחבת ומתגדלת על כל, ומצויה היא את עצמה, מתחפשת וסובבת, מתגדלת ומתרדמת על כל ועם כל. וכל התורה וכל החכמה, וכל הגבורה, וכל השלטון וכל התענוג, וכל הקודש וכל החול, כל הפנים וכל החיצון, הכל יונק ממנה, הכל מתדבר תחתה והכל זוקק להשפעתה. ונמצא, שהכל נודע לה והכל מוכרך ממנה. יראת ד' היא אוצרו וэмבקשי ד' יבינו כל.

קל. צריך להבחן את פרטי הצמאון של דעת ד'. יש שמתגבר הצמאון של ההשכלה האלהית המקורית, הנובעת מעצמותה של הנשמה, מתוקף השגתה ומעצם טהרתה, ויש שמתגבר הצמאון של הדמיון והציוו, ויש שמתגבר הצמאון של הרגש בטהרת הלב ובמשאות הנפש, ויש שמתגבר הצמאון של הלימוד לפי התוכנה המבויטה בספרים, באOTHיות וบทיבורו. ויש שכל הצמאונות הללו בייחד מתגברים ועוולים בלולים במערכות הלב, מתמזגים על פי צירופים שונים, והרמונייה שלמה של נגינה קודש מתחווה מהם. ודוקא באותו התוכן של התגברות העשירה של כל הצמאונות כולם, יכול האדם לפנות אל המון החלמוד בחקר כל חוק ומשפט, ואל המעשה המדויק על פי פרטי צבינויו. ובהתגברות היותר הודרת של הצמאונות הקדושים הללו ממוקור הטוהר שלהם,

יכול להתעסק במלא חופש אלה עליון בכל מעשה של רשות, בכל עסק, בכל מחשבה, בכל חכמה, בכל רגש, בכל מפעל ומשטר, גם בחיה החול הגמורים, והכל ימלא על ידו הווד קודש.

כלא. הצדקות האמתיות של צדיק יסוד עולם, שנושאת קדושת העולם וקדושת החיים תמיד בנשמו, היא מעין שאין פוסק. מתפרצת היא ועולה בשלהבת אש קודש מבعد חגיון הגויה, מרווה היא כלבת אש נורא את הווד הנשמה. היא גדולה מכל הדרכה, מכל מערכת מחשבה, מכל חפץ פרט, מכל בחירה מצומצמת, והוא צדקה ד', צדקתן של ישראל, שאינה פוסקת משטיפה שטפי פלגיה להחיות עולמי עד. וההרגשה הזאת, הצדקות העליונה, מרגישה היא, ובכח חסдаה הגדול היא מצדקת את העולם כולו. ואפלו כשהבריות חייבות הרי היא מצדחתן לכף זכות, ומארה היא על ידי בהירות מדעה את אור החסד ואת אור החיים בעולם, ומעוררת היא אור גאות וישועה, אור אהבה ושלום בעולם, והיא מתגדלת ומתרוממת מעל כל המעשים.

כלב. צריך להתבונן על ערכיה של המחשבה, היצירה הרוחנית שהיא כ"כ נעצבת מן העולם. נחקרים תמיד גם אנשי הסגולה לשקידות גשמיות, שאמנים טובות הנה בתור דבר המכשיר את האפשרות של יצירה של המחשבה, אבל מה עולב הדבר אם היצירה המחשבתית הרחבה, שהיא עקר פריה של הנשמה, שוקעת ומתמזזות בתוך העסכנות של השקידה הגשמית. זה מביא באמת אסון רוחני לעולם, שכל הסערות השליליות הנן באמת מכונות לheck את הכהות היותר טובים שבעולם, להנצל מבלבול זה של הפסדה היצירה הפנימית, הבאה ע"י ההשתמרות החיצונית כשהיא עוברת את גבולה, שאז היא אובדת את מטרתה, ותחת להחיות את הרוח ולהעירו הרי היא ממיתה אותו ומישנתו. הוא אומר לעצם הקיצי עורי לאבן דומם, הוא יורה הנה הוא תפוש זהב וכסף וכל רוח אין בקרבו. אבל גם לאידך גיסא מתערפלת היא ונחרבת השקידה הציורית הרוחנית, אם אין לה סעד מהשקידה המעשית החמרית, המוגבלת בגבולותיה. ותמיד צריך האדם להיות עומד על המשמר, אם הגיע לידי כך שמעינו יוכל לפכו המון נחלים של תוכנים רוחניים, שלא ישטף בזרם שאין לו סוף, שלא ישאשו גלי הרעינונות מהלאה לגבול העולם והחיים. והשמירה הזאת באomba על המשך של השקידה החמרית, שהיא יפה מאר כשהיא באה בשיעורה הנכון הדרוש לביסוסה של השקידה האצילתית הרוחנית העליונה.

קלג. מהו הדבר הנוטל את טעם החיים מהגנים העליון, מהו העניין המרעיל את הנפשות, שלא יחושו את נועם הקודש, את אור ד', ולא יבססו את כל מעשיהם ושאייפות חיים על פיו, רק אותו הדמיון המתעה, המראת את הווד האצילות בצורה שוממה, ואת כל המהומה שבחיים בצורה מושבת ובוניה, מה שהוא השקר היותר מסואב בעולם. אכן זאת היא עבדתם הקדושה של אנשי לב, לחשוף תמיד ללא הרף את המعنין הרוחני, לחוש בלב פנימה ולגלות לאחרים את הווד ואת ההדר, את העוז ואת הוויה האיתנה והמבנה של החיים האצילים, אשר מקור חיים הוא אור הקדש, המתרפק על האהבה העליונה, אהבת ד', בזיו טהרתה ועצמת אורה. מתוך הכרה זו נגוהות יצאו, והחיים יטהרו, והאומה בכללה תכיר את מטרתה, את רוז מלחותה בכל ימי התולדת הארץ והמסובכה שלה. אז תכיר ותדע, כי על קוחה נבואה, על משקל רוח הקודש, ועל בסיס החיים של תורה אל חי,

בכל דרכיה ומעשייה, בכל חיי היחיד והציבור שלו, בכל השקפות עולם שלו, אך בהם נמצא תמצא אשורה, ועל ידם תעמיד את יסודות תחייתה, וכונניות מוסדי שובה אל ארצה ואל תיקון לאומיותה.

קובץ ה

א. ההלכה והאגדה צריכות הן להתאחד זו עם זו. ההכרה המביא לעסק בשתיهن יחד, מוכרכה הוא להביא גם כן את ההתאחדות הרוחנית שלhn. מה שמרגש העוסק בהלכה כשןכns באגודה. וכן להיפך, שהוא נכנס לעולם אחר, נוטל את החלק היותר גדול של הפuria הרוחנית, הבאה מתוך מנוחת הנפש, שיסודה באחדות הפנימית. הננו קוראים לסלול משלות כאלה בארכות הלימוד. שעל ידיהן ההלכה והאגדה תתחברנה חיבור עצמי. הרעיון של קירוב עולמות רוחקים, והוא יסוד בנין העולם הרוחני וascalolo, הוא כה יסודי עובר כחוט השני בכל גילויי החיים, בכל פנותיהם, והוא צרייך להתגלות תמיד בצורה יותר וחברה. התכוונה האנליתה, אחרי שפועלת את פעולתה המנתחת כדי לבורר כל מקצוע על פי חזונו, צריכה היא להניח מקום להתקינה הסינטיטית, להופיע באור הנשמה המאחדת, שכל המדעים, כל המקצועות הרוחניים לגוניהם השוניים, יראו על ידה כאברים שונים בגויה אחת מחותבה ואיתה, שנשמה אחת מחותבה ואיתה וחייה, רבת האונים, מאירה בה. והתחלת צענו על הכרה ההלכה והאגדה תגרור אחריה המון חיבורים והרמוניות לאין חקר. והעולם השמיימי והעולם הארץים, האנושיות הבشرית והאנושיות הריעונית, עם כל העושר הצפון בכל אחד מהם, יתאחדו יחד לפועל זה על זה את הפעולה הרצiosa לגודל וascalolo גמור. ומתווך הדעה הזאת יופיע אור חדש על המקצוע המוחדר שאנו באים לשים בו את עינינו ولכנו בחקרי התורה, חיבור ההלכה והאגדה. החיבור הזה אינו כי אם התקינות האחדות החביבה בהן מאז ומעולם. כל מי שלא טעם הלכה לא טעם טעם תורה, וכל מי שלא טעם טעם אגדה לא טעם טעם יראת חטא. והتورה והיראה מוכרכות הן תמיד להתמזג. והעבודה הלמודית צריכה להתגלות, בתור צורה פועלת באופן מתודע על היסוד המאחד הלזה, שתוצאותיו כבירות מאד.

ב. באמת יש בתחום האגדה תמיד תמצית הלכית, וכמו כן בהלכה תוכן אגדי פנימי. על פי רוב מונח התוכן האגדי בצורתה האיכותית של ההלכה. והתוכן ההלכתי בთיאורה הכלומית של האגדה. ובלא חיפוש והרגשה מיוחדת מושפעים אנו בעת הלימוד ההלכתי מהתוכנה האגדית המסורתה של ההלכה, ובלימוד האגדה, מיקיצובה של ההלכה המערוב בתוכן האגדי. אמנם אין כל אחד מרגיש בבליטה הגונה את הזרים הללו, שהם מלאים מציאות תדירה כל אחד במקצע של חברו. התrencחות של אלה העולמות, שם כל כך דבקים וモתאים בעצמאותם זה עם זה, מביאה לידי פירוד חולני בטבע העיון והרחבותו, ומצמצם הוא בעוגה צרה את שני החוגים יחד, בין החוג הלכתי, ובין החוג האגדי. חיברים אנו להבליט מאד את התודעות של אלה שני הchèות בצורה מתקנת, שכל אחד יבסס יותר את תוכן חברו ויעזר ביותר לבורר את פרטיו, ולהאיר או יותר בהיר על תאורייו הכלליים, ועל עומק סברותיו והיקפן. ההלכה צריכה היא להתבסם מריח האגדה בשיעור מוטעם והגנון, והאגדה צריכה גם היא להעניק בתכנית של קצב, של משפטים קבועים והגיון מבורר ומוגדר, כחבניתה של ההלכה המאוששת, ועם זה יכפל כה שתיהן ורعنנותן. הצורך שהביא את בעלי הפלפול בדורות שעיברו, לנסות לפעם לשלב את האגדה עם ההלכה, הוא באמת נובע מתחייעה זו של אחדותם של אלה הchèות הפעולים כל כך יחד. ואנו שהננו כבר דרושים לקביע כמה כשרונות וידיעות לבורים של תלמודנו, ושל כל ארחות חיינו, ובפרט שגם עצם הלימוד ההלכתי מוכרכה הוא להיות מרכיב מהרחה של כמה שיטות, של ראשונים ושל אחרים, שנתרבו במשך הדורות, וההתעמקות והרחבה היא מוכרכה לנו ביותר, צריכים אנו

כבר להתהלך בהרחבתה גמורה גם ביחס לאיגודם של תוכני ההלכה והאגדה, שהם כוללים כבר כל השימושים ההגיוניים וההיסטוריהים, המוסריים והאמוניים, ההרגשיים והנימוסיים. ועל כולם הופעה זכה, ספוגה מטל החיים של כללות אור התורה, שהיא רואה לבא כלות חן על כל העוסק בתורה לשמה, לתן לו עדן מיוחד ואושר של שמחת תורה, מעודדת לב.

ג. לעיתים יש שהצעיר העצמי הרוחני מצטרף בנשמה עם הצער העולמי הכללי, והלב הומה על ירידת העולם על ירידת העולםים בכלל, מאותה התכוונה האידיאלית האלhit, שירדו לשעה מתוך סגירותם בחוג הבריאה המוגבלת, ומזה באים הדברים בהגבלה אחרי הגבלה עד הירידה האנושית, הכללית והפרטית. והירידה הפרטית, כשהיא מנעה את גלי מכobia העמוקים, מצטרף הוא צער העולמים כולם, ובוידי עמו רזי האדם מודה עם כל יצורי עולמים, עם כל העולמים עצם, ההומים ושותאים לשוב למקור חייהם. ועומק שקייה זו, היא זורעת זרע צדקה, לתן עז בעולמים, ולהחיות אור נשמות רבות. ושתף קודש זה נוגע עד הנשמה הפרטית, והיא מטהרת באותו ים טהרה הגדול, צור כל העולמים, מקור מים חיים.

ד. כשהאים למדת רזי עולם, המשפיעים על כל החיים, על כל שעור הקומה, ועל כל הכהות, מתחדחת הארת הנשמה עם הארת חי הגואה, והדם מתפעל גם הוא מהתנוועה הרוחנית העליונה של השך הנשמה באצלות אידיאלי חפציה, המתוארים בפנימיותה, ובזה יורד כח חיים גדול מאד גם מתוך מפלי הבשר, וכחות החומר מתרעננים, ונעים פועלם בפועל חיים מלא. ובזה מתכפלת חוכת הקדשה והדבקות האלhit בכל עומק הציור, שהיכולת יכולה להשיגו. זו את היא תורה השימור של הקודשים, המתחלכים לפני ד' תמיד, שעליה בנייה היא כפ' אותה המערכת של חילופי מדיניות הקדש שלקחו עמדתם בפועל, מטהרת חולין עד טהרתו החטא, ובפרטיותם מתחבבת היא תוצאה החסידות המיוונית, הבאה בפועל בכל הליקות החיים, המוחדים לנגים אל ד', איש לפ' מעלו.

ה. ההופעה הפנימית, הבאה לאדם, לחש את הנשגב, היא מנגדת בטבעה להבנה הפרטית, באיכות ובכמויות של החזונות. ושני הכהות יחד דוקא משלימים הם את התכוונה העולמית, את הרוחניות האנושית, ואת המהותיות הרוחנית של העולם כולו, בסקרתו היוטר עליונה ומקיפה. ההכרה האלhit בעומק ובahirות תוכנה וההבחנה המדעית, בניתוח הכרת היש הפרטוי והכללי וסעפניו, הן סותרות זו את זו סתירה סובייקטיבית, כאשר שהן מאוחדות זו עם זו אחדות אובייקטיבית. המוכשרים להכרת הטבע, המוחטים בפרטיו, ע"פ רובם בעומק טבעם חסרים אותו הגעגוע האלhit, בתור דרישת עומקה מקורית, וקל וחומר שמהוסרים הם עומק העלתה המחשבה ברום החביוון העולמי, בדרך פתרונו האלhit. והאלhitים שוטפים הם הגינויותיהם, ומחשובותיהם עפות הן בגביה מרווחים, ואין להם הכח ואוטו הצמאן לחקור בעומק החזונות המצייתים, כאוטו הצמאן הטפוצתי של אבירי חכמי הטבע. וכיוצא בו בכלל ענפים חשובים. הבקורת, וחוש האמונה וההערכתה של אנשי קודש, נשאי המסורות הגדולות, שהן אוצרות חי עולם גנוזים, חלקים מההזהה בעומק הבדלה פיסכית. הפשט והדרוש, מתפלגים הם על פי הנושאים העיקריים שלהם, מחזיקיהם ותובעיהם. אמן בכל הבדלה זאת התוכן המאחד האובייקטיבי מכח את גליו, ובתוך כל סיעה יש הכרה ונטיה לרכוש של חברתה. ומוחדים גאוני

גאוניים שמתרומותם על ההבדל הסובייקטיבי. בצד זה, התכוונה המבדילה את הפרטים, המחתבת את האינדיידואליות, והמאחדת ומשווה את הכל באיכות צבוריותה, אלה שני כחות, איתנים, וסוחרים, מכנים הם את כח קוויהם זה על זה, גלי ים אורותיהם בוטשים זה בזו. במקום שהגדולה היצירתית יוצאה עד כדי התמזגות עצמיה של התוכנים הסותרים מצד צמצומי הכלים הסובייקטיבים, שמה מתגללה אוור הברכה העליונה. נפלא הוא כחן של ישראל באיחוד זה של ההתפרדות האינדיידואלית עם החטיבות האחדותית, כמו שהוא מציין בעומק האמונה של גוי צדיק שומר אמונים עם תוכנות ההכרה החודרות של עם חכם ונבון, בקרות מהוורה על כל אישיות גם היותר גדולה, והערכה עמוקה לכל חכמי קודש המתהלים עם ד', הבחנת הבריאה במוחותיהם ופרטיה, עם סגולות ההתחנשות למורומי מקורה. משה ואהרן בכהניו ושמואל בקראי שמו, קראים אל ד' והוא ענן, בעמוד ענן ידבר אליהם, שמרו עדתיו וחק נתן להם, אל נשא היה להם ונתקם על עלילותם, רוממו ד' אלהינו והשתחו להר קדשו כי קדוש ד' אלהינו.

ו. כל מה שהחוש המוסרי מתחדד, האדם רואה את מערכיו, ומרירות נפשו על ערכו המוסרי הבלתי מפותח מתגברת בקרבו, עד שלפעמים מר לו מאד. בכל זאת משכיל כל ישר לב לקבל באהבה תוכנה זו, המזקקת את האדם, וביאתו למדות יקרות ותוכנות זכות, ועל זה נאמר, אשרי שאל יעקב בעוזו שברו על ד' אלהיו, דנicha להו לצדיקיא דמתברן גרמייהו בגין קרא דקובה.

ז. המשתמש החכמה ובינה להרע, על זה נאמר בספרاذכניות, כי ליה למן דגלי ערייתהון, ויש בזה תוכן פרטאי אישי, ותוכן כללי עולמי, כשם שיש בקדש ובתיקון עולם.

ח. מאירה היא נגד עיני אבות הקדש של אור העולם, העדין והנעוץ. אור ישראל, עדניו מלאים כל היקום שיגוב טהור. האיכות הכבירה של החיים בעוצם מקוריותה הטהורה שופפת היא מנהלי. נשמות נשאות יונקות חייה ממעינו, מזיו העולמים, מהוד הנצחה. האורות מופיעים בהכרת האלהות בטוהר. ברעננות החשך של שב מרכזיות היש בעוצם עליונותו. נדחתת היא הנשמה הישראלית להצתת האהבה, המ מלאה אור חייה, הלוקחת כל עמדתה. גלים נשאים הומים בהימה רבה מסוף העולמים כולם ועד סופם, בקרוב נשמה פנימה. וטוהר על טוהר מתגבר, ונצח על נצח מתادر, ורז חי עולם דוחה את גללי התולדת, והתולדה הישראלית מתגללה בחפארת גוניה, הולכת היא ועופפת בגאון עוזה, לפועלתה העליונה, לחשופת קודש, קודש קדשים. ומתחת לה שופטים עביבים, אורות כהים, מהולים בצללים, יונקים מלשדה, מוארים ברשמי אורה. ומהשכלים מתערבים בהם, ומעבים את הנפשות המקשורות עמהן. כי ככה הן ביסודן וככה יאהבו. ועד המורד שם המון מחשכים, רוחות סועה וסער, ורין מתחעה על לחוי עמים, ובתווך כל חושך זיקים מזיה ירוצדו.

ט. על פי יסוד הרזים, כל מעשה הטוב של הרשע הולך למקום הרשעה והטומאה, אך אם שככל זאת אין הקב"ה מקופה את שכרו ומשלם לו בעולם הזה גם שכר מצוה קלה שעשה, אך כל זה הוא חלק הרשעה. קל וחומר שככל עזן וחטא של צדיק, אך אם שבארץ ישולים וסביריו נשערה מأد, מ"מ הכל הולך מدين מדה טובה מרובה לחזק ולגדל את אור הקדש והטוב. מזה אנו מבינים בכללות העמים, שככל טובה של אומה רשעה מחזקת היא את

הרשעה העולמית, וחסד לאומים - חטא, ובישראל גוי צדיק שומר אמונים, שהקב"ה מדקך עם סביביו, כחוט השערה, ובכללותם ורק אתם ידעתם מכל משפחות האדמה, על כן אפקוד עלייכם את כל עונותיכם, הרי כל חטא שבא ממקור כזה שרוכבו טוב, מה שהוא אות שבאמת בפנימיותו כולם הוא טוב, - יש בו באמת בגנזי פנימיותו או רגול וישועה הרבה, ובעירותם של שבטים כלכלת הארץ כל העולם כולם, ובכל פרשת העבר יהיו צרכיהם לפניך. אלא שכך היא המדה. שהטוב והבנין העולה מتوزח החטא צריך הוא שיזוקק הרבה עד שייהיהعلاה לשכלייל היוצר כולם, והזוקק הוא מדת היסטורי ממרכזי החטא, ככלומר המזוקקים את החטא הבא עמוק - מכל כערח החיצונית שלו, ומעמידים אותו על יסודו הפנימי החי אמיתי וקיים. ומتوزח שאין דבר אבוד בכל מעשיהם של צדיקים, ועליהם לא יbole וכל אשר יעשה יצליח, ע"כ צריך כל חטא, גם קל וקטן שבקטנים, להזדקק כדי להיות מוכשר לשמש אותו הפועל הכללי העליון והמצווחץ, שנועדה לו כל תנועה של נשמה קדושה, כי יודע ד' דרך צדיקים, רק ד' יודע, מקום שכל שרעפי כל נוצר לא יגיעו. וכל תשובה מהאה עד אותו המקור הפנימי, שמשם כל העשי הוא טוב ובנין של תום ויושר למפרע, והזדונות המתהpecים לזכות אינם צריכים ליצירה חדשה כ"א להתגלות מקורותם; כי גם השמים החדשניים והארץ החדשה, שעתיד הקב"ה לעשות בימי משיח, אינם צריכים חדש, כי קיימים ועומדים הם, שנאמר: כאשר השמים החדשניים והארץ החדשה אשר אני עשה עמידים, יעדמו לא נאמר, אלא עומדים.

ו. הצורך הנפשי שבתלמידים הוא היסוד התמציתי של כל מה שעושה פירות בעולם הרוחני, והוא המעין הנפשי של תורה לשם, שממנו נובע כל עושר מדע. והפרטים הטכניים שבחלקי הידענות, אינם כי אם כלים להריך אל תוכם אותו האור הגדול של התביעה הנשמיתית, שכל אחד מזיל אל תוכם ממה שיש בשורש נשמו. לעולם לימד אדם ממה שלבו חפן.

יא. יש לפעמים תועלות ממה שתחילת עסק התורה הוא שלא לשם, שעל ידי זה מתמזגת תשוקת הלימוד גם בהכחות הגופניים והדמיוניים, ואחר כך כשתתקדש האדם ועובד בתורה לשם, הכל עולה עמו. אבל אם תחילת העסוק הוא לשם, אין כחوت הגופניים השפלים הולכים עם אותו הזרם העליון מהם, ונמצא שתמיד התוכן התורתי שלו עומד הוא ממעל לגוףו, שיש אמן בזה יתרון מצד נקיון התורה ובהירותה, אבל לעומת זאת יש בזה חסרון מצד התמצאות הבעיות שבה. רק במידה עליונה של קדושה, ברוחב דעתה המפלשת את כל העבים, יש קשרור אמיתי בכל הכחות כולם עם התיאור המחשבתי היותר עליון דוקא. ואלה הם רשב"י וחבריו, שתורתן אומנותם, יושבי נטעים וגדרה, עם המלך במלאתו ישבו, נשמתן של צדיקים שנמלך מלך מלכי המלכים הקב"ה בהם במלאת עולמו.

יב. אין הכרה וידיעה בעולם, בחוגי הידענות של האדם, וכל יצור, שלא TABANA בגרמתה הعلمאות וטיעיות. ומדרגות הטיעיות וההשקפות המחושות וההיפות, הבאות לרגלי כל הכרה והופעה, שונות הן זו מזו. בעצמיותם של הפרטים הנודעים יהיו אותם הצללים המטיעים במדרגה קטנה, ובענינים אחרים يتגדלו. וכל מה שירחק חוג האורה של הידענה המוכרה מהידענה האחרת, ככה יגדל הצל שהוא מטלת יחד עם הבירותה שהיא גם כן גורמת בכללות. והדברים נקרים ביותר, ביחס של כל חכמה מוגדרת לגבי חברה, שכל מה שיותר יתיחד

ויעמיק אדם בחכמתה מיוחדה, ככה יגדל כח הצל שמושך על ידי זה על מרחבי חכמות והכרות מוגדרות אחרות. ואם ההכרות הללו מנוגדות זו מזו באופן הפנימי, בכח הנפשי המבוסס אותן וקשר להן את הדורשן והחוקרן, יהיו הצללים יותר עבים וחשוכים, ולפעמים מעוותים, ומביאים ניגוד וסתירה איומה מאד. וכל זהומר הנובעות ממבע השקפה החיצונה של האדם על פי סקירה עולמית ונסונית, והנובעות מהמעין הפנימי של בית הלב, ובניין הרוח בעצמו, שבתבען הן סותרות זו את זו. ומניחות מכשולים כל אחת מהן על דרכה של חברתה. אمنם רק באוצר השכל העליון, הזוהר הנשמטי ביסודות, מופיע אור המגשר את אלה הצללים, עד כדי האפשרות, ועד כדי מدت הקודש והטהרה של האדם, שע"ז מתרפאים המומדים שכל הכרה מטילה בחברתה. ואין התאמה גמורה בתוכן ההכרות כ"א למקור החכמה, תמים דעים, לבדו בה. והדבקות האלהית הפנימית, שהיא יסוד כל הידעות, היא מרפאה אותן מהחצים והמכות אשר הכינו בית מאהנו, ושם גופיה איקרי שלום. וכשם שההכרות מטילות צל אחת על חברתה וצירותה הן למטרת התאגדותן ההרמוניית עוז ממוקם עליון, מהמעין שהצורות ההכרויות מתחווות ממש, עוד לפני שהן מתגלמות בחטייבות מיוחדת, כמו כן התוכנים המוסריים הנם סותרים זה את זה, כל אחד בונה את עולמו בצורה רחבה וዲילית ואינו חושש כלל לאותו הצייר העולמי ואוthon התכויות של התוכנים המוסריים האחרים. ורק מעין העולמי העליון, מקור צדיקו של עולם, מקור ראש צדיק, ממש הברכות שופעת, שהכלי המחזק ברכה לכולן הוא השלום, התאחדותן של כל התכויות המוסריות המתכנסות בלבו של כל יצור, והכוללות את כל הקבוצות החברתיות, והמאחדות את כל העולמים. וכל מה שתגדל ביחס הסתירה בין הכרה לחברת, ובין מסכת מוסרית לחברת, ככה תגדל הערגה לעומק השלום שלהן, וככה הנן מוכשרות להיות שבות למקורו עליונה, ולשאוב אותן מי הישועה בזמן גдол. כמים קרים על נפש עיפה שモעה טוביה מארץ מרחק, ונקרא שמו פלא יועץ אבי עד שר שלום.

יג. יש אדם שהتبיעה המוסרית מאירה בנשמו בבחירה גדולה, וכל ציור של רוממות מוסרית שהוא מציר, מיד נפשו נתבעת ממנו להתאים עם מהלך חייו, ומתווך מהמעין הציורי הוא שוטף בבחירה הרבה יותר מהatenועה המעשית והתכנים הטבעיים, שבתבע הגוף והנפש, ע"כ הוא תמיד מלא צער ומרירות על נפשו, על קווצר ידה מעשות את חיוביה ומלמלאות עמוק רצונה ורגש עצמיות את השקוף לה מהאור המוסרי הטוב והנchmod. ויש, שמכשرون קדוש זה תצמץ יראת היצירה, שלא יחפוּ להסתכל בבחירה הציורים, שם מעורבים הם יחד תורי המוסר, המדע, וההשקפות העדינות שבמורומי הקודש, - כדי שלא יכפל צערו הנפשי עד בל' די. במעמד כזה צריכים להוציאו אל הפועל את העז הנפשי ולהחזיר עמו זה ג"כ במדת התשובה הרצונית. שהיא תמיד מלאה את כל החולך בנתיבות החיים עליונים, ואת כשרון הרוח העליון, הנchmod, להרכות עושר קודש להגדיל תורה ולהאדירה, אל יתן להתכם מפני התכויות המוסריות שמתגברות עליו, כ"א יחרץ לעומתן בבטחון, שמוארה של תורה יחוירנו תמיד לモטב בצורה יותר עליונה, ויראה להרכות רכשו השכלי והציורי בחירות הנשמה היותר מסוגלה לו, ואל יפחד לבו, יהלומי צדיק חסד ויוכחני שמן ראש אלINI הראשי.

יד. ישנה התגלות פרטית, הולכת עם כל משפט, עם כל חלק הגה מגזרות הגינויות, עם כל מלאה ואות, וישנה התגלות כללית, שרוח שלום של ספר, של אורח חיים, של תעופת רוח מתגללה. ויש שהכלויות מתגברת עד

שהיא מכאה את הפרטיות ואח"כ היא חזורת וממציאה אותה בבהירות יותר גדולה, ובתמונה חיים יותר חשובים. אלה ארכות הגלוי חולכות בכל עובדה, בכל תנועה, בכל פעולה אשר יעשה האדם בתורו עובד עבודה ד', משלל עולמים, עושה רצונו של מקום. הגדולה העליונה היא דוקא מלאה כל, דוקא חזורת בכל מקום, אין לפניה קוטן. יש שאורות החיים מבהיקים מכל תוכן וענין הבא לידי של אדם ולhog מגעו הגשמי והרוחני. ויש שם מבהיקים הבהקה פרטית, מפעל אחר מפעל, לגימה אחר לגימה. ויש שהאורות משתלבים, והבהירות מאירה מכללות כולם, וממולאה מכל עושר פרטיהם בשפעת ברכה. ואותם הנצחות, ששרי רדי תורה עוסקים בהם להעלותם בכל תוכן שבחיים, בכל מאכל ומשתה, בכל משא ומתן, בכל שיג ושיח פורצים דרכם, והם מתלבדים לאבוקות גדולות נשאות, אורות דמיונים עשירים, וدعות עליונות תהורות, ומנסאים את הנשמה לרווחי מציאות ודיםיות, שכח קרי לב אנוש מתעלפים שם, מרוב תגבורת כח החיים שבשפטיהם, וצדיקים ישמו ויעלצו לפני אליהם וישישו בשמחה.

טו. כל מה שהאמת היא יותר גבוהה היא יותר פשוטה, יותר נחוצה לכל. צרות הלב של האדם עלולה היא לנוכח לנחת את האמת לחלקים, להקטין אותה. מתיירא הוא מפני גדלה, וחושב שבתקנתה תהיה יותר פולרית. יותר שוה לכל נפש, ובאמת בזה הוא מכבד יותר, ומונע מהכל את הייתך נחוץ לו. האמת האחרונה, האמת האליה נתבעת בחזקה מכל, ודוקא בכל אמתה, ברום גובה אורה, במלא האמת שלה, ודוקא בשבייל כך היא רואיה לכל, לכלבשר, לכל יצור, לכל פועל. והידע הבחריתי והרצוני של האדם עומד הוא על מרכזו, ומוכרח הוא,-אחריו עמלו הגדול לנחת את האמת, לקצהה, כדי להקטינה ולעשוה מוכשרה לרבים, לשוב אל גדלה וטהרתה. וידע כל פועל כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתה ויאמר כל אשר נשמה באפו, ד' אלהי ישראל מלך ומלויכתו בכל משללה. אשרינו מה טוב חלכנו, שבשביל השבת האמת הגדולה והפשוטה בעולם, שבاه חי כל נשמה תלויים, וחידוש אור העולם ומלויאו שלובים, נבחרנו אנו. ויש לנו זה הכשרון בעצמאותנו הפרטית והכללית, בתוואר תולדתנו, בטבע בשנו, במזג ארצנו, בנשمت אבותינו הגדולים. לקודשים אשר בארץ המה ואדרי כל חפצי בהם, ואני נטענן שורק כלו זרע אמת.

טו. רואים בחזון איך שושאבת הנשמה את חייה, בין נשמת הכלל בין נשמת הפרט, מאותו המקום שמזונה הרוחני נלקח ממש. ובזה מתודע מיד להחוש הפנימי כמה גדול הוא הערך של ברירת המזון הרוחני הנאות, להחיות בו את הנשמה לפי צביונה העצמי. ובזה יגדל מאד החשך ואהבה להרבות התורה בישראל, להמשיך את שפעת החיים העצמיים של הנسمות ולshed רעננותם, בין ליחיד בין לכל האומה. וכל מה שהדעת מתבררת, כן נראה היחס של יצרת הנسمות ותחיתן על ידי השפע התורתי בבליטה יותר מבהקת וודאית.

יז. הרשעה עומדת לכלין, הרשעה המיוונית הפרטית האישית, והוא הדין מקורה הרשעה העולמית, כל יסוד הרע, האחزو כל כך בשיטים ענפים ומרתחים, ביצירה הגדולה. אותן המסחכים, שטמונה בעצמיות נטיה של רשעה עצמית, רואים הם את הצbijון של הרשעה העולמית בצורה של שליטה כללית, והשקוועים הרבה ב עמוקKi הרע הרי הם מתחמקרים אליה, ושםחים במצוותה, חזרים לה גדולות ומתעלסים בארם נאופיה. עולמים עליהם שכבר עומדים הם על סף של תנועה לצד הטוב, אבל אליו לא הגיעו, משיקוף הדעה בדבר שליטה

הרשעה לא נשתררו, אבל החן והאהבה אליה רפתה, ומתחוננים הם על העולם הרע ועל יסודו, ואין להם כח של זריחה תקווה להבית אל יסוד הטוב העולמי, אל מקור החיים, שהכל עבديו, וכל הטוב וכל הרע עומד הכן למטרת השלמת אידיאליו, ולמאמרו כסופה ירדפו. אבל ההתקפות על הרשעה בחירוף ובגירוף, מרירות הנפש, והצירוקים החודרים של מהאה, אף על פי שהיא بلا תוצאה של זהה, היא כבר התחלת הטבה, שנאות הרע כבר מקוננת בהם. למעלה מהם עולמים חופשי ההשכה, הרואים בעולם מצד אחד את הצד השילוי, את הרשעה והכשל שבו, ומצד שני את אי אפשרות נצחיותו, והם המחכים לאפיקה וכליון מוחלט מעיקר היסוד, הם כבר שוואפים לכליון הרע ומאמינים בו, אמם לא בא לעיניהם ברק הטוב. כל אלה הנם רק זרורים קטנים של נהייו דקיק בתוך עומק החשכה, שעיל כלם מאירה ומזהירה אבוקות אורות עולמיים. זאת היא הוצאה הטוב בשורש שרצו, היודעת כי הרשעה כעשות תכליה, וממשלת זדון תעבר מן הארץ, ונשגב ד' לבדוק ביום ההוא. אור זרוע לצדיק ולישורי לב שמחה.

ית. יצירה עצמית ישראלית, במחשבה ובחקף החיים והפעל, אי אפשר לישראל אלא בארץ ישראל. לעומת זאת, כל הנעשה בישראל בארץ ישראל מתחבטת הצורה הכללית שבו לגבי הצורה העצמית המיוחدة של ישראל, וזה אושר גדול לישראל ולעולם. החטאים שגורמים גלותם הם שמדליכים את המein העצמי, והמקור מזיל הוצאות טמאות, את משכן ד' טמא. והשהמקור העצמי המיוחד נשחת, מתחילה המקוריות היסודית לאותו החלק העליון התמציתי, שיש לישראל בסגולות האדם, וזה נשאב דוקא בגלות, והארץ מתחרבת ומשתוממת וחרבנה מכפר עליה. המein פוזר בכל העולם כלו, כארבע רוחות השמים פרשתי אתכם, עד אשר הוצאות הטמאות הצנור הכללי, שהוא פזר בכל העולם כלו, כארבע רוחות השמים פרשתי אתכם, עד אשר הוצאות הטמאות הפרטיות מתפסקות וחזור כח המקור לטהרתו. ואז נמאס הגלות לגמרי והרי היא מיותרת, והארה הכללית חוזרת היא להיות נובעת מה mein העצמי הפרטני בכל חילו, ואודהו של מישיח המקבן נדחים מתחילה להופיע, וכך בכי תמרורים של רחל המבכה על בניה מתמקך על ידי שפעת תנוזמים, של מנעי קולך מבכי ועיניך מדעה כי יש שכר לפועלך, נאם ד', ושבו מארץ אויב, ויש תקווה לאחריתך, נאם ד' ושבו בנים לגבורם. וייצירת החיים המיוחדים בכל מארם וחתיבותם המיוחدة, רועיה בטל העשור הכללי של האדם הגדל בענקים, ברכת אברהם, חוזרת היא דוקא ע"י שיבת זו להתגלות. והיה ברכה בך חותמים.

יט. מי שיש לו נטיה מקורית, ורוצה לחדר תמיד בשאייה מרוחו, צריך שלא לשכח, שעם זה, היכר של העבודה על יסודות המונחים כבר בסוד אמונה חכמים גדול הוא, ועם אותה נטיה החידוש העצמית, צריך הוא להזהר שלא להפליג בנטיה על דעת עצמו וכשרונו הבוגד. והשנית, שלא לצמצם את רוחו במקום שלפי השטף המפירה יגיע בהתקנים המחדשים מכבר, ועל פיהם יוציא ציצים ופרחים. כי אם שמעabisן תשמע מחדש.

כ. יש מין ארס רוחני כזה, שבטענו הוא לטשטש את התקן הישראלי המיוחד, שהוא אור הקדש היותר עמוקם חיים הקדושים, השופעים בפנימי פנימיות ההבהקה של אור אלהי אמת והולכים בדרך ישראל על הכנסת ישראל ופתח נשמה, אחוזם בלשד החיים של קדושת אמונה הטהורה בטהר עליון, שrok העולם העתיד להתחדש ברום טהרתו קדשו יוכל לספקו ולהאיר את עלילות החיים על ידו. רוח עליון זה קבוע בכחו,

בחיים המعيشיים שבישראל מעבר מזה ובחיי האמונה ותacen שפעת הלב והסתעפות הרוח מעבר מזה, את תביועתה הפנימית של האומה גבורת עמדתה וחשך נצחונה, מעוז מתחת תקווה ואור עתידה. נגד זה, אותו הארץ מגיע בפגמו אל תוכיות דם החיים של טהר האמונה, פסגת עז הקדרש, ומרפף את יסוד המעד האחדותי האיתן של האומה, נוטל מן העולם את זיו החיים הפנימיים של הטהר האلهי ונוטן במקומו נגה חיצוני, שאין בו כלום מאותו החידור, הדיקון, הנצחון, הבטחה ואור האמת המנצחת כל עדי עד. יונק הוא ארס זה משפעת הלח של רוח האמונה והמוסר, מתחשת הוא על המון עמים ורבים ונאות הוא מאד לאומי התבבל בחוג וחב. עומד הוא על בסיס של הכרה מתדרלת באופי המוסר והטעם של האמונה והדבקות האלהית, המובעה בחיה האומה הישראלית בכל חسن וטהר. לוחץ הוא כלוחץ השור, מכיה כשאה שער, חזק הוא לבלוע את פנים החיים, שוקק למחות את שם ישראל מעל פני האדמה, לאבד את הזוהר הפנימי של העולם ולקבוע תcn חיצוני מגושם, מקיף בהכללה רפואה ומרופד בתוכיותו באויליות ורשעה של אליליות. ושליטתו מגעת עד עת בא דבר ד' להגנות וישועת ישראל עמוק נשמה חי העולמים להופיע, אז ינוסו הצללים ואור חדש על ציון יזרח.

כא. הרגל וחוש אסתתי צרייכים, לראות בכל ספר שבקדושה את הצד המדעי והספרותי שבו, ולאחד את התוכן הזה עם תוכן הקודש התמים, שאין בו שום פגם של התהכחות. ותמיינים ינהלו טוב.

כב. מה שמרצה הרמה לווצאו בהקדמת ספר מסילת ישראלים, בסבת המניעה לעסוק בחסידות ויראת שמים בתורה חכמה לימודית, מפני שעקריה הענינים הם ידועים לכל, ובשביל כך חושב כל אחד שאין צרייך להוציא זמן על עיונם, זהו הצד הטכני שבמניעה זו. אבל הצד הפנימי שלה בא גם כן מסבה זו עצמה, אבל בצורה יותר כמושה, כלומר לא רק על הסכמת העולם פועל דבר זה של הרגשות היסודות גם بلا לימוד, לחשוב על זה שאין צורך להתעמק בפרטיהם, אלא מפני שהמחשבות הטבעיות הן מלאות ציוירים באלה הענינים הרוחניים, ובשביל כך מריאשית כל לימוד, בתחילת שימת הלב על בירור, באים הם ושותפים, ומתחוך שהם מחשבות של בוסר, והרבה דברים אוילים וחשוכים מעורבים בהם, ועם החשך השכלי יש גם כן בטבע של ענייני היראה והמוסר בבוסריהם מרירות בלתי טבעית כזאת, שמחשבת את אור השכל, ומכתלה את כח החיים הפורחים באדם, עד שהם מזדקקים ועומדים על המעד השכלי והרגשה הנארה הטהורה ברוח קדוש מלא ומשוכלל, על כן מפריעים הם בעצם בשטוף את האפשרות של הלימוד וההתעמקות, וצריכה היא המתודה המוסרית של לימודי החסידות למציא דרך אין לסנן את הזרמים הראשוניים.

כג. הענווה הכשרה, והפסולה, מקור אחד הן באות, וכן הגאוּה בשני גוניה. הקדושה מנשאת את הנשמה להשערת הגודל של אור אין סוף, ובזה באה מיד ההקטנה הפנימית, בתוכיות הנשמה, ולעומת זה גדולה פנימית, מתחוך הגודל הכללי של ההוויה, ומתחוך עלילונות מקורה. השיקוע הגס של החמורות גורם ריחוק השערת הקודש, ומחשבת מתחלה ואינה יכולה לעלות לאותם המרומים, מהם מתגללה האור העליון בגוני העשירים, המשפיע עונג פנימי ומקור כל טוב מוסרי חברותי, ועצמיות אישית בטוחה. וכיון שמאור מקור הגודל מסתתר, הרי כל הייש הוא קטן ובלתי מעורך,omid באה השפלות העכורה. תוצאה של הגאוּה הפסולה ובסבהה בלבד. ומתחוך אפסיות מקור ההתקנות לעמודת ערך בלתי מעורך של גודל אין סוף מתחוה גדלות סמויה

בתוך הלב שהוא מחוללת את אותם החיים העכורים של גאות הרוח, אשר לגאות רשעים, שע"פ רוב היא מתגללה דוקא במקום שתוצאתה הן מדות ומעשים נשחתים, ומהעלאמת היא במקומות הנאות, שהיא יכולה לגרום למעשים טובים ומוסריים. ואם גם לפעמים תגרום מעשים טובים אין הריווח שווה בכך עצמיות העכירה הרוחנית, שהיסוד הנספי המורכב מתווך גאה וענוה פסולה כזאת, שמקורו הוא החושך האiom, של שכחת ד', נערך בו.

כד. הגואה המזוהמת היא שקרנית, שהיא היא באה מקור השקר ההפוך, שקר יסודי, משכחת גודל אין סוף, ושקר ענפי, שאחרי שהכל מתקפן ונאפס, איפה הוא הגודל והישות של הפרט. והענווה כוללת גאות אמת ועננות צדק. הזכרון באור אין סוף, המתגבר, מבלייט את האפסיות הפרטית, ואת האפסיות של כל הייש העולמי, לגבי מקורותיוعلיאן. ומתווך אותה הענווה באה השמחה על ידי מחשבת החשיבות של הייש, שבבסיסו כ"כ חשוב וגדול, וממילא ערכו מזריח על הכל. בד' תהallel נפשי, ישמעו ענוויים וישמחו.

כה. וממקור הגואה נובע גם כן הטע, והתאה, עד תמצית שפלותם. שכחת האור העליון, מקור החיים והעונג, מציררת את הישות בצורה כעורה, מעוררת קצף, ויסוד הטע מחולל את ארסו בנפש. החיים אובדים אתUrcom, וכל תקווה אידיאלית מתמנעת. ומתווך כך באה הרשעה התאונית לעומק ממשלתה. וסוחבת את האדם לעמקי שאול. וממקור הענווה בא הרצון והקדושה. נחת רוח מלא שורר בעולם, תקות נעימות כבירות סובבות וחודרות את כל. ובכל היקום החיים מאושרים, והכל נאהב. תעוזות גדולות יש לכל פעליה, ולכל רגש, והכל הולך ומתقدس, הולך ומתעללה. הודה על ארץ ושמיים וירם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו לבני ישראל עם קרויבו הלויה.

כו. הכל מתגדר על פי הערך של הדבקות האלהית שבו. ונמצא שכל אדם על פי תפישתו בעולם, ועל פי אותו הקישור האلهי, המתגללה בו בעומק עצמיותיו, מרומם את ערך הכל. ושהאיפת המציאות אינה אחרת מאשר היש האישי. הוגדל והשיגוב, שהוא התוכן של הדבקות האלהית והשיגוב הפנימי, הוא החידור של גאות ד' בכל היקום.

כז. כל מה שתוכן הקודש יותר מתמלא בנשנתו של אדם, ככה מתרכזו נקודת הcovד של המעללה המוחלטה על עומק חשק הלב התדיiri, והתוכן הטוב מלא את תפקיד החיים, והמעשים הולכים ומתיישרים מתוך המבווע הנשנתתי. וככל שהעצם, התוכן, הוא חסר וריקן, ככה מתגדלת ההכרחיות לריכז את נקודת הcovד של המעללה בפרטני עובדות, והנפש לא תملא, ולא תמצא את השביל הנכון, רק כאשר תמצא את עוגן ההצלחה, על ידי שתגעווץ יסוד חיפושה המעשי למצאה על ידו את תוכן הקודש. ישmach לב מבקשי ד'. אמרם כל זה אמרם בהסתעפות הרחבה אשר לחסידות, אבל בעצמותם של החוקים, בין המעשה בין בשלילה, הם קודמים לכל, ורק על פי היסוד של سور מרע ועשה טוב ימצא נקודת הרוח את עמדתו ומשאלותיו.

כח. המשכן היה למעללה מן העולם, ולכן בעולם לא היה יכול לתפוס כי אם מעמד עראי, אוהל מועד, ומצד הארעות שלו הוא מכובן נגד עולם קטן מאותו הגדל של בית עולמיים. אבל לגבי משה הייתה זאת הגדלות

של מעלה מן העולם קבואה, ועל כן דוקא מתחז הקדמת המשכן היה המקדש אפשר לבוא בזמנו, ואהבה רבה דמשה גורמה אהבת עולם בית עולמים.

כט. אין דבקות במציאות כי אם דבקות אללה. הפניה אל ד', אמרת אלǐ אתה, בלב ושפה, זו היא האמרה המKENNA את עירוב המהות. אנחנו עושים מאושרים אושר אלה. בקבלת עול מלכות שמיים. זאת היא ההכרה שהעולם הולך לעלות אליה. הדבקות האלהית, כשהיא באה למטה מקומה, כשהיא משמשת חוץ מלאליהם אמרת, הרי היא מטבחת את המתיחשת לה בבוז העדר, והחטא המוחלט. שכל מצוי חוץ מאלהי אמרת אסור בו. הכל הוא נפול וירוד. והכל מתעללה על ידי הדבקות האלהית. המתיחשות האלהית, ללא אליהם, מעכבות את עליית היוצרה, מטבחה טבע משחת עצמיות הנשמה, ודורות, ושדרות הוויה, יורדים ושוקעים. הציור הרעוני האמוני מחולל נפלאות הוא, את מהות העצמית הוא משנה. רוח adam מתמזג ברוח העולם. ומטייל את שאור חייםו בכל. חינות העולם ותעופת עיליוו תלויות הן בביורו הרדיילי של כל עבודה זהה, מרעון, שפה, ופועל, מרגש, מג, ונתייה. מתכונית לאומית, דתית ופסיכית. ואל זה כניסה ישראל שואפת, ונשגב ד' לבדוק ביום ההוא, והאלילים כליל יחולף.

ל. הריחוק מהאורה האלהית בקשר הנשמה, מונע את הברקים הרוחניים שלא יופיעו בנשמה ובעולם. ובזה הולך האדם במחשביו, והעולם כולם שרוי באופל, הרצון מתחות, והנטיות העצמיות מתחפכות לרשעה וקצפון, ותוכנות הנפש הולכת וმתחרשת, וחורבן על חורבן מתגבר, כל סידור פנימי מתבלבל, והיצירה העולמית סופגת בקרבה המון יסודות מרעלים. וריחוק זה בא משורש עבודה זהה בשתי תוכנותיה, עבודה זהה ומגדף, דהיינו עובד עבודה זהה, שהוא האחרון בא מכח הכרות השכחות וציוורי שקר בהענין האלהי, שכל מיעוט יראה וכבוד הוא בא מיסודה, והולך הרע ומtagbar עד כדי התוכן החשוך של הגידוף. אמן הגידוף תוכן שלילי יש לו, לא קישור לאיזה עניין, כי אם ניתוק מהאור הטוב המחייה כל העולמים, אבל ההחשכה שבאה על ידי הריחוק, מחוללת תנוועה רבה של רשעה בהכחות השפלים. כי הנה רחיק יאבדו, הצמתה כל זונה ממך, ואני קרבת אליהם לי טוב,שתי בד' אלהים מחסרי לספר כל מלאכותיך.

לא. כשבושים את התורה למקצוע מיוחד בחים, אז נתבעים כל המקצועות שבחכਮות העולם, כדי להשלים את האישיות השלמה כוללת. אבל כשבולים עד הרום של הכרת התורה בתור נושא כל ההכרות, כל התוכנים, כל הייש, דכלא בה, אז המקצועות כולם מתחנפים ממנה, ומשובע טובה הכל מרווה. בזמן האMRI, ככל בא עדין האדם והעולם לאוֹתָה המדרגה של שאיבת הכל מקורה של תורה, אבל כבר בא לידי הצמאן הכללי, עד שאי אפשר לו להיות נסגר במקצוע מיוחד, צריך הוא להעזר על ידי מקצועות המדעים, בעומק האמונה שmedi يوم ביוומו יוסף אורה בנוועם הכללי של תורה, ויתקרב יותר לאוֹתָה המדרגה של שאיבת כל הטוב, כל הכרה, כל חכמה, כל השקפה, וכל עושר רוחני, כל ברכה וכל שפעת חיים, משדייה של תורה. וכי אשר תtagבר אמוןתו בקרבו, יטהר רוחו, ושקידתו העליונה הרוחנית והמעשית תגדל, ותחשפנה לו צפונות אדריות, כוללות כל, מקורה של תורה. ואז ימצא ברכת האבות, ברכת הכל, בנעימת ירושתה של תורה מורשה.

לב. העולם ומלאו לאור ישראל מחייבים, לאור עליון של בהירות תחת שם ד', של עם זו יצר לו אל לספר תחלהו, הידיעה המנוחלת מברכת אברהם, הבורך לאל עליון קונה שמים וארץ, לעם לבדר ישכון ובגויים לא יתחשב, לעם אשר ד' בבד ינחנו ואין עמו אל נכר, העם המטהר את העולם כלו מטומאתו ומכל מחשבי, העם אשר נחל חמדת גנוזה, kali חמדה, שבנה נבראו שמים וארץ: לא חזיונות לב, לא מוסר אנוש, לא רק חפץ הגון וציוויל טוב, לא הפקרות העולם החמרי בכל ערכיו, לא עזובות הגוף בסיסוד ערלו וטומאתו ועוזבת החיים וחברה, הממלכה והמשטר, בשפלות זהמתם, ולא עזיבת העולם וכחותיו הטבעיים אשר נפלן יחד עם חטא adam בשפלהם, כי אם רומיות הכל או הרבנה כאור החמה ואור החמה שבעתים כאור שבעת הימים. אין מוחם ולבים, אין נפשם ורוחם של כל עם ולשון יכולם עדין להסתגל לקדושת עולםם, להדודות גאות ד', שליטת היוצרת עמוק וראשית עד עומק סופה, החבוקה כולה באחדות האלהית בעמק טובה, ברעם גבורתה, בטהרתה וצחצואה. ואנו מכירים את כל השפעותיהן השונות של כל הדרכות של האומות כוון, את דרכותיהן לפיערכם, את האור שבתווך החשך לכל מדותיו ואת עמק המחשכים לכל מיניהם ושאיפותיהם: נצחו נצחו את הענינים הקדושים והמגואלים אשר למלכות האליל, והננו הולכים ומנצחים גם את עניינו החשך הקלים מהם. ביטול המצוות המעשיות אשר יצא מהמיןות וצדדי אלילוֹתָה, יחד עם התגברותה לקלוט לה מדתנו ערכי אמונה ומוסר בפום מלאל רבבן, לאמר הרבה ושלא לעשות גם מעט, מקשרים הם המאפים הללו עם אותה ההתטטמותות הגויהית, שלא תוכל להכיל בלב העREL את השקפת העולם האלהית העליונה בכל זהה שהיא קושרת שמים וארץ, גוף ונשמה, אמונה ומעשה, ציור ומפעלים, אישיות וחברה, עולם הזה ועולם הבא, הייתה העולמים בראשיהם וגורלם באחריתם, רומיות עולמי עד, שמחת שמים וארץ וכל צבאים, במחיה שם ושרר וכל צל אלילי, בהטהר גם שפל דרגת העולמים מזוהמוֹתָיו, בהתיישר גם העקומות היותר מעותה ומלפפת יחד עם כל סילוף גם היותר קטן וקל, ואור יזרח לישרים. והעולם הגויי ככה הוא, מורכב, מחולק, אין אחדות לגוף עם הנשמה, אין חבר והתמזגות פנימית לרוחניות העולם וגשמיונו, אין קשר פנימי בין המעשים ורוחשי הנפש. השתוּף הוא להם לעת עתה תכלית העליה, לפני זרחת אורן של ישראל. אבל כמה אומלן הוא העריוונות השוטפים מתוך העולם הטהור והאמתי אל שפך זהה עכורה זו. כמה אור צרייכים להרבות לגואל את האורות נפייל המחשכים והם יגאלו, גואל עולםם, בגאות גוי קדוש.

לג. ההפקר של העולם המעשֵי, הבא מתוך ההתפזרות אל העולם הרוחני בלי סדר ותקון של קודש, כמו שהוא מונע את אור הקודש מהתפשטו במרחב ההויה, כך הוא מורייד את ערכו ומחשיך את י甫תו ברום עליון, ונשאר הציור האלקי, שאין קץ וסוף, ראשית ואחרית לרוומו, מך ונשפל. אויב חרף ד' ועם נבל נאצ'ו שמק. תאות ענויים היא גואל ד', אורן של ישראל מודיעע שם ד' במורומים ובעמוקים, וכל עומק השפלת ההשנאה והשליטה, ההויה והיצירה, מביא רומיות השקפה והתעלות אין סוף. אמנם יש אשר הרשעה מקבצת כח מפוזר בכל מרחבו של העולם החיצוני, בכל חוג המעשה וה幡על, ומוסיפה ברק להדרקה הרוחנית הציורית, ואף שהוא מקסם כזב וشكן שאין לו רגלים מ"מ הרי הוא נטל מזיו הקודש בגנבה. והקדושה לוקחת בחזרה את כל האורות הגנובים הללו, ועמוקי האמונה הציורית והתאורת אידיאלי המוסר מתגדלים ומתאמצים יותר וייתר ע"י شبית האויב והחזרת כל הנפש והרכוש אשר לקח, בהעשותו כמצולחה שאין בה דגימות וכמצודה שאין בה דגן.

לד. כשם שמכירם תנאים אקלימיים, מסוגלים לבעלי חיים ולצמחיים שונים, יותר מזה תנאים מוגדים לסוגים: חיים והיבשה, העפיפה באוויר וההличה,ומי שמוסgal לאחד מהם אם יחליף את תפקידו במה שמוחר לו את נפשו הוא חובל כהה גם החילופים הרוחניים, מצד פנימיות ערכי החיים שלהם. בכל ספריה רוחנית יש צבינוי חיים מיוחדים. כל זמן שהדברים באים רק למגע של הכרה אין הדבר חorder כי' עד עומק החיים, אמן כיוון שבאו לידי הרגשה, כבר החיים מתרשימים בו ביותר ע"פ תנאים המיחדים. והשבא עד לידי אמונה ודקות או החיים מוטבעים במתבעת המיחודה, ואם הם נאותים לאותו המקצוע או הם מתחברים ומתחדרים, ואם אינם נאותים לו, או כפי מدت רוחם ונగודם, ולפי מدت שקוועם בתוכו והשרותם, כהה תהי מדת חרבנן ובבודם. ואת היא התכוונה העמוקה של ההשתמרות מאשה זורה במובן הרוחני, אשרדרוכי שאול ביתה ורגליה יורדות מות וכמה גדולה היא מדת ההמשכה לרבי לב וקטני דעת, הולך אחריה פתאום כשור אל טבה יבוא וכעכס אל מוסר אויל. בית ישראל יודע בחוש קודש העמוק שלו איך להשמר מפח יווקשים, ויודע הוא בהירותו להגן על עמדת קיומו הרוחני האיתן, גם נגד אותו כח המושך של הזורות, השר נגוזה מבטן אמרו אחרי שנחנכה וקנתה לה תכוונה זורה. ואת פרטיו הזריות, איכות ההשתמרות ועמקי האבדון שביהם, וכל הליקות הייחס עמם הוא סוקר, והם בספרתו בדייני תורה והכרות- אמונה בדעה מבוססת ורוח אמיץ, קרואו לעם עז, אשר עז לו באלהים סלה.

לה. ד' צבאות הוא ד' אלהי ישראל, וצבאות ישראל צבאות ד' הם. ברוחנו ועצמות נשמתנו חרויות במכות אלhim כחו וגבורתו של יוצר בראשית. העולם ומלאו מיד ד' נוצרו, נתנו וקמו, מתחווים וקמים, חיים ומחקים, מתפתחים ומתאזורים. הלאמתנו בנחלת ד' קשורה היא ביצירת מעשה בראשית, כח מעשי הגיד לעמו לחת להם נחלת גוים. הגבורה האלהית השרויה בעולם, שחדשה את העולם ומהדשו בכל יום, היא היא שמייה שמענו את התורה. מפני הגבורה שמענו אנכי ולא יהיה לך, וכל התורה יכולה לקבל משא מפני הגבורה. את הגוף אין אנחנו עוזבים, לא את הגוף הפרטី ולא את הגוף הלאומית, כי אם אנחנו מנצחים אותו. יודעים אנחנו, שהיצר הרע והיצר הטוב יצירה אחת היא מידי אל עולם, וכמו כן עולם זה ועולם הבא, העולם החברתי, המשטרי והרוחני, התיאורי, המוסרי, האידיאלי והמשדי, הכל חטיבה אחת היא והכל עולה במלות הקדש ומשועבד לרצון גבוה, הכל הוא אמרתי ונעשה רצוני. גבורתנו עדינה היא, א"א שתהייה גבורה חרבן וכליון. הגבורה האלהית בעולם אינה נפגשת بما שחוין למצאתה, وكل וחומר שהוויל לשולטונה, אם כן היא בכל תכיסיה מלאה עמוק ורחמים. המצאת הנוגדים מרחיבת את גבול היש. הטוב מבחין את הרע והרע עמוק את הטוב, מרשם ומאלם אותו. ספיגה כללית זו בהכרה עולמית אלהית, חדורה עד תהום הנשמה משולבנה במעטם ההיסטוריה הלאומית אחווה במלא עולמים, חובקת באהבה את כל ומתנשקת בגבורה על כל, מלאה ענוה עם כל וחשquet רחמים על כל, היא יסוד תפארת ישראל, המובהה האמת ליעקב, במטרת כסא ד' בעולם, שלא תפסק לעד, היא מקימת ומהיה אותנו. לא ברכב ולא בסוסים הוא יסוד גבורתנו כי אם בשם ד' אלהינו נזכיר, מה כרענו ונפלנו ואנחנו קמננו ונתעוזד. אם שטוחה היא הכרתנו את עצמנו, שטוחה היא הכרת העולם את ערכנו, לקויה היא הבנת העמים את חזקנו ואת המעוֹף האلهי שבחיי נשמתנו, על כן מתחזים הניסיונות הראשונים שלנו, שקמו ללא העמכת היסוד, ללא חשיפת מעין החיים. ומזמור זה, רكب נורא וכאכח חorder זה,

עולם חדש ייחדש, רוח חדש יבא בעמים, הכרה חודרת ופנימית בישראל. עז וגבורה, חזק ואבירות, אמונה ונצחון עז, התהפכות עמוק מק היאוש למקור ישועה ופריחת חיים, רוממות קדש כימי עולם, והכל נזהר הופעת גאולה: התבונה, הברקת הבכורת, ההסדרה החברותית ועמק האמונה, חדש הנשומות והרטבת הגויות, בדריגת ובסדר, מקור הכרת האמת של גודלות שם ד' אליהו ישראל, אלהי כל עולמים יוצר כל עולמים ויוצר רוח האדם בקרבו, אשר מקור חיים אשר עמו חי ישראל מעולם ועד עולם עד. והתגדתית והתקדשת, ונודעת לי עני גוים רבים וידעו כי אני ד', כי ימין ושMAIL תפרצוי וזרעך גוים יירש וערים נשומות יושיבו. אל תיראי כי לא תבושי ואל תכלמי כי לא תחפירי, כי בשת עולםך תשכח וחרפת אלמנותיך לא תזררי עוד, כי בעליך עשייך ד' צבאות שמו וגאלך קדוש ישראל אלהי כל הארץ יקרה.

לו. המינות מתוך שיצאה מהמחנה אל החוץ הרי היא נפרדת, מחרפת ומדפפת, אומרת: מי לי בשמי, אע"פ שבפיה תדבר רמות ודבריה חלקו מלחמות. רפיון בטחונם של ישראל, שמתאמת המינות להרחביב, אחרי כל ההבטחות ושבועות עליון ובחירה אלהית נזכה בהם להיות סגולה מכל העמים, הרי הוא סעיף מסורי הגפן נכירה של הפרדת רשות הגבוהה, אותה הרשעה החושבת להפר בריתبشر וברית הארץ גם יחד, המדמה בחולשתה הפנימית כי הגוף וכחותיו והעולם החמרי והופעתיו, בחירת האדם ורצוונו בכל ערכיו, הנם דברים מופרדים, שיכולים לסכל את עצת ד' העלינה, ותוכל לפיה זה ברית עולמים להיות מופרת ע"י סבות צדדיות כחטאות ישראל והtagברות הרשעה החמרית בעולם. ולא ידעו ולא יבינו בחשכה יתהלך, כי אלהי עולם ד' עושה שלום ובורא רע והכל עבדיו. ולא כאשר חלק יעקב כי יוצר הכל הוא וישראל שבת נחלתו ד' צבאות שמו, והעולם הגשמי עם כל עומק הרשעה המקננת בבשר, הכל קשור בתנאים שחקק בהם צור עולמים בעולמו, שהוא רשות היחיד של ייחדו של עולם, אין עוד מלבדו, אפילו מעשה כספים שמכחישים פמליא של מעלה. ונשمت ישראל באור עליון זה היא שרויה מקור חיים עליונים הללו היא מקבלת את שפעת חייה, על כן תורתו תורה עולמים, ברית עולם לא תשכח, ולא תוכל שום הגברת החזונית או רוחנית פנימית לעבור את פי ד' ולסור מחותיו חקות עולמים, ומקור הגבורה והعز, גם זה שמתגללה בכבישת החיים, מתוך אוצר גבורת אל ד' יוצר עולמים היא לקופה. ולהגים ולגלוות בחיים ובמעשה תוכאת תורה עליונה זו, קרואים אנו לאורו של מישח, שיתנוצץ מכל העברים, מכל מסובות החיים, מכל הבחירה, מכל משטרי הטבע, מכל ההשלכות ומכל הקדושים, מכל הנשים ומכל הנפלאות, והענין הרוכב על החמור בעצמו עם עני שמייא כבר אנש אתה.

לו. יראת חטא היא סגולתם של ישראל. מבלטת היא את האמון הגדל באחדות ההוויה בתוכנה המשמי, ומגדלת שם ד' על כל אפסי ארץ. מראש מקדם הונחה סגולת עולמים זו באחרון, קדוש ד' שהיה מתירא, שמא מעל בשמן המשחה, גם אחרי שנודע לו שימושה לא מעל. וחטיבה זו סובבת את הזיהירות הפנימית, חסימת התאהה בההמיט, ופקחת העינים על כל העשו בכל חוג הבשר והחומר, תחת כל השמים ישרחו ואורו על כנפות הארץ, ורשעים מארץ יכרתו, ובוגדים יסחו ממנה. לאחוזה ככיפות הארץ יינערו רשעים ממנה. אותה יראת החטא מתקשרת עם מורה שמים העליון, הממולא יסוד נעם אהבה רבה, ומתלבש בשפעת אהבת עולם. אלהי עולם ד' לא ייעף ולא ייגע, אין חקר לתבונתו. ובזה נכנסת כבר גם חכמה אדם ובניה אנווש ב עמוקKi האמונה, ותהיה אמונה אומן מלאה חכמה ודעת, יראת ד' היא אוצרו, וחושן ישועות יגדל בה, כי עצת ד' היא תקום. ד' הפיר

עצת גויים הニア ממחשבות עמים, ויראת חטא, השלובה ביראת שמים, הקודמת לה, מכשרת את בסיס האהבה הנעימה בקדשה עדי עד. אהבתך אתכם אמר ד', ואני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים. ומאזורת כוחן של ישראל בגבורה, מכשרת את תוכן האומה והעולם אל התורה, בתור חי עולם. והתפילה באה סנופה לה כתור חי שעה, שرك בעת אשר תהיה יונקת משלד התורה הרי היא עליה למשרים, וחיזון לב אדם, אשר מסיר אזנו משמווע תורה, גם תפילתו תועבה, ותפילתו תהיה לחטאה וחסד לאומות חטא. יראת החטא היהודית כמקור חי עוזה מוכחת היא לחולל נפלאותיה על המון עמים ובאים, וייראו אותו כל אפסי ארץ. והאהבה היראת התורה מادرות בחטיבה אחת את גבורת החיים, וקולו של יעקב, המצחצף בכתני כנסיות ובכתי מדרשות גם יחד, שולל את הזונה שבידי עשו, השואף לרצח ודם, ולפשיטת טפפיים של דקדוקי חסידות בורית זורה, אין מעשרים את התבנן, ואין מעשרים את המלח, כי ציד בפיו, ובארץ נכוחות יועל, ובכל יראה גנות ד'. ובקין הימים מתגדלת הארות התפלה, ובגדי עשו החמודות נתנים ליעקב, וברכת אברהם הרי היא נחלתו עולמים, והאמונה שהיא למורמיה בטעמאותה, אין דבר מעכבר גבולה, שמים וארץ לא יכולוה, לעולם ד' דברך ניצב בשמים, לדור ודור אמונהך, כוננת ארץ ותעמו.

לת. מהותיו של דוד היה בלתי משתנה, לעולם עומדת היא בצדוניה, עומק רצונה ועצמיותה אתה במלא המובן. זואת היא סוד הברית אשר למלכות בית דוד, כירח יכון עולם וכסאו כשמש נגדי. אור המשיחיות, התמצית העצמיות של אומה ישראל, חזורת בכל שטף הדורות. אפיקו אצל הרשעים שבhem אין הנקודה העצמית משתנה, אם יעזבו בניו תורה, ופקדיי בשבט פשעם ובנגעים עונם, וחסדי לא אפיר ממן ולא אשקר באמונתי, אחת נשבעתי בקדשי אם לדוד אכזב. המהותיות העזיה של ישראל, עצם בטחון קיומם, תגבורת הכרת חטיביהם, שליטונים הרוחניים וגאותם הנאצלת הפנימית, שורש כל מדה טוביה וכל עוניה צדק, מתגללה היא במשיחיות, בנשנתו של מישיח, החשה ומרגשת את כל צורת ישראל, בכל עומקה וגדלה, בכל כלולתה ופרטיותה, בכל עלבונותיה ומכאובייה, בכל להט אש חממת גדולתה ואצלות עומק הרגשה, כעסה והותה, וחמת אש קודש על כל אויביה, מציקיה ומנדייה. בעל גמולות בעל ישלם, לאיים גמול ישלם. וזה שמו אשר יקראו לו ד' צדקנו, טוביה לקרתה דשמה כשם מלכה, ושם מלכא כשם אלהאה, ד' אלהים אמת. נשבע ד' לדוד אמת לא ישוב ממנה, מפרי בטנק אשית לכסא לך.

לט. רק לתוכן הקודש, האיש, והעולם, יש אופי עצמי, וישות החיים מקוריות פנימיות עצמית, אבל תוכן החול, וכל וחומר הרע, הטמא, אין לו אופי עצמי, ולא תאה עצמית, ולא מהות רצון עצמי, כי אם דחיפה חייזונית, המנענעת את הפעולות הגשמיות והרוחניות. ומקור החשך, התאה, האופיות, העצמיות הוא בקודש, ומוספעים ממנו כל הדבקים בו. ואתם הדבקים בד' אלהיכם חיים כלכם היום.

מ. המחשבה על דבר הממשיות של העולם, מחזקת את הדיקינות המעשית ומאיצה את יסוד הגבורה. ולהיפוך, הציור האידיאלי והזרוני של המציאות, מחליש את האופי של הגבורה, ומכו尼斯 את התוכן המעשי בתחום החזון הרעיון. המינות נכשלה באבן טוענים של ממשיות העולם החמרי בצורה גסה של פירוד מאהדות השליטן האלמי, והגביה עצמה מתוך התוכן המעשי והמשי, ברצותה לעלות לעליונות האידיאליות, ונכשלה בזה

שגבורה החמריות המופרדה בציור ושבודה את התוכן הרעוני אליה, והרי היא משכה את אוצר כל כל חמדה, בהתחילה בחיבורו וסיימה בפירודא. הנטיה החסידית מיעטה את המשיות של העולם, ועל פיה הוחלש המרץ המשי, ונתעללה בתוכיות הרעוני. אمنם מתוך שלמותו ירד אחר-כך להגן על המציאות המעשית המוגבלת בעולםה, ולא דמהה להמיות, שקצתה את המשיות מתוך פרידה שאין לה איחוי. אורח התורה אינו עסוק בנטילת המשיות של העולם, כי-אם באחדות. השליטה והגבורה האלוהית ניכרת בבליטה ובהירות, והתוכן המשי מתקיך מאד. ואם יבוא עולמים שהכל יתעללה, אז יתעללה כל תוכן הגבורה כמו שהוא ניכר בבריאה המשית המוגלמת ביותר מעלה, שהיא עצמה תair באור החסד הגדול, שההבהקה האידיאלית שרויה בה. ואוצר חיים זה עיני כל תלויות, והוא בא דוקא לפי רוב המעשה, ונתנה תורה לישראל מפני שהם עוזין, מימינו אשDat למו, דתוותיהם של אלו אש.

מא. עולם מלא הוא סודן של ישראל. המעשה והאמונה ביחד, כל המשיות וכל האידיאליות של מלך עולמים, בשרשם והסתעפויותיהם, ושאיפת התאמתם, וזיווגם היותר מותאם, להוציאו כדי למשחו, להכשיר את החיים ואת המציאות, וכל הייש המלא, לתפקידם. החוש הקדוש והבריא, הנادر בקדש, של הסתכלות מלאה למציאות ורשיה, זהו כשרון סיפור תחילת ד' אשר לישראל, המאמץ אותו בישועת עולמים, הנוטן להם עוזו עולמיים, הויה מושרשת בכל מלך עולמי עד, עד שהם הם מעוז היש, וכל העולם כולם בהם הוא תමך, קיים ונאור. ההרמוניות שבמהותם היא נפלאה ומינוחדת, והיא חודרת והולכת עד ההרמונייה החומרית והסתגלותה אל ההרמונייה הרוחנית של עצמיהם הם, ושל כל ההוויה העונה ברוך לעומתם. סגולת אור החיים זהה, של התאמת העולמים, של זיוג החיים בכל עריכיהם, בצורה עשויה פירות ופרי פירות לעד ולעולם עולמים, גנוו' הוא בתורה. ותורה זו מן השמים היא נתונה, ומן השמים ירודה לאرض, והרי היא מחברת את כל היקום, על פי אותה התואਮויות של יצירתו ועצמותו, על ידי חמדה גנוזה, שהיא גנוזה לפני הקב"ה אלף שנים קודם שנברא העולם, סוד העולם, תיאור ההוויה, מסקנתה, יושר לב תוארה, מהותה, מטרתה והתרוממותה היא אין קצית. כי יקום נביא או חולם אשר חזון רוח ידבר, אשר יקח לו עמדה ועוזו כשפיה, ואם יעלה שחקים לצפיות רוחניות עלינוות ומרבית קסימות, החזון תהו הואה, בסورو מדרך עולמים, בהחלישו יסוד איתן של חיבור כל העולמים, המוחשים והחזוניים, עם כל שרכי שרשיהם, אשר רק מיידי אביר יעקב ובן ישראל נתנו, בהכרת אמת, רוממה מכל שחקים ועומקה מכל תהומות. ועוזו האמת חודר והולך ביצירת החיים של הנשמות אשר לגוו איתן, גוי קדוש זה, אשר כל kali יוצר עליו לא יצלה, וכל לשון תקום אותו למשפט תרשיע. כי צדקתם מאת ד' האי, לא מהגינויים לבב אדם תולעה, לא מהכמורת מעיים של רחמים של איזה בעל רגש, ולא מרגשי קצפון של איזה מתרגש בגבורה, במקום גבול ותיוים מיוחדים, כי אם מושב בסתר עליון, משדי, מעונה אלהי קדם, אשר מעון אתה היה לנו בדור ודור, בטרם הרים يولדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם ועד עולם אתה אל. מה גדולים ונשאים חי עם פלאות זה, מה רבה הופעת הגודל והשמחה הפנימית, גאות נצח ושותן חי עך, המושרשת עמוק בלב כל נשמה אשר בעם עולמים זה. רוז השמחות, סוד ההודאות על כל החסדים וההצלחות, על כל המשברים והסכנות, על הטוב ועל הרע, כי הכל מאת ד' צבאות יצהא, אדון צבאי צבאות, שכולם בשבי ישראל וגבורת נשמהנו נוצרו. מקור מעניינו, פלגים יבלי מים חיים, להחיות המון ברואים לאין תכלית, נזולים הם. כולם אלק' ישברו, תפוח ידק' ישבעו טוב. ועם נורא זה מקור הברכות הוא, מקור החיים

בידו, לא יוזח ולא יזוז, יסוד העולם. וגו' אמי'ז זה יודע לשמה בצוור עז ומעווזו בכל עת, ובכל עת רצון ביותר.
ואני בד' אעלוזה, אגילה באלהי ישע.

מב'. כבתחלת היצירה בבניין עדי עד, הולכת היא ההופעה בתולדות בני אדם, שתמציתה מוכרת בתולדות ישראל. תרדמה נופלת, ואין הנושאים והנפערלים יודעים את העשו עם. צלעות נלקחות ונחתכות, מהם נעשים בניינים מחותבים, שבאה אחר כך הוראה, זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי. נעשות תנועות, נתיות, הרופעות, השכלות, מרידות ותגרות, וכח הטוב והקדש נחלש, וממקור עליון שופעת פועלות, שאין שום דעה מוכרה בגבולה משיגה את טיבן. וככבר מועד התרדמה, והיקיצה מגעת, רואים שהעשה הוא בנין עדי עד. בכללות, הגלות הרי היא התרדמה היוצרת גדולה וארכוה, הינו כחולמים, וסעיפי התרדמה לפרטיהם רבים מאוד בכלל תנועות שבראשיתן כמו בבהלה, ועוררו בחילה בחוגים ידועים, ומכוונים רוחניים וגשמיים, פירודים ותגרות, ואחרי כן נתמצתה המדה, ונמצא רכוש חיים חדש, עושה פירות ופירוי פירות נחמדים, מזאת החטיבה עצמה, שלא הוכרה בשעתה, אשר יוכרו למפלאות תמים דעתם, מעורר ישנים.

מג. הטוב והרע אינם מתחיל ומסתיים באדם ובערчи המוסריים לבדם, מלא עולם הוא מתגלה, ומתיחס לערכי המוסר המעשי והמחשבתי של האדם, כערך הרשימים של ההופעות הכלליות שהוא מקבל אותם, כשהוא לחוג kali תפיסתו המוחשיים והascalים. התורה, בצורתה המעשית והמוסרית, הנפתחת ברעיון, הרי היא מורה את דרד החיים לסור מן הרע ולדבק בטוב, לא מצד הערך המצויץ המוסרי, שכבר נכנס בגבול המיחודה של האדם, אלא מצד ערכיהם הכלליים המתרחבים בעולם, מובן שככל ערכי המוסר המוגבל עומדים בצורה יותר מוחטבה ומדויקת, על ידי מה שהם יונקים מקומם כל כך רם ורعنן. המחשבות, הרגשות, הפעולות, ההנאות, שהם שוואבים את מהותיותם מן הרע הכללי שבעולם, והם מילא ממצרים אותו במגעם הפרט, הרי הם האסורים. וכל מה שהוא מוצל מן הרע הכללי הרי הם מותרים. וכל מה שהוא נשאב מהטוב ותגברות מעינו הרי הם מצויים ועומדים לשמר ולעשות. הדרכה עולמית אלה זו נאותה לנפשות כאלה, שהיחש שלהם עם העולם ומלואו, עם קיומו ופריחתו הכללית, הוא יחש אקטיבי, ופועל באורח ישירה ותכופה. זאת היא גדולתן של ישראל, אשר נתן לנו תורה אמת, וחיה עולם נתע בתוכנו.

מד. היצירה הטבעית של אמונה אליהם בלב בני אדם, הרי היא דומה להשתילים הראשונים ששתולים הם בדוחק ובктנות, כדי לקחת מהם אחורי עקריהם ממקום נצרים לטעת אותן במקום הרואין בהרואה וגדלות, לעשותות מהם כרם חמד. וכן הולכים הם ונעקרים על-ידי כמה סבות, אותם ציורי האמונה שבктנות ממקומם, וחזרים ונטעים על יסוד קרקע מרווה, כר נרחב של הדעת וההרגהשה המחוורה, שהאמונה הפנימית מתחילה על ידם. אמנים כשם שעיקרית הנטייעות המדוחקים בראשיהם, אינה מאבדת את הגידול העבר של הנצרים, אלא היא לוקחת אותם עם כל כח גידולם, ועם כל רכושם אשר רכשו באותו המועד של הקטנות והזעירות, ושותלתם במקומות יותר מוכשר להם לפי התכוונה של בגורותם שכבר הגיעו אליה. ולא עוד אלא שהזהירות מרובה היא, שתבא גנטואה חדשה תיכף וסמרק להעקרה, טרם שיתיבש הלח שישלו הנצרים מרעננותם הקטנותית, כמו כן הוא חזון העולם ורוח האדם ההולך בצורה השוויתית בפרט בני אדם, בעמים, באנושיות בכלל, ובויתר העמeka

בבנייה הרוח של העולמים כולם, לפי מدت גדלים, עקירת מקום וגולות פועל בעולם את כל הישועות. ותשועת ד' תמיד מקדמת היא לבא, עד לא יכול ולא יקمل העשי, בעת הפריחה הקטנותה. ד' חסוך לעולם מעשי ידיך אל taraf.

מה. חכמת הרזים מבארת את המMESSיות של הרוחניות לכל ערכיה, מתארת את היש בכל אופיו, את הטוב ואת הרע בכל מילואיהם. ובאספקלריון קודש בהירה רואים אנו, שעומק הטוב הוא המסביר את עומק הרע, כדי שיתעמק הטוב גם כן על ידי הרע, יהיה בכל מילואו וטובו יותר שלם. ובשביל כך יש מציאות של שאיפת הרע בכל היקום, הרע המוסרי, והרע המעשי. שאיפת חורבן העולם ישנה במציאות לכל ערכיו, כמו שישנה שאיפת בניינו, התעלותו ושבכלולו. עצת ד' העליונה היא לסור ממוקשי רע, ולהעלות את האדם ואת העולם ממוקמי הרע אל מרווחי הטוב. ולזה נועד גם הרע עצמו. שבתו מהות מצוי עצמו, בפנימיותו, יתעלה גם הוא ויתהפוך לטוב, על ידי מה שייכיר את שאיפת הרע שבו מכוונת אל השכלול הכללי של הטוב. וענפי הרע, שסרו בסוד משאיפת שכולו הטוב, הרי הם באמת רק מציאות מדומה. שהופעתם אפילו לעצם אינה זורחת כי אם כל זמן שלא נתגלה אור הטוב, המתגלה בכל הודה גם ממוקמי הרע. אבל אחר ההtagלות הזאת, הרשעה, הסרה בעיקר עומק מהותה משכולו הטוב, מתגלה שאינה מהות מצויה כלל, ורוח הטומאה עוברת מן הארץ, והאלילים כליל יחלף, ונשגב ד' לבדו ביום ההוא.

מו. ברוח האדם, ברצוינו, בשכלו ובכל הופעותיו, ספוגה היא התמצית של הטוב והרע הכללי, המתגלה בההוויה כולה, ואין לתאר כמה גדולה היא פועלתו של האדם על צחצוה היש ושכלולו. ודאי לא יוכל כל שכל מוגבל לשער את עומק החזון הזה גם בכלותו, وكل וחומר לתארו לפרטיו, وكل וחומר עוד להניג סדר חיים, החודר את כל מערכות הטוב והרע, שהוא מישר ומכoon להרס את כל בנין הרע, ולשכלל את בנין הטוב, בנשימת האדם, ברצוינו, במוחתו הפנימית, בשאיפות הפרטית והכללית, ולא עוד אלא להשפיע מרוחו על רוח העולם, על השαιפה המצויאתית וכחותה, עד כדי התהפקות של נטיה פנימית ב עמוקי הרע אל מרווחי הטוב. משאיפה הרישה, חורבן, החשכה והשפלה, לשאיפת בנין, קוממות, האריה והתרומות.

מז. ארבע שאיפות עומדות ברוח האדם, נשפעות מרוח העולם במלחמותיו. האחת, שאיפת הרע הגמורה, חפץ השליטהו בכל ערבי החיים והעולם. מזה יצאתה התקופה האليلית, והוא פועלות עמוק זוהמתה גם עד כה בכל ענפיה, שם הם סורי הגפן נכריה, בכל רשות, מחלת, סכלות, וחורבן, בין הgalioim בניוולם, בין המכוונים במעטה היופי החיצוני, כבוד מדומה ומשטר ממשלה תבל. השאיפה השנייה היא הכרת הרע ברשותו, ומתחן כך הכרזת היושם המוחלט של כל היש, ושאיפה ההצלחה בכליוון מוחלט, וכונניות חיים למטרה זו.

מח. השאיפה השלישית היא יושם למחצה, כאמור, להתייחס מהרשעה בעצמה, מהרע ושליטתו בעצמו, למסור בידו את החומר ואת העולם החברותי, הנגרר הרבה אחרי מראה עינים, ולהציג מותך יושם זה את הפנימיות של החיים, שזו צד הטוב שלהם. השאיפה הרביעית היא העומדת להציג את הכל. מבלי להשאיר גם צורך, לחשוב מחשבות לבב ידך ממנה נדח, להציג את הגוף כמו הנשמה, את חיצונית ההוויה כמו פנימיותה, את הרע בעצמו

כמו את הטוב, ולא עוד אלא להפוך את הרע לטוב גםו, ולהעלית את העולם ומלואו בכל צדדיו ותכסייו, את העולם היחידי בכל ערכיו החומריים, ואת העולם החברותי בכל סדריו, להעמיד את הכל על בסיס הטוב. זאת היא שאיפת ישראל. המבוטאה ב עמוקה במקבי תורה, ביסוד האמונה, בהליכות החיים, בכל מלחמותיו, המעשים והרוחניים, בכל תקתו, לרוב המשרה ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל מלכתו, להכין אותה ולסייעה במשפט ובצדקה, קנתה ד' צבאות תעשה זאת.OKENAT DA' HAYA ROCH HACHA BGBORAH YISRAEL, SELA' LEHNAH LERESHUA HANOSHIT VELA' LERESHUA HAULMIYAH AFILU CMLA NIAMA, VEHALLILIM KLLI YCHLF, VENSHGB DA' LEBDO BIOM HOO, YSMHO HSHEMIM VOTGEL HAARZ VYAMRO BGOMIM DA' MALK. OMVON HADBER, SHBEN HAYOSH HAGMOR, SEL HABODISMO, VBIN HAYOSH LMACHZA, SEL HANOTZRIOT, HEM MASHMIM BAIZHA OOPEN AT LERESHUA HAULMIYAH, BRZOZTAH UL CL PNEIM LEMASHIK ALIH CL ASHER TOCL, LFACHOT LHODOT BEMASHIYOTHA VNACHONAH, CSHEIA LAUTZMA, VMMILIA HIA MATHBZART. VBA' AOR YISRAEL LHASIR AT CL HOSHEN, VLEHABIR MN HAARZ CL UNEN MKDIDR, LHASIR AT PNI HLOIT UL CL HUMIM VHEMSCHA HANOSCHA UL CL HAGOMIM.

מט. אין כל האנשים שווים בדרכיהם של השלמה הרוחנית. יש אדם שתמצית לשדו הרוחני יוכל להיות מבוצר במקום אחד, וכל מה שיתרכזו יותר מחשבותיו, לימודי, עיוני, ורגשותיו, ימצא את עצמו יותר בניו ומשוככל, ועיטור המדות והתקונות, ובהירות הדעה בהארת נשמהו יופיעו עליו בהדרם. ויש אדם שרכשו הרוחני מפוזר, על כל ראש דרך, ומוכרה הוא לפזר את מדעו ואת רגשותיו, ומරחיק יביא לחמו. והריכוז והפייר הזה יש בהם מדרגות על גבי מדרגות, ריכוז לפנים מריכוז ופייזור חזץ מפייזור. ויש אדם ששולטים בו שני הכהות, מוכרה הווא לתכונה ריכוזית, וגם לתכונה פיזורית, ובעת אשר תכונת הריכוז שולטה עליו לא יוכל לסבול שום תוכן של פייזור, ועת אשר רוח הפייזור מתגללה עליו לא יוכל לסבול שום ריכוז. והדבר נוהג גם כן בעמים שלמים ובסוד הנהגת עולמים, בהופעת ההסתוריות העממיות, ובקופות הגודלות של העולמות, יצירתם, הויתם, בניהם, הירושם, חידושם והתעלותם.

ג. ככל גدول הוא, ככל ההבדל שיש בין קודש ובין חול, בין קדושה ובין טומאה, הדברים מוכרים בהסתעפות בניגודתם העמי, אבל בהתחלהם בעולם המחשבה והמציאות הרוחנית, החילוק הוא רק המערכת הדרגתית, ריבוי האור ומיועטו. אמנם כשמילה מעט האור שומרת את תפקידה, הרי היא מצטרפת לכל אותו התכיס הכללי, שבראשית כל עומד הקודש המלא בהדר זיו. אבל כאשר נולדה תסיסה זורה, נתיה של תפיסת מקום עצמי, ורכישת גולבים זרים, אז מתאמր זה התוכן מעט האור שהוא התוכן המרווה באורו, ונמשכים הסעיפים מערכו מצד עצמו, ובסוף ההסתעפות מתחילה מחשבים ואפיקות נוראים. ערכי עבודה זורה כולם, עמוק הרע שבhem עד אותו המקום שם הם נתפסים רק בתור קליפה דקה, אבל סוף כל סוף יש בה אותו השם האלילי שאין האור הפנימי העליון בכל מילואו מזורה בו, הם באים מזאת התוכנה, מנוקודה זערת האור שנתנדלה בערכה, ופגיעה לה ממארת הגואה, ואחר כך היא נעשית למפלצת העומדת לסמך קנה ומקנה. וכשאנו מכנים את הראשות, מכנים את הנוקודה הפנימית בגבולה, מצמצמים את הארתה ביסודה, ומעמידים אותה בצורה של התבטלות לגבי אור העליון, מקור מקוריות כל חיים וכל יש, נעשה תיקון כללי לכל הסעיפים, והרע נהפך לטוב גם בהשתרגות ענפיו.

נא. כניסה ישראלי שואפת לתקן העולם בכל מלאו, לסליחה מקורית מטהרתת, שבאה לא רק מישועת נפש האדם והבטת רצונו מצד עצמו, שבזה צרייכים להפגש בויתור ומדת חסד מיוחדת, ללא הتكلלות עם כל המדות כולם ובלא שקל של עז צדק ומשפט, כי אם תקון כולל לסתת החטאיהם. حق הטהרה, העברות רוח הטומאה על ידי שמו של מישיח שקדם לעולם, פורה אדומה מכפרת, והיא מטהרת מטומאת מת, נעוץ בסלוק המיתה מיסודה, בהעלאת העולם עמוק מהטאו, מהטה הארץ ומCTRוג הלבנה, מנפילת התיאוריה העולמיתabis ממציאותה, מהנמכת האידיאל העולמי במציאות, מה שהכחיר את החטא האנושי וכל הצורות הרבות הבאות ממנו. הכל, הכל צריך להיות מותוקן, הכל צריך להיות מטויה. שאיפת ישראל לבניין האומה, לשיבת הארץ, היא שאיפה של עומק הטוב החודר את כל הייש בשרשיו. לא זקיפת לבנה מאיזה בניין כי אם פניה שלמה ועומקה אל היסוד של כל הבניין, לכוננו בתקון. לא עצים אחדים וענפים מאילן החיים והטוב, אלא לחשוף את המקור, את מעין החיים שלשד עץ החיים, עם כל שרשיו, גזעו ענפיו, פארותיו ועלייו, משם יונק, וממנו יבא רוח חיים, רוח חדש, ועולם חדש, יבנה, כי כאשר השמים החדשניים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני נאם ד' כן יעמוד זרעכם ושמכם.

_nb. מתחबרות הן ביחיד מתוועדות ומתרועעות הנשמות העלילונות, שלא נכנסו עדין בגופים, הנשמות העתידות להבראות, שוכני ערבות, עם הנשמות שהן בגופים, אותן בעלי המעשה, מכיריו הגבול, עמוקיקי החיים בכל הווהותיהם עם אותם הצפירים הטסוט, קלות התעופה, מכירות הזוהר החפשי והנחמד. וחלוף ההופעות, שינויי ההכרות, עוצה עשר, משבייע ברכה, מיפה ומשפר את העולם, את החיים ואת כל היקום, שפער השלום הולך ומתרחק, האור הולך ומתקפה.

נג. המיציאות בהתחווה וקיומה הרי היא קשורה בהעלילונות של המקוריות המציגות. לא שטחים, לא צללים, ולא כחות חלקיים הם עושים את התוכן המציגות, כי אם הופעת העצמיות, לשד הייש, עמוק ההוויה, מושך פנימיותה, כמו שהוא המקור שמשם ההתחווה הנשנית, אורש הנשמות. אימון הרצון, החנוך הרוחני של האדם, וכל הייש המרגיש, המחשב, מוכחה הוא להיות נשאכ משורש המקוריות העילונה. העילי יבא על ידי השגורה של קודש עליון, על ידי הودעה והקראה של שם ד' במילואו.

נד. אז יהפוך לטוב הרע שבמציאות, השולט בכחו העור והפראי בגופניות, בחומריות האדם וכל החיה, בעולמים הגולמיים, בכחות הסוערים ופועלים, בהגלה והכללה, באירוע ידיעה להפלות בין טוב לרע, ובקשרו עם שאיפת רע, התנסאות עצמית, התפשטות חיל וشرط, מבלי הבט אל היושר, הצדיק, המטרה העדינה, כשהמקוריות העילונה תזיל עליה פלגיה הרחבים. וഫיגים הללו מוחשפים ועומדים הם מאורה של תורה, מההתגלות של יסוד ההוויה, בקדמת הארץ מטרתה האידיאלית, הכוללת את כל התכנית, גם את יסוד הרע והפרاء שביש, עם כל תכיסיו, עם כל המשכת פעולותיו, עם כל יצוריו, עם כל חזעך, עם כל אש התבURA, עם כל הכבdot, העפריות, עם כל העצלות, השגונן, עם כל התהיפות והזרות שלו, על הכל נהירה מופיעה. כמה גדול ונשגב הוא אור החיים של התגלות התורה, וכמה נשגב ואדריך הוא הפועל העוז, הדבק באור תורה לשם, את החמור

הרע, של הרשעה, את השור והכלב, בין בגופניות העצמית, בין בעולם ומלוואו, הרי הוא כובש, מדריך, מלמד וمعدן, והכל שבים לו לאוהבים, ובקרוב הכל רוח שכל מופיע. ואوهاה העצלות, הרשעה והעוות בעצמה הרי היא מתרוממת, מתפתחת ממוסרותיה, ותוכן המטרה הגנוזה בנקודת הפסיכומית, בידי צורך התהווותה, מתגללה עליה, והזריזות, האהבה וההכנעה המהוגנה, פורחות דוקא על ידי כחוთיהם, אף ריבות חיליא/orות מהשכים הללו מתעדנים, הסיגים היוצרים זרים מתפרדים ונופלים, המתנסאים ללא צדק פורחים ונופלים, נשפפים ונאפסים, ורוח טהור מיסוד הידוש העולמי מרוחף על הכל, ריח עדן של חידוש העולם, של שמחת הייצירה מקיף וחודר. עם המלך במלאתו ישבו, בנש망תן של צדיקים נמלך בבריאות עולמו, והמלכה זו עשויה היא את מהלכה, פועלת את ערכיה, בנעימת דודים היא מתגללה לידיים, בחדרה עליונה, הנה באה ונחיתה, דבר ד' יקום לעולמים.

נה. רוח החמרנות העיר המצוי במציאות ברחיפותיו, כשהוא מתמלא שכرون של שקיית הרשעה, ההיזק והחבלנות, ועמו יחד צהליות רוח של עוזת נוראה, מתגנפת על כל, הווה לרוח משחית, ועל אל אלים ידבר נפלאות, ובכחו הגס יחרס ויחבל, יוכת שער בשאיתו. ויחשוב בלבו השמים עלה, יתפס את הקצוות בדמיונו, יתרום עד מרומי רחמים וחסדים המכחישים גבורה של מעלה, מהפכים ורומים כל חזקתו משפט, ואין חסר ואין משפט ואין דעת אלהים בארץ. הפרושים הבודכנית מתגברת, ומיללים מפוצצותו שלעד אין מתגלמות במעשה נושא של משאת נפש, ואמונה ויתור וסליחה, המחזקת ידי מרעים, ואורגנת קוי תוהו לצודד נפשות, ולהעיב זוהר שם ומגן אשר במלא עולמים, סוערת להתגבר ולשטוף כל יש. לחמור רשות זה יש תפקיד, מקום אחר הריחסים, הוא בית מועדו. אבל העוזה והרשע יבללו את המזון נפשות רבות לחזותו עולה בסולם, דורך במתי עב, ומשים קינו בין כוכבים. יוצא אמן אותו השביב הדק, אותו התוכן של מהיקת סאה, שהמגמה העליונה, כוננת כל עולמי עולמים, מתכוна בכל فعلיה, הגנוזה גם כן בכל אותו הסיכון רחב הידיים, בכל אותן אריגות החורים אשר טווה השם מארה בהיכלי לך תחפש. וברק חיים פנימיים הללו, שוב ישוב למקור מכוורתו, אחרי אשר כל כך רוחק ונזר, אחרי אשר הושכן במעמקי שאל, ותעבונו שלמותיו בצדאה רותחת, והקשר בכל הנעצצים ובכל הנחלולים, אחרי אשר טומאת הנדה והמזרות עשתה את פועלתה אשר כוננה מראש. מעת היותה שם אני, עצת ד' העמוקה מייד אביר יעקב. ובאו גוים מאפסי ארץ, ויאמרו אך שקר נחלו אבותינו, הבל ואין בה מועיל. אם רחץ ד' את צואת בנות ציון, ודמי ירושלים ידich מקרבה, ברוח משפט וברוח בעיר. ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו, והיתה לד' המלוכה.

נו. עבודה זרה אין די לשנא אותה, לשקצתה וلتעתבה, לדרש כליה אבודה והכחדה, אלא צרייכים לכפור בה, להאמין באפסיותה בריקנותה בביטולה ושלילותה המוחלטה, בעומק ההעדר, שرك בהתפרצותה להראות הדבר מצוי ואיזה יש, היא מתגללה בנבלותה, כיוראה, זזהמתה וסרחונה, וכל מום רע וכל שם רע ושם גנאי שלה. עומק היהדות האמיתית, נועצה היא בכפירה של עבודה זרה, העולה הרבה יותר למעלה, ומעמכת יותר את החטיבות של קדושת היהדות, משנאותה. ושיקוצה, וכל ריחוק תיעוב ושיקוץ שלה, כל הזריות, תזרם כמו דוה צא תאמר לו, הכל תלוי בעומק הכפירה של עבודה זרה. כל הכופר בעבודה זרה נקרא יהודי.

נג. מהרשעה ודעתה אין לקחת שום עזר וסיווע. אפילו בדברים הטובים שבה, מהריעוננות הנראים ומסכימים להתוכן הטוב והקדוש שנמצאים באוצרה, צרכיים להזורה. הארס המתדק טמון הוא בעומק התוכי שבכל הגה, מחשבה והרגשה, שמקור משחת זה הם יוצאים. אל תשת רשות עד. אין מצטרפים עם רשות להעיד, גם על דבר שהוא בעצמו יודע אתאמתו. הרשות הוא עד חמס מצד עצמו, והרשעה עוד יותר מכל רשות ספוגה כולה ברע, בעומק טומאה והשחתה. ובזהירות גדולה צרכיים להתנהג כশסוקרים את מדרוי הרשות, כשמתראשים להכיר את החושך כדי להכיר על ידו את יתרון האור. לדעת צרייכים, שכל הנמצא במדורי הרשות, רשעה היא, כל התלויב בכלי חמס, חמס ושוד כל קרבם, גם כי יתחנן קולו אל תאמין לו, כי שבע טובותם בלבדו, ויראת ד' שנאת רע. גאה וגאון ודרך רע וכי הפהוכות שנאתי. וככפי עוצם שנתה הרע, וככפי עוצם הcapeira במהותה, וככפי עוצם התיעוב שלה, ככה היא מתפקידו ומשתפלת, וככה מתרוקנת היא מאותו החמס העושק והגוזל, שהיא מתאזורת למזין מהטוב והקדוש, והכל חוזר לשרצו. חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישם אל, וחרבות מהים גרים יאלכו. וודוקא על-ידי ריחוק ותיעוב, על-ידי ההסכמה המוחלטה שלא ליהנותו ולקבל שום טובת הנהה מכל אוצר היפויו, ודוקא בהזאתה מתחבר השכל, מתחזקת התוכנה הטובה, וכל הנגוזל ונעשה מעצמו חוזר למקומו, וישראל עושא חיל.

נח. קדושת האמונה מتفسשת על הכל, והוא מעדנת את הכל, מבררת ומחזקת את הכל, כשם שכל דבר המגיע בצריכים הגשיים באופנים טבאים הגלויים, אינם מושרים ומותאים לשימוש של אדם והעלאת מהותיו, כי-אם בבוואם לידי אותה הכהра של יד ד', אע"ג דאית ליה מזוני לא יכול עד דיתיהיבו מבוי מלכא. אמונה זה סדר זרים, שמאמין בחוי העולם וזורע. כמו כן בהצריכים הרוחניים, אותן המושגים בעצם שבאים לאדם מtower הכהра, חשישת או שכלה, אינם מתקשרים עמו בהופעת מהותם המאוישת, אינם מתחטבים עמו לכדי בנין ושכלול עצמיותו, ושכלול העולם בחלקים החשובים השיכים לו, עד שהוא מקבל באמונה, הוא חודר מתוכם אל מקור הופעתם. אז ידע כי דבר ד' הוא אשר מתגלה לו, וככפי עומק אמונהו וברירותה, וככפי עומק הצדקה שבחייו המתאים לגודל האמונה ורבותה, ככה מתגלה לו אור החיים, ויד ד' הולכת וחזקת עליו, מוכרה בפניימיותו ומוארה בכל עומק הגיונו, הרגשותיו ושרעפיו, כל תנעויותיו וחושיו. והעולם מתיצב כולם לעומתו בצבועו האמתי, בצבע מעשי ידי יוצר וצר צורה. אין צור כאלהינו, אין ציר כאלהינו.

נת. הננו רואים את התוכנה האורגנית של המיציאות החמרית והרוחנית. בבטחה יכולם אנו להשקייף על היחס הכללי של הכל, וממילא על הפעולה שהכל מתפעל מן הכל, והכל פועל על הכל. אין לנוatem גשמי, ולא שרוף רוחני, שאיננו פועל ונפעל על מלא ובמלא כל. אמן הפעולה הולכת היא ומתקשת, הולכת היא ומתחלשת בכל אשר תתרחק ממרכז, והיא מתגברת כל אשר תקרב אל מרכזה. יש אמן שחילוף הכלים, התנועות הפעולה מקום למקום על ידי חילופי תנעויות מוסיפה היא כה. זה מוחש בעולם הטכני, ומשוער יפה גם בעולם הרוחני לכל הופעתו. השאייפה להכשיר התעלות תדרית, הוספת עיליי באין סוף, היא הפניות של השאייפה להוציא אל הפעול גם כל השלמה גבולית, מצד המקוריות השלמה העליונה, שם הבלתי גובל עומד בשלמותו, המלאה זיו אין סוף. השלמה הגבולית הוא הצד הכספי של השאייפה הזאת, והתוספת התדרית לאין סוף הוא צדה האICONI, כלומר ביחיד הרי הוא משפט האור והכל. להשלמה מוחלטה,

להתעלות בלתי פוסקת, הוגבלה הירידה היותר עמוקה, של מיעוט היותר זעיר וייתר פועל. זהו הצד הרע, החשוך, הנופל, שביש, נופל וגלי עינים, הנופל המשפייע נפילה, החושך המחשיך. בהיות עמוק הרע מצוי, מפלש הוא את תוכנותו העדרית עד שהגבול נפעל ונשמר. על כן ורק עמוק המחשבה של עמוק הרע הוא הנutan את הגבול בכל מלא היש, והוא המתן את השלמות המוגבלת, שהיא המכירה את התעלות הבלתי פוסקת. היחס של אין סוף אל הגבולות, והגבולות אליו, מתוך הקשר של פועל ופעולה, זהו הנutan ערובה שיש גבול למציאות הרע ברישום רעתו בהשלמת ההגובלה. וכיון שהיא מתעמקת די הצורך ההתגלויות המרושמה, שמספיק לה עדי עד גם זכרון העבר של התעלות תדרית בלתי פוסקת, זכר הזכרון של מהית הרע עשו זכרון בספר של תכבות הטוב. והשם השלם והכסא השלם שמתכוון, הרי הוא תמיד הולך ומתעלת, הולך ומתרומם עדי עד, ואל יחס המילוי השלם את הטוב הגנוו בהתוספת המתמידה. מלך ד' לעולם אלהיך ציון לדור ודדור הללויה.

ס. מדין קל וחומר נלמד, שאם אותה נקודת הרע הצריכה להמצאה בשיפוליה של ההוויה, כדי לבסם על ידה בסוף את כל אוצר הטוב, גורמת כל כך הרבה לאפילה את הנגעים העליונים, עד כדי המצאת הגבולים של השילות וההעדרים בכל הערכיהם, הגשמיים והרווחניים, הנועם הטוב, שהוא קודם לכל, ומלא כל, מגמת כל ואחרית כל, כמה הוא חזיר ומתחפלש בכל היש. וכל מה שהאדם מסתכל יותר בкл וחומר זה, הרי הוא מתמלא בכל מילוי הטוב, ונש灭תו מתעלת, ערכי החיים המוסריים והמעשיים שלו מתחלים, ומתחדנים על ידי אותו נועם הטוב, להזזה ברגע ד' ולברק בהיכלו.

סא. כל הניגודים הנמצאים בהדעות, וכל אותה האפסיות שלפעמים נראה מהוג אחד על חברו, והניגודים הללו מתגדלים ביותר כל מה שהדעות תופסות מקום יותר גדול ברוח האדם, למסתכל פנימי מתראים הם בתואר ריחוקים מקומיים של שתילים, שהם משמשים לטובות רעננותם ושביעת יניקתם, כדי שככל אחד ואחד יתפתח במילואו, ותהיה הסגולה המיוחדת של כל אחד מחותבה בכל פרטיה, מה שהקירוב היה מטשטש ומקלקל הכל. והאחדות המתואמת באה רק מתוך זה הריחוק, שרי בפרקודה וסיים בחיבורא.

סב. האורתודוכסיה האשכנזית היא הדרכה נאותה לצדיקים גמורים, בעלי סדר ומשטר בכל הליכות חייהם, מתחוקני המדות והמזגים מיסודם, אבל אין בה אותה הדילגה הרואה לבורי תשובה. החסידות לקחה לה את התוכן החשובתי לאופי קבוע, ובשביל כך יש בה אותו הברק הפתאומי, והעליות המחשיבות המורדות בכל הדרגות. היהדות הליטאית יש בתוכה תמצית מאוצרת שני הchananim, סידור מודרג לצדיקים, ונוחם פנימי, ואופן התעمرות בעצמיותו, כשהתשובה מחייבת. אלא שעלה פ' רוב היא מספגת את התשובה לא בدلיגה ציורית בלבד, אלא בחומר מעשים וברבות תורה, וחשבון נפש אטי, הולך ונמוג בתוך סידור החיים התמידיים. ובסוף סוף צדיקים אנו למיוזג פנימי של שלשת הפלגים הללו, והתחברותם של אוצרותיהם המסויימים לעושר גדור אחד.

סג. שוافت היא הנשמה מצד אחד אל המנוחה, אל השלווה הפנימית, משקפת היא צלם אידיאללה הנכף בחבנית כל העולמים, ומצד אחר היא שוافت אל החיים, אל החיים הגמורים, שבהם יש תנוצה, קול, תשואות

חן, שירה אדרה, זומרת אל. מכירה היא על כן את העולם בסוד יצירתו. רואה את מקור המנוחה במקור הפעולה, את החיים והשלום בחברותה, והחיים והשלום ייחדו מקור האמת יצאו. היצירה מתבארת מיסוד העקود, המילוי ההרמוני, הכל בכלי אחד, וויצאת בסוד הניקוד, הנකודים, העולמים והבריות לאין תכליות, הכהות בפירותם, ובתגבורותם. האינדיידואליות המתאדרת, והרוממות של החיים, בכל שאונם הנחמד, אל השלום. בהכרה, כי הפירוד, החיים שהשאון והניגוד הוא מקור שבעם, הרי הוא מביא את המות ואת הכלוין, את הרשעה ואת השקר, נלקחת תמצית השאון. נעימת התנוועה. עליות ההתחדשות, ובאה לעולם נעלמה ומרומים, שסגולות הנקדדים מוארים בו, ביושר הברודים, הקויים המסתודרים, בשאיפת העקידה העלiona, העומדת בשיא גבהה.

ס. בנין העולם, המתמוטט כתע לרגלי הסערות הנוראות של חרב מלאה דם, דורש הוא את בנין האומה הישראלית. בנין האומה והתגלות רוחה הוא עניין אחד, וככלו הוא מאוחד עם בנין העולם, המתפורר ומצפה לכח מלא אחדות ועליזנות, וכל זה נמצא נשמה כנסת ישראל. רוח ד' מלא בה, רוח שם מלא בקרבה, ואי אפשר לרוח אדם, שהרגשת נשמה פועמת בו, להיות שוקט בשעה גדולה זו, מבליל קרא לכל הכהות הצפונים באומה: עورو וקומו על תפיקיכם. קול ד' קורא בכח, ומתוויות נשמתנו ומתנועות החיים אנו מבחינים אותו: ישראל מוכרא לחשוף את מקור חייו, לעמוד הכנ עלי רגלי אפיו הרוחני. מי גוי גדול השר לו אלהיט קרובים אליו, אומה היורעת אפיה של אלהיה. התרבות העולמית מתנוודת, רוח האדם נחלש, מחשבים מכסים את כל העמים, ההשך יסעה ארץ וערפל לאומיים. והשעה הגיעה, אור עולם, אור אליהם אמת, אור אלהי ישראל, המתגלה על ידי עמו, עם פלאים, צרייך הוא להתגלות בהכרה, וה הכרה צריכה לבא באומה פנימה, להכיר את האחדות של כחותיה היא, להכיר את ד' השוכן בה. ובהכרה כי יש אלהים בקרבה, תכיר איך לחשוף את מבוע חייה, תדע להעמיד חזון עמדתה על מקורה העצמי. לא לשאב מבראות זרים היא קרואה כי אם לדלות עמוקה. תדלה רצון עמוק תפלה, חיים מבאר תורה, אומץ משורש אמונהה, סדור מיוישר שכלה, גבורה מעוז רוחה, וכל העולה על שפורי שמייה, הכל מרוח אליהם המרחפת על מלא היקום, מימי בראשית עד אחרית. כי אני אתכם נאם ד' צבאות, את הדבר אשר כרתי אתכם בצתכם מצרים, ורוחי עומדת בתוככם, אל תיראו. כל התרבות שבעולם יתחדשו על ידי חדש ורוחנו, כל הדעות יתישרו, כל החיים יאורו בשמחת לידה חדשה בתוקומונתנו, כל האמונה ילבשו בגדים חדשים, יסירו את הבגדים הצלאים מעליhin ויתלבשו בלבושי יקר, יזינו את כל פגול, כל טמא וכל תיעוב שבקרים, ויתאחדו לינק מטלי אוות הקדש, אשר הוכנו מאז לכל גוי וכל אדם בבאר ישראל. ברכת אברהם לכל גוי הארץ תחל את פעולתה בתקף ובגלו ועל פי יסודה יחל, מחדש, בנינו בארץ ישראל. החרבן העכשווי הוא הכנת תחיה חדשה, עמויקה ואופיית. אור חסד עליון מתנווץ. שם ד' אהיה אשר אהיה הולך ומתרגל, הבו גדל לאלהינו.

סה. בכל פגישה גשמית ורוחנית הנו מוצאים את האור ואת הכל, את הגוף ואת הנשמה. לפי ערך בהירות השגתו וטוהר רצונו של אדם, ככה מאיר עליו האור מתווך הכל ו hernsha מהווק הגוף. בפגישת המחשבות, אוצר הכל הוא יראת ד' ויראת העונש והഫחדה הרגילה, שהוא קרקע המשכן של האמונה המתפשטה לתzon העולם. לפि בהירות השגתו של אדם, ולפי קדושת מעשיו ורוחו, מתרגל הנשמה, השרואה בתוכוותה של יראת מוגשמת

וגלומה זו, שהיא עטרה של אידיאלי הרוח, הود הכבד, ויראת הרוממות, מעוז האהבה, ומקור נחלי כל השαιיפות האידיאליות, כבירות החשך, המתרומות עד ברום עולמיים.

סゴ. ישראל מספרים תחלת ד', כה גבורה העלiona, במלא תפארת מעשו בכל מקומות ממשלו, מעולם ועד העולם, ומרומם על כל ברכה ותלה, זהו גורל ישראל. ישראל מכיר הוא את כה מעשי ד', ישראל מכיר וمعدעדות אל גבור יוצר כל לבדו, ואתם עדי נאם ד' ואני אל. מלא הוא ישראל מאור הגבורה והתפארת העלiona, שהכרתן מלאה חיי חכמה עולמיים, חיי חסד ואהבת כל הבריות, חיי פאר מקדושים. ישראל עומד הוא בקרון אורה זו ברוחו, בחיה כל נשמה בפרטיות ובחייב האומח כולה, בבניינה, בדורותיה, אשר בנינו כנטיעים מגודלים בנעוריהם, בנותינו כונניות מלכotta, בהיכל קדר מקדשה, בלחת אש חי נועריה, אשר בנינו כנטיעים מגודלים בנעוריהם, בנותינו כזרות מהוטבות תבנית היכל, וחפץ רcosa ועשרה מזינו מלאים מפיקים מזון אל זן, צאננו מאליפות מרובבות בחוץותינו, אלופינו מוסבלים, אין פרץ ואין יצאת ואין צוהה ברחובותינו, אשרי העם שכחה לו, אשרי העם שד' אלהיו. והעם אשר ד' אלהיו יודע בספר כה מעשי ד', יודע בספר, שאלהי ישראל אלה עולם הוא, בורא שמיים וארץ ושהכל ברא לכבודו, וככבודו כבוד כל עולמיים, חיי כל עולמיים, וחקיר כבודו כבוד. וידעתו זאת היא תוכנות רוחו, מורשת אבותיו והכרתו הפנימית, הודרת בו בכל לב ובכל נשמה, אהווה, קשורה ודבקה, בענימת אמונהו, אמונהו אמן, בבירור תולדתו, בנצחותו על כל, בסגולות קיומו ועמדתו נגד צרייו הרבים, אשר המה כשלו ונפלו והוא קם והתעוזד. ויותר מכל חרותה ידעת קדר עולמי עולמיים זו בנשנתו הפנימית, בתביעת רוחו, בזהר שירותו, בהתגלמות חייו, מותאמת לאפי מוסרו, לתוכנית מדיניותו, והוא יסוד כל שאיפותיו. והאמת העלiona הותה היא מקוממת את כל היקום, כל יציר נברא ממנה כי, הכל מכחה ישתלם, כל הנופלים יקומו על ידה, כל עשוקי כה, כל רצוצי משפט ישבו וינהרו מזיהה, כל טbowui שאל בחילה יעלו ויעמדו במרחב, כל והומי כל תמונה סורה, כל החשוכים על ידי כל סכלות וכל תעوب, על-ידי אור עולמי אין קץ זה יביתו וינהרו. אור ישראל זודח והולך ואור, מפעם בקרוב נשנתו את הלמות גאותתו. כה מעשו הגיד לעמו, تحت להם נחלת גוים. מעשי ידיו אמת ומשפט, נאמנים כל פקדיו סמכים לעד לעולם, עשויים באמת וישר, פדות שלח לעמו, צווה לעולם בריתו, קרווש ונורא שמו. וגבורת אלהי עולם אלהי ישראל, אדון כל העולמים, מתרברכת ומתרגברה בתועפות הופעותיה ברוממות קרונם של ישראל, ביסוד האומה היא זורחת ומופיעה, בתאות גאותה היא חייה ומחערת, האל, הבורא היוצר, הקורא כל יש מאין, הנוטה צפון עלתו, אשר בידו מחקרי ארץ ותועפות הרים לו, מעונה אלהי קדם. מעון אתה הייתה לנו בדור ודור, בטרם הלים يولדו ותחוליל ארץ ותבל ומעולם עד עולם אתה אל. ותפארת אל זאת, כתר מלכות אלהים חיים, בישראל היא שרויה. אין עם ולשון בעולם שיוכל להגות ברוחו אמת חזורת תבל ומלאה זאת. עדמתי עוזך בשבי ותפארתך ביד צר. עורה גבורתך אל אלהים עליון. לפני אפרים ובנימין ומנשה עורה את גבורתך ולכה לישועתה לנו. הוושעה את עמק ופדה גוי ואלהיו, ופדה תפדה, כי גואל חזק אתה. כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוני, מאין כמוני ד' גודל אתה וגודל שמן בגבורה. מי כמוני חסין יה ואמונהך סביבותיך. אתה מושל בגאות הים, בשוא גליו אתה תשבחם. אתה דכית, כחלל רחב, בזרע עזק פורת אויביך. לך שמים אף לך ארץ, תבל ומלאה אתה יסדתם. צפון וימין אתה בראשם, תבור וחרמון בשמך ירננו. כי לד' מגננו, לקדוש ישראל מלכנו, כי כל אלהי העמים אלילים וד' שמים עשה.

סז. זביחת היצור הוא הניגוד המוחלט להミニות. היצור נזבח ונאפס, לא בורחים ממנו ומתכנסים בתוך הציר הרוחני, מסתלקים מן הרשות של הרע, שנחשב בטעות לרשות בפני עצמו בעל שליטה מיוחדת. הودאה בעבודה זו עוקרת את האדם ואת העולםיסוד העולם. לא מספיק כלל מה שישנא את הרע באמירה והתרגשות. אחרי ההודאה במצוות שליטתו, כבר הוא אחוז בראשתו. והרע העולמי נוח לו יותר על כל, להניח להיות מגדר וחרף אותו, טופל עליו כל תיעוב, ובכלל שיזודה בשלטונו. אבל האמת העליונה יודעת שאין עוד, אמת מלכנו אף זולתו. היצור נזבח, וסופה להשחת ולהאביד מן העולם, ורוח הטומאה עבריר מן הארץ. והעולם כולם, העולם הבא והעולם הזה, יחד כולם לכבודו נבראו. וכל הזובח את יצרו ומתודה עליו, כאילו כבדו להקב"ה בשני עולמים, שנאמר זובח תודה יכבדני. סמוכה היא לשובת המINIות המבוטאה בהגדה הסנהדרית, אין תודה יהרג, שנאמר זובח תודה יכבדני.

סח. שכן ארץ ורעה אמונה. קדושה הארץ ערובה היא לתיomat המלאה של שפעת הקודש. הארץ, כחות החמורים, מחשבות האדם, סדרי החיים והחברה, וכל הנוגע לכל תחומיות, עד עמוקKi של הכל בחוברטה. הרשעה המינית המנתקת את הרע מן הטוב ניתוק מופקר, המפרדת את הארץ מן השמים, מסלקת את הברכה מן העולם. אין לה תקנה אלא תליה. מנשאים אותו לעלה מיסודה של המן, וכל מגדר זהו שרשו, וכל עובד עבודה זורה הוא ענפו. ולא תلين נבלתו על העין, כי קללה אלהים תלוי, ולא תטמא את אדמתך אשר ד' אליהך נתן לך נחלה. והאדמה אדמת קודש היא. וכיון שיש אדמת קודש בראש עפרות תבל, בארץ ישראל, עד לא עשה ארץ וחוץות, הראשית ערובה היא להאחרית, שגם היא בוא תבו, ועתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל העולם כולם, ויברך שם כבודו לעולם, וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן. וכל הקרבנו בטלים ותודה לעולם אינה בטלה, וחמצן יגבל בה, להודיע ולהודיע שאין עוד, ואין אחרית לרע, כי הכל יוחזר לשומו, והכל יזוקק בזיקוק הטוב, כי הכל דבר ד' הוא, ואין בודד במועדיו. ולחבר את האוהל כולם צרכי דוקא תורה אמת, הקיימת לעד בכל פקודיה. לעולם ד' דברך נצב בשמי, לדור ודור אמונהך, כוננת הארץ ותעמוד.

סט. מסתכלים בצורה הנפלאה של רצון האדם, זהו האור הרוחני העשיר, החובק בכחו המון כחות, והמוני תולדות, זהו האור המעוופף במרץ כל כך נפלא, יורד תהומות וועלה שחקים, זהו המתקתן ומוזדרע עד אין גבול ותפיסה, והמתגדל ומתרחב עד אין קץ למרחב. כשרואים את זהוריו הרבים, את סעיפיו, עולמיו הנפלאים, כל החן ההויר וההתפרקת, כל הגבורה החכמה והמלאה, כל הישות והעצמות, אין הכל בו קשר וחיבור, מיד עומדים על שייכותו העצמית למקומו, למROOM הקודש. והננו משיגים, כי רצון זה, שאנו פוגשים אותו בתוכיותנו בצורתו הזעירה, ספג הוא בצמכו מרצון של מעלה, מרצון אור העולם, ובחיותו עומד בקרבנו חבוש במאסרו, שרשו נטווע אליו החופש והאור העליון, הרינו מתעלים עמו ומעלים אותו, הרינו אוחזים דרכי חיים, דרכי מחשבה ותאורי הגיון, ארחות פעולה, לромמו ולשגבו. הבעת הרצון במבטא מלא עולמים הוא חודר, נפלא הוא הדבר, ברק החפץ, נורא הוא בפעולתו, המון חכונות, רזי יצירה בו כלולים. וסוף האדם להתעלות עד כדי הכרת רצונו, עד כדי התודעות אל עצמו, עד כדי התפיסה העליונה של האושר אשר בעשיית רצונו כרצון קונו, מפני שרצונו איןנו כי אם רצון קונו. וכל מה שהכרה הזאת היא יותר חזורת, יותר היא מגלמת את הויתה. בישראל نطוע הוא חפץ זה, מוסר עולמים זה, אור יראת שמים, ואהבת שמים, אור היכולת וכבוד

הביטוי, הקול יקל יעקב, פועלות התפלה והברכה. והעולם עוד יאוזן וישמע, כתעת אמר ליעקב ולישראל מה פעל אל, יעקב ידבר בקולו, ויגיד לאדם את ערכו, ימצא את האדם האבוד אחרי אבדו, יקיים את הנופל, את הנכשל, אחרי נפלו והכשלו, ישכיל ויוכיח, וגויים רבים יה, תפלו תפלה וברכתו ברכה, ונברכו בכך כל משפחת הארץ ובורעך, כי ביתך בית תפלה יקרא לכל העמים.

ע. גדול ונשגב הוא אושר התשובה. האש השורף של צער החטא בעצמו הוא מזוקק את הרצון, מטהר את האופי של האדם בטהרתו עליה ומאירה, עד שהעווער הגדול אשר באוצר החיים של התשובה הולך ומתפתח לפניו. הולך הוא האדם ומהעלה ע"י התשובה. ע"י מרירותה וע"ינעמה, ע"י יגונה וע"ישמה. אין דבר מצורף ומטהר את האדם, מעלהו למעלה אדם באמת, כהעמקת התשובה, במקום שבعلي תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד.

עא. בחשבונו של עולם ברור אין מקום לקובלנה של רע במציאות. אם המואסים ביש אומרים, ששαιיפות המוחלתת היא האפסיות, אם כן לצירום, ההעדר והשלילה הוא הטוב, שוב אין מה שאינו טוב. כל גרייעה בעולם אינו כי אם מיעוט מציאות, או המיעוט מיציאות התפשטות של עצם המהות, החפש במציאות והשלמתה, או بما ששייך לו באיזה יחש, מיעוט קניין, מיעוט דעת, מיעוט כבוד. וכל אלה באים לככל מכ庵ים רק מיסוד השאייפה אל היהות, והשאייפה להשלמת הייש. ואם תהיה השאייפה המוחלתת של האווער השקיקה אל האפסיות, אז כל רע הרי הוא טוב, מפני שהוא יותר קרובה אל האפסיות. ודברים הולכים ומתעמקים, עד שאפילו ההרגשות של המכ庵ים הגופניים משתתקות, וחיריפותם נטלה מהם, ובתגובה הרעיזן נעשים גם כן לדברים מענוגים. אמנם לא ילק הקו בכל מהלכו. מפני שמכורה החשבון למצות את מדרתו, ולמצאה שהיש הוא אווער, והמציאות היא טובה, ומפני שיקול זה כבר נערך כל צער ומכאב במקומו והסכמתו הרגילה. אבל אז רואים חלק הייתך דקיק של טוב שנמצא ברע גם כן הרי היא מגלה את אור האמת שבஹוה, ורואים כי כל אשר עשה זוהו הטוב המתהווה, הטוב העולה, הפורה, הטוב העצמי, המקורי, הטוב שישודו וטובו עצור בו ומפה ממנו במקורוito, לו לא זה האווער הגנוו, אז הייתה העין רואה, שגם הרע המוסרי איננו כי אם טוב מועט. וכל רעה אינה כי אם צדקה מוקטנת, אלא שם הייתה הסקירה הזאת מבוקרת, היה חפש התעלות מתבטל. והעולם שם מאשרו וועליו, על כן רואים אנו את הרע המוסרי בראותו, וזה גם כן צירוף של אמת בערכי מפני התמענות הטוב, ועמו יחד כבר גבול הוא כל ערך הרע, כל יסודין וכל מכאב, כל קלון, וכל מיעוט, הבא בעקב החטא. אמנם בשכלול הרוח, בהתקבעות החפש לעילוי שאינו פוסק מעצימות תוכנו, אז אין פחד מכל רע, ומילא מושקר העולם וכל מלאו בטובו השלם,abis ממציאות הרחבה והמלאה, וען הדעת טוב ורע נהפק כלו לעצם החיים, עמוק שרטשו ויניקת לשדו עד ראש צמרתו, ציציו עלייו ופרחיו, והיה פריו למאכל ועלחו לתרופה. והשקייה טוב עליון זה נשקפת מנשחתה דאוריתא, ששולחת בגניזה את ניצוציה לכל הדבקים באור ד', המתאים לגאות ד', האומרים יגדל שם ד', מעל כל שם פועל ומלה, מעל כל ניב הגה והגינוי. מעל כל שרוף מהשכחה והגיג, אך דומה תהילה, הודה לד' כי טוב כי לעולם חסדו.

עב. אצילי הרוח שתעודתם היא מחשבית נקייה, כשהם מתעם בינם לבין מדי מסובלים בעולם ההרגשה, ובפרט ההרגשה השלחנית, הרי הם פוגמים את עצמם, מורידים מקדושה חמורה לקדושה קלה. והם צריכים לשוב אהבה אל מקומם, אל העובודה הזוקנה השכלית הרואה להם. יכולם הם לקבל בוזירות, וזאת גם באהבה, את גלי הרגש המשתלהב הבאים עליהם על ידי שטף תגבורות ההשכלה בחידושה המענייני, וידעו גם אז שזוahi אמנים קצת ירידא, אבל יש בה חברה יתירה ונעימה קדושה.

עג. אין ההתגלות הרוחנית צריכה לטרוף את העולם החמרי בציורי המוגלים, אלא לעשות את היחס אליו יותר בהיר, יותר חופשי, יותר עדין. הצער וההשתומות, שמסתמכים בהעלויים הרוחניים במהלך התגברותם, הם באים מחרובן העולמות הקדומים, השרויים כולם בנשמה, לפני ההופעה העילונה, הבאה ומתחדשת. וכשאדם מתרומם לתקן גמור, אין השכלול הרוחני שלו בא על ידי חורבן מה שקדם, לא על ידי פיסול של ראשונות, כי אם על ידי הוספה, ואלה מוסיף על הראשונות. ונמצא כל כח החיים, כל כח הציור, כל אוצר הדעת, כל היחסים הנפשיים קיימים, והם מוסיפים כח למערכת הקודש החדשה, ומתעלמים בעילויו.

עד. במחשבות, בנטיות החיים, בהשיפות עולמיות, בשיטות מושכללות, בכל אחת מהן גם בהיותה טובה וمبורה, יש בהם צחצחים של שקר, תיעוב, פסולת, חסרון, דברים דמיוניים, בין מהדמיון הנאה שהוא יפה בחיצוניותו ושקר ורע וכעור מתוכו, בין מחלקי הדמיון השובב, האכזרי, העור, הרשעתי. והרפואה באה על ידי מיזוגן, חיבורן, הזדווגותן, של הנטיות והמחשבות הרבות אלו באלו. כל אחת משלימה את החסר בחברתה, מכסה על הטעור והדופי שברעوتה, וממלאה את הפגום בה. וכך הראיבוי של כינוס המחשבות והאוצרות הרוחניים, וכך הגדל של החשرون למזגם, לחברם, לתוך ביניהם, ולהעמיד כל אחת במקום הנדרש כדי לתקן את המעוות שברעותה, כפי שהיא תהיה אושר האשכבות גדול. וכך שדברנו נוהג בנטיות ומחשבות, כן הוא נוהג באישים וקיבוצים. הקיבוץ והחברה משלים את החסר, אבל דוקא בתנאי שהשלום הפנימי יופיע שם, שאז הקיבוץ עוזה את ההשלמה. אבל בזמן שאור השalom הפנימי חסר, אז כל מה שהקיבוץ מתגדל, הרעה וההתעוותות מתרבה, פגם אל פגם מתלווה, סתירה בסתירה מחלכת, ושבר אל שבר ידובק, הוה על הו, פרץ על פני פרץ, ושיתיר את רעהו יקרה. כינוס לרשיים רע להם ורע לעולם, מפני שאין שלום אמר אלה לרשעים. אבל אם חכונת השalom מתגללה, אז חבר עצבים אפרים הנח לו, יתחברו העניים הנראים רעים וכבעורים, ומכולם יחתב אור יפה ואמת, או לפחות אור נוגה המתקרב לטוב ולאמת. בישראל כל הסיעות והדיעות המפוזרות, הcovשות מקומיות ומערכות מיוחדות, פגמיהן הנם פגמים רק לפיקודו של חוסר האיגוד והקיבוץ. כל מה שהדיעות המשוטטות באומה בכלל צדדיה, כלן יחד יתכנסו, יתאספו ויתבררו, יתאחדו זו לזו, אז הרע והכיעור שיש בחלוקת מהן נאפס, והאור, החיים הפנימיים, וצורת הקודש הולכת ומaira. לא מצא הקב"ה כל מחזק ברכה לישראל אלא השalom. ורעיון הקיבוץ הרוחני והמשי בישראל, מוכחה הוא לעשות חיטוב רוחני וממשי בסוף על כל העולם, על כל האופקים האנושיים, ומטות כנפיו מתחפשים מלא עולמים, מתנוצחים בתוך העילוי הפנימי הבא מאוצר השalom העליון. עוזה שלום במרומייו, הוא יעשה שלום עליינו ועל כל ישראל. יהיו רצון שתשים שלום בפמלייא של מעלה ובפמלייא של מטה, ובין התלמידים העוסקים בתורתך, בין העוסקים

לשםה בין העוסקים שלא לשם, וכל העוסקים שלא לשם יהיו עוסקים לשם. וכל בנייך לימודי ד' ורב שלום בגין, אל תיקרי בגין אלא בגין.

עה. בכללות העולם, המעשי והרוחני, אין כל רע נמצא כי אם בערכו הבוגר, אבל צקיבוֹן הכל, הכל הוא טוב ממש, לא מפני ביטול ברוב, כפי החשבון הצנום. אלא מצד הערך העצמי האידיאלי. ומובן מזה שככל מה שהקروب אל כל נעשה יותר גדול התכוונה, הרע מתמעט, והטוב מתגללה. ולא עוד אלא שקיובן הרע בכל חלקיו מופיע לעומק טוב גדול מאד, והוא מתחבר בעומק רתיחות שקיוקתו אל הטוב המוחלט, שלא יגורחו רע, כלו הפק לבן טהור. והחיים הגנווים בהשכמה נצחית זו הם הם המעמידים את העולם, ונונתנים פרמא על פני כל המזיקים, שלא יוכל לטשטש את העולם, ונגהה מעל גבה שמר.

עו. מלאה היא הנשמה אותיות מלאות אור חיים, מלאות דעה ורצון, מלאות רוח הבטה ומציאות מלאה. מזוהה האותיות החיים הללו מתמלאות זיו חיים כל יתר הדרגות אשר לבניין החיים, השר לכל שדרות הרצון, הדעה והפעל, לרוח ונשמה, בכל ערכיהם. כשנגשים למצואה, המצואה היא תמיד מלאת זיו חיים של כל עולמים, מלאה היא כל מצואה אותיות גדולות ונפלאות, מכל תרגם מצאות התלוויות בכל מצואה מכל חי הקיימים שביסוד האמונה. זיו אור אלהים חיים, אור חי הקיימים חי בכל נעם בהוד כל מצואה. תיכף בנטנו למצואה לעשותה מתגדלות כל האותיות החיים שבמהותנו, אנו מתגדלים ומתרברים, מתעצמים באור חיים והוויה עליונה, מפוארה ועשירה עושר קדש עולמים, ובאור תורה זיוו חכמה. נוهرות עליינו אותן האותיות של מקורות התורה, ולעומתם מתנשאות אותיות החיים המראות זיו ואור פנימי שבמהותנו, ותסיסה הרת- עולמים מוכרע על ידינו נעם, גבורה קודש וששון עדנים, מתהווה ברוחנו פנימה, ובכל היקום מת:redesh אור וחיים. העולם מוכרע על נשמתו, על כל פנים מנוסף אור ויושר, רצון ושובע טוב פנימי. בארץ ישראל מתגדלות האותיות של נשמתו, לזכות, על כל פנים מנוסף אור ויושר, רצון ושובע טוב פנימי. בארץ ישראל מתקיימת נשמתו הארץ, בידידות שם מחשיפות הארץ, יונקות חיים עצימים מזיו החיים של כניסה ישראל, מושפעות הארץ מסוד יצירתם המקורית בדרך ישרה. אוירא הארץ ישראל מוציאה את הגדול הרענן של אותיות החיים הללו, בזיו תפארה, בידידות נעימה ובגבורה רעם עליזה מלאה שפעת קודש, כל הכתוב לחים בירושלים. הצפיה לראות בהדר הארץ חמדה, השקיקה הפנימית לארץ ישראל מגדלת את הגדול הרענן של אותיות החיים הארץ, בזיו תפארה, בידידות שבפנימיותנו ועצמיותנו, היא מגדلتם גדול רוחני פנימי, אחד הנולד בה ואחד המצפה לראותה, ולציוון יאמר איש ואיש יولد בה, והוא יכוונה עליון, ד' יספר בכתב עמים, זה יולד שם סלה. המשפט, העמוד האמצעי, שככל הטרקלין עליו נשען, משל למטרונה ההלכת ושפוליה מכאן ומכאן, משפטים ואמצעיתה של תורה, הם הם מהות החיים, משפט בני ישראל, מהות החפץ הנש망תי הספוג בנשمة משיח רוח אפנו אשר יקרו לו ד' צדקנו, אשר יגלה אור משפט ד' בארץ גבורה עליונה, השולחת כל מלחה וכל שפיכות דמים. משפט בני ישראל על לב אהרן תמצית האותיות הנש망תיות של כל ישראל, מאירה באורים ותומים, בולטות או מצטרפות.

עז. תמיד צריכים להלחם עם החושך, לשחרר את עצמו מהממשלה של כח התאה, כח הרשעה העור, הפועם ודולג, שט ומרחף בעולם, מפשט בכל עזו את מרחבי מחשביו על הגוף האנושי וכל כחותיו, מגהר עליו בצלליו הרבים הכהולים במאפלים, התאה החומרית, והתאה הרוחנית החשוכה, לא אותה התאה הרוחנית, השואפת

למרומים, לקודש, לנשגב, לטוהר וזוך, אלא התאהה החשוכה הרוחנית, תולדתה של התאהה החומרית, המעכבות על כל מאור ממאורי הקודש העליונים, שלא יתפסת ולא יהדור בנפש ובעולם, מספקת את כל הודות ה العليונות, בכח מהשכיה, המייסדים על יסוד שקר שאין לו רגלים, אלא שכח היא בונה את עליותיה בעוללה, בנייני רשות וכסל, ומהזקמת את ציוויל האדם בהשקיפת עולם מאופלת, עד שככל אור עולם נחשב לו כזה, וככל עמל אדם הוא להמלט מ恐惧 המהפהכה של צללי צלמות ובלהות שאל הללו, של אלה הזזהמות, מהשכת החומריות והרוחניות יחד, המתמזגים זה בזה, מתחברים ומזדווגים יחד כדי להוליך ידי פשע זרע שקר. והדבקות הרעננה באלהים חיים, באור תורה וחכמה עליונה, בזיו הטוהר העליון אשר למנה נתנה מנשחת אלוה ממורומים, תפיריד את פועליו האון, והתאהה הרוחנית לא תוכל להתחבר עם התאהה הגופנית, וכל אחת מהן בפני עצמה תכשל ותפול לפני הגבורה העליונה, המתגללה מאור הנשמה, מוקול ד' בכך, הקורא תמיד לכל תמיימי לב, המישרים אוורחותם, שמעו פתאים וחיו, ואשרו בדרך בינה.

עה. כשהascal הפשט והישר עושה את מעשיו ברוח האדם, צריך הוא להלחם עם הרוח החשוך של התאהה הגלומית, שמהרסת תמיד את בניין השכל והיושור בראשית התיסודותם. ביחוד היא מנicha מכשולים את הקווים המעשיים שבציוורים השכליים, שם היא מנicha את ארסה, את ביצי הצעוני שלה, והם הולכים ומפתחים עד ששורצים שירוץ נחש בהתגלמות המעשית, בתיאוריות הנובעות גם מהשכלה ובינה חודרת. המלחמה והזהירות צריכה להיות בראשית השתכלותה של המחשה. באותו פרק שmagua היא במסקנתה לחוגים המעשיים, שם הנחש אורב לפתח, לפrox גדרות עולם, לשלוח יד ברשות וכסל, שם ישוק עקב. וישראל לב שמים לב על דרכיהם, נזירים בגבורה של מעלה, ולהمسקנה המעשית קוראים הם עוד יותר לעוזרה מקודש. וכשם שרוח התאהה עומדת לשטן להאצת השכל, כך עומד רוח השכל המגושם לשטן על הבניינים הנאצלים, המופעים מקור קודש יותר עליון מערכו. לעומתם הרי הוא דומה בגשמיותו, במצוות כהו, ואיסורו אל ההנאות, תולדות החושים והרגלים, לרוח התאהה לעומת ערכו. והמלחמה הנוטשה לעומת המשפטים של תולדות אור העליון, מאור תורה, ורוח ד' על יראייו וסודו לישרים, היא כפולה, פה מתחבר כבר השכל האנושי המגושם בתור לוחם, ועל שני צדיו עומדים לעוזר לו ברשות, שני אויביו התיידרים, רוח התאהה החומרית והרוחנית יחד. אמנם טוב לפני האלים ימלט מהם. ודרך איסור מלחמה לד' זו היא בראשית כל להפריד את השכל משכניו הרעים, לבירר לו, שאין חברתו נאה עמם, ובזה הרי הוא בעצמו מתעלה, וברוח העידון שבקרבבו יכיר את מקומו, ויתלה עם הרוח האצילי של אור הקודש, שהוד האמונה העליונה, עין ד' אל יראי, מופיע עליו. ואז יתפוצזו הררי עד, שחוו גבעות עולם, והrhoחות הזעירים, של התאהה הרוחנית והחוمرة, מחAMILIM גם כן להתרחץ מצואתם, חלקיהם היותר סיגים מסתתרים במתבאים, והצדדים היותר טהורם שליהם באים לשרת בקודש, לקשט את כח הדמיון, לרומם את להב רגש הלב. והכל מסיעים למלאכת שמים, אפילו רוחות, אפילו מזיקים, וברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אותו.

עת. ההשגה השכלית רואה היא להיות נערכת לפי מדתה של המהות המוסרית של עומק הרצון, ואז היא משתלמת עצמה, ומשלמת את האדם המשיג בהשלמה זאת שביבאה ברכה לו ולעולם. היסוד המוסרי ברצון מהעומק הוא לפני רוב המעשה, ובזה מונח כבר הכלל הגדול של הנטייה הטובה להיות תמיד מעשיו מרובים

מחכמתו. ויראת ד' הבאה מתוך עומק שיקוף של כובד ראש פנימי, צריכה היא תמיד להכריע את יתר הערכים הנפשיים, אז ימצא האדם את עצמו במצב של מרגוע פנימי. בהיות ההשגה מתעללה הרובה מהוגן הרצון, היא מנתקת את האדם מעמדתו הבינונית הראויה לו לפי מדתו, ולמעלה עליונה מהותית לא תוכל להביאו, כי לא השכל, כי אם הרצון המהותי, עושה את החטיבות העצמיות. על כן ראיית חכמה היא תמיד יראת ד', שכל טוב לכל עושיהם.

פ. כשם שאין השכל הטבעי יכול למלא את מדת הכח הגוףני, כ"א האדם צריך להתאים שהוא מלא כח חיים ואומץ גופני, כדי שיוכל השכל לחול עליו בכל תגבורת ערכיו, על פי הכלל של מכיר הטבע, נפש בריאה בגוף בריא, כמו כן אין השכל הנ אצל העליון, בצורת הופעת קודש, יכול למלא את המקום של השכל הטבעי, שהוא נערך לגבה ממש בגוף לגבי נשמה. ולעומם צריך אדם למלא את המדת השכלית של השכל הטבעי בכל תוכנותיו, כדי שיתקיים, במידתו הרוחנית גם כן, התוכן של נפש בריאה בגוף בריא, ככלומר רוח הקודש, מאירה ומפוארת, במסגרת של שכל, נאור צלול ובהיר, מרווה מכל החזונות האפשריים להכנס בחוג מבטו של האדם, עם כל עומק החידור שביהם. ומדתו של הקב"ה היא, שכלי ריקן אינו מחזק, וכלי מלא מחזק, שנאמר יhab חכמה לחייבין ומנדע לידעו בינה, ובלב כל חכם לב נתתי חכמה.

פא. המקור העצמי של המוסר מוכחה להיות מונח בסיסוד מה שהוא טוב לכל, במובן היוטר רחਬ, דהיינו טוב לכל המצוי, ומוכחה על פי זה להיות מציאות למהלך מעשי ומחשבתי כזה, שתולדותיו מביאות את הטוב לכל, במובנו היוטר נרחב. השאלה היא רק איך יתגלה לאדם המוגבל הטוב לכל המצוי, שהוא כל כך נעלם ממנו. ועל זה התשובה מוכחתה לבא, שבעולם תמצא נקודה מאירה, שמצוות הגבורה ישמע בה תורה ומצוות והتورה מן השמים צריכה להיות מכוונת לטובת הכל, מראשית עד אחרית. וכל סדרי המוסר שהם נערכים בכל השדרות, לפי כל המוצבים השונים של כל היצורים, של כל היחידים וכל הקיבוצים, הנם באמת שלבים, שייעלה על ידם העולם למדת זו של הקשבת קול ד', שיגלה לו מזיו האורה של נקודת עולם זו את היסוד המוסרי בכל העולם, איך לעשות טוב עם הכל, בכל מעשיו ובכל דרכיו. זאת היא התורה אשר תצא מציון ודבר ד' מירושלים, יירנו מדריכיו ונлечה בארכתיו, כי מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים. וחכמת ישראל הסודית נועצת היא את כל רישומי מוסרה להמטרה היוטר כללית, של תיקון העולמות כולם, ושל תיקונם היוטר אידיאלי, רדייקלי, של תיקון שרשם העליון, של ייחוד האורה האלהית העולמית בכל ענפיה עם האלהות האידיאלית הרוממה מכל ציור עולמים, ייחוד קוב"ה ושכינתייה, מקור הציווי המוחלט.

פב. אורות הקודש שמתנוצחים באיזו נקודה, צריכים תמיד להעיר את ערכם, איך הם מתפשטים בגניזה בכל המרחב, והולכים בשביבים נסתרים וזרמים חבויים, עד שבאים להתגלות באותו הנקודת המארה. קדושת האדם שבישראל, הרי היא חבואה בכל האדם הכללי, באנושיות כולה, בעומק הגניזה, והיא הולכת וזרמת, על ידי כמה דרכים עמוקים, סבוכים וג諾זים, עד שבאים לידי הגליות של ההארה בנשנת ישראל. קדושת המקום מלאה כל העולם, אבל חבואה היא וועלמה, והולכים שטפי הקודש המסתירים וושאפים אל מקום התגלותם,

עד שבאים לידי גילוי בארץ ישראל, ראש עפרות הפלב, ושם لنקודה הקודש, בית המקדש, ובן שתה, מצין מכלל יופי אלהים הופיע. קדושת הזמן מתחשת היא על כל אורך הזמן, בזון ד' יום יום, והולכים קו אווי הקודש ונמשכים בצורה מסוימת, עד שבאים לידי הבעה וגילוי בזמןים המוקדשים, בקדושת השבת, תקופה למקראי קודש, בתווך קדושה מקורית, שהיא משפעת קדושה על העולם ועל ישראל, ובקדושת הימים טובים, בתווך מקבלי שפעת הקודש, על ידי ישראל דקדשינהו לזמן. דוגמת הארץ הנשמה שבחוושים, עין רואה ואוזן שמיעת, שלא ממוקום הפרטיהם לוקחים את אורם, אלא אותה הארץ החיים, השוטפת מאור הנשמה, להחיות את הגיהנום כולה, מקנה איות חיים של ראה ושמיעה, שעל ידי התפרצות הכח, בباء עד הנקודה היותר מוכשרת לגילוין, יוצא הוא אל הפועל, בתווך ראה בעין ושמיעה באוזן. וכיוצא בו בכל המונחים גלויים שבulous, בארכות ההיסטורית, בין המתגלוות בצורה טبيعית, בין בארחים פלאים, כל הבא בזמן מיוחד איןנו כי אם התרכזות, של גילוי, להמון כחות שהיו כבר אמורים בגינויו, ונתקעבה פעולתם עד השעה המושרת להבעתם. למען ציון לאacha, ולמען ירושלים לא אשיקות, עד יצא כנגה צדקה, וישועתה לפיד יבר, וראו גוים צדקתו וכל מלכים כבודך, וקרא לך שם חדש אשר פי ד' יקנו. ההידוש הוא בשם, בהtaglot בביתי ובפרוסום, אבל העצמיות לא נתחדשה. מעת היות שמי אני.

פג. מהלך כל הייש בניו על יסוד התשובה. ההיות מתגלוות בתווך ירידה מלאה יותר לעולמיות, - שהוא כמו השפה ומיתה נוראה, - אשר כל הירידות שבעולם, מדרגה לדרגה, מרובי כשרון וקנין למעט כשרון וקנין, לא ישוו לה. וכל זה נעשה ע"פ המשקל העליון של שפיטת הצדקה, המשערת את משפט ההיות בטרם כל יציר נברא, ויש בהתאם עליון של עולם חסיד יבנה משום מדת הגבורה והדין של רוח אליהם המרחה על פני המים. אמנם ירידה זו הלא יסוד העליה גנוו בה, ולפניהם סדר זמנים היא, הרי העליה כרוכה כבר בה, ותהום רבה של המשפט והרורי אל של הצדקה יחשקו. והולכים הדברים ומתבררים, שבם לאיთם ביתר שאת ברוח האדם, שהתשובה היא חלקו ונחלתו, והוא דוגמא לכל הייש ברום רוממות ובשפלה תחתית. אدني מעון אתה הייתה לנו בדור ודור, בטרם הרם יולדו ותחולל ארץ ותבל ומעולם ועד עולם אתה אל, תשב אנוש עד דכא ותאמר : שובו בני אדם. וכל מה שאנו מתבוננים יותר עד כמה הדברים היותר פרטיטים שבஹוה, הרוחנית והחומרית, יש בהם משום עירויות וקמוון של כל הכלליים, וכל קוטן יש בו צללים של גודל בעומק ישותו, שוב לא נתפלא כלל על רז התשובה החודר כ"כ לעמקי נפש האדם, וחודר הוא והולך מראשית תעופת הלך מחשבתו והשקפת עולמו עד פרטיות דיויק מעשי ותאורי מדתו, והדברים הולכים וחזורים לפעולתם במהלכים ההיסטוריים של כללות האדם. וכשנדע עוד יותר את הערך האICONI של האדם ורוחו ואת הצbijון שהוא נותן למציאות ע"י הטבעתו, מיד נביט בהירות על היחס המזהיר של התשובה הגדולה הקוסמית, במובנה היותר רחב והיותר עמוק וייתר רם, עם תשובתו של האדם, היחידי והצבור, שעל אופניה סובבים מתגלגים כל תכיסי החיים, המעשיים והרוחניים, ממעמקים קראתיך ד'.

פד. כיצד מזמין זמירות ואמרי תהילות ותשבחות ? בא רוח הנשמה, והשיגוב הלהי ממלא את הלב, והלב מרגיש איך שהוא צר מהכיל את המון רגשותיו, התענווג הקדוש ממלא כל קרביו. והשכל הולך ומאריך, מביר לו את האמת שיש בגודל החזון, ואת הזערות שיש בהקלתו לעומת המילוי העליון. והוא מתרומם, מתחעלת

ומתקדש, והتبיעת הפנימית הולכת ומתגברת בקרבו. מתמלא הוא עד כברק, ממולא נוגה ומחשבים, עובר רעיון בקרבו על דבר שפלתו לעומת מעמד גודל זה. וכרגע בא ברק אחר, ככלו אור וחסד עליון ורחמיון, וייעוד הטוב של גיאות ד' וחזות נועמו, בגודל ופחד, בגבורה ותפארת, מ מלא כל חדרי לב. הוא עודנו מתחשב, וההרוגשה מתגברת, המחשבה מתأدמת, קוי חיים הולכים ושוטפים, לא יתנו לו שקט. עוד הפעם התענג עליו דופק, קול דודי הנה הוא זה. קרווא הוא, והוא מתעורר, פותח פה ברינה, כמוقلب ודשן תשבע נפשי ושפתי רננות יהלל פי. תרנה שפתוי כי אזומה לך, ונפשי אשר פדיות.

פה. הפרדת הטוב והרע זה מזה, זו היא תורה החיים, והפרובלימה היותר מקפת שבתורת המוסר. העצות וההדרכות המעשיות והמחשביות, ההרגשות והשאיפיות, הפרטיות והכלליות, האישיות והציבוריות, שעליין קולעים אל הטוב ואל הרע לכל אחד כפי תוכנותו, כשם חזקים, יחזקו את הטוב לבדו, והרע לא ינק ממנו, וכsmouthלים, יחלישו את הרע, והטוב לא יסבול ממנו, זהה הכלליות הגדולה של כל אור החיים החומריים, המkipים את כל.

פו. כשם שאנחנו דנים הקש בתנועות המינכניות של העולם, מן החלק הקטן המתגלה אליו על ההיקף הגדל הרחוק ממנו, ואנו מתקרבים על ידו יותר וייתר להכרת צורת העולם האמיתית, כן כל מה שאנו מתקרבים יותר לדzon בצורות ובתנועות הרוחניות שבנו לפרטיהן ופרטיה פרטיהן, על העולמים החיים חי השכלה וחיה רגש רצון ושאיפה שהם ממעל לנו, ופועלים עליינו ואנו פועלים עליהם, הרינו הולכים ומתקרבים יותר לצורת העולם הרוחנית. וכל מה שהעומק הפנימי שלנו הולך ומתגלה בנו יותר, הננו מוכנים יותר להיות מתקרבים אל הכרת העולם הגדל בהערכת רוחניות, ונעשה לנו ההשכמה הבירה הזאת לסלום לעלות בו אל ההכרות העליונות, העומדות למעלה מאותו החוג שהמשלים הפנימיים שלנו יכולים לפעול איזו פעולה ציורית מקרבת, מקום אשר עבר בה איש ולא ישב שם. וכן אנו הולכים ומתעלמים בידעה, עד שנחלי רזי קודש הולכים ומשתפסים בתוך נשמתנו. מה יקר חסך אלהים ובני אדם בצל לנפי יחסין, ירוון מדשן ביתה ונחל עדין תשקם.

פז. אותה ההארה האלהית העליונה המaira את העולמים כולם, המchia את העולמים, הפעלת אותם, המסדרת אותם, המקשרת אותם זה לזה, ומערכת את כל עריכיהם, חוספות אורה וגרעון אורה תלויים הם במעשה האדם, בנביות אור הטוב של רצון האדם, בהופעת יושר לבבו ושלטונו הרוחניות העדינה והעלונה שבו בכל חוגי החיים והמפעלים, בכל שדרות הרגשות והמחשבות. בתוספות האורה של ההארה האלהית הזאת, המכוננת לעולמים ומלאם, שפעת החיים מתברכת מהמעין העליון שלמעלה מכל עולמים, מ מלא התפארת המתעלת במרומיו היא יונקת, והכל מתברך, מתדרך, מתגדל ומתחעלת.

פח. העבודות השכליות מחלוקת לשתי מערכות כליליות. האחת היא פונה להכנס ולהלביש את שפעת רוח הקודש לבכשי ההגין והascal האנושי, בין כל אותו הארץ הגדל של רוח הקודש וענפיו שיש לנו ע"י קדושת התורה כולה, בין מה שהאדם עצמו, היוצר, משיג בתורו התגלות ורוח הקודש, שיעבד את התגלות הזאת עצמה בעבודה עיונית.ஆע"פ שלא כל העומק ולא כל הגובה, לא כל החיים וכל המקוריות בשפעת רוח

הקדש יוכל להכנס במסגרת העיבוד ההגיוני, מ"מ כמה שיוכל להכנס בתוך אותם הכללים, כמה משפע הנשמה העליונה שתוכל להחיות אלה הגוף, הוא טוב עליון, ועובדת מועלת מאד להרמת הערך של כל התוכן האנושי. והעבודה השניה, היא להכנס את מעצבי הלב הgéniים, העושים את דרכם על פי סדרם וטבעם, אל האצלות העליונה של רוח הקדש, להוציאם מתוך החיים הצרים והמצומצמים, שהם נתונים בהם, למרחבה, לעולם החירות העליון.

פט. באותו הזמן שהאדם מרגיש בעצמו את עומק שפלותו, וכוחו המדמה והסכמת שכלו מתארים לו שהוא למטה מכל הברואים ממש, אז העולם כולו מתקיים עליו, ובהתורומותו כל הבריות מתרומות. אשר הריאתי נצרות רבות ורעות, תשוב תחיני, ומתחומות הארץ תשוב תעלני, תרב גדולתי ותשב תנחמני, גם אני אודך בכל נבל אמרך אלהי, אלהי אזמרה לך ככנור קדוש ישראל, תרננה שפתתי כי אזמרה לך ונפשי אשר פדיות.

צ. אףלו הרהורים שאינם ברורים שהם מהעולם העליון, שיש בהם צירוף של רצון נשגב ושל געגוע לטהרה, לאצלות, לשחרור הנשמה ולהתלהבות קדש, אוצריהם הם בקרבם אוצרות חכמה ושירה רבה, וצריכים לקבלם באהבה, בנעימהגדולה וקדשה, ובחרדת והדרת קדש. ולפי ההכנה של האדם יתגלו לו ביותר פתחי אותן האוצרות, וישאכ מתוכן הון עתק, אוצר נחמד ושמן בנוה חכם.

צא. כשהנו מסתכלים ביצירה כולה, המוחשית, ורואים את הארגניזמוס הכללי שבה, איך החלקים קשורים הם ושלובים זה בזה, בכל צומח, בכל חי, ובאדם איך החלקים העליונים, הנושאים עליהם הود השיבות כללות ואידיאליות, הם נזקקים, ביצירתם, בהיותם ובקייםם, להחלקים הפרטיים, השפלים והגנומיים, שלפעמים בגועל אנו מביטים עליהם, והוא הדין בהתחברות הכללית, כמה שאנו סוקרים בסקירה ברורה מתרבר לנו בדיק פרטיו, ומה שאין העין יכולה לחדרו שמה אנו מבינים בהבנה בהירה והשערה רוחנית עמוקה, עד כמה כל החלקים שביש צריכים הם זה לזה ותחומות הרבה והררי עד הם זה בזה משלבים ומצורפים, מוסיפה תמיד צנו ההכרה, שלא מלא ההוית התחתונות, החשוכות והכערות, לא תצנה ולא תשגשגה בשיא הودן ההוית העליונות, הנכבדות והmajestatis, והחיבור והאחדות הולך ומתגדל בנפשנו. מהעולם המוחשי באים אנו לעולם הרוחני, למחשבות אדם ותחבולותיו, לדרכי הקולטוריות השונות, ואמונות והשיטות. נרתעים אנו לאחוריינו כשהנו רואים הרשעה והסכלות, כמה שלטה וכמה שלטת היא במערכי לב בני אדם, בנמוסיהם, בדעותיהם, באמונה שלהם, בסדרי חיים הפרטיים והחברתיים. כשהנו משקיפים על כל התועבות שנעשו בשם אמונה, על כל קרבנות adam לאלילים, על כל חללי הנמוסים המתוועבים, ועל כל הרשעות, השפלות, החולשות והמחבלים של ההסכנות, מעבר מזה רואים אנו את הברקים, את עטרות החן של שכל האדם וישראל, את חכמת התכמים, את גבורת הגברים, את להב אויר הקדש של אויר האמונה בזיקוקו ועליווניותו, את השאייפות ואת התקומות של העtid הגדול, ואת עמודי האורה שממלאים את ההוה, מיד אנו מחייבים, הלא כולה, כל החזות הרוחנית עולם אחד הוא. גם הוא תוכן אורגני יש לו, גם הוא בכל הוד נשמו, בהברקת רוח קדשו, ועז אל אלים אשר בתוכו, נזק הוא לכל אשר בקרקעינו ותחתית מצבו, ולא מלא אותו השמרין והרפשים שברוח האדם, לא הצמיה פרי תנובתו, המשמה אלהים ואנשיהם. ומיד אנו מתנחמים על עפר ואפר, ומקבלים אנו באהבה את העצה העמוקה

של האדריכל העולמי, בורא כל המעשימים, אלוה כל הנפשות, אדון כל הנשמות, הנותן נשמה לעם הארץ ורוח להולכים בה, והכל מטובו ישאבו טוב, והננו הולכים ונאזורים בקדושה ובגבורה, ומתחילה אנו להכיר את שפלות ערכנו, ואת גודלתנו גם יחד, ומשתעשעים אנו בפרחי החן והפאר אשר צמחו על ערוגות התולדה האנושית, ומכירים אנו על ידה את מה שהוא יותר נשגב ממנה, את מה שהוא למעלה מכל ערוכה, והננו כולנו שטופי תשquetת שירה, ואזרוי גבורה ללבת קוממיות בדרך האורה, לדעת את הגודל אשר להיבול המגמתי שבrowth, שכל טוב וירוש. כל אור וחופש עליו צומה הוא. ונוטלים את פרי האמונה בטהרתה ובביבורה, עד כמה שידנו מגעת להגעה אליה באורה מישור של תבונה, ומה שמתנווץ בנו מלמעלה מאורה שלנו, יודעים אנו נאמנה, כי גבה מעלה גבה שמר, אמיצים הננו בהודעת עצנתנו הישרה. ונאזורים בתום הגדולה האלהית. אשר נדע ממורשת קדומים, משיח סוד קודש. מי כ摹ך חסין יה ואמוניון סביבותיך.

צב. האור האلهי מצד עצמו, מצד ההתעלות מיסוד עולמים, אין שייך בו לומר תוכן של סבה ומסובב. ומה זה באה המחשבה ההורסת את כל הלימודים התייאולוגים המדברים על דבר ערך הסבה והמסובב ביחס האלהות. ומה זיהולים אנו להבין, מה שאננו מיחסים שם סבה לאלהים ביחס ההוויה העולמית, מצד הערך הכלתי מעורך של קודם הבריאה והמצאת ההוויה, אין התוכן הולם כלל, רק אחורי שאנו כבר נמצאים בתחום עולמים הרינו תופסים את העליונות מכל תאר וסבה בהבחנת שם סבה ראשונה, ובתוךים אנו שביטוי הגינויו התחתית הוא מכובן אל העליונות בגניזה וחביון. ומה הרינו באמצעות מעולם הגלוי לעולם הנסתר, המואר באור אין סוף. והmeshcallim יזהירו כזוהר הרקיע.

צג. העדינות הנפשית היא מרגילה את האדם להבטת חייו ואידיאליו למרחוק, להיות מאושר באושר העולם שיבא, אחר שייתכן לגמרי. אריכות הזמן אינם חוזץ כלל بعد הנפש העדינה. המנוחה האידיאלית שואלת על המציגות המגמתית, כיוון שהיא מוצאה מטרה רוממה בצללות ההוויה, כבר היא מלאה אושר פנימי, ומנוחת האצילית רכושה היא לה.

צד. טהרה מדותית ומעשית צריך האדם כדי שלא תעוכר ההופעה השכלית שלו, למען יוכל להרגיש יפה את עדן העתיד. זוatta הטהרה היא הגורמת, שיסוד עולם הבא נועז הוא באושר של תחית המתים. הבטחון בישועת ד' הכללית, שיעשה לעולמו, רק היא היא המתקתת את כל החיים כולם, ואין השמה נפרעת כלל ממה שאין היחיד בטוח בעצמו על דבר גורלו ביחס לאושר הגדל ההוא. מלא חפץ לב הוא בידעו שהטובה עתידה לבוא, שהעולם הוא מתוקן לאושר, שהמציאות כדאית היא להברא לולא האמנתי לראות בטוב ד' בארץ חיים, למה נקוד על לולא, אמר דוד לפניו הקבה, יודע אני שאתה משלם שכר טוב לצדיקים לעתיד לבא, אבל אני יודע אם יהיה חלקו עמם. ובכל זאת הוא מאושר אරשר ודאי, אושר הבא מתוך שאיפה אצילית, התופסת תמיד את המציגות, את התיאוריה הכללית.

צח. יסוד העקודה הוא הגברת הרגשות היותר עדים, והתכלותם באור האהבה המרוממה והעדינה לאין סוף, אהבת ד' הבהירה, כביטול טפה אחת מן הים.

צג. הנו עומדים במלחמה נגד רוזי תורה שנשעקו בידי החיצונים, שהוא עיקר צרת שריפת התורה, שמתבאה על ידי דורשי רשותות. הנטיה הדתית בפנימיותה, אור קודש, אור צפון, אור בנין עולם ומלאו, אור ד' שוכן בה. אמנים הרכווש הנשמתי של שמן משחת הקודש, שאור החיים הרוחניים שופע שמה, הבטחון והאמונה, הם אבוקות האורה הפנימיים, ההולכים ומוסיפים כח ועו"ז לבניין, אבל הבניין צריך שיבנה על פי הסדר האלקי, אור עולם באוצר חיים. זאת היא תפארת עוזנו, ממתן תורה מאת יה' צור עולמיים. משקיעים אנו כח ומרץ גדול בהאופי המעשוי, בשינויו ודיווקו, אמנים הוא הולך כזרע בבטן האדמה, מופיע באורו על כל תבל רבה, ומשיב לנו גם כן כפלים אור טוהר של מוסר, ענווה, רעיון אלקי, ונעם רוחניות פנימית. אבל העין החיצונית רואה בשחרור מן המצווה, בפריקת עול המעשה, בחפשיות התנוועה לכל רוח, ביחור בחופש העול מהתלמוד הדיקני, המיגע, תגבורה רוחנית שירית. ובזה עשתה שמית ידים ל特派, לחבל את בניין עולם ומלאו, להכotta לריסים את היכל הקודש, לפזר ישראל בעמים, לקטרג על כל עמל המעשה והתלמוד בלשון מדברת גדולות. אמנים כל זה היופי החיצוני, הקסם המתעה, בא מהכרה בלתי מושלת, מהיקוי קופי אשר לא מאור סוד ד' העליון יצא. והנו קרואים ועומדים לבצר את עמדתנו, לקחת מיד הרשעה העמוקה הזאת, המMRIאה שחקים, את כל יפעת השירה, את כל האימון הרוחני, התמיינות והענותנות אשר גולה, ולהכניס את הכל אל אוצר הבניין, לקשר את הכל באותו אור העליון שאור תורה חי שמה, עד שייאירו אוריהם העומדים עד עיד, לא יבוא עוד שימוש וירחך לא יאסף.

צז. הרשעה של ביטול המצוות והMRIידה המעשית, שהוא חורבן העולם, שאיה יוכת שער דמנגה כי תורה, יונקת היא מעתיד רחוק, מצוות בטלות של עתיד לבוא, אבל מקסם שוא חזתה. במקום העליון הכל מיתקן, הכל העולמיים הגשמיים והרוחניים, נפש האדם לכל עומק הופעתה והשתלשלות דורותיה, נפש העולם וכל המון כוחותיה, הכל מתעללה, מזדקק ומשתכלל, אז בטלות המצוות, בהופעת האורה המצורפת, שהכל נצוף, אמרת אלוה צופפה. לא נתנו המצוות כי אם לצוף בהן את הבריות, וכי מה איכפת אליה להקב"ה בין שוחט מן הצואר לשוחט מן העורף. אבל כשבאה ההשחתה לבטל את המצוות בעוד אשר הסיגים לא נטהרו, בעוד אשר לא נצטרפו הבריות כלל, הרי הוא מבצע את נחלת ד'. ועד כמה שראוי למן תוכן כזה וסעיפיו להמצא, בקרב כל העמים אשר על פני הארץ, עד עת קז, אשר אור ד' יואר בעולם, והכל יכירו מה הוא כחן וסגולתם של ישראל, ומה הוא הפרינציפיון הכללי והפרטיו של התורה האליהית, המכוננה לעומת עולם וכל אשר בו בדיקן יצירתי, אבל כל זמן שהחושך מכסה ארץ, הרי הם ראויים למן תכוונה מוסרית כזאת שישודה בהשפלת כללית של רוח האדם והעולם, ובהסתירה של האור האלקי העליון, מקור החכמה והחסד, העומד לעד ולנצח נצחים. אבל כשסייעים זרים כאלה חודרים בקרב מחנה ישראל, הרי הם מטמאים את הקודש והמקדש, מכניםים ארס נחש בכל הלח המחייב את כל הנשמות, ומיבשים את הלשד האלקי המרענן את כל. ומלחמת ד' היא ונקמת היכלו לעמד הכן בכח וגבורה, להודיע אור חכמת ישראל, האחזה בישועתו ונצחו בעולם.

צח. המינות הפקירה את המשפט, תקעה עצמה במדת הרחמים והחסד המודומה הנוטלת את יסוד העולם והורסתו. ומtower עקרית יסוד המשפט מתכוו האלקי תופסת אותה הרשעה היותר מגושמת, ובאה בזוחמא

לחדרו במשפט הפרטי של האישיות היחידית וחודרת היא בהתקפות גדולה לנפשות העמים, ובזה מתייסד יסוד שנאת לאומים ועמק רעה של טומאה שפיכת דמים, מבלי להמש את העול מעל צוואר האדם. אמן עיני כל מוכחות להיות נשואות לאור עולם אוור ד', אשר יגלה על ידי משיח אלה יעקב והוא ישפט תבל בצדקה, ידין לאומים במישרים.

צט. יסוד החיים, גם החיים העולמיים, הוא מתפלש בכל תורה ישראל. העולם והחיים מראש כל ערכיהם ודרוגים עד תחתית כל ערכיהם ודרוגים, הרי הם מעורבים ומאותדים יחד, מושפעים ומשפיעים, מסתדרים ומתאגדים, והכל חי, שופע, מתרגדל ומתחדש מעליון, מקורו מקורות, חי החיים, אור חי העולמיים. ומתוך כל, השמחה והרعنנות דבקה בסגולה פנימית באור תורה ועובדיה בישראל, ושמחה מצוה ותורה הוא דבר עצמי בהם. ולהפך המינות, היא בטבעה נטולת מן החיים, היא קצתה את היסוד הבסיסי של החיים, דלו שוקים מפסי ומשל בפי כסילים, ואין צורך לומר שהיא גדועת ראש, ולא תוכל לראות גאות ד'. חפצה להתעלות לרוחניות פנימית בלבד, ותדמה לדבר נפלאות על אל אלים, לתותת קדוש ישראל, וזה לא יכול בשם שיח של כל ורעיו להגיע בצורה של אחדות כללית ושלמה, לא במידע והגיוון, לא באמונה פנימית מותן חזון לב, ולא במוסר חשוב מרוחו והרגש נתיתו של אדם בשעה שהוא נושא לחשקו על פי מדעתו וציר ללב אנוש המלא הבלתי. והעולם נפרדתו, הנטיות נקבעו בערכם ורוחם של מחייבי כרם הללו, ונוטל יסוד החיים מכל דעה ואמונה, ונתן מעוז החים העולמיים רק לרשעים, לעם לא ידעו ד'. ומילא דעת ד' עצמה הולכת וمتדללת, והיא מתקשורת ומשתעבת בעל כrhoחה לעולם יורד ושוקע באין מנוס, לעולם מלא גילולים ורשעה. וכל הצדקותה אין כי אם כס סיגים מצופה על חרס, שפטים دولקים ולב רע. וモבותחים אנו שעדר ארגיעה לשון שקר. הוד אויר האחדות העליונה הטהורה, סוד אורך של ישראל בחים ובפועל, בעולמיים ובנשומות, בחיי החברה ובחיי האמונה, בטבע הייצירה ובגilioי אורה [...].

ק. הבחירה במילואה לישראל היא נתונה. מראשית הבחירה, מתחתי מדרגותיה עד רומה, הולכים האופיים וubahדים זה מזה בתוכן של חופש עצמותם, שהוא חופש רצונם, מפלאות תמים דעים הוא, שכל בריה הרי היא נגאלת ממאסר העבודות, כלומר מכבי ה הכרה והעדור החופש הבחרי, לפי ערך השינוי הפנימי שלו, בחוג האנושי, נתרחבה אותה התכוונה של החופש ביותר, אבל לא בכל מילואה. עדיין אין חירות אמיתית בעולם, אין העולם גawl עדין מככלי העבודהים, אבל מדרגות מדרגות יש, עד כמה כל אישיות קונה לה בטוב נטייתה, במעשייה ושאיופיה, את בחירתה וחופשה העליון. בעמם הדבר יותר אופי, העמים במושג הכללי הנם יותר כבולים בככלי ההכרה מאנשים היחידים, והציגוּם העבודה של כל יחיד הולך ונעשה על ברזל בקיוצים. ישראל נתנסהו לחירות ביציאת מצרים. זאת היא חירות עליונה, שחרור הרצון, חופש האופי. והוא היא התכוונה היותר עליונה, הרואיה להיות מתחמת את כל העולם באור החירות העליון, שהוא צורך להיות הולך ונקנה, עד שבאה התכוונה העליונה מכל שאיפה שבחריות, שהיא המבוצעת בה העבודות האלהיות של ד' אלה ישראל, עבדיהם אשר הוציאתי אתם מארץ מצרים, לא ימכרו ממכורת עבד. המצאה היא לחם עוני ולחם חירות. באותו הזמן שנגלה עליינו מלך מלכי המלכים וגאלנו גאות עולמים, נוצרה בנשנתנו תוכנת החופש, חירות הרצון, המוכשר לשעבד מלכות שמים בצדתו האידיאלית. ורץ עולם הוא שיש בסגולת המצאה, לתת כח חופשי בחירות

הקדש. וכשהוא בא בפרק זה, שהנשמה הכללית והאישית שבה עוד הפעם לתחדש, כל נקודה ונקודה מעצימות היה אין שיור לערכה, החמן עושה כח צבוני מיוחד, משולל כבר החופש הגמור, והוא כל חמן בזה הפרק של התאחדות נשמהו ונשמתו הכנסת ישראל נוטל הוא חייו מהעולם, הכרת תורת הנפש והוא. והמצה היא נחמא דאסותא, רפואת הנשמה המשוחזרת, חירות עליון, בגאולה שלמה.

קא. יתרון השתקה ורוח הקדש המתחבר על ידה, בא מtower ההתפרצויות הפנימית, שבאה מtower מעין הנשמה, שדורש להתפשטותו והרחבתו מגדר גדול מבלי מעיק, וחמורה היא ההתבודדות הפנימית מאד, ודורשת היא שגשוגה ללא שום הפרעה בעולם. אז יוצרת היא את ערכיה וגונניה מכחה התוכי הפנימי, ואור הרוחני, פאר החיים וגבורתם היסודית מתגברים והולכים, והדיבור הבא אז הרי הוא מפרייע בכחו הבנייני בנטילתנו מהישן, ומה שכביר מטושטש ומואפל, מוגבל ומצויץ, ונוטן על הזורם המעניינו, השוקק לחידוש וטריות חדשות. ודוגמת השתקה הדבורית, לעומת המחשבה, יש גם כן דומה מחשבתי, כשהא תורה של המחשבה הייתן נעלמה, הייתר פאוריה ועליונה. והולכים הם הדברים במדרגות זו למעלה זו. המצאה, היא משתקת את כל שאון חיצוני, כל תנועה והתגובה במערכת החיים, מאלמת את הזרמים החיצוניים. ובא זה בתאמה לגילוי שכינה, ומורה גדול, עמוק רוז הדומה, ומtbody הוא בקול אדיר, שהדומה מתאהזת בו, כזיטה פסחא ולהילא פקע איגרא.

קב. כל שמחה נמשכת מהידוש המחשבה, ויסוד חידוש המחשבה הוא חידושה של תורה, שהוא למעלה מן השימוש. כי כל אשר תחת השימוש אין בו כל חדש, ויש דבר אשר יאמר לך ראה זה חדש הוא, כבר היה לעולמים אשר היו מ לפניינו. אמנם חידוש הרעיון שבקדושים, בו יש חידוש עצמי תדרי. וכל הטוב והרעיון שבחדוש כל מחשבה, כל מה שימוש שמחה עדינה בכל החיים, נובע מצד הקדש שבו. וזה צד התורה שיש בכל מה שבעולם, שהיושבים לפני ד' שוואבים תמיד מאורו, ומוצאים את זיו החיים הנצחיים בכל מה ששוטף ועובר. אמנם כל המון השימוש בעליונות רוחנית, אותה השימוש הפנימית, אותה נקודה התמציתית שהיא רוח החיים בשמהותם, היא התכוונה התורית, הבלואה במזג הפנימי של התוכן האצלי, שנוטן את הערך חיי והיסוד הרוחני שבמחשבה או בסידורה של אותה הפעולה. ואם היו מקרים להבדיל בין אותה נקודה שבה שרוי אור השימוש בהיהה, שהוא העונג הצליל והבהיר, אור העולם, ובין אותם הסיגים שמתפזרים ומתערבים על ידי זהה מה חיים, שמשם נמשכת שמחת חנוך, שהיא עדי רגע, היו מתעלמים כל בני אדם למעלה עליונה מtower כל נקודה של שמחה שנכנסת לבכם, מtower כל פעולה וכל יצירה שהיא נובעת ישר מעין הקדש, מעין התורה המשממת לב. ויחידי סגולה הם הם המעלים את כל נקודות השימוש של כל מה שנעשה תחת השימוש מtower עולם התוויה, ומכניםים אותו לתוך הבניין של עולם חסד יבנה. בנאים אלו תלמידים חכמים. אל תקרי בניך אלא בוניך.

קג. הארניות וכל ההשגות שمبرוסות על החושים, וכל הרצונות שיש להם אחיזה וייחס עמם, הם נתונים את החומר, שמננו יוצא אחר כך אל הפועל אותו העז הרוחני, שאנו מתחברים עמו במערכות העליונות בהשגות ורצונות הנצלות, שמודרות בקרבנו. ואם אנו עולים יותר ממקום העמדה הרואה להקשנתנו, הרינו משתמשים מהבסיס הארץ, ונאבדים מאתנו כל אותן האימוצים, שיסודם בבסיסיות. הגשמיות, שהם

בהתהפכם למוגים רוחניים, נותנים בנו את הזיק של שלחתת החיים הרוחניים, והננו מועפים ונחלשים, והעוז הרוחני, בהירותו ובריוותו, דיקוק רצונו ואומץ רוחו נזוב ממנו, אומללים אנו שרים איז בים הרוחניות הגדול, הסוער עליינו בהמון גליו, והאניה שישבנו עליה נשברה וירדה תהומות בסערה המשברים. ושני דרכי הצלחה יש לנו. או לmahar אל החות, ובכלל זה להחזיק באיזה שבר של האניה עד כדי המצאת ריווח והצלחה, עד כדי פגש את הצלחה, או אניה חדשה, השטה בים הגדול, שתהיה נcona להעלותנו עליה, אופקים חדשים של עבודה, דעתה, הגיון ומפעלים, מקושרים באותו המחשבות והאידיאלים הגדולים, שנסתפגו בנו מז, או להתרום כל כך ברום העילי של הרוח העליון, עד כדי הקבעה של טבע עצמי ויסודי של אזרחות אמיתית בעולם הנאצל, להעשות מנוני ימא, כאחד התנינים הגדולים, דרי הים הקבועים, שאז מאור החיים הגדול של הרוחניות האיתהנה, מתחפק כל העולם החומריא לאוצר רוח גדול, והכל מתאים יחד בעצת שלום.

קד. הירוס גדול בא במערכי הרוח, כשמיופיע האור הפנימי של עת לחשות, והאלמות הקדושה העליונה בכל הוד כבודה ובכבוד משאה היא מלאה את כל הנשמה, אם ימודד בה האדם, ויפרץ לדבר, מרידה זו במלכות הדומיה מחרבת את כל בניינו, כל האווצר של התום ושל היושר, של העומק ושל ההתקשות העליונה, הכל מתרוסס. והוא ציריך אחר כך, אם ירצה לבנות את הריסותיו, לכונן הכל מחדש, והמשיכל בעת היא ידום. אמנם כאשר יתן להדומיה את כבודה בעת הופעתה, אז תנהיג היא את משטרה, תוכנן את אולמיה, תחדרו עמוקה ותבא עד נבי תהומיה, ומתוכה תוציא פארות וענפים נادرים בכך צומח גדול ורعنן, השיחים יملאו כח, ויבא ניב שפתים. אז תחל העת לדבר, בהדר כבודה, ורוח הדומיה יהיה המיטטרון, הפועל על שיטפה הדיבור, אשר יזל כנחים ברוב עושר וכל חמדה, בORA ניב שפתים שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ד' ורפאתיו. והיה פריו למאכל ועלחו לתרופה, להתריר מה אלמים.

קה. לפעמים הרוח נעשה חודר יותר מדאי, ועמיק יותר מדאי, במדוע הוא מנתה את הפרטיות יותר מדאי, ובמוסר הוא עמוק על הלב יותר מדאי, מחריד ומטיל מריה יותר מדאי. אז מרפאים אותו בהחידונות החיצוניים ומשתמשים בהשתחיות של החול, במדוע ובמוסר, ואז החול מתقدس גם הוא, ומזג את רוח החיים, ואור השמחה שבה במשקל נאה. וחוזרת ההתעמקות והחדירה להיות מוארה ובריאה בצורה מתוקנת, שמננה באות הסגולות של מאור פנים ושמחה לב, המתלוות תמיד עם כל אופי של רוחניות משוכלה.

קו. קדושת הפסח מרשימה את עומק הטבעיות של האמונה האלהית מראשיתה, וכל סעיפיה, שהם כל התורה הכולה, וכי כל הניגוד והכבדות שכל העולם פוגע בה, איןנו כי-אם מפני השאור שביעיסה הראשונה, חטא האדם בכללו. והעולם הולך וושאף לתיקון מוחלט, אז יוכר מהי הטבעיות המוחלטה של האדם, יוכר העושר שבעוני, יוכר איך כל רשמי החוץ אינם אלא מدلלים את התוכן הפנימי. והשארתי בקרבר עם עני ודיל וחסו בשם ד'. וכשהעושר שבעני מושרש הוא יפה, אז אין כל עושר מזיקו, כי-אם מוסף הוא עליו את עשר העוני, את העשירות הפנימית העצמית, שאל זה עורג כל העולם באמת לאמתו, אלא שאיננו מכיר עוד את עצמו, וחושב הוא שישקיט את צמאנו בעושר, ברכוש קני והוא לווח ומתמלא איבת קנאה וזעם, יראה ופחד חייזוני, המרשש את החיים ומאניך את טוב העולם. וכל-זה בא מפני שאין בו כח להכיר את פנימיותו ואת עצמת רצונו

בעומק פשוטות עורש טבניותו, שהיא עושר העוני, הכלול בקרבו את כל מיני העשירות שבעולם. הטעיות הפושאה של ההשתאות האלוהית, הכוללת את כל ההרגשה, את כל החיים, את כל המפעל ואת כל השכליל, המזרז את הכל להגדיל מעשים, ולשכלל עולם בגשמיותו ורוחניתו, מתוך דחיפה פנימית של שלום והשקט, המכוננת סדר חיים אישיים וקוביציים. מראש מוקדם בזוהר של שכל ושל מטרת מהוגנה וקבועה, המקדשת את החיים מראשית יצירתם, המרבה נשמות פועלות בשביב הגודל המוכר ומוסים, שאין בו שום סמיות עינים כי-אם בהירות ועצמה, ברירות וצלילות הדעת, תגבורות כה של תיקון עולם ותיקון עולמים, הכברת טוב והוספה פאר ועונג מרגע לרגע, פתיחת מעינות מלאות חיים והוד אהבה מלאה, רעננה וקדושה, ומילוי מפעל, מעשה ועובדיה, מתוך שמחה, עדינות, תפארת וזיו משוכל ומתעלה. יום ליום יביע אומר ולילה ללילה יחוּה דעת.

קז. בעלות הרוח הדבר יותר ניכר מכל התעלות, שהኒקה הולכת תמיד מהיסוד היותר פשוט, ועם כל הרחיקות המופלאות שמתרחק הרוח על ידי הסעיפים הרבים של המון החדשניים, צרייך שידע, שהאמת מהchia, המעדת את האדם על רגלו, תהיה משפעת עליו את שפעה רק באופן שתמיד יהיה קרוב אל המein הראשון. והתחלות פשוטות, המוטבעות בשכל וברגש היותר ישר ויותר פשוט, יהיו תמיד מחוזרים אצלם, בכוונה, בציוריו ורעיוןו. וכל מה שנגיביה מעופף יותר, וכל מה שהיה המקור החידושי יותר מפנה פלגים יבלוי מים חדשים, מיום ליום ומשעה לשעה, כה הרבה אחזתו המקורית ביסודי הפשטות הראשונה, שהיא הבסיס היסודי לכל מעוף עליין, והקטנות והגדלות מחברות בלבד. בפסח באים אנו לגדל זה. אנו רואים את עצמנו ביותר בירור כאלו או יצאו מצרים, כאלו או הננו מחדש נולדים, כאלו בפעם הראשונה הננו שואלים את משה רבינו, על אמרו אלהי אבותיכם נראה אליו, מה שהוא משיב לנו את התשובה המקורית, שלאعد ולעולם עולמים לא תחת ולא תסוף מלחשוף לנו את אוצרות גניזותיה, סתריה וגילוחה, עמקי שירותיה והרחבה פשוטותה, שהיא אשר היאה. ד' אלהי אבותיכם, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם, זה שמי לעולם וזה זכר לידור ודור.

גם ההשכפה היותר ממארת על תוכן העולם, היותר עצובה ומחשכת, פועלת היא רק על השיליות של חייהם הזהה, שהיא באמת מרימה את הערך של החיים המוחלטים, שהם חי עולם הבא. וממילא על ידי ההשכפה יותר عمוקה מתחפכים חיי עולם הזה גם כן לעושר גדול, כי הרי הם המיסדים את המעבר להטוב הגדול ומנוחת עולמים של חיי עולם הבא, אמם יותר גדול, יותר נאור ונעלה הוא התוכן של האספלקלריא המארה בישראל, היודעת להרים את הערך של חיי העולם הזה, ואת הערך של כל העולמים וכל היוצרים, מראש כל דרגין עד סוף כל דרגין, מאופי של נדייה, והעברה, למצב של עליוי תדרי, ומעמד נצח והוד. וזאת היא עבודה הקדושים בישראל, שהם מחייבים את החיים וממלאים אותו זוהר קודש, המשפיע חיים וברכה לכל, והם ממולאים על ידי זה שפעת ברכה וחדות ד', שכל העדינות והמידוק שאפשר להעלות על הרעיון האידיאלי, מכל נזוי של יסורים והקרבת עצמוו, הרי הם מונחים כוללים ואוצרים באותו העדן העלון. מעתים ידק ד' מעתים מחלד חלום, וצפונך תמלא בטנים, ישבעו בניהם והניחו יתרם לעוליהם, ואני בצד אחזה פניך אשבעה בהקץ תמונהך.

קט. הגאולה נמשכת היא וholect. גאולת מצרים וגאולת העתיד השלמה היא פעללה אחת שאינה פסקת, פעללת היד החזקה והזרע הנטריה, אשר החלה במצרים והוא פעללת את פעלולותיה בכל המסבות. משה ואליהו גואלים הם לגאולה אחת, המתחליל והגומר, הפותח והחותם הם יחד ממלאים את החטיבה. רוח ישראל מקשיב הוא את קול התנועות של פועלות הגאולה, ההולכות מכל המסבות עד מלא צמיחת קרן הישועה במלואה וטובה.

קי. הגאולה מוטבעת היא בטבע ישראל, היא חותם פנימי. גם את בدم בריתך שלחתי אסיריך מבור אין מים בו. משה מאיר את אור תורה ואליהו את אור הטבע הישראלי הנקייה, קדושת הברית, המקנא לברית, מלאך הברית. באבות מתגבר אור תורה, בبنים אור הטבע היהודי הקדוש, זהה יוצץ באחריות- הימים בחבורם, והшиб לב אבות על בניים ולב בניים על אבותם, ומשה ואליהו יתחברו יחד באומה ובכל אחד בישראל בפני עצמו, מיידי אביך יעקב ממש רועה ابن ישראל, אב ובניין דבית ישראל.

קיא. אפילו כשהגוף שבור ורצוץ, והנפש נבהלה ופצעה במכaucים רבים רוחניים וגשמיים, אין הנעם הרוחני חדל מתח את דובשו ומתק שפעו, המרגיע ונונן עונג פנימי לנפש גם בתוך מחשכיה. וזה הנעם נשאוב הוא אצל כל אחד ואחד משפעת התורה והמצוות שלו, מפעולתם וכונתם. וכשם שהוא נוהג בכל יחיד, ככה הוא נוהג בכללות האומה, שהיא יונקת תמיד ממתוק טוב הקודש הפנימי של נועם ד', הממתיק את החיים ומשפיע צורה כבודה ומתוקנה, וחיים מלאים תוכן של קורת רוח פנימית בעומק הנשמה הכללית של נסת ישראל, שקויה וניצוצי אורה משתלחים הם אל כל יחיד ויחיד, לפि ערך הcnto, לפि זהר נשמו, ולפי רוב קישורו העצמי אל הכלל.

קיב. כל מה שמרימים את האלהות האמיתית למעלה מכל גונם, מכל תכונות, מכל מדות וצורות, מתרחב ומתגדל הרוח, מתادر החופש ומודככת הנשמה, וכח הבינה הולך וمزדקך, והרצון מתقدس ומתחעל. ולפי רוב התuttleות מעל כל ברכתא ושירותא שבഗיאון הפנימי, וכפי רוב השילולים מכל תאר וגבול שבעצמותה של השק הנשמה להתודעות האלהית, ככה מתרחבת הדעת בחירות שאין לה גבול, להרבות העצמה והחיים מהגונים ביחס העולם ליוצרו והיווצר לעולמו. כל מה שההכרה מתבררת יותר, בגבורה הדומה העלונה, כן מתגבר כח הקול, וביטוי הדיבור יוצא במלא ניביהם, המליצה והשרה מתברכת, ומעינותיהם מתברכים ושותפים, ונובעים אמרות טהורות ללא הרף, יוצרים בכל רגע, בכל דקדק זמני, המון זמרות עז, שלשר חכמה עליונה, ועומק אדרות גבורה כבירה, שרואה בהם.

קיג. יש שנעשה הרוח חזוק באיזה מקצוע, ומטרה של חכמה זו אינה כי אם אורה מרכזית, ככלומר שקרני האורה ההכרית יצטמצמו במקום אחד מרוכז, ומשם ישלטו על כל העברים מסביב, ואחר כך יופיע אוור גדורמה המרכז גם על אותם המחשכים.

קיד. לשדר החיים של תורה ומצוות בא בהרגשה אחר זמן, יש שמתאוחר הרבה הרבה ויש מעט. כן הדבר נהוג בענייני היחיד, וכן בענייני הכלל, ינסמ עניינים נוחי העיכול, שנראה פועלתם מיד, וישנם כבדי העיכול, שפעולתו כה חיהם מתעככ להראות. וכל המרפא עצמו מדברי תורה, וגם אפילו מצוצה קלה, אין בו כה לעמד בעת צרה, שנאמר התרפית ביום צרה צר כחכה. וכל כה ואומץ הנמצא לנו, להיות למזען לנו בעת צרה, חוזר ובא לנו משפעת התורה והמצאות, מנוקדות הטובות, מניצוצות אור הקודש, אור החיים, שלהם, הפזרים בכל דרכי החיים. הכה האוצר בהם, עד האלהי הספון בם, שהגיעו אלינו, שקלטנו בנסחנותו, שקלטו העולם כולו כולם בכללותו, הוא על ידי מסיבות רבות נתהף לכך חיים אמיתיים ואיתן, אשר מתוך צרה יתגלה, להoir מתוך חשכה, להפוך עמק עכור לפתח תקווה, ומתוך צרה להזמין פרות ורוחה.

קטו. כמשמעותם עמוקים עמקי הקודש בדעת השכל, בראית התבונה האנושית, הולכים מימין לשמאל. כמשמעותם את כל ערכי התבונה האנושית אל הרום העליון, ומאברים את הכל על פי שפעת הקודש, הולכים מן השמאלי אל הימני. בחיבורים של שני כחות מתכוון בנין שלם. מدت הנטיה מן השמאלי אל הימני, מאוצר רוח חכמה שבאדם אל רוח אליהם, הייתה בצלאל, מדת הנטיה מן הימני אל השמאלי, משפעת הקודש אל התבונה הקצובה, המארה באדם, ברוחו ושכלו, בציוריו ובכח יצירתו, היה באهلיאב, ועל פי שניהם ייחדיו נתכוונו כל kali המשכן ומעשייהם. היסוד העיקרי הוא הפונה מן השמאלי אל הימני, מאוצר החול אל רום מבוע הקודש. אבל אותו צורך להיות מלאה גם כן הכה ההולך מן הימני אל השמאלי, השואב ממעינות הקודש ומשקה את מטעי החול. בצלאל ואותו אهلיאב עשו את כל אשר צוה ד' את משה.

קטז. מדרגות אחר מדרגות עולות הودאיות, אין כל מדרגת ודאי דומה לחברתה, במדת הכמהות והaicותית. רעיון מרעיעון, אמונה מאמונה, מובדים הם זה מזה, על פי מدت חי הודהות, המחייבים אותם. הודי המוחלט שוכן ברום עולם בחביוון עז העתיד לבא, עולם הבא, אהיה אשר אהיה, הודי שמו כן תהלו, ודאי סתמי. נחלים רבים מתפרדים ממנו, כולם אחוזים זה בזו, עד אם לנهر אオリ, כולי האי ואオリ, אובל אオリ, ויובל אオリ, ודאי הוא ביחס לכל הנוצר ממנו, לכל המתאצל וمتפשט מאורו, והם גם כן לפי רובי ענפיהם ודראים הם כל אחד במדתו. והכל יונק מקור הודהות, השפואה מהודי המוחלט, הודי שלמעלה מודאי. בכל עולם, בכל איש, עולה תמיד בעליך מدت ודאותו, ונחל אオリ מתחבר הוא עם הנהר היוצא מעדן, מיסוד הודהות, וכולם יחד שואבים לשדר חיים ממוקור כל הודהות, ומוקור כל הספקות, מוקור שאיבת הודהות, שמשם כל הספקות שואבים, להחיותם, להעלותם, לרענן ולפארם בפאר חי העולם. לשם מעון השמחה, עז וחודה במקומו, אין שמחה כהתרת הספקות. הספקות מתגלים בשרשם הנאצל בצורתם העליונה, בצורה החביבה הבריאה והרעננה שלהם, בצורה המחייבת את כל צדדייהם, ועל ידם מהם ובעם תופיע האורה המופלגה. מקור שwon מלא עולם, הודהות המוחלטה בצורתה האידיאלית, מקור הגבורה, מקור החסד, מקור התפארת הנצח וההוו, מקור כל יסוד עולמי, מקור כל מלכות כל אדנות כל שלטון, כל כה ד', כל גבורת אצילות בריה יצירה ועשיה, כי ביה ד' צור עולמיים.

קיים. כשמדרגה אחת רוצה להתפאר בודאות יותר גדולה ממדתה, או גם אם חפצה היא לשאוב ודרות יותר רחבה ומלאה מערכת, مما שהיא עלולה לה, והיא יכולה לספוג אל תוכה, אז היא אובדת את משקלה, נכשלת היא ונופלת. צוללת היא אז במחשכים, כשהCOR היא נעה ונדה, נשברת היא ומתפרקצת, עד אשר מתוך החשכה יאיר אורה, ותחדש ביצירה חדשה, ומדת ספקותה תעללה למקור הودאות. ויקיצו וירננו שכני עפר, כי טל אורות טלך.

קית. בחזון כל כח הולך ומתעללה, אין מהלוּוֹ לבטלה, כי אם עילוי הוא לו. וערך יש להעיליין בין מצד עצמו, בין מצד צירופו אל הישים האחרים. את התוכיות העצמית של כל מצוי וכל כח ודאי אין אנו מכירים, וכיolinם אנו לצייר, כי גם במקום האilmות הגמורה הנראית לנו, שם בפנים חיים מפכים. כל מה שיש בכל עצמו, ובכל מה שהוא קטן מהם, בכל ניד כל דהו, קל וחומר בכל דומם מציר בצורה בכל דבר משוכל איזה שכול, וכל וחומר עוד יותר בכל הארגנים, בכל צמח, ובכל חי למין, הכל הולך ושותף, הכל מתעללה. חילוף הצורות לא במעגל סובב הוא בלבד, כי אם גם בקו עולה, שאין קץ לעליותיו. וכל חזור פנימי, כל משורר נאםן, כל מקשיב ברוח הקודש פוגש הוא את כל הייש בעליותיו, וכל וחומר לאדם, וכל שכן לאומים ונשבותיהם, ועל אחת כמה וכמה לעולמים שלמים, ובכל תוקף ויתרון לכללות כל העולמים וההווית, העליות הולכות ללא הרף, בכל עולה, גם הירידות עליות הנה בפנימיות. ולפי התרום והיושר, ולפי איזון החכמה והמשרים, הקדושה והדבקות האליה היה הטהורה, לפי רום הנשמה ועוז חכינה, ככה מוקשב הוא קול העולים, קול קולי קולות של עולמים עולים, עולים בהיותם, עולים בבניינם, עולים בשכלולם, עולה פנימיות חיתם גם בחרכנם ונתקוצם, הכל עולה, הכל מצטרף ומזדכך, הכל נותן פאר לחיה העולמים. וקובת תלה זו ישראל קושב, עם כל העולמים הרי הוא עולה, חיות שרפים ואופני קדרם הם חברי, עם כולם יחד, גאון ד' ישא. הרוח החיה בתולדתו, בעומק נשמוּתוֹ, המתראת בתורתו, באמונתו, בכל נפלאות עולם אשר חז עיניו ואשר עוד יחזו, ריכוז כל מלא עליות עולמיים הוא. עם זו יצרת לי תהلتני יספרו.

קיט. דומים הם הרמזים להיצירות החפשיות. כתפקידן של האחראונות בחול, כן תפקידן של הראשונים בקדש. כל מה שהמעין הגאוני יותר מלא לשדי חיים, ככה מסתעפת היצירה בתיאורים שונים ועשירים. ואם המעניין עצום מאד, יוצר הוא תוכנות כאלה, שהן רוחקות מהמציאות. שלא שופtan עין ולא שמעtan אוזן מעולם. ומכל מקום דוקא בהן נראה את החיים הפליאיים שביסוד היצירה, שנשמה היוצר מעידה עליה. ככל שהשבוע הגדול של האור והחיים האמוניים מפהיה יותר, כן גדלו וגברו הדילוגים הרמזיים. ומתחת כל שריג שבהם טמוניים המונן מלא אוצרות, למוסר ולאמונה, לתפארת קודש, ולזיוו אומץ ובתחונן אלהי פנימי, במעוזן וחשקן של ישראל, שמחת כל ישרי לב, דורשי ד' ועווזו.

קכ. שני קולות נוראים נשמעים בעולםם ברعش אדייר. כל אחד מהם תובע את דקיינו בתוקף עצום ונורא. כל אחד מתחזק לבנות את בניינו. הקול ההרמוני, הקול התובע מהכל התאמה, כיוון והשתנות, קול השלום. העולה ברעם גדלו על כל המונן קולות המלחמות, הנשמעים בכל אפסי העולמים. ולעומתו מרעים הקול המבלבל, הקול השואג לעצמת המצוי הבודד, ולתגרת החיים בהתגברותו של כל אחד על חברו. להבלטה מציאותה של

כל מדה יחידית ולכח הבלתיו שלה לבלו את כל השאר. וכל מדה ומדה ככה מרעמת, וקול ענות מלחמה נשמע במלוא עולמים. ובין הקולות כולם הולך וחוזר אותו זרם הקול, של הקול העליון, של הקול ההרמוני, של הקול המאחד, המעליה והמשיר. וממלא עולמים באים הקולות, אל כל בריה, אל כל רוח ונשמה, אל כל קרב וכליות. אל כל יחיד ביהדותו, אל כל קיבוץ בקיבוצו, ואל כל לאום בלאומיותו. והנסמות המרכזיות שקיי לשדר החיים של הקול ההרמוני, בקרובם אש קודש יוקדת לצמאון השלום, והם הם מלאכי השלום בעולם.

קכאמ. שכחת השבטים ליחסם היא הינה לאחדות האומה. על ידי הזכרון של חלוק השבטים הייתה הגלות גורמת, שככל שבט יחולק ויפרד לגמורי מכללות האומה, וארס הנכריות היה חזרה בחלוקת המיעוזדים והבדודים. אמן ע"י השכחہ הזאת של ההתפרטות נתרבה הבלתיו והערובוב, לא רק התפלות המיעוזדים וראויות לכל שבט שבט בפני עצמו בתיקון העולם נתבללו, כי אם כל ערבי החיים, הפנימיים והחיצוניים, כל צבוניהם של ההרגשות, הלמודים, המנהגים וההדרכות, שככל אחד מהם במקומו הוא מוסף תקון אור וחימם מתאים עם הלה הנפש השבטית ובונה את עולמו, והוא לפעמים מעבר וסותר בנין בהיותו מלופף בסדרים שאינם מעניינו. אמן כל זה מסבב רק צרה ויגון ארעי, אבל בפנימיות החיים היה היא הנשמה הכללית שנთעורה הרבה ע"י מהית הקויים הפרטניים, ואם הנעם והסדרו נתמעט ומרירות ייסורין רוחניים וגשמיים מתחברים עם כל מעשינו, בכל זה ע"פ שמייצר ומימר לי דודי לי ובין שדי אילן. ומתווך האחדות הבלולה, המלאה ערובוב וחסרוון סדור, יצא לאור תכנן חיים מתוקן ומוסדר, שיגלה ויראה בהופעת אור חיים של גאותה וישועה, וישראל ישוב על מכונו וכח שבטיו ישוב אליו באחדות הרמונייתו, ועוד העבורנה הצאן על ידי מונה. ומזבח ד' ההروس יבנה עוד הפעם על ידי שנים עשר אבניים, כשנים עשר שבטי בני יעקב אשר היה דבר ד' אליו לאמר ישראל יהיה שםך, על ידי אליו מלך הברית, אשר מאז נקרא על ידי קנאתו ד' הוא האלhim הולך הוא ועובד עבודה השalom להשביב לב אבות על בניים ולב בניים על אבותם, על ידי או רזי תורה העליונים ההולך ושותף בכנסת ישראל ומ�팲ש בכל מעבדיה, עסקנותה, ספריותה, תקוותיה ועובדותיה, המתראים בצורות שונות, מקדש ומחול, מבניין ומבחן גם מהירוס, אמנש כולם כאחד עוסקים בבניין הפנימי והחיצוני, הפרטិ והכללי, למעלה למעלה מהוג הכרתם של כל הפעלים והעבדים עצם וגבוה הרביה יותר מכל מטרותיהם המצומצמות, רק בעצת ד' אשר יען לחתה לעמו אחרית ותקוה. באחרית הימים תתבוננו בה בינה.

קכאמ. אם רואה אדם פחד תדרי חל עליו, ידע שהוא צריך להעלות יראה זו למדרגה, למדתה, לאוthon המדה, של יראת ד' התדרית, שرك היא הרואה להיות מכשרת אותו לרזי תורה, סוד ד' ליראו לאיןון דדחלי מקמי קוב"ה תדר. והיראה התדרית צפונה בתוכה האורה המחייבת את הדבקות של האהבה התדרית, שהיא היא הופעת הנעם העליון, שהיא תשוקת הנשמה הפנימית של כל יראי ד' וחושבי שמו, המתענגים על טובו, הרואים עולמים בחיהם שאחריתם לחוי העולם הבא, אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך, נשבעה בטוב ביתך קדוש היכלך, נוראות בצדך תענו אליו ישבנו מבטה כל קצוי ארץ וים רחוקים, ויראו ישבי קצות מאותותיך, מוצאי בקר וערב תרנין.

קכג. לפעמים נוח יותר לבוא מהסתכלות כללית אל הפרטית, מהרחוק אל הקרוב, שלא כמדה החופשית הרגילה, שמתחלת מן הקרוב לבוא על ידו אל הרחוק, ומן הפרטיות לבוא על ידה אל הכללות. אمنם המדה היא מדה סדורה, אין כאן דילגה באמת, מפני שלעומת זהה הנשמה, הכלליות היא הקרובה לה, והתמונה הנראית רחוקה היא מהותה. וההכרה הסדרית, שחש החוש הפנימי העליון בתוכנים האציליים, היא ההכרה המיוונית, המתאימה למנוחת הרוח במעמד אשרו. אمنם תביעת קודש זאת אינה גומרת את עניינה בהארת השכל לבודו, היא תובעת הרמה כללית של החיים. זאת היא תביעת הקדושה התדרית, המקשרת הכל בחטיבה אחת, בהירות השכל, עדינות הרצון, טוהר המוסר וזיקוק המרות. סוד ד' ליראיו, ובריתו להודיעם.

קד. מי הקשיב סוד שיח רעם מלחמת העולם, הטוב והרע בהאבקם על משטר העולמיות, אשר בצורה זעירא ונקיותת מתגללה כעין צביון זה בנפשו של אדם, במלחמות חיוו החיצוניים והפנימיים. רב קשב אנו קשובים. המלחמה מעוררת גבורה. שפעת החיים העולמיים אל הטוב מתגברים על ידי הניגוד העצום של כל התוכן של הרשעה, הגימנסטייה העולמית מאזרתה בגבורה.

קכח. הבטחון מתחלק לשresco וענפיו. וסדר הבניין הוא, בתקילה באה הארה גדולה בשורש הבטחון, בטעו בד' עד עד כי ביה ד' צור עולמיים, ולפי אותה הבהיורוט של הידיעה האלהית העליונה, וחשך הלב הפנימי בהתמלאותם של האידיאלים האלוהיים במלא כל היש, והכירור הגמור שכן הוא, ושהכל הולך לחפש הטוב העליון, באה שמחת הנשמה הפנימית, וכל דאגה עצבית מתגרשת, וחודות ד' מתמלאת בכל מהותו של אדם, ובחליל גדול הרוי הוא חפש להמשך אור חדוה זו על כל נשמה ועל כל בריה, וחפש הטוב אינו שב ריקם, ושמחה עדינה מתפשטה בכל היש על ידי חילם של צדיקים הבוטחים בד' באמת. משורש הבטחון באים ענפי הבטחון, שבהם כבר מוצאה לה התפילה מקום, התגלויות רצון לאושר, לטוב, המושג בכללות ובפרטיות, להגברת הטוב, העונג והשמחה, האורה והקדושה, החיים והעדינות, בכל היקום. ולפי אותה המדה שענפי הבטחון יונקים משורשה, ככה הם מסתעפים, עושים פירות ומתגלמים גם בחיים לכל הרוחבותיהם. רצון יראיyo יעשה, ואת שועתם ישמע ויושיעם. ותגוז אומר ויקם לך, ועל דרכיך נגה אור.

קכו. יש שקשה לאדם לעסוק הרבה בפרטים ובענינים מעשיים, בהלכות ודינים, מפני שאיפות הגדול שלו לדברים עליונים, רביב בכללות, בהשגות מופשטות. ויש שבאה המניעה מפני פגמי הנשמה, ומהיצת העוננות המבדילים. ויש שמצטרפים שני העניים יחד, שחוצים העונות, ומכל מקום גם שאיפת הגדול גם כן גורמת, וצריך לכל פרט מפרטיו המניעות לעסוק בעצה מיוחדת. ולפעמים צריכים להרכיב עצה ממוגנת מתכונותות שונות, ולפעמים גם הpecificות. ולפעמים צריכים לקבל את המועד הלכתי רצוי של הכבדות, בשלוחה, מפני הטוב הנמצא בו, ולהתקן את צרכי הרעים, עד שתבוא השאיפה לקדושים עליונות, מעוטרת בעטרת קודש שלמה, הרואה לדורי ד' הצמאים לאורו. ובהתקן המועד הנפשי, והטהרה העליונה חזורת כראוי, אז מסתדרים הדברים על כנס, וחזקת התורה תשוב למעמדה, לכל מדרגה ומדרגה כפי ערכה.

קcz. נבואה ורוח הקודש באים, בדבר ד', לפנימיותו של אדם, ומתוכו הם נשפעים לכל מה שנוגע לעולם כולם. ומעין דוגמתם האגדה, הרי היא נובעת מהנפשות של האדם, ומסדרת את עניינה גם כן ביחס החיצוני של העולם. אבל התורה, היא באה מtower האמת העליונה, שאין בה שום הבדל בין פנימיותו של אדם להעולמויות כולה ומקורה. מלמעלה למטה הכל נסקר ונודע. פה אל פה אדבר בו. ומראה ולא בחידות, ותמונה ד' יביט. רק נבואה זו יכולה לתן תורה. ומtower כך נעה היא התורה מכל נבואה, וחכמי תורה עדיפי מנביים, מצד התיכון העליון, שמננו הם יונקים את החיים הרוחניים שלהם. מצד גאותן של ישראל שנטלה מהן ונתנה לאומות העולם, מתגבר כה של היפוך הסדר. והנבאים וכותבים, ושפעת רוח הקודש, משפיעים לפעמים בצורה יותר בולטת מהשפעת התורה, והאגדה מתגברת על ההלכה. ובאמת היא צורת גלות גדולה. וצריך הדור להיות חמוש בגבורה, בגודלי תורה, בעלי מסורת, בעלי תורה בהלכה, שכח האגדה. ונטיית שפעת רוח הקודש, והידור הופעת קבלת רוח הנבואה לא יחסר להם. והם יגבירו את כה ישראל, להכשירו לגאותה, לזרום את התורה ע"י הנבואה ורוח הקודש, ואת ההלכה, והמעשה ותלמודה, ע"י האגדה, והמוסר הగיון. ותשוב בזה גאותן של ישראל למקומה, ופעמי גאותה ישמעו בעולם, ורוח ישראל הנרדם יחל לשוב אלינו, חמוש בכל טוב, בכל שפעת עשר רוחני ומעשי, עטור בעטרת הנבואה ורוח הקודש, מוסר והגיון. שירה ואגדה, ואוצר בגבורתה של תורה בעזה ומלחתה, העומדת בראש כל. גדולת הרוז העליון שללא כי השורר משתמשים בו, בהקדמת נעשה לנשמע, הידעיה הברורה במעלהן של ישראל, שלא רק סוקרי עולם הם כי אם בוניו ומקיימי, וזאת תורה התורה בלימודיה בדבר ד', לדעת מה יעשה ישראל.

קכח. בכל השדרות מתגללה הצביון של הדחיפה הסמויה של הפרטים, שבתוכם גנוו אוצר חיים בלתי נודע ומשוער, והם הולכים ונדחפים, ומתקשרים למגמה, שהקבץ השעור הרاءו והתקונה הרואיה, הציגוף והסידור הנכון, מתגללה לפני הערך אותו האור הנודע, אור החכמה הבינה והדרעת, והיסודות המגמטי העליון, בגדותם צבינו. כן הולכים החיים, האיש, הקבוצים, המחשבות, המעשים, הקבוע העיוני עד בנין השיטות היותר משוכלוות, וקבעון של השיטות כוללות, שכל שטה היותר מקפת נחשתה בהאורגניזמוס הכללי של הרוח כمبرטה אחד בתוך עניין מלא. הקדמת נעשה לנשמע הוא היסוד היצירתי, השורר בעולם המוחשי והאידיאלי. הבניין בתגלמו מתקבץ הוא מהפרטים, ובקובוץ של הפרטים משתכלל הכלל. והעדות על המחשבה שלמעלה מכל מחשבה, על הכוונות המתרתית שלמעלה מכל מטרה, היא הולכת וمتבלטת. ובמוסר החיים של האדם, אותו הרצון המכמוס דוחפו תדייר, ובידיו לשא עין להחפש המגמטי העומד מעל לו, נזר אלהו אשר על ראשו. וכפי הרומרות של העלת עצמיותו אל העולם המגמטי העליון, זכירת הצור בה ד' צור עולמים, ככה ימצא מין את מינו וניעור. והניתצות של החיים, שהם פזוריים בחגוי הנטיות הקטניות, באים ומארים בצורה תאוירית, חוקת פנים עשירים ומשוכלים, ונעשה חיים של אדם עליונים. והעם נעשה עם קדוש, הרואה את המחשבה העליונה שיש בבניין עולם ביצירתו התולדתית. וכל רעיון וכל חפש אישי הרי זה מתעללה, וחוזרת ההתעלות האישית, ומוסיפה אורה גדולה באופי הכללי, שנעשה יותר בהיר ויותר מזהיר. והרצונות הסמוניים נעשים מלאי דעה, בהרי מציאות, והואו החשך שבדרך רשותם הולך ונגרש, ונסו הצללים. והואו דרך הטוב, אותו הדר הנועם, המוסר היותר עליון, הנשאב מהמקור האلهי היותר טהור, הולך ומפנה את מעניינו, ובני אדם שוואבים בששון ממנייני היישועה, וישראל ד' ממהורת לחבוש לכל שבורי לב.

קכט. יש רוח ממוגן שמתעורר יפה עם העולם והחיים, עם סדרי המעשים והנהגות המדוטות, איננו נכר כל כך בפעולתו לעצמו, אבל הוא מגלת את כחו הנאה והמסודר בכל עת שיגיע הדבר לידי תלמוד ולידי מעשה. זהו רוח ההלכה, רוח תורה שבعل פה, המסדרת את הקדש בארץ החיים. כשהrhoה זה מתוקן ומשוכל כל צרכו הרי הוא נעשה כסא ובסימן עליון של האגדה العليונה, המשוטטת בגביה מרוומים וטופסת את המאוים הנזחאים. אמנם יש רוח סער, שאינו מתקשר עם הרוח הממוגן, פורץ הוא גדרים ואינו מחה לסדר העולמי שיבוסס, לסדרי החיים ותיאורייהם שיתאחדו במזג הקדש והטוב, ומגבוה ידאה עד עמקי תחתית ללא סדר. לא יוכל להתערב עם חי בני אדם המסורדים, מוכrhoה הוא לחתה לו לעזר את החוצפא, העוזת ועוד מדות רעות כאלה, לצורך שעיה, לעת מלחמה יש שרוח זה נחוץ הוא, אבל אם ירצה להקבע לסדר חיים קבועים לא ירצה. פירות מוסודרים קבועים להיות רואים למחית דור דורים לא יtan. יתגדר באגדה العليונה, בחכמאות נסתרות, בהגיונות العليונים, במחוזות גדולים, בפלאים ובמופתים, בתפלה של מסירות נפש, בסגולות של קשר נשמות ובפלאי פליות של נהורים ושל מחשיים, אבל אותו היושר العليון, האור המתוק המתוקן והמקובל, מיימי השלוח ההולכים לאט, זה יחסר לו. בישראל יגלה רק בצורה של סעד לעת רעה, לבוצר חיל בעת זעם לעת קרב ומלחמה, והיא באה לתקונה השלם כשהיא מתחזקת ומשתרשת ביהדות העתיקה תורה הפרושים, לכל גדלה, ארכה, עמקה ורחבה, עם כל עמקיה והוריה, עם כל חיליה, עזה ותקפה, שהיא כוללת את הכל, את המעלת ואת המטה, עליית ותחתית כרכוכים בה. הבא ברשותה ובכח עצמה אל العليונות, אל הפרדים הגנוזים, הרי הוא הולך בוגד בעז ד' מלא בטחה, וכל ההמון הגדול הנמשך ע"פ תורה אם יוכל לבא לאור חיים נאמנים, מוסוגלים לתחיה שלמה, בלי פרץ ובלא יוצאה, ומפניימות רוחו יזהה חזות הכל ובשובה ונחת יושע.

קל. המחשבות العليונות מוצחות ממרחקים, מהתוארות הן בצורה גלויה, בלי ידיעה, באפס תיאור. התשוקה הפנימית היא רק אליהן. ומהז硬 הדבקות באוצרן מתברכות הן כל המחשבות המתוארות, שעיל ידן החכמה והמדע יוצאים לעולם, בכל נהרי נחליהם היותר מתרחבים. וכשהאדם מרגיש בעצמו עניות דעת, ומיעוט הפריה רוחנית, מיד יירוץ אל המein הכםוס, יחסה בצל שדי, ישתה לצמאו מהבארות העמוקים של גdots חמי לב. יגרוס עז'ג שלא ידע Mai קאמרי, ומריח המים العليונים יפריח, וכחו הרוחני ישוב אליו. ויראה בנסיון, כאשר ישב, אחרי עמלו במה שנשא דעו למרחיק, אל החלקה הקרובה, שם ההגיוון המודד שולט, המצב השכלי בכל סרעופותיו הרגילות, יראה, והנה ברכת ד' שבה אליו, והיה כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק. כי מקור הברכה הוא במקום התעלומה, בסוד סתר רזי הרזים. אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוני מן העין, שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמיך.

קלא. מתוק שאין אדם יכול להקייף שום תיאור בשלמותו, ועם זה נפשו עורגת להיות משלים צירויו, על כן מקולע הוא תמיד בין השαιפה ומניעת היכולת. אמנם בהיותו משתמש בשני הזורמים הללו כשרה, הרי הם משלימים אותו באמצעות שהיא פוסקת, בגידול תדרי, שהוא האושר היותר גדול. אבל כל זה עומד הוא בשכלו, כשהוא שומר יפה את אופיו, את תוכיות רצונו, אז הוא חפש רק להיות מוסף והולך בעצמיותו, ומרוצה הוא אז בהתוספת התדרית יותר מכל טוב, ונפשו מתמלאת תמיד הودאה עדינה פנימית ליוצר כל,

שברא את יצוריו וכל עולמיו בצורה עדינה כזאת שהם עומדים במצב של התעלות תדרית. אבל אם הוא מקלקל את רצונו, ואינו פונה אל עצמיותו אלא אל ההתראות וההתהדרות החיצונית, אז אין לו חפץ כלל בהגידול התדרי, זה אינו דבר ניכר לאחרים, כי אם יהיה לך לבדוק ואין לורים אתך. רוצה הוא בצדינותו כאשר היה יכול להתדר ולהתיפות בהם מחוץ לעצמיות, וזה הוא מוצא רק במושגים שלמים, שלמים בתכלית, שאין בהם חסרון ראוי לקבל תוספת. הוא אינו שם לב למה שאם מלא חפזו זה, ייגומן החיים בפעם אחת ואחר כן יהיה משומם, אבל הלא להתדר פעם אחת יוכל. על כן רק ענווים יירשו ארץ, ויתענגו על רב שלום.

קלב. הכהות נאזרים הם באוצר האומה מדור לדור, אמנים מתחלפים הם לפעמים מצורה לצורה. תפילות האבות נעשות כה פועל ברורים, בעל אידיאלים ברורים, בנשمة הבנים בכוא עתם. וצריכה התפילה להתחדש אחר כך על גבי האידיאלים הברורים וכחות החיים החמושים, ובזה גונזים אוצרות חיים אדריכלים לבנים בדורות הבאים. כשהתפילה אינה פוסקת, היא מחייבת האידיאלים תמיד, וمعدנת את כה החיים שבחיים הפועלים. וכך שהיא מפראתם ביחס העתיק, כה היא ממשיכה אליהם את כל העילוי של העבר. מבון התפילה מונה כל האורך, הרוחב, העומק והגובה שלה, כל ערוכה, כל הגורמים בחיים, ברעיון, בדעה ובהגון, בעבודת רוח ובעבודת כפים, להגילה ולהחיותה, להמשיכה ולמשוך ממנה את נחל החיים לכל עם נברא, לכל דור נולד, ולכל יצור חי בהווה. כל הנשמה תהליל יה הלויה.

קלג. כה מדמה מרומה הוא, שיחשוב האדם שיתקרב לעבודת שמים, לאהבה, ליראה, לדבקות, ולכל יחווי אלהות, אין סוף. מצד אין סוף אין מועיל כלל כל התרגשות הנפש, כל המילימ הפיזיות. אין האדם מתרומותם בזה, אלא את האור העליון, שהוא ראוי להיות למחיה, הרי הוא מאבד ממנו. טעות היא ביד החושבים את הלימודים של האצלות, המדות והספירות, לדברים מליציים או יתרים, שאין מקבלים אותם כי אם בדיעבד, כאשר כבר נאמרו. כל יסוד האמת העליונה, כל אורן של ישראל, קשור הוא בהארה עליונה זו, של הכרה החודרת הזאת, המהפכת השוכא לנהורא, ועשה מיצרא דעבודה זרה עצמו מטעמים לקודש העליון, הם הם לימודי האצלות והצמצומים, שהם עומדים תמיד ברוב עוזם. ואם אף ריבות פעם יאמר כל נברא ונוצר כי מכוין הוא אל אין סוף, הרי הוא סוף כל סוף מכוין אל אור מתלבש באיזו מידה והגבלה מצומצמה, ובזה הרי הוא מבונה, והעולםם מבונים עמו. מיעוט הציוון של האצלות על ידי התרכבות השגרת לשון אין סוף, אינו עילוי כי אם ירידה, כהות דעת בהכרת הקודש בשרשיו ועוזו, וריחוק עצום מאור אין סוף. והקירוב ללימודיו האצלות, הוא הוא הקירוב לאין סוף באמת. ונמצא שהתורה היא יסוד כל קרבת אליהם באמת, והוא תמיד עולה על התפילה. ומה שיציל מסך עבודה זרה, הוא המדע שהכל אור אין סוף, הכל חי אליו אמת, בעומק האמת, בגודל האמת שלמעלה מכל הגיון, מכל מחשבה וסתור חכון. ומה שתפקיד ברעותה דLIBA, אף על פי שאין התפיסה הזאת תפיסה של חיוב ציורית, אבל יש בה צמאון שלילי, שאינו חפץ כי אם את עומק כל, וממקורו מקורי כל שלמעלה מכל. ותשוקת עולמים מלאת כבוד והדרת קודש זאת, מעולפת היא באהבה ויראה, ההולכת ומתרגלת לאין חקר, מתפארת בפאר חכמה ודעת קדושים, בונה בנין עולם בצדק משפט ומישרים, משלכת כל נועם וכל חירות, מוסיפה תקוה לכל, ומנהרת את הטוב והחסד על כל. היא היא מלאה את הדחיפה המעשית על כל הליכות החיים, ובאה למטה בתוך חגי הנפש, ומעטרת את האדם בכל אור חכמת אמת, בכל בינה קודש,

בכל פאר גבורה, בכל מדה טובה ומאושרה. והעולם שואף הוא בכל תנועותיו, בכל שלומיו ובכל מלחמותיו, לבוא לידי זיו עליון זה, לידי עונג תעלומה זה, לידי עידון קודש קדושים זה. וצדיקים ישבחו יעלו לפני אליהם ויששו בשמחה.

קלד. אין כונת כל השפעה הבאה מבחוץ לתוכיותו של האדם, בין מקורות הקודש בין מקורות החול, להשתיק את רוח האדם, להאלם את רעינו העצמי, כי אם להשפיע עליו שפע נגוהות, שיקבל אותם בתוכיות עצמיות, ועל ידי זה ובתוך זה רעינו העצמי ילך ויתגבר. כשהחרישול מהם את האדם חושב הוא, שכל הבא מן החוץ הוא מכובן לגעור ברעינו העצמי, לכובצו ולטשטשו, ובא מזה קווצר רוח, וחסרו התעלות. הקודש והחול יחד משפיעים הם על רוח האדם, והוא מתעשר על ידי קליטתו מהם מכל אחד את הראו, מהקדש את אור החיים והפנימיות המהותית, מהחול את הכל, התפיסה החיצונית, לביסוסם של החזקתו התוכנית, חומרם למשלים וסבירות, וחוגי השקפה לדרכי עולם ומדות דרך ארץ. והעושר של ההבדלה בין הקודש ובין החול, המתברור יותר ויוטר על ידי היכינוס הרכושי של המקורות השונים, מאיץ את הנפש ומארה, עד שבבא הדבר לחוג הפנימי של התורה, אותו הערפל החולני מבהיק יותר ויוטר את זהה של תורה, ואורות מאופל מתגלים במלא הדرم.

קללה. הולך ומתעמק, הולך ומרתחב הוא הבירור על דבר היחס שבין האדם ליוצרים. היחסים מתחילהם, לפי רוב בהירותה של הנשמה, להניב את תנובתם, מציצים ציצי התענג, פרחי הרצון, החדוה והשמחה, העיליצות הפנימית, האמת והענווה, הגבורה והרוממות העדינה, האהבה הכללית לכל הבריות, החפש בטוב ובשלמו, והעוז והבטחון הנפשי הפנימי. חודרים היחסים ובאים לתוך מעמקי הנפש, מטהרים ומצחצחים את המדות, חודרים ובוקעים הם בשראשי המזג הגוף, מעדנים אותו, מטהרים ומקדשים אותו באור קדשם. עולים הם היחסים עד מרומי הscal, עד הסתעפותה של המחשבה הగיונית, עד לכח המשער העליון ומארים אותו באורו, מתנוצחים ושבים כדמות ברקים, חזורים ומערבים את כל כחות החיים בתנועתם. הכל מתמזג על ידי כחם של היחסים האלוהים, שהם מסתעפים וمتרבבים, מתדרים בגונויהם, ושבים לחטיבה מאוחדה, מלאה הדרות קודש קדשים, מלאה עז וחימם עליונים, מלכות ו ממשלה וחיקור דין. המען מתגבר והולך, הפלגים מתפרצים ומתרגדלים, שופכים הם את מימי שפעם זה זהה, המונע גלי נועם מתרבים,ימי ימים של דעת ותבונה, של שירות אל חיים הומים בהמון רבה, מוקולות מים רבים אדירים משברי ים אדייר במרום דן. העולם כולם מתאחד עם הנשמה, העולמות כולם מתאחדים בעולםו, המרומים כולם מתחזקים יחד הארץ וכל אשר בה, השמים וכל צבאם, היצורים כולם משוררים ושמחים, סוקרים הם את זיו העונג אשר בנשנתו של האדם, אשר נזוכה, אשר כבר פלסה לה מסילה בתוך ערפל כל העולמים, בקעה את ימי התעלומות, והיא מלאה אור חיים, זיו עליון עליה נווהר, ומשפעתה מניקה היא לכל חיים, חסד אהבה גבורה, קדושה וברכה, ברכת שמים מעל, ברכת תהום רבעת תחת, ברכת שדים ורחים, ברכת אביך גברו על ברכת הורי, תהינה לראש יוסף, ולקדקד נזיר אחיו.

קלו. בישראל יש שירות הקודש של העליזה העליאנה משתכפת מתוך הנחל של התורה הלימודית והמעשית, ההורכת מטה למטה, משערות וקוצי השערות של גופי הלאות עד שבאה עד המרומים הכלליים, וזיו נהרה של עולמויות, פלגים יבלי מים, מהם משתפכים. ויש שהוא בא מהמעין הכללי העומד הכנן בנשمت האדם, פוגשת היא בדרך את המון הסדרים העורוכים בתורה וบทلمוד, מתזוגת עליהם, ומתוך חיבורם עולמי עד נבראים, מתייצרים ונעשים, ומזויא האzielות הם שבעים, נהנים ומתעדנים. ויש שהוא מהמקור העליון, היכול כל מעינות תהומות וכל מיימי שמים, כל מבועות התורה והמעשה, התלמוד והשכל, וכל העולמים ומלוואם, וכל חופש ודרכו עליון, בחוכרות. לפי רוב שפעתה הכל מתאדר, תורה מתגברת, רוח מרומים מתאם, ורוח הקודש מקשחת, הומה ברعش, סואנת בקול, מזמרת משכיל בגילת ורנן.

קלז. האנשים הטבעיים לוקחים הכרת אליהם מהיש המוגלם, ומתואר שם אליהם, מוכן לפניהם, מוכן בכליותיהם. יותר למעלה אינם שטים. אליהם יוצר וצר צורה, בראשית בראש אליהם, לא דבר הכתוב מראש מוקדם, לא דבר על דבר החומר ויסודותיו, על דבר יצירתו וחידשו. הטבע, בגין adam ובוחור העולמים, פועל את פעולתו הסידורית על פי התווים אשר מותווים הם מיסוד החומר. אין הגברת בלתי תחומית במציאות, אין שירה עליונה מוזרחת. אמן בא מיד אחר כך שם מלא על עולם מלא, המנוחה באה, השבת בא, קודש נתפשט בעולם. נתבsem העולם, הוכר הקודשabisודו. אליהם לא רק יוצר את העולם כי אם ברכו וקדשו, קדש את השבת, הכתוב מנוחה לעצמו ולעולם. הקדושה באה מיסוד שם מלא, מיסוד החוקים החוקקים בשם אליהם ממקורם. עדות יש כאן על הויה שלמה, על שם המפורש, על חידוש הכל מנדרה של קדושה, על חירות שלמה ללא תיווי של הכרח על פי תנאי החומר. הכל, מראשית, כוננו ידי יוצר כל באומר. והחומרabisודו חפשי הוא ביחס הייצה, מיסודו אין תחומיים להמאים האידיאליים, הקודש מנצח מאז עדי עד.

קלח. יזוקк העולם ויואר, יתעללה ויונחר, יתודע ויתגלה, אחרי הסרת סיגיו וצירוף בדיליו, שכל מה שהוא שווה ושוקק אליו, כל מה שהוא מתגבר ומתאים להגיע לו, בכל הצדדים ובכל הדריכים, הכל דבר ד' הוא, הכל מנהרי נחל עدني קדש העליון יוצא. יכול הדבר בכנסת ישראל, המוגבלת בגבול נחלת ישראל, זאת האומה היחידה בעולם, אשר ד' הוא נחלתה מאז מעולם, ווירחוב הדבר ויבורר על כל העולם וכל העולמים, שכל מה ששאפו ושואפים אליו, הכל עם אל פועלים, הכל פונה למגמה הרוממה הרצiosa האידיאלית אשר בצל שדי תטלון, הכל משככל את העצה העמוקה אשר שועשה על כפים מראש מוקדם, ואיהו אצלו אמון ואיה שעשועים يوم יום משחיקת לפניו בכל עת, משחיקת בתבל ארץ ושבועי את בני אדם. לא כימים הרחשוניים שהציגו שבב אור ויעלם, לא העולם אל יוצרו ישוב, במחשבה כי רוחך ממנו; העולם כולם מלא כבוד והכבוד יהיה מחוטב וגלו, מלך עולמים יחזק בידי מלכות שמים להקימה, עצות קדומים יופיעו בכל גוני אורותיהם, יגלו בשלל צבעיהם ופלגי חכמתם, בنعم שיחם ובשיא חוסן יקרתם, על כל מפעלי רוח העולםים, רוח כל היצורים ונשמת כל אדם וכל חי, כל לאום וכל ממלכה וכל מhana וכל מערכת, בהגולות יקר מלך עולמים על עולמו, בהראות יפעת צור ישראל וגוalo על שורש נשמת עמו ובית תפלה. תקום סוכת דוד הנופלת, אך באמת לא תקום רק יראה לעין כל שמעולם לא נפלה, אור אמרת זה כי يتגללה כבר יהיה ערובה בטוחה על עמדתה לנצח נצחים, אהל בל יצען, בל יסע יתדותיו לנצח וגם חבליו בל ינתקו, כי שם אדריך לנו ד' אדוננו מקום יארים פלגים רחבי ידים, בל תלך

בו אני שיט וצוי ביל יברנהו, כי ד' שופטנו ד' מוחוקנו ד' מלכנו הוא יושענו. זאת היא הקימה הצפואה לכנסת ישראל, שהעולם ומלואו עוסוק בהכנה, מיד אביך יעקב שם רעה ابن ישראל.

כלט. בתוך כל הדברים שנקרו יקרים נחשבת גם כן הסכלות. כמה יקרה היא נקודת הפנייה. שהיא מחזקת את אור כל החכמה. אותו הציור, שלעד לא יכול להזקק בלבו של אדם, שלעולם ימצא המדע, שצורך לציריו יותר מבורר, יותר מעוזן, הוא הנושא של כל הזיקוקים, והרדיפות השכליות המוסריות, וכל התנועות הטובות של החיים הכלליים והפרטיים. אותם אשר לא יתחשבו עם היקרות של נקודת הסכלות, במקום מציאותה ההכרחית, נוטלים הם את חייהם ואת חייהם מן העולם, ובעמלם לא ישאו מאומה, עד אשר ישבו ויוכחו, הם וכל המשפעים מהם, כי יקרה מכל חכמה וכבוד היא אותה הסכלות מעט, ובמיוחד, ובבסיסה בערכיה והגבלהה, הבסס כל מכון של חכמה, של דעת קדושים בינה, של חיינוועם, שלוה ושלום רב. ונקודה זו של סכלותמעט היקורה היא הנושא עלייה ברוחו של אדם וכח חייו את הדחיפה הטבעית לכל המפעלים והתנוועות בעז ואמצז, שעל תוכנות החומר הגס והחזק שלה, באים ההשכלה, רבת החשבון, ואור הקדושה העדינה, ומפתחים ומשכליים את הערך הנשמתי, את החיים הרוחניים, ואת כל סדרי המפעל. נקודה זו בעולם היא נושא את האומץ העולמי, את הדחיפה החבואה, לבנות ולהרים, לעקור ולנטוע, לנוע ולמזג. והופעת הדעה העולמית, השכל והבינה, החשוב והשירה, שופעים הם מהזיו העליון וمعدנים ומתקים את כל זרמי מי הפריצים הפורצים ממנה. זורם הוא הכח החי, הגס והמנוגש, החזק והמרוץ, מתייז את נחיליו בכל כח סואן, בדחיפה נוראה, הרת רעמים, ועליו שופע רוח חיים, מעוטר בשפרי הוד, עדינות, כבוד, מוסר וחן. ועוד והדר נפגים, וחימם אדרים ואמיצים מתיצרים, וועלמים מלאי און, מלאי יפה, מלאי חיים ולשד, מלאי קדושה ברכה תהלה ותפארת מתחוללים. והכל מתאחד ביקר עליון, ביקר כל היקרים. ומתרוך החשך אוור גדור זורת, מסכלות מעט אוצרות חיים של תבונה, של השכלה בהירה, מלאה שפעת עדנים. והאדם מקבל את מדתו הממווצה. יקר מהחכמה מכבוד סכלות מעט, אל תהי צדיק הרבה ואל תתחכם יותר, למה תשומם, בטח בד' ועשה טוב, שכן ארץ ורעה אמונה.

אם נפשך חובה מכך תמיד את הגנוו ואת החבי, את הנעלם והנסתר, הנשגב, אל ת策ער אם יעלם מכך לפיעמים איחוד החובי והגלי. חסד עשה הקב"ה עם עולמו הרוחני עוד יותר וייתר מעולם הגוף, כלומר התגלות החסדים, ושפעת הטוב, נראת בהופעה בעולם הרוחני הרבה יותר מאשר שהוא נראת בעולם הגוף. אתה למד מدت קל וחומר. בעולם הגוף אף על פי שהכל אחד בחברת, הדום, הצומח, החי, והאדם, השמים והארץ, הכהות והתנוועות, הצרכים והסיפוקים, המינים והאישים, התקופות והדורות, מ"מ למרות האיחוד הגדל הזה, כל בריה ובריה מוצאה לה את המוכרה לה, ואת תפkidיה, בחוגה הקרוב, נתן להמה לחמה, לבני ערב אשר יקרו. וההתכנסות החוגית הזאת אינה מונעת כלל את אותה העזה הגדולה, של הקבעתה של השלשת הגדולה שביצירה לכל מגמותיה. ולולא זה החסד של הביצור במקום הפיזור, של הצמוד במקום ההתרהבות. לא הייתה תקומה לכל בריה, וכל יצור לא היה מוצא את צרכיו, ולא היה בא לשכלוovo מעולם, והואו העולם הגדל בכללותו, והרב והעשיר באישיותו המרובהות, לא היה בא לכלל השלמה. ואם הדבר נהוג כן בעולם המצויץ החמרי, על אחת כמה וכמה שמדה זו נוהגת למכביר בעולם

הروحני, זה העולם הגדול, שככלו ממחישה אחת, הופעה אחת, אדרה. עשרה ואيمة, מלאה חי עולם, זיו קודש ותפארה, שאישיו כ"ב כבירים ומרובים הם, שפלגיו כ"ב מתגברים ומתפצלים, שסוגיו ומינו מתבוכים, שוטפים ונובעים, ופרטיו וניצוציו, אורותיו וכלייו, שכל אחד מהם הוא עולם מלא, מברך באוצרות חיים, שמגלי השפעותיהם יוצא המון רב של שבוע להחיות עם וב. של ברואים ויצורים אין חקר, עאכוב שיש בו אותה הברכה הגדולה של השקתה כל יצור וכל עולם במכונו, למורות הקישור הגדול, החובי בכללות כללותו. ושפק האשדות של החובי והגולי הם כ"ב חטיביים, כ"ב מתפצלים, וכ"ב מוחנים לתנאים שונים, עד שלפעמים רבות מתגלה הקו המفرد והבדיל ביניהם בדמות סתרה, שההגין המדוד מתחלש ומתחבע ממנו. וההכרה החודרת, מעולפת ספרי הבטחון העlian, מעודדת את הנשמה בשביעה רוממה, השופת אור ורווית ענג חדש. ואם הלב יימה, והנשמה כמהה לחשוך צפונות, נפשי חמדה בצל ידק לדעת כל רוז סודך, והרוח יוצאה וסוקר, וההתנוצחות הגלויה לפניו מברכת, ולפעמים אינה נקלטה בהתאם עם כל אותן פלגי המסתרים, אל ירע לבך, אל תקל בעיניך עבודה קודשך. עובוד ועובד בעולם אשר שעורי נפתחים לפניך, אשרי אדם שמע לי לשקר על דלתמי יום יום, לשמר מזות פתחי. כי מצאי מצא חיים ויפק רצון מד'. וסוף הכבוד הגדול לבא, השערים יפתחו. ומלך הכבוד בא יבא, יבא מלך גיבור ועוז. יבא גיבור מלחמה, יבא מלך צבאות עליונים ותחתונים, יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדי. יתאחדו העולמים, יתמזוג הגלווי והנסתר, התאחד הגויה והנשמה, יתקשו האורות והכלים. ומתייקות נעימה. ענג פנימי חסין ומאד נעלם. יחשפו במקורה של התעלשות הנשמה. וכח וגבורת של מעלה תופיע עלייך בעדי עדי נהורתיה. תכיר כחך וגבורת גאוןך, תדע ענותך ודלותך, דלות כל יצור, כל עולם וכל יש מצד עצמו, שבו יגלה הוד נאה תהלה, הוד מלך גאות לבש, רם ומתרנשא שוכן שחקים. וחיה עולם וחיה עולמי עולמים, וחיה שעה וחיה רגעים, שכל ברק ברקים יתפוץץ לשמשות רביבות. ומהם עולמים יונחו, אוצרות זיו, שפעות חיים. שמהם נשמות יברקו, אליך יאתיו. וחושן ישועות תלבש, אзор פאר התאזור, ובשםחת נועם עליון ימואג רוחך, ושלטונו וממלכת פנימית וחצונית יהיה גורלך. וברחמים רבים על כל היוצר ימולא רוחך, ותצע במדות מלך עולמים, טוב ד' לכל ורחמיו על כל מעשיו.

קما. סתר חובי ונעלם על הגורל מתפשט, על גורל היחיד והציבור, על גורל כל בריה וכל עולם, על גורל המון בריות לאין תכלית והמון עולמים לאין מספר. המזל העlian, אשר בני חי ומוני יוצאים, בו תלויים, אוחד הוא כל קניין עם נושאו. לא לתהו יוציאו, לא לשוא, ולא במרקם הרוסים מתייחסים הם זה זהה. וגורל האדם וקנינו, הלאום ורכשו, יחש נשמה עם שפעת כחותה, ניצוציה, אוטיותה, הזרומים ומסתרדים, הבולטים ונוצצים, העושים ספרים וספרי ספרים, האורים והתוימים, מתגאה ומתרנשאה היא מעלה להשתחיות הסימבולית, אורת האורים, רזי סתר כל חי, דבר אל אלים. ברומו של גוי קדוש הכל עולה, העולמים מותאמים, הנשומות ועולםיהם, הקנינים ויחוסיהם שומרים תפקדים וייחוסיהם, ערבי כינורות נאים מטibi שיר, מנעמי נגן, מבצרי גבורה, מכוננה בהמון תעלומות אראים, העבודה העליונה והמשמעות, ריח ניחוח האנשים והנסכים, הקרבנות והמנחות, הקטורת והלבונה, המערכות למיניהם, החטא והעולה, הבקר והצאן, תורים ובני יונה. רוז לרוז יבע, אור עולם באוצר חיים. ומוחאים באים התכנים עם המוסר הגלי, שאיננו כי אם לבוש לבושו ומעטה מעתו, צל צלו, של סתר חביון עליון. מתקרבים החיים לשרשם, מתקרב האדם ליוצרים, מתקרבות המdots הפעולות בעולם, משתף שפע רוח הקודש ויורד על פי מדותיו, מתגברת שפעת הברכה, מתדרים החיים והשלום, מתחאים הקראים, מתחסמים הקרים, בעליוי הכוחות החינויים, המחשבים והמעשיים, למרוםם

העליוון. נושאינו כלים המה, הנבואה התדרית, הדרישה החינוכית, המשטר הקיבוצי, הישרנות האנושית, חוש ההערכה, זבידת המסורת הפרטית. והמלך העליון בתפארות עוז על כל מתרנשא. טוב וישראל ד', על כן יורה חטאיהם בדרך, ידרך ענווים במשפט, וילמד ענווים דרכו. כל ארחות ד' חסד ואמת לנוצרי בריתו وعدותו. ד' בהשימים חסדך, אמוןתך עד שחקים. צדקתו כחרוי אל משפטיך תהום ובה, אדם ובמה תושיעך'.

קמב. לפי הבירורandi שהמגמה מתבררת בחיים, הולכים הם המعيشם ומהמחשבות המסתעפות בעצםם ביפיהם ובגבורתם. הבירור המחשבתי הוא אחד מהבירורים היוטר עקריים להמגמה התרבותית של החיים. אבל אותו המושג, שאנו קוראים מחשבה, איננו כולל עדיין את כל מנויות החיים לכל עמקם. אותה המחשבה היסודית, שהיא באמת ראשית הכל, היא מחשבת החיים עצמה, המחשבה שהיא יסוד החיים וכל המפעל, וכל המגמה והנטיה של החיים, המחשבה העליונה והמקורית שבנשמה, שמנתה החיים נשאים, וועל פיה החיים מסתגנים. זאת המחשבה לבירורה לשמרתה ונקיונה צריכה היא לכל אורך העצות העליונות, שכל התורה כולה עוסקה בהן, ושבוביל לכך המצוות נקראות לבני הרוץ תraig עטין דמלכא קדישא. המחשבה, שהتورה, שרוח הקודש בדבר עלייה, היא אותה המחשבה היסודית, שאמנם כל מיני מחשבות ורעיוןיהם קוויה וניצוציה, צלליה והסתעפותיה, סופגים הם ממנה את לשד החיים כל אחד ואחד לפי מדרתו, ערכו וכחיו. לפי אותה המדה של טהרתה ונקיונה של זאת המחשבה היסודית, גבורה החיים מתגללה, סוד אריכות החיים בה הוא גנוו, יראת ד' תוסיף ימים. בה חובי סוד היראה הטהורה, יראת ד' תורה עומדת לעד. כפי רוב הטוהר של נקודת שום זאת, של אור אש שמיים זאת, טהרת החיים ועוז החיים מתרומות, כל מה שהוא מסתעף מבחוץ מכחה הוא בא. היא אינה צריכה סיוע או אימוץ מהערות והתעוררות, ממפעלים ותנוועות, כדי יאמץ את כחה, כי מקור גבורה היא. אמןם המפעלים כולם, לפי רוב דרגותיהם, התנוועות החיצונית כולם, התקמידים הבאים מפועל ורגע, מסידור הגינוי ומכל מבוע ומעין רוחני שהוא, הכל הוא להכין המון רב של כלים לשטף מי שפיטה. מעינה של גבורה נשמה זו לעולם מפכה הוא, מים חיים ונזולים מן לבנון. ולפי רוב הכלים המוגשים יש אשר תשטווף ברכיה בתוספת מרובה, תלך למרחקים, תרד במורד, נטישותיה שלחו עברו ים. כמשפט הנשמה ביחס להכרתה העצמית, כן הוא המשפט ביחס להכרת עמדתה אל הכלל, אל האומה, אל העולם, אל היש, אל ההווית, אל כל אשר ממעל וכל אשר מתחת. לפי רוב עוצם הטוהר של נקודת המחשבתית רבו הנטיות, רבי המעש, עצומי החיים. אמןם לפי אותה המדה שאין העצמה המחשבותית בנקיונה, צריכה היא בירור ואימוץ חיצוני, באים המعيشם המסודרים, המחשבות העשויות והמוסמנות, הצירום הדוגמאות, הרננות והזמרם, וכל הפעולות המסייעות ופועלות את חשיפת החיים, מעוררות ונונתנות אומץ, פותחות את צינורות הנביעות הפנימיות, ואור החיים וגודל הטוהר הולך ורב. מובן הדבר, שבאופן זה השמירה נחוצה על כל שעל, האורב ישב בחדר, והסימנים צריכים להיות תמיד נגד העינים, אל תט ימין ושמאל, הסר רגלאן מרע. חסד עליון עשה אל למשועות לעולמו, באור תורה ד' תמיימה, הנובעת מקור קדומים, מקור הנש망תי של המחשבה העליונה, מקור הגבורה של בריאות כל עולמים, מצות ד' ברא מאירת עיניהם. המניות של עוז החיים אשר להמחשבה העליונה נזרקות הן במלפת המצאות האלוהיות בתוך הדם הרוחני של הנשמה לעומק תמצית ראש פסגת מקור כחותה, ומנתת חיים נוכנים מרומים באים, ולעומת התנסא נקודת המחשבה הפנימית, וממאסраה תצא, תקום לתחיה בעז חפש ודרור, והקדש העליון, אשר במצבה, החיים חי הרים, יתן לה עצמת חיים. והכל לפי רוב המעשה, ולפי טוהר הכוונה, לפי הדבקות הרצונית שבנקודות המצואה ומחוללה. אבל הברות המחשבה

העליזונה, התגלותה של הנשמה בנקודת גבהה, בשותם פנימיותה, מקבלת היא אל תוכה את הברכה לפיה הcnntah באומה כולה, בחים המסתפים, ההומים ופועמים לחיי ציבור וסדריו. האתניות המיווחדה תלואה היא ביחוד, בנצחה והודה, בערך התברורות סוד המחשבה העליונה שבאומה, בהתייחדותה עם שרצה, שהיא מחשבת רוז עולם אשר בצל שדי, מגמת החיים ויפעתם, מהותם ופרים, ציצם ופרחים. היקיצה לתחיה ולגאולה תלואה היא בהתגלותה של הנקודה הנשניתית הכללית, המרכזות ביותר בשירדים אשר ד' קורא.

קמג. ההתרומות אל ההכרה האלהית, בא מותך חビון הלב ומותך סקירת העולם, מתגברת היא בפרטיה בכירור ידיעת המציאות לכל עשרו בהמון פרטיו. הדרך המפולשה, שהנשמה מתגברת בחילה הרוחני על-ידי רבות רכושה בהשכלת המציאות, זהו התפקיד של ההשכלה העולמית לכל צדקה, במחקר ובחשعروותיה הפילוסופיות, מתבטה הוא יותר ויותר על-פי היסוד היהודי, מחדיש העולם מיסודה ושרטשו, מאפס המוחלט, השוללת כל חומר וכל כח, רק הכל מעשה אלהים הנה. וכיון שהכל בא מסוד הדעה האלהית בדבר ד', הכל מוביל אליו. שנות ההשכלה מצד הנטיה האמונהית, בא מארס המינות, המחלקת את הרשות, או על כל פנים הזונה אחרי קדמות חומר, וממילא מנטקתו היא את העולם החומיי מיסוד קדושתו, ואין לה בסיס ומשכן להשכלה העולמית, בתוכנה המקדשת ומאזורת את האדם חיל בגבורה אלהית. באח חכמה שלמה, ומדורת בשפה ברורה, בשבח החכמה, עד לא עשה ארץ וחוץ וראש עפרות תבל, ומתייחדים חוקי היוצר וחוקי החומר והכח בדבר ד', ואין הפרש בעצמיות הפנימית של התורה והחכמה, של ההכרה הפנימית אשר ברוח האדם, ובין הנסקר מכל מלא עולם. והחקים והמשפטים אשר הם דבר ד', והם קיימים לעד ולעולם, אינם זדים מכל חלום וחזון רוח. הם ארגנים בארגן ידיעה מנצחת זו, חסנס של ישראל, כי אין עוד מלבדו, מוחול כל. הם עצמם מובילים את רוח העם להיות עם חכם ונבון, גוי אשר אלהים קרובים אליו בכל קראנו עליון, ועם יודע את העולם ואת החיים, ומהם בכתו הגדול את החזונות החיצוניים והפנימיים של המציאות הגדולה, הרוחנית והגשנית, באחדות נפלאה ומתאימה. אתה אחד ושםך אחד ומי עמוק ישראל גוי אחד בארץ. המינות כשהיא נזקפת לרוח אמונה, מוכרכה היא להיות בונה אותו בעיקרו על יסוד הסכלות הרחבה, המתפשט בשדרות הומניות, ומפני קרני אור השכלה בהירה מוכרכה היא להתיירא. אין לה מקום שאיבה של רוח אמוניים מכל העולם אשר נתנכר אצלה מיוצרו, ובזה כבר מונח יסוד לכל און וחתאת. והגוזמה של ההתאמצות לברכו מן העולם, אינה כי-אם מושיפה כח לרשותה להתפשט בעולם שהחליטה לגורלה. לא כאלה חלק יעקב, כי יוצר הכל הוא, וישראל שבת נחלתו, ד' צבאות שמו.

קמד. ההשכלה העליונה, על דבר המציאות הרוחנית, על דבר השכלים הגדולים, על דבר כל ההוויה הנשניתית במלא עולם, כשהיא משתכלה, מראה היא את הגדל והאומץ, את היופי והפואר, את הבניין ואת החיטוב של העולמות העליונים ועיצום כבודם, עד שהוא מושך כל כחותיו וקרביו מתקשר בזיוו. ועם זה כשמתגברת ההבנה האורגנית בגדלה, העושה את כל היש לשיעור קומה רבתה, מתרבר מיד היחס הגדל שיש לכל העולם ופרטיו, מאורעותיו ומרקיו, הליכותיו וכל ערכיו להעולמות העליונים הקים ונשאים. וחלקה העמידה במקום הקודש אשר לסוד ד' מתגברת, והוא נושא ברוח האמץ את כל תוכני החיים, עד שהתנוונות החברותית והאישיות כולן מתבררות, שהן קשורות בקשר אמיתי עם התנוונות רבות החיים, גדולות האור והזיו העליון, של חיוני

העוז אשר בספירות העליונות. ויבש וכמוש נראה העולם המוגבל והמצויץ שלנו, כל זמן שלא יפתחו לו השערים העליונים, כל זמן שלא יזילו עליו הצנורות החיים, הרומיים בעז נצחים, את שטף לשד חייהם, וסוד ד' ליראו ובריתו להודיעם.

כמה. יש שתוקפת איזה יראה בעת יצירת המחשבות. עליה רענן על הלב, מכיר הוא החושב, את הצורך הגמור של התפשטות ענפיו לרוחב, ושרשו לעומק, את הכרח הידרו וההתפתחותו, הסתעפותו והתיילדתו, בכל עומק חידשו ובירורו. במצוות כל החשובנות השיכים לו ולהמון המחשבות הסובבות אותו. וממצאותו. ויראה של תוהו תוקפתו, והוא נשאר עם המחשבה הגלמית כמו שהיא, או שעלה ידי דוחקה של יראה זו הוא מבקש לו רק שביל אחד בעיטה זו, ואין המחשבה פורצת את כל החומרות של מסורה, רק מרחק אחד היא מתפשת בכבדות, והוא נעה ונדכא מלץ המחשבה הצרה. והיצירה לקויה, והעולם הנזקק להיצרים המחשבתיים שרוי באופל, ברעב וצמאן. אמם יחש יש בודאי ליראה זו. שהיא חרדה של חלישות, אל המצב המוסרי, שהוא צריך להתתקן על ידי תשובה פנימית, היכולת להעשה מיד בטוהר רצון ורעיון. יש לפעמים שהדבר מתייחס גם כן למצב החומר והחלישות הגוףנית. ויש שמעמד העולם הכללי, או היחסים היותר קרובים לו מהם, הם הם הגורמים את עוצר רחם הרוחני זהה. ועל כולם מתגברים, לפי ערך, על ידי הרבות אור הדעת, על ידי הכרת סבת העוכב. סוף כל סוף צריך האדם לגואל את חלקו נשמו מגלוויותיהם, לפדות את אסירי מחשבותיו ממאסיהם, לאמר לאסורים צאו, לאשר בחשך הgal. וכשהאדם רוצה לנואל את אותו ההמון הרבה של היצרים הרוחניים, הם הם המחשבות והיצרים הרבים, שהם בריות חיים וקיימות, המבקשות פדיון בכל עז ומרץ, באה לו הופעה פנימית מאورو של מישח, הגנוו בנשמו, והוא מהול גאולה, ומהו אור חדש בעולם. והולך האור ומתרפסת, חודר ומתעמק, מתרחב ומתענף, עד באו אל سورש מקוריות. ורגשי גאולה ואומץ מתחילהם להיות מתחוללים בלבבות רבות, תנועות של תחיה כללית, של שיבת בניים לגボלים, של תיקון העולם. ושל קוממות הריסותיו. מתייצרים ומרתבים, הולכים הם ומתלבשים בצורות שונות. יורדים הם לים החיים, מתקשרים בגוויות. יוצרים תוכנות וערכים, מציגים וטבחים הנאותים להם. ומאשניםם גם עם לנואלה, וטל אורות, טל תורה. טל של תחיה. מתחיל את פועלתו. רסיסים מתחית המתים העולמית הגדולה באים וمتגלים. ייחיו מתייך נבלתי יקומון, הקיצו ורנוו שוכני עפר, כי טל אורת טלך, וארץ רפואיים תפיל. והיראה החלואה סרה. והגבורה העליונה לוקחת את מקומה. אל תיראי כי לא תבושי. ואל תלמי כי לא תחפרי, כי בשת עולמייך השכחי, וחרפת אלמנוחיך לא תזכיר עוד. כי בעליך עשיך ד' צבאות שלו, וגאליך קדש ישראל אלהי כל הארץ יקרא. כי ימין ושמאל תפרצין, וזרען גוים יירש, וערים נשומות יושיבו, כל kali יוצר عليك לא יצלח, וכל לשון תקום אתה למשפט תרשיעי, זאת נחלת עברי ד' וצדקתם מאתי, נאם ד'.

כמו. כל מה שעובר על אדם יחידי ועל נפשו, מאירועתו מיום התחלת יצירתו עד הגמרו בשכלו, עליותיו והדרגותיו, חליפותיו ותמורויותיו, הכל בגודל עבר ועובד על היצירה הגדולה, על כל עולמים, ומה שעבר ועובד על כל עולמים עבר על כל אדם. אמן ישנים עניינים כאלה שהתפיסה הכללית מקדמת בהם, ומtower ההזורה של היצירה העולמית, מתוך מעשה בראשית, באים להכרת הנפשיות הפרטית, וישנים דברים כאלה שהתפיסה

הפרטית מקדמת לבא, ומהם מתפיש אור הידיעה על חכמת עולמים. וישנם הרבה פרקים שהנחים נפגשים זה בזה, וממלאים זה את זה, משלימים ומברורים זה את זה.

קמץ. העולם נוצר מתוך תוהו ובוهو, הקליפה קדמה לפרי, החומריות והגסות הקדימה לבא, הדינים הקשים והגבירות שלטו לפני התגלות החסדים, העיגולים קדמו ליושור. ובעולם הפנימי, בעולם הרוחני, הציורי, האידיאלי והאמוני, גם שם הדבר נוהג כן, קדימות הקליפה לפרי. העוזות, המרווצת, השטיפה החזקה, מתבצרת במקום נמור ומזוזם, ומשם יוצאה ונלקחת המציה שמתעדנה ומתרחנת, מתחתרת ומתקדשת, עד שנונתת את ריחת הנפלא, ריח ניחח לד'. בזוחמתה של עבודה זרה גודל רוח האמונה בכל פראותו וגסותו, ברתיחתו וכח סוסיוותו, בשရיפת בניים ובנות, באדייקות עורת, בשיקוע של כל תועבה וכל תאווה גסה ועמוקה הושרשה. ומ摹ך הזבלים הסרוחים הללו, צמח האמונה עליה, יצא הבניין מתוך התוהו, וכי לנטיעת משמחת אללים ואנשיים, לגפן פורה נדרה בקדושים, בטוהר ועילוי, בדיו חכמה ובמרץ קודש קדשים, מצא מקומו בסגולת עמים של הכנסת ישראל, בגוי קדוש שומר אמונים. לפעמים יש אשר ריח הזומה הקדמניה לא פג לגמרי, ויתחולל יצרא דעבדה זרה, השור הנגח והחמור הגס, הכלב הנובח עז הנפש, אשר לא ידע שבעה, נזדווגו בחושך כפול ועלטה ארורה. נצח ישראל את המחלב התוהי, גרש את החושך באורו הגדול. מרוח הזומה הקדמניה יצאה האמונה בצורתה הפרטית, ותהי למשול עמים. זאת הצואה הרותחת, שחוצפת ליעוג על דברי חכמים, נתחברה לה, הייתה למאכל תאוה לנפשות דמיין לمعايינו הרוחניים, לمعايינו דבני-נשא, וכן ירעה עגל. עד יפוח היום ונסו הצללים אלך לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה.

קמץ. את הטבעיות הרילギוזית הננו דורשים, לפעמים רוח פנימי מתמלא בקרבנו, וצמאי אללים הננו בכל עומק נשמתנו. הצמאון הזה איןנו פוסק מأتנו, ולא מכן המין האנושי, גם לא מכל החיים ומכל הייצור. לפעמים אנו פוגשים אותו בגלוי, הוא מלطف אוthonו בהמון חבתו, לפעמים הוא מסעיר את נפשנו ברעש וסער, לפעמים מromeנו מעל לשחקים, ולפעמים יושבנו עד دقא, ובכל עת הוא חי בקרבנו, בידועים ובלא יודעים. אנו מסתכלים על הטבעיות הצמאונית הנשגבת והקדושה הזאת, הסבה הקרובה הנפשית להתגלות כח האמונה, כחו האמונה, וההיפות האמונה, שכשהיא מתמלאת בכל סגולותיה, בכל עצמה וחילה, יצא מזה כלי התפארה של יראת ד' הטהורה, הנדרה והمفוארה. לפעמים יש שנפוגמה הסגולה הטבעית, מקלול חיים, מרעתה של הנהגה, מגשות רוח, מזדון ורשע, ממעשים רעים ומכונאות רעות, רפיוון וקלקל הייסוד. האופי הטבאי האמוני בראשית מהותיו, בהגלה טبعו, מריעיש העולם, מkekע את הביצור הנפשי באדם, מהם את החיים החברתיים. ודוגמתו ביצירה החיה, הצומחת והדורמת, הארץית והkosמית, קוראת לזרות, להרים, שב למלחמות, למלחמות, לרקודות, לרוקנונות. והתשובה הטבעית באה ודופקת בפתחים, שב העולם אל שרצו, שב העם עד המכחו, מתכנים לבבות גאים, חדים רשיים מרשעם, נכנעו ולא אשחיתם. ובפנימיות הנפש המרגשת של האדם אורה וחשכה נפגשים, צולל הוא ושוקע, עולה הוא ומעופף, מגדייל מעשייו ומשנה ערביו, שופך את לבבו, ונפשו משתוחחת והומיה. בתוך הטבעיות הרילギוזית יש תערובת גדולה של טוב ורע, של אורות וצללים. נקראים אנו לקחת את השורש הטבעי עמוק יסודו, להעלתו ולהרימו תרומה לד', לזככו מסיגו, לעדנו ולפנקו, לקחת את העז שלו, את הרענות והחזוק, לפחות עליו נשמת חיים עליונה, לחברה במדות

העליזנות והעדינות, לתממה עם חזיות העליונים, לקשרו בשורש קדש הקדשים, למתק את דיניה, להפריש ממנה את הסטרא אחורא, את הקוצים והחוחים הסובבים את השושנה העליונה, ליחדה עם דודת ברוח קדושה וטהרה.

קמן. המינות מתאימה לקרוע את העולם, לפרוק על המעשה, עובדה-זורה ותרנית היא. הביאו לבוקר זבחם לשולשת ימים מעשרותיכם וכתר מחמצז תודה. חשבה בגאות זדונה, לספוג מן הקודש רק אורח הרעיון והרגש, וזהו הכל רק לתועלתה ולאהבת עצמה. אין לה שום הכרה בכבוד שמיים ובתוכן של עובדה אלהית, אבל מתחאה היא לאוთה המנוחה והשלוה שהבטחון והאמונה נותנים, אבל לסייע את החיים במעשה אינה חפזה. אהווה היא יותר מדיי בהגשות הגופנית, ואני יכולה יותר עליה. על-כן שתה בשםים פיה ולשונה תחולך בארץ, לחפות דברים אשר לא כן על ד' אליהם, ובתוך אותה הרכות וההכנעה, שמראה מבחוץ על-ידי פישוט טיפים, טמונהים הם המון רפואיים וגופיים ושנאת ישראל, זה גוי קדוש, נושא האמת האלהית העליונה, אשר נתגלתה פנים בפנים במעמד אשר לא היה כן לכל גוי. מקור משחת זה הולכת ונמשכת איבת הנחש הקדמוני לאדם וזרעו, בהפקרם של המעשים. המחשבה והרגש מוכרים הם להטמע בעומק הרשעה, ומה שיראה איזה יפיפות, אינה כי-אם כסף סייגים מצופה על חרש, שפטים دولקים ולב רע. הסליחה והתשובה שלה נעשות בסיס לדבר האסור ולזוזמת החיים. אין בה אותה הטהרה והגדירה של מניעת אחטא ואשוב, אחטא ויום הcapeiros מכפר, שבאופן זה באה התשובה להעלות את החיים בטהר את העולם, ולבנותו בתואר מעלה, לעשו את הטוב ואת היישר בכל אומץ, ולסור ממקשי רע בכל עז ותעצומות מלחה. והתשובה בעומק אמונה סליחה, היא סוללת את דרך האורה, ומגשמת את המטרה של טהרת החיים בפועל. לא כן הוא באותה באר צרה נכירה, הסליחה היא לה מטרה, בשביל הסרת העול הנשאר עידין בעומק הרוח מאין יכולה לאטום את הלב למורי, כדי להנצל ממורשת הכליות וממכובי, והמטרה היא להוסיף חטא על פשע. זהו ארס טמן בעומק של קליפה קשה זו, שהרבתה מאד להסתירו, ולזיהף את קלא אילן זה בתור תכלת הדומה לים ולקיע ולכסא הכבוד. ועתיד הוא עשו הרשע להתלבש בטלית, ולבא לשבת אצל יעקב בגן-עדן והקב"ה אומר לו: גם אם תגביה כנסר ואם בין כוכבים שם קינך ממש אורידיך אמר ד', וישראל עושה חיל. וידיו נתוויה במלחמה מגן פנימית מול איש צר ואיב, עד אשר יראו גוים כי הם זרע ברך ד', וברצות ד' דרכיו איש גם אויביו ישלים אותו.

קן. חושי החיים צריכים להיות בשלמותם, ההרגשות האסתתיות צריכות להיות מפותחות באדם, ומקושרות יפה אל הטבעות הנפשית, ועל כולם יהיה השכל השליט העליון, והחודר בכל פרטיהם של כל הכהות המפותחים. ועל גבי השכל וכל ממשלתו, מתרוממת ברוממות גדולה ממשלה הקודש של אור תורה ד', בעומק האמונה ודעת ד'.

קנא. כשהאדם הוא בגודלותו, והשגתו מופעת היא באורה, אז רוחו מתפשט ומרתחב, אמן אין אותה ההתרחבות בכלל גואה שהיא מתועבת, אלא מכל גודל נפש ורוממות רוח בדרכי ד'. אבל כשנופל ממדרגו, אז חושיו הרוחניים הם מוגבלים ומצומצמים, אם אותו רוחב הרוח שבעת הגודל ישאר בקרבו, יהפוך לגואה

כעורה. על כן או כעת הקטנות צריך שישפיל את עצמו ויקטין את עסקיו, ואז יתקיים בו ואת עמו עני תושיע, ומאשפות יורם אביוון, ולב נשרך ונדכה אליהם לא תבזה.

קנֶב. הולכים הם השבילים הרוחניים במערכות מיווחדות, עולם עולם בפני עצמו. העומד בעולם אחד, בשביל מיווחד, יכול עולם שאינו שכלו, שביל מיווחד לאחר, להיות נדמה לתהוות ובוهو, לחורבה ואפלת, אף על פי שלגביה מי שהוא עולמו הרי הוא מלא בניין ונגבות. שמירה צריך כל אחד להיות מוגדר בעולמו, ואם יהיה להציג בעולם שאינו שלו, ידע להיות נשמר ברוחו, רק להציג, ולא להשתרש ולהשתקע שם, כי יוכל להיות מעקר עצמו מעולמו, והעולם הזה לא יקלטנו, לרוגע הרי הוא מתΚבל בתוכו בתור אורח, ואם יקבע בתוכו את דירתו ימצא עצמו יושב אל עקרבים, במעוֹף צרה ואפלת מנודת. ולמה תשגה בני בזורה, תחבק חיק נכריה. כי נוכח עיני ד' דרכי איש, וכל מעגליותיו מפלס. שמע בני מוסר אביך ועל הטוטש תורה אמר. שתה מים מבורך ונוזלים מתוך הארץ. אילית אהבים ויעלה חן, דדיה ירווק בכל עת, באהבתה תשגה תמיד.

קנֶג. אל יפול לב אדם בקרבו אם אינו יכול להשתקע בשום מקצוע מיווחד, ואפילו אם אינו יכול להעמיק ולהרחב בעניין אחד, בשיטה אחת, או בלימוד אחד, כי לפעמים יש שתכונתו המיווחדה היא דוקא לקרב רחוקים, לאחד ולכנס אותה נפוזרים, לסכם רעיוונות קדושים ונאנצליים המפוזרים במרחבים שונים, וידע שזאת היא תעודת עבודתו, וישמה בחלקו.

קנֶד. חיבור החכמה והאמונה צריך להיות לא רק באיש, כי-אם בעצמיותה של התכוונה. לא די שהאדם המשיג הכרות תשובות יתאמץ גם-כן בציורה של אמונה הקודש, כי יוכל להיות שתוכני אמוןתו יבוא לא בההתאמה למדרגת השכלתו, כי-אם שתהיה איזה פנה בנפשו ריקנית מהשכלה, ומפני חולשתה הרוחנית תקנן באותה פנה אמונה המונית. אבל צריך אדם לדעת, כי לפי מדרגת הכרתו מוכrhoת היא נקודת אמוןתו להתעלות. על כן צריך הוא שיעסוק בחכחות וידיעות המודיעות לו את קונו, כדי שתתמזג נקודת אמוןתו בעצמיותה של נקודת השכלתו והשגתו העצמית, ובכלל ידיעת קונו כוללים כל ערבי האמונה, הגדולים עם הקטנים. ולא האדם פרטively בלבד בדברים אמורים, כי-אם באומה כולה בכללה ובעולם כולם, בכללות האנושיות. רוח האדם הולך הוא וסובב, מתאר וועלה במסלליו, ומגמתו הפנימית היא לאחד בהתמזגות פנימית את שתי הנקודות העליונות, שהצורה העצמית של האדם מתחזמת בהן, נקודת ההשכלה ונקודת האמונה. וכל העליות והירידות, וכל התגרות והמלחמות, הגשמיות והרוחניות, כל השיטות והמפלגות, כל התנועות והתעוורות הרוח והמפעלים בעולם, הכל הולך הוא אל מרום המטרה העליונה הזאת. ובבחורה רזיות פנימית, הננו קרואים להקשיב את הור קול ה' של ההתחedorות הנפלאה של שתי נקודות עולמים אלו במלא היש, ותהום עילאה אמר לתהוםא תחתה-above מימן, תהום אל תהום קורא, קול שני רעים אני שומע.

קנֶה. היירה הישראלית מיווחדה היא. הנשמה הלאומית בכללה, ונשמה הפרטית של כל יחיד, אופי מיווחד יש לה. הדעה העליונה של האחדות האלהית, היא הקובעת את חותמה המשעי בחים ובעצימות הישראלית. הארגניזמוס, הקישור העצמי שיש להגוף עם הנשמה, הוא מיווחד בישראל יותר מכל עם ולשון. כל תנואה

היא קשורה בمعنى החיים הנשתיים, כמו שב השקפת העולם הישראלית ח'י העולם והעולם מאוגדים. ההשגחה האלהית נוקבת ויורדת עד עמקים, והicitrhoה מתחילה מראשית הויה החומר, ועולה עד רוםמות הצורה היוטר עליה, וחוזרת בשפעה מראשית רום הצורה האצילתית עד עמק כל חומר. אין סתר ואין צלמות החוצץ بعد האור העליון. השגת אמת עליה זו, היה היא בישראל במציאות, והוא נחלת העתיד של העולם כולם.

קנו. אופן השליבה, איך שהרוח משלב בפנימיותו את הגינויו וצירוריו זה בזה, זה מזה וזה מזה, זה דבר נעלם מן העין. בכל בניו שכלי, אפילו היוטר גלי והגינוי, יש בו צירופים כאלה שאנו בולעים אותם מבלי הרגשה, ואין לנו יודעים בעצמינו איך נתחברו העניינים זה בזה. לעיתים יש שהחקירה מתעוררת על אילו בדקים, ועל פי רוב הבקרות והסתעפות ההגינוי באה למלא את הפגימות שבין מחשבה למחשבה בסדרי הבניין המחשבתי, אבל אחרי כל החקירה, הנהו דוגמים ופוסחים מדריגות הרובה בנסיבות השכליות. ובאמת אין לנו מניחים שום מקום פניו, רוחנו כבר התפשט בכל המילוי, הוא כבר חיבר לו את בניינו עם כל חלקיו. בנימה כללית הדבר הוא עוד יותר נפלא, הרתוקות hn יותר נעלמות, יותר נפלאות ויותר מלאות חיים של תעלומה והוד פנימי. בכנסת ישראל רפוד אוצר גדול של רזי עולם בארג המחשבתי שלה. סדרה הפנימי משולב בהגין מחותב ונפלא, בוקע ועולה למרומי שחקים, יורד וחזר לעמקי תחומות, מתחפש ומתפלש בכל מחבואי החיים, מנתח נזוחים מעשיים, דקדוקים חלקיים, בפלס מדוייק ונפלא, משער השערות עליהן וחזיזונן אצילות בתפארת רעננה רועיה קודש קדשים, נושא דעתה על העבר ועל העתיד בגבורות נשמה מלאת אמת, בוחן וסוקר ח'י עולם וח'י שעה, מתכן את הרוח, את החיים ואת המפעל, במתכונת נפלאה, מעיריך ערבי עולמו וערבי עולמים אשר מסביב, אשר ממעל ואשר מתחת, בהערכה מיוחדת, נפלאה ורבת אונים, מקשיב לסוד שיח כל רז קודש, הוגה הגות עולמיים בצבין מיוחד, אשר אין לו דוגמא ומשל בכל האדם ובכל העמים. והכל הולך ומפנה מכח הcntנו הנשנית פנימה, מארגתו הפנימית עם כל המסכת אשר מסכה החכמה העליונה באוצר התורה שככט רביעל פה, באוצר הנבואה ורוח הקודש, באוצר הכשרון, החיים והתקווה, באוצר המרצ' והסתגלות במינודה להמון [...].

קנו. לפי אותו ערך שאור עולם הבא זורה בעולם זהה, באיש היחידי, בכללות העולם ובמציאות בכללותה, הכל מתעללה. באדם זורתה היא האורה של עולם הבא לפי טהרטו קדושתו וגבורתו הרוחנית, בהופעת קודש, ברגש, בציור, בדמיון, בטבע, במזג הגוף. וכך אותו ערך, כפי שהוא השליתה על ארחות החיים כולם ועל עצם החיים וכחותיהם באה מכח התכוונות אל חי' עולם הבא, כה הם מאירים יותר, כה הם עדינים יותר, יותר מלאים גבורה ותפארת, יותר מיסדים בייסוד חיים קבועים, אהל כל יצעד בל יסע יתרותיו ינץ', וכל חבליו בל יתקנו. כשאור עולם הבא זורה בפילוש גדול, מromeם הוא את כל ערבי החיים כולם, מאיר הוא בספרות ובשרה, בח'י החברה והמדינה, באישיות היחידה ובמשפחה, במלוכה ובמשטריה, בעולם היופי והגבורה, באהבה ובסידור הצללים כולם לכל סעיפיהם, הקטנים עם הגדולים. החותם העליון של חיים עליוניים מלא את כל חלל העולם, וזו השכינה פורה בכל, והטבע וחוקיו, הליכות שמיים וארץ ומשטריהם, החיים והמות הנראים בעולם, התקנות והתלאות, הכל מואר באור חי' עד, באור חיים, שכוס התענוגים העדינים, המרומים כל נשמה,

ומצחצחים כל רוח ונפש, מלאים הם את כל מהותם. והאישים היחידים, שמעלים הם את חייהם למדת זו, מתחברת מדת האמונה אצלם, מטעות בעטרה של הכרהعلיה. העולם ומלוואו, הזרמים ושתפיהם מתיצבים ברוחם במערכה בהירה, מלאות כבוד, גודל נצח והוד, זיו אור עליון, הממלא את כל השמות, את כל האותיות, את כל הגינויו, את כל המחשבות, כל משאות הנפשות אשר מעולם ועד עולם, שוטף עליהם תמיד, בעוזו ועתה חינו. והם מלאים אהבה לכל היקום, לכל הבריות, שקוועים באור החסד העליון, האומר לעולם חסידינה, ודעת ד' במשפט ובצדקה מלאה את כל אחד מהם.

קנח. כח החיים המרוחף על פני תורה שבعل פה, צריך הוא ספרות מיוחדת לבאר אותו. אמנם ראשית שמחתה של תורה היא המלה דבידוחות דאמר רבן עד לא פתתי בשמעתו, נובע הוא מיסוד מלא כח זה. ההכרה המלאה שהפוריות של תורה שבעל פה, הסתעפותה הגדולה של ההיונות התלמודיות, באותן מכח חיים מלא האצור בגוי איתן, שיסוד החיים הכבירים מענין אותו עמוק נפשו, ומדריך אותו לחיים מלאים מפעלים ומהכנות רבות, אותה התזה הגדולה של כח החיים, המפלגת מתוכה נחלים גדולים וקטנים, לא מעט חיים באה, כי אם לרבות. ובהרכותה את כח החיים בהשתרגות ענפיו, היא גם כן משפרתו, מקדשתו ומעלתו, משמחתו בצבינו, ומיימה אותו, באחריות בטוחה, למשמרת לדור אחרון, בניים יולדו.

קנط. ההתקרובות שהאדם מקרב את עצמו אל ד' בציורו וברעינו, בכל האופנים שהוא הרעיון מצטייר, הוא יקר ונפלא מכל הון, אלא כל מה שהוא מעשיו יותר משובחים וחכמו יותר גדולה וידעתו את התורה יותר רחבה, ככה יערך יקרתו של הרעיון הדבקותי. אבל מכל ערכו המרומם לא ירד לעולם, אפילו אם יהיה מצבו המוסרי של האדם נמוך, ומעמדו השכלי והතורתי בשפל המדרגה, בכל זאת העגנוו הפנימי אל הדבקות האלהית מרומם אותו משפלותו, ואם גם לא יופיע כל האור החיוני שיש במחשבה או בציור האلهי בזמנו, יופיע לו זמן אחר היותר מוכשר, ובכל אופן ישתל הרעיון בתוכן הנשמה, וקונה בזה חי עולם, זוכה לו ולדורותיו. ואם נשאו לבו לחשוב מחשבות כלליות, כפי רוחב המחשבה יפלש הרעיון האלהי בתוכו נתיבות, ואם ירצה להעלות במחשבתו את כל דורו, אפילו אם יהיה שפל שבאנשים, בכ"ז פועל הוא במחשבתו, כיוון שמייחד אותה לכונה האלהית, את כל אשר יחשוב לבבו לטובה. וכן מתרחב ומתעלת הרעיון עד שאפילו אם יחשוק להעלות את כל הדורות ואת כל העולמים, כיוון שמחשבתו רצiosa ונטיתו היא פנימית, ומשוקה מחשך אלهي באמת, לא תשובי תשוקתו אחר, כי דבר ד' היא.

קס. מכח החיים המורגן אשר בתורה שבעל פה, המתפלש בסעיפים בכל אותו תוכן העשיר אשר יום ליום יביע בכל התהلوקות ההלכיות והאגדיות, מכל אותן היובליטים הרבים המשתתפים זה לזה, בין המרכיבים ישר מתוך הבנתה של תורה המבטאית, בין הבאים מהשפעתה של הנשמה הישראלית מצד תולדתה גידולה וחינוכה, בין הבאים מהכרת העולם והחיים, בין מסעיפוי ההשכלות הנשאבות שנקלטו מבחוץ וباءו לפנים ונתמזווג יפה, מכל המית החיים הללו, יתרומם הרוח עד הכרת החיים העליונים, תפארת החיים, נועם החיים וזום, אותו המעניין הנצחי המפכה בתורה שככתב, אשר מקורו כל הנחלים, והוא נובע ויורד מקור המקורות, אשר בשורש שרשם של נשמתן של ישראל, שמתגלה בתגלות אלהית עליונה בכל מסבי הקורות, בכל התולדה

הנפלהה של ישראל, ובכל תנועות החיים אשר להאומה, החיצוניים והפנימיים, מחייבים של שני המאורות הללו, מהתאמתה של תורה שבכתב עם תורה שבבעל פה במקור חיים, באח הכהנה העוזיה להבחנת רוח החיים העוז ורוחו המרוחף על פני האומה כולה, המPAIR בנשומות היחידות של בני ישראל, אשר כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברוך ד', ומהופע ביותר בנשמה הפועלת של האומה כולה, המגלה את פועלותיה מאז מעולם בכל דור ודור לפיו אופיו. גודל מלא או הלב, אהבה בלתי מצרים הרוח, גארון עולמים תחתם הנשמה, לمرאה זהה חיים אדירים הללו, תביא את המחשבה על דבר האיחוד שיש בין נשמת האדם הכללי עם נשמת אומה נפלאה זו, ואת המקום העליון שהוא אופיו הכללי, וחוקות שמים וארץ, חוקות הטבע וחוקות עולמים, מתאחדים בחוכחות, והכל בא ברכיו עליון לספר מעוזם ומבטחם של ישראל, ושמתייך לגאון עולם, משוש דור ודור.

קסא. הגודל הפטני בא מתווך גדולה פנימית, שהערכים היוטר כוללים, מקיפים, גבויים ונאצלים, הם קרובים מאד אל החיים, מפני גדולתם של החיים.

קסב. ההשכלה הנקייה, עם הבריאות הגוף והנפשית בלבד, כשהן מתחברות בלבד ידי חינוך הגון במדות טובות, מגלות הן את האור האלקי בישותו, בעשרו ויישובו, עד שכל הרמה נשמתית שבאה בקרבנו אל העולם העליון, כל געגוע וחשך פנימי לדבקות האלוהית, מצירות בקרבנו עולם מלא של ישוב, של עשור ושל בניין, ונשתחנו בקרבנו נעשית יותר עשרה בצעדים, בבניינים, והכשורה לכל עבודה רוחנית וగשנית נעשה יותר אידיר. וכמஸעה זו מתחברת אל הכלל, אל האומה, אז נועם ד' שורה עלייה, ומעשי ידיהם מתרבים, גבורה פנימית מתגברת בקרבם, והם מוכנים לנואלה ולישועה, שיש בה ישועת הנפשות ויישועת הגוף, זכירת ברית אבות וזכירת הארץ יחד.

קסג. דוקא באמונה אל להיות פשוטה, שאין בתוכה שום הגבלה ושום התחרכות אונסית, מתגלת האור העליון, והזיו הפנימי של החיים היוטר שלמים. התהלך לפני והוא תמים. כל המדות הטובות מתחננות דוקא בנקודת עליונה זו, וכל המדות הרעות בורחות ממנה. והיא, דוקא היא, ברוב פשטותו כוללת בקרבה את כל הנשגבות שבעולם, את כל האמת ואת כל השירה, את כל הגבורה ואת כל התפארת. וכשהעולם מתוקן נעשית נקודת אמונה עליונה בריאה וטבעית זו, המושלת בגאות עולם, ובני אדם מביטים וננהרים, מתמלאים חי גודל ועז ואהבת הבריות, ורוח הסבלנות היוטר עליונה, מדת הרחמים היוטר נדרים, וחפץ החסד והטוב היוטר מלא, הזריזות היוטר מחוותה, והאיומץ האישי היוטר ברור, מתכלדים באותו עז הרוח שהוא תולדת הנאמנה של האמונה הטבעית פשוטה והבראה. וכל המחשבות היוטר מופשטות מתחננות אליה במנוחה וסידור מתוקן ומשוככל, כי אין מחסור ליראו.

קסד. ראשית המחשבה של מציאות עולמים צריכה להיות בגבורה, במדת הדין. אין שום רעיון מושכל להמציא ברואים והמן עולמים שאחר כך יצטרכו לחסד. החסד אינו אידיאל כי אם לאחר ההתהווות, לאחר שכבר הממציאות מופעה ועומדת, לאחר שכח החיים דוחק את היש להיות יש, ולעמדתו הוא צריך לחסד, שאף על פי

שאינו כдאי והגון לכך, מאוצר מנתה חنم מהונן אותו אל רחום וחנון, ארך אפים ורב חסד. אבל להמצוא לכתילה הוא דבר מאושר ורק כשהוא ממלא תפקיד כל כך נחמד, כל כך יפה וממושר, עד שהוא ראוי להיות על פי הדין, על פי עומק הדין, על פי הדקוק היותר מכוון שבדין, למציאותו ולכל שפעת טובתו. זאת עולם חסד יבנה, אחר שאשייתו הונחו בגבורה. ותורה, שהיא ראשית מהשבת יצירת כל עולמים, מפי הגבורה נתנה. ווסף כל סוף יתאשר העולם, עד שייעמד בגבורה, ואבירי לב הרוחקים מצדקה, גבורים, נחמים, שכטוב, כל הדר תפארת, נשקי ביהם בעומק נשמתם, יהיו כל היצורים. אז יידעו את אור טבו וחסדו המכוס של אל גבורה, המושל בגבוריונו עולם, ויימחו ויעלצו לפני אלהים ויישו בשמחה. והכרזה דתית שהיא נתוקה לגמרי ממדת הגבורה, ומתגדרת רק ברוך החסד מתחילה ועד סוף, בשקר יסודה, ולא תעמוד, כי עד ארגעה לשון שקר, ומרוחקת היא מתפארת עולמים, ומזויה העליון המלא עצומות ועוז לאלהים. אז ירד שריד לאדירים עם, ד' ירד לי גברים. ותורת אמרת, אשר נתנה מפי הגבורה, בעומק הליכותיה, בתוכנות בניין עולמים, מראש מקדם ועד סוף ותכלית הכל. וכנסת ישראל, שושנה העליונה, יתבה היא על עליון תקיפין, והיא נצלה מגבורה של מעלה, עמוק חסד עולמי עולמים, חסדי דוד הנאמנים, החסדים המהווים את הגבורות היותר אידיאליות, היא המנצחת בכל מלחמות ההוויה. עורי עורי לבשי עוז זרוע ד', הלא את היא המחצתת רהב מחוללת תנין.

קסה. לפעמים נפסקת היא הופעתו הרוחנית של האדם על ידי מה שהוא חפץ בהשגה נמשכת כנהל, שאין לה הפסק. ואינו שם אל לבו, שאיןطبع השגתנו את המחשבות העליונות והצורות הרוחניות כי אם בהשגה מופסקת, שהיא הולכת בצורה של ברקים. וכל ההבדלים שבין השגה לתלויה היא באיכות הברקים, ובקרבתם זה זהה, עד שאפילו הצורה הנמשכת בציור אינה גם כי אם המשכה של ברקים תוכפים, שאין הפסקתם מורגשת. וזה נהוג בכל השגותיהם של בני אדם, אפילו העליונה שבעליזונות. ואין החשך התדרי של הופעה דבוקה נמצאת בנו, כי אם מצד הצפיה של העתיד הגדל של עולם הבא, שאז נאמר ירין מדשן ביתך. ונחל עדנייך תשקם. וכל אלה המאורעות. של התשוקות העליונות ומדותיהם והברקוות והפסקותיהם, נהגים הם בכל מין הופעה והשגה, יצירה וחדש, לפי ערכה, מן הבריאה היותר עליונה, והנבואה היותר בהירה, עד היצור הקטן, והחדש היותר רגיל. אף על פי שהם רוחקים זה מזה יותר מרחק שמים וארץ. ויוטר מרחק מזרחה ממערב, מכל מקום החלוקים שביניהם יש להם דוגמא, שמהקטן נוכל ללמד על הגדל. והשיעור המועט מודד את המרובה.

קסו. מתרומם הוא האדם כשעוסק בדברים נשגים, מזויה הנשגב מתחצל על העוסק בהם ציור פנימי, שمزahir את העצימות הנפשית של ההoga והמציד, עד שהשיגוב מתחצם בתוכיותו. וזה נהוג בכל נשגב גלי, בכל יופי נעלה, בכל הود מוסרי גדול, בכל חכמה וסדר מפואר. ובדברים האלוהים, בתורה ובמצוות, האור הנשגב בהם אוצר וגנו, חבוי וטמן, בצורה של חיים אדיים, שرك קויים וניצוצות יוצאים מהם לב העוסק בגלוי, וזיווג המתגלה תלוי הוא באופןו האיקוני, לפי מدت רוחו וטהרטו של כל אחד. אבל ההשתגבות הנשנית אין אותה קשרורה בה마다 הגלואה שבשיגוב האלهي שבמצווה ותורה, אלא העצימות משתగת בפנימיות מהותה לפי אותה המדה הנצלה, שהנשגב העצמי שורה באורו בנושא הקדוש והוא של אור התורה והמצווה. על כן אין קץ ותכלית לאושר הנשגב של עוסקי תורה ומצוות, ואין גבול לנעימות שונות הקודש, השרואה ברוח הפנימי של כל

המתחבר ל偶像. וזו זה של שמחת המצוות והעבودה האלוהית הוא המنشأ את נשמת העולם לטעודתה, ישבחו השמיים ותגלו הארץ.

קסז. הchlישות והעיפות הנהן מבוא לכל המdot הרעות. אין מעוררות את העצבן, והעצבות מביאו את הכאב ואת הכאוה, את הקנהה ואת המשטמה, ואת כל הנטיות היותר שפלות. לזאת, ההנאה של בריאות, של האומץ ה גופני, היא עבדת הקודש بعد הכלל ובعد הפרט. הchlישות גורמת שימוש האדם אל הבשר את האימוץ הנפשי שלו בכוונה כדי להחזיק את עמדתו, ובזה הוא מוריד את הזורמים הנפשיים ממקום מעלהם וטהרטם, והודם ובהירותם נפגמים. האומץ הגוףני המספיק, מניח הוא את כחوت הנפש לצמוך בעצמותם ומעופם, ועל ידי חיים מוסריים במעשה, על ידי אור תורה ונור מצאה, הנם הולכים ושותפים בשביili האורה, מנשאים את האידיאלים הגנוזים בעמוקי הלב, ומעוררים את הרצון לשאוף אל הקודש, אל הנשגב והטוב, ומדריכים על ידי זה את כחوت החיים והמעשה אל כל טוב ונחמד. חשבון הנפש נעשה צלול מבלי מועקה, והענווה הטהורה, שפלות הרוח ודרכאות הנפש הנקייה והבהירה, בוא תבוא בחשבון צלול ונעם פנימי, וענותן חן מרטיביה תמיד את הנפש. ענווה ובושת פנים ממתקות את הסאה של מרצ הכהות, כשהם חפצים לצאת חזן מגדרם, וצוררים אותם בצרור חיים עדינים פנימיים, ומושיפים בהם אומץ להוציאו לקח וחימם טהורם. על ידי החולשה البشرית, צריך האדם לאגור אל קרבו צירורים מאמצים, והציירום המאמצים המלאכותיים והחולניים מעוררים גסות הרוח, גואה עצורה, ועוזות מצח מדוללת. כל הוד וכל יופי מוכלל ומרומם, נשכח, והצבעים הבהירם, הנוחים והנעימים, של הבטחון והאומץ הפנימי, המחויב עם עם הענווה הטהורה ובושת הפנים והצעניות הנואה, משתחחים. וכמו שהדבר נהוג באישיות יחידית, כך הוא נהוג בקבוצים, ובאומה בכללה. אומה חולה ודוללה מוכרחת היא להתאמץ באימוץ מלאכותי, שמעורר בקרבה מדות מזוייפות, וגואה בלתי נורמלית. חסד גדול עשה הקב"ה עשה עם ישראל שאוזם בגבורה פנימית, ביחיד עם החולשה והרפיוון הדכאותי של הגלות. בכל זאת צריכים הם מודיע הgalot, והמדוים הקדומים בכלל, רפואה על ידי תוספת גבורה. והגבורה צריכה להיות בכל המדרגות, גם באוצר החומריות, ועל גבי בסיס תחתית זה, יפרח כל קודש וכל נשגב, כל הוד וכל גודל.

קסח. יצירת העמים כיצירת הבריות בעלי החיים. הכהות הגשמיים והרווחניים יש להם זה זה ערך. הבריות הנמוכות גופם חלש הרבה, וכשאנו מגיעים להיוונקים עומד האדם באמצעותו, לא מקבל את העוצם של הארייה, ולא את התפשטות הגואה של הראם ושל הפיל. כך מדודה היא תכוונה הנפשית והגופנית זו לעומת זו בגודל העמים וחזקתם. גורלם של ישראל, מפני היתרון האלוהי שביהם, הארת רוח של קודש דגולה ומצוינה, היא מצירת את האומה במידה זו, כי אם המעת מכל העמים. מקוים אנו לחזק, אומץ וגודל, והוא כבר עלית היצירה, שהאומץ ה גופני יתברך למען הרוח. אבל בעולם מודוד, שכחوت הגוףנים הלאומיים, כהחות האישים הפרטיים, צריכים זיקוק לגופינו וחוואריות במידה מיוודה, וההטבעה הגוףנית דורשת היא תפקיד גדול ושיקוע נפשי, הננו שמחים בגורלנו שצמיחה ההשגה האלוהית את עצמתנו הגוףנית, והננו עומדים במערכת העמים כתפארת אדם בין חיתו יער.

קסט. בעולם של הטבע מונחים הרבה צחצוחי טומאה. העולמות ירדו על ידי הקטרוגים והפגמים שקדמו, שתיקונים העתדים הם המוכנים להעלותם. ההתקשות העצומה עם הטבע, גורמת שישקיע האדם ועם את רוחו ב עמוקיו, וושאב הוא מזוהמתו אל תוכו, ביחיד עם שפעת יפיו ועצמתו. בזיהירות גדולה הננו מתחנכים עם קישורנו אל הטבע, כדי להנצל מאותן השחיתות המונחות ב עמוקה. התורה היא רטיה מגינה, סמ' של חיים, שrok בהיותה היא המקיפה וממלאה את נשמתנו, באופן הפרטוי והכללי שלנו, הננו יכולים לשתף גם אל הטבע ללא נזק. גם שירות הטבע מוכחת היא להיות סופגת אל תוכה חלקיים מזוהמתו, ואם אנו נזקקים אליה, כמו שאנו נזקקים לכל חי הטבע, אבל עם זההירות מהארס הטמון בקרבה, הננו תדריר מתחשבים, מה שהוא מעלה מן הטבע ונקי מכל סייגו הוא רק התורה, וכל המפסיק ממשנתו ואומר, מה הנה אילן זה, מה הנה ניר זה, הרי זה מתחייב בנפשו. הנכואה ורוח הקודש יש להם קישור מצד צורתם החיצונה אל הטבע. צד הטבע שלהם הוא קשור בקדוש החורתי העליון, בטוהרתה של תורה. אמן מי שמתקשר רק אל הצד הטבעי שלהם, ומתק אותו מקור קדשו, הרי זה מזدهם בזוזם של הטבע, כאשרינו מתעלת על ידי העליה של תורה, אשר לא נמצא בארץ החיים. ומתוך כך באה טומאת הידים לכתבי הקודש.

קע. בכל מה שיש איזה צד הגבלה יש לחלק בו בין רצון והכרה. כל רצון חופשי סופו לטוב, וכל הכרה סופו לרע, עד שיחזירנו הרצון לטוב. בכל מצוי, כיוון שיש בו צד הגבלה יש בו צד הכרה, וזהו צד הרע שבו. השתלמותו תלואה היא בחפשיותו, בצתתו מכבי ה הכרה לחירות. הטבע המעשוי הוא מלא הכרה, וכמדתו הוא מלא רע. הצד הטוב שיש בו הוא מה שבعلي הרצון יכולים להטיב ברצון עלי צורה מיוחדת, ובעומק החבוי האמוני צדיקים שולטים ברצונות החפשי על חוקי הבריאה. ועומק עמקי הטוב, הממתיק את כל הרע, הוא מפני שאין ההכרה הכרה גמור, אלא הוא רצון עליון חופשי, שמתגלה בחיצוניותו לצורה מוכרת, ונמצא שפנימיות הכל הוא טוב, והרע הוא רק חיצוני. מומצא דבר למדנו, שאין כל השפעה שהטבע בחיצוניותו משפיע שלא יהיה ספג מן הרע של ההכרה שבו, ואפילו היופי והשירה שבטבע גם כן היא געולה מן הרע המוכרה שבו. אבל הכל נגאל ממאסרו המוכרה על ידי אור הפנימיות המופיע, אור הרצון, שזהו הזורה בתורה, שמתיחס האדם והעולם אל רצון ד', יוצר כל ברצוינו. נחת רוח לפני שامي ונעשה רצוני, לשם מי שאמר והיה העולם.

קעא. משפעת קדושת התורה נמשכים החיים לישראל. חי האומה וחיה היחידים, וחיה העולמים בכללם, לא מפנים אחד של תורה בלבד הם נמשכים, כי אם מכל דרכיה, מכל אורתותיה ונתיבותיה, מכל האוצר והכלול ברוחה. כנסמכים אחרי הפנימים החיצוניים של תורה, אף על פי שמצואים בהם עז ואיתנות, יופי וסידור, אם הפנימים הללו נטולים הם מכל עשרה של תורה, משפעת חי האלהות שלה, אין החיים מתפלשים על ידם בזה. ולפעמים נהפכים לשם מות אותן השפעים ההולכים על ידי התיאור החיצוני, אף על פי שנראים נאים והדרורים. גבורי כה מקיפים כל הפנימים ביחיד, וכל פנים מתרחבים לכל תוצאותיהם, והם שואבים את החיים מכל, ואפילו כשהם עוסקים באותו הצד השטחי החיצוני, הם נושאים עיניהם למרחוק, למקור החיים, שמשם כל הארכות מתפלשים.

קעב. כל רמז, כל דרש, כל סוד וכל הגיון, כל פשוט וכל הרצאה תורתית, הוא משוקה מטל חיים של הכל. מעלה יתרה יש בהרצאתה המעשית של תורה, כשהבא להלמד את המעשה אשר יעשה אותם האדם והי בהם, שהחאים העצמיים שהם בעומק מהותה של תורה נמשכים עמה במORGASH, והם מרעננים את כל הפנים ההגיוניים והתיאוריים.

קעג. כשאין מגלים על ידי תשובה מאהבה, על ידי עמוק אמונה, על ידי תורה ותפילה, על ידי מצוות ומעשים טובים, על ידי רזי תורה היוטר פנימיים, את האור של מעלה מן הטבע, הנפש מתאהזה ברותוקי הטבע, ומשתפלת גם כן בשפלותו של הטבע, עד שהדעות מתנמכות, משאות הנפש מתקטנת, וכשהיא משתרשת הרבה באחיזה של הטבע, הרי היא מרוחקה מעופת העליון, מתעדות החיים העליונה, שהיא כל מגת (-מסת-?) הויתה.

קעט. כהבדל שבין מים עכורים ודלאחים, שאינם ורק לשתיית בהמה, לבין אותו העידון של אויר זך וצח, מחייה נשמות ומשיב נשות, מים קרים נזולים, צלולים ומתקיים, מבאר מים חיים, למchia לאדם, לאצלים, שרים, בני חורים, ובני מלכים מגודלים בתפנוקים, כן הוא ההבדל שבין ההשפעה הנפשית ההולכת מכל אשר יהגה לב האדם מהעולם והאדם, מהאלים וכל מרים, מחובות המעשה והרעיון, מהרגשות וכל צירום פנימיים וחיצוניים, מעשתונות הכלל והפרט, מכל רוח שירה וזמרה, מכל יופי ותפארה, אשר ברוח האדם יסדו, ואשר בטבע העולמי המוגבל מונח שרצו, ואשר מוכרא הוא בטומאת הבשר להטמא, ובזוזמת הדם להזדמן, לאותו הרוח המפכה מקור האلهי העליון, משאיבת רוח הקודש הזוכה, מברכת אל עליון העליונה. חלק כל העמים הוא אלילים, מעשי ידי אדם, ומחשבות יצורי אדם, מוסרים ונטיות אשר לבبشر מתרומות או משתפל הגה אותם, שאיפות אשר העולם הטבעי ושרשו הנם מוסדותיהם וGameManager. גם את הצירום האליים, גם את החובות המוסריות היוטר עליונות, גם את הפאר היוטר מתנשא, הכל נדלח הוא בدلיפה המוגבלת אשר לאדם שבupper יסדו, וריח נבלת עבודה זורה מן הכל נודף. לא כאלה חלק יעקב, אשר גם ריח בגדיו הוא קריח שדה אשר ברכו ד'. ההבדל המחייב של הנשומות, אין הבדל כהבדלו, והבדל ממין זה הוא חלק בין תוכנות החיים שבארץ ישראל לבין אותם שבחוץ לארץ, לכל פרטיהם בקודש. כל הדר בחוץ לארץ דומה כמו שאין לו אלה, וכל רוחו הוא אנושי ומוגבל, וכל הדר בארץ ישראל דומה כמו שיש לו אלה.

קעה. הפלוסופיה אינה משתרעת כי אם על חלק ידוע של העולם הרוחני, בטבעה היא נתoka مما שהוא חז לגבולותיה, ובזה עצמו היא מפורדת בפנימיותה פירוד מהותי. סיגול ההכרה, איך כל הדעות הרגשות והנטויות כולם מקטנים ועד גדלים מחוברים זה לזה, ואייך הם פועלים זה על זה, ואייך עולמות נפרדים מאורגנים יחד, וזה אין בכחה לציר. ולזאת תשאיר תמיד הגיון אריסטוקרטי, מיוחד ליחידים שבבני האדם. יתרה ממן היא הסודיות, שהיא בטבעה חודרת בכל התהומות של כל המחשבות, ושל כל הרגשות, של כל הנטויות, של כל השאיפות, ושל כל העולמות, מראש עד סוף. היא מכרת את האיחוד שיש בכל המצווי, בגשמיותו ורוחניתו, בגודלו ובקטנו, הכרה פנימית. ומשום כך אין לפניה גודל וקטן, הכל חשוב והכל נערך בערך ראשון, אין תנואה אבודה, אין דמיון בטל. ולעומת זה אין קץ להעליות, ואין חכמה והבנה שנאמר בה די ולא תקשר

להארה יותר עליונה ממנה, שהיא נראית לעומתה במעמד אפלולי. ואפילו כתר עליון, דאייהו אור צח, או רם מצחצת, אוכם הוא לגביו עילית כל העילות, דכל נהוריין מתחשכאנ קמיה. ומתרן היתרנן הרזוי הזה של התאחדותם של כל המחשבות והניצוצות הרוחניים בתוכה, רק היא הנה מסוגלת להדרכה כללית. ע"כ רק הסוד הוא נשמת האמונה, נשמתא דאוריתא, ומלשיד חיו היי כל הגלי, כל הקצוב, כל ההגוי בהגינן, וכל הנעשה במעשה. האחדות המפולשת של הרז כוללת את כל היצירות, כל תנאי המחשבה והרגש, כל אופני השירה וההרצתה, כל נתיות החיים, כל השאיפות וכל התקומות, כל המגמות וכל האידיאלים, עמוק מתחתיים עד רום גביהם. ולشد החיים של הגובה העליון של העיליי האלמי, שرك זוהר הנבואה, ואספקלריא המAIRה, זира אדאם הראשון, ואורות העליונים, יכולים לגלותם, שוטף ועובר הוא בכל, בכל הגות לב, בכל תנועת רוח. רק סוד שיח עליון הוא מחלק את השדרות, מה יחשב לדראשית, ומה יחשב לאחרית, איזה מערכת לא תכנס האחדות, מפני שפלותה, ואיזה מערכת היא עליונה ממנה, מפני גדלה, ולפניהם אחד מה אתה סופר.

קעו. הסטרים העליונים, מתווך גדלים, מרוב הופעת אורות, מהרסים את כל הסדרים הקבועים בתוכנות השכל הטבוי, הפשטוט. אمنם באמת מחדשים הם את כחו בכח כלולותם. אבל החידוש הזה, שהוא חידוש החיים הרוחניים בצורתם העליונה, יבא רק אחרי השיקוע העמוק ביורוי הדעת. אבל לפני זה פוגש הבלבול וערובוב הסדר את האדם, והשנהה מצד התוכנה הטבעית, החדרה עמוק באדם בצורתו הרוחנית הקבועה בו בטבע, באה לכל הדרישת החבוייה. אמן בתוכויתה של שנאה זו אהבה רבה גנוזה היא, אהבה עליונה. וההכרה מתגברת. כל אשר יזדקך האדם בחזרתו הרוחנית, שאם כל מדע והרת עולם ושל כל הכרה תתרחב לפניו בעוצם יסודה. כל אשר שפעת הרזים ישביעו, אז תבא חכמה בלבו ודעתה לנפשו יنعم. והנורמליות של השכל הישר, ופשטות ההרגשה האיסטטיטית. וכל צורה בהירה טבעית של כל יופי ונשגב בבריאות טבעויתה, תשוב להזדיח לו בזוהר עליון. בהרחבה אשר לא הייתה יכולה להיות גם משוערת לפני החדרה אל עומק הרזים. אשר בסוד ישרים. ורישומי השנהה הקדומה, אשר הוושרשה לפני הופעת האור במעמקי הנשמה, יבואו לשימושם היותר מכוזן, שהוא שמירת הגבול בין שני העולםים הללו, באופן שכל אחד קיים הוא תמיד בצבינוו, ובאין צורך של שום הפרעה ושום ביטול מתחנווטיו, הוא מופיע במלא זוהר חייו, משפייע ומקבל שפעת עולמים. מתלבש ומחקר בחברו. וצרת השנהה והקנאה הרוחנית הפנימית סרה למגרי, ותחתייה בא הגבלה בריאה, והכרה מחוותבת, שבהתאחדותם יחד של שני העולמים, הגלי והנסתר, במלא צבינום, בעירוב פועלותיהם בתוכנה בנינית ומסודרת, יבנה ויתכוון עולם מלא, בכל הדר גאונו. החק ומקורו, ומה שלמעלה ומה שלמטה ממנו, הטבע הגשמי והרוחני עם כל שרוויו, החיים ביסודות, עמוק מafilיהם עד למעלה מכל זרי אורת, יחד מתכניםים לחטיבה אחת. ונחלי השיגוב והרוממות שוטפים בגදלים. וישועות מתחדשות, צדקות נצחות, ועם נברא קם להלל יה.

קען. כל תוכנה המתגללה בחיים, מוכרת היא עצמיותה, מהותה, בהגמלה. תוכן הרוחות שבקיובצים, בשליטת הנפשיות האנושית המתגללה, בערך הגדל והעמוק אשר לאמונה, מתגללה ההוויה הפנימית אשר למתדבקים בה. ראשית הצמח היהודי במילואו בדור אומה, יצא בעז, בחומר דין ואדיות גבורה, לא תחיה כל נשמה. ומה הוא השפע התדרי הmahia את רוח ישראל, מה הוא המכון האידיאלי? החסד והרחמים, טובת הכלל, טובת

העולם, עליית החיים, הגדלת המצויאות לכל פרטיה וענפיה, הרמת האדם למורומי השלום, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה, העלאת החיה למורומי השקט והשליטה הקבועה, ונגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבען. המינות יוצאה בראשיתה בהכרזת החסד והאהבה, בשאלת איך מעשרים את התבנן ואיך מעשרים את המלח, איך משלמים טוב לרעים, ואיך מברכים את המקלל. ובסוף, חרב ודם, אכזריות ורצח, מלחמות דמים שאינן פוסקות, ומשטמה עמוקה בין עם לעם, בין שבט לשבט ובין איש לאיש. והיינו דאמור רבנן בשיח סוד קודש, סטרוא אחרת שרי בחיבורא וסימס בפיירודא, וסטרוא דקדושה שרי בפיירודא וסימס בחיבורא. המגמות המעשיות והרוחניות מתגלויות הן לא בצדדים הראשונים, כי אם באופי הקבוע, שהוא הולך ומתרגל כל מה ששתף התולדה הולך ונמשך. הנסי נוטה אליה כנהר שלום. שאלו שלום ירושלים ישלוו אהובין.

קעה. את הכל, את כל העולם, את כל היצורים, את כל הנשמה אנו רוצחים להעלות, ואנו זוקקים להעלות ולעדן את שרש הכל, אנו שוקקים לrome, לחבר במקור אור החיים, יסוד חי העולםים. ומהשוקה קבועה קבועה קבועה ומובלטה במעטני נשמתנו, בטבע תולדתנו, בכל מסבות החיים הולכות ומשתלשלות علينا, על הכלול ועל הפרט, אנו לוקחים כל רעיון וכל חפץ, כל רגש של תקווה וכל עומק של חיים, כל גבורה וכל הוד. את הזוהר האلهי של כל העולםים אנו שואפים למלא ולrome, לעדן ולשגב, את האידיאות האלוהיות הנפולות מפני מצר הישות המוגבלת אנו שואפים לשחרר, ואנו ממשיכים להן ולמקור כנסיתן חיים עליזונים ממוקור החירות, על ידי התרכבות הופעת זיפת זרמי נשמתנו, המתפצלים בכליים שונים, ממעמקי האמונה עד שטחיות המעשה, מחלוקת התום והיושור עד רוכסי הבקרת והנתוח המדעי, מיסוד תשוקת החיים וההווית עד קסם כל פאר כל תקווה וכל רענות, מעמקי מחשבים של כל קדרות רוח, של כל נפילת עמוקים, עד נשיאת ראש למעלה ורכיבת עבים וערבות, בכל מתלבשת תשוקת עולמי עד, תאوت גבעות עולם שלנו, נצח ישראל עדי עד. ומתפלש הרוח הגדל, מרר מרחבי עולמים לא יכולונו, בכל לבבות, בכל נתיבות חיים. זוקנים ונערומים, בחורים גם בתולות, הוגי דעתות ו쇼פטין ארץ, אקרים ושרי קודש, ובכל כחות החיים הספוניים, אשר כל בניו עולם בעtid מהם יצאו, כולו אומר כבוד עז וחיים, כולו מוגש ומוקטר, לשם אל עולם, לrome שם אלהי ישראל, להעלות שטפי חיים העולמים אל באר מקור מי חיים. וממעל ומהחת ברוכות ישתפו, זרע השלום יתן פריון, והארץ תענה את הדגן ואת התירוש ואת היצהר, והם יענו את ירושאל.

קעט. אם המומים אנו מוגדל רעיון, אל יבלה לבנו. אם שטפי הנגוזות מטשטשים את מאור עינינו, וצבעים קודרים, וחוטי שלהבות באין בירור, מרחפים לפניו, נדע שהזו תחילת ריקומי אוורות ברורים, סימני קווים חיים חטוביים, איתנים ומפורשים. ואנו נסיף לצעוד הלהה בעז וענוה, נעלה אל הר ד', נבואה אל מקום קדשו, נחזה בנוומו ונבקר בהיכלו. עז שירתנו יתרוםם, סוד שיש קודש ילחש לנו רזיו עולם, וסידור חיים איתנים, מלאי שגיות קודש קדשים עצמת נהרם, בוא יבואו לנו.

קפ. מראש מקדי תבל, מראש צורים, מאבות העולם, מורה הולכת לעבודת אלהים חפשית, להתגלות לב בקודש, להחתים חותם קודש על פי הגות לבב, בכל עובדא, בכל צורת חיים, בכל תיאור זמן ובכל חליפות המאורעות. ההתגלות הרשותית, עבודת הנדבה, היא מתנשאת בשטף משוחרר, מריםה את עצמת הנשמה וכל

כהותיה, עומדת היא בשיא גבהה בעולם החופש שלה, כל זמן שלא באה לכלל شامل ובנין, לביצור עם, וסדר תכנית גוי מסודר, פועל ונפעל בתכנית ההיסטורית קבועה. התכנית העולמית המסודרת, גבולה היא בערך פיתוחה, בצורתה הפנימית, עם כל צמצומה, מהזוהר השירתי של ההופעה הרשותית, עם כל רוחב התפשטתה. יש אמן עת תלכד הצורה העליונה במצוות הגבולות עד כדי دقדוֹן רוחה. אז מאיר אור אבות, ברית אבות לבנים תוכור, והשלחת הרשותית של עבדות נדבה פורצת את הגבולות, ממזגת את הרוח, ומזהרת את המפעלים, מלשנת את יושב הדקדוקים, ומעירה את אש החיים שבם. יש אשר יבוא להלב כנהל פרצים, ופרצים מבחוֹן ופרצים מבפנים זה בזה יפגשו. יש אשר הצורות שהחאים תלויים בהם יתטשטשו, מזועות הרוגשות אשר יעורר הרוח בשברו מסגורתו, ואחרי בקעו את יסוד סגورو, יופיע אורו מסביב, ויתגלו בכלים מכלים שונים, ישב ויבנה חרכות, ובניין חדש מלא ישן בכליל הדרו יקום. מלך פרוץ גדר לעשוות לו דרך, גדור פרציז בין פרציז ומחדק לקוט שושן. יגדל לפעם ממדת הפרץ עד כדי יציאת חוץ, עד כדי נפילת אבדון, אבל גם שאול ואבדון נגד ד', ומוריד שאול ויעל, זו עדת קורת, שעמידה לעלות. ועתידין לעלות כל אשר נפלו מיתרונו השק, והם הם רוב הנופלים המעלפים, אשר בהתאם מותו, וסוף סוף על כולם נאמר אספו לי חסידי כורתינו בריתי עלי זבח. ובסדר החיים, אותו הדילוג אשר בא למשבר במועדים קדומים, יבוא לתפקידו בזמןים מאוחרים בצורה יותר מוגבלת ויותר מתוקנה, ואם גם במדהורה תנינא עדין לא נתפס התוכן, עוד בה שלישיה, ודבר צוה לאלף דור, והנטיעה תחזור אחרי עקריתה ותנטע, ונבנו בתוך עמי, וישבעו חי ד' במשפט ובצדקה. ורוחקים יבואו ובנו בהיכל ד', וגם מהם אקה לכהנים ללויים ללויים אמר ד'.

קפא. העונה שתוכנה מתואר בחובת הלבבות בשער הכניעה, שקרה הכניעה, ביהודה ובירורה, כניעת האדם לאלהים, היא מקושרת עם החכמה, ההשגה וזרועו החיים והמפעלים, בהירות הדעת וזיקוק התוכנות והמדות. כמה עלולה היא כנעה זו להתחלף באוטה השפלות המוגונה הבהמית, אם כל עזבון וכל התרשלות ובטלה. רק באוטה המדה שהרוממות האלהית מתגדלת בציורו הקבוע של האדם, וכמה שהיא מתبدل אצלו מכל שיגוב ורוממות שאפשר להמצא בכל גבול נוצר, ככה מתبدل הכניעה הזאת מכל כניעה ושפלה, והיא מתעטרת באצלות وعدינות הנפש, ומאזורת את בעלייה את אותה גבורת החיים, שהגדולים שבגדולי האנושיות, אנשי המופת העליונים, מצוינים בהם.

קפא. התפילה רוממה היא, מתחארת את הציר היותר נعلا בנפש, וממשיכה את שפחו בפועל לפי אותה המדה שהיא קשורה אל התורה, המתווה את ארחות החיים בפועל. לא יכוון רוח האמון, ההתקונות התפילהית, בתורו חטיבה מיוחدة בפני עצמה, רק כפי ערך החיבור שלה עם החיים. ולזאת שלמותה של התפילה היא רcosa עם התלמוד המעשי שבתורה. המינות היא המפרידה את התפילה מן התורה המעשית, וכנסת ישראל נלחמת בה. יש אמן עליית תפילה כשהיא קשורה במקורוֹתָה, שכל התורה כלולה בה. זה יתגלה לעתיד, כשהתיה תורה קבועה בטבע האדם, כתובה על לוח הלב. אז יחוֹר אוֹר התפילה להגלוֹת, וביתוֹת בית תפילה יקרא לכל העמים.

קפא. יש עזבון שבא מעושר רוחני, הא כיצד? מתגברות עלי ההופעות, חזינות מחזינות באים לנגד עיני הרוחניות. מביט אני בספרים. ובספרים היותר קדושים, והיוֹתָר נשגבים, ומעינותיהם חיים ומפכים, מנבייעים הם

בכחם המקורי בروحנו פנימה מעינות ורבים. ועל כל חזון נולד המין פנימי, מהיכן כל זה בא? ראשית החזון וודאותו מהיכן הוא נمشך? והנשמה מצטערת בעצבונה על שמחת עשרה, והעצבן הזה מעדן את הרוח, מחדד את השכל, ומרטיב את הלשד של החיים הרוחניים. וידיעות מקוריות, ומקורות של מקוריות, והקבשות, רבות עורך, גדלות ורחבות, נולדות, והן באות עם תעוזות ודאיותן, והן מעלות את הנשמה למקום עליון. ובמקום העליון באה השאלת עוז הפעם מחדש. על הودαιות החדשות, העשירות יותר עליונה, שבתחלה מופעת היא בכלל היהודים, ביפעת שמחתה, ואחר כך באה השאלת, בן מי זה העולם, אם ראוי לבא בקהל? והרעיון המחקרי חזר ונעור. מבקש לו נתיבות, ומבקש ומווצה. והודαιות החדשת משתרשת עמוק עמוק בנשמה. באה לכך של פעולה, דחיפה חזקה להשפיע. ולהחטיב את החיים של הוג רחוב. באה ומפעמת, עד העליה החדשת, שעיל ידה הכל נשכח. כל העשור העבר גז וחוף, וציורים מעולם יותר עליון באים, מאיר דכי, טהור ורענן, מארות זורחים, בצורה שלא פוללה מעולם. ועל דבר העבר אין זכרון, ההווה והעתיד מלכט ומנעים, היצירה הולכת ומתרבה, והודαιות עולה למרום קצה. והנה רוח חקר בא ומכוון עצבן חדש, כדי להוביל שמחה עליונה, וגינוי עולם מתוקן. אשר לא ספר להם והוא ואשר לא שמעו התבוננו.

קף. הנקודות והaicות הם דברים סותרים זה את זה במובנים, ובכל זאת צריים הם זה זה. הופעת הנקודות צריכה היא להיות מתחפשות, לא מפני עצמה, כי אם כדי להראות את היסוד האיקוני, שהוא המהות העצמית. וזה באה ביןת החיים בעומקה להוורות, שהנקודות אינה דבר בפני עצמה, כי אם מהופעת האיקות הרי הוא מתנווץ, והבנה חוזרת וזרחת על הברכה של קליטת האיקות. הירושן האמוני האלקי הוא הירושן הייתם עצמוני, הייתם נצחי, והייתה אופי, הכלול את כל כשרון הבינה, וכל כשרונות החיים כולם. הנטיה האלילית באה מתווך קוטן, מתווך השתעבות הנקודות, ועל כן היא מתחפצת לدرسים, דוגמת התולעים של הגויה המתה, הבהים משברי החיים של העבר. הנקודות הgasה, כל מה שהיא מתעמקת, היא נוטלת יותר את זיו האיקות, וסוף כל סוף שהמושג האלקי בעצמותו מתחפץ לרווח ולמקור כל רע. זו זאת בא האור האלקי, סגולת אמונה האחדות, שהוא הגודל האיקוני של כשרון הפנימי העליון שבחיים, וمبיסס את כל העומז זה שפג אליו בגדרו את כל כשרון פנימי, את כל חמלה וכל אושר, ויתיצב להיוות נס ביד עם אחד קדוש לד', כדי להפוך על ידו אל כל העמים שפה ברורה, לקרוא כולם בשם ד', ולהעמיד בו את הצbijון של האדם בעולם על ידי מציאות צורתו העליונה, שהכל מרוכז בה, ומתרך על ידה. והתברכו בזרעך כל גוי הארץ. ונמצא שהאיווי לאלהות הרבה הוא צדה החיצוני של חוש האמונה בשדרשו, וכשהוא משתمر ומתעללה בטהרתו, הרי הוא כולל ביחודה את כל הטוב שיש בהצד הנקוטי של חוש החושים הרוחניים כולם, וכשהוא מתריד מアイקו, הרי הוא נהפך לזועה, לקללה ולניאול, עד כדי מארת עולמים. אמנם, היסוד המפתח את החוש הנקוטי של האמונה בפירודו, הוא שיקוע גשמי, והתמכרות בזוויה להיסוד החומריא, שאין עמו כל דהו מניפוי. העוים שאיוו לאלהות הרבה, כל הרואה אותם אוחזתו עוית, ואיית להו שיטורי דרי שניי לכל חד מיניהם. קברות התאה ([...]).

קפה. הניסים משלימים הם את ההכרה האלוהית. הכרה אלהית מוגבלת בטבע לא תתן את פריה, ואין בה כלל אותן הסגולות שההכרה האלוהית העליונה משלמת את הנשמה. הצbijון השלם של האמונה, העומק הטוהר שלה, הוא הנוטן בנו את ההכרה של החופש האלקי, של היכולת המלאה באין מעBOR, וזאת היכולת היא כוללת

את האידיאליות המלאה, השלמה ומכלולה מכל חמדת, מכל נצח והוד, מכל נשגב ומפאר, וזיו האצילות זורחת היא מזה על נשמתנו, על נשמת האדם בכללו, לפחותה, להעלotta אל מרומיה, והחיים מתעדנים ומתברכים, מתזכהים, מתמלאים עז ומזרדים זירוז אידיאלי, שיש בו שיגוב ובכורה רוחנית, המשגבת בשיגוב מלא עדן וטוהר גם את הגבישות הגשמית האחדות העלינה. מבארות היא את ההשגהה, את הגורל, על-פי הצדק, את מניות החיים והאושר על-פי רוב המעשה וטהרת הרוגשות, זיכון המדות ועדינות הדעות בהירותם האמונה וلتישת הרוחניות בעזה וחתיביותה. השיטה המוחלטה האלהית, קשורה היא בהגון הייצירה המוחלטה. היכולת הבלתי תנאית מציאות הכל, על-פי היסוד החפצי. אין שום דבר בלתי אידיאלי שייחוץ بعد הזוהר המתויר וההקשבה זו. כפי גודל האמת והזוהר שבה, גודלה היא פועלתה על הרום והעוז האידיאלי הבלתי מוגבל, ותורת המוסר וזריחת היופי של ידה מתנוצץ בצבעים נצחים, המתעלים לכל בראש. האמונה והחיים, החפץ הנלהב והאמין, להיות מוככל בכל טוהר וקדוש, להיות שואף התדרמות של השלמה מוחלטה בציור וברעיון ללא שום מועקה של רושע, היא תולדותיה של השלמות אשר לשיקפת העולם, הבאה מתוך הזוהר של הייצירה המוחלטה, והיכולת הבלתי גובלית ישירה והוא עד עלייה, והוא מבטא את גדלה ברוחו תמיד, והוא נתן בזה נשמה נצחית לכל הנשגב, גם אשר רוח האדם עתיד לבא אליו.

קפו. הוצמצום של הכה היוצר המתגלה בעולם, הוא מביא את השותומות הראשונה, שכשהיא מיתקנת היא מביאה את הרוגש של היופי לשולמו, ויוצא מזה כל המעיין האסתטי בכלל הדרו. השקר וה הבל, המרחק את האדם משורש הייצירה, מהראיה האלהית שמעל לכל צמצום, המסירה את כל השותומות וכל פלא, הם הם המביאים את החן והיופי לתוכאות פועלתו, ומציאות הסכלות מעט של צמצום זה, שהגבלה החושית אסורה בהם, היא המביאה את ההכרה של היופי, שאמן הכרה זו יש בה חולשה וכעירות הרבה באמת, אבל הוא העשה כדי לקבל על ידה את היופי העליון שמקפה מהרוממות שמעל לכל הצמצומים. לפיכך סגולו להם האליליים את היופי הגשמי בפועלות וסידורים, ועל ידי ההוד העליון הפנימי של האמת העלינה, שופע עושר היופי אל יסוד האמת, חיל גוים תאכלו ובכבודם תמיירו, ויפיפותו של יפת חזר למשכנו באהלי שם, ובית המקדש הוא נויר המקורי של העולם. היופי השيري, העוזו הציורי, ושפעת החיים הנאים והמחוטבים, שהרצאת המליצה והסיפור שבתנ"ך, מתחלש הוא מהרגשה לפי גודל התעצמות האמת של המקוריות האלהית שלו, והוא מתגלח בצבעים בהירים ומבולטים בשדרות המרוחקים מהקשבות האלהית. אבל ההתרחקות של המשקיפים החיזוניים מעוררת את הטיב של היופי ורעננות החיים שבמבטאים והמליצות, בסידור הדיבורים וב貌וי הציורים, וחוזרת השפעה זו באורה הפנימי, אחרי הסרת בדילה וטהרותה מטומאת מגע הידים המגושמות, ומופיעעה בהדר הקודש של הפנימיות. ואנו מתפלאים מההופעה האלהית שזרחה בעולם המוגבל על ידי כל נפלאותיה, ומתמלאים אנו עוזז הרוגשה היה טבעית מתוק יפה והדרה של תורה, באחדות והתאמה עם שיא קדרה וחקיר כבודה האلهי, שממנו תוצאות חיים.

קפז. כשם שתנאי הבריאות החומרית מחייבים את האיש ואת המין לחת את המזון הרואין לו, לשאוף את האוויר הנאות לו, למחשת חייו, ולברר את הטוב ואת היפה שבהם להטבת מצב החיים, ולדקק בנקיונות לפי המזג והתקונה המינודה שלו, כן הדבר נהוג במצוות המחיים את הנשמה. המעשים והציורים, המחשבות

והרגשות, מהלך הנפשיות והסתעפות הרעיונות, כל גורמי החיים הרוחניים, הנם מוקצים לאיש איש, לאומה אומה, קיבוץ קיבוץ, על פי תכונתו. העורך אשר לתקידם של החיים הרוחניים, להשלתם על ערכי החיים כולם, לחזק תביעתם ולהרחבתה מקומם, זהו דבר מתחלף בין אנשים ועם. בישראל גדול הוא ממד הערך הזה, לפי ערך, ומהותב הוא לפרטיו. ה�建ת התנאים של האיר הרוחני, מהלך המחשבה ורשמי החיים, צבונים ותבניות, נוגעת עד עמוקקי הקיום, והתביעה הנשניתה בעומק תהום, יותר ויותר מכל העמים, כי עם קדוש אתה לד' אלהיך. על כן הדירה הרוחנית בכל פרטיה באוויר החיים היישראליים, הוא דבר קבוע, מוכחה ונחוץ, אויר ארץ ישראל הוא יותר מותנה ונחוץ, ובכחיה הגלות, משלמת היא השקיקה הקבועה של ארץ ישראל חלק מהקביעות עצמה, והיא מתמלאת בכל מקום ביותר באור תורה ונור מצהה, אחירות החיים וסגנון המחשבה, הציור, הרעיון והדמיון. האיר הרוחני בישראל הוא מפורט גם כן לפי התנתחות הפרטית של הקיבוצים, שהיא מעין שבטים ודגלים. יש גם בזה תנאי מסורת, מנהגים ונוסחאות, סדרי חיים והשקפות עולם, השלט השפעה של חכמים וסופרים מיוחדים, והכל עולה על פि הבירור הייתר נאות לחיזוק הרוח היישראלי בפנים ובחוץ, אל לטוש תורה אמר. וארכות התועים, הזונים אחורי הנכויות, באין בירור וחשבון פנימי, מתרורים ברקbone ובליקת רוח, זרע צדיקים נמלט ונבנה בתוך עם ד', וחרבות מחים גרים יאכלו.

קפת. שפעת המחשבות, כשהולכות מלמעלה ממוקוד עליון. היא גורמת את המהלך להופיע המון דברים והנהגות, הדרכות וצירום, בצורה הממלאה אושר את כל המוכשרים לקבל לפי תכונתם ואפשרותם. זהה הזרה הייתר ברוכה, מעין דוגמא של מעלה, שבשפעות הרוחניות. המדה העלונה מתמלאת, שפעת הטוב מתנסה. העשור העלון מתגדל. בתפוקי מלכי יושבים, מזיו ההופעה יוצרים, וכל המתקרב מתقدس, וכל דברו מלא קודש, מלא חי עולמים, וכל הגה ברוך הוא ממוקדו. וכל תנועה וכל ניד, כל נעימה וכל דקדוק נאצל ממוקוד עליון. הרוח העלון המלא עולם, המוצמצם בגלו, והדר תפארה, גם הוא בעליו העליון, בשאיpto היאין סופית, בהיותו המושלמה, הוא המרים את כל שורש היוצר. רוח העולם ברוח עליון מתחדש, משפעת הברכה הכל מתמלא, הנשנות של כל בריות ושל כל עולמים מתמלאות נחת, עמים מתרבים, חכמים וסופרים מתעטרים במחשבת שלום וברכה. כל רוח מלא תקווה נעימה. הבטחון האلهי, שלומו ואשרו זיו העונגיו וגאון קדשו מלא את הכל, ובריקת הזוהר על כל מהלכי החיים הולך למשרים, ישוב העולם מתחפער בכל עמקיו ורומיו, התשוקה הנחמדה להתרומות מעלה כל זמנים, להדק בערך הנצח והודו, מלאה את הכל, ומתרשת לכל בראש. שרי קודש שרים, מזמרי זמירות מנעים, טלי שמים מתרבים, לשד חי אرض מתנעם, צמח האדמה עולה לברכה, פרי הארץ לגאון ולתפארת, אהבת החיים מתחדנת, ודור נולד בא בזון תפארה, בקודש ובושים טוהר, ממושב בכל כשרון ומהודר באוצר גבורה, מעדנת עולם הבא, וראש הרוי קדמי עולם, ממוקוד שעשו עליון בסיסו החכמה והתבונה הרת עולמים, וארכות המוסר, הכל יונק ומתברך. מי יכול לפאר את יוקר שעות עליונות הללו, שהן באות ושופות בארץ. אור תורה הוא מחולל אותן. אשרי העם שככה לו.

קפט. כל הקולטוריה הזמנית בנזיה היא על יסוד כח המדמה. זהה מורשת גורלם האלילי של עמי התרבות האחויזים בכח המדמה, שמננו באה התפתחות היפות הגוף בפועל ובציבור מעשי. הולך ומשתכל כח המדמה, ועמו משתכללים המדעים המעשיים והנסיוניים, ועל פי עליתו של כח המדמה ותפיסתו את החיים מסתלק האור

הscal'i, מפני שהוחשב העולם כולם שכל האושר תלוי בפתחו של כח המדמה. וכשהולכים הענינים בהדרגה, עד שהשורי הscal' שבורה החכמה החולונית גם הם הולכים ונעתקים אל כח המדמה. המליצים והמספרים, הדרמתוריים וכל העוסקים באמניות היפות נוטלים מקום בראש התרבות, והפילוסופיה פוסחת וצולעת ואין לה מעמד מפני שהscal' הנקה הולך ומטליק. כפי סלוקו שלscal' ורוח החכמה כן חוצפה יסgi וחוות סופרים תסרא יראי חטא ימאסו והאמת תהא נעדרת ופני הדור בפני הכלב, אותה העדינות הפנימית, הבאה מרוח החכמה, הולכת ונמוגה, השאיתה לרוחניות ואצלות, לדבקות אלהית, לעולם העליון, לזרק המוסר, ברום טהרתו, לציוויל המשכלה מצד עצם ונצחיותם, נעשית חזון יקר, וכפי אותה המדה, הנוהגת בעולם בכללו, נהוג הדבר בישראל כלפי רוח הקודש ואהבת התורה ברוח פנימי ורענן עצמית של היהדות הנאמנה, ובעולם שולט רוח מגושים. אי לך ארץ שמלך נער ושריך בברך יאכלו. אמן כל זה הוא יסוד עזה מרוחוק, עצת ד' היא להשלים את כח המדמה, מפני שהוא בסיס בריא לרוח העליון שיפורע עליון, ומתחן העלונות של התפיסה הרוחנית שקדמה בישראל הוכרכה כח המדמה להתמודג, מה שגורם חלישות לאחיזת רוח הקדרה העליון, שעתיד לבא ע"י מלכא משיחא. על כן מתבסס כעת רוח המדמה עד שיגמר בכל תיאורו, וזה יהיה כסא נכוון ושלם לרוח ד' העליון ויוכשר לקבל אור רוח הקודש עליון, שהוא רוח ד' רוח חכמה וbijna, רוח עזה וגבורה רוח דעת ויראת ד'.

כח המדמה זה עצמו, ששפעת רוח הדעת, רוח הקודש שהוצרכה להיות מוקדמת לבא לעולם מפני שלא יכול העולם להתקיים עד אלף דור בלי אור תורה, שהיא אוצר כל הדעת, הוכרכה להיות נדחה ונלקה קצת, מכל מקום יסודו היידי נשאר בישראל, והקורטוב הפנימי שלו הוא באמת יסוד כל היופי, ומתגללה על ידי חזון הנבואה, שאור הקודש מתלבש בתוכו, וביד הנביאים אדמה ובכל זאת מונח גם בנבואה יסוד הצמצום של האספקלריא שאינה מצוחצת, ומפני זה קרוביים אומות העולם לקלוט קצת מן הארtha הנבואה ורחוקות זו מן אור התורה. אבל ליסוד בסוסה הגשמי של האומה, ההתקשרות הארץית עם ארץ ישראל והתרתקות האומה אל עצמותה וצמצום כחה שלא יתפזר, כל זמן שאין העולם ראוי לאגד הכל בשכל העליון, מוכרתת היא חכמה תחתה למלא את המקום, אשר המדמה הוא מלבישה הרבה והוא מבצרת מدت הדין בעולם, על ידי ההתקשרות אל הקנים הזמינים בחיה כל יחיד וההתעניינות העמוקה של הכלל לחיה הרכוש והמשטר הממשלתי מצד עצם. כשהלא הגיע עדין הזמן של כל הטהר להופיע אל המרומים המגמתיים, נשלחו מאות יהושע שנים אנשים מרגלים חרש לרגל את הארץ ובאו לבית אשה זונה ושםה רחב. והכל נקשר בקדש ובטוב העליון, אבל מדת הדין מתעוררת ויראת העונש האמתית נצרכת לפי ערך השלטת כח המדמה והתעמקותו. אבל בעצמיות החפץ האומית לא נשלם או עדין הפרצוף הדמיוני, לאחיזת הדעת בהתגלמתו מצד אחד והיופי בכל תיאוריו מצד השני, וזה הושלם בימי שלמה: אז TABANA שתים נשים זונות לפני משפט מלך ישראל היושב על כסא ד'. אמן על ידי ההתערבות של הנשים הנכריות עם חולשת הכה לעכל דברים זרים, יצא הרשעה שגרמה ליסוד כרך גדול של רומי, וסינוני היסודות הוצרכו להאריך עדין ועדנים, עד שנתגרש כח המדמה משליטה רחבה בגבול ישראל, ויצרא דעבודה זורה נער בדודה דאררא ונכיס יצרא, ולעומת זה אין עוד נביא אתנו ולהבת אהבת האומה והארץ איננה מורגשת באותוطعم העמוק של ימי הטובה. והדברים מקשורים עם צער העולם כולם, עד שבאחרית הימים עקבות כח המדמה מתגלמים ואהבת הארץ מתעוררת. מתראה הדבר בשמריו, אבל עומד הוא להזדקן. הקטן יהיה לאף. האלף לך שלמה.

קצא. צללי הספקות מתחפשים לפי אותה המדה שהאורורה האלהית אינה תפוצה בפנימיות מהות החיים, וכי ההתעמקות העצמית שלה ככה היא מזורה, ושוללת כל ספק, ונעשה הלב אמיין, מלא כח ד'. על כן הכלכלת הרוחנית בסדר החיים, ובאופן הרגשות, והתנוועות המעוורנות אותן, כשהיא עשויה על פי תוכן הקודש של האורה האלהית, היא בעצם מאירה את אור האמונה העליונה, שכל צללי הספקות נסימ ממנה. עד שיפוח היום ונסו הצללים.

קצב. הנשמה ברוחניותה אינה חפזה לתקשר עם הגוף ולהאהז בו, רק שמכריה אותה דבר ד', כל התיאור והבניין העולמי עם כל חוקותיו, להתכנס בגבול כזה שהוא נגד תוכנותה הרוחנית. אמן יש נשמות רשיונות, שההגבלת והשיקוע החומרי הוא תשוקתם הפנימית, והן מתרצות להכנס בגוויות. והאופי ניכר בחיים. אלה אשר על כרחן נתקרו אל הגוף, הנהן אידיאליות, ותשוקתן התרבות היא לשאייפות הרוחניות והחיירות של העולמים העליונים, והם עדת הצדיקים, חכמי עולם, שכל העומם מאיר בזורם. ואלה אשר מעומק תשוקתן נאהזו בגוויות, כל מהשבותיהם הנהן מחשבות חומריות, והמצויינים שבבעל הכרzon שביהם, הם הם הנם המיסדים את השיטות האפלות של השיקוע החמרני בעולם. אמן יש גם בהם חלק פנימי, שהוא ד' עליון. המחהה אותם, אשר רק עוזבו בהתפרצם לרדת, ובאוור התשובה, הקודמת לעולם, שביהם גם אלה אל חלקי. ולפעמים יש שכחים גדול מאד, והחלק הנעזב מהם בראשית התפרצם אל הלידה הגשמיית הוא אדיר ונשגב, עד שכחיהם זוכים בו, מכרייעים הם את כל העולם כולו דוקא אחורי שברונו ונפילתו ב עמוקים היותר ירודים, הוא אוור של משיח, דatoi מפרץ, ימין ושמאל תפוצץ, ואת ד' תעריצץ, על יד איש בן פרץ, ונשמה ונגילה. ומתוך אהבת החומר, באה שלhabת אש האהבה העליונה, לאשתבא בגופא דמלכא. מי לי בשמיים ועמך לא חפצתי בארץ, צור לבבי וחלקי אלהים לעולם.

קצג. הסיליחה העליונה באה מקור החסדים, מהגדולה הגמורה הרחבה לאין קץ, הידועה את הכללות לכל היקפה, ואת הפרטאות לכל דקדקודה. יודעת את הקודש ואת הטוב, לכל עילוייהם, ואת החול ואת הרע לכל שפלותם, יודעת עם זה, שהכל נשקל בצדק לפלס ומאוני משפט, ונטיות הרע החורבן הרשעה והשיקוע השפל גם להם יש דרישת, וככללות הכל מצטרף ועם זה בדול הוא הרע מן הטוב, השקם מהאמת, השפלות מהרוממות. ההתגלות של הנגود לכל ארחות עבודה זורה, לכל סעיפה בפועל וברעיון, המכחה כ"כ גלים גדולים בישראל, היא האריה כללית עליונה מרום האמת המוחלטה, השוללת כל כיור כל טומאה וכל חטא. ובגדולתה יודעת היא לחתת הכל תחת חסותה, וע"פ עצת אל עליון העליונה הכל מתפרנס. התאמצות גדולה צריכה היא הרשעה להחזקה מעמדה, יודעת היא את תפkidah בהוויה, ומלאה היא זעם, לכל, וביחוד למי שבא לדחוק רגליה, ודוחיקת הרגל הייסודית היא העברתה מהמצוות בכלל, ובזה ככר היא אוחצת במעוז הצדק, מפני שהכללות של הרשעה וכל הופעותיה צריך עולם הוא. רק בצורה עליונה מהמדע והמוסר, מקודש האמונה וחופש הבחירה המלא זיו בלתי מוגבל, יכול להכנס הרעיון הגדל הזה ולהתגשים במדתו, אין מסכמים את סך הכל של כל היש, אין מסדרים כל כח על עמדתו, ואין יודעים להחזיק את המעד, ולתנן יד לכל הקצוות ע"פ שיעורם, ולגבל כראוי את גבול ערכם. בסיליחה הכללית של יום הכפורים יש רוממות זו, והובטה והוכנה

בפועל בשער המשתלה, שהוא לכאורה נגד השαιפה הכללית של כל העבודה הקרבנית, ולא יזכה עוד את זכיהם לשעריהם, את קרבנותיהם אשר הם זוכים על פני השדה, הערכת הפראות וטבע האדם והטבע בנוולו, עד של פל תחתיתה. ועם זה מתעללה השלטון העליון עד כדי נתינת כח מוגבל גם לאותה הרשעה, והכל מתחפה לסגורייא, והאופי האמוני והמוסרי מתעללה להוד החירות העליונה, המביא כל יפעת קודש.

קצת. צריכים לעורר את תחיתת ישראל בכל הכוחות המכונסים באומה, בכל אמונהה, בכל מדותיה, בכל טובה, בכל עשרה, בכל כחה, בכל הגיונותיה, בכל שירתה, בכל עצמה, בכל חום חייה, בכל שכלה והשלטה, בכל מרצה וניצחון כשרונותיה. את כל האורות כולם שבקרבה צריכים להוציא מהבין הגניזה לאור החיים. החוש הרוחני רואה אבוקת ישראל עליה, מארץ ישראל פורה הכל. אוצר גרעיני הנשומות של כל ישראל שמה הוא מצין מכל יווי. כל יחיד וייחיד שבישראל יש לו גרעינו בארץ ישראל, שהוא עצור בפנימיות רוחו בעוצם תשואה ואהבה, אם היא גלויה או מסורת זהה ויק חלוק דרגאי, אבל הקישור הנשמתי ישנו, ושלhabת אש הקודש צריכה להתלהב מכל הכוחות, מהכחות הפנימיים והחצוניים, מאותם העומדים בצבינום ולא פנו חזча ומאותם אשר עמוק הגלות או מסיבות אחרות, קדומות או מאוחרות, נטהטה צביוונם. ההכרזה הכללית תקה עמה את הכל, וביסוד החיים הכלליים אשר לישראל עמוק התשובה גנו. הכרת הצד הפנימי של האומה, המכירה את אמתה העליונה ואת ההשתרגות של כל חמדה וכל אושר עולמי לשם כל התשוקות היותר נצחיות והיותר נדרות, לאגד כל הטוב וכל הנחמד, כל היושר וכל הצד שבעל פנה,קשר את כל טוב ונשגב, את כל הדור ומקודש המלא בכל, והכל יתרoomם ברוממותם, ועם גdal תבערת להב הקדש לרומרות ולשגב, כל תוכן וכל מבויש ישר משמש לעוזה; הטבת מצב החיים בכל תיאור ובכל אופן, הוספת עז גופני ועוזו מוסרי, אמץ פנימי וגדולה של עדינות, הרחבת התורה ומלוי החכמה, הגברת הרוחניות והופעת הפעול, הבלטה צורת החיים והגברת הא恊ה הכללית, חשק השלום הכללי וחפש האושר העולמי, חלוץ עצמות והברכת העיון, התיצבות לפני מלכים והתערכות בין הבריות מכל השדרות, התבוזדות עליונה בהתקשרות פנימית למגמת החיים והעולם, למטרת ההוויה ברזי רזיה, והרצות של תקונים והתעודדות רוח, הכל ביחיד מוכרא להיות מוקף, והכל דורש את תפקידו וקורא בקול גדול, עורי עורי ציון.

קצת. צריך לזרק את מדה החסד, שלא תהיה טבואה רק ברוך הלב, כי אם על פי מדה מושכללה. הידיעה האצילתית במעלת הנשמה החושבת, ההוגה דעה, המצירת ציורי קודש, שהיא מגמת היצירה האנושית, למען יתחזק כל בעל רוח במעוזו, ולא ישטוף בשטפי המוניות, היא מדה מוכראה להעמיד את התוכן המאייר של העולם, אי אפשר לرومם את העולם ולהיטיב לכל המון כולו, כי אם בידיעה פנימית בהיתרון של הנפשות העדינות, בעלות החכמה התורה והמוסר. וצריכים בשבייל כך לפחותם להעמק הרע של המוניות, מצד הגס שבה, אבל ההסתכלות הזאת עיקרה לא לקרו את אהבה הכללית היא באה, אלא לזרוץ הכה הרוחני, הכה העובד והמעלה את העולם, שמצוותו היא קודש קדשים, ופעולתו קודש היא להשפיע חיים ברכה וטובה כולם כולו. כשאוהבים את האומה בכללותה, בכל כחותיה, כשאוהבים את כל האדם עם כל חילוקי קיבוציו, כשאוהבים את כל היצור עם כל מדרגותיו, צריכים תמיד להזהר מלהסחף באותו הזעם של השפלות, המצויה בהכללות. שכל תעודותיהם של הכוחות הגבויים, התעוורויות המדע המוסר היושר והשירה היא להעלות את

הכל, לסמן יפה את מגמת החיים ואת עדינותם וקדשם. על כן צריך מושב החסד להיות מבוסס בגבורה פנימית. ועוף עצמי על הכשלון הרוחני של העולם, ומילא כל וחומר על של עצמו, צריך להיות עזרה בתוכיות הלב ופועל על מערכי הלב, ואז יוצאים הדיבורים והמבטאים, ודוגמתם הפעולות והיחסים, וכל הערכיהם העולמיים והיחידתיים, במילואם וטובם במדתם ההגונה. סופו שכל העולם ניזון בזכותם של אותם גבורי כה, אהבי טוב ושונאי רע. והם הם המוכחים הגדולים והמליצים העצומים, המדברים באהבה מסורתה. ולפעמים בוקע זיו הידידות בין החורכים לכל, לכל הפרטים, לכל ההמון, לכל העם, וכל היוצר.

קצו. הבנת ההתקשרות שבין התרבות העולמית ובין התורה, היא עצמה ההכרה של היהס הנפשי שבין ישראל לעמים. כ舍מכירים את הצלם הכללי, צלם אלהים, שבו עשה ד' את האדם בכללתו באופןו, והחטיבה המיווודה של בניים למקום שנקרו בו ישראל, בעומקו משיכלים אל הקישור שביניהם בצורה כללית ופרטית, מבנים איז, שהתוכיות יותר תמציתית של צלם אלהים הייתה תמיד בכללות האנושית, ורזה בסגולות העליונות של אנשי האצילות, של המשכילים האלוהיים, בעלי המוסר, הנקיים והגבורים. כאשר בא התור להצבת גבולות עמים, ורזה אור ישראל בעולם, נתרוממה האומה המיווודה להיות אומה מובדלת מצד אחד, ואומה כללית מצד שני, ככלומר תמצית של המין האנושי, הפועלת עליו בלי הרף בעיובן צורתו הרוחנית. כשהאנו מסתכלים אל הצורה העולמית כמו שהוא, בהתפרשותו של הכהן היהודי ממנה, נעשה העולם כתבואה שנייטל ממנה חלבה, ונשאר החומר יותר גס, ומזין את החומריות הבהמית הגסה. בציורוף של ישראל, העולם כולו הוא מעולה. מי שמחבר את העולם הכללי עם העולם היהודי, אחרי שמערב יחד את החשבון של התערבות הופעת ישראל בעומ, ירויה מבלילה זו, יוכל לבוא עד לידי החטיבות העליונות היהודית בפני עצמה. אבל מי שנוטל את העולם כמו שהוא אחרי צייר ההבדلت, אחרי הרמה היהודית ממנה, ומערב אחר כך את התוכן היהודי ומהברו עמו, הרי הוא פוגם את האצילות העולמית, ומחבר מינים שאין נקלטים זה זה, ענבי הגפן בענבי הסנה. בהדיעות הפנימיות, התופסות את החיים בפנימיותם, ההכרה הזאת היא יותר נכבה. עומדת היא הצורה הכללית עם הצורה היהודית כשני פרצופים שאין מתערבים זה עם זה, והחיצון יכול להיות לפעם לבוש ושומר אל הפנימי. אבל במהלך העליון, באופי של אדם הראשון, הרי הכל מתעלה, ואז בא הופעה כללית, תוצאה יום שכלו שבת.

קצז. בכלל כל שקר שאין מקצתאמת בתחום איינו מתאפשר, כוללים כל הרצאות והבנות חיצונית, שעל פי שטחן וסידורן הן העתקות אמיתיות לאלו מאורעות והשתלשלות מציאות. אבל אין האמת התוכית מתגלת על פי זה הסדר החיצוני, כי אם על פי הרצאה חודרת, היודעת להסביר את סידור הדברים על פי אותו המובן של עומק האמת הגדולה והכללית העומדת לעד. ובכללים בזה כל הלימודים העליונים המגיעים למוסר ולאמונה, לקדושה ואצילות ורוממות מוחלטה, הקשורים בהבנת העולם וסידור ערכיו, בהגלה המאורעות ויחושי הזמינים. שהסדר הפנימי של מהלך הרוח הוא האמת הגדולה, המדברת ברוח ד', ואותו החיטוט האנושי מוצא לעיתים גרגרי אמת חיצוניים, והם מקצת אמת, אבל הם נעשים צירופים לשקר מוחלט של תוצאות ההשкопות הפנימיות שעל פיהם. ומכל מקום כבוא עת חפץ, מתגלת פנימיות האמת בבירורה, עד שיכולה להופיע גם מתוך הסידורים כמו שהתגלו בנסיבות השטחית, והrhoחות נאות מתחעלת עד כדי הקשה עליונה של כלויות האמת עם

פרטיה וארחותיה, ולא יכнפ' עוד מורייך והוא ענייך רואות את מורייך. ואמרו דורשי רשותה שהשין של שקר הוא מأتוון קדישין, שיסודם התוכן האמתי, והקוף והרייש הם מאותוון דעתרא אחורא, העושא ריקות וקרירות, קרך. ובסוף כל סוף שיבור זיוף השקר, ומבחן האמת ומילואה, בכל הגיוונותיה, בכל משלילה וחידותיה, בכל הרצאותיה ותיאוריה, גלה ויראה לעין כל, וראו כל בשור יחדו כי פי ד' דבר.

קצת. יש שמעמיד את התרבות החילונית עם תוכן הקודש במבנה מסודרת, כדוגמת בניית שתחתיתו חול ועלינו קוודש. זה לא יזיק הרבה, אבל ורק הוא מהמעלה המופיעה את אור החיים במילואו. ויש שמחבר הכל חיבור ארגני, וכבר יש בזה זיוף, שעושה את הקודש חול ומורייך, או את החול קוודש, והוא דבר שאיןנו, וממילא משתפל ערך הקודש על ידו. יש אמנים מי שambilן שכל הדוגמאות שבחול צרייכים להיות בקודש, ובבניין הקודש הוא מחווטב אצלם מראשית ביסודותיו, והחול עומד הוא מבחווץ לשימוש של משלים והסבירות, דוגמאות והארות. זה החלק המצלילה. וישנם מרכיבים מכל אלה הדריכים ביחיד, ולפי קיומם אל הבירור [...].

קצת. החלישות הרוחנית שמצויה בין יראי ד' ושומר תורה ומצוה, מיעוט העז הנפשי ועיפות הרוח, בא מרפינו ידים מן התורה, וביחוד מהתורה דלעילא, מגדלות המחשבה ובירורי הדעות. כל מה שמעולטים התכנים הראשיים, גורמי המחשבה והמעשה הרצוי, יותר במעטה ערפל, בן מוסיפה היא החולשה הנפשית להתפשט, אצל אותם מהם צרייכים כבר לפרנסת רוחנית שכליות על כל מהלך חייהם ושטף רצונות. כשהואים אנשים רחוקי תורה, ומזרים בחינוכם מדת משה וישראל, והם פועלים טובות כלליות או פרטיות, נגמתה המחשבה עוד יותר, והשאלה של שוא עבוד אלהים ומה בצע כי שמרנו משמרתו נעשית יותר מובלטה, ומענה יותר את הרוח. אבל אז צרייכים לשום אל לב מה היה גורל כל הכלל כולו, אם לא רופד באותו המעווז היוצא ממקור הקודש, מיסוד קדושת התורה והאמונה בכל הופעתה, ומה ירוד וריק היה הכל, אם ההתפזרות הדתית, עזיבת התורה והמצוות ושכחתם, היו מתפשטות, ועוד כמה לא היה מקום לכל פעליה של נדיבות, ביחוד יישרالية מיוודה. אם בן הנושא כולו, שנוטן מקום לכל מפעל טוב בישראל, הרי הוא מתפרק מכם של שומרי אמונים, שיסוד החיים שלהם הם תלמידי חכמים שוקדי תורה העמלים בה ושמוריה. וכל פרט פרטים וכל ההסתעפות, הכל עולה בחשבון, ואם רבו הצבעים, ושובנו מאי החליפות של המקצועות, ככל עובד פועל בחלקו. על בן ידע כל לב נאמן, כי יש שכר לפועלתו, וגם אם אחרים, עוזבי תורה, מגדילים מעשים מוחשיים, ודאי טוב פועלו, ואשרי חלוקם של גומלי חסדים, בכל זאת המקום הנועד לבני תורה וחובבי מחשבה, לעולם לא יוקח מהם, והאימוץ המחדש את הכה לפועלה פנימית ועובדת רוחנית, אין לו להזוב בכל עת ובכל מצב. אמנים הדעה צריכה להתרחב עד כדי הסקרה העשירה על כל מפעלות ד' אשר יעשה בעולם, מבין כל המערכות, על ידי כל חילופי הדיעות והכחות, על ידי כל האנשים השונים וסוגיהם דעתיהם. ישנן אמנים רטיות כאלה של צדקות וחסדים גדולים שהן נותנות כה גם לדלים מאור החיים הפנימיים, אבל לא על ידי זה יגרע הכה המctrיך את האימוץ של הקודש בכל פנימיותו.

ר. היופי שאין עמו חכמה, הוא יסוד השכחה. וכל מציאות החידוש התדיiri והרעננות שביפוי ובשירה, היא תלולה בסיסוד השכחה שבה, שהיא משומן כך מתחדשת בכל עת בחבתה. וכך הוא בסיסוד היופי העולמי, שנאזור

מגבורה וצמצומים, אילת השחר. וכל יסוד תחייתו הוא מאור הדעת, שיסודה הוא הזכרון. הרשימים כולם מתאדים ומתרבים יחד, באין ציור של שכחה, אין שכחה לפני כסא כבודך. השפלת האדם בעומק נפשותו בתחום הטבעיות, תוכל לפתח בו חוש היופי, אבל זהו היופי המגושם, שיסודה הוא השכחה מצד עצמו, ואיןנו יונק מיסוד הזכרון כלל, והוא בא לבור שאון, טיט הון, לבורות נשברים אשר לא יכולו המים, שמוכרכה הכל להיות נהפק לדועץ, לרעל ומרורת פתנים. השלום עצמו, כשהוא מתחוץ הכרתו החיצונית, הוא רק הכרה של יופי שאין בה אלא שטויות בלבד, ועלילה היא דוקא מפני הטוב העוצר בה להטעות את כל הבריות לכובען של שאיפה, ונעשה בזה קציצה מוכרתת בעומק גידול הנשמות. ההרמה אל הרזים האין סופיים, נוטלת לפעמים את היצוניות הקישור של היופי מן האדם, שהוורות כעורב, אבל הם מבססים את אוצר החיים כולו, יסוד הזכרון, שכל הדעת וכל התפארת האידיאלית, שכל נוי, יופי וסדר, כל אמת ושלום נובע ממנו. אויר מגדל משכח, תשוקת השלום השטחית עלילה היא לצמצם את רוח האדם, לגשמי, ולעצור לגמרי את פתחו. הפצת האדם, פילוגני, חילוקי לשונותיו, דיעותיו, ארצותיו, מזגיו, ואופיו, היא מעמיקה את החפץ לטפס לעליה. והעליה ארוכה היא, ונעשה בכמה מהדורות. בתולדות האדם הנפלאות, מוחשיות מגדיות מתחדשות בכמה תקופות, ומהם יוצאים ניפוצים חדשים. אבל סוף כל סוף אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, ואפילו שכר שיתה נאה, והרושם של הטוב הרפואי, השטхи, עללה ופורה, ומתחוץ אחדות קלושה, שאין בה כי אם קשר של רשעים, יוצאת אור האחווה הרוממה, ומתחוץ שפה בלולה, אור של שפה ברורה, לקרוא כולם בשם ד'. ורושם אויר המגדל המשכח מתחפה לאושר, על ידי בלילת הלשונות במחשבות חדשות ורחבות, ביל לישני ודריש להו, בא ר הייט בשבעים לשון, והשכחה עצמה חוזרת לפעלה בשכחת תלמידא בבלאה על ידי שאיבת אוירא הארץ ישראל בעוצם טהרתו. כי בושת עולמייך תשחחי.

רא. היצירה הגדולה הרוחנית של האדם, גם היא צריכה לחקות את המצויאות, שהיא מכוון ההתגלות של הגדלות לעיני הרוח. עומק הטוב ועומק הרע שניהם צריכים להגלוות בכל בהירותם, ואת אשר יאהב ד' יוכיח, ולפעמים יסורים של אהבה באים כדי לגלות את סוד עומק הרע, למען יוכל להשכיל ממנו את עומק הטוב. ועומק הטוב הבא בבירורו מצד ידיעת עומק הרע, בידיעה שיש עמה חיים וקשרן מציאותי, היא ידיעה מלאה חוסן, שאין עורך לאוצר הדרת תפארתה. והיוצרים הגדולים שבאדם הם הסובלים הגדולים, אלופינו מסובלים, אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתוורתך תלמדנו. ולפי אותו הערך של ההכרה אשר למטרת העליונה של היסורין, הרי הם מתחתקים, ובא זמן לעבור, ולבוא תקופת נועם ואור חסד תחתיהם.

רב. פעולות רוח הקדושה הנקלטה בארץ ישראל פועלות היא תמיד, גם אם נזדמן הדבר וכי האדם חוצה לארץ, על ידי טעות או על ידי איזו סבה מוכרתת. הרי גם הנבואה כשלה כבר בארץ ישראל אינה פוסקת גם בחוץ לארץ. היה היה דבר ד' אל יחזקאל בארץ השדים היה, מפני שהוא כבר. שפעת הקדש, שהותחלה בארץ ישראל, מלקטת היא את כל ברורי הקדש הנמצאים בחוץ לארץ בכל המעמקים, ומרקباتם בכחה המושך אליה. כל מה שקשה יותר לסבול את אויר חוץ לארץ, כל מה שמרגנישים יותר את רוח הטומאה של אדמה טמאה, זהו סמן לקליטה יותר פנימית של קדושת ארץ ישראל, לחסド עליון, אשר לא יעוז ממנו מי שזכה להסתופף בצלחה של ארץ חיים, גם באתרחקו ונודעו, גם בגלוותנו וארץ נדידתו. הזרות שמרגנישים בחוץ לארץ הרי היא מקשרת יותר

את כל חשך הרוח הפנימי לארץ ישראל וקדושתה, הצפית לראותה מתגברת וציוויל חקיקת הבנית הקדש של ארץ אשר עני ד' בה תמייד, מראשית השנה עד אחרית שנה, מתעמקת יותר ויוצר, ועומק תשוקת הקדש של חbeta ציון, של זכירת הארץ, של חמדות בה קשורות, כשהיא מתגברת בנשמה, אפילו ייחידית, הרי היא עשויה פעולות נביעה מענית לכל הכלל, לרבות נשמות הקשורות עמה, וקול שופר של קבוץ נדחים מתעורר ורוחמים רבים מתגברים, ותקות חיים לישראל מתנוצתת, וצמח ד' הולך ופורח, ואור ישועה וגאותה מתפשט ומתרפש, כשחר פושע על ההרים.

רג. הצייר של קדמאות העולם, או קדמota החומר בלבד, הרי הוא בא מהשלתו של כח המדמה, הולקה את החלטותיו מן הרשימים הבאים אליו מבחוץ. וכשם שהוא מושל על הבדיקה, ומעור את השכל החפשי ברום טהרתו, כן הוא מושל גם כן על הרצון ועל הגויה, ומורייד את התכוונה העצמית של האדם ושל העולם לעמקי השחתה. כל היונק מצינור טמא זה, הרי הוא נדחה, אם מעט ואם הרבה, מנתיב האורה העליונה, וההתפעלות הנפשית והרגשה הפנימית נעשית העיקרי, והענין העיקרי כמו שהוא נעשה طفل. וחק ומשפט לא ידע לבב עקש כזה, ומהז בא שאפילו הסתעפות יותר רחואה, וחלק קל וקטן מאד של עורון זה, מחליך את האומה לפילוגים החטיביות האיתנה של דקדוק המעשים והמצוות, ומפריד לבם של ישראל זה מזה, ומחליך את האומה לפילוגים שקשים להאחד. עד אשר יבוא תורה האורה, ושליטת אורו של יעקב, אוצר האמת העליונה, יפוח, וממשלתה של תורה תשוב לכל כבודה, וה마다 המכרצה תהיה הדעת העליונה ברום עילויו, שהיא משתמשת בכח המדמה רק להיות לה להיכל וללבוש. והתפילה תהיה משותת לתורה, וחיה שענה נאחזים ונטפלים לחיה עולם. ויהיו ישראל לפניים ולא לאחר, והוא רק לעלה ולא יהיה למטה. המקרא היה העיקר והתרגומים طفل לו, שנים מקרא ואחד תרגום. והתרדמה הנסוכה, ובפני הלוות אשר על כל העמים, יסיר ד' אל אמרת, וכי ידעו כל באי עולם כי הוא לבדו אל חי וקיים, יוצר כל, עשה חדשות ונפלאות, יוסד ארץ לבדו ונוטה שמים מי אותו.

רד. הקריאה בשם ד' הכללית, היא באממת אחת מהעובדות המיעודות לישראל, אבל היא מוכרתת להיות מזדקקת במדות הנאותות, שתפעול בהתפרנסותה אותה הטעבה המוסרית שהיא נועדה לה. והזיקוק הזה בעצמו הוא גם כן עבודה ישראלית מיוודה. פועל הרבה על מהותו של זיקוק זה, כל יסוד התורה והעבודה המיעודה לישראל, שעל פי הטהרה הגוף והנפשית הולך הרעיון האلهי הולך ואור, וממילא יוארו כל ההגינויות התלויות בו. וכל מה שיווסף הרעיון המקורי טהרה ועילוי בישראל, הרי הוא מוכשר יותר להיות מטהר ומקדש את כל ענפיו, המתפשתים בכל העולם כולו.

רה. הרזיות המסורתית היא העומדת נגד המינות, מגינה על היהדות מארס הנחש ההולך ומרקיב, שנוטל את כוחו מיסוד הקודש, שתוכנו הוא עקרית היסוד המשעי, והשקיעה של הנפשות בטבעיות ההרגשה האמונהית בלבד, בגין יחש לקשר סידורי בכל פעולות אדם. ואם אצל בני נח היה הדבר ראוי, כשהוא עוקר את יסוד התוכן הישראלי מערכו, הרי הוא מזיק את כל היחס של הופעה האלהית המשפעת מישראל על העולם כולו. וסודות התורה מבססים את האופי המשעי במילואו, ובונים בזה מבצר לתקומת האומה בכל צבиона ותקוותיה.

רו. האמונהabisודה התתיתית היא בעלת התכוונה של היפי, שאין בה יסוד הזכרון, והשכחה השוריה בה מאחריה, היא מעברת את הרישום של העבר, ראשוני וראשון, ומצמיחה מיד צורה חדשה, וצריכה בשביל כך פרנסה תדירתה של מעשים, של רגשות, של צירום ומחשבות. חדשים לברקים רבים רובה אמןותך. אבלabisודה הראשי העליון אין כל שכחה לפניה, מקור החכמה, מקור הקודש הקיים לעד היא נובעת. וכך רוב המעשה והזיכוך של האמונה בערכיה התתיתית, באים עליה קווים וזיקים מאירים רבים מיסוד האמונה העליונה, הרחבה והמלאת עוזר אין סוף, עד שתתרווה עונג כל-כך, ומשתלמת בצורתה העליונה בכל צדקה, עד שאין שום שכחה שלטת בה עוד. והתמצית של תוכן השכחה שעבר אליה, פועל אליה רק שהרווי של העונג אשר לחידוש תדרי המתעללה בכל עת נשאר בה, והרי היא בכל יום בכל עת ובכל שעה ובכל רגע מחדש, בחבה יתרה. מה ידידות מנוחתך ד' צבאות, נספה גם כתה נשפי להוצאות ד', לבו ובשרו ירננו אל אל חי.

רז. הצורך המביא בפנימיות הנפש לאמונה ולהתקשרות אליה, הוא עמוק הנפשיות. וכפי המדה של העדינות שבכל המהות הנפשית, כך מתעללה ומהענדת התכוונה של צורך כל הזרים הזה, שהוא יסוד כל המבוקש של החיים. אותו הצמאן, כשמתעדן במורומי מילואו, הרי הוא מתקשר עם ההשכלה העליונה, עם יסוד האמונה בשורש שרשא, והוא מלא אור חסד חכמה ודעת, וגבורה עזיה, גבורה אליה שמיית נצחית היא מלאתו. יורד הצמאן הזה בירידת האדם, בירידת הגוי, לשפלותה של איזה תאוה בהמית. רעיית האמונה במעשים טובים ובמדות טובות בתורה וחכמה עליונה, היא בשבייל כל מוכחת, ובהתרומותה של האמונה כל החיים מתרומים. סכנה גדולה יש בשבייל כך להשפיע אור האמונה במקומות גסים ושפלים, כי-אם בזהירות גדולה. כי אותה הירידה של הצמאן האלקי עד לכדי תוכנה של איזה תאוה בהמית, פוגמת את האור האמוני, עד שהפגם מגיע לכל המשתתפיםabisודה האמונה, ועצמות המאור נחשך בהופעתו. אמן על-ידי מסכים והסתירות, באה האמונה גם לעמק תחתיות, וכל עם וכל יחיד מקבל כראוי לו. מצמיה חציר להבמה ועובד לעבודת האדם להוציאו לחם מן הארץ.

רת. באות ידיעות מסודרות והופעות מרום השכל והטוהר, ומכל מקום הן מתקבלות במכאוב, מפני הניגודים הרבים שבשלל, מפני חשת החומר וקדורות המדות. והן מתחדשות בזיוון בהמשך הזמן, וכל מה שהן מתחדשות, ואור התשובה מופיע עליין, הרי הן מתחמקות, ומתקבלות בגופו של אדם, ומתחפשות בכל עצימות חיותו, וחודרות בכל פינוטיה של נשמת חייו. כי TABOA חכמה בלבד, ודעת לנפשך ינעם. מזה יצא, שלפעמים אדם משפייע לאחרים, והאחרים, אף על פי שהם קטנים ממנו, יכולים להיות יותר מזוקקים, והם מקבלים את האור המתוק, שאצלו הוא מעורב בקדורות ומרירות, בצורה של טוהר יותר מאשר שהוא מצוייר אצלם. ומזיו המקבלים חוזר תוכן מאיר ומטוקן, ומישר גם כן את העקומות החיצונית שבלב המשפייע אצלם. והרי הוא בא ללמד ונמצא למד. ודומה לאם השותה מפיו של היונק את ריבוי החלב שמצויה, ובבשרו, והוא הולך ומטוקן, שנשתנה לשבח בפי היונק, על ידי התהברותו עם האויר החפשי, ועם מתק תפיה הטהור של היונק, שהוא הבל שאין בו חטא. ובזאת ההבנה יתמלא האדם תמיד ענווה גם לעומת כל תלמידיו ומקבלי השפעתו היוו יותר נשפלים לפניו, ובעצמם גם כן יתרום ויתקדש. גדלו לד' אני ונרומה שמו יחדיו.

רט. בירידת האדם, ירודה עמו הסגולה הפנימית של החיים, החובקת ביוקר מהותה את כל המציאות הגדולה, נקודת יראת אליהם, ובירידתו, הושפלה להיות שווה לטבעו העכור, ושפלוות אחר שפלוות הושפלה, עד כדי שפלוותה של עבודה זרה. ובתוך העבודה זורה יותר גסה, גנוֹז ניצוץ אליו, מפני שזאת התשוקה של קרבת אללה היא מהיה אותה, ועל ידי זה נתמזהה תמיד בטבע הנפשי של האדם, עד שבעליתו הרי היא עולה עמו, ואנו מרימים תרומה את הנקדוה האלהית. גם בהיותנו כבר מוצלים מטנופה של עבודה זרה, הרינו צריכים להעלות את נקודת אחיזתנו מעלה מעלה, ביוטר חיים, ביוטר בירור, ביוטר אומץ, ביוטר זיקוק. וכאשר נגמרה הצורה הנקודית, באופן שיכלה כבר לחדך בהגיוון ונטיות אמונהו של האדם באלהים אמת, הרי היא מתפרשת מטומאת האלילות לגמרי, ועוזבת את הסיגם במצוותיהם. ויישראל התעללה לשורש הטוהר והקדש, ומכל מקום, מרום הטהרה, הפעולה המזקקה ומעלה כל, לא תחדר, והכל מתרוך וმתרומם ובא למגמתו בברכתן של ישראל.

רי. כשזרחה האור המקורי, סוקרים איך המעשים כולם, עם כל סעיפיהם, עם כל טבע המתרחב של כל תולדותיהם, הכל אחוזים בשורש הדעה العليונה, בזיו החיים, במגמת ההוויה, בפאר הכבוד המתעטר ברום מעלה. וכל ביאורים מוסריים, חברותיים, ונשגבים מעל כל הגיוון וכל שיח שרעפים, הכל מתקשר בחמדה אחת. ולהלشد המתווסף בעומק הדעה, איןנו מטשטש את הצמחים הרבים, ורישומותיהם של כל הגידולים וגידולי הגידולים, אלא הוא מגדים ומאדרם. ואם ישנו לפעים מאורע שנקרחות אילו תוכאות רוחקות מפני העליה הרוחנית המקורית, אין חשש, קrho הוא טהור הוא. ולפעמים יש שיתרוה משביעת השפעת הקודש, עד כדי הצמחת שריגים רבים ורחוקים, המתילדים גם כן בכל ענפי מעשים, מידות, הגינות ומחשבות, והכל עליה בטהרת הקודש, ללא עירוב של דמיונות מעביבים ומחשייכים. זאת היא קדושת הנזירות, גדול פרע שער ראשו, והוא קדוש יהיה. ולפעמים נפגשות ההופעות הגורמות את הקרייה, קדושת טהרת הליה, והעבירו תער על כלبشرם, וה מביאות את הגידול המסתעף, ובבטישת ניגודן עושים צמחים יפים ורענים, תלתלים משלבים, ראשו כתם פז, קווצותיו תלתלים, שחורות כעורב, עניין כיוונים על אפיקי מים, רוחצות בחלב יושבות על מלאת, מראהו לבנון, בחור כארזים, חכו מתקים וככלו מחמדים, זה דודי זהה רעי בנות ירושלים.

רייא. הדברים הבטלים יונקים את חייהם מרוח חלש ורפה, מרוח מדולדל ומתהה, וכ舍מדברים אותם מעלים את הרוח העכור והמכוער הזה, ומזהמים בו את הנפש, ואוויר העולם מתאפל. על כן בורחים כל המעימים בקדושה מכל דבר של בטלה, אפילו מלאה אחת, ובזה הם זוכים לאור הגנוֹז המלא חיים, וכל דבריהם כগחל' אש, והאהבה הקדושה, אהבת ד' וכל העולמים, אהבת כל היקום וכל היוצר מלאתם רוח חיים, וקנאת הטוב והקדש, קנאת תיקון הכל, פאר הכל ושיגוב הכל, קנאת אור החיים العليונים מרוםמת את נשמתם, משלחתם את רוחם בעידוני רشفה, רשפוי אש שלhabתייה.

ריב. ההכרה הסובייקטיבית גם היא יקרה מאד, וחילתה לזלزل בערכה, וביחס להתוכן הדתי שלה, כולל הכל בכלל אלathi רשע בפני עצמן. כאשר נזדמן הדבר, ומצד התוכן הסובייקטיבי מתמלא האדם מרורות על עצמו,

על ערכיו מוסרו, ועל השקפותיו, והוא מתקצה על הלחץ שמחשובתו לוחצתו אותו, ידע או וכייר, כי לא באו אלה הסערות בכדי לעקור את זה התוכן שהוא כל כך קרוב אליו, שהוא הגשר המעביר אותו מעולמו המזומצם לעולם הרחוב והמלא אור וחירות של קדושה, אלא יחזק במעוזו, ויתמס עם אלהיו, ובארחות החיים הפנימיים יחזק וויסיף אומץ, בהסכנות של תשובה קרובה יתרה לחיותם. ואור יותר רענן ויוטר מקיף גלה לפניו, מהעולם המלא חוקים ומשפטים ישרים ותורות אמת, מזו התרבות יקבל מאورو, ומתוכן החכמה העליונה יחוֹזֶב לו מחצב של השקפות נחומיים, ועם זה יבחר ויקרב אליו את אותו המוסד הרוחני הפנימי הפעיל את פעולתו ברגשותיו הקרובים, וכאOR בקר יזרח שם לפניו, ובוקר חדש, נחומיים ותקות חדשות מקור הישועה לפניו יצמחו, ובושת עולם ישבח, וחורפת אלמנתו לא יזכיר עוד, כי לא אלמן ישראלי יהודה מלאהין.

רגע. חוש הריעות נמצא כמו בלואמים כמו בברואים פרטיים אישיים, וכל העמים יש להם ריעות ביחס לנשיותם הלאומית, כי הם דומים זה לזה בעורഗתם הפנימית. מובדלה מכלם היא האומה הישראלית, שאותו הלא נפש לשاهדים כלום אי אפשר שהיא בקרבה בתורת התביעה הפנימית ומקור השביעה של החיים. ומגמת הריעות דוחקת היא, ואני מוצאה לה בישראל את סיפוקה בעולם, על כן הננו פונים למעלה, וישראל חבריהם הם למלאכי השרת. אותה התביעה הנפשית המרוממה שיש לצבא מעלה, אותה האידיאליות המוחלטה, שמעל לכל זו ונוגה מזרחה בשאייה בשנית, היא מלאה את החלל של העולם הפנימי של מבקש החיים לישראל. ומתוודים אנו ביחד בקדושת השם, ומtower סער תdry של תשוקת עולמים הננו מביעים את השתתפותנו עם חיל המרומים תמיד בכל יום בברכת יוצר, בתיאור סיפוריו, ובקדושה המיוודה, בכל הود הביטוי הפנימי והעצמי. נקדש את שמי בעולם כשם שמקדשים אותו בשם מרים.

ריד. הריגוזיות הטבעית בתוכנותה הפנימית התתיתית, יש בה עירוב של שמרים מזוהמת עבודה זר, היא פועלת על האדם בדמיונותה ובנטיותה פולה של ערובייה של חושך ואור ללא הבדלה. מובדلة נעשית היא מן הרע רק בכאלה לכל החוקת חובה ומוסר, וכאשר היא מתרוממת עד למדה מעשית שלטת, כשחוורת אחר-כך לתוך הנפש להרחב ממשלה הפנימית, אז כבר מקבלת היא הצבון הטבעי הטהור של נטיה אמונה קדושה, שהיא רק מרוממת ולא משפלת, מקדשת ולא מטמא. ורום מעלה של הזיקוק של אותה התוכנה שמחוויבת היא להשתרג על כל הנפשות הפנימיות של האדם וכל היצור, כי הכל עורג והומה למקור כל החיים, הכל אומר שירה, הוא באור ההתגלות האלהית החקוקה ברצון של חוקים ומשפטים תורה חיים ומשפטים צדיקים, שכשהטבעות האמונה מתנסאה אל הרוממות המעשית האלהית, החיויבות, מתנערת מכל אבקה ואפרה, ומהווה חטיבה טהורה וקדושה, רואיה למלכות עולמים, ואחר-כך שבה היא ל עמוק כל נפשות, בעריגה עליונה. כאיל עורג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלהים. אבל כל אותה הריגוזיות הפרודה מזיקוק תורה גם תפילה תועבה, ובקשר התפילה עם החסד של תורה חסד. ברוך אלהים אשר לא הסיר איזנו משמע תורה גם תפילה תועבה, ואויה למלכות עולמים, ואחר-כך שבה היא לעלה למעלה, בהפרדה תפילה וחסדו מatoi. ואויה הנקודה הגולה וסורה במעונות תחתית, היא העלה למעלה, בכל עולמים, מתחערת היא בראשי כל חכמה מכל סגיה, חוותה להתגלות ביקר תפארתה, באור תורה הקודמת לכל עולמים, מתחערת היא בראשי כל חכמה וכל מוסר, כל יסודי תבל, מגלה היא את הודה והדרה, כאשר הייתה מראש מקדם, בטרם הרם הטבעו ועד לא

גבועות חוללת. ואהיה שעשועים يوم יום משחקת בתבל ארצו ושבועי עם בני אדם. אני אוהבי אהב ומשחררי מצאוני. עשור וכבוד אני הון עתק וצדקה.

רטו. יש שחכמה עליונה, בהופעתה, היא מאירה את כל הפרטים של חכמה אחרת נמוכה ממנה, ואotta ההארה, שהחכמה העליונה מאירה בשビルים הוציארים של החכמה התחתונה, מגלה לגמרי דרכיהם אחרים, שאינם דומים כלל לאוטו המהלך, שהארת השכל באה על ידו מתוך אותו השורש של זאת החכמה עצמה, שהפרטים מסווגים ממנה. ויש בכךין זה מעלות על גבי מעלות, חכמות מסודרות בסדרייםدرجאים אלו על גבי אלו. וההופעות הולכות מרוחקים, כזריחת שם ע"פ כל האפק של החכמה המונחת למטה אותה המשפט. ומתוך השביעה של האור שמקבל השורש מהמעלה العليונה, הפרטים מסווגים בזוהר גדול ומלא.

רטז. נכבד הוא הרצון הטוב הפונה לאלהים בעמק שאיפתו, אבל מה יעשה הרצון לבדו בחים על כן כל זמן שאינו מתרשם עד רוממות אור הדעה, להקשיב לחכמה العليונה, אין יכול לפלס נתיבות החיים רק לבנה עזובה ישבור לו, שלא יוכל להצטרכ לבניין גדול. אם הרצון, המשולל מאור עליון יותר ממנו, מתגבר להרחב צעדיו בצורה מתרחבת, עד שלא ישאיר מקום לאותה הדאגה המדיקת כל פעולה וכל נתוח של מחשבה והנאה בארחות החיים, אז יונק הוא זה הרצון עצמו, עם כל נתיתו שבלה ניצוצים טובים, מצנור בלתי טהור שזוהמת הנחש יכולה להקלט בתוכו. ביחס כל זמן שלא עלה הרצון הנטיתי ולא דבק בארכ החים, שמשם חקי החים נחצבים, עשוי הוא לכל שינויים. עמוק טוב יכול הוא להיות נדח לעמק רע. כניסה ישראל אשת חיל היא, נהינה היא עמוק רצונה לאותה האורה האלהית, שמנה חקי החיים כולם נחצבים, ובדרך תורה תומכת היא אשורה, מחזקת היא את עמדתה בידיעת העליונה כי דבר ד' ברית עולם לו ולא תה און לכל חולם חלום, לכל מסית ומידח, גם אם יתלבש בלבושים של תגבורת המית רצון לטוב ולדבוקות אללה, אם רק יגע בדרך ד' המסורה, אם יפגום באור תורה חיים; וכשה הולכת היא בדרך נצחונה הפנימי. אמן חלק העמים לא יוכל להיות יותר מרווח מהמית רצון בנטיה אללה, אבל כמו מסתבכת היא הנטייה הזאת שם וכמה משתנה היא בערכיה, כמה פלגים עכוורים של שטפי אליליות נשפכים בה וכמה חלש כחה של נטייה חלה זו, הנשענת על נתית לבב אנוש אנוש, למלא את התפקיד העולמי הגדול של שפיטת עמים מישור. אמן יצורפו לאומים ויזוקנו בכור עוני ובהמון מלחמות וצרות, יכותרו גוי בגוי ומלכה בממלכה, והנטיה הקטנה של עלית הרצון אל העריגה האלהית, הסתמית, הכלולה בנשפת האדם, תזדקק מסיגה, והעינים יוארו לחוזות מהו מקור ישראל, וכנסת ישראל תשא דעה למרחוק, תראה לדעת כי לשמור את ערכיה العليון, מבלי להשפל מטה, הביאה טובה ואורה לעולם, כי בעצירה את הזעם העכור וה נשפלו, שלא יתפשט יותר מדי, סגרה بعد אותה הזומה והriskנות של האלילות והרשעה המדותית וכל עיוותי החיים שלא ייחדרו עמוק בנפש האדם הכללי עד לאין מרפא. אז יכירו וידעו כל יושבי תבל, כי רוח ד' מרחף על עמו, וכי לעדי עד תביא יונת אלם זו את האורה לכל העולם כולם, וערכה العليון יעד תמיד לנס עולמים. אז תברר לה האמונה את ערכיה וחיקות החיים יפלסו את דרכיהם על מלך רחוב הארץ, יבררו הדעות והטוב האلهי הפנימי המקורי, עם כל ענפיו العليונים ועם עמקי שרשיו, יהיה לברכה לכל האדם, והමוקש של אור תורה ונור מצוה, אשר שמר את הצבעון הישראלי בתומו, ייקר בעולם מזוהב ומפניים. מושגי החיים יתחזרו וכל העולם יחפש את נתיבות השלום العليון לא רק על ידי עריגה עורת

כפי אם על ידי הארץ מלאה, שבקרבה אור תורה זורה, ומשפטיו ד' ומשפטי האדם יאוגדו לאגודה אחת, אשר ייאירו זה בזה מלא זהר, והיה ד' למלך על כל הארץ ביום שהוא יהיה ד' אחד ושמו אחד.

רייז. היחס הגדול של כל תלק אל הכל יכול האדם להרוחיב ביחסים של המאורעות הפנימיים והחיצוניים שלו, ושל הכלל, ומן הכלל המצויץ אל הכלל היותר רחב, ומן הכלל הזה אל הכלל הכלול של כל העולמים. כל הרחבה וכל צמצום שמדגיש האדם בפנימיותו, אם מפני הארץ או החשכה נפשית, או מצד תוספת או גרעון חיצוני, יכול הוא למצא מיד דוגמאות אל העולם הכללי, ומן העולם הכללי אל התוכן היותר עליון, המקיים ומהיה את העולמים. העליות והירידות הרוחניות הנה הנן בדברים של עצמיות החיים, והחיים הוא תוכן כללי, שהחוויב הוא להיות מסובב בכל המילוי המציאוטי. וכשה敖פי האנושי מתחלה, הרי דאגתו נתונה אל המרומים יותר מל תחתיות, והמרומים על פי המדעה של קישורו עם פותחים לו את שעריהם, והיה האדם לאיש אלהים. ומשלמיו העליונים תמיד יופיע להנהייג כל פרטיא אחיו, ההולכים במרוצת החיים החוגיים שלהם, עם כל צמצומם.

רither. הנהו שמיים לב אל השכל הכללי, אך הוא מהלך שלו בכל האדם, לכל דרכיו וסעיפיו, ואנו מוצאים את זרם הקודש שהוא מתגבר בו במרכזו, ואור ישראל הנהו פוגשים בעצם עצומתו. וככאשר באים לידי המעד של ההרגשה הכללית, וכל נתית לב האדם העלינה המאושרה, הנהו גם כן פוגשים את רוח ישראל בעצםיות המרכז. ולפעמים אנו ארגנים מסכת מחברת יחד את המרכזים, מרכזו השכל, בצורתו הישראלית, עם המרכז ההרגשי, ועל ידי המרכזים מתחדים אצלנו ביריעה ארואה זו כל הסביבים. ולפעמים הנהו מרחיבים את התוכן, עד שאנו ארגנים את כל המילוי יחד, ומילא מתחבר מרכזו במרכז, והאור מתחפל.

רייט. בכל מקום שפרקנו המינים תשובთם בצדם. כשם שהדבר מתקיים במובן התיבות והאותיות של תורה, כך הוא מתקיים בעצםיותו של הנטיות הנפשיות והשכליות. כל אותן החרצאות והדרכים המבאים לדרכי מינותם הם בעצםם בסודם מבאים, כשמחפשים את מקורם, לעומק אמונה יותר עלינה וייתר מאירה ומהיה, מאותה ההבנה הפשטota שהאריה לפני התגלות הפרץ. ההפתחות היצירתיות, שנוטים אליה כל ההולכים אחריו מוסרי השכל המופיע מהחושים, גורמת בראשיתה לקוץ את החמשך של אור האמונה, המלא כה ד'. ובאמת אין ערך כלל התוכן במקומות שאין שם חסרון בסוד המציאות העולמית, כי די באלהותי לכל בריה, וכח ד' הבלתי סופי מספיק הוא על הכל, מכל מקום לאחר שצביון כזה מתגלה בשכל, אף על פי בראשיתה שביליו נעו, ומרחיק בשטחותו את האור האلهי מן הרענון, בעומקו הרי הוא המקור היותר נשגב ליסוד ההשגחה. כי דוקא ההתפתחות ההולכת בקשרו של כך נمزץ, ממטה למטה, מיצור שפל לעליון, ואינה סורה ממסתה, היא המורה אותנו על הבטחה מרוחק, עד אין תכלית, ועל תכליתנו נועדה לכל ההוויה. ובזה הגודל האلهי מתחפער, וכל המגמות האמונה מתחשנות ביותר, ומקום האמונה, הבטחון, והעבודה האלהית מתרחבות. לאחר שהכל הולך למגמה הרי עין צופיה על כל, ולאחר שהכל מתחעל, ויש בשכלו של האדם את עצמו ואת עולמו גם כן כדי להעלות מדרגות, הרי הוא עושה בזה ממש את רצון קונו. והמעלה הרוחנית המתחעלת מעל כל מתראה היא ליותר מרכזית בסוד ההוויה, ונמצאת עליתו של האדם אליה מוכבה, ולא עוד אלא שאחריותו של המגמה,

והציפיה המוקדמתה שלה, מראה דרך להארה של אחרית מראשית, ועוצות של דליפה ושל ישור דרך נתבעות. טוב יותר ד' על כן יורה הטעאים בדרכן, יזרק ענוים במשפט וילמד ענוים דרכו. והננו מAMILא בעליים למעמד המחשבה, שהיצירה העולמית, של עולם הזה ושל עולם הבא, של עתיד הפרטיו ושל העתיד הכללי, הכל נשקי בהשכמה אחת, והכל מעורר זה בזו. והאמונה שהעולם הזה הוא כפוזדור בפני עצמו הבא, שמביאה לידי הבינה האמונה המפורטה, מתחמצת, וכל ערכי המוסר מתעלמים בעילוי אלהי, ולא עוד אלא שיש צפיה ומגמה מובטחת, ככזה הצפיה כך הוא כה הגבורה. ונמצא שהיסוד של התעלות מעלה כל חוקי הטבע והוא מובן באפשרותו וה塌מתו לכל דרכי הדעה המיוושבת.

רכ. אחדות הרוחנית הכללית מביאה אותנו לידי ההכרה של אחדות הסגולות הפנימיות, במוחות העצמיות. וכשאנו מגיעים לנשפת האדם, כבר אנו חושבים בהתגלות על דבר הערך המהותי הכלול את הכל, קטן וגדול. והננו מרווחמים את הערך של ההכרה הטבעית, הטבעה עמוקה בנשמה, למעלה מכל ההתלמידות. הלימודים משמשים לנו לתריס, שלא תבא התלמידות הארעאית בחידושה השטחיים ותעוטה את המשקל הפנימי, וחוץ מזה משמשים הם כגוף נדבות להפריח ולהצמיח את הנזנים הטבעיים שבמעמקי הנשומות. המחשבות היסודות של כל נשגב, של כל יושר, הכל כבר מוכן, ולכذadam הוגה בהן, בין חכם לבין הדעות. ומהו כך משמשת היא השפעה כל כך באדם, והגדולים מדרכיהם את הקטנים לא הדרכה שמחוץ להם, אלא סידורם פנימיותם. ההקדמות אינן כל כך דברים מהווים למלוא הנשיבות, אלא דברים מקילים, ויש בהם עצמן שביהם להיות רכוש קנייני, חוץ משימושם לבסס את הדברים הנשגבים יותר מהם. על פי היסוד האחדותי אנו מכירים, שהערך ההשותי הוא הרבה יותר נשגב ונצחי מהערך ההבדלי שבמציאות. ובחיי החבורה מתגדל בשבייל כך נצחון הרוב המספרי, ובא הרוב האיקוני ומכיר אחר כך את היקר שבתוכנה הטבעית, ומתברר המשפט, שהתוכן היירוני שבלב המון הוא הוגה הנעללה לפעמים מהמושגים היותר מטאצלים שבאו על ידי כל ההתפלסות, ויקר דם בעינו. ומתווך ההכרה של יוקר ההשויה מתפוררים כל אותן טיחי התפל, SMBIDLIM בין עם לעם, עד כדי מלחמה ואיבה מנוחלת, ומתרורים התוכנים הסגולים שבכל אחד, אין לחיות זה לצד זה, באורח המשלים את הכל, ואיך הכל מקבל זה מזה, ומשפיע זה על זה. והספרות חותרת לבא לעומק ההוקה של הנשימות היותר מוחלטה. שההתלמידות אינן בה כל שימוש עצמי. והוא הנבואה, ששפעה הולך ישר ממעין החיים האליים אל הנשומות בטהרתם, וכל בניך למודי ד' ורב שלום בגין.

רכא. אחדות הרוחניות מאחדת בקרבה אחידת המחשבה והרצון. הרצון מתגלה בתבניתו, רק בשטחו החיצוני הוא אצלנו אופי משונה מהמחשבה והציבור השכלי. וההתאחדות הזאת מובילה אותנו לידי האחדות המוחלטה של כל人性, עד שהמציאות הגשנית והרוחנית אינם כי אם ערכיהם משתנים בלבושיםם. ובאים המחשבה והרצון והמוחות כולה בחוברת, והתעמקות המחשבה והגדלה היא עצמה הגדלת הרצון, והגדלת הרצון היא הגדלת המחשבה, ושניהם הם הגדלת המציאות המשית, והגדלת המציאות המשית היא הגדלתם. ונמצא שההתעלות הרצון היא מעשרה את המציאות ומפרה אותה, ככל ההפרויות של הפגישות המעשיות. השגת הקנים והאדמת החיים, הבטחת המוסר והאדמת הדעת עומדים בשורה אחת. התפללה באה כאנ בתור פעולה מחוללה את המבוקשים, לא רק בתור אחד מהקנים שהמוסר צריך להם לשכול יפיו, וההשגה המבוקשת של

התפללה היא ב עצמה הפעולה האידיאלית של החיים, המאחדת את הרצון עם המחשבה השכלית, ושניהם יחד עם המהוותים המשמשים שביעולם החושים. אולם העילויים שבנפש האדם פנימה, וכל מכשורייהם, הנם מתגלים לפנינו על פי האספקלריה המארה של האחדותיות הגדולה בתור שביבים של המיציות הגדולה בכל תהליכייה. וכל הגדל וכל הקטן הנמדד בערכיהם הנפשיים, כל התבניות השונות, כל התשוקות וכל משאות הנפש הפרטיות, הנם לנו חזות הכל, קרוני פרוינהופר, למדוד על ידם את השיגובים המוחלטים. כפי ערך מעלו של האדם ושל הגוי ב פנימיו כן יהיו ערכיו עוברים את גבול המצוות ובוקעים וועלם למורומי מרחבי אין סוף, וכן יהיה קביעות דעתיהם לאורים כללים, ומדותיהם מנחות להיות באחרית הימים מדות כל אדם וכל יצור. וידע כל פועל כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יוצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו ד' אלהי ישראל מלך ומלוכתו בכל משלה.

רכב. צרה היא ב עדנו המסגרת האנושית, כל כך גדול הוא רוחנו, עד שאנו דורשים להתפשטותו במלא קומו מלא כל. המוסר שלנו מתחפש והולך הוא על כל בריה, על כל הייש, ומוכחה הוא מפני זה להיות מתגשם על פי האמרה היוצאת מادرן כל עולמיים. התורה היהודית מוכחת היא להיות מן השמים, ומתחפשתה היא על הארץ, בכשרון האומה הפנימי, המותאם לאוטו האור השמיימי, שכל עיפויו הולכים הם באוטם העקבות של הגשמה המוסר העליון, שלמעלה מכל הגבלה, על מלך כל. אתה הוא בעולם הזה ואתה הוא לעולם הבא, לא יקרעו העולמות זה מזה, לא יקרעו הפרטיהם מעל הכלל, לא יקרעו ולא יפרדו המדות האלוהיות אלו מאלו, ולא ינתק הכל מאין סוף, ולא יעורTEL אוור אין סוף מכל התיקונים הפרטיים, פרטי הפרטים, שהכל משתגב בשיגוב אחד, הכל מבורך מעולם ועד עולם, ברוך ד' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם, ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה.

רכג. מתוך המענק של הגלות, שאין רוח ישראל מתחפש בו לפועל פעולתי בהרחבה, הרי הוא מתעמק יותר וייתר, ומכך הוא בזה כה ואומץ גדול לימי הגאולה הרבים ולפעולותיהם הכלליות הגדלות המזומנים לפניו, למען יהיה כאילן שרשיו מרובים, שככל אשר יתרבו סעפותיו לא ינוס ליהו, והכל יתגבר ויעלה מleshד מעינו הנובע ברב עז.

רכד. הטעויות הרוחנית בעוצם תומתה, היא מונחת עמוקה בלב הטבעי בתמונו, וכל מה שהתומם יותר משומר, ובلتוי מפושט למחקרים וعمل למידים, הרי הוא מתחחב יותר בעמינות העצומתו. אבל חסר לו השכלול המסתף, ומתחברים בזה המלומדים עם הטבעיים, מקבלים כה זה מזה. התלמידים משפיעים את העיזוז התමתי הטבעי, ומוסרים להרב, בעת קבלתם ממנו את האור הלימודי, ויחד עם המאור של החכמה חזור אליהם בחזרה כחם התממי הטבעי, בתוספת ברכה אשר יצק עליו הרבה מרוחן. וכן הדברים הולכים בכל המדרגות של המקבלים והמשפיעים. הדרגה התחלתונה ברוכה היא בתעצומות, מפני קימוץ חותמה בקרבה פנימה, והעליה מהעוטרת היא בהדר, מפני רוב ענפיה ופילוש מאורה. וזה הולך בסדר, עד אשר מופיע האור היסודי שרוח הקודש הוא מקורו, שם העז וההדר מחוברים ביחד, בשילוב של אותיות מפורטות ומכוללות. ואז מתגלה מעין אחד, התום התעצומי, וההכרה המתגברת באורה האידיאלי, כי כפלים לתושיה.

רכח. היחס של השרשים לגבי הענפים, כשהוא צריך להיות נערך לגבי חכמה ומעשים, כן הוא צריך להיות שמור בערכיו בכל דבר שהיחס הזה נמצא בו באמת. פשוט ועומק הטבעי של כל מושג צריך להיות משתרש עמוק, לפני התפלגות ענפיו, וזה הולך הכה המצמיח בטבעותו, והענפים משטרגים יפה, והתנווה מתברכת ממוקור האמת. במעשים עצם, שורש כולם היא ראת ד' הטהורה, זו היא העליה וההעמקה הרוחנית בזיקוק האلهי של האדם בעומק מילואו, שהוא היסוד שכל המעשים נסמכים אליו ויוצאים ממקורו. ורק שורש שרשים זה להיות עמוק יפה, ומלא לשד חיים, ועל פי ברכתו העמוקה תליך התנווה המאושרה להפריתם של המעשים כולם, וכל המחשבות, וכל הדמייה הרבה, תלואה ומשורגת בהם.

רכו. לעולם יכבד אדם עצמו את צד התום שבו, זה הצד שאין ההתחכחות השכלית חודרת אליו, והתום הנפשי עושה את פועלתו, כי דוקא שם חודר האור האلهי ללא הגבלה וצמצום של השכל, רק שהוא מתחדען ביותר לפיה הערך של אור התורה והחכמה שבו. ובזה יבוא לכבד את התום הטבעי שבעולם בכלל, ואת רגשי המון הפשוטים, ויקבל מהם הרבה דברים טובים וישראלים. ועל ידי חיבור אהותי זה, יגרום שהעדין הפנימי שלו יחדור גם כן בין השדרות ההמוניות, וירבה ברכה בעולם.

רכז. היכולת האלהית בחפזו קשורה, והיכולת האנושית נועדה היא לבא להמדת האלהיות הזאת, להיות קשורה בחפזו, אני אמרתי אלהים אתם. ועל כן לא נשאל לגמרי רושם זה של יכולת החפוץ מהאדם, והוא הולך ומוכר, עד כדי המדה של וגוזר אמר ויקם לך. זהה מדת הצדיקים, ולפי צדקו של אדם הוא מתדמה ליוצרו, יוצר כל באומר, ואין אדם בעולם שלא יהיה בו קורתבו של צדקות, ומהימנות הרכמותי הווה הוא היסוד האיכובי שלו, שהוא פועל ברצונו על כל היקום, והוא גוזר ומקיים, וממנו יצמח הכל, הוא היסוד החיוני של הchod, אשר ממן הכל יקיים ויפרחה בתחיית המתים, בעלמא דעתיך לאתחדתא. וככפי ההתנוועות של היסוד הרצוני במדת הצדק, להיות כולל במחות הצדקות, ככה היא הופעת הפעולה הרצונית בגבורתה, בהשיגה מדת תחית המתים, שבאו אליה כל מנהלי תורה שבבעל פה, זוטרא דעתך בכוכו מחייב מתים.

רכח. בחכמת העולם, עד השפעתו של אריסטו, הייתה החזיות הפנימית מתגברת יותר מהתכוונה המושכלת על-פי הערcis החיצוניים, שהעללה אפלטון את התכוונה היה לצורה משוכלת, אותו הילich של הנבואהшиб ישראל עדיין היה קיים, וכעין טיבו היה התיצרותה של בינת האדם החלונית. בנטית הצדדים היה יוצר דובודה זורה מתחפרנס ממנה, ובקדושה, גדלות הנשמה בפנימיותה, ושיגוב האמונה בתוכן החיים. הפסקת רוח הקודש הנבואה מישראל בססה בצורה החלונית את המعتمد של התגברותה של הרצוניות וערכי ההרגשה. נסתם השביל העליון אשר למלך הרוח. לא יכולה החכמה היוונית המאוחרת להחפשט על כל המילוי הרוחני. יסוד קדמות העולם שלא הונח בריפויו גם מצד המשקל הגיגוני, והופעתו של הרמב"ם לבורר תוכן חולשה זו, בעת שעיל ידו בא השפעה אריסטטאית לתוך מחנה ישראל, היא דוקא פלסה את הנתיב לערך האמונה היוטר עליון, לשלוט על כל ערכי החיים הפנימיים. אין להבט על הערך הרכמתי של המחשבה הזאת, בדבר המסירה של שאלת קדמות העולם וחידושו אל המסורת האמונהית, לגבי יתר הרעיונות הגיגוניים שבמדת החכמה היוונית

האריסטויאית נמדדדו, העיקר הוא כאן התוכן האיכותי. וזה הבודק שבחלילוניותה של ההשפעה היוונית, שלא תוכל לגשת אל הקודש העליון, לבס השקפה עולם שלמה על פיה בישראל, הצללה ותצליל את היסוד העליון מלהיות נתמע בין העמים. והטוקרים הפנימיים החדשניים, חושבים את נטייתו האפלטונית של הרמב"ם לדבר מיוחד, מתוך אספקטוריתו ההגינויית. והאמת היא שלא ההגון שלו הביא אותו בחוב לידי כך, אלא שהנימ שוביל פניו לזאת ועל-ידי השביל הזה, לא רק הופעתו של אפלטון באה, כי-אם הופעת הקודש של הנבואה ועומק האמונה חרורה אליו בטהורתה, ומתוך שסקירתו הפנימית של אפלטון היא יותר קרובה לאורה דמהימנותא, נראה הדברים שיש בתוכנו ההגינוי זרם אפלטוני ובאמת רוח ד' דובר בו, ותורת אלהי ישראל לבוכו, לא תועד אשוריו.

רכט. התפילה היא מרוםמת את הרצון, ומעלה אותו למזרמי מקשו. משיבה היא את המהותיות התוכית של האדם אל האלים, ובזה הרצון של העתיד הגדול מתחבש. וכפי עומק ההקשר של יסוד הרצון להתעלות, ככה תהיה פועלתו. אי אפשר לשום תפילה לשוב ריקם, היא תופסת בכל אופן מקום בעולם, כפי אותה המדעה האימוצית באימוץ היסודי שבה. ותפילותם של צדיקים דומה ממש כתער שמהפק את התבואה, ומהפקת מדתו של הקב"ה ממדת רגונותם, והעולם והחיים מתכשרים להתפים ולהאהר בצביוין יותר עליון ורצוי מכפי מה שהיה לפני הבעתה של התפילה. כל תפילה נוספת תוכן חדש בעולם, מגוונת את החיים בגוון יותר בהיר, וממקור הכח היסודי מוסיפה ביקום חיל חדש. יש תפילה של תפלות, נובעת מרצון עכור ומושחת, תועבה היא, ותועבה היא פועלת, מזחמת את החיים ומוסיפה תבערה יקודיתabis ביסוד התווסש שביקום. זאת היא תפילה הבאה מתרך הסרת האוזן מן התורה. וכי מדת הניגוד של התורה שבעומק הנפשיות שבתפילה, ככה גדולה היא תועבתה. והתפילה המתועבת, המנוגדת מהتورה ומנגדת אליה, גם היא פועלת את פועלתה, אבל פעולתה היא פעללה תועבה, וכי רוב כחה, כן גדול הוא ניגודה אל התורה, וכי עומק ניגודה, ככה גדול הוא התוכן המתועב שלה, שבאה אחר כך תפילת ישרים, להפק את כל העורק על ידי תפילת רשיעים התפלה, ותסיסה חיים עליונים גדולה פועלת את פועלתה המניצה. קול רינה ויושעה באהלי צדיקים, ימין ד' עושה חיל, ימין ד' רוממה, ימין ד' עושה חיל.

רל. התשובה מורה, שיסוד המעשים כולם הוא הטעמיה הרוחנית שביהם, אותה ההטבעה שמטבע המעשהabis ביסוד הנפשי. וכאשר באמת תכני המעשים אינם רק מושגים סמליים בלבד כי"א הם ארגוניםabis ביסוד העולם המשי, הננו קרואים לומר, שהעולם המשי כמו שהוא, הוא אמנם עולם מחולק, שכל סדריו מתאימים זה זהה, אבל שרצו הוא היסוד המחשבתי, הכלול ומקיף אותו ונעלם ונשגב ממנו, והתשובה מרוםמת את האדם ועולםו לעולמה היא, שם המציגות כולה עומדת בבהירות התוכן הרוחני שלה, והעולם ההוא בעוצם רוחניותו שולט הוא על עולמו המعاش המוגבל. וכיota אותה ההטבעה המחוקקה בעולם-התשובה העליון ע"י המחשבה - נקבעת היא ההסדרה של העולם המעשוי.

רלא. אין המדרגות של הودאיות דומות זו לזו, וכל אחד לפי מעלה רוחו יודע הוא לשער את הערכים הודאים שבכל תוכן וענין. וסוד האמונה מתפשט מראשית הודאיות המוחלטה, המAIRה בכל הענפים, עד שפועלת את

פעולתה באוטה הזרדיות הגנוזה בנهر אオリ, כולי האי ואולי. וכל אשר יתרום יותר האדם והעולם, ימצא, שכן אותן הספקות אין הרפין שבhem כי אם בצדם החיצוני, אבל בפנימיותם הרי הזרדיות הולכת ומתגברת בהם. והיסוד התתתי של המעשים בניו הוא דוקא על פי הרוז הפנימי של הערכיהם, מיסוד החכמה העליונה. אבל יסוד ברותא, ונמצא שם כלולים בהזרדיות המוחלטה, ברית עולם. ובשלובם של אלה שני הבחות הנפלאים, הראשית והאחרית, המחשבה האצילה והמעשה המתווה את העולם והחיים, הזרדיות חודרת ובוקעת בכל אותן המסלות, האספקדריות, הממושיעים, וכולם מאירים באור היהודי שמו כן תחולתו.

רלב. אם לא היה המות נוהג בעולם, היו בני אדם מחדשים אותו, בכל תוקף המצאותיהם. הצמאן אליו היה גדול ונשגב הרבה יותר מהצמאן הכהה אל החיים. הגעוגעים של התחדשות מצב, בכל רזיו ופליאותיו, היו דוחקים את הלב ואת החפש, והפזיות של הריצה אל המות, לכל אחד לעצמו ולאחרים, היה כל כך מתגברת בתאה עצומה, עד שככל החיים היו מתקללים על ידו, ולא היה מניה מקום לשכלול העולם הרואו. והמעמד המוסרי היה בודאי נפגם עד עמוק נורא, אחרי הטינה שכבר הוצбра בלב, וחופש הרצון, וכל האידיאלים הכרוכים בו, לא היה יוצא אל הפהול בשום אופן. אמנם דבר נשגב כזה כסידור החיים הכלליים, אי אפשר להניח בדעתו של אדם הקצהה, ונוסף לו בידי שמים, חזק מהפרטים המשפטיים והמלחמותיים, גם בהם יד הנעלמה העליונה מסדרת את הדחיפות הפנימיות. רק עולם משוכלל מיסודהו, עמוק תיקונו מיוסד על פי שככל החפש החפשי אשר לאדם, וליצורים חבריו שמעל לו ומתחתיו, הוא ראוי להיות עשוי כדוגמא העליונה, עד אין צורך כלל אל המות באותה הצורה שאנו רואים אותו, עם כל ניוליו ובהלותיו, כי אם לمعد שההתקלות מדרגת חיים לדרגת חיים תלך בכל ההקשרים הטהורים, הקדושים והעליזים, הרואים להיות אידיאלים נבחרים מכל יצור, ילכו מחייב אל חיל יראה אל אלהים בציון. ולשם טהרתו רצון ושכלול לב האדם בהכשרה זו, אנוعمالים ומכוונים את דרכינו.

רלב. שמחת המצאות, מהזרדיות הפנימית העליונה היא נובעת. כל מה שמתגברת ההכרה הפנימית, מתגדלת היא השמחה הבאה במצאות ד', אשר עז וחדוה במקומו, והשמחה במעונו. בשכלולה של מדת הזרדיות, רוח הטומאה מתבער מן הארץ, וארץ ישראל מתחפשת בכל העולם כולם, וגודלה ד' מעל גבול ישראל מבהיקה בכל עזה ותפארתה המוכללה, אשר כעת רק ברקים אחדים לפעמים מאירים את חשתת העולם להכשוו למדה עליונה זו, האירו ברקיו חבלי. ובמלחמה פנימית עצומה נמצאות כל המחשבות רחוקות הצפין, ונכנסות אל גבול הקודש ומתבسمות. שש אני על אמרתך כמצוות שלך רב, כל רב מבבל, למען שמק ד' וסלחת לעוני כי רב הוא, כי אתה ד' טוב וסלח ורב חסד לכל קוראין, וממן דאיו זעיר איהו רב. וענויים יירשו ארץ, ונכללים בסיסוד נקודת ציון הפנימית, אשר אין עורך לתפארת עדן אהבתה בכל תפנוקיה העדיניות. כמו חלב ודשן תשבע נפשי, ושפתוי רננות יהלל פ. תרב גדולתי ותסוב תהנמני. גם אני אודך בכל נבל אמרתך אלהי, אוזרחה לך בכינור קדוש ישראל. תרננה שפתוי כי אוזרחה לך, ונפשי אשר פדיית. ופDOI ד' ישובון ובאו ציון ברינה, ושמחה עולם על ראשם, ששון ושמחה ישיגו, ונסו יגונן ואננה. אור זרוע לצדק ולישרי לב שמחה. דרך מצותיך ארוץ כי תרחיב לב. למה נקרא שמה ארץ, שרצתה לעשות רצון קונה. וזרע עבדיו ינחלת, ואוהבי שמו ישכנו בה.

רلد. ההכרה הרויזית מיווסדת היא על הבירור הפנימי של הכל יכלת, של אי ההגבלה באפשרות של הגבורה האין סופית. וההכרה הפומבית בינוי היא על הנטייה של צמצום הכח, על פי אותן התנאים שהצמצום המתגלה מבלייט אותן. בכל תחום שליטה היא רק ההכרה האחת, ללא הגבלה, אין גבול של יכולת במסתרים, ואין חירות מתגלגה בנגלוות. אבל ההודעה, שرك היד של המסתרים היא הפעלת את כל הגבולים הגלויים, מארה את הנוגה, ומאמצת את הנשמה, לדון על דבר חירות בצליפות הגלוי, על דבר שליטה פנימית בלתי מוגבלת, העושה את כל הסדרים המוגבלים. ואotta ההכרה, המודיעה שהMASTER העליון מכונן הוא להוציא גם כן את כל אותו הארג של החוג המצוומצם, המוגבל כל כך במצרים גבולות חזקים ואיתנים, היא מברota, ששאיפה כמוסה זו, מנינה רושם של הגבלה חוקית עליונה גם בעולם החירות. והבינה העליונה מינה דינים מתחרים, בכל מצומצם, והחלטת גבולייהם. וההשגה המתבהרת משתעשעת תדר בחולפי הקולות הערכיים, שמולידים אלה המקורות השונים בהשפעותיהם. והחכוי והгалוי יחד נותנים את פרי תנובתם, להעשיר את רוח העולם, רוח האדם ורוח החיים כולם. וחק לשון מカリע, בתוך המשטר העליון מופיע באורו המלא זיו קודש, כחק ברית עולם, אשר בבשר, המאוגד בתוך כל גבולות טבעותיו. וברית ותורה מתאחדים יחד להוציא את החירות העליונה, מתוך העבודה היורדה. כי לי בני ישראל עבדים. עבדי הם אשר הוצאתם מארץ מצרים, לא ימכרו ממכרת עבד.

רלה. כל נтика שבמערכי הלב מהקיים העליונים הארוכים, במרקקי אידיאלים העליונים, כשהיא באה בין ביחיד ובין בצבור הרי היא מערעת את יסוד האושר והטוב כלו. גם בצורה כהה וזעירה, כשחל בה רוח העליון, המאוגד לアイידיאלויות המאושרה באושר בלבד, הרי יש בה מעין חיים הホール ומתגבר, מחייב דורות, מאשר תקופות, ומישר דרך לעמים רבים, מדרך עולמים לחוי עולמי עד ומפנה להם את המכשולות שבארחות חייהם הקטנים והזמנניים. אורו של משיח, האושר העליון בחיי החברה והכלל, בצוומו העמוק אל האושר הפרטני, מחובר הוא עם האושר והצלחה המוחלטה של כל היש בתחום המתים. לגודל העtid הזה מוכחת כל עין לצפות, הצפיה האידיאלית היא מגנות את הגוניים העליונים החיים, היא מקבעת את חותם ההוויה בגורל מאורתיה. נтика כל דהי מראשית הרום, מאחרית העדן המעליה, נפילה היא לעמקי שחית, ושבירים קמים ומשחקים במקום זמירות שרי קודש ונעם שיש סוד המוני מעלה. האמונה העליונה היא עצמה המושכלת באמונה החיים אל המרומים שהיא שרואה שמה. היא עצמה, בחטיבתה העליונה, בצורתה המשוכלת באמונה ישראל, נותנת את האומץ ופתחת את החוב העמוק לשאר את החיים כולם וכל הפרטים שבם, עמוק וראשית עד עמק אחרית, לאותה השאיפה המאושרה, הבלתי פוסקת מלפעום בלבבות הקדושים מאושרי אלהים חיים, ומהם הולכת היא הזוליפה השירית ומתקברת על החיים כולם, וכל עדינות שבלב כל איש וכל בריה מאושר העדן היא ליקחת את רכושה. כשמתגלמת שאיפה, כשמתקבבת אל המציאות, והמציאות מציאות קרוביה היא ובאפרלה היא שרואה, צריכה היא תמיד הגנה שלא תאבד את ברק עומק חייה, אורו של משיח באמונה נועז, והאמונה באור קדוש ישראל בחיים וחובותיהם היא מבוססת: ההמונה לא בסגולה פורחת באוויר בלבד היא מביאה אל מראות מציאותיה את כל חוסי בה כי אם בהתוית הדורך לכל מערכי הלב, לכל משאות הנפש, לכל מפעלי כפים, על פי עזה וחסנה המרומים וקדושים. לפעמים נופלים רבים מההתבססות המציאותית ונשארים תלולים בריפוי רק בציור האמונה. מדה זו היא של אומות העולם, שבאו רק להסתכל באיזה ציור אידיאלי ולא בוגרו עד לכדי הגשתו בפועל, וממילא נדע שגם ההסתכלות לקויה ורפויה היא. ההסתכלות הבירה שלטת על הכל, על כל

סדרי החיים והחברה ועל כל האישיות היחידה, על כל מזג ותקופה, על כל חפץ ושאיפה. אבל תלויי הרפין, אשר מקור ישראלי יצאו ובאחדות האומה הם כוללים, יש בהם ברק או רודן, ניצוץ שיוכל לעלות ולבא, כדי לבת אש קודש: אור הצדק, האמת, החסד והמשפט בחיקם החברתיים, אורו של מישיב גיגון עצומו מלבכם. עיני-החול של האדם כהות הנה, בשום אספקלריא חקנונית אי אפשר להגיע לירום וזה חובי דנא. אבל גם צל צלה של אורה צחצחה זו אורי אוריים יש בו, והאורה האורית משוטטה היא, נעה ונדה, מסוכנת היא שלא תפול ממדרגותה שלא תטמע ביןبشر המוראים ונפשות אשר עמק הפצם הוא דם ורצח ולויטה של נזיד עדים. אבל אורו של מישיב אחוזו הוא בישועת ישראל, ראיותינו של גוי איתן זה, חטיבה אחת בעולם, אשר בורא כל עולמים משתבח ביקרם מי בעמך ישראל גוי אחד בארץ. אור עליון זה, שהוא כתגה על רישא ספר תורה, שלא נתן מרוב עוזו ופארו לשימוש ומפעל ידים, באחרית הימים ימצא לו שבילים ודרךים ורחבים, נתיבות חדשות לבא אל תפקידו המפעלי, והגדיל יתעלה על כל קתן, וכל המכשורים בו כלילים. כמה באחרית הימים תנועה חרישית מלאה אונים וחפצים, מלאה נגודים וסתירות, מלאה אורות ומחשכים, וחושבת לחזור אל החוף לישועת ישראל. אורו של מישיב הכהה בה. רבים ממחזיקה של אבוקת אודים קטנה זו בגדו לאורה באותה הארץ הגדולה, האחזה בכו הארוך אשר לאור עולם, נמוטו הפעמים ממעם הנבואה הצופיה צפית עולמיים. אורה שיעותם של ישראל תמיד היא ישועת ד', אני והוא הרשינה נא, וכאשר פדיית מצרים גוי ואלהיו כן היא כל ישועה, גדולה שבגדולות וקטנה שבקטנות. העולם רועש, ההרים מתקללים, ארץ שכור תנוע, עמים עפים בידי ריק, ישראל עומד בתוך. בתוך סערת הגלים חותר הוא אל חופו, ושרי קדרש באים ויבאו ואת הדגל העליון יחזיקו, למרחוק שעות דעה, והשלום בא יבא מכל עברים, מזרחה וממערב, מצפון ומים, ובתוך החלקה המעשית העולבה, החרבה מכל לשד עליון, יפתחו נהרות רחבי ידיים לאורו של מישיב, לתקן עולם מלא ברענון נצחים מובהטים מראש האבטחה אלהית כתובה בכורז ודם, בבריתبشر וברית לשון, בברית ארץ וברית עם, בברית עולם וברית הי עולמיים. הקו הולך ישר, אחד באחד מוגש עם הצופיה שממעל לכל צפיות, הסרת המות ומארכו בראשית הצעדים, אותו המות המשעי שידי אדם יוצרות אותו באולות ורשעה ואחריה המסללה ישירה היא להעמיד את הכל על עומק רום הטוב, רוח הטומאה יבווער מן הארץ ובלו המות לנצח. אם תדרמה לנו דרך דרך ורחקה, אל נבלה. רק היא קרובה היא. רק האחיזה באותו הקו הארוך מגבירה את הכל ומכשרת את הכל. ברכבת העונה תשוב אלינו, גודל העליון ממעל ומתחת יפרנס עליינו את הodo ואת סוכת שלומו. כל המארות, כל הנגודים, לברכות ולעוזרים יתהפכו, כל הרוחות אשר בלאותים וכל הנטיות הדתיות, אשר נחשבו לזווהה, אשר אמרו: לכו ונכחידם מגוי ולא יזכיר שם ישראל עוד, הן הן עצמן אל מקורן ישובו, יבשו ואחרי כן ינhero. האחדות הישראלית בכללות וההתעלות של גרעיני החיים שבה, הרוממות של קשב קול תורה, ההגה העמוק של דורשי רשותה של חכמי יהדות, וחכמת החיים של יודעי בינה, הדם הרותה של בני הנערים רוויי רגש ושירה עליזה עמוקה של צופי קדש, דכאות פנימית של שני פשע וגבורת רעם של שמי חיים, יצרי כל לב ומערכי רוחות של כלبشر, והכל יאגדו באגד הקו העליון, שם אור קדש קדשים. ובתוך הפעולות היפותוטות אור מישיב יזרח ונחרת תחית עולמים ומהיות המות מסללה, ויעבור מלכם לפניהם וד' בראשם.

רלו. ההבדל שבין הנבואה להחכמה הוא, שהחכמה היא מסתכלת במציאות הסתכלות צדדי, שטחית או عمוקה, אבל אין ההסתכלות הזאת פועלת במוחות המצו שום פעללה, והנבואה היא הסתכלות של חיים,

שהפעולה והיצירה של המציגות, משטריה ופנימיותה, משורגים יחד עמה. הנביא רואה את המציגות מצד שהוא ועצמיות הנם מעוררים בה בכללותה, והוא מכיר את עמדתו זאת. ועל כן ההתעלות אל הנשים בפועל, אל השלטון במציאות המוגבלת, קשורה היא עם הנבואה בישראל, כשם שנתגלו בהן הנשים נתגלתה בהם הנבואה. ומכל מקום אף על פי שהצנורות הנם בודאי שונות. אותו המוביל את ההסתכלות הנבואית, והואו המוביל את ההסתכלות החכמתית, בכל זאת יש קשר ביניהם, וסעיפי הנבואה עם סעיפי החכמה מתאחדים ביחד. וכל ההארה התרבותית שבעלם מצד המתוון, וכל העומק של המוסר והעבודה שבסיסו תורה ישראל, וכל התפשטוו הגדולה בעולם, ארגנים יחד את שמלה האור הגדולה, שאחרי כל המסכנות הרבות המתגלגות בעולם, במעלות ובמורדות, בארכות מסובכים כל כך, עתידה היא להיות נטiosa על כל העולם כולו, וכל היוצרים כלם יביתו וינהרו.

רלו. שפת הרזים היא השפה העליונה, היא המדוברת את האמת המוחלטה, ללא שום נסיגה לאחר. ושמירה צריכה היא שפה ברורה זו. מפני הנפילה של אור אמונה. שלא יכול מעלהו العليונה. מקום שם האור היסודי שורה בטבעו, וכל אותו הקישור השפתי קשור בו בעומק האמת, אל המקום הנמוך של עולם המעשה, שם לא יש כי אם לשון שקר. והשקרים נעשים למן תוכן מתקבל. ומטבע עוברת לאמת. ועל פי אותו השקר המתגנב בלבוש האמת של צוב בני אדם, אם יחשבו אותם המבטאים של השפה العليונה של מקור האמת על פי הערך של המשקولات המזוויפה הזאת הרי הם מחריבים את העולם. כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגג, כי יפול הנופל ממנו. למען ייטב לך והארכת ימים. ומקרא נדרש לאחריו.

רלח. המינות היא הנוטלת את זיו העולם, המחשיכת את עיני הבריות בקיצית הנטייעות מקור השרשים العليונים שלהם. כל הרעות הרשעות והטומאות הנם טמונהות בעומק חוכמה. זהמת החיים, שפק דמים, שנאת הבריות, התמוטטות יסוד העולם, העכבות התעלמות וההתפתחות, השפלת שיא גבוי הפנימי, גאותו המקודשת שעיליה הוא מתעלה, השפלת הגבואה והגבואה השפל, הכל כולל בסיסו הרשעה של המינות. כל ההשחתות איןן אלא ענפיה ושרגיה, והוא מתאמת להתקרב אל צורת הקודש, להתחטף בטלית וחולוקא דרבנן, מתגברת לשוננה להפוך דברי אליהם חיים לדברי נבלה. גרוועה היא מעובדה זורה, بما שהיא מתפרצת להפוך את הצורה הקדושה של היהדות למפלצת. היא חפזה תמיד לינוק משפטת התורה, כדי לטשטש צורתה האלהית, לאבד ממנה את ההוד העליון, ולהפכו לדובה מטומה. יסוד החיים בהירות العليונה ניכר במערכות ההפריה המעשית באותו משך החיים שנמשך בכל שבילי המפעלים, על-ידי כל קווץ וקווץ שבתורה, שטנה של המינות בהתחלה צמיחה. רבי עקיבא הוא שדרש על כל קווץ וקווץ תילים של הלכות, הוא שהכיר את ערך של האומה בכללה, וככה לאללים בכל צורותיה שהיא מתגלה בהם, אפילו בגבורה גופנית שלה ידע כי חלק ד' עמו, ונשא כליו של בן כויזבא, אולי תצמח ממנה ישועה לישראל, מסר נפשו על נטילת ידים, ויצאת נשמהו באחד. הוא איש הישראלי בעומק יסודי הפנימי, למרות מה שהוא בן גרים בחיצוניותו, והוא הכח המגן נגד נקיית השם של בן האשא הישראלית, אחת היהת ופרסמה הכתוב, אותה הקוראה שלום לכל, ונוטלת המון דבריהם, הוימה וסורה, שלומית בת דברי, וינצטו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי, עד אשר פורש המשפט, וכל קרני רשיים אגדע תרוממנה קרנות צדייק.

רלט. בכל מקום שאנו מוצאים, בספרות ובחיים, איזו הורדה או הקטנה ערך של המצוות המעשיות ודקוקיהן, הכל הוא נובע מתוך באר צרה נכריה של ארס המינות, אשר תרה אחרי עני אדם הזונות. וזה היא ראשית מעשי שורש ראש ולענה, על פי המסורת, בשיחתו של ראש המינות עם ר' יהושע בן פרחיה, והלא עיניה טרוטות, באכשניא. והתרות אחרי העינים, הרואות רק לפנים ובשתי הדברים, היא היא המעכבות מהסתכל בארון של ישראל הפנימי, שעל ידו יראה ויגלה האור הצפון בכל מצוות ד', יסוד היציות, וראיתם אותו זכרתם את כל מצוות ד' ועשיתם אותן, ולא תתורו אחרי לבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם. וקדושת המעשים בישראל עומדת למשגב עדי עד, ונמשלת הכנסת ישראל ליוונה, לומר, מה יוניה כנפיה מגינות עליה, אף ישראל מצוות מגינות עליהן. דוקא מצוות בפועל, בעשיית דברים לשם فعلן, נגד פשיטת הטלפים החזירית, האומר ראו שאני טהור במצוות הטבעיים של הבשר והרוח. ומעת אשר היה השם של קדושת המעשים למליה מנוצת, חדר הארץ המחליא של רקבון האומה, שהוא צריך להרפא על ידי אור תורה ונר מצוה. ואוֹתָה החולשה הרוחנית, שההינה לבטא ווערך היילגקייט, על פי אותו ההסכם המנואי של ההווים הנכרים, השוגים בדמיונות בענייני הרוח העלונים, והמוחטיבים שהם טפוסים לעומת כל דת בעולם שיצירתה ויסודה היא חזון לב אדם, והדמיון הוא בה הכה היותר פועל, כשהם נלקחים כמו ונכנסים אל הקודש להיות למשפטים ערכיים בקרב ישראל, הרי הם מכימים מლפניהם ומאחריהם בעקיצה עקרבית. וצדקה מאור ההכרה האמונה שידעה להזהר מהוראותיו של מורה נבוכי הזמן, שהארסיות המונית הראשית הזאת ננעה בראשית מחשבותיו. ולא כאלה חלק יעקב, והייתם קדושים, זו קדושת מצוות, ישלח עוזך מקודש, זו קדושת מעשיך שבך.

רמ. לעיתים עושה היא רוח הקודש פעלתה חרישית בתוך הגוף והנפש, מקשרת היא את כל העמים החבויים בהם אל כל המרומים שממעל להם. ובזה האדם מתעלה, מתقدس, ומתורום אל המרומים כולם. חש הוא בפנימיותו את כל פגישה הבאה ממעל, כי כמו מפנימיותו עמוקה הויתו תהומות זורמים ועלים, האספקלריאות פוגשות זו בזו, ומראות זו בזו את הود התגלויותיהן. וכל תוכן קודש ומרום מתערה ומשתרש בעמקי מקורו, כל נתיה טובה, כל מידה טובה, כל עבודה, כל קדושה. כל מצוה וכל יושר, מORGASH הוא שפגע בינו מעולם חזק ונערץ, מעולם עתיק וחידש, מעולם רחוק וקרוב זורם הוא, מנשנת אבות, משלשת דור דורים, ונחמד ואהוב וחייב הוא, מלא חיים וזיו תפארה הוא. הדברוandi חי נושא אותנו במלא אהבה. ואנו נושקים אותו בחבה מלאה. אני לדודי ודודי לי, על כן אהבתי מצוחק מזהב וمف.

רמ. החזות של הפראמקטי הישראלי, הוא מיוחד בציונו מכל אחרות החזון הכללי הנמצא ביריגתו של האדם לעולם עליון, להתקרכות אלהית. היא בטבעה מתלבשת בכל המעשים, בכל המצוות והתרות, בכל פקודי ד', ברמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה, וכל ענפיהם וענפי ענפיהם. לא רק במובן המעשי שלה כך היא, כי אם גם במובן הציורי. הלב היהודי שלא נזדייף, הלב שינוק מהטבעות היהודית בכל הטוהר והאומץ, בעת התגברות של היסוד האצלי בנשמה, והנפש מרחת על גפי מרומי האשר העליון, הרי היא מתחפשת על חממת כל המצוות כולן, מובלעת היא אז בחשך נעימת התורה ודרישתה. והחצטיירות השעושעית של המצוות, בריווי פנימי של עידון עליון, של רוק נשף ושל גבורה נדרה ביחד, של געגועי תנחים ושל בטחון נמרץ,

הכל ארגן ומחובר הוא יחד על שעשו המצוות והסתעפותיהן המקדשים ומטהריהם, מעלים ומדבקים את האיש הישראלי בכנסת ישראל ובאליהו ישראלי. וכל מין פרומקסיט שמתפשט בעולם על ידי בני ישראל, ולה חזק נעימת המצוות חסר ממנה, הרי היא מזוייפת, ויש בה משום התנכרות וזרות פנימית. בחוקותיך אשטעש, לא אשכח דברך.

רמב. בתחום הלב פנימה, בחדורי טהרותו וקדושתו, מתגברת היא השלהבת הישראלית, הדורשת בחזקה את ההתקשרות האמיתית והתדרירה של החיים אל מצות ד' כולן, לזכות רוח ד', רוח ישראלי המלא הכללי המלא את כל חללה של הנשמה, בתחום כל הכלים הרבים המיחדים לה, להביע את הבטוי הישראלי המלא בהבלטה גמורה, מעשית ואידיאלית. הרשפים מתגברים בלב הצדיקים, יקוד אש קודש יוקד וועלה, ובלב כל האומה הוא בוער מימים ימייה, אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, ובלב כל ריקנים שבישראל ובלב כל פושעי ישראל האש בוער ויוקד בפנימי פנימיות, ובכללות האומה יכולה כל חפש החירות וכל תשוקת החיים, כל תשוקת חי הצלל והפרט, כל תקווה של גאולה, רק מקור מעין חיים זה הם נובעים, כדי לחיות את החיים הישראלים במלואם ללא מתרה ובלא הגבלה, וזאת היא תשוקת ארץ ישראל אדמת הקודש, ארץ ד', שבה המצוות כולן מתגלמות ומתבלטות בכל חטיבותן. והתשוקה הזאת של הוצאה צבון רוח ד', של נשיאות ראש ברוח ד' בעצם גודלו, היא פועלת על הלבבות כולם והכל הפצים להתחדד עמו, לטעם נעימת חייו, על כן אהבתך מצויה מזוהב ומפז. האמץ שבלב, המראה לעולם כולם את גבורת האומה בשמרות צבינה, שמה וערכה, אמונהה, ומשאת נפשה, כולל הוא בתשוקת חי האמת, והחיים של המצוות כולן, שיחל עליה אור התורה בכל מלאו וטבו. אם יפלא עניי כל עומד מרחוק: איך אפשר, שככל הרוחות, אשר לכארה גם מאמונהם וחוקים, יפעם בהם רוח החיים בכהו הפנימי לא בלבד לקרבת אליהם כללית כי אם לחוי ישראל האמתיים, להחבטן של המצוות בציור וברעיון, בשירה ובפועל, אל יפלא עניי כל הקשור ב עמוק רוחו בתחום עמיקה של כניסה לישראל ויודע את נפלאות סגולותיה. זהו רוז הגבורה, רוממות החיים אשר לעד לא יתמו. אשר יעשה אותן האדם וכי בהם.

רмаг. התלמוד המעשי, הרاوي שיהיה קדום לפני הלימוד המופשט הרוחני, איןנו קדום ממנו רק מפני ההכרח, שהרי החובות המעשיים באים לאדם מיד, ותדרים הם, והם שווים לכל, אלא יותר מזה, שהם המטפיסים את הצורה הרוחנית של התכנים המופשטים, שיצטירו בצורתם הישראלית האמיתית. ברdet הצורה הרוחנית העליונה בתחום ה资质 הנטהית המחוורת עם הרגשות והנטיות הגוףוניות, מוכחת היא להיות מצטבעת באיזה צבע מיוחד, שהוא מתגון לפיה התמונה של מערכת החיים הקדומים, לפי המעשים, המדות, הידיעות, שקדמו. אף על פי שהצורה הרוחנית המופשטת היא שולטת עליהם מפני עילויה, ומהפכת את צורתם לצורה יותר עליונה, כפי מDataTable, מכל מקום גם הם שולטים קצת עליה, לפחות על פרצופה הסגנוני, שהוא גם כן יש לו ערך מרובה בכללות הארגניזמוס הרוחני. ולשמירת הצורה הישראלית במילואה, צריך שיהיה הנושא המעשי של תהליכי החיים הישראלים מבוססיפה בציורו הרוחני, וזה בא על ידי הקליטה של כל התורה המעשית, שקדמה לפני ההתעלות של האדם אל המושגים הרוחניים הגבוהים והעלונים, שאז ישראל סבא מתגלגה הוא בצורתו על ידי ישראל זעירא, שמקבל אותו בתוכנת תבניתו, והתבונה מצטיירת בצורה של הבינה

העלiona, שכל ממערכותיה של תורה ממנה יוצאות. כי תבוא חכמה בלבך דעת לנפשךنعم, מזימה תשמור עלייך
תבונה תנזרך.

רמד. הניסים, המצוות המעשיות בפועל, קיומם של ישראל בתור אומה, השבת הממלכה וכל הסגולות, חידוש
העולם בדבר ד' בלבד הקדמה של כח ושל חומר זולת זה, עמוק המוסר ברוממות הקודש, בחיהו היחיד ובחייב
העמים, נצחון הקודש והטוב בכל העולמים, הכנסת כל היצורים לתוך המסגרת של כונתינו המתרתית - כולן
הם חרוזים, מרגליות תלויות זו בזו, וכל יופי מזוייף הבא להמעיט את המשיות מהנה, הרי הוא מתפרק
לשקר בהן. כי באמת רק חולשה פנימית נשמתית היא המכשילה את הכח, עד שלא יוכל עמוד במעמד מלא עז
חיים שבמלא הצבעון של אמונה אומן.

רמה. איזהו אור הישר, במערכת השכל, הידעות הholכota וمستעפות מן הקודם אל המאוחר, ואור החוזר, הוא
התוכן המסתעף מן המאוחר אל הקודם. מובן הדבר, שהאצלות הראשונה היא יותר חפשית, רחבה וברורה,
חסדיה שוטפים וזולפים בהרואה, והשנייה, הצריכה לטפס ולעלות, מתחחת אל הרום, מהסבות המאוחרות אל
הקדומות, הולכת היא בכבדות, כמו וכמה דרכים לפניה. והיא בטורה קולעת אל הדרך המכוונת, וכשהיא
עליה, עליה במשקל מצומצם, שוקלת את המועלות העליונות על פי המשקל הקצוב של התהтонות, ובعمل היא
מגדילה את ההגדלה הרואה לאוthon ההזרחות שמעל לה. באמונה, אור הישר הולך ישר, כחץ למטרה
המכוונת בציור האמונה, האמת הגדולה, התוכן העזיז, מלא הקודש, משך החיים האמתיים, וכל שיגוב ואידור
במילואו. ואור החוזר הוא מתחזק ועולה, מרחיב לاط את צעדיו, על כל הציור הנדרש לו, להגיע על ידם,
בעומק ובכירור יותר מרובה, אל המגמה התחילית. היסוד העליון מושווה הוא תמיד עם כל כחות החיים, עם
כל המרחבים הרוחניים, ההולכים ועולים מעצם, מהתגברות הנשנתית. והענפים המתפזרים, שומרי הפירות,
הנמ מתאגדים גם כן, על פי התעמקות ולימוד, עם הנטיות היותר נלבבות וטובות, עם עומק הטוהר שנשנה,
אבל לא בעוצם החופש הראשון, כי אם על ידי הוראה מדוקדקת, על ידי ראיות וرمזים, על ידי נשיאת דעה
 למרחוק ולרום. וסוף כל סוף הכל מctrף לאגודה אחת, והם העליונים והמים התהтонים מתחברים, ותhom
אליהם קורא. וזו הנפש ואצלות החיים מפכים על ידם, ושירת עולמים, אשר בחושן האמונה, מתגברת,
מתאמת והולכת מדור לדור. דור לדור ישבח מעשיך וגבורתיך יגידו, הדר כבוד הוודך ודבורי נפלאתיך אשיהה,
ועוזו נוראותיך יאמרו וגדולתך אספרנה, זכר רב טובך יביעו וצדקהך ירננו. ורנה בליווי, עבודה הלויים,
המטהרין בטהרתו דין וגבורה, רני פלט תשובבני סלה.

רמו. באמונה ישנו שני ערכיהם: האמונה המציגית והאמונה המושכלת. אותה המציגית ומורגשת יש בה
חוקים ויסודות עקרים והלכות, אין שייך בה חופש הדעת, כמו שאין שייך חופש כזה בכל דבר حق ומשפט, אלא
ששייך בה חקירה ועמידה על היסודות, למשל: הקבלה והמסורת. לעללה ממנה עומדת האמונה המושכלת. בה
יש דוקא חירות עליונה, והוא מתגלה רק לשרים הבאים בסוד ד'. וברית כרותה היא, שכשאדם שומר אמונים
בכל תום באמונה המציגית, כשהוא נאמן הבית וההיכל של קדושת האמונה, יזכה לאור האמונה המושכלת,
שם הוא העולם המלא חירות, וכייר יידע איך שכל הדברים מתאימים יחד, ואין כל הדברים הנחקרים באמונה

המצטירית ומתחבطة גם-כן לפעם, הם הם הינם הדברים עצם שהם באמונה הרוומה המושכלת, בסוד ד' ליראו ובריתו להודיעם.

רמז. רוך הלב יכול לבוא עד לידי מדה זו, שאי אפשר לנצח כל התקוממות של נתיה רעה, לא מבחוץ ולא מבפנים. וזה היא מארת הגלות, שצורך ללחום נגדו בעוצם המלחמה. צוריך לדעת שסוף כל סוף, כמו כל מכאוב, גם הוא מזוקק ומצורף את הגוף ואת הנשמה, את העולם ואת החיים. וצורך לשמה על אותו החלק הטוב שמצילים ממנו, ולהשתדל שלא יכח במלחמה המשיבה את גבורת החיים למקוםה.

רماה. כשהרגיש האדם את עצמו קטן ומרוחק, עלוב ומושפל, אז ידע כי ד' עמו, ולא עוד אלא שימצא כי השפלתו זו בעצמה באה מותך ההזרחה שאור הגadol של השלמות העליונה האלהית מזריה בנשנתו בשרשא, ומותך שציבור הגדלות עבר וזורם בה בברקי אורה, מצטירית יפה לעונתו קטנותו, שפלותו ואפלותו. ובזה חשוב לאדם הופעת השמחה ורענןות החיים מותך עצם הציבור של הקוטן והעליביה, ותשאר רק ברכתה, שהיא עדינותה של העונה האמיתית. ואני בעבר ולא אדע, בהמות התייחס עמך, ואני תמיד עמך, אחזה ביד ימני.

רמא. כשאדם חפץ לתקן מעשיות פנימיות לבבו, אל יפחד מכל אשר עבר עליו, ולא משומם כל מניעה [...] התיקון המushi [...].

レン。 החוק הוא תמיד מבוסנה על איזה יסוד טבעי, שכדי להתאים עמו את החיים ואת המיציאות המיוחدة שבגבול הפועל, עליו ללבת עם החוק וארחותיו. המשפט הוא בניו כבר על יסוד מוסרי, חברותי ברובו, או על כל פנים איש. והננו מכירים תמיד את העליות של אלה הערכים, שהחוק תלוי הוא במשפט, מפני שישוד האור חיי הרי הוא אור החופש של השפעה העליונה ברוח ד', והרי שורש הכל הוא המשפט. המשפט הוא מוצא לחוק את חוקיו, והחוק הוא אהז כבר באותו השלשלאות של טביעותו של הטבע כולם, הרוחני והגשמי, לכל ערכיו. האופי השלם של העולם הוא שייחיו כל החוקים כולם קשורים ברוח משפט, אז חודר אליהם האור של החירות העליונה. תורה שבכתב היא מקור המשפטים, שורש הרצון החפשי האידיאלי בתגלותו, ותורה שבעל פה, האחוזה עם כל כשרונותיה של האומה, ובכללוותה עם כל התוכן של האדם והעולם בהצטיידותם המובלטה כבר, הרי היא יסוד החוק. וככה נשמה מאירה בכלל תפארתה, באדם, באומה ובעולם, הרי החוקים חיים, ולשם הולך ושובע ממקור המשפט. וניכר כה הרענןות זהה בכל הסתעפותו, בכל פלפל וסבירא, בכל הלכה והגדרה, בכל ספרות ושירה, בכל עצת חיים ומפעלי כפים. ותגזר אומר ויקם לך, ועל דרך נגה אור.

レンナ. מי שיש לו חושعمוק ביראת שמים, ותמיד משתוקק הוא בפנימיותך בבו להוציא מן הכח אל הפועל את החוש הקדוש הזה, ונפשו בקרבו שוקחת להיות הקשור בדרכות אליה, לפי הרגשותו והשגתו, והוא רוצה לעלות בתשוקה רוחנית זו תמיד מעלה מעלה, אף על פי שיש לו כמה וכמה מניעות, וכמה מכשולים מעשיים, וכמה וכמה ירידות תדרי בכל יום ובכל עת ובכל שעיה, מכל מקום לא יאביד ממן את התוכן של לידע אני יש בנפשו אי צדיק גמור הוא אם לאו. ויש במדה זו של צדיק גמור גם כן כמה וכמה נקודות, ויכול להיות שאף על

פי שבכללותו סבוחו דכיות, ומצוותים, מכל מקום בעמק נפשו מונחת עוזם המהותיות של הצדקות הגמורה, והיא היא נקודת האוורה ההיה האלהית, שעל ידה הרוי הוא קשור בקשר אמיתי בחיה עולם, ורק היא היא תכונן את עצם מדרגתנו במלא מובנה, רבות רעות צדיק ומכלם יצילנו ד'.

רנבר. מי שמרגש בעצמו, אחרי כמה וכמה נסיוונות, שנפשו בקרבו מתישבת במנוחתה רק בעסק רזי תורה, ידע נאמנה כי לכך נוצר. ואל יבהלו כו כל מניעות שבועלם, גשמיות וגם רוחניות, מלහיות רץ אל מקור חייו ושלמותו האמתית. ויכול לשער, שלא רק השלמת עצמו והצלתו תליה היא בהשלמת צבינו, אלא גם הצלת הכלל ושכלול העולם. כי כל נשמהמושלמת משילמה היא תמיד את הצבון הכללי של העולם, והגינוי אמת, כשהם שותפים והולכים ללא צורך באחת מפנות החיים, על ידם כל החיים כולם מתרבים. וכפי אותה המדעה שהנשמה מתגדלת בפנימיותה ע"י מילוי צבינו, ככה הרוי היא נעשית יסוד ושורש המון נשמות רבות, ושפעת חיים ופלגיו ברכה מרוביים עוברים על ידה. והכל לפי רוב העונה. ואל יבהיר ברעינו מהשאלה, הכוולת תמיד את כל בעלי הנטיות הפנימיות, שאם ימסר לעסק רגשותיו המקודשות,מתי יעשה לבתו, ולעולם, וליתר חלקו התורה, הנחוצים למעשה, ולהרחבה הפלפול, ולמעשה החסד והעובדת המפעילה. כי רק בהיותו אחוז בשרשיו הרענן, באוותן אותיות התורה השיכות ביחס לנשנתו, ובhayתו מעורה יפה בקשרונו הפנימי, ושוקק תמיד להתעמק בהשלמתו, יפתחו לפניו שערים, על כל הסעיפים המctrוכים לו, בין בעבודת החיים והמעשה, בין בעבודות רוחניות צדדיות, וכל העוסק בתורה לשמה דוקא זוכה לדברים הרבה. וכשיזה מקומו, יינוד לדלות את מימי מאירות אחרות, שאינן שייכות לו בעצמו, יnod מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ ומנוחה לא ימצא, כי צפוף נודדת מקנה כן איש נודד מקומו. על כן תמיד יתאמץ לב' וייחלلال חייו, יוצר נשמותו בקרבו. ברוח מיוחד ונטיה קדושה מיחודת, שדוקא על ידה ימצא את אשר יבקש. ומתחוך עמוק המנוחה הפנימית ידע שם העתים של הנדידה, הנפשית והרוחנית, גם הם ערוכים ושמורים הנם מראש מקדם לטובתו ושכלולו, ויש אשר מרחק יבא לחמו. ולא יקוין בטורה ועמל. אף כי ברוב הפעמים מבקשי ד' הנם מדושני עונג ומנוחה פנימית, מ"מ ניחהaho לצדיקיא לתברא גרמייהו בגין יקרא דקדושא בריך הוא.

rangle. ברכת ישראל היסודית היא חוספת הדעת העליונה שבה נטווע שורש הדעה המיוודה לישראל, המרוממה מכל לשון, והיא הולכת בשטף של נבואה גנזה וממלאה לשד טלי חיים את כל נשמה בישראל, ועומק החיים העליונים של האומה דוקא מקור הדעת העליונה הזאת הם יונקים. קו הדעת חודרים ממוקור האומה הכללי בכל דורותיה וمتפשטים ברז הידעשה ההכרית השרויה בכל אחד ואחד בישראל, שבשבילה חי הוא ודורותיו את החיים הישראליים בכללם ובפרטם, כל חד וחד לפי מעלהו. כל נתיבות העצות והמחשובות להנחותם של ישראל, בענייני החיים והעולם ובענייני הקדושה והאמונה, בענייני המדע והרוח, בענייני הזמן והתקידיות, משפעת זו הדעת העליונה הם באים. כל חלקי הדעות והמחשובות השונות פלגים מחולקים וחדרים שונים הם של הדעת העליונה הזאת, אשר אדרין ואכסדרין מתמלאין מינה, ובהתחלקותם הם מימיין ומשמאן מתאחדים על ידי שורש הדעת העליון, המתחלק באחדותו לשני הצדדים, חולקין דעתם הם תצט ופלגא מכאן ותצט ופלגא מכאן. והם כולם כוללים בשורש הראשי האلهי, הממלא באורו הרוחני את כל החדרים בהוון יקר ונעים. גdots וטהורי הדעת מתאימים לאחוז בשורש הדעת העליון, שהוא באחדותו המקורית בלתי מתחלק

הוא ומשקה את הכל בשפעתו המיוודה, וכל החדרים הפרטיים שמיינן ומשמאן הם מסתגלים על ידי זה בסגולותיו, וכל העצות העליונות והתחthonות המתהווות בעולם הנן הולכות ומתברכות בברכת השלום, וכל הנטיה העולמית בכל האנושיות ובכל היצורים הולכת ונוטה אל היושר ואל השלום הבא לרגלו. ונתתי שלום בארץ ושכבותם ואין מהריך. והשבתי היה רעה מן הארץ וחרב לא תעבור בארצכם.

rnd. אחת מהצורות של תורה לשמה היא, כשהתוכן של היראה הפנימית, בכל עומק התום שלה, מתעמק, מתגדל ומתרחב כל כך, עד שהוא מבקש ללא הרף את התפשטותו, ולצורך ההסתעפות הגדולה שלו, מבקש הוא כליםربים במה להכenis את אורתוי המרובים, הולכים וمتברים, הולכים ומתדרים, ולמטרה זו הוא ללא הרף שוקד על דلتת תורה יום ולילה. יושר המעשים ועומק הדקדוקים, עם כל כבודם וקדושתם, נחשים בנטיה זו בדברים הבאים מאליהם, וכתוספת ברכה וקדושה. ועל חסידות כזאת נאותה ההבטאה, מתוך שחסידים הן תורתן מתברכת.

רנה. הזחרורית העליונה של הנשמה הוא הנחמד מכל החיים. אף על פי שאין לנו מבנים כלל את השיחות הנובעות בתוכיות הנשמה מאור הזחרורית, אף על פי שאי אפשר לשום כל סדר ומשטר בהגיגנות הללו, המבקעים, ויוצאים כאור היוצא מבין החרסים, בכל זאת הנפש מתמלאת שובע ונדיות רוח פנימית דוקא מלאה הברקים החולפים ועוביים כל כך מהר, עד שאי אפשר כלל לעמוד על אופים. כי בהם מתגללה רוז חיים עליונים, שכל העמל השכלתי, כל סדרי עבודה. חוקים ומשפטים. דין וделות. עמק הגיאן, והדרכות הגיאניות, רק מצל צלים של זיו הברקים הגדולים הללו ישאבו את רוח חיים.

רנו. החיים תופסים הם את ערכם רק עם הדעה של קדושת מסירות הנפש. כשייש על מה למסור את החיים, אז החיים הם דבר שיש להם ערך של חופש, של קודש ושל הود, וכל לח החיים הוא מתגללה בזיוו על ידי קדושת מסירות נפש. ומסירות הנפש היא רואיה להיות על תוכן כל כך עשיר ומלא, עד שככל העושר של החיים, עם כל תנובתו האידיאלית הרוחנית העליונה, יהיה נשאוב אל תוכו ובטל אליו ניצוץ בלהבת, וזאת יוצאה אל הפועל על ידי מסירות הנפש שבקדושה, של קבלת מלכות שמים שבאמונה וכל קדושתה. חזק מסירות הנפש בשבייל היסוד העליון שכל חי העולמים אצורים בו, הוא מבסס את החיים, ונותן להם את צביונם האמתי, עד שככל מרץ, כל עז וחיל, כל שאיפה טהורה מלאת חיים, היוצאה מן הכח אל הפועל בחיי יום יום, מאמונה המשפחה וαιdaleiyoth, עד רום השאיפות היותר כלויות, המתבטאות במפעולותיהם ויצירותיהם של טוביה החשובים ושל טוביה הפעולים והיוצרים שבעולם, ככל יונקים הם מזוין הקודש של תשוקת מסירות הנפש על קידוש השם, וכולם הם מסתעפים מהאיdaleiyoth היישראליות העליונה, אשר התבטהה בעומק וכל רוחב ועושר, בכל אמת וטוהר, בכל זיו וחדות עולמי עולמי, על ידי רביעיקיבא ברוממות נקודת קדושתו, כל ימי הייתה מצטער על הפטוק הזה, ואהבת את ד' אלהיך בכל לבך ובכל נפשך, אפילו נוטל את נפשך, מתי יבוא לידי ואקיימנו. הוד העליון של המות בגניות אورو, המתנויצץ על ידו, חי בו, והוא יוצר את החיים, ממתים ידק ד', ממתים מחלד חלקם בחים, וצפונך תמלא בטנם. אשרי העם שככה לו, אשרי העם שד' אלהי.

רנץ. הערך היותר עצמי וטפוסי, היותר פנימי, מכובן אל הטוهر המהותי של האדם, מתגלה בנקודת אמונתו. גורל האדם הוא באמונתו. לפי אותה הבבירות הפנימית שבנשנתו, ככה היא אמונתו באיכותה הפנימית. כל אדם לפיה ערך הטוב העצמי שבו, ככה תהיה אמונתו, כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים. אפילו אותם המאורעות הקדומים שמודמנים, שעיל ידם כל אחד מושפע מיסוד האמונה ותיאורה לפני הולדו, وكل וחומר לפני בגור דעתו, הרי הם הולכים כולם על-פי אותו הגורל העליון, של יסוד הטוב שלו, כל מהות התמציאות של חייו. אותו אור הגנוּז העליוני, החי ברום עז קדושתו, אשר לאמונה ישראל, הוא היסוד של האמונה העולמית. בכל תוכן של אמונה יש קורתוב פנימי של אמונה עולמים זו שהיא מחייב אותה, ולפי טוهر הלב הפנימי של כל אדם בכל עולם ובכל אומה, הרי הוא קשורabisod אמונתו באותה הנקודת האמונה הטעורה, שהיא סופגתתו לחיי עולם. ונמצא, אמונה אומן העליונה היא מחייבת את כל האמונות כולם, היא הולכת וגואלת את עצמה תמיד בכל עת משעבוד הלבושים הצואים שבhem נטלבשה, ובלב עדני הרוח, טהורם וחסידים וקדושים אמיתיים, שבכל אומה ולשון, הרי היא, לפי הערך, כבר גואה. וישראל עוסקת תמיד בפדיונה וגואלה של נקודת האמונה, שהיא הנקודת הגורלית של כל האדם וכל היצור, כל המעשים, המפעליים והתיוריים, שהולכים ונעים בעולם כולם, הכל הם הולכים למטרה, לשחרורה של הנקודת העליונה, שבה ספגת כל החיים כולם, כל היזו והזהר שבעולם, כל השלום והאושר שבעולם, כל ה��יל והחושן שבעולם, מכל השעובדים הרבים אשר סבבה, לתן מנוח וחופש לשושנה העליונה הזאת, חכמתה השרוֹן, מן הקוצים אשר יסבבה. כל סדרי חיים שמיתקנים בעולם, על-ידי כל תנועה עולמית ועל-ידי כל חילפה, על-ידי כל מערכת ועל-ידי כל הצעה, על-ידי כל מקרה ועל-ידי כל שיטה, הכל הולך הוא אל מקום אחד, לשחרור הגורל העליון של האדם, שהוא חופשת נקודת האמונה, שיסודה גנוּז בישראל. ונלוּ גוּים רבים אל ד' והוא לי לעם וידעת כי ד' צבאות שלחני אליך.

רנץ. כשהוא זומן של ציורים מעולם אחר לתוך עולם שאינו שלהם, הם פועלים בתוכנותם על הסתעפותה של טבע המחשבה והרעין העצמי, וכל הדברים היוצאים מתחום עומקו של שיקול הדעת, ויתר ההtagליות של כחوت הנפש, משתנים הם, ומקבלים עירוב של צורה חדשה, ללא אפשרות להכיר עד כמה מגיעה היא יד התערובת הזאת. לפי זה, הזהירות מהתערבות כחוות רוחניים מעולם זר, הרי היא זירחות מוכרכות לשמרות צבון העצמי תמיד, וחכמת יון מוכרכות היא להיות גוזרת במנין ומאסורה לבוא בכלל ישראל, כדי להשמר מתולדותיה החרישיים הקיימים מתחום העירוב של המון מחשבות ונטויות טהורות מקור ישראל. אמנם, לפי אותה המדה שהמעשים וסעיפיהם נתונים הם ביחס לנתחיהם למרცח חזק ומובטח, הרי הסכנה של הצבון הזר פוחחת והולכת. במעמד האיתן של סנהדרין מרכזית, שעניינו כל ישראל אליה, מתבטחת היא שלשלת התוצאות מלבה של האומה בטהרתה, ולפי ממד התנתנוּנות המרכזית, ככה השמירה יותר נחוצה ומכרכחת היא. אמנם במדה זו שהנתוחים ההלכתיים אינם באים כל כך בחופש ישיר מבטחים אל הפרטאות, אלא שהם קשורים כבר בהסכנות מוקדמות וחתימות של דורות, הרי השמירה כבר הוכנה, והחתימה חתימה היא גם כן למען הפנימי שהיא נעל, ולא תמשל בו יד זר. אותה המטפיסיקה היוונית, שאחרי חתימת התלמיד נתפסה באיזו הרחבה בישראל על ידי חושבים גדולי עולם, רועי האומה, שלפי ממד היכולת ניקוח מזרותה, לא הייתה כל כך יכולה להזיק בתוצאותיה על מרחב החיים המעשיים מפני תערובת טעם הפנימי, מפני שכבר נתקשרה יפה האומה, בכללות הערך של היה, עם אותה החתימה הקדושה, שמהותה היא יכולה מלאה תוכן טהרה מקור ישראל.

אלמלא בא זום כזה לפני החתימה, הייתה הסכנה סכנה רבה. וערבי החיים כשם בטהרתם הפנימית בציורייהם המעשיים, מגלימים הם על פיהם גם כן את המחשבות, וכשה חולכת היא פועלות החתימה ומשמורת את המסורה לה, אמר שומר אתה בוקר.

רנט. אולם המשקיפים על הערכים הדתיים כלפי חוץ, ומכוונים את הערכים הללו בישראל פנימה, הרי הם פוגמים שתי פגימות. האחת, שאין קן ותכלית לעומק ההבדל שיש בין הקודש העליון, שאין כל העולם כולו כדאי הוא לו, המאיר בישראל, שמננו יסוד לכל העולם כולו, לאוותן התכנים שהם באים מאותה התביעה הכהה האמונהית שבכל עם ולשון. והחילוק העצמי עד הוא בתקפו. כמו שהיה בימים מוקדם, אשר כל העמים התהלו באليلים ממש, ויישראלי נשא את דגל שם ד' אל עולם, אלהים חיים, אלהי אמת, כן גם בימינו אלו אשר באו ערכים דתיים מקור ישראל לעמים רבים, הנם עומדים בצדינום רק לפי אותה התכוונה היישראלית שביהם, אבל הצורה המיוונדה שקיבלו מתוך עצמיות החיים של האומות, שעומק ישותם הוא עדין אלילי, יש בה מהאלילות כמעולם, ואי אפשר כלל להכניס את הערכים שהפתחו בעומק חיים על התוכן הדתי, בישראל, כי התפתחות עצמה כבר בא מותן אותו שאר שבעיסה המיווחד להם, שהם כולם סורי הגפן נכירה. ועוד, חוץ מאותו ההבדל העמוק, העניים הזרים אינם ניכרים כלל בעומק הצדינום לאותם שחיהם המה חיים אחרים, בעלי תוכנות אחרות, על כן אין ההבנה של אותם הבאים להכניס את הזורות בתוך המלחנה היישראלית באותו הערכים עצם הבנה שלמה, ולוקחים הם דברים מסורסים, שגם אם נלקחים בשלמותם היו זרים, ומקלקלים את הצורה החטובה בקדושתה המיוונדה של ישראל, ומכוונים אותם בעודם בסירוסם וקלקלם אל תוך המלחנה פנימה, שמוסיפים הם רק הוה על הוה ושבר על שבר. יש אמן מתוך הצרה הזאת מין הגנה בזה עצמו, במא שאי אפשר כלל שיוקחו העניים בשלמותן צורותם מעולם הזר, מפני שאין יד זרה מגעת לעולם שחוץ מחוגו, ועל כן אין המחללה של הזורות עשויה להעשה טبع קבוע בתוך הארגן הרוחני של ישראל, כי אין לו כח ותנאי של קיום מצד עצמו. זאת היא אמן הגנה כללית, אשר מאת ד' הייתה זאת, השומר אמת לעולם, אבל מידי מחללה עוברת לא יצאו כי אם בהנזר לגמרי מכל דרך זרה, וישכן ישראל בטח בدد עין יעקב.

רס. יש מרירות טבעית שמרגינשים בעת שמתקרבים לקדושה, לתורה ולמצוות וליראת השם, והוא הסלידה שהצד הרע נסילד ונכאב מאותה התגבורת של הטוב והקדושה, המתגברת בנשמה ובעולם. והמרירות הזאת מתחלקת היא לכמה גוונים, ומיני יסורים שונים, וכולם מתחפכים למתקינות ועונג על ידי ההכרה הפנימית שמכירים כמה נשגב הוא ערך הטוב של הקודש, עד שהרע עם כל תקפו בנפש ובעולם מוכחה הוא להכנע מפניו, וזהו צערו ומרירותו. ויש מרירות שכלית, שהשכל הטבעי מצטרף כשמתגללה עליו אוור גדול עליון, והוא מתגללה בכל גלוי של עומק רזי תורה, כל חד וחד לפי מדרגו, שהנשמה האלהית מתענגת ומתרדשת עונג בגilioי האור האלקי, אבל הנפש המשכלה הטבעית מצטמכת ורע לה, בראותה שהיא מתבטלת כנר לפני האבוקה. וגם צער זה בכל מרירותו מתחפה לשמה ועונג, על ידי העמekaת הכרה כי רק סבה של התגלות אושר עליון היא הגורמת את ההתרממות הזאת. ובסוף סוף שמתגל השכל הטבעי גם כן לאותה ההופעה העליונה, והוא מחפש לו דרכים איך לשרת לפניה, לענות גם הוא חלקו בטעמים וסבירות שכליות, שאף על פי שאין גופי תורה, מכל מקום הרי הם פרפראות לחכמה.

رسא. כשהרוח נופל בקטנות ואין האדם מוצא בנפשו נחת רוח, מפני מעט המעשים הטובים שלו ומפני חסכוּן עונות ומעט שקידת התורה, וצריך האדם להתאמץ בסוד המחשבה, וידע כי המבין דבר מתוך דבר - מחשبة דיליה חשיב קמי קוב"ה מכל קרבני וועלן, א"כ יש למחשבה קדושה וצורות שכליים עליונים כל סגולות הקרבנות וכל סגולות העבודה המשיכות להן, והוא הדין כל סגולות התורה המעשית שבפה ודברו של גופי תורה המכונים כנגד הקרבנות ונמשכים מהם, ויתחזק מאי بما שפעים יש שמעט המעשים והלמודים בפועל בא לו רק מפני נטיתו הגדולה לזרז דמחשבה, יוכל להיות שהרבה חלקים מנפילותיו הם באים מפני שלא החשיב כראוי את יסוד מחשבתו. ע"כ יתאמץ יותר לבינה פנימית להבין, כי תקון העולם כולו ורפוואת כל הנפשות כולן הכל תלוי ביסוד המחשבה, וירוםם את מחשבתו עד כמה אפשר לו ויתעללה לתשובה מהאהבה פנימית, אשרי העם יודעי תרואה ד' באור פניך יהלון.

רסב. לפעמים יש שאי אפשר להבחן בין ההתרומות העליונה של הרוח, ובין השיקוע הייתר יורד שלו. ההתרומות כשהיא אמיתית, כשהיא מיווסדת על האמת, על עומק הטוהר, היא מאוחדת בעצמותה, אינה מפחתת, כי מעוזה בקרבה, ד' עז לה. כשהמצב שוקע, כשהרוח יורדת ל עמוקיו, אז יש שבאה סבת הירידה מפני שכששו הצבעים החיצוניים המסייעים של דמיון כובע, של שקר, מתוך הנפש, מפני שהתקנים החיצוניים נתדללו, הרוח שוקע, הוא מבקש לו מקום מנוחה של אמת בירידה. עלולה היא ירידה כזו להעמיד את הרוח על מרכז של אמת פנימית. ומתוך הנקודה הזאת, שהיא קטנה, ונראית דלה ומקווצה מאד, יוכר כח החיים העזים. האמת המוחלטה הפנימית, תמצית הרוממות, בלא כחל ובלא סדק, תתעורר. אז ישוב הרוח ויבקר את כל רכשו, את כל מקומו, שמחתו וzechalt רוחו, וימצא שהחלקם הבריאים שבhem, הם הם הנקודות שבמצב השיקוע הרוחני נשארות הן בכל מלא צבונן. ואז יכיר הרוח מה הוא התוכן של אשרו, שגם בהיותו שכור משפעת הצבעים החיצוניים של עשר, כבוד משפחה, מעמד, וכל אלו החיצוניות, יכיר בעת למפרע שرك הנקודות הגנוונות של אושר האמת, של הגראניים החיים העומדים לעד, הם הם תמכו את כל יסודות אשרו, גם בימים הטובים, המרומים גם כן את רוח הדמיון. וחשבון של חיים עשיר וمبرור הולך ושותע עליו, רוממות חדשה, אדרה ובריה, חזורת וצומחת. וצמיחה חדשה זו, כשתחרור ותחלוה לאלה המסייעים החיצוניים, תהיה כבר מטויה מסיגיה, שקרים לא ימצאו בה מעמד, מדות נשחות לא יאחו בקרבה. תוכן האמת והשלום במילוי מלאם ילק ויתגבר, תפיסת המקום היותר חזקה של האמת, החשוכה מגודל הנשמה, מזויה היה בטהרתה, יתרחב ויתגדל, ובו יבוא הרוח מעומק נקודת השיקוע לנקודת הרום, וימצא שאין הבדל בין רם ושפוף. כי רם ד' ושפוף יראה.

רסג. ההפריה המעשית, ההסתעפות הצמחנית של הלכות, תלי תילים, עם כל חומר דקדוקיהם ועושר תוצאותיהם, באה דוקא מההופעה האליה הייתה שבסיסה החקי. אותו תוכן החי וקיים, שלמעלה מכל רעיון וכל של מוגבל, אותה מהות המחייב את החוק האליה, הוא הנוטן לו את כחו להתפשט ולהסתעף לסעיפיו, ולשמור את תפקידו בכל המרחקים שהוא הולך ומתענף שם. כיוון שנכנסה בתוך החוק בידיו איזו השקפה שכליות אנושית, כבר אין עמה אותה הברכה הפוריה, ואני יכולה לשמר בשמירה פנימית את צעדי ההסתעפות. לא לחנם טעמי

המצוות בכל אורך והסתכלות מהחוקית, העיונית, האומנית, וכל סעיפיהם, מתחדים בכבודות עם פרטי הלוות, מפני שאין נשאותו המקום הגבוה, מאותו ודם החיים שמשם המצוות בעצם טבעוֹתנוּ. זהו זולף ונובע ממקור ישראל, מהמחשבה האלוהית הקדומה, מיסוד גבורה של מעלה בהוד תפארתה, ומכח הגדול הכל מסתעף. הלא כה דברי באש נאם ד', וכפטיש יפוץן סלע. יראת שמיים הטבעית הפנימית היישראלית, הרויה ממקור האמונה הבריאה, המחזקה באיתנותה של הגיון התורה, ידיעתה העמוקה והרחבה, שמחתה ואשרה הפנימי, היא היא המכירה בחושה העמוק את האמת הנדולה שהסתעפות ההלכות, את הנועם הגדול, המלא אור חיים, של דברי אליהם הולכים ומתפשטים לכמה וכמה פלגים. עשה אונך כאפרכסת ושם ע את דברי המטמאים ואת דברי המטהרים, את דברי האסורים ואת דברי המתירין, את דברי הפסלים או דברי המכשרין, אלו ואלו דברי אליהם חיים הם, אל אחד נתנן, פרנס אחד אמרן, מפי אדון כל המעשים, ומזיו החיים המאייר מאריך אין סוף עליון אל העומק המעשי והסתעפויותיו. כשבולה כה החיים, יכול הוא לעבור את כל התהנות הרוחניות, ולהתרומם על ידן רק בכח גבורה פנימית בריאה ומחזקה. ברעננות זאת יש כה לחשוב מחשבות מופשטות לכל הצדדים, ולמצא כי כל אשר יהגה ויציר האדם, עוד כפלים לתושה. כי ד' יתן חכמה מפי דעת התבונה.

رسد. ההשכלה הנשאה ממקור רוח הקודש היא תמיד מתאימה עם אותה ההפريا המפליא שבטבעות הנתוֹת ההלוכות, שהוא התוכן המלא את לבן של ישראל הגבורה האיתנה, המושלת על החיים ומתחה להם את ארחם ואת צבויוּם, יחד עם אותה הטבעות שבתוך ההשכלה הרויזת העליונה הזאת, הנובעת ממקור החופש היישרائي. מההתגלות המוחלטה של נשות ישראל נובע גם כן המעין الحي והפרעה של הגות כבוד אין קץ ואהבה בלתי גבולית לישראל. זאת היא הסקירה החודרת, היודעת לחסוף מצפוני החיים ויודעת להעריך את הערך של היקר הישראלי מצד חטיבתו הפנימית. באותו הפלגים, ששפעות החיים, המעשים והעינויים הללו, זורמות ביחיד במרוץ עזיז ואדיר, שם רוז החיים לישראל גנוֹז, שם סוד האמונה והבטחה העליונה מונח, ומשם ישראל עושה חיל לנצח כל אויבו ולקום לחיים חדשים בצמיחה קרן ישועה. הגבורה הלאומית, דקדוקי מצוֹת בהשתלהבות של אהבה מקורית, הערכתה של האומה וכבודה, חיוב נצחותה ובצחון רוממותה להיות עליון על כל גויי הארץ במובן של עליונות אמתית, מוסרית, רוחנית, אידיאלית, הדורה ובריאה, רוחיה שובע של שלום, של ברכת חיים ושפעת היצירה והבנייה, כל אלה כטל יזלו בהחשתה המבוֹע של המחשבה היישראלית המורשתית, מסורתה של חכמת ישראל המותאמת למסורת האמונה הגלולה ביסודי האמונה ותורת המעשה. כל הקשרונות העולמיים אשר נספגו בישראל וכל התעוררות של חיים מסבת כל צרה ומדחיפה כל קו אורה, הכל יתקשר ביחיד כחות חדשים ומחזקים, העולולים מחדש את זום, בכל עת, בכל תקיפה ובכל מהלך חיים שיתפרק בעולם. והרטבת כל אלה הנטיות, המסתעפות תמיד, בא תבא על ידי אותן למודי ד' העומדים בבית ד', האמנים על רוח האומה בכל צבינה, חכמי חידות ורבבי תושיה, היודעים להתרומם בהכללה רבה, על כל ההסתעפות הרוחנית והמעשית האדריכלית, שתביא עמה ישועת עולמים.

رسה. בתוכיותה של הנפש, נפש כל מין מחולקה במוחותה הפרטית, ולא יטעה אנחנו הדמיון החיצוני של שיווי החושים, לדון על השיווי הפנימי. הבטחון להכרת החלוף הוא בא מההכרה שהנפש היא ארגנית, יכולה לעשות

חטיבה אחת. וכיון שכל מין יש לו סגולות מיוחדות, אותו התיאור הכללי הגורם את כל הסגולות השונות, הוא גם כן הגורם את הפעולות השונות, ומילא בכך שאנן שותה כי אם בתמונה היצונה, ולא בציורו הפנימי. אמן מצד היחס שיש לכלולות העולם ליסוד החיים, הננו מכירים שככל צבויום של החיים נובע הוא משפעת חיים אחת, אלא שהצבעים מתחלקים בקרוב הבורים לפיה ערך של ההכנה המיוחדת שיש לכל אחד בבניון גופו ונפשו. החילוק הנפשי שבין עם לעם גם כן הוא נערך ככה. השינוי היצוני אינו מחייב כלל שינוי פנימי, ומילא התוכיות שבൺמה של כל אומה היא משנה זו של חבירתה. יותר ויותר עמוק הוא השינוי שבין נשמת ישראל, המקבלת שפעת חיים מגורמים עליונים רוחניים אלהים, מערכת של תורה וסגולות של הנבואה, רישום כה האבות, שההופעה של החיים האלוהים נתעכמו בהם בזיכרון מהותי קבוע, בין החיים הפנימיים של כל עם ולשון, שהטבע וchein, והרצונות הפshootים של נטיית נפש החיים של האדם, הם הם היוצרים את אופים. אמן ההבדל העמוק הוא בהערכיהם הפנימיים,ומי שהושב שיוכל לערב את מגוון נשמותו בנשמה אחרת של עם אחר, הרי הוא טועה, ונוטל את חייו מן העולם. אבל בערך הכללי, ביחס לבניין העולם כולם, הרי כל העמים כולם, ישראל בכלם, שואבים מהם מיסוד נשמת האדם הכללית, אלה תולדות אדם, שהוא הכלל הגדול בתורה. אמן דוקא מתוך ההכללה הרחבה יוכר המעד והעליזונות של ישראל בעולם, והתפקיד הנשמי שלוบทור פועל תדייר להעלאת נשמת העמים כולם, על ידי הקישוריהם הרבים, העצמיים והמקרים, שיש בין נשמותו המיוחדת לנשמת כל האדם על פני האדמה, מצד האגודה הכללית, שהיא מתבטלת יותר ויותר על ידי הבירור שמתבררת יפה ההבדלה הגדולה שבין ישראל לעמים.

رسן. האמון המשפחתי הוא תולדה והמשכה קויה מאותה האמונה הגדולה השרואה בעומק האהבה, הפעלת ברוח חיים, בשכל עליון ומפואר, בסדר והתקאה, בכללוּת המון היצורים והעולם כולם. המעליה המשפחתית היא מעילה מהרסת את האושיות המעדות את היצירה וכחותיה ביחסם הכללי, לשכלוּת כל העולם המעשי הרוחני. האותיות המבतאות את שם ד' אלה ישראל, הכוללות בקרבן את כל חייו העולמים כולם עם מקורותיהם ורשם העליון, עם סדרם והרמוניותם, כוללות בקרבן את כל האמון היסודי, שהתוכנן התאורי והמעשי של משפחת האדם המשוכלה נובע מהם. בלבתם בדרך ישרה, בהיות החיים מבונים כהוגן בתיקון, ונמשכים בפנימיותם ברגשות האמון האידיאליים, המשוטטים בכל המון הבריאה ממעל ומתחת, הרי הם מפקים מעינות של ברכה, של אוושר, ושל הופעות נשימות עדינות לכל, בשיכורם, בעכירותם, במרידת הסדר האידיאלי שלהם, הרי הם יסוד ההروس, ההروس העולמי, ההروس האורגני, ההروس המשפחתי, ההروس הנשמי, עכירת החיים ומארתם. בדיקת מי סוטה ממקור החיים העליונים היא לקווה, מכל אשרה וברכתה של תורה אשר דרכיה דרכיו נעם וכל נתיבותיה שלום. העולם הולך ותועה בנתיותיו, אבל מבקש הוא את האמון האלוהי, את הנתיב של אור החיים, ובא יבא האור, והחוון האמוני לבניין משפחתי בין ד', אל עולם, ובין כל מעשו יופיע על ידי התגלות אמונה אמון, אשר בישראל מזו היא אצורה. ואראשתיק לי בצדוק ובמשפט, בחסד וברחמים, ואראשתיק לי באמונה וידעת את ד'. והאמון המשפחתי בהבנתו בשכלוּתו, יסוב ויбурור את כל גבוליו, וימצא את משקלו הנקון בכל הערכיהם היחסיים, ימצא את מעמדו הבלתי מעול בין איש לאיש, בין שכיר לשוכרו, בין עובד לנוטן עבודה, בין חכמי הידות לעמלי כפים, בין עמים רבים, בין אקלימים ומדינות שונות, בין התביעות הבשניות לתביעות הנשימות אשר לאדם, בין האדם ובין כל היצור, בין חי שעה לחוי עולם, בין הכל אל הכל. האמונה הפנימית, הידועת את כבודה, את אשורה וגבורתה, המודושנת עונג פנימי, המכירה שהיא בכל מושלת,

שהיא מחלוקת במידה ובמשקל של צדק ויושר, או רחמים לכל המוניות לאין תכלית, על פי סדר וערך של יחוושים נאמנים,عروכים ברוח שלום ואמת, אמונה עולמית זו תהיה תפארת הכלל, עטורת תפארות ביד ד', אשת חיל עטרת בעלה.

رسן. נכתם עון שופכי הדמים, מלכי אדמה הזרדים וכל מרגני הארץ. לא יכופר הארץ לדם אשר שופך בה כי אם בדם שופכו, והכפורה מוכרכות לבא: בטול כללי לכל מוכנות התרבות של עכשוו, עם כל שקרן ותרמייתן, עם כל זההמן הרעה וארסן הצפוני. כל התרבות, המתהלה בצלצלי שקרים, מוכרכות להכחיד מן העולם, ותחתיה תקים מלכות עליונית קדישין. אורם של ישראל יופיע, לכונן עולם בעמים בעלי רוח חדשה, בלואומים אשר לא יהנו ריק ולא ירגזו עוד על ד' ועל משיחו, על אור חי העולם ועל התום והאמונה אשר לברית עולמים. וישראל יראה בעיניו שלום ורשעים יצעוד על חרבם של המתהלים באليلים החדשניים כאשר צעד על חרבם בבל ואשרו העתיקות. אז ידע וויכח, כי אף בו אל אלהי ישראל מושיע. ותשועת ד' בא תבא. הנדפת הכה של הגויים, שקווי כוס התרבות, מוכרכות היא לבא. פתח ד' את אוצרו וויציא את כל זעמו. אם עוד תתאמץ ארופא וכל גוייה להחזיק מעמד בצביוна, לא באמת ולא בצדקה, את ד' לא ידעו ואת דרכיו לא יחפיצו ללכת בהם. מצב זה הוא רגעי ברגעי התולדה. או רחמה יופיע בהכרח וישליך איש את אלילי כספו ואת אלילי זהבו, וישוב הכל אל טוב ד'. אז תכחד התרבות ההויה בכל יסודותיה, ספריותיה תיאטריה וכל מוכנותיה, וכל החוקים אשר בהבל ועל יסודם וכל נימוסי החיים הרעים והחטאים כליל יחלפו. ונשגב ד' לבדו ביום ההוא. הארג הרוחני והמעשי, אשר בצבינו ההויה לא היה יכול לעצור, עם כל תפארת חכמתו, بعد שפרק דמים רבים ובعد חרבנו של עולם בצורה אiomה כזאת, הרי הוא מוכחה על עצמו, שהוא פסול מעיקרו, זورو רשעים מרוחם תעוז מבטן דובי כזב, מראשית יסודו, וכל מהלכו כלו אינו כי אם עצה שקר ונכלי רשעים מסובכים, שהם קשורין עם הנטיות הנפשיות והגוףניות אשר נתעכמו בהדריכלות של בנין הלאומנים של זמןנו, שכחיה ד' בכליותם ונושאים את שמו על שפטם, בפייהם ובלשונם. על כן חרב תחרב כל התרבות ההויה, ועל משואותיה יתכוון בנין העולם באמת ובเดעת ד'. והיה באחרית הימים נכוון יהיה הר בית ד' בראש ההרים ונשא מגבעות וננהרו אליו כל הגויים.

رسח. כשהזרחה שכילת מופיעה, ובתוכנת המוסר האצורי בה ישנים גרעינים כאלה, שאינם לפה ערך של כל מהות של המשיג, המואר מאור השכל והוא, אז יש להעניק תוכנה ערפלית, מיסתית. אבל בזמן שהרצון המוסרי המפעם בתוך ההשכלה העליונה המזרחת, הוא שווה ככלו אל הרצון העצמי המהותי של העוסק בעdzים העליונים הללו, או מקבלת ההאה צורה של אספקלריא מאירה, וההשגות נעשות הכרות ברורות, חיות וקיימות, עומדות בכל מעמד החיים, ומתקנחות לדoor דורו. ועל פי זה אין לאדם למהר לדzon,izia דבר של הופעות רעיון נכנס בכלל המסתורין, כי העניין תלוי בהכנותו המוסרית של האדם. ויישם המון לימודים שיראו ערפלים לאיש אחד, כל זמן שההכשרה המוסרית שלו גורמת לכך. ובהתגלותיו יהיו מזהירים לפניו כזוהר הרקיע, ויכירם כהכרתו של המשכיל הרגיל את המחשבות הרציונליות, שבתיאורי המדע והמוסר הרגילים.

רטט. בהאמת הגדולה שככל חוקי התורה הם חוקות שמיים וארץ ממש, שלא ישתנו בשום אופן על ידי שום שינוי רעיון, ואין תנאים סימבוליים לעורר רק מחשבה ורעיון, באמצעות ערכיה הוא יסוד העולם ויסוד האומה

הישראלית. ובכח המציג בלבד, מה שהאומה מצירפת כן את האופן התיאורי של חקי התורה בפועל, חוץ מהאמת המוחלטת העליונה שבה, היא נוטלת גם כן את המעוות החזק לכל עמדותיה בחיים. והיצור לבחדו כי הוא לתן نوعם ותכוונה עוזזה ריאלית לכל אותו המרחב של התפשטות דרישתה של תורה, שמתהפהך למזון מבריא ולשם חיים לכל האומה כולה לדודותיה. ומן היצור התיאורי בכח המדמה של האומה, באה היא אלא מרום האמת, ומוצאה היא את יסוד חייה, חי עולם, בתורת אמת, בידי אמת לאמתו. אך עמי המה, בניים לא ישקרו, יהיו להם למושיע. בכל צרכם לו צורתם ומלאך פניו הושיים, באהבתו ובחמלתו הוא גאלם, וינטלם וינשאמם כל ימי עולם.

עד. האחדות המיחודה שבישראל, מקשרת היא את הדורות כולם יחד, ואין מובן של עבר בתולדת הארץ, כי העבר ההווה והעתיד תמיד כרוכים יחדיו. מאחדת את כל הנפשות הייחידיות יחד באגודה נפלאה, שאין דוגמא לה בעולם. מאגדת היא את הרעינות הפזריהם בכל הארץ כולם יחד, ומאגנת היא את המעשים והמחשבות יחד, בגין שום קיצוץ ופירוד כלל.

ראע. כל היוצא מיסוד חכמי תורה, על פי טהרתת של ידיעת התורה, בהתגלות הכרעתית, שכילת, סברית, או כל נתיה מוסדה ביסוד תורה, הרי היא הופעת אורה רוח ד', קול ד', ההולך בכנסת ישראל גם בעת התעלומה של אותו הנדון. אותה המחשבה במחשבות אגדיות, ואotta ההלכה במצוות מעשיות, פעללה בחיה העולמים את פעולתה בגניזה, ובבואה עתה ויצאה אל הפועל, על ידי הבטהה, כתיבה, וכל צד התגלות, הרי נתגלמה, והכרעת החובה שלא הולכת היא ופורצת את נתיבתה. והיא קונה את מקומה בלבבות, ומתחדשת עם חי האומה, הכל לפי גודל התפיסה שיש במעטה של נקודה זו בכללות האופי של נשמת הארץ ויסוד החיים של כנסת ישראל. אבל זה דבר מבורר ומושכל, שאין הפרש בין גודל לקוטן, בין חדש לישן, כי אם בערך יהושי, אבל תפיסת המקומם במציאות הכללית יש לכל אשר יחוּבר אל החיים. ואם שמעת דבר מפי קטן שבישראל, יהיה בעניין כאילו שמעת מפי גדול, ומפי משה, ומפי הגבורה.

רubb. בעת הנפילה היוטר עמוקה, מתבונן האדם על ריפויו רצונו, וחזר ונעשה גבור. כי כל ריפויו רצונו הלא בא הוא מפני התחלשות כחו נגד גבורהה של הרשעה, ואם כן קרוב הוא למקום שהగבירות נראות שם, ואם כי הם גבירות רעות ודינים קשים, מכל מקום יחתוף מהם את כחם, ויזכר שככל גבורה נאצלה היא בראשיתה מיסוד גבורה שלמעלה, וגם הרפניות הבאים לרגליהם מכל ליישוב העולם ובנינו הם. ובהתעוררנו לכלת בדרכיו של מקום, יזכיר גם על המדה העליונה הזאת, של מה הוא גבור אף אתה היה גבור, עז כנמר, קל כנשר, רץ כצבי וגבור כאריו, לעשות רצון אביך שבשמים. וממקומות יעלה להיות מכל מלacci ד', גבורי כח, עושי דברו לשמע בקול דברו, המקדים נעשה לנשמע מרוב העצימות שהמשמע האלוהית בכל הדורת החמודות שלא מעצמה ברוחם ועומק טבעיותם. ומתהומות הארץ ישוב לעלות אל צור מעזנו, לחסות בשמו בסתר כנפיו סלה, ויגיע לירושת יראי שמו, כשם שאין המורש בוש לחזור לירושתו עף על פי שעזב אותה כמה שנים, כך אין תלמיד חכם בוש לשוב אל התורה אף על פי שעזב אותה כמה שנים. ויסוד התורה היא יראת ד', ראשית דעת, מקור כל גבורה.

רעג. שלחתת החריטה, הבאה מנפש נדיבת, ע"י אבוקת אור התשובה, אש קודש היא, אש מלאה אור וחום, מלאה חיים. כשהיא חלה על רוח טהור, על נשמה חייה ומוארה באור חן ושביל טוב בדעת קדושים, אז היא מתחפכת לכח אדריר ורענן, לכח פועל, מזקק ומטהר. מוסף עז ועצמה, ומסקל נתיבות ותוכן ווחות חדשים לכל מהלכי החיים. התנערות חדשה והתעוררויות מלאה לשדר עולמים היא מביאה עצמה. והאדם נעשה בריה חדשה. מזוקקת ומצורפת, ואל על בית אל מרומי הדעת והבינה, שהיא המביאה לידי תשובה, ומאורו של משיח, משורש כל התורה וכל המצוות כולם, כל המעשים וכל המדאות בכללותם, יבוא לו קרנים להאריך בהן את מסלולייו האפלות ואת דרכיו השוממים, ויחד עם בניינו יוביל לאורו, אשר בראשית הולך ורק למעןו, נר אחד ונר לרובו רבבות עם, וקורא לך גודר פרץ משוכב נתיבות לשבת.

רעד. אם יבקש האדם להפוך את הבשר לרות, לחדש לו טבע שאינו הולמו, לא יעלה בידו מאומה. אולם החסרון שיכוחותיהם באים כלפי הרוח, הם מעוררים בנו פלצות וזועה, כשהם שרים בבשר, הרי הם כמלח הממתיק את הכל, וכח מרא על דורדי. על כן לא יתחכם האדם על יוצרו אשר יצרו בחומר, מלא נתיות חמורות, עף שנראים לו שהם הם עוכריו. הוא יעלה אל מרומי הדעת, מאור החכמה, מיסוד התורה, יקח לו צירורים עדינים, ובמשך הזמן גם נגע הבשר ירפא. ומה שלא יוכל להרפא, מצד המצב השפל של מהות החיים בשרים, הרי הוא הולך ומתמוגע עם כל החסרון שנראים לעין האדם הקצירה בכללות העולם, שהמעמיק יתבונן שאין ספק שכולם הם הקשרות לעליות רבות וגדלות, המשכילות בסופן את פאר העולמים כולם. והם הם המעידים את העולם ואת האדם על צביהם, הם הם המעוררים אותה אל הדרשיה והרדיפה של חיים חדשים, עשרי הצבעים, והם הם הנותנים דחיפה, מתחתי מעמיקהם, אל המעים המזהירים, שלעוני האדם והעולם היה בהם כבר די ספק לעמוד על מקום אחד, לעורר את רוח העליה. ושם לא זכו בניינו, ומהיל אל חיל הכל לך.

רעה. כל המחשבות הגיוניות הן, ובקשר סיסטמטי הן נקשרות. גם אותן שאין אנו מכירים בהן כ"א בצדוק ריעוני בלבד, כשהחותור יפה אחרי ראשון נמצא איך שהן משתלשות ממוקור ההגיוון. כי כך היא תוכנת המחשבה. ומילא יודעים אנו שאין שום מחשבה בטלה בעולם כלל, אין לך דבר שאין לו מקום, כי כולם ממוקור החכמה הן יוצאות. ואם ישנן מחשבות של דופי או של ריקניות, זה הדופי והריקניות הוא רק בסגנון החיצון, אבל כשירותים עד פנימיות מוצאים אנו בהן יסודי חיים, כי חכמה מקור חיים. וכל אדם מלאים הם אוצרות מחשבתו המון חיים עליונים, שעמידים להיות מזדקקים ועומדים חיים וקיים בפאר מעלה, ליום אשר יבא העולם לתיקונו. וכל מה שתuttle האדם יותר, כל מה ששיכותו היא יותר גדולה לתוכן הפנימי של ההוויה והחיים, הרי הוא לוקח מכל מחשבה בין שהוא שלו, בין שהוא של אחרים, את גרעינה הנצחי, ההגיווני, הטוב, הנובע ממוקור החכמה, והולך ומתעלת על ידן, והן מתעלות בו. איזהו חכם הלומד מכל אדם, בלי שירר כלל. ומה זה יפלא, כי חסידי עליון, ישרי לבב, באמת אין חשך ואין צלמות לפניהם, והם נוטלים מכל עניין ומכל תוכן, קרוב או רחוק, את הטוב, ואת הרענות, את הקודש שבו, ומרקבים אותו אל הקודש, כמו שהוא באמת קרוב, ואחד הכל ביסוד הקודש. ומעטה נדע כי כל כבדות שישנה בקליטה של כל מחשבה, ובהתעפותה

בצורה של שכולול מחשבתי הגון, גם במחשבות הטובות בטובן הגלוי, בין שהן של אחרים, הלוקחות מפי השמורה, או מכל מיני הסתכלות שבעולם, הוא מפני שלא נתגלה בהן יסודן המפואר. ויסוד עולם זה הוא תלוי בהתגלות המקור של כללות הפרית המחשבות, יסוד החכמה, עבודת ההגיון בכל כחו החדש. ובין זאת היא עבדת העיון הקבועה לכל ישרי לב, להמשיך לכל מחשبة את חותם הגיונה המקורי, קו החיים, אות אמת שלה, ואז תשוב לאות חייה, ותחיה את בעליה.

רעו. בהתקרובות רצונית אל מקור החיים, אל שורש חי הימים, בהתקרובות של חפץ פנימי בתום לבב להתקרב לד', אצור כל יסוד חכמה וכל תפארת חיים. על כן תיכף.CASCADE בלבו של אדם קול הרעיון לקרבו אל ד', הרי קו חיים נמשך עלייו ואור חכמה מופיע עליו. וכל מה שיוסיף רצון קדוש עליון זה כח ואומץ רצוני פנימי, הרי הוא מתקרב בכל מהותו אל יסוד המציאות, והקير המבדיל בין תמיונות המחשבה ושלמותהabis היצירה, מלאת כח עליון, המלא עולם, האומר ועשה, ובין פזרוי המחשבות, הרעיון, וצילי החיים שמהווים בחוג נששו הפרטיות, הוא מתבטל ונחרס. ונמצא שהוא הולך על דרך אורה כזו, שכל הגיוני לבבו, כל מחשובתו, דבריו ופעולותיו דבר ד' יביעו. וצמיח ד' זה, כמו שהיה הוא מעט הכמות, כמה שהיה מוקף בקוצים וברקנים, הסובבים את השושנה העליונה, אין לתאר ואין להעריך בכל ערך ושיעור מוגבל את יקרת ערכו. על כן יקר מכל הון הוא הרעיון האلهי אשר באדם, החפץ להתקרב אל קונו, המתעורר וחיה בתוכו. כל התורה וכל החכמה, כל המוסר והמעשה, אינם אלא טל מאת ד' להצמיח ולבלבל פרח נחמד זה, שישגה ויעשה חיל, יפרח פרח ויצין צין, ויעשה פרי תנובה, ויאמר אדם אך פרי לצדיק.

רעז. בימי בית ראשון עמד האופי הישראלי המוחדר מצד טבעותו בחזקה, הנפשות היו קשורות אל הטבעיות העזזה של האומה, והטהרה והקדושה הייתה צריכה להשפיע בעקרות על הכללות, שלא תסור האומה בכללה מיסוד חייה האמתיים. והופעת הנבואה באה למטרה זו, בהרחיקת עבודה זורה, וההשפעה על חי המוסר הכלליים. ברוממותם של ערכי הכלל, לא היה מקום לדאג שמא לא יהיו הפרטים קשורים אליו ומקבלים השפעתו. כל פרטי המציאות, הדינים, וההלכות, כולם סעיפי הכלל הם. בהתפשטות רוח החיים של הכנסת ישראל, הרי הם מתחבאים בכל מילואיהם. בבית שני, וממנו ולהלאה, הווחלשה הטבעיות הכלליות, ככלומר הקישור של פרטי הנפשות אל הכלל, וכל הזירוז של מעשה המציאות כולן, עם כל סעיפיהן הרבים, הם מיסדים על יסוד זה של הקשתה הפרטימ אל הכלל, ובכללים גם כן השפעת החיים של הכלל כלו.

רעח. הקיום המחשבתיים העליונים של שפעת רוח הקודש העליונה של אור התורה, הם הם המתפשטים מראשית אצילותם המזרחית, עד עומק תחתית של כל הסתעפויותיהם, ההלכותיות הפלפליות, האגדיות הדרושים, הרזיות הרمزיות. וכל המהלכים השונים שמתגלים על בהיקות אורות, הכל מזיו החיים העליונים של עצת עליון הם נמשכים. וככפי כחו הרוחני של האדם, וככפי טהרתו נשמהו, הרי הוא חש ומרגיש הרגשה היה וקיים את אור הכללי שבתוך הפרטימ, ומתגלה עליו הוד הזיו של עסוק התורה לשמה.

רעות. בכלל בריה רואים את מסקנת החיים של שטח רחב מאד, של עומק ורום גדול ונעלה, ומתורוממת כל בריה למלعلاה האידיאלית, לפי בהירות השקפה השרשית זו. בכלל רעיון בכל התὔורות של חיים רוחניים, שאנו רואים בעולם, מתגלת לעינינו בריה נפלאה שבבריות, שהננו חודרים והולכים, הולכים ומטפסים לעלות אל המקוריות של מהלכי החיים והרשימים העמוקים, הרחבים והרמים, שהם הם הגורמים לאוֹתן המחשבות והנטיות שתצאנָה אל הפעול, ושתחזקנה את מעמדן. וכשם שאנו מסתכלים בראיוּנות המשוטטים בעולם ותופסים מקום בחים העומדים מחוץ לנו, ותופסים אנו את יסודם השרשי, שהוא מתגלה לנו בצורה של גדולה, כמו כן אנו באים גם כן להסתכל במהלכי רעיונותינו אנו, בנטיות לבנו והגינוי נפשנו, ואנו רואים בהם לא רק את עצם, שהם הם עצמן, אלא את כל המרחב הגדול, המסובך וمتענג, הגורם את הויתם. ואז אנו באים מתוך ההסתכלות הצרה של עצמנו אל ההסתכלות רחבה של מדרת העולם, והחיים הפנימיים שלנו מתגלים אצלנו בסבותיהם המקוריות. ובהירות גדולה מופיעה אז במחוזות נפשנו, על גוי ועל אדם. על שמים ועל הארץ, ועל כל המון ברואים לאין תכליות.

רפ. בעולם קטן, כל מה שנמצא בו קטן הוא,ומי שיש לו תביעות של גדלות עמוקה האמת, לא יוכל להתפיבס בכל המתוֹאָר מתוך העולם הקטן, אפילו אם תהיה התארה מרווחה בעשור צבעים, ובריבו מינים ותכנים שונים, אבל חוט הקטנות מקיים את הכל. קוֹצֶר רוח ירגיש הצופה לתוכנים גדולים תמיד, בהשתקעותו בתוך המצרים של הקטנות, ואין לו עצה, כשהוא סוף סוף כל סוף נזק לאוֹתם העניים, מצד המצב הגשמי והרוחני המעמיך עליו, כי אם להסתכל גם כן בשורש המציאותות של כל היצירות הקטנות, ואז יראה אותם בגדלם.

רפא. הבינה מדעתו, זאת היא הנקודה העליונה שבהתעלות הרוחנית. כל מה שנלמד הרי הוא נקלט מבחוץ, ונופל הוא בזיכרונו. לעומת הגוֹי בקרבת הנשמה פנימה. כל הנלמד אינו כי אם עזה עמוקה איך לדלות מתוך החבוי בלב, ב עמוקה הנשמה, את המובן הפנימי, מהדעת. הדעת הולך הוא וזורם, יוצר הוא ופועל. המחדש העליון איןנו חדש, כי אם מעתיק. מביא אורות חדשים חיים ממוקם עליון מקוֹרי, אל המקום שעוד לא היו שם. ממוקם לא ידעו עיט, ולא שופטו עין אליה, אשר לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם. ובהתגלות הגדולה האישית נוצרה האוזן הנאמנה, הלב השומע, אשר לא יאמר דבר שלא שמע מפי רבים, נבייאי אמת וצדקה, אשר דבר ד' בפיהם אמת.

רפב. אפילו נחש כרוך על עקיביו לא יפסיק. אם התכוונה הגופנית מאפילה את העולם, אם היא מזוהמת את הטוהר האצילי של החיים, לא יחת ולא יבהל, הוא יעשה את שלו, הנשמה תשוטט בגודלוֹת כראוי לה, וכricת הנחש לא תמעט את אומץ הרוח, כי אם עוד תגדלחו, ובחבוקות תעשה לך מלחה.

רפג. אותו הטל של חייה המתים הוא עצמו אותו הנושא שמלאכי השרת חיים ומתקיים ממנו, חיים איתנים, חיים שאין עמם מות. ושפע החיים הללו הולך הוא ופועל את פועלתו, עובד הוא את עבודתו הגדירית, להביא את העולם לידי מעמדו. ואין לך כל הטבה והארה שבעולם, מקטנה ועד גדולה, מה芝ונה עד פנימית, שאינה עשויה דרגה של סולם לאושר החותם העליון, של תחית המתים, של נצחון הטוב המוחלט, לא רק במובן

החברותי בלבד בצמצומו, כי אם במובן הכללי של כל העולמים, ובמובן הפרטני של כל, בריה, מגדולה ועד קטנה. והואו הטע לעליון, שסיגנו ומותרותיו הם הנוגנים כה לכל מין החיים, עקרו ופנימיותו הוא הוא הגנוו בתורה, והתורה בהתגלמותה, גם בהסתעפות ההבטאה היוטר חייזונה וምופצת, לכל ערכי החיים, והדמיונות המתוארים, היא היא התגלמות עצמית של אותו הטע לעליון, שמחיה את המתים. וכל המשמש בטל תורה טל תורה מהייהו, כי טל אורת טלך.

רפ"ד. התורה מכניסה טבע אליה בכל המחשבות قولן, והוא פועל על כל הסכום הרוחני שבעולם כמסו בחלב. ובסוף שיוuzzer הכל לאורה, כמו שבתחילתה היה הכל כולל בה. אור עולם באוצר חיים.

קובץ I

א. אני יכול לצמצם עצמי בעניין אחד, בדבר אחד, במדרגה אחת ובסוגנון אחד, כי אם צריך אני לשאב מכל הסוגנונות, מכל הענינים, מכל המדרגות, מכל הדברים. ואם אני רואה דרך אחת שהיא בעיני ואני רוצה להמשך אליה, רואה אני אחר-כך איך ששאר הדריכים מבקשים מנני את הפקידם. אני צריך לכרות ולשנות מים מבאר,obar מים חיים, מחשך התורה שבנשمت, מהאות המיחד לי, שככל האותיות שבתורה באים על-ידי הצנור הזה אליו, וכל העולם כלו וכל עניינו, מתיחסים אליו על-פי זה התוכן בתמיינות לב, ברוח נכוון, בנפש נדקה, בגבורה ועליזה קדושה. אני צריך לקבל את כל שטפי הנהורות, אף-על-פי שהם באים אליו פזורים מאד, סופם שיתאחדו, רק לשא עינים למקור האחדות ומקור החיים, להתדק במחשבה العليונה, בקדשת התורה ורשאה, באור חיים של שמחת גאונו של צור ישענו, בדרך הירשה של המדות הטובות, של הבניין והתקoon של הود העולם, של אשר החיים, של קדשת היש, של עמק המציאות ותפארתו, להדורו והדורו ופאו של כל העולמים, ליפי הנ אצל שאין לו דגם, למקור כל האמתות, לרוב כל הטובות, לדבקות הקדש, ליסוד כל החיים, למען כל הדעות, למקור האמת ואור שרש כל קדש-קדשים, לראש כל ראייה וכל תכילת.

ב. צריכים לעיין בסקרה יפה מאיוזה מקום נמשכת העצבות, וממנה יתר פגמי המדות, כדי לבטלם ולהפכם לטובה ולקדושה. והנה מי שידעתו רחבה, ועומד להכניס את כל המונח הרעיונות המשוטטים בעולם אליו, למתוקם ולהציגם לטובה, כsheduto מצטמצת, על ידי עצמו, או על ידי איזה השפעה, ואפילו כשהתיה טובה מצד עצמה, כגון שקורא בספרים או שומע דברי תורה ומוסר מאנשים כאלה שלא באו למדה זו של ההרחבה, ותוכן המוסר שלהם הוא צמצום החיים הגשמיים והרוחניים, וסגירת הפתחה بعد כל רעיון שאינו מוכן להקלט על פי השגתם להיות ממנו תוצאות טובות – אז כל אותן אוצרות החיים שבאלו הרעיונות, הנדרשים לבוא מן החוץ פנימה, ולהסתדר במערכה יפה עד שכולם יהיו מוכנים לעבוד את ד' על ידם, והם נשארו מבחן בלבד כנינה ובלא תיקון, על ידי הצטצום והמחשבות המוגבלות, הם הם מעוררים איליה ועצבות גדולות, וחקחת עמו את כל נופלת על העובד המשיג. וצריך הוא להתאמץ באימוץ גדול להמשיך את עבודתו הגדולה, ולקחת עמו את כל התמצית של הטוב המצטצם, את כל התמיינות שישנה בראיונות הקודש שיוצאים מפיהם ועתם של יראי ד' וחושבישמו בעלי הפשטות והצטצום, ועל ידי הצירוף הגדול, והאיחוד של כל ההפכים, ישבבו הדברים להיות שmachim, וחדוה גדולה ונחת רוח עמוקה תהיה נשפעת עליו, וייעבור את ד' בשמחה, וקדושתה של תורה תתרחב, ותורה דלעילת תאחד עם תורה דלתתא, וכל המחשבות العليונות הנائزלות ומופשטות יתאחדו עם המחשבות התתונות הפשטות וה ממשיות, וכולם יחד ייעשו להבאת אחת מאירה באור שבעתיים, לחםם את הלבבות ולהאיר את מקומות החשכים, ולהרבות אור ד' בכל עבר ופינה.

ג. כל מה שהמחשבה משוטטה יותר בהענין האلهי, כל מה שהוא יותר דבוקה בשכל וברצון, בראיון ובחשך, בדמיון ובציוויל, בהמודן ובמה שהוא למעלה מן המובן, בהשערה ובנטיה, להקדושה האחדותית של יהוד האל המזוהה ב"ה, הרי כל ההוויה יכולה כלולה בקרובה, כי המחשבה הדבקה בשורש הייש הרי כל הייש קשור עמה,

וכיוון שהדעה האלוהית כוללת הכל, כל היצורים וכל מחשבותיהם כל תעלומותיהם וכל נגלוותיהם, כל העבר וההווה והעתיד, על כן לפי אותה המדה של הקישור האמתי עם התוכן האלקי באמתתו, חל רוח הקודש על המשיג העובד, הקשור והדבק, וכל תעלומות עולמים מתגלים לו, ואור הגנוו, שהאדם צופה על ידו מסוף, העולם ועד סופו, מתגללה עליו. ועם כל רכוש עושר ידיעתו, הרי הוא מתחמא ענוה ויראה, דרך ארץ ויישוב דעת, אהבת הבריות וחמדת המדאות, וכל העולם כולו קרוב אליו ברוח חסד ואהבה, ואושר החיים וכל הבראאים قولם נעשה קרוב אל לבו, על הכל הוא מתפלל, עם הכל הוא מיחל ומוקה לחסד ולרחמים, לאורה וצחה, עם כל בריה הוא מצטרע בצערה, ועם כל נשמה הוא מקופה את תקотה, על הכל סוכת שלומו פרוס, ומעין דוגמא של חסד של מעלה מהמשך עליו. וחזר הרצון האיתן והקדוש ומתיחד עם הידיעה. והתעלומות מתגלות, והנשומות, עם כל תוכניותם, כל מסתריהם ופנימיותיהם, מתגלות לפני רוח ד', אשר בלב איש, אשר ד' אור לו, אשר ידע שמו.

ד. הפסק מדברי תורה ו עוסק בדברי שיחה מאכילים אותו גחל רתמים. האש הקדושה, שלhalbת הקודש, השרויה בדברי תורה, שהיא מלחמתה, מאירה ואינה שורפת למחזיקים בה ולמסתגלים אל קדושתה, הרי היא שורפת את המתראחים ממנה ופורשים מאור קדשה. וזיקי אור התורה הנם הולכים אחרי העוסקים בה שונחו, והענינים החומריים הריקניים מתלבים והוא לבURA, והנשמה, אשר נפסק כרגע זרם מקור חי קדשה, לא תוכל שאת, במצב הירוד שלה, את זיקי הקודש הנדרקים בענייני החל. אמנם, רק אם הוא פוסק מדברי התורה ומענינה ועסוק בדברי השיחה ועניניהם, אז הבערה מכابت ואוכלת כל פה וכל קרב ולב. אבל אם איןנו פוסק מדברי תורה, ולוקח את השיחה להעלotta ולקדשה, להראות את אור הקודש מאורה של תורה של אור אין סוף ברוך הוא, חי החיים המופשט, להחיות כל היצורים, הרי הרתמים עצם שביהם להיות תכנים מהנים ומוסיפים. מדרתו של אליהו הנביא, פוטר כל קושיות ואיבעות, ממונה על כל שיחות קודש ופעולות ישועות, והוא ישב תחת רותם אחד, ומשם לקח עוגת רצפים, ומזה באה שיחת חולין של תלמידי חכמים, שמצדה הקל היא צריכה תלמוד, ומצדה החמור היא שcolaה בכל התורה כולה, כאמור במדרש משלי. מכבים אمنם את הגחלים של הרתמים על ידי בערת התשובה, כשהשבים מיד אל התורה, ולמעלה מזה כשבועלים את השיחות למורומי ערcn, אל המקום שם שם נלקחו, מיסוד רוח החיים של האדם, מקור שם ד' רוח פיו, הנותן רוח לכל אשר רוח בו.

ה. כשהעולם כולו מלא דופי, מחשבותطفالות, רעיונות תהו, תגרות ומלחמות, שפיכת דמים והפקירות, אז מוצא לו האיש הישר אשר אווצר היו קודש הוא, אשר חזינוו על היקום וכל אשר בו יוצא ממקור החיים והשלום, את תפקידו, את אומץ רוחו ואת תעודת חייו. וידע נאמנה כי רק ענווי ארץ, רודפי שלום, מבקשי ד', הם הם מקיימי העולם ומעמידיו.

ו. לא מהתרשלות בא ביטול תורה שלו, כי-אם מגעגעים פנימיים על טוב ד' של רזי תורה, על דבקות עליונה. נפשי חמדה בצל ידך לדעת כל רוז סודך. רבו עלי אמן העכובים מהוציא אל הפעל את עמק הקדש שבנסתי, אבל לא מפני זה אניח את דרכי, דרך הקדש יקרא לה, תורה עליונה היא מקור שעשווי, והיא תביא לי את ברכת התורה, את עמק החסידות, את ענות הצדקה, את אור העוז והרוממות, ולבוי יפתח להשכיל באמתת אור ד',

להתפלל על כל נאנח ונძقا, על כל ציריך לרחמים, על העולם כולו, על הדור, על הנשומות הנדחות, על כל צער וחסרון. ויארו עיני להצטער בצער העולם, בצער השכינה, בשכל טוב, בהשגת ד'. ואני בד' אעלזה אגילה באלהי ישראל, אלהי ישע, האל המازוני חיל ושם רגלי כאילות, למנצח בנגינותי. ומה שהמחשבת העשוקות, החפצים והכטופים באים אליו שלא בהדרגה, למעלה ממדרגתי, אין לפחד מזה מאומה, כי זאת היא תוכנות הדור, ובפרט אני, שאני צריך לאחד את הכל, את כל ההרגשות, כל הידיעות, החכמויות, הציורים, השיחות, העבודות, השירות והמליצות, הסיפורים וההלובות, האגדות והמשלים, ודען צריך להיות פונה על גוי ועל אדם יהוד, ולצפות לציפויו עליונות, ולדעת עמוק תחתית להעלות שם פנינים, אבני ספיר וברקת. עם כל עני וענותי, צריך אני לדעת כי מפלאות תמים היא עמדת נפשי, וכל הנסיבות השונות שבמצבי, ועל כלם אודה ד' ואשמה במתנת חלקך, ואתחזק ואתאמץ לעבדו, למען שמו באהבה, בשכל גדול ובונתית אמרת לאתו, לאהבת הקדש, הנשגב, הטוב והיוושר, להוציאו מן הכח אל הפעל סגולות יקרות, להשיב רבים מעוזן, להרבות אור חסד עליון עליו, על כל יצוריו.

ג. צרכים להעריך את התוכן של כל חכמה לא לפि הערך המתגלה בפרטיה, כי אם לפि הרוח הכללי שבה, ובזה יכולים לסדר את כל המדעים למדרגותיהם, ולהבחן איזה מהם עומדים בסולם החכמה הכללית במדרגה יותר עליונה, כשם שאפשר להעריך השפות, באיזו מהן מתגלה רוח עליון יותר. כל החכמויות מתייחסות לתורה באותו היחס שכל הלשונות מתייחסים לשון הקודש. זיו העולם מתגלה על ידי לשון הקודש, זאת היא השפה הברורה, המכונה לשקפת העולם של אספקלריה המאריה, הכוללת בתוכה את סגולות הדעת בתור כח פועל, לא רק כח סוקר ומציג את היש, כי אם כח מחולל ומולד, מוציא את הוויות לאור עולם, מן אין אל המזיאות. העולם בלשון הקודש נברא, ומאור התורה חזב, וממקור חייה החיים נמשכים כולם, ובאורו העדונים כולם הולכים ומתגברים. מבחין המבין את ההבדל שבין רוח החיים, חי האור, חי הקודש, חי החיים, המתפשט בתורה לכל פרטיה, סעיפיה, הדרגותיה, תכניתה, דיקניה, תולדותיה, סעיפיה וענפיה, ובין הרוח המלאאת את כל המדעים וכל ההרגשות. הבדל נורא שורר ביניהם, בין קודש לחול, בין חיים לשילilit החיים, ובין אור עולם לחשתת תהום. והחיים במקורות, את הכל יקרו לחיות, את הכל יחו, את הכל יעדדו, את הכל לתחיה תקין תורה. אשר הדבק באור חייה, באור פני מלך חיים. הקשורים בה, המתיםרים בכבודה, המתרפקים באהבתה, הבוזים את כל יקר העולמים בשבייל נועם ידידותה, הם הם היודעים מהם החיים, הם הם הטועמים בכל עת ובכל רגע את נועם החיים, להם רוז החיים מתגלה, מה שהוא לכל העולם כולו רוז כמוס ונעלם, סגור חותם צר. אשרי העם שככה לו, אשר תבחר ותקרב ישコン חרצין, נשבעה בטוב ביתך קדוש היכלך. נוראות מצדך תענו אלהי ישענו, מבטח כל קצוי ארץ וים רחוקים, מכין הרים בכחו נאזר בגבורה. ותורה מפי הגבורה נתנה.

ח. החטאים שחשرون סידור גופני גורם אותם, הם נדרשים להיות מיתקנים תחילת, על ידי הטבת אורח החיים, שישוב הדעת החכמה המעשית צרכים לבוא לעזרתה.

ט. אני לא אפול ממדרגתי משום נטיה זרה, כי אכן כי כל הנפילות גם הן נדרשות. ואם כי מדובר להתאמץ להיות תמיד שרווי במצב האורה, שמחת הקדוש וחשך התורה והעבודה, מכל מקום גם כאשר יעברו צללים, והרוח נעכרת מעט, ופעולות קצופות יוצאות אל הפועל, והגופניות הזועמה מתגברת, לא אפחד פחד, כי מיד אשוב בתשובה, והמצב הנשפל יהיה לפני למקור לימוד באיזה אופן לסדר את המסלילות לימים יבואו. ד' לי לאaira.

י. יסוד היראה הוא מה שמתיראים להפסיק את הדבקות האלהית, המלאה אורות עליונים וחווים עד העולם, ותוספות הארה בכל העולמים. ונחת רוח, ועונג עליון, ביסוד חי החיים. ומיד בהפסק החשך, ונטילת התאוהה הבהמית, הכל מסתתר, והאורה מטשטשת, ומרגשים מיד מיעוט השגה, וכחוות רגש, הסרת רוח השמהה העליונה, פחדות של שפלות. וזה נהוג גם בכלל נתיה לצד החומריות, ותמהון לבב, גם כשהיא של רשות, וקל וחומר בענייני איסור, שאין שיעור לנפילה והריסה, לחשכת המאורות, וסתומי צינורות החיים, התמעטות השפעים, והעינוגים. על כן, יאחו צדיק דרכו, ואיש נלבב תמיד יוסף אורה ונחרה, ובאור תורה יאמץ, ובעוז קדושת תפלה ושיחחה, זימרה והודאה, ומחשبة קדושה, ועצת גבורה, וצפיית ישועה, יחזיק ולא תרפהנה ידו, ורב טוב יוסף, ופאר מקדושים על הדורת חיו יופיע, ובהיכלו כולם אומר כבוד, גיל וירנן בתשועת ד', אשר תשגבבו.

יא. כל מה שהנשמה מתגברת ביותר באדם, ואור הקדוש מתגלה בו, ככה הוא מרגש יותר את הערך של דבריהם שבקדושה, וכשהוא מדבר בתורה ובתפלה, שפעה רבה של אורות נשמותים שופעים ממן, ופתיחה צנוריות הדעה העליונה, והרגשת הקדוש המלאה מתראה לפניו בשל צבעי אור וחווים אמיצים, נادرם בקדוש.

יב. אותן ניצוצות הקדוש, שהם משוקעים עדין ב עמוק תהום הרע, גורמים את ההכרח של הצעה, שהיא מורגשת בכל הגוף. וכל מה שיוסיף האדם לברר את הניצוצות השיטיכים לו, ולא יהיה כל תנוועתו ומעשו כי אם ביושר ובקדושה, ככה ירגש שדייבו בו נחת פועל הכל, והולך למשרים, דובב שפטים ישנים. אמןם כל זמן שמצויר הוא להעלות ניצוציו ממעקים, יפה צעה לאדם. ויושם צדיקים צועקים לד' מפני צרת העולם, מפני הירידה הכללית, צעה זו נוהגת עד שימלא העולם כולו תיקון ואורה, ויקום אין יוצאת ואין צוחה ברוחתינו, צעה צדיקים הללו איננה באה להם מעקה הנפש הפנימית של צרתם הרוחנית, כי אם מהצער הגדול של העולם, צער השכינה בכלל, הצועקת בחבליה, כאילה בעת לידתה.

יג. ממש כמו שעז קטן מדליק את הגדול, ובחזה אליה הדליקו את אש המערה, ככה צעה קטנה ודלתה מביאה לידי התעוורויות נפשית ושללית גדולה. כי אור האמת של הצמאן האلهי ויקידת אש התשוקה בוער באמת ב עמוק הנשמה, אלא שהוא צריכה איזה גורם כל דהוא להוציא את אור שלhalbתה אל הגלוי, ולפעמים על ידי סבה דלת ערך יוצא אל הפועל תוכן מפואר מאד.

יד. לעיתים יש שמרגשימים את ההתקשרות שיש בין דברו של אדם לעולם, וזאת היא התחלת הדרגה של גאולת הדיבור מהgelot. ואפילו כשהוא מתחילה לזרוח רק בכח הדמיון בלבד, גם כן הוא סימן טוב, ויאחזו צדיק דרכו וטהר ידים יוסף אמצ.

טו. מה שרוצים להשתנות למלאים, בהשגתם, בבהירותם שלם, בקדושתם ובשמחתם, בצדלה זריונות ובאור קדשם, אפילו כשמתחילה הדבר בצורה מעורבת, מוטושתשת בדמיונות כהים, הוא גם כן דבר טוב ונשגב, וסימן טוב על עצם קדושת הנשמה. ובכללות הכנסת ישראל מונחת תוכנה זו של חשך ההשתנות עם מלאכי עליון, אותם העומדים בסולם היצירה לעללה ממדרגת האדם, על כל פנים מצד מצבו בעולם הזה, בהיותו קשור בחומרו, ואומרים אנו בכל יום, נקדש את שמך בעולם כשם שמקדשים אותו בשמי מרום. וחפץ עדין זה כשהוא מתבטא, הוא מוסיף אור ואומץ לנשמה, ומצליל כל שפלות נפשית, וסוף שהוא בא לידי תשובה עליונה, תשובה מהאהבה גדולה, מחקר עליון של נועם ד'. וכל יחיד ויחיד ראוי לו שימוש תוקן קדוש אהוב וחייב זה על נפשו, רוחו ונשנתו. ברכי נפשי את ד', ברכו ד' כל צבאיו.

טז. הצדיקים העליונים משיגים ומרגשימים את שפע הקדושה של השפעת קדושת הזמן לרוגעים ולחלקי הרוגעים, ותפקdroנו לבקרים לרוגעים תבחןנו. על כן אין הם קובעים זמן לTORAH, כי אם תמיד הם עוסקים בדבוקות שכילת, ותורתם מתברכת, והשפעת רעיוןונותיהם הם גופי TORAH ונשנתה של TORAH, ומתגלים להם אורדים גדולים בכל עת ורגע, ומשפיעים בזה שפעת חיים על הקרובים והרחוקים, על החיים ועל המתים, על כל היקום ועל כל העולמים. ושערי תשובה פתוחים הם כים, וכל הרוצה להכנס בתשובה עילאה נכנס.

יז. מדרגת ההשתנות במדות היא עולה עד אותה המדרגה, עד שאפילו לצורך רוחני לא יהיה צורך לא שבח ולא גנות, כי לא יכנס בלבו שום רעיון של גואה עד שיצטרך לקבל טוביה ממה שמנגנים אותו, ולא ישפל בשפלות של עצבות, ושל מיעוט זריונות, בהארה ובשלל, בחריצות ובחריפות, בעומק הדעת ובבהירות החידוש, עד שייהיה צורך לפעמים הגדלה מסביבתו כדי לבוא למדרגו הרוחנית העליונה. וכל זמן שישוד השבח של בני אדם נדרש לו, אפילו לטובה רוחנית, עדין לא בא למדת ההשתנות. אמן רכוש גדול וכח נעלם ונפלא צורך אדם לרכוש לו עד שיגיע למדה עליונה זו, שלא יהיה דרוש לו לא שבח ולא גנות. ואם יעלה למדה זו או יהיה באמת מעדת ישרים, שהם המקבלים את כל ענייניהם בתכלית השינוי, ויקיים חסד ומשפט אשירה לך ד' אזמרה, אם חסד אשירה ואם משפט אשירה. ודוקא כשבאים למדה זו, תוכן הכבוד הרוחני, כבוד האמת, כי הוא בנשמה, כי אין דבר שבמינו שהיה מחריב בו, שהוא הסיג של כבוד המדומה, وكل וחומר של צורך הבוז כדי להשפיל דעתו. ועל ישרי לב כאלה, הקשורים בקשר החכמה העליונה, המשקיפה על כל העולם כולה באור האמת הבורור, נאמר כבוד חכמים ינהלו, כחם מתגבר, ודומיהם נפלאה, ראשית טובות חי, וסופי טובות דמו, דומיה תהלה, גבורי כח עושי דברו.

יח. הדבקות האלהית האמיתית, כשהיא משפעת את שפעה על העובד האמתי, היא מלאאת אותו זיו חענוג והרחבת הדעת, וכל הכהות וכל החושים שלו מאירים ושמחים, והעולם וכל מלואו שמח עמו. ההשגה המביאה

את הדבקות האמיתית, ובאה עמה ביחד, היא ההארה של העושר של הישות האלוהית, שהיא משבעת מטובה את כל הקשורים עמה. ניצול הוא בזה מהעוני הגדול של העולמות הנפרדים, שכולם הם חסכים ודלילים, לגבי האור והעושר העליון של מלך הכבוד ב"ה, ד' אלחים אמת, המצויה האמת, אשר אין עוד מלבדו ואפס זולתו. כי אשב בחשך ד' אור לי, אל ד' ויאר לנו, ד' אורו וישעי ממי אירא, ד' מעוז חי ממי אפחה, ואבואה אל מזבח אלhim, אל אל שמחת גiley.

יט. ארבעה דרכים ישנים לקיימת החזות. האחד, החזרת הנשמה להגוף בדיקוק, הבאה מתוך הרגשה פנימית בעילוי העולמות וקייצתם בנקודות חזות לילה. הב', על ידי רוח צפונית הבאה על ידי כנור התלוי לעלה מראשותו של דוד מלך ישראל الحي וקיים. הג', על ידי קול התרנגול, המכרייז ואומר, כמו ישנים מתודמתם. הד', על ידי מכונה מעשית, כמו התקילא, ומשקלי השעות. ולפעמים באים כל הכהות יחד ומעיריים, עורי עורי, דברה, עורי עורי דברי שיר.

כ. כשהנפש היא בראיה, אוצר הרגשות הקדושה הוא שלם תמיד, חי ומלא, ומשפיע תמיד מאורו וחומו על הצדדים הנמנוכים ממנו, ועל הנעלים עליו. משפיע על הגוף וכל אבריו וכחותיו נעימת ידידות מתיקת הקודש, ועל הארת השכל וכח השינון והלמוד הוא משפיע גם כן מאورو המוחש והמורגש, עד שתלמידו תורה לשמה, בדבוקות מורגשת, הבאה וחודרת עד לעצםدم ובשר, הוא דבר תדרי ומובן מאליו. ויחד עם החදוד והשינון וטרדת השכל בעומק ההלכה באה השלהבת המורגשת של הדבקות האלוהית המורגשת, הממתתקת גם את הבשר. וחטיבה שלימה עושה אז האדם את העולם כולם, ע"י התאחדותו בעצמו, וקשר הכל לחיה כל עולמים, ומהמלא זיו עולם ועשוען עליון. המעד לו על קשר קדשו בתענוגי עדנים, המוכנים ליראי ד'. הדקים בו. אמנים בעת השבירה ודילול הכהות הרוחניות פוגעת המגערת בכח הגוף, ומקדרת את זיו הנפש. והרבה צריך האדם לעמל עד שתשוב אליו ההארה הרוחנית להיות מורגשת עד שאור התשובה, וזעם שטף הדבקות האלוהית יוחש אליו בפנימיותו גם מצדו הגוף, עד שתמיד, בעסקו בתורה, יחד עם ההבנה השכלית של עמקי ההלכות יופע עליו אור חי מפנימיות עמוקKi החיים, וידלה מימים עזקה בלב איש, בכל תורה ובכל טרדה שכלית ירומם וינשא הגבה למעלה למעלה. אבל זאת היא דרך ד' האמיתית לשוב אל התורה, אל עמקה והדרה, אל פלפולה ושינויה, ברעיון בהיר, בלב מתנה, ובאוצר חיים של קדושת הנפש, המשלימה את הود הרוח והנשמה. ומחייב אל חיל ילק, ויגדיל תורה ויאדיר. והדרך צלח ורכיב על דבר אמת וענוה צדק ותורך נוראות ימינה, אל תקרי והדרך אלא וחידודה.

כא. כל מה שהדיעות יותר מתחכבות, כשהן מתחכבות זו עם זו יוצאה מהן אור יותר נוצץ ויתר מאיר, מתקיים ומלא חיים.

כב. אמת הדבר, שהדרך המרצו היא דרך החיים, המאושרם, הרואים לכל אדם, וזאת היא עצת ד' ברוח התורה, והודיעת להם את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו, את הדרך זו בית היהם. מכל מקוםطبع הסגולה הנשמית הוא נותן, שיחידים ימצאו בעולם, שהסתכלות העליונה, וחיה הפרישות הקיצונית עם

הטהרה המופלאה, היא נאותה להם, כדי לכבות דרך לעולם כולם, להאר נתיבות עולמים. ואלה הגודלים מוצאים בתחום הקיצוני את אותה שביעת החיים, והאושר המלא, יותר הרבה مما שモצאים אותם רוב בני אדם בלבתם בדרך המומוץ הרואוי להם. על כן ייחידי סגולה בעלי חסידות מופלאה, זאת היא גם כן מכל תוכן קדושת ישראל שימצאו בעולם, ובמאנפל הגלות לפעמים דוקא אלה הענקיים הם הם אשר האיוו לנו את כל חשכת החיים, וישמו לנו מעקשים למשור, ומחשבים לאור.

כג. על-ידי התרחקות מהכרת הרזים באה ההכרה של קדושת ארץ-ישראל בצורה מוטשטשת. על-ידי התרחקות אל סוד ד' נעשות הסגולות העליונות של עמק החיים האלוהים לדבריםطفالים שאינם נכנים עמוק בעמך הנשמה, וממילא יחסר הכה היותר אדיר בנשمة האומה והיחיד, והגולות מוצאת היא חן מצד עצמותה, כי למשיג רק את השטח הגלוי לא יחסר שום דבר יסודי בחסרון הארץ והממלכה וכל תכני האומה בבניה. יסוד צפיה היישועה הוא אצלנו כמו ענף צדי שאינו יכול להתקשר עם עומק הכרת היהדות, וזה בעצם הוא הדבר המעיד על חסרון הבנה שיש בשיטה מעטת - הלשד כזאת. לא שוללים אנחנו כל מין ציור והבנה המיסוד על שירות ורגשי דעה ויראת שמים באיזו צורה שהיא, רק את אותו הצד שטח כזאת תחפוץ לשולב את הרזים ואת השפעתם הגדולה על רוח האומה, כי זהו אסון שאנו חייבים ללחום אותו, העצה ובתבונה, בקדושה ובגבורה.

כל. צריך אני לעצה, שאותה השמה וקורות הרוח שאני מרגיש בשיטת מחשבות הרוחניות, ובעסק הדיעות והנסתרות, תהיה עmedi גם בעת עשית המצוות המעשיות והתפילה, ובעת העסק בגוף התורה הנגלית.

כה. לפעמים צריים להתרחק מרעיונות של קדושה ושל תשובה, אם הם מבאים לידי עצבות, כי יסוד השמהה הקשורה בעומק הקודש הוא גדול מכל תוכן של קדושה ושל תשובה אחרת. ע"כ כאשר באות לו מחשבות של יראה ושל תשובה בדרך עצובן יסיח דעתו מהם עד שתתכוון מחשבתו, ויקבל עליו כל התוכן של קדושה ושל יראת שמים בדרך חרודה ושמחה הרואיה לישרי לב עובדי ד', באמת.

כו. المسؤولים לחסידות, לקדושה, להשגת רזי תורה, לא יוכל לדמות את עצם לרוב בני אדם, דרכי הייהם צריים להיות בדרך יtier עליון, מחשבותיהם מוכרכות להיות נטויות למעלה, מובלדות מעסקי חול ופוניות תמיד אל הקודש. ובזה הם עושים טובות לכל העולם, רבים בו שפע של אושר, של קדושה, ושל מנוחה, חמימים את הלבבות, ומארדים את הנשמות בסגולותם. ובהניהם את יديיהם ומתרפים ממעלתם מתפשטת נפילה רוחנית בעולם כולם. ואף על פי שדרכם הקודש צריכה להיות בקיצונית, וחומרות, מכל מקום צריים גם הם להיות מעורבים בדעתם עם הבריות, ולדעת עת לכל חפץ, להגבר את תוכן החיים, ואת דעת העולם העמוקה בקרבם, את ההתקבשות והריעות המדינה ברוחם ונפשם, וואז יהיו שלמים באמת, ותיקון העולם יהיה ראוי לבא על ידיהם, ומדותיהם האנושיות יתפאו ויתעלו בתכלית הטוב, ופואר רוח הקודש יחול עליהם בנעימות וחדוה.

כז. צריים צדיים לעבור בנהר דיןור כדי להמחק מהם ציורי עולם זהה. אמן אם התגברו גם כן בעבודתם האליה עד שכל ענייני עולם זהה קודש הם, וכל שיחותיהם הם דברי תורה וחכמה עליונים, אז פוסק נהר דיןור

את השפעתו המכabbת מלהם, ואינם מתחבילים אפלו כהרף עין מקישור אהבה בתענוגים שהם מקושרים בו בקדושיםם, רק חולכים מהיל אל חיל, ללא שום הפסק והפרעה כלל.

כח. מה שפועל הרוב הירש באגרותיו לומר על הרמב"ם שהיתה לו יהדות בלתי מובנת, זה גורם את כל הגראון של היהדות האורתודוכסית האשכנזית. קווצר רוח כזה, שנאה נוראה מסורתה בו, לא תוכל לתן פירות אלא רקבונות פנימיים. יכולם אנו לתקן שיטתו של הרמב"ם כנסים על גבי ענק, אבל לא לדבר גבוה שהיהדות לא הייתה מובנת, בשעה שאוצר ברוחו את אוצר התורה בכלכל שלימות. וכי מהיכן תבוא לנו הבנה יותר שלמה ביהדות, אם לא מהלימוד והשקייה שאנו לומדים את התורה, וישים נא על לבו כל איש, אם תוכל שקידתנו להגיע לחלק אחד מני ורבה לשקידתו של הרמב"ם ז"ל. יותר יותר טוב ואמת הוא לומר, שסקייתו הענקית לא תוכל להתאים להיות להדרכה לקטני ארץ כדרות האחראונים, ועל כן צרכיהם אנו להקטין את האורות שלו, ובכל זאת ישארו בשלימותם, אבל מהם לא יחסר, אבל יתרו יותר להשגת בני אדם שאיןם מסוגלים לעוף תעופות שכליות קדושות ועלינוות כמותו ז"ל. לפך זכות יש לנו לדון גם את הרוב הירש ז"ל, כל מה שדבר מלבו הטהור דבר, אבל בכל זאת החסרונו נכנס בתוך עצמיות התכוונה של סדרי ההשפעה שלו, עד שהוא צריכה תיקון והרחבה, והדברים מגיעים עוד לכמה סעיפים אחרים בשיטתו.

כט. האדם הפנייא לא הבחן בין מה שהוא מזין ומשובח בטעם, ובין מה שהוא צומח בשביל מטרות אחרות, לא בשביל אכילת האדם. את הכל, כל מה שנודמן לו ברעבונו,לקח ולעס. וברבות הימים עמד על המבחן, לברר לו את המסוגל לו ביותר, ובחר לו את הפירות, התבאות והצמחים הנאותים למזונו, וכן הלאה. בחיה הנשמה גם כן יונק העולם מכל ספרות, מכל מה שצומה על הקרקע הציורית של האדם. יבואו ימים ויתברר מהו המאכל הרוחני הרואוי לאדם, אז האפוך על עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ד'. וכשש שהתעשיה מהפכת כמה דברי בלתי מועילים לדברים מזינים ומועלילים, כן תשוב החכמה העליונה להפוך המון רעינות ותבאות הרוח שאין להם כתעת ערך, לדברים משיבים את הנפש. ומעין דוגמא של עולם הבא יש לצדיקים קדושים עליון גדול דעה בעולם הזה. ועלהו לא יוביל, אלו שיחת חולין של תלמידי חכמים.

ל. רואה אני איך קליפה נוגה, שרואה ביסודה בנפש הבהמית, אורבת היא על הנטיות הנפשיות להמשיך אותן אליה, להשפיל את רוח האדם, לטשטש את אورو, למעט שלטון הקודש בעולם, ועל ידי תוספת עבודה ויראה יתרה חושבת היא להחליש את כח הרצון, שליטה החוג שבקדושה הפנימית. ואז בכל עת התὔוררות הכהחות הבהמיים על ידי פעולות גופניות, באה היא ומהמת את הרצון החלוש, המドוכה על ידי הפגיעה של צדקות הרבה יותר מן המדה, ועל ידי העצבות המידילדת, המצוופה לזה, ובזה עושקת היא נשמות וכחות, וכחחף תארוב, ובוגדים באמם תוסיפ. אמנם ד' לא יעזוב את חסידיו, ושבע יפול צדיק וكم. וכארוי ולבייא יתחזק איש אשר נוכח ד' דרכו, וישם פניו אל תורה, אל היושר והצדקה, אל התפללה הרעננה, המלאה שמחות וצע, ועת לדורש את ד', דרשו ד' ועוזו בקשו פניו תמיד.

לא. אל תהי צדיק הרבה שיין בעניינים מעשיים, אבל בענייני מחשבה, שם הוא עולם שיכולו טובה שאין לו מקרים, וכל המרבה להיות מקדש ומעלה מחשבתו בקדושה וטהרה באמת לאמתו, הרי זה משובח. רק לפעמים, מפני שהתוכן המחשב פועל על התוכן המעשי, יש צורך להגביל גם כן את מחשבתו, אבל צורך הוא לדעת שחובת גבול זה לא בא מפני המחשב מצד עצמה, אלא מפני הצד המעשי המעורב בה. וכל מה שישחרר יותר את תוכן המחשב שלו מהתוכן המעשי, כן ישיג את עולם החירות העליון, שלא יהיה אסור בכבלי הגבולים, ויזכה לנחלת יעקב, שהיא בלי מצרים.

לב. בתחילת כל תנועה רוחנית העתידה לפעול בעולם, מתגלה כח גדול, שפעת קודש, שפעת רוח הקודש טס וועלה, משוטט ומקיף, איןנו מתישב בעולם מפני גדוֹלָה, גבשו ותעצומתו. אחר כך באים דורות קטנים, הם מדודים ושקולים, מושרים בעולם, מגשים בחיים בצורה זעירה את הגדול והאור המבاهיק שנתגלה בראשית התגלות התוכן, עד שהביסוס הולך ונמשך לאטו, ודור אחר דור משבח את מעשה הראשונים. מה שעשו, הגנו וחשו האבות במעטם נשרים, עושים הבנים בחילוק עבודה, בצורה קטנה ומקוצרת מאד. ומכל ההיקף של הרבה דורות יצא הצביען הרצוי, סוף סוף יתעלה הכל, ובהירות השורש תאיר עוד הפעם, והענפים אליו ישבו, ובהתעשיות עליונה, ברורה וחפשית מאד, ישתעשעו בהיכל קודש קדשים, ושבו לב אבות על בניים ולב בניים על אבותם, ויהי כבוד ד' לעולם ישמה ד' במשיו. ומה שהוא בהיקף עולמיים, יشنנו גם כן במסיבות של איזה תקופות פרטיות. ובעלי תעופה צרייכים לדעת, שאף על פי שהם תופשים ומשיגים בהירות עליונה, ואינם כל כך מיושבים בפועל ובמעשה סידורי, ימושמו עניניהם על ידי השפעתם בעתיד. וכל מה שיתכוונו יותר לטובה העתיד, לטובה ואושר דורורים, ככה יופיע עליהם סדר ואומץ חיים. כה אמר ד' ליעקב אשר פרדה את אברהם, לא עתה יבוש יעקב ולא עיתה פניו יהרו, בראשתו ילדיו מעשה ידי בקרבו יקדישו את שמי, והקדישו את קדוש יעקב ואת אלהי ישראל יעריצו, ברוך ד' לעולם אמן. אשורי איש ירא את ד', במצותו חפץ מאד, גיבור בארץ יהיה זרעו, דור ישראל יבורך.

לג. השינה משחררת את האדם מהשעבוד של העולם החיצוני, ועל ידי זה יכול הוא לפשט את נפשו בהפשטה פנימית, בכל אורך שיעור קומתו הרוחנית. ביחס החיים שכלי העולם החיצוני נפשו מצטמצמת, אבל ביחס חייה הפנימיים הרי היא מתפשטת, מארכיה את מהותה. ונמצא שהוא יורדת עד כל עומק התחתית שבחיים מצד זה, שכלי זמן שהאדם הוא קשור עם העולם החיצוני אין העולם הסביבי מניח אותו לרדת כל כך לעומק התחתית, ולמעלה הרי הוא עולה לעומק הרום של החיים שלו, והרי הוא תופס את כללות החיים כולם. ואיזה צד מתגבר בו ביותר, הצד התחתית, או העליוני, ואיזה מהם נכר בו ביותר בזמן שהוא מתעורר משנתו ובזמן השינה עצמה, זה תלוי לפי מעמדו הרוחני, התליי במדרגת נשמו ובסבירותו. כל מה שהוא אחزو יותר בקדושה ובטהרה, באמונה שלמה ובבטחון, ובקדושת ישראל ואהבתם, באהבת הבריות ובציפיות ישועה, הרי הוא מתעלם, והצד העליוני שבו מתגבר, ושולח הוא את השפעתו גם לעומק תחתית, לכל שפלות החיים, וכל האדים העולמים וגורמים מחשבות והרהורים, צירורים וטפוסים שונים, הכל נעשה קדוש ונעלה, הכל בא מטללי עדן עליון, ורוח ד' חופף עליו. בהתהלך תנחה אותה, בשכבר תשמר עליך, והקיצות היא תשיחך.

לד. לפעמים אי אפשר לאדם להגביה את עצמו משפלותו כי אם על ידי מה שכותב מערבי לבבו, ומתקן בזוז את הפגמים הפנימיים שעל ידי נטיות חמורות. אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי. לעשות רצונך אלהי חפצתי, ותורתך בתוך מעי.

לה. צריך למהר לשוב בתשובה על כל חטא, אפילו אם יהיה מהדברים הקלים מאד, כי לאחר התשובה דומה לאחר טומאה במקדש ושחיתת כלאים בלבישת ושהיות חמץ בפסח, שככל רגע בפ"ע הוא חטא מיוחד, ובהכפל חטא כל הרבה פעמים הרי הוא כעבות העגלת. וכן מי שהוא במדרגה של השגות עליונות צריך לשוב בתשובה על כל דבר יתר שיצא מפיו או אפילו דבר נחוץ וקדוש ללא קדושה פנימית, שכליות והרגשית, הרואה לו לפיה מדרגתנו.

לו. ברפיוון הרצון, הגורם כמה מכשולים, אשם הרבה חסרון הכח הגוףני, אף שגם הוא אחוז בכמה גורמים מוסריים, מ"מ בתיקון התשובה צריכים לדדק על כל הגורמים לרפיוון הרצון, ולהשתדל בתיקון כללי, בין ביחס המוסר והטוהר הרוחני בין ביחס הגוף וחזק כחותיו, כדי שייהי האומץ הנפשי מצוי ביתר תיקון וascalול בסיסי.

לו. כשהעובדת מIOSDAה על יסוד הרגש והתפילה, דואגים תמיד מנפילה, כי תפילה חי שעה היא, והרגש משתנה לרוגעים. אבל כשהיא מIOSDAה מעיקרה על השגת השכל והתורה, אז האדם בטוח יותר מנפילה, כי תורה היא חי עולם, ודומה לאור המPAIR תמיד. ואף על פי שעם כל זה אשרי אדם מפחד תמיד כתיב, מכל מקום הרבה ערבעון ובתחזון נמצא על ידי התורה. על כן צריכה הכרעת התורה להיות מרובה בארחות העבודה, כדי לתן בלב אומץ ובטחה. ומכל מקום ידע, שאין אדם בזמן זה יכול למצא מעמד, אם לא יכין גם כן את הרגשותיו על ידי תפילה. ועם זה יתקן את סביבתו המציאותית, וייהי תמיד בין תקווה ופחד, עד יערה עליו רוח ממרום, ואומץ ד' ישגבהו, עד שלא ישפיע עליו פחדו כי אם טוב ועדינות, ולא שום חולשה ורופא.

לה. כשמייניהם תמיד בתוכנות הנפשיות בלבד ולא עליה להשכלה שכליות חפשית עולמית רחבה, מתקנתה ההשגה, והמודות בעצמן מצטמצמות, והמושגים מהתערבים בצורת מספר קטן אמן הרבה רכוש שוואבים מקטנות כזאת, אבל תמיד צריכים להשתדל לעלות למרחב, למקום הגדול, והגיאות האלהית.

לט. מתוך בהירות הנשמה רואים את כל העולם כולו. אמן אוצר הידעות, הבאות מבחוון, משחרר את הנשמה המכבליה. ובזה היא מושלת על עצמה, ויכולת לחדר לעומק תחומיותיה. וכל מה שידיעתה את עצמה מתגדלת על ידי העזר של הופעת כל הידעות כולן, מתרבת היא בקרבה הידעוה הכללית, והרי היא מתרבת להאOR העליון, אור שברא הקב"ה ביום ראשון, שהאדם צופה ומביט בו מסוף העולם ועד סופו. והכל תלוי לפי אותו הגודל של איחוד הרצון הממשי עם השכל העיוני, שכזו אחדותית מוחלטת הם מתחדים רק במרומי הקודש, ואור התורה בשורש שרשיה.

מ. יסוד האושר הוא אהבת האמת בשכל, אהבת היושר בחיים, אהבת היופי ברגש, אהבת הטוב במעשה. ובכל הערכיהם כולם, כל אדם בונה לו אמת, יושר, יופי וטוב, בפני עצמו כפי מדרתו. וכולם, כל המדודות הללו של כל יחיד וייחיד מבני אדם, מתכנסים לאוצר מאוחד אחד, שכל האמת, היושר, היופי והטוב מארגוני בו. ובזה באים אל המסללה של דעת ד', הנוארה, המלאה קדושה, ויראת אללים ברורה.

מא. סתורי תורה מתחדים בשמחה. האדם מוצא לו את כל רוחב לבבו, את כל אידיאליו, מתחמלים על ידי חכמת האמת העליונה, שאינה משועבדת לאותו המצר הדוחק של הגיוןلب האדם, ע"פ הקשיו המצוומצמים. על כן ימלא שמחה וגילת צדיקים, כל שיסוף להיות חי באמונתו. המדע האנושי המצוומצם הוא כלי הגון לעקר על ידו אותם השרשים הזורמים של הדמיונות הכווצבים, שהם צריכים להעקר, הם הם כל הדמיונות, שיטוד נתיתם הוא בערות האדם ונטיית הרשע שבו. אבל השמחה הגדולה, המלאה את הלב חמות קודש, מפני שמשמעותו העליונית מתחמלאות, זו אינה באה כ"א ע"י רזי תורה, שמציגים לפני האדם את האספקלרייה המaira של נשמתו, החיה, העליונה, כמו שהיא.

מב. כשהגוף טהור מטומאת התאות והעונות, משיגים אור גדול ושמחהعلילונה גם מההשכלה הפילוסופית באלהות. אבל כדי להטעים טעם שמחת קודש לירודים, מוכרים לעלות למדת העליה של רזי תורה, המפרשת כשליה את האור האלוהי, ומתוך יפעת תפארתה תשיג נהרה גם הנפש המגושמת. על כן בדורות האחראונים, שכ"כ גברה אפלת התאות, וכחות הגוף הם חלשים, עד שא"א לעמוד נגד השיקוע החמרי, הכרח הוא להאיר באור הרזים, הבלתי מוגבל, המתעלה בחופשו המרומם עד מרים עליונים, ומשפייע שמחת גיל של יפעת קודש, לנפשות עגומות וננדכנות. ומ"מ מי שלבו שלם ביראת ד' באמת, ישתדל להיות טהר ידים וטהר לבב, יוכל לטעום ג"כ את הבהיות הפושאה של نوعם ד' השכלית, המתפשטה על פי השכל האנושי, שיש בה עונג של קדושה מיוחדת. ויצרף את החול אל הקודש. ויזכה אז ביותר להבחן בין קודש לחול, ויראה כי מותק מאד האור האלקי הבא משפעת הקודש של התגלויות אלהית, אשר בסוד ד' ליראו, באין ערוץ יותר מהنعم המוגבל, שיוכל ליתן השכל האנושי. אמנם מי שיש בו קדושה פנימית, גם השכל האנושי מעורר את חייו רוחו, לשאוב ממעין הקודש אשר בעצימותו נשמו פנימה, ושבאה זו מתחדשת היא בעומק עצמיותה עם ההארה הרזית. וזאת הייתה מדרתו של הרמב"ם, ושל יתר גдолוי ישראל עליון, ששאבו את חכמתם האלנית ע"י המעבר של השכל האנושי, אשר למטפיזיקה הפילוסופית, שחדרו בתומת רוחם מן החול אל הקודש.

מג. טעה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה. הדודאים נתנו ריח, ראש תבות נר"ה, وزנו כי טוב סחרה, שכרכתי בדודאי בני, ועמדו יששכר זבולון על ידי זה, שגם בעסקי עולם זהה שדומה ללילה, אור לו על ידי מה שנוחן לתוך פיו של יששכר.

מד. אף על פי שאין ללימוד סתורי תורה בלילה קודם חצות, מכל מקום אם נפשו עגומה והוא צריך לשמחה דוקא באור העlion של פנימיות התורה, נראה שיש להקל, ומצוה נמי אייכא. סוד ד' ליראו ובריתו להודיעם. עני תמיד אל ד' כי הוא יוצא מרשת רגלי.ليلת נחלה לשתי בחינות, שהם שני לילות, לפני חצות ולאחר

חצות,ليل ולילה. נוטריקון רגלי, גםليل ראשוני לימוד, ככלומר חצי לילה הראשון, כשהוא יצא מרשת המחשבות, המאפיינות את אוור קדושת נשמו.

מה. את ההרגשות הנפשיות שלי ביחס לחלקי התורה, איזה הם הדורשים לי ביותר ומתחאים עם צרכי נשמי, אף-על-פי שאין להמשך אחריהם לגמרי, ולפעמים צריכים להלחם גם-כן עם הרגשות, אבל לשום לב עליהם וראי הנסי צריך. כי לא לחנם מתעורר רוח פנימי להמשיכני ללימודים נסתרים, גם לעניינים שהם למעלה ממדרגתי וערכי. אמנם עת ומשפט ידע לב חכם, לדעת לעות את יעפ' דבר.

מו. מה שלומדים, ומה שמתפללים, ומה שעוסקים בישובו של עולם, בין בדברים המוכרים לאדם ולבירותו לקיום המצומצם, בין בדברים העשויים להרחיב דעתו של אדם ולשפר את חייו, הכל עולה לאגודה אחת, לחטיבה אחת, להשלים את התקoon הכללי של העולם כולו, ולקרבו יותר וייתר להמטרה האידיאלית המבוקשת, לעשות את החיים טובים והగונים, ויתר ראויים להקשר בקשר נצחי, בקשר הקדוש, בקשר שמחת עולמים, בקשר עדני עדנים, בקשר זיו ונהורא מעלייא, באור חי העולמים, DIDUA מה בחשוכה ונהורא עמה שרא.

מצ. האמונה הגדולה, כשהיא מזrichtת אוורה על הנשמה, כל העולם מתמלא אוורה על ידה, יכולת כללית גדולה, כח כביר ונשגב מופיע בנשمت קדוש ד' הדבק בחיה אל חי העולמים. כשם שהיכולת והגבורה מצטיירת בתחילת בדמיון הקדוש, ככה הולכת היא ומתחילה בשכל ובפועל, עד וגזר אומר ויקם לך.

מה. האמונה הגדולה שהאהבה, היראה, והדבקות האלוהית, נמשכות עמה, כל הטוב שבעולם מאיר בה. כל ההשכלה, הגדולה, עם הקטנות, נמשכות בה ועל ידה חכמה, גבורה, שמחה, קדושה גדולה וטהרה, חסידות ענווה, יופי וחן, הכל כלולים בה, הכל נמצאים עמה, כל סדר וכל מנוחה, כל שלוחה וכל שקט, כל כבוד וכל תפארה. אוצר החיים של אמונה אומן העליונה, כולל הכל, כל גודל וכל עז, וצדיק באמונתו יהיה.

מט. אותו הציור העליון של ההשכלה הרוחנית, איןנו מצטמצם בשכל הגינוי. אין שום השכלה יכולה להגבילו, וכל אומץ הויתו והשרתו על האדם בא על-ידי כח הקדוש של אמונה. זיו החיים החזק הוא אוור האמונה. חוש האמונה האלוהית, בכל גודל עוזו, זהו החיים האמתיים, החיים ששומם מות אין עםם, החיים שש machat איננה מחרבבת משום צרה, יגון ואנחה, החיים שהטובה והברכה עם שרוויים הם, עםם דבקים שמחת עולמים ללא עצב, חדוה עליונה רחבה ועשירה, ללא שום לדול ורופא. אוור חיים זה צומח הוא וועלם מכל תורה, מכל חכמה, מכל חסד מכל גדולה, מכל שיחת טובה ונאה, מכל רעיון גדול וניאל, מכל מחשبة ישירה והגונה, מכל מצוה, מכל מעשה טוב, מכל תיקון של תרבות ודרך ארץ, מכל טוב שבעולם, בכל הזמנים ובכל הברואים, בכל השפות, בכל הלשונות, בכל הנטיות ובכל האמונה, בכל העולםים ובכל הנשמות, מן הכל הוא שואב ועל הכל הוא משפייע, אוור אורחים בקרבו, חי חיים עמו. אשרי יבחר ויקרב יודע סודו, אשרי רוועה אמונה בגודלות דעתה, בהגיאון אמת, ברוח תהור, באור ד', בזוהר תורה ומוסר, בענות צדק, בגבורות ישע, ביוםין ד' רוממה, בתענג עליון, אז תתענג על ד' על ד' וראי, בעומק דעת, בסוד שיח רם ונעלם מכל שפה וניב לשונות,

רומם ונאצל מכל רגש ומחשבה, ומרוב רומרות הוא מלא כל, מרוב עז הוא נהדר על כל, מרוב שובע הוא משפייע על כל, וככלו אומר כבוד.

ג. בגדולתה של האמונה מבינים את הכל, כי אין מניעה לשום דבר, הכל אפשר הוא בעניין העליון מעל כל שם והגיוון, שם סוד האמונה מונח, גدول הוא מעל כל האלים, שם החירות והדרור העליון מכל נמנע חיובי. כל אלה המצוומים באים רק במקום שמתחלת החכמה הצרה והאמונה המוגבלת, אבל החכמה העליונה, משתעשעת היא עם האמונה החפשית, מركיעה מעלה מכל שחקים, משחקת לפניו בכל עת, משחקת בתבל ארצו, ושבועשי את בני אדם.

נה. בדיעבד כשאוכلين بلا כונה טובה או כשנכשלין באכילה גסה, שנקרה פושע, כשמתקונים לשוב על זה בתשובה שלמה אחרי האכילה, ולהעלות ולברר את ניצחי הקדושה שבאכילה זו, יש תועלת ותקווה. ואל ירע הנלבב מלתקן את כל אשר תשיג ידו, אחרי כל אכילה, בתשובה מהאהבה, בשמחה וטוכ לב, בלי עצבות, כ"א בחדות ד, ובלב נשבר וננדכא, המלא גודל ועז קודש, אז יפועל ישועות לו ולעלום. וגם אם עברו עליו בעת אכילת המזון עצמה כמה נפילות ונסיגות, עוד ישוב ויתעלה ויזכה לאכול לחם קדש בקדושה עליונה, והפשע יהפוך לשפע, שפעת טובה וברכה ורחמים ורצון, "וטוב לב משתה תמיד".

נב. אל יפול עלי לבי אפילו אם חושבים את הגיונותי לדברים דמיוניים, מכל מקום הלא גם הדמיון כשהוא נוטה לקדושה ולמוסר יש בו תועלת וצורך. מי יודע את האמת לאמתה בין בני אדם שמחשובותיהם הבל. ואנו אין לנו כי אם לפתח כל אחד את כשרונו רוחו בדרך האור, האמת והטוב, כל אחד על פי שורש נתית נשמו. וכיון שאני מרגיש נתית הפנימית בתוכן רעיוןותי שהם מפעלים ונובעים בקרבי בכל עת, וביחוד בעת הדברו וההשפעה, הרי הוא חלקו ונחלתי. אף על פי שאני צריך להתחזק ביתר חלקו התורה, וביחוד בגופי הלוות, אבל ללכת נגד טבע רוחי, זה דבר שאי אפשר ואין צורך.

נג. על פי הרגשת הנשמה אני יכול לדבר דברים בטלים ויתירים, ובעת שההתעוררות הגוףנית החיצונה מביאה אותי לידי כך, לדבר בדרך שרוב העולם מדבר על פי שטף דיבור, מרגיש אני מהאתה של הנשמה בפנימיות. וצריך אני להדרכה כזאת, שתtan לי יסוד להרגיש את תהליכי התרבות של הנשמה, ולהשליט אותה בחיים בכל התנועות ובכל הדיבורים.

נד. לעיתים על ידי קליטה שקולטים מן הכל, מתדרלים מכל תוכן פנימי. וצריך האדם המוכשר לקלוט מן הכל, לאמץ את פנימיות קדושת חייו, עד שהיה קניינו שكونה מן הכל רק קניין טוב וקניין עצמי, ככלומר שיזהר מן הקנים הרעים שאפשר להם להקלט מן הכל, ושלא יהיו קניינו הוווחניים דברים שהם מן השפה ולחוץ, כי אם יהיו חזורים עד לעמקי פנימיות החיים באמת לאמתו, אז יתעצם עם הטוב הכללי, ויהיו לו לנחלה עצמית. יהיו לך לבדוק ואין לודים אחר.

נה. כשלומד או משיג השגות קדושות, יכוין שהקדושה התפשט בו על ידי התנוועות הרוחניות בדרך עיליה ועלול, עד להמדרגות היותר תחתונות שברוחו ו מהותו. וכשהמתעורר ברגש קדוש, או כשהועשה שום מצוה מעשית או תנוועה טובה, יכוין שתתפשט הקדושה מלמטה למעלה גם בכך עיליה ועלול, על מהותו ושיעור קומו, אלא שבכינה הראשונה הוא באור ישר, ובשנייה הוא באור חזר. ובתורה עצמה יכוין, שמצד העניינים שבמהותו שהם למעלה מגילוי האור שבתורה זו, יתפשט כח הקודש בדרך אור חזר למעלה למעלה, ומה שהוא בשווה לו ולמטה ממנו, יתפשט כח הקודש בתור אור ישר. וכן במצוה, מה שהוא למעלה ממדריגת זו של המצוה ב מהותו, יתפשט כח הקודש בדרך אור חזר, ומה שלמטה בדרך אור ישר. וכמו שהוא מתכוין על זה בבחינת עצמו בפרטיות, כן יכוין גם כן בבחינת העולמות כולם, שהרי הוא נלקח בתור תמצית מן כל היה, כadam שהוא חלתו של עולם, וכל אחד חייב לומר בשבילי נברא העולם, אם כן יש בכל אדם כגדולתו של אדם הראשון, וכשהמשתמש בה בקדושה אשרי לו ואשרי לדרכו.

נו. הדיבורים שיווצאים בלי יראת שמים בציור, פוגמים את תוכנת הנפש, ביחוד לאלה שהם ראויים להיות מלאים יראה מקורית, מלאה דעת והגיון שכלי.

ג. ראוי להזכיר מלכטא כל דיבור שיגרום רפיון שטת המוסר בחיה שום איש. אפילו אם הדברים מצד עצמו נראים כנכונים, הרי הם מזיקים להשומע, אם הוא קשור בחוגו המוסרי, בתוכן מנוגד מהדברים הנשמעים לו, באותו פרק.

ה. התשובה המחשבתית שבאה על פעולות, תנוועות ודיבורים המקוררים את הרגש היחסו לקדושה, היא משבחת מיד את כל תוכן החיים, ומשפיעה סגנון של תמיינות אמיתית במעמקי הלב.

ו. הבושא שמתבישים בפנימיות הלב מפני החטא, אע"פ שהוא דבר שבטבע, מ"מ יש בה קצת כפירה. וכשמשימים הלב להרחב את הבושא, כל מה שהוא מתרחבת הרי היא מרחבת את חוג הסליחה על כל החטאים כולם. כי הרי הם שייכים זה לזה בתוכן של עבירה גוררת עבירה, וא"כ המתביש מאחד מהטאו - מכולם הוא מתביש, והרי התשובה של יראת ד', שהיא הבושא, מתפשטה על כל שעור קומו, ומתקפר לו בזה אפילו מהטאים דבעין בהו תשובה רבתא דחזיא לחפהה על כל עובדה.

ס. כשרגישי האדם שנחרס הרבה ברוחניות, ידע שהגיע לו התור לבנית בנין חדש, יותר נעלם ונשגב, ויוטר קיים ומפואר, מה שהייה בראשונה, ויתחזק ויתאמץ בתיקון מעשייו ודרךיו, בסדר הגון, באומץ לבב, בחפץ טהור, בלבד מלא עז ושמחה פנימית, כי טוב וישר ד' על כן יורה חטאים בדרך, ידרך ענוים במשפט וילמד ענוים דרכו.

סא. הפרדת הגבירות זו מזו באה על ידי אורח מוסר של השכלה, לעשות את כל התכנן של החטאים לדברים נפרדים, שאין להם יחס זה לזה, ויבטל בזה את הגירה שבঙולת החטאים, ולא תהיה עבירה גוררת עבירה. ועל ידי הפירוק הזה שיפרך את כל חטאיו, יוכל להתיצב על דרך טוב, ובשונאיו הרוחניים יקיים אשחקם כעפר ארץ, קטיט חוותות אדיקם אורךם, ואשחקם כעפר על פני רוח, קטיט חוותות אריקם.

סב. גודלת האמונה אינה תלואה בריבוי הדברים שהואאמין, שהרי פתי יאמין לכל דבר, אלא בעומק החוש האמוני, וגודלת התפשטותו ורוחב הרגשתו בעניינים היקרים שעלייהם האמונה מיווסדה, ויסוד הכל הוא היקר האלهي.

סג. כשהענפים הרבים של האמונה מתפזרים על-ידי הגדולה המקורית של שורש האמונה, יש בכלם ברכה רבה וגודל רוחני אצילי, המchia את הנשמות. חדשים לבקרים ורבה אמונה. בתוך ים החיים הזה של אומץ האמונה וגודלה המקורית, נמצא גם-כן עוזו החיים וסגולות הקצב של חיותך חיים לכל פרט, שם רמש ואין מספר חיות קטנות גם גדלות, וכולם יש להם השפעתם, ערך חייהם, והכל הולך לתוך פיו של לויתן שמקיף את כל העולם כולו, ועל סנפיר אחד מסנפирיו העולם עומד, וצדקה רבא קדישא ויקריא, رب המנוח סבא, באמוןתו יהיה, ויהיה את העולם, ובלווה כל נונין דימא ואפיק להון כד הון קיימיה, ויליף פירקא דמילא דשטוותא, כדי לאלאפה רוזא דחכמתא, משומ תרוץ האור מן החושך דוקא, ומיא דאוריתא שאיב מימה גופה, ולא מן הcad לבדו דאיינו כ"ד ספרין דאוריתא, כי-אם מקורה של תורה, מקור מים חיים.

סד. לא בעצבון, לא בפחדנות, לא בחלישות סנטימנטלית, צריכים לפנות אל האור האלهي, אלא בידיעה ברורה, שהיא שנובע ממעמקי הלב, להיות מתקrab אל האלים, זהו חוש טבעי שלם ובריא, ולא חוש טבעי סתום, אלא החוש הטבעי הייסודי של הנשמה, שנובע באדם מנשחת חי העולמים, מנשחת כל היקום, כל人性. וכל מה שיוסיף דעת, שיוסיף הארה רוחנית, ובריאות גשמיota מסודרת, כן יAIR בקרבו האור הנפלא הזה להיות לו לנר על דרך חייו. וישראל, כל מה שייעמיך יותר בתורה ידע וייחוש כמה מרום ונשגב, כמה אמת ואמץ הוא האור הגדול הזה, וכמה הוא תופס את החיים כולם, את הליכותיהם הכלליים והפרטיים, ולא ירצה בשום אופן להיות חי חיים אומללים, מגושמים ומזוחמים, חשובים ואՓולים, אין אור אלהים חיים, מקור החיים, החכמה והבינה, החסד והגבורה, התפארת והנצח, ההוד והיסוד, הממלכה וכל הסתעפותה, באור הדעת הזולף והולך ממראומי מרים עד עמוקKi עמקים, מתפלש בהם, ויגיל ויישמה ויחזק ויאמן כח בעוזו ד' ואור קדשו.

סה. על ידי מה שהחפצים במדות חסידות גדולות מתגבר היצר הרע הרבה, והאדם מתדרדר ברוחניותתו, ועל כל פנים מוציא כח רב על מלחת היצר הרע, שהוא יכול להשתמש בכך זה להתעלות יותר ויותר. על כן אין אדם צריך לחשוך לעלות במדות חסידות עליזנות שלא בהדרגה, כי אם להשתוקק לעלות תמיד מעלה בדרך הדרגה, ומגמת פניו תהיה לעלות למדרגה נוספת עליזונה, חייב אדם לומר מתי הגיעו מעשי למעשה אבותיהם אברהם יצחק ויעקב. ועל ידי קצת התגברות היצר הרע שיש על ידי התשוקה הכללית, שחושך לעלות בהדרגה למדרגה גדולה, מתעוררתה אצל הגבורה שבקדושה, ואור החיים מבהיק בקרבו.

ס. התרבות הכללית של הרמב"ם מהבריאה, והעמידה על הרצון, אחורי שהתרבות הפרטית של כל דבר ביחסו לחברו, הוא יסוד החכמאות הטבעית שנתנה לאדם, הטבע לא יעשה דבר לבטלה, והוא גם כן מוסכם, והנחה של חפישת טעמי מצוות בדרך כלל, והפרטים אל הרצון הם מונחים – מגיעים הם זה בזה. שיגוב נורא הוא הרצון האלهي, מה שלמעלה מכל דעה וشكل, וכל וחומר מכל שכל אנושי, אבל כיון שהוא רואים שהטבע, עם כל עזוזו וכל העלים כללו, פותח הוא לפניו את פרטיו, כמה שנחדר אליו עד גבול ידוע, ואחריו שהוא מוצאים בקרבנו תפקדים שכליים מצורפים אל התורה, בעיון ובמעשה, יכולם אנו לגזר שהננו יכולים למצא טעמי תורה ומצוות. עם זה נדע, שבסוף כל סוף נערן הכל בכללות הרצון הנשגב מכל טעם, והפרטים חיים הם מאותו הקישור העליון שלמעלה מכל דעה, ואין לדעתנו בו מבוא ליפוי השכל האנושי, ומכל מקום הם מקשרים בשכלנו וביסודו טעמיו, והם דומים לתכילת התרבות של ההוויה, שפרטיה בצרופם מעידים על התרבות הכללית הבלתימושגת. והטבע עומד בזה בצורה נגדית אל התורה, מוגלים הם הכללים בתורה ונעלמים הפרטים, ובטבע מוגלים הפרטים ונעלם התרבות, המגמה ההוויתית, ובודאי להעלומה עליונה זו, יש גם כן קשר למה שבתוכיותה עם קשר התורה, מצד סבה פנימית, פועלות ומצירות, ובזה הנסיבות אין בטלות לעולם.

ס. אף על פי שהעכבות והפחד בא מפני ביטול תורה, ומפני העונות כולן, מכל מקום תיכף כשםהררים בתשובה הרי הכל מתהפק לטובה, וצריכין מיד להתחזק באומץ בטחון בחסד עליון ברוך הוא, ולאחוות תורה ועובדת כל אחד כפי מדתו. ואם לפעמים יראה לו שה마다 המתעוררת על ידי הקראיה בספרים מענייני המוסר והיראה אינה לפי מדתו, יתבונן ויחקור על מדתו מה היא, ויתחזק ויתאמץ ביחיד במדתו העצמית, וגם מזה אל ינח ידו, ממה שמתעורר על ידי הספרים, ואף על פי שקטן מאר הוא צד התפיסה שלו בהענינים שאינם כל כך שייכים לו, מכל מקום כל מדריגות הטוב והקדוש צרכות להיות מקשרות זו עם זו, ויחד כולן יעשו חטיבה אחת, להאריך עליו אור ד' ותורתו העליונה בנوعם ד' וטובו.

סח. אהבת הקרובים, ואהבת אשה, הם שני מיני אהבה שאסורים שיגעו זה בזה, כי כל אחד מקלקל את חברו בהיותו נוגע, בנפש וביסוד העולם. זורמות הן אלה שתי אהבות כל אחת במסלולה המיוحد, והן על ידי שיתוף השפעתן בונות את העולם, וכשהן באות בערבובי, באופן שאי אפשר לכל אחת מהנה להתפסת כראוי, עצורות הן את כל טוב העולם, וממלאות חשיכה את הנפש ואת העולם, וכחות הדין והזעם מתפרצים בטומאה רבה וקצף נורא לשבר ולכללות. וזה סוד איסור עריות שארبشر. ואיסורשתי אחות הוא גם כן פגיעה באהבת האחות על ידי האישות, אבל לא רק על ידי נגיעה התכופה זו בזו, כי אם על ידי הניגוד שביניהן, שבא גם כן על ידי קירוב יותר מהראוי, ואשה אל אחותה לא תקח לצורך. ויש בזה משום שני האופנים, השיתוף שבין איש לאשה עושה את בעל האחות לאח, ויש לו כבר אחותה בתוכן קרבת האחות, ואיסור לדוחות אותה על ידי קרבתה של אישות, ולא עוד, אלא שגורם שהקירוב האחותי של האחות יהפק לשנהה, על ידי מה שנעשה צרות זו לזו, וזה הוא פגם כללי ביסוד האחותה שהעולם משותה עליון.

סת. אם אני הנסי בטבעי בעל אגדה ובועל מסתורין, איני צריך ל凱נות כל כך בחוקי ההלכה והנגולות, מכל מקום הנסי קרי ועומד גם כן לחובות הללו, כי לא להן חני ד' כשרון גם בהם. אבל הנסי צריך לדעת את מדי, כדי שלא אפול בעצבון במיוט חלקי בנגולות, אף על פי שגם באגדה וב叙述 הנסי דל ואביון מאד, מכל מקום אני צריך להתחזק, כי סבת החיסרון שלי הוא ריבוי הצדדים שהם מושכין אותו תמיד לכאנן ולכאנן, על כן כך היא מדתית לטעם מעט מכל דבר. ואם בנגולות ולהלכות יש לי רפיען יותר גדול, גורם זה המשכתי הפנימית לאגדה ונスター, שניכר ביהود הופעת הכה של בוזה בעת הדיבור המסורתי הפתאומי עם אנשים רואים לזה, ובכל עת של התעוררות רוח, שモצא אני בי איזו גניזה טמונה, שצרכיה להיות לי לנחמה גם בעת ההסתור והחשכה הגדולה. כי אשכ בחושך ד' אור לי.

ע. יש לנו צד יראת החידוש, וזהו מסגרת לאמונה, להיות מוכן לקבל בתורת ידיעה את המסורה לנו מאבותינו, אלא התחדשות. ולולא הייתה יראה זו גנויה בקרבונו, לא היה אצלנו בסיס לשום חידוש והופעה, שהיא תמיד בנזיה על ידיעה מקובליה באיזה אופן שהוא. וכשהיה השפע של החידוש הולך ללא מעזר, היה מטשטש את צורתו של כל יסוד טרם שנבנה עליו איזה בניין, וזהו יראת האמנות, שמתגלה גם כן בחול. אמן המחדש האמיתית לא ישמש ביראה זו כי אם על פי המודה הרואה, ועל פי רוב התלמיד, ורוב ההגינן המחשבתי, נעשה האדם משוחרר לפיק הערך מככלי יראה זו, והוא מצמצמת את עצמה בנקודת היותר זעירא, ובתווך זאת הנקודה כבר מונח כל יסוד כח העוצר והמצמצם הנדרש להפרית המחשבה והרחבה, כדי שתצא בצורה בנזיה ובמוסת, כדי אמת שיש לה רגלים, ולא כשקר שאין לו רגליים.

עא. הלב מתגעגע אחרי ההשגה של ארץ-ישראל, אחרי האמונה של ארץ-ישראל, אחרי הקדשה של ארץ-ישראל. איה לוקחים את השמחה של ארץ-ישראל, את השלוה הפנימית של ארץ-ישראל, את הדבקות של ארץ-ישראל, את האמת של ארץ-ישראל, את העז והאומץ של ארץ-ישראל, את הבטחון של ארץ-ישראל? חוסה ד', רחם נא, אל רחום וחנון, חמול נא וזכני נא לשוב אליו בתשובה שלמה, והשיבו נא אל ארץ חמדתך. זכני נא לראות בשמחת גויך, להתהלך עם נחלתך. רחם, רחם, אב הרחמן, חוס נא, הוועעה נא, האל המושיע.

עב. לב נשבר ונדכא שלי, הנטיה שלי לעצבון, באה מפני שאיני מוצא נחת רוח בשום דבר שבעלם כי אם בהארת אויר אלהים, הופעת קודש נועם ד', ובעת ההעלם וההסתורה צר לי מאד, מר לי מאד, וממעמקים אקרא ד', אליו פי קראתי, ורומם תחת לשוני. בזרה קראת ואחלץן, ענץ בסתר רעם.

עג. אנו מדברים על דבר הצדק בעצמו, בהחותמו במציאות, ועל דבר האידיאל של הצדק, כשהוא זורח בנשמה, כשהוא מצויר ונשאף. אנו אומרים שהאייפה האידיאלית של הצדק מלאה היא עושר של צדק יותר מהצדק המתגשם במציאות. הצדק המתגשם יונק הוא את ברכתו, מקבל את שפעו, מהאידיאל המופשט של הצדק. והאידיאל המופשט, לא כלל עוזו יכול הוא להשפיע את צדקו על הצדק, אלא על פי התוכן המצומצם הרואי להצדק המתגשם בעולםמים לקבל. וזה הצינור המשפיע להצדק המתגשם במציאות, הרי הוא מקור הצדק בדרך קירוב, ככלומר מקור השפעת לשדר הצדק להצדק המתגשם. וכשהצדק המתגשם יונק מצדיק יסוד עולם זה

את שפעו, הכל שמח, חי ומלא אורה, ברכה וקדושת עולמים, עז וחודה, וקול רינה וישועה באהלי צדיקים, צדיק וצדק.

עד. בעל תשובה מוכחה ללבת בדרכם עליונים, בארכחות חסידות ומחשבה קדושה. אכן יشنם אנשים כאלה שנולדים בטבע להיות אפשר להם להיות צדיקים מעיקרים. והם גם אם נזדמן שחתאו ועושים תשובה יכולות אחר תשובתם להיות כארחות חיים בדרך צדיקים דמעיקרא, לא בתగבורות להבת קדושה ניכרת וחושקת תדירה, אבל אותם שמטבעם יש בהם נשמות כאלה ש תמיד הם צריים לתשובה, הם הם הקוראים להיות חסידים ואנשי קודש.

עה. התארים החביבים שללם הרמב"ם מאליהם, יש להם זה הערך של שלילת התכליות מכללות המצויאות, ושלילת הטעמים של פרטיה המצויאות, שביארנו כבר את תלילותם, שהם תלויים זה בזה. בצדק דבר הרמב"ם על דבר גבולות השכל, ואמר שיש בשכל תפיסה על טעמי צירופיים למציאות, ועל טעמי כלליים למציאות, אבל לא על טעם תכלייתי כללי למציאות, שבתח וישנו, אבל אין לנו בו שום מבוא שכלי, אם כן הטוב שבכינויים הוא כך רצח ד'. וכן הדין בטעמים הפרטיים למציאות, שרישוםם בא משורש העליזן מכל שכל שלנו, ואין שיך לומר בהם טעמי בכח הדיבור שלנו והגיווננו המוגבל. והוא הדין תארים חביבים, אינם מצטיירים כלל בשכלנו. כל מה שיצטיר בשכל האדם הרי הוא מוגבל, ואין באלהות הגבלה, וכל תיאור בלתי מוגבל יוצא הוא באמת מכלל תיאור, והדבר דומה כאילו אמרנו, הרי אמתתו גלויה לעצמו, וזהו אמת לאמתו, שהוא אמן הוא דיבור שולל את ידיעתנו. והתכלית, הפרטים, והתארים, עלולים בקנה אחד, שלא שללם הרמב"ם בעצם מעצמות המצויאות, אלא מיכולת ביטויינו.

עו. התפשטות הידעיה האלהית על דברים שלא היו במציאות, כעל דברים שבאו במציאות, הוא רק דבר צירופי ביחס להשגת נבראים, אבל באמתה המצויאות, לגבי העניין האلهי, הכל יש כבר במציאות, שכל מה שהיה היה ויהיה הכל ברוחו, ידעתו וחפזו. ונמצא, שהכל מצוי בבחירה היותר עליונה של המציאות האמיתית, אלא שלגביו דין אין אנו יכולים להשיג שום דבר של מציאות כי אם עד שתגער מציאותו על ידי הצמצומים הרבים. עד שירדו יהיו הדברים שווים בדרגת המציאות למציאותנו. ונמצא שככל גודל הוא, שהידעיה האלהית מקפת מה שיש במציאות, מפני שאין שום דבר שאינו במציאות לגבי האלהות. החוק, שידיעתנו אינה מקפת מה שלא יש במציאות, הוא טבוע מפני ההתענפות של ידיעתנו מהידעיה האלהית, על כן יש בה קצת דוגמא של מקורה. ולא עוד אלא שלא שיך כלל לומר לגבי האלהות הקפת ידיעת על מה שאין במציאות, כי מאחר שהידעיה הדבר בידעת ד', הרי הוא כבר מצוי במעלה שבמציאות, וכל המציאות כולם אין כי אם ניצוצות קטנות לגבי מציאות עליונה זו.

עז. במעשה המציאות ישנן שתי מטרות, המטרה העצמית והשנייה צדנית. העצמית היא עצמיותם של התקיונים שהמציאות עשוות בחים ובעולם, והצדנית היא שהעסק במצבות בטור מציאות ד' מרום ומעלה את האדם לספירה רוחנית גבוהה, מה שלא היה אפשר הדבר אלמלא היה לאדם עסקים רוחניים קדושים כמו מעשה

המצוות. המטרה הראשונה נוהגת אצל כל בני אדם במדה אחת, והשנייה נוהגת ביחד אצל המון בני אדם, שיכולים להתגשים ולפול לתחתיו המדריגה בהיותם ללא עבודה רוחנית מעשית, אבל אנשים קדושים, שככל מחשבותיהם ורצונם וקשר חייהם כולם הוא מוסרי, רוחני ואצילי, ואדרבא, המצוות מצד המעשה שיש בהן הוא מפריע אותן מהילוכם הרוחני, מצד אין במצוות הטעם השני, וכל קישורם במצוות המעשיות בא מטעם העצמי בלבד, ללא תערובות של הטעם הצדדי. הטעם הצדדי הוא כמו שכר מצוה, והטעם העצמי הוא המוצה עצמה, אשרי איש ירא את ד' במצוותיו חפץ מאד, במצוותיו ולא בשכר מצותיו. עסוק התלמוד של המצוות משתרע הוא גם כן על שני הטעמים יחד. מצד הטעם העצמי, כל כמה שאפשר לברר את יסוד עשיית המצוות בקצרה הוא יותר טוב, וישאר הזמן לעיון ומושכלות עליונות. אבל מטעם השני, הצדדי, כל מה שאפשר להאריך ולהרחיב את הסדר של הלימוד המשעי שבמצוות הוא יותר טוב, ויהיו בני אדם עוסקים בסדר המעשה של המצוות, ולא יסור לכם אחורי כל דבר שפל. ומפני כך כל מה שהאדם מתעללה, תלמדו הוא יותר קצר, וכל מה שיש בו השפלות גשמיות הדריכות עליוי ושמירה, צריכה התכוונה להיות להגדיל ולהأدיר את התורה המעשית. ובארץ ישראל שאורה מהיכים, ויש מקום ביהור לאור רוחני עליון, הסדר של בירור ההלכה הוא בקצרה, על פי הירושלמי, ובבבלי מושום דיתבו בארעה חשוכה אמריתו שמעתתא דמחשכן, במחשכים הוшибנו זה תלמודה של בבל, ומתווך החושך הזה יראו אוור כל הבא להינות מאור התורה בכל הדורות ובכל הזמנים.

עה. האדם יכול לדעת את מעמדו הרוחני על פי הבבירות של הדיבור שלו. מה שהאור הנשמטי יותר חי בקרבו, כפי אותה המדה יחוש, איך כל דיבור ודיבור שלו יוצא כחץ, וכשתף מים חיים, איך שהוא בא ונמשך מקור חיים, ופועל את פועלתו בעולם. מובן שהaicות הפרטית של הפעולה של הדיבור תשוער על פי המדה הפרטית של העליוי הנשמטי, כל חד וחד לפום דרגיה.

עת. כשמדבר בדברים קדושים, ובקרבו הוא מצטרע מפני הופעת הקדושה שמשתफכת בקרבו, ידע שהנפש הטמאה היא מתמעטת והולכת, והיא מתכابت על פחיתה שפוחחת, וממילא הטוב מתגבר והולך. ובידיעה זו עצמה, ובאמונה והעמקה בה, הנפש הטהורה מתעוררת בשמהה, ויודעת שהיא מתקדשת ומתעללה, מתרחבת והולכת. ד' עז לנו ומעוז ישועות משיחו הוא, ויעלו לבי ומשيري אהוננו.

פ. החכמת היותר עליונות מונחות, בהשגות הקודש, בעומק הרצון, בעומק הדמיון. וכשתגיעו ההכרה לאותו העומק. עד שלא תהיה על ידי הארתה מקצת שום דבר מהעמיקים הללו, או תוכל להעלות את הכל אליה. ולהתעלות על ידם עוד למעלה, למעלה. ומלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים.

פא. רזים צריכים להיות מוסברים ומובנים על ידי רזים דוקא, ולא על ידי דברים גלויים. וזהי השטה הטבעית של גילוי האמתיות, שהיא נעה באין עורך משיטת התרגומים, שהוא בgmtria תרומה. דוקא הנעלם בנהלום מתחבר, וריבו יסעפי התעלומה כל אחד מאיר על חברו, ותעלמה יצא אור. וזה נקוד על אייז שבעליו, למדרנו שישאל לאיש על האש ולאשה על האיש. המדרגות השונות מגנות זו את זו ומאירות אותן, רז עם רז יאחד, ובאבקת אורים תגלה.

פב. מצד קדושת המעשה וקדושת המחשבה, הפעלת לקבע קדושת הטבע והרצון בסיסו יסודו, עד לקדושת הזיווג בעצמות הטבע והקדוש, כדוגמת האדם לפני החטא, ולמעלה מעלה גם על ידי השאיפה לקדושת עולמים זו, מטענן כל הקישור הנפשי, ויחס המשפחה מתקשר בחוטי קודש קדשים, שהם חזקים ואמיצים מאד, וגורם שפע חיים ארוכים לתולדותינו. ומיסוד צדיק כזה מושפע שפע החיים והעדינות, העז והאמץ, וגם ישות החיים בגדולה וגבורה עז על כל החיים, על כל הנלוים אליו, על כל הדור, על כל העולם. אומץ מוסיף אומץ, חיים ממשיכים חיים, כבוד ותפארת מזהיר תפארת והדרת קודש על כל.

פג. פורחות הן האותיות בתחום המחשבה, עפות ציפוריים על השפרירים הרוחניים העדינים, שבשחקים הרקיעים שבמחשבה, וציורי האצלות הנפשית, קולט אותם השכל המעשי והעוני, מהטב אותם הדמיון, מטעורר הרגש, ונעימת השירה מתחוללת וגליה מכבים.

פד. משובחים הם כל המחשבות והרעונות של יראת שמיים, שנאמרים מטויה לב על פי ההכרה וההרגשה התמה.אמין באולם החלקים שהההטשטות הבאה לא מתווך גדלות הכרה היא מצמצמת את החיים, ממעטת את המrix, ומקפח את הכהות החמורים ואת הCESSנות הרוחניים, שם מונח הרפין. ועל זה בא סגולת הניגוד, המתפשטת על ידי ספרים ועתונים והשפעות, ושם החרישה והגסות גדולה מאד, עד שאין אדם יכול לעמוד בפני ריחם הרע, ומכל מקום נלקח מזה תמצית של עוזז וחיל, וגבורה הרצון, ובא בסוגלה לאמץ את עז החיים, המתדלד על ידי ההשפעה התמימה של יראת שמיים, שלא נסתגלת להכרה ברורה, ומשני הכהות יחד יבנה עולם, ויבנה עם, ותבוא גואלה ויישועת עולמים לבית ישראל, ולעולם כולם. וכבוד ד' עליון, וכבוד שם אל אלהי ישראל, אלהי עולם, וכבוד כבוד תפארת עז, ייחדיו כולם לחטיבה אחת רומה, וישראל יעשה חיל, ואור אמרת יבקע בעוזו, וסקר וועל כליל יהלוף, וכל חולשה וركבון תכליה, וכל גבורה ואומץ, טוהר וקדש יתרוםם, ויספו ענוים בד' שמחה, ואבינוי אדם בקדוש ישראל יגלו.

פה. העזר של רוח הקודש על מעשה המצוות, ועל התורה, לתוכה, לשינונה, לגירסתה וסבירתה, בהעלם הוא בכל מקום, ובגלווי הוא רק בארץ ישראל. רצונך לראות את השכינה בעולם הזה, עסוק בתורה בארץ ישראל. אמן, טהרת הגוף נחוצה היא להופעת האור של רוח הקודש, ובימי עזרא בקשו לרכש להם את הסיווע של רוח הקודש שהיה מגלה את בהיקת אור המזויה, על כן תקין טבילה. אמן אחר כן הושפל העולם, והוכחה הדבר לשאוב את הקיום ממעין יותר עליון, אוור התורה עצמה, שככל טומאות הגוף איןין יכולות לחוץ בפניה, הלא כה דברי נשואם ד', מה אש אינו מקבל טומאה כך דברי תורה אינם מקבלים טומאה. וצפיה לארץ ישראל, ותשוקה לטהרת הגוף, היא גם כן משרה את הרגשת רוח הקודש באיזו בבואה כהה, שגם בה ישmach לב נשבר המצחפה להושע. ומן המיצר אקרא יה, ענני במרחבה, וכי אשב בחוישך, ד' אוור לי, אוור עולם באוצר חיים.

פו. הנשמות הנפולות שיש להן יחס אליו, מוסיפות בי כה. אני מרחם עליהם, חפץ אני בתקונן, בטובתן, באורן, בישען, והן מרגישות חיות והשבת נפש. בעצם דכאותן צמאותן לאור ד' וטובו, שמחות הן כי יש מי שמניגד

ישרם. ואני יודע כמה עמוק עמוק אצל אלה הנפולים או ר' בוער, רוח ממרום נשוב, כמה בפניםיות نفسן, חפצות חזן ללבת בדרכך אורה, בדרכך ישרה וטובה. בטוח אני כי סוף-כל-סוף, עוזרת ר' להן תבואה, או ר' וטבו עליהן יופיע, בתשובה גדולה ישבו ובאהבה רבה יתקרבו, ואור הישר והצדק המAIR בפניםיותן, היה יהיה לשלהבת או ר' גדור. העם ההלכים בחשך ואו ר' גדור, ישבו בארץ צלמות או ר' נגה עליהם.

פז. השתעבדות השכל והתרדמותו הבא על-ידי איזה השפעה, הרי היא השחתת עולם, וכל מה שהיא בא על-ידי השפעה יותר קדושה ההשפעה הבא יותר מזיקה. דומה היא לנבלת של נכואת שקר בשם ר', של עשיית רשות וטומאה, עבודה זורה ושיקוצים. על-כן כשבאה ההשתדרלות של התרדמות השכל בשם האמונה, בשם יראת שמיים, בשם שקידת התורה ועשיות המצאות, הרי הוא שקר נורא וטומאה מזוומה, שהיבטים קדושים עליון, עברי ר' הטהורים, יצאת חלוצים להציל את העולם, את ישראל, את התורה, את האמונה ואת כל קודש ר', מיד המחבלים הללו, יהיו מי שייהיו, בין שהם שקרניים שרוצים רק להונאות האבריות, לובשי אדרת שער למען כחש, בין שהם חולשי רוח, קטני דעת, שמנני אטימת האור השכלי אצלם, מפני כחות הרגשות וGESMOOT ציורים, הם רומים בשקידת ומרץ את החומר המעשי, ומושרים בהצירות האגדים של האמונה במובן החיצוני של קליפותם, שבביא לעולם דלות רוח וגרעון חיים. והם בתומתם וחילישתם, ובגאותם וסכלותם ואכזריותם הפנימית, הבאה מתוך גאה וטפשות ודעות משובשות בענינים יסודיים של הכרת האמונה הגדולות, שכל האמונה מבוססת עליהם, יתאמזו להדריך את העולם ברוח קצר, במשמעותו, ריפוי ידים ומדיניות, והשפעתם גורמת להרדים יותר את השכל, לכבות אורה של תורה, להרחיק את העולם והחיים המאושרים, את טוהר המדות וזיקוק המחשבה מן האדם, ועל-ידי זה הנשומות כושלות ונופלות, ובני אדם חיים חי בנסיבות של פלות באין דעת ותבונה, באין הכרת כבוד האדם, שהוא הבסיס היסודי להכרת כבוד שמיים המלא עולם המchia עולמים, המעודד רוח ונשמה. אמן יש מה לקחת גם מתכוונה מאופלת זו, סוף כל אוצר שהוא המון טוב, יש שמה הבעת הזהירות לאדם מבלי השען יותר מדאי על בינתם, הוקירה גדולה למורשת אבותה שבכל יסודות החיים גנוים. אבל רק בмирוק וריחוץ, בשיטוף, הגעה, ליבן וטהרה, תופשר לקחת את הטוב מהטובים שבמושפעים התמיימים הללו. ועל כל פנים לכבד אנחנו צרכיים את הטוב שברצונם, את קדושת האמונה, וחוש יראת שמיים ואהבת המציאות, וההתדררות בכל הטוב המנוח בישראל שביהם. ובהתחרותם של היסודות השונים יצא לאור האמת הטוב, האומץ והחיים, וכימי עולם יופיע או ר' ישראל, ועולם יבנה וישוכן ברב פאר, ברב תפארת ואמת, וישב עמי בונה שלום ובמנוחות שאנו ובעשכנות מבטחים, מצוין תצא תורה ותהיילה לכל אפסי ארץ.

פח. לפעמים ע"י העמסת יראת יתרה על נפשו יותר מכוחותיו, בא לידי שנאת התורה. וצריך כל אדם למדוד את כוחו, וגם כשטוף המחשבות המוסריות מתגבר עליו, וכל הטוב שבו מתעלם ממנו, ומוצה הוא בעצם כל הדופי וכל החסרונות שבulous, לא ירע ידו ולא יבהל, וידע שבכל זאת הרבה טוב צפון בו. וידע גם כן, שבכל התוכחות הרבות בספרים, שעל פיהם מוצא אדם עצמו אומלן מאד, בתוכם מוסתר וגנוו או ר' חיים ויושעה, חסד גדול ואומץ לבב. ודוקא מתוך עומק נפילה באים לעומק קימה, ומתח ריקניות התורה שבקרבו יבוא

להבהטה, ולהתאמץ בגדלה ותפארתה. ונתיקת הרצון בכל דהו לצד המעליה, מרים הכל לטוב. וישכיל ויבין שמצב שהעולם ההרווע גם הוא לטובה ולברכה, ולמחיה עשהו ד', וסוף הכל לתיקון גמור.

פט. על פי המחשבה היסודית יש להחיים האידיאלים מקום במציאות רק עם המחשבה האלהית ברומה העליון, הצלול, המזוקק, אשר רק הדבקות האלהית העליונה מגעת לנגע בו. המוסר של כפירה אינו כלום, מפני שהכפירה עצמה היא הפק הצדק והמוסר היסודי, ונמצא שהכופרים שהם בעלי מוסר, נובע המוסר לא מכפרתם, כי אם מהכרת אליהם הגנווה בעומק נפשם, שהם אינם מכירים אותה.

צ. חוץ מהבושה של היראה, המairaה תמיד את דרך החיים, עם כל מכואביה הנעים, הממתקים את הבשר ואת הרוח, חודרת היא הבושה הפנימית מצד המחשבה. הדבקות האלהית היא נשמת החיים של צדיקים יסודיים העולמים, והם תמיד מלאים צער ובושה, על אי האפשרות להלום את הרעיון האנושי עם האורה האלהית, עם הגודל והשיגוב האלמי, והם מתמלאים תמיד בשות פנים פנימית. זהה הוא תוכן ראוי לגודל וקדוש האל הגדל והגבור והנורא מרום קדוש ב"ה, אשר לו דומיה תהלה. והצער והבושה הללו הם מעלים אותם תמיד, ואთ היסורים הללו הם מקבלים באהבה, עושים באהבה ושמחיםabisoryim, ועליהם הכתוב אומר, ואוהביו יצא המשמש בגבורתו.

צא. המחשבה האלהית בצורתה החיה המעשית, היא המחשבה המצורפת לעבודת המקדש, שי אפשר לה להיות בתיקונה כי אם על ידי העבודה המעשית של הקרבנות, ודוקא על ידי כהנים בני אהרן. הם הם המסוגלים להחיות את המחשבה האלהית באופן שהחייה יהיו חי כל, חי כל יסוד ודומם, חי כל צמח וחיה, חי כל אדם וגוי, חי כל ישראל, וכל צבאי צבאות מרומים. זר אשר יקרב, יפתח את צינור החיים המחשבבים הללו בצורה מקולקלת, מעוותת ומזיקה, שהוא מביאה בסוף להנזר אחריו מஅחרוי החיים האלמיים. ונזירה זו, נזירה כללית היא, הפעלת על היקום כולם. קרח, אשר ביקש לקעקע יסוד הכהונה, פגע ביסוד העולם, בבריה התיכון של היקום, וארץ התקוממה לו. עד אשר נטיה זו בעצמה תהיה העדה לחיים של המחשבה האלהית, צדיק כתמר יפרח.

צב. עצה, תפילה ואמוץ, צריכין לקבץ, להלחם נגד חולשת הרצון. לפעמים באה החולשה על ידי קפדנות יתרה, שהרצון הטוב עולה למעלה יתרה יותר מהראוי לו, ודורש קרבנות ככל מהחוויות מה שאינו מן הדין. על כן לכתהילה ראוי לפשר את הדרישות, ומילא יחלש כה הגירוי, ואימוץ הרצון לטובה יתקדם ויעשה חיל.

צג. יראת הייצירה הרוחנית, כשהיא באה מקום גבוה, מפני הדבקות להאמת היוטר עליונה, והחרדות להיות סר ממנה כמלא נימה, גורמת היא שהזמן שהייצירה מתעכבות בו, היא אוספת כח צמיחה עמוקה הנפש, ואחר כך כשהഫחד סר ועת רצון באה, אז יוצאת הייצירה כלולה בהדרה, בברק אמתה וזוהר עזה.

צד. כל הרצונות של כל הברואים, וביחוד של האדם, ובטפוסו הייסודי של ישראל, הם גורעינים שיש בהם כח הצמיחה, וכشمולים אותם על ידי תפלה, זורעים אותם ממש בשדה אשר ברכו ד', ומצמיחים על ידי זה ישועות. וכך טוהר התפלה, וככפי ההקשר של כל העניים המתלויים לסגולותיה, כך היא ברכתה של צמיחה חיים זאת. ויש אשר אור צמיאתם מאיר מחיי עולם הבא, שם נגש חורש בקוצר, והלוך ילק ובכח נשא משך הזרע, בא יבא ברנה נשא אלומותיו. כמו שהיה אצל איוב, הבקר היו חורשות, והאתוניות רועות על ידיהם. עוד הם מדברים ואני אשמע.

זה. יגיאת התורה והחכמה, שהיא דורשת מרגוע, המרגוע איןנו רק דבר שבהכרח, כי אם דבר יסודי. השכל בפנימיותו צריך להתאמץ במקורו, מה שהלימוד בצלליו מעיב את אורותיו, ובאה המנוחה ההפסקית ומביאה את אותו האור המבריק על העניים, יפי' ענן אורו.

זו. המأكل של ארץ ישראל מקדש בפנימיותו, ואיןו מגשם כי אם בחיצוניותו, אבל ממאכלי חוץ לארץ צרכים להזהר. ולפי רוב הצפיה לארץ ישראל מתעללה המأكل שבחווץ לארץ גם כן. וזהו סוד הזורת ירושלים, בעל נהרות בבבל או בשיר המעלות שובה בכל סעודה. צפית הארץ ישראל, הבאה תכף למazon, מעదנת את המأكل שבחווץ לארץ ועשה אותו קרוב לעילוי של ארץ ישראל. גם בארץ ישראל מפני התמעטות הקדושה שעלה ידי החורבן יש הגשמה, לפיה הערך, במأكل, שעולה ומתרחן על ידי צפית הישועה, המובלטת במזמוריהם האמורים.

זו. מוטלים אנו בין שני הזורמים הגדולים. כל הררי האור והאש הרוחניים שלמעלה מן ההכרה סובבים אותנו, מזודיעים הם תמיד, וגורמים זעוזים נשמותיים גדולים בקרבונו. ואוותם התהומות העמוקים שלמטה מן ההכרה הם תמיד גם כן שואנים, הומים ושוטפים. ומשבריהם וגליהם פוגעים בנו. ואנו מתרעדים ומשתטפים עם. וכל התנועות גדולות הללו איןן פוסקות. פועלות הן תמיד, בהمية רבה. ברתיחה אדריה. בגאות חיים עזיזים. אנו צרכים להקשר את כל קיבולנו, את כל צנורות החיים הקבועים בנו. שייהיו מוכשרים לקבל את הטוב, הנהה, הישר. הטהור, הקדוש והמאיר. שנוזל שני הזרמים האלה יחד. וכשאנו מתחברים לזה, יוזלו علينا ממעל ומתחת רק שטפי טוהר, חסד גבורה ותפארת, ומים עליונים ומים תחתונים ישבו, ותהום אל תהום קורא בחיל. ואנו יכולים להיות עשויים בעז. עד כדי להיות הצנורות המחברים את המרומים והטהומות, להעלות את האורה התהומית למרומי הרים, ולהוריד קו אורה אדרים ל עמוק תהומות. להאיר שם בשטף אור וחימם, וחיה עולם וחיה קודש יאצרו ויחסנו שם להיות לברכת עולמים.

זה. צעקה גדולה צועקת נשתיyi מוניה את כח המחשבה שלי להחפתט במלואו וטובו. אכזריות גדולה היא זאת, זאת היא צרת האדם בכלל - איןנו רוצה להתעלות ולהתפשט לצד מעלה, על-כן הוא שוקע בבז. בא הדבר מתוך שני גורמים: מתוך יראה חיצונה, גסה ומגשמת, מלאה טפשות וציורים אוילים, ומtower הבז החמרי המושך אליו לשפלות ולהתחלת את כל מה שיש לו איזה אחיזה בו. ועל הכל צרכים להתגבר, אורך המחשבה, עדינות הרצון, גבורה החיים, הכל במלוי ברום עז.

צט. ההתעדויות של המדע החדש על דבר הנטיה הטבעית שיש לאילו בני אדם מראשית יצירתם למשך זכר, ובשביל כך חפצים הם לעקור את המחאה המוסרית בזוה, אבל דבר אלהינו יקום לעולם. וכבר פירש בר קפרא על זה, תועבה תועה אתה בה, שהיא נטיה רעה, שצורך אדם וככלות האדם להלחם עליה. ומקצת הטינה שאלוי תמצא אצל היחיד באופן שאין אפשר לעקירה, זה ראו חכמים מראש ואמרו על זה, כל מה שאדם רוצה כי', משל לדג הבא מבית הצד, רצה לאוכלו צלי שלוק מבושל אוכלו. ובזוה העמיקו בטבע האדם עד לחמלה על המכלוליים בראשית יצירתם. ומכל מקום העירין, הגרין מפני מה הוין מפני שהופכין את שולחןם. ואף על פי שאינה הלכה, מכל מקום היא שיחה של מלאכי השרת, דהיינו חכמים הדומים למלacci ד', וכל עם ד' על פיהם יהנה ויסע. וכל הנותר בציון ונשאר בירושלים קדוש יאמר, וישנא התהיפות, ודרך ישרים סלולה.

ק. הצדיק הקדוש והטהור בא מן התורה אל מקור התורה. דוחק האור העליון ממורומי שמיו, ובא אל האותיות שהן לנגד עניינו של צדיק עליון, אשר אהבת כל היא מחסה עוז, והוא מבין כל, כי מבקש ד' הוא. מבקש הוא את האור, את האמת, את היושר, את הטוהר, את מקורותיהם היוטר עליונים, משוטט הוא בחדריו, בכליותיו, יבקש נתיבות, ימץ אוצרות חיים, ימץ חן וחסד, ולעולם כולם כולם ישבייע.

קא. הנחנו את הפוליטיקה העולמית מאונס שיש בו רצון פנימי, עד אשר תבא עת מאושרה, שייהי אפשר לנحال מלכה ללא רשות וברבויות זהו הזמן שאנו מקיים. מובן הדבר, שכדי להגישמו אנו צריכים להתעורר בҷחוותינו כולם, להשתמש בכל האמצעים שהזמן מביא: הכל יד אל בורא כל עולמים מנהלת. אבל האיחור הוא אייחור מוכרת, בחליה נפשנו בחטאיהם האיומיים של הנהגת מלכה בעת רעה. והנה הגיע הזמן, קרוב מאד, העולם יתבשם ואנו נוכל כבר להcin עצמנו, כי לנו כבר אפשר יהיה לנحال מלכתנו על יסודות הטוב, החכמה, היושר וההארה האליהת הברורה. "יעקב שלח לעשו את הפורפירא": "יעבר נא אדוני לפני עבדו", אין הדבר כדי ליעקב לעסוק במלכה, בעת שהיא צריכה להיות דמים מלאה, בעת שתובעת כשרון של רשות. אנו קיבלנו רק את היסוד כפי ההכרח ליסד אומה, וכיון שנגמר הגזע הודחנו מליך, בגוים נתפזרנו, נזרענו במעקי הארץ, עד אשר עת הזמין הגיעו וקיים התוור ישמע בארץנו.

קב. מבריק ברק לעיני מגדולות התורה ואשרה. כמה עז ותפארת, כמה אורה מסודרת, מופעת על ידי כל עסק של תורה. כמה ידיעת התורה הנקלטה בתחילת, עומדת בכל עת צרה, עד כמה היא מבטיחתו עונגה ונחת. מעת ההברקה אדע להעירך בהכרה את העומק שבחיכים אשר לשוקדי תורה, אשרי חלקים. וכשהתורה היא לשם, כפי גודל המחשבה ועוזזה, כמה האויש מתכפל, כמה החיים מתאדרים, אשרי הוגי תורה, אשרי החיים בזיו כבודה.

קג. אנו ממחכלים בדרכות הראשונים, המסופרים בתורה, בנביאים ובכחובים, אותן הדורות שהיו עוסקים במלחמה והם הם הגדולים שאנו מתייחסים אליהם בידידות וגדולות קודש. הננו מבנים, שהזיק הנשמתי הוא היסוד: אותו מעמד העולם, שהלך מרוצתו אז, שהיתה המלחמה כל כך נחוצה בו, הוא גרם להופיע את אלה הנשימות, שהרגשתן הפנימית בתוכן שלם היה. מלחמת קיומם, קיום האומה, מלחמת ד' הייתה בהכרה פנימית.

عزيزים היו ברוחם וידעו בעמק החשך לבחר בטוב ולסור מן הרע, "גם כי אלך בגין צלמות לא ארע רע".
כשאנו מתבוננים אליהם, הנו, בכל ההפעה הרוחנית שאנו כל כך שוקים לה, משתוקים לאמוזם, לבח
החיים החטוב והגבוש, האיתן והמושך, שכון בקרבם, ומתווך תשואה זו, כחנו הרוחני מתאם וכח גבורתנו
מתעדן, ואוֹתן הנשומות החזקות חווות לחיות בנו כימי עולם.

קד. מפני זה הקובל אשר לאדם ידיעה סורתה הרגשה, וציוויל ציור, אבל באמת ידיעה מחזקת
ידיעה, והרגשה מחייב הרגשה, וציוויל משלים ציור. וכל מה שמתעללה האדם כלפי מתרחבים עד שמוצא עצמו
את התוכן הגדול של השלים הפנימי, והתאמתן של הידיעות הרגשות והצירום השוניים זה עם זה. והדבר
הוֹלֵך ומרתurb, עד שבא לעומק עמוקים, למקום הסתירה חריפה ועזה מאד, עד כדי קצף איתן של קודש.
ومרובה הדעת הפנימית, המתרחבת ומתרחשת בכל קומתו הרוחנית של האדם, נעשה שלום חדור נוקב ויורד עד
התהום ותהום בכלל. הדרך שעולים עד לידי מעלה עליונה זו היא מתחילה בעת אשר האדם עומד במצבו
הנמוך של פגיעה הסתיירות, גם אם ישם שני דרכיהם, שהם זה לעלה מזו. יש אשר ידיעה סורתה ידיעה,
שוללת אותה לגמרי, עד אשר הידיעה הסתורה מכחה של הידיעה הנקייה נשבת כאלו אינה למציאות, וכאיilo
כל עניינה הוא ריק ותו. ויש אשר על ידי סתירתה של הידיעה האחת את השניה מתחזות תמציאות של הידיעה
הסתורה ונכנסות בתוך הידיעה הנקייה האהובה. וזה אע"פ שמאז הכל נראה שהאדם שולל וסותר את הידיעה
המנוגדה, באמת מצד האור הפנימי הרי הוא בונה אותה ומקנה אותה לעצמו. וכן הדברים הולכים בהרגשות
וצירום, עד שעלי ידי עומק השאייה התמציתית, שהידיעה הקנייה שואבת מהידיעות המנוגדות הנדרחות,
מרתחבת הדעה בכלל, ובא המצב לידי הרום היותר גדול, שהוא עומק השלום בשכללו, עד שככל הידיעות
הרגשות והצירום עומדים בצורה ארגנית וחטיבת משוכלה, שככל חלק משלים את החלק השני, ואין פרץ
זוכה ברוחובותיהם. אשר העם שככה לו אשרי העם שד' אלהיו, אשר העם היודע להכיר את אדון העולם,
מלך שהלום שלו, ומרוב עונג אהבה שר הוא את שיר ידידות אהבה בתענוגים, שיר השירים אשר לשלה.

קה. אני צריך להמשיך את העונג הקדוש של הדבקות האלוהית השכלית בכל מה שאני לומד, עושה, מתחפל
ומדבר. הנגינות ההלכתיות יעשו רטבים, מלאי חי נעם של קדש עליון. ידיעה צלולה תחדור להבין להשכיל
ולהריגש, איך כל הארחות הסבוכות של עמי ההלכה, הולכות ובאותו המعنין המתוק והנעימים, שככל
התענוגים הקדושים וכל מתקי זיווי העדנים נובעים ממש.

קו. אני מכיר לדבר על הכל, על גביה-גביהם, מה שהוא לעלה מעצמי, מהשגתיו והרגשתו, כי אני קרווא לזה
מדחיקה נשנית פנימית. בורא ניב שפתים שלום לרחוק ולקרוב אמר ד' ורופא.

קו. בכל ההשכלות וכל הפילוסופיות האלוהיות הנו רואים רק הרחבה של הנקודה הפנימית של חוש האמונה,
ויראת-שמות הברורה הטבעית, ש כדי להרחיב את גבוליה, לפתח את הכח האצור בה, דרושים כל סעיפי
הלימודים, בין המעשיים בין העיוניים, השכליים והרגשיים. ע"כ בזאת תלואה היא הצלחה של הלימודים,
कשהם מקושרים יפה להנקודה החיה הפנימית הטבעית לנשمت האדם, והማירה באור חיים אמיצים בנשמה

הישראלית ביהود, היא נקודת קדושת האמונה האלוהית, יסוד יראת ד' באמת, מthon שאיפת חיים פנימיים, מthon-הרגשה ערוה וזהה, אידורה ומכוננה בכל תוקי החיים היותר עזיזים, שכלי הנשמה כולה בכל חושיה, כחוותיה, אורתיה ונטיותה, קשורים וקבועים בה.

קח. הרעיון סותרים הם זה את זה, מפני התפשטות הדמיונות הכווינים שמתערבים בסיגים עם המחשבות הבוררות. והם הם המענים את הנשמה, ומחלישים את הכח, עד שהאנשימים הרוחניים הולכים קדורים ונחלשים מלעשות חיל בהנהגת העולם, ואינם יכולים לישב דעתם עם הבריות. וכפי קדושת השכל בטהרתו, באמונה ובכוקרת יחיד, מתגדר שלטון הקודש בעולם.

קט. על כל המקומות שחי האדם ההכריים וההרגשיים מתפזרים, שאין שם ישוב שכלי ברור, מתפשתת הממשלת הדמיונית, שהיא יוצרת להצלי בלהות. אמן אם האדם יוצא ידי חובתו לעמל בכל כחו במקצועות שידיו מגעת שם, לבא להסתכלות בהירה, מועלת הבהיות הזאת למשוך קו של יושר גם במקומות שהדמיון לבדו עושא שם את צירויו, וההשערות נהיית שם לדברים מאושרים, מישבי הנפש, ובוון עולם הרוחני של האדם. אבל כשהadmion מתפשט, מפני שהוא מרוחבים שלא נגע שם יד השכל מפני עצמות ורפיון ידים, שם עושא הוא מעשה תעtooים, יוצר לו צורות מבהילות ומשפטים מעוקלים, שהנשמה מתענה בהם ומצרי גיהנם מתגברים בהם צואבי עבר, ללא רחמים וחמלת, ללא אור חסד וחמי נחת של חכמה ודעת ד'. על כן אין לו לאדם, כי אם להיות תמיד בכל כחו מזווז, להיות ידיו ולבו נתונים לתורה וחכמה, למען ישכיל, כי ביחס ואפלתו, אשגבאו כי ידעשמי, יקרנו וاعנהו, עמו אנכי בצרה, אחילצחו ואכבדהו, אורך ימים אשבעהו, ואראהו בישועתי.

קי. יש רוח הקודש של מעשה, שמעורר הרוח העליון למעשה, וכפי ההזדרכות המוסרית והשכלית העליונה ורrob חפשיותה, כך רוח עליון זה מובלט יותר וחודר יותר, טהור יותר מכל סיג ועירוב בלתי הגון, והוא מסתעף ממש מהרצון העליון בהנהגת העולם כולו. רוח הקודש של דמיון, שכח המדמה נעשה מואר, נادر, צלול, קדוש ונשגב, ומהזותיו נעשים נאמנים וככירים, קולעים למטרות נשאות שבתוך המוסר וشاءפת הקודש הנדרה. רוח הקודש שלعقل, שאז המשיכלות והלימודים כולם מתגברים למען הנובע, כל רז לא אנס ליה, וכל צפונות נעשות גלוויות. והמן חידות ועמוקות, שוטפות וועלות בקרב הנשמה, בבטחון ובבהירות, התורה מתרככת וציציה ופרחיה עולים בתכונות נשאות. מלאות פאר קודש עליון. ורוח הקודש עליונה, שהיא רוח הקודש ממש, שכלי אלה יחד מאיירים בה.

קיא. יש עצבן פנימי, שבא מהרגשת הלקי הנשמה. ביהود כשהתכוונה המעשית היא ל Kohya, ואין הרגשה של האחריות המעשית מפורטת כ"כ, מרגשת הנפש יותר בחסרוונה מפני שהכח המעשית הוא קרוב לחוגה. משא"כ האנשים שהם קרוביים אל החוג המushi, שלקויותיהם מתפשטות יותר בעולם הרוחני הרחוק, הם אינם יכולים להרגיש חסרון עד כדי עצבן, וכי יכולים להיות יותר שמחים בטעם. אמן מי שלקוי המעשיים נוגעים ללבו, ושאייפותיו הן רוחניות אידירות, יראה להגבר את השף הרוחני ולשבדו לעולם המushi באופן שיאיר את

האפק המعاش, וע"י עסוק התורה המעשית יתפתח, והיה למאור של תשובה עליה, שיתקן את הכל, את החיים המעשיים והיעוניים בלבד.

קיב. נראה שמצוות המבטא של שכלים הנבדלים, הונח לכתהילה על השכלים בהםותם נבדלים מהמצוות האלהית, שבה כולל הכל בתוכונה אחדותית, ואין פירוד והבדל כלל, ואלה השכלים הם נבדלים במהותם בתור מציאות נפרדת לעצמה, אלא שמוסובבים מהעליה הראשונה. בתור כונה שנייה השיאו אחרים את התוכן של המבטא, על הוראה של הבדלתם ופירודם של אלה הנמצאים השכליים מן החומר, כלומר שאינם נשואים בגוף חמרי.

קיג. האדם עומד במהותו מפני חופש רצונו, ותاري מתחלפים על פי פעולותיו, הגופניות והנפשיות. אבל המלאך כל תנועה פעילות שלו, מיסוד מהותו היא נובעת, וכל חידוש הוא אצלו חידוש מהות, ושמו משתנה לפי מהותו.

קיד. כשם שהגופניות בהשפעתה סותרת את הרוחבה הרוחנית, ומתחזק בכך ניחא להו לצדיקיא למתבר גרמייהו בגין יקרא דקוב"ה, כך ישנים צדיקים, שמעליהם אין מכל השכלה נגלית, כדי שתהיה דעתם פנויה וצלולה להשכבות הרוחניות העליונות, הגנוות, שהן נחשבות לגבי הנגולות, כrhoחניות לגבי גשמיות. וכשם שהמעלה העליונה ביותר היא לבוא למדת השלום, שלא תפריע הגופניות כלל את הזוהר הנפשי, ואדרבא בכל אשר יוסיף הגוף אומץ, יאדיר הכח הרוחני, כן ישנה מעלה עליונה כזאת, שככל מה שיגדל כח ההשכלה הנגלית יגדל כח הידעיה הנסתרת, וחrifות סקירתה, בעומק רעיון. וכשם שעצם ההפרעה שהגופניות מפריעה את הנפשיות איננה באה מצד חזוק הגוף עצמו, כי, להפוך, הגוף צורך ומוכרה להיות בריא ושלם, לצורך ההזרחה הנפשית, אלא עיקר הדבר תלוי בהקשרו הרעוני אשר עם הגופניות, כן לא יזיך לרוחניות עצם הידעיות המעשיות של העולם והחיים, וכל ארחות השימוש שבהם, גם בראשית המדרגה. ועיקר הזרחות היא דרישה בהשפעה הנגלית של המטפיזיקה. שהיא גם כן השפעה רוחנית, ומין במינו מחריב, עד אשר יבנה ויכונן כח הקודש במלא המובן. אז יוכל להסתכל בכל הצדדים הרוחניים, בנגלוות ובנסתרות, בקדש ובחול. וככל אשר יוסיף רכוש עיוני, יוסיף עצמה רוחנית לנשנתו, והגלווי יבחן לו את הנסתור, והחול את הקודש. מקולות מים רבים אדרירים משברי ים אדריר במרום ד', עדתיך נאמנו מאד, לביתך נאה קדש ד' לארכ' ימים. ובאורך ימים כוללים הם כל הימים וכל ההשפעות, כל ההופעות וכל ההזרחות, כל המדעים וכל ההרגשות, כל צדי ההסתכלות, וכל ארחות הדעה.

קטו. כל הצמחים השכליים שאינם נובעים מעוצמות התורה, הרי הם דומים לעربים, ערבי נחל, שהם מצטרפים באגודה, אבל אינם נושאים פירות. והלה רוחני שבhem, כשהם מלאים קודש, הוא מכלל שכון של מחזקיקי תורה ועושי מצאות, שאין דומה כלל לשכון של תלמידי חכמים עצמן, אשר אין לא ראתה אלהים זולתך, שהם מתעדנים על עצי ד', נושא פרי חמד מפריה של תורה. מנין פריך נמצא, מנין דזקא.

קטן. בתפילה של יד מרגישים את קדושת ההרגשה הנשניתה, בהרגשת קדושת שורש ההרגשה הקדושה העליונה, המתחפשת בהוד קדושתה בכל עולמים בשפעת עשרם והדר כבודם, וכולה היא חטיבה אחת, מאוחדת בכל אחד. אחדית היא ההרגשה, אינה מתחלקת לסוגים עומדים כל אחד בפני עצמו. מעין אחד הכל יוצא, בהארה אחת הכל מתעורר, והשורש צריך לאחד אותם, כי אם ינתנו להפרדה, יחולקו למחוקות שאין מתאחדות. על כן אמיצה היא השפעת האחדות שבחיי ההרגשה. הרגש השירתי מתאחד הוא בגונו באופן גלוי בפנימיותו. בתפילה של ראש מופיע אור הדעת בהשכלה הנשמה, באור הגדול של השכלה הקודש אשר לכל העולםים. האחדות העליונה שוררת בהם בצורה כל כך פנימית וככירה, עד שמתבררים בחופש בחלוקתם, מתחפשים בכלים שונים, פרטיו סוגי הדעת, והקדוש מתחפץ לארכעת חלקיו בהיכלות מיוחדים, ואור האחדות העשירה בהם מפעם, שופע ונוזל. כמו מהות האור, ומה מהיה את הכל, את כל החיים הגופנית, את כל מערכי הנפשיות, את כל פלאי הרוח, את כל הסתעפותיה של הנשמה. כשהמאורות המלאים חיים, חyi קדושים מאור חyi העולםים, בכל צבאי צבאות, בכל הנשומות, בכל המעשים, בכל גנני העדן העליונים והתחתונים, בכל מקורות השירה התפארת, הנשגבות והתענוגים, בכל הדרת האשר והעשהווים של מרומי שרשיה החכמה והבינה העליונה בצל פארם, כשהם נושקים זה לזה, כשהם מתחברים זה עם זה, בשפעת אור וחיים, מה יפו ונעמו תענוגי אהבת קדוש, מה רמו ונשאו הגינוי יראת כבוד הדר עליון, אשר שם ד' נקרא עליהם. מה מאי מתגברת היא הנשמה בתנערה לעומת אורות כל העולםים השכנים בתוכה, ואין עז אלא תפילין, והתפилиין עז הם לישראל, שנאמר ד' עז לעמו יתן, נשבע ד' בימינו ובזרוע עוז, בימינו זו תורה, ובזרוע עוזו אלו תפילין. וקוב"ה מתחפער בשבחיה דישראל, סגולות הנשמה הישראלית של הכנסת ישראל, וממילא גם הנשמה היהידה של כל יחיד ויחיד בישראל, שהיא נשאת מאותו מעין החיים עצמו, ממוקד שפעת החיים, ממוקר הכנסת ישראל, ששואבת מתחמיצת כל האורה האלהית כולה. בת היתה לאברהם אבינו ובכל שמה. ותמונה ד' בית, תמונה כל בקדוש. והמרומים משלוריהם ומפאריהם, וחדות עולמים משתפכת, ואור תורה שוטף, מזהיר ומAIR, מרענן ומשמח. למען תהיה תורה ד' בפיק', ואני בר' אעלוזה, אגילה באלהי ישע.

קיז. מההגנות נגד הארסים הגשימים, יש ללמד הגנה נגד הארסים הרוחניים. ישנים ארסים שהם מביאים תרדמת החושים והכחות, ונגדם צרייכים להשתמש בדברים המעווררים, כיין וכיוצא. כמו כן ישנים ארסים שהם מקדיחים ומעוררים את החושים והכחות יותר מדי, ולהם דרוש להשתמש במיני רפואות והשקאות המניחים את הרuesta החושים והכחות, כחלב וכיוצא בו. והוא הדין בארסים הרוחניים. ישנן הופעות רעות של רעינותם שמביאים לידי ביטול התערורות רוחנית קדושה, ונגדם צרייכים להיות מtauוררים בהרגשה היה עמוקקי הקודש. וישנים רעינות כאליה שהם מקציפים וממרידים את הרעיון, ונגדם צרייכים להשתמש בנעימת קדוש של השקטה, שבהה מקור הנחת העליון של שלות צדיים. ולכו שברו بلا כסף ובלא מחיר יין וחלב.

קית. לעיתים יש שם שפעולה אחת מקללת אין המון רעינות ורגשות יכולים לתקן. ולפעמים מחשبة אחת מתקנת המון קלוקלים מעשיים, ואין המון מעשיים יכולים לתקן מה שמחשبة אחת גדולה פועלת.

קיט. מי שיש לו אותו הכשרון ואותה התביעה של הדבקות האלוהית צריך הוא לשמר את מדתו, ואפילו כאשר לא עלות מפני איזה מעצורים לדבקות שכלית, גם הדבקות הדמיונית יש בה תועלת, שמנתiba לא לדבקות שכלית, והיא כמו גוף להדבקות השכלית, שהיא הנשמה. אבל גם בתוך הגוף יש בזיקה נשנית. ומה שקורא הרמב"ם המחשבה הדמיונית העולה על הרוח בלבד, זהו כשאין משתוקקים לבא לדבקות שכלית ואין משתדלים עליה.

כב. אליו יושב בכל מוצאי שבת קודש תחת עץ החיים וכותב זכויותיהם של ישראל. על כן ראוי לכל מי שיש שייכות של תשובה לזריז תורה, שהוא מدت גליו אליו, באיזה דרגא, אפילו אם היא רק בדרך דמיון, או הרגשה, או השגת השכל האנושי, וכל וחומר אם עלה בחסד עליו למדרגות יותר גבוהות, שבכל מוצאי שבת קודש יעשה גם הוא כמו עשייו של אליו, ויעסוק בזכויותיהם של ישראל. וכייר בהכרה שכלית ובהשגה בהירה וברורה את קדושת ישראל, ויקרת מעלהו, וידבק עצמו בכללות עם קדוש, עם ד', וסגולת נחלתו, שאין קן ותכלית להופעת אור קדשו של כל יחיד שבום, שוגם הריקנים שבישראל כל העולם משותת עליהם. ויש להתרעד ביראה קדושה, מקדושת הנשמה האלוהית העליונה של כל נפש בישראל. ולהיות מלא שוקות וحمدת עולמים לקדושות רומיות קדשו בכלל, ולהצלחתו של כל יחיד מישראל בכל מעשי ידיו, בחומריות וברוחניות, ובכל טוב. ומתחוך עמוק נשמתו ירנן ויקרא. אשריכם ישראל, אשריך ישראל, מי כמוך עם נושאך. אהבתיךעמי, ולאומי, איוויתיך בכלibi, ובכל נפשך, אחמדך בכל חום לך, בכל אש עצמותך, אשתווק לראות כבודך. יפיק, והדרך, עת תרומם ותנסה, עת תגדל ביפוי צבionario, בארץ פארך, ויגלו לצפון ולים, לקדם ולמערב, תפארת עוזך, וגובה קרןך. וראו גוים צדקך וכל מלכים כבודך. וקרו לך שם חדש אשר פי ד' יקבנו, והיית עטרת תפארת ביד ד', וצניף מלוכה בכף אלהיך.

קכא. מי יכול לשער את ערכו הגדול של עם קדוש במוצאי שבת קודש. מי יכול לפאר את זיו רומיות קדושת הנשמה הישראלית, אשר כבר התנסה מזו פאה מקדושת היום הקדוש, חממת כל ימים. מי עצרכח לשורר, לציר לחזות חזון, על יקר הדר הגוי הנפלא, העולה על במתי עולם, העונק חמה בקומו, המשתרע לשחקים, המתנסה בקדושת חפזו למורי שפירים שחקי שחקים, אשר בכל יום השבת אור ד' זורה עליו, הופיע ויאיר בסעודותינו, בתפילהינו, בהרגשותינו, בתענגינו, בשלותו והודו.ומי ידבר עוד על דבר הערך הגדיל של הקדושים והצדיקים, היודעים לפאר את השבת ולכבודו בכבוד הרואיו לו, ברוממות קדושתו, והם מחלקים שלל לכל עמם, שלל שמים, שפעת ברוכות קדוש של הרגשות נעלות וחפותם כבירים. מה יקרתם לי, ולי מה יקרו רעיך אל, מה עצמו ראשיהם. נעמתם לי תלמידי חכמים שבישראל, חכמי תורה, אנשי סגלת ומעלה. נעמתם לי צדיקים ישראלים נאמני רוח, אמוני עם סגלת, יקרתם לי כלכם, כל המוניכם, כלו קדש הוא. בפנימיות נשמתם אש חדש לבב נאמני רוח, רואה אני את כבודכם, מתעטר ומתפאר אני ביפוי-טהר-רווחכם - חביבי לך, ילדי קדש. לברכה תהיה הארץ, הארץ חמדה. תחברכו על אדמות הקודש, תתפשטו לענפיםם. כל הגוים בהם יתהללו, מלכים מכובדים יראו, ואתם כהני ד' תקראו, משרותי אלהינו. כל מחשבה טהורה מכם יצא, כל רעיון על-ידייכם יתהלל ויתפאר, כל נשמה בעזרכם תתענג, הכל בהם יפאר, בהם יתגדל.

קכבר. אף על פי שבעת שההרגשה מתמלאת מאור קדשה, נדמה שהכל הוא כבר בשלמותו, מכל מקום הוא דבר ברור שקדושת ההרגשה הגמורה בפנימי פנימיותה, גם היא תליה באמת לפי גודלה הتورה והמעשים שקדמו לה. על כן בשכל טוב ובחשbon בורור יקבל האדם, בכל עת אשר ההרגשה מעדנת אותו ביפעת קדושתה את עונוגיה הקדושים, שהם מתנת ד' ברוב חסド ממורומים, את העול הנעים של מלכות שמיים אשר ל תורה ולהתעודה. ומכל מקום לא יפרע כלום מזיו עונג העליון שמשפיע עליו חסד אל בטומו, ויחשוב לפלג נעימת אהבה ותעוני קודש לכל הנשומות באהבה, ולהשביע שוקקים וצמאים מעושר הטוב שמיד ד' משפיע עליו ברב עז רחמייו וחסדיו. וממילא יkosher יותר ויותר לתורה ולמצוות, לכל חכמה ושכל טוב, לכל עז וגבורה. והתחזקת והיית לאיש, ושמרת את משמרת ד'.

קכג. לו לא חטא העגל היו האומות יושבות ארץ ישראל משלימות עם ישראל ומודות להם, כי שם ד' הנקרא עליהם היה מעורר בהן יראת הרוממות, ולא היה שום שיטת מלחמה נוהגת, וההשפעה הייתה הולכת בדרכיו שלום כבימות המשיח. רק החטא גרם ונתחר הדבר אלף שנים, וכל מסבאות העולם הנן אחזות זו בזו להביא את אור ד' לעולם, וחטא העגל ימחה למגרי וממילא כל רואיהם יכירום כי הם זרוע ברך ד', והעולם יתוקן באורה שלום ורגשי אהבה, ונעם ד' יוחש בכל לבב, לענג רוח ולעדן נשמה ולכל בהם תחיה נפש כל חי.

קכד. קצת קדושה נדבקה בעשו על ידי אחיזתו של יעקב בעקביו, ובזה יש קדושה ניצוצית גם בעקב עשו, חוות מה שראשו כולל בקדושה. ובזה יומלט לעתיד לבוא, רק ביתו ישרף, ובעצמו יכול בקדש, ועתיד להטהר, והר"ע של ראש יעקב יוחזר לטוב. ובנגיעת שרנו של עשו בכף ירך יעקב, יש פגימה של טומאה, שמן זה סובלים ישראל הגלויות. אבל זה גרם להכרה של חומרות יתרות, וחדים גם ישנים דודי צפנתי לך, והחומרות הן נתיות מדרך האמצעי, כצולע ההולך בנטה, והן הן יוסיפו עטרות חדשות, מי יתן טהור מטמא לא אחד. ומראש אكب כף יכול הריעות, ואהבת לרעך כמוך, שכל התורה כוללה, כי בצירוף כולם מושפעים הם מהבת הקדש, ורוח ישראל תחיה אותם להאריך בהם את כל תפארת יעקב, ונלו על ד' לשרותו ולאהבה את שם קדשו להיות לו לעבדים. אלמלא פגימת הכהן דיעקב, לא היה יכול עשו להתקין גם בראשו גם בעקבו, כי אין יתאחדו הפלים, אבל על ידי פגימת הירך בנגיעה הכהן, נתמעט האור, וכח החיים העליונים נעשה שופע בהפסקות, שאפשר גם לכלי קטן, שמקנות הגמורה של קטן נתחיך בגויים בזוי אתה מאד, לקבל ממש, ונעשה מזה הכהן של הריעות, אשר תעבור את כל התהומות המפსיקים, ונלו גויים רבים אל ד' והיו לי לעם.

קכח. דקדוקי מצוות נלקחים משני מקורות. יש מהם נלקחים מהמקור התחתית של יראת העונש, שהדמינון מסיע לו הרבה, אלא שמרחוק נ麝 לו קו אור קלוש מאד, והוא אחוז או בדינים וקפידות. ויש שבא לו אור הדקדוקי במעשה על ידי שפע אור החיים שבמקור ההשגה, בבחירה הציוויל קדושת המצוות, ובאחדות הטבע הנשמתי של ישראל עם המצוות כולם וסעיפיהן וענפי ענפיהן, באהבה נעימה וחשך עליון, בהיר צלול, קדוש ונשגב. ואז החסדים הם זורחים וمبהיקים מאד, והוא מלא אהבה וחסד, ומופיע אור סליה ורחלמים ודרעה גודלה.

קכו. הדקדוק המעשֵי, הבא מתוך המעין התהתקון של יראת העונש, אע"פ שיש בו הרבה קטנות ודיינים, מ"מ סופו להתעלות, וכל דיניו מתחפכים ללהט של גבירות קודש, באהבה ושלhabת אש נעימת ידידות עליונה, באהבת הבריות, וחן ושכל טוב. וסופו שיגיע עד המעין העליון של אור החיים, שיזו התענוגים הקדושים מאיר בהם בכל תוקף זהרו. מה יקר חסך אלהים ובני אדם בצל כנפייך יחסין, ירויין מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם, כי עמק מקור חיים באורך נראה או, משוך חסך לירודיך וצדקהך לישרי לב.

קכז. בהלסון מתגלה נשמת האומה, והנסמה היישראלית מבקשת את תפkidת ההתגלות בלשונה. אורים גנודים וקדושים, גdots ההפעה, דוחקים את כה החיים של האומה להופיע, והם פוגעים במקום החלול, הריק, בריקנים שבאומה, שנחשבים ללא כלום לגבי הצדיקים, וההבל של הפה יוצא דרך המקום החסר, והוא הדין לכל הופעות החושים, שיוצאים על ידי המקומות החלולים. אמנם שר"ד יוצא במקום חלול לגמרי, ור"מ על ידי סתימה קלושה, כי סוף כל סוף יש קלישות במכסה העין, שגם הוא נחשב קרוב לriskות וחיל, ומהישוש יוצא לפועלו על ידי החלל של הפורים. וזהו רוז הופעות רבות מעליות העליונות, שאלאן לקחו רשותם וריקנים בהם חלק, לא הופעו בעולם. אבל צריך לדעת, כי הטוב הגנו שברשעים הוא הגורם את הופעת האור, והרע הוא רק כה עוצר, שהכח יגדל עוד יותר על ידי זה, כשהברורי בשימוש, ודנא דחמרה בבית תיא, על ידי כה המעצור, ורוח ערייצים צורם קיר.

קכת. עוזו הדמיון הוא מטה אלהים, ובhayתו מחובר לגודלות השכל וכח ההשערה, עומק המוסר, וטבעיות הרגש, האلهי, הרי זה מכשיר לרוח הקודש.

קכט. מראה יתרה הרצון נחלש, והמדות הרעות משתקעות בעומק הנפש, וכשழדן להם שעת הקשר עולות ממחבוזן, ומעותות את דרך האדם. היראה היתרה היא אפשרית רק ללא צירוף של אור הדעת, שכןן שהדעת מאייה אז באים לידי העלתה המדוט, וממילא אין להן מה להיות משתקעות בעומק, והולכת הדרכת התקון ומשתבחת, ללא קלקולים תכופים, ואומץ הלבDKDOSA הולך ומתרחב בכל ארכות החיים.

קל. כל המדות אפשר להעלותן, מפני שיש להן שורש בקדושה, חוץ מהעצבות שאין לה שורש כלל, כי עז וחדוה במקומו. וצריכים להעלות את סבתה, וכיון שהשורש מתעללה גם היא עולה. והשורש של העצבות הוא או גאות או כעס, או דאגה, הבאה מסבthem, וכיוצא.

קלא. הסדר של העלתה המדות היא בנפש חכמה מיוחדת, ש策rica להרחבה את כל הרכוש של תורה הנפש עם כל ההתחדשות היוטר מעובדה שבדורותינו, ובעולם היא הסתכלות עולם רחבה, שתוכל להכנס בתוכה את כל המדע והרגש היוטר מחודש, ולתן בכל אלה נשמה חדשה, שתוכל מזו להתאים עם כל דרישת הקודש והמוסר הטהור והאיתן.

קלב. השאיפה שיהיה סדר הלימוד מדעי, גם הפלפול התלמודי, גם החלק המטפייזי, והיוצר עמוק ושלבי, היוטר שירי והרגשי של תלמידים, היא שאיפה חזקה וצודקת מאד, ומוכרחת היא לנצח. בדרך מהלכה יוצרת היא כמה ערכיים, ומקללת גם כן את התוכן התמיינש של הרבה אנשים, שלא נסתగלו לעליות ברורות, והדמינו המשולח הוא אצלם השכל והקדוש שברענון. אבל יבוא הזמן שיבורר לכל, שרק מפני חילישותנו הננו אוחזים לפעמים ברשותו של הדמינו המשתלהב. אבל מה שהוא חסרונו וחולשה לא יהיה לעולם מעלה עצם, רק אנו חושקים תמיד לעלות למדות עליונות והופעות חדשות, שמצד הפתאומיות של החידושים הרגשיים והשכליים שמתחדשים עליינו, יש שלא נעצר כה, והננו נפועלים ברגש משתחבב, אבל לא ההתפעלות השלחהית היא המבוקש, כי אם העושר של הרגשות וריוויו הרוחניים, והמגמה הזאת לעולם לא תתנגד לסייעו מדעי ומגמתי בכל פינות הקודש. ולעלם לא יחסר אפילו אותו הטעם הנעים, שמן חילישותנו אנו אוהבים אותו, דהיינו טעם ההתפעלות המשולחה, מפני שישוף כל סוף נאחזים אנחנו בראש הגוף, שככל תסיסה רוחנית מביאה לנו התפעלות, והתסיסה אי אפשר לה שלא תהיה בכלל עבודה שכילת ולבית שנעבוד. אבל לא בשwil כך נאמר שלא נשתדל לסדר את ארחות הידעוה התורית באופן היוור מסודר, היוטר שקט, שהוא האורה היוטר מבוקר ומדעי שאפשר לו להיות. כי רק באורה האמת מתגדלת האמונה, ובעוור דעה והכרה ברורה מתعشרת הנשמה בזיו של מעלה, ונושא עליה תמיד באהבה את עטרת הקודש.

קלג. האהבה אל המדע הבורר צריכה להיות מוגבלת במידה שלא תפריע אותנו מלהיות תמיד שוקקים למה שהוא יותר נשא ונשגב ממדענו הבורר, עד אשר לא נוכל להגיע אליהם כי אם על ידי השערות ישרות, והרגשות כמוסות, ולפעמים על ידי הגות לב ודמיונות, כעין הזיה וחלומות בהקיין, שכמו שהם מזיקים הרבה הרבה אם הם באים מתווך עצמות העניינים שהמדע יכול לרכוש בהם את הכרתו הבוררה, כך הם מעטרים אותנו. ובסיסים יותר גם את החלקים המוכרים לנו בבורר, ומרימים את כל מהותנו, אם הם באים בדברים שהם נשאים כל כך עד שלמדענו אין שום אחיזה בהם. והוא מתווך חפש שלם ונפש מלאה תשואה להזורה רוחנית, הננו נדחקים לתוך גם במה שמופלא ומכוסה מבינתנו המבורה, והוא באים לדון בדרך השערה, ולהתעדן במידענים רוחניים למטרות יקרות, על ידי הגות נפש פנימית, ועוזרת הדמינו, שגם הוא מתקדש ונעשה חטוב בחטיבה מדעית, כשהוא משתמש בכחו במה שראוי לו. ועל זה נאמר. במה שהורשת התבונן. ובלבך שלא יתחלף לו התוכן, עד שיחשב את המושג ההשערי למושג מדעי, ומהו שמן הדמיוני להשערתי שכלי. וכיוצא בו, שאז יכולה רקמת הרשת של ההטעאה לפפו. אבל כשהוא שומר את גבול הכרותיו, וידוע איך לעלות מהחלק הגלי אל הסתומים, ולמה שמן הגובה והאצליות של הנושא אי אפשר להיות עסוק בו כי אם בדרך השערה ודמיון, אז ימצא האדם בעצמו עז מרים, והאור העליון יופיע עליו, כי נוכח ד' דרכו. ובמשך הזמן ישבו כמה חלקים דמיוניים להיות משוערים, וחלקי השערה להיות מבוררים בדעת והכרה ברורה, ואז יתעלמו הדמיונות וההשערות לעניינים יותר נשיים, יותר אצלילים יותר נשגים. וכשה ילק האדם מהיל אל חיל. ואף על פי שהדבוקות האלהיות מצד המציאות האלהית היא גם כן שכילת הכרית מבורה במדע, מכל מקום אותן רגשי הלב של ההשגות הפרטיות בתוכנים הרוחניים שהם בעולם האلهי, תעופת החזונות של ההנאה הנבואה, אורות החיים של

הנשמה, והזהורה של הענן האلهי בכבודו. כל אלה מביאים את האדם לאושר גדול, וסעיפיהם תלויים הם בכך ההשערה והדמיון העליון, שהוא יקר מכל שבל וhogion.

קלד. כל המחשבות הקדושות, והדעות הנשגבות, צומחות הן על המרחב של השדה אשר ברכו ד'. והنم עולמים תמיד בכל עת ובכל שעיה, בכל רגע ובכל חלקי הרגע, צמחים חדשים ונפלאים, ציצים ופרחים, כמו שעולה תמיד ההשפעה של החיים לעינינו, והשפעת החיים בכלל, הכל משפע השכל העליון והחיים המושפעים בו, המופיעים על ידו. וחכמי לב, משליכים מקוריים, מקבלים את המחשבות מקור הקודש, מעבדים אותן בעיבוד שכלי והרגשי. ולפי מדרת הדבקות האלהית, השכלית וההופעתית, שלהם, ככה הם מתקרבים יותר אל מקורם של הדברים, והם מספים אליהם את התובאות הללו. וכל חלק, שנוטף ונקיין על ידי המשיגים, כבר נותן הוא מקום לקיליטתו של חלק אחר, יותר נשגב וייתר פועל, יותר מחה ויתר מעמיד את העז של קודש ד' בעולםים. והם הם מחצדי קלא, אוסף תבואת השדה, אשר אוור ד' זרווע בו. ולפי רוב הקציר, ככה תגדל ברכת הצמיחה. כי הארץ נתן לבני אדם, לעבדה ולשמורה. והענינים נעשים אנושיים כלליים בנשمة ישראל, והם עם זה דבקים בשרם, מפני הדבקות הרעננה של הנשמה היישראלית בשרשה. ויש דרגת השביעית, שאין הדברים נתקים ממוקром כלל. להיות אצורים באוצר היחיד, אלא הכל נקלט בקליטה כללית של כל האומה, כללות ישראל, וכלות הנשמה הכלולית, נשמהו של אדם הראשון, שכוללת בה גם נפש הבאה, אדם ובמה תושיע ד'. והואיתה שבת הארץ לכם לאכלה, לך ולעבדך ולאמתך, ולשכיך ולתושבך הגרים עמך, ולבהמתך ולהיה אשר בארץ, תהיה כל תבואה לאל.

קלה. כל דבר שיווצה ללא דבקות אלהית, שכליות והרגשית, הרי הוא מאפיל את אוור השכל, ומטשטש את הזוהר המוסרי. וכשבים בתשובה על זה, לוקחים את הדיבורים שכבר עברו ושותלים אותם במקום טהרה, והם מתחילה להתנווץ בהתנווצות של קדושה, ומארים את הנשמה, ומתווך שירדו למטה לוקחים הם עם כמה מחשבות וכחות נודדים שנחלשו מבית חיים, ומתחדים לחטיבה אחת של חיים ושwon ישע. המעוּוף השכלי הנפלא של האוור האלהי, ובahirות הדמיון הנשגב של המושפעים מאור הקודש, נותן הוא את הכח להכיר בכל עניין, בכל שיחה, בכל תנועה בעולם, את קישורם אל הנשגב הכללי, אל אוור החיים העליונים, המסדרים את הכל לאוור עליון ונעלמה. ונעשה כל שיחות החולין מרגליות עליונות, שוזהר הקודש מאיר בהן במילוי והדר, ועלהו לא יוביל, וכל אשר יעשה יצליה.

אוור הקודש מתפשט בתחילת כל דבר, שנעשה כולם נובע ממעין החיים של הקדשה, המפוארה בהוד יפהח חכמתה וזוהר חייה, ואחר כך מתחילה גם כן חוש השמיעה, שכל הנשמע מצטרף לאוור גדול, טהור וקדוש, ואחר כך האוור מתפשט על חוש הראייה, וכל מראה עיניים מתقدس ומתיילה, ומביא חשבון עולם ברור וצלול, וחיים קדושים עליונים וברכת ד' נשגבת להביא טוביה לכל אשר יביס עניין הקודש, עין ד' אל יראייהם לМИחים לחסדו. ואחר כך כל תנועה, וכל רגש וזעוזע נעשה מלא חן וכבוד עליון, עד המידה העליונה של הופעת אוור קודש גם על כל קניינו, על כל מה שמשתמש בהם, מקרו, חמورو, וכל אשר לו. אמן להיות מתיים על ידי המשענת זאת היא מידה של צדיקים לעתיד לבא, ואלישע רצה להופיע אוור קודש זה, בעולם הזה, ונדחה

הדבר עד עת קז. ונוצחי אורות מזה באים לישרי לב, מעין עולם הבא, ותחית המתים באה על ידי אליו זכר רלטוב, אשר באדרתו צפון כה הקודש לשפוך רוח נבואה, ולעשות פלאות, בצעקת איה ד' אלהי אליו. ולא יפול רוחנו בקרבנו מבקשות גדולות, כי לא על צדקותינו אנו מפילים תחנוןינו, כי על רחמייך הרבים, ד' אלהי אבותינו, אלהי ישראל. ואם מרבים אנו לחשוק ולשואף, הלא גם תשואה והשך מראויים זה אך מיד אביך יעקב לנו הוא, ומשם רעה ابن ישראל.

כלז. הענינים השמיימים, כשהם מתגלים בבהירות גמורה, הם גורמים שהענינים הארץיים והחברתיים מתישבים יותר בלב, אלא שהם מתנסאים ומתעדנים.

קלח. כל דבר פותח הוא צנור בנשמה מעין אותו התוכן שהדבר חצוב ממש. על כן כל דבר של תורה חכמה ומוסר, קל וחומר של דבקות עליונה טהורה ומושכלה בייחודיים עליוניים, פותח פתח של קדושה מפולשת. וגלי הנפש הרוחניים הומים ומתנוועים תמיד מכחו של הרעדת הדבר, בכל ספרותיהם. ודברו בטל, وكل וחומר גרווע מאוס ואסור, פותח הוא גם הוא את הצנור המזווה של הנפש, והמוני גלים רועשים של רפש וטיט הולכים ופועלים, עד אשר יעבר רוח טוב ויושכו. וכל דבר היוצא עמוק הרצון של קדושה ואצלות, גם כשהוא בחיצוניותו נראה כאלו הוא סתם שיחה, מכל מקום נובע הוא ממקור הרצון הקבוע של בעליו. על כן בעלי ההסתכלות השלמה, המAIRים באור החיים העליוניים, כל שיחה הנובעת מרווחם פותחת היא את הצנורות היותר טובים ומלאים זיו עליון. שיחת חולין של תלמידי חכמים צריכה תלמוד, ויש שהיא שוקלה נגד כל התורה כולה.

קלט. מי שמזדעזע ונופל בעצמו ממדרגתו הרוחנית גם מפגימה קטנה במעשים, במוסר, במחשבה ובנטיה, זה מתנווץ בו כבר הופעת האור של גילוי אליו באורה שכל, ואליך הלא אמר רבי יוסי עליו, אבא אלהי קפדן הוא, ומרוב קדושת הופעת עולמים זו, הארוגה בכל אור המחשבה וטוהר המעשה שבעשייה, מגביה מראויים עד עמקי תהומות, מתרחקת הופעתו מכל פגימה קלה, והנפש מרגשת תיקף. וצריך האדם להתאמץ בשמחת קודש, להшиб את האבדה, ולזכות לשלום מלאך הברית.

קמ. אני צריך להזניח את תבייחתי הפנימית, לסקר על הכל מרוחכי העצמי. ועם זה יש שהנני קרוא להתחזק ולהרחיב את השקופתי הרוחנית והמעשית, על-פי אותה הקליטה הבאה מבחוץ, על-ידי רעות, ערוב בין הבריות, קרייה בספרים, ויתר נסינונות החיים. ואחר-כך חוזר הכל להתמזג ברוחci העצמי והנני שב להסתכלות הפנימית.

קמא. העולם היהודי כשהוא בתומו, לעולם לא יכול שום זעוזן חוליני מכל עולם זר, מפני שכל העולמים כוללים בו. ועל כן יכולים בני ישראל בהתאם לכל קולטוואר שבעולם, ועם זה לנצחה, ולשאוב מתוכה את כל הטוב, ולהתאחד עם חזוןיהם העצמיים, מפני שכל טוב שבעולם יש לו ניקה מקור ירושאל. ורכושנו הרוחני יגדל על ידי عمل כל הגויים בדעת ובכשרון, כי אורות חיינו זההורי תורהנו הם הם שימושיים אורות

בכל מקום להאריך, וכשאנו קולטים משליהם, משלנו נכח לנו. וצדקו כל החזיוונות העתיקים, אף שהיו כהים מצד המבט ההיסטורי, אבל מלאי אוור הם מצד המבט הרוחני היותר מתעללה, שככל החקמות היו באמנתנו, ובכל מה שהננו מוצאים פורר בעמים, ניצוצות קדושתנו הננו לוקטים. חיל גוים תאכל ובכבודם תתימרו.

קמבע. בווער הווא החפץ בלב טהוריו וכשרי ישראל להתאחד עם נשמה האומה, להתמזג ולהתדבק בכנסת ישראל, באור החיים, האצילות, הזוהר, היופי, הטוהר, הפאר, הקודש, הגבורה, הדעה, החופש, העוז והענוה הישראלית, המדע והחכמה הישראלית, אוור האמונה, דעת העולם והחיים הישראלים, מהות החיים הישראלים מקורים, מיסוד הויותם. וישראל הולך הצעיר עד רום פאר חי הפלמים.

קמג. כל מה שאנו מדברים מתשוכה אלהית, מדבקות קדושה, משמחת אוור עליון, הכל בא לנו על ידי הלבוש של כנסת ישראל, שנש망תנו בה דבוקה, ממנה שואבת אורה, והיא בית לד', היכל מלך מלכי המלכים, מילוי השם הקודש באורחותיו, אשתו בגוףו, אחותי, רעיתי, יונתי, תמתי, מלכת עולם, השלמת ההופעה האורית הchia והמפוארה, הטהורה והעוזיה, בכל הנשומות, בכל הבריות, בכל העולמים. והאידיאה הלאומית הישראלית חזורתה עצמה היה בכל פרט ופרט מישראל, ובכל מעשיו ותנוועותיו, שיחיו ושיגו, שאיפותו וקנינו הפרטיים. אשר בנינו ננטיעים מגודלים בנועוריהם, בנותינו צוויות מחותבות תבנית היכל, מזוינו מלאים מפיקים מזון אל זן, צאנינו מאליפות מרובבות בחוץינו, אשרי העם שככה לו אשרי העם שדר' אלהיו. ואשרי האיש שעם זה הוא עמו, אשריך ישראל, אשריך ישראל, הולך בכללותך, ואשרינו מה טוב חלכנו בפרטיותנו, שהננו בניים לעם קדוש זה, עם מפואר זה, עם עולמים זה, עם אוור עולם חי ומאר בלבו, עם יסוד הרוממות והגודל, הזוהר האידיאלי, לכל האדם, לכל האדם, עם יסוד עמים ולאומי, עם זיו העולם וכבודו, הן עם כלבייא יקום וכארוי יתנסה.

קמד. המצוות יפתחו את הטבע האנושי, עד שייעשו הם בעצמם טבעי לאדם, וכמו שהתרבות האנושית משתדרת שקניינה הלימודים יעשו טבעי קבוע, ככה התרבות האלהית עולה היא הרבה למעלה בשאייפה של חידוש הטבע האנושי למדה אלהית עליונה שהיא טבעי דרישת פנימית על כל התורה כולה, ושכר מצוה.

קמה. המצוות במושג התורה מבלה עולם הוא. בתחילת הקטנות של הציור, מצטיירת התורה רק במושג הבנתה השטחית, וממילא נעשית מחשבה עליונה ורוממה זורה לרוחו. וכשה הולך הוא ושוקע, עד שלא יוכל להתרום למלעות עליונות, ולא יוכל להדריך את עצמו ואת העולם במושגי הקודש הרואים לככוש את המקום היוטר עליון בחיי העתיד של העולם.

קמו. ישנים בתוך הריגשת הבשר ניצוצי דמיון. ובתוכה הדמיון ניצוצי רוח הקודש, בתוך רוח הקודש ניצוצי נבואה, בתוך הנבואה ניצוצי אספקלריא מאירה, בתוך אספקלריא מאירה ניצוצי זיהרא עלאה אדם הראשון, בתוך זיהרא עלאה אדם הראשון ניצוצי אוור החיים של אחר התקון השלם של כל העולמים, אחר תחיית המתים ויום שכולו שבת.ומי שעיניו פקוחות בא מכל הריגשתبشر למעלה למעלה,

אור החיים של אור עולמיים שלאחר תחיה המתים. של גילוי עדן עולמי עולמיים. במקור חייהם, כי ערך מקור חיים. ומהות חשבון ארוך זה נמשכים והולכים נחלי דעתה, נחלי יראת שמים ויראת חטא, נחלי מזרות תרומות. נחלי חרות עליונה, נחלי אהבה. ואורחות כבוד עד אין חקר.

קמץ. יש שנכנס דבר בטל בלבד של אדם על ידי קריאה, או ראייה, הרגשה וכיוצא בהן, ואחר כך מקשר אותו האדם אל הטוב, המועיל והקדוש. אז יש בה משום תשובה ומשום העלתת אורות נדחים ביחד. אמנם מהלך מיוחד יש לשני השבילים הללו. שביל התשובה הוא מניע כללי, ושביל העלתת האורות הנשפלים הוא שביל מיוחד פרטני. והתוין המקשר את השבילים הללו, ועושה את הרעיון הנשאים מהם לחטיבה אחת, יש בו משום מקור של ספרות פוריה, שהיא הולכת ומסתעפת לענפי ענפים, ויכולת לרדת לעמקי תהומות, ולעלות גם כן לגבי שחקים. אמנם מהלך מיוחד יש לדברים שבאים לכתילה לשם עליה, שהוא שונה מהדברים שנקלטו על פי איזה רפואי ואחר כך הם צריכים להתאגד ולעלות. תסית החיים עשו היא את מהלכה בכל תוכן על פי הדרכה מיוחדת לה.

קמץ. כנסלול מסילות לכנס את כל הרכוש המפוזר שלנו מכל האומות, כל התורה שנעשתה ביד החיצונים, ישב אלינו רכוש גדול, שנחעבד בכל העמים ועל ידי כל הקולטוריות השונות. מובן הדבר שנטהר את הכל, ונחזר יוצר על מכונו, אמנם על ידי זה יתרחבו כלינו, עד שנוכל לקבל את כל הזורמים כולם מכל העולם ממש. וסתירת זרמים שונים אינה שייכת כלל בישראל, לאחר שהיא צפוי הכל, איך כל הענפים וההרגשות השונות, השקפות העולםים המרוחקות זו מזו, הכל יוצא ממקום אחד ושב למקום אחד. ואם שנדמה לעולם, שככל אחד חטיבה בפני עצמה היא, וכל חלק קרווע הוא מחברו, זה מפני ממדת הקטנות ונטיות הקצפון שהעולם נגוע בה, בין במדות היחיד לבין במדות העמים. אבל ברכת אברהם, שהיא ברכת יעקב ותפארת ישראל, אינה רואה לה הגבלה זועפה, ולא זרמים סותרים. מה שהיא עבודה זהה היא רק עצמות הסתירה עצמה, שעל זה אנו נחלמים לכלהות ולאפסה למען יזרה שם ד' שלום בעולם, ושם גופיה איקרי שלום.

קמץ. הרע הגמור והמוחלט, שאין בו שום ניצוץ של טוב, הוא שמח בכלינו, ובבudo ואפיקתו, וזהו שלמות התפתחותו יותר גדולה. ואנו צריכים להתרומות למדת מקיפה כזאת, עד אשר נשאף להיטיב לכל, וגם עם הרע אנו חפצים להיטיב במה שנכלחו, וכל הרשעה כולה כעשן חכללה. הצער נמצא רק לאותו הניצוץ מן הטוב, הקשור בחטיבה אחת עם הרע, והוא מצד הטוב שלו שואף לקיום, ומדמה בדעתו, שתנאי קיומו תלויים הם בקיום כל הסתעפות הרע, שהוא קשור בו, וכל זעוזע של כילוי של הרע מכאייב אותו. ואנו שואפים להפריד את הרע מן הטוב. אז מלא העולם עונג, יתענג הטוב בקיומו, ההולך וגובר כצאת המשם בגבורתו, ויתענג הרע בכלינו, ההולך ומתקבר גם הוא לפיו וbove התוב. נר רשיים ידעך, ואור צדיקים ישמח.

קג. כל פתיחת פה בקודש, פותחת לפני צינורות של אור חדש, של תללי שפעת חכמה וציורים עליונים, נשגים ונעימים, שהם משתפכים לתוך הנשמה, מודיעים לה זיוים עליונים, מנשאים אותה לרוממות מעלה, מקרים לה את היש העליון, את הרוחניות והטוהר המעליה, את אור ד' מרומי. כל מוצא מעורר כל המוצאים

כולם, כל חוש מעורר כל החושים כולם, כל רעיון מעורר כל הרעיוןנות כולם, כל מצוי מעורר כל החבר לו במציאות. כל ההויה המאוגדת כל כך, המתאימה כל כך, בעליונה ובתחתיתה כולה כאחד, כחטיבה אחת, נחמדה עשרה ורומה, מתגללה היא לדורש ד' עת יפתח פיו, תחלת ד' ידבר פי ויברך כל בשור שם קדשו לעולם ועד, ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה, פתח דבריך יאיר מבין פתים.

קנא. הביבשה המוסרית של פि התרבות החולונית, שליטה הרבה על לבם, והרבה מדות רעות, חלויים וקצפנות, נצברו בעמקי נשמותיהם. והם יוצאים מחרצבותיהם על ידי המלחמות ורכות הדמים ונגולות האכזריות, הנאותה יותר לטבעם הבaltı מזוקע עדין כעת.

כל העמים מתפתחים, ויצאים אל הפועל על ידי תנוועותיהם הטבעיות. המלחמות מעמיקות את הערך המינוחד של כל עם, עד שמתבלטת צורתו ויוצאה אל הפועל בהגירה בכל פרט עמקה. ישראל הוא האספקלריא הכללית של כל העולם, וכל זמן שיש עם בעולם, שלא יצא אל הפועל הגמור בכל תכיסיו, יש כהות לעומת זה באור הספוג של כניסה ישראל. על כן בכל זמן של מלכיות מתגוררות זו בזו יוצאים אל הפועל צירום מיוחדים להשלמתם של העמים, ומילא יולד כה השלמה בכניסה ישראל והוא מצפה לרגלו של משיח שיבא ויופיע ב מהרה בימינו אמרן.

אור התורה ועצם החיים של צדיקים, הם ממזגים את העולם כולו במזג קדוש ועדין, נותנים לה חיים בכל עת ורגע את תוכן החיים שלו, ההולך וחודר יותר בפועלתו, לפי ריבות התפשטות הנרתמו, בין בעומק החיים של הנושאים הרוחניים בעצםם, שהם החכמים הצדיקים בעלי הרצון הקדוש והטוב של החיים, בין בכל הסביבה, ההלכה ומכרת יותר ויותר את התביעה של הישראל הפנימית שבஹוה ובחיים. כל הדעות, התנוועות, המלחמות, הכוונות, המכונות, והספריות, השאייפות החברותיות והאישיות, כולן כאחד הולכים ומכשירים את החיים איך להספג ולהחדר בהם אותו האור הרענן, שהקדוש העליון חי במלא חופשו הנادر בתוכו. זהו אורן של צדיקים, גבורי כה עליונים, חמושים בגבורה טהרה של מעלה, בגבורה קודש של זיו החיים והדרם, כמו שהם מופיעים ממוקרים המלא זוהר, ומצווח עדנים.

קנד. כשם שההתורה בගรสתה עבדות ד' עליונה היא, כך היא ודאי עוד יותר עבודה גדולה בסברתה ועיונה. ומילא כל דבר שיכול לגרום להגדיל תורה, להרחיב פלפול וסבירא, עבודה הקודש היא. וכשם שהתפילה עבודה גדולה היא, והיא בנויה על התרומות הרוגש בקדושה, כן כל דבר שמייפה את הרוגש, מחזקתו וمبرיאתו, מכל עבודה התפילה הוא. ובכלל עומד האדם הנק להגדיל את שפעת שלו, וכןלו מאר אלה המשפיעים, ברוח של יראת שמים דמיונית, על הקטנת השכל וצמצומו. אלה, אף על פי שהם נראים מוזרים ומעוררים לתורה ומצוות, צרכיים להשמר מההסתה שיש בהם לצד הבערות, והחלשת הרוחניות הכללית של האדם. וכשם שרכיים לנ��ות כל דעה שמקורה בספרים חיצוניים מכל סיגיה, ולאחר כך להכניסה אל הקודש, כן צריך לנ��ות את המחשבות שיסודן ביראת שמים מכל יסוד של חולשה, ומכל משטחה רוחנית, שהיא התנווצות של הסטה לעבודה זרה ואביירה. ומבוקשי ד' יבינו כל.

קנה. כשהוא מעמד נפשי על ידי התעוורויות של פגישה, שנמשכים דיבורים שיש בהם תعروבות של נטיות חלשות, אם יש בהם גם כן תוכן של דעה ושל יושר, ורגש של יראת שמיים, ושל אהבת ישראל וחפץ חסד של הצדקה הבריות, יש חובה לברר אחר המעמד הרשות, את התוכן הנפשי, לזככו מSIGIV, ולהשאיר רק את הרשמי היפים הקדושים, שהם באמת הבריאים והחזקים, ולמחוק את החלושים, הנוטים לצד הדמיון והמדות הבליתי טהורות, אז ישאר מכל התעוורויות החיים של המעד הנפשי הריווח הטהור והנקוי, כתובאה ברורה שאין בה תבן, ולא יהיה במדרגת דברי חלומות, כי אם במדרגת הגיגוני חכמה ודעת קדושים.

קנו. כשפע הקדשה מתגברת בלב, באהבה עליונה וביראה רוממה, בתשוקה עזזה מקור הקודש, מתכוונים ליצוק רוח עליון קדוש זה בתחוםו על כל ארחות החיים המעשיים, שעברו ושעתידים לבוא, שהיה לכל אחד ואחד מהם, בעת הרענון וستر האור, לח אור חיים וטל רענן. וויצקים גם כן, בכונה ורצון אדר, על כל נשמה מיוחדת בישראל, אור קדש וחיה נעם ד', ומהותר משבים לשורש הכנסת ישראל, ששולחת משטף גנות מטעותיה על כל הבריות ועל כל המעשיים. יודוך עמים אלהים, יודוך עמים כולם, ישמחו וירגנו לאומים, כי תשפוט עמים מישור, ולאומים בארץ תנחם סלה. יודוך עמים אלהים, יודוך עמים כולם, ארץ נתנה יבולה, יברכנו אלהים אלהינו, יברכנו אלהים, וייראו אותו כל אפסי ארץ. ירוין מדן ביתך, ומנהל עדנייך תשקם. משוך חסך לירודעך, וצדקהך לישרי לב.

קנו. הבטחון מוסיף הוא חיים ואומץ כל מה שהוא מלובש יותר ויותר במעשים רבים. התפשטו על המונדרכי החיים, החሪצאות המעשית והשכלית, ביחיד וב齊יבור, מוסיפה בו אור גדול, ואומץ חיים, ובליטה גדולה. בטחו בד' עד כי ביה ד' צור עולמים. וחזקת והיית לאיש. והאמונה, לעומתו, מוסיפה גודל והפריה כל מה שהיא מתחפשת יותר ויותר בארכות ההכרה השכלית. והולך זרם גדול ואדרי מקור האמונה ומחיה את הבטחון, ומשניהם יחד פורץ מעין וקילוח עצום, אדרי ונורא מאד, נשגב, מרומם וקדוש, ומתרץ בשפע עושר על כל ארכות השכל ועומק הדעה, ומחיה את כשרון הגבורה, כיבוש החיים, ישב העולם, וההתכוונות המעשית לכל פרטיה. ורוח התמימות, העבודה וההכנעה, עברו הוא ומרחץ, ומולד את הזוהר השכל, החሪצאות הפלפולית, חשק הידיעה של חידור פרטיה החיים, הויות דאבי ורבא, ועקרות הרי הרים, ברוח קדושה, בנחת רוח, באהבה אלהית עליונה, בצדינות ובcosa של יראת חטא, בגודל אלהי, בחסק טוב, בישוב עולם, בברק יופי ובכל טוב. וצדיקים ישמחו ויעלצו לפניו אלהים, וישישו בשמה. שמחו צדיקים בד', וההוו לזרcker קדשו. וזכור קדש עליון מופיע על כל כשרון, מאשר כל נקודות החיים, מלשד את כל קרי החיים, ממש אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי.

קנה. שורש הגואה הוא בקדושה גדולה, היא הגואה הקדשה. מתגאים אנו בד', באלהים הגדלן חרב גאותנו, מתגאים אנו ביחד עם כל העולמים, עם כל היצורים, כי כולנו יצורי אלהים חיים אנו, כולנו הננו קשורים באור החיים השלמים העליונים, כי סוף הכל להגד בחיי כל. מה הרבה היא ההара המפוארת של מקור חי הרים העולמים, ההולכת ושותפה על הכל. מתגאים אנו בಗאות ד'. גאות ד' היא מקור העונה, מקור השלום, אש אוכלה המכלה

את כל הזוומה של גסות והפרדה. של כל טומאת רעיוון, של כל חולשה וטמטום, אור ד' ויאר לנו, עזיז זומרת יה ויהי לי לישועה.

קנט. קדושת ההרגשה עלולה היא להשתנות ולהמתק, והוא חיי שעה, אלא שאפשר להתמידה על ידי מה שמשיכין אותה במעשה ובתורה, והוא מתחפה על ידי זה מנור לתוכנת אור, המAIR לעולם. כי ההרגשה שמתגשמת במעשה המצויה, מתחפה על ידי צירופה להמצואה לקדושת תורה, ונמצא שהיא עולה ממדרגת נר המAIR לשעה, וחיי שעה של תפילה, לחמי עולם של תורה.

קס. אם אדם נשפל כ"כ בדעתו, עד שמרוב מרירות נפשו על עוצם ירידתו המוסרית, בכל חטאתיו, איןנו יכול להרים ראש לעסוק בתורה ובמצוות, בישובו של עולם ובחברות הבריות, במנוחה ושמחה נפש בריאות, צריך הוא לשים אל לבו, כי מדכאות לב כזאת על כל עונותיו הרי הוא ודאי באotta שעה בעל-תשובה גמור, וא"כ כבר שגבה מעלהו, יוכל להניח דעתו ולשוב לשמהתו וחדות רוחו ולבסוף בכל הטוב מתוך לב שקט ושם, כי טוב וישר ד'.

קסא. יש שנספגת כל הזוומה שברוח לתוך הגוף, ונעשה הרוח צלול וטהור, ומתוך טהרו הרי הוא מלא עצמה, ובעצמתו הוא מטהר ומזכה את הגוף, ומעלהו למעלה עליונה מאד. ודוגמא זו ישנה בכלל ובפרט, בכלל כללות ובפרט פרטאות. ביחוד ניכר תוכן זה בעקבות דמשיחא, וכל הנוגע למאורעות הנוגעים לו.

קסב. אסון הוא אם אין מניחים את הטבע הנפשי להתפשט ולהתענף יפה בציינו ופרחיו, אמנם צריךAIMON' והדרך קודמת, שתהייה ערובה יפה שההתשנות הנפשית החפשית תביא רק את הטוב והיפה, ותהיה אדרה בקודש.

קסג. מוכrho שיגורש, שיושבת, שיבוטל בכל תוקף ועוז, כל מה שמספריע את אור החסד הגדול מהופיע בעולם, על כל המעשים, על כל הברואים, על כל היצורים, על כל העולמים. תוקף חסד עליון זה מAIR בהדר הוא הגבורה העליונה, גבורת יצחק, המלאה לה חסד נעלמה בתוכויה, עד התעלות של כי אתה אבינו, כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו. חסד עליון זה, החפץ בכל תוקפו להתפשט ולהתאמץ, אצילות ציורו וחפציו הוא על פי התוכן האידיאלי של החסד, של זוהר החיים הטובים, שהם טובים באמת. אין העולם הממשי כדי לו, והוא מוכrho להתקשר ולהתאחד בזוהר חיים שני, קלוש ממוני, שגם הוא מלא תוקף, שגם הוא רצון איתן לו, כה ברזל אדריך וחסוניו לו, כה איתן עומד בפניו כל מונע, לקוח בתחילת מאותו התוקף של רצונם של רשעים אבוריים לב חזקי מצח, אבל מזוקק ביסודה ומטוهر בבחירה, ובקה בת בתואל הארמי מפדן ארם, אחות לבן הארמי, הופעה של החסד הממשי במסגרת הגבורה הממשית, לא האידיאלית המופשטת. ומיוזג נאה זה של הגבורה האידיאלית עם הגבורה הממשית, שבתוכיותם אור החסד העליון זורח בכל תוקף יפעת תפארתו, ראוי הוא שיתכוון על ידו בית ישראל, לכונן עולם מלא, עולם בונה ומהיבב, ועולם הורס ושילל. יהיה בית יעקב אש, ובית יוסף להhabה, ובית עשו לחש. ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו, והיתה לד' המלוכה.

קסד. כשאדם מרגיש בעצמו ריקניות גמורה, ורואה שאיןנו כלום, ונפשו משותחת בקרבו מרוב דכאותה ומראה אפסותה, ידע כי ישועת ד' קרובה להאריך לו, ומה טובה מרובה ממדת פורענות, ואם לפניו שבר גאון, לפני גדולה ואורה דכאות רוח ועונה פנימית. ומיד יתפוז בכל האמצעים לבסס מדת עוניה זו בכל מקורות הרוח שבידו, וירומם אף ינסה בטהרתו נשמהתו, בהדק במקור השלום, באור מלך גאות לבש, אל חי העולמים.

קסה. מתגללה בכנסת ישראל הצעב העצמי שלה, הולכים הכהות ומתחתיים, הולכת ושבה לה החכמה, הגבורה היושר והטהרה הפנימית, הולכת האומה ונבנית, מתחקנת היא לגאולה, גאות עולמים, פורחת היא ביפעת תפארתה. מתוך המון גלי הצרות העוברים עליה, מכל הגוים, מכל הנפוצות, היא מכניסה הון רב דעה ומעוף הבטה למרחקים ומוסיפה את הצדדים הטהורים ש מבחוץ על רcosa העצמי. קנאת עם מתגברת, הכרת עצמותה מתגדלת. היא יודעת כבר שיש לה ארץ, שיש לה שפה, ספרות, שיש לה צבא התחילת להכיר במלחמה עולם זו. ועל כולם יודעת היא, שיש לה אויר חיים מיוחדים, שהם מעטרים אותה ומעטרים את העולם כולם על ידה, ועל ידי כל זה יחד יודעת היא את חסנה כי עז לה באלהי אמת.

קסו. כמה שונות הן הנטיות הנפשיות, ההזרחות השכליות והרגשות, וכמה הן אחיזות זו בזו, עד שהתקנים שהם סותרים זה את זה בעצמיותם, מביאים הם בהפגשם בנפש ערבותה פנימית, חולשה ופרפור, עד שצרכן adam אומץ גדול, ועוזרת מרוםם, להמלט ממעדר הקשה החוא. וכל זה בא מפני שהתקנים השכליים והרגשיים, שסתורים זה את זה בעצמיותם, נעשים כחומר תוסס בהפגשם יחד בכל אחד ותפואה אחת. וצרכן העובד הרוחני לדעת איך לשמר את רוחו מפוגעים כאלה, ובאורה גדולה צריך הוא להאריך לעצמו את דרך החיים הרוחניים, להיות אצלו מסודר כל דבר במלא הקיפו, בשמיותו והגנתו, וסיגנו מכחות מתנגדים ותוססים יותר מדי. אمنם בהיות האדם עליה במעלה המוסר וההשכלה העילונה, יפותח רוחו בקרבו עד כדי המרחב הגדול של הכנסת זרמים שונים בידיעה הגונה והשकטה פנימית חזורת, לכיוין כל דבר על מכונו, ולעשות לכל נטיעה רוחנית היקף י尼克תה בריווח, ולא ילכו הנטיעות העדינות ברזון של יnickת אחד בלבד חברו, ולא בערובוביה מוסרית שיש בה משום פגם כלאי זרעים. רגלי עמדה במישור, במקהלים אברך ד'.

קסז. את ניצוצות הקדושה אנו שואפים תמיד להעלות. יודעים אנו שבפועל לא נתגלת עדין בההוויה הסובבת אותנו אותו הכח האיתן של האידיאליות האלhit, כל התפארת, כל ההוד שבסיסוד המציאות, אבל התנוועה כולה האיתנה של הייש הולכת היא לקראת האידיאליות הגמורה. מתבשלת היא האידיאליות ברוחנו, לפי אותו הערך שאנו מתרומות, משאנו באים לידי הכרת שיטת האידיאליות הכללית, מתוך שאנו שואבים אותה מאוצר החיים שלמעלה מההוויה המוגבלת, הנו מחיים ומשיבים את כל הקטעים שאנו לוקטים מתוך החיים וההוויה כולה, מכל תנוועה, מכל כח, מכל שיח מכל שיג, מכל רגע, מכל תוכן קל וקטן עד נשגב וגדול, את האור הפזר שמאגם הוא בכללות, מוציאו הוא הברות בודדות לצרפת לפרק שירה איתן, ומזוליף זליפה זרמית של אור חיים, אציליים גבוריים ומלאים עז וקדוש, עז קודש, קודש הקדשים, קודש קדשי הקדשים. את הניצוצות הפזרים אנחנו מעלים בכלל שיטות שלמות, כלומר עלמות מלאים, מבונים בבניין שלם, יבנו ברוחנו, יתכונו בכליותינו,

יבוצרו בחינינו הפרטיים ובחיני חברתנו כולה, יתערו וינטו, ילכו מהם פלגים יבלי מים, ישלחו שרישיהם להעשות ארוזים אדרירים, ישבעו עצי ד' ארוזי לבנון אשר נטע. איש כפי ניצוציו אשר העלה חייו מתعشרים, הכל לפיקד רוב המעשה, לפי גודל השαιפה תגדל הפעולה, ולפי רוב הבינה תגדל השאייפה, ולפי רוב הפעלים יתادر הבניין.

קסח. לפעמים מתגלה הנפש בכל מעורמי כוורתה לאדם, והוא מתחבל מהמראה, רק בזה מרגייע הוא את רוחו, כי לפי גודל הכח של צד הכיעור של הנפש וטומאתה, כה יגדל צד היפה שבה וטהורתה, וכי את זה לעומת זה עשה האלים. ואחרי אשר יתגבר ויתרומם על חזון הבלתיות של צד הכיעור, זורה לעניינו הצד הטהור, צד היופי שבנפש, ועניינו יראו וינהרו, ויתנהם על כל חזון הפלצות אשר בעתתו, ויספו ענויים בד' שמחה, ואבינוי אדם בקדוש ישראל גילו.

קסט. ישנים צדיקים כאלה, שלא די שכשמחסרים רגע אחד את השער המלא והחי, לפי ערכם, מהדבקות האלוהית העליונה, הם מרגישים את נפשם בעומק צרת החטא, ומתקנים את משברם ע"י תשובה עילאה, ע"י תשובה מלאה, אדריה וגדולה, אלא שגם אם הדבקות תהיה ממולאה רק מצד אחד, מיראה בלבד או מהאהבה בלבד, הם מרגישים בזה כבר פגם עצום ופרק של חברו הסדר האלهي בעולם, ונפשם עורגת לאחוזה במדת התשובה העליונה, לתקן את הקלקול. והצדיקים העליונים, מלאי החסד והרחמים האלוהיים על כל היצור, על כל העולמים וכל אשר בהם, מראש עד סוף, אלה הנזירים בגבורה ונעטרים בתפארה, בתפארת אמרת, הם מרגישים את אי שווי המשקל שבמיצricht הדבקות המזוקקה שלהם. וגם אם המזוג של היראה עם האהבה לא יהיה נושא את המשקל השווה הרاوي לו, אם חלק אחד יכיריע יותר מדי על חברו, הם שבים בתשובה וועלם עד המקום העליון, שמשם משתפיכים האוצרות אשר לשפעת הקודש, ומצאים הם את המשkolות הקדושה העליונה במקומה, ומתקנים הם את פגם הצלעה של ירך יעקב, והולכים במישרים, "רגלי עמדה במישור, במקהלים אברך את ד'", אלה הם הישרים אשר סוד ד' אליהם תמיד יגלה, "זאת ישרים סודו", אשר מזיו הציר של שאיפת יקרת מתמלאה כל נפש חוקרת הוד וחיות, "וחקר כבודם כבוד".

קע. השאיפה הקרובה, הבווערת ויוקדת בלב ישרי לב היא, שלא תשר שום מחשבה שיסודה ביושר הנפש, בכל אדם, בכל מקום, בכל עם ובכל לשון, שלא יצא מכח אל הפועל, כלולה בהדרה ומצוופה, להעשיר את העולם בפאר חייה. ולמרות הלבושים השונים, ולפעמים המזוהמים והטמאים, שמחשובות נכונות וקדושים, ישרות ונאמנות, מחלבשות בהם, לא ישחת הוזן והדרן, וכל רואיהן יכירוṇ כי הנה זרע ברך ד'. ושפעת השלום, ושובע הטוב של האמת, ישא פרי תנובתו, להפרות ולהצמיח גם צחיחי סלעים, ולקרב רחוקים מקצווי עולמים, ומחהומות ומעמקים, מקצועות ומאיים, יחד עם כל מרים ומרכזים, יהגו פאר אל חי העולמים.

קעא. עם עומק הנפילה של חזן הארץ, הננו צרייכים לחפש בה ההארה של הדעת, כי אלה עולם ד' ומלכותו בכל משלה. וכששבים ברכוש מצטבר זה לארץ ישראל, מאירו זוהר התורה עוד ביתר עז.

קעב. יש אדם שמרגיש את מהות הנפש הרעה, הנפש הטמאה שבקרבו, ומתווך בכך הוא מלא מרורות על נפשו. אבל צריך הוא לשום אל לבו, כי לעומת הנפש הטמאה, יש בו נפש אליה תהורה קדושה ונשגבת, ולפעמים מפני ההשתלבות של גילוי האור אשר להנפש האלהית, מתגברת גם כן הנפש הטמאה, ומשתדרת להודיע את מהותה, אשת פתיות הומיה. והאדם בחכמת אליהם אשר בקרבו ידע איך לחת שבי את כל החיל והכח, כל הכשרון והרעון, כל השיח והשיג אשר לנפש הטמאה, ולשעבד הכל לשורש הקודש. ואז יודחו הסיגים הגמורים, וילכו להם, וירדו למצולות ים הנפש, לשכונ שמה, מבלי יצא ובא. והצדדים שלפ טהרה, זיוו אורי הקודש, שנבלעו במצודת הנפש הטמאה, יצאו לחפשי, ויתדבקו באור הנפש האלהית, להגדיל את פאר הקודש, באור שבעתיים.

קעג. בארץ ישראל אפשר להמשיך שמחה דקדושה גם ממוקם השמחה בעצמה, אבל בחוץ לארץ אי אפשר להמשיך שמחה, מפני הקטיגוריא והחרון של כחות הדין שבחווץ לארץ, כי אם על ידי שאיבה של שמחה ממוקור העונג, שם אלן ומום מניעה ופגיעה מגיע. ומשום הכי אפילו משום צער החורבן שמחה הוא דאסור, הא תעונג שרי. וכשהתענגים באהבה בתענוגים ממוקור הקודש, יורדת היא למטה שמחה תהורה מודושנת עונג, שהיא ממשכת את אוירא הארץ ישראל קצר גם בחוץ לארץ, להшиб נפש המיחלים לחסדי השם ית', המוצפים לראותה ולשםו בשמחה, זכרני ד' ברצון עמך פקדני בישועתך, לשם בשמחה גויך להתהלך עם נחלהך.

קעט. צריך לכוין להופיע את אור הנפש מהוד קדשה הרוחני, בכל פרט רמי'ח אבריה ושב"ה גידיה, בכל דקota הפרטיות שבhem, על הגוף בכל פרטיותיו. ויתעדן בזה מגסותו החומרית, ויתחיל להרגיש עדינות רוח קדושה בפנימיותו, שתשפיע גם על חיצונו. והנפש מקשרים בזה בחשך של הופעת הרוח עליה גם בכל הפרטיות היוטר דקות, והרוח מה נשמה גם כן בפרט פרטיות, והכל עולה למעלה בחדות ד', בגאון יעקב אשר אהב סלה. וכשם שאדם הראשון מכל העולם הוצרבר עפרו, כן נשמו מכל העולמים כולל היא ומיתמצחת, וחיה כל העולמים, בפרט פרטיות, ממוקור חיותם, מופיעים הם על נשמו של אדם הראשון, שככל אדם יחידי הוא חלק ממנו, והחלק הוא כולל מכל, מבון האחדות והרוחניות. ובזה יש כבר תנואה רוחנית כבירה בכל תנועה פרט, ומה להשבה הולכת ומתעללה, הולכת ומרתחבת, הולכת וمتקדשת, וההופעות הולכות ומאירות, וההזרחות מלאות התעונג הקדוש ושמחת עולמים רוחית הקודש, הולכות ומתנוצות, לישרי לב שמחה, שמחו צדיקים בד'. על כן שמח לבי ויגל כבודי, אף בשרי ישכון לבטה. כי לא תעוזב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחחת. תודיעני אורח חיים, שובע שמחות את פניך, נעימות בימינך נצח.

קעה. כשבדקים בתורה, דבקים בעז החיים ממש. וכל אשר יתבسم האדם יותר, ונשמו תקלוט בתוכויתה את אור התורה בעומק עמקיה, יתברר לה התוכן של אחיזתה בעז החיים ע"י התורה, עד שתתרגישי את הרחבתה של תורה, באותו הנחת הטבעי של הרחבת החיים. ותשתחשע בפלפול התורה, בישוב, בנועם, בעומק, ובכל חיל וחריצות שכילת, בחמדת אמרת, בלי שום גמגם ורפיון כלל. ולא ת策רך אז הנפש לשום עניין ושום אמצעי לעורר בקרבה את חוש חייה האלהיים. כי תשאב ברחבה מנהל העדנים, המפכה חיים. חיים ממש, חי עולמים, שכל חי שעה וגוניהם כוללים בהם במעלה עליונה במעלה עולמית. אז תבוא אותה השקידה העליונה, שקידת

הדייבור ושקידת המחשבה, העזו והצלה, הענווה והתפארת, ופאר החיים, תשית לראשה לווית חן עטרת תפארת ת מגנן.

קעו. לפעמים מרגיש האדם, שאיזה חלק מן התורה והחכמה נדרש לו לפי תוכנותו ותיקון נשמו וכל מהותו, וכשהוא נוטה ממקצתו בדרך אחר מרגיש הוא עצבון ושבורון פנימי בקרבו. וזהו עומק הרז של "וליווץ ולבא אין שלום, כיון שיווצא אדם מתלמוד לתלמוד אין שלום". מתווך גודל הכללות הנדרש להיות בעקבות דמשיחא, יש שמתבלבל העולם עד שלא יוכל האדם למצא את בחינתו וערכו וייחוג וינוע מתלמוד אל תלמוד ועםם רבים מתבלבלים ואני יודעים גם הם את מקום אחיזתם ומטרת כווניותם, "ונוע תנוע ארץ כScaror והתנוודה כמלונה, וככבד עליה פשעה ונפלה ולא תוסיף קום, והיה ביום ההוא יפקד ד' על צבא המרים במרום ועל מלכי הארץ על הארץ". הפקידה היא לא הכבדה וכליון כי אם חלוף מעמידים ותוכנות, ומתווך עמק החשך יתעוזד ישראל לאחزو באור תורה בכל כלויותה, ואז נתיבות עולם יאירו לפניו ויחזק במעוזו ויעשה שלום לו, שלום יעשה לו ותורה חוזרת ללימודיה ובשובה ונחת יושעו.

קען. אי אפשר לאדם מישראל שיהיה מסור ונאמן למחשבתינו הגיגנותינו, רעיוןנו ודמיונו, בחוץ לארץ, בתוכנות הנאמנות הזאת בארץ ישראל. הופעתה הקדש, באיזו מדרגה שחן, נקיות חן בארץ ישראל לפני הארץ, ובcheinן לארץ מעורבות חן בסיגים וקליפות מרובים. אמן לפאי גודל התשוקה והקשר של האדם לארץ ישראל, הרי רעיוןנו מזככים מיסוד אוירא דארץ ישראל החופף על כל מי שמצפה לראתה. "שמחו את ירושלים ונגילו בה כל אהבה".

קען. יש לפעמים שאדם טועה בצעען של המדות, ומחלייף מדה טובה ברעה, וכן להיפוך. על כן צריך לעיין הרבהה בעמקי ההרגשות, להבחין בין הטיבים הפנימיים של המדות, ועל פי עומק מהותן העצמי יבוררו, להבדיל בין טוביה לרעה. ביחס העצבות והשלפות הרוחנית מתחלפות לפעמים. יש שהאדם שח ושפלו בעומק רוחו, מפני שמכיר הוא את קטנו, את פגמיו ואת שלפות ערכו, וזאת היא מדת קודש עליונה, המunterת את האדם בקדושה, ורבה עליו חסד עליון ורחמן. אבל יכול לפעמים לטועה עליה שהיא רק שלפות בהמית ועצבנות, ולדחותה בחפazon, ואז מיד אורבת היא הגואה הטמאה להכנס החתירה. לכן צריך האדם להיות מתון בדבר, ותחת להניא את רוח השפלות, שהיא רוח הקודש באמת, מתוך הלב – לזכך אותה מכל צחצוחי טומאות עצבות שלה. ואז באמת יגלה אוור השמחה הקדושה באורה פלא על מהות הענווה והשלפות. בד' תתחלל נפשי, ישמעו ענוים וישמחו.

קעט. כל מה שנוטן כה יותר גדול לעולם הבא הרי הוא יותר חי באומץ גם בעולם הזה. והדבר מתחנן בישראל לעניין בנין האומה. כל המאמץ את חי עולם הרי הוא בונה את האומה בפועל, כי חיותם הלאומית של ישראל המשך היא מהצלחת עולמים. וזהו הגודל של תורה שבعل פה, שעמדו להשגיר את חי העולמים במלא מוכנם באומה ולהוציא מלבן של צדוקים, שהתלהבבותם הלאומית דמתה להבהת של הבן, שנשתלהבה ודעתה ואינה, לומר: ברכו את ד' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. ומיסוד עולם זה יבנה ויכונן גם עכשו עמק החיים

הלאומיים בישראל ויתגדר בبنין הארץ, וכל האמצעים הכלליים הוהו לעומת התחיה, ההולכת ומוגלה במסובותיה הרבות, האחוות זו בזו בתואר שלשלת גדולה, ארכאה, מסובכה ונפלאה, מפלאות תמים דעים.

קפ. שאלת היא, אם אפשר להעמיד את הלימוד של יראת ד', בתור חטיבה בפני עצמה, במערכה של כל הלימודים שבعالם, אפילו אם נעמיד אותו בראש כולם, וכפשתא דקרה ראשית חכמה יראת ד', או אולי עומדת הוא התוכן הנקי של יראת ד' למעלה מכל לימוד, ואורו הוא המתפשט בכל הלימודים שבعالם, ועל פי נטייה רצון פנימית לטובה ולקדושה מתחפשתו היא האורה החמודה של יראת ד' בכל הלימודים, כמו בכל התנוונות, הדעות, השאייפות והרגשות, וועליה היא על פי זה על כל סדר סיסטמטי. מאירה היא אכן בזיו אורה את הטיב הפנימי של כל הנלמד והנהקר. כשהיא בעצמה לפעם הוה לנושא מיוחד, הדבר דומה כמו שהשפה נעשה לנושא מיוחד בלימודים, בתוך כל חלקי הספרות שלה, אף על פי שעצם הספרות היא עצמאית, ועצמותה האמתית בספרות כולה היא מוארה. ובמבט רחב, נעשו חלקי הלימודים של השפה כשם בספרותה חביבים בתוך חלקים עצמאיים של ספרותה, והם עומדים ביחס הכללי הזה בדרגה אחת ביחס לשפה עם כל חלקי הספרות שאינם עוסקים בעצמיות התנאים הלימודים של השפה וחוקיה.

קפא. הכרת האלהות העולמית ירודה היא ופחותה הערכה לגבי ההכרה האלהית הישראלית. ההכרה העולמית תלואה היא לפני מدت הכרת העולם של האדם, וממוסכת בסיגיה של תוכנות נפשו, במדות ושאייפות. וההכרה הישראלית, שבאה מسجلת גילוי שכינה, עליה היא על כל זה, חופשית היא למגרי מכל סייג. מצד הגוף יש הכרה לפעים צרכ את ההכרה העולמית, בשבייל חיזוק נפש הגර. זהו יהודא תחתה דברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ציקי קדרה שرك בחשאי מביאין עבדיה לה מפני הצער, אבל באמת יש בזה גנאי. כל מה שמצורים ממחשבה אנושית וכשרוננו של אדם הטבעי להכשרה הרוחנית בישראל, בא מיהודה תחתה, מפני שנסתם הקץ על ידי החסרון הגופני, שאף על פי שהלב טהור, כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד, הגוף מכל מקום מעכבר הוא. ולעתיד לבוא יצא אור גדול על ידי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שתהפק ההכרה האנושית לישראליות, והללו את ד' כל גוים כי גבר עליינו חסדו, ונור התרבות וההשכלה שלהם בפרטיותו ידען, כד חפי חשוכה להנק אינשי, כי החושך יכסה ארץ וערפל לאומים, ועליך יזרח ד' וכבודו עלייך יראה. בחוץ לארץ משתמש ביהود יהודא תחתה, ובארץ ישראל שמע עירק, וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד طفل. ועיקר הכספי הוא שאין רואים את גילוי הבוד, כי אם שם הבוד, ומקשים אנו גלה כבוד מלכותך עליינו מהרה, והופע והנשא עליינו לעיני כל חי, וקרב פזרינו מבין הגוים, ונפוצותינו נס מירכתי ארץ, והביאנו לציון עירך ברינה, ולירושלים בית מקדשך בשמחת עולם.

קפב. דברים בטלים אינם לפי תוכנתי כלל. ואפילו כדי לפצח את הדעת, אני צריך למשקל גדול איזה סדר לאחו זיהיה הדבר רצוי. ועל פי רוב, כשהמחשبة היא מיושבת, אפשר גם לפיכוח הדעת להיות בתוכן שיש בו חכמה פנימית, בדעת או על כל פנים ברגע.

קפג. יש שההרגשה הפנימית אובדת רכוש גדול, על ידי הפסיק הזיקוק לעומק הדעת של הקדושה על ידי שיחה ריקנית, שהעולם כלו אינם כלל לב על זה. והתוכן המקודש שב להופיע על ידי תשובה פנימית.

קפג. יש שההרגשה הפנימית אובדת רכוש גדול, על ידי הפסיק הזיקוק לעומק הדעת של הקדושה על ידי שיחה ריקנית, שהעולם כלו אינם כלל לב על זה. והתוכן המקודש שב להופיע על ידי תשובה פנימית.

קפכ. עולמות וחוקים זה מזה מאיים הם זה על זה. בכל עולם שאנו עומדים ומוסרים בו, יש בו תוכן של שליליה על עולמים אחרים. והשליליה מתהפקת לצורה של בלחות, איימים מתחלים, ומתחבר הפחד האיום והשנהה עם הבוז ביחיד, ושבים כל אלה ומטפחים אחר כך על פני רוחנו. והרוח הרחוב, הצמא להתרפה גודלה, ואיננו רשאי להיות מצטמצם בעולם אחד, מוכחה הוא לשוטט בעולמים רבים, משיג בראשית מצעדיו פחדים ויגנות, מרירות עמוקה וחזונייה בלחות, וחריצים נוראים של עינויי מריה שחורה וענני עופרת מאפילים ממלאים את נפשו לפעמים, מפני שדים אילו מרחקים אותו העולמות הזרים הרוחקים עם כל מוראים. אבל לא הרבה יארך מצב מדכא זה. היסורים הללו ממוקמים הם את הרוח, מזיכים ומטהרים אותו, מעמיקים את הבינה, מחדדים את חפץ ההכרה, ומחדרים את אהבת האמת, ומאמיצים את הנשמה ברוח גבורה, ושב אחרי כן רוח עליון ממרומי הבינה העליונה ומופיע, וסירה הזרות, ונעשה הכל קרוב ומלא אהבה, יופי ונחת. ואורח צדיקים כאור נוגה. ולישרי לב שמחה.

קפה. יש אופי מחשבה כזה, שמנני שהוא כבר עומד ב עמוק הנשמה ושרשה, בכל צבינו ועשור חכניתו, הוא שולח את קויו על ההופעות השכליות הגלויות שבדרך העבודה העיון. וחושב האדם שהוא בא לדברים חדשים מלמטה למעלה, בעת שהכח הגמור עושה הוא את פועלתו עליו ממרומי, מושכו ומרקבו אל הציפה הגמורה, בכל קוויה. והוא הולך ומתקרב, בכל עת עמלו בדעת ובכשרונו, אל המקום הרוחני, שם עומדת היא הצעירות הבנויה בכל שכלה, ומלא קומתה של המחשבה, שראשי פרקייה הם הם המתחלים להתגלות בעבודתו. והחלק השכללי, ועוצם החיים שבשלשו, כל אלה באים הם, ע"פ רוב, מהתוכן הנגמר הכלום, האוצר במורומיה של הנשמה השכלית. נר ד' נשמה אדם. ונמצא שככמיסה נולדה הנשמה המשוכלת בתחליה, ומאלצת היא ממנה קווים ונקודות שונות, בהעתקות רבות, מאירות וכחות, עד שהאדם לפיה כשרונו, מתחילה הוא לחפש את אמתוויותיו, לסדר את צירויו, ולברר את צבעיהם. ובגילו נולדה היא המחשבה המטושטשת הרפואה בתחליה. והוא הולכת ועולה, עפה ומתקרבת אל המחשבה הגמורה, החבואה בגני המרומים. וכשם שהדבר נהוג ביחידים אישים, כן הוא נהוג באומה שלמה ובמהלכי חייה, בנשמה ההיסטוריה ובכל מעבדיה. וכן נהוג הדבר בכללות האדם וארחות חייו הרוחניים, על פי המסבובות הרבות הרוחניות והחמריות, לשכלול העולם ובנינו, ביחס החבורה האנושית הכללית. ירידותיה ועליותה. ומובן הדבר, שחיזון כזה, מתגלה בכל הود יפיו, וחוטב תכיסו, בכללות הייש ואור ההוויה, עד הגיעו להציפה העליונה. בית יעקב לכט ונלכה באור ד'.

קפו. עולם הם הדמיונות מתחום הנפש, הם זרע רענן מהביון הנשמה, עולם מלא בהם נשקף. לא חזון שוא הוא התאמת הנפש ודמיוניתה להעולם וכל יצוריו. ים הדמיון הגדול אספקטרא של המציאות הוא, המציאות

רושמת בתוכו את רישומיה, ומן המציגות הרי הוא עצמו לקוח. זהירות וזיקוק צרייך הוא הדמיון, שמירהגדולה דרושה לאדם מעופליו, ועיקולי ארכותיו, סיבוכיו ונפתוליו. אבל אחרי כל אלה הלא אוצר חיים של סגולות עליונות, העולם כולם, בגשמיותו ורוחניתו, בתכיסיו, במוסריו, בשאייפותיו ובפרטיו גוניו, בו הוא מתבלט. וברוח קידש, בחזיוון של טוהר פנימי, ילך ויזוקק, ילך ויתאמת, עד שהחפיה שבאספקליריתו תתגבר ותאמץ, עד שככל דפיקיו יתבררו, עד שככל תנועותיו וחויננותיו, תולדותיו, והשפעותיו על החיים העצמיים, יבוססו, ויתחברו עם היסוד המדעי, עם החיים המשיים, עם היציריים הנחדרים, עם הבירורים של חי הידקנות הבהירה. ומתוך הנהרה העליונה, שאשי נחליה בمعنى הקודש, בתורה בנבואה ברוח הקודש, בכל לב קדוש, בנשمة צדיקי עולם, זוהריו אורים, הנם נשפכים, מתוך אוצריו אורים אלה, יושטף על הדמיון אוור, וילך הלוך וגדור, הלוך והתאשר, הלוך והתעדן, ונחליל עדניים ישוקה, וטל חיים בו גלה, ומקורות עונג מקרבו יפכו. ואומץ עליון ימלא את הלב הטהור. נאזור בגבורה גילה החמוש בזיין קודש של הדמיון הבהיר בטהרתו, ויתיצב כסולם מוצב ארצה להגעה על ידו לאושר מロומים. עם כל החוקה, עם כל התלמוד והتورה, עם כל הגיגוע הקדוש, ורגש התפללה, וכל שיחת קדשה, עם כל החיים והעולם, עם זיו כל היוצרים יאוחד. ובעשרו הבהיר יהוה לו מקור שירה, והיה שירות קדש, שירות נועם, מקור מעין חיים של שירות מלאכי השרת, יפעת סגולה של חכמת עולמים, של חסן ישועה, של דעת ד' ופעליו, הליכות אליו, מלכי בקדש.

קפז. הגואה והאוצריות הן המדרות היוצאות מהתוכנה האלילית. הסביכה של הדעות הרעות של עבודה זהה מגירתה אחראית את הגואה ואת האוצריות, בתור מדרות תרבותיות בצורה סיסטמטית. אותה הזומה נקלטה היא מהעורון הכללי של השכל היותר טהור והיותר עליון. גם המחשבה העליונה שאינו מניח לרובם את האדם עד כדי הזיקוק הרاءו לו, לתעופה היחס אל בורא כל העולמים, אל בורא כל. זה לא יוכל הרעיון האלילי לנשא את עצמו, נרעד הוא רעדה פרואת מתקיפת האור שבמחשבה זו העליונה, עניינו הכהות מתערות מתוקף הזוהר שבמחשבה קדושה זו, מהאמת הנצחית שלה הוא מתעלף, נופל ומחלש. והוא מעמיד את קישורו, לא אל כח כל הכהות, לא אל מהו כל היהות, שמיילא הוא שלם בתכילת השלמות, ומילא כל המדרות הטובות שופעתה מקורו, וכל היקום מאוחד הוא בשרשיו, ואל הכל מתקשר הכל באהבה וرحمם. וכל ייחיד מיחידי היוצרים בעצמותו הבוגדה כלל נחשב. ושפלוות רוח ביחיד עם גבורה קדושה, ואהבת חסד עם עוז חיים מתגברת היא בהדר קדשה. וمسילות החיים הולכות ונבנות על יסודות הצדקה והענווה. כי אם לכהות פרטימים של אייזו זהירותה קלוטה מאיזו פנה שביש, מאיזה מקצוע שבஹוה, שתוכל איין של אייזה יחיד בעל כשרון או אייזה קיבוץ לסופגו בrhoוחו, לאليلים ישאף רוחם העכור. והנפש המזוהמת שהושפלה ממרום פסגתה לא תדע מקור רחמים וחסד במציאות, ולא אחדות ו קישור בכל היש. עומדת הוא כערער בערבה כל יצור מתגאה בהויתו הפרטית בגאות רשות, מלא חמה על רעהו המתנשא גם הוא להמצא. וכשהולכת היא הרשעה ותרחבה עד כדי שנאת הצדקה, ועד כדי הערכת הגואה. עד אשר באה האורה של תורה אמרת, והכרזיה, שככל המעלים עינו מן הצדקה, וכל המתגאה הרי הוא כעובד עבודה זהה. ותוסד התרבות האנושית בעיקר יסודה בעם ד' בಗוי קדוש, על יסוד הענווה וرحمם. והגוי הזה גוי איתן הוא, גוי עז הוא, שואף הוא לבצר את עמדתו בחים, במציאות העמימות המסובכה שבulous, כדי לכונן כסא ד', לקדש שם ד' אחד, בורא כל היקום, ד' אלה השמים ואלה הארץ, רבון כל המעשים אדון כל הנשמה, המAIR לעולם כולם בכבודו, וرحمיו תמיד על כל מעשיו, ובמקום שאתה מוצא גדולתו שם אתה מוצא ענוותנו, המגביה לשבת, המשפили לראות בשמים ובארץ. ואוֹתָה התחמזה הטובה

הקלושה והרפואיה, שהיא נאה למראה עינים, מהעכמתה החיצונה של האכזריות והגאות הוא כולל אותה בקרבו ברוב כשרון מיסוד הקודש בעצמו, מראש פסגת הטוור. ד' מלך גאות לבש ד' עז התאזר, אף חכון תבל בל תמות, עדותיך נאמנו מאד, לביתך נאה קודש ד' לאורך ימים.

קפת. והנה לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בלבד ידועם. מהחיים נובעים המשפטים, מרוח החיים הホールך ונובע, הホールך ויורד מגבاهי מרומיו, עד כדי להניע מערכת חיים וסידורים חברתיים. לא התנסה רוח כל גוי להכיר את מי שאמר והיה העולם, לחדרו ברוח עז, באור של חיים, עד כדי היחש הבahir והברור למקור כל היש, להכרת הטוב, העושר, הגדל, המזיאות העליונה, החטיבות הברורה, האמיצה, מלאת הקודש וההווד. גם כדי לגוזר בשכל על דבר יסוד הכל, בלי חלישות של קדימות עולם, או לפחות של קדימות חומר, לא יכלה ההשכלה האילית להתוורם. ואם ברקי שכל מבריקים לפעם את האפלת הגסה אשר למרחוב האليلי, על ידי גдолיהם מחשבה דקריבין לאורה דמהימנותא, אבל רק קרייבין, ולא בתוך אורחא דמהימנותא יכלו לדרכ אורה חיים, אורח לצדייק מישרים. החיים נעצים הם בהעורון האليلי, מ於是 יכולת להתקשר במלא חיים לאור מchia החיים, לבסס את החיים ממילא על פי התוצאות של עז וענוה, וגבורת חסד וرحמים. הבינה החודרת היישראלית נוקבת בזה את התהומות עוד יותר מההרגשה, שיכולה לפעם מפני הצד החלש שלו לספג איזה רוח זר. בזה הפרט נתולתה בינו הקרה של המורה על שירותו היוקרתי של הכוורי. שהראשון הכיר בריחוקה של החמריות הקדומה בכל גוניה, ואנו בתור בניו של אברהם ותלמידיו של משה, אמוני הנביאים, הקוראים לישא עינים לשמיים לראות מי ברא אלה, ולא נשפל לשום השפה סברית קדורה, המחנפת את הציור החלש של האדם, ומנקת אותו בעומק חייו בחשי משלהבת החיים של הדבקות הרעננה של מקור החיים, מקור הרחמים, מקור החסד, וגודל הענוה. במקום שההרגשה של הכוורי לא הגיעה, וחשב לדבר בלתוי פוגם באמונה מחשבה של חומר קדום. וכשההרגשה מתעללה עד מרומי הבינה, מכירה היא שرك מקורות חלווה בחיי כל החיים, היא משושם ומנוסם ומשגכם של ישראל. לא בגזירות דוגמויות אלו באים, כי אם בשטף חיים של הכרה פנימית, שהם שבים ובאים אלינו מתוך גלי האור של אוצר התורה, אור תורה, אור חיים, אור ד'. האל ד', נוטה שמם ויוסד ארץ, ואומר לציון עמי אתה. מי כמוך חסין יה, ואמונהך סביבותיך. אתה מושל בגאות הים, בשוא גליו אתה תשבחם. אתה דכית כחלל רהב, בזרוע עזך פורת אובייך. לך שמיים אף לך ארץ, תבל ומלואה אתה יסדתם. צפון וימין אתה בראתם, תבור וחרמון בשם ירננו. לך זרוע עם גבורה, תעוז ידק תרום ימיןך.

קפת. התגליות העמוקות מהתעדות אח"כ בשכל, בביטחון, בהתאם לכל המדע, ולכל ההשכלה הבריאה של כח הרוחני הזולף באדם, ובכל אשר ממעל. וב Mizog החיים, של ההתגלות וההכרה, אנו באים לרווחת תלמי הכנסת ישראל, שדה אשר ברכו ד', מטל החיים הטהורים האמיצים והمبرוכים של תפארת ישראל מלאי העז, והיפעה, חמושי הגבורה והחסד, מפוארים בתפארת הנצח וההווד, מיסדים ביסוד שליטה מלכותית, בהכרה מהודרה עמוקה הבינה, בשיא גודלה החכמה, המענקת החכמה העליונה, וכל מקורי זהריה המחשיכים כל אור בנצחות בהירותם, כתור מלכות כל עולמים, שהכל מתעללה ועולה, והכל אובד את כל ישותו, מפני יפעת גבורה חי כל מקורי החיים אור אין סוף, מלך כל העולמים, ברוך שאמר והיה העולם, ברוך הוא, הבוחר בשירי זמרה, מלך יחיד, אל חי העולמים, המAIR לארץ ולדרים עליה ברחמים, שביפעת אורו אור חדש על ציון יאיר, בבחירה

עם סגולת, וגולות ישראל, ביפעת ההזורה ההיסטורית, נחלת אבות, בהכרה פנימית, אל עליון קונה שמים וארץ, מגן אברהם, קורא הכל לחיים, מהיה מתים ברוחמים ובבים. ואמונהו בקהל קדושים, שתוכן הקודש להם מהות חיים, שוואפים לכל טוב, וצמאים לתשועה לייסוד העבודה המתבלת ברצון. לשם נחת רוח למי שאמר והיה העולם, שכל החיים יודחו, וירומם אף נשא, בברכת השלום, המיוחדת לעם זו נוצר לשאת את דגל השלום בעולם, מקור השם הקדוש והגדול, מאור פניו, שם השם הכל יונק תורה חיים ואהבת חסד, ברוך המברך את עמו ישראל בשלום, שלום שלום כי בר בטוח, ודבר שלום לגויים שלום אמרת הארץ, והופעת שלום ממראים, עושה שלום במראמי, הוא יעשה שלום עליינו ועל כל ישראל. ואמרו Amen, פתחו שעריהם ויבא גוי צדיק שומר אמוניים.

קצ. יש שאדם סובל מריבוי ההופעות בסוגנוניים מרוביים, שמודרניים בנפשו, מפני שהנשמה תובעת השרשה פנימית בעומק בהליכות החיים ומהשבה, בעומק דעת, עמוק רצון ועומק חיים, והשרשים הנפשיים רק אז מתעמקים ומתפשטים עמוק עמוק, כאשר אין להם התפלשות רבה, אבל כשהם נוטים לצדדים מרוביים, אף על פי שלכאורה יש בזה משום עושר רעיון ומהשבה, מכל מקום יש שההפסד הוא גדול מהשכר, שמתוך כך הקביעות של העמינות הנפשית חסורה, והרי האדם מתנווד כנוד הקנה במים. אמנם האישיות הפרטית שזה הוא גורלה, לא יתיאש מדרכו, ולא ברعش ובמלחמה שלילית ימצא ארחו, לא בדרך סתימת חולנות הנפש באופן שלא תכנס האורה מהצדדים המחוקים, רק בדרך הדרגה, לתור על כל פנים אייזו קביעות מיוחדת המתאימה יותר לנפשו, ואם אין הקביעות יכולה להיות קביעות גמורה בדרך אחד, ומוכרה הוא מפני סערת הנפש ונגילה להחליף ארחות, יהיה אותו החלוף גם כן בצורה כזו, שהקביעות הפנימית שהיא שרויה באמת בכל נשמה מצד עצם אופיה, תתגלה על כל פנים בעומק הצbijון. ואז לאט לאט ינצל מתוך מהomat ההתנוודות, יחד עם הגדלת העושר הנשמי.

קצ. חופש הדעות הרגיל להיות פפולי בזמנינו, עיקר יסודו בצדדי השילאים, הוא מצד חסרונו העמeka נשמתית, והעדר בסיס חזק במעמקי הנפש לכל קישור החיים, ובאה ההתנוודות עד לידי המדה הפרועה של הקלת על הדת והמוסר, עד לכדי ריפוי האמונה, בשטף חייה, והוא אסון נורא ואיום. אמנם עושה היא הנשמה את תפkidah. כשמונעים ממנו זמן כביר את העמeka, הרי היא מתעמקת בחדרי חדרים ובעומק נשמת הנשמה שלה. וכשם שהוא נהוג ביחידים, כך הוא נהוג בכללות הדורות. ואותו הכח המתעמק, ושותע אין לו לכואורה, מוכרה הוא להוציא את פעולותיו אל הפועל, ואז תשוב להופיע רצינות פנימית והעמeka אמונהית גדולה, שתחדר עד עמקי החיים, וכייר אז העולם את זיווף החיים של ההתנוודות ושל ריפוי האמונה וחסרונה. אבל ההתעמקות הזאת תצא אל הפועל, אחרי אשר כבר רכשה לה מקדם הנשמה האנושית את העושר המתרחב, הבא מצד ההשתטחות של כחوت החיים הרוחניים. ואז עם כל אותה הרחבה, וריבוי השריגים המתפשטים והתפלשות הענפים הרבים והצבעים המרובבים בחושם, סוגנוניהם יחול כח עמקות נפלאה, המחדש את החיים בצורתם האמיתית הפנימית להראות את שליטתו, ותצא אל הפועל בישראל, אותה התכוונה של התשובה האמיתית והעלiona, שהוא דבר ד' לעמו. והוא כי יבואו עלייך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתני לפניך, באחרית הימים ושבת עד ד' אלהיך ושמיota בקומו בכל לבך ובכל נפשך, ושב ד' אלהיך את שבותך

ויריחוך ושב וקצת מכל העמים אשר הפיצ'ה אליהיך שמה. אם יהיה נדחך בקצת השם ממש יקצת ד' אליהיך ושם יקחן, והביאך ד' אל הארץ אשר נשבע לאבותיך וירושתך והטיבך והרבך מאבותיך.

קצת. התפלה היא מוציאה אל הפעל והאור, אל החיים הגמורים, את הנכמס בתהומות הנשמה. וכפי מדת טהרטו הפנימית של האדם, כה גדולה היא פועלות ההופעה של התפלה בהיות יוצא ממעמקיו הרצון הפנימי שלו, בהיותו פונה אל מקור חי כל הנשמות וכל העולמים. גדולה ונפלאה היא פועלות בטיוו על החיים. המלא הנגורת, אור גדול שופע עמה. מאוצרות גנויזים של חיים עשירים ומושפעים בעשרם היא ל Kohacha. וכפי אותה המדה של החדרה הפנימית שלה, ככה גדולה היא התעופה האורית שהיא מגלה, מהוה ומולידה. בירור הביטוי מבירר פרטי האורה, מגש את המציגות בחפש ברור ומסומן, והדברים הולכים ונעים, ואיל-אפשר לתפלה שלא תעשה את רישומה. אם היא פועלת את פועלתה ע"פ המטרת הפרטית המסויימת שלה, או מסבבך דרכם רבים ומוסכמים, - אלה הם מפלאות תמים דעתם; אבל בכל אפן בנין עולם מלא מתגללה בתפלה, בין באotta הקבועה ומוסדרת ושווה לכל נפש, בין באotta הפרטית הנובעת ממעמקי לבב כל יחיד וכל ציבור, לפי מצביו וצריו. יחד עם כל התכוונות העולמיות, הultiוניות והתחтоונות, עם כל ההשתלמות המעשית והחברתית, השכלית והמלוכותית, שהאדם הולך ומשתלם בהם, ומגיע באופן מסווג להרחבת חייו והנעמתם, והעולם מסתדר בחזונוינו, ובאופן ידועים גם בפנימיותו,-tab'a בראש כולן אותה ההסדרה הפנימית, ראש כל הגורמים לכל המאויים, - התפלה שתוסיף לתן כח ועצמה לכל הסתעפות החיים, לכל התכיסים התרבותיים ו舍כלולים, ובבהירות ידע האדם לכונן את המնיות של התפלה ושל המעשה, ושל התכלותם זה זהה. "כי ביתך בית תפלה יקרא לכל העמים".

קצת. הצבעון הישראלי נגמר ביסודה על ידי האבות, ובמילואו במתן תורה. היום זהה נהיה לעם לד' אליהיך. וכל תיקוני העולם שיבאו עדי עד, אינם כי אם להעלות יותר, לשככל למעלה למעלה, אבל לא לבטל את הצורה והצבעון בשבייל להביא צבעון יותר עליון, כי נחלת יעקב ללא מצרים היא, והדעת, נשמת התפארת, עולה למעלה למעלה עד אין סוף. מה שאין כן כל האומות, מאפס ותויה נחשבו לו, תוהו הם ללא צורה גמורה, והתעלותם בוא תבואה על ידי ביטול צורותם הקודמת לגמרי. אכן גוים יבואו מאפסי ארין, ויאמרו אף שקר נחלו אבותינו, הבל ואין בהם מועיל. התוכן הייסודי, הכלים הקיימים בצורתו, לא נגמר עדין אצל כל עם, צורה האדם לא חלה עדין עליהם. ואתן צאן צאן מרעיתי אדם אתם, אתם קרוים אדם, ואין אומות העולם קרוים אדם. כל הידיעות והשכלולים, השכליים והמעשיים, שהם נראהים כל כך עשירים בצורה החיצונית שלהם, אינם נתונים את הנשמה התוכית, לקבע את הרצון הפנימי של העם ואופיו העצמי בצורה אידיאלית בהירה, הראوية להתקנית האנושית השלמה, לצלם אלהים בבהירות ישותו. ובערך הקודש עומדים הם במצב הגלומות החסרה, וכל קודש שמצויר אצל הוא באמת אך טמא לגבי מרום קודש האמת אשר לישראל, קודש ישראל לד'. וזה דבר פשוט מאד, שהרי אפילו במדרגות הקודש הפנימיות, כל מה שהוא קטן במעטתו לגבי חבריו, טהרטו וקדושתו לגבי הנعلاה ממנו כטומאה היא נחשבת. ובזה ידע ישראל עד כמה עליו לשמור את צורתו, עד כמה יברח מלערב צלמו, הקודש בקדושת קודש קדשים, בצלמא דארמא, כי כל אשר חלק ד' להם תחת כל השמים,

תועבה היא לישראל אם ישא את עיניו להם, לונח צור מעוזו, ולודת לעומק חשבים זה. כי אך עמי המה, בנימ לא ישקרו, ויהי להם למושיע.

קצת. הטומאה שבתחתיות המדרגות, מתגללה היא ביחס כשהיא חפזה בזדונה להזדקק אל הקודש האמתי, קדוש עליון, כדי ריבבו טולמין למסאנא דמטרוניתא. כשמחשבות מתחפשות בעמים, שהם לוקחים איזה גרעין קדוש מיסוד היושר הנפשי, או מדברי קודש שבתורה, והגרעין הולך ונזרע בשדה אחר, ושם כבר מתחנכרת תוכנותו, ובחפזו להדחק למחנה ישראל, אחר הזוטתו, כבר בא לכלל כעס וגידוף, כבן האיש המצרי בן האשה הישראליות, שבקש לקבוע אהלו במחנה, ויצא חיב וגדר וקיבל דין. וחוזרת היא תוכנה זו מזמן לזמן, וישראל הוא ידע איך להתייחס למגדפים כמו אלה, אשר חלקו מחמאות פיהם, וקרב לבם, רכו דבריהם משמן, ומה מה פתיחות. ויש בזה מדריגות שונות, שיש בהם מסורי הגוף הנכרייה בכל אחד כפי מדרתו, עד אשר יבוא הארץ להיות במדרגה כל כך מועט עד כדי ביטולו הגמור, והתהפכו לטובה, מצד שיבתו ליסודות הגראוני, בטרם התנכר. רישא דעשן בעיטה דצחיק, דנפל אכרעה דיעקב. יש מה צדיק כי חזה נקם, פעמו ירחץ בדם הרשע, ויאמר אדם אך פרי לצדיק, אך יש אלהים שופטים בארץ. הללו את ד' כל גויים, שבחווה כל האומות, כי כבר עליינו חסדו, ואמתה ד' לעולם הללויה.

קצת. התנוועה הנפשית, כלפי ההכרה העצמית, מתגלגת היא, עוברת מול התוכן הראייתי של הבדיקה עצמה. יש שהצדדים הרעננים אשר להנפש עוברים, ואז מתמלא האדם גודל ועז, ויש שהצדדים השוממים עוברים, ואז לובש הוא חרדות, ורוחו נמוג בקרבו. ההקפה השלמה דורשת היא, שבעת שעוברים הצדדים המלאים והמושבים לא חזוח דעתו, וידע כי רק צד אחד עבר, וכי אחרי החזון הזה, המלא והרען, יבא חזון דל ומעוגם, ובעת ההקפה הקודרת ידע, שעוד מעט וחזון ממשחה ומרנן יופיע. ובזה ישתכללו תוכנותיו, ומעולם לא תשלט עליו גואה גסה, המאבדת כל הון, ולא תדוכא נפשו מעצב החשוך, ויחזק במעט הוכחמה והצדק, ושם ד' יהיה תמיד מגדל עוז.

קצת. הגידול הנשמי בישראל, כשהוא הולך ללא מפריע, מוצא הוא את עצמו מותאם בכל תוצאותיה הקיצונית של عملת של תורה, והוא משוטט בים גדול זה, וחש בתוכו את יסוד חייו, כdeg השט במים. כל זרות של דעה שנקלטה מחוץ למחנה ישראל, על פי הערכיהם הנבדלים של קליטתה בעומק הנפש, מונעת היא את עצמיות החיים מתחפשותם של שלמה, והגבורה התורית מתחלה, והגדלת הפלפול ומסקנותיו נעשים דברים זרים אל הרוח. זו את היא צרה פנימית, חלי וקצף, שעתידין ישראל להגאל ממנה, כי ד' בדר ינחנו ואין עמו אל נכר, הלוות אין בטלות, שנאמר הליכות עולם לו, ותווצאותיו מקדם, כי מי עולם.

קצת. כל החולשות הגופניות והרוחניות, כל המתשובות הפסולות, וכל הרעינות המدلלים, המטשטשים את השרון ואת הבahirות הנשנית, באים רק מחסرون הארה של הנשמה העצמית, חסרון הזולת טל החיים היסודי, של הרצון והרגשה, ההכרה והתשוקה, מהותה הפנימית. על ידי מעשים רעים ונטיות עכורות מתחשבת אורה של הנשמה, ומעינה נכבש, והאדם סופג לו את רוחניותו מכלים אחרים, מרשמי חזן, של עולמים, ספרים,

נפשות ומעשים, ורשמי החוץ פועלים עליו בצורה מדולדת. אז התוכן הפראי של הגוף מתגבר, בצורה של שמוון ושל הריטה והאדם הולך בלי כח לפני רודפיו, אבד אז את היסוד, הzinor המשפיע לעצמיותיו ממקור החיים המזוהה לו, את הפסוק שלו, את האותיות של שמו שבתורה. ודמיון הבשר הולך ומרעיש, חובט בו בכל שוטרי ברזל, והוא קבור באדמה עפר קברו החומריא, וככובל בכבלי זהב, ענן השכחה החשוך סובב את כל מלא קומותו, ואת שמו לא ידע. חיבוט קבר זה עם כל בהלותיו ישנו בכל עת וזמן, בין בפרטיו של כל אחד, בין בכללות האומה. אכתוב להם רובי תורתי כמו זו נחשבו, ותהי להם חזות הכל לדבר הספר החתום. והננו כמו חללים שוכבי קבר, אשר לא זכרתם עוד, ומה מאידך נגזרו. והנה תבוא הגאולה, גאותל הכלל וגאותל הפרט, ראה הרוח הפנימי יצא ממחבו, עומד על בסיסו העצמי, יזכיר ימים מקדם שונות עולמים.

קצת. עם לבבי אשיה ויחפש רוחי, יחפש וימצא, בנו ר' נשמה אדם יחפש, ומחשבתן של ישראל, הקודמת לכל, ר' תאיר בראשית עו' מקורה על כל אוטויתיה של תורה. הן עם ר' כלביא יקום וכארוי יתנסה, הני פותח את קברותיכםעמי, ר' והבאתי אתכם אל אדמת ישראל, וננתי רוחי בכם וחיותם, ר' לשעבר תורה נתתי בכם, לעתיד חיים אני נתן לכם. נשמה ישראל, מקורה של תורה, תמצא את עצמה, ובמצאה את עצמיותה, יתנוצטו לפניה כל אוטויתיה של תורה, בתפארת זיו החיים שלהם, ויקרא בהם שם עולם, שם חדש אשר פי' יקבעו. מוזהר צפיפות ישועת הכלל יאיר אור הפרט, שאין בו אלא מה שככל, והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים ר' קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים בירושלים.

קצת. התפללה משמשת להכניס את כל התורה וכל העבודה, כל החכמה וכל ההופעה, בתכונה טבעית, ומעמד נפשי קבוע, והוא חי השעה, ככלומר, שמחיה את השעה, להיות עומדת ישר מול ינicket שפע חי עולם. אבל התורה חי עולם היא, למעלה מהטבע, וכשיש טבע אז מעלה הנסים גדולה ועליזונה מאד, אבל כשהטהבע מתדרדרת נקרים הנסים טרחא כלפי שמייא וגרעון של שינוי סדרי והננו מתפללים להעמיד את הטבע, למען יהיו כל חי עולם מבוססים אצלנו ומכוונים לקביעות תוכנת חי שעיה, המופיעה תמיד בקרבונו, "כל הנשמה תהלל יה", על כל נשימה ונשימה הילול מיוחד, ומתכפל שעיה ועולם יהיה לשעשוע. "בחקוקתיך אשתגעש - ואשהה בחקיך תמיד".

ר. כמשמעותים עניינים גדולים על ידי עניינים קטנים, ביחוד כשיורדים ממציאות עולמית ככלית לענייני נפשיות, צרכיים להתבונן שלא את הדברים הכלליים הגדולים מקטינים, אלא שהדברים הקטנים מגדילים אותנו. לוקחים אנו את העניינים *ביסודות האמתי*,ANO מוצאים אותם בגודלם. ועם זה נמזגת ברוחנו השאייפה הגדולהית להעולם העליון, וחינוי האידיאליים מתאדרים, והחופש הפנימי שבנו פועל את פעולתו בצורתו הטהורה והקדושה.

רא. הצבונות הרעים שבעולם מוכרים הם להמחק. ישארו בתורו גולמים של מציאות, וצורות חדשות יהיו מוטבעות עליהם. וכל המערכות העולמיות הולכות לסייע את המchiaה, כדי להכשיר את הייצירה החדשה. הרוז הפלוסופי המיסטי של הרמב"ם, בפירוש המשנה שליה ברכות, עת לעשות לד' הפרו תורתך, המתאים לסגירתה

דרכי התשובה לרשעים מוחלטים, כדי שייאבדו בעונם, ולהדרש אשר חלק ד' אלהיך אותם לכל העמים שהחליקם בדברים כדי לטורدن מן העולם, הכל הולך לקראת מחשבת עולמים זו, באבוד ורעם וננה כشنגmr סיפוקם ונתמלאה סאותם, אז הגיע עת להמחייב שתהעשה, הצורה העכורה מתבטלת, ומהחומר המהותי נבנה יצירה חדשה משוכללה. החטא הוא מאבד ומטשטש, מחליש והורס, ובעומק הרשעה מתמלא המובן של שכר עבירה עבירה. ומכל מקום הבחירה נתונה עד לגמירה, כל זמן שזיך חיים בווער אפשר על ידי גבורת רצון לשכלל מזיך קטן את הצורה היוטר מותקנת, מבלי צורך של ציבוח. אמן יש שהזיך האחרון מהחמורים המהותיים כבר אבד, ומה שחי איןו כי אם אותו הצייר המכוער, שספג לתוכו את כל התמצית, הנשאר מזיך החיים המתוקנים, ושעבדו אליו, אז אובדת הבחירה, ומוריד הכליוון בא, שלטובות התקדמות השכלול שלאחר הכליוון באה התלקת הדברים, כדי לטורדן מן העולם.

רב. כשהנו מתחילה בمسئילת ישרים ללימוד, שיסוד החסידות הוא שהאדם לא נברא אלא להתענג על ד' ולהנחות מזו שכינתו, שזו התענג האמתי והעידון הנצחי, נסלד החוש המוסרי שלנו מפני האיגואיסמוס, ואבתת התענג, שביסוד זה, ותובעים אנחנו יסוד יותר טהור ונקי משום תערובת הנהה. אמן זהו גורל העולם והאדם, שירד כבר בראשית יצירתו מהתכוונה הטהורה אשר להאידיאליות העליונה, והושבתה אצללו הטהרה האצילית, ולמטה הוא צריך לטפס למעלה מעלה. יתרדור לו אמן אחר כך שימוש תענג זה של התענגות על ד' הוא התוכן הטהורי שבאידיאליות היוטר טהורה, שאי אפשר לבטא בשום הגה אנושי. מורגשת היא הרגשה מועטה בשאיפת הלב הטהורי בהתעלותו מעל כל המצרים הממצמים אותו, וזה רק צל של צללה של השאיפה העליונה, הנקיה מכל עירוב גס. באים אנו להלן, רואים אנו, שכשתעמיך עוד ביותר תראה, שהתקבילה האמיתית היא הדבקות בשם יתרוך, כי רק זה הוא הטוב, וכל זולת זה שיחשבוהו בני אדם לטוב איןו אלא הבל וושא נטע. ואנו תובעים את עצמנו, אחת, שהדבקות האלהית הזאת בעצמה תהיה משוערת בקרבונו בצורתה הטהורה מכל שמיין איגואיסמוס נשפל. ושנייה, הדבקות האלהית במובנה העליון, אוצר הטוב המקורי, צריך שיעלה את כל מה שיחשבוהו בני אדם לטוב שהיה באמת טוב, ולא עוד אלא גם כל מה שיחשבוהו בני אדם לרע צריך שהיה נודע שהוא טוב, מפני שבאמת אין רע כי אם טוב, והרע איןו אלא דמיון כוזב וושא נטע, מפני שאיןנו במצבות. אמן הקדמה זאת אי אפשר לה להיות יסוד לספר מוסר מעשי כי אם אחרי עיבוד מרווחה ב עמוק התיאוריה, עד כדי ההסברת הברורה, ש כדי להגיע אל האור העליון של השלמות הנשافت, הטוב המוחלט של הדבקות האלהית, צריכים להקדים את המוסר המעשי, המפריד את הטוב מן הרע, ושיש עסק עם היסוד הרע כעם דבר של מציאות. ומה באים לאור העליון של הדבקות האלהית העליונה, שהוא תכלית הטוב, שראוים על ידי אסקלרייא מאירה זו את כלוון הרע במצבות ואפסותו המוחלטה למפרע. וכשקרואים אנו להלן, כי האמצעי אל הדבקות הוא ידבק בו בכח מעשים שתולדתם זה העניין, שהם המצות, חסרים אנו חוליא גדולה של השלשת ההיסטורית הרוחנית, שהיא חזורת כימי עולם בכל אדם בכל שעה ובכל מקום. הדבקות האלהית יסודה הוא הדבקות עצמה, תשוקת הטהורה, המתעללה על ידי טהרת מחשבה, עומק הגיון, חופש רוחני, והסתכלות בהירה, ההתהלך את האלים של דורות הראשונים, אמן ההסתכלות הזאת בעצמה פוגעת במערכות שנתרבו ביותר במשך הזמנים, ויש מניעות גדולות בתוכנות הנפש, وكل וחומר בתוכנות הגוף, ויישנן הברקות עליונות הצרכות לסייע של תכיסים מעשי. ועל כולם מtower התשוקה האדריכלית, מtower השלמות העליונה עצמה, מtower ההתגלות של הדבקות האלהית מתגללה רוז עליון, של אסקלרייא המaira,

שסכם לנו את הדרך הסלולה, לאחד את כל התוכן המعاش שבחיים עם היסודות של התשוקה האידיאלית, אשר היא יסוד הכל, חשק הטוב העליון של הדבקות האלהית, העולה בטובו מכל שנקלט אצלנו במושג של תעונג ועידון, והם הם המצוות, אשר יעשה אותם האדם וחיה בהם. ואני צריכים ללמידה מעטה, בביטחון, את החזינות הרוחניתים של המהלך התיאורי, העולמים אל המכון של המגמה הרוחנית הנקייה, מגמת הדבקות האלהית, ואת הדריכים המעשיים העוזרים לה, המשכילים את צורתה, המרחיבים את אורה, והמסירים את כל אבני המכשול מכל נתיבותיה, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

רג. העליה כוללת הכל, ממרום רוממות עד עמק השפלות. באדם, שהוא תמצית העולם, כוללת היא את כל כחותו. העליה הגוףנית כולה, הטהרה והקדושה הגוףנית, שאיסורי מאכלות בפרט, וכל הדקדוקים המעשיים בכלל, שייכים להם, מכונת היא עם העליה העולמית כולה, עם התאגדות הכל באגדה. המחשבה המתחברת בזה החינוך, העוסה את פועלתו בכללות האדם בפעולות קבועות, במסורת ושמירה חוקית, מכונת היא בישראל ליסוד העליה הכללית בקיובן האדם, תפקידי החברה, הממלכה, וכל תכיסיה. כשהגוף וכחותיו עולים, עולה ההתארגות החברותית, והמלכה נמשכת מן הקודש העליון. מתוך הפנימיות העצמית מתחשכים כל הדיקים, ההתענפות ההלכותית, שמירת הדברים שבקבלה, והסתעפות הפרטיהם. עמוק השכל שבנשمة האומה הכל עולה בחזין אחד, הטבעות הפנימית של מהות הטוב והקדש. שליחות היד בקדש, לגלוג על דברי חכמים, בעיטה בהתקדשות הגוףנית, יאורש מקדושת השלטון העולמי, כהות ההכרה של בחירות ישראל העליונה, לדול כה החיים העליונים בפגיעה מחשבתי נוראה, כל אלה נפגשו במערכות המלחמה, שכנסת ישראל נלחמת נגד כה ההורס שיצא ממנה, אשר פנה בסוף לפני חזון, והודח הלאה ממחנה ישראל. הזרות מעכבה את ברכת המיען הפנימי, שורש החיים שבמקור ישראל, מהתגברותו. על כן קרואים הננו להיות תמיד חוסים בצל אל אליה ישראלי, להקייף כל העולם, מראש כל דרגין עד תחתית כל דרגין, בקשר חי קדש אחד, ששוטף ויורד, עולה ומתרגבר, ללא מעזר. רביעיקיבא בא להציג את תיומת האחדות בעת אשר התמוטטה, וכל העולם נתמוטט כמעט, והוא ראש להרוגי מלכות, אותם שעלו במחשבה תחילה, ממתים יך ד' ממתים מחלד, דיהו גישמיהון לרומים כבוד ד', להאדיר קדש קדשים. ועומק הרע, מצולות ים, נסתלק לגמרי מקום הקודש, בקבלו את חלקו מלאה הגויה לבושים הנשמות העליונות, שחשב להתאחז בהם. ודרש על קוין וקוין תלי תילים של הלכות, ולא פירש מאת ד' אלהיך תירא, כי אם דרש לרבות תלמידי חכמים, והראה שהמחיף נגד חכמים שרשו ראש ולענה הוא ממזוד ובן הנדה, ולא ככלח חלק יעקב, כי אם ירושה לעשו הר שער, שהיה שמאה עת יעלו מושיעים בהר ציון. ובחר לモת מיתה עצמו, שלא לעבור על דברי חביריו בנטילת ידים, לא כזו שנעקר מן העולם, וכאילו בא על אשה זונה, אשר יאכלו לחם טמא בגויים, ובאשר טמא יאכלו, אוכל בשר החזיר השקץ והעכבר יחדיו יסופו נאם ד'. והיה ד' למלך על כל הארץ, ויאמר כל אשר נשמה באפו ד' אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלחה.

רד. האהבה האלהית, כשהיא באה למדרגתה העליונה, מתחפה היא לתוכה של קנאת ד', במדתת הטהורה. אז אינה עוד כה נפעל מהצד הירושלמי האלהי, אלא מתחפה לכך פועל, וכל מהות העצמית מתחפה לתוכה האהבה, ומתפשטת בכל הרוחב של החיים וכל הגינויים ופיגועיהם. נשמה פועלת עליונה, כשהיא במדתת

הגמרה, אינה צריכה לשום עיבוד וחידוש צורה. מدت הקנאה האלהית שרויה היא בכנסת ישראל בכלל, אל קנה שמו ואין עמו אל נכר. ומתוך כך החיים הנצחים הם טבועים בכנסת ישראל. מدت האהבה העליונה המהוותית הפעולת היא מدت החיים, וכל מאן דקני לקוב"ה לא יכול סטרא דמותא לשטאה בה. באישיות הפרטית היא מדת אליהו. ולפי אותה גבורה האהבה ועומק שכלה, עוצם חילתה וקדושתה, כך היא מדת גילוי אליו הוא האיש. ובנחש זה אליו, צבוני הקנאה, ראש פסגת האהבה הפעולת. ובכללות כנסת ישראל שרויה היא נפשו של אליו ואמץ חילו דפינחס קנאה, שהיא השיללה הגדולה, שהאומה שלולה כל עירוב זר, ואליהם הוא מלאך הברית. אף על פי שלא סגלווהו עדין בפרטיות, מתוך הסיגול הכללי בא יבא, לפני בא יום ד' הגadol. אף על פי שראשית בואו יהיה עדין חסר וי"ז, אליה הנביא, ואחר כן יתגלה בכל מילואו, קנאת ד' צבאות תעשה זאת, למרבה המשרה ולשלום אין קץ.

רת. התפילה נובעת מתוך הבינה העליונה, שמנני רוב שפעת אורה עומדת היא למעלה מכל קול נשמע. ובתווך המשאל הנפשי, בא מהות הרגשה عمוקה בראשית יצירתה בעומק הנפש, באופן שהבירור העצמי עמוק הוא, אבל לא נתפתח עדין להביע את ביטויו, ובדרך צינור ומעבר עוברת המחשבה, והחפץ התפילתי, מראשית הערך העליון, שלמעלה מההשמעות, אל עומק ההרגשה, שלא בא עדין לידי אפשרות השמעות אזנים, ותחום אל תחום קורא. ואם יעצב רושם העומק, ויעלה אל ההשמעה הקולנית, יקח לו מקום ההתלמידות התורית, ולא עמוקי התפילה של שפיכת הנפש. וזאת רק התפילה החשאית, קדושת הדממה, וההמיה הפנימית, בבירורה העמוק בתוכיות הנפש, היא, רק היא, יכולה לינק באורה מכובן מהארטה העליונה של הבינה, האם המחולתת כל השכלה תורית, וכל אמת, תפארת ושלום רב.

רו. מקובלים אנו, שאפילו אם תפס אדם את כל העולם כולו עם כל אוצר הרוחניות שלו, בסוד האלהות המתפשטת בעולם ומקוור הווייתו – עדין רחוק הוא מלעמוד על עקרה של תורה, שהיא עליונה מאד מכל שורש של עולמים, והיא השעוועים העצמיים של אור האלהות, בראשית עמוק האצלות העליונה בשורש שרשאה. על כן שלמה, שהשיג את העולם בכל הקפו, בצדו הגשמי, הרוחני והמוסרי, עמוק החיים ויסוד הנפשות, אור האلهי המתפשט בעולמים, וסדר ההשפעות לכל צדיהם, הוא העיד על גדלה של תורהabis ביסודה העליון, בטוהר הנשגב של עמוקי הרזים שהמצויות תלויים בהם, אמרתי אחכמה והיא רחואה ממני.

רז. ישים שני מיני לדולים הפגמים את מהות החיים הרוחניים, העיוות המחשבתי, העמeka מעותת, שתוכיותה היא מגורת הרע, ההפסד, הכיעור, הצער והקדורות הרוחנית, כל המdot הרעות, הקצפון והעלבון העולמי, החרון והדין הקשים. ויש לדול שני, שהוא לא בא מצד עיוות הדרך, אלא מצד נטילת החיים, מיעוטם החיים ושלילתם. יסודם של אלה שתי הרעות הם העבודה זרות כולן, וכל ענפיהם מצד העיוות והכפריות כולן. אף-על-פי שבאו בדרך שלילה, והן מסדרות ערבי חיים מעשיים, חברתיים, רוחניים ותרבותיים, הם בתוכם שדופות קדים, נטולות טל החיים והשעון בהם מביא לركב בתוכו את כל הנושא התוכי של מהות חיי האמת. הcpfira האפיקורית היא מות, והעיוות האמוני הוא מר ממות. וモצא אני מר ממות את האש – זו מינות. לפעמים מתפשט בעולם רוח כפראני, שהוא צל המות, כדי להושיע מהצראה היותר גדולה, שהוא מר ממות.

ומתוך העליה של שילוב החיים, שעולים העולמים ליפול בראשת המינות האקטיבית, המורה ממות, אל התוכן השלילי שהוא המות, באים אדרוי עולם אשר רוח ד' בם, ומוציאים אותם גם מבאר צורה זו, ומעלים אותם מחשכת המות לאור באור החיים. ותגבורת הכפירה הבאה מצד הרצינליות בדורות האחرونים, לא באה כי-אם להצליל את העולם מזוהמת המינות, תמצית עבודת הזהה וכל קסמייה המרעלים, להכשיר על ידי זה את העולם לתחיה של יקיצה, לדאות את אור הטהרה, לאור באור החיים. כי באור פניך נתת לנו ד' אלהינו תורה חיים.

רת. אנו למדים ממווצה דבר, שונים אנו את האפיקורוסות הכהpirית לכל ענפיה, על-פי האופי הרצינלי, מפני מיעוט החיים שבה, מפני המות השורי בתוכה, מפני שאנו מכירים את כל תנוועותיה והעויותיה, שהן רק תנוועות של פגרים מתיים, עשויות על-ידי איזה מכונה הרודה בהם, אבל המות בעצמו הלא שלילי הוא, העדר גמור הוא, כל תוכן אין בו. ויכולים אנו לחת את קיסטה דחיותא שישנם בכל התוכן הזה, ולפחת בו רוח, כדי שיתהלהב אותו זיק החיים הקטן, שגם במות עצמו הוא נמצא במעמדו היותר אף. ועל-ידי הוספה כח מקור החיים לאוותם הערכיים המדולדלים, קלושי החיים, שהעולם מכיר אותו בתור ערכיו כפירה, שביהם הם לתיקונים, ואחויזים באים לידי מצב של הצלה. גרווע וייתר עמוק מזה הוא שנאתנו העומקה, ברוב גועל פנימי, לכל אותו הר המשחית של האמנות המעוותות, מראשית העבודה זורה היותר עכורה, טמאה ומנולת, עד כל אשר יצא בתור אמונה ומום בה, וזוהם מתואר בתואר של קדושה ואמונה שורה בו. פה מונח ארס משחית, חיובי, לא מייעוט חיים בלבד, כי-אם קניין של מות מהותי, חיובי, מר ממות שלילי. פה הננו נלחמים מלחמתנו הארכאה, מלחמה לד' בעמלק, מלחמת מלחיה מתחת השמים, מלחמת מהיקת כל זכר. וישנם צביוונות כאלה, שאלה שני הארים נתמזגו בהם ביחד, המות והמר ממות, הטומאה החיוונית והטומאה השלילית, וככה הולכות הן וצדדות נפשות, ובני אדם צפירים האחויזים בפח יוקשים בהם. ואנו צריכים להפריד את קשר של רשיים זה, להפריד את השקר מן המרמה, וללחום בכל גדור את המלחמה הרואה לו. ולרוח משפט ליוושב על המשפט ולגבורה מшибבי מלחמה השערה.

רט. זומה ורוח מות אלו, לא רק בצורה מופשטת הם שולטים, כי-אם בצורה חיונית. וכפי אותה התכוונה שהחיים נערכים על פיהם, והתשוקות הנפשיות מתמלאות מהם הפנימיים, משתלשלים דורות, ששאיות נשומותיהם באוט מקורות מושחתים כאלה, והמאויים הפנימיים ותשוקות החיים ההם של תוכני הזומה של המות ושל המר ממות, עושים את היסוד לכל התוכן היצירתי גם בערכיהם הפעילים של החיים והтолדה, ההתרבות וצדדייה, וכל גורמיה הפנימיים והחיצוניים נדחפים מותך אותו עמוק הרע, וסורי הגפן נכריה. והמוניים המונים של קיבוצים מתיצרים בערכי אמונה, בערכי ישוב, בערכי קיבוץ וחברה, בערכי תרבות ושלטנות, בערכי יופי ושירה, שתוכוותם היא אותו הלשד הרשעתי, שהיותו יורד במورد, בא הוא ממהות המות לעמקי השאול והאבדון של מר ממות, מותך הכהpirה השלילית לתוך הזומה החיוונית, לתוכך אותו הקסם האלילי של זבחו המתים, השוכנים בקברים ובנכורים ילינו, אוכליבשר החזיר השקץ והעכבר, מטמא הקדש והמקדש, המתקדשים והמיתרים, הלווקחים ומתקשטים במידות ותוכנות אנושיות, בני היכלות ועורכים מדעים, ובכל זאת הארץ של אותו צפע במעמקי נשמתם היא שרויה, ואין תקנה לעולם כי-אם באבדונם ומהית שם וזכרם. ראה במפלtan של רשיים ואמר שירה. יתמו חטאיהם מן הארץ ורשיים עוד אינם, ברכי נפשי את ד'

הלהוויה. ואוטו הוזהם הנשאכ בתוך צחצוה מעורב בתוך הגוף אשר באמת וקדוש יסודם, הנהו מתמרק במיוק אחר מירוק, וננתנים לגדולים וב的日子里 צורה עליונה, שאין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם, והם מצטערים כל ימיהם על המקרא שכותוב: ובכל נפשך – אפילו נוטל את نفسך, וכשבא לידיים מקיימים הם אותו בשמהה. ממתים ידרך ד', ממתים מחוץ חלום בהםים. ובכל זה איןנו נוגע כלל למנע את הסקירה השכלית ואהה האחויה המוסרית הטבעית, על גוי ועל אדם יחד, בכל מקום וזמן, בכל אומה וארץ, בתוך אותה הוזהמה הכללית. אור צלם אלהים זורה הוא לחת אחירות ותקוה לכל, והזריחה השכלית של היושר הטבעי, עשויה היא את פעולתה הזיקוקית מעבר מזה, כמו שהפעולות של גילוי השכינה ורוח הקודש עושים הם מעבר העליון, וחכמוות בחוץ תרונה חכמוות דייקא, חכמה עילאה וחכמה תחתה בלבד, יתנו קול אחד, להאיר לעולם באור חיים, באור שלום וברכת עולם.

רי. כשהמעשים הטוביים מתרבים בעולם, כשרצוניות טובים נעשים טבע קבוע לנשפת האדם, נשמת העולם כולה מתברכת היא, מתמלאה שפעת חיים טובים נעימים ורעניים, והאור האלקי, המגמה השעשועית הפנימית של היצירה כולה, מזריחה באור יפעתה על פני כל היקום, מהייה הפנימיים, והנשומות המתלבשות בגופות באאות רוויות טל חיים, צדק מוסר, גבורה חכמה, שמחה ומשרים בעצימות יצירתן ומעשיהן והכרותיהן, שאיפותיהן, כשרוננותיהן וזיו פניהן, וכל גורלן הולך ומתרגלת בשפע עושר ושמחה, עונג ועדן. אמן רצון האדם, ביסודו של העולם, להיות תופס את נשמת העולמים במעוזה, להיות מגביר את שפעת ברכתה ואור חייה, בפועל חייה העולם, בהtagלות המציאות ה涕ידית, בהתחדשות הדורות, ובהתעפות פועלות החיים כולם לכל מקצועות הבריאה לכל ענפה, זאת היא מורשת קדומים של הכנסת ישראל, שימושת צבינה, בהיותה עומדת בכל הדר יפיה ותכיסיה כולם, מלכות, ומקדש. נבואה, ארץ ישראל. אז יש מקור חיים להוויה הנשומות, יש מגמה וצינור זולף לאורות הנשומות, שיימלאו בתפקידיהן האליים. אז העולמים העליונים האידיאלים הגבויים, רוויי העדן, והאידיאלים המעשיים, לבושי הגויה ותכיסיה, זה בזה ישקו. ורוח האדם מתנסה ומתהדרש, וכל היקום שואב חייו מקור מעניינו, וזרם הטוב, מקור האושר, הצדקה והישרונות, השלום והברכה, הולך ושותף ביצירה, והעולםות שמחים, וחדות חי העולמים פנימית היא, שמחת ד' במעשיו הולכת היא במסלולה, מתגברת היא על כל עצוריה, ואור החסד האלקי הולך והוא, הולך וגדל. אבל מיום שחרב בית המקדש, מעת אשר נוטל כבוד מבית חיינו, וכnestת ישראל נדדה מארצها, נתפוצה בין הגויים, נתפרדה ונתروسסה, והחטיבה האליהית בחיי האדם והעולם לא תעשה את המשך פעולותיה, נשמת העולם כהה, אורה כוסה בערפלים, אלבייש שםים קדרות ושק אשים כסותם. יש חדוה בעולם, יש אושר בעולם, יש תקווה בעולם, יש התפתחות בעולם, ישנים תיקונים מדיניים ותיקונים חברתיים, כל אלה הם שמחות חיצונית, שמחות הן לאותם שאינם חודרים לסוד ההוויה ורזהה, גם אלה השמחות הן, אבל מבחןן הן עומדות. זמרי השחק החיצונים יכולים לשמה להרניין ולזומר, בbatis בראוי עז וחדוה תמיד נמצא. אבל ברז הוויה הפנימית חזוך ובכיה, שם אין התנחותם מתקבלים מכל היפותים והתיקונים החיצוניים, שם ישנה תביעה אחת לאור החיים בשפעת היצירה הפנימית, לסדר עולם רווי דשן, מדושן עונג, מריאשית יסודו, שמחת עולמים פנימית בסוד הוויה ואחרית מגמתה, שם התנחותם באים מקור פנימי של פנימי פנימיות, אשר עין לא ראתה, שזו דока מכרת לשחק לעלו זר ולהשתעשע יותר ועוד, מכל הזמירות החיצונית, אשר תחת כל השמיים. קדושים עולם, שחלום בחיים, כרכי עקיבא וחבריו, אותן הנשומות הקדושות שעלו במחשבה הקדומה, הם הם יכולים הם לשחק כשוראים שועלם יוצאים מבית קדשי

הקדשים, וכשושמעים קול המונה של רומי. והם הם מנהמי האמת, המנוחמים בעומק בדרך ארוכה וקצרה. המכחאה הפנימית היא ורק על התנחומים השטחים, אל תאיזו לנחמני. אבל דוקא מקור העומק, מקור החיים הארכיים, מקור המחשבה העמוקנית, יוצאים תנחות אל. המעת מכך תנחות אל ודבר לאט עט. ובירושלים תנחמו. הנחמה מהירה היא מدت רואבן, שנטל נחלה מבוהלה, בעבר הירדן, והיה ראש לגולים, אמנים גם שם חלקת ספון. והיינו משום שלא סליק מחשבתיה באטריה, והוא בשביל כך אינו מקשור עם הזמן, והמלכות והכהונה יש להם קשר עם הזמן, והם מעלים אותו על ידי נגיעתם בו.

רי. בחוץ לארץ אין מתגלה כי אם הערך של המעשה, ובארץ ישראל הערך של הדיבור, ובכית המקדש הערך של המחשבה. מפני קדושת בית המקדש המתנוצצת בארץ ישראל, בדברי התוספות בפרק קדשי קדשים, שעיקר קדושת ארץ ישראל היא מפני קדושת בית המקדש, מתגללה קדושת המחשבה בכל ארץ ישראל, וגם בזמן זה יש קצת רושם ממנה, כי קדושתן אף שהן שוממין. ובחווץ לארץ מתಗלות התנוצצות קטנות של אלו הערכיים, הנעלמים, כמו זחוי בתור כותלא, מפני הצפיה הגדולה לתשועה ד', לבני הארץ, ולשיכת ישראל לארץ ישראל, ولבני בית המקדש, הקשורה לבן של ישראל. לכל מי שמצויה יותר לשועה, ערכי הדיבור והמחשבה מתגלים לו ביותר, ומעטרים את ערכי המעשה שלו. על כן נסמכו שאלות, פלפלת בחכמה וצפית לשועה זו לו.

ריב. מי שהוא ממדת המלכות לית ליה מגרימה כלום, והוא מדת שהחסرون והיתרונו מתחברים בה בנושא אחד. ראוי הוא אדם זה לספג לתוכו את הכל, וכשהוא פונה אל הטוב ומכיר איך דלית ליה מגרימה באמת כלום, הרי הוא מוכן להיות ממולא מכל טוב, של כל המdot, כל התכוונות, כל הצדדים, ואין בו שום סתירה. ויש בו עומק העצמיות כל כך עד שהדברים המתקבלים בתוכו הרי הם עצמיות ממש, כיוון שעצמיות מיוחדת גדרית בפני עצמו אין לו כלל. הוא אינו ראוי להיות עסוק בביטולו, ולא להשתקע בשינה, הוא צריך להזהר כמה דאפשר מטעמא דמותא. וחיבורו ויחשו לארץ ישראל הוא יחש עצמי, וחק הוא את התוכן של כל הדר בחוץ לארץ דומה כמו שאין לו אלה, כי גרשוני היום מהסתפה בנחלת ד', לאמר לך עבד אלהים אחרים, ונפשו עורגת בעומק התשוקה לאהבת קדושת הארץ וציפיות ישועה. ומה זו היא ממדת כניסה ישראל בעצם, שהיא הטבעות העצמיות של האומה הישראלית, שהם ממעטים עצם תמיד, והם מרגישים בקטנותם, מרגישים איך שככל המילוי שבהם אינו עצמי, שאינם אלא כלי לקבל אור ושפע מברכת ד' העליונה, וגם המגמה היא תמיד מגמה השפעית, לתת טرف לביתה וחק לנערותיה. ומחשבתן של ישראל עומדת בראש כל המחשבות, משורשת היא וمبוססת באור הימין של החסד, שלזה היא עריגתה, אבל יושבת היא על עליין תקיפין, יודעת היא את הצורך ואת הערך של כל חכמי הגבורה, יודעת היא את הרע, עד כדי שנאה עמוקה, המעמיקת את אהבת הטוב.

rieg. כל מה שיש בו משום עבודת זורה, אף שיש בו איזה תוכן של נוי גשמי או גם רוחני, נדע ברור שהוא רק מצד חיצוניתו, ובתוכו מונח ארס של השחתה עמוקה. והמקושרים בקשר של אמונה תפלוית, מקום קישורם הוא בפנימיות התוכן, שהוא הוא המשפייע את הרשעה הפנימית, מפני שכל עבודת זורה היא נסיגה מקור החיים והטוב, מקור מים חיים, לחצוב בורות נשברים אשר לא יכולו המים.

רייד. האדם צריך להחלץ תמיד ממסגרותיו הפרטיות, הממלאות את כל מהותו, עד שכל רעיונותיו סובבים תמיד רק על דבר גורלו הפרט, שהוא מוריד את האדם לעומק הקטנות, ואין קץ ליסורים גשיים ורוחניים, המסובבים מזה. אבל צריך שתהיה מחשבתו ורצונו, ויסוד רעיונותיו נתונים להכללות, לכללות הכל, לכללות העולם, לאדם, לכללות ישראל, לכל היקום. ומזה תتبסס אצלו גם הפרטיות שלו בצורה הרואיה. וכל מה שהתפיסה הכללית היא יותר חזקה אצלו כהה תגדל שמהתו, וככה יזכה יותר להארת האור האلهי, כי שם מלא חל על עולם מלא, ולית שכינתה שRIA באתר חסיר, וכיון דבאטר חסיר או פגim לא שRIA, אין תשלה באתר שהכל נטול וחסר, ואין שם כי אם נקודה דלה מצערה ואפסית, שהיא הפרטיות האנכית לבדה. והתביעה הזאת להיות תמיד נתן בסיסו הכללי, בצוואר דלעילא דביה חי' قولא, הוא יסוד נשמת הצדיקים, המתהלים לפני האלים, ומהענוגים על ד'. והם צריכים להתחזק לדעת את עצמות רצונם, ושלא לעזבו משום מניעה שביעולם, רק תמיד גודלוּהוּ יקדשוהו ויפארוהו, ויזכו לברכת ד', מיסוד בכל מכל כל.

רטו. לא יסוג אחר לבני מכל עצובן שביעולם, כי אדע שיש בזה משום התגלותו של הגערין שבנפש בכל דרגותיה, מצד הפרט או מצד יחושה אל הכלל. ויהיו לי כל העצובונות להוראת מקומות המכוב, כדי לתקן ולמלא אור במעשה, בשכל, ברעיון או בציור. וכל הדברים מפלשים הם, כי חסד ד' גדול מאד. כי-חסך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה.

רטז. אקוּה לשפלות פנימית אמיתי, שלא די תחליש את הגבורה הנפשית ואת שמחתה הרוחנית, את התפתחות כשרונותיה ואת הוספת אורה, כי אם היא היא דוקא תבסס אותם. טוב שפל רוח את עניים.

רין. אם אטועם טעם מר רוחני בהגיוון רזי תורה, אל יירא לבוי, ואוסף על השקידה ועל ההתקבוקות המחשבתיות, עד אשר יהפכו המים המרים למתקים, והיה בפי כדבש למתק.

ריה. אם מתגבר היצר בכל יום בדרכי תוהו חדשים, אדע כי בא לסלול דרך להעלות כל הימים לאור החיים העליונים. ברוך ד' יום יום. ויהי דברה אליו יום, ולא שמע אליה.

רייט. צריך אני להסביר את שבותי, להתבונן בתועלת שיש בכל ארכות הרמזים והדוגמאות, מה שمدמים דבר לדבר בעניינים הרוחניים, ואפילו כשנדמה שאין מושיפים דבר ושום רעיון חדש, אין הדבר כן, כי במא שמעתיקים א העניינים מקום למקום, מושיפים בזה תנועה, חיוניות ואור פנימי, ואור חיים חדש מזריח ושותפע. דדייה ירוץ בכל עת, באחבה תשגה תמיד, מה הדר הזה כל זמן שתינוק משתמש בו מוצא בו חלב, כך דברי תורה כל זמן שהאדם משתמש בהם מוצא בהם טעמי תורה. ועם כל זה ודאי צריכים לחזור ולהשתדל שייהיו העניינים מאירים יותר ויודר, וחופש הרעיון שבקדרושה בעומק האמונה הפנימית צריך הוא להתגבר תמיד ממקור הקודש, כדי שתתמלא המחשבה עצה ותבונה, חדשים לבקרים רבה אמוןתך. אבל גם אם מרגיגים רק העתקת מחשבה בשינויים סגנוניים, נדע שגם יש אור וחימם, ונשמח בהם כמוצר של רב.

רכ. אפלו אם רואה אדם, שעם מה שנתעורר בלבו להחזיק בדרך ישרא ולהתגבר יותר בעבודת הש"ת, מתגבר בו היצור הרע יותר ומפליו לתאות ושפנות, מ"מ לא יתחרט כלל על התגברותו ויוסיף גבורה על גבורתו, ועל המכשולים שאירעו לו בדרך עלייו ישוב בתשובה, וידע שככל זה כלול בכלל טעה בדבר מצוה דפטור מחתאת. ולא יירא כלל כ"א יראה קדושה ותשובה יקח מכל דבר.

רכא. כשישים האדם על לבו, שאפלו מהענינים הגשיים ומאורעויותיהם יש שביל לבוא למחשבות עליונות בעניין האלהות והאצלות, וכל ארחות הקודש העליונים, והדברים מצחצחים אצל כל אחד ואחד לפניהם ונקיון ציורו, ולפי גודל אוצר התורה החכמה והיראה הטהורה שבלבו, לפי מעשו וטהרת מדרתו ולפי העלתה נשמהו, אם כן כמה דין קל וחומר יש על ההבנה של דבר מתוך דבר מצד העולם הרוחני שלו ושל העולם הקרוב לו. אז ידע וישכיל את האור היקר והזהר הנוצץ בדברי החכמים האלוהיים אשר דברו בחים העליונים, מחשבותיו ומעשו ודיבוריו של הקב"ה, ולא יהיו זרים לרוחו, כי אם יתענג עליהם, למצא בהם כל טוב וכל יושר. וישיב אל לבו, שתמיד כל גրיות אמונה ומיועט תענוג של קדושה שהוא מצוי בו בהיותו עסוק בהגדות הטהורות וזריז תורה, אף על פי שה廷ינוט שבלבו המוכבות את השמחה והנחת באות מתוך שהוא חשוב, כמו שהוא באמת, שאלה הענינים הם שפלים יותר מראוי ביסוד העניין, דהיינו בהשלילה שברעינו מצד האמת והגודל הרואי בהופעת הקדושה, אף על פי שצדך מאד בסוד העניין, דהיינו בהשלילה שברעינו מצד שהגודל האלמי צריך להתעלות מכל ציור והכרה, وكل וחומר מכל מקרה ותוכנה גופנית או נפשית, אבל בכל זאת הלא זהו עצמו הגודל האלמי ואור חי החיים, שבכל תוכן הרי הוא נמצא בשלמותו, ובכל ציור נאמן ולב טהור הרי הוא מתגלה, כי קרוב ד' לכל קוראים, והוא משוער בכל שיעור, אף על פי שהשמות ושמי השם לא יכולו הילו, ומתחוך כך נתן רשות פנימי לקדושים, חסידי עליונים, ולכל הרואי למיל גבורות ד', להמשיע כל תhilתו. והרישול והעוזב ומיועט הרצון, המביא עוני ציור וביטול מעמד רוחני, וזה סעיף מסעיפי עבודה זהה הקדמונית, שבאה מפה את הציור של הגודל האלמי, בין מצד הסברת המשובשת של חදלון היחש של הבורא כל, מוקור הכל, עם הבוראים, מפני הגבלותם ושפנותם, בין מצד היחש הנפשי, שלא שייערו שאיזה רגשי נשען הולםים לכזין אל האור העליון, ומתחוך כך כשלו ונפלו. אמנם מעלים אנו את הסברות הנפולית מכל שיבושי עבודה זהה, וכל התועבות שנעשו בעולם, שהן כולן באות מיסוד יצרה דעתורה זהה, על ידי מה שהוא ממעטים את עצמונו, ואין אנו מתגאים בדברי תורה כלל, לא מבעי בהשגות האלהיות, שהרי באמת אנו מוצאים שככל מחשבותינו בהן רק כעין צל קלוש לסבר את אוננו הערלה, ואיך נתגאה בהם, והוא הדין לכל עניין תורה וידיעה, שיכולים באמת הנם רק הצעות להבינה האלהית העליונה. וכיון שעצם היסוד הוא מושג אצלנו בכל כך רפין וקלישות, מובן שערך הדברים שהם למטה מזוה, אף על פי שלפי אותו החוג שהם מתחפשים בו, שהוא צר וקטן, הרי הם מתקבבים בו אל הבהירות, אבל עצם ערכם הלא כלל נחשב, כיון שישודם כהה כל כך. אבל זה הוא כאשרנו מעריכים את הדברים מצד תוכנם העצמי, המביא לגאות ושרירות הלב כאשרנו מסודר יפה, אבל כשאנו מעריכים אותם לעומת החסד העליון, הרינו רואים שבכל אור חיים וחסד שופע, אם כן כל ידיעותינו ידיעות עליונות הן, וערךן גדול מאד. וכל מה שהוא מוסיפים ענוה, אנו מוסיפים גדולה, וכל מה שהוא מוסיפים גדולות חכמה וקדושה, אנו מוסיפים ענות צדק. והדרך צלח ורכב על דבר אמת וענוה צדק, ותורך נוראות ימינך.

רכב. התכוונה היראת שמיינית הטבעית אשר לישראל, קשרו היא עם התוכן של תורה ומצוות בפועל, ר' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויידיר. ושל אומות העולם היא בטבעה מוגדת מהתוכן המעשי. העסונות המעשית וdragת המצוות בפועל, שהן עז לישראל, ומהזקות בהם את התוכן היראתי, הם לאומות העולם כשלון. הם אינם יכולים לבוא לידי תכונה מנוטעה בתכונה יראתית, כי אם על ידי ניתוק החוק. ועל כן זאת התכוונה, שמשתילהה תנאים יראתיים באומות העולם, מינות היא בישראל, ויש בה זוזם וצלמות שאיה וחורכנות. והסביר לכך היא, מפני שאנו אפשר לאומות העולם לתפוס את עולם הבניין הרוחני במילואו, והם יכולים רק להקשר בתוכנותו המקיפה, שהוא בניו ברעון ורגש. אבל זרע ישראל, בניים לד', בני בית, תופסים את התוכן הבנייני, שהתכוונה היראתית והחוק קשוריהם בו בלבד, בנין עד עדי עד.

רכג. יש שמרגשים את הערך של התפילה ואת הצורך של הקב"ה מתאהה ל תפילהן של צדיקים. ובכל אחד ואחד יש נקודה של טוב ושל צדקות, שבשביל כך תפילתו היא תפילת ישראלים, והוא נחמדת לעלה. התפשטות רצונו והתגלותו, כשהוא מתנסה עמוק בחובון הנפש, וענינו תלויות למורומי הקודש, אל ד' בצרתה לי קראתי ויענני, מזוהיר אור רצון ביקום, והרצון מסדר תוכני מציאות לטובה, והמבוקש מתחמא, פעמים רבות ממש בנסיבות המתבקשת, ופעמים בנסיבות אחרות. יtan לך כלבך וכל עצהך מלא.

רכד. כדי להבין את מעלה הקודש, צריך להבין יפה את החול. וכך לעמוד על סגולות ישראל, צריך לדעת את ערך האדם בכלל. ונכנס בכלל זה כל הרוחני של רוח האדם, וכל עלילותיו בחיים, בחיי היחיד והציבור, בחיי הרוח וחיי המעשה. ולפי ההתחווויות של הידיעה הכללית הזאת, תעליה עלייה הידיעה של התוכן העליון והפנימי, מעלה הקודש אשר לישראל, כי חלק ד' עמו יעקב חבלי נחלתו.

רכה. כשנפגמה העצמיות הפנימית בנפש ובעולם, אי אפשר להחזירה לידי תיקון כי אם על ידי התעמקות פנימית ברזי תורה, מעלה דחירו, ובקדושה גדולה, שתוצאותיה היא הדבקות ה涕ירית, כתרין ריינן שלא מתפרשין, לא ההזדמנות הארעאית, הבאה מזמן לזמן, שזה מספיק רק לטהרה חיצונית, בשעה שהפנימיות לא נפגמה. ונמצא שפגמי הברית, וכל יסוד הגאולה, התלויה בגילוי רזי תורה, הכל מתקנן ברז העצמיות הפנימית, שמתעורר רצון הנעלם, שבא בסימן טוב, בכנסת ישראל, דוד מלך ישראל חי וקיים, רוח אפינו משיח ד'.

רכו. גולין לחוץ לארץ על ידי פוגמים של הפנימיות, ושם שבים בתשובה, כדי להוציא את האור מתוך החושך, שהזהו האור היותר גנו, וטועמים מרירות פנימית מאד, בהשגה של עבדות שאין בה משום חירות גלוי, כי אם חרדה וקדרות, אבל בתוכה אור עליון מאיר בהסדר של אהבה מסוורת, שעתיד להגלוות גודל אורו בשיבת ציון.

רכז. הפלפול נובע מתוך העצמיות הפנימית של הכנסת ישראל, מתוך התשוקה הבוערת להשתעשע במקור חייה, הם הם גופי תורה, ועל כן היא מדירה בזו גם כן את חייה ואת כחה העצמי. וכל מה שייהיה יותר במחשבה רצואה, יותר בעליונות קדושה ובמנוחה של טהרה, יותר יעשה פירות ופירות פירות. הבאים ישרש יעקב יצץ ופריח ישראל, אלו תלמידי חכמים שעושין יצצים ופרחים לתורה.

רכח. הפלפול בא מצורה של קביעות בתורה, ודברת בהם, שהייתה דיבורך בהם קבוע ולא עראי, ומתחזק הקביעות צומחים כל מיני צמחים רוחניים, ואפילו אותן דלא סלקן לפני האמת הגמורה המעשית, ונאמרים רק לשעושע, כשהם יוצאים מתחזק החבה והקביעות של אוצר החיים הפנימי, הרי הם ממשיכים את הנשמה העלונה, ומעוררים לחיים את כל הטוב הפנימי, ואינם חוץ לאמת, מצד בהירותם המוסרית, ומצד פארם, שחן הקודש מתחפש בהם.

רכט. כשמסתכלין באתערותה תחתה של הנפש, איך היא מביאה אתערותא עילאה, איך דיבור טוב מעורר כח טוב פנימי, ואפילו תנועה טובה, הרינו תופסים שכח הוא סדר החיים, והמציאות העולמית, ואין אלו מתפלאים שוב על גדולת הערך של אתערותא דلتתא בכל דבר, על ערך התורה המעשית, התפילה, ואפילו השיחת וכל תנועות החיים. וכל מה שהוא יותר פנימי ועצמי, מובן שהוא יותר מעורר, ובכל איש ואיש לפי כחו. אין דומה בעל נשמה חטובה מאורגנת, שיצירותיה הפנימיות בוקעות שחקי הדמיון והרגש, ורצונה מקיף עולמיים, לנשמה מוגבלת בחוגה, ופרודה בחלוקת, שלא יתקשו עדים, מפני שהיא מבקשת עוד את השתלומות צורתה האורגנית.

REL. צריכים להתרגל בכל חזון של קדושה שלא לראות בו את השלילה של ערבי החול, כי אם את שכלולם בצורה רוחנית, יותריפה וمفוארה.

REL. אסור לה להיראה שתהיה מופרדת מהחכמה כ"א תמיד תהיה מחוברת לה ויונקת ממנה, וממילא משפיעה עליה, וזה נוהג בין בהזורה הכללית של הברכת היראה והחכמה בנפש בין בכל הפרטים המסתעפים שלהם, שעל כל פרט של פרט היראה צריכה החכמה להאיר את אורה, ומתחזק כל פרט מפרט החכמה צריכה יראת אליהם, ככל עריכיה, המעשי, המדוטה, הרגשי, וגם הדמיוני, להיות מתפרנסת, ומהחבור המתאים של אלה שני המאוות מאירה נשמת האדם, והופעת התשובה, רוויית העדן המשחה והחיים, באה לעולם.

REL. מחלקיים אנו את העולם הרוחני לארבע פלוגות, שכולן מהתן אין להן סוף. העולם המלא פלוגות של קבלת הייש – העולם הפסיכובי המקביל. העולם בעל הפלוגות האקטיביות – העולם המשפייע. העולם בעל הפלוגות של אוצרות ההשפעה, שהעולם המשפייע מקבל מהם את העשור הגדול של השפעותיו. והעולם העליון, בעל הפלוגות של המקורות של האוצרות של הייש והשפעה, מקור נביעותם, והתחווות חייהם העשירים בעצמיהם. ואלה ארבעת הערכיהם עושים יחד שם מלא ועולם מלא, ככל זיו וכל קודש מהם הולך וחיל, וכל יש יוכל מהם מתקיים ומתחווה, נוצר ומתהדרש, וכל רעיון ומחשבה מהם נשפע ומתרענן. וציפיותם כל העולמים היא להסידור המשוכל של העולמים הללו עם כל פלוגותיהם, שייעמדו במערכה כזו שזיו החיים שבתוכיהם יהיה תמיד מתברך ונחשף. גלה כבוד מלכוון עליינו מהרה, והופע והנשא עליינו לעיני כל חי, וקרוב פזרינו מבין הגויים, ונפוצותינוכנס מירכתי ארץ, והביאנו לציון עירך ברנה, ולירושלים בית מקדש בשמחת עולם.

רלג. ודורישי ד' לא יחסרו כל טוב. בעצם דרישת ד' כבר נמצא כל טוב, והדורשים לא יחסרו אותו, ולא יעשו פגם בכל טוב, כי יכירו וירגשו שאין כל טוב צריך לhattbkhesh ממשום מקום אחר, כי אם מדרישת ד', נהרא מכיפיה מביריך. ומתוך השביעה הפנימית באה שביעה חיצונה לעולם, כי המילוי הפנימי כולל בתוכו, בצורתו האיכותית, כל מיני מילוי עושר וכל טוב, מראש כל דרגין עד סופם. וمبرוכות לראש צדיק מתרווה כל העולם שפע ברכה. על כן יראו דורשי ד' להתחזק תמיד במעוזם, ולהיות רווים כל טוב בתוכיהם, למען ישליםו בזה את צורתה העולם, יושיעו לכל כושל, ימלט אי נקי, ויחיו בתוכם את הרעיון הנACHI לשמה את המקום. ותתעללה תמיד אצלם מחשבה עליונה זו מדרגה לדרגה, עד שתבווא לאוֹתָה הדרגה ההכרית שיש בה אותו האור והאמת הרاءו להמחשبة העליונה הזאת, שהיא יסוד אור העולם ושביעת טובו. שבינו מטופך ושמח נפשנו, יראו עינינו וישmach לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת, באמור לציון מלך אלハイך.

רלד. צריך לדעת, שכשם שהמצוה עצמה היא הרבה יותר גדולה וחשובה מכל מיני שכר שאפשר לציר, על כן השכר המעללה ביותר, ורם ונעללה מכל, הוא המצוה עצמה, שכר מצוה מצוה, וכל מי שזכה לאור המצוה יותר, יגדל מאד בשונו ושמחה לבו בכל מצוה, ברוב תענווג שאין לו שיעור – כן הוא בתפילה, שהרבה יותר מכל משאלות הלב שיתמלאו מכל הבקשות של התפילה, יקרה היא התפילה עצמה. על כן שמחת התפילה ועונג שלא צריך להיות בעצמות התפילה, באופן שבע ומרווה עונג הרבה יותר מהעונג והשמחה המשוערת במילוי משאלות המבוטאות בתפילה. כי עצם התפילה הוא הרבה יותר יקר, יותר נכבד במצותו, מכל מיני המשאלים עצמם. בכל משלאל ומשלאל מתרכזת נקודת המשאל, ואור הנשמה שmag'יע לכל אחד ואחד בתתמלאות הבקשה שאליה נפשו שוקתק, והרכיבו זהה הוא הרבה יותר נשגב ונעללה מהמילוי של המבוקש על פי חלקו באותה המציאות המתבקשת.

רלה. יש שהמחשبة על דבר הדרך האמצעי בחיים מפריעה ממהתנשאות של המחשبة אל מעלהה, מפני הדמיון שחושב שהמחשبة הזכה ברום עליונות המחייבת היא דוקא מהלך קיזוני. וזה טעות מוחלטת משנה צדדים. חדא, שאפילו אם תחיביב כן, יהיה אז התוכן של הדרך האמצעי רק מצד פשרה החיים, אינה צריכה פשרה זו כי אם בהגשמה, ולא בצורתה הרוחנית. ועוד, שכשמדוברים החשבון, נמצא שהדרך האמצעי בצורתו שהוא מכון בדרך הטוב, דרך ד', הוא מכון דוקא על פי העליונות היותר אדריה של המחשبة הצחה. רק הדמיון המעורב עם השכל הוא מונע את ההתאמה הזאת, ותובע קיזוניות במעשה לעומת טהרתה של המחשبة. ולפעמים מוכרים למן להדמיון את שלו, אבל בשום אופן אין להמחשبة להיות מקטנת את עצמה בשביב התביעה של האמצעיות, כי בזמן שאצל המחשبة יש פשרה אמצעית, נשאר המעשה בתחתית היותר ירודה. ואורה צדיים כאור נוגה, הולך ואור עד נכוון היום.

רלו. הציורים המדולדים שבאמונה ובהשקפות הרוחניות מחייבים את כל הכהות, הגשמיים והרוחניים, משכיתים את שמחת החיים, ומאפשרים את זוהר השכל. אבל מה שרווחים המוני המשפיעים לרפאות שברירים הללו על-ידי השכחת שם ד', אינם עושים מאומה, רק לשעה יופיע איזה חזון של שכرون הדומה להתעוררות

של חיים ברוח ובחומר, ואחר-כך יתבע נפש האדם, הפרטיו והכללי, את עלבון חייו, וישוב לאותן המושגים הרוחניים אשר הזניהם, ומזהן שככל משך השכחה לא עבד אותם, יופיעו לפניו בצורה קדורה כמו זו, ובעוד יותר טשטוש מפני העזובן וחסרונו ההסתגלות שנתרבה על-ידי זמן הזניהם. על-כן רק עצה אחת היא להגברת כח החיים החומריים והרוחניים לכל עריכיהם, להתעמק יותר וייתור באלה מושגי הקודש העליונים, עד כדי להנבייע אותם יותר ממקורם המקורי, וזה ישיבו רק הם, את כל זיו החיים, את טוהר הרוח, את כל ברק השכל את כל זיו המוסר, את כל גוועם האהבה והיושר אל כל האדם, וישמחו וירנוו לאומים כי תשפט עמים מישור ולאומים בארץ תנחים סלה, וכל היקום יתעורר לתחיה, כל כחوت הטבע ימלא תפוקדים וכל החיים יצחלו בכל קרבם, ארץ נתנה יבוליה יברכנו אלהים אלהינו יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ.

RELZ. הטוב והרעabisodo הוא הרבה יותר נשגב מהמתגלה ממנו בחי adam, היחידי והחברותי. אמן התוכן המתגלה בחיים הוא מסתעף מהעצמיות של הטוב והרע, אבל יסודו המקורי, הטומאה והטהרה, הוא המשקף בחזון קודש, שההדרכות האליהות פוננות אליו. ולפעמים יש שהרע התחתית הוא רק רע חיצוני, והוא ספג טוב עצמי, ולהיפך שהטוב התחתית הוא רק טוב שטхи וחיצוני, אבל ספג הוא ברע עצמי המקורי. ומוצאים אנחנו בזה, שהאמונה והקדושה הוא יסוד ושרש הכל, והוא מלא עצמיות, ונוטן חיים ותקווה, בנין והתקימות הרבה יותר מכל תוכן תרבותי מוסרי שהאדם יכול לסמננו. אמן להיות מוכשר לחיים כאלה, שעלה פי היסוד המקורי הם מכוננים, צרייך על זה מחצב עם מיוחד, וזהו הרוז המקורי שבאותם ישראל.

RELZ. גם כשאין מושגים את הדברים עם הסבות וההכרחים להם, היא גם כן השגה. גם צירורים אפשריים, גם כן יקרים הם. סוף כל שמחה היא לאיש כנסמתו היה ופועלת בקרבו, והוא מציאות ובונה עולמות ברוחה הפנימי. וכל אשר יתעללה האדם, ושכלו יזדקק, ומדת רצונו תתרום, יבואו מעינות חכמתו בתגברות גדולה, שיש עם מה לא רק ציור ואפשרות, כי אם חזון גמור והכרה ודאית.

RELZ. ההכרה הפנימית, המתגברת בתוכיותו של האדם כמעין הנובע, וההכרה החיצונית, השכלית, שבאה מthon הכרת העולם והמציאות, שתיהן בונות את רוח האדם, משללות את בינו ואת רצונו, והן פועלות יחד בחיבורן, גם ללא דעתו של האדם. אמן כל מה שהוא משים יותר את לבו להסתכל בחכונות הבניינים הרוחניים, שאלה שני היסודות בונים בקרבו, הרי הוא משלל אותם, והוא מתעללה יותר וייתר בעילוי רוחני בהיר, ומהמלא עז וגבורת חדשה, נובעת מעין היישועה המקורי.

RELZ. אם איןנו מוכrho כל כך לישובו של עולם, מפני נטייתו הפנימית לציפויות עליונות, מכל הצדדים, בין ההגיוונים, בין הדמיוניים, בין הרגשיים, ידע שהוא חלקו, להיות חי הסתכלות וקדושה, מוסר וענווה, ויאחיב את העולם ואת הבריות, ובזה יתישב העולם על ידי רוחו, המלא בנין פנימי.

RELZ. כשהアイיות הרוחניות מתגברות בנשמה, מתגדלת אהבת ישראל, והיא הולכת הלוך ואור עד שהיא ממלאת כל קרב וכליות, והוא נעשית בית ומכוון לאהבה האליהית ברוממותה, וכל מיני האהבות מזדכחות וועלות אליה.

ומה שמצוד ההשכלה החולית באים לדבר על דבר אהבת אדם בכלל, הוא על פי רוב חולשה אינטלקטואלית, שמתקבילה בתווך הרוחה כמוחית, ובאמת חסורה היא את האון הפנימי. רק כשהנשמה הומה באהבת ישראל, אז באמת אהבת האדם ואהבת כל הבריות כלולות עמה. ומזה למדין אנו, שאין אמת בכלל אותן המבטאות שהם מתימרים באהבת הבריות, ביחס היוצרים ממקור ישראל, אם לא היו מבוטאים וمبرושים על יסוד אהבת ישראל, ומוציאים את השורש העליון, של אהבת אלוהים ואדם, אהבת היוצר והצורה, שהוא אמת לאמתו, וכל תוכן החיים מלא מזה, אבל אהבותו החול שקר הון, רק אהבה גסה עצמית יש בחול, וכל טיבו דעתך לגרמייהו עבדין. ועל כן מלא רוח התורה והנבאים, התפירות והרעיון הישראלי, באהבת ישראל בתורה יתד ופינה, ועיקר נשתי פנימי. אמנים צריכים הוא פתוח ועיבוד, הרוחה והסתעפות, והרחבותו פתוחו והסתעפותו היא באמת אהבת הכל, אהבת האדם ואהבת הבריות, שאור אהבת ד', שהוא עדן החיים, מגמת החיים, עצם החיים, בהירותם החיים, ומעין חי החיים, עליו מכל הגה, מכל רצון וסבירה, מכל שאיפה פנימית, ומכל הזורה יפעתי, הכל בה, והכל ממנה, היא שרואה בתוכן הפנימי של קישור היסוד, אור הנשמה, בכנסת ישראל, וחיה היחיד, המשפחה, המדינה, הלאום, האנושיות, הבריות, העולמים, האידיאלים, החיזונות והדמיונות, התנוועות והשאייפות, מכללי כללות עד עמקי פרטי פרטאות, הכל חי ומשתלם באור חיים זה.

רמב"ג צריכים אדם להשריש בלבבו תמיד, שהחיבורים צריכים להיות מוכרים בתווך דברים שאינם מעכבים זה את זה. בשעה שימצא בעצמו נטיה מדכאת בכוון להתרומם אל מעלה הטוב והקדוש, ורוחו יגפחו שרב יש לו מה לתקן, הרבה יש לו מה לשפר במידותיו ובמעשייו, בלימודיו והכנותיו לטובה, יברר לעצמו, שאם אמת הדבר שהרבה יש לו מה לתבע מנפשו, אבל בכל זאת, מה שהוא רוצה ומה שהוא יכול לעשות מן הטוב, בתלמוד ובמעשה, ברעיון ובעבודה, הרי הוא טוב, ולא יזנה אותו בשבייל רוב חיבובי. כי הכלליות היא צריכה להתבונן שהכל אינם מעכב זה את זה, ומה שאפשר לו לעשות לטובה ולהשלמה יעשה, כל אשר תמצא ייך לעשות בכח עשה. אמנים בעת אשר تعالה עליו רוח גסה, לחשוב שהרבה לעשותות, הגדיל לפאר את תוכנותו, והשgia טובה לעצמו ולעולם, אז מוכרים הם להיפוך כל החיבורים בתווך מעכבים זה את זה, וכיון שככל כך חסר לו אין יתגאה וירום לבו באותו המעת שעשה, ומה נחשב הוא אם יש לפניו הרבה חיבורים כל כך, ומהם הרבה שהם קודמים בזמן ובמעלה מאותם אשר עשה וסgal, שהזונית ולא שכלה. וכאשר תחולוף הרוח הרעה, תועבת ד' של גסות הרוח, יודכו ויושפל כל כך על ידי חשבון נפשו, עד שלא ימצא עז רוח להחרץ ולעשות את הטוב שבידיו לעשותות, לתורה ולתעודה, לחסד ולצדקה, אז יוצג עוד הפעם לעניינו חזון הכללות של הטוב, של שלשות החיבורים כולם בתווך דברים שאינם מעכבים זה את זה, ויגיל וישמח מאר על כל מה שתשיג ידו לפועל ולעשות ולשמור ולקיים, להבין ולהשכיל, לכתוב ולהרצות, לזכות ולקשט את עצמו ואת אחרים בכל דבר תורה ותעודה, בכל תושיה וברכה, בכל מדה טובה ובכל מעגל טוב. וידע ברור ששמהות עולמים היא כל חלק מן הטוב, כל מצוה וענף מצוה, כל פועל טוב וכל רעיון קודש.

רмаг. קדושת ישראל המיחודת, וגם החשך של המחשבה העליונה והדבקות האלהית, צריכים שייהי מרצוּף באהבת הבריות. ואם יזדמן הדבר לבוא בשיחה עם נכרי, לא יוזע עוז הארתו הקודש. ואם יכנס על ידי זה בלב אוור אהבה הכללית לכל האדם ולכל היוצרים, הרי זה בא מה כלל הגדול של אלה תולדות אדם, הגדול גם

מכל של אהבת לרעך כמוך. ומשכיל על דבר ימצא טוב, איך להזהר מהתכנים הזרים שכל נפש המונית לקויה בה, קל וחומר נפש נכירה, ושאר האור הפנימי בצבינו השלם, והתרחבותו תוסיף עליו עז תפארה.

רמד. כשם שאנו רואים את הרשעה באדם הפרטיא או בחיי החברה האנושית, ואנו מוצאים שככל שלילותה ורעתה יש לה תפקיד, אמן תפקיד עובר, יש ברשעה אומץ מיוחד, תוקף הרצון ועומק חיים, שהם תוכנים נדרשים לשכלם בהם את היושר והטוב, ובתווחים אלו, סופו כל סוף בעבר הרשעה, וישוכל האדם, ותשככל החברה, אז יעמוד הכל על בסיס הטוב, והרשעה תכללה, ותשוקת הרע, הזעם, הרצת, הגסות, וכל סעיפיהם יכולו כען, אין הוא בכלל העולם. אין ספק שיש כה רשותי שואה רע, העושה תסיסה בעולם, והוא שליט ומלא עז, כל ימי הרע, כל הזמן שהעולם צריך למססה הרעה, שואה הוא הרשע העולמי, וכל אגפיו, לאבד ולכללות, לזהם ולטמא, להחשיך ולהאפיל, להפריד ולפוץ, והוא מאירך ברעתו, עד עת קין, עד אשר ישוכל העולם, עד אשר רוח חדשה, רוח חיים טהורים, יפוח על בני אדם, ונשומות קדושות יתעוררו לפעלת ישועת אמת, ויחסנו מלכותא קדיש עליוני. וכל האמור בדברי חכמים וחידותם על דבר הרשעה ומצוותה, על דבר תקפה ועזה הזמני, על דבר כלינה והמחותה באחרית הימים, הכל רשום הוא בכתב אמת.

רמה. מה יפה ונעים הוא להסתכל באור נשמתן של צדיקים לפני הופיעם בעולם. החיים העתידיים שיתחדרו על ידי אותן צדיקי העולם, המחדשים את זיו העולם, פועלים כבר את פועלתם עוד לפני יציאתם של אלה הנשומות הקדושות לאoir העולם. בזרם מהלכם הפנימי מחדשים הם בעולם תנועת קודש, תנועת אמת, מלאה עז וגבורה.

רמו. כשהנשנתו של אדם מתעללה הרי הוא מרגיש ביותר את הגבורה העצומה של כח הדיבור, ויודע באמת את הערך הגדול של כל דיבור שלו, את ערך תפלו וברכותו, את ערך תורה, וכל שיחותיו, ואת הערך של כל הדיבור הכללי הוא צופה, וחש הוא את תנועת העולם, ותסיסתו הגדולה, שהדיבור פועל.

רמז. ההפשטה הרוחנית אינה צריכה לטשטש את המוחשות והמורגות, אלא להוסיף עליהם, לעדן אותם ולשפם, ולעמוד נגדם בכל עז שלא יעיבו הם ולא יטשטשו את מה שהוא רב ורם מהם, את מה שהוא מקור חיותם והוויתם, האור הרוחני לכל מילויו.

רמה. האור הפנימי דבק מאד במשיג, על כן סופו שהוא עלה אותו ויתעללה עמו, וכל הרוכש של המקייף יכנס אליו, בנצחון על התוכן המקומי. ישראל מטעמים הם בפנימיות, נראה מרחוק כאילו ורוחקים הם מהשפעת המקייף, וארץ ישראל סגולתה פנימית. אומות העולם וחוץ לארץ אין להם כי אם הארת המקייף, שנראית גדולה ורחבה, אבל זהה ומהוברת עם משגילה. ואוטו התוכן המקטין את ההארה הפנימית מפני צמצומה, הוא רק תוכן ארעי. בהתעלות העולם יתחברו שני האורות, ובתוך הפנימי יכנס כל המקייף, כלומר שככל מה שהוא עלה מגבולות יהיה נקנה להעצימות הפנימית, לאשתaba בגופא דמלכא, יסוד התשוקות כולם.

רמט. כפי האוטם הגוףני, ככה אין אדם יכול לשאוב נחת ותנחותים מהעתיד המאושר של העולם, ולפי הפירוד הנפשי איננו יכול לחוש את אותו האושר העתיד, כי באמת הרי הוא הוא, כי האור האלهي לעולם הרי הוא במילואו וטובו, אם כן העולם ולמעלה ממנו הכל מאושר, הכל טוב. ואין לא ישמה ויעלו זל יש ברוב העונג, ברוב הטוב, שככל מה שהוא רוצה לו ומשולל מטיבו אינו נחשב אלא לקלפת השום ולאפס ממש. וגם זה היש הדמיוני משולל הטוב אינו כי אם נושא להבלטה אור הטוב, ברוח יותר בולט, יותר חסון יותר רענן.

rng. אף על פי שיראת העונש הגדולה מאד, כשהיא מתרחבת, הרי היא בעצמה עונש ויסורים, מכל מקום הרי היא ממרקמת. ויש בה טובעה עליונה שנעשה בסיס ליראת הרומרמות.

רנא. עמלק מחזיק בטבע, בעיקר אהבתו להרעה שנמצא גובל בשמרי הטבע, והוא קשור בו ואינו יכול לסבול ניסים בעולם, ולא שינוי טبع במסור האדם. ולעומת זה ישראל יצר ד' להבקיע את חומת הטבע, ומיציאות הניסים עשו חלונות בטבע, באופן שאיננו סותם בפני האור האלמי, ונמצא שאחר שכבר נעשו הניסים בעולם, בהריית הטבע, כבר נתמך הטבע עצמו, באדם ובעולם. ולעתיד לבוא לא יהיה הטבע סותם כלל בפני האור האלמי, כי אם הוא מPAIR על ידו בפילוש גמור. וכן לא יהיה טבע האדם סותם بعد הקדשה והנעם האלמי העליון. וזה לא יהיה שום צורך בmittah, ויבוא עולם חדש מלא חיים, כל הנותר בציון והנסאר בירושלים קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים בירושלים.

rng. עם על האומות אנו מחלוקת בתודעה חלוקה ערכית. הם נועדו לשכלהו של חיזוניות העולם, ואנחנו להפנימיות. אבל עמלק הוא ההיפוך ממש מכל מגמת הקודש של ישראל, וצריך הוא להימחק, כדי שהיה ד' וכסאו שלם.

rng. בכל דרגה ובכל השגת עולם יש בה אוצר של קדושה, וכשהאדם דולוג ועף ב מהירות גדולה יותר מדרגתנו אז מתפרק הוא מהתוכן הקדוש של הדרגות התתונות, שהן הרואיות לו, ולמדרגות העליונות אינו יכול להתಡבק מפני שהן יותר מדי רוחניות בעדו. ע"כ הוא צריך לשוב בתשובה בשברון לב ובשםחה אל המדרגות שעזב, ומ"מ לא ישכח את הרושם של המדרגות העליונות, שכן שעלה לא ירד, וזה יתרף הכל לטובה.

rng. מתו שאדם מsie דעתו מהרעה שבנפשו, ואינו עוסק בתיקונו, אינו מכיר את כיעורו, וממילא הוא צדיק וישר בעיניו, ודעתו זהה עליו, וזהו יסוד הגאה. אמנם כשהוא מטפל בכלל עת לזקק את נפשו, להפוך את הרע לטוב, להפיכא מריריו למתקין וחשוכא לנהורא, הוא מרגיש וחש את כל מכובדי הרוחניים, והרי הוא שפל בעיניו, ומרי דחוובנה. על כן תלואה היא דרישתו של מריה מתחיבתא בהיכלא דמשיחא באלה שני הענינים, הפיכת מריריו למתקין וחשוכא לנהורא, ומאן דאייה זעיר אייה רב.

רנה. כל עולם מתנהג בסדריו העצמיים המיחדים לו, בין עולם גשמי לבין עולם רוחני, ואין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמעט נימה. ומהז יש ללמד, שאין להתבהל כלל מסתירה של הגיוונות מעולמות מיוחדים.

רנו. לפחות יש שעיל ידי חופש הרעיון מתגללה הטהרה, והסדרים המעשיים וכל חוקי המוסר מתעלים על ידי הציור העצמי הבלתי מוגבל. ויש אשר הסדר המעשי המתוקן, המוגבל בגבולותיו, הנובעים ממוקור עליון, הם הם הגורמים לבנות את היכלי הרוח העליונים בעוז וטוהרתם. אתערותא דלעילא, או אתערותא דلتתא.

רנו. משה הוא איש האלים, בעל דמטרוניות, כל תיקוני עוה"ז גם הג"ע ותיקוני הנשומות בכללים, אינם כ"א דברים טפליים למאויו הנצחיים, כ"א התקון השלם של העולםים כולם, שא"א להם לצאת אל פועלם הגמור בשכלולים המלא, כ"א ע"י תיקון העולם שע"י ישראל. כל מה שנחבע מצד התקון הכללי של כל העולםים, נדחים התביעות של כל כלליות העולם המוגבל, וכל הופעותיו, גם הרוחניות שברוחניות. יעקב קבוע לו מגמת העולם המוגבל בכל הود גדולתו ביפוי הקדוש בעוזו מוסרו בנצחיותו בשלמות נשמותיו, ביתא דلتתא, אבל משה ביתא דלעילא הוא עלמא דיליה, אלא שכ"כ מתאים הם העולםים עד שכל הצרכים דلتתא מתמלאים ככל דיקנותם ע"י המגמה של בנין ביתא דלעילא, בכל ביתי נאמן הוא.

רנה. יש שטוב לשכח את העונות, ועל ידי מה שעושים כן לשם שמיים כדי להתאמץ בעבודה בשמה, ובהרחבת הדעת בתורה וחכמה, לשפר את העולם ולהוסיף אור ושמחה ד' במשינו, ממילא, מדה נגד מדה, נעשים הם אצל הקב"ה גם כן כביבול בוגדר שכחה, גם אלה תשכחנה זה מעשה העגל. וכח הזכרון נכפל בהטوب והקדש, וכל המצות וכל הטבות והמחשבות הטהורות מתנוצצים בזכרון כפול, זכרון טוב לפניו.

רנו. מה שMESSIAH את הדעת מהשכל היותר פשוט, סובלין ממיועת ההופעה בשלל היותר עליון, כי הראשית והאחרית זו בזו נועזות.

רס. יש שעושה אדם דבר ואני לגמרי לשם שמיים, ולבו דואג בקרבו על המחשבה שלא הייתה זקופה CRAVI, ומתקן כך הוא בא להתחרט על עצם המעשה. ובזה הוא מפסיד הרבה, שהרי עצם המעשה טוב הוא, וצריך שיקלע את נטיית חרטתו רק על עירוב הפסולים שבמחשבה, וזה הוא כבר דבר השיק לכל מערכי הרוח, ולמעמד הנפש כולה, ולא בנווגע רק לדבר הפרטיו ההוא. ויש צורך להוסיף אומץ לשאוב מהמעשה הטוב רוח קדושה לזיקוק המחשבה, ואם יש ספק בדבר יטה כלפי הטוב והיושר.

רסא. אם יעלה על לב ת"ח, וביחוד מי שהוא בתוכנותו מררי דרוזין, כבדות רוח על מייעוט עסקו בענייני העולם הרחבים, שהנפש הטבעית תובעתן לפעמים בתפקידיה, ישים אל לבו שכן היא המדה בכל בעלי הממצוות שבעולם, שהם מתייחדים במצוות שלהם, ובמביאים ברכה לעצם ולעולם דוקא על ידי התכנסותם בחוגם, ומתקן המצר הזה מתרחבים והולכים. ואם יפזרו את רוחם לכל העסקים, לכל ההתרכות בין הבריות וכלל

המקצועות, מואמה לא ישאו בעמלם, כי לא ת מלא עין לראות ולא ת מלא אוזן משמע. אמן בשיעורים קטנים, בראשון הגון, יתן חופש לדוחו להשקייה על העולם ועל החיים, על המדעים וההרגשות השונות, והם הם יהיו כחומיין לתבואה ויכלחת לתחביל, ויסוד עמקי נפשו יגלו בעיקר היסוד, בנוועמה של תורה, בזיו הקדש ואור ד' העליון. ואת ישרים סודו.

רسب. יש שכלי הגוף הם חלושים, ועל כן הנטיה הולכת לעיונים שכליים מופשטים, שאין כל הגוף נדרשיהם להם, כי אם הנשמה עצמה מצירת בחופשיותה את הגינויותיה. אבל שלמות העולם צריך הורדת התורה לאرض. על כן חייבים לחזק את כחות הגוף, ולעסוק בחלקו תורה וחכמה אלה שצרכיהם פירוך הגוף גם כן. ככל גופי דרופתקי נינהו, טוביה לדובי והוי דרופתקי דאוריתא. וכל מה שיתרבה הזוהר והbijורו באותו התכנים שהעבדה הגוף הפנית, ציור המעשה ודיקוק הרעיון בקשרו החושים טעון להם, ככה יצלל יותר הרעיון הפנימי הרוחני המופשט. העננים המכסים את זוהר האמת, כשהם מתגזרים מנוקודה אחת גלויה, מתגזרים הם לעומת זה מכל הקווים העליוניים המכוננים לעומתם וכל גבוליהם. והרי הוא מרחיב את גבול הקדש, ומגביר ממש את האמת, ומגלת את הזוהר האلهי בעולם, לאושר החיים, ולאומץ הקדש העליון בכל מקום שהוא זורה, שיתגלה אורו בשפעת קרני הודה, להשביע לכל הצמאים לדבר ד', המיחלים לשועת אמת.

رسג. מתנסאים אנחנו בחוץ פנימי לעולם המלא אהבה, קדושה, חסד, אמת ותפארת. מתרומותם אנו אליו מחשך לבבנו. הנשמה מפעמת בנו בפעמיה, בצליליה מלאי החן, העז וההוד. אהובים אנו את כל, ומשנה אהבה אנו אהובים כל נשמה זכה בכל מקום שהיא, בכל אומה ולשון, בכל פינה ואמונה. את אהבת האמת והטוב, את החסד והתפארת אנו אהובים, וכל משטמה, כיור, הגבלה גופנית קצופה, אנו שונים. מרחיםם אנו על הבריות כולם. רואים אנו כל הנפשות עורגות אל הטוב, אל האמת והזך, עורגים בעומק פנימיותם, אבל רגליים בראשות נתוניהם הם, ולפדותם הם מלחכים. כל חפץ טוב שפועם בעז בכל, כל דורש אליהם באמת, כל צדיק יסוד עולם, בכל מקום שהוא נמצא, בין נגלה בין נסתר, הרי הוא פודה נפשי תדיiri לכל הבריות, משיח אלהי יעקב הוא. מרוח המשיחיות נשמו היה, נזר אלהים על ראשו, ושם משחת אלהיו עליו. חופש רוח אנו צרכיהם לקדושה, אהבת אמת עמוקה ובטוחה, מלאי אורה, בלי צללים, פחדי הבל וכיורים, אז תדרוך נפשנו עז. ודרכת היא נפשנו עז, ותשועת אלהים עליון היה בקרבנו, ושמחה אמונה מלאת היא את כל קרבנו. מתרומותם אנו מעלה כל מכשולי החיים, מעלה כל זיקי הבשר. ד' אלהים צורי, וישם רגלי כאלות, למנצח בנגינותי.

رسد. רק במחשבות עליונות, חפשיות, טהורות וקדושים, מנצחים את הרע. לשוא יעמלו בונים לנצח את הרשעה, והם עמה בתחום המחשבים, שם הוא מקור שרצה, ארץ מכורתה, ומקום הרת גבורת רשותה. לעלות אל על צרכיהם, לעסוק בתורה דלעילא, להופיע תמיד באוצר מחשבות חיות ורعنנות מקור הקדש. להודיע אל כל חמי לב, טהור רוח, בכל דור ודור, בכל עם ולשון. לזרות להאה את המשטמות ואת הנרגנות. אז יבקע כ奢ר אור ד' עליון על הנשמה, והחיים יופיעו באור אלהותם, ברוח ד' חונן הדעת, הרוצה בתשובה, אדרון השלום והברכה.

רסה. כשהולכים אחרי ההרגשה העליונה של הופעת רוח הקודש, ושל כל חכמה והופעה שבעולם, בלי התקשרות אל התורה ומעשייה בפרטיות, ובמידת המדות הטובות, המשוערות על פיה, הרי זה חטא נדבوابיוו, הפרדת יסוד אבא מאימה עללה. חושבים המתנהגים ככה שמתקרבים אל הקודש, מיחדים הם מרוחקים, מקריבים אפילו אש זורה, ובאים אל הקודש, שתוייין, ללא אימטה דשמיा, הנובעת ממוקור עליון, הבאה על ידי כסוי הראש, אלא פרועי ראש, ומתייחדים כל אחד בהשגת המיוונית ללא איגוד עליון של תורה משה מורשה, ולא נטלו עצה זה מזה, ומורים הלכה בפני רכם, מתוך הכרה של גדלות פנימית. ועומק גדול של קדושה זו צריכה להתקטל בפני מקור התורה. ונقدس בכבודו. והם מיזדיינו של מקום, אינם יכולים להתגבל בגבולים גדולים ממשה ואחרן, בהתפשטותם, נדחים מן העולם, ואינם באים לבניין של משפחה, ובנים לא היו להם. וחוזרים בהולדת שנייה, בפינחס זה אליו, המלא רוח ד' וקנאת הברית. המסורת והעבודה המקודשת על פי הנבואה והتورה המנוחת, וההתעלות العليונה, המכבדת את הקדושה, ומגבלת את תנאי החמים הרוחניים, עם זה מנשאת עצמה מכל הערכיהם העולמיים, נמזגו בישראל, לשאת בכחה העז את משא הגלות וכל עמלו, ולהדור דרך כל עמק תהומות אור ישועה וגואלה. זכרו תורה משה עברי אשר צויתי אותו בחורב על כל ישראל חקים ומשפטים, הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ד' הגדול והנורא, והשיב לב אבות על בניים ולב בנים על אבותם. רוח הנערומים הסוער, המתעורר בעז ובגבורה, עם רוח הזקנה המسودר, המלא כובד ראש זהירות, יחד מתאגדים לאגודה לפועל פועלם בחיים, הרוחניים והగשמיים, להחייש ישועה, ולהעשות בסיס לצמח ד', עירכת נר לבן ישি מישיח ד', רוח אפינו, אשר בא יבואו אלינו שניהם יחד, אליו הנביא עם מישיח בן דוד.

رسו. הנפלאות המיסטיות, כשהן נקלות בציור הנפשי, הן שלולות את הבינה הטבעית מהתפתחותה, מפני שהעולם המוחשי וחוקיו נעשים בלתי בטוחים עצמו, ואין לשכלו בסיס ממש לסמוך עליו. אבל ע"י ההתאמצות לעקוף את האמתיות של העולם המיסטי מעקם הוא את הגינוי ועוקרו מהיסוד הכללי של הקפת המציאות. על כן לו לאדם שלא יشكיע את ציוריו בקיושו התוכן המיסטי הממשי, כי אם במידה כזו שיבורר לו שאינו פועל עליו להרחק מציריו את הקישור ה ישיר עם העולם הממשי, שהוא חי בו, וכל טבעותו וחיקיו. שכן ארץ ורעה אמונה.

רטז. כשקדושתו של אדם מאירה, מבינים בכל דעה את המסקנה האחורה שלה, אפילו אחרי אלף תוצאות, ובזה מבחינים בין טהור לטמא. כי ישנן מחשבות כאלה, שאין שם רע וכיעור ושם טומאה ונסיגה ניכרת בהן, אבל בתוצאותיהן האחראנות מתגללה הארץ הטמונה בתוכן.ומי שאין רוחו מלא טהרה, הולך בזה אחר עיניו, ומה שראה דרכי הגינויו נכוונים, שאין גם כן פוגעים בכל קודש לכארה, הרי הוא נמשך אחריהם, אבל אחר כך, כשהباءים הימים הרעים בכל קרביו, לא יכול לחוש כל כך את תוצאותיהם. ובבעל הקודש הם מודיעים מראש את המסקנות של כל דעה וכל אופי מדע זר שיש רשעה טמונה בעומקם. ומווץ אני ממר ממות את האשאה אשר מצדדים וחרמים בלבها, טוב לפניו האלים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה, זו מינות, שלצדיקים יראי אליהם באמת מתגללה אותו הזעם הטמא גם כשהוא טמן וחייב במחבואים שונים וחדרי חדרים. ולעומת זה

ישנו בקדושה גם כן מין תוכן נסתר, ולמשמעותם מזוהים מתגלים אוצרות חזשך ומטמוני מסתרים במקום אשר לא יעלה על לב איש לבקש. ומשמעות על דבר ימצא טוב.

רשח. כאשר עוסקים בחיוובים, ואין עוסקים במקור החיוובים, אז התוכן של החיוובים מובן באופן כהה ומורסק, ועל כן הקישור עם החיוובים בעצם נעשה רפה וחיצוני. זאת אי אפשר לשום גאולה פרטית וככללית לחול בעולם, כי אם על ידי התנשאות הנשמה למקור החיוובים, למקור התורה, ופנימיות התורה היא רפואת כל.

רטט. אותה החולשה שמרגושים כשמתנסאים למאויים רמים, באה מפני אי ההסתגלות של כחות הגוף והנפש להיוור האמתי, להאור העליון, להעצמיות והקדושה בבירורה. על כן צריכים לשאוב מהחולשה עצמה אומץ, כشمציגים שרק הצד הרפה נחלש, רק כחות העצלים, החשובים והרעילים, הם הם הנמנוגים מפחד כשאור עליון דורח. אז מוסיפה האורה, העצמיות, והקדושה הפנימית, עז וגבורה.

רע. בכל עת שמדת יראת שמים מתגברת באדם, ידע שעת מוכשרת היא לו לקנות בה האריה על כל דרכיו, ועת רצון היא לבקש מאויו. ולפי ערך יחושו לעולם, היא גם כן עת רצון בעולם כולו. ולא יסוג אחר, גם אם על ידי הציור של היראה תגבר עליו העצבות ומרה שחורה, רק כדי יתגבר לצחצח אותן הנטיות השפלות של העצבות מטומאתן, וזיק היראה האלהית, שהוא מורה על הארת הקודש בו, ועל זיו החכמה העליונה שמתחיל להאריך בקרבו, ישאר צח ונקי. וילך בכחו זה הלאה, לתורה ולתעודה, וيشתמש בכל מאורע רוחני פנימי לדוחות את הכיעור ואת הרע מנפשו ומכל התפשטות כחותיו בעולם. וכפי התרחבות המחשבה, וכפי חפץ האמת הפנימי, ככה יעשה חיל בפעולות קודש. זאת מלחמת ד' וגבורת חיל, לרומם קרן הנשמה האלהית, שמנה תוצאות חיים, לאור אור פניו מלך חיים, בזיו החכמה, ובטוהר המדרות העליונות, בשדשים המלא עדן.

רעא. כשמרגיש את אור הנשמה שמתלהב ומתרומם, אפילו כהרף עין ופחות מזה, אפילו כמתעללה ויורד אחר כך בירידה עוד יותר عمוקה מכפי מה שהיא מעמדתו בתחילת, ישמח מאד בהתקלות האור ובהעליה, וידעו של עליית קודש עליית עולמים היא, כל טוב קיים ונצחי הוא, ואין לערכו המרומם קץ ותכלית, וכל חפצים לא ישוו בו, והירידה אינה אלא רגעית, מפני שלטון השקר הארץ, עד אריגעה, ואין לו רגלים, וסופה לפול, ולהיותו בעצם עבד מכודן להוסיף עז ויפעה על אור האמתי וטוור העליון.

רubb. כשמתגברת היראה החיצונית צריכים לרומהה ע"י שני דרכים, להעלוותה ליראת הרומרמות, ומתחילה להחליפה ביראה של בושה, שהיא אינה כ"כ קודרת כיראת עונש פשוטה והוא יותר מותקנת וכוללת קרובותה את כל התוכן והאמת של יראת העונש. ובזה האדם מתמתך ומתחילה אהבה.

רעג. אותה האריה של הנהגת העולם, המטהרת את הנשומות מיסודן, ועוקרת את כל הטומאה והעבודה זרה מן העולם, כשהאנו מכוונים אליה, הננו נשאים עין לד' אלהי ישראל, הקב"ה, מצד העניים האידיאליים המקוריים ופעולותיהם השרשיות. ומצד עצמו הופעת הפעולה, הרינו באים לשם ד' מלך ישראל, מלכות שמים, הכנסת

ישראל. והפעולה הממשית וכל דרכיה, תמיד מתקשרים באידיאלים המקוריים. והופעת הטהרה של הנשמות, רצונם הטוב, והמעשים הטובים השליליים הטהורים וכל הזורחותיהם, מוסיפים התעלות המעשית, ומיחדים את הפעולה הכללית עם האידיאל המקורי שלה. וביעור רוח הטומאה הולך וגובר, ורוח הקדושה וטהרת החיים וההויה הולכת ומתעלת. תננו עז לאלהים, על ישראל גאותו ועוז בשחקים.

רעד. נשמתן של ישראל נובעת היא מאור אלהים הפנימי הזה, המטהר ומעלה את העולם, מתגלת בכל המון הגלויים והנטבעים, במוסר וברוך ארץ, ביראת אלהים וברוח טוהר. ונקודת המלוכה ואור המשיחיות מכאן היא מופיעה, נשמת דוד ממנה היא יזכה, ופעולותיו הממלכיות והנפשיות, הגבר הוקם על ונעים זמירות ישראל, הם הרימו את הנשמה הישראלית, פלשו נתיבות למלך החיים הישראלים, להמטרה האלהית. הוא פינה את הדרך, לא נתן שנת לעיניו, לעפפיו תנומה, עד מצא מקום לד', משכנות לאביך יעקב. שלמה מצא הכל מוכן, נשמת ישראל בהופעתה, בעצמיות סגולתה. ההכרה הפנימית בגאותן ונגדלן של ישראל נגמרה כבר באומה, وقت דודים הגיעו, ונבנה בית עולמים בהדר גודל, וננתנאה המחשבה הישראלית עד כדי הקפּ עולמים, קיימת סירה באשלמותה. כירח יכון עולם ועד בשחק נאמן סלה.

רעה. כל הקורא קריית שמע ומדקדק באוטויתה מצנני לו גיהנים, אינו רק הקלת העונש, כי מה יעשו למי שאין צורך גיהנים כלל, כי אם הוא שכר עצום ונפלא מאד. והרשעים טועמים ממנו מעט כדי לקבל על ידו כח לקבל עונשם, והיינו טיט היון, בתחילת זה ולבסוף כי, אבל מי שהוא קורא קריית שמע ומדקדק באוטויתה, משפיעים לו זה החגעוג תמיד, והוא כעין תיקון עולם הגמור שלעתיד לבוא, שהיה המחול לצדיקים בגיהנים, שיתהפק לעדן. וערבה היא יסוד הגיהנים, הנה אחרית גוים ציה וערבה, רע בה, הב רע, ופתח אחד בדבר, והיה מדובר כעדן וערבתה כגן ד'. וכשאש של גיהנים מתחפה בכל עז גבורתו לחסד וצינון, הוא דישון עדן. כמוים קרים על נפש עיפה שמוועה טוביה מארץ מרחק.

רעו. במחשבות האגדות, הכלליות, מתגלת הנעם העליון של עולם הבא, אור הבינה, וברענון ועצת המוסר וההדרכה המדותית וכל פרטיה של תורה מתגלת זיו השלום, והשפעת הטוב, המיסד עולם, ומכינו להיות עומד בחיי היחיד ובחיי החברה, בחיי שעה ובחיי עולם, והיינו דרכיה דרכי נعم וכל נתיבותה שלום. וצדיקים הולכים תמיד אל חיל, מדרך לנחיב, ומטילים מנתיב לדרך בעילויים, וטעמים את הנעם בכל עדנו, ומתענגים על רוב שלום, ועלולים מן השלום, והמנוחה שבאה לרגליו, אל הנעם, ומרבים נעם בעולם הרוחני ובחיי הנשמות, ושלום בעולם המעשה ובחיי הגוויות. ולא מצא הקב"ה כל מחזק ברכה לישראל אלא שלא השלים, ומה מונח בתוך הכללי ההוא, עצם הברכה, ומה היא עצם הברכה זהו הנעם, ברכת משה שברך את עושי המשכן, כאשר הביאו אליו, וראה שעשו ככל אשר צוה ד' אותו, ומה ברכה ברכם, וכי נעם ד' אלהינו עליינו, וכן אמר להם, יהי רצון שתשרה שכינה במעשי ידיכם. והוא שכינה העליונה, אוצר הנעם, רוחבות הנהר, מקור התורה, בכל נועמה.

רעז. כדי אפשר ללכת בדרך הנמוכה של הטבת המדות והמעשים כרצונו, מפני השאור שביעיסה שמעכב, והקטגוריא הגנוזה והגלויה הסובכת, צריכים לעלות דוקא בשער העליון של המחשבה העליונה, של הדבקות האלהית הרחבה, בעבודה שיש בה חסד גדול, גבורה ושמחה, וענוה גדולה, שיש בה בטחון גדול, וענוה של ישרי לב.

רעה. הפילוסופيا שהשיגה את החוק המוסרי הכללי של העולם, וזהו כל יסוד ידיעת האלהות עצמה, לא יכולה לבא עד העומק הפרטני, איך כל האיכות והכמויות המוסריות שבנפש האדם היא מופעה מהחוק העליון הזה, והם אחוזים זה בזה, כמו קרני או רשות המשמש היוצאים מן השימוש. וחופש הרצון והבחירה וצדדי החיוב וההכרח שיש בזה, בין אדם לבין עולם, כולם אחוזים בכוונות נפלאות, שהן הולכות וმתגלות לפרטייהם ופרטיהם פרטיהם בסוד ד' ליראיו. וחכמת יראת ד', החודרת עד כל עמוקות החיים, והאור הגדול של הדבקות האלהית אשר לצדיקים כבירי כה ועובדיה ד' באמת, בגבורה ובקדושה, הוא מראה להם את התעלומות הללו, בצורה חודרת ב עמוקKi האמת, שאין דוגמתה בכל התגלות שכליות בעולם, כי אם בסוד ד' ליראיו, ואת ישרים סודו. אמן עניה היא דעת האדם, שכשהיא תופסת איזה חוק, חושבת היא בחלוניות מחשבתה, שכבר עמדה על התיאור האלקי. אלה האלילים הרוחניים, אשר בלב ערל ונפש אטומה באים, בגין בושה של יראה פנימית, לדורך בהיכל הקודש, ולא ידעו ולא יבינו כי הם תופסים רק חוק מלאכי קל וקטן, מעלה מא דפיירוזא, ולשווא הם קוראים בשם ד'. כי רק על פי המובן של האורה האלהית אשר בתגלות הקודש, שככל דעת מתבטלת, וכל הגדרה וכל הגיון מוגבל מתבטל בביטול אפסי בכל עת עלותו ברעיון, שם השראת השכינה חבוייה, ושם ההתגלות האלהית מתנוצתת, כאור הנראה מבין החורדים, רצוא ושוב כמראה הבזק.

רעט. הקטגוריא על ישראל מרכיבת היא מקטגוריותם של שרי האומות, שיש להם תעודה בעולם שאין יכולה להתאים עם התעודה העליונה של ישראל, על כן יש ניגוד עצמי לחקי הוית העמים, משטרם ומציאותם, התנסאותם והתרחבותם ממשלתם ותרבותם, עם ישראל. ועוד יש קטגוריא יותר גדולה, מהרעד הגמור החפץ באיבוד העולם לגמרי, והוא שיסוד קיום העולם והתعلותו תלוי הוא ברוממותם של ישראל, בחופשם ונဂולתם. וכשהקטגוריא הכללית מתאחדת עם הפרטית, אז העולם תוסס מאד. ואולם הנסיבות מגינוי האומות, ונגולותם. והוא שיסוד הדעת של הקטיגורייה על ישראל שמאידך המקטרוג הגדול, שהדברים נוגעים גם אליהם, והם מסיים אותם. ועל ידי תפילת הצדיקים, והעלאת הרצון הפנימי ממוקור החכמה, מתווסף זיו החכמה בעולם, ומקרים התועים הללו את הדעה הרעה של הקטגור גודול, ומתרידים מהם, ובזה הם נמתקים, ומאריך בהם שביב של קדושה, לדעת שיסוד ניגודם לישראל הוא מוטעה ושתחי, ולהיפוך, כי התעלותם של ישראל, בעומק המציאות, תגרור עילוי לכל בא עולם, הללו את ד' כל גוים, שבחווה כל האומות, כי גבר עליינו חסדו, ואמת ד' לעולם הלאה. ומתחפכים למלייצי יושר על ישראל, והתוכן הכללי של העולם הולך ומתאים לתקומתם של ישראל, והביאו את כל אחיכם מנהה לד' כאשר יביאו בני ישראל את המנהה בכל טהור בית ד'. ואחרי כל אלה זורח אור פנימי שמאיר את הניצוץ הפנימי שבעומק הרע, ומתחילה להכיר שכל יסוד הקטגוריא הגדולה שלו לאבד העולם, הוא נובע מהתשוקה הגדולה שיש להרע לאבד את עצמו, כי זהו תיקונו ותיקון העולם כולו. ובאשר יעמוד על יסוד זה, יפריד זה הרע את חלקו הרע ממנו, ויאבד באמת, ורוח הטומאה עבר מן הארץ,

והחלק של ניצוץ הקודש שיש בזה עצמו, בתשוקת האיבוד של הרע שברע, שהיא תשוקת הטוב באמת, זה יתעלח ויאיר מאד. ולמס מרעהו חסד, יעזוב את יראת שדי תהורה ונקייה ללא שם פגם, ותתעללה ותתרום קרן ביובלא אתעטר, אשת חיל עטרת בעלה, וישראל עושא חיל. ברצות ד' דרכיו איש גם אויביו ישלים אותו.

רפ. הרוח הפנימי מבקש לו את נתיבו, דורש הוא לעמידה בסיסית מיסודה הפנימי. כל מה שימושיים לו מן החוץ, מה נשמע והנראה, לא ישיב בהם את נפשו. הוא דורש אחרי מקורו העצמי, זורה הוא הלאה את כל מה שעומד לו על דרכו. לפעמים יהיה לו לשטן גם מה שהוא לגבי כל הנזקים רק לקליטה חיונית הטוב והקדוש. והוא, בחיפושו העצמי, מוכך לנצח גם את אלו המכשולים, שנצוחם קשה מאד, אבל בדרישת אמת פנימית, בחפץ תהור בלתי פוסק, גם אלה ההדרורים מתישרים, ולא ימנע טוב להולכים בתמים.

רפא. באוירא דארץ ישראל אפשר להתחלך במחשבה מופשטת, להניח להשכל והציגו לעשות פועלתו במנוחה, והננו בטוחים, שמאחר שכונת החושب רצואה, ועינו ולבו לשמיים, שרק מקור הקודש יערה עליו הרוח, ואחר מוצאים כל ההגינונות מאירים באוטיותה של תורה שבכתב ושבבעל פה. אבל בחוץ לארץ מוכחת המחשבה להיגדר, והאותיות של תורה צריכים להיות בוני המחשבה, אז יש תקווה כי קדושת אוירא דארץ ישראל תופיע על המחשבה, להוסיף פרי קודש ממכוון החביוון, והאור הצפון ישלח ברקיו.

רפב. המחשבה הבלתי נודעת תמיד פועלת תמיד באדם על פי תוכנותה, ומה שמתגללה ממנה אינו כי אם הוצאה אל הפעול מהגניזה של המחשבה הבלתי נודעת באופן גלו. והמחשבה הגנוזה היישראלית היא תמיד אמונה ד' העליונה. כניסה ישראל אינה פוסקת את רינתה, למען יזרק כבוד ולא יdom, וכל מחשבה טובה היא תוצאה ישירה מהמחשבה התדרית היישראלית. ומחשבה רעה היא רק תוכן של איזה ערעור חיוני, ההופיע למחרי מהפעולה התדרית של המחשבה היישראלית הגנוזה, ואני יכולה להctrף למעשה. און אם ראייתי בלבבי לא ישמע ד'. המעשה הוא התחלת צמח, שמהacha את גליו מלמטה למעלה, ומתוך עצמיותו מצמיח ערכיהם מושבתיים. כאן הוא הגבול של פועלות העולם החיצוני על הפנימי. ופעולה רעה מזדקפת ועולה עד שרשא בمعنى החיים של הפעול, והכל מזדהם, עד אשר בווא יבואו נחלי התשובה להדייח ולטהר. האומות האליליות מחשבותם הגנוזה היא הרשעה, מגמת האליליות, וכשתצא ממחשבה מרוחם, הרי היא מתאמת, אם היא רעה, ליסוד המחשבה התדרית, ומפתחת היא בדרך בתגברות יסודה.

רפג. הנגלוות שבתורה מראים את הצד הסימבולי של המצוות, וערכן על החיים והנפשות, והנטרות מראים על פעולותיה הסגוליות בעולם, ועולם הגדול באות הפעולות עד עמוקKi הנפשות. גם בצדדים הגלוים, שהם הסימבולים, יש הפרשה עצמית בין ישראל לעמים, שאלת התנוועות הנפשיות שהסימבוליות המצוות אחווות בהן, הנן דברים מיוחדים לישראל על פי הפסיכולוגיה הלאומית המיוחדה. אבל אפשר לעיתים לחקות את התוכן הישראלי, אף על פי שהיא כקוף בפני אדם, ולא תבוא ממקור עצמי כלל, והם הם הגרים הגוררים שלעתיד, שבסוף ינתקו את מוסרתוימנו. אבל מצד המצב הסגולין אין מקום לשום חיקוי כלל, כמו שאין דום מהקה את המדבר.

רפָד. הילודות הטהורה סופגת היא בקרבה את הטהרה העולמית. חפְץ החיים הטהור בטבעותו, מפעם הוא بلا זהמתו רק בלב הילד הטהור. רצון החיים הלבתי מכוחם ומקולקל, הוא זורם בדרך ישירה מעין החיים, מאוצר החיים העולמי, ומאריך בנשمة הילודות. הבעת הקודש של הילודות בתומה, כוללת את התמצית היוטר חזקה ובחרה של אידיאליות החיים, ובהתבטאה בקדושה, היא מכשרת את החיים העולמיים למילוי תפקידם. אין העולם מתקיים אלא על הבל פיהם של תינוקות של בית רבן.

רפָה. אמת הדבר שמה שהוא זר, הוא מעיק על הרוח, ומכבב את הפריחה העצמית, ואת חי הנשמה מהג寥ות. אבל על דבר ההחלטה מה הוא התוכן הזור בענייני הרוח, על זה צרייך משקל גדול. כי יש אשר הדמיון העצל מחייב על הארה רוחנית, שהנפש הנדהמה ונתונה בככבי שנת העצלות לא הורגלה בו, שהוא זר, מה שבאמת הוא פנימי ועצמי, אלא שהאופי החשוך שנקבע בה, מחסرون דעת ומייעוט עבودה רוחנית, מנכר לה את כל יקר ומרומם. אבל מה שיבורר אחורי חשבון אמרת וצדק, או אחרי בירור גמור על פי התורה, שהוא זר, הוא באמת משחית וمزעם, ובכל עז הננו מוכנים להרחקינו. ואל תקרב אל פתח ביתה.

רפָו. ההשכלה האליה צריכה ל תפוס את כל דרכי החיים. כמו שהוא מלאת הנפש בהשקפת עולם מיוחדת, ככה מתפסטים נתיבות הריגש והמעשה בצורתה המיווחדת, והם הם כל ארחותיה של תורה, וסגולת המעשה המיווחדת של המצוות, שהיא מעלה את החיים על פיה לאותו הגובה המסקני שהתווצאות של המצוות נובעות ממנו.

רפָז. המצוות הן הן האדם העליון הכללי בעצמו, ככלומר מהמות האיכוית של הצורה הכללית של היש הרוחני ברום המוסר, ורוממות המגמה שלו. ותיאור החיים שמתהווה על פי המילוי של המצוות הם הם החיים האידיאליים, שאינם אידיאליים רק לאדם הפרטិ והחברותי בלבד, אלא הם הם אידיאליים בעד כל היש. כל ההריה שואפת לאותו התוכן האידיאלי המגמה, שבשבילו נברא העולם, שבשבילו מתקיים, ואליו הוא שואף, להיות הולך ופתחת, הולך ומתהווה. ואי אפשר לצורה רצונית אידיאלית להיות כי אם כחטיבה זו, ניצוץ מלהבת הגדולה.

רפָה. עומק הלאוין תלויים הם בחטא הארץ, ככלומר היצירה יוצאה בגשמיותה בצורה כזאת, שיש בהשפעותיה דברים רבים מד שישפיעו על עומק רצונו של אדם, שהוא עצמיות נקודת ישותו, את ההפק ממה שרואי לו להיות שואף אליו מצד רוממות מעלה אצילות נשמו הعليונה האליה, השואפת להאחד בכל העולמי, להשלמות של ההריה כמו שהיא בתוכנית האליה הعليונה. ועל כן צרייך האדם להיות בודל ונפרש מכל אוטם המציגים והתנוועות, השיכרות לאותו התוכן של החטא הכללי, ואי ההתאמנה של המוסר הכללי העליון שיש במציאות, והם כל איסורי תורה וענפייהם. וכל האיסורים המוסריים, וכל מיני המניעות שהתוכן הנימוסי הישר מונע מהם, גם הם הנם מסתעפים מהתוכן הכללי הזה בכל מלא שיעור קומתו, מראש עד עקב, מכתר עטרת המלוכה עד פעמים בנעלים.

רפט. כשרווח הקודש מתעורר באומה או באדם מכח העולם החיצוני המורכב, בא יחד עם הרבה צחצוחי טומאה, שהעולם החיצוני מלא מהם, פועל הכח הדמיוני מראות של בהלות וחלחות רבות, והכח העדין של הרצון הטוב, אם שהוא מתעלה ומתרומם מצד האור הפנימי הספג בחזון הקודש, הרי הוא גם כן מתחמוגג ומתמלא נסיגות וירידות שהוא צריך להלחם נגדן, עד אשר ימצא את מעמדו האיתן. אמן כשבשפעת הקודש באה מתווך פנימיות היש, מתווך העצמותיות הנפשית של עצמו ושל העולם כולו במוחו הפנימיות, אז הדברים הולכים כשםן הטוב, כמו השילוח ההולכים לאט. שקט ושלוה פנימית מתמלאת הנשמה, ורוח עדין וטהו, זך כעין הבדולח, הולך ונושב בכל מלא התפשטות השפעים הקדושים, המלאים הגינוי קודש, שאיפות נעלות, והרצון העצמותי הטוב הולך ומתעלה ללא שם הפרעה. אמן, כדי לנצח את הרשעה שבמציאות, כדי לרענן את הטוב שבஹוה בכתר מלכות ושליטה כבירה ועלינה, צרכות הן הופעות להיות תואמות, ושתף האור של המילוי החיצון מוכחה הוא לבוא בתואר ענן גדול ואש מתלקחת, ואחר כך מתגלת אור הבהיר בתפארת עוזו, הוא הבהיר אשר ראייתי על נהר כבר.

רצ. מרכז החיים של נשמה ישראלי במקור הקדש היא. דרך אמת ואמונה נולדנו ובה אנחנו מתגדלים. אין לנו ערכים פרודים, האחדות שכונתינו ואור ד' אחד חי בקרבונו. הדינים דיני תורה אלהים חיים מצינינם אותנו מכל עם ולשון. הקדש הוא פועל בקרבונו פנימה, שאיפות חיינו הכלליות אליו הן הולכות. יש נתיפות של קדש בכל עם ולשון, אבל ערכי החיים כולם אינם צומחים מזה. לא כן בישראל. "בכל דרכיך דעהו", שהיא פרשה קטנה שכוללת כל גופי תורה, שיווצאת אל הפועל ביחיד סגולה, נחלת הכלל היא באמת. כל שאיפת החיים וכל חפץ החיים, הקרן ותשוקותיו, העשר והכבד, הממשלה וההתרכבות בישראל, ממקור הקדש הם נובעים. על כן המשפטים הם קדש קדשים בישראל, ועל כן הסמיכה, שהיא נושא שם אלהים עליה, היא כל כך נחוצה לנו, היא כל כך אופית לתבן לאומנו. והרשעה היונית הסורית הרגישה בחוש העור שלה את ערך הסגולה הגדולה הזאת וגזרה על הסמיכה, ור' יהודה בן בבא מסר את נפשו עליה. ופעולות מסירת הנפש הזאת נשארה, כי העמיקה את תבן החיים האופיים המיחדים של קדש ישראל לד'. משה רבנו ע"ה, בתפסו אותו את כח המשפט, בתחילת יסודו באומה, העלה את כל ערכי המשפט עד סוף כל הדורות לאותו התבן האלקי שמשפט ישראל באים אליו, ודרישת אלהים באה ייחדו עם המשפט הישראלי. "כפי יבא אליו העם לדרוש אלהים, כי יהיה להם דבר בא אליו ושפתיי בין איש ובין רעה. והודיעתי אתeki האלhim ואת תורותיהם". ודרישת אלהים של המשפט נשארה סגולה ישראלית, שהיא מתגלת באופי האלמי הכלול עולם עד זורחה בארץ ישראל, בארץ חבל נחלתו, מקום האורה של סגולות הקדש.

רצא. אלהו הנבי באUSA, להעלות אל מرمומי הקדש את כל הערכים המעשיים, וזאת היא התכוונה המשיחית באמת, ובזה מתחדים כל העולמים. ותוכנות ברית הקדש לישראל, לקדש ידיד מרחם, וצצאיו חתום באות ברית קדש, להצליל ידידות שארכנו משחת למען בריתו אשר שם בברונו. הרדיkalיות האלמית, שלא לפסוח על שנתי הסעיפים, היא תוכאה מהשלמות האופית, קנתת הקדש, לקשר את כל העולם הירוד, את עולם העשייה כולו, לברית ד'. וזאת היא עבודתן של ישראל, שתהיה מוכרת באחרית הימים, וגם כתעט כל האומה יכולה היא

עובדת את עבודתה, עובדת מלכת כהנים וגוי קדוש, בהכרה פנימית ובאמונה נאמנה. האחדות הטהורה, דעת עליונה וזקוקה זו, מוכחת היא לשאת בתוכה את האידיאליות הרודיקליות של כל ההייה. והתקדשותם והיותם קדושים, כי קדוש אני ד' אלהיכם. זכויותיהם של ישראל שנכתבות תחת עץ החיים על ידי אליהו ומשיח, כוללים את כל המעשים שנעשו על ידי ישראל מראש ועד آخرית. גם ביחיד המגיע לחסידות כחוב בחובות הלבבות שספר המעשים הטובים כותב הכל בכלל הזכיות, כל וחומר לאומה כולה, זה גוי צדיק שומר אמונים, שכל מאיה הפנימי הוא רק הרוממות של קדש העליון, שהוא מתלבש בכל שאיפת חיים ובכל מחשבה, ואפלו בכל פרשת העיבור צרכיהם לפניך, וכל קניין ישראלי, וכל אומץ פרטיו וככליו, הכל אויר קדש שרוי בו. אשריך ישראל מי כמוך עם נושאך', מגן עוזך ואשר חרב גאותך, ויכחשו אויביך לך ואתה על במו תימנו תדרוך. יבחרו לנו את נחלתנו, את גאון יעקב אשר אהב סלה.

קובץ ז

א. שתי הבנות כליליות הן, המקייפות את הוויה ואת התורה, את כל ההסתכלות בכל שנווי דרכיה: ההבנה המוסרית וההבנה הסבטית. בתוך ההבנה הסבטית, הקדומה בזמן לגביו רוח האדם, כלולה היא, בעוד נשמה עליונה המחייב אותה, ההבנה המוסרית. ההבנה הסבטית מציעה حقים אחוזים זה בזה על כל מרחב הייש. מתחילה בעולם החמרי וכחותיו וחולך ומكيف, מטפס ועולה עד רוממות העולמים הרוחניים ומנתה את סעיפיהם, כפי עשר הרוח הגדול אשר לאדם, שצד גודלותו מתעלת ומתבלט בהיותו אחוז בחופש ציורו, עם כל קטענו להחליט דבר ודאי במאה שנעשה מחוץ לחוג פנימיותו. בשלשלת הסבטיות מונחה איזו העקה כללית, איזו מניעת המעצרת את החוקים ותכנים שלא ילכו בדרכים אחרים כי אם באותם הדרכים שהשלשת הסבטיות מקשרת אותם להם. העקה זו עצמה חידה נעלמה היא, ומכל מקום, עם כל המנעה שיש בתוכנות שלנו מלחדור לעמיקה של חדת עולם זו, אין זה חוסם לפנינו את דרך ההסתעפות השכלית לכל אותו הבניין הגדל של ההבנה החקית. אבל בעת אשר אנו עומדים לעלה יותר עליונה של הירות נשגב, אז אנחנו משתחררים מכל אותה המועקה הסבטיות, וכל הבניין החקי מצטר לפנינו בתורו קשרים מוסריים אחוזים זה בזה, שההידוק והאמץ שביהם הוא לא פחות חזק ואמין, ועוד יותר מחותב, מאותו של התקן אשר להבנה הסבטיות, וערכו הכללי הוא נשגב ונעלם ממנו בגין עורך. אז אנו עומדים בעולם של חופש כשהעולם המוסרי מתגלה לפנינו מrome מושגים מהעולם החקי היסטי כולם ומושכו אליו, משפייע עליו מאورو ונמצא שהוא כולם טבוע ביום של אור חיים זה את החוקים המוסריים שהם הרבה עליונים ונשגבים מהחוקים הסבטיים. וכשאנו מעמיקים בדבר הרינו מוצאים אח"כ גם את כל הפרטים של העולם הסבטי, ככלם עומדים בתבניות המעלת בעולם המוסרי המלא זיו, המתנשא ממעל להם.

ב. כשאנו מסתכלים בקשר התורה עם האומה ברית כריתה לארץ ולעם, כshedekim b'd' אלהים הרי הם מצלחים, עולים ומתחחים, משתרשים בארץ וurosim חיל, כשהזונים אחריו אלהי נכר הארץ הרי הם מתדרלים ונופלים, חרבן האומה והארץ בא וצורות וכליונות הולכות ובותות. כשאנו מחשפים את הפתרון בעולם הסבטי הרינו מוצאים, שרוח ישראל אחוז הוא בשלשת ארגנית חזקה. דעתינו, מהלכי חיינו, מגמת פניו בעופת רוחו הכללית, האמת העליונה המתגלה בו ועל ידו, תוכנות ארזו וברוכותיה, התאמצות הנשמות היחידיות, המשכת ברוכותיהן, לשדי חייהן, החן המשוך על הכלל ועל הפרט, העצות והנטויות הבונות את הבניין הכללי וمبועיהן, בהירות הסקירות, המנוחה הפנימית, חזוק הרוח ושלוט החיים, הכל אחוז זה בזה. באותה הבטאה הנפשית של הדבקות b'd' אלהי, אלהי אבותינו הראשוניים המעלת אותו מארץ מצרים מבית עבדים, המביאו אל ארץ הברית והשבואה, המורחו דרכי חיים ונתיבות עולמים, אחוזים הם זה בזה הקישורים והיא משאבת אל תוכו את כל אוצר החיים והתנובה. ובഫדרו מקור חייו, הרוח מתחחל. שפעת החיים הכלליים, האחוזים ברותקות הגוי והארץ, המורשה והמקדש, המוסר והאמונה, מתחלה. רוח זר בא ומפעם, והוא צמח לא יעשה קמח, לא יקלט ולא יצמיה. והננו רואים את המארה באה ועשה שמota, עד אשר ישוב העם אל אל חייו, אל מקור ישעו, ישיב אליו את רוחו, יקשר באמצעות לבב וברוח בינה אל שם ד' אלהי ישראל, ומנזלי פלגי של הרעיון הכללי, העמוק והחסון, המותאם לרוח עולמים ולחטיביות המיחודה של ישראל, ישועה חוזרת

ומוארה. כל זאת היא בינה גלויה, הכרה מעשית המחייבת ומשיבת רוח. אבל מיד אנו באים להתרום בחדרה יותר פנימית, שמעל לכל הארג החקי הווה ארג מוסרי נתון. במוסריות הרעננה, המחייבת את השלשלת הסבטייה הגדולה הזאת, שם שם מונח כל הארץ, כל הזמן של החיים אלה המתגלים בהופעתיהם בעזיותם כל כך גדולה, בדיקנותם כל כך אדריכלית. ההופעה המוסרית מגלה בנו צבון של אמרה, "שכן ראוי להיות", "כך צריך להיות", לא רק "כך הוא" ו"ככה נ היה". ומה הכרה ש"כך צריך להיות" בתגלותה של הבינה המוסרית אנו חווים אח"כ להכיר את השלשלת החוקיות המוסרית בכלל פרטיה, בכלל עמקה וגביה, רחבה והקפה, פנימיותה וחיצוניתה. השתגבות כפולה, חייה ורעננה, מתעוררת אז בקרבו פנימה, ומעינות של עצה ותבונה, צבונים חיים ותחבולות ישרות, הולכים ומתגלים בקרוב כל kaliot ולב. רוח האומה מתעורר לתחיה, ובמהבאה החיים אוור קדושה וטהרה זורה, אוורו של מישיח.

ג. יש שעות שאדם חש שנכנס רוחו כולם בקרבו פנימה, מאידך הוא מרוכז אז בעצמיותו, העולם החיצוני אינו פועל עליו מאומה, הוא קשור בעומק ההתבודדות הפנימית. אם יבא אחד ויבקרתו מbehozן לא ידע את העשויה בrhocho, הוא יוכל לדון עליו הרבה מצדיו השיללי, איך שאינו חברותי, איך שהוא מתרחק מן הבריות, ואיך שהכל, כל העולם וכל החיים, הכל מוזר לו. ובאמתיותו רוחו בקרבו הוא מרגיש הרמונייה גדולה ואחדות, בפנימיותו טוב טוב לו מאידך, השקט הנכسف, שכל העולם רודף אחריו, שרווי הוא אז בתוכו, והוא באמת יושב אז ברומו של עולם. ויש לשער שהנקודה החיה העזiosa שבתוכו פועלת היא ללא יודעים על הסביבה יותר ממה שככל אגיטציה רעשנית יכולה לפעול ולעשות. כמו שהוא נוהג באיש יחידי נוהג הדבר באומה בשלמותה, כשהrhoch ישראלי מתכנסיפה בפנימיותו הרי הוא מרגיש שלמות עליונה בקרבו, בונה הוא אז עולמו, אינו רודף להיות הומה ושואג בעולם, אבל רוחו בפנימיותו מתרענן, חייו פעומים בחזקה, והוא יודע את כחו, ואז פועל הוא בעולם, על ידי מה שהוא שפועל עצמו. עת הבניין, ההולכת כתע לתתגלות, טרופה היא. אפשר הדבר להתחלף בין נטיה לנطיה. כשהשאין הצעות דין לברר את האושר של הגברת הרוח הפנימי ושל אושר הריכוז, אז המחשבה משוטטת תמיד רק בעולם החיצוני, משוטטת לבקש אושר ואני מוצאה. כתע העובדה דרישה להחיות הרבח את רוח ישראלי פנימה, להשתמש בכל הכוחות, בין הפנימיים לבין החיצוניים, לצורך ריכוז הרוח, וההערות תלכנה עד כדי הרגשה של הווד המנוחה הפנימית, וירא מנוחה כי טוב.

ד. זורה הוא באספקלריא של קודש האידיאל המלא של העולם, לא אותו האידיאל המזוער, הנופל בההוויה המצוומה, אלא האידיאל המרום האלهي במלוא מילואו, והוא יסוד העולם היותר עתיק, מציאות העולם היותר ממשית. המציאות הצעירה רק מיניקת לשדו העליון היא מתקימת ומתרבcta. מתגלת במחות האידיאליות המרוםמה שאין הפקים למציאות, אין טוב שלעומתו יש רע, אבל יש מדרגות למציאות, יש טוב שלעומתו יש טוב יותר עליון, חיים וחין דחין. ומזויו אוורו מתגלת שהתיאור של רע, שאנו מתארים למציאות המוגבלת, הוא רק תיאור עראי, לפי הגבלתה של הכרתנו, ובאמת כל שחרות היא רק לבוננות מוקטנה, וכל רשות הוא צדק מזוער. ומעומק הטוב מתגלת יסוד הרחמים העליונים, ויגלה ויראה לעין כל, כי ד' הוא האלים, ועתיקא קדישא וזעיר אנפין כוילה חד, ועין ד' אל יראו, עינה חורא, עינה דכלא ימינה כי עין בעין יראו בשוב ד' ציון, ונודעה יד ד', וראו כלبشر ייחדו כי פי ד' דבר.

ה. המחשבות הבודדות, האותיות המיויחדות, האידיאלים המכונסים כל אחד בפני עצמוו, שככל אחד בפני עצמו יש די למלא עולמים, הם יותר נשגים, אמיצים ורבי ערך החוסן קדשו, מהמחבות, האותיות, שהם מתרכבים יחד לארג שלם של בנין משוכל, שככל אחד מהם הוא חלק במבנה הגמור, כח ואבר בכללות האדם הגדיל. ומהשיגוב העליון של המחשבות המבודדות, הולכת ונוצרת צורה וחטיבה של עולמים כלולים. מתחמתה היא האורה הנשגבת של האידיאליות המוחולטה, שמן חסנה ועלינויה אינה צריכה להתרכב עם שום תוכן שמחוץ לה, ומtower הנפילה הזאת נעשה חסרון של השתכילות מורגש, וכל אחד או מבקש לשוב לתחיה, לפועל ולהתעדוד, ומtower שכך הועם אותו האור הגדול של החוסן, המסייע לכל אותן מיוחדות בלבד למלא מלא עולמים על ידי עולמה, הולכים הם ומתרכבים יחד, וצורת האדם הגדול של ההוויה מתיצרת, ומתחילה תיקונים מסוורים, נשגים ומשוערים, שככל האותיות, כל המחשבות, כל האידיאלים, כולם מאוחדים בחוברת מאוחדה. המוציא במספר צבאים, מרוב אונים ואמץ כה, איש לא נעדן.

ג. אומרת לנו הרזיות, בעולם מלא של אור ושל חיים אתם שרויים. דעו את הישות הגדולה, את עשרות המציאותות, שאתה תמיד נפגשים בה. הסתכלו בגדרה בתפארתה, בדיקנותה ובחברותיותה. היו מחוברים להלגיונים החיים, הפועלים תמיד כל זיו ותפארה בכל פנה שאתה פוניים, עם דברים חיים וקיים יש לכם עסק, תמיד אתם פועלים פעולות נמרצות, בשיג ושיח עם משאות נפש וקרת חיים רעננים. בכל פעולותיכם אתם נפגשים בניצוצות מלאים חיים ואור, שוואפים ומשתווקים לעלות לROOM ורים, אתם עוזרים אותם והם עוזרים אתכם. זיו החכמה שאתה מושגים אין זה צללים קלושים של איזה זהירות רוחנית, שאין בה כלום, עד שתבוא הדרישת והמדעת אליכם, אלה הם בני עולם עומדים, המתודעים אליכם, השולחים לכם מרחוקים בשורות טובות, ידיעות משלומם ומצבם האיתן, ובשלומם לכם שלום. כאשרם מתעלמים הנכם מתרומות אל סיועם יותר עליונות, אל סביבות יותר נחרדות. והכל חושק הומה וושאף, בסידור נדר בקדש, ונעזר בתפארה. כי לא דבר רק הוא מכם כי הוא חייכם, כי באור פניך נתנו ד' אלהינו תורה חיים.

ז. כל ההזרחות הרוחניות מאיירות את המהותיות הפנימית העצמית שלנו, ומעמידות אותנו ברום מעלה עצם הקיום והאושר. וכפי אותו הערך שעצמותו של ההזרחות הללו הדר מישורות עמוקות, אמיתיות נאות ואיינותו, ככה תהיה מدت ההזרחה החיונית המאושרה, שהננו סופגים אל תוכנו, ולא עוד אלא שככל הזרחה רוחנית הבאה אלינו פנימה היא נותנת לנו את אשרה מקור הויתה, היא שואבת חיים בשרשיה מראשית אצלות ההוויה, שעלה ידה הומשכו אורותיה, שעלה פיהם נתגלמה אותה ההזרחה בתיאוריה, עד שבאה אלינו, והננו רואים אותה פנים אל פנים, שבאים מטובה ומחונגים מזיהה. מילא נדע, שנערכות הדר ההזרחות יותר מהערך המגוללה שבכאן עצמן על ידי הערך של מקורותן. ואוthon ההזרחות, שההוויה המאושרה שלחן היא בא המשפעת עלינויה יותר כוללת, יותר נשגה, יותר מקפת את הכל, הרי היא יותר ספוגת חיים, יותר מאשרת, יותר משגבת לעד ולעולם עולמים את המזרוחים על ידה, ומעטה היפלאו לנו כל אותן דברי האמת הנאמרים בשפעה של רוח הקודש מאהבה ושבחה של תורה, מהאשר העליון הנצחי והחי בחיים מלאים עדי עד, שמתארים ההוגים בה, הדר כל דברי תורה בכלל ובפרט, בפרטיהם ובפרטם פרטיהם, הרי הם מרוחים ממוקור אותה האורה העליונה,

הקדומה לכל, שקדמה לכל יציר נברא, שהוא יסוד השעועים האלקיים במקורם, ומה גדלה שפעתם עליינו מאשרו מזרוחים מהם.

ח. בדעתו היונקת מן החליל, כשהן מתרוממות אל התוכן הרוחני, הרי הן עוזבות את התוכנים המעשיים והמשיים לגמרי, מפני שאין כחן יפה לכלול הכל באוגודה אחת, באשר הן עצמן הולכות ממוקר שכבר הופרד, מסיגים שהוצאו מחוץ למערכת החיים המלאים. הכוללים כל עולמים, ובאותן שהן יונקות ממוקר הקודש, כל מה שהן יותר מתעלות, הכל מתעללה עמן, והגויות וכל כחותיהן, מכシリיהן וצביון, מתעללה ומתקדש על ידיהן, והעולםים בכל ממשיותם הנם מתעדנים על ידן, ד' חפץ למען צדק יגדיל תורה ויאדר. וכל מה שהחוט הנמנש מרומי הקודש הוא מכון יותר לעומת ישרו. הולך הוא שיגבו ומאגד את כל התוכנים המעשיים בחים, את כל הבריות בפועל, את כל העולמים בציור. את כל התקות ומשאות הנפשות הכלליות והפרטיות. ומהברם יחד לטפוס כללי, שלא יפול צורר ארץ. ונשארים עומדים מחוץ לגופה קדישא הכללי, הנראת כمراה אדם, רק אותם הצללים הכהים, חלשי החיים והמציאות, שלא יעמדו כה בפנימיותם להכל בחתיכות המיוודה ומאחדה, והם מראים בהפרדם ביותר את החטיביות העליונה של האחדות הרעננה, המהיה כל ומתעללה בכל, ומרוממת ומעלה את כל בחים התולדתיים, החברותיים, האמוניים והמחשבים. מופדים על כן משלמות הצבון אותן הרעינות, הנלחצים מתחום רוחניות החולנית, לטעטש את הממשיות המאוששות, אינטניות המציאות בכל ערוכה, בנין האומה הישראלית ותקותיה, השלמת העולם, העמדת החיים בכל ערוכיהם על בסיסם, עד כדי עמוק האמת של שיבת ישראל לארצו, תיקון העולם בתחית המתים, והעברת רוח הטומאה מן הארץ, גדולה שיש כלו מעשה ידי יוצר כל, יהיו כבוד ד' לעולם ישמה ד' במעשי. והם הם תולדותיהם של אותם הרוחות, המפחידות וمسערות את הרוח המישוב, שאין להם גוף, ויסוד הכללה גופנית בעצם מהותיהם, לא מפני עליויים, אלא מפני חסרון השלמתם. והעקה הפנימית של חסרון היסודי היא המארה הדבקה בהם, שתכוonta ההיזק והחבלנות היא קשורה בצבויהם, הם הם מזיקי עלמא. ושכלולים של ישראל בבניין בית המקדש, האמן ישב אליהם את האדם על הארץ, שכלל את צבון הדעה המתנשאת למעלה מן הגיוון מצומצם, ובשיר של פגעים נתקדש, לא תירה מפחד לילה מחץ יעוף יומם, מדבר באפל יהלך מקטב ישוד צהרים, והכל סייעו בבניין בית המקדש, נויו של עולם ושכלולו. אותן הדעות עצמן. שכשahn הולכות לצד הרוחני שבציור, מתחום החול שלהן. איןין יכולות לאחד את כל היש בחוברת, והתוכנים המעשיים והיסודות הגופניים משתלפים מהן, כמו כן כשהן יורדות אל העפר, מתקשרות בסדרים המעשיים ובהערכות הגופניות, מיד נשפטים מהן כל תוכני הרוח, והשיקוע העפרי מתגבר עליהם, עד כדי שנאה והכחדה של כל קדוש ונשגב. ושני ההפכים מתגלים עמוק צורותם. ושניהם להפסד וחבלה, להפרדה של שלמות החבור הכללי של שמים הארץ, של כל עז וכל הדר. ואור הקודש מתادر על הכל, מתגדל על כל כל, ובמקום ירידתו לעמקי התחתיות שם הוא מוצא את כל מרום וקדוש, ובמקום עליתו למרומי שפרורי גבויים שם הוא מוצא שורש כל אשר ירד ונשפלו. אם אסק שמים שם אתה ואצעה שאל הנך, אשא כנפי שחר אשכנה באחרית ים, גם שם ירד תנחני ותאחזני ימינך. והסקירה הזאת, הרויה מטללי האמת הנצחיים, היא העומדת לעד ומעמדת עדי עד את שם ישראל. כאשר השמים החדשים והארץ החדשאה אשר אני עושה עומדים לפני כן יעמוד זרעים ושםכם.

ט. הדמיונות, והשכלויות, והופעת הקודש הנעלה מן הascal, הן שלוש מדרגות של המהותיות הרוחנית של האדם ושל העולם, שהן קשורות זו בזו. כל נקודה דמיונית יש לעומתה נקודה שכלית, שהיא יונקת منها, ושבעליה היא עולה עד מעלה, ומתחדשת במקורה. וכל נקודה שכלית יש לה לעומתה נקודה הופעתית בקודש, הרוממה מכל לשון ונשגבה מכל השכלה, שהיא יונקת منها ועולה בעילוי עד מדרגתה. בהתאחדותם של כל הנקדמים הדמיוניים השכליים וההופעים, בחטיבה משוכלת, מתיצב עולם מלא, משולש בקודש.iscal של כל הנקדמים הדמיוניים השכליים וההופעים, בחטיבה משוכלת, מתיצב עולם מלא, משולש בקודש.scal אחד ואחד מהם הוא מואר מכל שלושת מדרגותיו. והאדנות העליונה של מלכות שמים מתיצבת בתבנית כל. הממלאה את כל היכלי הדמיון ברוממות שכלו, והשם הקדוש הבלתי נהגה, המיעוד באוטוותיו, בהכלתו של כל היה והוא והוא בשורשו ומקומו, המשתקף לתוכו מקורותיו הנעלה, מלא אור את כל ההשכלות, אסר במרומיים ממעל, ואשר בשפל מתחתיות. ואotta הצפיה למרחוק, אשר כל עבר. כל היה, וכל עתיד יערך לעומתה, תחמלא מזוהר אותו העתיד המאושר, שיתגלה, שהוא באמת היה היה והוא תמיד, המאחד במעלה עליונה את כל הדמיונות, את כל השכלויות ואת כל ההופעות שבכל קודש וקדושים קדשים. אהיה אשר אהיה, מלא בזיו הוד קדשו את כל חדרי הקודש של כל אנשי הרוח העליון, את כל אשר רוח ד' מדבר בו ומלטו על לשונם. את כל צופי מרכבה, ואת כל המסתכלים בהדרות קודש שורש ההוויה כוון, בהיותם מלאי שכלו בכל עדן, גם טרם יצא שכלו לארור. גם התראות המוגבלת מופיעה להיות לשוערים עדים, לכל הדבקים ברזי קודש נועם עליון. כהני ד' המברכים בשמו ובו יתהלך.

י. אם רואים אנו שאפילו במקצוע הקרוב, אם הסגנונים מחולקים, לפעים עיון אחד סותר ומעכב על חבירו, ליוצא מתלמוד אל תלמוד אין שלום, ורבי זира התענה לדשכח מינה תלמודא בבלאה כי היכי דלא ליטרידיה בהיותו בארץ ישראל מתעסק בתלמוד ארץ ישראל, קל וחומר שיש לפעמים למנע מעסקי ידיעות חיזוניות וחלוניות כי היכי דלא נטרדו את הנפש מהתקשרות הפנימית שלה באיגתת התכנים העליונים של הקודש. ובכלל ישראל כמו שהוא החסכו הזה, לצמצם את ריכוז המחשבה במקור ישראל, כדי להוציא את הפנינים הטמוניים ב עמוקקי הים שלנו, ולא לפזר את הכתחות לזרים ולרעות בשדה אחר. ובהתאם מותה העליונה של גודלות התורה לשם, זוכה האדם לדברים הרבה, וכל העולם כולו כדאי הוא לו, וכל אוצרות הדיעות והעולםם כולם מזילים אך טל של תורה ואור חי קודש אל הארץ העליון של נשמת ד' השואבת ממקורה של תורה, מימה רבא דחווכמתא, שהכ"ד ההפוך של אשת חיל, כדכד שימושיתך, שואב משם.

יא. הרעיון העליון, הנובע מיסוד ההכרה העליונה בגודלות אין סוף, המוציא את עמוק הברכה מקרוב תוכיות הנשמה, ברוך הוא, עד אשר בא לידי אותו האור הנ אצל באצלות הטוהר, שמכחו כבר ראויים הם עולמים להיות מתייצרים, מהתוארים ומתנהלים, כל אותה האחדות המאיתרה כל אותם העדניים מלאי החיים והעוז, ברום קדשי קדשיהם, הרי הם בכלל היחיד העליון, שמע ישראל ד' אלהינו ד' אחד. ברוממותה של הנשמה היא משוקה רק מזה הטל העליון, משוער האחדות אין סופית, וצבעה המאים מחיים את פנימיותה, וכוסה רוויה. מני אז והלאה, מוכר הוא אור האחדות בהיצירה הפעלית. עולמים ועולם עולמים, רוחניים, שכליים, רצוניים, כחניים, מגלים ומצומצמים, קשורים ואחוזים, מחוטבים ומוסדרים, עד המورد של כל אותו המרחב המעשוי, ומהוון המוני כחותי וגלמי, סדריו ופארותיו, יפיו ואמנותו, פארו וסעיפיו, והכל מופיע לאור האחדות

העליזונה, האלהית, המלאה והרוואה. אמן משבא לכל עולמים הדבר מצומצם, שם כבר יש הויה וחדלון, עליה וירידה, ריבוי ומיעוט, במובן המדויק של אלה התוכנים, ושלילותיהם עליהם. בעת ההארה המלאה שואפת היא הנשמה למילוי העליון. למרומים האלים, שם הוא מקורות תענגיה, מכוני ישעה כל מה שהוא כבר גדור בהגדורה עולמית, הרי הוא אוסר אותה בכבלים, קוצץ את נפי רוחה, משיבה עד דכא, על כן עיניה ולבה אל הרום, אל היחיד העליון, יחוד האור האלקי במקורו עצמיות עצמיות. בסור הזיו העליון מאת הנשמה, הרי היא עומדת חפיות ראש, מתנתמת בעניה בהשעורתה. במשפטי הגיונוטיה, שואבת מים שאובים מאוצרות החושים, בונה בניין רוח וגוף, שכל ודמיון, מהמושכלות הקצובות, חוזה את צללי הטוהר של האור התולדתי במעשה ד' אשר בעולמים, משערת היא את אור המדות והכחות האלים, מחיי העולםים, בוניהם ומכווניהם, מקשרת היא את כל העולמים הרבים אל מקור שפעת שרשם, מתנעמת היא בטעם קצוב זה, בהיותה במורד. ריח ציקי קדרה, מאכל שפחות, יש כאן, אבל בירידתה הרי הוא לה הכרה, מבאים העברים בחשי, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, יהודא תחתה. כשותה על גבי היחוד התחתון רק הזיו מן היחיד העליון, הרי הוא מתכפל ומתעללה, עם כל זה הרי הוא בנפלו, נון כפופה, של כללות האותיות אשר בשני היהודים, עם כלותם. וב להיות היחוד העליון, הפועל והمبرיק, והיחוד התחתון, בעל קצבת העולםים, בטל אליו, ונرتبط בשלשו, מתעללה בעילויו ומתאחד באחדותו, הרי היא נזקפת, נון פשוטה, כלל דרכו ונוקבא, תפארת ישראל וכנסת ישראל.

יב. בגודלת העולם, בהופעת הזיו של קדושת ישראל ברומותו, אין אחיזה לכל זונים, לכל העומדים מבחוץ, לבסס איזה מוסד דוחק רגלי אור ישראל, לבצר איזו הארה מיסתית, מכונה אמונה, אשר תוכל לעמוד חזן למציאות האומה, כבודה ושפעת יקרת קדשה. כי האור העליון זיו היחוד המאוחד, שיסודה העליון, אור האמת בבחירה, חי בו, הרי הוא קשור בסגולות ישראל, "ד' אלהו עמו ותרועת מלך בו". מירידת העולם והשפלת הנשמה הישראלית נפרד היחוד העליון ממקור אחדותו ועלה למלחה להركיע לשחקים. בעולם החיים לא יופיע כי אם נגהי הזהרורית של היחוד התחתון, הנשאב מהברורות הששובים ויד זרים בו נוגעת. וכנסת ישראל תחיל תזעק בחבלית: אוֹי נא לֵי, כי עיפה נפשי. רזי תורה לחיצונים נמסרו. התורה נשרפת, גויליה נשרפים ואותיות פורחות, ولבני ציון היקרים אפר תחת פאר הושם. קמים נבוני לבב בחוץ לילה וידיהם על חלציהם כיולה על צרת העולם, צרת ישראל, צרת השכינה, צרת התורה, הם בוכים ומכבים. ויודעים הם ומכירים את עמק הצער במקורו ובתולדותיו, יודעים הם, שכל הצרות והמחכים, כל נהרי נחלי הדמים הנשפכים, כל התלאות והנדודים, כל הבזו והמשטמה, כל הרשעה והזומה, אינם אלא תולדה קלושה מהד הקול של אותו הצער העליון, צער השמים, צער השכינה, צער האידיאליות המהותית בהפרדה מקור תענגיה, והאידיאליות העליונה ברוחם של הבריות ובחירה האדם, תשובה ישראל ורוממות אצילות הרוח הרציני, היא קשורה. והם קוראים לתשובה, וanno ליה ועינינו ליה.

יג. ארץ ישראל אינה דבר חיצוני, קניין חיצוני לאומה, רק בתור אמריע למטרה של ההתאגדות הכללית והחזקת קיומה החמרי או אפילו הרוחני. ארץ ישראל היא חטיבה עצמית קשורה בקשר חיים עם האומה, חבוקה בסגולות פנימיות עם מציאותה. ומתוך כך אי אפשר לעמוד על התוכן של סגולות קדושת ארץ ישראל, ולהוציא

לפועל את עומק חבתה, בשום השכלה רציונלית אנוシア כי אם בדוח ד' אשר על האומה בכללה, בהטבעה הטבעית הרוחנית אשר בנשمت ישראל, שהוא ששולחת את קויה בצלבים טבאים בכל הארות של ההרגשה הבריאת, ומזרחת היא את זריחתה העליונה על פי אותה המדה של רוח הקדושה העליונה, הממלאת חיים ונעם עליון את לבב קדושי הרעיון ועומקי המחשבה הישראלית. המחשבה על דבר ארץ ישראל, שהוא רק ערך חיצוני כדי העמדת אגדות האומה, אפילו כשהיא באה כדי לבצר על ידה את הרעיון היהודי בגולה, כדי לשמר את צביינו ולאמן את האמונה והיראה והחזק של המצוות המעשיות בצורה הגונה, אין לה הפרי הרואי לקיום, כי היסוד הזה הוא רעיון בערך איתן הקודש של ארץ ישראל. האמון האמתי של רעיון היהדות בגולה באiba רק מצד עמוק שקועו בארץ ישראל, ומהקוט ארצו ישראל קיבל תמיד את כל תוכנותיו העצמיות. צפיה ישועה היא כה המעיד של היהדות הגלותית, והיהודים של ארץ ישראל היא הישועה עצמה.

יד. מדרגת משה היא עליונה מארץ ישראל בתור ארץ קדושה מיוודה ומובילה, שהיא דוחה מתוכה את התוכן החלוני שבכל ארצות הגויים, אמן היא מותאמת רק למדרגת ארץ ישראל העליונה, שהיא סופגת לתוכה את כל החול ומקדשו. וסגוליה זו של קידוש כל החול שבעולם כולו, התפשטות קדושת ארץ ישראל בכל העולם דוקא, על ידי כינוס כל העולם בצורתו הרוחנית לארץ ישראל, היא הייתה כל שאיפתו, וכל מגמת פניו בתפקידיו המרובות, עד שהכנסה באמת בארץ ישראל את האוצר של כל הסגולות הללו, אבל מפני ירידת העולם מונחות בה כל אלה בגינויו, עד אשר יצא כנוגה צדקה ויושעתה לפיד יבער.

טו. אותה הקטנות עצמה, שהיא מופיעה תחילתה בחזון הנפש והעולם, דока בה גנוזה היא האורה העולמה העליונה, שבגדלותו יותר עליונה יוצא היא אל הפועל עם כל פארותיה. הנטיה הטבעית לדת ולירוש, היא היא המקננת בלב כל עולל, ובלב כל עם הארץ, כפי אותה המדה שלא נשחתה עדין הטבעות היהשת, והיא היא החזרת וניעורה בתור הגדלותו יותר עליונה, שכלה התורה והחכמה כולה מובילה אליה את האדם, שתצא אל הפועל העratio השכלית, התגלות נשמו במעט עמקה, שرك בהתגלותה יגלה לו אור האלהי בעצימות בירורו ובהירותו. ויש אשר אותו הנחש הקשור בסיגי הקטנות, מתעורר לבלא ולהשחת חלק הגון של גדלות מוצעת, מפני שבפנימיותו דוחק הוא אל המצב של הגדלות העליונה, שם ימצא את נשמת הנשמה, את רזיהם, את העליונות המאית, שיסודי חי הקטנות בפנימיותם ל Kohanim ממנה.

טז. אם אצל איש פרט נאמר, הלומד מרבית אחד אינו רואה סימן ברכה, ביחס להסביר, קל וחומר להכללו כולו, שאין הברכה הרוחנית באה כי אם מהשפעת הקיבוץ של כל מאירי הדרך יותר גדולים. ואין להיות נסוג אחר ממה שלפעמים סוללי הדריכים לבדים כל אחד שולל את דרכי משנהו, או את הדריכים האחרים בכלל. ככה היא דרך ההשגה, בהיותה עומדת בחוגה הפרט, להיות מצטמצמת בריכוזה, ומשמרת את עמדתה על ידי שלילות כל מה שהוא מחוץ לה. אבל כאשר הדברים משתפים אל הים הגדול של אוצר הכלל כולו, בו יש מקום להכיל את כל פלגי. נהר פלגי ישמו עיר אלהים, קדוש משכני עליון.

יז. העצבון הוא תוכן תחתית, למטה מן הנפש, שהוא בתוכונתה שטח וחפשית, ויכולת להיות שמחה בחלקה. אבל העצבון, מזרוריות החיים הקלושה שמובלעת היא בתוך הבשר, ומוגלה בעצמות הגוף בתרו הבלתי דגמי, הרי הוא בא. השוקע בעצבון, מוריד את עצמו לטומאה מת החמורה, אבי אבות הטומאה. כי לא שאל תודך, מות יהלך, לא ישברו יורדי בור אל אמרך. מדת העצבון בתוכונתה עומדת היא להרפה רק על ידי זריחה עליונה של טלי אוורת אשר בהם המתים חיים, כיTEL אוורת טליך. העצבון הכללי אשר לאומה כולה בגולה, לקוח הוא מנת המתים אשר היא קשורה בגולה, שהנו כמו חללים שוכבי קבר. אותו זוהר החיים הענף הקשור עם הגוףונות של האומה, מלא עצב יארש ומחשכים הוא, ואין שום מדה יכולה להאיר את המאפלה הגדולה הזאת כי אם אור תחיה עליונה של צפיפות ישועה גדולה ועמוקה, הנוקבת כל תהומות, וחודרת לכל עמוקים, ומתمرة ועולה למרומי ספרירים.

יח. מוצא דבר לנו, שהמהפכים גם את העצבון היסודי, עצבונא דגופה, עצב הבשר, הנמשך ממארת הנחש, בעצב תלדי בניים, ובעצבון תאכלנה, הרי הם זוכים לתחייה המתים.

יט. התפילין עז הם לישראל, מקדשים אפלו את הגוףוניות البشرית, היפך מידת פושעי ישראל בגוףן, קראפה דלא מנה תפילין, ומתווך כך הם מוחקים את היסוד העצוני, והשמה המרוממת מתגברת על ידם. חזיה דהוה קא בדרכ טובא, אמר ליה בכל עצב יהיה מותר כתיב, אמר ליה אני תפילין מנהנא.

כ. ואור תחיה המתים סורה הקנאה מיסודה. לעתיד לבוא נאמר ונתתי לכם לב בשור, לב בוסר בחלקו של חבריו. מתרבר אז הגורל המוחלט של כל יחיד, ורואה הוא את אשרו במילואו במנת כoso. מי שבא עד הרום הזה, שאור תחיה המתים מתנויצץ עליו במילוי, כבר סורה מדת הקנאה ממנו מיסודה, ואין עצמותיו מרקיבים, מאחר שבסת הרקbone, שהוא עצבונא דגופה, הבלוי דגמי וקטנות הנחשית, בטלת ממנו, ורואה עולמו בחיו, וליבו שמח בכל עמלו, הרי הוא טוב עין במלוא המדה.

כא. והזרחת אור תחיה האומה על ידי אור שפעת קודש רזי תורה, אור התפילין, יסיר את עצבונא וקנאתה. אפרים לא יקנא את יהודה, ויהודה לא יצור את אפרים. והעליתם מקריםיכם עמי וחייהם.

כב. ותוכני הקטנות שהם יסודי העצבון, אופי הבלוי דגמא, שעומדים בתחום השדרות של החיים, למטה ממדרגת הנפש, הם נמצאים בכל דבר והגיוון לפי ערכו, בכל פעולה ושאייפה לפי ערכה, בכל חכמה ובכל פנים של תורה, של דעת ד', ושל דעת העולם והחיים, ושל חי המוסר והצדק, של חי היושר והעבודה, לפי ערכם, ובכל מציאות עולמית ונשנית, בכל כח ומפעל, בכל מלא עולמים, לפי ערכם. בכל העליות הנעשה בעולם, בכל המסיבות, בכל התולדות וסיבוכיהם, בכל מאורעות העולם, ובכל סדרי הישות כולה. יש דברים גדולים וקטנים בעצמיהם, שכשهم נערכים לפני הכללות, הנם נערכים בגודלות ובקטנות. וישנם דברים מוקטנים, שהם בעצמיהם מהותן של העניינים הגדולים, והם הם תוכני התקנות הטפושית, שהקימוץים, המצוימים, צרות הלב, לחץ הרעיון, וכל אוטם המomin שנמצאים מתוכנת העצבון הגוףני, מצויים בהם לפי ערכם, כי הכל נדון

בערכו. ויש מין קטנות כזו, שאלמלא היו אוטם שעומדים במדרגה פחותה מזה באים אליו, היו מתמלאים נהרה, ואצל אותם שצרכיהם לדורך הדרכות עליונות, בפעולות פוריות כלליות והשגות עדינות עליונות, הרי הם אצלם מלאים תוכן של קטנות, שכל הלחץ של הדינים והמצומים, הקדריות והערפלים, מורכבים בהם. אמנם כל מדרות הקטנות, בהיותם מחוברים לתוכנות הגדלות, הרי הם חיים, מאירים ושמחה, ואין זהירות מהן נחוצה כי אם בנטיקה מהיסוד של הגודל. כי שם ד' אקרא הבו גודל לאלהינו.

כג. נטיית החסד צריכה הגנה גדולה. עלול הוא בעל החסד, הנוטה להשפיע לכל, להיות ג"כ מקבל מכל, אך היא דרך של השפעה, שהיא חוזרת אל הנוטן באיזה צורהמושפעת. ומה אף הוא המצב, כשהנושאים השפילים והמזוחמים יחוירו השפעתם, אחרי אשר נפגמה תחת ידם אל הנוטן והמשפיע, באיזה צורה של צליל בת קול. אמנם זהו כוחו של אור חסד אל עליון, אל זעם בכל יום, שלא תשוב שום השפעת קבלה כ"א מהנושאים הטהורים, ותפילה ישרים רצונו, וכל הרשעה כולה, היא רק מקבלת ולא משפעת, יסוד בריה קלה דמעלא אית לה ומפקנה לית לה. אברם הובטה במגן שלא תזיקו השפעתו שהיתה שפוכה על פני כל והולכת לרעים ולטוביים, בהיותו מעין דוגמא של חסד של מעלה, אני מגן לך, וב עמוקקי התורה השמירה היא נתונה לכל אחד ואחד ע"פ מדרתו, ויש שהוא מוכחה להשמר שלא להיות מהנה לשום מקום שפל, כדי שלא תשוב שום השפעה שלפה עליו, ומרוב ענותנותו של רבי אמר אווי לי שנתתי פתי לעם הארץ, והשבת אבדה לנכרי אסורה משום למען ספות הרוח את הצמאה, ולא מעlein ולא מוריידין נקרים ורועי בהמה דקה. ואם החסד בנטיתו הפראית לא יכיר את עמקם של סייני קודש הללו, יזרח עליו אור תורה ממוקור החסד הנאמן שם המלכות נתונה, והעולם על ידו נבנה ונתקונן, חסדי דוד הנאמנים.

cad. רק ההבנה האלוהית בטורתה, על-ידי עצמה, ועל-ידי הסתעפות ההרגשות והנטויות הטבעית, וכל השαιיפות הרצוניות הבאות על ידה, היא היא המארה את העולם, מקיימת את אשרו, ו מביאתו לאחריתו המגנית הכללית והפרטית. רק היא המחסנת את כל המדע ואת כל המוסר, מביאה את הברכה אל הכל, אל כל המפעל ואל כל המעשה וכל ההגיוון וכל היצירה. לפי אותה הערפליות והסיגיות המתערבת בהבנה האלוהית, המארות באות, לדול הכח, זוזמת הרשעה, הפרת השלום, קלקלת המוסר, יאוש, בחילה, רקב ותמותה. ההבנה האלוהית שופעת היא בכל יצור, הסיגים מתערבים עמה, מפני אותו התוכן התתיתית המאופל שביצורים המצומצמים, האמונה כוננה לשומר את האוצר הפנימי אוצר החיים לחתמו לביל יגע זר למען החתום. זאת היא השלמת העולם כולם באמונה ישראל הטהורה, המשמרת את ההבנה האלוהית בעצימות טורתה, ומתווך השימור הפנימי שבאוצר היחיד שבעולם הרי מעינותיו הולכים ומתגברים, כמה שהיו הסיגים מתאימים להתפרק לעלות ולכחות את הטוהר המענייני בנקודות עדו, לא יוכלו, הכל יהיה שוטף עובר וחולף, רק המuin התוכני הפנימי בהtagברות זרמי הטהורים אשר מן המקדש המה יוצאים, מתגבר על הכל. וגם כתת הרוי הוא שולט על כל, ושומר את כל עד אשר מעין יצא מבית ד' והשקה את נחל השיטים, וראו כלبشر כי פי ד'

דבר.

כה. תוכנה של המינות, הוא הנטקה הרעיון של יראת שמים ויסוד קרבת ד', מאורה של תורה, והופעתה המעשית כולה. ומtron הפרדזה זו שנעשה בזדון בישראל פנימה, בתוכיות הכנסת ישראל, נזדהם העולם, והטומאה האלילית מצאה מקום לחול, ולינק שפעת קיום, עד עת קץ, ביבוש קצירה תשברנה. והפירוד של יסוד היראה האלהית מהי עולם של התורה גבר כל-כך עד שלא הספיק הדבר רק בהפרדזה, כלומר בהפקעת הצורך של קיומה של תורה מיסוד היראה, אלא שהובא הרעל עד כדי יסוד הניגוד, עד שהעיזה השפהה הרעה להחלת שיסוד היראה המזוויף שלה, הוא היסוד האמתי, ושהוא טוען דוקא ביטול והרס לקיומה של תורה ותלמידה, ושайיה יוכת שער. החושך המוני הלווה, לא היה מוצא מקום לחול, אם לא קדמה מתחילה העבה והחשכה של דופי בתוכן ההבנה האלהית. פgam המחשבה בהכמיסה הפנימית גרם העמדת החוזן של שוא, שעיל ידה הופקע העולם החזוני של האומות מהשפעתה התוכית של הכנסת ישראל. וכnest ישראלי הירודה, הכבושה בגולה, לא די לה שאינה משפעת על העולם החיצוני בפועל, אלא היא מושפעת והוא שוכחת את רוממות מעלהה מעוצר רעה רייגון. ראה ד' את עניי כי הגדייל אויב. וכל זה הולך ונמשך מהצלחתם החזונית של האומות, שעיל ידה הם ממחפים את החרש בכסף סיגים שלהם, שפטים دولקים ולב רע. אמן לא יהיל טובם ועצת רשעים רחקה, ורשותה מוכrichtה היא להבדק על-ידי מי סוטה, שייהיו לה למורים וצבתה בטנה ונפלת ירכיה. ואשת חיל עטרת בעלה תודע בנקינה, במהרה בימינו אמן.

כו. במודיע הדמיון מונחת התחלות ההכרויות השכליות בצורה מצומצמה, והיא הולכת הליך ואור, הולך והתפשט והתפתח, עד שמהערפלים הדמיוניים יוצאים תוכנים שכליים מבוררים. וכשם שההכרויות השכליות מתפשטות הן באמת על ההוויה כולה, על הטבע ושלשותיו, ועל חלקיים רבים מקיפים שmachzon לו, כן הם התוכנים אצל הגרעיניות הדמיונית, שהיא מתחלcta בכל אורך ורוחב עמוק וגובה שבhvohia. המורומים השכליים באים עד ההתגלות, המקודשה, לפי מדרגותיה, והמתעטרת בשלטון המעשה שבפועלות הישות, בקשרו סבותיהן, ביחסים רבים ושונים. וכך ערך זה נהוג הדבר בדמיון. מרום עליות משתפל התוכן עד המורוד העמוק. מראשית הנבואה והנרהה האלהית העליונה באדר הקודש עד שלפות הקסם בפעליו והזיותו. וראשית הברירות המושכלת, האצילות, בזוך ותוර צח, עד תעtooוי הדמיון היוור מסוכסים, הולך קו אחד מחולק בהדרגותיו. והצופים מראש אמיר חודרים לכל המעמיקים, אין חשך ואין צלמות, כי שאל ואבדון נגד ד'. וברוח האדם הכל משולב ומקשור, ואת כל צרכיim לרום לפאר, להוציאו כלי למשחו.

כו. הסקירה הרואה את הכח האلهי החי ופועל בתועפות גבורותיו ורוממות קדשו בכל מסבות הטבע, בכל הליכות ורוחות האדם, בכל סבוכי המלחמות, בכל מכני תעtooוי האנשים והעמיים, היא מסדרת אויר קדוש על מלא כל העולם. היא מחברת את הנפש העולמית עם רוחה ונשמה, מאגדת את כל המפעל והמעשה המסתור בהגוי סלעים וסתרי מדרגות אל כל הגלי וומוופיע בפליאות נוראות, בידי חזקה ובזרע נתניה, באותה ובמופתים, בגלי שכינה ובנבואה מאירה. והחבור הזה, השכל, מתמס את צביון האדם ומהיה את העולם, וכשאר ישראל מתגלה על ידי הדעת ועמקי האמונה לראות, אין כל העליות מראש ועד סוף, מראש מקדמי תבל עד אחרית ימים אחרים, מתחומי תנוועות רוחניות אדריות, הופעות שכליות ומוסריות מלאות וטובות, חדשין חכמאות ומדעים נשגבים ומושכללים, כל הארות תוריות בכחות כלליים ופרטיים, כל זהרי רוח

הכחש וכל השפעות צדיקים יסודי עולמיים, הם וגורמיהם העליונים והתחתונים, הכל תנוועת-עולם גדולה אחזה בהם, תנוועת הארת אוורו של משיח, שנברא קודם שנבראו העולם. בכל עת שמתגלים מקרים ומאירועות, רעיונות ומחשבות, להרים נס של קירוב גאולה ויושעה, בין שהוא גשמי ובין שהוא רוחני, הדעת מכרת את אוור ד' הchi המופיע בהם ואת קול ד' הדבר וקורא מותכם, וכל אשר תיטיב הדעת להכירו ולהביןוכה תגלתה את האורות של המבאות, כן תישרם אל מטרתם וכן יתחברו האורות העולמיים עם הגלוים, יתאגד הטבע עם הנס אגד עליון וחזק, "או ירד שיריך לאדירים עם, ד' ירד לי בגבוריים". כל ההשלמה השכלית הזאת, המתממת את האמונה ומאזורה כח את החיים לפועל ולעשות, לתור ולדרוש, לצפות לישועה ולעבד עבדות ד' וישראל עמו, עבודה שמים ועובדת ארץ, ליחדא שמיא וארעה, היא באה בהשתלמותה על פי אונן המדרגות, שאורו של משיח זורח ומתגלה בהן, שהוא כולל ביחיד את כל הרוחות: "רוח ד', רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ד'". ואור התהיה הרוחנית הולך ומtgtלה, וצין ופורה הוא אור התהיה המשיחית העוזיה, הבאה לטהר את סרחות הבשר, את זהמת הנחש ואת שורש כל חטא, לשמה את העולם ולמלאותו אהבה וחדוה, בהסרת העצבן הבשרי הקשור עם הסרחות התולדי, הסותם כל הופעת רוח טוהר. "ויהריהו ביראת ד' ולא למראה עניינו ישפט ולא למשמע אוננו יוכיח, ושפט בצדק דלים והוכיח במישור לעוני ארץ. והכה ארץ בשפט פיו וברוח שפטיו ימית רשות" התהיה המוסיפה هي דעת להכרת הנצח להכרת עמדת מעז היי הרוח, את הכרת שקרות המות, את הסרת כל פחד שוא וכל עצב נתעה, התחלת תקופת הזורת אור תהית המתים בכל מלא חסנו. אורות עולמיים אלו כוללים הם בהופעת האחדות של הנס והטבע, אשר יאוחדו על ידי משכילי טוהר, החווים בבטחה ובגלו גמור את יד ד' אלהי ישראל בכל חליפות העתים ומיכרים את התיסיות ההיסטורית, כמו הטבעיות והעולמיות, מראש קדימות היצירה, "בטרם הרים יולדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם עד עולם אתה אל. תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם". לא נזוכה היא הטבעית במהלכה, לא אלמנה היא ההיסטורית הסובכת במסובותיה, בתוכה חי גואל חזק, צור ישראל וגואלו ד' צבאות שמו, אלהי כל בשר, אלהים לכל מלכות הארץ, אדון כל המעשים, צור כל העולמיים צדק בכל הדורות. לא עשתה הנבואה שום נס כי אם כקשרתו לאיזו טבעת טבעית, אפילו קלושה וקטנה. חשבו בהז חושבים סימבולנים מחשבות, שכצללים נחלכו, והאמת המסתנית תביע אמריה בכל הוד גבורתה רכוס מהודך דרוש תמיד להיות מעולם העליון, מהופעת השליטה הנשנתית, אל העולם התהתיי המוגבל ומצומצם בטבעותו, גם שם גם פה המהלים קבועים ומוסדרים, בחכמה, בחפש, במלא קדש, והכל הולך הlion ואור. כפי ההפריה של זיו ההכרה של חכמת ישראל העלונה, של עטרות הנבואה ואסקלרייא המAIRה הנותנת עליהם את זיון מהוד קרניה, ככה תזרח הדעת להכיר את המגמה של כל המון המסבירות וללכט עם כולן ולברך את שם ד' המAIR ומהיה, מסדר ומטיב את כל, "abricה את ד' בכל עת, תמיד מהלו בפי". השם המשולב של הויה ואדנות מאיר ומופיע ביקר תפארתו בכל אורותיו, מקורותיו, מבועיו ומעניינו, בכל צירופיו ולבושיםו, בכל טעמי ונקודותיו, תגיו ואותיותיו, ובלב ישראל הרותה אש דת, מטרת עולמיים לכל תנוועת החיים, לכל היש בעבר, הווה ועתיד, ומעבר כל מפלשי הענינים או רוב הקדש ייחדור, "הנה ד' אלהים בחזק יבא וזרעו מושלה לו, הנה שכרו אותו ופערתו לפניו". הכל לפי רוח המעשה ולפי הרחבת ההקשבה, לפי הגדלת התורה ולפי הפצת המיעינות אשר לתהומות הרוחניות, לפי השלטה הגאון של חכמת ישראל המנוחת הדוברת רק אמת בשם ד' על כל מחשבות אדם אשר מה הבעל. יבש חציר נבל צין ודבר אלהינו יקום לעולם.

כח. התגלות תפארת ישראל, אומה שכולה היא כסיס ונור למאור העליון של ההתגלות האלהית העלונה הטהורה המaira ממעל לכל עולמים, ומהיה כל עולם, המביאה ע"י הויתה, מציאותה, חכונתה, אצילותה, המתגלים בכל סעיפי פרטיותה, אישיה, מאורעותיה, עליותה, ירידותיה, כשרונותיה, מגראותיה, כינוסה, פיזורה, הארתה וחשכתה, בכל מכל כל, כל אשר בפנימיותה וכל אשר מוחזקה לה, הכל מסונף עמה, והכל מוביל ומחיה מנהיג ומרכז, מאיר ומתרם על ידה את החזון העליוני, את אור כי העולמים תאوت כל נפש, חמדת כל עולמי עולמים, השוקת כל בריה, ותקות כל מעשה וכל מפעל, אומה שככל התולדה העולמית אשר לעמים כולם, ושכל יצירת עולמים מראש ועד סוף ברוחה הם ספונים, שעדנת עדני עדרנים אשר ברוח כל יציר וענגוי היו עולם אשר בכל נחל עדרנים, והמערכות הולכות בהוה כמו בעבר ובעתיד ברוח אחד ומיוחד, ובקרב כל נשמה מבניה הכל פועם, הכל מתרכז בגלי ובستر, התגלות אור ישועת ישועת עולמים, ישועת היו עולמים ייפעת בהירות אור כל נשמת היקום. פדיית גוי ואלהיו המתגלה במצוות ישועת, מהיה היא כל מקום אשר שמה תגיע, כשהיא מאהזת את הטבע, את ההגיוון, את החריצות המועצת את משטרי עם ועם ואת חוקי החבורה האנושית, המייסדים גם הם בחוקים אחוזים ביסודות עולם אשר ממעל ומתחתי להם. הרי היא מchia ומעודדת מטהרת ומקדשת את כל שורש עיות החיים הולך ומתישר, המזיאות מתחדשת ומתוגנת לעתידה העולמי, והעולם הולך ונגאל. הרצון הפנימי של כל חי וכל אדם, של כל עולם וכל יצור, מתאזר בכל גבורתו בחופש עליוןיות אשר לממשלה עולמים. וההקשבה אמיצה היא, וריכוז נפלא, בתנועה אחת, ברעיון אחד, בציור אחד, במילול חי, ובסידור טמיר, הכל עולה וככולל. בתוך המון רבה של פועלים רודפים ונרדפים נחפצים והומים, כוabsים וצוהלים, בהירות אור חיים נוצצת מנשמת כל החיים, ובהתבלטה הכל שבachi. יצירת אורו של מישח מראש מקדם, והתגלותו מתוך כל פלגות המסיבות הטמיינות והגלוויות, מאגד ומקשור את העולם למכונו, וכל תבאות הדורות בעבר צחים ופורחים בשודה אשר ברכו ד', הטבע וחוקותיה מקשייבים, שומעים קול הקורא, בפנימיות רוחו חי אור פנימי של ראשית המחשבה, וברוח אמונה מתقدس בכל המרחב, שמאמין בחי עולמים וזורע. בדיור אל הסלע שיתן מים להשקיות עמו בחירו, הכל קושב רב קשב, ובהכאתו התסיטה מתהווה, הциורים סותרים זה את זה, ומערכות המלחמה מתיצבת. ויקציפו על מי מריבה וירע למשה בעוברים כי המרו את רוחו. אמן באר ישראל שוטף ונוזל, והפלגים השוטפים יביאו כל הרפואות, על גוי ועל אדם, על גויות ועל נשמות גם יחד, ורוח אלהים חיים המפעם בחכמת ישראל, אשר כל נפש ישראלית היא חלק בהתגלותו, יקום ויפוח ברוח אדריך וחזק, ודבר ד' החי, ייחדור ויתעוזד, וההקשבה הכללית של כל היקום תקום ביפעתה. אזנים כריית לי עולה וחטא לא שאלת, אז אמרתי הנה באתי ב מגילת ספר כתוב עלי, במטה אלהים דא קולמוסא, וחכמת סופרים תפירה ותגאל מסרhoneה, מריח מים תפיריה, לריח שמניך טובים שמן תורק שמק על כן עלמות אהבון.

כט. ההשגות האלהיות הן זורחות ומתנוצצות באמונתן לפי אותה המדה של תוכנות יראת שמים ומדת הענוה הפנימית המתהלבת בתוכיהם. ועצמיות התוכונה של ענוה ויראה היא היא הנושא התוכוי של תוכנות ההשגות בצחצחותן שבעקרון הן המAIRות את ארחות היחס שבין האדם לאלהים, שבין העולמים ליוצרים. על כן אי אפשר כלל להכנס בשום מפתח הדעת לאמתה כ"א בהקדמתה של יראה והעטרתה של ענוה. ורוח הבקרות צריכה תמיד להיות עוברת על כל השגותיו לבקש בתוכן את הנשמה המchia אותן רוח היראה והענוה באחדותו.

ל. הענווה והיראה בהתגלותן הן מולידות את העונג ואת השמחה, אמנם בא העונג העדין מיסוד הענווה, והשמחה הטהורה מיסוד היראה. והתגלות פרצופיהם של אלה החזונות המוארים באה על ידי הופעת אורותיהם מזה על זה, קורא אני אליהם יעדטו יחדו. ומミזוג הקדוש של אלה הענפים באה הגבורה העלונה, רבת החליל, הפועלת את כל צבינוי החיים, באדרת קודש.

לא. סוד ד' ליראיו הוא המלמד את הכבוד אשר ירחש האדם אל הטבע, וע"י הכבוד האמתי שלו הרי הוא מעלה אותו, משגבו ומרוממו. כמו בהליכות המוסר של חי האדם היחידי כן בהליכות עולמים. העליה המעליה בחיה המוסר היא התיצבות הישרת בכל הכהות, "רגלי עדמה במישור", ההתאמה המפוארה של כל נתיות החיים עד שהשכל העלוני נמצא בתור גלו依 עליון של סכום החיים כולם, וכל אשר מתחת לו הרי הם ענפיו המתפשטים ממנו, שבים אליו ומתרכפים עליו, מוכנים לרצונו, ולבודתו כסופה ירדפו, וכל המהלים הטבעיים של הנפשיות והגופניות מואריהם הם באור עליון ובמהות הקדש המנצח, המלא הود ויפעת קדשים של זיו ההשכלה הטהורה המארה באור חכמה ודעת יסודית. התוכן הזה עומד לעלה לעלה מהאופי המוסרי המוכרה לאסור מלחמות פנימיות, או להסיח דעתה ורعيון מהוות הטבעית ומכל תפקידיו, אשר אז המוסר מוסר צולע הוא, מיסר מסוכן לנפילה למהמורות. על כן האידיאליות של העין הצופיה של המוסר העלוני, לפחות, היא העלתת כל התוכן, התגלות כל היש, הופעת החיים בפנימיותם וככל מקיפיו. היא אמنم כלולה בתחום המערכת העלונית, מערכת הקודש, שהיא באממת כבר עלה ממעל לכל ערכיהם מוסריים, והיא תוכן התם, התמיינות השלמה, שאין בה דופי פיסוק וקיצוץ מכל ההופעות, יושר השכל, יושר הלב, יושר הרגש, יושר הרוח, יושר הבשר, יושר ההופעה, יושר ההקשבה. וקול אלהים חיים דובר איז מכל מרים ומכל תחתיות, והעינים למשירים חווות והמעוף מתחת לרום הוא תדרי, והחזורה חלילה בשבייל הופעה והארה, בשבייל העלה והתממה, היא ג"כ תדרית, קלה ובטוחה. "הקב"ה עושה להם כנפים כנסרים ושתים על פני המים, שנאמר על כן לא נירא בהмир ארץ במוט הרים בלב ימים, ושם אמר יש להם צער תלמוד לומר וכי ד' יחליפו כה יعلו אבר כנסרים, ירוצו ולא יגעו, ילכו ולא ייעפו". בפרטיות מתגללה חזון העולמים בכל תקופה שהקב"ה מחדש בה את עולמו, שהכל לקוח הוא מאלף השנים של ההחרבה הכללית, שענפיו מתפשטים בכל עת אשר תחיל ארץ ותנווע, "יהם יחמרו מימי ירעשו הרים בגנותו סלה, נהר פלגיו ישmachו עיר אלהים קדוש משכני עליון, אלהים בקרבה בל תמוות, יעוזה אלהים לפנות בקר". ואור הבקר גם בראשית קדרותיו מבהיק הוא מתוכו את האורה העלונה, שהמוסר העלוני דורש מהפרטיות על כללות היש ושורש המציאות, הנהגת העולם וצע החיים, סבוב העמים ותהליכי הממלכות, "אתה הוא האלים לבדך לכל מלכות הארץ", והנס והטבע מתאחדים באחדות מאירה. מאור הנס העלוני מתגללה אין סעיפוי הטבע כולם, הבלתי מוכנים מצד עצם, הם הם ענפיו והתפשטות אورو, וכל הטבע כולו המתגללה בכל תפקידיו, בעולם ובאדם, בנפש היחיד ובנפש העמים, בדגנות החיים היומיים ובהתגדדות הממלכות, "אתה הוא האלים לבדך לכל מלכות הארץ", והנס והטבע בשגונותם המשתגעים, בערמת הערומים ובישראל לבב הישרים, בחכמת החכמים, בבינה הנכונים, בגבורה הגבורים וברוח החלש של החלשים, בכל, רק יד האורה העלונה, אור חכמה כל עולמים, רוח ד' נשמת חי העולם היא מופיעה. והיד נטואה, והזרוע מושלת, "למשפטך עמדו היום, כי הכל עבדיך". וצפית הישועה

חוֹדֶרֶת הָיָא אֹז מַמְעֵל לְשָׁחֲקִים וְעַד עַמְקִי תְּחִתִּוֹת אָרֶץ, עַוְלָה הָיָא מַמְעַמְקִים, וּוּרְבּוֹת הָיָא רַוְכְּבָת וּמַכְרָת בְּסִקְיָה אֲחַת אֶת כָּל הַנְּפָלוֹת וְאֶת כָּל הַמְּפֻלּוֹת, אֶת כָּל הַאֲמָת וְאֶת כָּל הַשְׁקָר, אֶת כָּל הַצְּדָק וְאֶת כָּל הַרְשָׁע, וְהַנָּהָה הַכָּל הַתִּיצְבָ וּמַתִּיצְבָ הַכָּן לְפִקוּדָת אוֹרֶד דָבָר אֱלֹהִים חַיִם, וְהַאֲרָת הַעוֹלָם בָּאוֹר יִשְׂרָאֵל, הָיָא נִשְׁמָת הַהִיסְטוּרִיה הַאֲנוֹשִׁית בְּגָלִיל, וְנִשְׁמָת כָּל הַיקּוֹם בְּחַבְיוֹן עֹזֹז, "עַד לֹא עָשָׂה אָרֶץ וְחוֹצֹות וּרְאֵשׁ עֲפָרוֹת תְּבָל, בְּהַכְּנִינו שְׁמִים שֵׁם אַנְיִי, בְּחַוקָו חֹג עַל פְנֵי תְהֽוּם. בָּאֲמָצָו שָׁחֲקִים מַמְעֵל בְּעֹזֹז עִינּוֹת תְהֽוּם". הַהְכָרָה הַזֹּאת עַזְיָה אַסְפְּקָלְדִּית הַקּוֹדֶש מִתְהַפְּכָת הָיָא לְכָחָ פּוּעָל, לְכָחָ סּוּקָר, לְכָחָ מְחִיה, וּכָל הַמְּפֻלּוֹת הַסְּבוּכּוֹת אֲשֶׁר בְּקָרְבָ כָל מִשְׁפָחוֹת הָעָמִים מִתְגָלוֹת בְּתוֹרַה מַעֲרָכָה סְדוּרִית, אִמְנָם מַעֲוָרְפָלָת וּמַאֲוָפָלָת, הַתוֹבָעָת נְהָרָה, וְהַנְהָרָה תְבּוֹא מִמְקָומָם אֲשֶׁר הָאוֹרָה תֵצֵא לְאוֹרָ עָוָלָם, מִצְיוֹן מַכְלִיל יוֹפִי אֱלֹהִים יוֹפִיעַ. וּרְוחָ אֱלֹהִים אַמְתָה, הַמִּתְפְּשָׁט עַל כָל מִעֲרָכּוֹת הָאָדָם, הָרִי הוּא מַעֲלָה אֶת הַטְבָע מִתְחַתְיוֹ אֶל מַרוּמֵי הַקּוֹדֶש, וּמַכְשִׁיר אֶת כָל הַנְסִיות לְהַופִיעַ וְלַהֲגָלוֹת, מִתְמַמָ אֶת חַזּוֹן הַעֲבוֹדָה הַאֲלֹהִית בְכָל הַסְתְעִפּוֹתִיה עַל הַבְּסָוס הַרְיאָלִי שֶׁל הַחַיִים, עַוְלָה מַמְעֵל לְאַסְפְּקָלְדִּיאָ הַבְּלָתִי מַאיָרָה, וּמַבִּיט בָאוֹר הַקּוֹדֶש שֶׁל אָוֹר הַתּוֹרָה הַעֲלִיוֹנָה, תּוֹרָת מָשָׁה, "בָמֶרֶא וְלֹא בְחִידּוֹת", הַמִּבְסָתָה אֶת הַמּוֹסֵר וְאֶת הַדּוֹעַת עַל יְסָוד הַחַיִים וְהַמְעָשָׂה וְעַוְלָה עַם כּוֹלָם יַחַד לִמְרוּם הַנְצָחָה וְהַשְׁלָום, אֶל מִקּוֹם אַמְתָה וְאֶת הַעֲולָמִים, אֶל יְסָוד הַחַכְמָה הַעֲלִיוֹנָה שְׁתַחַיה אֶת בָעֵלִיה בְכָל הַדָּרוּת חַיִים מַלְאִים, הַמַּנְצָחִים בְתַחַפָּרָת וְאֶת הַעֲולָמִים, אֶל מִקְוָמָם הַגְּבוּרָה הַעֲלִיוֹנָה שֶׁכָל הַנְעִימּוֹת וְכָל הַחִסְדִים מִסּוּכִים בָה. הַתְנוֹצָצָות אָוֹרָה זֹו בַעֲקּוּבָה מִשְׁיחָ הִיא מוֹפָעָת וּבְצָרוֹת הָעוֹלָם הָאַחֲרוֹנוֹת הִיא מוֹצָצָת. וּכְבָרִי כָח נִתְבְּעִים לְבָרָר וְלְהַסְבִּיר, לְאַחַזּוּ בְכָל כָח חָוֹסֵן, בְכָל יִפְעָה, בְכָל מִפְעָל וְכָל הַכּוֹנָה, בְכָל אֲמְצָעִי וְכָל יִכְלָת, בְכָל הַתְעֻדּוֹת וְכָל הַתְעֻורּוֹת רֹוח, בְכָל עַת כּוֹשֶׁר וּבְכָל תְכוֹנָה אָפְשָׁרִית, לְתַמָם אֶת הַחַזּוֹן הַעֲלִיוֹן הַהוֹלֵך וּמַתְגָלֶה, זה הַחַזּוֹן אֲשֶׁר אֶלְפִי דָוָר הַם צָעִדיּוֹן, וְהַקִּפוֹ הָוָא אֶתְהוָוָם וְהַשְּׁפָלָא אֲשֶׁר לְעַוְלָם וְלְאָדָם, הַאַחַזּוּ בְהָרוּם וְהַשְּׁפָלָא אֲשֶׁר לְסִגּוֹלָת הָעָמִים, לְאִישָׁוֹן הָאָדָם, "כִּי לְד' עַזְנִי אָדָם וְכָל שָׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל", וּרְוחָבָה הַדּוֹעַת, מַעֲמֵק דָרְךָ אָרֶץ, הַתִּיצְבָוָת לְפָנֵי מַלְכִים, הַבְּעֵת הַמְבּוֹקָשׁ הָאֲדִיר בְכָל הַבְּלָטוֹת, שְׁעַבּוֹד הַמְחַשֵּבָה לְרֹום הַעֲלִיוֹן, הַבְּעֵת הַבְּטָהּוֹן הַאֲלֹהִי בְכָל עֹזֶת קְדָשוֹ, הַבְּטָהּוֹן הַמְמַלְכָה הַעֲלִיוֹנָה שֶׁל אָמָרָת ד' לֹא תַחֲסֶר אֶת הַתְגָלוֹתָה וּבְכָל עַת שַׁתְדִּרְשָׁ הַנְסִיות כָּולָה הִיא מַוכְנָה עַל צְדָה, הַמְתִסְיסִיוֹן. וּכְלָאַלְהִים חַיִים בְהַגְּלוֹתוֹ בְלִבְבוֹת הָרִי הָוָא עוֹמֵד אַחֲרָכָתָנוּ לְהַתְגָלוֹת בְעַוּלָם וּבְכָל עַוְלָמִים. שְׁרָעָפִים הַלְלוּ מַבִּיאִים אָוּרוֹ שֶׁל מִשְׁיחָ, וּחַכְמָת יִשְׂרָאֵל הַמְנוֹחָלָת תַנְצָחָת הָעָלָם, הַעֲטָרָת הַתּוֹרָה בְעַטְרוֹת עַלְיוֹנוֹת וְתַמְתָהָר אֶת עַרְפָלִי הַאמְנוֹנה הַכְלִילָתָה וְהַפְּרָטִית מִכָּל סְבוּכֵיכֶם, כַאֲשֶׁר מַטְהָר וּכְבָרִית מַכְבִּיסִים, אָוֹר הַשְׁלָום בִּישְׂרָאֵל יוֹפִיעַ וְאָוֹר הַתְשׁוֹבָה יָאִיר בַת כָל נָאוֹת יַעֲקֹב. וּמַגְדֵל עַז שֶׁם ד' בּוֹ יְרֹוֹן צִדְיקָן וּנְשָׁגֶב, וּנְשָׁגֶב ד' לְבָדו בְיּוֹם הַהְוָא. וּקְרוּב הָוָא הַיּוֹם, וּבִידִיןוּ לְקָרְבָו, רַק אִם נְטָה אָוֹן לְשָׁמוֹעַ קָול שִׁיחַ קָוְדָשׁ וְאָוֹר תּוֹרָת אַמְתָה וּחַכְמָת יִשְׂרָאֵל הַעֲלִיוֹנָה תְהִיה לְנוּ לְמִוּרְשָׁת פְלָתָה.

לב. כָאַחַזְתָ הַפְשָׁט וְהַסּוֹד זֶה בְזָה, יְסָוד אַחֲדוֹת תּוֹרָה שְׁכָכַתְבָ עַמְתָה תּוֹרָה שְׁבָעַל פָה, הַהְסַתְכָלוֹת הַיּוֹתָר פְנִימִית עַמְתָה הַהְסַתְכָלוֹת הַחַצְוִנִית בְעַוּלָם, בְחַיִים, בְמִצְיאֹת, בְמִסְבּוֹת, בְסֶגְנוֹן, בְאָדָם וּבְהַוְיה, כֵן הָיָא הַתַּאֲחַדָת הַנְסִית וְהַטְבָע. בְהַנְהָגָה וְכָמוּ כֵן בְאַמְנוֹנה. הַהְתֻמְקָוֹת הַחוֹדְרָת מִאֲחַדָת הַנְפָרְדִים, מה שְׁהַשְׁבִּיל הַבְּינָנוֹי מִפְרִידִים. אָוּרוֹ שֶׁל מִשְׁיחָ, שִׁיסּוּדוֹ רַם וּנְשָׁא וּגְבָהָ מַאַד, מַוָּאָר הָוָא מַהְתוּכָן הַעֲלִיוֹן שְׁהָנֵס וְהַטָּבָע מַאֲוֹחָדִים שֶׁם וְכָל הַעֲלִילוֹת שֶׁל הַטָּבָע מַקְטָן וְעַד גָדוֹל פּוּעָלִים בְעַדוֹ וְעָמוֹ, עַל יְדוֹ וּבְהַשְׁפָעָתוֹ, כָמוּ הַעֲלִילוֹת הַנְסִיות. הַמְעָשִים כָלּוּ עַוְמָדִים בְצָרוֹת עַוְבָרִית, כָל הַהְוָיה כָולָה נְשָׂמוֹת אֲפָרוֹחִים אוּ בְיצִים, וּרְוחָ אֱלֹהִים מַרְחָפָת עַלְיהם, וּמִשְׁיחָ גָנוֹז הָוָא בְקָן צְפּוֹר, זֶהוּ הַיְכָלוֹ, וְהַאֲפָרוֹחִים מַתְפָתְחִים וּמַתְגָדְלִים וּמַבִּיצִים מַתְחָמִים, וְהַוְלָכִים וּמַתְקָרְבִים

לצורת היהת החיים והפעול, ובכללות הכל הכל כלול, הכל פועל, לא יחסרו גם כל הכהות השוללים, שגם הם מ策רפים להוציאו כלי למשהו, כמו הכהות החיוبيים. והכהות השוללים, שהם מ策רפים אל הכל לעשות את הצבון של המטרה העליונה, שם בעומק ירידתם אוריה חיובית עליונה גנוזה. תחת העוני הנורא עושר עליון גנוז וחוי, קובי"ה וחד מסכנתם הם מה יושבים בהיכל קן צפור. וטהורי לב היודעים רוזא דמלא דשטווא, ואין היא מ策רפת להאריך רוזא דחכמתא, קרב המנוח סבא, הם דרים בהאי מגלא ומסתכלים הם במפלאות תמים דעים באור ישועתו. וחייבי משיח הפנימיים, הם חבלי משיח עצמו: הירידה ל עמוקKi הסבות של כל מוחין דקנותה הם הם יסורי חנק לרוחא דמלכא משיחא דבגלוֹתא בתורה בסיפיה, המתקן את הצעדים האחוריים, "אשר חרפו אויביך ד' אשר חרפו עקבות משיחך, ברוך ד' לעולם אמן ואמן" יסורי סקילה היו בכל התקופה של עבודה זהה, וכל הרעות, הירידות והטමומיים, הפרעות הפנימיות והחיצונית, שהם ענפיה יסורי שרפאה, החורבות והגירות המלכויות על התורה, שרותה התורה והشمדות הנוראות שהיו מכוננות לעקיות הנשמה והפנימיות, שרתת נשמה וגוף קים יסורי הרג הם כל ההרגות, המיתות המשונות, וכל הרדייפות החיצונית במעטם הכללה, "ואכל קציך ולחמך יאלכו בניך ובנותיך" יסורי חנק הם היסורים האחוריים של ירידת האור ל עמוקים לחשוף סבות קטנות וקלות, לנעוּן תקוות במרחקים ומאורעות זמניות בנטיות לב של מושלים, ובמהלכים של השתדרויות פוליטיות, לעורר גם קטני רוח, שאין להם כ"א מטרות קרובות מגושמות ומצוות, והקנותה מחוללת את החוצפה, וחבל המחנק אחוז על הצואר, מונע את הדיבור וסותם את האוויר. רק רוח ד' אשר על עמו, אור התורה הפנימית יופיע להשיב רוחא דמשיחא, ומתחם האפליה יבוא אור גדול.

לג. מהו הטבע, איזו הסבות במסובבים, האופנים של אלו הא芝יות שונות הם, בתכניות רבות הנק עמדות ומסדרות, שוטפות והולכות. ודאי החופש העליון כביר ונעלם, רם ונשא הוא, מתנסה מעל כל, והמן עולםים לאין תכלית אצורים ביכולת העליונה, במציאות היותר נבחרה, יותר פארה, יותר חזקה ויותר אמיתי. ומהם הזרחה האור המציגותי הסיבתי, שהנו כולם, בכל הוויתנו, הרוחנית, והחומרית, הפרטית והכללית, האישית והעולמית, אחוזים ומעוררים בו. קדורים הם מקטיני הטבע ומצמייו, בגבולם קצרים ומצרים דחווקים. מביתם עבדים הנהנו מוצאים, לחרות עולם נגןנו, זיך אותנו כור הברזל אשר במצרים, להכין גואלה לעולם כולם בגאותינו. והטבע התעללה בעילויינו, זרח עליו הוד נשמת הנס. והנס, והחק, והתורה, והמדע, המוסר והזהור הרוחני, הצדקה והמשרים, הדבקות האלהית, וסדרי הקדושה כולם הם גילויי הטבע היותר חטיביים. והטבע, בעומק רומו, במקור חיות היותו, פועל בכל, חותם אלהי עולם בכל נוצר, בכל יש, והוא, בכל עולם ובכללות עולמים. ועומק היראה, משטר האהבה, רוממות הקדשה, ואורה החיים הזורע צדקות ועוז, הוא מכונן תהליכיות חוקות עולמים, את חוקי תשמרו. והנס והטבע מתאחדים. מימינו אש דת למו.

לד. הטבע עצמו צריך שתתקדש על ידי מחשבתן של ישראל, כל מה שחדירת הבינה, המוארה באור האلهי, הדרת יותר אל הבנת העולם וכל תכונותיו, בمعدיו החומריים והרוחניים, וכל שלשלותיהם, מזרחת אוריה של שמש צדקה, והכרה, איך יד אל עליון קונה שמים וארץ מובילת הכל בעצה ובתבונה, בחסד וברחמים, בגבורה ובמלכות מלאתי צדק, היא מתגברת. והאדם מתעללה, והעולם מתעללה עמו, העולם מזדקק על ידי מחשבת קודש זאת, עד שהוא מקבל הקשר של חידור לאור היותר עליון. וההופעה של הנשים והנفالות

הגדולות נועשת מותאמת לתקונתו. וכל מה שיותר יופיע האור של הנסים העליוניים, כה יגדל העז של החשיבות הפנימית של הטבע, היונקת מהכמיה של מעלה. וזאת תורה האדם תמיד, להעיר את נפשו, לזרומה ולשגבה, לזככה ולהארה, עד שהאור העליון של הנשמה העליונה יהיה חודר בכל חgoיה. וכן היא תורה העולם, לחדרו במעמקי הנפש העולמית, במתהרי החיים של היצור, בתהבותות ויצרי לב האדם אל האדם, אותו האור העליון, אותם הגוונים הנאים, של הקשת העליונה, ברית עולם בין ד' ובין כל נפש חייה, להכיר ולהבין, כי אלה הרוחות לכלبشر ואלה כל בשור הוא, יוצרנו יוצר בראשית, וכל מעשינו פעלת לנו.

לה. הכל עשוי במשקל עליון, הכל עשוי בטבע. גם הניסים יש להם אותו הטבע הניסי, אותו החוקים הניסיים והגדרים הנפלאים, המקשרים את עלילותיהם. והכל עשוי בעזה של החירות העליונה, שאין עמה שייעבוד והכרה, אמן קבעה עצה עולמים זו את חוקיה, מיידי אביר יעקב, ממש רועה בן ישראל. זאת המאהה של כבוד הטבע הירוד, של ההשתעבדות אליו בצורתו השפלת, הירודה והקדחת, שהוא נעשה ביום לעובדה זורה, והתוכן המוריד את כל העולם וכל החיים, את האדם ואת רוחו, ל עמוק חוק האבדון, היא עצמה העולה ממעמקי שאל, מיטהר ומטקdet, וחוזרת לאיתן העליונות הטהורה, מתחברת למקור שרשיה, וושואבת את מעינותיה מרומי קודש קדשים. ויזלزل הטבע בכלל, הוא מקור המאהה הדלולה, המקים את תוכנת העבודה זורה בצורה של מינota מתועבה, שנותנת ארוכה להרשה, ומזהת את החיים בדלולה הנמאס. כפירת הטבע גרמה אטימת הלב מהוקרת החק הכתוב, אמרת ד', שמיוסדת בחוקות שמים וארץ, אשר נתנה למורשה לישראל. ענו לד' בתורה (-אולי צ"ל בתודה), זמרו לאלהינו בכינוי, המכסה שמיים בעבים המכין לארץ מטר, המצחיח הרים הרים, נותן לבהמה לחמה לבני עירב אשר יקרו, השולח אמרתו ארץ עד מהרה ירוץ דברו, משליך קrho כפיטים לפנוי קרטו מי יעמוד, מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בכל ידועם הללויה. והרשה המנית בסכלותה וגאותה ההוללה, אטמה ענייה וסתמה אזניה בלי דעת כל זאת, ואל שדי התגברה, לרודת בחוקי ד' ומשפטיו עליון כרודה בעבד שפל לכל אשר יחפוץ, ועצה עליון נאה. ופרצה זו היא מקור רשותה, אשר הזקיקה אותה לעובדה זורה נתועבה, לבושה בעדים חיצוניים, ותוכה נמאס, נבש ונסrah. קדושת הטבע, קשי היסודות בעליותיהם עצת אדון עולם אשר לתבונתו אין חקר, הוא דבר ד' אשר רק לנאמן ביתו נגלה, תורה משה אמת, העומדת עדי עד, וחודרת כל סתרי עולמים וכל גילוייהם, אהבת חסד ותורת חיים וחק ומשפט, לעולם זאת על ישראל, ומזיו אורה יואר תבל ומלואו. ההשגה האלהית, הדבקות, הקדושה, היראה, האהבה, המצוות וכונוניהם, התקווה והבטחון, כולם אחוזים בשלשלות סיבתיות, פועלם הם את פעולותיהם לאור ולהם ברותקוות נאמנות, וכolumbia נאמנות הן היסודות ההולכות בחיים כולם, העוברות על גוי ועל אדם יחד. ובתוך העליות ותחבויותיהם עצור אוצר החיים הפנימיים, אשר לפי המדע העליון המתגבר בתוכם, לפי אור הקודש המתגבר בהם, ככה מתגללה השלטון העליון לקשר את כל אלה בצרות יותר חזקות, יותר עליונות, יותר עדינות, יותר מטריות. והגבורה הרומה הולכת ומוארת, יתן לך לבבך וכל עצך מלא, ותגזר אומר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור.

לו. אותו הטשטוש המני נטל את היסוד הברייא של תקומה אור התורה בעולם החיים והמעשה, גרש את השכינה מהתחTONIM, כמוUSA דורות הרשעים, ונטה ידו להתמכר בכשפים, ובכל הזיות המכחישים פמליא של

מעלה. ומtower כך יסוד התורה הרעננה, המחייב את העולם ומרבה בו שלום ואחווה ואהבת אמת וצדקה, חכמה ושלל טוב, חרודה וזיו חיים, נחלש בעטיו של נחש צפוני זה שאיה יוכת שער, אשר אחוריתו עדי אובד וימחה מן העולם הוא וכל מחזיקיו, ובית ישרים יעמוד. והשלטת הקודש יתגלה על הטבע וכל הסתעפותיו, והניסיונות יתרוממו ויתעלמו ממעל לכל הוג תפיסת חיקוי כזוב של בדאות כשפיות, ויראו איך הם נובעים מأدירות הקודש של מלכיות דקדושה. הלא את היא המחזבת הרבה מחוללת תנין, השמה עמוקה במקיימם דרך ל不服 גאים. וכוחתי בית המדרש המלאים בהליכות עולם, ברוח משפט, וביסוד חיים טבאים על כל מעשה ומפעל אשר תחת המשם, יתוכנוו בחסןיהם. מה טבו אהליך יעקב משכנתיך ישראל. וזיו העולם כולו יגלה על-ידי כח ישראל הצויח וועלה, ויתברר לכל סוד החיים הספון בכל העולם, בכל הגוים ובכל הממלכות, ארבע רוחות השמים פרשטי אתם, שהוא כולם נועז בתקומתה של הכנסת ישראל הטבעית והניסית, הרוחנית והחומרית, המוסרית והמעשית, הפנימית והחיצונית. עטרת תפארת ביד ד' וצנify מלוכה בקי אלחי ישראל. אלהי כל הארץ יקרה. וראו כלبشر ייחדיו כי פי ה' דבר.

לו. אותה ההתרחקות מן הטבע של המינות, גרמה לעיטה לדברי חכמים, לדקדוקי דין ומצוות, ופנתה לאגדות של דופי, עד אשר הטילה ארס בתוכן האגדי ועשתה אותו מנגד לחטיביותה האיתנה של ההלכה, השופטה צדק ומשרים, ובימינה עז וחיים. בעמל גדול עמדו קדושים עליון על החלקה הזאת הקדושה, להצלחה מכף אויב, והסתירו את אוצר האגדה בהסתורות רבות, במנעלים עצומים, סגורו מגע זרים. ולשמירה זו קלע רב זира בקראו ספרי קוסמין להאגדות הבלתי בטוחות מהשפעתה הזורה של אותה המינות הקוסמת. עד הימים האחרונים לא חדרה למגמי חלחלה הארסית של האגדה, שנגמה מגע זרים, לפוגם ולהזיק, וסימניה מורדים תמיד אותה הבחינה של קריות אברים החיצונים, ביעוט בדקוק תורת, והתבדלות מהעולם היישובי, מצד מעמד ההשכמה הרוחנית בצבונה, וחזרה אל העולם בכולמו זר, בהלעתה הצפנית, לא באותה הצניעות והזהירות היישראלית האחויה בקדושתה של תורה, וארוגה בעמלה ושינוניה. הפרדתה של האגדה מעלה ההלכה, היא הפרדת התורה והנبوאה, והעמדת ערך מהופך מהערך המוטבע עמוק בנשמה היישראלית, להעלות את ערך הנبوאה מעלה התורה, ובזה נעה השפעתה של הנبوאה בעצמה מחוללה ופניהם מתגלים בה שלא כהלכה. והפניהם המזוייפים הללו, הולכים ומופיעים זהה של תורה, ומחשיכים את העולם כולו. הכנסת ישראל עומדת היא על המשמר, לוחמת היא על עצמה על קיומה הפנימי, נלחמת היא עם עצמה גם-כן, עם החסרונות שחדרו אל תוכה, וטרדהה במלחמותה הפנימית, לא תנתן לה די און לפנות אל עמדה פוליטית, שתוכנה היא מלחמה כלפי חזן. אבל העמד הולך ואור, העולם מזדקק הזיווף הנורא של המינות הולך ומתרגל, האגדה הולכת ומשתמרה מהשפעה הארסית שלה. חכמת ישראל הפנימית, שהיא מורשה קהילת יעקב, נחלת קדושים אשר תורה ד' בלבם, עומדת היא על כנה הכנ, להגן על האגדה המאוחדת עם ההלכה, להגן על הנبوאה המסתעפת מן התורה, לرومם את השפעת התורה על העולם הנبوאי, ואת הזכות הפנימית של נשמת ישראל. רוחה ישראל מתאמץ בתוכו, וצמיח ישועה עולה ופורח, וההכרה של אחותות, של מלכות שמים, הולכת ומתבררת. יכירו וידעו כל עולם, כי אתה הוא האלים לבדך לכל מלכות הארץ אתה עשית את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בהם,ומי בכל מעשה ידע בעליונים ובתחתונים שיאמר לך מה תעשה. אבינו שבשמים עשה עמו חסד בעבר שמן הגדול שנקרע עליינו, וקיים לנו ד' אלהינו מה שכחוב: בעת ההיא אביה אתם, ובעת קבצי אתכם, כי אתן אתם לשם ולחילתה בכל עמי הארץ, בשובי את שבותיכם לענייכם אמר ד'. ועניכם תראיינה, ואתם

תאמרו יגדל ד' מעל לגבול ישראל. ונחל ד' את יהודה חלקו על אדמת הקודש ובחר עוד בירושלים. הס כל בשר מפני ד', כי נעד ממעון קדשו. ואותו הארץ המצער שנכנס באגדה בשיעור קטן מאד, ועשה גם-כן קצת שמות, והעמיד חטיבות פנימיות בצורה של מיני חסידות וכחות נבדלות, נבטל הוא במייעטו, ונזדך באש התורה וחוסן האמונה. קשר הפנימי של אהבת האומה וחוטן יקרת הקודש שבנפשות הגודלות הפנימיות אשר עסקו בפיתוחו, העלו את התוכן לתוכיות הקודש והכח המזיק שבו הולך ומתהפק לכה מועל, לכח פועל וمبرיא, עד אשר שוב ישוב אל מקומו בטוהר מלא ובחסינות פנימית מצוחצחה.

לה. היצור הרע הגדל לעשו, שמניה אומות העולם ומתרגרה בישראל. אין הגירוי מצוי אלא במקום שיש ניגוד. התוכן הגויי הוא כולם יצר הרע, אין שם מקום לגירוי. גם החיים המסודרים הגויים הנם מסודרים רק ביחס לחקיקיהם הפרטיים, שהם מתאימים זה לזה, ומהו יוצא הסידור והחיים שהם בתבנית המוסר והצדקה, אבל בתוכיות האופי, כל החיים המהותיים אמורים רשעה. זאת היא תוכנותה של הקיבוציות הגוית, שעדיין לא קלטה אליה את האור האנושי של צלם אליהם, שנמצא רק בפרטים, חסידי אומות העולם שיש להם חלק לעולם הבא. ולא יהיה שריד לבית עשו, ולא לכל עשו, לאפוקי אנטונינוס וקטיעה בר שלום וחבריהם, שאינם מקבלים את י尼克תם מהכללות הלאומית הקיבוצית שלהם, אלא מזוינו הנשמה הכללית של האדם, שימושה את הארץ על ייחידי הסגולה שבל (-לכארה צ"ל שככל) עם ובכל דור. והיסודות הקיבוצי אمنם הוא פועל בכל זה על האופי היחידי. והגירוי היצרי אינו מצוי כי אם מצד הניגוד התוכי להתקוממותה של הרשעה, וההתגברות הפנימית של חפים ביעורה מן העולם. על כן ישראל נתונים תמיד במצב של מלחמה מוסרית פנימית, וכל מי שנשנתה ישראל יותר חי בקרבו, מלחמתו יותר עוזיה ויותר מורגשה ומלאה עניין, כל הגודל מהביו יצרו גدول הימנו. רבות רעות צדיק, ומכולם יצילנו ד'. ד' לא יעזבנו בידו, ולא ירשענו בהשפטו.

לט. כשאור הקודש מוזעך, שולט הטבע בGESOTTO, חוקיו הסמוים הולכים ומלפפים את החיים, והאדם נمشך אחרי צדו הבהמי, והעולם אחרי מערכותיו, שהם הם גם כן קיבוץ החוקיות הכוכבית, הזרמים והכחות הפועלים בפגישתם הסידורית על פי משטרם. וכשהshall התוכי מתגבר, כשהרצון הטוב בחיקויו העליון מתורעם להנאה, הכל מתעלה, וכबאים כן בעולם אין שליטה חוקית סמויה, כי אם הנהגה שכילת מדוקה. נתונים הם כל הגויים תחת היד החזקה של משטרי המערכות של כחوت הטבע וזרמיהם, אין להם שאיפה יותר גבוהה מהAMILIO של חפצם הטבעי, זהו מלחמת קיומם. כל השכל אינו כי אם משמש לאותו הרצון העור, ונמצא שאין התרומות עצמית, כי אם התקשות היצונית, והתעלות חלקית בחוג הנשלף, חירות שטחית בתוך עמקה של ההשתעבדות הפנימית. לא ככל הילך יעקב, החפש התוכי הוא לנצח את עצמו, הסקירה הנשנתה היא לרומם את חי הכל וחיה העולמים, את חי הפרט וחיה כל מפעול ותנוועה, אל אותו המובן של החיים אשר להעדרן העליון של החכמה היצירתית, שם המגמה המציאותית שרויה, והדבקות האלהית הולכת ופועמת באומה בסיסוד נשמה וחפש קיומה. הרצון העליון הזה מתגבר הוא על כל המערכות, אין הזרמים הטבעיים דוחפים אותו, כי חזק הוא מהם. אמן בהשלפת האורה, בשליטת ראשיהם שאינם הגונים, מיסוד ערב רב, נכנס רוח זר ותוכן גוי, עד כדי השלטה של המערכת הטבעית, עד בוא אור הגאולה.

מ. כשם שהדיבור הבטל והמורט מגביר את הטשטוש הנפשי, ומערפל את האור הטהור שהנשמה משפעת מהוך פנימיותה, שהאדם עלול לקבלו בטחרו וליהנות בזיוו החדר והעמוק, לו לא החשיך בעצמו את הסביבה הסתכלותית הרוחנית שלו על ידי אותן המשכחות החיצונית הריקות והאפלות של הדיבורים הבטלים שאין בהם חיים ואור – כמו כן כל הסתכלות חיצונית ללא מטרה, ללא חכמה ושכל, ללא השבון ודעת, היא מזרמת לתוך העין זרמים חיצוניים אפלים וכחים, מטעים ומשבשים. הכווץ הבטתי הוא מכניס אור הרבה לתוך החוג המצויץ, וכשהעינים נשאות להבטח למרחוק בתבוננותית, אז החיים הבטויים הם מלאים לשד, והם מחיים את הנושאים המוצצים, ומשיכים אותם אל תוך הנפש רועוי חיים ומחשבה, והאדם מchia את העולם, ומהיה את עצמו בזיו פנימיות נשמות. כל אופן שהגבירה החיצונית באה על האור הפנימי, הרי הוא אוטומו. ואפילו הכרה קולנית ריקה, הגבהת קול יותר מערך המטרה שהרזה, הרazon, והעריגה המקודשת טובעת, הרי היא מאפילה את אור הרגש, וסותמת את חרבי הנשמה מהופיע את מאורותיה. ובעולם, התנועה ההומה של הרשעה, של הבהמות הגדה האנושית, קול המונה של רומי, משתתקת קול גלגל חמה, עד אשר הרשעה תקפץ פיה, וקול מבשר ישמע, האומר לצייר מלך אלהין.

מא. מצד שורש השורשים, אור אין סוף במילואו, אין מקום לשום נמנע, אפילו אותן הנמנעות המוחלטות, הבנויות על יסוד חוקי הזמן והמקום, כמו ההתהפכות עבר לעתיד, וחלק לכל, או גם עבר מאוחר לעתיד, וחלק גדול מהכל, קו אלכסון של מרובע שווה או קצר מקו הישר, כל אלה הן מניעות מוכרכות רק בחוג הזמן והמקום, שהם מכונים בכווניות של מצר והגבלה של הרשיימו שהתגלתה רק אחרי העلمת אור אין סוף מכל אותו השטח, כלומר אותו הסיגול העתיק שכללי כללים של הכשרות עולמיים בו עלולים להיות מכוללים ובנויים. כמשמעותם ממעל לראשית ואחרית, ממעל בזמן ומקום, אין מניעה, אמן גם שפה ולשון, דיבור והגיון, שאליה וערך, על כן אפילו זאת המנעה המוחלטה של הווות אלה כמותו, או חදלון הווית עצמו, אינם דברים של מבטא כלל, כי אין למעלה מכל הערך שמננו לקוח כל אוצר הביטוי הרוחני שלנו שום תיאור, לא למציאות ולא לחදלון, לא לערך ולא לדימוי, לא לשינוי ולא לבתוי שיורי. אמן עדים אנו שכל האי אפשרות התאזרית הזאת, היא רק מפני החזוק והעוזם, מפני הישות העליונה מכל ישות, מתוארה או בלתי מתוארה. והראיה, שרק אחרי החלשות שרבות, אחרי העלים מרובים וצמצומים עצומים ומרובבים, מותחלים הם הערכים להgelות, הערכים של בלתי ערך בתחילת, אין עורך אליך, ואחר כך הערכים הממשלים ומשווים בדמיונות ומשלים, בכחן של נביים הגדול לדמות צורה ליוצרה. ביסוד הרשיימו, מקום התהוו העשו, האין הנוצר, האפס הנברא, והבוהו הנ אצל, שם הוכן יסוד המנעה המגבילה של הנמנעות, שיצאו ונתגלו לפניינו, בצורות הנמנעות ההנדסיות, המספריות והגיאומטריות היסודות. והנשמה המכיה אותם היא רוח אלהים חיים, בגבורות קודש קדשים, ממעל לכל הופעת הקשרת עולם עולמיים. כי הוא אמר ויהי, וצוה ונבראו, כי עולם, טהור ענים. לפי עוצם הטוהר המתגלה בעולם, מתגלה הדר היכולת המתנוצת ממוקור החיים העליונים, מגדלות הגבורה האין סופית, המועטרת בזיו השלומות של כל אור ויפעה, של כל קודש קודשי קדשים וחמדת עדני עדרנים, של כל רומנים אידיאלי אידיאלים ופראי מגמות רמות ונשאות, המתנסח מימות עולם. נמצא בשורש הכל, מעולם, ממעל לכל עולם, הכל כבר עשו, בניו ומשוככל. וזה סוד היכולת הבלתי מוגבלת, הנותנת קיום ועمرה לכל יש, והמבטיחה את התקומה הנצחית לעצת עליון, עצת ד' היא תקום. ואשר הנמנעות המוחלטות גם הן הוחקו ונעשה, הננו מתייחסים אליהם ביחס הרاوي לכבוד של מעשי ד' יוצר כל, וממכניסים אנו

אותן בתחום האריגה הכללית של מחשבות הקודש. מיסוד הנמנעות הוכח הطبع הרוחני והגשמי עם כל חוקיו, מסיבותיו ועלילותיו. והננו מקשרים בזה את השמים ואת הארץ, את הגויה והרוות, את הרעיון והמפעל, את הדילגה והאיטיות, את ההתפתחות והפתאומיות, באגדה מחותבה. וmorashit ועד אחרית, אוור בהיר זרחה, אוור קודש זרוע, והנס והטבע מאוחדים. ורוח ד' זרחה על הרמב"ם בהקימו את יסוד האמונה מאוגד עם שורש החידוש הגמור והמוחלט, ועם זה את הדרך של המדע המוביל אל ההכרה האלהית, על יסוד הקדמות, שהוא יסוד נופל תיכף בהזרחת אוור האמונה, הבא ומופיע מיד אחרי ההברקה המדעית המקפת. אמן הקדמות השפלה, העכורה, היונית, אינה כי אם דמיון חלש וכוזב, המואוגד עם הכסל והרשע הבاهמי החיצוני, המתגבר על האדם הילד ההולך ותר אחורי עניין, ואין מכנים מי רגלים בעזורה. אבל בשורש שרצו, שימוש יש נתיה השכל בתבזבזתו אליו, הוא נובע מהמציאות המוחלטה העליונה מכל, הבלתי מותנה, הבלתי סופית, השוללת כל שלילות ומצרים, וمعدרת כל העדרים. ורק כדי להכין TABLE מתואר ומוגבל, שהשלילה עם ההיבוט פועלם פועלתם בקרבו, ועשויים את תפקידם לשכלולו, קדם ההuder העשו, הציגו המתויה את הרשימה הקדומה, שנתן יסוד החידוש בגיליוו, והכין את העולם המתואר, שהוא כלי ל渴בלת אוור חי האמונה, שפעה החידוש, כבוד ד', שלו וזכר קדשו, שם שם ד' צבאות אדון כל הארץ, הזורח בארון עוזו, יושב הכרובים הפליא. ומהלך העליון הזה מקדש את הטבע כולם, וממשיר את החיים לאור הניסים וכל הנפלאות כולם, מחדד את העולמים הנצחים עם הזמנאים, ומקדש את חי הארץ בקדושת חי שמים, מחבר את העדנים העליונים והתחthonים, גניהם ונהורותיהם, עציהם ופריהם, וכל טובם וכל עבודותם ושמירותם, ומגלה אורו של משיח הקדום לעולם. ואתה בית לחם אפרטה, צעיר להיות באלי יהוד, מנק לי יצא להיות מושל בישראל ומוצתיו מקדם מימי עולם. לכן יתנים עד עתiolדה ילדה, יותר אחיו ישבו על בני ישראל. ועמד ורעה בעז ד', בגאון שם ד' אלהיו, יישבו כי עתה יגדל עד אפסי ארץ. והיה זה שלום, אשור כי יבוא בארץנו וכי ידרוך בארמנונינו, והקמונו עליו שבעה רועים ושםנה נסיכי אדם. ורעו את ארץ אשור בהרב ואת ארץ נמרוד בפתחיה, והציל מאשור כי יבוא בארץנו וכי ידרוך בגבולנו. והיה שאירת יעקב בקרוב עמים רבים כטול מאת ד', כרכיבים עלי עשב, אשר לא יקוה לאיש ולא יהל לבני אדם.

מב. הכנסה אל אושר החיים, של היחיד ושל הכלל, לא תהיה נגמרת בחפץ עדין בלבד, להשתמש עם הכהות המרוכשים כבר או המנוחים מני או לטובה, כי אם כשהרצון הטוב יתעמק כל כך ויישלח פארותיו ויעמיק שרשיו, עד כדי התגברות כח החיים לרכוש עוד הרבה אמצעים וכחות, כדי להוציאו על ידם אל הפועל את אותו אושר החיים המבוקש, של חפץ הטבע העדין והקדוש. איש חיל, זהו מובן הצדוקandi, שמתהפרק אז לכך פועל ומהו. אין שום ישועה שלמה באמת, כי אם אותה שהנושע פועל להופעתה בפועל ידיו. וזה יסוד הצדקה שבעבדות האדם, רכישת כחות וסידורם, למטרת החיים היותר עליוניים ומקודשים. וכשהחמים הכלליים באים לידי מדרגתם הגדולה, מתעוררים כל הכהות הכלליים, וכל הסביבה העולמית המעשית והרוחנית, הנוגעת בהם, וכל המקורות העליוניים, מהם הם צומחים וועלם, לפועל ולעבוד בסיסוד היצירה של הישועה, ישועה בכל וישועת העולם. אוור ד' המופיע על עז החליל, על הצדוק המחדש והמהווה, זהו תוכן מיושר מאור הקודש של הבריאה, התהווות העולם וכל אשר לו מאותו החפץ הקדום, המלא עז, המעודת בגבורה ובכל אוור קדשי קדשים, עדינות הטוב, החסדים הנאמנים עדי עד. עתה ידעת כי הוועיד' משיחו יענחו ממשמי קדשו, בגבורה ישע ימינו. וכל יסוד צפיה הישועה, הבאה מתחך פלפול החכמה המנוחת, חכמת הרזים, שאורו של משיח גנו

בה, ורוחו של ליהו, המב שר והמנא, ציר השלום, וההתעודדות הودאית נוחה בה, היא היא יוצרת את הערכים של החיל, של רכישת הכוחות ורכיבום למטרת האוושר העולמי הכללי, שככל אוושר של כל נקודה מציאותית בה תלוי. זאת היא הופעת הכוח היוצר את הוית הגאולה, בכל מדרגתיה, והבינה הפנימית בסדרי מהלכה הiem, מתחתיות העומק, מההתרזחות המוחלטה של כל הסעיפים המנגדים לה, שהם באמת עוזריה, עד הקירוב המותאם של כל הכווניות, המורגשים בכל ארכחות הסקירות, שהם קרובים לה ותומכים את חילתה. אשת היל עטרת בעלה, ורחוק מפנינים מכלה, בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר. ילכו מhil אל היל, יראה אל אליהם בציון.

mag. עליוי העולם בנקודת הרצון הפנימית הוא תלוי, בהעדינותו של המבוקש הכללי המגמתי של החיים המעשימים והעליליות, שהם האמצעיים לחיים, הם מלאים את השטח החיצוני של החיים. ויכולים הם לבא מתוך רצון עכור ומזהם, ואז הם בתכלית הקלקל והтиיעוב, והם מאבדים את העולם, מרבים בו רעה ומשטמה, מלחמות ופרעות, והעולם הולך ומהמוגג בעניותו הרוחנית והחומרית. והם יכולים גם כן לבא מתוך רצון עדין, קדוש וטהור, ואז הם מכובדים ומפוארים, ונוראים אחריהם תיקון עולם מלא, ומצב נשמי מרום ונשגב. כל האור העתיד, הופעת כבוד ד' בעולם, תגלה את העוז לשבר את הנקודה המבלת בין עמוק רע לעומק טוב, תכנס תחת החפץ הרע והשפלה, חוץ טוב ומרום, והחמן העולמי יהפוך למצה. ואוטו הקנה, של חיית קנה, המשמש בכחו הספרותי לרוען, להמס את החברה, ולבצר את מקלטי הרשעה, יכרת ממנו חלקו הירוד, המשתפל לאותן התהומות האפלים, ויתקדש להראות בכחו את מה שראוי להראות בעולם, שהאדם העשו בצלם אלהים חי בו. ואוטו הקנה שהעללה שרטון וכרכ גдол שברומי עליו הוא בניו, שלקה עוזם כחו מפני הירידה הישראלית, אשר באה מאז הוגלם החפץ לנטייה החזונית של ההתקדרות הגוית, ביום שנשא שלמה את בת פרעה, גער חיית קנה, הנה, ראמון לציון הנה הנם ולירושלים מבשר אתן.

מד. הארת הקודש היא באה לעשות את הכל גדול ונצחי, כל שיח, כל תנואה, כל רעיון, כל חוץ, כל מפעל, מקטן ועד גדול. ואוטו הנצח הוא ההוד, הוא הצבעון המunter את המציאותabisudo. והנצחיות של העניים,abisodם האלקי היא מונחת, והיא תDIR מצויה עם כל, אבל לפי הריחוק שהדעת מתרחקת מאותו הציור, והרצון מאותה העדינות, וסקירות ההגיון מאותה התכנית, ככה הם חולפים ואבודים לפני אותו הנושא, עד אשר יתעלת הכל, והוד הנצח י חוזר ויגלה. יבש חציר נבל צין, ודבר אלהינו יקום לעולם. הנה רחיקך יאבדו, הצמת כל זונה ממך. ואני קרבת אלהים לי טוב,שתי בד' אלהים מחשי, לספר כל מלאותיך.

מה. יסוד הרשעה, שהיא מתפצלת לעבודה זרה ולמיןות, הוא בא לבצר מקום לסיגי החיים, לモתורת המציאוות שבஹוה ובאדם, במוסר ובחוץ, במפעל ובהנאה, לתן להם גודל ושלטון בתוך הטוב והקדש לא לטהר את הקודש, כ"א לטמאו ולסאבו. אמן מוקמה של עבודה זרה הוא מבוחר, עומדת היא במקום הזוחמא והモתורת המגושמות ומאופלות, ומקשת את בצורת ואת שליטתם והtagborotם על כל תוכן קודש והתערבותם עמו בכל האפשרות. גדולה ממנה היא הרשעה הצפונה הארץית של המיניות, שהיא מ Chapman לה פינה בעצם הקודש, "שממית בידים תתפש והיא בהיכלי מלך". מתחמצת היא להשair את כל זוחמת העולם, את כל הגשות

הגופנית, ואת כל הנטיות הרישניות האחוות בגוף הגס, בפנימיות יסודיו החמורים, ולעלוות עמו אל האושר של הקודש, שהוא מיד מתחלל ומסתאב ברגעו בו היד המסתאה. לא שעה ד' אל קין ואל מנהתו מפני הרשעה שהיתה בו אחזה; אותו הרצח, שיצא אל הפעול אח"כ, היה גנו וספון בכך גם בעת הבאת הקרבן מפרי הארץ, וקרבן זה תועבה הוא, הוא הוגביר את כל כח רע, והחתאת הרובץ על הפתחה הוא מתגבר ומתאמץ ע"י ריח הקודש שהוא קולט אל קרבו ומהפכו לתוכנותו. כה סובבת והולכת היא הקינות הרשעה, החפה שתיתיב בעניינך, שדר' ישעה אליה ואל מנהתה, ובחויה יודעת היא היטב, כי מס' בה ופניה נופלים וחורה לה מאי וכעסה אגור בתוכה, ובכל עת מצוא הנה יד הרוצה מתגללה, צביוון החטא, שאליה תשוקתו של הדם הקיני, מתראה בכל תועבתו. יסוד המינות, שלגנה על דברי חכמים ועשה שמות בישראל פנימה, אשר אמן מפני היד הגדולה מלאתי כה ד' אשר בחיה האומה לא הצליחה להרים את השთות בכל זאת הינה לה קוראים, אשר צלחו להיות לארג של מהשה כזב על פני עמים רבים. הוחלפה האليلות במינות. לא התוכן הפנימי הוטב, כ"א העמדה. התואר החצוני גוחץ כמעט, אבל המטרה אחת היא, לא לקדש את הרazon, את החיים, את העולם, הגוף ואת הפנימיות המהוות ע"י כל אותו הסדר המוכן לכך בעצת ד' הגדולה, שיסודה הוקבע בישראל, בגין קדוש, ומהסתעפויותיה יוכל עמים רבים לינק, כל אומה לפי תוכנה, לפי מוסריה והכנה הטבעית, ההיסטוריה והגוזית, לפי השכלה ומצבה היגיאוגראפי והכלכלי, וכל התכנים החברתיים והאישיים שלה המתפרים לה, לא זאת היא מגמתה. הקינות עשתה באדם את מעשה המפעל הקרחי בישראל. הקרייה של "כל העדה כולם קדושים ובתוכם ד'" הייתה קרייה לעונת לכל תוכן הקודש ולכל הרוממות והכנה התוכית, הדרושה להעשות עד שהיא הקודש מבוסס בחיים באמת, שייהי מובהח מכל פגס וסובב, שלא יhap'ך לדועץ ולצרה יותר גדולה של העולם. על כן הוכחה הדבר שירד חיים שאולה, להאב מתוך הקהיל ולהיותם לעולם לאות לבני מריה של איה עוד קרח וכעדתו. הקרייה אל כל העמים, השקועים בכל רפש הטומאה, בכל עמוק הירוש והבערות, בתחום החשך היותר מהירידות: "הנכם כלכם קדושים, כלכם בניים לד', אין הפרש בין עם לעם, אין עם קדוש ונבחר בעולם, כל האדם הוא קדוש בשווה". זאת היא הקרחות האנושית, שהיא הקינות החדשה שממנה סובל האדם, שממנה "ניע תנוע ארץ כשבור והתנודרה כמלונה, וככבד עליה פשעה ונפלת ולא תוסיף קום", עד אשר יפוח הימים ויפקוד ד' על צבא המרום ועל מלכי הארץ על הארץ. הבצור המרומי וההרקעה לשחקים, שהמיןות מתימרת בהם, מוכרכים לפול ולהעקר מיסודם. העולם צרייך שיכיר, כי לא בהגה אחד, באמרת אמונה מתואrho להבדה, כי לאדם לעוף לגן עדן, וכל אוצר הרעה, הרצח והתעوب, הספון בכל חדרי רוחו, בדמות ובבשרו, יכול להשאר בעינו, וממילא הלא אינו צרייך צרווף ולמוד, רכוז ועליה, "לית דעתיך מהזירא", מזונתו, גם הרוחנים מצויים לו בכל זמן ובכל מקום, "וזדמץן מיעה לבני אינשי". קץ יושם לכל אותו החשך, יכיר האדם כי כל עמלו צרייך שירוכז לטוהר הנפש, האפשרות של הטהר בתוכנות העמים טעונה היא מילוי של רכוז, וידע, כי כבר מאז ע"י אותה ההכנה הגדולה, שהפליאה יד ד' לעשות ע"י אותה האומה הנפלאה, "לבזה נפש", שהוכן כבר מזמן ובכל מקום, "וזדמץן מיעה לבני אינשי". קץ יושם לכל אותו החשך, יכיר האדם למתعب גוי, לעבד מושלים, מלכים יראו וקמו שרים וישראל, למען ד' אשר נאמין קדוש ישראל ויבחרך", "הן עד לאומים נתתיו נגיד ומצוה לאומות הן גוי לא תדע תקרה וגוי לא ידועך אליך ירצו, למען ד' אלהיך וקדוש ישראל כי פארך". החפץ של העמדת גוי אחד בעולם בתור מלכת כהנים וגוי קדוש, שהוא צרייך להיות למופת על האור העליון האליה החודר בחיי העמים, שرك בהיותו מצוי ועובד, בהיותו חסן וחפשי, בהיותו שב לבניינו ולאשרו, אחרי כל הופעותיו המרובות בעבר, אחרי כל נסיוונותיו הקשים, אחרי כל צרופיו ולבוניו, שבו עם כל דעותיו ועם כל קניינו, עם כל רכוז נשמהתו וכשרונו חייו, עם כל טהרתתו הגופנית, הגזעית והאמונית, עם כל תוכן

ההופעה האלהית, שהוא לו למסורת ושבוגות ארצו מגולתו ומרחבותו, אז ע"י אותה הידידות הפנימית שהוא יכול להראות לאומות העולם תחת כל המשטמה והרדיפות אשר קיבל מהם, ע"י כל הכבוד וההשתוממות אשר כל הגוים יכולים יוכלו להראות עליו תחת כל הבוז והחרפה אשר טפלו עליו, ע"י כל אותה התשוקה של ההתחברות והרעות עם עם ד' אלה עם נחלת ד', אשר סגולות הקודש בטוהרתו לטהרות החיים ספונה בו, אשר רק ע"י חוקי ארוך ע"י הדרגה של העמeka דוריית יכולה היא לצאת אל הפעול במדעה הגונה גם בשאר העמים בכל האדם אשר על פני הארץ, אז יבורך לכל, כי סגולות הקודש אינה סגולה ולא, שיכולה להנטל בכל ידים מסואבות, כי אם סגולה העולה בעמל נורא במסירת נפש קבואה, וע"י זכות נחלת קודש של אבות לבנים נושא עולם באהבה ושומרים דרך ד' בכל עז. אז יוסרו פני הלוות מעל כל העמים והמסכה הנסוכה על הגוים ואotta הותרנות של המינות תוכר כמו שהיא בתור מطبع פסולה, המסמא את העינים ומטמא את הנפשות, מרבה רצח ודם וכל תועבה. "ד' עוזי ומעווי וממושי ביום צרה, אליך גוים יבואו מאפסי ארץ, ויאמרו "אך שקר נחלו אבותינו הבל ואין בהם מועל", "ונשגב ד' לבדו ביום הוא, והאלילים כליל יחולף", "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעתה את ד' כמים לים מכסים".

מו. הישרת העקומות בתכוונות, בדעות, בהשכפת החיים, עד לעליות הקודש המועלות, זוקה היא לחדרו בשירים התחתיים, ועם לעלות לספריות הגבוחות, כשההתפצלות שליטה עצמן הן מעכירות ומחחלות, מזהמות ומצחות הגדשה גסה ומזהמה את כל אויר החיים, וכשהן נאהזות ומתבטלות בתכנים שמעל להן וועלות בעלותם הרי הן המושיפות אור וחימם, טוהר וקדש, אומץ ותפארת בכל. יסוד נצחי הוא "ואהבת את ד' אלהיך בכל לבך בשני יציר ביצר הטוב וביצר הרע". האהבה אינה שלמה ואני נובעתיפה מקור האחדות המטוירה כ"א כשבוללים את היוצרים בלבד, והיצר הרע מתאחד עם היצר הטוב, וכל כחוויות הרעים הנם נאהזים בשורש הטוב ומתחפכים לטובה, לצחצח, להחיות להבהיר ולזקק יותר את הlett הטוב. דבר זה נהוג בדעות, בתכוונות ובעצמיות החיים בהבנת העולם, בהשכלה האמונה, בחנווך הכללי והפרט, בשאיופה העדינות של החיים, של האנושיות, של הלאומיות ושל השלמת האדם באור תקות האושר המעליה, ולזה דרישים כל כחوت הטוהר האדריר של גבורת החכמה העלינה, ומטרתו של סוד ד' אשר ליראו הホールך ומתנווץ בלבבות, המכבר לו את דרכיו ע"י כל האמצעים הרבים והשונים, החוצב לו גולות עליות וגולות תחתית, הבא דרך פתחים חרכים וחלונות, גם דרך פריצים והריסות, והכל אל מקומו שואף זורה הוא.

מז. אותו הכבוד שהעולם האלילי מכבר את הטבע, כלל הוא נחשב לגבי הכבוד הפנימי והעליזן, העדין והמיושר, בטhero וקדושתו, שהעולם היהודי ברום תעצומו הוא מכבדו. הכבוד האלילי של הטבע, איןנו כי אם כבוד חיוני, כבוד של הכרח, של אלומות ותקיפות, והכבוד היהודי בפנימיותו, הוא כבוד חתתי אידיאלי ונימוסי. הכח העליזן מתגבר באומה ומתחבלט ביחידיה, עד כדי שליטה על הטבע, עד כדי יכולת ואפשרות להרס חוקותיו. ואהבה הפנימית, שהנימוס האלهي המיושר בתכלית, משריש בתוכויתה של הנשמה, מעצים את הכח לבלי לאטרוחי כלפי שמייא, ולאהוב את הטבע על-פי הופעותיו, להכיר את היופי ואת העדינות שיש בו בכללות, ובהופעת פרטיו המתאים. ואהבה הפנימית של הטבע, הגנזה עמוק נשמתן של ישראל, היא יסוד היצר הרע היהודי, שמחולק לאין קץ מתכוונתו של היצר הרע של כל עם ולשון. שתחת אשר היצר

הרע הכללי ששורה בכל אומה, הוא מיסוד הנחש הקדמוני בפנימיותו, בכוסף הרשעה והחייב של כעס אויל, אין היצור הרע הישראלי כי-אם לבוש בלבושים צואים, אבל תוכיותו הוא שלhabit אש קודש, אהבת החיים והמציאות, אהבת הטבע מצד הנימוס העליון האלهي שלו, שתוצאותיו הנה כל תיקון וכל שכלול של עולם, כל פאר המרות וכל עדנת החכמת, אור האמת, אור ד' בעוצם גבורות.

מה. מתחן שהפנימיות של היצור הרע הישראלי, הוא תוכן קודש, ותבערת אש קודש רוממה ואידיאלית אלהית, הכרח הוא שלבושיםו הצואים שהוא לבוש כדי להוציא על ידם את התפקיד של משקל הרצון וחופש הבירה, שהוא תכלית העולם ועליתו האישית והכללית של האדם, הם יותר גרוועים יותר מנולים ומוסרים מאותם הלבושים של שאר כל אומה ולשון. כי הגדייל לעשות, שמניה אומות העולם ומתגרה בישראל. אם היה אותו הסרוחן היצריшибראל מונה באומות העולם, היו כבר כלים מן העולם, ולא היה שם שכלל של עולם מוצא יסוד להבנות כל. ולולא היה אותו הסרוחן העז שביצר הישראלי בעולם, היה הרצון האצילי מתגבר בהם, עד שלא היה כל תוכן אנושי המשכלה את חופש הרצון וסדר חיים בחיריים בעולם ניכר בהם כל. וזהו עומק היסוד של הרשעה העמוקה שנפל בה ישראל בעת קלקלתו, והכתוב צוח ואומר: ותצדי את סdom אחותיך בתזונתיך. ובכל זאת אין כל פגיעה רעה זו, כי-אם בשטח החיצון של התכוונה הנפשית, וסומו שהוא עצמו, על-ידי עיבודו והשתנותו בהעברת סרחותו וחדלונו השילילי, מתחפה לאור קודש, לשלהבת אש מקודשת בטוהר עליון, בגבורה קדשה ועוזיה שאין למצאה לה דוגמא בכל שדרות היקום, עד שגם מלאכי מעלה תהמים על-זה. כתעת יאמר ליעקב ולישראל מה פועל אל, לא הבית און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ד' אלהים עמו ותרועת מלך בו. וקדושי עליון מציצים בגבורה זו ומנהירים את האומה בכל חום שלhabitיה.

טעם העונג והשמחה בהשגה, תלוי כפי ההתאמה הנשמית שהמשיג מתאים עם המושגים, וההתאמה הזאת יש שהיא גלויה, ויש שהיא כמוסה ועלומה מאד. עיקר העונג חל על תגבורת התאמת הרצון, שהוא הצד היוטר כי שהשכלת השכל בתוכנותו العليונה, שאז השכל והרצון הנם מאוחדים בצורה מאוחדת מאד, והרצון הוא הולך וმתפשט בכל הערכיהם הנשמתיים, עד שמנעים לאותם הסעיפים של התפשטות החיים על הכלים הגוףניים ועובדתם והסתעויותיהם. וכאשר בכל צורה שכליות של השגה גנוו גם כן בפנימיותו אוור מוסרי של הנאה והיאור של חיים, עד שגם בצורת השכל היוטר מופשט גם כן גנוו שם תוכן של הנהגת חיים, שכשיתפשט לענפיו בא עד כדי תיווי חיים נערכים לפי אותה המדה הרואה לפיה מצב ההשכלת המופשט العليונה, ומתחן כך יש להמושר והצדק לטוב המעשים ויזיכוך המרות מבוא גדול בטעם ההשגה. וכך אוטו הערך שהרשעה קבורה באיזו פינה כמוסה בלבד, אף על פי שהיא נכבשת ואני שולחת בחיים, מכל מקום היא פועלת את פועלתה לתעב את הטעם העدني של החכמה العليונה. ועל כן עלמא דאתכסייא שנואה היא, וירא ד' כי שנואה לאה, מפני שערכי המוסר הגנוודים בה הם כל כך רומיים ונשגבים, עד שאין כל העולם הгалוי יכול כדי הוא להם, ואיןו יכול לסייע את אותה מدت הגברות החזקה והנעימה באמת שיש בתוכנה العليון. עד שמתגבר הטוב כל כך, עד אותה המדה של השווייה העולמים הгалויים והנסתרים, ואז نوعם ד' יתגלה, ומהם מתתקיםabisodim العليון.

ג. הפילוסופיה האסכולית חושבת את המוסר ואת השכל לשני ארגנים מיוחדים, מובדים זה מזה, שהם מחוברים זה עם זה רק חיבור מוכני. המדות הרעות מעכבות את ההשגה הבירה, אבל עיכוב זה הוא רק עיכוב תנאי. לעיתים יכול המשכיל להתגבר על התוכן הרשעתי שלו, אף על פי שלא יכשנו, מכל מקום יעלה בשכלו להשיג אמתות נשגבות, אלא שיעלה לו הדבר בקושי יותר. ומהז התוכן, המפריד את העולמים היסודיים של החיים והמציאות זה מזו, מתחווה אחר כך פרץ גדול בכל תוכני המוסר והשכל, וגם בכל ערכיו השקפות העולם ייחד. לא כן אומרת התורה, אור ישראל מופיע בגבורה עליונה וישראל, מכרת את האחדות המלאה והמתאימה, השכל והמוסר אינם ארגנים שונים, רק על ידי אמצעיים צריים הם להיות מחוברים זה עם זה, נשמה אחת, עצם אחד הוא, ושמרתם ועשיתם כי הוא חכםכם ובינתכם. ואotta האחדות של החכמה והמוסר מורה, שכל החשכה מוסרית היא עצמה החשכה שכלית, לא תוכל להיות מושלמת בשום התגברות שכלית שבולם. באotta הפנה שהרשעה מונחת שמה שם האות שוכנת, ובאותם החיים שפוגמה רוחנית שוכנת אין הזיו האلهי מתגלה כל עיקר, שכינתה לא שרייא באתר פגim. על כן התשובה מכל חטא הוא תמיד תנאי עקיי בתוכנות חכמת ישראל.

נא. ברא מזוכה אבא. השורשים SMBOU חיים הומשך מהם, הנם מתברכים לפי ברכת הענפים. הטבת הרצון החפשי והוספת הארת החיים שבברא, בתור ענף שואב חיים משרשו, פועל פעל פעל רבה על השורש, גם אם כבר עברה עליו תקופה הטבה החפשית שבבחירה, ובזה מואר הוא באור זכות, ומתעלת מירידת הדין הקשה לעליית הרחמים העליוניים. בנים אתם לד' אלהיכם, זאת היא גודלתם של ישראל, שהוספת הארת הנשנית, בתור תוספת ברכה ואורה שבענפים, מוסיפה היא ברכה ואורה עליונה על כל הצינורות הגדולים שיזו החיים הומשך על ידם, והעולם מתבשם, והעמדה של הנהגה האלהית מתעלת מכיסא דין לכיסא רחמים. וכיון שהאדם מתעלת לעולם התשובה, ושייפתו היא עמוקה לסייע עולם אידיאלי כפי טורתה של המחשבה הראשונה, הרי הצדיק האלהי המתגלה בעולם כולו בפועל, הולך ונמשך משורש המחשבה העליונה, שם נאחזת היא מחשבתו התשובהית, והרי הוא עומד בחבה עליונה, של המثل של לא זו מהבחבה עד שקראהAMI. וההופעה האלהית המתגברת בעולם בוגעת לאותה התכוונה שבה הוא מיוחס בפרטיות מציאותו, מזוכה אותו, ומגברת הארתו, ומרעפת טלי חיים של רצון נשגב, קדרוש ועליזן, על כל שורש מהותיו, להעשות בריה חדשה, כברא מזוכה אבא, ועליו הכתוב אומר ישmach אביך ואマー ותגל יולדתך.

nb. על פי יסוד הקישור והפעולה שהענף בתוכונה רצונית פועל על השורש, היה ראוי להיות במדת אחת מה שברא גם כן מזוכה אבא, גם כן ברא מחייב אבא. אלא שהוא מתנאי מدت הטובה המרובה, שקביעות העליה והטוב תהיה איתנה יותר, ולא תמשך אחרי הרשעה הענפית, אף על פי שהיא מאירה הרבה מהאור והצדקה הענפית. ומכל מקום קצר פגim יש, עד שיכلل הכל בשורש.

ng. התהווות חוק הנמנע הוא הכל הראשון, שהוצרך להיות מוקדם להתפשטות הטוב הראשון של הארת היכולת, שעל פי עומק החכמה והחסד העליון. והצטום הקדמון של כינוס היכולת המוחלטה, גרם התגלות חוק הנמנע, שמןנו מתענפים כל הנמנעות המוכרחות, לכל האורות הנפלאות של כל הגדלות, של החסדים, של

גבורת הגבירות, ושפעת הכהות של היכולת העליונה, הבלתי גבולית ואין סופית, מתראה על ידם דוקא.
מעיקרה חשוכה והדר נהורא.

נד. וدائיתו שתכונת התפלה שהיא פועלת הוא מפני התעמקות הרצון, ורצונו של אדם הוא שביב מהרצון העליון הכללי, רצון היוצר, אשר נעשה בחפותו כל. אבל זאת הסגולה של הרצון היצירתי לא תופע כי אם לפיהו אותה ההשתקעות שהרצון הפרטני משתקע בשומו. על כן אותו החפש העמוק של השגת המבווע בתפלה, המתלקח ביותר על ידי רגשי הלב והסתערות הנפש, על ידי התפרצויות החפש וההעטרה, מצד עצם לא היו יכולים לפעול, כי אם מצד שמקבים את הרצון אל הבורא, אל יוצר כל, בזה הם מתגלים בטבעם, ו-רטני החפצים חזרים לכליהם, והכל נעשה בסגולה העצמית להם, מתחזמים אז בתוכנותם היסודית, שהוא החפש האלקי, שכחו הוא כה פועל כל הפעלים, מהו כה כל היצירות, מלא כל החפצים, כל אשר חפש ד' נעשה בשםים ובארץ, והוא מקיים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישלים, ותגזר אמר ויקם לך, ועל דרכיך נגה אורה.

נה. מצד מצב הגלגל של הנשמות יכולים להיות חסרוןות יסודיות בעצם הנפש, חוץ מאותן המגרעות שהגוףניות ומזגיה גורמים, וגם זה אפשר להתרחש, שככל זמן שכחות הגוף הם איתנים, ותאות הגוףניות סוערות והומיות הן, אין ההשפעה הנפשית הגורעה ניכרת, שאינה יכולה להשפיע ממנה, לאחר שיש זרם אחר, ההומה וסואן בחיים, אבל אחרי השיקות של המית החים הבשריים, או מתעוררים החסرونות הנשמטיים, מתכוונה הקודמת, ואז מגיע התוור לעצם התקון הנשמטי, מה שככל ההקדמות של הדרכה המוסרית, המכונת נגד הכהות הגוףניים היו רק פרוזדור לעובודה יסודית זו. אמנם מהלך תיקון זה יכול להיות אצילי ביותר, ואף על פי שיפגע לפעמים במעברים, הנראים כעיכובים חמריים, שורש התוכן איננו כי אם אצילי וצורי, והנצחון המוחלט מוכן הוא לפי התגברות האצילת הנשמטית, שמתקנים על ידה את מערכות החיים גם אותן שכבר קדרמו. דור לדור ישבח מעשיך, וחסידיך יברכו.

ננו. שלמות השכל איננה תלואה בריבוי המושגים. כי אם בהאחדות השוררות בהם. מובן הדבר. שככל מה שהמושגים הם רבים יותר. גבורה האחדות מתגללה, וחיה העמקים מתבלטים. וזאת החטיבה של אחדות ההשכלה אי אפשר כלל שתהיה קניה על ידי איזו מסירה חוץית. בנש망תו בקרבה היא מונחת סגולה עליונה זו. וצריכים אנו להתודע אליה, כדי שנוכל להיות מזיו הברכה העליונה הזאת של אחדות השכל. כל מה שעצמת היזו השכלי מופעת עליינו בתוכנה יותר פנימית. מתגברת היא הצורה האחדותית שבהשכלתנו, והמושגים הולכים ופושטים את צורותם הבוגדה. הנקודתית. הפוזורה. והולכים ומתהווים לאורות חיים חyi אחדות כבירה. וכשם שהדבר נהוג בשכל, כך הוא נהוג ברצו. הרצונות הפוזרים שלנו הולכים הם ומתחווים להויה אחת מהותבה, רצון אדיר וככבר אחד, שכמו כן אחדותו מתגברת ומתבלטת ביותר, כל מה שיתרבו ויתאדרו העניינים הרצוניים, וכל מה שייהיו יותר חשובים. וכל מה שהחטיבה הנשמטית הפנימית תהיה יותר מאירה עליינו בזיו חיה. ככה יהיו הרצונות כולם הולכים ופושטים את צורותם הבוגדה, ומתחווים מאוחדים, כוללם ברצו אדיר חי וככבר אחד, מרום וקדוש. בצורה השלמה שבאחדות האורה הנשמטית מתגללה האור היהודי של השכל והרצון בכללו, וכל הנקודות הרצוניים מתאחדות בהנקודות השכליות, וכלות השכל מתאחד בכללות הרצון,

ושניהם מאירים באור אחד ומיוحد, מלא כח וגבורה, מלא קדושה והוד, מלא תפארת ומלכות. והבנייה החטיבי שאנו בונים בנשנתנו איננו נשאר בנין פרטני, בנין יחיד מוגבל. כי אם הרוי הוא חזור להיות בנין עולמי. כל העולם כולו מאוחד ומאוגד הוא. כשחלק אחד שביש מאיר וחיה, מתרומם ומתעללה, הרוי כולם הולך וחיה, כולם מתقدس. מתרומם ומתעללה. ונמצא. שההתקשרות הנשניתה שלנו מאהדת את העולם בכללו. ואוותן התוצאות הרומיות של העשירות הנשניתה, שיוכל כל חכם לב, בעל רוח עדין וקדוש. לחוש בקרבו על ידי התועלות, מפני התגלות רוז האחדות שבקרבו, הן הן מתחפשות להיות למאורות ובטי חיים, ומקורות ברכה, ועטרת שלום לעולם ומלואו. יהיו כבוד ד' לעולם ישmach ד' במעשו.

גז. השאייפות השכליות הבבירות מרווחמות את האדם מעלה חוג המעשה המצויץם. בשעה שהן מבוססות יפה הן מזרזות אותו בתקן המעשה של להבא ומישורות לפניו את דרך החיים, אمنם פועלות הן ג"כ סקול דרך תשובה על העבר, שאין קלקלוי המעשה חוסמים את אורח חייו, מפני שהוא מכיר בביטחון עד כמה אור הדעת, המכינה ומייסדת את התשובה, עוקר את כל שרשיו הרע מיסודם העיקרי ומהזירם לטובה, וזרוניות מתחפכים לזכיות.

נה. כל מטרה צריכה להקדים לה איזה מניעה, על כן אין מקום לחקר הכלכלי של ההוויה בכללה כי אם על ידי יסוד של איזה מניעה קודמה. וכאשר הנמנע בחק אין סוף הוא גם כן דבר שאינו הולם כלל, יש לנו על זה רק שני דרכים, דרך אחד הוא שיבואר. שבעצמיות יסוד המניעה יש מעלה עליונה. הרואה להיות הולמת למושג השלמות העליונה, שהanno יכולם על כל פנים לסמן לנו בו איזה רשימה של השלמות המוחלטה, והדרך השני הוא לציר את המניעה הקודמה בתור יצירה והוויה. ומובן שהדרך השני לא יסלק את השאלה הכלכלית לגמari. אלא הוא מרחק אותה, שהרי אנו באים אחר כך לשאול גם כן שאלה כלכלית על הוית המנעה עצמה. אבל בעומק הדברanno רואים, כי מה שайн הנפש מתקררת בפתרון שאלת ההוויה, והיא זקופה לאיזה מניעה, הוא רק מצד השילילי שלה, מפני מציאות הרע שבמציאות, אבל מצד החיובי שלה אין צורך לשם מניעה, שהרי הטוב רואי מכל שלם להיות נפל תדי. וכשאנו גוזרים, שהנראתה לנו מצדדי השילילה שבמציאות אינו אלא כהות ראייה מצדנו, שוב המציאות רואה להתחווות ללא שום צורך של הגבלה ומניעה. המנעה באה רק כשהוא רוצחים לגון את הטוב המוחלט. למשל, כשהשאלה מהו הטוב של המציאות בנסיבות, אז באמת אנחנו אומרים, שהוא רק לגבי דידן, והוא גם כן מנעה מה להיות נודעת לנו על בוריה, אם כן גם נדרש להכללת הגון לבא שאלה רק לגבי דידן, שהוא רק מנעה הסברית. אמןם ההסברה גם כן רואה להיות באופן היותר בהיר ויוטד לידי מניעה, אנו אומרים, שהיא רק מנעה הסברית. המנעה היא עם כל כבודה היא מכובד. על כןanno מרויחים הרבה, כשהמעמידים אנו את המנעה על בסיס השלמות היותר עליונה מצד אחד, ומצד השני אנו מעתרים עוד יותר את הסברתו, כשנדע לציר, שעצמיות המנעה היא עם כל כבודה היא מחודשת לכונה מגמתית עליונה, שההרחקה, שהשאלה נתרחקה מאתנו על ידי התרבות האמצעיים, נעה אותה בכללות הנטבה שאינה צריכה, והכללות אינה צריכה גם כן, למניעה, כי היא טובה מוחלטה, הרואה להפעלת הצד של השלמות המוחלטה. והתוון המפורט. היותר נאה במגמה הכלכלית. שייהיה מבוסס על יסוד השקפת השלמות המחויבת האין סופית, היא השכלת מגמה של הטוב המתעללה תדי, מפני שאף על פי שתנאי השלמות המוחלטה היא האי אפשרות של הוספה, מכל מקום גם התוספת הדרידית וההתעלות היא גם כן ברכה ועדן

מיוחד, וכיון שהוא אי אפשר באין סוף מצד עצמו, מתחווה הוא מצד פועלותיו, ובבנה העולם בצורה כזאת, שעני עד יתעלה. ונמצא, שהשלמות כלולה משני הצדדים, מצד אין סוף, הבלתי מתואר בתוספת מצד שלמותו, ומצד ההוויה, ההולכת ומשתלמת ומתברכת תמיד. וזאת היא ברכת הקודש עצמה, הקדש טען ברכה. יהיו כבוד ד' לעולם ישמה ד' במעשו.

נת. ציור הרע בחיים הרוחניים הוא מקום שמתחללה תשוקה של השגה, והיא אינה מתמלאת. ציור רע זה אפשר להיות בכל מה שיש למעלה ממנו איזה דרגא, זאת היא צורת הרע שבאצלות, ככלומר תשוקת ההשגה הבלתי מתמלאת, יותר משיעור התשוקה אין רע, ומה שהיא מתמלאת הוא אך טוב. אמן התשוקה המכאייבת היא רק מועט לגבי המילוי, המושג העצמי, ולגבי שכיכת הדעת הפנימית, כוללת בתוכה ההשגה הבירה, שלמה שלמעלה מהדרגה אין ראוי להשתוקק, כי הטוב הוא רק המושג המתאים. ואם נוסף לזה שהבירור בין המושג ובין הבלתימושג הוא בהיר, אז נדע שאין הרע מעורב כלל עם הטוב, עומד הוא לעצמו, וכל ערך הרע שבו איןנו כי אם מפני שלא נתבררה עדין ערכתו, אם הוא למעלה מהדרגה בהחלה, עד שרairoו חදלון השקיקה ביחס לו. יכולם אנו לציר גם כן אופן שקייה יותר רחבה, שתהיה שוקלה עצומות ההשגה, אם מייעוט הבירור ביחס אל מה שלמעלה מהדרגה העצמית יגדל, ותתעורר אז מדת השקיקה הבלתי נמלאה כמדת ההשגה. בכל השגה מושג גם כן צד הבלתימושג ידוע הוא לבליי מושג, הרי עמדת הרע היא בפני עצמו, ואיןו מעורב עם הטוב. ואם התשוקה אל השגה המנועה תהיה מצורפת גם כן עם איזה כהות, המונעת ההכרה מהבחן איזה מושג הוא מבורר ואייזה הוא מסובך ודמיוני, אז יוכל הרע והטוב להיות מעורב גם בהיותו שקול. ואם ההכרה של מה שהוא למעלה מהדרגה העצמית תהיה מנועה הרבה, אז תהיה השקיקה עליה הרבה על מדת ההשגה, כי לא לפיקד ההשגה ישtopicק אל הגילוי התעלומי, אלא לפיקד החפץ הבלתי מותנה, הפוך, והבירורים לא יהיו מבוררים. אז יהיה הטוב המועט מעורב בהרע המרובה. ומה שאנו מציררים בציורים של הכרה והעלמה יש גם כן בחפש ושייפה, גם ביחס להגעה ומניעה. למילוי רצון בהשקפת ההוויה עם קייזון עצור. הבא מותך ערבות ההכרה ואי התאמת החפץ. ומאללה תוכאות לחילוקי הדרגות הרזיות שבין העולמים, אצלות. בריאה. יצירה, עשה, רבו טוב ומייעטו רע במצב מבורר ומובדל. שקול במצב מובדל, שקול במצב מעורב. רבו רע ומייעטו טוב במצב מעורב.

ס. שתי השקפות עולם הן, ההשקפה המאחדת, וההשקפה המפרדת. ההשקפה המאחדת רואה את כל החזון של נמצאים מפורדים זה מזה רק בתור טעות החוש, ומייעוט ההארה, אבל אמרת המציאות היא רק אחדות גדולה, והנמצאים הרבים והשונים הם רק גילויים מיוחדים, אברים שונים, צבעים וגונוים שונים של אותה החטיבה האחדותית. ובהשקפת האחדות מביטים על הכל, ואז מילא מתמצא חשבון הטוב, כי הכל ביחד בודאי הוא טוב בתכלית הטוב, והוא עוד הרבה יותר טוב על ידי התגלות החלקים הרעים שלו, מאילו היה חסר אותם האברים או אותם דרכי ה גילוי. וכל מה שאotta ההכרה האחדותית מתעמקת ומתעצמת, ככה מתגלת היא אמתה בכל החידור התהומי שלה, ובממשלתה על החיים הולכות כל ההרגשות על פי צבינה, ונמצא שהכל מorghש ברגש של טוב, וטוב על טוב מתגבר, וחודה על חודה מתעללה, וחיים על חיים מתדרים. וכל מה

שההשקפה האחדותית מכיה היא יותר את שרשיה בעומק, היא מביאה גם כן את הטוב המعاش בעולם, את החיים ואת השלום. ולעומתה של השקפה עליונה זו נמצאת ההשקفة המפרדת, הרואה את המציאות המופרדה בתוך חזון אמיתי, והזרות של כל מצוי אל משנהו היא תופסת לאמתה הרכהה. החושים וכל ההשגות השטחיות עוזרים על ידיה, והחיים הולכים על פיה ומתגשים, וכל מה שתוצאותיה מתגברות הולכת היא האפלת והרשעה ומתגברת. אין קץ לעומק המלחמה שבין אלו ההשיפות, החיצונה והפנימית, כל הארחות של העיליות שבעולם הולכות הן אל מקום אחד להוציא אל הפועל את השיטה של השקפה האחדותית בכל העולם, ולשבור את השקפת הפירוד אליה. אמונה האחדות האלוהית היא הנשמה, הנושאת בקרבה את כל אוצר החיים, את כל הרכוש הפנימי, שאושר העולמים אוצר בו.

סא. מנהיגי המדינות, וכל הגאנונים החברותיים, הם מושרים בסיס השקפת הפירוד, בכך המדמה, המראה את המציאות בתוכנותה המפרודה, ואין העולם כדי עדין להנאה הבאה מתוך השקפת האחדות בטוהרתה. תוכן אורו של מישיח, מושב כסא ד' בעולם, וזה שמו אשר יקראו ד' צדקנו, בניו הוא על פי יסוד השקפת האחדות המציאותית, כשהיא מתגברת כל כך עד שהיא חודרת בכל הפרטים ובכל העיליות כולם. הסתתרותה של השקפת האחדות הוא דבר מוכרא, כי עם כל האיחוד שבוחיה, עם כל שהכל הוא באמת טוב גמור מצד איזשהו, אין אותו הטוב של העליה התדרית מתבטל, ואوها העליה התדרית מתגונת היא בהתעדנות של כל מצוי פרטיו והתעלותנו. כל מה שהארה החדותית מתגלה. אין הדחיפה והבירור להעלאת כל פרט ולהזורה כל רע לטוב מתעצם כל כך. על כן ההסתתרות של האורה האחדותית היא השולחת את החטיבה הפנימית, את המהוות העצמית של המאור המאחד, אל המעמיקים. של הפירודים, והם הם החבלים והמצווקות הגורמים את האורה העליונה להגלוות. ניצוצי הקודש המפוזרים בתחום החושך מתלקטים אחד אל אחד, על ידי הירידה של האורה העליונה האחדותית בתוך מערכי הستر של השקפה המפרדת. הנס של התגלות האור של חי האחדות באדם ובעולם, עם תהליכי מוסרו וכל שאיפותו היוטרعمוקות, מקיפות וממלאות את הכל, חי חי הוא בישראל, ועםו ישראל חי וקיים לעד, שם ד' אלהי עולם עליון נקרא, ובאו פניו יהלך, ד' אלהי עמו ותרועת מלך בו.

סב. כשההתגלות של העולם המפורד מתגברת על התגלות העליונה של העולם המאחד, החומריות מתגברת על הרוחניות, והתאותות הגוףניות עומדות הן אז בשורה הראשונה של תכנית החיים, ואפלת העולם רבה היא וכשההשקפה של העולם האחדותי מתגברת, אז התשוקות הרוחניות וכל השαιיפות העדינות מתגברות, והעולם הולך הולך ואור. אוירא הארץ ישראל הוא המחכים, הנוטן האורה בנשמה להשכיל את היסוד של העולם המאחד. בארץ ישראל יונקים מאור החכמה הישראלית, ממהות החיים הרוחניים המיוחדים לישראל, מהשקבת העולם והחיים הישראליים, שהיא בסיסודה ההתגברות של העולם המאחד על העולם המפורד. וזהו היסוד של ביטול עבודה זרה וכל שאיפותיה וספיריה. בארץ העמים הטמאה אי אפשר להשקבת העולם המאחד להגלוות, והעולם המפורד שולט. בחזקה, והשकפות הפרטית והמפרודה, המחלוקת ומונכראה, היא הרודה בכל מערכיו החיים, ועם כל ההתאמצות לנשומת נשימה ישראלית ולהשכיל אל הסוד של העולם האחדותי, אויר הארץ העמים מעכב. על כן מלאה היא האדמה הטמאה שבוחן לארץ מסרחות עבודה זרה,

וישראל שבוחן לארץ עובדי עבודה זורה בטהרה הם. ואין דרך להנצל מחרפת עבודה זורה כי אם בכינוסן של ישראל לארץ ישראל, تحت לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים. מסוגלת היא ארעה דחשוכה לפולפל הפרטם, הבא מתוך הפרד, אבל חכמת האורה רק בארץ הארץ נמצאת, אין תורה כתורת ארץ ישראל.

סג. מה היא הסבה המקימת את הרעיון של מציאות הרע בעולם, אחרי שההשכמה תוכל לעלות עד לידי חשבון של עולם ברור וככליו, ולסקור את הכללות הטובה המוחלטה. אין זה כי אם מייעוט האורה, שבאה על ידי המדרגות השונות, שהנפש שואלת, למה לא יהיה הכל נשגב, הכל טוב גמור, הכל גדול. ואם נבא לומר, חילוק מדרגות צריך בשבייל שכחול העולם, כבר אנו נכנים בשער הנמנע, כלומר שאי אפשר להמציא את השכלול כי אם על פי אלה התנאים של חילוק המדרגות, והנמנע כבר פוגם את טעמו העליון, מה שאנו מרגישים ביכולת המוחלטה אין סופית של מחולל כל. אבל כשבא להעמקת התוכן, הנהו עוקרים את כל היסוד המטעה, האומר מאמר מוחלט על דבר חילוק המדרגות, שבא על ידי כך לקבול אודות הקטנות, שני טעמי. הטעם הראשון הפנימי הוא, שעל פי ההתגלות האמיתית של הכללות מתגללה השקפת האחדות, ובאחדות באמת הכל גדול ונשגב, ולא יש כלל קטנות ומייעוט. שמא תאמר על מה שהעין כהה והיא רואה קטנות ומייעוט, על זה אנו באים לבקר את יסוד הטוב הגדל והאור, והננו אומרים, שמה שנקלט בנו שהגדל והאור הוא הטוב והאושר המוחלט, הוא תוכן אמת במקומו, במקום שראווי הגדל והטוב הבלתי ספור להגולות, אבל במקום שהמייעוט ראוי, המייעוט והקטן הוא הטוב המוחלט והגמר, כמו הגדל במקומו. וחזר הכל למעמד של טוב גמור, שאינו צריך לנמנע כלל, מוסקר בשתי סקירות, המתמימות זו את זו, שהachat היא נשמה לחברת, שהיא כמו גופיה, והחשכה היא משכלה את הטובה, כמו האורה ולית ימما אלא לילא, והיום והלילה יחד מבססים את ההשלמה הצורית של הזמן. ואלמלא הייתה ההשכמה, שהיא מראה את ההשכמה המפוזרת, לא הייתה הדחיפה של ההתעלות התדידית, שהיא היסוד המשלים את כל, עד שלא יחסר שום תוכן של למציאות, לא התוכן השלם שאינו בו יתרון وكل וחומד גרעון, ולא התוכן השלם המוסיף תמיד שלמות, והוא מרווה עונג תדידי שאינו פוסק. אלמלא השקפת הפירוד היה מוסקר רק התוכן השלם, ולא היה שום צעד של הוספה וחידוש התעלות. ונמצא שהמייעוט, הגורם את חידוש ההתעלות, הוא ממש טוב גמור, כמו הטוב המוחלט, שמצד תכלית ההשלמה העלונה אין סופית שלו אין בו שייכות לתוספה והתעלות. נשארה רק ההרגשה של המכואב והצעיר, ששואלים עליה מפני מה היא מצויה, וזה כבר מחייבים על ידי קבלת יסוריין באביה, שהיא מدت הדעת העלונה, ועל ידי סקירה עליה למעלה מכל דעת באמנות מהות הטוב. ונמצא שהכל היא מדה טובה באמת, אלא שום תנאים ודברים מכיריים. וזה יגלה ודאי לעתיד לבא, שיברכו על הכל הטוב והמטיב, והשם יהיה נקרא כמו שנכתב. ומכל מקום אותם הערכיים שהם מדברים על דבר הנמנעות, באותה ההרגשה של הכבוד העליון ראוי, יש להם מקום אחרי המצאת ההשכמה, וכל מה שהם מישבים את הדעת תמציתו היא לקוחה מאור האמת העליון הזורה עליהם, וכל המרירות והמכואב שהננו מרגישים בתוכייהם הוא בא מיסוד ההשכמה, שהולכת ומתחפה לאורה גדולה.

סד. מהזיקוק שהמדע הנקה צריך לזוקק את תואר השכל, כשהנו באים לדבר באלהות ואחרי כל המעקים של החילוקים שבין השכלתו לההשכלה העלונה האלהית, הנהו נזקקים לתואר השלילי, שהוא מבסס לנו את כל

החויבים בטහורתם. ولבנו עלז עליינו, והננו יודעים, שהננו מסתופפים בצל שדי, ומונעים בנוועם האמת טב העליונה, שהיא מקורם של כל הברכות, ומעין של כל האוישר, שכל הנפשות חומדות מעולם עד עולם. ושוב הרינו משתמשים במסורת הידיעה האלהית ללא שום מכשול, יודעים אנו, שכל מה שנמסר ברוז האמונה ובגילויה הכל הולך למשירים, והלב התמים קובל וושאף אל הגודל והאור המורומם של האמת המוחלטה והיא נחלתו תמיד. כמו כן יותר מזה עליינו להבחין במושג האהבה האלהית, שהיא תוכל להיות לנו לאור מאיר, אור מעדן, מכם, ומלהיב כרכבות אלפי נחלי שלהבותיה, אחרי המירוק שהננו ממרקם את ציורינו, להבדיל אותן הבדלות המושכלות הראויות לבוא בין כל אהבה בעולם, המועבה ומצומצמה, מעוכרת ומוחשכה, לגבי האהבה האלהית אין גבולות, המלאה אך אור גדול ומרומם, המרווה מעדרנים עליונים, אשר הצללים של צללי צלליה מספיקים להאיר אוריהם גדולים נצחיים עד עד. אז אנו באים אחרי המירוק, ואחרי התחרה השילית, לעומק האהבה ביפעת הדורה, ויעלצו בך אהובי שמן, כי אתה תברך צדיק ד' צנעה רצון תעטרנו.

סה. בכלל, כל הרגשות הטבעיים שהם מבאים לידי פועל המביא לידי שכול ובניו ותיקון עולם, קדושים הם, ופיתוחם והתדרותם ושמירתם בטוהר הרاوي הוא אחד התכנים המעלולים שבסיסו העולם והעכודה העליונה. מתחתיו אהבת עצמו המצוייה אצל כל יצור, עד אהבת המשפחה, ולאחר כך אהבת האומה והבריות בכלל, אפילו כשהם הולכים על פי הסידור הטבעי, הם הם בונים את העולם, והם הם הראשונים של החפש העליון, דבר ד' אשר אמר ויהי, וצוה ונבראו. אمنם האור שבם מועט הוא, ומהר מיעוטו, המחשבים מצויים בהם, ויש בהם שני חסרונות. האחד שהם יכולים להשאר באותה המידה המוצערה שהם עומדים עלייה, ואין זה מטרת ההוויה, שהיא והלכת ומתעללה, והטוב האلهי שופע בהחרבתו, והיש כלו מוכן הוא ודוחוף לקבלו בצוותו היוטר רחבה, ומגמתית. והשני, כיון שהאור מועט, מתדקים המגרעות, וארכחות הטעאה, בלבול הרעינות והפיכת הסדרים, ובאות הרוחות הרעות ומקלקלות את החיים, מהרסות את המערכות, ומהרסות את העולם הפרטិ והכללי, תחת אשר מראשיתם הם מכונים לבנות אותו. על כן לא להרים את הרגשות הטבעיים ואת תוכאותיהם הננו נקרים אורות הקודש, כי אם להוסיף בהם אורה, להוסיף בהם אימוץ, לקשרם אל המגמות היוטר עליונות המופיעות מהאורם האלמיים, המובעות בדברי ד', ומתגלות בלבבות אנשי הקודש בכל הדורות ובכל הזמנים. כל התיקונים החברתיים וכל המכשירים שלהם, וכל אומץ החיים המעשיים והמוסריים הדורושים לשכולם, כל הרעינות הלאומיים וכל תוכאותיהם, הכל עולה להכלל על ידי עברי ד' העליונים בקדש העליון המAIR לכל.

סו. היחס הערכי של המצוות המוסריות החברתיות, ממצוות שבין אדם לחברו, אל המצוות הרוחניות, שהן מצות שבין אדם למקום, מתחלף הוא על פי ההצלחות השוטפות בביטוס הבנת התורה. המדע העליון הרציונלי מצד אחד, והرزויות הקדושה מצד השני, היוטר פנימי ויוטר מאוגן בתוכן העצמי של הופעת הקודש, הם באים עד לידי המסקנה האחרון של ההוויה, שהחברותיות היא רק אחת מהוילותיה, והrhoוניות העליונה, האושר הנצחי, הוא היסוד, המגמה התכליתית. ועל פי זה יהיו המצוות שבין אדם למקום היסוד העיקרי, שהמוסד החברותי הוא רק סולם לעלות אליו, ויהיו המצוות שהן עשוויות למגמת התגלות האורה האלהית בנשומות, בחיי היחיד והציבור, באומה ובעולם, בטבע ובהויה בכלל, הצינוריות היוטר עליונים, שואבי החיים המגמתים, ועםיהן הן מקשרות כל המצוות החברתיות בתור דרך ד' לעשות צדקה ומשפט. אמן העין המוגבלת באידיאליה אינה יכולה להציג

יותר הרבה מהתוכן החברותי בפירות גמור, ומתחוות המצאות החברותיות עצלה ליסוד עקי. אך אף על פי שאינה יכולה להציג את הפירות האורי של הגניזה האלמית של אוצר הנצח, התלו依 באישור המدع העליון, יודעת ומכרת היא את כללותו, על כן הנבואה אחתה את הלהב המקנא נגד עבודה זהה מצד אחד בכל כלותו, נגד הפרעות החברותיות מצד השני בעומק הפירות. וחכם עדיף מנביא, מפני ששאיפת החכמה היא מיסוד התורה, שהיא ההתגלות העליונה, המaira באספקלריוותה המצוחצת של הנבואה האבית של משה ربינו, היא עוסקה כבר בכל פירות המצאות הרוחניות לסייעיהן, ותוורת החיים שבין אדם למקום בכל המילואים היהודיים מסתעפת לנחילה הרבים, ונבנה הבית העליון, שהיסוד התתתי, הוא המכוון החברותי, נעשה לו לבסיס חזק, ומילא גם הוא מתادر למאד. ובאו היישועות לסדר נזקן מאוגדות עם יסוד החסידות אשר לאבות ולברכות. והרוצה שיכבים יעסוק בדיני ממונות, שאין לך מkeit וע בתורה יותר מהם, שהם כמעין הנובע. ומהעליה יסוד הנבואה בהארתו בהצראות החכמתה התורנית, חכמת סופרים אלו. ותורה ונבואה וחכמה יחד בונים את שכולו של העולם, ובית ישראל הולך ומתכוון על ידי עמודיו השלשה, תורה ועובדת וGamilot חסדים, ודין ואמת ושלום שלעומתם.

סז. ההשכמה הטבעית, של הקודש, היא ההשכמה היוטר עמוקה יותר אמותית בעולםנו. מצד העולם בכללו ובפרטיו, בגשמיותו ורוחניותו, בטבעיו ובנשיו. כל זמן שמתדרדר הבסיס של ההשכמה, הערך הטבעי, מתכונת חיים הרוחניים, הרי הוא מאבד את הכל. מובן הדבר, שאין הטבעיות הזאת, עם כל קדושתה, קיימת מצד חי העולם, מצד האלהות, מצד המקור ההוויה בעומק תוכן רומו, שם הוא קודש הקדשים. אבל הדבר הגורם לנו להשוב, להגות, לשיר ולהאמין, הוא יסוד העולמים. ויסוד זה הוא כולל חוליות של שלשת גדולה, ארוכה ומסודרת, שכל אחת נאהז בחברתה, במערכה טבעית, של קודש. גם הנסים הם טבעיים, הם טבעיים בערך שלהם. גם להם יש בחקיהם, בפעולותיהם, בהשפעותיהם, בעצם, בהפעלתם, על העולם, על הנפשות, על הדעות ועל המעשים. חילתה למסמס את היסוד המקומי, את הכלים המחזיק את כל האור והחיים, מכל פנת החיים, וכל וחומר מהפנה הריאשית של החיים הראשיים. אורו של מישח גם הוא מוטבע, בטבע הקודש, וקשרו הוא בשלשת הגדולה של העולם, של היוצר ורוחניותו, מגמת הויתו, ואידיאליות עתידו. אין העולם קרווע ומורסק, עומד הוא בנין איתן. ושמות ושמי שמי ייחד עם תחתיות ארץ ערים הם חטיבה אחת, עולם אחד, וישראל מגדלים את כה הנשמה, מאמצים את יסוד הכלים של החיים. מרוחקים ומגדלים בזה גם את זהר הנשמה. כשהמתאמצת האנושות להתגדל במפעולותיה, סוף האורה הרוחנית לבא בתקפה. וכשיישראל מתאזר, להגبية גם את חילו החמרי, אור קודש הולך ומרקין בעולם. ואור גאות עולם, והוא עד הולכים וმתקרים.

סח. כשאנו נשאלים על החיים החברתיים מה היא מגמתם, אין לנו תשובה מאותם החיים עצם, כי אם זקנים אנו לבא לשאייה של עולם גדול ונשגב מהם, שמקצת מזרירויות מתראים לפניינו בעולם הדעת, ובכל המרחבים של העולם הרוחני. ובזה כבר אנו באים בהסכמה, שאי אפשר כלל שתהייה כל השאייה האנושית שקוועה רק באוטם החיים החברתיים בלבד, ולא עוד אלא שהדבר מוכחה הוא, שאם יחלו החיים החברתיים

מיניקת לשדרם מאותם החיים העליונים שהם למעלה מהם, ושהם עושים את הוויתם להויה מטרתית, יפחט מאד הערך החיווני שלהם עצם, וממילא יתגלו בקרובם מגראות גדולות, עד שייהיו יודדים גם בערכם. ובשביל כך תיקון העולם דורש צפיפות ישועה عمוקה ממענייני היישועה העליונים. ותקותם של ישראל הנצחית לאורו של מישיח, לאור ד' בעולמו, היא היא בסיסו של עולם, של כל מצביו, גם של העולם החברותי, עם כל הסתעפותו. ומוכרח הדבר, שאנשים צופים ימצאו, שככל מעינם יהיה שקווע באוותן המגמות העליונות, וחזינם יהיה עולה ומרעיף על גבי חזוננות החברותיים, הנוטלים כל כך מקום כמוות גדול בעולמנו. אותו הרוח המחייה את החיים החברותיים צריך שהוא בעצם מ懿ירות הרוח העליון של החיים העליונים, החיים הקדושים השמיימים, חי החכמה, חי העדן הקדוש של נעם ד'. וממילא הוא מוכן להיות עשוה בחיים החברותיים מעין דוגמתו, מעין דוגמא של מעלה, להשכין את שלום המרומים בארץ, ושכינה בתתונותיהם. זאת היא המגמה היסודית של נשות ישראל, להיות חיים אלהים במובן החברותי, כמו שהחמים הללו הנם מצויים למעלה מן החברה, וכמו שהם נסקרים במשאת נפשם של ייחידי סגולה המקודשים. נחלת ישראל היסודית היא מתנה זו, שהחמים החברותיים שלהם היא דוגמא של מעלה, מלכות בית דוד היא דוגמת מלכות שמים העליונה, והסגולות השמיימות גנווות בה, והן מוכרחות לצאת לאור בכל מילואם, במילוי המלכותי, בתתוכנות כסא ד' על מכונו, על כסא דוד ועל מלכתו, להכין אותה ולסייעה. והמשיחיות בעצמותה סגולת ישראל היא, סגולת האומה, שהיא צריכה להתרפתה בקרובה, ומוכרחה להגאל מציריה וכל המציגים לה, השושנה העליונה צריכה שיפנו מכל צדקה הקוצניים והחוונים העוקצים אותה, ותתייחר עם דודה באהבה, מלכות שמים ומלכות הארץ בחתיבתה אחת, האידיאל החברותי והאידיאל הרוחני המרומם הגדול מעל כל חיי חברה וקיבוץ, החובק במתי שחקים בגדו ותעצומות הפשטו, המלא הוד נצח נצחים, מתחדים ומתמזגים יחד. ד' אחד ושמו אחד.

שני קווים עוביים לפניו בהדרכת הכלל והפרט, קו המבדיל, וקו המחבר. הקו המבדיל היא ההתקננות האישית, שהיא באה מتوزאת השαιפה להשלמה רוחנית פנימית, מחשבתייה והריגשית, ומהז גם כן טבעית ופעוליתית, המסתעפת ממנה, רק איש המעלה בתבודתו יוכל להשיגה, לציירה ולקנותה וכל אשר ירבו עליו חברים ומתחברים הנם עוסקים ממנה את האושר העליון של הבודהה האצילתית, ושתף המיען המקייר כל כך חיים עליונים, טהורים ועוזים, קדושים ונצלים, הוא מזדרע ומצטמצם. בהדרכת הכלל באה במקומה הבדלה כתית, הבדלת שבט לויabisod האומה, והבדלת הכהונה מתוכו. בזמןם המאוחרים, הבדלת חברי מעמי הארץ, ובכלל הרי הוא התוכן הרחב של הבדלת ישראל מן העמים, ובהרחה יותר קדומה, הבדלת האדם מכל הבהמה והחיה, על ידי הגדרה של חלקיים מיוחדים, תורות ומשאות נפש מיוחדות, שבהם עומד עולמו הפנימי האנושי, המתנשא למעלה למעלה. אבל בתוך עמקה של הבדלה זו התהברות והכללה גנווות הן, כלולות הן בכללותה. הכהנות המפוזרים בכל המרחב, מהם יבדל הנבדל, הולכים הם ופועלים לטובה בעצמיות העליונה של הצבון השלם הנבדל, והשאיפה מזוהה חזזה פנימית אדרה אצילתית ומקודשה את כל המרחב. האדם, בתבדותו מכל חיי והתרוממו בספירתו העליונה הוא מתחכר דוקא על ידה להתעללה ולהادر עד היותו צבון כללי, הנושא בתוכו את ההתעלות הרחבה של כל העולם כולם. האומה המיוחדה, סגולה מכל העמים. בשמרה את כל סגולותיה הפנימיות, בתבדלה מכלם, הרי היא מוכנה להתקשר להעשות לאור גוים, ותשועת אפסי ארץ. השבט הלוי, בתיחידותו בתנאיו המובדלים הרי הוא מתחצל וחולך ושומר את צבינו, מתקדש ומתנשא עד היותו לברכה לכללות האומה. והכהונה, בקדושה המיוחدة הרי היא מתעללה עד כדי שאיבה עליונה של רוח

הקדש, לאושר הכלל כולם, ועילי מוחתו היותר פנימית. החברים, ייחידי הסגולה, בהבדלים מעמי הארץ, הרי הם שומרים את שאיפתם הרוממה, העוללה למעלה מכל הערכיהם הרגילים, ומתחטבים להיות לנושאי כשרונות ורעיוןנות, שבהתפשטם הרי הם למקור ברכה לרבים, ובעמידת צבונם בחיים הרי החיים בעצם מתחבסים, מוצאים את ערכם, והולכים במסלה הקולעת אל מטרתם הנצחית והזמנית. וזאת היא נחלת ד' בכל דרך הקדש, הפרדה על מנת התחרות, להיפך מההכללה הגסה, המדוברת גדולות ואומרת לאגד הכל בחכילה אחת, ומאבדת את כל הود רוחני ואצילי. ובסוף כל סוף על ידי החשכת החיים נערך אור הדעת הצלול, והאהבה הגסה המינודה של כל בריה מתגברת ונעשה מזוומה, עד שהכל מתפרק, והארץ כולה תנוע כשבור מכובד פשעה. סטרא אחרת שרי בחיבורא וסימן בפירודא, וסטרא דקדשה שרי בפירודא וסימן, בחיבורא, ושם גופיה איקרי שלום.

ע. ולמעלה למעלה, האצלת האורות, הפרדת השכלים, והבדלת העולםים, הרי היא תוכנה פירודית, המביאה לידי ההאחדות العليונה, לידי ההוספה הנצחית, ורויית העונג המתחדש בעוצם פנימיות טובו בהתאחדות השעשוע העליון של הכללית אויר אויריים של השלמות האין סופית, שאין לה תוספת מרוב שלמותה, עם ההשלמה הבאה מתוך החסרון שבהתאחדות العليונה הרי זורם אויר השלמות הבלתי אפשר להתוסף מרוב תוספת עוזו מיסוד עולם עולמים על אויר השלמות ההלוך ואור, זוזו עדנים הולך ומתרביה, הולך ומתברך. והבדلات הגדרים היא העושה את ההתנסאות מראש מקדמי ימות עולם, שהאור العليון בעליונותו אינו גורע מערכו, ומשומר בטהרתו, וברב עוזו כחוי מלא להoir ולהחיות הכל, וממנו חוסן כל ישועות, השבת כל אבדות, בנין כל כונניות, شامل כל מאויים, ותעצומות כל עזיזות פאריא פארים. מה יקר חסך אלהים ובני אדם בצל כנפייך יחסיון, ירויין מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם, כי עמק מקור חיים באורך נראה אויר, משך חסך ליוודעך וצדקהך לישרי לב. ונמצא אורן של ישראל מזהיר בתורה العليונה, מקור עמוק השועעים, האדריכליות הכמושה של יפעת עדנת מכונת שכלייל כל עולמי עולמים, בכל نوعם חמדת עדנת פאר מלכות קדש קדשי קדשים. והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני, ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגויי קדוש, כי לי כל הארץ.

עא. כשההה黜לות הצפיה מתגברת בנו, הננו מתגאים ברום ענוה, לדבר הגות שיח קדש, ומתעלמים אנו ממעל לאותו התוכן הנשא, של רוז רוזים, מקור הברכה של התוספת ממעל לה, וכשאנו אומרים ביטוי אין סוף. לבנו מלא רגש שאללה ושקיקה פנימית אל ביטוי אין ראשית, והננו חשים, שאין ראשית אינו נהגה גם בהגות ביטוי המחשבי היוטר כמוס וגנו. באין סוף מונחה היא השלילה של אפשרות התוספת, כי מה יוסף על אין סוף, על השלמות המתעללה מכל עומק הדר עז. ויש מכון לרכיב מלכותי, לכונן השלמה בלתי פוסקת המתעללה, בגרעון המכשיר את התוספת, במצוות המכשיר את ההרחבה. וכיון שההה黜לות العليונה בטוויה, הננו כבר מורשים לומר, שעומק ההה黜לות הבלתי סופית הרי היא מתעללה בשחרורו العليון בהבדלת האורים, שדין התוספת נהוג בהם, מהמקוריות, העוצם שאין בו ערך של התעללות מרוב תעצומו. ורק בשביל היכולת הבלתי סופית הזאת לחולל סופים והגבילות, שיהיה כלי ברכה לעדנת שעשו עולמים, בשבעת טוב מתק תעוגים עדינים, בספינה אחדותם. יש כח הבטהה, קול דממה דקה. אבל בגין ראשית לא יחוקה ערך נורא זה. ומה יושיט לנו, אם נסכל

לחשוב על מרווח התעצומה, על עומק מקור כל מוקור, נעללה מכל הוויה הוויה, שם אין שרעף, גם בערבי הערכים הבלתי נערכים. אך לאלהים דומי נפשי, כי ממנו תקוותי.

עב. רוח כהה מתגנב בלימוד ההלכה בעמיקה, יחד עם השמחה הפנימית והעונג הקדוש. יסוד הכהות היא העצבון על חסרון הכה של כניסה ישראל במילואה, אשר רק בהיותה משוכלה בכל עזה ופארותיה, הרי היא מוכשרה להוציא אל הפועל את כל אותו השימוש של הכה החיים והרענן הספוג בים התלמוד. והצעיר הנפשי חודר הוא ב עמוקKi הרוח, בעת ההתגלות של החיים הרוחניים השכליים בעסקי ההלכות ומעמיקיהם. אמן באה השמחה, ובתוכה כולל אור הנחמה, המבטיחה השבת החיים בכל איתניותם, שהיא הולכת ומתחמzie על ידי הבלתי כח התורה עצמה, שהיא נתנת לישראל אור וחימם, ומהזורה לו את כחו העצמי, בעוררה את כח ישעו. ואשים דברי בפיק ובעציל ידי כסיטין, לנטע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וכל אותו שטף החיים הגדול האוצר בים התלמוד, המלא עז, חוזר הוא על ידי הלימוד עצמו, על ידי הקשר הנשמטי שהאומה קשורה באבותתו, שמוצאה היא את הגניזה האורית האליה על ידו, הרי הוא חוזר אליה לשוב מחדש את כל תוכני החיים. והכח הכללי של החיים העזים והקדושים הללו, מתחלק לכמה גוונים, ואורחותם בוטשים זה בזה, ולפעמים גם תוצאותיהם נלחמות זו בזו, אבל לסוף, המאור האחדותי, הנובע מזיו הנשמה האליה, שרוחו שוכן בקרוב האומה, סגולת אל אלהי עולם, הרי הוא גובר על הכל. וכל הזרמים השונים ומתחנדים, הולכים ומתאחדים על ידי לשד החיים, אשר ילך הלו ומתגדל מיסודו אוצר תורה שבعل פה, היונקת את שפעת חייה מתורה שבכתב בכל הודה והדרה. אשרי העם שככה לו.

עה. הגאננות האמנותית והכשרון המלאכתי הנם קשורים ואחוזים יחד. בחים מתגלה הקשרות המלאכתי במדרגה שנייה, באותו הנפשות שאין בהן הברכה המקורית הגאנונית בכל תעוזמתה, והגאננות האמנותית מתגלה בשטפה, באיזו התארה של פגס סיורי מצד הכשרון המלאכתי, שפוגע את הסידור או את יתר התנאים החיצוניים. באופן מוצלח מתועדים ביחיד כשרון מלאכתי, מדוד ומוגבל בגבוליו הרואים, עם גאננות אמנותית, שוטפת מעינות יצירה, ברעיון ובמפעלים, בהגיננות ובמבטאים, בהשפעות והדרכות עצומות וזרות, יחידיות וככלויות. כשהאנו נושאים עין למעלה, מתחניצים לפניו אורות משתי הסגולות ביה. אין קץ לגאננות המקורית, ואין קצב לדיקנות המלאכה הסידורית. והננו מסתכלים שמקור אחד שניהם נובעים, ממוקד גאננות גאון יעקב, וממקור מלאכת צור ישראל. והננו מבטאים את השם הנכתב בביטוי מחשבתי, היכול את חזון כל ההוויות במקורם המתברך לאין קץ, ומתנסה ומתטרום על כל ברכה ותהילה, ואת השם הנהגה הננו ממללים בקול ודברו, שיר ושבח לאדון כל המעשים. והננו עונים בכל עומק רגש כל קרבינו, וכל עצמותינו תאמרנה אמן על כל ברכה נקשבת. והשמות מאוחדים במקוריותם, בצורה מעידה על האחדות המקורית של רוחב אין די להתראות חזון אל שדי, שאמר לעולמו די. ומואר המקדש תצא הברכה המפורשה, ברוך ד' אלהי ישראל מן העולם, ולהסיר המחשיים מן העולם עד העולם.

עד. המחשבה הרויזית היא עוסקת תמיד בשרכי העניינים, שהיא פוגשת את ממשיותם בעולם המוגבל, וכך היא הולכת לבקש את השרשים ברומי העולמים, והיא מוצאת אותן בתמיינות סיורים, עד שאפס כל קוطن, כי כל

פגישה נערכת היא על פי אותו הגדל המתגלה על ידה. ולא בהתגלות בלבד הדברים אמורים, ביחס השכל וההכרה, כי אם במציאות ובקיים, בפעולה ובהתהווות. נקודה אחת ומצבה מודעה מלא עולמים, דוגמת הקioms והנקודות האספקלריות שבתוכונה ביחס להטיב השמיימי. והרשימה הפעלית היא מתכפלת גם כן לפי אותו הערך של הרשימה המדעית. ועם זה הדבר מושג, שככל עודף במדרגה שברשימה המוקטנה, כלומר כל יתרון פעליה, הארת חיים, הטבת מוסר, הגדלת שכל, שהננו פוגשים, אגוד הוא בדוגמתו באותו התוכן הדרגאי שבromo. ובזה יהיו גם ההשגות השכליות הייתן מאיות נערכות מצד עצמן רק בצורה זעירה ולגביה אוטם הרשימים הנגרמים שלחן בצורה אמיתית. כל השונה הקב"ה יושב ושונה כנגדו. מובן הדבר, שהערכים נתפסים תחילה במערכות הלב, ובחדורי הרוח, ולאחר כך בספרות הנשמעות הפרטיות, ולאחר כך בגורמים שעיל ידי הכלל ושעל הכלל כולם, ולאחר כך במלא עולמים, בהבנת ההתאגדות הכללית של מלא כל. וכן הולכים הדברים ומתחדרים. ברכתם ושםחתם מתברכת. ופדי תnobתם מתעללה. וכל ניד שפטים וכל זעוזע חיים עושה פירות ופירי פירות.

עה. כשהאנו מצירים את הטבע בכללו לדבר חלש, מפני שהנס עומד למעלה ממנו, והרי הוא משדר את מערכתו, עיקר כוונתנו המוסרית היא שאין לטבע הרע כה ועמדה, והרי הוא נחלש ואינו יכול לkom לפניו הטוב, האיתן וקיים מצד עוצם טובו, טוב ד' העליון המchia כל. וצריכים אנו להשר, שלא יפגע רעיון ההתחלה של הטבע בטבע הטוב, להחלישו ולהעמידו במעמד בלתי איתן. אמנם כל מה שהעמקה חודרת יותר, הרי היא מוצאה שכל טוב מוגבל הרי הוא באמת רע מצד הגבלתו וצמצומו, ועל כן אין כל דבר איתן כי אם אוור ד' לבדו בגודל טובו. הטוב שמן ורק נאה להודות.

עו. בכל תוכן של אמונה בעולם, בכל ציור של אלות באיזה מדרגה שתהיה, יש בה טעם מיוחד תשואה מיוחدة ותענג מיוחד, ומזון נפשי מיוחד. ואotta ההתייחדות היא מסוגלה לאותן היחידים או הקיבוצים הנמשכים אליה, יתר הטעמים והתשוקות של החיים, הם גם-כן בכל עם ולשון מעין התוכן של האמונה וציור האלות שלו, אפילו השפה והארץ, הנימוסים והחקים, יש להם קישור ייחודי עם התוכן האמוני שלו, מצד ציורו באלהות. ונמצא שהתחמיצת מכל הטעמים שקולט מאיזה עם או קיבוץ, קשור הוא באותו הטעם שהוא מקבל ביחס אמונהו. והאמונה עצמה, אף-על-פי שהיא מסתעפת לכמה ענפים פנימיים וחיצוניים, מחשבתיים ומעשיים, יסודה העצמי הוא אותו הציור האלקי בסגנון המיוחד, וטעם המיוחד הנאותו לאותו היחיד או הציבור, המשפחה או האומה, המפלגה או הסיעה. ברקמת החיים הפנימית, עושה נקודה זו של הציור האלקי את הרקמה הנפשית הייתר חטיבה, יותר איתנה וייתר חודרת. כשהאנו באים מזה לשפוט על אותו התוכן המיוחד היהודי ואני באים מן החוץ אל הפנים, אז בגודל אמרת נאמר, כי כל אלהיים אלילים וד' שמים הייתר נצחי, הייתר עזיז, הכל כלולים הם באותו הציור השלם של השגת האלהות הכוללת הנצחית המקורית במקורות האמת הנשאה והמתנשאת לעד של ד' אלהי ישראל, אלהים חיים ומלך עולם, אלא שהם כולם עושים, לא מיבעי שכל הטעמים וכל הסגנונים, כל החטיבות וכל התשוקות, מצד היוון רוחני, הייתר פנימי, הייתר נצחי, הייתר עזיז, הכל כלולים הם באותו הציור השלם של השגת האלהות הכוללת הנצחית המקורית במקורות האמת הנשאה והמתנשאת לעד של ד' אלהי ישראל, אלהים חיים ומלך עולם, אלא שהם כולם מאוחדים בתוכן של אחדות בלתי מפורדה, ובועלוי עליון כזה, שהכל מה שמחפץ ומתרפץ לא יוכל להחשב, כי-אם כשביראים של נוצחי אורות כהים, המתבזקים מאור להבות אין קץ. וכשם שהפירותים בפירותם,

התשוקות והצירורים האלוהיים בחלקיים, הם פוגמים את רוח האדם ומעכבים את השלמתו הזמנית והנצחית, אלא שהם משמשים להקדמה נסונית, שהאדם הולך הולך וכושל הולך ותועה, עד אשר רוח הבינה העליונה תשיבתו אל האופי היוטר שלם שבבחינת הרוח, על כן העבודות זרות כולן, עם כל מה שהם נתנות מהלך לרוח עמים רבים, הם עם זה מלכות אותם ברוחם מפגמים את נשמהם, ומשחיתות את המית הנשמה האלוהית העוללה לשירות האדם מצד עצמיות יצרתו, כן להיפך, התוכן שלם העליון, שהכל בו כולל בהכללה עליונה בזיו השמלות, הוא נותן את כל היתרונו של האדם ושל העולם יכול להגלוות בצורה היוטר שלמה. ולא עוד אלא שכל התאות הרוחניות כל היצרים וכל העבודות והנטיות האמוניות שבעולם, כל הזיקים הקטנים של ההכרות האלוהית עם כל טעויותיהם הפרטיים, הנם שוכנים בצורה מעודנת עדין אין קץ בצורה מלאת אהבה ועונג עליון, מלא נחת ותענוגים, ברום עמדת הרוח, בצורה עליונה מאדם, באור חיים המזהילים כל נשמה, באוצר העדנים של נטילת הרוח אל על, אל אור שם אל אלהי ישראל. ומעמק הטעם השמיימי של מתוק אמונה עולמים, נחלת ישראל, ידע כל רוח ער, כל הנגש אל ד' בקדוש וטוהר, להבחן עם כל הטעמיים הפרטיים של כל מיני התשוקות האמוניות, ידע את הנקודות התוכניות של הטוב שלהם, יקרבו כולם אליו, ברום עולם מלא אהבה וחימם, וידע את הרע והפוגם שבhem שעיל ידם הנם נזירים כמו דוה, צא תאמר להם. ההסתכלות מתנסה מרווח הררי ישראל אל חזון העתיד, על יום הגמל פרי רוח האדם והעולם יצא מצחנת פירודו. והאלילים כליל יהלוף. וידע כל פועל כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו ד' אלהי ישראל מלך, ומלכוותו בכל משללה. ויצרא דעבודה זורה אשר משל בישראל, וכל יצרי עבודה זורה שבעולם כולם יתהפכו לכחות דוחפים את היציאה לפועל של האורה העליונה גדלות החיים, של הכרת האלהות האמיתית, הכוללת את כל תענוגי הרוח וכל העדנים עם ברום עוזם. והיה מדברה עדין וערבתה כגן ד'.

עוז. בהידיעה האלוהית באמת, כל מה שהאמת מתגברת בלבו של אדם, כוללות כל הידעות, כמו שבהעונג האלמי, המתגללה בנפש, כוללים כל התענוגים. בקשרון החיים אשר הדבקות האלוהית אגדה בהם דבקים כל הקשרונות. אמן בא התחgalות של התחgalות אל הקשר האלמי בראשית הזדרחותו בצורה קצת מוגבלת בזיה אדונה מהאדם יתר הקשרונות ויתר הסיגולים, והוא עדין לא עמד בסוד ד', שرك מפני הפרטיות, מפני העוני והקימוץ שבכל מיני קשרון, מפני דלותם וצנומיותם, הרי הם נדחים, כדי שלא יעכבו בקדורותם את הבדיקה האלוהית מלהזrich בכל המילוא שלה, אשר רק בהתקברותה והתחgalות שלטונה יכול הכל וישולם הכל. כל התענוגים וכל הקשרונות, כל סיגולי החיים, כל העצות, וכל החדשות, כל השמחות, וכל העידונים כל ההצלחות וכל החכמויות, כל השירות וכל הפארים, כל הגדלות וכל השיגובים, כל הצלחות וכל הנועמים, יגלו ויראו, בכל סעיפיהם וסעיפי סעיפיהם, בכל עשור כבודם וכל הוד נצחם. וכל מה שבאה ההופעה האלוהית ע"ז בירירה יותר עמוקה, ע"ז מלחמה יותר כבדה. ע"ז נסונות יותר קשים, ע"ז דחיות יותר מרובות של כל סעיפים בודדים וזרים, הרי היא יותר מתבלטת, יותר מתעצמת, יותר מאירה את החיים ואת העולם, יותר מהדרתם אח"כ בכל פאר כלילותיה. אשרי שאל יעקב בעוזרו, שברו על ד' אלהיו, ניחא להו לצדקייא לתרבא גרמייהו בגין קרא דקוב"ה, אל תקרי שברו אלא שברו.

עח. כמשמעותם את הטבע והנס בთור דברים ותוכנים סותרים זה את זה, פועל הציוויל על מהות האמונה, וערכי המוסר הנמשכים עמה, פעה שוקת, גורמת הפרעות וניגות ותגרות פנימיות. אבל כשהנס והטבע מצטייר בציוויל של חביבה אחת, שחלק אחד משלים את השני, והנס בכלל רום גדול מוכך הוא בתור עטרת הטבע, חייו, נשמו הפנימית, ואוצר האידיאלי שלו. משתקפת ע"י השפעה ציורית זו השקפה מסורתית ואמונה מאוחודה, שתוכן השלום אחוז בה. והשטף הפנימי של החיים הולך על ידה למשרדים, בצוותא כלולה, שהיא מוצלת מאותו הכאב שתוכן מלא נגדים גורם. וזאת היא מدت קדושי עליון, גדול הדעה, העומדים בסוד ד' הרואים את הזוזת הכל. והנס עם כל תועפות גדוֹלָה והטבע עם כל הסתעפויותו בכל ערבי המציאות מתגלים ברוחם בתור חזוןיהם שלם, שם שלם על עולם שלם. דבר ד' במחזה ודבר ד' במראה, כה אמר ד', וזה הדבר אשר דבר ד', אספקלריה המארה ואספקלריה שאינה מארה, יום ולילה, שימוש וירח, העווה"ז והעולם הבא, התורה והחכמה, ההגון והשירה, אחוזים יחד בחוברת. וכולם נותנים פאר לחיה העולמים. ומוראו עליהם וחדרות אהבתו משחקת לפניהם בכל עת, משחקת בתבל ארץ, ושעשועי את בני אדם.

עת. כשהותבעים שיהיה העולם מודרך על-פי מחשבות מקוריות, שככל אחד יכיר בבירור את העולם ואת החיים מקוררו הראשון, צריך לדעת שזה תלוי בטהרתו הרצון. כشرطן הפנימי המגמתי של החיים הוא טהור ואיןנו פונה כי-אם לנשגב ומעולה, לתוכן חיים כזה שמצוותו הוא באמת ראייה להיות מגמתית על-פי הבדיקה של החכמה האלהית, אז הכרת העולם והחיים המקורי של האיש המיחוד יכול לו אושר, ומידתו על רגלי עצמו היא לו מעין של גדולה. אבל כאשר הרצון הפנימי שפל הוא, ואם היה העולם מרושם ועמו החיים מתבלטים על-פי אותה המקוריות השפלה של האישיות, היה הכל מגועל והרօס, יסוד ההצלה היא באה או רק ממה שהרושם העולמי ורושם החיים מופיע אצל היחידים, לא בצורתם העצמית שלהם, אותה הצורה שהם חוקקים אותה בנפשם, אלא על-פי הצורה שגדולים וטהורי לב חקוקה. וזאת היא אור חי האמונה, המתפלשים בכל כשרון ומוסר. ואפ-על-פי שהיא מדינגה יודאה, והחיים והעולם אינם נובעים ממוקרים ואיןם רושמים רשמיים עזיזים בכל מילויים, מכל-מקום מושל הוא העולם והחיים מאותה הזומה והירידה של העצמות השפלה, עד אשר יצוף רוח האדם ויתהר רצונו. ואז יוכל כל יחיד את רשמי העולם והחיים ממוקרים הראשון, והם הם יהיינו למען הברכה היותר נשגב. ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואייש את אחיו לדעת את ד', כי ככל ידעו אותו מקטנים עד גדולים.

פ. בחסידות פנימית כלולה היא הארתה האמונה הטבעית, אור אלחים המפעם בנשמה בכחו הגדל מצד עצמו, החוץ ממה שהוא מואר מאורה של תורה, של מורשת אבות וקבלה. הולכת היא הקבלה ומולה את אור האמונה העליונה, שומרת אותה משגיאות ומישרת את דרכה, נר לרגלי דרכך ואור לנתייבתי.

פא. השלמות של האמונה היא, כשבוגה ונשמה אחוזים הם יפה זה זהה, שהיא האמוניות הטבעית והמסורת ביחיד. בהקשרים שבין הגוף והנפשה יש הרבה אוצרות של אורה ושל חיים, ולפעמים יש שמתדרלים הסימנים הללו, והמסורת והאמונה הטבעית נפרדים זה מזה, ומתגלה אז מחלוקת, וסכנותה גדולה היא לפיה אותו הערך של הפירוק אשר להחיבור המותאם הנזכר. ולפעמים מרובה שטף אור של האמונה הפנימית, מתעללה

היא מעל האמונה המסורתית, וגם זה, אף על פי שבא על ידי עלייה רוחנית, הרי זה פגם ודולדול כה. והתוכן הבורי הולך תמיד בהתאם, ובאותה המידה שהאמונה הרוחנית מתעללה, מתעללה האמונה המסורתית עמה, עולה עמה ואינה יורדת עמה. על ידי חכמה עליונה ומיורק מוסרי יפה, מתמזגות יפה האיכיות של שתי מחלקות האמונה הללו, והן הולכות ומתגברות, מתחערות בעטרת קדושה, ומהיות את האדם חyi עולמים. וכשהדבר הואה הציבור, הרי הוא קם לתחיה עליונה, פעולות מזהירות של אור עולם מתגלות בקרבו. ובישראל חיבור ואיחוד זה הוא המבוקש הפנימי של תוכן מעשה של כל מצוה. אשרי אשר משווה תמיד את המטרה העליונה הזאת, של ייחודן של אלה שתי המגמות האמוניות, הפנימית והחיצונית, לנגד עניינו, אורחים גדולים מופיעים עליו, וציו עליון מזריח עליון את נגהייו. אשרי אדם שומע לי לשקד על דלוותי יום יום לשמר מזוזות פתחי, כי מוצאי מצא חיים ויפק רצון מד'.

פב. תוכן רוח יראת שמים שבלב, מבונה הוא ממניות שונות. המנה היסודית והעקרית היא חוש העמוק של האמונה האלוהית ברום טהרתה, והולך החוש הבahir והנקדש הזה ומתעללה מתפלש בחדרי לבב, ומתחער באורות של דעה וascal טוב. וכל מה שהוא מוסף כתרי דעת, הוא מוסף אומץ ועומק ורוח טהרה עליונה, מתגבר בקרבו השעשה הפנימי באור האלקי, הזורח בזריחה עדינה בתוכיות הנשמה. ושמחה עולמים של נחל עדני, היא המתתקת לאדם את חייו הרוחניים, ומוסיפה בו גדולה נצחית המכשרתו לחyi אושר קדושים מלאים נדיות רוח וכל טוב עליון. אותו האור הפנימי של ההארה האלוהית הכלולה עמוק אמונה ועומק דעת במיזוג אידיר ומותאם, הוא מתחבר עם רוח הקודש העליון, ההולך ופורץ את זרמי מותק כל החיים הכלליים של כל האדם בכללותו, מצד הצורה האלוהית שבו, ובישראל ביותר פנימיות, ביותר חטיבות ויחוד, מרוח ד' אשר נחה מאז על עמו, עם הסגולה, שטעם הקודש האלקי מותאם מאר לחכו הנפשי, בצלו חמדתי וישבתי ופריו מותק לחci. והואו הרוח שהוא מלא חיים טבעיים, הולך הוא ומתקשר באורה של תורה, בהדרכה המעשית והאמונית. ומתחער בקשרי צפויות של ישועה כללית לעולם. מרכזת בריכוז פנימי ברוח ישראל, המאגdet בקרבה את כל המשאלים היותר יפים יותר קדושים ואידיאליים, שכל רוח טהור מתנסה אליהם.

פג. האמניות יש בה תוכן של טבע, ותוכן של הכרה והשכלה. מצד התוכן הטבעי שלה היא מלאה גבורה ואש משולבת, ואני יכולה לסבול שום דבר המנגדה. ולא דוקא דבר המנגד את כל מהותיותה אינה יכולה לסבול, כי אם גם דבר שהוא מנגד את שבילה הפרטיא ואת סגנוןיה המיעוד. על-כן לא יכולו אמוןנות מיוחדות לדור בכפיפה אחת ולהתערב זה בזה, אם לא שיצמח מזה היזק טبعי עצמי לכולן. וכל מה שהאמונה היא יותר אידירה, יותר בריאה, יותר חשובה וענקית, יגדל כח הטבע שלה, ותגדל מאד קנטה וקפידת הטהרה שלה. אמנים מצד התוכן ההכרוי של האמונה, מלאה היא רוחב דעת, ומעוטרה היא על-ידי זה ברב חסד וסבלנות גדולה. יודעת היא בהכרתה שהרוח הפנימי של העrigה האלוהית וההשלמה העליונה שהיא שואפת אליה, היא כל-כך עשרה בגונים, עד שהיא יכולה להתלבש בלבושים שונים מאד, וגם בתיאורים הפליגים, והיא מתעללה על-ידי זה על כל סתריה ומרתוממת מעל כל ניגוד. ובאמונה בגודל קדשה, זורמים תמיד אלה שני הפלגים, שני שטפי הקודש של חסד וגבורה, מdat הדין ומדת הרחמים. וכשהאמונה מתרוממת לROM מקורה, לצורתה

העליזונה, שמשם מקור חייה ושפעת פרנסת קיומה והארתה מאור תורה העליונה, מدت הגבורה מתמזגת, והכללות מתאחדות עם הדיקנות ברוב תהרה והארה גדולה.

פֶד. שני פרנסים טובים עמדו לישראל, שניהם מלאים ברכבת ד' בתורה חכמה, גדולה קדושה, צדק ומשרים, וחמושים ברוח אדריך לעבדת הקודש, לישר דרכיהם במסילת התורה והאמונה: הרמב"ם והרמב"ן. שניהם כללו בתוכם את כל אוצר החיים אשר לישראל ולאדם, לפי היכולת האנושי, ולפי הערכיהם האפשריים להtagלוות ברוח היותר עיר ו יותר נאור. אמנם משני הצדדים אשר להקשבת הרוח: מהצד המסתורי הפנימי, הפהה הימנית, שמשם החוש האמונה העמוק נובע, וממנו תוצאות לכל בינה פנימית, קבלית, אמת רוחנית עליזונה, אשר ברוח רזי אמונה היא נקלטה, ותוצאותיה חכמות נעלמות בחוג ההשוויה של הצורה ליוצרה בכחן הגadol של נביים שאינו פוסק מבני נביים מדור לדור, ומהצד השמאלי, הצד ההכרוי, המלא שכל וחשבון, בירור והגיון, השופט את כל ערך בהגדותיו, ועמוק בחתום ההבדלה שבין המיציאות העליונה מעל כל שם ותיאור מציאותי, הנקלט מאור השכל העליון אשר בהקשבה הבינית המדויקת והדרגתית, העסוקה בהבחנת האור האלקי. הפהה השמאלית נפלת למנה, האחורה לבן מיימון, והראשונה לבן נחמן. אור אל שדי, האומר לעולמו די, ומתחה גבולים לכל חדרי מדי ולכל כחות חיים, ומגלת את הבלטת המשוכלה של כל יצירה חשובה, האיר בנשמה שני האורים הגדולים. ומכורחת היתה המסתורית להיות עלומה מגאון ההכרה המנתחת, ואotta ההכרה עצמה להיות דחויה בזוע מגאון הקשב הפנימי אדריך האמונה. ויחד הם בונים את בית ישראל מזה אחד ומזה אחד, והיו ידיהם אמונה, להחליש את עמלך ואת עמו לפי חרב, ולהקים יד על כס יה.

פה. מרגישים את הטבעות העליונה של אור הקודש, הזורה בחים האישים של האדם, בחוש הקודש של האמונה בעומק טמירותה, לאורה נבדקת היא הנפש, וכל חטא ופגם יורגש על ידה, ודוחיקת הלב אל התשובה עמוקקי אהבה, וצער נסתר מהול בשמחה, וגעגו עדין הומה כנהל, ומנגן מאליו המון ניגונים חרישיים של תוגה ושל חדוה, של רוממות ודכאות, הולך ומתגבר. ולפעמים בא הרוח הגנוו וחוונה על מרכזיו המעשה, בודק הוא אז את העבודות בפועל בකורתו החודרת, אז לפעם הנפש הלומה מרוב שטף של דקדוק, והעצה המכונת במלחכי החיים נעשית קשה ועלומה. אז אין עצה כי אם עצת ד', אור תורה, בכל המון גילוייה, למודיה, הלוותיה, דקדוקיה, וגדריה, אז היא הנר המאיר את המחשכים, על ידה הנשמה מתנחתת, לא תאמר חטא לכל אשר יאמר הדמיון חטא הוא, כי אם תגעוו בשטן מזה ומזה, אל תרשע הרבה, ואל תהי צדיק הרבה, מאזני צדק ובני צדק יבואו אז על ככר החיים, וכל שבוריו לב מתנחים. והחיים הטהורים והקדושים, העזיזים והמאושרים, הולכים הם ומתקדשים, הולכים ומתקדשים, והעינים למרום מתנשאות, והעולם מאיר בזיו תפארה, והמון רב של רעיונות חדשים לבקרים, המעוררים לחישך כח רוחני, להגדיל תורה ולהאדיר חכמה, לאزن שיש ספונים, להעניק הגינוי סגוליה, בא ומתרעם ערמות בסידור משוכלל מכל מעשה ומכל מפעל. ודרך החיים נעשית ישירה, וחבת עולמים לכל יציר נברא הולכת וმתרחשת, וכל העולם כולו, מעולם עד עולם, אומר שירה חדשה.

פו. אצל האומות אשר קלטו על ידי כמה ערפלים ניצוצות אחדים מאור תורה, מorghש מאד התוכן של חטא הקדום, חטא אדם הראשון, ופערתו על האדם, בהיותו טבוע בחטא. מה שאין כן בישראל, אין זה התוכן לzech כרך חלק עיקרי בתוכני הרגשות האמוניות, רק המעשה הטוב, תלמוד תורה, עשות משפט ואהבת חסד והצדע לכת עם אלהיך. כל זה מסתובב מאותו המובן של פסיקת הזומה הראשונה שהטיל נחש בצדאי חוה, מאז עמדו על הר סיני, ונכרים שלא עמדו על הר סיני לא פסקה זהמתם. וזהו מה היא הטבעה העמוקה במצוות החטא בטבעיות הנפש, עד שהיא עצמה אינה מorghשة כלל, היא משתקפת רק מתוך מהלך החיים הכלליים, ומוצצת ביחסות הסקירה לאנשי צפיה מיוודה. בישראל הזומה פסקה, ולעומת זה היצר הרע מגדייל לעשות, לא מתוך הטבע הנפשי של ישראל בא החטא, אלא מתוך איזוז דחיפה של התרגשות זהה, הבאה והמהם את החיים. ומתוך שאין הזומה קשורה ב עמוק הנסיבות הנפשית, אלא מבחן היא מתחברת, אל תרוני שאני שחרחות שזופתני המשמש, על כן היא מסתלקת מתוך פעולות, מתחפה לאורה קדישה על ידי תלמוד תורה, העושה את לב האבן לבשר, ומתחלה על ידי עסקי המצוות בפועל. וצדקה תהיה לנו כי נשמר לעשות את כל המוצה הזאת לפני ד' אלהינו כאשר צוננו. והגויות היא טבועה בחטא, וההטעה הנחשית קוראה אל כל מכשירה, האليلיות וכל בלחותיה, ואוצרות רשות לא יועילו, וצדקה פועלות לא תוכל להצלם מבור אין מים בו, אשר טבעו בו, והنم טובעים והולכים, ומוכנים לבאר שחית, שמה אדום, מלכיה וכל נשיאיה. ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו, והיתה לד' המלוכה.

פז. הנדר הוא עומק ההתגלות הטבעית של חוש האמונה, שמתגלה בביטוי ובמעשה, לא יהל דברו ככל היוצא מפיו יעשה. הוא ערובה על האמוניות הטבעית שתשמר את עצמה, ולא תהיה נשטפת בשטף האורה הגדולה של החובה החוקית הנתונה מגביה מפני אל עליון, מפני הגבורה. מורשה כללית לכל קהילת יעקב. פגימת הנדרים אוגרת את פגיעה בהמהלך הטבעי של שטף הקודש, אשר בה מתגלה האוצר הגנוו בלב ביחס לחובת האדם לאלהיו, חובת היצר לויצרו, בכאיimi התשובה, וביחוד יום הכפורים, בעת אשר התוכן האמוני צריך לעלות אל ראש פסגתו. מה נאה היא ההרגשה היישראלית אשר עם כל אשר הווקפו במצבות, כי ד' חפן למען צדקו יגדיל תורה ויידיר, חשים הם בראש לכל את הערך המקורי שיש באותה הדתוות הטבעית, שמתגלה בקדושת הנדר. מכירה היא האומה, שהנורדר נorder בחמי המלך, העולה עוד במעלה פנימית מהnbsp; השוא במלך עצמו, כלומר באותה הידענה המנוחת אשר קבלנו מורשה מאבותינו באמצעות האלהות אבל הנורדר הוא בא מנביעת החיים של ההכרה הטבעית שבפנימיות של הנשמה, שלמן האיר באורה בכל מילואו וטבו נתנו לנו תורה אמת וחוקים ומשפטים צדיקים וישראלים, וראשית הסליחה מתחילה היא בסליחת פגמי הנדרים, במנハיג ישראל שנצח לסדר התרת נדרים פומבית בליל יום הכפורים, ולהנהיג התרות יהודים מערב ראש השנה.

פח. החסידים הטבעיים, נפשם מלאה המיה אלהית, לבם ובשרם ירננו אל אל חי, ועם כל תוקף תבערה הטבעית האוכלת בקרבים פנימה, הפורצת כל גבולים, ודולגת על כל פרטיהם, הנם משתעבדים לדברי ד', כי שמרו אמרתך ובריתך נצورو. והחסידות הישראלית עומדת היא על הגבולים, לשמר את המיה הנפש, שכאשר יתגעוו גליה, ישבו ולא יעברו גבולם, שם שם לו חוק ומשפט ושם נסחו. זהו כח האיתן אשר לישראל, האזרע בגבורה, אשר עם רוממות שיא גלי המיה הנפש, בשטף השקפות ועריגות דרכות במתאים ומרקיעות עבי שחקים, הכל נכנע

לדבר ד' ואמרי פיו. ומתוך הנשמה העליונה זו את משתקפת השקפת עולם מלא, המוחומש באוצר חיים עזיזים. המון שטפים אדירים הולכים והומים, וגלים גועשים של כחות נוראים מוקיעים למעלה רום, וכולם בכל זה מפלסים את נתיבותם בצורה מדוייקה, מלאה חשבון, הפונה לשכלול עולם ועילוון, להריק חסדו של יוצר כל על מעשיו. שם היו השטפים הפנימיים בהמון עוז יוצאים, היה כה משבר בה, ויצורי עולמים לא היו יוצאים לעמדת צביהם. כשהתגלה איזה רוח של אמוניות טבעית במקום זה, מיד הרס את הגדרים והחריב בנינים איתנים, ושאהיה יוכת שעור. ויעקב רד עם אל, ועם קדושים נאמן. משליך קrho co כפיתים לפני קrho co מי עמד, ישלח דבריו וימסם ישב רוחו ילו מים, מגיד דבריו ליעקב חקייו ומשפטיו לישראל, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בכל ידועם הלויה.

פט. הדבקות האלהית, שהיא חי כל, אינה זהה ממשום נמצא באמת. ובכל זאת העילי של כל הייש תלוי באוֹתָה המציאות של הדבקות האלהית, המתנווצת בהכרה והרגשה, והמתגלמת בחיים ובמפעלים. ובזה יפה כה התורה והתפלה, העובדה והמצאות. ובכל אופן אדם אחד מתמלא אורה אלהית רצונית והכרית, בעצם הויתו המדעית והחפצית, בה במידה מתמלאות כל אלה הסבות, ההולכות וקשרות את כל הקישורים המציאוטים, מרוּמות העניין האלקי בסגולות מציאותו, בכבודו במקומו, עד מעמד אותה האישיות הנקדשה בקדוש החכמה והמדעת, הרצון והחשק האלקי, כולם באור חיים, באור קיומן של הדר נצח נצחים. וברקיע זה הילו ממלאים את נשמות כל צדיקי עולם, שהם מוצאים את עצםם ברוב אמרת וענוה מרכזים בריכוז אוֹר חי העולמים, והם הם הקוראים אל ד' بعد כל מעשיו, המתפללים ונענים. אלו הם הישרים, אשר סוד ד' להם יגלה בכל עת. והחפץ האלקי איןנו חפץ דוחה חפציהם, כי אם חפץ מادر חפציהם, חפץ מצחצת וمبرיק חפציהם, חפץ מסיר את כל העדר וכל חולשה מכל חפץ, ומעמיד את החיים והמציאות העצמית על מעמד היותר איתן, היותר נשגב, היותר פורה ומשגשג, ותוכנת הקודש המיוודה של החפץ האלקי, המתגלת בלב הדורש את אליהם, היא מחדשת את אורה על ידי הערת הנפש אל קרבת ד', אל טוהר המוסר, אל עמוק האמונה. ומתוך הסקירה העמוקה בהא שפעת קודש, מרוּמה מכל תיאור, ומשגבת ישע.

צ. יש לצריכים לשמור את הצינורות שאור הדעת שופע בהם, שלא יתערבו זה בזה, כדי שההקשבה תהיה צלולה. אותו האור הבוקע ממעמקי הלב, ומתחה את הרשימות של עומק האמונה הפנימית, ההולך והומה כנהל פרצים לקרבת אליהם, לבתוון, לדבקות, לעידוד מכל חסרון חרמי בתכונות הרגש והבחנת הבשר, יש לו מסילה מיחודה, ואין לערכו עם המהלך של אור התורה והחכמה של ההגון והחובן, וגם לא עם אותו טעם האמונה הבאה בקבלת אבות. רק אחרי שככל שטפי הקודש כבר באים ומתאחדים בנשמה, אז חזרים השטפים המיוודים להgeloth עוד הפעם בתוכונה שלילובית, שככל אחד מתקרב באורתו של חבריו, ואור אל אור יקרה, ומתקבל דין מן דין, ושירות קודש נשמעת במרומי הנשמה, בשמיים הפרטיים האישיים, כהמיהת המוני מעלה בשמיים ושמי השמיים הכלליים אשר לעולם הגadol.

צא. התפילה היא ההבעה של האמונה הטבעית, כשהיא מלאה את הנשמה, הרי היא הולכת ומפנה כנהל הנובע. בורא ניב שפטים לרחוק ולקרוב אמר ד' ורפאתיו. אם עשו שפטותיו של אדם תנובה, מבושר הוא

שתפקידו נשמעת. כשהבא התפילה אחרי השובע הטבעי ועושר האמונה בכל מילוייה, אין בה عمل ויגעה ולא עצבן וקדדות, כי אם נחת רוח וחודה פנימית, ההולכת ומתנשאת למרום השמחה והעונג, ומשכחת כל צוקה וכל יגון ואנחה. אמןם ככל יצירה טבעית צריכה התפילה עיבוד וניקיון, וזאת היא עומק התכוונה של יחשוה של תורה אל התפילה, ויחש הערך המוסרי המעשי והמדותי של המתפלל אל תפילתו, מצד עצמות ערכה, ומצד הצפיה של התקבלותה והתמלואתה.

צב. התפילה כשהיא נזוברת מן התורה, היא דומה בטיבעה לתוכנות האמונה כשהיא נזוברת מהמצוה והמוסר הפעולתי בהליכות החיים, שם מארת המינות רוכצת. בעמקי היסוד התתתיי שבנפש מוצאים אנו את האמונה בשני ערכיה, בהכרה והרגשה, ובנטיה ורצון, ובשניהם הולכים הסיגים הנפשיים עם עד שהם באים למדת הדיקוק, שזו מקבלים הם את חותם שלמותם, והאמונה מצטירת בצורת קדשה המלאה כל שפעת ברכה. במעטם יותר של נטיות האמונה, נמצאת אותה התכוונה השפלה של יזרא דעבודה זורה, שבשבועה הייתה תכוונה מועלת לעולם, מרחם משחר רך טלILDOTH, מה הטל זהה סימן ברכה לעולם אף אותן השנים שעבדת עבודה-זורה סימן ברכה הם לעולם נאמר לאברהם אבינו ע"ה. מעמק האמונה בסיסו המאופל של הנפש, שאינו זו מן האדם משחר טלILDOTH, והוא סימן לבריאות נשית שהקשבת האמונה היא בו חזקה וטבעית, רצינית ואמיתית, אינה מנוגעה ממשום נטיה זורה, ולא נחלשה ממשום מורך לב ויראה עשויה בצורה של רפואי רוח, והצעה הנפשי, בעומק החטיבות שלו הולך וזורם, עד שבאה ההכרה ומזדווגת עמו, ואז מתחילה היא האורה של האמונה העליונה להופיע. בתיקון הישר של העולם, צריכה היא האמונה הכללית של העולם להזדקק מעט, להיות בכללותה שוריה בסיגיה וזהותה עד שהצדדים המוסריים והמדעים של הנפשות יובילו את התוכן הנשמתי, עד כדי אותו גובה הטוהר של אור השכינה בתמיונות הקודש השורה בישראל. ונלו גוים רבים אל ד' והיו לי לעם, וידעת כי ד' צבאות שלחני אליך. נלו אמןם יצר הרע עם חולשותיו לתאותה של האמונה הטבעית, ויצאה המינות אל המפעל במקומות האליליות. אותו היחש הנפשי, שבחיות העולם הרחב של האנושות שקווע בתרדמתה הליטrigית של עבודה זורה, לא פגע בעצם את הקודש הטהור מפני הריחוק העצום שביניהם, ומפני הקיר העב החוץ וمبادיל בין הקודש ובין הטעמה, באה המינות ופרצה שם פרצות. היא גחה מתוך התאותה של זרם האמונה בעוצם הטבעיות שלו, ורצה לקרוא בהמון של עולם שקווע בחושו כולם, בכל הלא נפשו ובחשכת מוסרו בתחום האליליות, בשם אמונה הקודש, וקריאת שם ד' במקום אשר אל זר שולט בכל ערכי החיים, הרי הוא חילול השם מעבר מזה, והפסקת הדיקוק האמונה מעבר מזה. ומתוך הקרבה של החפץ ה挫הני הזה של פירוץ טביעות האמונה הבלתי זוקה אל תוכן הקודש, מצד איזה תוכנים שליליים שביחש לערכי החיים החומריים והחברתיים של האלילות העמוקה, שישבה על שMRIAH, נגע פרץ זה גם במקומות הקודש, לטמא את משכן ד', ולהביא מחשכים גם באיזה מנאות הקודש. ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו. התפילה שהיא נחלה משותפת לכל תוכני הטבעיות של האמונה, הרי היא מחזקת את האופי הנפשי כמו שהוא, כשהיא באה על ערכים חיים מוסריים, אידיאלים מזוקקים, מגבירה היא את הקודש והטוהר, וכל החיים היחידיים והחברתיים הולכים הולך וטהר, וכשהיא מתחברת לערכים נפשיים רשעתיים, הרי היא מגברת את כח הרשעה, שהוא מתקפל בהיותו עטוף בלבוש קודש, ואזור בהבעה של תאوت אמונה קודש. אמןם אחורי כל הקלקולים הרבים והשמות הנוראות שעושה המינות וכל הרע אויב בקודש, חודר הוא רוח האמונה שבשטף הרפש והטיט שב עמוקה הזרהema הנפשית שבחים האליליים, הוא מביא גם-כן גרגרי טוהר, והם הולכים

ומתכניםabis ביסוד הנפשי הטהור אשר לאדם, שהוא כולם מיסוד היצירה הרוחנית הפועלת ללא הרף בכנסת ישראל, ומטמא יתן טהורה. ואotta המינות בעצמה גרמה לעורר אחר-כך כח אחר, שעומד בצד, והוא פחות נפשי ממנה ו יותר רחוק משאיפת האמונה ב עמוקה, פחות טבעי ותאוני, אבל עם זה פחות אלילי, שמןו יצא האישליות והסתעפותה. עם כל מה שאלת שני ענני החושך מחשיכים את האור הצה המזהיר ושופע בכנסת ישראל, הנם גם-כן מנתקים המון רב מתחום התהום האלילי ושרשו הגסים, והקודש בכל אשר הוא, נפגע מתחום הקורבה של השיעיפים הזורמים הללו, הרי הוא מתחמש בהגנה, וחומר לגלות את טבעותו הבודדת בהבעה והבלטה מיוחדת, עד שיבא התור המכרי להציג את הטהרה הישראלית מקרה לנשעים, ומארה המזורה בחסינות המוחלטה של שאיפה ההיסטורית שלמה, שכח ד' אמר נגלה בה בכל ההקשר היותר עמוק וחודר, עומדים העבים המעצירים להתפזר, ובسورם מעל מרכזו הקודש יכול הכח הזורם בפנים המורשת אשר נעצר ממהלכו. ועל-ידי כל המכשירים שהכשירה כניסה ישראל את עצמה ואת העולם, ואשר הקשר העולם יכול את עצמו על-ידי כל מכונתו בקדושים ובחול, יובא במרץ גדול אותו התוכן המבוקש למנוחת העולם ולהישרת דרכו, לפיה עינים עורות, ואוזני חרים תפתחנה.

צג. כל התורה כולה, לכל פרטיה ודקדוקיה, כל תורה שבכתב וכל תורה שבבעל פה, מונחת היא בעומק הטבעיות האמונהית, באמונה האליה במלואה, אمنם אי אפשר כלל שיגלה זה הטהרה כי-אם בישראל. ההסתעפות הגדולה של תורה ומוצאות מקור החיים הנשתיים, היא פרי הבריאות הטבעית ושובע הלשד הנשתי, באותו הטוב האלקי של המzon האמוני, שכל נשמה בריאהcosa פא את אליו במלא תשוקת חייה. לפי אותו הגודל והעומק של האמונהית הטבעית, שהוא יסוד אומץ החיים, ככה מסתעף הכח של יראת החטא העילונה, הרעינה והבריאה, החשה את כל פגם מעשי ב עמוק התוכי של הלב, וממנו עצמו, עמוק יסודו, הולך הוא הזרם הרפואי, כח התשובה המעשית, המחשבתית, ההרגשית והשאיפית, האידיאלית והנצחית, בכל שיקוי נחליה. והבינה העילונה מאירה להבחן בין דם לדם. ובין מים למים, בין שיטפים טהורים הומים ומפלים עמוק נחליה. והיסוד הרפואי של היחש אל החיים המלאים הטהורים האלקיים במלא עוז קדשם וטהורתם, ובין רפואי לב ומורכי רוח, המدلלים את הנשמה ונוטלים منها את עזה ותפארתה, בדרכם אותה עד דכא של מוסר אוילים. והיא מתромמת עם גלי המחשבות העדינות, עם רוממות הכרות האליה במערכת עטרת קדושת ישראל, המביאה אור החסידות המעשית המדותית והשלכית ביחד עם החרדות לדבר ד', ומעז התום המלאה עוז והערצה, אור חיים וזיו ישובה. הטבעיות האמונהית, שמגלמת את החיים ונוטלת את הטעם הרפואי של דקדוקי תורה ומוצאות, באה מתחום סמיות העין, אשר לחשכת המינות שהעوروן של הכסל אשר במלואה, אמן אי אפשר כלל שיגלה זה הטהර כי-אם בישראל, ההסתעפות הגדולה של תורה ומוצאות מקור החיים הנשתיים הוא פרי הבריאות הטבעית ושובע הלשד הנשתי, באותו הטוב האלקי של המzon האמוני, שכל נשמה בריאהcosa פא את אליו במלא תשוקת חייה. לפי אותו הגודל והעומק של האמונהית הטבעית שהוא יסוד אומץ החיים, ככה מסתעף הכח של יראת החטא העילונה הרעינה והבריאה, החשה את כל פגם מעשי ב עמוק התוכי של הלב, וממנו עמוק יסודו הולך הוא הזרם הרפואי, כח התשובה המעשית המחשבתית ההרגשית והשאיפית, האידיאלית והנצחית בכל שיקוי נחליה. והבינה העילונה מאירה להבחן בין דם לדם, ובין מים למים, בין שיטפים טהורים הומים ומפלים עמוק היסוד הרפואי של היחש אל החיים המלאים הטהורים האלקיים במלא עוז קדשם וטהורתם, ובין רפואי לב ומורכי רוח, המدلלים את הנשמה ונוטלים

ממנה את עוזה ותפארתה בראכאמ אותה עד דכא של מוסר אוילים, והיא מתרוממת עם גלי המחשבות העדינות, עם רוממות הכוורת האמונה האלוהית במערכת עטרת קדושת ישראל, המביאה אור החסידות המעשית המדעית והשכלית ביחד עם העז והעונה, עם החרדות לדבר ד', ומצו התום המלאה עוזה והערכה, אור חיים וזיו ישובה, הטבעיות האמונהית, שמגלמת את החיים ונוטלת את הטעם הבוריא של דקדוקי תורה ומצוות באה מתוך סמיות העין אשר לחשת המינות שהעורון של הכסל אשר ליצרא דעבודה זורה מטיל שם את מחשביו, ושומר מצוה לא ידע דבר רע.

צד. בחשאי, בגניזה כמוסה, בסתר המדרגה, מרים רומי רוממות מזולפת היא האמונה הטבעית, בעומק רזיה, לשדר וטל חיים אל כל המרחב המעשוי, מלאה היא את הנפש זיו נוגה, הקשרה מאירה להיות צדיק חסיד ישר ונאמן אהוב ואוחב. מלאה היא את השכל מאורות זוהר, מרטבתה היא את הדמיון בנגהי ברקים, ומתחבת את הרצון באידיאליות של קודש קדשים. והיא מכיה גלים, מצמה צמחים, מרחבת פארות, וمسעתה סעיפים וסעיפים, של זיו אהבה, לתורה ולתעודה, מוציאה אל הפעול את העושר העליין של חבת המצאות, שש אנכי על אמרתך כמושא שלל רב. עבודה ד' מתוך שמה מרובה כל במילוי של רענות מלאה ודשנה, המתמלאת בכל עת עליצות חדשה, וושאבת עדני עדנים מנהל העדינים, מהי אורות של עדן גן אלחים, ומתוך עמוקקה היא עולה, מתוך תהומותיה היא זורמת, ונוננת את העז של החסידות העדינה אשר לחסידי ישראל, אנשי הקודש, המלאים אהבת ד' ואהבת העולם, אהבת הביריות ועזוז שנון החיים, מלאי בטחון, ורוויי צפייה ישועה, הממלאים גם את כל מחשי העולם אורה וזיה, וכל נאות קדרות שנון וחדות ישועה. אותה החסידות העליונה, המלאה קודש. ומשתעשת עם החיים, משחקת בתבל ארץ ושבועה את בני אדם, היא באה מקורה בהריות טוהר, כל נגע אליה לא יקרב וכל רשעה וכל רגלה לא תיגע בה, וכל יד רשעים לא תנידיה. היא יודעת עת לכל חפץ, היא מקושרת עם הטבע ועם החיים, יודעת לשלוט עליהם, לשגבם ולרומם, להדריכם ולישרם. היא עמוסה באהבה כל טוהר וכל משא, ומרגשת בעבודה כל נועם וכל כוס תענווגים. ואורי אורות מקור החיים, וההשכלה האלוהית, הגבורה השמיימית ושלטונו עולמי, מסוכה בכלויותיהם ולבם, הם מהם אמוני עם סגולה, פראי כל עולמים, שכל העולם חי בעדם, והם חיים וסובלים بعد כל המעשים ברוב עז וחדוה.

זה. כשהנסמה הטבעית מתגברת, מראש, מקדמת מקורה, מצלם האדם בעוצם טהרתו, מבקשת היא את התגלמותה המעשית. משופט הוא הרוח במרחבים, מתעללה הוא לשחקי טוהר, וושאף והומה להתמלא בכלים רבים, והם הם המוצאות והדקוקים המעשיים, המחוושבים וمبرוליטים בבליטתם האומנתית השמיימית על-ידי הליקות עולם, על-ידי דקדוקי תורה ודקוקי סופרים. מי יכול להאזין את המשק הנעים של נחלים הללו, בהמיתם החרישית, המלאה שיח ייה. יום ליום יביע אומר ולילה ללילה יחויה דעת. מצות ד' ברה מאירת עינים. הומה הרוח וושאף לישר את כל העקוש, את כל המתעקל בכל היש, מראש מקדם, והוא מכיר בתחום תוכיותו, כי עיסיס הרמוניים ויין הרקח של אור רזי תורה בהתגשותם המעשית, בהיותם נובעים ממעמקי הלב הדורש את האור האלهي, המשכלה ובונה כל עולמים, המרטיב ומהיה כל נפשות, המרענן את ברית עולם אשר לעם העמים ולעם עולמים, אשר ימי שמים ימיו, והשפיעה מלאה רוח כל חי, בזמן עזיז ובהמית עליזים הוא שט עלי אוכל, ברעבן נורא ובכוסף אין מעוצר הוא מעופף כנשך, ובשםחה בלתי גבולית הוא חי את החיים המעשיים

בתיאור ברית עולמים, לתורה ולמצוה, לכל עשה וכל לא תעשה, וכל דיניקנות מעשית מצטבעת לפני בכללי יופי, בהדר חטיבות רעננה, בחמדת כל חמלה ותאות כל תאוה, בתשוקת כל תשוקה ואויו כל מאויים, ובנשمة האומה נחל אש בווער, ובלבבה פנימה אוצר חסן של בטחון חונה, שם חלקת מחוקק ספון. ובקרוב קדושים מתקדשת היא התוכנה המעשית, ומתקדחת במקור האמונה הטבעית, השוכנת ברום עליון, לשד כל חי עולמים, שיקוי מלאכי מעלה, חדות אראלי קודש, גבורי כח עושי דברו. אשרי העם שככה לו אשרי העם שר' אלהיו. התביעה הפנימית, שהמעשים יהיו מתאימים להדעות וההרגשות היותר עליונות ועדינות, הוא עניין מיוחד לישראל, שמדתם היא מדת בניים לד' אלהיהם, והם משעריהם בקרובם את האפשרות של השתוות החיים מיוחד לישראל, אל הציור של החיים האידיאליים הנائلים. לא כאליה חלק גוי הארץ ומשפחות האדמה, הם המעשים אל הצללים החיצוניים של אידיאלי החיים, אבל רק את היופי שבhem, שמקסים אותם לפעים. אבל משעריהם את הצללים החיצוניים של אידיאלי החיים, אבל רק את היופי שבhem, שמקסים אותם לפעים. אבל אין הקסם שהוא עושה פירות כי אם נשאר ברעיון קלוש, להתפאר ולהתייר בו, כי קליפת עובדה זורה המלפפת את כל העמים, היא מעכבה עד אור ד' של היושר העליון מהכנס עצמיות החיים המעשיים. ומשום כך אי אפשר כלל שתיהיה תורה בגויים, תורה ד' המגדרת את החיים המעשיים על-פי התביעה האליהית העליונה, ולא עשה כן לכל גוי, כי אם ליעקב ולישראל עם קרובו.

צ'. אומץ ההtagלוּת הcumosa, המאוגדת באושר חסיני הקודש, המרכסת בגilioי אליו, אגודה היא בהאמוניות הטבעית העזיה מקור מחייבת, שם המית רעם גבורתה. ובחוון טהרתה מלאה היא אותה הרואה החיה של הودאות העליונה אשר לחים של מילוי האמת. עדמתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים, היא הקרייה הנצחית שאינה פוסקת, חד קולו של מלך הברית, מלא השיקוי של הודאות המוחלתה, המקנה המלא קנאת קדשי קדשים. והולכת היא השפעה המקורית ובאה למרום פסגה ומצירת את כל התיאוריה המעשית של כל חסידות רומה ומודיקת ברוח של חסיד בלבו ובידו, ורכוסה היא ההtagלוּת האליהית בעומק הדיקוק של המוסר הנادر בכל הקיצוניות המדעית, ואבא אליו קפדן הוה, בקפידת קדש העליון, המלא זיו אוור החסד היותר נמרץ, היותר פועל ומחיה, היותר מאיר ומהםם כל לב, בקרני אוור. ומעומק החידור ומפירוט הפרטיות באה ההכרה של כל היקר הנמרץ הנמצא באוצר הגדול של האומה כולה, שאינה זהה מישראל עדי עד, המתפלשת בכל אורחות החיים, בכל טרדותיהם ודאגותיהם, דאגת הקודש ודאגות החול, טרידת הפרנסה וטרידת הגלות, קיומי הגאולה, ופתרונות הספקות, הארת העולם כולם, כונניות שלומו, ופדות הנשומות מכל צרה רוחנית. כי פתאם יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים, ומלאך הברית אשר אתם חפצים, כי הוא כאשר מצרכ' וכברית מכבסים.

צ'. מיסוד האחדות האליהית מתגללה האחדות המחשבתית ואחדות הערכים של השפעת התורה והאמונה. המדריגות התתונות, כמו האיגוד העבדותי של ישראל, יראת חטא מפני שכר ועונש, שכל אלה עומדים בהם במדrigah ירודה, הנם מאוגדים עם המחשבות האידיאליות של החירות המוחלתה, לא בלבד מפני הצורה החינוכית שלהם, אלא מפני הבניין הכללי, שכל רעיון מתחבר בחיבורו בחיבור מציאותי של עילה ועלול, עד שאלא הוא פנוים אותן המקומות של הרעיון הנמוסים, לא היה הבניין שלם, והיתה הנשמה פגומה בחלוקת מערכיה. ומילא כשהכל מתמלא, אין אותה ההחשה של המחשבות הקטנות מעכבות כלל بعد האורה של

הריעונות הגדולים. וזאת היא גודלה של תורה, שביאה לידי הדבקות האלוהית במערכותיה היוטר עליה, ומדרכת את כל בהדרכה המוסרית הבנויה על יסוד שבר ועונש, שהוא תוכן אמת לאמתו בסדר העולם ובנינו החמרי והמוסרי, ודברים מתאימים ומשלימים זה את זה.

צח. בעת רצון מתגלה כח התפילה בנשמה, הזורות של שינוי רצון סרה לגמרי, ופעולות התפילה מתררת, יחד עם כל ההופעות הרוחניות והמלחיאות שלה. האמונה בכחה המפעלי, והאהבה וההתלהבות הנשמית לרוחה האידיאלי, מתרוממת, והרגשה של האחדות הרוחנית של כל היוצרים, ושל נפשות ישראל ביהוד, עד שנעשה דבר המובן שהתרומות התפילה וזכותה מכריעה לכף חיים, לכף זכות ואישר, לכל המקום ואל כל האישיות שם היא מכונת, נעשה ברור ומואריפה. והתפילה הולכת במישרים, שגורה בפה, ונובעת כמעין המתגבר מתוך עמוק הלב, בכל הדר חופש. וזה עומדת היא ברום העילי, ומאורת היא את הכה, מסירה כל פחד, ומהעבת כל עצמות ורישлон, מאחדת היא עם השכל הבahir ומתחטרת עם אור החופש, המAIR את דרך החיים ליחידים ול齊בורים.

עמוק האמונה בטבעוֹתָה, יורדת עמוקות הוממות, כוללת כל היוצרים וכל המעשים כולם, וועלה מעלות עליונות, שפירושו שחקי רום, וסוד שיח קדושים, סוד הכם סגור חותם של רוזי רזים, הקשبة חירשת קול דמה דקה, אשר שם הנה ד' עובר. מתחתיה TABA הארץ החכמה עם כל מערכותיה, כל הגות כל ספרות הגיון מבrik ברוב זהר זהרי דעתה, כל חשבון משקל מפעל ומדה, כל חכנית כל יצור, וכל הדומי עולמים, כל הכרות עמוקים וגביה רומים באשר הם, במשטר ומשקל, בצורה חטיבה סידור וקצב. הזורת השקפת כל היש בשני גוונים, מאירים וחפים, אשר זה עולה על זה, אור, ואור מזהיר, חיים, וחמי חיים, הופעת הרצון, העולמים בתוֹר ההתגלות החפצית, רצון אלה, בכל הודי סגולותיו, וממנה אור מתאצל, הופעת החכמה, העולמים וכל היש בתוֹר חכמת אללים, ביפעת התגלותה. מעין האמונה, וכל הרזיות הנמזגת עמה, הולך ומפנה מקור העדן של התגלות הרצון, ומעין ההכרה, ההסתכלות ההשגה והחכמה, לכל סעיפיה, וכל עולמותיה, הרמים רומי רום, והשלדים שפלים שפל, הכל מפנה הוא והומה, שוטף ומתקלג מקור התגלות ההוויתית, בתוֹר חכמת אללים, המתלבשת בציורי צייר עולמים, בין אלהים חיים, יוצר ויצר צורה. לא תוכל החכמה בהתגלותה להתרחק בכל אורך הרצון, בהוד אורות יפעתו, שם הנהרה העזה, המכחה כל מאורות, ולא תוכל להשפַל ולהמתה כמו מהתאורה אין סוף לעמקי עמוקים. מתחששת העין הרוחנית מרוב נוגה וזוהר, ומעוצם טוהר האור המצחצח לא תוכל הגות החכמה לעמוד, שם הרצון שואף זורה. מתדמתה היא החכמה במקום המחשכים, אשר השם אלה חכמה ולא חלק להם בבינה, שם הולך הרצון בכל שטפיו ונمشך. האמונה בכל רזיה באור אין סוף היא אחותה, במגמת הרצון היא אחותה, פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. אין קץ לדרכו העליון, אשר לכתור מלכות העליונה, אשר לשטף הרצון בכל עמוקיו, אין צורך לשום הגבלה ומצרים, אין חושך ואין צלמות, אין חסרון ואין מניעה, לא חק של הכרח, ולא שום העזרה מלאה כל טוב. למטה מיפעתה תופיע החכמה, במקומות אשר כבר קדמה התעלומה. לולא חק מעכב, אין חכמה מתבלטת, לולא עצה ותושיה המכונת נגד מעצורים, החוסמים כיונם של מגמות אידיאליות, אין אור המחשבה, המלאה משקל היגיון וקשרי סבות, ואריגת עליות במסכת עולמים, יוצא ומתנווץ. האמונה ביפעת הרצון היא קשורה, ומתלבשת בעדי

הਪארת החכמה להגלוות לעין כל נשמה, מקור הרציונליות בהתגלות היצור בתור חכמת אל, ומקור המסתורין בתור הגלוותה בתור רצונו, מלא גניזת קודש קדשים, והגנוו בגלי מתלבש. החכמה בתור גוית הרצון, שהוא נשמה בקרבה, באה ומשחקת לפניו בכל עת, משחקת בתבל הארץ. האמונה כשהיא אובדת את מקורה, את יסוד התגלותה הרצונית, אם תאהז ורק במושג הגלי של החכמה, הרי היא אובדת את דרכה, ומפסקת את כח חייה העזים, המלאים חי עולמים וויזו אור נצחי נצחים. התgalות האמונה ואור רזוי תורה מקפת אור החסד המפורט על כלبشر וככל נשמה. הרצון מקיים או כל, ומלא כל. והרצינליות מודדת ממדת השגחה כללית ופרטית, ומחלקות מנות לפיפי ממדת ההשכלה שביצורים. אלמלא אור החכמה, החוגר כחוות הסקרה בין תחתית התgalות הרצון ועליונותו, היו טובעים בתהומות הרצון במקום רפשיו באין מעמד, בהגלוותו ביצורים לפיפי עמדותיהם, ואילו הרצון, המחייב כל, לא היה כל קשר ותמות מוחלטה בכל הוויה, ואפס כל תקווה, וכל אושר כליל כל שכיות חמדה, הנערץ והנקצב ביחד עושים את חטיבת כל הגדילות. וזרוי שיח כל קודש מתהליכים בהגינוי כל שואף אור דעת, וריח העליון אשר ליראת ד' במלא שיגובה מהייה כל חי, ועושה עז מבטחה לכל יציר, ומקוה לכל תקווה. ונחת אין מידת מתמלאת כל נשמה במטמוני הדירה, והלב נשא אל כפים, ושםחה עולמים ורופא כל מדוה, פרי למאל ועליה לתרופה, הנה באה ונהייתה. נאמן ד' יישר דברו, יידידי יידידות משכן דבריו. נפשי חמדה בצל ירך לדעת כל רוז סודך, מדי דברי בכבודך הומה לב אל דורך, על כן הדבר בך נכבד ושםך אבד בשיר יידידות. ומלאות הן הנכבדות הגות חכמה, ומראות הן הידידות שיקויי אמונה אומן, והיה אמונה עתיק חוסן ישועת חכמה ודעת, יראת ד' היא אוצרו.

ק. התורה והתפילה מתמזגים מיסוד הרצון והחכמה. יסוד התפילה ברוממותה, בצורתה העליונה, השקולה כתורה, שמצוודה קדושת בית הכנסת גדולה מקדושת בית המדרש, ובית גדול הוא בית שמגדילין בו תפילה, היא שאיפה הנשמה אל החפש העליון הכלול בתוכו כל, כל תורה, כל הגיון, כל מחשבה, כל רצון, כל מפעל, כל שאיפה, כל עולמים, כל יסודות וכל מקורי המקוריות. הולכת היא התפילה ומתחבطة בתכנים, במובקים, והמובוקשים מצטיירים בהגינויו, וההגינויו צרכיים לאור הדעת, הארת החכמה, וחותמה של הבינה הציורית, לבסוף, לתארם ולהחסם. השאייה הזאת המפורטה, אם כי היא מקורה העליון, הרי היא חי שעה לעומת חי עולם, ואין עורך לה כלל אל התורה, שהיא חי נצח, יסוד הכל, הארת החכמה האלהית בכללות כלולות. אוריתיא מהכמא נפקא. התמצית של התפילה חוזרת היא למקורה העליון, המתנסה מכל תורה, מכל חכמה, מכל מגמה, מכל כללות מפורטה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבו לפניך ד' צורי וגואלי.

קא. צור עולמים, ציר עולמים, אין צור כאלהינו, הצר צורה בתוך צורה וזורק בה רוח ונשמה, קרבים ובני מעיים. והננו חbosים בתוך הצורה, מוגבלים בתיאוריה, נהנים מאורה העליונה על ידי התיקון המסתיר של לבושיה, ונפשנו כוספה לעליונות מוחלטה, לגאותה גמורה, לשחרור מכל מצרים, לשאייה תפילה הרוממה, המתנסהה לכל בראש, המברכת את הכל ממוקד חי כל. והננו חותמים בנגולה, בדרך פתיחתנו, המסמיקה תפילה לנגולה. והגואלה היא גאות התפילה מצרים, משאייפותיה המוגבלות, אל המרחבים האין סופים. מן המצר קראתי יה, עני במרחב יה, ד' צורי וגואלי. וגואלה שאין עמה תפילה הרי שורפת בקדידה, מהרסת את כל הצורות בחום לבת אשה, אוכלת הכל בקדוד אורותיה, והננו מסמכים מיד

תפילה לגאולה, והסימכה היא סמיכת גאולה לתחפילה. ובתוון גאולת התפילה היא מקור שמחת המצוות, עבودת ד' מרובה כל. יומה חד סמיך גאולה לתחפילה ולא פסק חוכא מפורمية כולי יומא, זאת היא התגלות נשמהו של אדם גדול, השמח במצוות, שראוי לשאול בשלומו במעמד כל החבורה, רב ברונא.

קב. מיסוד התעלות הרצון בתרוּת תוכן כל הייש של כל העולמים נובע מעין התפלה בצורתה האידיאלית והמעשית, שהיא חותם האידיאליות. אותו האור המזהיר זיו חיים ועמדת לכל היקום, הוא משלחת את קרני הodo בלב כל יצור, ובלב האדם הוא חוזר למעין הנובע של תפלה, שהוא בעצם מאדרירה את הרצון ומאנצלת אותו. הרצון האלهي, בתרוּת נשמת כל עולמים, שהוא יסוד כל טמיר ונעלם, המופיע על כל גלוּי ונראה, הוא המחייב את אור האמונה ביקר טבעיות האצילית בפנימיות הנשמה, והוא העושה את אותה החטיבה של הדבקות האלhit, הפעלת אור וחימם ברצונה, המזלה ברכה לכל פגיעה.

קג. אדם ובמהותו תושיע ד', בהמה בכללוadam. היסוד הגס והחזק בחים, העושה את פועלתו באומץ, מונח בחומריות החיים שבבמה. ומשיתוף החיים של האדם עם הבמה, מאכילתבשר בהמה בצורה מצומצמה, וביחס החיים שגורמים ביחיד על האדם ועל הבמה, מתרכבות הסגולות, והאומץ החמרני בא האדם משפלותו הבהמית, והוא מתעלה וمزדקק בקרבו, עד התעלותו לתוכנת האדם לפי מדריגותיו. ככה הוא בפרטיות ברוח האדם לפרטיו, לפי מדריגותיו, בעליותיו ומורדותיו. אותו הרוח הגס של העבודה הזורה, הוא הצד החמרני המזוהם, עם זה חזק ואמיץ בתוכנותו. כМОבן הצד החומירי הוא בתרוּת קליפה גסה קדם לפרי, וברוח העדין של האדם צריך הוא להזדקק ולעלות מעלה, עד שישולקו כל סיגיו ויטהר, וישאר רק האומץ לבדו בזיקוקו. ונמצא שאמונה בטהרתה הרוי היא כשתילה עדינה מורכבה על גבי נתיחה גסה, אלא שהגסות הגמורה של עבודה זורה לא יכולה להיות ליסוד נתיעת הקודש, מפני הריחוק העצום, על כן נעה השטילה הגסה מקומה, והועתקה בחדש צורה. בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם ואבי נחור וייעברו אליהם אחרים, ואכן ליצחק את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולך אותו בכל ארץ כנען, וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק, ואכן ליצחק את יעקב ואת עשו, ואתן לעשו את הרכ שער לרשת אותו, ויעקב ובניו ירדו מצרים. יסוד העבודה זורה בראשית המטע, גרם האומץ ההולך ורודה גם בכל התהallocות החמריות, עד שאחר כך הוא בא ומושל על כל היסוד של הרע, ומכוון הכל תחת הטוב, את כל הטמא תחת הטהור, את כל החול תחת הקודש. ובכל עת ובכל דור שואבים ייחידי הסגולה כמו וכמה שפעים רבי ערך, אמיצי תולדת, ממעמקי המחשכים. ושלמה המלך בקש לדלות את כל אוצרות הטהור שבמעמקי הטומאה, ונכשל, והשair ברכה אחריו, אחרי אשר כבר יישר את המסללה לגודלי דור ודור, להעלות לאת את הזהරורים הנמצאים בנאות החושך. ומעז יצא מתוּך, מתוך החושך הפראי החי בלב גסי החיים השקועים ברפש החמרנות המגוארה בשטף חלאה, הם הם הנגשים לעבודת קודש עלילונה זו, ישמו קטוּרה באפק וכלייל על מזבחך, ברך ד' חילו, חללים שבו, ופועל ידיו תרצה.

קד. המחשבה הפנימית, הוצאה האמונה היסודית בעומק קדושתה, לאור הציור והממשלה הלבית, הנפשית והגופנית, היא ראשית הצד של האוושר. אמן במקום שהגוז מובטח בשורש קדשו, שם כבר נטווע השורש הטוב, ויסוד הזירוז בא להקדים נעשה לנשמע. בטוח הדבר, שהמעשה הטוב יוציא את פריו, יגלה מה שהוא

כמוں ב עמוקי הנשמה לאור, ובמקום שהאור הנשמי לא הואר בטבעו, במקום שהזומה הנחשית שולחת בעוצם טבעה, שם המחשבה והאמונה היא תמיד קדומה בזירוזה, אולי תוכל לפעול איזה פעולה פנימית, ותוcia אחרא-כך גם-כן איזה פרי בפועל לטובה. קדושת האמונה בישראל מורשתה היא. המעשה הנקדם בזירוזה הקדמת נעשה לנשמע, הוא כדי לשמר את המורשתה, שתיהה מופיעה בכל אורה. ובזה ישראל הם דוגמא למלacci השרה, שהם גבוריים כה עושי דברו לשמעו בקול דברו. ההופעה החיצונית של היוצרים, שהטוב בהם גנוו ופנימי, הולך ומפנה על-ידי העשיה החיצונית, כלב חכם אשר ישכיל פיהו, ועל שפטיו יוטיף לך, מפני שתוכיות המעין מלא הוא, וצריך הוא רק מאודע חיצוני שיעורר את פתיחתו, ואז הולכים השטפים הרוחניים ומפקים, והמעין הטבעי בעוצם עוזו ורוב כשרון עשו הולך ומתרחב. מה שאין כן דלולי הכח הרוחני, הם צרייכים عمل מחשבתי גדול לכונן איזה ציור הגון, ואחר-כך יהיה גם-כן רק מוכני, ואור חסד עליון לא יוכר בו, כי חסד ד' הוא לירודיו וצדקו לישרי לב.

קה. בתוכנות האמונה יש תאות האמונה ועובדת האמונה. כשהתאוה מתגברת על העבודה, יצאו מזה תוצאות מהרסות, משפילות ופוגמות, כמו מתוצאות של כל התאות כשהן מתרצות יותר מגבולם. וכל מה שהתאוה ביסודה הוא בדבר היוטר יקר ויוטר נשגב, ככה בהתרצה הרי היא יותר מתועבת, יותר מזומה ויוטר מהרסת ומחבלת. ביסוד אויר ישראל מונח עז העבודה האמנית, שבה מתגברים אנחנו על כל התאות כוון, ועל כוון, על תאות האמונה, והננו שומרים את גבולה. יסוד יצרא דבודה זרה והוא התפרצויות תאות האמונה והתגברותה על יסוד העבודה האמנית, שכלו האמונה ובעיטת האמונה, כשבולמוס התאה האמנית מתגברת אינה מבחינה בין אמונה הגונה לשאינה הגונה. והנפש החולה במחלה של תאוה זו, חפזה היא למלאות את אותו החלל הנפשי שתוכן האמונה ראוי להיות מתמלא שמה, במילוי מפטם ומשביע את הנפש התאונית, שביסודה היא התכוונה המקורית של כל התאות הפורצחות וההורסות את גבוליין, המbijות זעף ושממון בעולם, הרוחני והמעשי, באישיות היחידה ובכיבור הכללי. כל מצותיך אמונה. המצוות מקדשות את חוש האמונה. כל קדושה היא תוכנה מודדת את האצלות הנפשית, ומרוממת אותה במלונות העליונות שם הכל הוא בבניין וascal, אין פרץ ואין יוצאה אין מקדיח תבשילו ברבים ואין בנין ושכלול, אין פרץ ואין יוצאה, אין מקדיח תבשילו ברבים ואין יוצאה מן השורה הישירה, עד שהמדידה הקדושה מביאה את גאותה האמת שלמעלה מכל גבולם, את האידיאליות בתענוג האצילי שלמעלה מכל פגמים, את אותו העז של העדן שכלו אומר כבוד. חיים עד העולם כי שם צווה ד' את הברכה.

קו. מי שנפשוcosa לתעליות רוחניות ולהשכליות בהירות, לא יניח את המדרגות הללו, אף על פי שסובל לעיתים מאי לו מדות בלתי הגנות, ועל זה נאמר, אם רוח המושל יעלה עלייך מקום אל תהה, וסוף הכלבוד לבוא.

קז. שלשה תיאורים בהבנת המציאות העולמית ביחס אל האור האלהי. התיאור האחד תיאור התגלות חכמת אליהם. התיאור השני תיאור התגלות רצון אליהם. וההתיאור השלישי הוא תיאור התגלות האלוהות, כאשר באמת אין החכמה ולא הרצון עניין אחר, כי אין באלות דברים מחולקים ונפרדים, וכל החילוקים אינם אלא

בערך המשיגים. אמנם ליחס הבראים, הרי שלושת הפלגים הללו שונים זה מזה, וכל אחד מהם מראה לנו את הופעתו בסדרים שונים. והתכנים המסוריים והמעשיים שלנו, וכל ההנאה של המציאות, משתנה היא על פי שפעת קבלתה מכל אחד ואחד מהתיאורים הללו שהם נמנים כאן, ולפי המיזוג והרכבה שלהם זה עם זה.

קח. האמונה המופעה מהעולם, האמונה הטבעית ההסתכלותית, והאמונה המופעה מהתורה האמונה הניסית והמסורתית, והאמונה התוכית המופעת ממוקמי הנשמה, הם שלושה אורות גדולים, שכל אחד מהם יש לו תנאים מיוחדים, ודורש תפקידים מיוחדים, והם לפעמים מתרכבים וمتמזגים זה עם זה בשילובי כחותיהם. ויש אשר רוח אחת מהן באה במלא סערתה, ומקבשת לכבות לה את כל הלב, את כל הגוף, וציריך אז, בעת שלטונה המיוחד, לדעת איך להתנהג עם הרוחות האחרים, שהן אז עומדים במצב של דורמיטיה, והן עלולים אז למקורות העליון, להחליף כה, ולבוא בתוספת ברכה ותחיה חדשה.

קט. יש שמתגברת הגדולה הנשמית, ותוכן האמונה האלהית בעליוניות מתעוררת בשירותה הכללית, ואז כל היוצרים כולם מתאגדים באגודה אחת, וחבה פנימית מאירה לכל היקום, ומדתו של אברהם אבינו, אב המונ גויים, מריה באורותיה המלאים. ויש שההארה הזאת מתעלמת, והארה מצומצמת לפי סדר החיים וההנאה העולמית באה, ואז כניסה ישראל יודעת שהיא שונה בין החוחים, וההבדל שבין ישראל לעמים מתבלט וניכר מאד. אמנם השאיפה היא תדירתה להאיר את אור החסד הכללי גם על ידי היכינוס והצמצום, אלא שלעולם יש מגמה פנימית העליונה מכל, עצם הזורחתה הסגולה של כניסה ישראל. אבל, מדתו של אברהם הגנוזה בקרבה, הרי היא נותנת תמיד אומץ חזק להטtot כלפי זכות את כל העולם כולם, וליקר את ערך האדם הכללי, ובמעמיקה אור הזוהר של אדם הראשון נתון, שמשפט החסד והאהבה והאהוה המקפת, כוללת היא גם את כל היקום, את החיים ואת הצמחים, ומכללת היא את הכל, ועוברת היא הלאה מעל העולם של המוחשים, ומוגדלת בהכרותיה בדרישת טוב ואור לעולמים נעלמים, לנפשות ולנשמות, ולכל המון חיים גנוזים, למלאכים ולאנשeli קודש ולכל המוני מעלה. וחזרות היא ההופעה ומתבססת בצורת חי חברה מתוקנים ומשוכלים, ודרישת זכות וחופש, אורה וטובה, כבוד והתרחבות, של חיים גדולים ומתעלמים, בלי לחץ, בלי קדרות, בלי האפלה של כסל ורשע, חיים של גודל ועוז, של אהבה ונועם, של בטחון ואומץ, של כבוד והדר לכל הייש, לכל חיל ההוויה, יש מה ד' במעשו.

קי. בתחום סrah האמונה, שמתגללה בתור סייגים משחית טוהר האמונה, אין האופי ההוא בא דוקא מיסוד של שקר מציאות. יש אמנם באותה התוכנה גם-כן תוכנים שקרים, אבל נמצאים גם-כן צירוי עניינים שמצד עצםאמתם הם, אלא שאין הצירויים מהם שייכים לטהרתה של האמונה, ואין אותה התוכנה של קדושת המציאות שהאמונה צריכה לעשות מתקשרות בהם, ואם היא מתאגדת עמהם הרי הם מזיקים אותה. ובזה נמצא שישנם עניינים צירויים כאלה, שהיו לאיש אחד בתור סrah האמונה, ולהבירו יהיו עניינים מתיחסים אליוabisod הבריא והטהור של האמונה. ואם הדבר אפשר אפילו בין אנשים שונים שהשינוי האופי שביניהם הוא מעט לפני הערך, ק"ו שזו דבר מצוי ביחס לקיבוצים שונים, למדיינות שונות, לגזעים שונים, ולכל מיני אגודות שונות ודתות שונות שבבני אדם,ימה שבאמת נחשב לאחד דבר יסודי המועיל לו לרומו ולשגבו, לקשו בתוכנות טובות

ולהדריכו לדרכי חיים, ייחשב להשני סרח-אמון, המיגע את כחו הרוחני ללא תועלת, ומשפלת את הود נשמו, וקשרתו אותו לתהו וشكך, עד שהישר שבبني אדם ימצא בהערכיהם הלו עצם, שננסים ישרים מקיבוץ אחר מתגעמים בהם נעה רוחנית פנימית, בחילה וтиיעוב פנימי. והדברים הולכים וסובבים כך עד בזאת למזרמי ההשגות שם מתרבר תוכן הקודש בגודל אמתו. וגם באיש אחד המצב מתחלף, ומה שנחשב באיזה פעם לתוכן של סרח-אמון, נחשב בפעם אחר לתוכן אמונה אמון רציני. והדברים שבכללים כולם יש בהם צד של אמת בהם או בתוצאותיהם, משתרשים במעטם מהמחשבה ותהומיות הרצון לפי ערכם ולפי ערך נושאם, וכל מה שיגדל ויוך ערך הנושא, ככה יהיו העניים הקשורים בשורש מהות האמונה אצליו יותר ברורים, יותר כוללים ויותר נשגים. ולפי הכשלון הרוחני, ככה מתעלפת היא האמונה בהרבה מעטפות ורעלות שונות. אמן ברום הזוק והזוהר שכנת האמונה בטורתה בספירתה הוה, והצחחות הרעיונית היא מעטרתה, ומתוך הנהרה שלה היא מקפת וחודרת את כל המהשכים, עד שאין שם דבר נבדל ונפרד ממנו למורי. אבל כל רעיון וכל תוכן מציאותי, כל השפעה וכל שלטון, כל הופעה וכל התערורות נפשית ועולםית, היא מושבת על מכונה, והכל הולך ומאנגד הולך ומתקלל בנסיבות העליונה, ובஹרות קריית שם ד', בטורת השגותיו ורוממות רוז אמוניתו עולה ומתעלת על כל, וכל הנחשק מכל נשמה במחות המוסר והדרת היישר, בעוצם הגבורה וחיה האימוץ והבטחון, חי המאויים העליונים הטוביים המזהירים עד עיד, ונוננים נזר ועתרת חי עולמים לכל הדבקים בהם, הכל הוא כולל ביסוד אור הטוהר העליון, שאמונה ישראל הכוללת כל, שוואבת ממש אור וחיה. ד' אחד ושמו אחד.

קיא. אצל כל האומות, הרוח האוניברסלי הכללי השוכן בקרבם מצד כללות רוח האדם, והרוח הלאומי הפרטיה החיה בהם, הם דברים סותרים זה את זה, וכשהם גם זה נופל, וכל אחד משיג את גבול חביו. מה שאין כן בישראל, בתוכיו חונה רוח עליון, כפול בכפילה אינכית, ומאחד באחדות מוחלטה, שיש בו התוכן הלאומי ברוחניותיו היותר עזיה, בשאייפותיו היותר מבולטות, והרוח האוניברסלי גם כן בכל מילואו בכל אورو וטבו. והוא מכיר במעטקו שהחטיבות הלאומיות שלו היא גם כן תכמה אוניברסלית, וענין מלא בעד כל העולם כולו, והוא מתרחב והולך על כללות היקום כולו בכל הרחבתו. וכל אותה הכביריות הנוראה של שני הרוחות הגדולות הללו, הנם בקרבו בצורה קדוצה, בתכמה אלהית עליונה, ושכונה היא בכל יחיד ויחיד מישראל בכל מהותיו הפנימית, בכחו הגדול לאלהים, עד שכל אחד ואחד מישראל הרי הוא עולם מלא באמת, עולם מלא מרכיב פנימיות וחיצונית, שתוכו הוא האור הלאומי הישראלי בחטיבתו הנפלאה, המתנשאת ממעל לכל העמים והלשונות, וחיצוניתו היא האוניברסליות הכללית, המאחדת עמה את כל העמים והלשונות. ומתוך שהיא תכמה אלהית יוצרת ובונה, אינה מאבדת, אוניברסליות זו, שום כח חי, שום תוכן חי, שום עשור, ושום יתרון ולשד של כל עם ולשון. קנה רצוץ לא ישבור, ופשתה כהה לא יכינה, לאמת יוצאה משפט. היא רק מעלה הכל ומאגדת הכל.

קיב. יש שהוא שר שירות נפשו, ובנפשו הוא מוצא את הכל, את מלא הסיפוק הרוחני במילואו. ויש שהוא שר שירות האומה, יוצאה הוא מתחם המugal של נפשו הפרטית, שאינו מוצא אותה מרוחבת כראוי, ולא מושבת ישב אידיאלי, שוואף למזרמי עז, והוא מתפרק באהבה עדינה עם כלותה של הכנסת ישראל, ועמה הוא שר את שירה

מצר בצורךיה, ומשתעשע בתקותיה, הוגה דעתות עליונות וטהורות על עברה ועל עתידה, וחוקר באהבה ובחכמת לב את תוכן רוחה הפנימי. ויש אשר שד תתרחב נפשו עד שיווץ ומתחשף מעלה גבול ישראל, לשיר את שירות האדם, רוחו הולך ומתרחב בגאון כללות האדם והוא צלמו, שואף אל תעודתו הכללית ומצפה להשתלמותו العليונה, וממקור חיים זה הוא שואב את כלות הגיוניותו ומחקריםו, שאיופתו והזינותו. ויש אשר עוד מזה למעלה ברוחב יתנסא עד שמתאחד עם כל היקום כולם, עם כל הבריות, ועם כל העולמים, ועם כולם אומר שירה, וזה הוא העוסק בפרק שירה בכל יום שמובטח לו שהוא בן עולם הבא. ויש אשר עולה עם כל השירים הללו ביחד באגדה אחת, וכולם נותנים את קולותיהם, כולם יחד מניעים את זמריהם, וזה לתוך זה נותן לשדי תיים, קול ששון וקול שמחה, קול צהלה וקול רנה, קול חדוה וקול קדושה. שירות הנפש, שירות האומה, שירות האדם, שירות העולם, ככל ייחד מתמזגות בקרבו בכל עת ובכל שעה. והתמיינות הזאת במילואה עולה היא להיות שירות קודש, שירות אל, שירות ישראל, בעוצם עזה ותפארתה, בעוצם אמתה וגדלה, ישראל שיר אל, שיר פשוט, שיר כפול, שיר משולש, שיר מרובע. שיר השירים אשר לשלהם, למלאן שהשלום שלו.

קיג. האמונה הטבעית עם מה שיש בה מהעוז הטבעי והרענן של האומץ, היא צריכה להיות חזורת ונשתלת בשדה משך ברכו ד' ביסוד-התורה, ותעשה כולה אמונה תורה. אז היא עם כל עזה ואמצה מודכנת ומתחילה, ועומדת לעלות תמיד מעלה בטוהר ונקיון, ובאותו העוז והאומץ שהם מתכפלים יותר וייתר מפני הטוהר והבהירות האלhitת ההלכת ומופעת על יסוד האמונה, בהירותה החפשית, מאורה של תורה ד' תמיינה משיבת נפש.

קיד. כי ישאלך לך, הנה כל האנשים מתפללים על צרכיהם הפרטיים, כל העמים מתפללים כל אחד ואחד על הצלחתו ועל התגברותו ועל כלינו של שונאו, והקב"ה שומע תפילה כל פה, ואיך ישמעו התפילות הסותרות זו את זו ומהותן? אף אתה אמר לו, התוכן של התפילה לעולם הוא מתקבל על פי אותה המדה הנאותה והנכונה המתאימה אל התמיינות והישרנות האלhitת. והוא, ברוך הוא, ברא לנו את הנפש הזאת ואת מאוריה, יוצר רוח האדם בקרבו, ותוכן רוחות עמים כולם. ולפי אותה מدت הצדק שהוא מתגברת בחביבוניותה, על פי המדה של כוונת התפילה, של ערכה, של זיקפה, של טהרתה, של כל המעשים כולם שהם מקושרים בתוכן אמונה התפילה, והכרת הערך הרוחני והמאיר של התפילה, לפי אותה המדה הרי היא מועלת. יש תפילה עשויה מהיצה, ויש עשרה שלישי, או רביע, או חלק אחד אחד, לפי אותה המדה של המשקל המצדוק, אשר שקל בפלס הרים וגבועות במאזנים. מי תכן את רוח ד', ואיש עצחו יודיענו. וכל אשר יוסף האדם הכרה שלמה בתוכיות תיכון הרוח, אלא של העלמה הרואה ליוצר כל, כן יודע לו יותר ערכה של התפילה ומושות פועלתה, ההלכת בד בבד עם חזון הציפה האידיאלית שלה, המרוממת מכל מבוקש ומכל מאוריה פטית אוור כללית. אחת שאלתה מאת ד' אותה אבקש, שבתי בבית ד' כל ימי חי, לחזות בנועם ד' ולבקר בהיכלו.

קטו. המושג המגמתי של ההוויה, שהוא מתחבطة באוטה ההגדרה של כדי לדעת את ד', הוא עולה ומתברר, עולה ומודרך, מתגדל ומתרחב, מתעמק ומתרחב, לפי אותן המדרות שההוויה כולה ופרטיה עמה עולים בהן תדריך. מובן הידעשה המגmatrixית אינו כלל בוגדר אחד עם אותה הידעשה, ההשכלית והמוסרית. היא עולה על כל

בעשרה, בכלילוּתָה, בהתעמוקות המהוֹתִיות שלָה, מתוֹךְ גָּדְלָה הַיָּא צָרִיכָה לְהִיּוֹת חֹדֶרֶת בְּכָל וּמְלָאָה כֵּל, אֵין דָּרוֹגָה אַחֲתָ מְצִיאוֹתָה צָרִיכָה לְהִדְלָג, בְּכָל צָרִיכָה הַהְתְּדוֹגָות לְעַבְור, וְשָׁהִיָּתָה, שָׁאַנוּ מְשֻׁעְרִים אָוֹתָה בְּצָרוֹת זְמִינִית, הַיָּא גָּם כֵּן מְכוֹנָת לְפִי דָּרוֹגָה לְפִי מְדָת עַלְיָתָה. כְּשָׁאַנוּ חַווִּים בְּרוֹחַנוּ הַמְּדֻעִי, וְהַתוֹּכָן הַאֲמֹנוֹן הַמּוֹזָקָק, וְאוֹתָם רְגַשִּׁי הַלְּבָן הַעֲדִינִים הַמְּתַלְיִים עַמָּהֶם, אֶת הַטוֹּהָר שֶׁל דָּעַת דִּי בְּצָרוֹת הַשְּׁכָלִית, הַרְגְּשִׁית, מוֹסְרִית, אֲמוֹנוֹת, חִזְוִינִית, וּמְעַשִּׁית, הַוָּמָה לְבָנָו עַל כָּל הַעוֹלָם הַשְׁקוּעַ בְּחַמְרָנוֹת, בְּאֲלִילָות, בְּכְפִירָות, בְּרִשְׁוּת, בְּמַחְשָׁכִים, בְּקַצְפָּנוֹת וּעַלְבָנוֹת, וְהַנְּנוּ נְזָקִים בְּבָתְרַת רָאשָׁן אֶל תְּשֻׁקָּת הַהְשְׁפָעָה שֶׁל הַהְשְׁפָעָה מְשַׁלְנָו עַל כָּל, וְאֵין אָנוּ שְׁמִים אֶל לְבָן גָּם אָנוּ בְּעַצְמָנוּ הַנְּנוּ כָּל כָּךְ רְחַקִּי יִדְעָה, רְחַקִּי הַשְּׁלָמָה, עַד שְׁהַנְּנוּ כָּל כָּל נְמַשְׁכִים בְּמַעַרְכָה גְּדוֹלָה, שְׁשִׁיפּוֹלִיהֶ מגִּיעִים עַמְוקָם בְּתְחִתּוֹת, וּעַלְיוֹנוֹתָהָ עַולְמִים הַלְּוֹךְ וּעַלְהָ לְמַרוּמִי וּרְומיִם. כָּל אֲרָחוֹת הַתְּעִיה דָּרוֹגָות הָזָן, שְׁבָהָן וְעַל יָדָן מְטָפִסִים וּתְופִסִים אֶת אָוֹתָו הַאוֹר הַמְּאוֹשֵׁר, שָׁאַנוּ מְתַגְּבָרִים לְבַטָּאוּ בְּדָעַת דִּי. וְאֵין אָנוּ חָוָבִים שְׁהַנְּנוּ מְשֻׁלְמִים בָּזָה אִיזָה פְּרוֹגְרָםָה, וּמִיד שְׁכָלָנוּ בְּקָרְבָּנוּ, וְרוֹחַנוּ הַשְׂוָאָף, מְבָשְׁרָנוּ, שְׁהַנְּנוּ רָק שְׁוֹקִיקִים לְאִידִיאָל שֶׁל יִדְעָה וּלְיִדְעָה שְׁקִיקָה, שָׁאַין אָנוּ יְכוֹלִים גָם לְהִגּוֹת בָּה מִפְנֵי גָּדְלָה, וּמִכָּל מָקוֹם הַיָּא בְּעַצְמָה מְחַשְׁכִּית הַהְוָלָכָת וּמְזַכְּכָת עַצְמָה בָּאָרֶךְ רָוח, בָּאָרֶץ זָמָן, בְּשָׁקֶט וּבְשִׁקְיָה בְּלִתי פּוֹסְקָת. הָגּוֹיִת, שְׁהִרְחָה רִיחָה כָּל דָּהוּ מְנוּעָמָה שֶׁל תּוֹרָה, לֹא יְכַלָּה לְעַמּוֹד עַל אָוֹתָו הַרוֹזָה שֶׁל מַיִּתְן טָהָר מְטָמָא, וּדְרִיכָה מִיכְנִית אֲחֹזָתָה לְבָסּוֹף. כָּל אֲרָחוֹת זָרוֹת, אֲשֶׁר חָלָק דִּי לְכָל הַעֲמִים תְּחַת כָּל הַשְּׁמִים. וְהַשְ׊וִוִת הַיִדְעָה הַאֱלֹהִית הַמְּגַמְתִּית, לְאִיזָה יִדְעָה, הַשְּׁכָלִית אוּ מְוֹסְרִית, הַקְּטִינה אֶת הַמְדָה וּמְחַקֵּה אֶת הַסָּהָה, וּהַחֲשִׁיכָה עַולְמָם, בְּמָקוֹם הַחֲפִץ לְהָאֵר, וּדְלָלָה כָּחָה בְּמָקוֹם הַרְאוֵי לְהַגְּבִיר. וְכָנֵסָת יִשְׂרָאֵל עֲסֻוקָה בְּתִיקְוָן רָוחָה, בְּהַתְּעִמּוֹת חַשְׁבָוֹנָה, בִּידִיעָתָה שֶׁאָל מָה שְׁהִיא עֹורָגָת הַכָּל צְפִי וּהַרְשָׁוֹת נְהוֹנָה, וּשְׁסָוףָ כָּל סָופָ עַצְתָּ דִּי הִיא תָּקוֹם, וּשְׁהַהְחַשָּׁכָה הַיָּא תְּכֹונָה שֶׁל הָאָרֶה, וּשְׁהַבִּיטּוֹ הַחִי שְׁהַתְּבִלָּט בְּתַולְדָתָה הַנְּפָלָאָה יִعָשָׂה פָּרִיו, וּעֲשָׂה הַוָּא אֶת פָּרִיו בְּלֹא רְפִיוּן, בְּלֹא הַפְּסָק וּהַפְּרָדָה. כִּי כָל הַעֲמִים יַלְכוּ אִישׁ בְּשָׁם אֶלְהָיו, וְאֵין אָנוּ נְלָךְ בְּשָׁם דִּי אֶלְהִים חַיִים וּמְלָךְ עַולְמָם.

קטָן. אָוֹתָה הַהְפָרָדָה שִׁישָׁ בְּתְכִינָת הַנְּפָשָׁה, וּבְמִצְבָּה הַפְּנִימִי הַמּוֹרָגָש, בֵּין הַדְּבָקּוֹת הַאֱלֹהִית וּבֵין הַתּוֹרָה וּהַחֲכָמָה, בָּאה מִתוֹךְ נְפִילָה, מִתוֹךְ שְׁמֵץ עֲבוֹדָה זָרָה, שְׁמַחְשִׁיךָ עַניִּי הַבְּרִיּוֹת וּגְוֹרָם חֹשֶׁךְ לְעַולְמָם. כָּל מָה שְׁהַנְּשָׁמָה מִתְּקָרְבָה יוֹתֵר לְתּוֹרָת אָרֶץ יִשְׂרָאֵל, מִתְּאַחֲדָת בְּקָרְבָה הַתּוֹרָה וּהַחֲכָמָה וּהַדְּבָקּוֹת הַאֱלֹהִית. וּכְשִׁיסּוֹד אָוּר אָוּרָא דָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל מִתְּגָבָר עַלְיהָ, הָרִי הַתּוֹרָה וּהַחֲכָמָה וּהַדְּבָקּוֹת, יְחִיד עַם כָּל הַשִּׁיג וּהַשִּׁיחָ אֲשֶׁר לְחַבְרָתָה הָאָדָם, וְכָל מִפְעָל וּמְעָשָׁה שֶׁל כָּל מִפְעָלוֹת אָדָם בְּדָרֶךְ אָרֶץ, בְּתִיקְוָן חַבְרָה וִיּוֹשֵׁב מִדְיָנִי, בְּכָל דָּרְכִי שְׁלָומָם וּתְרָבּוֹת, בְּכָל לְשׁוֹן וְסֶפֶר, בְּכָל כָּאָשָׁר לְכָל אָוּר קֹדֶשׁ מִתְּגָלָה, אָוּר קֹדֶשׁ מִתְּנוֹצִין, וְהַחִים כָּלָם מִתְּגָלִים בְּהַדרְתָּוּבָם הַאֱלֹהִי, הַשׁוֹפָעָ בָּהָם וּמִתְּבִלָּט עַל יָדָם. אֲשֶׁר תְּבָחר וְתְּקַרֵב יִשְׁכַּן חַצְרִיק, נִשְׁבָּעָה בְּטוֹב בַּיַּתְךָ קֹדֶשׁ הַיְכָלָךְ. נֹרְאָות בְּצִדְקָה הַעֲנָנוּ אֶלְהִי יְשָׁעָנוּ, מְבָטָח כָּל קָצְוִי אָרֶץ וִים רְחוּקִים.

קִיצְז. הַדְּבָקּוֹת הַדְּמִינִית הַזָּרָה, שִׁישָׁ בְּעַצְמִיוֹתָה, לֹא בְּמִקְרִיהָ, נִיגּוּד לְתּוֹרָה וּלְמִצְוֹת, לְהַשְּׁכָלָה וּלְדָרֶךְ אָרֶץ, לְשָׁלָום הַבְּרִיּוֹת וּלְיִשְׁבָּון הָעוֹלָם, הָרִי הָיא יְוִינְקָת מְטוֹמָאת עֲבוֹדָה זָרָה. שְׁוֹרֶשֶׁ שְׁרָשָׁה נִמְשָׁךְ מְעַשִּׁית פָּסָל וּמְסָכָה בְּסֶתֶרֶוּ שֶׁל עַולְמָם, מִמְּחַשְׁבָּות רְעוֹת, מִוגְשָׁמוֹת וּאוֹלִילָות בְּתוֹכַנִּי הַהְשָׁגָוֹת הַאֱלֹהִית, מָה שְׁהַסְּתָעִפּוֹתִיהָן וּצְאוֹת אֶל הַעוֹלָם הַשְּׁכָלִי וּהַמְּעַשִּׁי, וְהַנְּעַשְׂשָׂת אֶתְהוּ. נִדְמָה לְאָדָם שְׁהָוָא מִתְּקַרֵב אֶל הַקֹּדֶשׁ, שְׁהָוָא מִתְּלָהָבָ, שְׁהָוָא

טועם טעם של דבקות אליה, אבל כשבתוכויה של ההתנוצחות הכהרית הגורמת לוזה שלט ורק הדמיון הגאה, והתאהה הגסה הנסתורה, לא מטויה בכל יפויים מקסימים העומדים מבחוון. אמנם, על ידי הקישור הפנימי לעול תורה ומצוות, על ידי הרחבת דעת ומוסר ואהבת ישראל, תתעללה הדבקות ותטהר, ותתגלה בשרשא ומוקורה המלא בקדוש, ותתאנגד באגדות שלום עם התורה והחכמה, עם המעשה והמפעל, ועם כל דקדוקי מצוות ומוסר השכל.

קית. התגלות היראה הצורתיות, האידיאלית, היא באה מאותה ההברקה המזרחת בהשגת השלמות הלהיה הכוללת כל, המנצחת את כל ההפכים, שהם כולם מתכללים בצורה עליונה של תפארת מלאה וקדושה. מופיעה היא נהרה זו יראה רוממה על הנשמה המסתכלת, והוא מדתו של יעקב, ביראתך, זה יעקב שאמר מה נורא המקום הזה. והיראה הזאת עצמה, בעוזו רוממותה, מחשפת היא את אהבה הרומה בטהרתה, המגלה בנשמה את חשקת הדבקות האלהית, כלות הנפש ועריגה בלתי פוסקת, החולכת ומתגברת בכל עת תוסף ההכרה להתעמק בתהומות הנפשיים. מדי דברי בכבודך הומה לבי אל דודיך.

קיט. הקבלה תתן לנו את הטמפרמנט של אש האמונה בכל מלאו, בלי גרעון וניכיון של חסרוןות שמחסר ממנו השכל האנושי בחולשתו. כשהאנו מעריכים את אותו הגודל של מדריכי האמונה העליונים בעולם, לעומת הגיגוניים והפילוסופיים, נדמה לנו האחראונים ילדים משחקים, לעומת גברים שמעניקים חמה בקונטם ומפליאים כל העולם ברעם גבורתם. לאותו הגודל של התלמוד הנACHI, אשר באור האמת של קדושת האמונה, על-ידי אימון האמונה אנו באים, אבל לקבל את הופעתו באיזה צורה שלמה הננו צריכים להתכشر בעזיות החיים, בבריאות וכח גופני שלם, בתכוונה נפשית משוכלה, בשאייפות רומיות ומאירות, בשכל והכרה עמוקים בידענות מקיפות וחודרות, ועל قولם באה אור האמונה, ותורות חכמת האמת יפתחו לנו את דלותותיהם.

קכ. שייהי הטבע הנפשי וגם הגוף, היהודי והציבורי, מותאם לתוכן המלא של ההשגה האלהית הטהרתה, וזה דבר מיוחד לישראל, ולא עשה כן לכל גוי, עד שיזדכך העולם ויתהר מזוהמתו. כשהאותות מחזיקים בעבודה זרה, הרי היא השגה אלהית נאותה לערכם, וכשהם נדבקים בהתאם זו, הרי אותו הניצוץ הקדוש המסוטר גם כן בכל המעמקים החשכיים, פועל את פועלתו. וכיון שההתאמה של המחשבה האלהית שלהם היא לפי ערך טבעי, הרי טבעי מתחבר, והפעולה הניצוצית, העמידה להגלוות, פועלת על ידי זה בתוכיותם, ומדריכה את העולם לידי זיכון בסוף הכל. אבל אם מבאים להם אור אלהי אמיתי בצורה יותר זקופה מכפי ערכם, אז, אם מסgalים אותם להכלל בראיעון בכנסת ישראל, הרי האורה האגדולה שבאוצר החיים של ישראל מזככת את הכל, ופועלת שנייה לטובה על הטבע הנפשי והגוףני והתאמתו. אבל כשהם מנוטקים מכנסת ישראל, אז אותו הזיכון המוצע גורם להם נתיקה של טבויות מהרעין האלהי, ונעשה התוכן האלהי רעיון בלבד מכל מהות חיים, ונמצא שהם מפסידים בשנים, התוכן האלהי, עם כל מה שנזדקק קצר, כיון שאיןו קלות מעוזם הטהרה הישראלי, יש בו סיגים מחוקים, ומיועט הזיכון שבו גורם הבדלה והפרדה של הטעויות, הנפשית והגוףנית, היהדות והציבוריות שלהם, מהתוכן האלהי, עד שאין לו דרך לעילתה גם ברבות הזמנים. והרי הפרדה זו גורמת מהירות זמנית של נחליה מבויהלה, שיש בה מראה נצחית, עד אשר יסור פני הלוות על כל העמים, וידעו

הכל שזיכון והתאמה להתוכן האלهي אי אפשר כי אם על ידי חיבור צירופי עם כניסה ישראל, אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגויים, ויהזיקו בכנים איש יהודי לאמר נלבה עמכם כי שמענו אלהים עמכם. ונמצא שאף על פי שלפי כונתה הגלואה של המינות הרוי היא מאבדת את העולם, שהרי היא מפרדת את הטבע של כלות העולם מהתוכן האלهي, שהוא דבר יותר גרווע מעבודה זורה, שעם כל זהמה יש בה משום התאמה להתוכן האלهي, וממילא התאמה פועלת גם על הניצוץ המסתור, שברובות הזמן באחרית הימים יצא אל הגילוי, מכל מקום ללא ידיעת הרוי היא עושה דבר ד', שהרי סוף כל סוף יעמוד העולם על האמת משני הצדדים, אותה התאמה האלהית, שהיא תכנית מכללה, היא תהיה נתבעת מהכל, שהרי מצב קרווע לצדים השונים איננו דבר עומד וקיים, ומוכרים המחויקים בו לסור מעליון, והזיוון של ההאמה המלאה של כניסה ישראל, תן לכל הערה, שאין דרך אחר בעולם כי אם התרבוקות גמורה להתוכן האלهي בכל ערכיו החיים כולם. אבל זה צריכיםطبع חדש, שיעזר רק על ידי ההתקשרות לאומה השסוגלה האלהית היא צפונה בקרבה. ולולא המינות, היו מרגשים את עצם האומות, לפי מצב הזוזם האנושי, שלמים בחטיבותם, והכרה האלהית שלהם הייתה מתאמת עם טבויותם בכלל גסותה, ולא הייתה התעוררות הפנימית באה עמוק החפש להתקדק בקדושה האלהית המופעת בישראל. והרי זו אחת מפלאי פליאות של עצות מרוחק של תמים דעים ברוך הוא, הנוטן טהור ומיטמא, ומהשכה אורזה גדולה.

קכא. המינות תפשה את התוכן של האמונה הטבעית, אבל הרעה לעשוות بما שהפרידה אותה מכל מה שלמעלה منها, וממילא קצחה את הנטיות כולם. האמונה הטבעית היא בסיס כל הגון, להכיל בו ולהכנס בתוכו את האורות העליונים, שעומדים למעלה מכל חוק וטבע, ועל-ידי זה מתעלת האמונה הטבעית ומצדכחת, וطبع האדם, והעולם כולו מתעלת ומצדך, ובא ומתקשר לשלים צורתו האידיאלית, בתיאור המחשבה הקדומה האלהית.

כב. כל דבר עליון ומקיף, כל דבר כולל בחכמה הרוחנית הכללית, וגם כל דבר חכמה עולמית בכלל, וביחוד כל חכמה והכרה תורית ואמונית, צריכה להיות בתחילת מובנת בדוגמתה בחכמה הנפש, והכרתו הפנימית של האדם בהכירו את עצמו, ולאחר כך הדברים מתבלטים, מתרחבים, מתגדלים ומתרדים, והולכים ומקיפים את ההכרה העולמית, הרוחנית והגשנית, ולאחר כך הנם חוזרים ונכנסים בגדים בחיקוי התוכי של הנפש, ואז הנפש מתגדלת, והיא והעולם עושים יחד חטיבת אחת.

קכג. כשההתגלות של עומק המשפט חודרת בנפש, אז היראה חורקת, חודרת ומתקלשת בתוכיותם של כל חדרי ומעמקי הנשמה. עומק המשפט קשור הוא בראשיתו באותה היראה العليונה של הטהרה האידיאלית, המתארת את החיים באותה הצורה العليונה שהכרותיה הפנימיות של הנפש מתגברות בה על כל מגע חייזן, ואז באמת הכל טוב, ולא יציריך מציאות של רע כלל. וזה הטוהר العليון הוא המבוקש מחשבתי, חלקם הגדל של אותן שעלו במחשבה, מעתים ידע ד', מעתים בלבד חלקם בחיים וצפונך תملא בטנם, אותו העדן הפנימי שגם מעינים של מלאכי השרת הוא גנו ונסתר. וכיון שאין רע פוגע כלל באותה המציאות האמיתית, אין שום מעוצר להחפטותו של המציאותות לכל השדרות היותר תחתiot. ואם שבועה תבוא המדריגה עד לידי מציאות צו,

שההשחתה והאיבוד, החבלה והכליוון, הוא משוש דרכם, אין מזיקה מאומה כל אחת ההסתעפות לאותו הטוב הבטוח והשמר, הין המשמר מכל מגע זרים. אمنם בצדות ציורי עולמים בהגבלהם, כבר ירד האופי, והחבלה החיצונה עשויה איזה שרט, וכשהיא כבר מכابت, צריכה להיות מוגנה, וההתפשטות החבלנית צריכה להיות מעוכבת. לא הושלם כה המזיקים וחתיביהם, כי השלו המלומים בקדושת המנוחה, שקוראה את עדנת הקודש לכל עולמים עליונים ותחתוניים. הרום העליון הרי הוא, לפי זה, הממשיך את התתית ששם עמוק השפל יונק. העונג הוא הנוטן מקום להנגע, והגע בעצמו חזר להתגלות העונג. והחידור הנפשי של היראה המשפטית, כשהיא מתפשת יותר מדי, נעשה מהוועקה במדתה על ידי ההזרחה של האור הנגדי, או רחוב הכלתי פוסק. שבטח ומשענתך הנה נחמוני. מאוגdem הם שני האורים הללו. לפי העדרה הבסיסית של יראת המשפט, ככה יגדל הירושלים של התפקידים עמוק. בהפרדת היסודות, החסד משובב את הדעת, ואין המוסר מתרפנס ממנה, והיראה מהרסת את המנוחה, ואין האסתטיקה יכולה להתאחד עמה. במיזוגם הראשי, היראה והאהבה משתלבות תמיד. האמונה מסתעפת, ופרי קדשה מצמיחים ומלבבים, ופירותיה הם מצוות ומעשים טובים, שחוש היראה מחדתם ומל晖תם. לא כארוחה זרה, הוימה וסורתה, אשר לא תדע מה, ואמונה לא תדע פריות, אל אחר אסתרס ולא עביד פירין. ואם האדם חותר במעטיק היראה, ומוצא את נפשו הרוצה יותר מדי, ודעתו משובבתת מי מנוחה, ידע שפגם בהפרדת יסוד הגבורה מיסוד החסד. ואם מוצא הוא את נפשו רוויה, ונוטה את הקלוקל המוסרי בהיותו מושפע מהופעות נפשיות של משא נפש רוחנית, ידע שהפריד את יסוד החסד מיסוד הגבורה. והרי הוא צריך לשוב לשוב ממעין העליון הכללי, שהמדות יונקות ממנו את לשון כל כלוון, שאז ימצא את נפשו איתנה, מלאה נוחם ומלאה זיווז, חמוצה בחוש מעשי לטובה, ומלאה זהירות מוסרית, ולשד חיים של נחלי דבש וחמאה ממלא דשן את כל עצמיה.

קד. התפלה, במציאותה ובאמונתה, מבשת היא את היסוד של גודלת הרצון של האדם וקדושתו. הרצון הוא היסוד לכל החיים, לכל ההגוי, ולכל הנפער, הרי הוא מתעללה, מזדקך מתקדש ומתרומם ברומרמות קדושה אלהית על ידי התפלה. גרעין חד של תפלה נושא עמו משך של חיים רצוניים אדירים, לפניו ולאחריו. כל שטפי הרצון הקדום וענפיהם, לפניו התגלותה של התפלה בנפש, הרי הם הולכים ומתרכזים במרכז הטמון של התפלה. עיקר בנין הרצון, שהוא הולך ונבנה, הולך ומשתלם, מתעללה לבא לכל תיקון בנין ושכלול, הוא בא מיסוד התפלה. התפלה גם בעודה בכח הרי היא מעלה את הרצון, את נקודת החיים היוטר עליונה ועשירה. הרגעון, הציור של התפלה, האמונה של התפלה, הדברים המבוטאים של התפלה הנם יחד חטיבה עולמית גדולה. החזון העולמי היוטר נשגב, יותר אידיאלי, יותר תהומי בתחום ההכרה של הביטוי היוטר נשגב ויוטר חסון בחסינות האמת, הוא העולם בתור הצגה של רצון ד', התגלות רצון להם עליון קונה הכל, ורצוינו של האדם הנגש אל ד' הוא כבר רצון מתעללה, רצון מתאם לבא לתוכן מהותותו האמיתית. אותו הגודל האמתי של הרצון הולך ומתגלה על ידי מה שהוא מפנהו אל ד'. והרי חזר הוא משך החיים, משך העולמים, הדר המציאות, אומץ ההויה אל יסודו, משתגב בשיגובו האלקי החסן והנעוץ, והרי הוא היסוד היוטר אמיתי לכל בנין, לכל מבוקש. והමוקשים בעצם הרי הם מתעללים על ידי התפלה, הם עושים بعد התפלה וההתפלה עשויה בעדים, וביחד מתחערם הם עטרות אל חי העולמים. רצון ברצון נגש, שאיפה בשאייה, שכל בשכל, חיים בחים, והכל מתמלא ברכה עדי עד.

קכה. והנה נמצאת התפילה, אותה שפעת הרצון בעצמה של יצירת עולמים, של קיומם של חיים העולמים, ואיך זה לא יושנו על ידה כל המאויים, והיא יוצרת כל, מחוללת כל. ואחתה הופעה בעצמה נרכשת היא בהזרחת פועלתה, לפי עמוק הרצון, ולפי חידורו העירגה האלהית שעמה, ההולכת ביחד עם ההתקבאות. אבל בתוך סעיף של קנו אור החיים השוטף בלי הפסיק להחיות כל, הרי הוא יונק ומשתרש בשורש קיומו, בתחום החפשׂ העליון, המלא אושר וטוב לכל. בוטש הוא הרצון הנגזר באורו, ופוגש את כללותו בשורש הוינו, ומטיבילת הסעיף בגזעוandi, הכל חוזר ברוב חוסן לאיთניות מלאה. ויודע הוא וחש הוא המתפלל הרענן, למתח את רצונו, לרומם את מאויו, במידה ובמשקל, בשיעור הנדרש לאותה הפגישה והבטישה. לא באימוץ עקשי של הפעלה חסרת דעת, ולא בריפוי המביא עצלים, נמיית המקה ודליפת הבית, אלא בעז ובגבורה, בגילה וברעידה. כחץ מקשת יצא דבר ד' הנבטא בניב שפתים, וכולל הוא את פעליו אל המטרה הרצואה, חושף הוא את המטמוניים, את גנזי החיים ורזי הרצונות. ועולםים מלאי חן, חסד ותפארת, מלאי עלייה וגודל, מלאי יפעה והוד והדר, בזיו מתחדשים, מתעלמים ומתרומנים, בסולם המוצב ארצה וראשו מגיע השמיימה, המתפלל בכל שיעור קומתו.

קכו. השמינית שבשמינית של גאות תלמיד חכם היא נמדדת לפי ממד העונה שלו. ומי שענותנתו גדולה מאד לפיה זה הערך גדולה היא ג"כ ממד השמינית שבשמינית שלו. ורב יוסף דאמר, לא תתני עונה דאיכא אנה דנראה כמו גואה, כ"כ הייתה גדולה ממד העונה שלו, עד שמדה זו של גואה הייתה מהויבת לו, למדת שמינית שבשמינית שלו. ורב נחמן דאמר, לא מינה ולא מקצתה, לא פלייג, אלא שסובר שהיא צריכה להיות עם מיועטה לפי הערך של העונה ג"כ מבוטלת בהעונה, וביטול כמו דליתא דמי, דמתהפק האיסור להיות היהר. מי יותר Mai דכתיב, תועבת ד' כל גבה לב, כל גם כל דהו משמע. אבל תערוכות לא ידענו כ"א מכיל ולא כתיב כי כל גבה לב תועבת ד'. כ"א כל גבה לב, דמשמעו אפילו מקצתו, לאסור גם שמינית שבשמינית כשהוא לעצמו, כ"א שייה"י מבוטל ברוב הגדל של העונה, שהיא גוררתו עמה ומהפכת אותו לעונה עליונה מאד שיש בה מסגולת השיגוב העליון, כעין ענותנותם של מלאכי השרת, שכותבו בהם, וגובה להם ויראה להם. ויראה עונה הם כמו ראש וסוף, מה שעשתה חכמה עטרה לראשה עשתה עונה עקב לשלטיתה. בראשית חכמה יראת ד' עקב עונה יראת ד', אלא שהסופּ הוא קודם להראש, שעונה היא ראשיתו של עולם עליון שמסתומים ביראה, ויראה זו היא ראשית עולם תחתון שתוכנו הוא חכמה.

קכו. יש שהנשמה מבקה וזורהת באורה, ומוצאת בקרבה גנזי גנוזים, ומתוך רוב השובע, מתוך עשר האוrah, באה היא אל התורה, מאירה היא את התורה, ואורות התורה מאירים אותה, ואור באור נפשׂ, והבקה על הבקה מתגברת. ולפעמים יסוד הכל בא מן התורה, התורה מאירה, מתנויצת, והיא מכניסה את האור בנשמה, ואורות הנשמה מתנויצים על ידה, מתחדדים בה, מתעלמים וمتקשרים ומתקדשים עמה.

קכח. מצד החכמה העליונה, העוה"ז והעוה"ב כלולים הם ביחד, וכל המחזק את העוה"ב מחזק את העוה"ז וכל המחזק את העוה"ז מחזק את העוה"ב, וע"פ הארה כזאת אין מקום לדיניהם כלל, כ"א חסדים גמורים מלאים וمبושים. אמנם מצד הציר העולמי הרוחני, שכבר משתככל ע"י בינה של מעלה, בהנחת הגדרים הראשונים

לדרגות המציאות, קונה העווה"ז והעונה"ב כ"א את גדרו. ופשוט שכיוון שכבר יש קו המחלק אין העווה"ז תופס מקום כלל במקומות שהעונה"ב מאייר בתוקף המילוי, וזה יסוד התשובה הבאה מתוך הארת העווה"ב בכל מלא פארה. ע"י העליה של יהה"כ מתרחקים הרבה מהעונה"ז, וצריכים שמייה כשפוגשים בענייני העווה"ז מכל מכשול, ואותם הימים שבין יהה"כ לסתוכות נתנו לחינוך של חזקה לענייני העווה"ז בתיאור הגון בקדושה, וחשבון נגמר ליום ראשון של סוכות במצוות סוכה ולולב, שמתבססים ענייני העווה"ז ונאחזים בקדושה, וע"כ הוא יום ראשון להחשבון עוננות, ועד אותו היום מייד איזיל, ואם הנטיה הקיצונית של יהה"כ גורמת איזה נטיה כ"ד בדקות לצד העווה"ז, באוטם ד' ימים שבהם עוד לא נתפס המשקל כראוי, הרי קדושת יהה"כ חופה על הכל. ובודאי מי שכבר מרגיש התוכן הפנימי של יהה"כ והופעת העווה"ב שבתוכו, והתסיסה שבימים שבין יהה"כ לסתוכות מצד דרישת התפקיד של העווה"ז לשוב לשליטתו, הוא כבר רוחק מכל חטא ממש, אלא שהaicיות הדקות של המשקל גם היא בכלל חטא ועוזן נחשבה כשaina מדוייקה, ועל כן מן דין הרי רק יום הראשון של חג ראשון להחשבון, שאז המשקל שב לירושו, ואפשרות המדיידה השיעורית מתכוונת, לבניין עולם והנהגתו, כשיעור הרاوي.

קכט. מציאות הרע העולמי, בין הכללי לבין הפרטי, בין המוסרי לבין הממשי, בכל תואר שהוא נמצא, כאשרנו סוקרים אותו בהכלתו ובפרטיו, אנו מוצאים בו סידור ארגנויות ובנין, ואי אפשר ליחסו אל המקרה. זאת היא הנחה אחת, שמננה באים המסתכלים להכיר את יסוד הרע שבמציאות בתור כה פועל, ומילא משכיל וחוי, ובאים מזה להכרת פרטיו ודרגתותיו. ולא עוד אלא שהחסד והטוב העליון, הגבורה והיכולת האלהית, החכמה והשנאה החודרת בכל, ומלאה כל, אי אפשר כלל שתנתן מקום למציאות של רע מקרי, שלא תעיברו מן העולם, ושלא תגן על המציאותותיו, ומזה אנו באים עד הפעם לידי ההכרה של מציאות הרע היסודי בתור בריאה, עשה שלום ובורא רע. וכיון שהוא תוכן של בריאה, עשויה מטעם גבורה של מעלה, אנו יודעים ברור שaina ברואה כי אם לשככל על ידה את המציאותות של הטוב הכללי והפרטי, בצורה יותר עליונה ונפלאה, בצורה כזו, שambiludi התוכן של הרע לא הייתה המציאותות של הטוב שלמה כל כך. ובזה אנו מכירים, שהיסוד הפנימי של הרע הוא תוכן של טוב, ותוכן של טוב שרכי ומעולה מאד. אמנם הסתעפותיו וגילויו חזן מן אותו הריש העליון הנם הכל סעיפים רעים, ואנו הולכים ומיכירים את ארسم בכל מיני הופעותיהם, לדעת איך להזהר מהם, ואיך להגביר את הטוב העולמי והפרטי, באופן שיבא הדבר המגמתה של הכוונה העליונה, שהיא העברת הרע כולו מן העולם, והתחסמותו של הטוב בצורה יותר שלמה, שלא יחסרו לה גם כן אותן הנסיבות המציגו בכל מרחב ועמק הרע, שהם הם ממשי הטוב באמת, מאידריו ו מגביריו, אחרי שהם מתמקדים ממיראותם, מטהריהם מטומאותם, ומואריהם מחשכם הגדל. וזאת היא הפעולה יותר עליונה שבמהלך העליון של המוסר, והתוכן יותר פנימי הקניי בהרגשים יותר אדרים, יותר מדעים ויותר תורניים, של קדושת האמונה, בחושן תפארתה, הגורמים להגביר רוחו הקדוש של האדם, להעלותו מעלה מעלה, להיות מפתח על ידה או צורתו האופיית בתוכנה יותר קדושה ונערצת, בהשלמה יותר מפליה ועליונה, המשגבתו ישועה ועז, ומרוממתו על כל המעשים. אם תוכיא יקר מזולל כפי תהיה.

קל. כמו יותר عمוקה, יותר מכוonta לעומק האמונה ורוממות הדעת, היא אותה ההשכפה הרואה את הרע הכללי, וסעיפיו הפרטיים כולם, בתור יסוד פועל מסודר ומוארגן, בתור חטיבה מטרית, הקולעת אל מטרתה בחוגה, ובתור כלי של הכשר ואומנות להמטרה היותר כללית קדושה ועליזה, שתשיג את גמר השלמתה, בכליזון הרע, בהעברתו, ובהתנות אופיו לתחסיס הטוב היותר עליון. כמה היא עליה השקפה זו על ההשכפה הרצינלית השכיחה, החושבת את הרע הכללי ואת פרטיו המרובים רק לתוכן עניינים מקריים, שכל היסוד המתמיד שבhem איןנו כי אם ההכרה הטבעי של החומר. זה נקל להבין אחרי החדרה בסדרונותו של הרע עצמו בכל ערכיו, במהלכו הנפשיים והעולםיים, האישיים וההיסטוריהים. وكل וחומר שעולה היא השקפה זו העמוקה. המצינית את החטיביות של הרע בתור עדמה מסודרת, בוגג להבהירות של ההבנה האמונה. ביחס להקדושה האלהית וככלות השלומות העליונה. וכשאנו חודרים ויורדים לעומק הדברים, נראה שאוותה הספקנות, הפיסימות, המלכה את הרוח בהרצאותיה השטחיות, ביחס להכרת הרע הכללי וערכו במציאות, היא עצמה תביא סוף להצטרכ לטובה, ולהתhapeך לסם חיים בעולם. כשהפיסימות מתגברות ומאמלת את רוח האדם, היא מוכרכה לבא לידי אותה ההכרה, שהרע הוא כה עומד, המنبيיע מקורו רעות מתוכנותו העמוקה, ולפיכך היא יושב בא, שעמו מקושרת היא הרשעה, הCAPEIRA וכל הנפילות הרעות שלה. אבל זאת ההשכפה עצמה היא נותנת באחריותה כה סיידורי אל הרע, לא רק מكري וארעי, ומתוך כך בא היא מלאיה ההכרה, שתוכנו הכללי וכל סעיפיו הנם יצירה טבועה, ויצירה טבועה מסודרת מעידה תמיד על המסדר והמכונן, ואז בא הרע כולו וכל הסתעפותיו להגלוות בתור מכונה עובדת לשכול הטוב העליון, המכון עצמו, בмагמתה העליונה של ההוויה. עולם חדש יבנה. ובאה מזה ההשכפה היותר עליונה, המנחתת את כל מה שעומד נגדה, וגדולות האמונה וקדושת השליטה האלהית האחדותית, דגם של ישראל מעולם, בתורה, בחיים, ובתולדות, הכלולים בקדושת האמונה בטהרתה, מתבלטת בפאר והדר, ביפה גדולה. וברוממות עליונה. ההולכת הלוך ואור.

קלא. החסידות החדשה, כמו ההשכלה, הלאומיות, הציונות, וכל הרעיונות המתילדים מזמן לזמן, הנם מקרים העוברים על היהדות, שיש להם תפקיד של ענפים, צבעים וזרורות המתתפלים לעצמיותה, וכל ערכם איןנו נחשב כי אם לפיה ערכה של הקליטה שהם נקלטים במערכות היהדות ורוחה הפנימי. אמן התגלות של עצמות היהדות היא באותו הצייר הגדול של שלמי אמוני ישראל, העומדים על הבסיס התמים של אחיזת החיים של תורה שבכתב ותורה שבבעל פה בכל תוכנותיהם, שבאמת בהיות הצורה היהודית שלמה כראוי, כבר היא כוללת בתוכה את הכל. על ידי דלדול פנימי בכללות התוכן של הכנסת ישראל הקבועה, נחסרו קצר מהלדים הללו הרואים להיות קבועים בה ונטפלים לעומק תחום עצמיותה, ומתוך החסרון נתעורה התביעה למילוי, והמילוי כאשר הוא בא מתרך מחלה, שב אחר כך להיות כמו תוכן עומד לבדו, הממלא מקום של חטיבה עקרית, ורואה לעשות את היסוד העיקרי, היהדות הכללית הקבועה, כמו طفل אליו, וזה הוא דבר המכחיש פמליא של מעלה. על כן לא יעד התוכן עדמה תמידית, כי אם ילך וינווע, ילبس צורה ויפשוט צורה, עד שיתחלחל התוכן הלשדי הרاء וההגון שלו לתוך עצמיותה של הכנסת ישראל העיקרית, ואז תשוב לבריאות, והتبיעה החולנית של העמדת חטיבות מיוחדות תבטל מלאיה, וישוב אז אור השלם להופיע ברוח האומה ולהתפשט על מפעליה, ואורו המבاهיק של אליהו המקנא קנאת ד' מכל עירוב זר, מכל פסיחה על שני סעיפים, יואר באורה השלום והאהבה המשכללת, והшиб לב אבות על בניים ולב בניים על אבותם.

קלב. שתי מדרות הן: יסוד הטבעי של האמונה, עירגת הקודש שבנפש האדם, והיסود העליון הארת הקודש בצורה העליונה שלמעלה מן הטבע, המושלת על הטבע ומשכללו. בצורה הטבעית של הקודש שבכנסה ישראל, כבר חוקים הם כל תוכני המצוות של המזוזה כולן וסעיפיהן, כל התורה כולה. בהטבעית האמונה של עירגת הקודש של כל העולם, אפילו הצד הטהור שלה, אין שם אותו האור המבליט את המזוזות. על-כן כשזרחות בנשمة ישראל האורה הטבעית האמונה שללה, הרי הזירוז והחייב של המזוזות, הולך ומתרחב, אבל כשמתפרק איזה זרם של רוח אמונה זורה, אפילו כשהתהיה מטוורת מזריות אליליות ושמ齐יה, בכלל-זאת היא מעכבות את המרוין הבהיר של חבת הקודש אשר לפרטיה של תורה ומצוות, עם כל ההבדל העצמי שיש בין הטבעיות אשר לעירגת הקודש יסוד האמונה בתוכנות הנפש בישראל לאוთה הכללית, שאפשר לה להיות בישרי לב שבכל adam כולם, יש להם איזה יחש זה זהה, וכל משפחות האדמה מתברכות ביסודן בתוכן הקודש מקורם ישראל. אבל אותה התכוונה הקדושה שלמעלה מן הטבע, שהיא תוכנת התורה אין יחש כלל לכל גוי.

קלג. בחודש תשרי מתגדלת היא בנו הקדושה הטבעית יסוד עירגת האמונה על-פי מקוריותה הנפשית. ומהז מהפרנסים כל העמים כולם פרנסתם הרוחנית. שבעים פרים נגד שבעים אומות. אמנם הננו מעבדים את הטבעיות הזאת ע"י הופעת הקודש הפנימי של אור המזוזות, והטבע הולך ומשתכל בשכללו העליון, רוז הנסירה של דו פרצופים של אדה"ר, עד שמנני עצרת שמופיע בו האור הישראלי המזוהה שאין לודים שום חלק בו. הכל למעלה מן הטבע. עשה לי סעודה קטנה שאנה מ无私.

קלד. יסוד הקב"ה גוזר גזירה וצדיק מבטלה היא ההגנה הכמותית של המזיאות, התפשטות החיים והחסד על פרטימ מרובים, ע"פ שהתווך והaicות מתקטן, וזהו החפץ האלקי, המתגלה ע"י אותה ההחשכה המצומצמת של רצון אלהי, קשרו בקשרים גופניים, שהוא רצונם של צדיקים. וזהו חוט שני, עובר במערכת היש. יסוד האיכות, שהכמויות במציאות האמיתית כבר כלולה בה, לא יש מקום לשום חדש והוא עולמית כלל. יסוד החסד העליון בא להחיות רוח שפלים, להכתר עטרת תפארת, משירות רשים, של ריבוי כמות הנראה ומחבלת ע"י סילוק האור האיקוני העליון. ומהtron כך מתרבה שפעת החיים של האיכות בדירושיהם של הקטנים בעלי הcumות. ותמיד באה שאיפת האיכות, המבטלת את הcumות מיסוד העליון ושאיפת הcumות המהטפלת אל האיכות הcumות. יסוד התחתון, עשה, יצירות עד אין חקר, המונן בריות לאין תכליות, אורות נאצלים נתפסים בהגיוון ובחלתי מיסוד התחתון, עשה, יצירות עד אין חקר, המונן בריות לאין תכליות, אורות נאצלים נתפסים בהגיוון ובחלתי נתפסים, הכל הוא ממן כמוות לגבי איקות עליונה, לגבי אור ממעל כל האורות, זיו כל היזומים, שהמברא מרשה את עצמו אחרי כל לחיצותיו, לומר איקות כל האיכויות, עירגת הערגיות, שאיפת השאיפות, חממת כל החמודות שההכחדה והכלוון בהכלה ביסודה הוא האושר היותר נבחר מכל הויה וישות, כי טוב חסדק מחייב. יסוד ענוגי הענוגים, המנצה את כל הגבלה, כל מציאות, כל מצומצם, כל קנהה. כלה שארוי ולבי צור לבבי וחלקי אלהים לעולם. וכל עוד שהרצון הcumותי, שהוא תעוזת היצורים, הולך הוא להרבות על ידה את תפוזות האורות של המקור האיקוני, האצליל, העדין, המקדוש, העליון, החזק, האדר, הנادر, ונכסף עד אין קץ ותכלית, הרי הוא מיסוד מעשה צדיקים, הגודלים ממעשה שמים הארץ, אין זה קטרוגא דמאריהן, אלא השלמת החפץ וascalול הייצור, שותפות להקב"ה במעשה בראשית, ושמחה הקב"ה אבינו שבשמים, בבניו, אמר, נצחוני בני, נצחוני

בנין, וומרו למי שנוצחים אותו ושם. ב' אבל כאשר תאوت הcumות יורדת היא, ובונה לה רשות לעצמה, מגדל ועיר, לעשות לה שם, הרי היא מתעכברת, יורדת ונשפלת, ויזצת מתחן מעון השלים הנקי, מתחן שלות הקודש, והדרת חdots התפארת העליונה, אל המחשיים. אל הדינים הקשיים, המארות והקטיגורים, המכחישים פמליא של מעלה,oca ואן חוט המשקولات מעוין הוא, ושורש האמונה ושורש המרי כמעט שמתנשאים, וחוט השערה מפסקת בינהם, שהקב"ה מדקך בה עם צדיקים, וסביביו נשעה מאד.

קללה. קטרוג המלאכים על בריאות האדם, הוא יסוד הcumות הרוחנית, וגויתו כתרšísh, נגד ההתעלות האיכותית שתבווא לעולם על ידי הופעתו החדשנה של האדם, רצונו החפשי ודבקותו הפנימית, העולה מעלה מעלה. והעליה זואת האיכותית, היא המצricht את הירידה הנפלה של שכינה בתתונים, להפוך את כל הcumותיות להאידיאליות האיכותית היוטר פנימית, החודרת את המזיאות בעמק עמקיה, בחדרת מהותיותה. האותיות, המתעלות מעלה מכל הנקודות, ושכל נקודה והנחה, שאיפה וציור, היא מושקה מטל חיון העצמיים, שהצד החמציתי, העוזו והעליזן של הcumותיות, כוללם הרבה יותר מכל התפשטות כמותית, בצורה איכותית נעלה מאד.

כללו. קטרוג הלבנה היא נטיה כמותית, לפי הערך. שני מלכים בכתר אחד אי אפשר שישתמשו, אלא יהיו שני כתרים. אבל הכתר האחד הרי הוא מלא איות רעננה, עמויקה, מקודשה מגניות הקודש, קדשי הקדשים של הzechzochot העליונה. וכמදה הרבה לצאותיה אחורי שמייעט אותה, והמהלך הולך כבר בארכיות, באיטיות, בהדרגה, עד שההתפוצצות הcumותיות תשוב לאור האיכות היוטר עליונה, ביתרונו האור שמתווך החושך דוקא.

קלז. משה רבנו עליו השלום חפץ בקרבת הארץ רב, התפשטות הcumותית, והתורה ירצה מאיכותה על ידי רצונו הcumותי של התפשטות החסד הלווה. והדעה העליונה היא גנוזה באור החסד העליון, שם קמוח הכל, והכל מעולה. החושך העליון, הגדול מכל האורות, והטوب המתעללה מכל חיים ומכל טובה.

קללה. בסגולות ישראל חדר החפץ העליון, ההבהקה האיכותית, ובתורה שבעל פה, במוסרה, בחזונה הסתום, למכסה עתיק, להסגר הטוב והאושר בשידים היהודים, נושא האיות המזיאותית. ראיתי בני עלייה והם מועטים. יו"ד קטנה שבאותיות, וצדיקים מועטים הם, אבל הם הם המרובים באמת, המרובים ביחסיותם ובמייניהם, הנושאים את הריבוי עם ועלייהם. התפרצה הנטיה הרוגנית זהירה לנטיה הcumותית, באותו הצורה המחפירה של המינות, שרצתה להכנס את העולם האלילי במלוא טומאת זהותו אל תוך המחנה, את כל הטמאים אל משכן ד', אשר יסאווה בזוהמתם. וכנסת ישראל נושאיה היא את דגל השמירה האיכותית, רק היא תצליל גם את הcumות, רק היא תעללה את העולם ואת כל היקום, ותתן שאר ותקווה לכל בריה, מה שהcumותיות הגסה סופה לכליון, כל הגוים כאין נגדו, מאפ ותויה נחשבו לו. ותלמידיו של משה נתכנו בכנסה פנימית, לשמור חותם בתוך חותם את הסגולות העליונות, לטובות האיות ולטובות הcumות גם יחד. עומדים הם עמי הארץ מבחוץ, נתמכוין הם על ידי תמכין דאוריתא, שהם יכולם להחזיק בהם, והכל יבנה ויתכוון. נתה החסידות האחורה לפני הcumותיות, חפצה להכנס את עמי הארץ כולם, על ידי התגברותה של התפילה על

התורה, של האמונה הדבקותית בצדיקים על יסוד השימוש של תלמידי חכמים ותמייניהם הרצינליות. יש בזה קצת פסיעה כלפי בר, דוגמת החפץ של התפשטות הנסיבות העולמית, דוגמת הכנסת ערב ובתוך המחנה, אבל כבר הוכנו הכנות רבות של יגעו העניים במרכז החיים. להיפך, החסידות הצילה שלל רב מהמיןות, חטפה ממנה הרבה מרוזי תורה שנשבו בידה, בסה את הטבעיות האמונה בצורה מקודשה בקדושת ישראל, התקשרה אל התורה ואל המצוות על ידי קשרים חזקים. ואם אמן היה כאן צליה, והאבידות שנשמרו במהלך המתרחש מתחום, מעיר המקלט, עד לא הגיע הזמן, הנה גם כן רבות, אבל סוף כל סוף כל אחריהם ביתה, והוכן תוכן קדוש ועוזו וקצת בראשיה, לבסס אחר כך על ידו, אחר מירוקו, את העוזיות של ההצלה בכללותה. ובגמר העבודה של החטיביות המיחודה שלה, ואחרי הנשר העלים שנכמסו, שיבשו וشنפרצו, הניצוצות שננדעכו, הולך ושב הכל לאוთה התשוקה והשיכול העליון והמתוקן, שגירות הקב"ה ורצונו הצדיקים מתגלים בנקודת יהודם, באוთה התכוונה החמציתית של המוחין העליונים, המחשבות הכלולות כל מראש ועד סוף, שהן מחוננות כל, מאשרות כל, מתקנות כל ומפארות כל. אמרו אחיכם שנדריכם למעןשמי יכבד', ונראה בשמחתכם והם יבושו. נקרים יבושו, וישראל לא יבושו, לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יהורו, כי בראותו ידיו מעשה ידי בקרבו יקדיםושמי, והקדישו את קדוש יעקב ואת אלהי ישראל עיריצו.

קלט. עומק הטבע הנפשי הואطبع האמונה האלהית, תאות הדבקות האלהית ברעיון ובחפץ פנימי, היא תואה וחמדה עליונה חזקה וגדולה יותר מכל התאות שבulous, ויסוד שרשא והתפשטוּת הפנימית היא בודאי בקדושה, אמן יצאה לחוץ ונתחילה על-ידי יצרא דעבודה זורה. ולעתיד לבא יואר העולם וכח הטומאה יקלש, או תעורר התואה היסודית תאות הקודש האמונה, ויתברר לכל כי בטורתה היא נמצאת להتمלא רק באמונה אליהם אמרת, ד' אלהי ישראל, וממילא יملא כל העולם כלו בזה הרעיון וברדיפה זו, לבא אל תוך החידור של החיים אשר בطبيعיות הקודש. ומtower שיסוד חג הסוכות הוא לפתח את הסגולת הטבעית הזאת של קדושת האמונה, כלומר חומר הרוחני של האמונה או צד הגבורה שלו, כמו שפסח הוא עשוי כדי לפתח את הצורה הטבעית של האמונה וצד החסד שלה, ירדפו כל העמים לחוג את חג הסוכות, ולהתבשם בכיסום הטבעי של האמונה האלהית וארחות החיים הנובעים ממנה מתוך דחיפה טבעית עצומה מאד. אמן היסוד הישראלי המקודש, אף-על-פי שתאותו הנפשית הפנימית היא מושכתו לקדושת האמונה, הרי תואה זו עצמה נזוכה מאד מאד, והצורה השכלית של החובה והמצוה האלהית העליונה שבה, התגברה על ההמשכה הטבעית והמתיקתה, אשר על כן מייסד בישראל כה הקודש של מסירות נפש ועמידה בנסיוں בשבייל קדושת האמונה, וסבירת כל צער מפני חותמת האלהיות. ואם הטבע מתישר כל-כך, עד שככל מה שהוא נגד הטבע והיצור הנפשי והגוףני, הרי הוא גם-כן נגד המצווה האלהית, גם בישור זה מונח תוכן רוחני טהור עליון ואיידיאלי מאד. מה שאין כן אומות העולם, אינם נמשכים לתוכנת האמונה בקדושתה, אלא מפני שעל-פי מעמד העולם והתగורות השכל וההרוגשה הרוחנית, נתפלש כה התואה אל הערך הקודש בעליוניותו. אבל כאשר יפגשו בשבייל החיים שעל-פי היסוד האמוני דברים מצערים, אף-על-פי שלפי ישרת העולם יהיה הצער כבר טעם הגון לגלות, שאין המצווה נהוגה שם, שזהו יסוד מצער פטור מן הסוכה, מפני שסוכה מפתחת את העולם, את הזמן ואת הנפש, ליסוד הטבעי שבאמונה ברוחב קדושתה ובעילוי העולם והחיים, אין מקום לצער למצווה, כי כל מה שהוא שווה עם הטבע הכללי הוא תמיד מיושר בנהת ווענג. אבל היצור היהודי הוא נותן שגיגעת הצער מצד עצמו, לא תגרום ריחוק נפשי מיסוד האמונה, כי גם בעת אשר העולם כולו מסובך הוא, ואי-אפשר

לעומוד על בסיס החיים שבקדושת האמונה כי-אם בצד ומכאוביים, הרי הם תמיד מוכנים על זה, ואף-על-פי שמצור ומימר לי מכל-מקום דודי לי. אבל אמות העולם אינם רודפים את התווך הרוחני הגראען האידיאלי שבאמונה, אלא את תאותה ומילוי התשוקה המתעוררת אז בחזקה, ובפגישה של צער קדירת חמה הם מבעתים, וזה מצין זיכון חדש לעולם. הגו סיגים מכסף וויצא לזרוף כל'.

קמ'. קליפת האגוז התוכית, המעורבת בתוך האוכל, שם יש הבנית שתיה וערב החוצצת בין האוכל, וזהו הצד הקלייפי התאוני הבהיר של האמונה, שאין כונתה כלל לשם שמים, כי-אם למלאות את תשוקת נפשו, ומן הקודש עצמו עושה היא תואה גסה, שמתוך חשתתו מוכחה הוא לרדת למדרגה ירודה, לצתת מסוג אוכל שיש בה מוצא פי ד' שעל פיו יהיה האדם ולהכנס בסוג קליפה קשה העומדת להסקה. ובלייעל כקוץ מונד כולם כי לא ביד יקחו, ואיש יגע בהם ימלא ברזל ועץ חנית ובאש שרוף ישרפו בשבת. וזהו יסוד המינות ההומיה וסורתה, אשר בבייתה לא ישכנו רגליה, טוב לפניהם ימלט ממנה.

קמ'. הטעויות של האמונה, של עריגת הקודש, של החשך הפנימי של הדבקות האלהית, ואת משך המוסר ודעת הנמשכים עמה, היא מתגברת על-ידי התפילה, אבל הרצון הטבעי אפילו אותו שמתגעגע לתוכני קודש ולענינים אלהים, יכולם כל סיגי הטבע לסתובק בו. אמת הדבר שביסוד הרצון הטבעי שבקדושה גנוו הוא או רחמים גדולים ועצום מאד, ככל גadol הוא הכלול הכל, ועל-כן שקולה היא תפילה מסבה זו ככל התורה כולה. אבל עם כל הכללות עם כל האומץ והיסודות, שיש באופי הרצוני הטבעי הזה עם כל שיגבו, דינו ככל כח טבעי שיוכלו סיגיו להתערב בו להמשיכם אחריהם לקלקלו ולתעבו. זאת הכרה הוא לצרף את התורה אל התפילה. התורה והחכמה הם המזקקים ומצרפים את הרצון, מעדניים את תוכן הקודש שלו, ומטהרים אותו מכל סיגיו, ומסיר איזנו משמע תורה גם תפילתו תועבה. ועם הקשבתה של תורה עוללה התפילה ברום מעלה, דברים העומדים ברומו של עולם.

קמ'. כשהרעיון והרצון והאופי איןנו מתחילה מהחוג של השלמת העולם המעשי, עומדת התוכן אז בצורה עבדותית, עבודת עבד. אין המגמה המעשית אפשרית להיות המעשה עצמו, כי אם איזה פועל יוצא ממנו, על מנת לקבל פרס. אבל כאשר התמצית של האידיאל המעשי כבר שולט, אז מתרומות כל העולם המעשי, ונשמה נזרקת בקרבו, הנוחנת לו חיים חדשים עליונים, שמתאחד המעשה והרעיון, וモצא שכרו בתוכו, שכבר מצוה מצוה. עשה דברים לשם פعلن, ודבר במ לשם. כשחובבים בטעות, שהעולם האידיאלי העליון הוא נפרד מהעולם המעשי, ואין לו עסוק עמו, מפרידים את הרשויות, וויצאים מקדושת האחדות לזיהמת השניות. אמן אם שקוועה היא המחשבה רק בעולם המעשי, אף על פי שנראים גם בו סימני גדולה רוחב והעמקה, ככלותם איןנו יכול לעלות בכל זה מערכו המזער, והוא תוכן נערות וקטנות, שיפה הוא לחנו, ומסוכן הוא אם ישאר בתור מטרה אחריתית. אבל מפני שבעולם האידיאלי היצירתי של התוכן המעשי כולם חי אידיאל רצוני ושאיפתי עליון, שmagיע בהכרח לעלה למעלה מכללותו המוגבלת במעשה, מתוך כך נקשרים כתרים גם מבלי הדעת המפורטה של הקשורים בכל חושי חיותם בעולם המוגבל ההוא, והכתירים עולמים בכך הגנוו שבעיקר מהותם, ונמצא שהכל מתאחד לחיים ולמציאות הירוטית עליונה. זהו חלק התם, שיש במסורת, בקדושת ההנאה

ושמרית תורה אם ללא נטישה. אבל המגמה שבחיהם התוראים וויא התניות אופיינית אל העולם השאייפתי, שמקומו העליון נותן הוא את כל כה הצמיחה והרטיבות לכל העולם המעני כולם.

קמג. כל אושר הנשומות. כל זיו החיים וכל המדרות הטובות, הנם ענפים, מסתעפים מהאהבה האלהית, הטעואה עמוק עמוק בכל נשמת חיים. והוא הולכת ומפתחת, הולכת ומתקנפת, מזרחת ומתנהרת ע"י عمل הרוח בהגion ופעלים. ההמון מתפרק מהגרעין הנסתור, והוא נמשך מתוך אהבה טוב האלהית, הטבעית. אל הטוב והישר, ונשנתו הולכת ומתקוננת עד אשר יוכשר להיות מבסס את היסוד המעודן של אהבת עולם זו על מוסדי הדעת והתבונה המחשבית. כל מה שמתנוצץ לעניין ההמון הגדול מגדולת ד' הרי הוא שביל שאהבתו האלהית מתגדלת, ומדתוו מתישרות ואחריתו הטובה קרויה היא יותר לבוא. אמן ההמון, שאינו מוכשר להיות מציר מחשבות שכליות ולהכיר הכרות פנימיות וככלויות, איןנו מבחין את המהות של השלמות כ"א לפידינו, ודמיונו מלא ציורים כהים ומעורפלים, שאע"פ שעצם טיבם התיאורי הוא מלא שקרים וכחות חזון, בכל זאת תמציתו היא נשגבנה ונדרה ומעוררת בגדלות האמת לאמתה. אם יגלה לעניין ההמון סתרי מעשה בראשית עמוקKi הטבע, גדלות העליונות העולמיות. וארכות הסיכון הנראה בהם לפום ריחטא, לא יוכל לחדור אל גודל היפעה המתגלת על ידם, ויגרמו אלה הידעות להעיב עלייו את הציור של הגדל, של השיגוב ושל השלימות, ומילא מתמעט ומתטשטש צייר אהבתו האלהית ואמונתו, שיסוד חייו האמיתיים תלוי כה, מתקטנת. אבל ע"י החינוך הארוך, שמשתרשת יפה עמוק האמונה, שהיא בעצם תחילת ד' וסקירת השלמות העליונה, בא הדבר עד לידי אותה מידה, שכוחה העצמי בכלל, יספיק להסיר את כל המתחשים. וכל מה שתתגלה יותר זהה האמת בסידור העולם, בפעולות הטבע, בעליונות המצדדים העולמיים, והמון כוחותיהם, כה יוסף אור האמונה הפנימי, המרחב את יסודות אהבתה האלהית, וכל החמודות המדוטיות, ההגינות, והמעשיות התלויה בה, להרבות את כוחו, ולהגדיל את קרני הודה, עד שכל החיים כולם ילכו הלוך ואור, בהשתרשם במעונם העליון. מעונה אלה קדם, ד' מעון אתה הייתה לנו בדור ודור, בטרם הרים يولדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם עד עולם אתה אל. הרינו וואים שהסתורה האור החיצוני של הסידור המוציאתי והעלמתן של החכמתו החיצונית העולמיות, גורמות להמון האפשרות של חינוך רוחני פנימי איתן. והעמקתה של הרוחניות הפנימית היא מביאה באחרית לאושר עליון של השבח כל האבדות כולן, והארץ תמלא דעתה את ד' כמים לים מכסים. ומהז נדע ג"כ שלפי אותו הערך של השתרשותה הטבעית של רוח קדושת האמונה והתקלטתה בטבע הנפש בעומק, כן יבוא התור להתגלות חיצונית, שייספיק נגדה אותו הכוח העולם הרוחני של סקירת הקודש להעמידו על מכונו. ויש אשר יבואו הדברים בצורה כזאת, שסמרק להתגלותם לא יוכר עדין אותו הכוח הפלאי שבhem לrome את רוח החיים הפנימיים של העולם, וידמה לפעמים שהם משפילים אותן, אבל בסוף דבר יגלה ויראה לעין כל, כי גם כל אלה ההשפלות לא היו כ"א שבילים, המביאים אל הרוממות, אל אושר העולם אל אהבה האלהית ואל כבוד אל שיאיר בכל היקום.

קמד. התפלה היא מלמטה למעלה. כיצד, מתוך המעין, המלא קדושה טبيعית, שבלבנו, הרינו دولיטם, מוצאים את הרגשותיו העדינים מן הכח אל הפעל, מכונים לромמן ולשגן, לטהרן ולקדשן בקדושת הטהרה העליונה, הכוללת כל הקדושים וכל הטהרות, כל החכמתו וכל הדעות, כל הבינות וכל המחשבות, והננו עוליטם,

וכמה שיגדל שכנו, כמה שייזכרו מדורינו, כמה שיהיה האופי של הדרגות האלהית יותר חזק בחיים, ברעיון וברצון, במזג ובטבע, בתולדה ובתוכה, - ככה זורחים יותר האורות המתגלים בנו ע"י הבוטינו התפלתיות. וכל-מה שנרד יותר לתוכה עמוק העין הנערץ והנסגב זהה, לתוך תהום פנימיות נפשנו וכל גדלו ועוזו, הננו יכולים למוד בקרים יותר מדויקים את עליותינו במהלך התפלה. וכשאנו עלים עליים עמו כל שרשיו היוחיננו, כל ענפי נשמותינו, כל קרי החיים השופעים ממהותנו וכל מקורות החיים המפכים עליינו, עד הביאם אותנו אל מהותיות הפרטיה שלנו. והכל מתברך, הכל מתقدس ומזרום, הכל שמה שמחת ישרים, הכל עלז עליצות קודש, והטיב של הקדושה מתעללה ומוזכר, עד שהוא בא לכל אופי הכרתי, לאופי שכלי פועל שאנו עוד נפעיל, חפשי ושליט ורודה בכל מרבבי החיים. זה משפט התפלה. ובתורה הננו עוסקים בשילובי חיים מלמעלה למטה, מרום-פסגת השכל האלמי, ממוקור מחצב התורה, הננו לוקחים את מנות החיים והננו ממשיכים אותם בעוז גדים המלא כל היש, הגדל מכל קץ ותכליה, ומשרשים אותם בתוך עמוק טבעיתנו, וطبع הקודש שלנו ביסוד חסנו מתברך ברכבת שמים ע"י שפעת האורה הבאה לנו.

כמה. שוקלים הם שני הצדדים של אל תה כי צדיק הרבה ושל אל תתחכם יותר. וכשمس שההתאמצות היתה בהשגה על מה שאין חק האדם נוتن, היא מביאה באחריותה להפסד הכל, לדלול רוחני ותרבות רעה, כמו כן השאייפה המתגברת ביותר מן המדה אל הצדקות הרבה ויתרה, היא מדללת את כח הצדקה, ומהרסת את יסוד המוסר באופן אכזרי. כשהאנו מבחינים את יפעתה של תורה ד' תמיימה, הננו רואים את אורה האלמי בעז אמתו, לא רק באותו הצדדים שהוא מונעת את הרשות המצויה להיות באדם, ביחיד ובציבור, בדעות ובבדאות, בדעות וברעיונות, אלא גם במה שהוא מודדת את המדה באיפת צדק, ואינה נתנת לההפרזה ההזעית של המוסר להתגבר יותר מן המדה, כדי להשמר מאותה השבירה וההריסה ששאייפות נפרזות כאלה מביאות אליה.

יודעת היא כניסה ישראל בידיעה פנימית ברורה, ומקובלת היא בקבלה של מסורת איתנה, המובעת מכל צדדי הויתה, ומכל העולמים כולם הנוגעים בה בכלל מין מגע, שכל מה שהעולם והאנושות מתקדמים, מעת אשר נפל נזרה, מעשה שחרב בית קדשה ונוטל כבוד מבית חייה, איןנו כי אם התקדמות חיצונית טכנית, דבר שאין לו באמת עמדה, ולא הגיעו את החיים ואת המצויאות הרחבה לתכילת הויתה. אותו הזוהר הפנימי, אותם החיים שהם מגמת הכל, שכל היש חי בו בנש灭ו פנימה, אותו המאור האלמי של האותיות המאושרות של שם המפורש, הפעולות והמשמעות בתוכנות האלהית, הם במקורם הם עצורים. נשבע הקב"ה שלא יכנס לירושלים של מעלה עד שיכנס לירושלים של מטה, וקוב"ה יאמר לשכינתא בהಗלות אור קץ הישועה, דלא תימה דעתלנא בישובא מיום דחרב בי מקדשא, הא סימנא אית לך, שראשי נמלא טל, אותיות המילוי של שם של שלשת האותיות המנהלות ומשפיעות, מחיות ומחדשות, לא ירד מן שפעת חיים עד יותן צבי בארץ חיים.

כמה גדול הוא הערך המבדיל שבין חכמה לבינה. החכמה מקורית היא, אינה צריכה לקחת את יצירותיה מנושאים זולתה, היא מוצאה את מעינה המתברך ומתגבר, עולה ומפכה תמיד, מתוך תוכיותה, ובינה היא בינה דבר מתוך דבר, צריך איזה דבר תמיד לבא, להזרע, להכנס אל החוג, עד שייארו החיים, חייו הבינה. אמנם האידיאל התדררי של החכמה הוא שהופעתה תתרכנה ותתרבינה כל אחת בפרטיותה מתוכה. וזה התוכן

מתהווה בבינה בתדריות בלתי פוסקת. ובזה כל העולמים מתקיימים. ובעולם המוגבל אשר לאדם עומד בזה כל אופיו המהותי. מי שנשנתה מיסודת על יסוד החכמה, אם לא יכול את מדותו, וירד עד למדת הבינה, ומן החכמה ישיח דעתו, מחסرون הכרה עצמותית, ימצא את עצמו הרים ואומלל, עד אשר ישוב וישאב, אמן מותך מעיני הבינה, את אוצרות החיים, שהחכמה מזלת תDIR בנטמת חכמי לב. והבינה עצמה אינה משתכלה במוחות חייה כי אם בהיותה תמיד מתאחדת עם החכמה. וזהו יסוד התשובה العليונה, שהיא סמוכה לבינה.

קצת. חכמת הקודש אינה זורחת כ"א בארץ ישראל. כל מה שמצוירים בחוץ לארץ אינם אלא תולדות הבינה וסעיפיה, יפכו מעינתי חוצה ברוחבות פלאיים. על ידי הציפה העמוקה לראות את ארץ ישראל, מזורה קצת האריה מזיו החכמה של ארץ ישראל, ומaira על הסתעפות הבינה. המתיצרת גם בחו"ל. הן אמת חפצת בטחות ובסתם חכמה תודעני, ואומר, היטיבה ברצונך את ציון הבנה חומות ירושלים.

קצת. המופתים מביאים לידי הכרת המציאות הרוחנית, והרכוש הרוחני בכללות. ומעלה הנשמה בכחה עצמי מביאה, שמיד לידי תוצאה כל צעד מופתי, המקרב את הקשבה למציאות הרוחנית, ננסת הכרה פנימית מהערך התוכני של הרוחני. זה ריח בושם של גן עדן, שעיקר התשוקה הנשנתה להחיפוש הרוחני בו היא תלואה. ביסוד ההכרה בגודלות מונה התוכן של עידון זה, בהכרות השיללה, המערטת את הרוחניות מכל המקרים המתדבקים כתמים בצורת ההשגה مدى לכתה בצדקה. והתהרה הזאת היא מכשירה את התקבלותו של ריח עדנים זה, שבצורתו العليונה הרי הוא יסוד כל העולם. לריח שמניך.

כן. מקובל הוא באומה, שאברהם אבינו חקר ובחן, עד שהעמיד יוצר על מכוונו. זאת אומרת, שלא TAB האורה לעולם מהטבעות האמונה לבדה, אפילו אם תהא מיושרת והולכת במלך הקודש, לקלע בטובה אל התוכן של האמת האלוהית הטהורה. כל תוכן טبعי מוכחה הוא שישגים ערפלאים יהיו מעורבים בו, ויערקב באי בירורו את התוצאות הצורך להיות הולכות ומחפשות כזהב מזוקק. אמן אחורי אשר השכל בטהרתו יצוף וייזקק את כח האמונה הטבעית העומדת באיתנה, אז היא מתכוונת להיות מטע לשם. והתולדות, גם הטבעות, הם הבאות מתכוונת אמונה כזאת, שמראש הוסרו כל הסיגים הטבעיים מתחונתה. הן תולדות של אמת שיש בהם רעננות נצחית, וראויות הן למסורת עולמים, שבכל דור ודור יחוירו ויזוקקו, יתקדשו ויתעלו, באיתניות הטבעות של הקודש, ובתוך العليון אשר לסגולת השכל המצווחה, בעוצם קדושת הנשמה בעוזה. והיה אמונה עתיך חוסן ישועות חכמת וידעת.

קנא. החיבור הפילוסופי הוא חירוף וגידוף, מפני שהוא מצביר את היוצר בצורת היירה, ואין מקום לאותה הסקירה العليונה של הכרת אין סוף, המצדעת אותנו למקום האורה. החירות العليונה מובילת אותנו להכיר את היש המצויץ שאנו פוגשים בציור של הויה, שבחופש, ולמטרה ידועה, נלחצה בצמוונה, וזהו ההפך הגמור מהחיבור. אמן אין אנו זוקקים לשול שפעים חיוובים עלולים בעליות אין סופית, אבל אין זה מעמיד אותנו על המקום הנלחץ, שהכל הוא כל כך קטן, עד שזאת הצורה העולמית המוגבלת היא ההופעה החיוובית. והננו אומרים שישנם שפעים חיוביים, והם נהורות אין סופיות, וגם שפעים מצומצמים, שהם תולדות הכוונה

המיוחדה. אمنם, לאחר התעמקות הסתכלותנו, הנו אומרים שערך החילוק זהה, של אלה שתי צורות ההוויות, הוא רק מצדנו, אבל במקומו, בסיסו הישות הגמורה מההוו, הכל עולה למקום אחד, ולמרחב אין קץ, שככל השכלולים כלולים בו.

קנֶב. כשהארת הנשמה מתפתחת יפה, מכירם בהכרה ברורה איך כל המחשבות המשוטטות בעולם הן אחוזות וקשירות זו בזו, וכולן יחד עושות חטיבת ארגנית שלמה. ואז הבינה תופסת איך שככל המחשבות הגסות, הרעות, ההורסות, הן קליפות שומרות את המחשבות הפנימיות, הקדושים, הנצחות והמלאות או רחין וקדוש עד עד. אמן צרי לעמוד על המשמר, לסדר יפה את המערה הרוחנית, שלא תתפרק הקליפה לפנים במקומות האוכל, כי אם נשמר את ערכה ואת מקומה, ואז נעשה הכל יפה בעתו.

קנֶג. יש סידור של מצות ומעשים שהם נמשכים אחרי הדעה והאמונה, ויש סידור של מעשים שהאמונה והדעה נמשכים אחריהם. בתגובה הדעת ובגנות הצבון, האמונה וההכרה היא היסודית, הסידור של המעשה הולך הוא ונמשך אחרי ההכרה, וحقيقة של האמונה העליונה, המושלת בגודלה אורה בנשמה. אבל בתוך חינוך והתרגולות המעשים קודמים, והם ביחיד עם החינוך המוסרי המדעי והאמונה הholeך עמהם, הם תומכים את מעמדה של הנשמה היחידית וה齊יבורית, עד שהיא באה למדת אותו הגדל של העליה אל מרוויי ההכרה והאמונה הרוחנית העליונה, שככל צבון של מעשים הולך הוא ומשתלים מסתעף ומתרגד מברכתה המקורית. והסידור המודרג מカリח להקדים את היסוד החינוכי לפני היסוד הבגרותי.

קנֶד. כל זמן שרצוים לאחד את התורה עם המדע, אין עומדים על יסוד האמת. השאייה העליונה שאור האמת זורח בה, היא ההכרה שהמדע הוא בעצם אחד מהארות התורה במובנה האמתי. באופן זה הינה הרצתתו של הרמב"ם. והنتיה הגוברת לצד הנסתור, שהיא מבססת את יסוד התורה بما שהוא מעלה מן המדע, אינה מסלקת את המדע מעצמיווה של תורה, אלא היא מראה שהמדע הגלי הוא אכן חלק בהתגלות התורה, אבל חלק שאינו מואר באורה הפנימי, כל זמן שהמדע הוא מצומצם בשכל המוגבל של האדם, וממילא יש בינו ובין האור הפנימי שבתורה, שאורה יותר מבהיק, שינויים חטיביים, שמסתלקים מהתוכנה מלחתם רק בהיות המדע מחובר אל התורה חיבור ארגני שלם, שאז מTEL החיים ולהלشد של התורה נכנס גם בו זיו חיים עליוניים.

קנֶה. המעשיות המרובה שבתורה, ריבוי התורה והמציאות, באים מתוך אותה השבייה הגדולה של לשדיות החיים הפנימיים של מקורות השאייה העדינה, של המרוויים האלקיים המקיפים את כל, וממלאים את כל, אשר לאור התורה ולנשمة ישראל. אותו המילוי השוטף, טוען הוא כלים רבים לקבל את שפעו, ומתוך כן המעין חוזר ושותף חוזר ונובע. המינות לא הבינה את זאת, היא חשבה שהמעשים באו מתוך העוני, מתוך אי יכולת עליה רוחנית, אבל הוא טעות יסודית ביחס לכללות האומה ושורש נשמה. ואם לפרטם הנחלים בארכות החיים וכשרון הקודש משמשים המעשים החיצוניים, להיות למדrigות עלות על ידם אל התוכן הפנימי והתערורות חייו, הלא בזה יתאנדו גם אלה אל הכל כולם, המלא רוחה גדולה, עד שהשתף מוכrho ליצאת בציונות רבים.

קנו. כמשמעותם בעולם, בהסתכלות אידיאלית, שאור הקודש מאיר עליה את זהרו, אין רואים דבר פרטני מצד פרטיוותו, כי אם בכלל חזון, בכל פלוגה, אפילו הקטנה שבקטנות, מה החלקים היישים והמעשיים, רואים הופעה תוצאה תנועת הכלל. ולה לימוד הזה הולך הוא ומתבסס על פי המדע ההולך ומתחדש, המתקרב בשבייל החול אל מרכז הקודש, המתעללה מעל הסקירה האטמית אל הכרת התנועה והכח. ובעת אשר יוכל כל אטם להיות נראה לאברה עומד בפני עצמו, לעצם פרדי, אין תנועה נסקרה כי אם בתור תוצאה מן הכלל, נפעלת מכל, ופעולה על כל. ובזה הייש כולם מתעללה מהאומללות שבריסוקו, והרישותיו נבונות בבניין שלם, של יוצר כל, בחכמה וחסדים נאמנים. ובזה מקרבת אותנו הכרה של טבע החומר אל המדע האצילי העליון, שישוד הקודש, המחייב את הכלל, גם את המוסר, היחידי והצבורי, הולך ומתגלה על ידה, והפלסופיה ביסודה נגאלת ממאסר החושך המלפף אותה, הבונה קיר של ברזל בין העולם והאדם לאביהם شبשים. אין התגברות השכלית בצורתה הגיגונית צריכה עוד להיות משברת את עצמתה כדי לקלוט אל תוכה את חי האמונה הרווממים, המשיבים את הנשמה למקרר חייה, ונוגנים לה את עצמתה, הטבעית לה בכל מלאה הרי היא הידע של ההשגה הפרטית, לא הצדקה המוקטן, המفرد את הפרטימן הכללים, וממעט בשבייל כך את חייהם, ולא בצורה המבליעת את הפרטימן, עד שנדמה לעין הסוקר שמצוותם בטלה היא ונכחצת. הידע האלהית, שהפלסופיה טובעת את הכללתה והאמונה והמוסר טובעים את פרטיותה היא מתחברות על ידי אותה הסקירה הholocat וمتיבורת, החובקת את המדע הנסיוני, וההשורי, את כל תעופות הרגשות היוטר פנימיות, וההשכלות היותר חודרות ומובלטות, והגיגון נשאר עומד על בסיסו, ומתאחד באחיזות אמת, ביסוד התום של הקדושה והאמונה אשר בתומת ישרים. המציאות כולה הרי היא עולה בציור האמת שלה, והפרטיות מתגדלת לצורה כללית, והולכת ברום אמתה, בכלליותה, היא גם הפרטית היוטר חודרות, המלאה אמת, ומחודרת חטיביות, שלא יכול צורור מתדרת היא בתוך הכלליות הגדולה הבaltı גבוליות, שודוק שם היא מוצאה את איתהיותה והידיעה האלהית, כל צדיק אוּהָב צדקות, ההרמונייה הזאת מפעמת את צלצוליה. ורוח הקודש, רוח קדשים, הולך ומתרחב להחיות עולמי עד, וכל אשר בהם.

קנו. הודות מתחילה להופיע בהזרחתה של הנשמה מאור של כולהו עליין, של הקפת הכלל, בחידורו וגדלו, בהודו ונצחו. אבל כל זמן שהוא חבושה בעולם מיוחד, אף על פי שמננו גם כן מוזריהם לה אורים גדולים. ולפעמים שוטפים ממנה נחלים חדשים, משמחים ומעודדים כל רוח, מכל מקום צל הספקנות יכול להגיע לשם. ולא יובל סתם יקרא שמו של אותו העולם הפרט, בעודו העליון הכללי המזרח מהבינה העליונה, כי אם יובל אולי, מקום התחלתן של ההשערות הגדולות, שהןفتحי חכמה. ומאותן ההתחלות ההשעריות האדם נכנם לטרקליניים הפנימיים. שם הבטהה והודאות, האמרה הפעולת, אומר ועשה. גוזר ומקים.

קנח. מקור הספקנות על דבר הערך החיווי של הטוב והרע המוסרי נובע הוא מהסקירה הפנימית הגנוזה בנשמה, הצופה אל העתיד הרחוק, הכולל כל, שימושו הוא כלילות הטוב בצורה עליונה, העוקרת את כל תוכן

רע מיסודה, ונמצאת כל מעשה וכל מפעל וכל תנועה שנעשתה בעולם, הכל עולה ליסוד הטוב. ואחרי היזכור והסתורת היסיגים יAIR התוכן הטוב של אור החיים שבכל המפעלים כולם, באין הבדל כלל בין צדק לרשע, בין טוב לרע, כי אין שטן ואין פגע, רק טוב מוחלט באמת. ועם כולם צדיקים, יאמר על כללות ההוויה כולה, שיסוד יסודה הוא כניסה ישראלי, בעומק תמציאותה.

קנט. האדם בכל מהותו, באופיו ומואיו, איננו עומד בזוז העתיד, שיתגלה בו אור המשווה את הטוב ואת הרע, כי אם בעולם ההוויה, וגם העתיד הקרוב, שהטוב והרע בהם הם שני ערכיהם שונים ומתנגדים מן הקצה אל הקצה, על כן הוא אחוז במוסרות המוסר, והדרך המובילת את כל יחיד, ואת הכלל כולו, אל העולם הגדול של הטוב המוחלט, שערכי ההבדלה שבין טוב לרע מתחבטים בו, מרוב טובו ותגובה שפעת היו האדרירים, הוא מפולש דוקא דרך אלה העולמים, ההווה והעתיד המתיחס אליו, שבהם הקוים מובדים, ומתרכם בא הכל אל האורה העליונה, של ההשוויה. ודרכם חיים תוכחות מוסר. רק התשובה היא ההערכה שעיל ידה נעשה האדם וכל הייש מוצב כולם בעתיד המאושר הרחוק, חי העולם הבא במילואם, ושם באמת הטוב והרע משותפים. והתסיסה של הרע, המתפרק ומתעוזד לערכי הטוב, באוטה המהירות הנפלאה, מכשירתו לתוכן מרווח מאד, וזדונות מתהפקות לזכיות.

קס. כשאווהבים את הרשעים מפני חולשתו של האדם, נמצא אהוב ג"כ את הרשעה, ועל כן הכרח הוא לשנוא את הרשעים, כדי לזכות לשנוא על ידי זה גם כן את הרשעה. אمنם כל זה הוא ברגש האופי של המדות. אבל בשורש הדעת, האדם צריך להיות הולך בדרכי ד', שהוא טוב לכל ורחמיו על כל מעשיו. וכל עומק פורענותם של רשעים איננו כי אם תוכאה מהאהבה العليונה, ושורש המתווך הזה של הדעת, שכל המדות כולן גנוונות בו וכוללות בתוכו, ממתיק הוא את המדות גם בהחפרתו הרגשית והמעשית. וגבורה العليונה הכוללת בו, המשמרת את בעלייה מכל אהבת רשותה, שומר נפשות חסידיו.

קסא. החזיוון שהנפש היחידה היא שביב מכל חי מלא כל העולמים, מביא להעшир את התוכן הפסיכי, ולמדוד במידה הנפשית וקרבתה ועמוקי הרגשות חייה, את ממד העולם. במעמד כזה יש בו עושר ועוני יחד, והדבר תלוי באיכותה של הנטייה הנפשית, במרחב הדעת, ובהתעדותותו של כח ההכרה. העוני שבזה הוא הצטום, הקטנות והגבלה, שבאה מזערותה של היחידות על השערת מלא העולם. נוסף על זה ההעלמה מכל מה שלא מוכר בנפש, או מה שאינו במוחלט בנפש, שיוחלט מזה שאין גם כן כאלה מלא העולמים, וזהו מקור אכזב, שהרי אפשר שהחלק לא יהיה כולל כל הכלל, אלא שאפשר להחליט, שככל מה שיש בחלק יש בודאי בכלל, בצורה גדולה ומכולה, משוכלת ומורחת הרבה ברומוות גדולה מאשר היא ביחידות הפרט. אבל הדיון הנutan בחזיוון זה, שככל חי הנפש היחידה, חי עולמים הם, להגדיל על ידי זה את התוכן הנפשי, זהו ודיי אמת ועושר. וגם הקירוב שמתקרב האדם אל היש כולם על ידי השיתוף הנפשי וההכרה של החיים הכלליים, שהם רוחקים ממן, ויכול לסקור עליהם בסקירה דומנית או תוהית, זהו אחד התכנים המפוארים, שמדת המחקר הנפשי כשהוא הולך למשירים מציגה אותם לפני לב מבין, להגדיל כח הכרתו ואושר היו הרוחניים.

וכשיפאר את הכרתו זו בפאר קודש, ובמכלולי מוסר טהור, אז יגלו ויראו על ידה אורים גדולים, מפי עי חיים וישע.

קסב. מהו המובן של צדיקים נගלים ושל צדיקים נסתרים, שככל כך דברו על המדרגה האחורה אבותינו הטובים בהערצה נפלאה. הצדיקים הנගלים הם שהם נתונם אל הטובה הכללית החברותית, הטובה המוגבלת המעשית והרוחנית, שיכולה להיות משוערת וממודדת. והצדיקים הנסתרים בעליים על זה بما שהם רואים, שככל טוב מדויד ושקול, מנוי וספר, הוא באמת רק תוכן של איזה מיעוט רע, לא אוור גמור שרוי בתוכו כי אם מיעוט של חושך, לא אורות כי אם מאורות, והמאורות לפעמים יכולם להיות נלקים, ובחסרונם מארת כתוב בהם, ולקללה הם נהפכים. על כן הם שואפים אל הטוב העליון, הטוב שהוא למעלה מכל מדחה ושיעור, רק בתור שימושם של מבוא, של kali, משתמשים הם גם כן בהדברים, שעיל ידם מתגללה הטוב המדויד, האורה המוגבלת. אבל כונתם ושאיפתם, אופי נפשם, וחפץ חיים העמוק התדרيري היא רק התעלות עצמן, והתעלות כל העולם, כל היש, כל ההוויה למעלה יסוד כל המרחבים, לאור כל האורות, לנחלה בלי מצרים. והסבירה, החבורה בכל צורתייה, אפילו היוות אציליות, הדיבור לכל סגנוני, אפילו היוות שירי, אין יכול לספוג אל תוכו את כבירות הפצם, על כן הם נעלמים ונסתרים מכל, וצדקתם אם תהיה לפעמים גם כן גליה אינה כי אם מעלה את זהם העליון. אבל הם צנوعי עולם הם לא נתנו להגנות, וסגולתם הנסתרת היא חבואה תמיד. מעתים מחד חלום בחיים וצפונך תמלא בטنم.

קסג. ישנו צדיקים שהם יונקים מאור הנסתור דרך צינור מיוחד לדעת ולאמונה, והוא מופיע או על כל דרכיהם, וישנו גם כן צדיקים נסתרים, שرك דרך בקייע רוחני הם משפיעים על העולם הגלי שליהם, או לפעמים גם של אחרים, וישנו אמן צדיקים שלמים, כפולים ברוחם, שהם מעוטרים בשני הכתרים, הנגלה והנסתר. ובhem ישנן גם כן מדרגות. יש שהכתרים הללו הם קצת סותרים זה את זה, מקטרגים זה על זה, ומכל מקום בכך הגדול של אוור קדשם הם מטילים שלום ביניהם. ויש שהכתרים מושלמים בחיבור הגון עד שאין שם שום קטיגוריא, והשלום העצמי הוא מנת חלקם, והם שטים בים וביבשה, בארץ ובימים, בכל מלא שאיפתם המרחביה. וישנו צדיקים מוכפלים, העולים על כל אלה, שכבר אחדו את הכתרים, עד שאין נופל בהם גם שם של חיבור, והנגלה והנסתר נעשה דבר אחד ממש, הם אינם פוגמים בנשיאות שתי אחיות, עלמאDATAGLIA ועלמא DATACSSIA, רחל ולאה, כי אינם אצלם שני תוכנים, שני גופים, שיד הקנהה יכולה לשולט בהם, ותקנא רחל באחותה, אלא פרצוף אחד יסודי מקורו, שהחמדה המוגבלת הגלואה, באדרונות כל מromo קדשה, והחמדה האצילתית הבלתי גבולית הגנוזה וכמוסה לעד מתחבלות בו ומתואמות בקרבו בהתאמה אחותית,عشירה ומכלולה. וען יוסף וען יהודה נעשים עז אחד. אוורו של משיח הוא זה, ד' צדקנו זה שמו אשר יקרו לו, המליך שהשלום הוא שלו.

קסד. ישנו צדיקים כאלה, שאי אפשר להםalach בחכמה לבדה, כי מיד כשהם נכנסים לארוג מחשבות פנימיות, משתפכת נפשם בעומק שפעת התענוגים של ההרגשים הצעחים, ושלhibit התהtrapות הנפשית מתלקחת בתוך מי החכמה הקרים והשקטים. והם צרייכים עבודה מיוחדת להגביל גבוליים במעמידי נפשם

פנימה, למען יוכל לעמוד בצורה שלוה, הרואה להתרחבות המדע. ואחר כך, כאשר יגמר הציור, כל אחד ואחד לפি צבינוו, אז יתирו את ממדת התענגות הנפשי להתגלות, ויתחבר או תוכן התענגות הרוחני, המרשף להבות, עם כח ההכרה הצחחה, המציג ציורי חמדה עליונים, פאורים בהדרת צחחות. ומיזוג נפלא זה יעוטר גן עדן גם בהתהלךם עם בני אדם בארץ.

קסה. הצדיק הדבק בד' בכל עומק רצונו ובכל מלא הכרתו, ורצונו הוא רצון אדי, והכרתו היא הכרה עמוקה, והם הולכים ומתדרים ומתעמקים מדי יום ביומו, שעומק גודל רוחב וגובה החיים מתרבה בהם, מפני שאיבכם הדרירית מעין הנצחי של מקור חי כל החיים, מקור יסוד חי כל העולםים, כשצדיק זה אוהב הוא את הבריות, מבסם הוא את העולם, באבתו את הבריות מתמזג חלק יסודי תמציתי מאותו הטוב המועלה שבאופיו הנשגב בנפשות כל אהוביו, שהם כל הבריות כולם, ובזה הוא מרומם את עריכם, מזוכה אותם ומעלם. וכשהבייטוי התפילתי, האור הדיבורי, מבליט את האהבה הזאת, הרי היא מפותצת הררי עד, והעולם כולו מזדקך. وكل וחומר שהרצון הפרטני, כשהוא מצטמצם באיזו אישיות פרטנית, ובאיזה מבוקש פרטני, שהוא נעשה. אמנם אין רצון הפרטני של המבוקש המפורט העיקר בהאופי התפילתי של צדיק עולמים, אלא הרי הוא אחד מהבקעים, שעלה ידם מתגליה הלחב האידיאלי, המקודש בקדוש קדשים, של אהבת הבריות, של אהבת כל העולמים וכל יצורייהם. ואהבה זו בעצמה הרי היא מרוממת בתוכנה המעודן את המהות של הנשמה, מעלה על כל המעשים, ומשגבתה בישועות עליונות, מפני שהיא היא השפעה האלוהית, האומרת עולם חסד יבנה. אבל בסקריה האלוהית בעצמה, המתעללה מכל גבול, זמן ותיאור מיוחד, הלא אין שום רע נמצא, ואין שום הירוס מכאייב, כי הרי הכל הולך למשירות, לאושר ולטוב, על כל החסד העליון, בגודל מילאו, נתן הוא מקום לכל מה שהוא סוקרים אותו בתואר של קלקלה, של הירוס, של מיתה, של שבירה, של חלי, של עוני ושל עצבן. ומהתו שבחסד העליון בכל עליונותו הרי הוא משפיל לראות, ויש בצללות האידיאלית גם אותו האוושר המפורט של החפצים הפרטניים שככללות התיאור המוגבל, שיוצרים שוקקים אליו במעטם, אין הרצון מובע בעומק אמתו כי אם על ידי אותה ההגבלה והמחשך של החסד שנמצא בנשمة הצדיקים, השוואבים מאור חסד עליון את שביבי אורם, והם מבטאים את חפצם לשמרות התיאור הפרטני של היצור. וחשקת אידיאלים מוגבלים הללו הנה הכליל של עמדת החיים והשלום, בריתי הייתה אותו החיים והשלום.

חסד של אברהם הוא כולל את כל באי עולם, וחסד של אהרן הוא מרכזו בישראל,ומי שמתדבק במדת החסד לאמתו, באור תורה, צרען שיחבר את שני ענני הכבוד הללו של אברהם ושל אהרן ביחד, ויאירו עליו שני האורות. ואז יאמר, חביב אדם שנברא בצלם, וחביבים ישראל שנתן להם כל חמדה. ועל ידי האיכות שביחס אהרן תתעללה הכמות של חסד של אברהם, והוא גם כן תair באור האיכות, כאשר הייתה במדת אברהם עצמו, שהיה לו בת ובכל שמה, שעל כן הוציא הקדוש ברוך הוא כהונה מאברהם, אתה כהן לעולם, והוא ידע שברכת האדון צריכה תמיד להיות קודמת לברכת העבד, האיכות היא צריכה להיות העטרה של הכמות. ואז יבנה העולם בין שלם, ביראה ושלום יחד, ויקראו לירושלים כסא ד'.

קסז. הדמיון של ארץ ישראל הוא צלול וברור, נקי וטהור ומסוגל להופעת האמת האלהית להלבשת החפץ המרומם והנסגב של המגמה האידיאלית אשר בעליונות הקדש, מוכן להסביר נבואה ואורותיה, להבהיר רוח הקדש זההינו. והדמיון אשר בארץ העמים עכור הוא, מעורב במחשיים, בצללי טומאה וזיהום, לא יכול להתנשא למרומי קודש ולא יוכל להיות בסיס לשפעת האורה האלהית המתעללה מכל שפלות העולםים ומצריהם. מתוך שהשכל והדמיון אחוזים זה זהה ופועלים ונפערלים זה על זה וזה מזה, שכן לא יכול גם השכל שבחו"ל להיות מאיר באורו שבארץ ישראל. "אוירא הארץ ישראל מהכדים".

קסח. מתוך גודלת המחשבה, עומקה וגבאה, חודר האור בחזק בכל הפרטים ופרטיו הפרטניים, ומתוך כל האהבה האצילתית משתלהבת בהם, וויצאה מזה הדבקות הקדרושה, באהבה נערצת, בכל דקדוק של מצוה, ובכל דבר קל וקטן שבתורה ודקדוקי סופרים, מגדול ועד הקטן. אמנם, מי שמלבדי מחשבה עליונה כללית מתדבק רק בהפרטיות, בהקטנות, אפילו של הקודש, אם איןנו עלול למחשבה, הרי הקטנות הזאת היא טבעו הרاوي לו, ותחזקו על פי מדתו, אבל אם הוא עומד על פי הכרשות התבונתו לשאוב ממעין של המחשבה המקיפה המקורית, ומתוך רישול גופני ונפשי הרי הוא משתקע אך בקטנות ודקדוקים קטנים, בלי שאיבה מהרוממות האצילתית, הרי הוא מתתקנן, מגרה בעצמו דינים, משתפל ומשפיל את סביביו. ועליו להנצל צבי מיד, לא לעזוב את הדקדוקים ואת כל מדות הקטנות, שסוף כל סוף מדות קודש ואוצר חמדה עולמית הם, אלא לרומם את قولן למקורן העליון, להתقدس בגבורה נאצלה בקדושים המחשבה, לגעור ביצר העצלות המסתין המפחיד ומニア את לב האדם מלכת באותן הגדולות הרואיות לממדתו, שכך נוצר, שודוקה בהן יתהלך. ואפילו אם יראה שדרךו מלא אבני נגף ומכשולות, אל ירך לבבו, כי להתגבר על כל מכשול עשו ד', וסוף כל סוף יעוטר בעטרת הנצחון, וכל הרשעה והחטא יחלף ככליל. ככה הוא משפט האיש היחידי, וכן הוא גם כן משפט הגוי כולם.

קסט. חביב אדם שנברא בצלם. חלוקים הם העמים כולם, מהמדרגה העליונה עד השפלת שביהם, חלוקה ארגנטית של אברי הגוף, ובתוכם מאירה נשמת העולם, שהיא הכנסת ישראל, נשמת העמים כולם, הודם, תפארתם וברכתם. רק בצורה זאת אפשר להכיר את העולם, את האנושות, ואת האומה הנפלאה, מלכת הכהנים וגוי הקדוש. מי שמסתכל בשופורת הבטה זו, ירומם ויינשא בעני רווחו את כל האדם, ובגללם ועם תתרומות מעלה הכנסתה היישראלית. שמור הוא הרעיון אז מכל חשש בליעיה וטמעון של ישראל בעמים, לעולם לא תטמע הנשמה באברי הגוף, וגם לא בכחותיו החיוניים, כי סגולתה היא מיוחדת. היחס של הלב בגוף שדמה הכוורי את ישראל בעולם, הוא יחש חיוני, שהוא מסמן כח החיים, היישראליים בעולם, אבל לא יחש פנימי, סימון המהוויות היישראליות. בערך זה אי אפשר להכנס את העם אשר לבודד ישכן ובגוים לא יתחשב בכלל האברים הארגנטים של כל האדם, כי אם להעמידו במדרגת האצילות הנמשתית לגוייה הגדולה, שהוא מהיה אותה, משפר אותה, ומורוממה למעלה החיים העליונים. כמו שהנשמה האנושית עצמה נעזבת ונרדפת היא מרוב בני אדם בעצמם, זכויותיה ותביעותיה אינם ניכרות, כמו כן הולך הדבר בכנסת ישראל בעמים, עד יפוח היום, ואור הנשמה יאיר בעולם. אז אור חדש על ציון יאיר.

קע. הקישור המחשבתי באלהים הוא האושר היותר גדול, התוכן הנוטן את המציגות היותר מלאה, בטעו בד' עדי עד כי ביה ד' צור עולמים, ואומה אשר ד' מבטחה היא קונה את העמדה הנצחית. אבל מחשבה זו אינה כל המונן המחשבות שאדם מציר אותן רגע ואחר כך הוא עוזבן, כי אם היא שורש כל המחשבות, בסיס כל הרצונות, ומעמד כל האופי היותר עצמי של החושב, עד של ארכות חייו, כל תשוקותיו, כל דעתו והגינונותיו, כל לבו ובשרו, כל כיסופיו היותר פנימיים, רק אליה הם פונים, ובה הם מתקייםים, שבם ורצים. ואומה שיסוד הקודש הזה הוא המיסיד את הויהה, את חולדתה, את עמק הגינונתיה, את שירותה, את תקוותיה, את יחשוה לארצה ולמלךתה, את כל סבל צרותיה, ואת כל ערכיה, בכל החיים, בכל השקפות עולמים, היא האומה המשוגבת, הגבורה מכל עמים אדריכי תבל, המובטחה בקיום עדי עד. וזאת היא סגולתה הפנימית של אומה ישראל, שיסוד מחשבתה ועמק הגינונה הטבעי, התולדתי, מנפש עד בשך, והוא רק התוכן של המחשבה האלוהית. ומtower עומק קישורה בהרעיון האלוהי, ומtower הכרזון העצמי של להסתגלות אליו, היא מרגשת בכל פגימה שיפגום מי שהוא בעוצם הטוהר אשר להרעיון, המروم מכל רוממות קדשי קדשים, המתעלת מכל אמת וטויה, ולא תוכל לסבול שום שמצת עבודה זהה, שום מחשבים של אילו צללי, כפירות, ועצם יסוד נשמהה טהור הוא עצם השם לטוהר, ולא יסבול לקלות בתוכו שום סיג ודופי. וסגולת איתה זו, כשם שהיא שרויה בעצם תמותה בכללות האומה כולה וכל דורותיה, מראש ועד סוף, ככה היא מתגלת בנסיבות ייחודי הסגולת, בכל אחד ואחד לפיה כשרונו והכנתו. ויבתו בך יודעי שמן כי לא עזבת דורשיך ד'.

קעא. הקודש העצמי הוא החכמה, ההכרה לבדה, זוהר האידיאות העליונות, בהיותן ברום עליונותן, אלא שום הגבלה, אלא שום פרטיות של צביון, אפילו של כלל כלויות אשר במציאות. שהכל הוא פרטיו ומוגבל לגבי הרוחב ואי הגבוליות של החכמה העליונה, ברום עוזזה. החכמה ברוממות קדשה היא למעלה מהחרות, נשגבה מעלה דחירו, לכל חופש וחירות אשר בעולםים מינה תלי. צורת העולםים כולם, וכל אידיאלים, שיגוב תכלית חייהם, וכל רום ועומק של חייהם, עדנת שירתם וריווי שמחותם, וחזרות עדונם, הכל ללא נחشب לגבי טוהר הקודש של עצם החכמה. רק בהכנותה של החכמה אל הציורים, האידיאלים, בתור השיטה על ערכיהם מציאותיים, מתחווה זה האור, שם העולם של החרות מתראה. שם בעולם החרות, בעדן הציורים וביצירת האידיאלים באופן ראוי לדעת לתפיסת הווית אידיאלים מוגבלים, יוצרים עולמים, מהוי חיים, מציאי נשמות, ומהדי צבאי צבאות, מכח הופעתה של תוכנות החרות של בינת חי כל העולמים, בצורתה העליונה, מתגלת הוד הבינה, שהיא דוגמתה של ההכרה הטהורה המתבסמת בבשמי השירה, בנגינת נועם וחזרות רננים. הירידה אל הנעם, מהערך העליון של הקודש שמאצל לכל נועם, היא מאצלת הוד הבינה בכל מערכיו ההוויה, והאי עלמא עילאה אף על גב דלאו אייהו דינה, דינין מתערין מינה, ושורש הגבורות במקורותן הוא מגביר עוד את עמוק הנעם בהדר תפארתו. אמנם מקום השאיבה המקורית, שם היש המוחלט שכון בחבינו, איןנו כי אם ברום הקודש, האידיאליות שמאצל למדת כל חרות, מפני שאין תוכן של עבודות מוכשר לצאת שם, אפילו אחרי רבota ורבבות של הורדות והשתלשלויות. מקור החיים, שהוא למעלה מן החיים, שואב ישראל את רוחו, וממעל לכל ערכי עולמים מרוחף הוא לתפקידו. אמנם כדי להאר את הארץ החיים בכל הנשומות, ובכל מרחביו עולמי עד, הרי אור הקודש של תוכן היש המוחלט מופיע בעדו במלא כל מילואים, ונחליל עדנים שוטפים וזורמים ברוח בינה, אשר בדברי אלהים חיים, שעיל ידם שואבים הם כל צמאי נהרת הקודש את אור הקודש בחוסן עוזו. אם מתשוקת תאות עדנים וחשקת נועם, המתגברת בתוכן הנשמה, מצד תגברות פרטיות צבינה,

ישוב כל חושב את הנעם למקור הוויה, לתוכן היש, ואלו ישים כל מגמותו, בתואר הנצח, ומגמת דורי דורות, אם כי השק נפלא בפליות צדקה עולמים ישים שם את משטרו, הרי יסודי החיים הולכים ומתמוטטים, מפני עזיבת האור המרום אשר לחסנת הקודש שמעל לכל חרות וכל נעם. ובירידה אחר ירידה בשטפי דורות יכולו התוכנים להזות עד כדי מאפיות המהשכים, אשר לכל רשות וכסל, אשר למועד שאל, יסודי הבליה וההדרים בכל גוניהם. ואותו הצבון המיויחד, שמעוטר בו ישראל, שוכן בחכמת אל דעתך ד', ברום קדשה, מכון עזה ותפארת הדר מלכotta, וצביוני כל עולמים ממנה ישאו משך ברכותם, להתהווות, להבנות, להתעלות, ולהשתכלל, להתרומות ולהתקדש עדי עך. ועל כן ברום חוסן אמונה ישראל אור הטוהר של שיגוב החכמה שוכן, האמת העליונה, ממעל לכל הנועמים, ממעל לכל אידיאלי המגמות, המקzieות הגבולות בקצת תבליתן. והאפלת ההכרה בטוהר הקודש לא תקובל לבסס על ידה את המוסר הנרצה, אפילו בשבייל העולם היותר ירוד. שבו שוכן האדם, יושב בית חומר, כי אם הכל יונק ממקורו העליון, מכון הייש המוחלט, שם החכמה שוכנה בטהרתו קדשה. בהראות כבוד ד' לישראל במשכן נקדש בכבודו, ההוראה התורית מכון החכמה יוצאה היא, והיא מנחתת את כל קוויה לפרטיהם ולפרטיהם, והעולם המוגבלים. המוגלים, וכל עליות מצעדיהם אשר לצוריו עולמים, על פי מעמק הקודש אשר להחכמה בקדשה כוננו, ואורייתא מהחכמה נפקת, ואבא יסד ברותא, ד' בחכמה יסד ארץ. על כן דוקא מקור הקודש אשר לאספקלריא המAIRה נובעים הם כל הליקות עולם אשר לישראל, והם הם הליקות עולמים אשר יתנו ערכותם לכל היש, לכל אשר נשמה באפו, ולכל אשר תחייה רוח חיים, לכל יצור נוצר, ולכל מעשה מפעל ותכנית, לבא למבחן הקודש, להתאשר באושר הישות המוחלטה, שאין עמו העדר וכליון. והיה הנשאר בזכרון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו, מה קדוש לעולם קיים אף הם בעולם קיימים. ונדבר ואביהו אשר בזריחת פאר רוחם שאבו תוכן הארתם אז ממעין הבינה, המכונה כבר להאצל אצלות מוגבלה, להיות משתחוה לערכי עולמים, אש זורה הקריבו, ובקרבתם לפניך ד' וימתו, ונועדתי טהורה לבני ישראל, ונקדש בכבודו. וידע ישראל אז עדי עד את יסוד חייו ועלמו, כי מקור חכמה יצא, וממעניה העליונים הרי הוא הולך ומרתווה, אשר רק בהקשבת רב קשב, בקשרו למרומי הקודש, ילכו הפלגים עם הבעתם ברובות גוונים לדברי אליהם חיים, שכולם נתנו מרועה אחד. וצמאן ריווי הנעם, אשר לנשימות הטהורות, של מודיעינו של מקום, שבhem נקדש הכבוד, פועל הוא את פעולתו המועטת להחי השעות אשר בשטפי הנצחים. זכותו של פנהם זה אליו, המכנה לד', בהראות השעות, ומלאך הברית אשר אלו הפיצים שבא יבא, והוא כאש מצרף וככורית מכבים, ואומרו סלה הוא, זכו תורה משה עבדי, אשר צויתי אותו בחורב על כל ישראל חיים ומשפטים.

קבע. אותה האידיאליות המכוסה, שמעל לכל העולמים, היא היא המבוקשת מכל טהור ללב וקדושים רעיון, אותה המגמה, שפני עצם קדשה, גדרה זהורה ורומה, אינה יכולה להגלוות בשום מחשבה מפורטה, בשום רעיון מוקצב, אבל היא מתעללה על כל הגינון, על כל מחשבה ושאיפה נאצלת, ועל כן היא מהיה, מעודדת, מרוממת ומקדשת בתוספות קודש ותעצומה פנימית את כל חייו כל הגות של כל שאיפה כבודה וכל מסכם חיים עדינים, רק אותה השאיפה בהפלגתה היא מכוננת עולמים וצביונים, והיא יוצרת משאת נפש בכל نفس מבורכה. אותו הפרצוף המכוס, של העולם הנסתור, אנו מבקשים לתקן, למלאותו אורה, להשלימו בכל תיקוניו, עד שיויכלו כל העולמים ושאייפותיהם, כל הנשימות ומגמת חייהם, על ידו להתברך. וכשאנו עוסקים בתורה לשם, הרי חסכנו עולה מעל שמי, ואמתנו על שחקיים, ושמי קודש ושהקי טוהר, הם מתמלאים אור וחיים, משיקוי

טלי אוורות של אותה הגדות המכוסה, היושבת בסתר עלין וצל שדי. ומזויו האור של העולם הבא המוחלט, אשר בכל מלא עולמים עולם הבא יקרא נבנים ומשתכללים כל עולמי הזהיים, אשר לכל צבוני תבל ומילואיהם. וישראל עושה חיל, שואב מזיו יום שכלו טוב ושכלו ארוך, להכין כס יה בכל יפעת ממשלתו, על כסא דוד ועל מלכתו, להכין אותה ולסייע באמת ובצדקה, המתנשאת ממעל לכל רכובית מדוכאה, ומתרוממת בעז קנאת קודש, מקור כל חסד ואמת נצחית, מעתה ועד עולם. קנאת ד' צבאות תעשה זאת.

קעג. כל זמן שישנם הפלים מרגיזים בעולם הדעות, ציורים שאין חטיבה צירורית אחרת סובבתם, אף על פי שאי הסבל בא מתוך נקודת עומק הטוב, שאי אפשר לה לשבול את הרע ואת סרחונו, מכל מקום סוף כל סוף קווצר כח ורוגזה יש כאן, מدت הדין עדין שלטה, ומדת החסד לא נתפסה ברוב גדלה. הצפיה המאושרה היא להתגלות הטוב, האור של החסד הנאמן, מקור החיים והשלום, האמת והצדק, של כל הפלים יושלמו אליו, ברצחות ד' דרכי איש גם אויביו ישלים אותו, יאמר בראשונה על עולם הרעיון, על המון התיאורים, על הצעת המחשבות. ויסוד הכל, שאין שום רע נמצא, לא בעולם הגולמי, ולא בעולם האידיאלי התיאורי, כי אם לפי אותה המדה, שהטוב כנוף ומסוגר ואינו מושיט את זהרי אורו אל כל האפסים, אבל בהתהפשות הטוב מכבליו, אז אין שום דבר רע במציאות, וכל התוכנים מתחפכים בטיבם וטבעם לטוב, כל השקרים קונים את חכמת האמת בעצמיותם, ומתלבנים מכתמי מחשביהם. ויאמר אלהים יהיה אור ויהי אור, אור שכבר היה. קנה רצוץ לא ישבר ופשתה כהה לא יכבה, לאמת יוציא משפט. ועלינו הדעה, קדושי הרוח, שאיפת שלום ואמת עליונה זו היא בלבם, ועל כן, עם עומק קנאתם לד', הם הם העומדים על הפסגה העליונה של הנני נותן לו את בריתם שלום.

קעג. המקדשים שכבר היו, מעשה ידי אדם, שלטו שונים בהם, נבנו לצירוף של מدت הדין... בשוב הכל לאיתן אשרו, חשוב להיות כלולה בחסד ובצדקה, ובית ד' יבנה מעשה אלהי כולו...

קעג. המקדשים שכבר היו, מעשה ידי אדם, שלטו שונים בהם, נבנו לצירוף של מدت הדין. לא נתבסס העולם עדין ולא נתבשם, אור הטוב הגנוו לא יצא אל הפעול ממעמק כחו, אלא צעד וצועד למטרת הזאת, הנדרה בקדש, את צעדיו המכוונים. ותחת אשר עבר, על אף ועל חמתי הייתה לי העיר הזאת, ומדת הדין הגנווה, המשתמשת אך לטובה לכלות את הרע ואת הכיעור, היא עצמה עדה על הרע הסתוור עדין בתוך הטוב האנושי, גם במקום שלכאורה טובי מתכנס, ועל הכיעור האצור בתחתית קרקעיתה של נויו ויפיו – בשוב הכל לאיתן אשרו, חשוב להיות כלולה בחסד ובצדקה, ובית ד' יבנה מעשה אלהי עולם כולו, הדום החסד והאורה המוחלטה, מכון הצדקה המאושרה. בצדקה תוכוני, רחקי מעושק כי לא תיראי וממחיתה כי לא תקרב אליו. הן גור יגור אפס מאוחה, מי אתה עלייך יפול. ונלוו גוים רבים אל ד', והיו לי לעם, וביתו בית תפילה יקרא לכל העמים. והמכシリים את העולם למצב עליון זה, בוני בית המקדש של מעלה, הם הם מאורי האור אשר בדור ודור, קדושי המחשבה, המתעלמים על כל המכשולים החיצוניים והפנימיים, וחודרים עמוקקי רזי תורה, המגליים את נתיב עץ החיים, לכונן ישועה לעם נברא.

קעה. יחש יש להסירה האסטרטולוגית עם ההכרה הפרטולוגית האישית, והם ביחד עם ההכרה של התנוועות וצביון בכלל, עד לידי אותה ההכרה המונחת בתתgelות צביון כחוב היד, ביד כל אדם יחתום לדעת כל אנשי מעשו. הקליטה המדעית שבזה היא באה מאותה ההשערה הפנימית, שהכללות פועלות סדרנית על כל תוכן תמציתי כפי ערך ריכוזו, והצביון האנושי הוא המרוכז ביותר, וטידורי כחותיו מתבלטים על ידי אותו הסידור הכללי, שתכנית ההכרה הקוסמית היא אחת מחלקו. וגם אותה ההכרה הבאה על ידי סקירה עמוקה פנימית, על פי אותה התגלות השטחית של הצורה הקוסמית, אינה דבר שלתו, כי יש לה ערך עם מהות האישית, ומילא קישור עם הפרטולוגיות, ויחש עם המוסר והתוכן המאוורעתי, יסוד המזל. אמנם פשוט הוא שעצם הקודש, שאיפת המוסר בעומק הגודל שלו, שאינו מוצא חסין כי אם באור ד' וישעו, הוא מרומם את הריכוז האישי מעלה לכל שטח סיורי חטוב ומוכרח, ומציגו בעולם המלא אור של חירות ופדות, ובזה אותות בגדים מתחוללים, לעומת האור המתנווץ בחטיבות הנשמהית על ידי הופעת תורה ובצחון בד', בקשר של מעשים טובים. ותשובה, תפילה וצדקה מעלים סיור חדש, המתעללה מכל הסדרים השטחיים, על כל האופק הקוסמי, ומזהרים את היחס של העולם אל האדם בזוהר חי ונשגב, עד שתחת היותו נפעל, מתהווה הוא בתור פועל, מחדש את הצורה הכללית וחותמה בצביונו.

קעו. החסידות היא כשרון אמנותי נפלא, שהעולם צריך אליה יותר מכל מיני האמנויות שבעולם, היא מבססת את רוח האדם בכללו ומעמידתו על עמדתו העליונה, שהוא שואף אליה בפנימיות תכנו, להשלמתו של כשרון עליון זה צריך שיבורך בעליו בכח מדמה עדין, מדויק וחודר. וכל מה שיתגלה אור השכל והצחצחות העליונות של טהרותיו על כחו המדמה, ככה יתברכו ציוריו. אז דברת בחזון לחסידך. והנבואה גם היא מגזע החסידות העליונה מתענפת. ומתחוק החים העצמים הנדרים בקודש, ההולכים ושותפים בקרוב נשמותיהם של האמנים העליונים, ייחידי הסגולה, חסידי הדורות, כח החיים בכללו, שבכל דור ודור, בישראל ובאנושיות כולה, הולך ומתברך, ותתכונות הנפשיות הנשאות, המdotות הטובות, הרצון העמוק ליהטיב, ולחקות את ההטהה במעשים, בדיבורים, בכתביהם, ובכל מהלכי החיים, שאינו פוסק, והוא כמעין המתגבר בכלם של החסידים המוכתרים בכשרון האמנותי המקודש של אור החסידות האמיתית, הוא שופע בעוזו כחו, ופועל פועל גנוזה על כל הנפשות כולן, לחזק אם מצעדיהם, ולאמן את רצונם, המתעודד להיות הולך ומתחזק גם הוא בדרך הטובה והישראל. ומטעם זה מוכרכת היא האנושיות להעמיד מכללה חסידים, מיוחדים בסגולתם הנפשית.

קען. האמנותיות של הכה המדמה, שהוא הכללי המגלה את פועלתו הנפשית בציורי החסידות, היא אמנות שכילת טהורה. הכה המדמה בא פה לעזרת השכל הטהור והרחבותו. אותה הסירה הטהורה הממלאה את הנפש החושבת, אחרי שכבר השלימה את חקה, אחרי שעמדה על הכרתת הפנימית בחובות היה בתוכנן הכללי, היא מתנשאת למשוך נחלי נועם מאותה המחשבה העליונה, שמרוב גודלה לא תוכל להיות מצטירת בחיים גובליים אחוזי החמריות שלנו כי אם על ידי עזרת כח המדמה, שזאת היא תעודתו, לגלוות את המצלפנים השמיימים, אורות החמדה העליונים שהם ממעל לעולמנו, גם בתוך המאפלים העולמיים אשר אנו שרויים בהם. והנפש החסידית היא יוצרת תמיד, עושה היא את עבודות פועלותיה הרוחניות ללא זאת ובלא הרף. אם תاخז לה דרך הרוגיל ברוב בני אדם, לאחוזה ביצירה רוחנית רק בזמנים מיוחדים, ולשבות, איזה זמן מעבודת

קדשה, מיד היא מרגשת לאות נוראה וירידה עצומה, בהפסקת נשימתה העליונה ההולכת ושבה בקרבה ממוקר החיים האציליים. האמנות החסידית היא אומנות נובעת בתדיות, מעין לא אכזב, שתולדתה היא הדבקות האלhitת העשירה, הממלאה בריבבי ריבות אין קץ של גוניה חלום של כל העולמים.

קעה. התם הפנימי הוא הרבה למעלה מהמוסר. כל המוסר כולם נובע הוא מנהלו המשתפים מכל עבריו, וממלאים את כל אופקי הרעיון והמעשים ישרנות אופית. התם הוא המבווע העליון, המתעללה מכל הגה חברותי, מכל רעיון של צורך חוצי, ושל צורך עצמי, הוא האוושר העליון, שככל חפצים לא ישוו בו, שככל הענוגים רוחניים לא יערכוהו. והtam זהה נחלת יעקב הוא, נחלת בני מצרים, נחלת איש tam יושב אהלים, המביאה ברכת השלום בעולם, והשלום איננו כי אם כלי המחזק את ברכתו העליונה. שמר tam וראה ישר, כי אחרית לאיש שלום.

קעט. בהשכה ישרה אין מקום בשכל להתנגד לגלגול הנשמות. למה לא תהיה התחברותה של הנשמה הרוחנית עם החומר למטרה של עיבוד, של לטישה והבלטה של אילו איקיות חדשות בתחום הראשונה. ועיבוד זה, למה לא יהיה חוזר ונשנה ונכפל כאשר עוד לא נגמרה פועלתו. לתמהון נוכל לחשב על בעלי שיקול הדעת, שנמצאו בהם אחדים אשר מיאנו בתיאוריהמושכלת זו. ומה שפועל תוכן התיאוריה של הגלגול לטובה על האמונה ועל המוסר, זהה נחصب לגירעון בשיטה עיונית? ואיפלו הגלגולים הרוחקים, מדומים צומח כי מדובר מסווג לחברו, במלחך הנורמלי בדרך עלייה, ובמלחך הנפרע מפני כשלון הבחירה בדרך ירידת, אייזו זורת יש כאן? אותן הטענות של שינוי האופי שבין הנפשות, הלא כמו ימי נדפות מפני השקפה כללית על המציאות על כולה.

קף. אני רואה שום אפשרות לציר חופש מחשבה, התעלותה ושבולה, כי אם כשיותן לה כל היקף גדלה, כשיוכנו אשיותה על פי הגדל הכמותי והaicותי, בכל אשר תעיף שם את עני רוחה. והגדל הזה הולך והוא וחדר, חזדר כלות ולב, מכשר כל מעשה וכל פעולה, כל הגה וכל שרעף, אל כל גודל וכל היקף. ומתחוץ התפרצויות איווי גדול זה באים אחר כך המאמרים המדודים על פי ההגיוון, והם מתחלים ובאים לחופשם, לפיקו אותו הערך שהם משתמשים בשרשיהם העליונים, שהם ממאל למדות ההגיוון. והם הולכים ומחפשים את זיו חיהם בתחום העולמים ההשעריים, הבלתי מוגבלים בתוכנם. והאמונה והמוסר, הבקרת והמסה הולך הולך ומשתכלל, הולך הולך ומתרגם, ומתרגן ביחד, בחטיבה חייה וקימה. וכשהאדם משער שהוא מרכז הבריאה, אין זה כי אם תחיה מחשבתית, עמוק גדלה, שהיא מוכרתת לנצח את כל הփדרונות ההגיוונית. העומדת ומרperfת לנגדה באיזה מין זהלנות, של רשלנות כהה ומדולדה. וכשמכיר האדם את גודל האחריות של מעשיו, בהיותם נאחזים בכל מלאת חיוני עולמים, ברזי חיים, וגנזי מכמוני יצירות עולמים, הרי הוא מתגדל ומתאשר, ורעיוןותו הולכים ושותפים במלוא עוזם. וכscal היקום מלא חיים ודעה, כשהכל מלא רצון מחשבה ומטרה. החיים הרוחניים הם מעודדים, והשירה, ההשכלית והפעלית, מתרוממת עד מרום עזה, והכל מתרומם, מתقدس ומתעללה. והרזים החבויים בסתרי הנשמות הולכים ומתגלים, ובידם הם מתאחדים עם כל המון התגליות של כל ההפתחות, האישית והחברתית, והם מזוכים את כל ההוויה, ומהגים את כל סיגיה.

קפא. טעות גדולה היא ביד אותם שאינם מרגישים את האחדות הסגולית שבישראל, וחפצים הם בדמיונם להשווות את העניין האלهي זהה, המיחזק באופי הישראלי, לעניין כל תוכן של עם ולשון אשר בכל משפחות האדמה, ומזה בא הרצון לפולג את העניין הלאומי ואת העניין הדתי לשתי פלוגות, ושתיהן יחד נחלו בזה שקר, כי כל ענייני המחשבה, ההרגשה והאידיאליות, שהננו מוצאים באומה הישראלית, חטיבה אחת בלתי מחולקה היא, והכל ביחד הוא את צורתו המיחזקת. אמנים כשם שטוענים המתאמצים להפריד את החלקים הבלתי מתחלקים הללו, ככה יותר הם טוענים אותם שהם סבורים שאפשר הדבר שהחילוק והפרוד יעלה בידים של כל המתאמצים להפריד את התיומת, ומזה בא שהם לוחמים נגד מחזיקי חלק אחד מהחטיבה הישראלית בחמה שפוכה, על הפרודת המהבלת, מבלי לשים על לב איך צריכה המלחמה הזאת להתכוון. אם היה אפשר להפריד באמצעות את התכנים הרוחניים שבכנסת ישראל, אלא שהדבר מנوع מפני איזה حق תורי, אז היהה צריכה המלחמה להיות מכוונת נגד המחזיקים בחלק נפרד מיוחד, לבלו ולכללות את צביהם מעלשמי האומה. אבל כיוון שמניעת הפרוד היא מניעה מוחלטת בטוחים אנחנו שהפרדים, מחזיקי החלקים הבודדים, אינם טוענים כי"א בציור דמיונים ולא בפועל הויתם, כי באמצעות הזה החלק הפרט, כיון שישו בו בחייבת האומה בכללה, הרי הכל כבר נמצא בו, וצריכה המלחמה להיות מיוחדת רק לגלות להם את טעומת ולבורם להם, שככל ממצוי חילם להפריד את האחדות הישראלית העליונה לא יעלו בידים. וההסתగות של שלמי המחשבה והרצון הישראלי, בכל עמק טבעיתו, צריכה רק להיות לבקר את החזון החלקי מכל עברי, ולהראות בו בעצמו את כל סימני תומו וכלייתו מכל הנושאים כולם, גם מאותם הרעיון שבעל הרוח רצוי כבר להסיח מהם את דעתם ולעקרם מנפשותיהם. ע"י בירור עניין אמיתי זה יעדדו סוף סוף כל בעלי התפרדות על ההכרה, כדי להם לכלות לשוא את כחם, ותחת להחזיק בחלק נפרד מדומה, שככל השאייפות והתכנים הכלליים של כל האומה כולה, בכל ערבייה, כוללים בו, אלא שהם כהים ומטושטים, ומתרוך כך מונעים הם מהנפשות המחזיקות בו את שובען הרוחני, מצמצמים את מרחב רוחם ומדריכים אותם בנחיבות מלאי חתחים, יותר נח יהיה להם להכיר באמצעות האמת המציאותית ולהחזיק בכל התוכן חיי הקודש של אור ישראל השלם בכל הופעתו בגלוי. זה יושיעו את נפשם מכל צרה ומחשכים, ויביטו ונחרו אל ד' ואל טובו, ולא יצטרכו עוד לענות את נפשם בשברי רעיון כהים ומטושטים, אשר לא יוכל מעור מזה להפטר מהם לניצח ומעבר אחר למצאה להם ברור והארת רוח, כי הם תכנים אשר טובם ולשדר חיים הנלהב והעצום לא יתגלה כי"א על היכר הרוח והשלם שככל החיים הישראלים, במחותם הכללית והשלמה, מתראים בו בכל מלא עוזיותם.

קfib. העולם הרוחני בונה כל אחד ואחד לעצמו בקרבו. כל תוכנת ההקשבה אינה כי אם הקשרה לבניין הנצחי העצמי של היחיד, כל מרכז התורה הוא הפסוק שלשמו הפרט. זהו כל כובד הדין, כל עומק השאלה, כל איום האחריות, כל חיבוט הקבר. ויש אשר הקשטו היא כל כך מפולשה, עד שאובד הוא את הריכוז העצמי, יודע הוא שמות רבים, רק את שמו שכח, ולא ידע. אז כי عمלו לrisk הוא, ואין לו תקנה כי אם על ידי ערלת און כבירה, שמנעתו מכל הקשבה, ולאחר הירוס הגדול הזה, החrustות, שהיא איבוד כלל, חרסו נוthen לו דמי כולם, הוא שב ומתחדש בצורה חדשה, תתחפה כחמר חותם, ויתיצבו כמו לבוש. רזי הרזים של עת לעשות כדי הפרו תורהך, חייזק לבן של רשיים ונעלית דلتתי תשובה מהם, זהו עומק החסד, המית הרחמים העליונים מעל

כל גבול. אבל כמו רע ומր הוא צער גלגול יצירה זה, איבוד כל התרבות הקדמונית והתחדשות האופי בפנים חדשות, אף תחת כפות רגלי צדיקים, ומדرس לכל היקום, ומעמקים תהומיים הללו, עולם חדש מתכוון, אף המז, ברוך עמי מצרים ומעשה ידי אשור, מבני בניו של המן למדרו תורה בבני ברק.

קפג. המניעת מלחמות מדותיו של הקב"ה רחמים, מפני שאיןן אלא גזירות, אינה שוללת את יסוד המעמך של טעמי המצוות, אלא מרוחיבה ומגדילה אותו. הרחמים כשם מוכרים בתור רחמים, אינם עומדים בעולם המשעי עד מה תדרית, אינם שליטים ואיתנים בו, כי אם הם משמשים לאידיאלים חזוניים, לשיחחה ושבועע, ולשימוש ארעי כשהלב מתכשר לכך. וזהו עיקר יסוד הטעות של עורון ההכרה במחות הרחמים. הרחמים הם המשפט הגמור, החובה היותר גמורה, הגזירה היותר איתנה, שכל חולשת קישור חיובה אינה באה כי אם מתווך אותו הטමום של הלב שבא על ידי הרשעה המקננת בעולם, הממווגה ברוח האדם, שאנו רואים אותה ופרטיה פרצופי בהלותה בעת התפרצויות החיים להתגלות, בכל ערמת תוכנות המגוארה, במלחמות, ובכל רשות וכסל עמוק וחוזר. אבל באפס חושך וזהמת רשות, זורחת אז הכרת גבורת הרחמים, ושאון המיתם אדיר וחזק מאד, שואן הוא ברעם. וכל העולם כולו, בקביעות מוסדתו, מתבסס על יסוד האיתן הזה בחיקם התייריים. אז באה לו הרוחה, אז מתחדשת היצירה בעומק פארה. ואם כן, היה שפלות גדולה מזו של העשיה מדותיו של הקב"ה רחמים באותו מושג הרחמים שאנו מכירים, הלא הרחמים עצם אינם אלא גזירות.

קפד.بعث אשר הנשמה מבקשת את מנוגנותיה, אל תמנע ממנה.

קפה. בהסתכלות פנימית בעמקי הנשמה רואים, שהכח הפועל התיيري של החיים האמתיים העליונים אינם פוסק מעבודתו אף לרגע, הוא רצוא ושוב. כמראה הבזק, עבודה רפואי הקודש היא עבודה. שירה זמורה תמיד הוא פוץ, בגילת ורנן, מספר כבוד אל. כשמתמעטת האמונה הכבירה בעוצם אני העצמי, של בעל הנשמה העליונה, אז ילק קדורנית, והוא משתומם. ועמו כל העולם כולו זיוו מתמעט. וכאשר ישוב בתשובה עליונה, והוד האמונה בכחוויות העליונים, המפעמים בו תמיד ללא הרף, אליו ישוב, אז יהיה רוחו וינהר, וכל העולמים כולם, אשר לרגליו תוכו, ועמו מתחלכים, ימלאו זיו ונהרה.

קפו. אותו היתרון האין סופי של קדושת ישראל מעל כל העמים, צריך שייהי נחקר ב עמוקKi הלב בטהרתו המדות והמוסר הגמור, בלי שום סיג של אהבת עצמו גסה. ולזה צריך האדם שיחיד מדו ומעמיק עדנה הרגשותיו כל ימי חייו, עד שיוכל להתפרק בקדושת ישראל בטהרתו לבב, באמת ובצדקה, בdry' יצדקו ויתהלו כל זרע ישראל. ומכל מקום אותה ההתפאות בשם ישראל היא כל כך קדושה, עד שאפילו קודם שנטהר האדם מסיגו, גם כן הצד העליון מתגבר בתוכה, ומכרייע לזכות את כל התקנים הגסים שהתחדשות אחרת יכולה לפגום את הנשמה בהשbetaת טהרתו. אבל בכל זאת אין זאת המרגעה, כי אם שייהי אור תפארת ישראל מכל זיו טהרתו, וזהי כל מגמת החיים כולה.

קפאז. הפלגים יבל' המים של החיים העליונים של הנשמה הטהורה, ב עמוקים, ב עמוקי הטבע הגופני ובתחתית הבשר והדם הנם הומים ורועשים, אמנים מתרפרצים הם אל על, צועקים ובוכים, מתנודדים וקובלים, מתאימים ומ�택לים הם באין הרף לעלות אל הרום, להגלוות בצורה מאירה היה חיים שלמים, מלאים זיו הדר ופאר הדרת גבורה קדשי קדושים. אשרי האיש, השומע את קול נשמו מהר עמקיו, ואשרי העם המאזין את הד הקול של הנשמה הכללית שלו, אין היא מתגעשת מתחן עמוק מעמקיה, ואשרי המקשיב הטהור אשר יקשיב את בת הקול של כל היצור הקורא מתחן עמוק מעמקיה להתגלות בהירה עליונה, טהורה וקדושה, אורו של מישיח נתון בכלאי היסורים של עמקים העמקים, ובעת קץ גאולה, בעת אשר רק קו אחד יגלה בתכונת של איזו זהירות אוראה להחיש ישועה כללית לבית ישראל, יגלו ויחשפו אלה הסמנים המורים על צעקת העומק, ומתחן כל התנועות הכלליות והפרטיות הנפשיות וה גופניות, יוקשב אותו הקול האדיר והחזק, "קול ברמה נשמע נהי בכינ תמרורים רחל מבכה על בניה, מאננה להנחים על בניה כי איןנו". והקהל עולה ומתעלת בתכונות חיים ומעשה, בתכונות רעיון ומחשבה, בתכונות המון גוים ורוח ערייצים, בתכונות נפשות כמהות, עורגות ומקאות, בתכונות חולמי חלומות כועסים ומחזפים, בתכונות אנשי ישוב ומהינות, בונים ומשכליים, בתכונות אנשי קדר משקיפים ומקאים, פועלים וצופים ישועה וגאולה, ומכולם יعلו ויגלו זרמי אפיקי הנחלים של המעמיקים, שכולם אומרים אותה התשועה המנחות: "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, כי יש שבד לפועלך, נאם ד', ושבו מארץ אויב, ויש תקווה לאחריתך, נאם ד', ושבו בנם לאבולם".

קפח. שתי נקודות יש לה להתשובה, שאנו כוללים אותן בשם תשובה עילאה ותשובה תחתה. התשובה העילאה היא התשובה بعد עצמו, והחתאה היא بعد העולם. לעולם הנקודה העצמית המיוחדת של האדם בתוכיותו היא הרבה יותר גבואה, נשגבה ונعلاה, מכל מה שהוא שופע ממנו ולהזון. יש אדם, שכשהוא בא לידי התשובה העצמית שלו היה צריך להרבות במחשבה, ועי"ז היה בא למעט בלמוד, להרבות בציור, ועי"ז בא למעט במעשה, - בעיקר לזכה את תוכיותו כדי שיימד צרוּף וחפשי כאמת. וכל זה הוא נוהג בתשובה העילאה, התשובה העצמית. לא כך הוא, אמן, בתשובה התחתה, התשובה שכלי הולם. כאן הדבר מתהפך, והכרח הוא להרבות בתלמוד ובמעשה, אע"פ שבא עי"ז מעט בהגיוון ובמחשבה : ולפעמים מעט הבהירות של ההגיוון ושל המחשבה עצמה הוא תקוּן לפני העולם, מפני שאין העולם החיזוני תופס את התוֹן של המחשבה הנאצלת ואת בהירות ההגיוון. ע"כ מתקבבים אליו דוקא עי"ז החשכת המחשבה באופן ידוע. אבל מה ש צריך לדעת הוא, שתמיד הננו קוראים לאחוז בשתי התשובות האלה ביחיד, והתשובה התחתאה היא כמו גופו וכלי להתשובה העילאה. וצריך לכונן את המעים בצורה כזאת, שכל העתקה של התשובה העילאה תעתקיק ג"כ את התשובה התחתאה לדחוף אותה כלפי מעלה, וכל העתקה של התשובה התחתאה היא ג"כ תאMESS ותתן עז לתשובה העילאה, שאע"פ שבחיזוניות צורתן הרי הן כסותרות זו את זו - בפנימיותן הנן תרין ריעין שלא מתרשין.

קפט. אני צריך לדבר הרבה אודות עצמי. ענייני עצמוני מחייבים להתרברר לי הרבה מאד. בהבנתי את עצמי אבין את הכל, את העולם ואת החיים, עד הגעת הבינה למקור החיים.

קצ. מי שיש לו נשמה של יוצר מוכחה להיות יוצר רעיונות ומחשבות, اي אפשר לו להסגר בתלמודו השטחי בלבד. כי שלחת הנשמה עליה היא מלאיה, ואי אפשר לעצור אותה ממהלכה.

קצא. ה策ר שמרגשים בעת שנגישים אל כל דבר שבקדושה, הרי הוא בא מתוך שאז הנשמה היא מאירה יותר ומתגללה בה התוכן של השלמות המוחלטה, והיא רואה מתוך כך את האפסיות שבהגבלתה וצמצומה, והיא מתחרמת על כל מה שגורם לה עצור כח וכחota. וזה הוא באמות יסוד התשובה מאהבה, שראוי לכל אדם בעל נפש לקבל את ההרגשה המורורה הזאת בשמחה וטוב לב, וזאת עומק ה策ר הזה מתחפה הוא לתוכן של עונגן עליון, ששפעת עדנים של קודש מתגלים בו.

קצב. אין לעצור את הציר המסתורי, זה רוז היצירה. ההגיוון הסודי, הוא מצמיח נשמות חדשות, נשמות נגאלות, נשמות גואלות, נשמות משיחיות. רוז הרזים - הסתום והגלווי בו מתחדים, וממקור הרים - הגלווי והחשוף מתברך, והעולם החברותי וכל תרבותינו, מתברכים ממוקור הישר הנכמס במעמקי הרזים. ואני, הנסי ערוג לצמח ד', להופיע אור ישועה, לא אסוג מדרכי, אף כי רבים אובי וקמי. וייתר מכל אובי הלא הנסי בעצמי המתוקומם עלי, קטנותי מתוקוממת על גדולותי, ושחוות נפשי גוערת על גאוננה. אמןם לא יכו גאוני את ראשו מפני אימת צללי הקטנות. ואף כי יאריכו מאי את קומתם - אך צללים הם, ובמקום אשר המשמש באורה תזרח, הם ינוטו.

קצג. מה אתה אל מפני המשלים הספרוניים, המטילים אימה ופחד. הכי מבלעדיהם עולמנו הוא יותר מואר ? הלא אך חשת אশמנים שלטת היא בכל הגלווי, ולהחאים קורא הרוז. המושנית לנו את אורותינו על ידי מחשי משליו, שכabhängigם הרוחניים הם הם מעורדים בנו את חי הרוח האיתנים, חי העז, חי הגאולה. הלאה כל פחד, לבנו מצור חזק, אף כי עדין וספוג הוא, פתוח לכל רגש זך, וערוג בכל עז לכל הרגשה אצילתית, מלאה חירותה.

קצד. מרחב למחשבות, זאת היא התביעה התדריתית, שכל אדם הווה טובע עצמו. הלמוד השטתי, יש שייצמצם את המחשבה, יטשטש אותה בראשית הולדת. וההתרגשות של הלמוד התדרי, בהתמדה שטחית, היא היא ש מגברת את המלחלה הזאת של צרות המחשבה. ובכל כח צרכיים אנחנו להגאל ממנה, כדי לפדות את נשמנתו מלץ המצרים שלה, לפדות אותה מצרים, מבית עבדים.

קצח. ואם אני מדבר הפלגות, ואם אני מדבר גוזמות, הייש בהן באמת שקר, הלא את הגות נשמתי אני מגלה, את אורות רוחי אני חושף. וגילויי אורות, וחושף נשמה, הרי היא יצירה כבירה ערך. ועומד אני על הפסגה של שארית ישראל לא יעשו עליה, ולא ידברו צב, ולא ימצא בפייהם לשון תרמית.

קצן. ואם אני חלש בגופי, האם תסבול מזה גם כן נשמתי. ואם אלף פעמים ידכני בשורי, הידוכה מזה רוחי. הלא מלא חופש אני, שואף אור ודרור, ואם שאיפתי לחירות כבר הנסי משוחרר, ובמלא קומתי הנסי בן חורים.

קצת. אש הקודש הבוער בכל עת בלב המתעורר לעומת כל רעיון של קדושה, של אצילות רוח ושל תגבורה אהבה אלהית, זהו אור הנשמה. כשהאדם מרגיש אותו בקרבו, ידע שנשמו השמיימית, אור הנצח, שולחת לו את קיוה המאירים. ויעז וישמח במתה גורלו, חלק אלוה ממועל, וחלק אדם מאל. ואל יעיב את אור הgilah הזאת על ידי שום כהות רוח, מכל חשבון וצמצום דעת מכל אשר נעשה תחת השם, כי אם ירומם ויינשא, ורוממותו תהיה תפארתו וצדקה ענותנותו. ויספו ענים בד' שמחה, ואביוני אדם בקדוש ישראלי גילו.

קצת. עד היכן הוא הגבול של החירות האציליית, הוא דבר הסמוני מן העין, ובאמת אין לה גבול, כי נחיתה היא בל' מצרים. אפילו החלק היותר קלוש מהעובדות הנשמתיות הוא כבר מטיל פגם בנשמה. והאדם הולך הוא ומשתלם, בהיותו הולך למשרים, הולך הוא ומשתחרר מכל שעבוד של ציור ורעיון באור החירות האلهי שבנשמו, חלק אלוה ממועל, ונשמה שדי מרומים. אمنם גבול החירות אין לו ערך מצד עצמו, אבל ערך גדול יש לו מצד מקרי, מצד דרכי הטעיה שבו, אין לך אדם שאינו משועבד לדעות ומדות ותוכנות קדומות, המשפילות את הדר נפשו, ולפעמים יש שם שהוא קורא בשם חירות אינו כי אם שעבוד לאיזה מצב קדום, גרווע ושפֶל. על כן בעין פקוחה צרייך האדם להתבונן על מהות החירות, בשעה שהוא שואף אליה, למען לא תתחלף לו העבודה השפלה בחירות.

קצת. תחית קודש מוכרת היא להופיע לנו. התחיה תביא את הגדלות. התחיה החלונית של הלאומיות, מעת אשר החלה להראות את כהה, אין הגידול פוסק ממנה. עצשו הננו עומדים כבר בפני החזון של גאוניות של חול, בחיים, בספרות, ובדברנות הכלל. הקודש עומד הוא בחזקת חייו, אינו דומה להחול שנחשב כמה משך זמן ארוך. והדבר פשוט שرك החול היה אפשר להיות כמה באומה, ופתיל חייה לא נתק, מפני שישוד הקודש החיה אותה, אבל אם הקודש היה כמה בתוכה, אז אין לה חיים. אבל סוף סוף הרינו באים ומתחדשים, והcheidוש מרענן את החיים, וכשם שהחול מתחדש, כך מוכrho הקודש להתחדש בצורה עוד יותר רעננה ומלאה חיים מזו של החול. והרינו בשבייל כך חביבים לקרוא בקול גדול לתחיה של קודש, תחיה של קודש כזאת שהיא מוסיפה אומץ ופאר לתחיית החול, אבל היא גם כן עומדת על גביו ולמעלה ממנו, משפיעה עליו מאורה, ומחמתה אותה באש קדשה. אז יקומו לנו מהרה גאונוי קודש, כמו שאנחנו רואים כתעת בקרבנו גאונוי חול.

ר. מתוך הרענןות החומרית והנפשית של חי החול, אנו צריכים להדליק את אבותת הקודש. כשהיהו חי הגוף באומה מפותחים, וחיה הטבע של הרוח עז וצוהל, אז יוכל תנאים טובים של חי קודש, עזיזים ומיושרים, להיות נולדים. אל נפחך מפני תגבורה כח החיים, בכל אופן שבא מתח אלהים היא, ולברכה לעולם היא באה.

רא. שואלים במא זכה דורנו לגאולה. התשובה פשוטה היא, הוא זכה מפני שעסוק במצבה היותר גדולה שבכל המצוות, במצבה השkolah הכל התורה כולה, מפני שהוא עסוק בגאות ישראל. ולא רק עסוק, אלא הוא עסוק וيعסוק ללא הרף בגאותו, וכח אלהי זה מרומם והוא משגbero בישועה. גם כל אלה שעומדים מרוחוק או שמתנגדים לכל הפעולות המביאות את הגאולה הגלואה, גם הם בכלל הזוכים הם, מפני שעל ידי תביעותיהם,

התוכן של התפקידים הгалולה מתבהר ומתברר יותר, ונעשה יותר זך, יותר מאיר, יותר חיוני ויותר ישראלי אמיתי, יותר שואב ממקור החיים התרבותיים המפכילים ממקור ישראל, מעין היוצא מבית ד'. ישבעו מדשן ביתר ונחל עדנייך תשקם.

רב. מהרה יתקיים בנו, שמעו עמים ירגזון, מהרה יוסר המסוה מהעולם, וידעו כי עם ד' אנחנו, כי יד ד' עלינו לטובה. כי מרכזו בעולם ומרכז האנושיות אנחנו, כי אמת גלויה ובהירה היא כל התכוונה של הנבואה, המספרת כל כך בשבח הנצחי של ישראל. יפלו כל מגדלי התהוו אשר הוקמו על יסוד המארה של עזיבת ד' את ישראל, ינפצו עלי סלע כל סלעי המגורר של המאיימים علينا לאמר, עما דאהדרינחו מריה לאפייה מיניה. ידעו כל בא עולם, כי אהבת עולם היא אהבתנו, ידע כל התבבל הנאור עם כל חכמותו, עם כל המודרניות שלו, עם כל ספיקותיו, עם כל שקווע החמרי, עם כל מסותיו הנסינוות, עם כל חופש דעתוין, שאכן אחת היא האמת העומדת לעד, ואמת זו חוקה היא במצחה של החיים השמיימית, המתהלה על הארץ, בתבנית גוי שהמה ישראל. ידע כל העולם, כי אנחנו הננו שורק כלזה רעה אמת, וכל יד عمل ותלאה תקצר מלהפריע את תחייתנו ונואלתנו. ידעו ויכירו כי צור ישראל מושיענו וגואלנו אביר יעקב.

רג. השמאלי הוא המעוור, הימין הוא הפועל, המסדר, הבונה והווסק התיידי. אנו צריכים לשמה על התעוזרות שלו, את כל כח התעוזרותו אנחנו צריכים לפסוג אל תוכנו, ואת הכל נעלם לيمין, למקום הרחמים והחסד, הגבורה והאמונה האלומות.

רד. בושה תעטה פנינו כאשר לא נרגע ממקור החיים, כח הכהות, סבotta הסבות, בכל אש המורא והאהבה.

לה. העולם מחזר אחרי חכמוות, הבנות וידיעות מחודדות, ובסוף כל סוף עקר נקודת החיים סובבת על העתיד, על החנוך של הדור, והchanוך הוא הטפות בילדים, בקטנים, ואופק שכלם הלא הוא כל כך כהה, עד שככל המונח הרחבות של המדעים ושל ההחעמקות שלנו אליהם לא יגש. אולי צריכים אנו לדעת מזה, שבאמת לא חכמה וידיעה רבה היא המאשרת אותנו, אלא התום של הילדות. וזהו אשרנו, שאנו מקשרים אל החנוך הילדיי בצורת תרבותתנו. הקשר זהה לבדו הוא כבר עושה לנו הרושם של התקשרות עם הילדות, עם תמימותה, ואיזה זרם של תמיימות עובר גם כן עליינו ומזרף בקרבוינו, להפיג על ידו את זהמת הערמימות שנמסכה בנו מבגרותנו. אשרי מי שיונק מלשד הילדות גם בהיותו איש, גם בזקנותו. אשרי מי שנעשה כבן שנה ללא חטא, בהיותו כבר עמוס במשא של שנים רבות מימי חייו הבלו.

רו. התשובה אינה באה למror את החיים כי-אם להניעים. וنعימות-ה חיים הבאה ע"י התשובה היא מתגללה מתוך כל אותם גלי המרורות, שהנפש מסתבכת בהם בתחילת מצעדיה במהלך החיים של התשובה. אבל זאת היא הגבורה העלiona היוצרת, שתדריך ותבין כי נועם היא מחשפת מכל מרירות, חיים מכל חבליהם, עדני עולם מכל מדווה ומכאובים. והידיעה הנצחית הזאת הולכת היא ומתרברת בשכל, ברגש, בטבע הגוף ובבטבע הנפש, והאדם מת:red לשכירה חדשה ויוצק בעז-רוח רוח-ח�ם חדש על כל סביבותיו וمبשר לכל דורו ולדורות עולם

שמחות ישראל, גילת ורנן ובטחון גאולה, צהלה ורנה, "ויספו ענויים בד' שמחה, ואבינו אדם בקדושה ישראל ניגלו".

רז. הצדיקים הבهائيים, שראוים את כל העולם נדון טוב, הם מזוכים את הכל - מצד בהירותם ועיוונותיהם ומצד הזוהר של הטוב המירוש שבחפותם הטהור, הם מסלקים את כל קלוקלי העולם ואת כל הרשעה מיסודם, הם מעמידים את כל התכוונה של הסכלות ושל הרשע של העולם בתור מסכימים, שהם רק מתקנים את הזורת האור, מכינים לו מקום שיוכל להאריך בעולם, אבל לא מקלקלים ולא מהרסים אותו. והדבר תלוי במדת האור עצמה, כי אורה קדושה מצומצמת הלא אינה צריכה סתומים כדי לאפשר את ההנאה מזיהה, וע"כ לגבי ערכה כל גסות, כל נתיות חמניות, وكل וחומר כל רשות וכיסיות, הר עצמה דבר מקלקל, מעות ומחליא, והנשמה מתתשת על ידם, והנפש מתמלאה רוגז חלי וקצף על מציאותם. מה שאין כן גורל הצדיקים העליונים, בעלי ההשכלה האליה היה הבהירה, נושא טהרתו הרצון, שהאור המבהיק העליון שוכן בהם. הם מכירים, שהאור הטהור הוא הרבה יותר גדול ממה העולם לשאת אותו, ועם כל זה מוכחה הוא להיות מאיר בעולם, והכרה הוא, מצדطبع העולם, שייהיו מסכימים רבים להסתיר את האור, והמסכימים הם הרשות ונושאיה, ונמצא שככל אלה ג"כ מכלל תקון סדרו של עולם הם. וכך כל עיקר גדול צערם הלא ממה שמצווערים בעלי האור המצומצם, שאין בכם לראות איך כל ההשעה כולה אינה כ"א מסך המתקן את הזורת האור. על כן ATI משיח לאתבא לצדיקיא בתיקותא, ובהתעלות הצדיקים למדת התשובה העליונה יוכר להם, שהאור הגדול הוא לאין חקר והוא מופיע בעולם כעזוז גבורה חסדיו, ולולא המסכימים הרבים שבאים ע"י כל סוג הרשות, החמניות והרוחניות, היה העולם מתתשת מרוב זיו. ונמצא שהכל חוזר לתקון העולם, וכל הרשעים מתתקנים וחזרים למוטב, בהיותם מכירים את תפקידם, ועיקר ענשם של הרשעים בא על אשר צערו את הצדיקים בעולם המצומצם, והצדיקים העומדים במרחבי יהה באים ומוסיאים את הרשעים מכל מצרי שאל, והכל נעשה מלא עז וחדוה, "עובד בעמק הבכא מעין ישיתו, גם ברכות יעתה מורה, ילכו מחייב אל חיל יראה אל אלהים בציון".

רת. המבקש את אלהים תמיד, מי שחש בנסיבותתו תביעה פנימית לאור ד', לצמאון אלהי, יעוז וישmach במתת גורלו. ידע שאהבתו וצמאונו הקדוש איןנו בעבר עצמו לבדו, אלא بعد כל העולם כולם, ובכל עת יכוין לזכות את אחיו אותו, את דורו, ואת כל הבריות וכל העולמים כולם. ויתגבר בקדושת רعيונו זה ובצע מחשבתו קדשו זאת, ויגלו לו אוצרות חזק חדרי תבונות, ומטמוני חכמה ודעת קדושים. ותמיד יתרוםם בשמחת אמת, בעז וגבורה, בישע אלהים.

רט. אל יצטרך גדול המחשבה וטהר הרצון, אם הוא רואה שאין מחשבתו קולטה למודים רבים שרוב בני אדם כל כך משתעשעים בהם, והם הם חמודותיהם. ובאמת הם חמודות, אבל אם הרוח הגדול לא יוכל לתפוס את אלה הקטניים הקטניים, אין בזה ממשום עלבון לו, אלא היא רואה על גדלו ותפארתו. וכן הדבר נוהג בנטיות הרצון לדברים טובים מוסריים, היקרים בעיני כל בעלי רצון מצומצם, והם כל כך מושקפים לזרים או לצדדים לענייני בעל הרצון המקודש בקדושה אידיאלית זכה. אל יבהל מזה, כי כך היא המדה, שהאור הגדול מכבה את הנהורים הקטנים. ואל יעצב את גדלו, אבל ידע גם כן שישנם עתים שהם מיוחדים לקטנות, וזה דוקא בכך

הגדלות, החבוי אז ומתעלם ב עמוקKi המסתירים של הנשמה, יתמלאו אוצרותיו בכל מכמוני הקטנות, בין ביחס להשכל וההשגה, בין ביחס להרצון והחפץ, והתלמוד הרגיל עם כל המון דקדוקיו ופרטיו, והחסידות הרגילה עם כל הידורי דיוקיה, יהיו משאות נפשו, ועונג ושמחה וعز וחודה וקדושה וטהרה יתמלא בקיום, עשייתם וקניהם. וככה ילך ויתעסק בכל אורחות הקטנות, עד אשר יפוח היום, ויקין הרוח הגדול המתעלם בסתר נשמו, ועוד הפעם יצמחו בפתע פתאום כנפי רוחו, וירקיע לשחקים, וימלא עז וגודל, וישאו שאייפות קדושות, טהרות ועלינות, המתעלות מכל מוגבל ונוהג, וילך הלך ועלה, הלך והתוועם, וקריבו יהמו ברוגשי Shir ושבח, ואור חי העולמים יתנויץ בקרבו, וכל עצמותיו תאמונה ד' מי כמוני. וככה ילך המהלך רצוא ושוב, וכל מדריגה, בין בקטנות בין בגדיות, ממדריגות המאוחרות, תהיה הרבה יותר מאירה ויוטר גדולה משלפניה באור שלモתה, עד אשר יבוא התור שהקטנות של המדריגות המאוחרות תהיה יותר מאירה וymbekhet מהגדלות של המדריגות המוקדמות להן. וילך מחייב אל חיל, אשרי אדם עז לו באלהים סלה.

רי. העולם מת:redesh בחדושה של תורה. זהו פשוט, שיחדש, המתגלה לנו בצורה מוגבלת, הרי הוא בא אליו בثور תמצית מוקטנה מאד באין שיעור וערך כלל, אחרי שהগלים הרוחניים העצומים שטפו ועברו, נתגלו מעולם אל עולם, ונצטמצו צמצום אחר צמצום, עד שבאו והופעו לעינינו בצורה של איזה חידוש. והחידוש בשרשיו לא חידוש של איזה ברק שכלי פרטיה הוא, אלא חידוש של עולם. חידוש של שמים חדשים, או חידוש של ארץ חדשה, הכל לפי הערך של העניין המחדש ותוכנתו.

רייא. אותו הגדול המתפלש בנשמה, שהזהרורית שלו היא סותרת ומטשטשת את ההבלטה של האותיות, הוא גודל הכלול בחבינו את כל הפרטים של האורות אשר לאותיות. וכדי לגלות את האותיות ופרטיהן, צרכיים להתפלל ולכוין את הלב לאבינו שבשמים. הכל יכול וככלם יחד. הגדלות והקטנות. המגביה לשבת, המשפלי לראות בשםים ובארץ. ומתחן האורה העלונה של תפלה אמת. תפלה ישרים. יוצא אוור גדול מתוכנת ההשואה העלונה. שם אין שום אוור דוחה את חברו, כי אם הכל מחזק ומאריך זה את זה. וטל רצון זה מצמיח מתחן הזרה העליון עצמו את כל האותיות, עם נקודותיהן, ופרטיה פרטיהן.

ריב. אוורו של מישח הוא מנהיר את כל העולם, מהפך את כל ההוויה לזרה תורה. והננו נתבעים מ עמוקKi נשמתנו לחוש את הגדול הזה, גם עכשו, בהיותו שלוח רק קוי אוור זעירם. כי הנהורם הקלילים הנם מחמעטים ווהולכים, גם קודם שנתגלה הרינוי הגדול של האור המרומם. ואם נאחז רק במדת האור הגלותית נשאר שוממים. והננו מוכחים לחתוף מיד את מדת האורה הגדולה, ההולכת וחודרת לנו מאור הגאולה, גם בראשית זירות הופעתה. ותוכנות אורה היא הופעת התורה באור העולם כולם, הופעת הקודש באור כל החול כולם, הופעת הרוחניות המזוככת בתוך כל החומריות, הופעת הנפש בתוך כל הבשר, העלתה ערך כל החיים, הארת אוור קדשי קדשים בכל השלבים של המציגות, בכל התנועות של היש. שמיים וארץ ירנוו לשם, לחוש את הצדקה, ואת התפארת, במלא הודה, בצורתם האידיאלית, במראם הרום, גם בתחום כל שפל. להאזין לשיח שרפוי קודש מכל הגה וזמזום, למצואו אוור רוח הקודש מכל רעיון וחפץ, גדלו לד' אתי ונורוממה שמו יחדו.

rieg. כשהתפיסה הנפש בחוש האמונה היא חזקה ובריאה לגמרי, היא שולחת מותכה את כל ענפיה ואת כל ציציה ופרחיה, עד שהחברו הישר אל הטבע, אל החיים ועל העולם, נובע הוא ומתרחב מהOSH האמונה עצמה. כן כל המוסר, היושר, היופי והצדק, נובע מהOSH האמונה, ואין צורך לומר שהנחלים ממחפצים וזורמים על כל הפרטים הדקדוקים וההדרורים שבמציאות, באהבה רבה וחדוה גדולה, בעוזו נפש, מהOSH האמונה. וכן הולכת היא האמונה סובבת וזורמת, עד שהיסודות הלאומי, באהבת האומה, באהבת הארץ, בחיבור כל קניין הרוח שהן תפארת לישראל בכל הערכיהם שלהם, הכל יונק הוא מהOSH האמונה. וזהו אות ומופת על שלמות הנשמה, על תפיסת החיים הנורמליים, הבאים מתוך תוכנת נפש המתעללה מכל לדול ומכל פגם, המרגשת יפה את השרשתה במקור חייה, במקור חייו כל עולמים.

ריד. הבו או רבו קודש, הבו יושר, הבו צדק, הבו חיים, שהם ראויים לשם, לישראל, להיחיד ולהציבור, ולכל העולם כולם, תחום אל תחום קורא אבע מימיך.

רטו. בנין האומה והארץ לכל ערכיהם, צריך שיבוא מכחה של הערכה, באותה המדה של הגדלות של החשיבות הרואיה לישראל. יותר מכל המעשים, הכח הפועל הוא התוכן המעריץ את המטרה. וההערכתה של האומה, וההערכתה של הארץ, מוכרתת היא לבוא מתוך הקודש ומיסודה הקודש. הערכתה של חול איננה הערכתה, ואין בידה ליתן נשמה לתחיה. על כן סוף כל סוף המעד של תחית האומה, שאיפתה ועליתה, הוא מעמד הקודש, שהוא נחשף דוקא על ידי הנשמה הגדולה הגנוזה בכנסת ישראל בכלל, שהיא משתמשת ברובבות אלף ישראל, המעריצים את האומה ואת הארץ, וכל הקניינים השיכיים לתחיתנו הכללית, מתוך הכרת הקודש. יש שההערכתה, מתוך שגובה, היא נכשלת בדרכי החיים, והאנשים המkosירים עמה לא יכולים לכזין את המדה הדרושה לחפש חיי יום יום. אבל ככל זאת, כל ההפסד הגדול הזה יוצא הוא בשכר האוצר הגדול של רוממותה החיים ולשד החיים, שההערכתה היא נותנת לכל התנועות כוון הנמדדות במדות של חול, שהן מקבלות את השפעת חיונות רק מיסודה הערכתה, שהיא מבוססת על יסוד הערך האין סופי של יסוד הקודש.

רטז. כשהתפללה נזבת, מפני שמצוים לתפלה שלמה ותפלה שיש בה הארה בהירה, אף על פי שבודאי העזיבה בעצמה היא דבר של הפסד רב, בכל זאת כשהתפללה הבירהה באה, היא מחרזרת את כל העזבון הקדום. ודבר זה נוגג בין בערך היחיד בין בערך הציבור, בכנסת ישראל הכללית, התפלה תבא לישראל, ותבא בצורה מאד בהירה, מצורה הנובעת מתוך כל נשמה, מתוך כל הכרת הפסיכית, מתוך כל השקפת העולם שלה, ומתוך כל השפעתה על העולם בעבר, בהווה ובעתיד, וכשתבא התפלה הישראלית ישתומם העולם כולם, על הודה ועל הדרה, על עוזזה וחנה, היא תבא מתוך הרצון השלם, העושה את העולם כולם לחטיבה אחת של קודש, ואת החיים כולם לפפרק אחד של שירה עלילונה, של שיר חדש, של שיר ד' על אדמת ישראל, של שיר ציון, הנגן, המלא פדות עולמים.

רייז. העסוק בפרק שירה זהו יסוד עבודה שכלית, עבודה מלאה חיי עולם, הנובעים ישיר מהתחברות ישירה של האדם עם כל המציאות כולה, והוא הקדמה לעבודה רגילה, שבאה לאדם על ידי התורה.

ריית. התומם והיושור הם יסוד האוישר. הענוה המדוקפת היא נסמכת תמיד עליהם, ובהצמודם יחד הם עושים את החיים למושג של רכוש רוחני, אמיתי וגדל כה.

רט. צפיפות היישועה היא מזככת את החיים, מרחבת את הדעת, וمعدנת את הרוחת.

רכ. צריך האדם לתפוש בבירור, מה הוא הדבר הרוחני, הדוחק את לבבו, המעציבו וממהר את חייו, אלא הودעה נפשית מתוכן הסבה של אותה העצבנות והמרירות. על פי רוב כשמחפשים ומצאים איזה סבה למצב נפשי זה, היא רק סבה שטחית. והאמת היא הרבה יותר عمוקה מכל מה שמצטיר ומרתשם בענין זה בידיעה הברורה. אבל העצבון הרוחני הזה הוא החומר של שירות הנשמה, התביעה שהנשמה טובעת את חופשה. היא מתאבקת עם כל החלצים הלוחצים אותה, היא חפצה חי דרום, חיים אציליים עליונים, ברורים ובהירים, והיא אינה מוצאה אותם מפני הרתקות החמורים, שהיא אסורה בהם. וזהו סוד עצבונה. על כן ראוי מאד לעמוד עד כמה דאפשר על המעד הנפשי הזה, ולדלות מתוך תחום המחשכים הלווה רב פנינים ורגשות רומיות. כי סוף כל סוף התודעה של הנשמה אל האדם באיזה אופן שהוא הרי היא עצמה פנה של גאולה היא, ואור היישועה עומדת להגלוות, אחרי הקדרות הזאת. והדברים הללו שזכרנו הנם נוהגים באיש יחיד, ונוהגים גם כן בכללות האומה, נוהגים במובנים שונים. לפעמים בעקר בחיה הכלל מתגלים המעיםם הללו על ידי חשבי מחשבות מצוינים, המקשימים את הד הקול של העולם. ויש שהקהל נשמע בתוכנות העצבנית מחזוין הכלל כולו. והעצבנות הזאת עצמה גאולה היא מבשתה, והוא הולכת ובהה, הולכת ונורחת.

רכא. כל זמן שהאדם מוכחה הוא לחייבות זמינים מתי תחול עליו רוח היצירה, ואז יחדש, יתבונן, יהגה וישר, זהו סימן שלא הופעה עליוהארת נשמו. הנשמה הרי היא שרה תמיד, עז וחודה היא לבשה, נועם עליון הוא סובב אותה. והאדם צריך להתרומות עד כדי הגובה של פגישת נשמו, של הכרת מצעדיה הרוחניים, משק כנפייה המלאים הוד קדשי קדושים, ויהיה תמיד מוכן להකשב סוד שיח קדשה. אז ידע כי לא בעת זולת עת, לא בזמן זולת זמן, הנשמה היא מחדש חכמה והגיוון, שירה ושיח קודש, אלא בכל עת ובכל שעה היא שוטפת נהרי נחלי דבש וחמאה. והנהרה השוטפת ממנה הרי הם הם אוצרות קודש, מעינות בינה וצפונות שכלי טוב. **חדשים לבקרים ובה אמוןתק.**

רכב. כל חידוש בתורה צריך שייה אידיאלי ביסודותיו, מיוסד על עומק היישורתו בתוכנו המוסרי, על עומק הקודש בתוכנו האמוני, על עומק ההגיוון בתוכנו השכלי, ורצוף ברגש של שירה וiyofi, בתוכנו הczורתית.

רכג. התפללה היא האידיאל של כל עולמים. כל הוויה יכולה למקור חייה היא עורגת, כל צמח, וכל שיח, כל גרגר חול, וכל רגב אדמה, כל אשר בו חיים נגלים, וכל אשר בו חיים כמוסים, כל קטני היצירה, וכל גדוליה, שחקי מעל, ושרפי קודש, כל הפרטיות שביש, וכל כלותו, הכל הומה שואף עורג ושוקק, לחמדת שלמות מקורות העליון, חיי הקודש הטהור והכבד. והאדם סופג את כל השקיקות הללו בכל עת ובכל שעיה, והוא

מטרומם ומתעללה בתשוקות קדשו, ובא תור הגילוי, לתשוקות רומימות אל אלה בתפלה, המכיה גלי אורה, היוצאת בחופש עזה, בהגין שיח קדשה, למורה כי אל. מרוםם הוא האדם בתפלה את כל היצור, מאחד הוא עםו את כל היש, מעלה את הכל, מרוםם אל הכל, למקור הברכה, למקור החיים.

קובץ ח

א. ההבדלה בין הטמא ובין הטהור, ביחיד ומה שהוא בציור הרוחני, במצבה המופשطة, תלואה היא באופי הפנימי, שמייסדו מתגללה הרצון הקבוע השלט בחים, בין בידיעתו של נשא החיים, ובמשמעותו והשפעתו הבהירית והמכוננות מצדו, בין שלא מידיעתו, ובמשמעותו והשפעתו הזרוף וזרמות מאוצר חייו גם ללא ידיעתו וכונתו. ומה שמניביל את הגבול בין הטוב והרע, בין הטמא והטהור, איןנו כי אם בניו על פי התכוונה של אותו האופי הקבוע, שהוא עצמות הרויתו של הנושא, שככל מה שהוא חוץ מזה איןנו בו עצימות, אלא עניין מתנווד ותואר נוסף, הפושט צורה ולובשה. כשהאנו אומרים שנושא טמא, שהמהותיות העצמית שלו הוא רע, יונק הוא מהקדש והטוב, אנו מבינים שמציר לו מושגים של הטוב, של הקדש, של הרוממות הנשגבה, ועל ידם מתדרת מהותיותו, ואופיו מתגדל ומתקען, כחוות רצונו מתפשטים, ושליטתו והשפעתו מתגברים. ומתחזק שהעצימות שלו הוא רע וטמא, הרי הוא בשיטתו העליונה, במעופו המתעללה, מכין כלי מות להמון כחוות של הטוב והקדש, של התום והיוושר. ומלחתה ד' מתארת חיל לעמוד נגד מאורעות כאלה, שלא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים.

ב. כשהמושג את עצמו לואה במובן הרוחני, עד שאין כינויו האצילי מנגן בקרבו כראוי לו במנגינותיו הנادرות והנעימות, אז צריך הוא לברר לעצמו מהו התוכן של הלאות הזאת, כדי לעמוד על מהלך רפואתה. לעיתים הסבה היסודית היא גופנית למורי, ככלומר חולשת הבשר מהכיל את הגיעו הרוחנית. אז כל מה שיתבצע יותר לחדרו בעמקים הרוחניים, יגרום לעצמו כחוות ההופעה ונביבת הרעונות, ואין דרך לבוא לידי תיקון כי אם על ידי השקטה רוח, מנוחה, וסידור היגייני במעמד החיים. אמן יש שהלאות באה מתרחן העינוי הנפשי, ככלומר שהנשמה שואפת למרחבים גדולים, לשאייפות רבות ערך, לצירורים מאירים וymbהיקים, לחשבונות של עולם אדים ומלאים, ועל ידי מניעות צדדיות היא משועבדת בארכחות מדעה לתכניות מוגבלים, לבורות פרטניים של ענפים מעשיים, שאינה מוצאה בהם כדי שבעה, ועם כל זה הרי היא מוכרחת להחעמך בהם, ולשום בהם מעניה ראמש ורוכם. אז תחת הצללה הפנימית של מרוץ החיים, של החידוש והצמיחה הרוחנית, מסתתרת תוגה חרישית פנימה בחדרי החדרים של הנשמה, ואין הרפואה באה כי אם על ידי שיקוי אמץ ממשקת החיים העליונים של הצירורים הזרים אשר בגביה מרווחים.

ג. כשרוצים להוסיף חיים ואור בהענפים, כשהם נראים כמושים, וזהם לוקחים את הלב בקסם והדרם, צריכים לכזון את יסוד ההוספה של האימוץ של תוספת הכח והברכה במקור היוון עליון, היוטר מקורי, שמכוחו הענפים כולם יונקים הם את חייהם. ותכוונה זו מהלכת היא בכל הסוגנות, בכל הדרגות ובכל הערכיהם.

ד. אל ידחה אדם את ההרגשות הסמיות, שמתעוררות בנפשו. יניח אותן להתעמק, ללבלב, להוסיף ציצים ופרחים, גם פירות יעשו, ויאצרו במקום הסמיי מן העין. וכל זה ינהיג בהנהגת הקדש והטהרה. אור המוסר

הטהור, וריח העדן של הנשמה, השוקקת למאורים עליונים, יחויבו יחד. ובכל עת אשר רוחו יתרוםם להקשיב קשב שיח קודש, מרווי תורה, גם טרם לדת חוק ההשכלה הבורווה, עלמים מלאים מתהווים, ובמרחבי אין קץ, אשר לנשפת החיים, עומדים הם שמה, ורעם גבורותם נורא הוא, ואורם כאור החמה, יצאת המשמש בגבורהו. ואם כה מדעו קצר, אף וכחה, ולא הספיק לקלוט את התוכן ההוראי של כל השיגוי והשגב אשר במתרי ערפליא אוראים, ידע כי עוד יבא יום, ומבטן החושך אור גדול יגיע, ושםשות אין חקר יגלו, ועל המוני עלמים תועפות נהורות יופעו. אשורי כל חוכה, כל מקשיב לקולות הדרמה של המית הנשמות, גם בטרם יגלו מהם מילים ואותיות.

ג. ישנו צדיקים גדולים, בעלי תכונות עליונות, שהם נלחצים בנשפתם פנימה, מפני שאינם חזרים לתוך הגודלה הפניתה אשר ברוחם, ואין מאמנים באמונה שלמה בקדושת שאיפותיהם, ומפני זה אינם מכירים כל כך את יסוד האור שבמרחוב רעינוותיהם, והם הולכים שחוח, מנTEL החול של הסכלות העולמית, כעס אוילים, המכבדת עליהם, שמתוך כך הם נתונים בתוך ים של צרות ורוחניות. רעינוות הזרים של ההמון מעיקים על רוחם, ולהתרומם עד כדי מלא הגובה של מחשבת עצם, ושל כבירות רצונם, אין להם כח. והם מוכרכים סוף כל סוף להתנער מתרדמתם, ועם כל השלום והכבוד שהם מתיחסים בהם אל הדרך המונית, ישבו אל ד', המתגלה להם תמיד מחלונותיהם וחרכיהם המוחדים.

ד. אם אל מקור התורה שואף אתה, התתרומם והתאזר לקרה אותה העליונות, הפורעת ברוחך פנימה, עם כל שיגך ושיחך, עם כל משאך הרוחני והגשמי אשר נטל עלייך, היה בין חיל, והבט נכח לקרה האור, המתגלה לך מבין החרכים.

ט. מי שנשנתו היא שירית פיויטית, צריך הוא לדעת את תוכנותו, את מאוייו ותשוקותיו המוחדות, את הlek נפשו ואת המזון הרוחני המוחד לו, הנדרש לסייע חיתו הרוחנית כאoir לנשינה, ואם גם ישתחף עם שר בעלי כשרונות ביתר הדרישות הרוחניות, לא ישכח לעולם שהוא נתבע להיות עומד על מצבו ובסיסו הרוחני עמדה עצמית. ועל כל העבודות, השיחות, התורות, המחקרים, הפלפולים והగינויות יזה עליהם מרוחו הטהור, האיתן, המלא שירות קודש היה ותמייה, זריקת טהרה של זרמי אורה, הגאי שירה, ורוממות נשמה, הcosaפה תמיד לדודה גואלה, אל חי.

י. לעיתים יש שהציורים האידיאליים אינם יכולים לפרא, ולהתרחב כראוי להם, מפני הקישור הנפשי שברוצן אל הדרכה הכללית של המון, על כן יולד הכרה פנימי להתبدل התבדלות מוחלטה מכל השדרה המונית. אבל זאת ההתרחקות מהשדרות המוניות ורוחניותיהן היא גורמת החלשה טبيعית, שהיא מצויה אצל העסקנים הרוחניים, שהם צריים להוסיף אומץ נפשי אצלם על ידי השפעה שהם מקבלים מהתום הפשט המוני, ההולך אחריו טبعו, ועם כל הגסות וחשכת הדעת שיש בהם, יש בהם הרבה נטיות קדושות איתהן, שהן ראויות להיות לבסיסים גדולים להעמד הרוחני של אצילי הדעת. ומתוך אלה שני המשפטים, המתנגדים זה לזה,

צורך החושב האziel להיות עומד באמצעיתן של שתי הנטיות, ההתבדלות וההתקרבות, שבזה יעליה בידו הזון הרעוני מצד אחד, והאיתנות הטבעית, שיש בהתמם והרעננות הפשטה מצד שני.

יא. ביעור החמצז, המסמל את הביעור של כל מיני הcuורים הנפשיים, מן הכלל וכן הפרט. יש בו צד פרטי, מיוחד לאדם עצמו, הצד הכללי, ההולם את הכלל, מצד אותו החיב ששל הערכות המיוודה לישראל, ומעורבה ג"כ בכל העולם כולו, מפני הפעולה הישראלית, הרואה להיות מקפת את כל האנושיות. ולעומתם נמצא חובת ביעור חמץ שלו, וחובת ביעור החמצז, שקיבל עליו אחריות, בין של ישראל לבין של נוצרים.

יב. אל יהיה קל בעינינו, התוכן של העסוק בענפי תורה כאלה, כשהאנו במצב רוח כזו, שאין אנחנו יכולים להתרום אל האור הגלוי השופע בזורה של תורה. ועם כל מה שנפשנו חושקת להנות מזיו פארה, אין המעד הצנום הנפשי מכשיר אותנו לזה, עד שהנו מגרמים גרמי וועסקים בעניינים קטועים, קלי ערך לפי הרום העליון הנקבע מאתנו בתביעה פנימית, שככל זה פועל علينا אפילו במצב הירוד, להנטק מעט או גם הרבה מהשפלות הגופנית והగשות הדמיונית וכל כיעוריה, המלפפים את האדם בנפשו בדמות ובבשרו. ופעולה זו של ההתרומות הנפשית, ביחס להעומק התחתית פועל כל הגה תורני, אפילו יותר קל והיותר בעיר.

יג. המקוריות שבקדושה, כשהיא מתגלה אלינו, כל מה שהכלי שעלי ידו היא מתגלה הוא יותר קרוב אל המקור וייתר יסודי, הרי הטבעיות העזיזה מתגלה בו יותר. ומתווך תוקף הקודש, פועל הטבע האיתן להדרכת הקודש והטוב יותר עזיז ועמוק. אمنם במיועט הכח של המקבלים, בהרישות הבסיסיות של התוכנה השלמה, פועל אותו החלק של הטבעיות גבורות חזקות, שלפעמים אין מתמזגות עם הקושט והיושר יותר עדין ופנימי שבחיים ובמציאות. תורה שבכתב כמו שהיא במבטאה ומאמרה, הרי היא התגלות עליונה, הכוללת בקרבה איתניות של גבורה, הפעלת אידריות ברום מעלה. וקטנת החיים שבסדרות הדורות היא היא הגורמת את ההכרח לשאוב תדי מALAROT הבאות מאשדי נחלים ההולכים ונמשכים, אשר חוטם הדק הడק והזעך - יסוד תורה שבע"פ עם כל פלגות החפרשות והקטנותיה, מכללות המשנה עד ההויבות יותר מאוחרות. קשה לאיש חלש ברוחניותו לקלוט את האיתניות הברורה בזרמת סאון גדולתה - ואין בכך ללמד את המקרה בלילה מפחד הגבורות, שהן מתעדנות רק לאור השימוש הברה בשחקים, היוצאת בנוועם גבורתה. ומתווך האור וטوب לעיניים.

יד. כשהנסמה השירית העדינה, הצופה את הגדולות العليונות, טרם שנתבססו אצלם המסורדר, משתפלת לשיחת מעשית בעסקי עולם הזה המוגבלים, הרי היא נכשלת בכלל שעיל בגיוזמים, שהתוכן הפרט שליהם הוא שקר, וצריך איש המעלת למצא את היסוד המלהיב, שרוח השקר יוצאה שם בתוכנותו השירית, ויתקן את תוכנו בכינוי פנימי, מבלי להוציא הרוח בדברים בטלים, ואז הולך הרעון לעומת הגדולות השמיימות, שהגוזמא יותר גדולה היא רק הצעה היוטר זעריה לעמודן. ואם התוק שטף הרוח ההולך

ומתורום, מתנסה ממעל לכל גבול, יבולטו לפעמים איזה אותיות גזומות, היה יהיה כשגגה היוצאת מפני השליט, ויעשו גם הם את תפקידם, ושיחות חולין כאלה היה יהיה למקור ברכה ותלמוד.

טו. הגלים העליונים פועלים על נשמתנו ולא הרף. תנועות הרוח הפנימיות שלנו הרי הן תוצאות מאותן ההמיות שהכנור הנשמתי שלנו הומה, מתוך הקשבותיו שהוא מקשיב את הד קול האצילות העליונה. אף על פי שלא נדע עד מה, ואין בידינו לא לפרט, وكل וחומר לסכם, ולא להזכיר את העניים, שההמולה העליונה עוסקה בהם, בכל זאת הנהן מקשיבים הקשבה כללית, קול דברים אלו שומעים. אף על פי שאיננו מאזורים חתוכי אותיות, ופירודי מילים, כל עמלנו התורני והמדעי הוא רק לבורר מאותו הקול העליון. שהולם תמיד באזנו הפנימית, כמה שאפשר, ברורי דברים, למען נוכל להציגם לפניו ולפני זולתנו, בצורה המביאה לידי מעשה, ולידי עיון מסודר ומעורך ראוי.

טז. מכל מצוי, וק"ז מכל חי, וק"ז עוד יותר מכל אדם פשוט, מכל תוכנות רוחו ומכל הגיגיו ומשמעותו הטבעיות. אמנם תיכף לאותה הקבלה שאנו מקבלים את הרשימות הללו, הנהן קרואים והולכים לעדן אותן, לצחצחים בשכל טוב, בחקירה חודרת ועומקה אשר תלמד אותנו לנתח כל סעיף מסעיפיהן בנתוח הגינוי, ולהכשיר את הפרטים ואת הכלל כולו של שרש הרשימות הללו בחבת הקודש של התשוקה העליונה אשר במקורות הזיו האلهי, אשר אליו תאوت כל נפש וכל רוח עדי עד.

יז. יראת השם הישראלית היא מצוינה בזה מכל תוכנות היראות שבכל עם ולשון, שהיא חודרת ובאה מרום גובה השיקוף העליון של ההוד הנורא, עד המעמיקים של הפרטויות המעשיות, בכח אחד, ברוח חיים אחד.

יח. המוסר הטבעי הגלוי צרייך שיתבהר טרם שיתגלו בנפש אותם השבילים של התוכנים אשר להמוסר העליון הסודי, רק באופן זה של הקדמת הבסיס האיתן היסודי יש מקום לכונן עליו את כל הבניין העליון, שראשו בשלמים. כל מה שהשרשים של האילן יותר מתחפשתים, מתחעממים ומשתרשים, ככה יהיו ענפיו רעננים, חזקים ופורים, ועליהם לא יbole.

יט. ע"פ שיסוד אור החירות שורה הוא אך בארץ ישראל, בכ"ז אם ע"פ עצת ד' נדרנו בגולה, צרכים אנו להתרום תמיד בתשוקה פנימית טהורה אל האור הטהור של החירות העליונה, וצפיטה הראה של ארץ ישראל, ריצוי אבניה וחנית עקרה, הם הם יתמכו את כחות נשמתנו להתעלות אל אותם המרומים של החירות המקודשה, שאיתניות הייתה מתגלה אך בארץ חמדה. גאון יעקב סלה.

כ. השכל המוני מצד הבינה, והיושר המוני מצד הרצון, הם הם הזרעונים, שכל ההתעלות הרוחנית של האדם מהם היא צומחת וഫיראה את תנווכותיה. לעולם ימוד האדם את עצמו, אם לא נרכבו אצלו אלה הזרעונים היסודים, שהם השدة אשר ברכו ד' נושאת היא את פרי תנווכותיה, מפני רוב ההתחבלות של העיון השכל, ושקיקת העפיפה של החסידות. רק בישוב הדעת, במרגע גשמי ורווחני, בענוה פנימית העוקרת

כל רגשי תוהו של גאות זדון, יכיר האדם את היסודות הברייא של אלה הזרעוניים היסודיים, שעל פייהם תערך העבודה המשכלה את הכמה ואת החסידות ההווים לברכה אל הכלל ועל הפרט.

כא. בעצה ובתחבולה צריכים ללחום נגד כל המניות, שאינן מניחות למגור מחשבה מסודרת, הגיון משוכלל, והרגשות מפורטות. אלה הן הקליפות של עולם התוהו, שהן עורגות אל החורבן והشمמון, הרוחני והגשמי, שהחובב של בניו העולם היא להתגבר עליהם, ולנהל אח המחשבות והציוירים הרוחניים, בכל ערכיהם, בתכנית בנינית מסודרת, באופן שתהיה הנשמה מתדמתה ליוצרה, לבנות תמיד עולמות משוכלים, מלאי עוז ואומץ, חן ותפארת.

כב. לא רעיון של תוהו הוא, שנמצאים אנשים גדולים ונשים בעולם, שראויים להיות מלכים אדריכים במלוא המובן של השליטה, שרצו נרוי להיות חוק ומשפט מפניהם, מפני אור החיים העזיזים והישראלים שמאיר בהם בשפעה רבה. בכנסת ישראל יכולים ג"כ למצא אנשים כאלה, שמרגישים את ענקת רוחם בקרבים פנימה, והם מלאים עז וענווה, ועורגים הם למעמד של הוד חירות, הבא דוקא מתוך הערפל של החושך המכסה ארץ. מכירים הם את העיזוז של הקדושה החפשה, את המאור חיי העליון של ההתהלך לפני האלים אשר להגדולים הקדושים הקדמוניים, אשר לפניו לדת כל חוק ומשפט, כל תורה ומצוות, וערבי החיים של אדם ושתי, של מתושלח, חנוך, נח ואברהם - הנם מתאימים לרוחם. וכשהם הולכים במסילות הסלולות אשר לתורה ולמצוות, בעקבות הרועים אשר הופיעו אחרי כן, מתחפשים הם בכלל את העזיות הקדמונית בחירותה.

כג. המות הוא חזון שוא, טומאתו היא שקרו, מה שבני אדם קוראים מות הרי הוא רק תגבורת החיים ותעכזמתם. ומtower השקיעה התהומית בקטנות, אשר יצר לב האדם השקיע אותו בה, הרי הוא מציר את תגבורת החיים הזאת בצורה מדאייה ותשוכה, שהוא קוראה מות. מתחעים הם הכהנים בקדושתם מהקשבה שקרית זו, שאי אפשר להמלט ממנה כל זמן שהמלך הכספי כל כך שולט בעולם, כי אם בהעברת העינים מהמחזה המביא את רשמי ההטעה הללו אל הנפש, על כל נפשות מת לא יבא, לנפש לא יטמא בעמיו.

כד. לא יעשה אדם את נפשו שקר, אל יצדב את הרגשותיו הפנימיות מתוך סערת הדחיפה של הסכמת הרבים. ואם הוא מרגיש רומרמות וקדושות הגיון במקצת מיוחד, יראה להשביע את עצמו תמיד משוד התענוגים העליונים, מקום שלבו חוץ. ואני, שה אני כ"כ מתמלא תנחות אל בלmedi ברזי תורה, גם כשה אני מרגיש את עצמי כ"כ ערטילאי, אל ירפא ידי, ובמצווי אני מוכחה לה חזיק. אע"פ שלא אפשר שלא לתן להתקידים המעשיים את מבוקשם, בין מצד המעמד המעשי, בין מצד עצם החובב של הגיון התורה וידיעתה בכל המקצועות.

כה. כאב הלב המבוכה והפחד, שבאים בעת החיפוש של האמונה והדיעות בראשית חיקורם, איננו בא מצד איזה פחדנות גרוועה, ואפילו לא מטעם איזה יראת עונש גרידא, אלא מצד הכמהון הנפשי להיות מואר באור האמת הבירה, באותו התוכנים העיקריים, שכלה הריגשות העדינות של יסוד חי הנשמה תלוי בהן.

כו. הקדרות הנפשית באה מותך האורה העליונה הפנימית של הנשמה, מותך התשוקה הקדושה לאור העליון המרום וקדוש, חזק הקודש אל השיגוב האלهي. ומותך שכמה שאדם רץ אחר אושר עליון זה מכיר הוא בתוכיו כמה אינו מגיעו, מצטיירות קדרות נפשית בקרבו, שגוננה הוא שחור ותוכונתה עצובן. אבל אין זה תוכן החשוך והעכוז הבא מותך טמטום הלב ודרישות חיצונית, כ"א יסוד האור הפנימי המחשיך בבהירותו. וכיון שהאדם יכולת את המאור שבקדורות זו, ה"ז נגאל ויוצא מאפילה לאורה.

כז. כשהכיר האדם בעצמו שאינו נוטה כלל לדרישות של פרס بعد מצותו ועובדתו, אל יקטן בעניינו כשרון זה, ויעבד היטב את החוש העדין הזה, עד אשר יבא באמת לצעוד על אותו דרכ הרים של עבודה הרבה שלא על מנת לקבל פרס, ומורא שמים יהיה עליון, בצורתה הבירה הרואה למקשי ד'.

כח. הרצון יסוד החיים הוא, הוא מוכחה להיות פועל בחיים. המוסר, התורה, כל אור קדוש ועליון צרך הוא לפועל עליו לווישרו, אבל לא לטשטש את כחו. החלשת כח הרצון על ידי מעסות מטרידות, אפילו כשהיהו נובעות ממוקם עליון וקדוש לפि דעת האדם, היא מدلלת את הצורה העליונה של הוד האדם. אור הקודש בעז הרצון וחופשו, בהודו הרענן הוא מתגלה, ולא אותה קראת יעקב כי יגעת בי ישראל. והמעטה הטרחים היא אחת מmagmota התורה האליהית, הנותנת שביל חיים ומהלך ישר לכל כח הרצון מבועו האמיין, ממקור החיים.

כט. התפללה היא עמוקה בנו את ההרגשה העליונה הקדושה, שהיא התמצית של ספיגת אור חי העולםים שבנסמתנו, והיא זורעת בנו אורות קדושים מצמיחים פרי ישועה. ולא לנו האישים הבודדים, בתור פרטיויתנו, בלבד, אלא כל מה שהתפללה עושה היא עושה בעדנו ועמננו ביהושנו לכל היש כולו, לכל החיים והמציאות, לכל ערכיהם, העבר, העתיד, וההווה. ומה נפלאו ההפעות, מה נשגבו ההתנוצויות, ההולכות וمتגברות מכל תפללה, אפילו כשהיא עראית פרטית וمبודדה, וכן כשהיא קבועה, כללית וחברתית. היא נובעת מהמעין האליהי העליון של המרום והקדוש, כל הנשא והנסגב, בו כלולים וממנו נובעים, ואליו היא שבה באדיות כח, בחיל ובחוון מלא קודש קדושים, ומוסיפה היא ברכה בمعنى החיים, מסרעתה היא את עץ החיים כולו וمفארת את ענפיו. פלגיו אשר ישקווה מתחברים אלו באלו, ולשדים רבים ושונים, שלכל אחד מלא זיו ונחרה, מלא נחלים עדנים, המסייעים אושר ותענוגי אצלות עולמים, מתאגדים יחד, והוא למקור ברכה לנחרי אהבת עולם ואהבה רבה וברכה ושלום לכל היקום. ותפללה ישראל בהנשאה למרום הקודש, בהרכזה הארץ חמדת עולמים, ובמרום מכוון מקדש אלהי עולם, אדון כל המעשים, בה, שטפי נהורים עוברים בכל עולמים, נשמות מרובבות מתחדשות בזיו של מעלה, והאידיאלים העליונים מתנסאים בגיאות קדושה, והכבד העליון מתברך עדי עד.

ברוך כבוד ד' ממקומו.

ל. עבדת רוח תדרית היא להשוות את השכל והרצון במשקל אחד, לצד העילי, ואת שנייהם עם ההרגשה הפנימית, ואת האחרונה עמה.

לא. בזיכוך הרוח, כל פגם מוסרי אפילו רחוק ודק מאד מורגש הוא על ידי הבטהה פנימית של מוסר כליות, וכל עילוי מוסרי מתגלה מעליו על ידי הארה רוחנית, רוממות נשמה וחדות קודש. בתוכנה העליונה, מתרשמה התורה כולה וענפיה כולם בהאסקלريا הנשנית. זאת היא מדתו של אברהם אבינו, שקיים את התורה כולה עד שלא נתנה. המביט אל צור חוצב, יכול על כל פנים בנקל לפי הערך להגיע למדה זו, שבסיועה של התורה תחול עליו הופעת אורו של אברהם אבינו. ואז לאמר, הנה באתי במגלה ספר כתוב עלי, לעשות רצונך אלהי חפצתי ותורתך בתוך מי. כשהני האורות הללו מתקנים ומתאחדים יחד, יסוד הפנימי ויסוד המקיף, שהוא מתחווה למסורת ישראל על ידי כוחו של יעקב, שנסתגלה אליו סגולת האבות, להיותה אחזקה בשלשת הקודש של הדורות כולם, שבטי יה עדות לישראל, מאיר אור התפארת הנשנית, במלא ברקו, מבית ומחוץ, יעקב מלבר ומשה מלגאו. האור המקיף הוא האור הפנימי, מצד כל היקום, זהו אורו של משה הנשאב מתורה של מעלה, חמדה הגנוזה מימות עולם. וזהו אור החיים, לחיי החיים. והאור הפנימי, זהו האור הבסיסי, העומד בתור חומר עליון ונשגב, לקבל את הצורה הרוחנית של האור המקיף, והוא מקור הדעת, שכון החדרים, בכל בית נאמן הוא.

לב. המעין העליון של הביעת הקודש והמוסר הנשא, אור החסד של אברהם, הולך הוא ומתגבר. פוגש הוא את אור הדעת בהוד תפארתו, בהגלותו בקרבו, בתורת משה מוסריה קהילת יעקב, אשראמין רק בתוכנות ביטויו והגלוותו בא הוא אחרי המעין הראשי של יסוד החסד הנשגב, יסוד משאת נפשו של ראש צורים אברהם אבינו עה, אבל מצד עמוק אצילותו והגיוון אידיאליתו הנה הוא רם ונשא מכל הוראת שם ואומר של חסד, וכל נתית נפש, מקור דעת עליון, מאור חי כל היש, בראשית כל מוחשבת יקום ועד אחריות כל, בו כלולים. ומה כי תורה שבכתב, זיו התפארת, מתפשטות האורות אידיאות מעשיות וסעיפיות להיות למסkolות חיים לדורי דורים, ביסוד הממלכה, המשפחה, האיש ופעליהם, בתורה שבעל פה. וכן הולכים הם שלושת האורות הללו, תורה החסד, תורה החיים, תורה השלום, ומתגים ייחד, שלוחים הם זה לזו את ברקיהם, רצוא ושוב. וכל נשמה אצילית, הנושא דעה למרחוק בצדוק ובמשפט, הרי מתמלאת תמיד טלי חיים, לשדי אורות, להחיות עם רב, להעדין עולמים מהמן חי נועם, ההולכים ומפכים בגלי אורם, שימושיהם הן שלושת המערכות זו לזו, הולך ו חוזר, הולך והתגבר, הולך והתרבות, הולך והתענף, אור זרוע לצדיק, הולך ומצמיח, עושה פרי לברכה, ולישרי לב שמחה.

לג. להזכיר את האמצעיים המבאים למטרה נשאה מעבר מזה, ולהיות העין פונה תמיד אל עצמותה של המטרה מעבר מזה, ולרומם ע"י הצפיה את האמצעיים עצם אל רוממותה של המטרה, היא ה프로그램ה התדרית של מהלך החיים באשרם הפנימי, הפונה אל הקודש. כל מה שהנו הולכים וקרבים לדרך ד' צור כל העולמים, כן הוקרת האמצעיים כולם מתגברת בקרבונו. כשהנו משתוממים על ארך הרוח, על מدت ארך אפים הנשגהה המתגלה בהמן כל המעשים וכל היוצרים - מזערות הזערות, מזוהמת הזוזם, עד גדלות

הגודל ועד פאר התפארת, והכל הולך ומתקשר בשלשלת של אמצעיים מושולבים למטרה עליונה. ומרוב אונים ואמיין כה איש לא נעד - כל מה שאנו מתעמקים יותר בחזון עולם זה, מתגבורת בקרובנו המדהה של הוקרת האמצעיים. כשהננו משקיפים על עמל האדם הפרטני והכללי, על יצרי הלב, על הרשעה ועל הכספיות, על המרות הרעות, על הרציחות, על העקמימות שהם נגלים לנו במהלך התולדת האנושית, ובפרטיות בזמן שהעתים מגלים את מרירותם, והננו נושאים את עינינו למרחוק לדעה את אחרית המטרה של כל הסיבוב האיום הזה, הריםנו מכירם את הוקרת האמצעיים עד היכן היא מגעת, והננו למדים מזה עד כמה הננו צריכים להזכיר את כל האמצעיים הקיימים, הקרובים והרחוקים, שהם מגיעים אותו ואת הכל למטרת הרוממה, שם חביבון עוז ד' אור הקודש מאיר בהודו.

לד. יש לנו נרתקעים מדיעות שהגו אותם חכמי לב קדושים ונשאים באומה לדורותיה, ואני נסוגים מאותן הדיעות, ותופסים אנו במקומן דעתות אחרות, שרגשנו הפנימי יותר מתישב בהן, ומוצא את עצמו עומד בתמותו ע"י השפעתן. אבל לבנו שואל אותנו, היכן שמעולים אנו יותר מהם גдолיל העולם שאויתן הדיעות היו קניינהם. ועל שאלה זו משבים אנו, שאותו הברק הטהור שבתוכו של כל דעה, מתחלך הוא עם עצימות הנשמה, והוא איננו נמסר לא בכתב ולא בעל פה. אמן הדיעות הנשכנות, שהן תמיינות ומקירות מקור ישראל בכל מלאיהן הן הולכות ונמשכות בתמיונות גם אחרי אשר ברק אורן מתחעם ע"י הצללים הרבים שהמקבלים הנוכחים עושים בהם ע"י קבלתם. ואותם הדיעות שיש בהם סיגים זרים, הנהן מתרקרים דוקא במודר המעלות של המקשייבים בעלי הכהות והעימום, שע"י מייעוט ההברקה הנשנתית הדעה מתבדקת, וכתמייה מתגלים בלב ברגש ובשכל. ואין פלא שאויתן הדעת עצמן, שבזריחה המaira של השימושות העליונות של הנשומות הגדולות אשר חוללו אותן, לא נראה בהן שום כתם ולא שום זריות וחיצוניות. אחרי כמה וכמה העתקות והעממות, הקטנות דורות, והחשת רוחות מתגלים הסיגים ההם, והקטנים בהם וمبرורים הגות הלב של הגדולים, שאינם בערכם כלל, והם הם העוללים המייסדים את העז ומשבייתים אויב ומתנקם. ואחרי הטוהר הזה באה עליינו הופעה רבת כח מכללות הזוהר של קדושת הנשומות אשר לתוקף אורן. כל המחשיכים הללו וכל צליהם נהפכו לאורה כללית.

לה. לעיתים אפשר למשך אור חיים ורעננות מתוך המקוריות העליונה אל הפרטים, עד שאפילו כה של מרץ והזרזות אפשר לחזק בכל התפשטות הסעיפים הפרטיים מגופי תורה, מעשה וחכמה, על ידי התגברות הנשנתית, שבאה מההתעמקות בשישי ההשכלות העליונות, המקירות בלב נבון כהקיר בור מימה. אבל לעיתים התגברות המקורית היא גם כן מבלייה עוד יותר את הפרטים, ונוטלת היא את האפשרות להתעסק בהם ע"י ריבוי שפעתה, נועשים הם כשרga בטירה. אמן בליהו זו אינה כי אם לשעה, בעת תוקף ההזורה של האור המקורי, ומיד כשהאור הזה מתעלם במקורו העליון, חוזרת היא השפעה הרעננה להיות נזלת דוקא על ידי אותה התגברות המקורית העליונה, שפעלה תקופה את פועלות ההבלעה, והוא מבטלת את העז הפרט, עד שהדברים יוצאים חיים וקיימים, דשנים ורעננים בכח החיים והמעשה שבהם, חזירים לעמקי מעקים, ומסתעפים להמון דקדוקים, תלי תלים, וחbilliy חbillות. והכל צופה לעת הכושר, שעוד פעם יזרח האור המקורי, והתעלו הפרטים אל מעלות ההכללה הרוממה, יבלעו עוד במקור חייהם, ישאו בדמותם מי מעיניהם,

המפעדים ממוקור עליון, ישתלמו שם בהשלמה עליונה. וכפי אורך ההבלעה, כה יגדל החיטוב המפורט, וכן יגבר האור הפרטי בכל השיבותן, צאתו מהתעלומה, כאשר וכפטייש יפוץ סלע.

לו. אל יכול לבבינו בקרובנו, אם אחרי عمل שנים רבות, הננו מוצאים את עצמנו עומדים בראשית הדרשיה של אותם התוכנים שכ"כ עסקנו בהם וסבירנו את מרכזם, וביחש המוסר ונטיית הטבע הננו עומדים לפעם על אותו המעד הזריר, עד שאנו צריכים לישר את עקמימותנו בכל אותו הזירוז שבראשית מצעdeno על היכר המוסרי. אחרי כל אלה יודעים אנו שלא לשוא היה עמלנו, ועוושר גדול עשה רוחנו בעמלו, וההשכה הבאה לנו אחרי מהלכים ארוכים ורבים, אינינה באה כ"א להורות לנו דרך חיים סוללה, שנהייה תמיד, גם עד זקנה ושינה, עומדים חמושים בכחותינו הרוחניים לעבוד ולמשא, ולא נאמר בשום פעם כי כבר מלאנו את החוק, כי לא הגיעו לאיזה מידה ידועה היא מטרתנו הכללית, כ"א להתעלות וללכת תמיד הלוך ועלה. ואשר תבא איזה עצלה לבהלו ולחפות ידינו מעובדה, באה מיד האפליה קודרת, ומשימה את כל העמל העבר כאילו לא נשא לנו פרי, וכайлן הננו עומדים במצבינו והדכדוך כבראשית ימי התחלת עבדתנו, למען נדע, כי לא לרכוש סכומים ידועים בנכסים הרוחניים נקראננו, כ"א להרכות פועל ולעבד. אשרי איש ירא את ד' במצותיו חפץ מאד, במצותיו ולא בשכר מצותיו. ואחרי אשר נקלט בחפץ לב גם את המעבר המחשיך, יגיהו לנו אורחים חדשים גם ישנים, ד' אורי וישי ממי אירא.

לו. כשם החכמה ההסתכלותית היא בניינו של עולם, כך היא הטבעיות המוחשנה בתום הנפש - יסוד הבניין. וההכרה היא, עם כל טובה, מצד חולשת האדם, מערערת קצת את היסוד האיתנן של החוסן המאייר והחי אשר להטבעות. עומדת היא הטבעיות בהגנה, ושותרת את עוזה במא שהיא מוצלת מהשפעת ההכרה של האדם, מפני שהתעלומה בו היא כי' רבה, ובכל אדם גנוו חוסן ישועה בצדדים הבלתי מלומדים שלו, המגנים על המגראות של התלמידתו. ובשביל כך לפעמים האדם מזדעזע, וכן העולם, ע"י שאיפה כוללת של מופלא, הפורצת כל גבוליהם, וחפזה לחדור בכל המקצועות, שאז האיתניות הבהמית של האדם, הטובה והמושקה, עומדת בסכנה. ותמיד ראוי לנשי הרוח לדון עד הפליטה החסינה של התום הטבעי לגונן עליה מיד ההתחכמות הקלושה אשר לאדם.

לה. השאיפה לדברים גדולים דוקא, לייצור גודלות למדעים גדולים, למדריגות גדולות, היא מרוקנת את האדם מתוכיותו, שהיא הולכת ומתכוונת דוקא מזרזיפים תדריים הבאים בלי הרף, קמעא קמעא.

לט. צריך לזרק את מدت הקנאה, כשהיא באה אל גבול הקודש, שתהייה קנאת ד' נקייה. ואם אי אפשר על פי רוב אלא צחוחים של חולשתبشر ורוח, מכל מקום צריכה הבקורת העצמית לברר את בסיסה העיקרי שלא יהיה קנאת איש מרעהו, המביאה רקב עצמות, כי אם קנאת ד', הנוטנת לבעליה ברית שלום.

מ. בעולם הרגיל של המחשבה מוכרים הפרינציפים להיות סותרים זה את זה, ודוקא מסתירתם יבא הבניין הרצוי. הסתירה מביאה לידי הכרעה. וההכרעה מביאה לידי ריכוש של אוצרות מקובצים מעברים. והחיים

הרוחניים מתברכים בעושר גדול. יש אמן עולם עליון ברומה של המחשבה, שם כבר השלום מושקף, ודוקא מתוך ברכת השלום, מתוך השקט והנחתת, מתוך השלווה והנעום, הכל מתברך ומהדר. כשהוא עומדים בני חווין עליון זה, הננו סוקרים את הפרינצייפים בשרשיהם, והננו רואים את אורח השלום שבhem, את הצד השווה בכל מילואו.

מא. ההבנה של השגחה כללית וידיעה כללית שבפילוסופיה, כלפי מעלה, מיסודה היא על עומק הדעת, שעצמיות הפירוד לפרטים היא הכרה מוטעת, מצד הכהות שבחברת הברואים, גם העליונים שבעלויונים. אבל האמת הוא, שהמצוי כולם הוא כלל גדול, ואם כן כלפי מעלה, שמוארה שם האמת הבבירה, ההשגחה והידיעה היא באמת כללית.

מב. הבחירה הצפונה היא יסוד כל חוק ומשפט, והיא שמה את המערכות לפי מדרוגהיהן, מגדיי המציאות עד קטניותם. והבחירה הגלואה, המתגלמת בבני אדם, שהמשפט המORGASH מתראה על ידה, הוא רק כנוף מן הים לגבי הבחירה המכוסה, שככל מערכת המשפט של כל הייש מתנהגת על ידה.

מג. מגמת ההויה כולה, מצד החפץ המכוס האין סופי, היא כפי הגלותה לנו, עצה גדולה של התועלות והוספה נצחית, שאם אין מציאות של קוטן וחסרון לא יכול להיות רק גודל ומילוי, אבל לא התגדלות, ודריכה תדירים לתוספת ברכה. ואף על פי שאין קץ להעילי של השלמות המלאה, שאין בה עיליי מצד אין סופיותה, מכל מקום כולל בה גם כן זה הכח הנשגב של התועלות תדירים, וזה נחשב כאלו השלמות המוחלטה משתלמת על ידי ההשתלמות, הבאה על ידי הופעת הקוטן הבא אל הגודל, ועובדת זו היא צורך גבוהה.

מד. האמת היא תכוונתם של ישראל, מפני שנש망תם עלתה במחשבה הקדומה, והם שואבים את ציורים מקודם שנברא העולם ונתגשם, ואז כה השק עדין לא החשיך את המציאות, אבל העמים נוטלים את ציורייהם מן העולם המוחשי שמתהפק אצלם לרعيון, והางבלה כבר היא מחשכת מן השק. ומתוך כה הדיבור הישראלי הוא בא מקור המחשבה האצילת, ופועל את פועלתו למציאות, וככז הדיבור הנכרי הוא רק מצד את המציאות. ומתוך שאפשרות הציור של הרוממות מעל לכל מוגבל ומצויר, שהוא המבא להכרה האלhitת המוחלטה בטהרתה, היא נחלת ישראל, ואני נתונה לכל גוי, נאמר רק בישראל כי בדת ינחנו ואין עמו אל נכר, ואין ב"ג מוזהרים על השיתוף, מה שהוא מנוע מ תפיסת ציורים וכחם הנפשי. ועמו נו庵 כשטפלו שקר על הכרובים אמרו ישראל הללו שברכתם ברכה יעסקו בדברים הללו, הודיע על חוסן הדיבור של ישראל. ואשים דברי בפרק ובצלידי כיסיתך.

מה. גדולים הם יסורי היצירה, הנתקת האדם מהעולם העכור, שכחות החיים החומריים כולם כל כך מושרים בו, אל עולם האצילות והטוהר, שם הנשמה האנושית היא אゾרחת ופועלת בחופש כחוותיה. אמן כמה גדול הוא גם כן עונג היצירה, בזה שהנשמה מוצאת היא את מנוחתה. את תעופת היה העצמיים. וצריך כל יוצר לחשוב חשבונו של עולם זה, שלא יקוץ ביסורי האהבה של היצירה. כי רק על ידם יזכה לאותם הענוגים

העלונים המופלאים שלה. ולא ידאב רוחו בקרבו גם אם רבו יסורי היצירתיים, שלפי מדרתם יגדלו העונג והברכה. ולעתם אל יבקש את התענווגים העדינים לבודם ללא יסורייהם. כי אז הם אובדים את עדינותם ערכם. ואין האור החיו מtgtלה מהוד של מעלה. כי אם דוקא על ידי אותו המירוק של ההסכם הנפשית, לשמה ביסורים שם הם מקורי העידוניים.

מו. איש יחידי צריך למצא עצמו בעצמו, ואחר כך הוא מוצא את עצמו בעולם המסבירו, שהוא חברתו, צבورو ועמו. הצבור מוצא את עצמו בעצמו, ואחר כך הוא מוצא את עצמו באנושיות כולה. האנושיות היא מוצאה עצמה בעצמה בתחללה, ואחר כך היא מוצאה את עצמה בעולם. העולם מוצא את עצמו בעצמו ואחר כך הוא מוצא את עצמו בעולםים כולם, המסבירים אותו. הסביבה העולמית בכללותה היא מוצאה את עצמה בעצמה, ואחר כך היא מוצאה את עצמה בההכללה הסוגיounה של כל העולמיות. העולמיות היא מוצאה את עצמה בעצמה. ואחר כך היא מוצאה את עצמה בהחונן המלא, בהאור העליון. בהמון החיים ומקור ימיהם. בהaura האלהית. ואז מתאחדות כל ההכרות הללו יחד, וחזרות ונעשה חטיבת אחת, שככלותה היא אדרה לאין חקר, ופרטיותה היא חסינה, תמיינה שלמה ומובלטה עד אין קץ ותכלית. ושטף החיים הולך ושוטף, ואור הקדש הולך ומתקבר. ושרים כחוללים כל מעניין בך.

מן. הבינה והציבור, המדע והחפץ, הלא רק שביבים קטנים הם מאוצר החיים, האוצר בעצמו מלא הוא במילוי אין חקר בעומק נורא. העוזיות של החיים, המתגלת בחפוץ החיים, שככל החפצים הם תולדותיה, חזקה היא מأد בחסנה, צורתה קבועה היא, כל הצורות הרוחניות מתחבעות על פי אותה המطبעה הספונה בקרבה פנימה. כשישצת מריבה בין כח לכח, בין איש לאיש, בין עם לעם, בין עולם לעולם, המריבה בתוכנה היא תרצה מהשינוי והנגוד שיש בעצמיות של אוצר החיים. מעט מأد הוא הערך של יסודי ההתנגדות, שהם מתחבטים בבינה ופירוט מדעי, כל אלה הם סימנים קלים, שפנוי חולשת ההכרה הם מתחבטים בתור סבות ודרישות. אבל היסוד העליון הוא שנת החנן, שאוצר החיים מבטא למה שהוא מנגדו. ויצרא דשנתה חנן זה חובק בתוכו את סתר האהבה, שהיא גם כן כמותה אהבת חנן, שאור השלים והאושר רק בה הוא גנו. וכל הנימוקים, המתגלים בגילוי הגינוי ובמערכה צוריתית מתוארה, הם רק ניצוצות קלים, שמתוך שאין הספירה המוגבלת של עמדת חיי האדם בהוה יכולה לקבל את שיגוב האור של האוצר במילוי תוכיותו, מסתפק הוא בציורים קלושים, שמכללים רק צללים כהים של המקוריות, אשר לאהבת החנן ושןאת החנן, שיסודן הוא שנאו רע ואהבו טוב. וכאשר עומק הרע ורוממותו שרשוי הרי הוא עמוק הטוב, נמצא שעומק השנאה הרי הוא עמוק האהבה. ואם נחרבנו, ונחרב העולם עמנו, על ידי שנת החנן, נשוב להבנות, והעולם עמנו יבנה, על ידי אהבת חנן, היורדת מראש צוריהם, וחנתי את אשר אחז ורחתמי את אשר ארחים, שהיא התיאוריה הנאמנה של העברת כל הטוב על פניו, של זה האיש משה. אבל תיכף בהולדו בא הטוב עמו, ותרא אותו כי טוב הוא, יבא טוב ויקבל טוב מטובים.

מח. אין להתנגד אל הנשמה העצמית, בהגלוותה. והתגלותה תדירתה היא, גם בעת אשר עבי עננים מכסים את בהיקות אורה, היא מאירה בכל גבורה, והיא נושא את העולם ואת האדם למטרת אשרו, הנעה מה כל שם של

מטרה. הנשמה הוגה מבלתי הגיון, פועלת מבלתי מפעל, עמה ורק עמה הוננו עולמים באותו המעלות, שככל דחיפה هي הሚיצות ב עמוק רזיו דוחפה אותנו אליון. אז תבעג על ד'. זהו סוד צמאוני, ורזויו.

מט. מתרחבת היא דעתו של אדם, כשהוא נושא שאחרים מוארים על ידו באור חכמה, ומתקצתה היא כשהיא נושא לחסד.

ג. בעזיבת התורה והחכמה, כל רגע ורגע שלתו העובר על האדם, מתאלילה היא הצעדיות האלהית השרויה בעומק החיים של נשמו, וכל רגע של הגיון דעה, של הארץ תורה וחכמה, הצעדיות האלהית הולכת ומתעללה.

נה. כשהצמאן אל התורה מתגבר, זהו אורה התורומות להנשמה, והוספת אורה. ראוי לשמש בשעה כושר זו ולשנות בczma את דבר ד', אדכנתא אכל, אדצחית שתה. הצמאן הזה אפשר להרגישו ג"כ במעמד הכלל. יש צמאן לדבר ד' שאותתו הם כמוסים מאד, אבל להכירים אחרי החידור הרاوي אפשר. לעיתים מתגלות מחלות רוחניות עזיות, שהן באות רק מצער הצמאן הרוחני שאיננו מרווה, ואז במקום להלחם נגד המחלות, אשר נולדו מכבר, ראוי יותר להלחם נגד הסבה הראשית, שגרמה לכל המחלות, והוא להסיר את אי הריווי של הצמאן להשביע נפשות שוקקות.

_nb. מה מאד ראוי להיות עומד על המשמר המחשבתי והציוורי, לקלוט כל רעיון תיכף בהולדו במחבואי הנפש, לשמר את צעדיו מראשית יציאתו מתחום התעלומה המכוסה אל אור התגלות, ולרשום את כל הרשימות שמרגשים בשימת לב בכל ארכות הפיתוח שלו.

נג. החטא גרם שבע"ח נתקו ממדת הצדקה, והותר בשורם כירק עשב. ההתרחקות הזאת שהאחים בבריאה נתרחקו, שמרה על האנושיות בהשתפה, שלא תצמוד לאותו הכיעור שיש בהsig התחתית של נפש ב"ח הבהמית, אבל לעומת זה אבדה ג"כ את הבסיסיות האיתנה של המdot הטובות, המוטבעות כ"כ עמוק במערכת הבהמה. כשהיזוז העולם לאיתנו, יתקרכו הרחוקים, ואליה ונמר וזאב, נחש ודוב וחבריהם יכנסו במערכת הצדקה בתוכנותם, ויתקשרו למעלת הצדקה בחובת האדם נגדם. הזיקוק העולמי של הנפש הבהמית, שתטהר מסיגיה, יהיה הגורם שהאהוה עם היצורים כולם אשר תתגללה לא הערב שום סיג בנפשות האדם, המתחרבות חיבור אהותי עם נפש בע"ח כולם. והשפעה הטובה של מיזוג הכוחות, והחסינות המוצקה של הנפש הבהמית בטבעיותה, תשפייע בכחה האמץ על הנפש האנושית, تحت לה העוז והtam הבריא, אשר נעשקו ממנה לרגלי סעיפי החטא אשר נתפס בשדרות הדורות והעולם. וכל החיל החי בתוכן ישוב לאיתנו, לכבודו, לשלותו ורוממותו.

נד. האהבה בטהרתה מתפשטת על הנפשות, הכוללות ומוקפות מהנפש האוהבת. הנפש האוהבת היא לעולם גדולה וארוכה מהנפש האוהבה. ויש ש策ריכה האהבה להתרפשט במספר נפשות. לפי הכללה של הנפש

האהובת והמקיפה. וזהו רז של י"ח הנשים של המלך והאלף אשר לשלהם, ובכלל אי הגבלת הנשים של התורה. הנשמה הగברית היא יותר מקיפה, ארוכה, רחבה ועומקה מהנפש הגברית. ומילוא האהבה משתלים בהתכנסות פרטיה ההכללה אל הכלליות בעצם כח גבורתו. והדוגמא העליונה היא האהבה האלוהית אל כל העולםים, כל המעשים, כל היצורים, האצילים. הברואים, וכל חפצייהם. הכל יכול וכולם יחד.

נה. אין מרגישים את היופי של העולם, כ"א לפי המדעה של יופי שיש בפנימיותה של הנשמה, שבאמת כל היופי שבעולם הוא רק התגלות מצערה מיפה של הנשמה, שהיופי החיצוני הוא רק גורם שיוצא מן הכח אל הפועל, מן הסתום אל הגילוי - יפיה הנהדר של נשמת האדם הנחצתה ממוקור התפארת.

נו. כל מה שהנשמה תובעת יש בו אוצר חיים גדול מאד. ע"כ אושר האדם תלוי הוא בשימת הלב לתחביבותה של הנשמה, גם כשהיא הוות בכמהון בעלמו, שאי אפשר למצאו בו אותן, תיבות, גזירות, והבנות מפורטות ומוסבלות. צרכיים ללקוט את הפנינים הללו מקרקע חיים של יסוד החיים, ובמהשך הזמן, ע"י הופעתה של תורה עליהם, יוציאו אלה הגרעינים המכוסים את ציציהם ופרוחיהם הנחמדים, שהחיי עולם עונג עולם וchmodת עולם אצורים בהם. פרי עץ החיים אשר יאכל מהם האדם וחיה לעולם.

נו. הרגשת האמת היא יסוד התשובה. ההכרה, שהעולם כולו וכל הופעותיו הוא רק הזרחה ממעטה לבשו של אור האמת המחלטה האלוהית, משרישה בלב אהבת אמת בהירה, וכל הבטאה מנוגדת ליסוד האמת, בין שהיא בדברו בין שהיא בתנועה ובמעשה, הרי היא נטולה מן העולם. עבורה מהמציאות וمسئולקה מן החיים. והבקורת העצמית, כשהיא חודרת יפה בתוכייתה של הנפש וمبرורת יפה את כל הנעשה וההגוי, היא עמוקה את החרטה על כל העדור מאור האמת שבהופעות החיים של האדם, ומרגישה את הנול, את הצעור ואת האפסיות שלו. ושב האדם אז בתשובה מהאהבה אל אור האמת. ותלמיד חכם ג"כ מבעי ליה למימר חד פסוקא דרhamyi בעלותו עלUrsho, להפקיד רוחו למקור האמת, להחליף כח לעבודת האמת, בתורה דכתיב בה אמת, - כגון: בידך אפקיד רוחי פדיית ארתי ד' אל אמת.

נו. חסרונו אמונה ביסוד הטוב מביאה מורך הלב, וזה המורך גורם, שאי אפשר לאדם לעמוד במערכת הרוחנית של החפצים הנשגבים. חושש הוא שמא אינינו ראוי להתשוקות הרומיות, שהנשמה כ"כ מתואה אליהן, ומתווך כך הולך הוא ונופל, מתנויה ומתדלדל. וזהו כל היסוד של הנפילה אשר לאדם, שהביאה אותו לידי המהומה והמגערת, העלבון והמשטמה ושפיקת דמים ובים - חסרונו האמונה באור הטוב המאיר בקרבו. ישראל הם יסוד האמונה בעולם, אמונה ד' בכל הודה מתגברת וחולכת בכנסת ישראל, ועל כן היא רק היא הייתה, והוותה מאירה באור הטוב של האמונה העליונה בעולם. היא הניה האומה היהודית, השומרת את טהרת האמונה וחסנה. ישראל עוזן שבאותם.

נו. כשהאדם שבתשובה ואינו מניח את תשובתו, אע"פ שיש בידו דברים המעכבים את התשובה, שנדרמה לו שאינו יכול לשוב עליהם, ומ"מ הוא אוחז ברעיון התשובה, סוף סוף יבא ג"כ לשוב מאותם הדברים המעכבים

את התשובה. ואז תהיה אורת תשובה למפרע גדולה מאד, ומתוך יציאתה מן המצר, מתוך העוכבים הגדולים תפעול בכח עז וחזק מאד, ותהייה מהמין הנבחרים של התשובה, החותרים את המחרות לקבל את תשובהם של בעלי התשובה שאינם ראויים להתקבל, כמנשה וחבריו. וכשם שבמוקם שבعلي תשובה עומדים, שם אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, וכן במקום שבعلي תשובה ששבו-אע"פ שבידם הדברים המעכבים את התשובה עומדים אין בעלי תשובה פשוטים יכולים לעמוד שם, שהם נחשים לגבי עצמם בעלי התשובה, שבאו לשוב ובידם הדברים המעכבים את התשובה, כמו צדיקים גמורים לגבי בעלי תשובה.

ס. וכך שהדין נהוג בתשובה, כן הוא נהוג בתפלה. ינסם דברים המעכבים את התפלה,ומי שנדמה לו שככל אלה הם בידיו ומ"מ הוא אווחז בחזקה ביסוד התפלה, והוא קורא לד' בכל עת, סופו שיסורו ממנו כל הדברים המעכבים. ואז אור התפלה הבאה מתוך הדברים המעכבים הולך הוא למשירים בחיל גדול, בגבורה של מעלה, ומפלש נתיבות להמון תפלות נדחות של עצמו ושל כל העולם כולו, ומתקים בו דוקא מן המצר קראתי יה עני במרחיב יה, ד' לי לאaira מה יעשה לי אדם, ד' לי בעוזרי ואני אראה בשוני.

סא. כשמתגבר האיווי להיות טוב לכל, אז יודע האדם, שהארה מעולם העליון באה אליו. ואשריו אם הוא מכין מקום הגון בלבבו, במוחו, בפועל כפיו ובכל רגשותיו לקבל את האורה הנשאה זהה, שהוא גדול ועלyon מכל נכבד ארץ, יחזיק בו ואל ירפהו. וכל המניעות והעיכובים, הגשמיים והרווחניים, המעכבים את קבלת הרעיון הקדוש הזה אל תוכיו, אל יעצרוו, על כולם ללחם, ובמעוזו יחזק, וישא דעו למרחוק, להחזיק במידותיו של מקום, הטוב לכל, ורחמיו על כל מעשו.

סב. רגילותות גדולה צריכים להתרגל, כדי להרגיש את עצם כה החיים והישות של הכה המחשבתי, להכיר את העיזוז של הרעיון ואת השלטת החיים וחושן המציאות של המחשבה, ולהבין על-פה של הכרה זו, שככל מה שהמחשבה מתרוממת, מתעדנה ומתמצחחת, הרי האדם והעולם מתרומות, מתחדנים ומתמצחחים. וכל צרכי המציאות הם תמיד מכה המחשבה, עליותם וירידותם תלויים הם בעלותו וירידתו של הכה המחשבתי של האדם. ומהו יבא האדם להכיר את האושר הגדול שהוא מביא לעצמו ולעולם ע"י האלהיות של המחשבה. המחשבה הקשורה בהציר האלקי היא המחשבה היוטר מעודנה, יותר עזיזה, גבואה וחסינה שבעולם, ועז תקפה נותן הוא חוסן ועז לכל המפעלים. התנוונות, ההווית והחיים, כל הלימודים והחינוךים שבעולם, אינם כי אם כלים מכשירים את הכה המחשבתי שיהיה היוצא אל הפועל תדי, במעטדו היוטר עליון דהינו הציר האלקי.

סג. יש בטבעוותה של קדושת האמונה - בלבד כה החיים העליונים החיוויים שלה, שבזה היא מעמידה את הויתו של האדם ושל העולם כולו בקרן אוריה, ומרקbetaו למקור החיים - גם כהה השילילי, שהיא שוללת מיסודה את השכלה האדם, כי כל המגיע ומושג להכרתו של האדם, הרי הוא חול, ואיננו מתעללה ביסוד קדושת האמונה, שהיא מפנהו כמעין המתגבר רק מיסוד האור האלקי שבזה, שמא על כל הגיון ושיקול דעתה אנוושית. וכח שלילוותה, כמשמעותם בו כראוי לו, הרי הוא עוצר את השף של ההשכלה החילונית, שלא

האפיל את הזוהר העליון של אור האמונה, החפשי מכל הcablim שדעת האדם אסורה היא בהם. אבל כשמשתמשים בו שלא כהוגן, הרי הוא אפילו את אור השכל, גם במקומות שהוא צריך להגיה שם את אורותינו. כי דוקא ביסוד המביהיק של העליונות שבתוכיות הפנימית של האמונה בעוצם קדשה, אין יד השכל מגיע שם, ואמנסתמש עמו שמה, הרי אנו מגבילים במחוגה קצרה את מה שמרחבי שמים ושמי שמים לא יכולוהו. אבל בהסתעופותיה של אור האמונה, ביחסה והמון צדדיה - ההולכים ומסתעפים בעולםים הרבים, הרוחניים והחמורים, המעשיים והאידיאליים - תוקף ברכבתם תלוי דוקא ע"פ אותה המדה, שהחכמה האנושית, מיסוד אור הדעת המלא חדרי לב והיכלי רוח ונשמה, היא מתפשטת ומתרחבת. ובזה נאמר יהיב חכמה לחייבין, ומנדעה לידי בינה. וביראת ד' טהורה, מתחברים המעינות של מעלה ושל מטה, של אור השכל ושל קדושת האמונה, והיו לאחדים.

ס". הגידול הרוחני כפול הוא בכמות ובaicות. כל מה שמעלת הנשמה משתחררת מהפגעים החמורים, כן מתמלא הרצון למצאה עניין רק בדברים גדולים, רבים, כלליים וחשובים. אור היושר הנتابע מעת הנשמה, מתפשט לא על חוג צר ומיוحد, כ"א על כללויות המציאות, ומתווך הריבוי הרכמי שלו, גם האיכותיות מתגדלת, ומהמות של המבוקש עצמו מתפשטת בדרכים יקרים עליונים ונשגבים.

ס". הפרטיות צריכה לצאת מן הכל אל הפועל, להעשיר את יקר תפארת המציאות. הכל חובק בתוכו המונע הפרטים בבלילה. אבל למען צאתם של הפרטיטים לאור ההוויה, צריך כל פרט להיות מתבלט במהותו היחידה, ולזה צריך הוא לכך מעכב, לכך מתנגד לכל הפרטיות, שעומדים להיות מצבינים את פרט זולת עצמאות פרטיותו. וזהו יסוד השנאה, שבונה את העולם. יסוד המלחמה בחוים ובחברה, יסוד ההגבלות בדעות ואמונה. הכל למען יהיה מקום שיתפתח כראוי כל ערך מיוחד, ולא יבוא אחרים, אישים, עמים, הנחות וצביונות, דעות ואמונות, לקחת את מקומו. נמצא, שיסוד השנאה הוא אהבה והשלום, הבא דוקא ע"י התאמת של כחות גמורים. שאחרי השלמתם הם מתאנדים ביחד להיות עוזרים עולם שלם עשיר ומלא.

ס". באotta המדרגה עצמה צריך אדם לבנות את הבניין החומיי שלו, כדי להכין בסיס הגון ואיתן לכל הערכים האידיאליים, כן צריכה היא הרוחניות האנושית להיות בנויה יפה באורח אידיאלי חזק, כדי שייהיה בסיס הגון להמאוים העליונים מכל הגיון אנושי. ובמקוריהם נמצא בהחסון האצילי העומד למעלה מכל הגה ורעיון.

ס". הניסיון בעצמו, כשהאין דעתה בוחנת מצטרפת עמו, לא יתן מאומה, אבל יחד עם המשקל השכלי ירומם את התוכן של האחونة בערך כפול ומכופל.

ס". אי אפשר לדרש מעצמו, ולא מהעולם בכלל, אידיאלים נקיים, ללא תערובות סיגים שבאים מצדطبع החומר והעכירות החברותית, וכלל הכל הוא בהתקדמות היוטר מוצלחה. לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

סְטָ. התעווררי נפשי, התעווררי בגודלה האלוהית שלך, אל תחבטי, ולא תכני מפני גאים סוררים - שאינם יכולים להשיג את הlek רוחך וענדות נפשך בציורייה הטהורים, ובעריגתה העליונה אל השיגוב העדין - השיגוב האלهي, ואל היושר, האמת והטוהר הנערץ. דעי את ערכך והתרוממי.

ע. רוז האמונה, אור האלקי שבנשמה, המבקש את הרוח הטהורה, את הקדש הנשגב בחים, בהרגשה ובידעה, מתגבר הוא על קדושי רעיון, מתפצל לפצלי ענפים, משתרג לשרים, ומכה גלים בים החיים. לעיתים הנו מוטרדים בזיו יפיו, עד שההתעסקות הפרטית של העולם ושל המעשה, נתקה היא מأتנו. אבל אנו שבים להקשיב שיח קודש דבר ד', בתורה שבכתב ושבע"פ, במשנה ובתלמוד, ברוחב הגיאון וסבירא, שהוא בא מקור עליון, מעינים מלאי עז חyi קודש קדשים, מתיקון האוזן השומעת, המתעלת על כל הקשبة פנימית.

עא. ההכרה שההשללה במעמד המוסרי היא מעכבה את הפריחה הספרותית, היא הרגשה ישראלית מיוחדה. רק אנו מכירים באמת, שכדי לתקן את הספרות צרייכים הסופרים לטהר בתחילה את נשמותיהם, והנו מרגישים בעצמנו צורך גדול לתשובה בשליל ההתנסאות אל המרומים הטהורים של הספרות הזוכה המיוחדת שלנו, הנובעת ממוקור חכמת ישראל, שהקדישה והטהרה, האמונה והגבורה הרוחנית, הנה הנן מקורותיה.

עב. ישנו צדיקים כאלה ש גופם קדוש מאד, והם חלושים במידה מרובה, וצריכים להטפל הרבה לצרכי גופם, וכל זה הוא מכון כונה עליונה, כדי שייהיו עסוקים הרבה בענייני גופם, שהם מרבים בזה קדושה גדולה בעולם, ומורידים את האור העליון מראש המדריגה העליונה, עד המשכת האחרית של המדרגה התחתונה של הגוףניות, ונמצא שהכל מתברך והכל מתעללה על ידם. ואותם הצדיקים בעצם המשך חולשתם, כל זמן שלא יגיעו לאוთה המדה של התגלות הקודש אשר להכרת עצם - בתוכיות נקודת קדשם, שהם בשליל כך לא נשלמו בכח האמונה העליונה, להאמין בקדושת אור ד' השופע על חייהם ועל כל תוכן ערכיהם, גם על המערכת החmericת שלהם. ובסביל חסרון אמונה זו, מוכרים הם לסבול חולשה, כדי שמתוך ההכרה יטפלו בענייני גופם, אבל כאשר יגלה עליהם אור החסד העליון, ויכירו את תוכן הקודש ופיתוחו כהו, אז ישבו להיות אדריכים כבבנוי. ועוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו, להגיד כי ישר ד' צורי ולא עלתה בו.

עג. יש עולם של חול ועולם של קדש, עולמים של חול ועולם של קדש. העולמים סותרים זה את זה. כמובן הסתירה היא סובייקטיבית. האדם בהשגתו המצוומצת אינו יכול לפרש בין הקודש ובין החול, ואין יכול להשווות את סתיירויותיהם, והן אמנים מישבותם ברום עולם, במכון קודש הקדשים.

עד. התשובה העליונה, שיסודה היא ההשכלה הקדושה והתأدנות ההשגה בנועם ד', היא המקור והבסיס לתשובה התחתונה של הישות המעשה ושל התעלות עדינות המזג. ויסוד התשובה העליונה הלא היא יסוד

התורה בכל התפישות שרשיה וענפיה. ואם ישער האדם, שהתשובה התחthonה היא מנועה ממנה לשעה, מלחשגה בכל שלמותה, יוזן אל התשובה العليונה, וסוף הכבוד לבא כיוון שבחפכו הפנימי הוא נוטה ורוצה להתרם בידו את שתי התשובות. ובמשך הזמן תביאו התשובה العليונה גם לידי תשובה תחתונה, שהיא קדושת המעשים הפרטיים וקדושת הטבע הגוףני, טהרות המזג והתעלות התוכנות הטבעיות, ולבו ובשרו ירננו אל אל חי.

עה. טהרת האחדות האלהית המושרשה בכנסת ישראל, היא נותנת לה את כל צביון חייה, והמעלה היישראלית מתבלטת בזה שהוא זוקה כ"כ לאור החיים האלוהים, עד שמלעדו אין לה תוכן של חיים עצמיים. ותוכנה זו שרויה היא בנשمت האומה, וחודרת באופי החיים של כל יחיד מזרע בית ישראל, בין מדעתו לבין שלא מדעתו. וזאת היא דרגת הקודש العليונה, שנוחנת לישראל את כל היפעה, כל הנצח וההוד, והוא היא המבטחת בזרע עזה את בטחון הגואלה המתורמת מימות עולם, וחודרת במלכות כל עולמים, שמתוך סגולתה العليונה תופיע בהדר יקרה גם במערכות החוצפה אשר בעקבות דמישיא, לפאר גם בכחה את פאר חי העולמים ולעטר ישראל בתפארה.

עו. צדיקים גדולים צריכים לדעת ולהכיר את אור ד' השוכן בתוכם. ולפעמים אינם יכולים לעסוק בתורה ולא בתפלה, ולא במצב, מפני שהקדושה العليונה המופעת עליהם היא מבקשת את התפישותה. וכל שיחתם אז באמת היא תורה, וכל חפציהם ונטיית לבם היא תפלה, וכל תנועתם היא מצוה. והאור הפנימי العليון, החבוי ונג מוגלה בכל אלה, הוא מהיה את כל התורה, וכל התפלה, וכל המצוות של כל דורם, ולפעמים של כמה וכמה דורות, שלפניהם ושלאחריהם, אמרו צדיק כי טוב.

עז. צריכים להסביר את היסוד של התפלה. התפלה במובנה הרגיל, הבקשה, פועלתה היא טכנית אידיאלית, במובן מקודש עליון. הרצון הפרטני אינו דבר בודד, סעיף הוא מהרצון הכללי, משפע הרצון המהualeה מעלה לכל בראש, משפע הרצון המחולל כל, הבורא כל עולמים, המחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית. חלוש הוא הרצון המשועף, אף היא ממדת היכולת שלו, מפני שהוא בצוירו נפרד מהחפץ הכללי, לפי אותה המדה של עז הדבקות אשר להרצון הפרטני בהרצון המקודש הכללי, לפי מדה זו הרי הוא מתעלת, ויכלתו מתגברת. בעת התפלה, שהאדם פונה אל ד' עמוק רצונו, מתעלת העז המהותי של הרצון הפרטני שלו. וכך ערך הדבקות האיכותית הזאת, הרצון הזה הפרטני, שנשתחרר מפרטיו, והוא הולך, רץ מדות, עף וטס, ומתרחב מתוך חזרתו ליסוד חייו, למקור מחצב מהותתו, לעומק רצונו ד', אדון כל, הרי הוא פועלאת פועלתו, כפי רצונו וציוירו.

עה. לפעמים יש שהענפים של הטובות והחמודות במידות ובדעות, הם סותרים זה את זה בהતפישותם ברוחו של האדם, שהוא צר מהכיל אורים רבים ושונים, ומתוך כך אור אחד דוחה את חבירו. ועלינו להסתכל על אותם שהם מצד אחד ברוכים בנטיות והרששות של הארות טובות, ומצד השני הם לקויים בכמה החשכות המuibים את רוחם, בעין של חמלת ושל כבוד. ובזה יצדיק הרעיון של ופערה פיה לבלי חוק - למי שלא קיים אפילו חוק אחד, אבל אם קיים חוק אחד במילואו, יש שהAMILIO של חוק זה לוקח את כל לבבו, את

כל רוחניותו ואמץ חיל נשמהתו, ומה שכל החוקים האחרים הם ממנה עוזבים ושוכחים לא יוכל לפגום פגימה נצחית בנשמהתו, יוכל להיות כלי מחזק ברכה לישראל ולעולם, ועל כזה נאמר וירח את ריח בגדיו, את בגדיו אלא בוגדי.

עת. האומץ של הישות הרוחנית, מתבלט הוא לפניינו, ע"פ השקפת העולם החדש של כה המושך, שהוא הוא המעיד את כל המערכת העולמית תלויה ארץ על בלימה, והרינו רואים איך כל דבר כבד מבניינים היוטר גדולים, טוען בסיס חזק לעמדתו, והכבדות הכללית של כל הcador המחזק את הפרטים כולם, שהם צריים לבסיסים חזקים, הנהו עומד על יסוד הכח הרוחני. ומה אנו למדים כמה נפש חיליה דהמציאות הרוחנית, וועלם מזוה מעלה עג מעלה, עד שכל מה שנדרה לעינינו לאפסיות מפני קוצר השגנתנו, שאיננו יכולים לתאר עליו תארים נטפלים, שם הוא העז הנادر של היש הגמור.

פ. הרעיון של אור ישר ואור חוזר, ברזי תורה, מביא אותנו לדון על דבר העילי החבוי שיש בהמודד הגלי. וכשאנו דנים את הסוגים, דצחם, הננו אומרים, שיש בדומים שיגוב גנוו יותר מבחן, ובצומה יותר מן החי, ובחי יותר מן המדבר. ואם נבא להסביר לנו את החזון הזה, נאמר, כי ההתגלות הפרטית היא אפילו את ההארה הכללית, המקיפה, גם עולמה וחבוייה במעטן הנמצא, וכיון שההתגלות האישית שבdomם היא חולשה, הויתו הכללית היא בהיקפו הכללי ובתוכיו בצורה כוללת ובהירה מאד. בצומה שעלה יותר, נפתח ונשתלם באישיותו, עד כדי התגלות חיים נסתורים של נטיה טבעית תנועתית, כבר מוצאה ההחשכה, שהאישיות מחשכת היא את ההארה הכללית, מקום יותר רחב. ובхи, שהתבלטה בו כל כך האישיות, עד כדי הראות חפין, ואיזה מדה שכלית, מספיק כבר גילוי פרט זה להחשיך בצורה יותר עבה את ההארה הכללית שבו, שהוא חלק מהארה הכלל שבמציאות כולם, בדבר, שככל כך נתרומם ונתנשא, עד כדי חפשיות הרצון והפרית ההשכלה, בכל ענפיה ההולכים ומצמיחים, עופלה בו מאד תכונתו הכללית, שהיא האורה החיה המקפת המלאה. ונסתרת היא בעומק החיים האישיים. עד אשר יעיר את סוד חייה הכבירים הרצון הנשגב, שיסודו הוא בהעונה המוחלטה. של ראש צורים, שאמר ואנכי עפר ואפר,ומי שנעשה שכן לעפר בחיו זוכה להאורה העלינה. המשוחררה מכל האפלה פרטית, הקיצו ורנוו שכני עפר כי טל אורות טלך.

פא. ההבדל בין דברי קדושה לדברים בטלים הוא רק יהושי, לפי השקפתנו המוגבלת. אפשר לה להשקפה שתתעללה עד כדי הכרה וציוו פנימי של מקומן של כל הדברים, אל תה מי פליג לכל דבר, שאין לך דבר שאין לו מקום. כשהגדל הכח של כבוד הבריות, כשהאל תה בז לכל אדם ימצא את מקומו האמתי בחיים, אז ימצא גם כן כל הדברים את מקומם, וכל הדברים הבטלים יתעלו, יצאו מכל אדור, ויבאו לכל ברוך. יסוד הש"ח, מדתו של יצחק, העומדת מעלה גם ממדרגת שי"ר, שהוא יסוד התגלות קדושת ישראל, שי"ר אל, שכ, יכולת, רצון, שהוא למעלה מזמר, החובק רק את ההמשכות של השיר, ולא את עוצם מקוריותו, במקום שכל בא זכרון, מקום יכולת באה מחשבה, במקום רצון אדיר, הממולא אור השכל והיכולת המוחלטה, בא רצון קלוש, שהוא מתחיה רק מהשפעת הזכרון, של העבר, והציוו לחשוב על דבר אידיאלי היכולה, בתשות כה, באפס כל גבורה להגשים, להוציאם אל הפועל. אבל גם הרצון הוא רק סעיף קטן מעוז החיים כולם, והעתיד הולך לקרהת

התהות החיים בשליהם, בהתעלות כל החול אל הקודש, כל הבטל אל הנשגב והמרומם מאד. עכשו תורה נתתי לכם, לעתיד לבא חיים אני נונן לכם. זהו יסוד ש"ח, שכט, יכולת, חיים, מכל מלמד השלתי כי עדותיך שיחחה לי. אבל הדרוכה אל מעלה רומה זו היא בנצחית הדרך המכשיר, המבדיל בין הטוב ובין הרע, שהוא מרומם ומשגב את האור החי, השבוי ב עמוק הרע, ומשלב הכל אל הטוב. מכל אורה רע כלأتي רגלי למען אשمر דברך, ממשפטיך לא סרתי כי אתה הוותני.

פב. הבירור של ההלכה בכל הנסיבות, מועלו הוא להסיר את המחשך של הדמיון מעל אורח החיים. המחשבה הבלתי ברורה בתורה המעשית, מוכרתת היא להרחב את גבוליה האיסורים מאפס ידיעה, וממילא מתרבה החרוג המעכב את הנטיות הנפשיות והמעשיות מההתפשט בפועלותיהן. וכשעל פי היסוד של ההלכה הברורה, אין צורך בזמניםים הללו, הרי התכוונה הנפשית, המרגשת בגודל החיים של חושה הפנימי, את הרואי ואת הנמנע, אינה עוזרת לאותן המניות, וממילא נכשל בהן האדם, בתכוונה של שגגה מזידית הדומה למתחזין לבשר חזיר ועלה בידו בשער טלה, שצורך סליה וכפרה. ואין דבר המציג ממובכה זו כ"א הישרתה של אמתת ההלכה, בליבורנה ובירורה, שהיא מנהירה את המחשכים, ונוטלת את הערובות הדמיונית מהרחב הרוחב של מהלך החיים, שבחיותו בלתי מסודר אז אותהאבק הדמיוני מחשיך הוא את עולמו, בונה מהיצה של ברזל, המפסקת ביןו ובין אביו שבשמים. ומאורות הקודש ויסודות החיים העליונים בטהרתו קדשם, מסתירים ממנו ע"י ערפל הדמיון, אשר שם מעכבים ככל אשר באמת לא היו ולא נבראו. זאת היא הגדולה הנולדה מיסוד העסוק של התבරויות ההלכה בכלל ענפי החיים והמעשה, וק"ו בכלל ענפי המחשבה והగיון. ואוירא דאי, המAIR באורו الحي על פני מחשי עולם, והמעלה ברוממותו את היסוד הדמיוני שבנפש, לצורה שכילת בהירה, הוא מרפא את המחלה המחשיכת הזאת. וכל הדר בא"י דומה כמו שי"ל אלוה, וק"ו שהשכלתו הרוחנית היא מחוורה, כיון שגם דמיונו מואר יפה.

פג. הנשמה הטבעית של האומה. שנuttleפה בימי הגלות. צריכה היא לשוב לאיתנה. זה הוא תוכן החיים של עקבתא דמשיחא. המרובה בכ"כ צרות גשמיות ורוחניות. ודוקא בעת אשר החלקים התחתונים של הנשמה. בחינות הנפש שלה. חווורים לתחיה. מתעוררים כחות שפלים וחרבים רבים להתראות ולהתגלות בעולם ובעת היא עצמה צריים השרידים, שאומץ ד' בלבם. להאר את האורה העליונה של הנשמה. באופן שהיסודות התחתונים יישמשו להיות מוסיפים חיל וכח רב אל היסודות העליונים, והיה הבניין שלobar צריים, שע"י התגברות של הכוחות השפילים לבדם יאבדו הם עצמם את ערכם, והאומה לא תמצא לא את עצמה ולא את מטרת חייה אבל רק אז ישובו הכוחות כולם להיות מוארים באור המלא של חייהם כאשר יתקשו יפה כולם זה זה, ולא יאמר כל אחד לבדו: רק אני אמלוך. פגימות הנשמות תתמלאה בכל אחד מהברואו. עד שיתיצב מכלן יחד בנין איתן, חטיבה רבת הקודש ורבת העוז, מלאה חיים ומופיעת בנצח והוד. ואם לשוננו קטרה היא להביע את כל החושן החבוי בטמיריותה של בקשה שלמה ועליזונה זו, נבטא גם בגורם מעט מהחפצנו הגדול. והיו דברינו כאש מצרף וכפטיש יפוץ סלע. כי דבר ד. הוא, וממקורו אור הקודש המחייב כל הם הולכים ומפלים. אשרי אדם שומע לי.

פָּד. כִּיּוֹצְאִים אַהֲדִיאָלִים הַרְגִּילִים, הַמְּאִירִים אֶת הַאֲוֹפָקִים הַמּוֹגְבָּלִים, מִתּוֹךְ הַאַהֲדִיאָלִים הַנְּשָׁגָבִים, שָׁם עָוֹמְדִים בְּרוּם עַולְם לְמַעַלָּה מִכָּל גְּבוּל קָצֵב וּמְדָה. הַאַהֲדִיאָלִים הַנְּשָׁגָבִים בַּתְּעֻצּוֹמָתָם הָם מַתְּפַשְּׁטִים בְּכָל הַמְשָׁכִים כָּלָם. גַּם הַגְּבוּלִים וְהַמְּצָרִים כָּלָם נְכָלִים הָם בְּמַדָּה בְּלִתי גְּבוּלִית בְּתוֹךְ הַמְּרוּמִים הַבְּלִתי גְּבוּלִים. אָמְנוּן חָזֵץ מִהַּתְּפַשְּׁטוֹת, שַׁהְתּוֹcn הַגְּבוּלִי הַכְּלָול בְּהַעֲרָכִים הַבְּלִתי גְּבוּלִים, מַתְּפַשְּׁט עַד לְמַטָּה בְּתַחְתִּית הַעֲרָכִים הַגְּבוּלִים שְׁבָבְלִי הַגְּבוּלִות, בָּעֵצֶם הַבְּלִתי גְּבוּלִות מִצְדָּעֵצָה כָּלָל הַתּוֹcn הַגְּבוּלִי, וְדוֹקָא אָתוֹן הַעֲתִיד לְהִיוֹת גְּבוּלִי גַּם בְּעַמְּדָתוֹ בְּעַצְמוֹ הַרִּי הָא כָּלָל בְּזַיְוִן הַבְּלִתי גְּבוּלִות. וְכַשְּׁהַתּוֹcn הַגְּבוּלִי הַפְּנִימִי הַגְּנוּז בְּתוֹךְ הַזַּיְוִן הַבְּלִתי גְּבוּלִי מַתְּגָמֵר בְּצִיוֹרֹו וּעוֹמֵד לְהִיוֹת יֹצֵא בְּצִבְיוֹן גְּבוּלִי, מַתְּעַלְים הָם כָּל הַעֲרָכִים הַמַּתְּפַשְּׁטִים שְׁל הַגְּבוּלִות שְׁבָבְלִתִי הַגְּבוּלִי וּמַתְּעַלְים לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, וּמַמְלָאִים הָם זַיְוִן חַיִים גְּדוּלִי גְּבוּלִי אֶת הַכְּכָר הַמּוֹכוֹן לְהִזְקָת הַתּוֹcn הַבְּלִתי גְּבוּלִי שְׁעִתִּיד לְהִיוֹת עַומְד לְעַצְמוֹ. וּמִתּוֹךְ כֵּךְ נָעֲשִׂים אָתוֹן הַאֲרָחִים שְׁל הַהַתְּפַשְּׁטוֹת הַגְּבוּלִת שְׁבָעָרְךָ הַבְּלִתי גְּבוּלִי מַקוּדְרִים מִהְאָרֶת הַזַּיְוִן הַגְּנוּז בְּהַמִּדְרָר, וְזַיְוִן הַנוֹּסֶף בְּתוֹךְ הַחַבְּקָה הַבְּלִתי גְּבוּלִת, שְׁהָעָרָךְ הַגְּבוּלִי, הַעֲתִיד לְהַתְּחַטֵּב בְּפָנֵי עַצְמוֹ, מַצּוֹּיר שָׁם, דּוֹחַק הָא תְּעָרָכִים הַלְּלוּ לְצֹאת מִתּוֹךְ הַהַבְּלָעָה הַבְּלִתי גְּבוּלִת, וְלַהֲגָלוֹת בְּלִדְיהָ גְּמוֹרָה עַל הַשְׁדָּרָה гַּבּוּלִית. וְעָרָךְ זֶה נָוָג בְּכָל עַנִּין, בְּכָל עַולְם, בְּכָל מַדרְגָּה, בְּכָל אָדָם וּבְכָל שָׁעה.

פָּה. הַהַשְׁקָפָה הַטְּبֻعִית שְׁלַקְודָש, הִיא הַהַשְׁקָפָה הַיּוֹתָר עַמְוקָה וַיּוֹתָר אֲמָתִית בְּעוֹלָמָנוּ. מִצְדָּעֵלָם בְּכָלָלָו וּבְפְרַטְיוֹ, בְּגַשְׁמִיּוֹתוֹ וּרוֹחַנִיּוֹתוֹ, בְּטַבְעִיוֹ וּבְנִסְיוֹ. כֵּל זָמֵן שְׁמַתְּדָלָל הַבְּסִיס שְׁל הַהַשְׁקָפוֹת, הַעָרָךְ הַטְּבֻעִי, מַתְּכּוֹנָת הַחַיִים הַרוֹחָנִים, הַרִּי הָא מָאָבֵד אֶת הַכָּל. מַוְּבָּן הַדָּבָר, שְׁאֵין הַטְּבֻעִות הַזֹּאת, עַם כָּל קְדוּשָׁתָה, קִיְמָת מִצְדָּחִי הַעוֹלָם, מִצְדָּחָלָה, מִצְדָּמָקָור הַהְוִיה בְּעֻמְקָתָה תָּוֹןְרָנוּ, שְׁאֵם הָא קְדוּשָׁה הַקְדָּשִׁים. אַבְלָהָדָבָר הַגּוֹרָם לְנוּ לְחַשּׁוּב, לְהָגֹות, לְשִׁיר וּלְהָאמִין, הָא יְסֻוד הַעוֹלָמִים. וַיְסֻוד זֶה הָא כָּלָל חֹלוּיָות שְׁל שְׁלָשָׁת גְּדוּלָה, אֲרוֹכוֹת וּמְסּוּדרָתָה, שְׁכַל אֶחָת נָאָחוֹת בְּחַבְרָתָה, בְּמַעֲרָכָה טַבְעִית, שְׁל קְודָש. גַּם הַנְּסִים הַמּוֹטָבִים, הַמּוֹטָבִים בְּעַרְךָ שְׁלָהָם. גַּם לְהָמָם יִשְׁחַס בְּחַלְקִיהם, בְּפְעֻולּוֹתִיהם, בְּהַשְׁפָעָותִים, בְּעַצְמָם, וּבְהַפְּעָלָתָם, עַל הַעוֹלָם, עַל הַנְּפָשָׁות, עַל הַדְּרָוָת וּעַל הַמְעָשִׂים. חָלִילָה לְמַסְמָס אֶת הַיְסֻוד הַמְּקוֹמָי, אֶת הַכְּלִי הַמְּחַזִּיק אֶת כָּל הַאוֹר וְהַחַיִים, מִכָּל פָּנָת הַחַיִים, וּקְلָ וּחוּמָךְ מִהְפָּנָה הַרְאָשִׁית שְׁל הַחַיִים הַרְאָשִׁים. אָוּרוּ שֶׁל מִשְׁיחָ גַּם הָא מוֹטָבָע, בְּטַבְעַה קְודָש, וּקְשָׁוָר הָא בְּשְׁלָשָׁת הַגְּדוּלָה שְׁל הַעוֹלָם, שְׁל הַיְצֹרָ וּרוֹחַנִיָּתוֹ, מְגַמְתָּה הַוַּיִּתוֹ, וְאַהֲדִיאָלִיות עַתִּידוֹ. אַיִן הַעוֹלָם קְרוּעָ וּמְרוּסָק, עוֹמֵד הָא בְּנֵין אִתָּן. וּשְׁמִים וּשְׁמִי שְׁמִים יְחִיד עַם תְּחִתּוֹתָא אֶרְץ עֲוָשִׁים הָם חַטִּיבָה אֶחָת, עַולְם אֶחָד, וּיְשָׁוֹת אֶחָת. מְגַדְּלִים אֶת כָּחַ הנְשָׁמָה, מְמַצְּזִים אֶת יְסֻוד חַיִ הרֹוח, מְעוֹרְרִים בְּזָה שְׁפָעָתָחִים, בְּכָל חֲדֹרִי הַבָּשָׂר, בְּכָל חָגוּי הַחוּמָר, מְחַזְקִים אֶת חַיִ הַגּוֹיָה, מְמַצְּזִים אֶת הַיְסֻוד הַכְּלִי שְׁל הַחַיִים. מְרוֹחִיכִים וּמְגַדְּלִים בְּזָה גַּם אֶת זַהְרַת הַנְשָׁמָה. כַּשְׁמַתְּאָצָת הַאֲנוֹשִׁיות לְהַתְּגַדֵּל בְּמַפְעָלוֹתָה, סּוֹף הַאוֹרָה הַרוֹחָנִית לְבָא בְּתַקְפָּה. וּכְשִׁירָאָל מְתָאָזָר, לְהַגְּבִיהָ גַּם אֶת חִילּוֹ הַחֲמָרִי, אוֹר קְודָש הַוּלָךְ וּמְקָרֵין בְּעוֹלָם. וְאוֹר גָּאוֹלָת עַולְם, וְחַיִ עד הַוּלָכִים וּמְתָקְרִבִּים.

פָּו. אַחַת מַהְתַּעֲדוֹת שְׁל הַתְּגָלוֹת רַזִּי תּוֹרָה בְּעוֹלָם הִיא, לְהַשְׁקִיף גַּם עַל הַחֹול מִתּוֹךְ הַאַסְפְּקָלְרִיא שְׁל קְודָש, לְדֹעַת שְׁאֵין בְּאַמְתָה חֹול מוֹחַלְט בְּעוֹלָם. וּלְעוֹמֵת זֶה כָּל הַמְדִידָות שְׁל קְודָש כְּחֹול הַזָּנִיגָן, הַעֲלִיּוֹן,

ממוקור אין סוף. ונמצא, שעי"ז מתקரבים הערכיים יחד, ואחדות העולמים מתבלטת. ורוח האדם הולך ומתרגל, ומעשו הולכים ומתאדרים, ביסוד חיים עליונים.

פז. המושגים הפרטיים יש בהם בירור, אבל חסר מהם המעוֹף וההארה, ומתחך כך אינם כ"כ מלאים את הנשמה אוֹרה. והמושגים הכלליים, כ"ז שהם יותר מתעללים בכלליותם, הרי הם יותר מתמלאים זיו והארה, אבל חסרים הם הבירור וההסתירות. וכשמתאחדים יחד המושגים הפרטיים עם הכלליים, אז מתחברים שני היתרונות ביחד, וממלא האדם המשיג בירור בדברים והארת מעלה.

פתח. הנפשות של הדומם, הצומח, החי והמדובר. בכלליותם קשורות הזו בזו, ובפרטיותן צבויין הן הולכות וმתחלקות אלו מלו. כל מה שהמדרגה היא יותר נמוכה, הכלילות יותר פועלות עליה מהפרטיות. והפרטיות הדוממת היא מצד הנפשיות כמעט כמעט אינה, ובכללת היא בעיקרה בהכלילות של נפש הדומם. בצומח, מתחילה כבר הפרטיות להיות מוכראה לפני המינים. והפרטיות האישית היא כמעט בלועה כולה בהמינים. ובחי מתגלה כבר איזה רושם של פרטיות אישית. ומכל מקום רובה היא מובלעה בהמין. וזהו הגורם את השינוי של כל ארחות החיים המינים שבבעלי החיים. וכוון הפעולות שבבעלי החיים החברותיים, כהדבורים וכיוצא בו. והחילוק הגמור האישי מוצא הוא מקומו באדם. וחוזר אחר כך יסוד האחדות להתגלות בכנסת ישראל. שמעוצם עלייתה קנחה לה הנפשיות הכלליות של האומה את היתרון הכללי אשר בדומם, בצומח, ובחיה. אומר זה למשל להעפר, וזה היא עצמה מעלה העליונה שנמשלה גם כן לכוכבים. ורבבה צמח השדה נתתיק. ואתן צאני צאן מרעיתי, אדם אתם, אנשים אדם, שגגולת הדומימות הטובה והמורפלאה נשarra בה, מראש צורים. שאמר ואני עפר ואפר,ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ.

פט. המגמה של התגלות רזי תורה היא המטרה האידיאלית בחיים ובמציאות. המחכים, שתוכן הקודש מתחסה בהם, הם גורמים להקטין את רוח האדם, ולהזעיר את שאיפותיו, ומילא הרי הוא מתදלד, והחברה כולה מתדלדת בدلדולים של היחידים, האומה מתרוששת ברוחה ע"י התרוקנות הרוח של בניה. רזי תורה מרווחים את הרוח, נותנים לו אופקים רחבים ונשאים להשפותיו, ושאלותיו מתעלות, עד שהוא מתרומם, להקשיב את הקשב של קול ד', ותוכנת היו מתאגdet, בעשה רצונו של מקום, והוא מתחדר באחדות נשאה עם כל המון העולם, שהם, ביחיד כולם, אומר סלה, של האידיאה העליונה, הרצון הקדוש והנשא. המהלים, המרוממים את הרוח משפלות עריכו, פוגשים גם כן בהשלבים התחרותניים, של הכנת הרוח. וזו החיים של תחית האומה בישראל, לימוד יסודות מדעיה, אידיאליה ושאיפותיה, הנם צעדים מתקרבים לאוטו השיגוב העליון, שהוד רזי האמונה, וגילוי סתרי תורה, מובילים אליו. רוחא דמלכא משיחא הולך ומופיע בהתגלות רוח הקודש על העוסקים בסתרי הקודש העליונים, ופעמי עקבותיו ניכרים הם בכל מהלך המקשר את כללות האומה לארצה ובנינה.

צ. הקודש צריך שיבנה על יסוד החול. כי החול הוא החומר של הקודש. והקדש הוא לו צורה. וכל מה שיש היה החומר יותר איתן ומוסכר. תהיה הצורה יותר חשובה. לפעמים יש שהקדש מתעמר בחול, עד שמדלד את

החומר, ואז נמשכת תקופה, שהחומר טובע את דקיון שלו, ומאריך דחויבא דחיק. ובנשך ובתרביה נוטל איז החול את חובו מהקדוש, והחוצפה מתגברת. אבל כל מה שהחול מתחזק על חשבון הקודש. מכין הוא לעצמו כזה מצד תוכנותיו החוליות שואה. כי סוף כל סוף יתבע אחר כך הקודש את חובו. ולא בדרך תביעה ונגישה, לא בדרך חוצפה וריבית. כי אם כה הקודש יהיה כ"כ מתאם ומתורם. עד שכל החול יכנס תחתיו, יכנס בקרבו ויתבלע לגמרי מיסודה החולי. והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים, קדוש יאמר לו.

צא. כל לימוד, כל התרומות רוחנית, צריים להיות בנויים על היסוד של ההרגשה הטבעית, וההשכלה הטבעית. וההשכלה הטבעית עצמה עם כל ההרגשות הטבעיות, במידה הטובה של מעמדן, מוכרכות הן להיות בראשיתן נשתלו על יסוד קודש הקדושים, שהוא נושא בתוכו את הנושא של הקודש ואת הנושא של החול, את החומר ואת הצורה, בצורה עליונה אידיאלית, באחדות מעולה.

צב. צריך אדם לנצח את החלישות הנפשית שבקרבו. ואפילו אם היא באה מצד קדושה ויראת שמים, מכל מקום היא עצמה מדחה רעה היא שמאבדת את כל כשרונן וכל מעלות הקודש. וצריך אדם לזכור את מדת יראת שמים ויראת חטא שלו, שלא ישאר בהן שום רושם של חולשה ורפויון. ד' עז לעמו יתן.

צג. יראת העונש ודאי קודמת היא בזמן ליראת הרוממות ולאהבה. אבל אחר כך, כאשר היראה העליונה מתבססת באדם והאהבה מתחילה להתיישב בנשמה, מרוב זיהה החכמה האלוהית שמאיר בה, יש שיראת העונש, שנכנסה בעצמה, עד כדי בעיטה חודרת, היא מעכבת את התפשטות האור הקדוש של האהבה ויראת הרוממות, והוא ג"כ גורמת חלאים רעים, נפשיים וגופניים, כלליים ופרטיים. כדי לנוקות את הנשמה היחידית, ונשمات הכלל כולם, מאותו הסיג של יראת העונש, המפחידה ומחליה, נוצר בעולם כל היסוד השלילי. והארס של הcpfירה הגסה. המחרבת את העולם, נוסד ביסודות כדי להיות ארס נגד הסיגים הללו של יראת העונש, כשהיא יורדת מטה, והוא ניתקה מאור התורה מיסוד יראה עילאה, ואהבה אמיתי.

צד. יראת שמים קודמת לעולם ליראת חטא. מתווך האור הכללי של יראת שמים צריכה לבא ההתענפות המרובה של יראת חטא. חילוקי המדרגות האיכותיות שישנן ביראת שמים הם מניחים את חותם וצביונם ביראת החטא. אבל יראת חטא מתחשבת היא על הפרטים כולם, והוא משובחת כשהיא באה בדרך ישירה משפעת החיים הגדולה שיש באוצר הגדול של יראת שמים. כשיראת החטא מתנתקת מיראת שמים, כשהאחרונה אינה משפעת על הראשונה את כל הודה, את כל זיהה והדרה, פאה, וכל רכושה הנערץ והנקדש, אז הראשונה מתדלדת, מתלכדת היא בוגנית לב, ברפויוני רוח, בחרדת חולשת, שהיא צריכה לקבל תיקון על ידי התעלותה למרומי יראת השמים בכל מילואה.

צה. כנסמתו של אדם ייחידי מתעלה, ומרתוממת בקדושה, הרי היא מרוממת ומעלה עמה את כל התלייה בה ואת כל המתיחס עמה, בין ממעל לה, בין מתחתייה, ומכל צדדיה, לפניה ולאחריה, מימינה ומשמאלה, והארה חיונית, אורית, אלוהית, מתוספת בכל מערכיו עולמים. וכל מה שהאדם מציר לו באמונה גמורה ובכירה פנימית

דבר נשגב ונעלה זה, הרי הוא מתגדל ומתקדש, ושמחה התורה, החכמה, המצוה, והמדות הטובות, וכל טוב, וכל חמדה, כל רוחב דעת, וכל עליונות רוח, כל יקרת חיים, וכל מעין חכמה מתאמץ בו. אמן צרייך האדם להיות עסוק תמיד בתורה ובקדושה, במצוות ובמדות טובות, בחכמה וברוממות רעיון, בתפלה ובעליונות קודש, בהעמekaת אמונה ובמרחיב דעתה, כדי שימצא את עצמו מוכשר להכרה הרויזן של הופעה זו, עד שידע תמיד וכייר את העילוי, שהוא מעלה את כל צבאות מעלה וככל צבאות מטה, את כל החיים, וכל מערכותיהם, את כל הגופים ואת כל הנשמות, על ידי מפעליו הטובים ועובדתו בקדוש. ואז פעם אחר פעם, אור סליחה ומחילה, אור תשובה וצלה, יהיה מתגבר בו, ויהיה לברכה בעולם, ויקוים בו, ותגזר אומר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור. ואפילו בשעה שלבו דואג ונפשו לקויה, בשעה שהוא חרד ודואג ממכשולות הרבים שבਆרות החיים, אל יניח ידו מההתעלות הרוחנית העליונה, על ידי אור תורה ואור דעת, על ידי הארת רזי תורה והגינות עליונים, מהמושגים העומדים ברומו של עולם, ומוראים רום הדורת הקודש, אשר מקורם הוא הצעחות העליונה, מזיו החכמה ודעת פאר אל נורא הוד.

צו. מدلלים את כה הנשמה ע"י מה שעושקים ממנה את החירות העליון של מעוף המחשבה, המתרכבת מעל לכל גבול של קיצוב והגנה, גם אם אותו העוסק יהיה ע"י הלעתה של למידים והרגשות מוקצתות. אמן אחורי שנותנים להשאיפה הנשמיתת העליונה את חקה בפי רוחה להшиб רוחה, אז כמים קרים על נפש עיפה, באים הם העניינים המקוצבים, ומגדילים הם את כחה, בונים אותה בנין משנה, וקדושתה מתדרת.

צז. החלישות והחרדה הן סימנים של מעמד הולך לתוכנת הגדלות, אבל הגדלות עצמה היא מתעללה עליין, והן מתחפהות, מחלישות לגבורה ומחדרה לבטחה. ההליכה אל הגדלות אינה מנicha תcona להיות קבועה, והשתפים הנפשיים הולכים כנהר הומה וזועף, ומtower שהנשמה רוצה תמיד בקביעות של שלום, היא מוצאה בקרבה תמיד התגששות בלתי רצואה, המתגלמת אצלו של חליות וחרדה. אבל סוף כל סוף במעטיקהן של חליות וחרדה זו גם בעת שלטונו שרויות שם הגבורה והבטחה.

צח. אחידותה של אגדות ההוויה, היא מצדקת את היחס של כל משפייע לחוג מושפעו. האחדות היא תכונת האמת שביב. המקרים המפרדים ועשויים את כל יצור וכל עולם לתוון נפרד עומד בפני עצמו, הם עבי חושך המעכבים את אור האמת מהבקיע בכל עוז. בסוד האחדות נמצא את הרוממות. בשביל חלק מרומים ומאושר שיש בכללות היש הכל הוא מאושר. הפירוד מהרטוקה האחדותית, הוא משבר ומחילה. הבריאות באה ע"י ההתעלות אל הרום, אל החלק המעליה שככל מדריגת ההשתלמות, המתגללה ביצורים בכלל ובאדם לפרטיות, כשהיא זורמת מרום אל השפל מעלה עמה את השפל אל הרום, ומחזירתו למכונו, אל המקום אשר שם היה אהלו בתחום. כמשמעות המלומד המופע מאור כשרון חכמה, על רוח ההמון, ורגשו של האחון מקבל הוא את פרי הסתכלות של הראשון, הרי הוא עולה אל מעליו היסודית, מתחד הוא עם המרומים והנשגב, וモצא הוא את עצמו מאושר, מתעללה ומתקדש בקדוש והצלחת אמת.

צט. הננו מתרומותים מעל לאותה השפלות שאוה"ע שרוים בה, והנהו לעסוק מחשבי עקריו אצל חוקרייהם היוטר מצוינים, עד החלוק שבין רוח השמי והארוי. אנו דוגלים בשם ד' אל עולם שברא את האדם כולו בצלמו. בצלם אלהים ברא אותו. וכל הענפים כולם מתהליכים הם זה לيمין וזה לשמאלי, שאמנם יש בהם מעלה ומטה, ימין ושמאל, אבל בסיסודם הכל עולה למקום אחד, והכל עתיד להתעלות. לתקן עולם במלכות שדי, וכל בניبشر יקרוו בשםך.

ק. מוכחה הוא הגיהנים להמצאה. המירוק של הנשמות מזוהמתן אי אפשר לבא ע"י אותו המירוק החלש, שהכחות החלשים שבמערכיו הגוף ניות יכולים להראות בו את פועלם. רק הגלות וצערו הנורא, הוא וכל סעיפיו, רק הוא שկול הוא כאלו הצער העמוק הנחשולי של הגיהנים. ואברהם בירר לו אותו הצער כדי לפרק נפשותיהם של בניו מאשו של גיהנים. אמנם אינם מסוגלים למירוק הגלות כ"א בני ישראל, שכ"כ איתן וחזק הוא הטופס הנפשי שלהם, עד שלא יכח בשום מהפכה גלותית. והניעותי בכל הגויים את בית ישראל כאשר ינו בכבירה ולא יפול צורור ארץ. רק העוזן שבאותו, שהם ראויים לדת אש, הם יכולים להיות מתמרקם בגוויותיהם במירוק הגלויות, שיוצאים מהוריהם עצם השמיים לטוהר. לא כן הוא חלק כל בני האדם. הנפשות החלשות הללו, נכוונות הן אל הבשר הרודה בהן ביד חזקה, ואם יתמרקם בעודן בגויתן, לא ישאר מאומה מצורתן המהותית. רק בהפרד הנפש מעלה הגوية, בהיותה אז מתגדלת בעזה, בהיותה במצב החופש, אז תסתגל להמרקם הגיהנים, שיוצאים אחר כך מרווחים ואיთנים. ישבו רשיים לשאולה כל גויים שכחיהם אלהים. וכשאמורה גהינם ז"נ ח"ק, זנינו מזרעו של יצחק, אל הקב"ה ט"ר י"ש כ"ת, טר, המתן, יש לי כתות כתות של אואה"ע לתן לך. ואז ימלא הגיהנים את תפקידו, עד אשר רוח הטומאה יעבור מן הארץ והאלילים כליל יחולף. גיהנים אלה והם אינם כלים.

קא. לעיתים מטלוה איזה רגש עצוב בעת הלימוד, מחבר הוא עם הניגון הלימודי, והוא בא מרוב געוגעים אל המרום והנסגב שמתגלת ע"י הארפת אור התורה, והאדם חש ומרגיש איך הוא והעולם בכלל הוא מרוחק מאותו התוכן המרוםם, ולבו עליו דו. אבל אורחות ד' שבנוועם התורה, היא מתגברת על רוח עוזב זה, מפני שהוא נעלזה זה הרוי הוא מוביל את הייש כולם אל אותו מקור האורה, שהגעוגעים המכמוסים נוהים אחוריו כל כך.

קב. נראה הדברים, שההתהות של כלות הייש בכלל, הולך הוא מלמעלה למטה, בתחילת מדריגת עליונה חזקה בישותה, והוא עצמה מסבבת בתור סיבה את הדרגה המציאותית שלמטה ממנה, וכשה הולכים הם המהלך הדרגאים זה אחר זה. אבל בכל דרגה בפני עצמה, ביחס לבניה הפרטיה, הולכת היא המדה של התפתחות מלמטה לעלה, והיצירה הזרעה מתגלת תחילתה, ואח"כ היא מתעללה, מתרחבת, מתפשטת, מתרוממת ומתרנשת עד לעלה לעלה.

קג. צדיקים אנו להיות את הנשמה הישראלית, להוסיף לה כח וארץ, בכל האופנים והצדדים שהם מרווחים ומשגבים אותה. ובזה אנו מוסיפים בטחון לקיומה של האומה, ומחזקים אנו בזה את עזה, לתן

בידה כה להתרומות מעל כל התלאות העורבות עליה, וממילא יתחזקו ע"י כה האמץ הנשמי, כל כחوت החיים שלה. והאגודות החברותיות מתאמצות, הרוח היחידי של כל יחיד מתעללה, והתוכן העולמי בכללו מתעדן, והמטרה האלוהית של בריאות העולם מוצאה את מכונה, וחyi עולמים מתרבים, ונשומות מתחדשות, וכל צינורות החיים מתמלאים עדנה, ואור הדעת, ברק החיים וגבורה השלום, מוכרים הם להתרץ מבעד לכל עבי חומota, כל המחשכים, שטמותם הלב וערלת הבשר והרוח כוננה בעולם להחשיך את נוגה שימושו. למטרות היוטר גדלות צרייכים אנו להתקוין, ואז כל החפצים בידנו יעלו, כשהכל מעשינו יהיו לשם שמים, אז ארץ וכל מלאה ישתכללו היטב על ידינו.

קד. בעת אשר ירגיש האדם נפילה, מפני חולשת רוח והمعدה מוסרית, ישם אל לבו שם עמוקKi התהום הוא צורך לדלות מרגליות יקרות, וישוב ויעלה, ויחדש כחו בגבורה ושלוה, לאור עולם, עוד יותר שאט מיימי קדם. וכן הוא הדין בדורו שלם, ובתקופה עולמית.

קה. דבר טבעי הוא בטבע הרוחנית, שהלימודים סותרים זה את זה בהקשר הנפשי החדש לכל אחד מסוגיהם, והנפש העדינה, היא נוטה לכולם יחד, ומרגשת היא את כאב הסתייה שביניהם בהערכתם הכללית. וכל מה שהאדם מתעללה, תביעתו מתגדלת היא לכל המקצועות, ורוחו מתפזרת על אפסים רבים, ולעומת זה מתגלת בקרבו תוכן של גבורה עליונה, עד שיוכל לכנס-cond מי הים שנקרו ימים, מפני שיש בו חילוקי ערכיים, ואינו דומה טעם דג הבא מעכו לדג הבא מספמיא. ומאורע זה יקרה ג"כ לאומה שלמה, ולכללות המין האנושי, ולהמוני מעלה ועולם-עד בערכיהם. התפרדות מותך התעלות, והתחדשות מותך גבורה.

קו. בארץ ישראל המuin הרוחני של פנימיות הקודש, שהוא אור החיים של נשמת הכנסת ישראל, מתגבר הוא מaliasו. רק סיוע הוא צורך מהעבודה המעשית והשכלית, שהיא משתכלה בעמל כפיו ועמל רוחו של האדם. אבל בחוץ לארץ עיקר הקניין הוא בא רק מצד היגיינה, החיקור, הביקורת, הנסיוון וההתעמקות. וההארה האלוהית, המתגברת משפעה הרוחניים של הנשמה, היא באה בתור סיוע, ודבר נטפל, לשכלה את האוצר הרוחני, שבא מאמין המצב הזה, העקריות של מעשה האדם ועמלו, והטפליות של האור הנשגב השמיימי, איןנו דבר קבוע במדותיה של הכנסת ישראל. כי מיד בהקבע האומה בארץ חמדתה ישובו כל הסגולות להיות נקבעות בסדרן הראוי, והרכוש הרוחני הגדל, שנוצר בכל משך ימי הגולה. יהפכו ערכיו, וישבו גם הם לגלות את העקריות שבhem בצדם האלهي, בשפעתם החיה העליונה, ואת טפליותם בצדם האנושי. של עמל האדם ופרי התבוננותו. השכלית והרגשית, לכל פלוגותיה.

קו. האדם אפשר לבא לידי מדה כזו עד שיגלה בקרבו את המרכזיות של כל ההוויה שבקרבו. ואז ירגיש ברוחו את כל המתרגש, כל העשו, כל המובייק, וכל המתנווע בכל מלא היש לכל פרטיו דרגאותיו. כי לא יעשה ד' אי דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביים. ההtaglot הפנימית הזאת של הריכוז שבນשمت אדם היא הוצאה מן

הכח אל הפעול מה שגנוו באה באמת, ומה שהוא מצוי ועומד. ויכולים אנו להכיר את מעלה האדם בכל מדרגה שהוא, כיון שהוא עולם זה ספון בקרבו, מה גדול הוא ערכו בכל אופן גם כשהוא עדין שכן במורד, ונשנתו מתגלגת תחת שואה, אבל הניצוץ האלקי הלא לא ישנה ערכו. ואסה דקאי בגין חילפי אסא שמייה, ואסה קרו ליה.

קה. הסיגים, שמתבקצים בנפש האדם פנימה, ומתרפרפים בתור מדות רעות, ערומות, תאונות שלפות, כעסים ומשטמות, הם גילויים מהסיגים הכלליים שבעולם. וכל ריכוך שהסיגים מתרככים בלב האדם ובעומק נשמוו, על ידי הטבת המדות, וביותר על ידי אור תורה והעלאת תפלה, הגבה למעלה באור הקודש, מתרככים הסיגים הכלליים, והדינים מתמתקים.

קט. הרבה פעמים מזדמן שהלמוד עוזן הוא את המחשבה, דוחק את הנשמה ואוסר אותה בזיקים. ובכל עת שמכיר האדם את כחו הפנימי, ותביעתו המחשבתית מתגברת בקרבו, צריך הוא להתרום מעל לתשוקת התלמידות, ולהכנס בתחום הטוהר העליון של זיכון המחשבה. ובמחשבה עצמה צריך הוא לפחות את הענפים החלקיים, להכיר את הנטיות לעצם מחשבה הגיונית ולעצם הרגשה מחשבתית, ומהן יעלה לחידור התוכי של החיים הרוחניים, שמתעלמים במקורות, מעל לכל הגזון, מחשבה, הרגשה והכרה, ויכנס בסוד שיח דמתת הקודש. אך דמייה תהילה אלהים בציון.

קי. על הרצון הפנימי אפשר לומר, שהוא ההtagלוות הראשונה של המהות הרוחנית, אבל ודאי גם הוא אינו עצמות המהות היסודית של הרוחניות הנשנתית. השכל והמדות הם התגלוות שנייה ושלישית. כewish ברצון הפנימי קלקל, אי אפשר שלא יתגלה זה הקלקל בשכל וגם במדות, והחסרונו שברצון הפנימי פוגם הוא גם כן את העצימות הפנימית באיזה מידה. על כן אי אפשר שאור החכמה, ומאור התורה, יאיר באדם בבהירות מובהקה כל זמן שלא שב בתשובה שלמה, המתקנת את היסוד הרוחני, שהוא גורמת שתהיה ההtagלוות הרצונית התגלוות בהירה וمبאהיקה, ואז מ מלא מזהירים הם גם כן הענפים השכליים והמדותיים, ואור התורה הולך ומתחזם, ונעשה כמוין המתגבר וכנהר שאינו פוסק.

קיא. אין סתורי תורה מתגליים ע"פ השכל החקוני אלא על פי שפעת הקודש של רוח הקודש, וההתנווצות של רוח הקודש תליה היא בתמיינות הרוח, ותמיינות הרוח תליה היא בשכלול החפץ, שהוא האופי הפנימי של הנשמה, שרשאה מגיע למקום שיש שם הדעת והרצון מתחדים בתוכנה אחת. והרצון משתלם הוא על פי המעשים. ומטעם זה דקדוק המעשים ותוכנן התשובה תנאי גدول הוא להישרתם של תוכני סתורי תורה.

קיב. לעיתים אין היראה מנחת את החופש הקדוש להשתפט בנשמה. וצריכים להתגבר על מניעה זו ביסוד של גבורות הגבורה, כלומר בתגברות הרוחנית של היראה, בהגברת האיכותיות וזיקוקה, בחיבורה אל האהבה הטהורה. וכוחה מתעללה, עד שהיא חוזרת להיות מסייעת לתוכנית החופש הרוחני, האוצר בקרבו את שמחת הנפש העליונה, המבאהיקה את האור של הדבקות האלhit בטהורתה.

קיג. השכל החולוני אינו יכול להגביה ולזcka לגמרי את האופי הנפשי. שיסודו מתגללה במהות הרצון, מפני שכח הרצון הוא יותר עצמי ויותר עמוק ומושרש בה מהות הנפשית, מהשכל. אבל השכל הקדוש, המואר מאור הקודש, הוא מעדן ומקדש, מצרף וחזק את הרצון בכל מלאו, מפני שישוד הויתו הוא יותר עמוק ויותר תוכני מכל ערכי הרצון כולם, וממקור שפעתו הרצונות יונקים.

קיד. הצדיקים לוקחים לא רק את תשוקותיהם של עצמם, כי אם את כל התשוקות וכל התאותות של כל העולם כולו, של כל המציאות, של כל הברואים, והם מעלים את הכל להקדשה העליונה, להיות עטרה לראש מלך חי העולמיים, שהוא כל עיקר יסודו של פרק שירה, שהוא כל כך מופלג במעלהו. וכל מי שלא בא לידי מדה זו, להיות עבד את השם ית' בתאותיהם ובתשוקותיהם של כל הברואים כולם, עדין לא נכנס לפניהם ולפניהם, בהיכל הקודש. וכל אדם לפי דרגה דיליה צריך הוא לחייב ולצפות מתי הגיע למדה קדשה זו, לעבור עבודת הקודש העליונה הזאת, בכל פאר הוד שמחת עליצת נשמהו, המלאה זיו נועם רננת עולמיים.

קטו. אצל הצדיקים הגדולים, שכבר קדשו את כל כחותיהם, יכולה היא להחשבה להיות נובעת מהרצון, וכל מה שהחכמה יותר מקשרת היא עם הרצון הפנימי שלהם, היא יותר מאוששת ובנואה על פי עמוק האמת היותר חסין, כי עיקר האמת מונה הוא בטבע הקדשה, המוטבעת עמוק בנפשם, המלאה אור קדש מהיסוד העליון מקור חי אוור העולמיים, אוור ד', חי החיים. וגבורי הקודש, שוגוף כבר נתעלה למרומי הקודש, האמת היותר אמץ שלהם הוא המיסוד עמוק הטבע הגופני, שהוא מורה, שהאור החי של האמת הוא מותאם בכל המדרגות قولן.

קטג. גדולה היא אהבתם לכל היצורים, לכל המציאות. חילתה לי להכנס בלבבי גם זיק קטן של משטחה, של שנאת הבריות. הנני מרגיש במלא קרבי את אהבתם הגדולה לכל הבריות, וביותר מזה לבני אדם, וב마다 יותר עליונה לבני ישראל, ובכמה מעלות בקדש ליראי ד', לשומרי תורה ומצוות, וק"ו לת"ח. אני חפץ בפהיתת הכבוד של שום אדם. אני רוצה שהכל יתעלנו, הכל יתכבדו, יתרוממו ויתחפאו. הנני צריך להכיר את תוכיות רצוני, את נקודת חפץ נשמי, למען אדע לכזין את דרכי אך למעלה למעלה.

קיז. הירידה הרוחנית, כשהיא באה מפני הצלון הגופני, צריכה להתחשב עמה על פי סבתה, דהיינו להתחעס בתיקון המצב הגוףני, בתוכנה קבועה ובריעון אמץ כדי לבנות בתקומה הגוףנית את ההריםות הרוחניות قولן. במהלך הזמן מתגללה גם כן יסוד הקלקולוגים הרוחניים כמה פעמים בהרים הנמצא במערכת של התיקונים החמורים. וזה מתעוררת החמריות בכל כחה, ונדמה לרבים כאלו היא באה להיות כח מהרס את המעדמים הרוחניים, ובאמת מתגללה במהלך תולדות, שכן היסוד של השפיראה הגוףנית הוא כולל כלל כל כח, עד שחווק בתוכו גם כן את כל המאוים הרוחניים, בנסיבות יותר טהורה.

קיה. הנשמה של החושב העליון כמהה היא מאד, בעת שהוא נדחק תמיד להיות נלחץ בעסקי רוח תחתיים, שאע"פ שהם נעלים ונשגבים לגבי כל ההמון הhogeh והמתלמד, הם הם ירודים ומשופלים לגבי הנשמה הצמאה לראית צחצחות של הווד עליון.

קיט. צריך לברור את היסוד של מניעת האפשרות להיות עסוק בעבודה תכופה, שהוא מזדמנת לבורי רוח עדין, המשוטטים בשיא הגובה של מחשבות נאצלות. לפעמים באה מניעה זו מפני המהירות הגדולה שבהתנוצצות הנשמה, שרעיון רודף רועיון, ומבחן לחשך מתקלע או האדם, ואינו יכול להתישב על מעמד קבוע מפני הליכתו התדריה מחייב אל חיל. אבל מזדמן הדבר, שהרעיון טהרה ועמוק ענווה גורם את ההתנוודות הזאת, אף על פי שיש בה גם כן צירוף של התועלות תדרית. וכשמצוך האדם את הבירור המדוטי עם העפיפה הנשמיתית, או מנוחה שלמה מתחדשת בקרבו, ונעשה מוכשר לעבודת תמיד, עבודה בלתי מופרעה ומופסקה על ידי שום הטרדה, לא מצד המורד ולא מצד המעל.

קכ. כמה אני צריך להתישב לברור את מעמידי החפשי, עד כמה אני רשאי להלחם עם רגשותי במהלך רעיוןנותי, המוליכים אותי תמיד לצד עילויו, להמרומם והנסגב, להיות משקיף ברוממות הקודש ביסודות המוסר העליוניים, במרחבי האzielות הנשמתיים, והחויבה דוחקת אותי אל הצדדים המעשיים. ורק"ו עד כמה תוכל החובה המעשית לדחוק את הרוח האziel, זאת היא השאלה.

קכא. כמה אני צריך לעמל ולעמל ולברור פנימיות השקפתני על התוכן המהותי של האישיות הישראלית, איך שבאמת אינה נערצת לפיה מעשה, לפי הצד המגוללה של ארחות חייה, כ"א לפי אותה הפנימיות האמיצה, שהיא נחלת יעקב, שהוא תוכן קדוש ונשגב, המניצה את כל מה שהוא מניגר אותו, ויש בו כח של תסיסה והכשרה להפוך את כל מה שיבא ב מגעו, אפילו דרך התנגדות אל תוכנו הנעללה העצמי. ובכל זאת, השקפה עליונה צנואה זו, לא תחליש אפילו בכל שהוא, את הערך המוסרי הגלוי המורה את כל האוושר הזמני והנצחי בישראל, מצד ההכרעה המעשית הטובה, ואת כל האסון והירידה מצד הדרך ההרואה של ההכרעה המעשית כפי הגלמתה החיצונה, המתבטאת במעשים, הנהגות, במדות ובדעות, הכל ע"פ הערצתה של התורה.

קכב. איני יכול להכחיש את רצוני הפנימי, את החשך העצמי של הנשמה, שתמיד הוא מתרגלת מתחוך עמוקי לבבי, שהוא חפץ נאמן מלא חרדות, והחרדות הזאת מלאה היא עצב של קדושה, לדבר ד' אני חרד. מורה שמיים הוא שיחי ושיגי העצמי הפנימי, בו כל מעוני. החברה, הסביבה והחיבת המעשיים, הם מונחים על דרכי כאבני מכשול, שאינם מניחים לתשוקתי הקדושה, המלאה אור הקודש של יראת ד', המוכללה באהבה תוכית, יצאת אל הגלוי בכל עת, להתאמץ בכל המדות כולם, והנני בכל עת בואי בחברת בני"א בא במובנה, והסתירה של תוכנת היראה מתגברת היא מאד, עד שהנני מוצא את עצמי עלוב ונעוז, אمنם תוחלתني את ד' היא.

כך. החשיבות של הקדושה שבעניינה הבריות אינה צריכה להחליש את הדעת מפני התכונות שיש לו על עצמו, שכן הנה יסודות התשובה, המביאה לכל ההצלחות, המושיעה את היחיד ואת העולם כולו. אמנם צריכה היא החשיבות הזאת לעורר את תוכנות הענווה בכל מלאה, שההתעמקות בשרה מביאה היא את העטרה של החכמה כולה. ולשמירת הענווה, לחדרה בכל מהボאי הנשמה, תוכנות הגבורה דרישה היא. וההדר החיצוני הבא מתוך החברה הרי הוא מחזק את היסוד של הגבורה, שיווכל לצאת בבהירות צחצחיםו אחרי שמדובר מתוך הזזהמא של הגאותה.

כך. השירה היא מקור החכמה, היא באה דרך הופעה, דרך המשכה של חסד מתוכנות הנשמה, והחכמה באה אחראית לפרט את פרטיה. חי העם שיש בהם יסוד רוחני, הוא חי השירה שלו. השירה האומית אינה יכולה לקבל הרכבה, היא מוכרתת להיות כולה שלה, ובשעה שיש בה עירובין זרים, כבר נפסלה למורי במஹות צורתה. שירות ישראל היא התורה, ורשאה העליוןון, שורש החיים העליונים, החיים האלוהים, גדולי הישועה, שגובי הרומיות, אור הקודש, מקור הדעה, אוצר ההשכלה ומחמד המדע, פאר הכרת הצבון האלמי המושפע בפנימיות נשמה. שירות ישראל מוכרתת להיות שירה אליה, שירות קדש קדשים, ומרחבי החיים של שירות אמת זו מתחפשת על כל גdots החמים היישראליים, כל המעשה והפעול, כל הקומי והיחול. **יחל ישראל אל ד'.**

כך. לפי מה שהאדם מקודש הוא בדרכיו, לפי מה שהאצלות הפנימית מתגברת בקרבו, ככח מוצא הוא את העליונות של הכרת השכל, הערתו וڌיפתו הפנימית, והוא מתחשר במתת חלקו, ורוח החירות מתגבר בקרבו. והרי מתעללה מעל כל השפלות, של כל הקדרות העולמית, מתרומם הוא מעלה תחתתיו של הדמיון החמנני, וחופשה ניתנה לו מכל שעבודיו. מתוך האספקלריא המאיתה של הערת השכל, הרי הוא מצין על כל חוק כתוב, על כל מצוה ותורה, והمعنى האלמי הומה בקרבו, ונחליו הולכים ושותפים, להaddir את תוכן חייו הרוחניים **האמתיים אדיות אין קץ.**

כך. האומה שלנו תבנה ותתכונן, תשוב לאיתנה למכונות היה כולם, ע"י מה שהאמונות שלה, היריאות שלה, דהינו התוכן האצילי המקודש האלמי שלה, יתפשט, יתגבר, ישתכלל ויתאמן. כל בני האומה יבואו לעומק האמת של נקודה זו, ואז בקהל מלא גבורה ועז יכריזו על עצם ועל עם בקהל גדול : לכט ונשובה אל ד'. והתשובה תשובה אמת תהיה, והתשובה מכון גבורה תהיה, והתשובה תתן עז ותעצומות לכל הסעיפים המעשיים והרוחניים, לכל ההליכות כולם הדורשות לבניין האומה ושבליה, ליקיצה לתהיה, להתעדדותה עמדתה. העינים תפקננה, הנשמה תזק, אורה יבריך, מעופה יתגדל, ועם נברא יקום, עם גדול עצום ורב, אור אלהים עליו וגדלות לאות לו, כלביה יקום וכארוי יתנסה.

כך. חפץ אני בחשוכה וחפיצה גמורה לעבוד עבודה ד', עבודה קודש עליונה, למעלה למעלה מכל חוק של טבע. אני רוצה להכנס בחשוך הטבע כולם, את האור החפצי של תשוקת קודש הקדשים, של האידיאליות

האליהית. אני מתייחד עם כל פרק שירה, עם כל המשוררים, אבל בכל היש, העולמים בשיר ומתעלמים בשיר, ונונתנים הוד והדר לפאר חי העולמים, ברוך הוא ובורוך שמו.

קצת. ההשגות העליונות, שהן באות בדרך התגלות, של עולמים שלמים, אי אפשר להשיגן כי אם לפי אותה המדה שהרצון והשכל הם מאוחדים באחדות גמורה, שזהו יסוד הקודש, הנובע ממקור קבלת מלכות שמיים שלמה, שרשאה הוא הארת אור האחדות, ד' אחד ושמו אחד. במדרגה זו כל מה שהוא מושכל בהשכלת הוא מוטבע בעומק הרצון, וממילא הוא מתגשם גם כן בחיים בפועל, ואני מסתתר בעולם המעשה, כי אם כshawormata לזה התעלומה המוחשכת של טבע החומר. ואז מתקיים בכל המילוי התוכן של מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, וחושב לעשות מצוה ונאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאילו עשה.

כלט. החסרון שיש בהתראת ההגשמה באלהות איננו מצד ההגשמה עצמה, אלא מצד ההעדר הנמצא בהכרח בכל המתגשים. ואם ע"י הרחיקת ההגשמה יתרחק ציור המציאות, וירשם תוכן ההעדר יותר ממה שההגשמה כוללתו, אז רואיה היא ההגשמה לבא בציורים רבים, כדי להציג את המודרניים מתוכנות העדרים המתאזרים בתוכנת התיאור הרוחני לפי מה שהם מצירירים אותו, ומפני שהציורים המגשימים בינוים הם על חיבת המציאות, מביאים הם לבסוף לידי הכרתו.

קל. התבוננות גדולה צריכה להתקונן בנפש על דבר היחס של החשכת ההשכלה, הבאה מכל דבר שיש בו משום סרך חטא. ביחס מתייחסים הדברים לכל מיני השגות, הנתלות בתודר סעיפים של התגלות אליו זכור לטוב, שבדבר מועט לא משתעי אליו בהדייה. ונראה שמדה טובעה מרובה ממדת פורענות, על ידי כל תנועה אמיתית, על ידי כל התגברות של קדושה פנימית, הבאה בטהרת חכמה וקדושת רצון, תכף מתגללה שפעת חיים וברכה בכל אותן ההשגות הבאות מצד זה התוכן של הופעת גילוי אליו בכל ערביו ומהותיו, השונים מאד בחילופי דרגאותיהם.

קלא. המחשבה של הדבקות האליהית, כשהיא מתגברת באדם, היא פותחת לפניו פתחים של ציורי אורה, של אומץ העז של השפעת חיים לכל היקום. הולך הוא האדם ומתגדל אז בעוז רצונו, רואה הוא אז, חש ומרגיש, איך שהוא ברצונו האדיר בהאדירויות האליהית, בהבהקת אור אמונה אליהם חיים, מפשט הוא אז רוח רצונו לכל היקום כולל, וכל החיים וمتkieים, וכל הווה ומצוי שואב הוא ויונק ממנו חפץ קדוש ואידיאלי, הנשגב בקודש. אחרי שהוחשפה מעלה גילוי אליו בעמקי הנשמה, מתראה אור החיים של תחיית המתים. וברוחו הפנימי, הקשור בקשר הקודש והנסגב של אור החיים, הוא מגביר כה החיים בכל המדרגות, ומשפר את מהות החיים בכל הערכין, ונונתן הוא תמיד צורה חדשה לכל המוני מעלה ומטה.

קלב. העגל והפעור עומדים הם זה מול זה בשני קצוות הטומאה של ע"ז. הטומאה היותר מכוסה היא בעגל שהיא קרובה לתבנית הקדרשה בפני שור שבמרכבה, והטומאה היותר כעורה היא הפעור. ובאמת הפעור כולל הוא כל יסוד עז, וכל העז שבעולם היא רק ענף של פעור, אלא שזוהמתה מכוסה קצר. וביטול טומאת

ע"ז בא עי"ז שמתגלה שכל ע"ז וסעיפיה היא פעור ממש, ויצרא דפער נפסק לגמרי בדור המדבר, אחרי ביעור הנצדים לבעל פעור, ומזה בא הכה למיכס יצרא דעת' בימי עזרא, וגמר ביערו יהה לע"ל בכהו של משה, שהוא גנו מול בית פעור. וראשית טומאת כל בחינת המקום שבועלם הוא בית פעור, ולעומתו ראשית קדושת המקום הוא קברו של משה, שעומד למעלה מכל המקום הטבעי, ונברא בע"ש בה"ש - ולא ידע איש את קבורתו - שהוא למעלה מהידיעה. וביטול ע"ז תלוי בהתגלותה של הזומה שלה שלא תcosa עוד - ואת הצפוני ארוחיק מעליים, והחתינו אל ארץ ציה ושםמה, ועלה באשו ותעל צחנתו. וביטול ע"ז בימי אליהו, היה בפועל אלהו, שהקדמים עדמתי אתם פוסחים על שני הסעיפים, אם ד' הוא האלים לכו אחרים, ואם הבעל לכו אחרים, ככלומר, שבאמת יסוד הבעל הוא בעל פעור, אלא מפני שכבר נזדקק העולם עד שבטל יצרא דפער והוא בושים להמשך אחרים, ע"כ לקחו להם את הבעל בהסתדרת הכיעור הפעור שבו. אבל באמת העז הגמורה היא פעור, ואם הבעל הוא אליהם לדעתם הרי הם צריכים לילכת אחרים למקומות יסודו, ככלומר לפער, ומתחוק השיקוץ שנמצא בפער, כיוון שהבינו שבאמת כל ע"ז באיזה צורה שתהיה היא פעור ממש ואין להנצל מזומה הפעור אלא ע"ז הדבקות בד' אמת ללא נדנוד ע"ז כלל, ע"כ ענו כל העם יחרדו ד' הוא האלים, ד' הוא האלים.

קלג. אני צריך להתאמץ, שאוכל לשובב עניין מיוחד בלבד ללא קפיצה מרעיזון לרעיון, אע"פ שעצם הקפיצה שמעניין לעניין בא מפני מהירות ההשגה והחשק להכליל הרבה נושאים, והשלמת התרכבות דעה ברוח נאצל - בכ"ז מונע הוא לכך זה את ההתכנסות של הרוכש המוסרי, המדעי והතורני. אמנם צריך אני מادر לפרש את העניין, ככלומר שתהיה התכנסות המינוחה של העניין המפורט התכנסות כזאת, שלא תשולל מהעניין המינוח את ההשפעות העשירות של כל העניינים השונים, שבאמת הלא הרוכש הרוחני, כהמציאות, כולל מחובר הוא זה זה, וyonik זה מזוה, ודרכי תורה ביחס דודים הם זה לזה, ורעים הם זה לזה. והערה זו אינה כי אם פרטית, רק כללית, היא נוגעת בכלל עובדה ובכל מצווה. כשהאדם עושה פעולה טובה אחת, צריכה מחשבתו להיות מרכז בזו הפעולה המינוחית, אבל יחד עם זה צריך הוא להרחיב את רעינו על כל המצוות כולן ועל כל סעיפי העבודה, באופן שבמצוות זאת היחידה יהיו כלוליםן כל המצוות עם כל סעיפיהן, כל פרטיה ודקדוקיה וכוננותיה ותריג מצות התלוין בה.

קלד. כל השוכח דבר אחד ממשתו, היינו מהמשנה השיכחה לו לפי מדריגתו. אבל אם עלה למעלה גדולה, שנפתחים לפניינו שערים של משניות פנימיות, יש שהוא מוכחה לשכח את מה שהעסיק את רוחו, בהיותו במדרגה הנמוכה, כרבי זירא שצム הרבה כי היכי דלשכח מיניה תלמודא בבלאה כדבעי למסיק לאירוע דישראל. וכדוגמת נהר דינור שהוא מעביר את רשמי העולם הגשמי מהנשמה, והכל הוא בכלל גם אלה תשכחנה.

קללה. יסוד החוצפה-יסגא דבעקבותא דמשיחא, הוא בא מהתמעטות ההופעה הרוחנית למטה, והרעינות הנאצלים והמוסרים הנעלים אינם נתפסים בלבות בני אדם, על כן החומריות מתגברת. אבל זה היסוד המair, שהיה בדורות הקודמים מתפשט למטה, לא אבד את אומו, כי אם התכנס למעלה, בספירות עליונות, ועל פי זה

נתרבה האור בנשמה, בגינזיתה הפנימית. והאור המתרבה דוחק הוא את הפריסה, אשר נתפסטה לצד התחתית, ויוצאים נגוזות מאופלים, שעל ידם מתגדלות התוכנות המעשיות, וההכרות הגשמיota מתעמקות ומתגברות, ומcheinות הן בהתגברותן בסיס גדול להארה רבה, שתבא בשפעה גדולה, בכא התוור להgelot כל האורה המכונסת, שנתעלתה. ובא יבא אז אורו של מישח, בהפתעה נפלאה מאד.

כלו. ערך הדברו הולך ומתקלה אליו. יוצא הדבר מהgelot שלו, מופיע הוא ברוממות קדושה ערכו, וכפי ערך הופעתו והgeloto, מתעלה כה התפילה והברכה. אור הרצון המקודש מתראה ע"י הארת התפילה, ורוח גבורה מפעם, גודלה החסידות מתקלה, הפחדים הולכים וסרים, התשובה מתורמת ומתאדרת מעל כל עוזו וגבורה, הוד אור הקודש מפעם, והארת זיו ארץ ישראל חזר ומתעטר במעמקי הנשמה, לרווחם כל נופלים ולאמן כל נכשלים, באו אליו כל תשושי כה, ברוח ד' אחזקכם, במוח פ' אמייצכם.

כלז. אי אפשר לומר כלל שתהיה עין הנשמה צרה בהגוף, אף על פי שהענינים שהם שואפים אליהם ופועלים בהם ובוניהם אותם נראה כרחוקים זה מזה. וכן אי אפשר שנשמה הנשמה, הרוח האצילי העליון שהוא מהיה את הנשמה, תהיה עינו צרה בהנשמה, אף על פי שהיא מוגבלת וירודה לגביה, כמו שהגוף מוגבל הוא וירוד כלפי הנשמה. וכן הוא הדין בכל ההווה ובכל ההנאה, הכללית והפרטית, האישית והציבורית, זהו דרך החיים. כשראוים אנו אנשים מתגברים לאחיז מגמות גופניות. או חילוניות, והם עוסקים בבניין האומה, והתבל, ואנו מרגישים, שישוד החיים ומקור ההצלחה נתון הוא בתחום התפקידים העליונים, לא בבניין החMRI, כי אם בהרוחני, ולא בהרוחני החילוני, כי אם בצדדיו העליונים המקודשים, קודש הקדושים, אל ירע לבנו בכל המפעלים הללו. אל נעלים עין מהצורך הנדרש להתחבשותה של נשמה הנשמה, אל הנשמה ואל הגוף, ואל הסתדרותם הטובה, ככלומר הצורך של הקדושה العليונה, האידיאלית, האצילת האלהית, אל הבסיסים של הרוחניות החילונית, זזו האחורה אל הגופניות וכל פנותיה, ובהתאחדות הכוחות כולם יהיה הבניין שלם.

קלח. אין הספרים יכולים לדוחק את המחשבה ולצמצמה, אלא להעלotta ולהרחבתה. אנו משוטטים בעולם הרוחני, מטילים בפרדס האצילי, ונשתחנו מופעה בהופעתו אורו קודש, ומתאוים אנו לקלות את שברירי האורים, לצירים ולסמנם. והננו לואים מרוב טוביה, ומקשים מקום מנוח, אשר יגדר את מאוינו, ויציג לפנינו את עדרי הרעינותה במספר וחוכן, בהשתרגות ארגנית וסהטלות ממודדה. ומתיוך איווי השוב זה הננו עטים אל הספרים, ונפשנו מתרוממת לאורם, ורוחנו מתקרר בנטחת הרוח של ה抗战יות הגונית, שהם מציריים לנו במלא אוצרות המפיקים זיו ונוגה, עושר גדוֹל של תפארת זיו החיים العليונים מדושני העונג ורווי המשמות.

קלט. התכוונה של ההכרה האלהית היא מרכזה הפנימי של יראת שמיים, הוא המקור החי של נשמה העולם, המתפשט בכל היוצרים, בכל היש, בכל ההוויה וחליפותיה, בנצחח ועוזה, היא מדרכת את כל העולם כולם לעילו ורוממו. כל המוסר, כל החוקיות, כל החיויבות, הנם רק סעיפים ממנה, היא בעצמה היא מקור העונג האצילי, שנשמה כל העולמים היא אליה שואפת. כל התרבות العليונה וכל מדרגתיה במהלך העולמים, בהשתרגות הנשמות, במאלה התולדת, בחים ההיסטוריים של אדם, ושל כל חי, של כל המרגיש והמתנווע, כל

פרק שירה וכל סעיפים, הופעתיו והשתלהבותיו, ממנה הוא נובע. הצדיק העליון, המלא גילת יה, המרוה עז קודש, שדברו דבר ד' הוא, שכל תכונתו קדשים הנן, כל שיחו ושיגו, אידיאו ואידיאליו, הם אך חפץ אחד, אדרות אל חי ושבח שיר רנני, הוא יכול אך התגלות יפעת אור החיים האליים שבכל היש. ואליו הכל יכטפו, מברכותו הכל מתברכים, ובכוחו הנערץ הכל משתגب, דבר פיו הוא מלא בקרבו את יסוד היי כל, ומתוך חזק חי האצילות שבוכחו הכל מתאם ומתחשן, ומתוך כך מבטאו הוא אוצר העז, ותגורר אומר ויקם לך, ועל דרכיו יגה או, אין עשר כעשרה, ואיד חוסד כחנסנו. אשורי כל הבא בגבולם, ומוצלח הצלחת עולמים כל הבא במנגן, וכל המתחבר לאגדות זיו טהרתו. עבד הוא למלך הכבוד, וככבודו של עולם בקרבו הוא שורה, כי המדעים מתאגדים בתוכנת רוחו, וכל המוסרים נובעים חי נגוהות מתשוקת פליות או קדשוין, זהו מופת העולם, חסין האדריות. רוח הישר אשר לאדם חש הוא בקרבו את רוממות הדרו, ותשוקת קודש ממלאה את כל ישרי לב, לחסות בצלן.

كم. אוטם אשר האויש הפרט נתרukan מנשפתם, מביטים הם את כל הייש שבחיי החברה, והם הם אשר החברותיות נוטלת מהם את כל ערכם האישני, הם שוכחים חובות עצם, ומשתקעים רק בחיה הציבור. ובימים שהוחזפה יסגה הם הנם ראשי דעתם, אנשים שהadmion הוא כל יסודי חייהם, לא השכל ולא הרצון העמוק, שאיננו מתקיים בטובו כ"א בינויו חשובה מאוצר הקודש. מאד צרייכים להתגבר עליהם בעלי האישיות, חסידי העולם, שתביעה פנימית של השלמה עצמית היה אצלם, והוא משקיעה בתוכה את כל ערכי חייהם - שלא יפלו ברוחם בראותם את ההתפשטות הכמושתית של השפעת החיים אשר לבני החברותיות. אבל לא תצליח בשום אופן התכוונות אישית במושג השלים, כ"א כשהפרה משושיה התכווניות חברותיות. ומתוך אותן השדרות שם נתבצחה החברותיות, מהיהם, מהשפעתם, מספרותם ומכל מפעל ומוסד שהם מכוננים, צרייכים בעלי האישיות האמיתית, יסודי התויה והקודש שבעולם, לקחת לך, וליסד בעז רוחם ובתורתם העלינה את היסוד החברותי, על-פי התביעה של השלמה האישית, שהיא מסתכלת בהוד יוצרה, במושג השלמות וההארה העלינה אשר בסקרת הטוהר שבתוך של עוזיות, אצילות אין קץ ברב חושן ויקר.

קמא. הנשמה הגדולה, שהיא חוכמת מרחבים ועונקת גביה מרים, שתכנם עולה הוא מעל למושג המוסר והמדות, כשהיא עוזבת את מרים ומתכוצת אך בתוכן המדוטי, כחה כשל, והיא הולכת ומתטשטשת, עד אשר תתגבר בתשובה עליונה, ותשוקה מטל העליון של החכמה, שהמוסר יסתעף ממנה מאלו.

קמב. הקשרונות הסותרים זה את זה, עומדים הם במעמד של נקודות שכל אחת מתגדרת בעצמה, מסתפקת במציאותה. וכשנפש מתחבשת ומזכוכת ועולה במעלה התפתחותה הרוחנית, אז הקשרונות מתקשרים זה עם זה. ותחת אשר בזמן הפירוד ליוצא ולבא אין שלום, זה היוצא מתלמיד אל תלמוד, מפני שדרכי הלמוד של התלמידים שונים הם וצריך לכל אחד מהם כשרון מיוחד הסותר להקשרון השני המסוגל להתלמד אחר, כשההעלה הנשנית עולה מתאגדים התלמידים יחד, ודברי תורה נעשים רעים זה לזה, ודודים זה לזה.

קמג. הדרמה מביאה לידי רוח הקודש. וכל מה שרוח הקודש מתגבר באדם, ככה הוא מכיר את גודל ערכו של הדיבור, את פעולתו ואת גבורת שליטתו המעשית. וכפי מה שיהיה דברו יקר בעינו, מפני מה שידעו הוא את ערכו, ככה יגדל ערכו באמת, ופעולות דיבורו תהיה נפלאה, ותתנוצץ עליו סגולת ישראל הפנימית, הקול קול יעקב, אין לך חפלה שנשמעת שאין בה מזרעו של יעקב.

קמד. המדע הוא בניו על שני בסיסים, הבסיס הדמיוני, והבסיס השכללי. אלה שני היסודות, שהמדע מורכב מהם, עומדים הם בהרכבתם המזגית, במצב של תסיסה. לוחמים הם זה נגד זה, ומתייסתם מתחדשים כל עלי פי הרוח של האדם. הנטיה העליונה לצד השכל מחלשת היא את הדמיון, וממילא מזג המדע מתקלקל. והנטיה לצד הדמיון מטשטשת את השכל, ולקוים מיוחדים מתגלים במערכת ההכרה המדעית. הבריאות המדעית באה מהמזג ההגון של הדמיון והשכל.

קמה. חכמת האמת, שהיא באה מהתגלות רוח הקודש, מבארת את כל ההארות, העולמים כולם, מצד טוהר השכללי, שהדמיון יש לו קצת אחיזה בהן. ומתוך כך החולשה הגופנית עליה היא לבוא אחרי השתקעות גדולה בההופעות העליונות, ואין להז תקנה, כי"א לנשא את כל העולם הדמיוני אל הרוממות השכלית. וזה בא מצד עבודה קודשה של יראה פנימית, שהיא מקור החכמה, המעלת חכמה תחתה לרומה של חכמה עילאה. ואז לא די שחולשה גופנית אינה באה ע"י התגברות השכלית, אלא שזרמי גבורה, גדולים ומלאים, מתגברים וועלים על ידי התגברות הגדולה של ההשתקעות השכלית הטהורה, שהיא מופעה באור של רוח הקודש.

קמו. הנבואה היא הקשרו המפותח של רוח הקודש, ורוח הקודש הוא הכח הנבואי טרם צאטו מן הכח אל הפועל הגמור. כשהאנו משערим את ערכיה של הנבואה, צריכים אנחנו לשים את המשקל היותר גדול והיותר עיקרי על התוכן של רוח הקודש בקרבה, ומכל מקום עליה היא הנבואה על רוח הקודש, מפני שהיא מדת רוח הקודש מפותחה ומבושלה. מובן הדבר לפי זה, שאפשר شيיה אDEM גדול במדת רוח הקודש שלו ומכל מקום לא יהיהنبيיא, מפני שלא פתח את כשרונו לבא למדת הנבואה, או שמניעות חוץיות. מדרגת העולמים כולם, וסדרי החיים. ערכי התולדת האנושית, וכיוצא בהם, הן מעכבות את הפתוח הנבואי לצאת אל הפועל. וישنبيיא שלא הגיע למדת רוח הקודש באותה המופלאה של בעל רוח הקודש הגדול, ומכל מקום אותה המדה של רוח הקודש שיש בו באה לידי פתוח. וזהו התוכן של יחשنبيיאים וכותבים זה להז, שהنبيאים עולים בכללם על הכותבים, בקדושיםם, ומכל מקום ישנה מדרגה המשווה את النبيאים אל הכותבים, ומניחים כתובים על גביنبيאים כשם שמניחיםنبيאים על גבי כתובים. ולפעמים מתגלה מדרגה מיוחדת מוקדמת בכתובים לגביنبيאים, כפי הסדר של מלכיהם זכרונות שופרות, דראש השנה. איןנו עדיף מיניה, ואיהו עדיף מנינו, איןנו עדיף מיניה, דאיןנוنبيאי ואיהו לאنبيיא, ואיהו עדיף מנינו, דאיתו חזיאין והוא לא חזן.

קמץ. הצדיקים הגדולים מתעלים הם הרבה בקדושיםם ע"י מה שמשמעותם לפעים בעולם התהוו, באופן הדיעות הזרות, בדמיונות ארחות העבודה הזרות וכל נביי תעלוליהן. ומתוך הירידה לתחום המחשבים הללו, מעלים פנינים יקרים מסוימים בפז, שהם נעשים מילויים לעטרת קודש קודשים.

קמה. התביעה האידיאלית היא תמיד להיות מצוירת ציורים שלמים, שהם באים ע"י התקשרותם של כל הרענוןות במקורות ויחוםם היותר עצמי זה זהה. ודוקא בשל התחתיות של הדמיון הפראי, מוצאים לפעמים את הצעד המשלים את כל הרענוןות הגבויים, שבחיותו נעלם אין הנשגב שכחלה המחשבה מגלה את כל בהיקת אورو. ומהז בא הצורך של שאיבת הנצחות מקומות האפלים דוקא.

קמט. כל מה שהאדם הוא יותר גדול, צריך הוא יותר לחפש את עצמו, יותר מסתתרת היא מהכרתו נשמוּתוֹ העמוקה, עד שהוא צריך להרבות בתבודדות, בתעלולות הרענון, בתעמוקות המחשבה, בהשתחררות הדעה, עד שסוף כל סוף תגליה אליו נשמוּתוֹ, על ידי הזורת קצת מזויי אוריה. ואז ימצא את אשרו, יתעלה מכל ההשלכות, ויתרומם על כל מעשים, בזה שישתוֹ ויתאחד עם כל המעשים, ובזה שישתפל עד לכדי הנמכת הרוח היותר קיצונה, עד לכדי ביטול הצורה הדמיונית הפרטית, ואנכי תולעת ולא איש, עד לכדי ביטול היש בעומק עצמו, ואנחנו מה. אז יכיר את כל זיק של אמת, את כל ברק של יושר, המשוטט בכל מקום שהוא. והכל יקבע אליו, בלי שום שנאה קנאה ותחרות, ואור השלם וعز הגבורה עליו יופיע, הוד הרחמים, ופאר האהבה עליו יזרח, וחשך המפעל והעבודה, שקיימת היצירה וההתעודדות, תשוקת הדממה והרונן הפנימי, יחדו יתאגדו ברוחו, והיה קודש.

כן. ישנו צדיקים כאלה, שהם יכולים להיות מתקיימים בקיום הרוחני גם בקטנות המדריגה, ואז הנם בבחינת תרדמה, והרי הם ככל המין האנשים בגלוּי, וגם بما שמתגלה להם מערכם העצמי איןינו ג"כ נערץ, כ"א במדה היותר מוקטנה של ממד הקטנות. הם חיים או חי צמצום רוח, אבל מ"מ רוחם חסון בקרובם, ויודעים הם בבטחה כי עוד מעט והשמש הרוחנית שלהם תזרח בכל כבודה. אבל ישנו ג"כ צדיקים כאלה, שאינם יכולים כלל להסתגל אל הקטנות, כדי הימם, שאינם יכולים להיות כ"א בימים, ביום הגדול הוא מקום חופש ועדונם. וכשהגדלות מסתלקת מהם, הרי הם מצטמקים בצער גדול ונורא, ואין רוחם מתישב כלל בקרובם. עד אשר יראה ד' בענים, ותהי רוחם, ויצאו מאפילה לאור גדול, ואז יראו את עולם בחיותם במדה גדולה, אשר שלם להם משנה שלומים. תחת בשתם משנה, וככבודם יתעלה לאור פני מלך חיים.

קנא. הסבה שיש השחתה לאדם, כשמתעסק לה התבונן במופלא ממנו בענייני האלהות, הוא מפני שמתוך גבהות הענינים אין ההארה האלהית שבהם מתראים אל המשיג, כ"א הצורות המטווששות החיצונית. וכיון שהוא מקשר בהם היציריים החיצוניים את כחות החיים שלו, בהיותם מתרוקנים מההארה האלהית הפנימית, הרי הם מחריבים בדקוקם את יסודות החיים הפנימיים של המשיג. אבל במאה שהורשה, כשמתבונן, הרי היציריים האלהיים בפניהם מתקשרים בנפשו, ולפי מדריגתו הוא יונק מקור הקודש, וחיו העצמיים מתעלמים הם במעלות הקודש.

קנב. בהשגות של הscal החלוני, פועל השכל בתור כה בפני עצמו בציור המושכלות, והדמיון פועל בפני עצמו בענינים האסתטיים, והפעולה המציאותית פועלת בפני עצמה בענינים המעשיים. והרגש פועל בפני עצמו

בunningים המורוגשים. אבל בהשגות הקודש, מהותון הגלוי של הנבואה ורוח הקודש, כל התגלות כולה היא בכל הכהות כולם. החיים, הרגש והפעולה. הדמיון והשכל כולם יחד אגדדים באחדות אחת.

קנד. הידיעה מן העולם והמציאות, שבאה מצד החול, אינה עולה לפחות אחד מני רכבה בערך האמת, לעומת הידיעה העמוקה של העולם והישות בכלל, שכאה מצד הקודש כי אמתת המציאות והישג המגורר של הכל מתגללה רק בהיות הכל נ麝 ובא מצד הופעה האלוהית, מצד הסתעפות חיים וישות מקור החיים והישות שכל מה שמתגללה בתור עולם והוא הוא רק כעין צל קלוש לגבי הישות הטהורה והאדירה שבמקור האלקי. ונמצא שכל ההון המדעי של האדם יעלה ברוממות פאר גדול ורק כשיוצר ויחסן במקור הויתו, שהוא דעת ד' ועוזו, הכרת הכל מצד מקור הכל. אך אז יתישרו כל הדוראים כולם, כי רק בהתגלות הגובה העליון האמתי של המדע, אז יעריך היחס של המדע באמצעות טבעו. וכל זמן שהעולם מתגללה רק על ידי צלליו הכהנים, שם השערת הכרתו מצד צבעיו הבודדים והכרותיו החזוניות, הרי זה כלל נחשב לעומת הקניין המדעי המוחלט. שהוא דעת ד' המתבלטת ע"י דעת העולם בתור פועל ד', שאל זה נשואות הן עניין כל חי. וזה כלל האדם, כלל המציאות. כל המוכר והנודע. וכל עמל העולם ועלוי מדרגותיו הוא מכונן רק כדי שיבא התור העליון של המדיעות להתגלות בשטף מקור אמתתו. וכל המוסר הכללי והפרטני וכל הטבת ארחות החיים. אורח הצדקה והישרות שבחיי היחיד והכלויות, הכל תלוי הוא ועומד להגיע אל מכון תמותו ע"י התודעות של ההכרה במקורוותה, שהוא הולכת ומתנשאת לפני אותה המדה שיחשף ההוד של אור החיים שבמקור הקודש. שהוא זהה האמת, אור ד' מחולל כל.

קנד. הפילוסופיה הייתה מעולם נוטה להכרתה של ההשגה הכללית, והיא רוחקה ביסודה מניטה אל ההכרה של ההשגה הפרטית, שבה מתגדרת ביהود הדת. אבל בשרשם של דברים מתרכזות הנטיות הללו, הנראות מתנגדות זו לזו, למרכו אחד. ההשגה החודרת תדין, שכאל עיקר המושג של הפרטיות אין לו מעמד אמתי מצד עצמו. האמת העליונה היא מתארת לנו את הכלל, בחטיבה אחת, כל מה שנראה לנו פרט, איןנו באמת כי אם הופעה אחת מהכלל המאחד. רזה הוא דבר ברור, שההשגה האלוהית מתקשורת היא עם האמת העליונה, וביסודה אין לנו כלל מושג של פרטיות. אבל ההשגה הכללית הזאת הרי היא יותר חזורת אל כל הפרטים כולם, שהם מצד חשכנו מיתארים לפרטיותם, של עולם זהה ושל עולם הבא, של עתיד הפרטיא ושל העתיד הכללי, הכל נשקף בהשגה אחת, והכל מעורה זה בזה. והאמונה שהעולם הזה הוא כפrozדור בפניו עולם הבא, שבמביאה לידי הבינה האמונה המפורטה, מתאמת, וכל ערכי המוסר מתעלמים בעליוי אלה, ולא עוד אלא שיש צפיה ומגמה מובטחה, ככח הצפיה כך הוא כח הגבורה. ונמצא שהיסודות של התעלות מעל כל חקי הטבע הוא דבר מובן באפשרותו והתאמתו לכל דרכי הדעה המיוושבת. ההשגה הכללית והפרטית כה הפילוסופיה הייתה מעולם נוטה להכרתה של ההשגה הכללית, והיא רוחקה ביסודה מניטה אל ההכרה של ההשגה הפרטית, שבה מתגדרת ביהוד הדת. אבל בשרשם של דברים מתרכזות הנטיות הללו, הנראות מתנגדות זו לזו, למרכו אחד. ההשגה החודרת תדין, שכאל עיקר המושג של הפרטיות אין לו מעמד אמתי מצד עצמו. האמת העליונה היא מתארת לנו את הכלל, בחטיבה אחת, כל מה שנראה לנו פרט, איןנו באמת כי אם הופעה אחת מהכלל המאחד. רזה הוא דבר ברור, שההשגה האלוהית מתקשורת היא עם האמת העליונה, וביסודה אין לנו כלל

מושג של פרטיות. אבל ההשגה הכללית הזאת הרוי היא יותר חזרת אל כל הפרטים כולם, שהם מצד חסכנו מיתאים לפרטיותם, מכל מין השגה פרטית שאפשר להעלות על הדעת. הצד השלישי שהתעורר בהסברת השגחה של הפילוסופיה ביחסה אל תיאור השגחה, הוא רק מה שחשבה, שבמוקם שהוא מדברת מהשגה כללית, יש מקום לפרטיטים במציאות, אלא שהם יוצאים מחוץ לשטחה של השגחה. וזהו דבר בדיי ומוחשי מעיקר היסוד של עומק הטהרה הפילוסופית. וזאת הנטייה בעומק אמתה הייתה נטיתו של הרלבג, בצדדו כל כך להסביר את התוכן של השגחה לצד הכללות, ומיצל הוא אותו צדיק מעון, של סילוק השגחה מפרטיטים.

קנה. הרעיון הפילוסופי של המניות המוכרחות, שאין לתאר בהן יכולת אליה, בא מיסוד הרשיימו, שהוא תוכנות ההוויה בתוך הנטה ראיית המקור המקורות הראשי, שמנני גדו ותפארתו, איןינו יכול להתגלות בעולם כ"א בתור כח גלמי והכנה חמראית, בצורה מוכרחת להכרחיוtha - היא הארת הצל של חיוב המציאות.

קנו. ההתגלות הרוחנית בעניינים נשגים היא מושכת את האדם מהכרה ברורה בעולם המשי, והוא הפוגם שישיס ביסוד הנבואה, שמןנו המתחשים נמשכים לכל משיג רוחני. וגורם הדבר שבאים רשייעים, שהמושגים הקדושים הם זרים להם, והם תופסים את הנהגת העולם בידם, והוד הקדושה נהפק לדוה. וצריך כל חכם מישראלי לעמוד בכל فهو נגד פרצה זו, ולהשתדל לאלת בעקבותיו של הרועה הנאמן, משה רבינו עה, שהבהירות העליונה לא הכatta את עינו הרוחנית מראות באספקלריה המAIRה גם את העולם המעשי וכל מכשיריו. וכל מה שייתור יוסף האדם אומץ בתורה לשם, בדעה צולחה, והעמקת אמת, יותר יתגלו לו פתחי אורה להבין ולהשכיל, אין שבאמת כל הופעה רוחנית היא מושיפה בהירות ובירור מוחלט לההשגה הבריאה של העולם החמרי, וכל אגפיו. וכל העוסק בתורה לשם, כל העולם כולו כדי הוא לו, ונונתנת לו מלכותו וממשלה, וח庫ר דין.

קנו. משה רבינו כלל הוא כל נשות ישראל מצד התורה, ומשיח הוא כולל אותן מצד עצמו, מצד מחשבתן של ישראל הקודמת לכל. ומצד הפנימיות הלא נשמתן של ישראל הוא שורש התורה ופנימיותה, והتورה בשבייל ישראל נבראה, ע"כ וגבה מאד נאמר במשיח, גם ממשה, ומ"מ מצד התגלות התורה הוא רק קרוב למלעת משה. מצד גודלה ערוכה של נשמת משיח הכוללת את עצמיות ראשון של ישראל, אין שום חוצפה יכולה לפגוע בקדושתו, והיא בזה מתעללה מגילוי התורה שהיא צריכה בושה, שהיא הפך החוצפה, כדכתיב במת, כי לבכבוד נסות אתם באלהים, ובכבוד תהיה יראו על פניכם לבתי תחתון, ודרכו חז"ל זו הבושה. ומשיח מモאב קאתי, דחציפה ואמרה מאב, ולא די שלא פגמה בנשנתו, אלא שהוא מרחצתו, מוואב סייר רחצי, ובעקבתא דמשיחא חוצפא יסغا, ולא תוכל כלל להמעט את השפעת קדושתו. התעוורות קדושת משיח בנבואה בא ע"י אלדד ומידר, שנבאו על עסקי גוג ומוגוג, ובזה נכללים כל ענייני הארץ משיח וכל המסיבות הסובבות אותו. ותורה שבע"פ, שבדורות האחראונים מתחפה תורה שככבר, היא באה מצדם, ומה בכתביהם. בזיהרא עילאה אדם הראשון, היה אורו של משה ואורו של משיח כולל כאחד, כי באמת נשמה אחת היא. ע"י נפילת העולם בחטא הקדומים, נתרחק משה מלהאריך בתוך החוצפה, ופירש מן האשה. הקדושה של דור המדבר תבעה את האחדות של זיהרא דאדיה"ר, ורצו שםשה דוקא יאכלם בשם, ושיכנס

להאר בתוך החוץ. ומשה אמר האנכי הריתי את העם הזה, ככלומר בתוך החוץ איז אפשר לי להאר, ונשאר קין משיח סתום, ולא נתפרש בתורה. ואחרון ומרים הרגישו בדבר, וצוחו על הפרישה הזאת, ומ"מ לא הוועילו להחזיר את משה להאר בחוץ, כי נשאר בעונתו. והאיש משה ענו מادر מכל האדם אשר ע"פ האדמה. המנורה כוללת קדושת נשמת ישראל מצד עצמה, שנראית לכאורה חיצונה לגבי התורה שבקה"ק, ובאמת היא מאירה לכל, והוא סוד עדות לישראל, אלא שהיא יכולה להאר בחוץ ג"כ. גם קדושת נשמת ישראל מוארה היא מנשמת משה בסודה העליון, אבל לא כפי ציורה שבפועל, ע"כ הייתה המנורה צריכה להיות מצוירת אצל משה כمرאה אשר הראה ד' את משה, אבל בפועל לא עלתה בידו לעשותה, כי"א עשה את המנורה, מי שעשה, מעשה שמים ע"י תعلומתה של נשמת משה מצד זיהרא עלאה דאה"ר, שכלל את האומה יכולה ברוחניותה, ומצדה אין שום סיג ופגם בכל ישראל, כולל יפה רעיתי ומום אין בכך.

לא כמו הצד הנבואה והתגלות התורה שישנם מדריגות וחילוקים. ואחד אורו של משה באورو של משיח צרכים לנפש הגור, שיסודה הוא יתרו, אבי הגרים שבאים להיות נליים לישראל. ומשה אמר מפני כך ליתרו, אל נא תעוזב אותנו, והיית לנו לעינים, וכמו ותשב בפתח עינים שאצל תמר, שהיה כדי לברא את אורו של משיח. והעליות שהמעלות עלות עד שתידבקו ישראל, ועל ידם כל העולם, באورو של משיח ע"י אורה של תורה, הוא האור הזרה בפרשת ויהי בנסוע הארץ, שנכתב במאצע בין פורענות לפורענות - אורו של משיח שאינו מתירא מחוץ, לא מעזיבת התורה ובריחת מבית הספר דברסוק ויסעו מהר ד', ולא מהתאוננות והשפלת עד לכדי התאותות תאוה ותביעתبشر.

הছוצרות, קול מלאכותי, דומה לנשمت הגור, המחבר את הארת הקול של תורה עם השופר הגדול של הגאולה, שם מאוחד הוא משה ומשיח, בחוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ד'. והכל הגיע עד השופר הגדול, וד' אלהים בשופר, הידוע, יתקע, והensus הולך הוא לחבר את השירותא משה עם הסימא משיח. ומדת דיו ממעטת את הקו, מה שהוא חזן לטבעו, מפני ההכנות אורו של משיח, אבל לעיל ולא יכני עוד מורייך, וכי' שמדת משה צריכה להיות עומדת בעינה נתגלתה מדת הדייו ע"י ואביה ירכך בפניה הלא תכלם שבעת ימים, ותסגר שבעת ימים. ולא אמר ק"ו לשכינה עד אשר יתגלה אורו של משיח, ומשה יתאחד עמו, ואור התורה יתגלה בדריגת הלובן של האותיות, ולא יאמր עוד מידת דיו, כי לא מידת בשוי' יבא אור הבהיר, רק ישקני מנשיקות פיהו, ונחל יצא מבית ד' והשכה את נחל השטחים, ונחרו אל ד' ואל טובו, על דגן ועל תירוש, ועל צאן ועל בנין בקר, והיתה נפשם בגן רוח, ולא יוסיפו לדאה עוד. והארת הזקנים שפעלה על הבשר בזעם ההפך לאור מתויק, בשפעת עוגג, בהמות בהרי אלף וכל דגי הים בכללח חדא יאף להם ע"י לויתן. וכחו של רביעיקה אחד את הארץ, ונשתלשה תורה שב"פ בסוד הכתב שבתגן, על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלוות, הוספה גבורה של מעלה ע"י אמרת ועתה יגדל נא כה ד' כאשר דברת, ואמר לבך כוזיבא דין הוא מלכא משיחא, ולא חש להא היה מורה ודאין, שמנני מעלה עצימות קדושתך של ישראל, אין המעלות מעכבות, ולא ניכר שוע לפני דל, ויסוד נפש הגור חברה את כה התגלות התורה וצפונתה, באورو של משיח. ומקום המקדש היה ראוי להשפייע כה קניין לגרים בארץ ישראל, אבל ע"י קביעות הקדושה של ביהם"ק באה המעלה של הרחיבי מקום אהליך, ועתידה א"י שתתפשט בכל הארץ, וזה יהיה מקלט קדושת הגרים, המועיל להרחבת הקדושה על כל אפסי ארץ, וממילא אין להם קניין בארץ, רק ישיבה, כדי להפשיט את קדושתה מעל גבול ישראל. וביחס זה המשיך משה את יתרו להדק בא, ורשם את הרושם של זוהר העליון בעמeka של תורה, והכל הלהכה למשה מסיני, העתיד להתגלות בתגלות כבוד ד'

עין בעין, ונגלת כבוד ד', שלא כמידת דיו, רק וראו כלبشر ייחדיו כי פ' ד' דבר, ולא נצטרך למדת קו, ומלהذا דאתיא בק' טורה וכותב לה קרא, מקרוא מפורש המגלה כל סתום, ע"י פומה דמשה דאייהו אליו דעתיד לאתגלה באחרית יומיא. וישוב זוהר העליון זיהרא עילאה דאדיה"ר להאריך ע"י קיבוץ שני המאוורות שהם אחד, משה ומשיח. וזה שמו אשר יקרו לו ד' צדקה, ולא יכנה עוד מוריין, והיו עיניך רואות את מוריין.

קנח. הכרח הוא למצא את הקו הממצע בין הרעיון האציליות הרוחנית ובין הרעיון המעשיות, עד שתקבע מסכת שלמה והרצאה כוללת, העוברת על כל השטח הלמודי, שסגנוןנו יהיה אוחז במידה אחת בהצד המעשיה, והצד האצילי באחדות מותאמת.

קנط. חכמת הקודש היא נعلاה מכל חכמה, בזה שהיא מהפכת את הרצון והתכוונה הנפשית של לומדייה. לקרים. בהמשכת כל מהותם העצמית, לאוთה הרוממות שהיא עצמה מתעצמת בה. מה שאין כן כל החכמאות העולמיות, אף על פי שהן מצירות עניינים נשגים. יפים ואצילים, אין להן אותה התכוונה המפעלית, להמשיך אל ערכן את כל מהות העצמית של ההוגה בהן: ובאמת אין להן יחש כלל ליתר כחותו ולעצמיותו של האדם חזון מכחו המדעי בלבד. וטעם הדבר הוא. כי כל ענייני הקודש מקור חי הימים הם באים, מיסוד החיים המהווה את הכל. ויש בכך התוכן המקודש להוות המון ברואים לאין תכלית. לנטווע שמים וליסוד ארץ, وكل וחומר להטיב צורה חדשה וMbpsות על הנפש ההוגה. וכל המדעים של חול אין בהם זה הכח, כי הם אינם מחדשים ומחוללים חדשות מצד עצמם, אלא הם מציריים ומציגים לפני ההשכמה השכלית את מה שהוא נמצא במציאות, ועל כן אינם יכולים גם לעשות את ההוגה בהם לבירה חדשה, לעקור אותו מעצמיות תוכנותיו הרעות ולהעמידו במצב של מציאות חדשה, טהורה וחיה לאור החיים האמתיים, העומדים לעדי עד.

קס. החפץ האדריר של לאשתבא בגופא דמלכא, לשוב אל מקור המצויאות, העליונה, הטהורה, החפשית, האיתנה, במקור או אין סוף, נתוע הוא בכל היקום, בכל היצור כולם. והוא הוא הכח היסודי המגלגל את כל תנועת ההוויה, ההתפתחות, והמכונה המשכלה, המוציאה אל הפועל את כחויתה בכל עולם ובכל שדרה לפי ערכם, והוא הוא היסוד הפנימי, המניע את הגלגל התרבותי אשר לאדם, למפלגותיהם, ולגויהם. והוא סובב והולך בכל היצור, לא יצא מכללו החלק היותר זעיר שבחלקים היותר קלילים שבஹיות היותר דלולות מעבר מזו, ולא יעברו גבולם המוני עולמים נעלים ונערצים של רפואי קודש, אראלי שחק ואצילות יפהה רומיות קדשים מעבר מזו. תשוקת הייש והחיים הפנימיים היא אך חזות הכל, חממת הכל, תשוקת התשוקות וחמדת החמודות, לאור החיים, להכלל בסוד המקורי של כל עז ההוויה, לאשתבא בגופא דמלכא.

קסא. דרכי ההשגות שונים הם בכללותם. יש שמתחלת ההכרה מדרך הרצתה וגיליה, מאורה עולם ודרךם של בני אדם, בתכוונת גופם, חושיותם ורגש נפשותם, או בדרך הגיון שכלם, והיא בוקעת וועלה, מקשרת סבה בסבה, מעין במעין, עד שהיא באה לידי התגלות עליונה, אשר ממנה ינהרו פלגי חכמה ודעת קדושים. ויש להפק, השגה הבאה בדרך התגלות עליונה, ממעמקי אצילות, ותוכני טהרה וקדושה עליונה שותפים ועובדים,

גלי הנשמה מתגברים ומעינותו הולכים וזרמים ממקור הטוהר העליון, והשכל ההגיוני ורגשי הנפש, כח המדמה, והחוושים, וכל ארותה ההכרה, באים וממשיכים להם פליגים מנהל עדנים זה, עד שבאים הדברים לגבולם ותחומם הם. ונמצא שני הדרכים הללו מתחלים הם, בין דרך ההכרה שמלמעלה למטה ובין דרך ההכרה שמלמטה למעלה, בין אור ישיר בין אור חוץ. אבל יש גם כן, שני הזרמים, זה הולך מעיליה לתחתית, וזה הולך מתחתית אל עילית, שניהם בכת אחת פועלים את עז גבורתם, שני המיעינות בכת אחת נפתחים, וזרמי קדושה וטהרה, יפעה ותפארת, הולכים בכת אחת, ממעל לתחת, להחיות שכני עפר, ומתחת לمعال, להוסיף נהירה בכל יפעת קודש, ולהעלות שלדים למרום. אז רוח הקודש מתגברת היא, ואומרת שירה, בגילות ורנן. ברכי נפשי את ד', אשרי אדם עוז לו בך מסילות לבבם.

קסב. כל זמן שהצירורים הרוחניים באדם, ובכל מושג אינם מתרחקים יותר מדהי מהצירורים הגשמיים שלו בערכו, אז הם בעצם מתבססים והולכים ונבנים עם בנים הם, גם את הבנינים הגשמיים בצורה מפוארה. אבל כאשר מתרחקים הם יותר מדהי הצירורים הרוחניים מהגשמיים, הבלתי מוגבלים מהמוגבלים, אז הם בעצם מתרחשים, נופלים ונשברים בבחינת השפעתם, אע"פ שהם מתעלמים מצד עצם במדת הסתלקותם מן הצזומים אשר במדת הגבולים, והם מתרחשים את האתניות של העולם הגבול, שהוא צריך לקבל יניקה ולشد חיים ויפעת תפארה מהם, בהתקשרותם אליהם במיזוג הגוף ויפה. השיעור של ההתקרובות ושל ההתרחקות נמדד הוא יפה במדת שלושה שיעורים, שהם: והשערת הגבול ע"פ ערכו, והשערת הגבול מצד קבלתו מהערכים הבלתי גבוליים, והשارة הגבול מצד הקשרתו להתעלות בהערך הבלתי גבoli, להבטל אליו, להככל בו ולהוסיף ע"י הכלתו בתוכו הויה יותר עליונה מהוינו הנפרד. וכשהערכים המשוערים מתרחקים יותר משלושת שיעורים הללו, הרי הם עומדים במצב הפירוד, בתכונת ההתרחששות, כי שלושה טפחים כלבוד דמי.

קסג. החריטה הטבעית, הבוערת בלב מתכוונתה של התשובה, באה מתווך צער הנשמה שהיא מצטערת מעמידתה על מצב אחד במעלה, תחת שהיא צריכה בכל עת לעלות מעלה אחר מעלה. وكل וחומר אם היא מרגשת עצמה ירידה. אלא שם באמת ירצה למגרי ממעלתה כבר אובדת היא ג"כ את חוש הצער הרוחני, או עכ"פ היא מפגימתו, ועי"ז חדדו המר מתמעט. אבל הצער של עמידה על מקום אחד הוא נוקב ויורד עד ל עמוקי הנשמה, והרגשת הכאב גדוליה היא מأد, מפני שהנשמה שלא נפגמה בירידה חושה הרוחניים הם בה חיים וערבים, ותבערת הצער של העמידה על מקום אחד, שהוא הפק וטבחה וכל מטרת הויתה, היא יוקדת בה כיקוד אש, שיהפוך לשלהבת אהבה רבה מלאתי עונג עליון, בהtagbraה לשוב אל מכון עילית להחזיק יפה בתכונת התעלוה בכל עת, למען יזכור כבוד ולא ידום ד' אלהי לעולם אודך.

קסד. כשהמושגים העליונים מתלבשים בהגינות קצובים ובאותיות דבוריות, אנו רואים בהם צת הנשמה התוציא לבואה בגוף חי ופועל, שכל מי שמתפרק בהצד החyi של התוכן מקבל הוא שפעת חיים אפילו על ידי המגע הרוחני שלו עם האותיות והדברים בעצם בצורתם הקצובה.ומי שהוא מסתכל רק על הערך התמונהishi שבהנוסח, המורכב בעינוי מחומר ורוח, שכל אחד מהם הוא עומד בפני עצמו, לא די שישפל שלדים חומרית

אם הוא מקשר את נפשו בהאותיות לבدن, אלא שגם ברצו לקשר את עצמיותו בהרוח המחייב את התוכן. לא ישפייע הרוח עליו שפעת חיים, מפני שהוא מכיר אותו בצורה כזאת שאין בה כח להחיות את אחרים, וכיון שאינו יכול להחיות לפי השקפותו את גופו, כלימד את אותיותיו וקצת הגינוי הדבריים, קל וחומר שלא יוכל להחיות את אחרים. על כן רק אז יגלה אור החיים שבהתוכנים המקודשים, כאשר יוקחו בתור נושא קדוש, שיש בו כח אלהי להחיות וליצור יצירות וועלמים.

קסה. כמה נחוצה היא לנו, ביחוד בזמן זהה, בעת ההתעוררות של בנין האומה, ותיקון העולם בכלל מתוך הריסתו וחרובנו, לאחד בעבודת התורה את כל הצדדים הפוזרים, את כל ההגינות והרצאות הדעות הנראים כסותרים זה את זה, ובכלל זה ג"כ למוגן את העבודה השירית עם המעשית,athan לכל ערכי המעשה את היסוד הלבבי ההרגשי, והמעוף השירותי, כਮובן בשמירה למודית מעולה שלא יתפשט כלל ערכו המushi המבוסס, אלא שעוד יתעללה, יתרחב וחיליו יתגברו, ויהיה יותר מוכשר להפריה ולהניב, ולעשות ציצים ופרחים, לוקחי לב ביפוי-נגהם, ומאמצים כל רוח בעוזו הדרת קדשו.

קסו. ישנו צינורות כאלה, המובילים את לשד החיים של טעמי המצוות עד לכדי ההתפרטות היותר מיוודה של דקדוקי ההלכות. במהלך רגיל של חיפוש ודרישה אי אפשר לתפוס מדה זו, אבל ע"י דרך ההתגלות, ע"י הופעת השירה, אפשר שיבאו תעלומות כאלה לידי גילוי. ובראשית הצעד של מהלכים עליונים כאלה לא יכולים להגיע לידי האיתנות המעשית, ומכל מקום יש בהם משום הופעת האורה של ההגדה הנדרה. ואחר אשר יתבססו הדברים יפה, יתמזגו עם התוכנים המעשיים, עם ארחות הסברא, וסוגיות ההתעמקות ההלכותית, והיה למען נובע מקור חיים גם למעשה.

קסז. ישנו צדיקים גמורים שיצר טוב שופטן, וכל עמוקי מהותיותם שקווע הוא בעומק הטוב, והאור האلهי הוא חופף עליהם בכל עת ובכל רגע. אמן כדי שלא תחבטל מהם הבחירה לגמרי, וכדי שלא יומשכו החסדים יותר מדי על-ידם עד כדי ביטול הגבורות, שהוא נגד בנין העולם ויסודו, ע"כ גם בחינה יזכה"ר הוא אצלם ג"כ בדרך קביעה, והם ממתקים אותו בכל שעה, ואין להם מנוחה כלל. ולעומת זה הבינוונים, שרק לעיתים מתגבר בהם האור העליון וחשך נפשם אל הקדושה העליונה, גם הנטייה היוצרת שלהם אל צד הרע היא ג"כ רק לפעים, ועתים וחוקות מתגללה בהם. אמן זמן המלחמה התדרית המתגללה בצדיקים הגמורים, הרי הולכת ומחמתקת, עד שהם מגיעים למדת האבות, שהקב"ה הטיעם מעין עווה"ב שהיה ברכת הכל, שכל עצמיותם מתהפקת לטוב גמור, וצד הגבורות בהם איננו כ"א גבורות מתחוקות, שהן בונות את העווה"ז בתיאור בנין עולם של עווה"ב, שנועם ד' מתגללה עליו. נעימות בימין נצח.

קסח. אותם הצדיקים שעיקר קדושתם הפנימית, היא באה מיסוד חסד עליון שלא לפי ערך עבודתם, ולא לפי תלמודם ומעשייהם, הם צרייכים לדעת את מדתם, כדי שלא יבואו לטעות שתוכן הפנימי שלהם הוא לפי ערך عملם הנפשי והגופני, כי רק אז, בידיעתם שהם מסוכבים מחסד עליון כל היום. יאיר עליהם אור העונה האמיתית.

קסט. אין להגביל את ארחות הציורים ואופני ההשגות העליונות, אע"פ שהיסוד העיקרי צריך תמיד להיות, מה שהוא מקובל ומקובל בסגנון החרצתה המסורתית. אבל אחרי שהנקודה התמימה, שהיא בא מיסוד הקדושה והדבקות האליהית הטבעית, קבועה היא בנשמה, כל מה שתוציא ציציה ופרחיה, הכל עליה הוא למקום הקודש. ותומת ישרים תנחם.

קע. ההתעלות של אספלריא המaira היא מגלת את האורות העליונים בצורה בהירה כזו, עד שכל הציורים העולמיים שבכל הערכיהם התחתונים הם מזהירים בכל מילואם. ואין מתטטשים כלל, ומזה באה המדעה הנפשית, שאין החושים והכחוט הגופניים מתעלפים על ידי הופעת האורה הנבואה העלונה הזאת. ומכל מקום יש הבדל בין אותה האורה ובין מدت זיהרא עילאה דאדם הראשון בזה, שמצד אספלריא המaira הגופנית נשארה קצת במעמדה, וממחציתו ולמטה נקרא איש, נאמר גבי משה. ומהזך פריש מן האשא. ומה זיהרא עילאה דאדם הראשון מתחילה כל הגופניות כולה, אני אמרתי אליהם אתם, ותפארת adam לשבת בית נעשה למכוון האורה האליהית העלונה עין לא ראתה אליהם זולתן. ועל דבר זה בשרשנו נסימת עינו של בלעם הרשע, רמה ידק בליך זיון, ובבל יראה גאות ד'.

קעא. אני נתבע מנשתי, אחר כל לימוד ועיוון, אחר כל ציור והשכלה, לשחרר את עצמי מאותם הcablim הרוחניים שהמסגר הציורי המפורט אסור בהם את הרוח, ולשוטט בעולם החירות על ידי התמצית של ההארה הצפונה בכל אותן העניינים הנלמדים והמצטיירים בפרטיהם.

קעב. כח הייצה וההנעה העולמית יצא אל הפעול בתכלית השלים, כל אשר עשה אלהים הוא טוב מאד. אמנם רק חלק קטן עומד הוא מחוסר תיקון, שכוראה הרי הוא כלל נחשב לגבי כל המעשה הגדול אשר עשה ד', ובאמת בהשלמתו תלואה היא השתלים כל היוצר כולם. החלק הקטן הזה הוא הנפש האנושית בצורתה הרצונית ובחיקויו רוחניתה. חלק זה מסור הוא לאדם לחברו ולהשלים בו את היוצר כולם. נוצר האדם להשלים את מלכות שמים שהוא מופיע בכל היש בהדר גאונה, והולכת היא ומשתפתה בעולמיים המעשיים, בתחוםם מאד עמוקים, בירידות מאד חשוכים. וברצונו הטוב והאיין של האדם, שיצא אל הפעול בהיותו מתעללה להיות אווזו במשטר האלקי בהמון עולמיים - שבפליאות נוראות נתגלת ע"י הביקת אורם של אדריכי הקודש שבדורות הקדמוניים, ויצא במלא יקרתא בתגלות האליה שבאור התורה ונשمت ישראל הפרטית והכללית, בין כל עמי הארץ - בכח חסן זה יתקן האדם ויעללה את החלק הירוד שבסמכות האצילות האליהית, שיודה להיות מנהגת עולמי עד, בצוותם המוקצבה. ובזה יקשר נזר ועטרה למלכות שדי בכל העולמים כולם, והגמה היצירתית יצא אל הפעול בכל יפעת אידיאליה, מראשית המחשבה עד סוף המעשה כולם אומר כבוד. ומהזה יסתכל האדם מה הרבה היא האחריות של מעמדיו המוסרי, ויראה מה בין צדיק לרשע, ובין עובד אלהים לאשר לא עבדו.

קעג. בראשית הצעדים של תלמוד רזי תורה, כשהרואים איך הפרטים מתחברים זה לזה, ומכל מקום אין מבנים את תוכן היסודי שביהם, צריכים לציר יפה, איך שכל אלה הדעות והציוירים באו מתוך הופעה רוחנית, גדולה ומפוארה, של רוח הקודש, על ידי השרידים אשר ד' קורא. והשלשת הולכת היא ונמשכת בקדושה, עד שמתאחדת בהלכה למשה מסיני. ואז זורה, על ידי כח אמונה קדושה זו והשערתה, אוור גדור לישרים, והבינה הפנימית הולכת היא ומתרכבת. כי ד' יתן חכמה מפיו דעתה ותבוננה.

קעג. קיבל השפעה ישירה ומכוונת מהדברים שנאמרו ברוח הקודש, צריכים להיות, בראש כל, במעמד נפשי איתן מאד, כדי שלא יתטשטש הכח המקובל את הרשימות הקדושות מרוב העיזוז שלhn.

קעג. לא אוכל להכחיד בקרביו את הרוח השוקק לאחزو בה العبודה הרוממה של העלתה הניצוצות הקדושים, של כל המגיע לחוג השימוש של כל הצרכים הגשמיים, וכל הקניינים שהם באים במגעו וגבולי. והואתו קורת הרוח המגיע לי, אפילו על פי הדמיון הכהה מהציויר הקדוש של עבודה תמים וקדושה זו, הוא ממלאני עז ותעצומות, שיבאו לכלל תיקון ע"י התרכבות אוור התורה והעבודה, בכל הצדדים ההולכים ומסתעפים. יגדיל תורה ויאדר.

קעג. אפילו מן חילוני רואה את העולם כולו בצורה אחרת למורי, יותר מפוארה مما שרואי אותו כל הרואים האחרים, קל וחומר שהצדיקים הרואים ברוח הקודש, שכל העולם כולו מתראה לפניהם במדת היופי וההתפארת העליונה, מעין ההוד אשר עין לא ראתה אליהם זולתך יעשה למחכה לו.

קעג. הקדושה העליונה והבריאה של האמונה הטבעית מבקשת היא את תפkidah. היא מתפרצת בתוקף גבורותיה, ומארה באור חסדה, והיא קוראה לכל בעלי רוח להכנס בסודה. לוחמת היא נגד הדלדול המתגבר מרווח החלש של הפחדנות הדזעריה, הבאה מסיגי התחתית של יראת הקודש. החכמה של יראת אליהם, מקור העז, המרחפת על פני כל העולמים, השרויה בכל הנפשות הגדולות והעדינות, מתקוממת מול המאוסרים הפרטיים, וכשהיא מתעודדת בגאון גדולה, דוקא או מתחברת היא חיבור אמיתי, קשר מלא חיים כקשר הגוף עם הנשמה, עם כל אוצר החיים אשר לישראל ותורת ד' אשר בלבבו ובפיו לעשותם.

קעג. הצדיקים שהם מלאים אמונה, שగונות האמונה היא עומדת בהם בגודלות חייה והוד תפארתה, הם נתונים בעולם כמאורות ברקיע השמים, ככוכבים לעולם ועד, להופיע בגודלות קדושת פאר האמונה האלהית הבחירה אשר בנסתרם המשכלה על פני כל העולם כולו, ולהאיר אוור אמונה אליהם ד' אמת בכל חדרי הלב והנפש של המון רבה, להחיותם להקים על עמדם, להצליחם בחיה עולם הזה ובחיי העולם הבא, לפאר להדר את כל העולם כולו, את כל העולמים ואת כל הבריות, בפאר הדר הוד קדושת בהירות האמונה העליונה.

קעט. אין שירה בעולם, שלא תופיע בה קדושת האמונה את זהרורי אורתודוקסיה. וכשהקדושה היא מתגללת בروح השירה בצורתה הטהורה והמלאה, אז היא באמת שירות קדש, אשר אך שרי קדש ושרי אלהים ישרו אותה.

קפ. רוח הקדש שופעת תמיד על כניסה ישראלי, ומiska היא בשיקוי לשדה את כל הנשמות של כל איש ישראלי היחידים, ואפילו השדרות היותר נמוכות של עמי הארץ ושל פושעי ישראל הם בכלל הזה, בעלי רוח הקדש, היחידים שבדור, הם שואבים את שפעת רוח קדשם משני מקורות. המקור האחד הוא מיסוד רוח הקדש הכללי, שהוא הולך ונוזל בכל הנשמות כולן, והמקור השני הוא שם שואבים וסופגים לתוכם את כל הזורמים וכל הניצוצות של רוח הקדש, שהם באים בתור רesisים על כל הנשמות, שאין להן קשר מצד מעשיהם והשכלתם לקבל אותם בקבול מרושם. לוחמים הם הצדים ובבעל השפעה האלהית את כל האוצרות המלאים אור קדש, שהם מתחבצחים בשובם דרך הציינורות הכלליים כדמות מעינות בוצצים מתחמץ של נחלים שבין הרים, הבאים מימי גשמי, ומכל מקום באמונת רוח ואהבה הרבה הם שמורים את כל העשור הזה بعد כל הכלל כולם, ובعد עליהם הפרטים, שהם מרים עליהם, על ידי השפעתם עליהם, בתוכחת חיים ובברכת אהביהם נאמנים, להש��ות בהם את ערוגות המטעים של נשותיהם בכל מדרגה ושדרה שהם עומדים בה, ופועלים עליהם לטובה ולברכה, בין מדעתם לבין שלא מדעתם.

קפא. לעת כזאת שתחיה האומה מתחזרת, והיא בכל יום יוצאה מן הכח אל הפועל בגוונים שונים, וכל העולם כולם הולך ורואה ברעש מלחה, שמנתה הנסתרת, אשר רק לאלהים פתרוניים, היא בודאי העמדת תיקון עולם במלכות שדי, על ידי שיבתם של ישראל לבצרון, להיות עם נכון ונשא, מעוטר בכל כחותיו וסגולותיו, שעלה ידה יאיר האור המבהיק, האור האלקי, שיתגלה בכל ארחות החיים, בכל חי כל חי, ובכל סדרי התבבל, במשטריו העמים, ובמהלכי הרוח אשר לאדם בכלל, גם צבאות מロמים הולכים הם ומתתקנים, מחשי החרובן, ומאסרי השכינה ב עמוק גלותה הולכים ופתחים. השלשלאות אשר רגליו של מישח אסורות בהן הולכות ומשתברות, מתרפרקות ונעשהות כנעורת לפני אש, כחותי פשtan דקים שעוברים בין להבות בוערות. אף על פי שהתחיה הלאומית בישראל, וסימני תחיית הרוח של האדם הכללי, הם נראים רק על פי צדדים חיזוניים וגופניים, הם הם המבשרים. שהבנייה הרוחנית, ואור הנשמה העליונה בכל סדריה, הולך הוא ונבנה, ואור ישועה שמיימת הולך ומתחשף בהמון גלי זהבי פזיז. הגיע הזמן להתקרב כל חושב מחשבות, כל הוגה, כל מליץ, וכל שמיימת הולך ומתחשף בהמון גלי זהבי פזיז. הגיע הזמן להתקרב כל חושב מחשבות, כל הוגה, כל מליץ, וכל אשר רוח ד' נססה בו, לתשוקת הופעת רוח הקדש, הבא ושותף על ידי מעמק הגיון ברזי תורה, בחופש רוח, בבינה ובברכה, בהגיון גדולה, ובעבודה מטוורה, נשגבה ונשאה. ורוממות קדש זאת היא מתגללה על יחידי הסגולות. וכל אשר יזכה מרוחו איזה סימן, אפילו כהה, מבשורות קדש זאת, יוסף אומץ להטות אוזן לסוד שיח עליון, להתנסא ממעל להגות רוח השכל האנושי, המוגבל, ולהתהלך ברוחבה, בערגות מטעי בשם קדש עליון, שאור רוח גניות קדשים, וريح הטוב של מישח אליו יעקב הולך ומוזלף בהם. הטו אוזכם ולכו אליו, שמעו ותחי נפשכם.

קפב. מתחילה צריכים לצייר יפה את הערך של הדיבור, את כחו ופעולתו, את שרשיו הגדולים בכל המיציאות בכלל מדרגותיה, ואת ניקת שפעתו עד שבא לכל דבר מבודטא, ממוגג מחשבה, ונשמה פנימית, אצילות תשוקת קודש העליון, ומעשה בפועל של עקימת שפטים, ואת הופעת פעולתו בחזרת כחו, בצלצolio והסבבת מפעליו, והליקתו המسودרת, אחרי צאתו מהוג המצומצם של ערך האדם המדובר, במדתו המוגבלת. וכל מה שתיבחר יותר הציור הזה, כל מה שתיביר יותר בבירור מודיעי מוסרי ואמוני, כן יתעללה הדיבור ויתקדש, וכן יהיה יחשו של האדם אליו בתוכנה של רוממות קדושה, ואור החיים העליונים, המלאים כל עולמי עד, יוזרתו בו, וכשה תגדל פעולתו וירבה זיו אורו, ותגזר אמר ויקם לכך, ועל דרכיך נגה אוֹר.

קפג. אור הגבורות הוא גדול ונשגב מאד, הוא מכובן נגד הפנימיות המהותית של המצווי, שלא בערך היחס של הקניינים הסובבים מבחוץ, שבהם יש מקום לאור החסד. ומה נעמו האורות הללו בהארם, ומה נחמדים הם החיים בהיותם מקשורים בדרך ישירה עם האור והזיו של הגבורות, של העצימות הפנימית שאינה צריכה לשום יותר, ואין כל בערך של יתרו. זאת היא מגמת כל המגמות, להאיר את האור של המחשבה הקדומה שנבראו העולם בה מצד פנימיותו, ואור החסדים בזיוום הפנימי דוקא על ידה הם מתגלים, וזה הבקונה את הכספי - כמשנת רבינו בזקנותו.

קפד. צריך להתבונן במנוחת רוח על כל הפגמים הנמצאים ומתרגלים לעינינו, בתוכנות הרוח הבא ע"י ההקלטה של יראת שמים ואמונה ע"פ המצב הירוד, שמדריגות הקדושה ירדו ירידה אחריה ירידה, שלעומת כל פגם וחסרון, מוצאה הרשעה והכפירה הבאה מיסוד התוהו והחרבן מקום להתגרר. ומתוך כך אין להחניף כלל לא לשום אדם ולא לשום נתיה, אפילו אם היא קדישה שבקדושים, רק לבקר את מומיה בחזקת היד, בגודלת נפש, באහבת אמת ובגאון קידוש. וכל מה שיוסיף אור הקדוש המשפיע על תוכנות הרוח של התוטם והיראה האליה בירור ולבעון, כן יתרומם כח הקדוש בעולם, וכן תקוף הרשעה את פיה. וכל כחות החול יתרוממו משפלות מעמדם, וירחיבו את עמדתם, ויכנסו לגבול הקדוש ויקדשו, ויתגדל ויתקדש שם ד' הגדל והקדוש. ויגבה ד' צבאות במשפט, והאל הקדוש נקדש בצדקה.

קפה. תוכנות הדבקות האליה הקשורה בנשمت הבדיקה בקביעות, קודם שהוא מtabסתת יפה, מושכטו היא מכל עניין העולם, ועי"ז באה נתיה הפכית בעמק הנשמה שמתגברות בקרבו, להתקרב לענייני העולם ע"י שיחה והרחבת הדיבור בענייני העולם והחיים, ולפעמים בשיחות חולין בחברת בן"א, שדברים ע"פ רוחם ודעותם. וההמשכה שהצדיק נמשך אחריהם בדיבורים, ממשיכה אותו לענייני העולם המוגבלים, נגד דעתו וחפכו הפנימי. ואחכ, כشنפטר ממעמד החברותי ההוא, חוזר הוא בתשובה מיד על התמונות הדבקות של אותה שעה, ובכח תשובה מהאהבה זו, מאיר הוא אוֹר יקורת על כל הדיבורים וכל השיחות שלו ושל כל הנלויים אליו. ואור גדול, וחסד עליון מתנויץ עי"ז בעולם, שהולך ומקיף כמה וכמה שדרות להחיות רוח שלפליים. וחסד ד' מעולם ועד עולם על יראייו, וצדקתו לבני בניים, לזכרי בריתו, ולשומריו פקדיו לעשותם.

קפו. הישרות הטהורה אומרת, שכל עמל המדע צריך שהיה מכוון אל היסוד האידיאלי, לתן לרצון האנושי את הפנים היותר טהורים הרואים לו, לעדן את הרצון, לאמץו, לקדרו, לטהרו, להרגלו בחנוכים שונים שתהיה שאיפתו תמיד רומה ושגיבה. יתעסקו המדעים אין להוציא מן הכל הפועל את כל הפרטים, שהרצוננו הטוביים והישרים השולטים בעולם שוואפים אליהם, והם הם כל צרכי החיים הגוגנים החמורים והרוחניים, אבל מרום פסגת מטרתם הכללית צריך להיות עדינותו של הרצון עצמו, בהירותו השכלית של הרצון והתאדריות עצמיות. ואוי לה لأنוניות כולה כשהיא סרה מדרך הישה, וחתת ליסד את המרכז של כל ההשלמות על הבסיס של עלי הרצון תניח את הרצון עצמו עצמו, בהיורתו השכלית של הרצון והתאדריות עצמיות. שען זורמות כנהל גפרית וכל מיני גיהנום שלטין בהן. אז נופלת היא אנושיו בכללותה ברשותה הנוראה והמכוער של זהמת עבודה זהה, אשר דם ירדפה. ומماקרים תקרה אל אל אלה אמת, לשוב אל התכוונה הקדושה של יסוד ההשתדרות הכללית לעלי הרצון, ואז תקרה ודי' יענה תשוע ויאמר הנני, כי קרוב ד' לכל קוראו לכל אשר יקרהו באמת. וזהו כל יסוד התשובה: התעלות הרצון והשתנותו לטובה, יצאת מחשך לאור ועמוק עכור לפתח תקווה. ועמי תלואים למשובתי, שובה משובה ישראל, שובה ישראל עד ד' אלהיך.

קפז. גודלה הדעת היא המדה שהדעת איננו כח מציר בחוגו הפנימי בלבד, כי אם הוא יוצר ובורא כל ציויריו בכל החוגים ובכל ההתפשטות. וכשנתמעטה הקומה, נתמעט הדעת וירד ממalto למדת קטנות הדעת, שאיננו יכול לברא שום דבר, כי אם לציר מכח הרישום שנשאר בו מיימי קדם, מתור גדולתו, וציוירו הוא גם כן מעין בריה, אבל איננו מתרפש חוץ מהחוגו הפנימי. וכשרוצה לפעול בכך ציויריו על החוגים החיצוניים צריך הוא לדרת ממalto עוד ולהתלבש בכך כפין עד שהוא מגשם על ידי זה את ציויריו בחוגים חיצוניים. כפי מدت הכל האפשרי להתפשט, על ידי פעולה כפין, על ידי מה שהם שואבים את כח הנשמה מאור הדעת, עד שמתגלמת למשל צורת הבית מנשנתו של הבונה בחומר הבניין. וכל הסבוב הגדל של מהלך העולמים הולך הוא להסביר אל הדעת את עדרת גדולתו, שייהי יוצר ובורא, מחולל ומולד בכחו העצמי, שזויה גודלם העתידה של הצדיקים, שייהיו מחיי מתים ובוראי עולמים. והכל מכח אור הדעת בגודלו, שיאיר בהם מקור הדעה העליונה. דעת עליון, הנادر בקדושים.

קפח. תקופת התוהו בעולם, שליטת העבודה-זרה עם כל זהמתה, שבאה אחרי הנפילת התהומית של האדם בחטאו, היא סגלה בכל שפלותה את האדם להיות דורש את האור האلهי גם בהיותו במצב ירוד נורא ו מגושם מאד. מצד אחד, נתבפס החומר העולמי והאנושי ע"י מה שלא הזריח עליו האור הרוחני המטשטשו, ונעשה ליסוד בסיסי, להיות מוסד חזק להכיל בתוכו את האורה היותר בהירה שתבא ותופיע. ומצד שני, הנה חתר האדם מחרתת גם במחשבים, ואיך שהיא רוחו מעורפל, לא חدل לבקש את ההתקשרות האלהית הטבעית כ"כ לנשנתו, וננדבק אליה ע"פ ציויריו הכהים. אמן הרבה מאר עבטיט וטיח طفل הדביקה הרשעה והסלכות החמורים על האורה הקדושה והטהורה של ההארה האלהית, שתמיד נתקשה מהאדם, ורוח סוער מלא עוזם וטהרת קודש היה מוכחה לצאת בהתחלה ע"י איתן האזרחי, משבר את הצלמים וקורא בשם ד', והולכת היא ונגמרה ע"י מהלכה הדריר של האומה הלוחמת מלחתה ד', והופעת הטהורה של האורה האלהית בעולם - כניסה ישראל, לורם את האור העליון, להבהיקו בכל עילויו שהם

מתגברים והולכים. באה ההזרחה אשר מסיני, והازורה האיתנה - ונשמרתם מأد לנפשותיכם, כי לא ראותם כל תמונה, התמונה, אין שתיהה, בין מוחשית בין צירויות שכליות, היא מפסקת את הגידול, את הופעתה. ואם היא מתגלמת בדבר חושי הרי היא מפלצת נוראה טמאת השם, רבת המהומה. וכשהיא מתדבקת באיזה דבר כל שהיא בתוכן הרעוני הרי היא ג"כ משבתת את הטוהר, ונותלת את זיו החיים של הود הגבורה של מעלה מהופיע בעולם, בנשומות, בעולמות ובכל סדרי הזמנים. ונוצרה בעולם אותה הארסיות של הכפירה, של סילוק הדעה, של הסחת הדעת מכל קודש, אותה המגערת המנוולת, שהיא משמרת לכליות הczkochi הטומאה של עבודה זהה, של תמונה וסמל, שהתרבק בתוכן המחשבי מתקופת התווחה של ע"ז, וממשים אלה שני העבדים הרעים, המחיב והשולל, הסמליות והכפירה, זה לאמץ את הדרישה האלהית בכל האופנים וכל המורדות, וזה לטהר את הczkochiyot מכל ערך סמלוני. ומהווים המחשכים הללו, המCTRיגים זה על זה יוצא ומופיע האור העליון, דעת אליהם אמת ברורה ומחוורה, מנוקה בכל הדר נקיון ומעוטר בכל עטרות הענוה ההולך ואור עד נכון היום, וכל המחשכים מימיין ומשמאל מתחפכים לנגורות ולאורים גדולים.

קפט. כל הקשרונות הנפלאים הנמצאים בבעלי חיים, שלפעמים אנו משותומים עליהם, והאדם לא יכול להגיע להם לחקותם כי אם אחרי למוד גדול וארוך, וגם בכלל זאת לא יכול כי אם להיות רק קרוב לאותה המדה המכונה שכ��רונותיהם, הם באים אליהם מפני שככל מדרגות בעלי החיים למיניהם, אורות החיים שלהם הם שברים של נשמה גדולה עליונה, מלאה חכמה וכשרון, שנתחלקה לשיעיפים רבים, וכל סעיף במדתו מאיר בו אותו הצד הבahir של הנשמה הגדולה, בעלת החכמה והכשרון המפליא, אלא שהיא במידה מאד זעירא, כתפה מן הים, אשר בכל זה הרושים העצמות של הנקודה, מצד שהיא באה מכללות יסוד חכמה וכשרון עצום ונעלם, איןנו נמק, ומוציאו הוא אל הפועל את כשרונו על פי עמוק הגדלות של החכמה, על פי אותה המדה שהיא קנויה עמה בהיותה עצורה ומקורת בקשר חיים שלמים במקורה השלם, שהיא תכנית כלל חכמה, ערוכה בחשבון מדוקיק של דעת עליון.

קצ. כשם שצורך האדם החפץ להשתכל השתכלות כוללת בגודלה היצירה החמרית - בהמון העולמים, במרחבים הנוראים, בעומק רום ועומק תחת ובכל העמקים כולם - להיות מרגיל את עצמו שלא יהיה עבר את הגבול של ההשתומות מפני הגודל והרום, בשערו לעומתם את קטנו וזעירותו, עד שתbiaהו השתומותתו לידי נביקת הדעת והתשטשות הכספיון, כן נהוג הדבר גם בגבאי מרים, בהשגות עליונות, לידי הופעות האורות האלהיות, במפלאות תמים-דעמים, המביאים את האדם לידי יראה נוראה ואיומה, מאד, בחולחות הזרחה וחולחה שאין לה דוגמא וערך בכל החזיות המפחידים שיוכל כל מוח ולב לשער ולהגות בהם, שככל אלה צריך האדם לדעת את חובתו, חובת ההשכלת והדרישה, ולהיות איש באומץ רוחו, בענות צדק ובגאון קודש, בשפלות רוח וברוממות נשמה. ובזה ישכיל ויצליה, ונפשו תملא שלות קודש, נחת רוח וגודלות קדוש עליון, ומהיל אל חיל ילק' ומזיו אל זיו יתרוםם, ועבדתו עובדת קודש תהיה, עבודה בן נאמן

העובד את מלכו אביו באהבה, מתפלל על הדרת כבודו, ירא וחרד מגודל תעוזות עז, ומתמלא עונג ועדן ממתוק יפעת אהבתו.

קצא. צריכים להרחיב את המחשבה הרבה, באורך ברוחב, בעומק ברום, בהתחפשות ובגודל, לחדרה הרבה בחידור פרטני, ביחידות ובפירוט, בחיפוש ובקוטן, עד כדי נימא דקה מן הדקה. ומטיללים מן הגודל אל הקוטן, מן הקוטן אל הגודל, מן הפרטיות אל הכלליות, מן הכלליות אל הפרטיות, וחזרותם חלילה. טסם מן האצלות, מן האידיאליות, אל ההתגשות, אל החמריות, אל המעשיות, ושבים ועולים מן המעשית אל האצלות, אל האידיאליות, ועוסקים תמיד בתנועה, מלאה חיים, מוליך וمبיא, מעלה ומוריד. וחיים ככה חיים עליזים, חיים קדושים, בגאון שם ד'. משתוקקים לבטא את השם, מתאים לפרש את האור העליון, מתמלאים צמאה עליונה, רוית תעוגנים, למלא פה תחלת אל אלים, ומרוב יראה תורה, מעוצם חרdot קודש, שבים אל הדרמה. ומיחדים יהודים קדושים, יהודים עליונים, ברנה, בקדושא, בשירה, בחדוה, בטהורה, בחילה, ברעדה, בדיצה. וכל עצמותיהם תרננה, ומלאות שמיים מתעללה, והכבד העליון מתרומם. ונפשם דרכת עז, והלל זומרה הנם מתמלאים, ושמים וארץ שמחים בשמהם, וכל הדינאים מתמקדים, ושרפים ואראלים מזמרים אתם יחד, ומתקבצים מלאכי השרת כבמזומטי חתן וכלה. והכל אומר כבוד, ברוך כבוד ד' מקומו, ברוך הוא וברוך שמו הגדל, הנעלם מכל חי, וחווי מכל יש, ועל כל יתרגדל ויתנשא סלה.

קצב. הנשומות האצליות כל מעשיהם הם מאוחדים עם מחשיבותיהם, והאחדות היא בהם גדולה מאד, עד שאין המעשים סימבוליים, להזכיר על ידם את המחשבות, כי אם הם גילויי חיים ממש, שהם מתגלים בהערך של העולם המعاش, כפי אותו גילויו ממש שהמוחשבת הן מתגלות בהעולם השכלי המוחשבת. וכל הפאר והיופי הקדוש והמרומם זהה מופיע מתולדות האחדות العليונה והמורפלאה שברום האצלות, שהאורות והכלים הם מתכן אחד, מסווג אחד ומעניין אחד, והוא וחיויה וגרמויה חד בהונן, ודבריו חיים וקיימים נאמנים ונחמדים לעד ולעולם עולמיים.

קצג. כונת תפילין של יד היא, להכנס את כל האומות תחת השפעתה של הכנסת ישראל, ושל התפילין לראש - להכנס את כל השרים תחת השפעת הקבה. היא מצטיירת באיכות התוכן הלאומי שבישראל. וכל ארחות החיים, היחידים וה齊בורים, בעומק הרגשותם וזיו הדר מוסרם, שהחמצית היותר תורה ועליונה שבhem, היא ככללהabisod החיים של הנשמה הישראלית בהוד עשרה, שתופיע בעולם בעת אשר יראו גויים צדקה וכל מלכים כבודה. וכל הערכיהם הרוחניים של כל מהלכי הנימוסים, התרבותות והדתוות שבעולם - כולם בmahot הפנימית היותר מזוקקת ועדינה, שבתוכיותה הייש המchia היוצר פנימי שבhem - הם כולם ככלולים בהשפעתה של אור תורה, שהוא דבר ד' הנתון בפי עמו. והארת ידיעת ברורה זו, בכל מעמקי הכרותיה ובכל בהירות הרגשותיה, הנה תולדה מאורה החי שבפרט עולמיים אשר לישראל, הנותנת להם עז עולמיים הוא פאר התפילין, אשר בתוכן התפילין של יד, באה באורה נפשי טבעי וכמוש, ובשל ראש היא כבר באה לידי ראייה והכרה. וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עלייך ויראו ממך - אלו תפילין שבראש.

קצת. כשהננו נשאים על כנפי נשרים בעולם הרוחני, נשמננו מושכת אותנו לדבר ולהגות על דבר הכללים היוטר כוללים, וכל הערכיהם שברוח שככל מקצועות היו נעשים לפניינו מוצגים בחטיבת אחת, המתחלקת להמוני מפלגות לאין תכילת, וכל המפלגות גם הן מתחלקות להמוני שבילים לאין חקר, אבל כולם אחזים וארגוני זה בזו, ומהוברים חיבור ארגוני, שרוח חיים וכח חיים אדיר וגדול הולך בהם, רצוא ושוב כمراה הבזק. והדברים הולכים ומתקללים, עולמים שונים מתחדים, ומונצחים זה לזה את ניצוצי אורותיהם, והכל עלי' ושם ומלא חרודה. והקדושים והחול זה מול זה עומדים, הבדלתם נכרת מאר, ועם כל זה הננו רואים ביניהם אהבה ואחות, שלום ורעות. הקדושים מתנשא ומתעללה, מתרומם בהדר שיגובו, וושאפ' ויורד וחודר מטה בגדולה ענותנותו, והחול מתמלא עדנה ועוז, ושמח הוא להיות משמש לקדוש, מתמלא מזיו הדרכו ומטעטר בפארו. ורום עליון של שגיבת רוח חי חיים הולך ומתרגלת לפניו, והעולם מתקנים, והנשים מתרמלות ומתרהרות מגימנתן, ועל כל החיים ברכת אלהים עליון שפוכה היא. ומתווך מצולות המחשבים עולים הם לשבע בצחצחות עדנים, מלאי הדר הדרים, פאר ושבח לאל חי העולם, מהי החיים, השם במעשו, ומשמעותם את כל בריותו, בצליפת שפעת נועם חסדי חסדי, בעוזו גבורתם הנדרה, באדרת קדוש קדשים. אשרי העם שככה לו, אהMRI הנשמה השוכנת בחביון אוריה, המתלוונת בצלח עדי עדים, המוארה באור החסדים הנאמנים עדי עד.

קצת. הצער של הצדיקים, בין בגופם לבין ברוחם, בין בכבודם לבין במונם, הכל הוא מכוען לצער השכינה. שם באמת, בפנימיות נשמהם, אך בצער המחשך הגדול של העולמים כולם וכל ברויותיהם, מפני ההסתירה של האור האلهי מהם, הם מצטערים. וזהו הצער העליון ממש, שמניעת הכשרת הבריות מקבל את השפע הרב של הטוב האلهי ועוצם חסדי הbhאים, היא גורמת את מניעת ההשפעה. והצדיקים שנשماتם הקדושה היא ספוגה באמת מאור חי העולם, הם מרגישים בעומק רוחם את הצער גדול הזה, והם תמיד משומס-כנ בעדר מנוחה, במכאוביים ויגונים פנימיים, אבל בקרובם תקנן שמחת עולמים, כי סוף סוף הם יודעים שהצער בעצמו ג"כ הוא בוגדר يريدתו של צורך עלייה, והאור האלהית תתעללה ביתר שאת ועוז ע"י כל מחשבים וכל המכבים, וכל הצרות הרבות הגשמיות והרוחניות, שכולם יהפכו לרוחה ולמעניין ישועות רבות ונפלאות לאין תכילת. הצדיקים ישמחו ויעלצו לפניו אליהם וישישו בשמה.

קצנו. המדה לשלב את ההלכה והഗדרה יחד, באורה ישר ופנימי, היא הולכת באורה או רישר או רוזר, בשני אופנים. שורש ההגדה העליונה הרי הוא עיקר יסוד ההלכה ג"כ, קבלת עול מצות היא תוצאה מקבלת עול מלכות שמיים, והמצות, שהם ענפי השורש של מלכות שמיים, הם יונקים תמיד מעומק לשד החיים של מدت היראה והאהבה העליונה, שהן הן מצות לביאות-רגשיות, שכליות בפנימיותן, שאוצרות האגדה מלאים מעושר הצדק בהן, ומAIRים על-פי זה כל הפרטים האגדים בכל פרטיה ההלכה. כמשמעותם וחודרים עמוקים מרטיבים אותם וממלאים אותם שמן ודרשן, א"כ הולכות הן הארונות ההגדיות עד עמוקKi ההלכה. ויש אשר תוכני ההלכה הקצובים הם מתעלמים עד שהם באים לידי ההפשטה האגדית, אז האור הוא או רוזר. אבל יש עומק אחר, עומק פנימי, שرؤי ההלכה עצמן, תוכנותם המעשית בפועלותיהם המדוייקות חוזר. אם דבר ד', הם מתעלמים עוד למעלה מכל הרחבת הבינה של רוזי האגדה, והליכות עולם להם, חקם שבהם חוק צור עולמים שמיים וארץ מתגלים בקרובם הגבה מאר לעלה לעלה. והאגדה עם כל גביה

וגבורה, יורדת היא להיות מתחשפת בכל רעיון ודמיון של כל אדם, יורדת היא בשפל התחתית של המחשבה והרגש. ובמזה זו מקבלת ההגדה מן הלהבה, בעת שהיא מוארה ממנה אורים ישרים, וההלך מוארת מן ההגדה בדרך אויר חזר, הפונה מעלה מעלה עמוקה התחתיתות. והמסלולות ההלכות ובאות מהמקורות הללו, צבא רב הם מלאים, רצוא ושוב הם הולכים, ותנוועת החיים ומכבים בהם עד מאד. אשרי מטה אזנו לשמע את קול משק הגלים, גלי נחת וברכה, ההומים ומפכים בהד קול נועם. אשרי הזוכה לחוזות בינוועם ד' ולבקר בהלכי הקודש הללו, אשר באוצרות האורה להשכיל ולהרגיש את סוד שיח קדשו. אלה הם אישי החיים אשר בחיים חלקם עדי עד.

קצת. מה שנכמס בטבע הרוחני של כניסה ישראל, שיצאו מאוצר הקודש שלא שבילים כאלה, שייהיו יורדים ע"י דרכיהם נעקים לפנים בהם אמונה זורו, שביסודם יש הרבה מן הזוחמא, מטומאת האלילות, ושרשים רעים של מדות ותכונות רעות, שהם רק מחותפים בחיפוי של כסף סיגים, שנראים כאילו מתקדשים מטומאותם. התוכן הזה בעצמו הוא בא מהכחשת העוננות של ישראל, וכפי הירידה של כניסה"י בכללותה ע"י חטאה הציבור בן מתפוגמים שמוט הקודש, וכן הם מתכוירים לפנים בהם את הדרכים הזרים, שמזון רוחני יורד ע"י לעמים רבים, שמצד תכונתם הם גויי הארץ ומשפחו הארץ. אבל סוף כל סוף, ע"פ שהסיפוק הזר הזה הוא מזון המקודש, שהוא מוכן להזין את האדם הכללי בערכו הטהור, אתם קרויים אדם, וסגי הדיעות והאמונות בכלל - הרי הצואה רותחת, שלגביה האומות הרעות מעד מיניקת הקודשה הרי הוא להם מזון טבעי ראוי להם, וככלבא בכפנא גלי בלא. ומ"מ גם הנשמה היותר שפלה של פושעי ישראל שנטעה בהז, אינה יכולה לסבול את הגסות של הסיגיות והיא נדונה בצוואה רותחת, המתגלת ע"י הנטיה הזורה היוצאת מגבול הטוהר הבאה ע"י לגלוג על דברי חכמים. אבל מאחר שסוף הכל להיות כל אלה סיבות לתוכלית נשגב ונעלה, שבאחרית הימים יצוחצחו הסיגים והיו נקודות הקודש שבהם לברכה, וישבו עמים רבים לחברם באבבה אל יסוד השורש המקודש שלהם, הוכרכה להיות העבודה של שער המשתלה, שמורה את זיקת החלק הרואוי לחיצונים. ומפני שהזו הגורם את מציאות החטא בישראל, ע"כ נושא עליו השעיר את כל עונותיהם והוא מכפר כפירה גדולה מאד.

קצת. הנהנו נזרעים זרע אדם זרע בהמה. כל הנטיות, אפילו הטובות, שאינן עוברות את הגבול של חיי החברה ושל חיי היחיד החמורים, ומוסגי המוסר המקשורים רק בתוכן ההווה הזמני, הנם עומדים רק בגבול הנפש הבהמית של האדם. ואין הצורה הפנימית, מהתוכן העצמי של האדם, מתגלת כ"א ע"י צלם האלים שבו, האזכור נקודה התוכית של יראת ד' שהיא סגולת ישראל. מתוך הנקודה הפנימית הזאת מסתעפים כחות רבים, שהם משמשים לכל מכשיי החיים כולם. מפני שהם כולם צעדים ושלבים לעלות היחיד והציבור על ידם אל אותו רום עולמים. שהנקודה העליונה הזאת. פנתה יקרת של כל חמדה, נקודת יראת ד' הטהורה עולה שמה, ומעלה עמה את כל הקשורות בה בקשר של אמרת. כל מקום שאין האור של הנקודה התוכית הזאת מגיע שמה, כל מקום שאין הקראית בשם ד' באמת ובצדקה נשמעת. אין שם חיים פנימיים. חי אדם באמת. כי אם חי בהמה שורדים שם כל התקונים יותר טובים. שאפשר לתקן בחיי החברה, אפילו על פי התוכנה היותר מלאה שוויון ויושר. לא יוכל להביא את האדם להצלחתו. אמרת הדבר. כי המכשולים שבדרך חיי החברה, בשעה

שהרשעה מושלת בגאותה, הם וدائית מכשולים ג"כ על הדרכ ששל השלמות האמתית, וההצלחה העצמית של האדם ג"כ לוקה היא על ידם אבל לא בתקוני היב החברה החזונניים יתוקן האדם צריך תקון פנימי. זה יהיה קניי לו ע"י נקודת יראת ד' בעוצם טהרתה, שהיא תשפייע מאורה על כל היושר החברתי. שהוא משוער ג"כ ע"פ התכוונה הבבנית של האדם. אדם ובמה תושיע ד'.

קצת. כשם שככל התארים הגופניים, כשהם מוסברים במושגים הרוחניים האלקיים, הרי הם רק לשבר את האוזן מה שהיא יכולה לשמוע, ומ"מ כל הנאמר בדברי חכמי אמת הוא אמת לאמתו, מפני שבאותו המועד הרוחני שהדבר מוסב עליו, הווה הערך של היחס שבין הערכים המתוארים ממש - אותו היחס שבין ערכי החלקים הגופניים בתיאורם ויחושים זה לזה, שע"פ הבנה זו באנו לידי מדה של התישבות הדעת במחשבות אציליות, שהן אור העולם של רוממות קודש קדשים - כמו כן צריכה הדעה להתיישב שהערך הזמןិ והערך המספרי בכלל, כשהוא מתיחס להענינים העליונים, אינם כלל מהות זמני ומהות מספרי ממש, אלא שהם עניינים נשגבים ותוכנים מצויים, שאור האמת שביהם מתגלה הוא ע"י אותו הביטוי המביא לידי התגלות תاري בשם הצורות הזמניות והערכים המספריים, אבל דין הזמן והמספר הוא ממש דין כל תואר חומי, שכדי לרדת לעומק עניינו הרינו נזקקים לתורת ההשאלה וההפשטה, המביאה להתעלות הרעיון והשתגבות התוכן.

ר. הארת החיים העליון והנשאה היא עז הכל, ובה חזות הכל. הופעת השכל הנשגב, המלא או רחמים, ובהירות אצילת, רעיהנית ומפעלית, היא מבטאת את הפאר העליון, את התפארת המוחלטה, שמננה היא מקצתה לה את ארחות החיים כולם, שורש כל התורה, כל העבודה, של כל ההלכה, תילי תילים, וכל מעינות פלפוליהם. מתווך המורד, מפני חשת האויליות, נחלשה הנשמה, דוכא רוח האדם. והרי הוא מחשש דרכיהם, תועה כהתעות שכור, וממשב בצהרים, כעור באפלה. ומתווך החושך תופיע לו נהרה, מתווך נובלות חכמה של מעלה. ובגב כפוף נושא וסובל הוא, אלומים אלומים, המון עולי עולמים, שמצטיירים לפני בצורה פוזורה, צו לצו, צו לקו, קו לקו. אמנים הם ירוממו הוו, ינשאו הוו, עדי ישוב למקור הנהרה. ובבא התור, אשר האור הקדום יופיע, ופאר חדש-ישן יגלה, הנה קויל מפץ נשמע, בקעים בקעים מתגלים, ורעם ורעש בלבבות, דכאות רוח כפולה, והחאים מתמוגגים. ו מבחוץ קויל המון עלז, קויל ענות גס ופרוע, הולך ונמוג כל הבסיס אשר עין בשר תזהו אותו לעמוד החים התאורים. אמנים מכובדי שברון כאלה הם צער הלידה, העומדת על הפרק. החיים האיתנים ממוקור קדשם מתנוצצים, לשוב, לחדר את העולם בהדר גאנום. והמית קויל תשובה עילאה, מכל עברים נשמע. פקוחי אזנים יבינו מלולה, וללבבות ברות יקשיבו את שאגת געגועה. עורי עורי, התעוורי ברוב פארך, נשמת אל חי, המתהלה בכל מלא עולמים, המתגלה בין מפלשי מחשבים, הבונה עולמי עד, המחרבת עולמים גולמיים, להחיות מתי עולם, להקים שמות עולם, לכונן מוסדי דור ודור. לקרא יום רצון לד', ועת גאולה לאדון כל הארץ, לromeם רוח שלדים, ולזקוף כל הכהופים, להוליך קוממיות, את כל רצוצי המשפט. ונשגב ד' לבדו ביום ההוא. והאלילים כליל יחולף. וד' אמת ישמה במעשי, עדי עד, לעדי עד ימלך.

רא. בשני סעיפים ראשיים צריכים אנו להיות עסוקים בחקרת הקודש, ביסוד הספרות שלה. והתגלותה בהמון הרחב, ובהתעלותה בהכרמת של בעלי' הכהן ו�� נפשו. הסעיף האחד הוא מעין אמתיות התוכן של הקודש, בביור זוהר אמרתו, ובירור ודאותו. והסעיף השני הוא מעין הצורך של הקודש. עד כמה ההתודעות של אמרתו של תוכן הקודש מיסדת כל מוסד טוב, ועוד כמה כל בנין מוכחה הוא להיות נשפל, ועומד להיות מתקעקע על ידי ההחשה של אור הקודש. ומילא תולד בקרבונו הידיעה החיה, איך שהאמת והצורךῆ מה באמת מאוחדיםabis. והטענות האלוהי של התגלות אור האמת בבהיקותו, עם עצמת האמת ביסוד בטחון עז, הוא באמת עניין אחד, ומשג אחד, המציגיר לערכיהם רבים ושונים רק על פי הרצאה הדיבורית. אודות הגוננים המרובים האמורים ביסוד האמת, שמלאים את כל העולם כולם חושן ותפארת נצחים.

רב. הכהנות הנדרים בקודש, שברוח האומה וביקר אור נשמה. גנוזים הם בכחות החיים שלה, שמתחלת הם מתגלים בצורה קמווצה טبيعית, המגברת את האופי החמרי, את המרצ' המשעי, לעבודת הגוי, לחטיבה הלאומית בכל מלאה העולמי. ועל ידי הסדור החyi יתעלה אור החיים בפאר הדרו ויפעת כבודו. וגם מאותו הצבון המתגלה בתכונה של פלאה, ואפילו ע"י דרכי התעה. הבאים לתוכנה של פריצות שחיברים להלחם נגדם. מ"מ סוף כל סוף, מהכל אור תפארה יצא, אור קדוש ומצווחצת. שנגות אורות הנבוואה יופיעו עליו בכל עשור זהרים.

רג. כמה היא נפשנו, ועשרה, רכוש גדול ונادر מאד צבור בתוכה, אור חיים אנו מלאים, להבות תפארה, למלא כל העולם כלו אורה וצלה, חבויים הם בקרבונו. והכל מתנווע כבר, מתפרק לצאת, וככליף עבר אור הצדך, אשר יצא לאוויר כל מחשכי ארץ, מאור ד' אשר בציון.

רד.שתי מדות וסבות ראשיות נמצאות להכפירה בקודש, אחת רוממה ואחת שלפה. השפה היא בא מתוך גסות הרוח ועכירות החומר, מתוך האידיות הצעורה של האדם בתאות חמורות ובצירות חשובים ותווצאותיהם, עד שאינו יכול לסבול שום קישור עליון והארה של קדושה. ומצמיחה היא נטה עכורה זו, צמחי הראש והלענה של מיני עבודות זרות וככירות שונות, ובה עצמה לנחות אל השלילה כדי להסתתר משפעת אור הקודש, תתקשר בראשת ההפירה המוחלטה, ותטבח בטיטת היון של החומריות באין מנוס. והסבה הרוממה היא להיפך מזו, והיא בא מתוך כח נעלם רוחני, מלא עז וষאייה בלתי מוגבלת, שהנשמה שוקקה היא להיות מוארה אוור קודש מלא יפעת אמת מוחלטה, עד שהיא שואלת עצמה צירורים טהורים, מה שאין בכח כל לצירום, וע"י מה שהיא רואה שככל מה שהוא מצויר במקרא ובמסורת, במנגה ובקבלה, ובכל מה שעולה על לב נאמן באמון דתי ו קישור רוחני, הכל הוא עדין מוגבל חשוק ועכור, לגבי אותה התואר המאווה מתוך צמאנה הנמרץ של הנשמה לשחרור טהור ו מרחב נשגב ונادر בקודש. על כן מבלי דעת, שלא ע"י הנזירה מכבר הקודש והרצאת מושגיו, תבא אל אותה הנחלה והמנוחה הרוחנית שהיא שואפת, כי"א דוקא בהתעמקה בהם ובהתרגלה בארכותיהם, שרק אז תלך מחיל אל חיל, והמסגרים יפתחו לפניה, ומהירות אל חירות תצעד. מהעדר ידיעה זו, ומהסדור סבלנות, תבעט בפעם אחת בכל המצוייר המסור והמקובל מכל ארחות הקודש, ותבקש לה מסילות מתחתו יל ישימון, אשר לא נמצא לעולם. ואלה שתי מיני הנטיות, מתפלגות הן במהות יוצרה דעת' ודקפירה של ישראל בפרט, ושל אורה"ע בכלל. הנטיה

החוורית היא השולטת בכפירת אורה"ע ונטיית עבודה זורה שלהם, והנטיה הרוממה שלטת היא ביצרא דע"ז דישראל, ונטיית הcpfירה של בני פריזיהם. וכשנבחן הדבר יפה, נמצא שככל עז אמונה שמתבצע שבאה"ע אשר לא מקור ישראל יצא, הרי הוא מרושם ברשמי העכירות של יצרא דע"ז ונטיית כפרנות של המין הירוד. וכל מין יצרא דעבודה זורה ונטיית cpfירה שבישראל, אפילו כפי תוכנותיו היותר נשחתה, אנו מוצאים בו גרעינים מתוך התוכנה הפונה אל על שמקשת לה נתיבות עליונות, ודורשת היא את הסוד האלקי מתוך המהשכים. ומתוך שהאומץ באפקודות היישראלית הוא הרבה יותר גדול, מתוך שיש בו תוכן נפשי רומס והפנייה שמיימת עצומה, ע"כ הוא קשה בטבעו,ומי שמתפקיד בו קשה להшибו מדרכו. ועל כך דרשו וסמכו אקרא דאל תען כסיל כאולתו - באפיקורוס ישראל, וענה כסיל כאולתו - באפיקורוס נכרי. ולעומת זה, ע"ז של נכרי נשרפת היא, פסילי אלהים תשרפו באש, השחת שרוף וכלה, כי אין תקנה לשאיפת המורד החמורית אלא כלונה, ועוז של ישראל גנטזת היא, ושם בסתר כתיב. סופו כל סוף בהזדרכות העולם, בגרירת הצללים ונוסם, יתפרץ שטף האורה, והחירות העליונה תספק בשפעתה להחיות גם את הנפשות המתעלפות מתוך עוזם מהلت צמאונם הבלתי נאות, אפילו לטעע הרוחני של הנשמה. בני עולפו שכבו בראש כל חוות כתא מכמר, המלאים חמת ד' גערת אלהיך. ובצדק נוכל לומר, שבתוך cpfירה היישראלית, גם של רשיי ישראל הרוחניים יותר מושפלים, מונחת היא סגולת אמונה טהורה, הרבה יותר ממה שהיא נמצאת בכל רוח האימון המתפשט בכל האמנויות המפוצלה של כל המון עמים ורבים. ועל כן באחרית הימים,anca לציון גואל, ישבו שני שבי פשע ביעקב אל מקורם, והיו לגוי אחד בארץ, ומהם - בהצמדם אל כללות הנשמה הישראלית בשובה להזריח את עושר קרני אורותיה, יחד עם כל הود החיים העצמיים המלאים הוד תום והכרת אמת אמרה ובטוחה, הנזולת כפלגיים מים חיים מקרוב כל המון הגדול של כלות האומה וסגולות בחירותה, שהלכו תמיד באורה חיים למעלה למשיכיל - תופע נהרה על כל המון גוים, ויבאו יחד מלכותם לעבור את ד' שכם אחד, ויתרוממו עמוק העמוד אשר נפלו שמה, ויתעלו ויתרמו בהוד חיים ואור תורה אשר יצא מציון, לאור עולם ולמושש כל גויה הארץ, אשר ישבו כולם לקרא בשפה ברורה בשם ד' אלהי ישראל, אשר אלהי כל הארץ יקרא.

רה. כל קלה מתחפה היא לברכה באחרית, וכל רע נחפק הוא לטוב, כי כל העשי, הכל הוא עצות מרחוק מקור הטוב. אל דעות ד' ولو נתכנו עלילות. ירידת הרוח של ישראל, שפוגעה הרבה באפרים והשבטים הגוררים עמו, עד אשר נתכח עליהם המאהה, אפרים בעמים הוא יתבולל, ההתבוללות הזאת עצמה, היא הקשרה ישועה לכל העולם כולם, ולישראל בלבד ביחוד, באחרית הימים החולכת וקרבה לעינינו. הא כיצד, כח החיים האוצר בישראל כולל בקשרו הקשרת קדושה, טהרת המידות וזיקוק הדעות, והכנה גדולה לפילוש האור האלמי. ואע"פ ששבות חיצונית גרמו טמطم הלב ודולדול המעשים, אין הטבע של הבשר והרוח משתנה לגמרי וההתבוללות הזאת שנתבוללו חלק מישראל בעמים ונבלע ביניהם, עירוב הדם הזה שנתעורר בין האומות, גרם תסיסה גדולה בחזק שפעת חייו ובבהירות תוכנותו ברוח העמים, עד שהם הולכים ונעים יותר מוכשרים להחופה העליונה של אור הקודש, של הזך והזוהר הנפשי העומד מוכן להופיע בעולם ע"י אורם של ישראל, ההולך לקראת תחיתו ועליתו. וڌיפה פנימית של קרבת רוח, תדוחוף את העמים כולם, ע"י סגולתה הנסתרה של הבלילה הישנה הזאת, שייהיו חזקים לצאת למפעלים, להקים שם ישראל על

נחלתו. וההתקרובות הרוחנית, לרוח הקודש ההולך ומAIR בנשمة האומה תלך ותתגבר ביניהם, עד אשר יוכשו לחיות מוארים לגמרי מאור העליון של דבר ד', המAIR בהוד יפעת שלומו את כל מחשי העולם.

רח. הביטול של התוכנים המורגלים ע"פ הסברתם הקודמת בענייני הקדשה והאמונה, הם גורמים חידוש לטובה בעולם, והתוכן של הקדשה ובהירות דעת ד' יוצאה ע"ז אל הפעול בכל מלא תקפו. וזה בא ע"י שתינו בתבע השינוי הבא ע"י הביטול שהוא כעין רקב המקודם להצמיחה הגראונית, להפריה חדשה הנonta רב תבאות. התכוונה האחת היא שהרבון, משחרר הוא כח החיים הגנוו בנקודה הנוחוצה של הנסיבות המיצערת של הגראין, ואז יצא הכל כבכל חופשו, ומולדיך את הפריה הנחדרה, והב' שהביטול הקודם של הצורה החיצונה נוטן מקום ללא מעצר לחידוש הצורה החדשה ברוב שכלו, באין צורך לסבול מהגראוניות שנתעצמו בהצורה הישנה, ואז נשארת היא רק ההשפעה של הצדדים הנעלמים לבדם, שהם מתנהלים לדורי דורות. וכיוצא בו נעשה באור הקודש, שלתכלית השתילה החדשנית של כרם בית ישראל, באופן שיהיה אור הנבואה האמיתית חזור בסגולת האומה, מוכרים הערכיהם המורגשים ע"פ צורתם התארית שנתקיימו אחרי הפסק הנבואה להיות מתחמשים ע"י כח החוץ שבבקבאת דמשיחא, ומהר רבון זהה, יצא אור חדש ומAIR בשפעת נהגו עצם השמים לטוהר, והלכו גויים לאורך ומלכים לנוגה זרחה ולך יקרא שם חדש אשר פי ד' יקנוו.

רז. היסורים הפנימיים שסובלים הצדיקים, על אשר אין הרגש של הקדשה טהור בהם לפי תאות נפשם וחשך נשמתם, הם ממרקם את הזוהמא של העולם כולו. וככדי הוא לשאת בדמייה את כל העקיצות של החוחים הסובבים את השושנה הקדשה, כדי למתוך ע"י היסורים הפנימיים הללו את כל מרירות החיים ולהרבות ע"י זה בעולם רוח קדשה, שלום ואהבה.

רח. הנשמה שלי אינה יכולה להטמין את עצמה בשום התגשומות, אפילו בהtagshmot של תורה והתגשומות של יראת שמיים - כל זמן שאיןם מתחדנים ברום עדנים, ואיןם מחייבים ברום הטוהר של כוסף הנשמה הטהורה, בטהרת הכרתת ושאייפתת הפנימית - שכל מה שהוא עדין, כל מה שהוא מרומם, כל מה שהוא קדוש ונשא, נאצל ונשגב, הכל הוא בכלל החפץ החודר הזה, שהוא צמאן נורא, שצמאה נפשי לאלהים לאלה. ח'.

רט. ע"י שאיפת הטוהר של הנשמה במעלה העליונה, חוות הטהרה גם על הגוף וכל אבריו, וזו החיים האמיתיים הולך ומתהיל להתגלות עליו. אבל צריך בתחלה לשבר את המהיצות של חשך ענן וערפל, הסובבות אותו.

רי. זה המכאוב היותר גדול: שהנשמה רוצחה להתגלות בכל עז חיל, מעינותו עזוריים בקרבה, והיא חפזה להשתיף אותם, לשום ברחובות פלאי מים, והיא עצורה בכלל, אין מכיר את עצורה. וכשבאים לפקד או תה ברוחמים, אין נתונים לה את תפקידה, לתן לה פתחון פה שתוכל לזרץ את ארחה, ולהוציא אל הפעול את המון כחותיה, אלא מטרידים אותה בהשמעות אזנים, בהקשבה, בהקלטה - את מה שבאו מן החוץ, והרי היא

מוסיפה צער על עצרה, עד שיבא מנוחה ויראה לה את הדרכן הישרה איך להתהלך ברוחבה, להופיע באוור נגעה, ולפשט יפה את כל הנהורים של שיעור קומתה - רק אז ישוב ורופא לה, ותחוש באמת את חוש חייה. זהה הדין נהוג בנסמה יחידית אישית של כל יחיד, ונוהג ג'כ' בנסמה כללית של האומה כולה שהיא חולת אהבה, עד שיבא גואלה ורופאה, רועיא מהימנה, שיביר את מחלתה בדפקת לבבה, ויתן לה פתחון פה, להוציא לאור את כל מאוייה - להחיות המון עולמיים לאין תכליות, הם וכל אשר בהם.

רייא. כמו שאם היה אפשר העדר האלוהות היה הכל נעדר בודאי, כן אם היה אפשר העדר המחשבה ע"ד האלוהות היה כל תוכן של מחשבה בטל לגמרי. כל המחשבות כולן, כל פרי הרוח, מתבסס הואabisudo על התוכן של המחשבה האלוהית השוכנת עמוק בנסמה כל אשר נשמה באפו, וכל צבינוי המחשבות על דבר כל העניינים החמורים והרווחניים הם תוצאותיה הרוחניים והקרוביים של המחשבה האלוהית.

ריב. מי שהוא דבק באלהים בפנימיות חושיו, עד שבחיותו עסוק בעניינים אחרים, אפילו של תורה ושל חכמה, של מצוה ושל גמilot חסדים, אין דעתו מתישבת עליו, מפני שהוא חפץ רק להיות מקשור בהמחשבה האלוהית ועוזז קדשה - אע"פ שעוד לא בא לידי מدت האמת, שאז הלא תהיה ההופעה האלוהית מזורחת לו בכל הילכות חייו וחיה העולם כולו, וכן שבענייני תורה חכמה ומזכה תהיה ההארה העלונה וקרבת אלהים משחקת לפניו בכל משושי תעונגה - מכל מקום כיון שחשך לבבו וצמאנו הוא באמת נושא מקור האהבה האלוהית, סופו לעלות לגדולה ולהפארת, ואין לו להתפרק כלל מכל המעצורים ומכל הבטולים. אומר לד' מחשיכי ומצודתי אלהי אבטח בו. מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ, כלה שاري ולבי צור לבבי וחלקי אלהים לעולם.

ריג. כשהשוכחים את הנסמה העצמית, כמשיסחים דעה מלאסתכל בתוכיות החיים הפנימיים של עצמו, הכל נעשה מעורבב ומסופק. והתשובה הראשית, שהיא מאירה את המחשכים מיד, היא שישוב האדם אל עצמו, אל שורש נשמתו, ומיד ישוב אל , האלהים, אל נשמה כל הנשמות, וילך ויצעד הלאה מעלה בקדושה ובטהרה. ודבר זה נהוג בין באיש יחידי, בין בעם שלם, בין בכל האנושיות, בין בתיקון כל ההוריה כולה שקלוקלה בא תמיד ממה שהוא שוכחת את עצמה. ואם תאמר שהוא חפצה לשוב אל ד' ואת עצמה היא אינה מכוננת לקבץ את נדחה, הרי היא תשובה של רמיה, שתsha ע"י זה את שם ד' לשוא. על כן רק באמת הגדולה של התשובה אל עצמו ישוב האדם והעם, העולם וכל העולםים, ההויה כולה, אל קונה, לאור באוור החיים. וזהו הרז של אורו של מישיח, הופעת נשמת העולם, שבاهairo ישוב העולם לשורש ההויה, ואור ד' עליו יגלה. ומקור התשובה הגדולה הזאת ישאב האדם את חי הקודש של התשובה באמתה.

ריד. מה שאין הצדיקים וטהורי הלב שבעולם מכיריהם יפה את התקמידים של העולם הגשמי, על ידי ההתעלות שלהם והתרחקות של חפצים מכל ענייני החומר, אף על פי שהגורם להם בפנים ידוועים התרומות נפשית, מכל מקום לעולם הוא גורם ירידת והשפלת, ומההשפלת של העולם חודר רוח של השפלת אחר כך גם אל אותם הגדולים עצמם. ואפילו אותו הריחוק, שהם מתרחקים מידיעת הארץ הגמור והזומה של הטומאה, גם כן הוא

גורם ירידה לעולם, אלא שהם מצד עצם נמלטים מפח היקוש של הזווהמה כיוון שהם מעבירים ממנה את עיניהם. אבל סוף כל סוף אותה הירידה שההתגברות של הזווהמה גורמת לעולם על ידי מה שהוא מתחלשת על ידי אותה הידיעה שהוא טהור הנסמה יודעים אותה, שאו היו מתאימים לשברה ולכלותה, היא הזזה ופוגעת בהם, והם סובלים מזיה מועקה כללית. אמנם כל אותו המعتمد עומד הוא רק כל זמן שלא התעלן קדושי העולם למצב הגבורה האלוהית העליונה, שאו יראה של פחדנות כמוסה בלבכם מפני הכרת החמריות, וכל וחדר מפני פגышת הרע, והם מוכרים להתבודד בגנוי קדושים, ולהניח את העולם עם זוהמתו להתפשט, כפי הנסיבות הגסה שלו. אבל כאשר יבא להם התור העליון, ועל ידי האור הגנוו שבתורה ודעת קדושים יתعلנו למדת הגבורה הנדרה בקדש, אז לא יפחדו עוד, לא מהכרת החומריות וכל תפkidיה, ולא מפגישתה של הטומאה עם כל זוהמתה. כי בטוחים שככל מקום ישיכלו שם בענייני קדושת גבורתם, החומר יתעלה, ויתעדן עדן קדש, והזווהמה של הטומאה תכללה, ותכנס כולה לפני אור הקדש, אז יתגדל ויתקדש שם ד' אל אמרת, ומואפל ומהשע עיני עורים תראינה, והיה ד' למלך על כל הארץ, והאלילים כליל יחלף.

רטו. למה זה אוצר את נשתיicia חפה בחופש, אם היא מרגשת את עצמה בת חורין. למה זה אשים על רגלייה כבליים של אסירי עוני. תשוט במרחבים, תצייר, תתרום כפי מدت שאיפתה, תעלה מעלה מעלה. ואם הנסי מרגיש כי עונותיהם הם אשר יאסרוה בעבותים, מיד אביא לה את עז התשובה, התשובה העליונה, התשובה שהיא קרובה בפי ובלבבי לעשotta. והרהור התשובה ברז מחשבתו מיד יAIR את כל מחשביה, ויתן לה גבורה ישע.

רטז. שלש מדות ישנן בבעלי הנפש, המשפיעים על בני דורם מאוצר רוחם, ושלשן נאהזות הן במדתה של הדוגמה העליונה, שדרci העבודה האלוהית, ברוחה הפנימי, שהיא התכוונה של הדבקות האצילת, מתפרטota בה, והן מוצאות להן מקום בשרכיasis היסוד של עבודה הלואה, הכהונה, ועל גביהם מדרתו של משה עבד ה'. העבודה של המשמעת פשוטה, שהצד התתתי של הוא דרוש וקבל שכר, והוא הולכת ומתחילה בדרכה, זאת היא עבודה הלויים, כי שכר הוא להם חלף ענודתם. כשהיא מתחילה אין ענייה נטוות אל השכר, אבל סוף עניינה היא משמעת פשוטה ותמיימה. אנשי הרוח, אשר בידם נתונם המפתחות של אוצר החיים הלווה, הם הנם כל העובדים בקדש, המזכירים את ד', בתורה, במוסר, בהוראה ישרה, בהלכה והגדה. אותם המושפעים מהם, מושפעים הם משפעת התורה. המתגלה על פיהם, בתור צינור ומעבר הגון. המקשיבים זוכים במסעות הבראה, והם מזכירים את מזכיהם גם כן, בדרך שכר שחלף העבודה. זהו יחש לוי, שומר השערים מבחוון, ומרים קול בשיר זמרה., מעלה מזיה היא העבודה הפנימית, שהיא מסתכלת ברזי עולם, והוא מפרנסת את הקדש של מעלה, ברז הנ אצל של תנוז לאלהים, וישראל מפרנסים לאביהם ששבמים, ובזמן שהם עושים רצונו של מקום הם מוסיפים כה בגבורה של מעלה. ולעומת תוכן זה בעבודת הקדש של טהור הנסמה, צדיקים יסודי העולם, שהמתדקב בהם הרי הוא מתדקב בשכינה, וכל המתדקב בהם מוסיף בהם כה וגודל, נהרה וחיה עלמות, זאת היא מדרתן של כהנים, עבודה מתנה את כהונתכם, וקדשו כי את לחם אלהיך הוא מקריב, קדוש יהיה לך. מעלה מכולם היא מדרתו של משה, רועה נאמן, שעניינו ולבו רק אל צאן עמו, ויזכר ימי עולם משה עמו, היה המعلم מים את רועה צאנו, דוגמתו היה התכוונה העליונה, שאין כל עולמים כדאים לה, לא פרנסה ולא

תוספת גדולה, כי אם דעה בהירה ואספקטoria המAIRה, שככל השפע והטוב בטלים לגבה יותר משרga בטיהרא. ואור עליון זה מאיר את כל המהשכים ומנהיר את כל נאות צדיקים, כמשמעותו על כל מהשי ארץ ועל כל כוכביה ומזלוי כלהון, אשרי העם שככה לו בגימטריא משה, אשרי העם שדי' אלהיו, ועתה אמר ד' יוצרי מבטן לעכד לו, להיות עדי עד מתלמידיו של משה עבד ד', העומד תמיד מוכן להופיע ולהשפייע, ולא לקבל מאומה, אפילו ברכה רוחנית ואצילתית, כי ישמה משה במתנת חלקו כי עבד נאמן קראת לו, קליל תפארת בראשו נתת לו. וזהו מקורה של תורה אמת, שבאוורה כל יצור נברא יראה אור וחיה, והתפארת זו מתן תורה, שהיא תומכת כל זרעות עולם, ואינה צריכה להתמק, כי עמק מקור חיים באורך נראה אור.

ריין. עד הזמן של עקבה דמשיחא היו כל המדאות הטובות, שהן דרושות לתיקון העולם, גנוותה תוך הנקודה של האמונה הפשוטה, שהיא יודת בכל הירידות ועולה בכל העליות. אמנם כל מה שהמדרגות של עקבתא דמשיחא מתגלים יותר, מתפסטים אוורות של השלמות היוצאות בעצם מתוך הנקודה הגנווה של האמונה, והם מתגלים בר מגופא, עד שלמראית עין נראה, שאין להם שייכות ליסוד האמונה, ומזה נתרבה החזפה רבה מאד. והצדיקים מרחיבים את השערים הקדושים של האמונה, ועיין יוצאים אוורות יותר רבים, ומזריכים באולם על כל מושגי השלמות, עד שהם מברורים בעצם את מקומם, ושביהם הם אל יסוד רשם שהיא קדושת האמונה. אבל בשובם הם מתחטרים בעליות רבות, ונקודת האמונה שבה להיות עטרת תפארת בראש צדיק, ומתוך כך מהתפקת החזפה לטובה ולעוז של קדושה, והפושעים בעלי המרדים חזרוים בתשובה עליונה. ובא לציון גואל ולשבבי פשע ביעקב.

ריין. כל מדרגות המציאות אחוזות הן וקשריות זו בזו. מתפלש הוא אור החיים ממדרגה למדרגה לפי ערך היחס הטוב שביניהן, שהוא כולו משפט ד' וחק צדקתו בעולם. הנהרה העליונה, שנשומותיהן של צדיקים מונחרות בה בכל מילואה וטובה, ביסוד שפעת הדות נועם ד' ועווז חי קודש קדשים, היא הולכת ומתחפשט על כל השדרות כולן של ההמון הרוב לאשרם, לברכם, להארם ולשםם שמחת עולמים בזיו חי נשמות ע"י האומץ של הקישור, שהם קשרים ודבוקים באהבת קודש אל הצדיקים ישרי הלב, ומונחי הנשמה שביניהם. ובו תדק, הדבק בחכמים ותלמידיהם. וסדר חיים זה, ושלוב המציאות ביחסיו הפנימיים והחיצוניים, הולך בכל מערכת היקום, וمبرיח מן הקצה אל הקצה, עד כדי התאחות, המקיפה, של כל החיים, הצומח, כל הדומים, וכל הנפש הרוח והנשמה, הממלאה והמקיפה אותם. יסוד פרק שירה.

ריין. השאייה לאורות עליונים, להופעות רוחניות אדירות, למאור פנימי ברזי תורה וחכמה, להתרחבות אידיאלים, גם כשהיא מונעת לפעים מההתמדה בהעסק הפשט של גופי הלבכות ושל עבודות מעשיות, אין זו השפה ועצלות, כי אם התעלות ורוממות. וצריך האיש המועל להכיר את ערך נשמו ההפעמת ברוח אליהם חיים שלה, ואל יבוז את נטיותיה העליונות, ואז ע"י מילוי השפק של השקיקה העליונה, הבא ג"כ המנוחה המושבת, שהיא תתן מקום לכל התביעות, ותפתח לו שערי עז ושערי צדק, שבהם ימצאו מקום להכנס גם הארות החיים המעשיים, שייהיו מעוטרים בגופי תורה ועובדות חיוביות וכל מילוי פשיטותן, והם

עצמם מוקשרים יהיו בהופעת הארטם העליונה הבאה עצמאית כח החיים של הנשמה, בהתרות צמאנה העליונה, בהשתוקקה לנעם ד' בזיו החכמה והמדע העליון בכל שלל נהוריו המופלאים.

רכ. ההכרה וההרגשה הישראלית היא שכל מה שהוא יותר אללה, הוא יותר ח'י, וכל מה שהאדם הוא יותר מקשור באלהות בכל דרכיו, בכל מעשיו, בכל תנועותיו ובכל הליכות חייו, החיים שלו הם יותר רוחיים מטלי חיים, והעו' וההדר והחוון והחיל מפעם בהם בכל תוקף. וזה הדין אינו רק בדיון האדם הפרטני בישראל, כי"א ביוטר הוא מתיחס לתחיית האומה בחיה הכלל, שכל מה שהוא הנה יותר אללה יותר ויתר מקושרה בקדושה גלויה ומופעת מקור הקודש האלמי, הרי היא עומדת להיות מתגברת, פורחת ומתחילה בהוד וגאון, באומץ ורב אוניות. תננו עז לאלהים על ישראל גאותנו.

רכא. החוצפה דעקבთא דמשיחא מתחבطة בcpfירה. ויסוד cpfירה בא מצד חוסר הנטעיה של אמונה. וחוסר נטעיה זו בא, מפני שהעולם עומד מוכן כבר להארה גדולה, שכל צפוני צפונות יהיו מובנים, ועין יראו בשוב ד' ציון. ע"כ הולך הוא כשרון האמונה ומפנה את מקומו לכשרון יותר נעלמה ונשגב ממנו, שהוא כשרון הדעת, ושירים הם דרכי ד', צדיקים ילכו בהם. ואם כשרון האמונה מתדלדל בהם באיזה מדחה, מכיריים תיכף לספג במדחה זו את אור הדעת המלא את מקומו, ואת האמונה מעלים הם אל מקום היותר נשגב, שוגם בהיותם מוארים באור דעת, הם צרייכים עדין להארת אמונה בבחינה עליונה זו. ובזה הם הולכים מחייב אל חיל, ויראו אל אלהים בציון ברב עז ותעצומות קדש.

רכב. שלוש מדות הן במחשבה. יש מחשבה רוימה שאין בה חתוך אותיות וציפורים מושגים, ולא אפילו הגיון שירה והופעה של החבטות מוסיקלית. שנייה לה היא מחשבה מתגלמת בציורים. אבל הציורים הם רק מופשטים וכוללים, ולא ניתן להגביל על ידם שום תוכנים פרטיים, עד שבאה המדה השלישית. והיא כבר מוכשרה להוציא מן הorld הכללי אל הגילוי הגיונים פרטיים, המוכשרים כבר להנתנה על כל ארחות ההשכלה בכל ענפיה. וחילוקי ההשפעות שבבני אדם מתפלגים לפי אותן המדות. מי שהוא מוכשר לשוטט בנבכי המחשבה העליונה, שהוא למעלה מצירוי הגיון המנתה, אין בכך לבטא אפילו ביטוי מחשבתי, באופן מפורש, את הציורים המנותחים. והרי הוא אלם וככדי פה ולשון לגבי הצעירות המוגלמה, אפילו בצדדיה הכלליים.ומי שהוא במדרגה צו', שרווח מופע מהמדה המנתה, איןנו יכול להגיע לידי פירות פרטיים, אם נתוחו הציורי עומד במעמד הכלכלה. ורק מי שנשנתה אינה מסוגלת לאוון שתי ההופעות המהועלות מכל ציור הצעירות הכללית, הוא יוכל להרבות בהרחבה בפירוטם של דברים, בתוכנות פרטיות.

רכג. זאת המדה היא נוהגת במדה המורגלת הטבעית. אבל במדה השמיימת העליונה, יש שכל כך מתגבר המיען העליון של המחשבה העליונה, המתעללה מכל תוכן של ציור, עד שלא די שמרוב שפעה באים לידי הבטהה הגיונים כלליים, אלא אפילו תוכנות פרטיות ופרטיות באוט לידי גילוי על ידה. וזה הרז של אספקלריה המAIRה, שראה משה, שכל מה שתלמידיך ותיק עתיד לחדר בכל דקדוקי תורה וכל דקדוקי סופרים, הכל כולל בה בהופעה כללית ובחבלטה פרטית, חייה וקימת, אמיצה ומתקנת לדoor דורים.

רכד. מה שהלב דוחק תמיד מפני עגמת-נפש, בלי טעם וסבה, זה בא ממקור התשובה, שהאור העליון של זיו השכינה מתגלה בעומק הנפש בצורה מכובצת מאד. וצריך להזיל על נקודה גרענית זו פלגים גדולים מעין הדעה העליונה, ואז יצא לאור עולם בהרבה נגחות, גדולות ומפוארות, ותקיף את כל רוז החיים, וען החיים יגלה בהדרות פארותיו על הנשמה. והתעללה והתקדש איז האדם, ויהפוך אבלו לשzon, וינחם ויישמה מגנוו, ומואופל ומחשך עיני עוריהם תראינה.

רכה. צדיקים כאלה, שיש להם תביעה פנימית, שכל דבר של תורה, וכל התפשיות, של ידיעה ושל השכלה, יהיה בלוע בעומק התשוקה של האהבה הפנימית והיראה העליונה, בדבקות אליה, אי אפשר להם שיהיו מנועים מקדושת תענוגם זה, אע"פ שע"י כן אי אפשר להם להרבות כ"כ בלימוד. עז נאמר, אחד המרבה ואחד הממעיט ובכלבד שיכוין לבו לשמיים. ומ"מ צריך כל אדם, אפילו אם הוא מרגיש בעצמו תמיינות אמיתית בתשוקת הדבקות אליה, להיות מרגיל עצמו בהופעה שכילתית, בתשוקת התורה, ולהמשיך אור קדושת האמונה בפנימיות קישורו אל חشك התורה, עד שתהייה ההשפעה של האהבה, היראה, של גופי תורה. ואז תהיה תורהתו מתברכת, וمعنى השכל יהיה מתגבר בו. ועריגת הלב בתשוקת העונג האלקי תתעללה ותתרום. ויתאחדו אצלו קדושות התורה וקדושות התפללה. וחמלת ד' תהיה עליו במילואה, כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו.

רכו. גדולתה של חכמת הרזים, של חכמת ישראל המקורית והאמיתית, היא, מה שבשבוע רוח הקודש שלה היא מעלה ומרוממת את כל הגשמיות לרוחניות, ואת כל הציורים שלhn, המוחשים והדמיונים, לмерום האצלות, וההשכלה העליונה. וזאת היא סגולתה של תורה אמת, שכל ביטוייה, כל הוראותיה, כל האופנים של הסברותיה, אפילו כשהם יורדים למטה מאד מאד, עד לידי התפיסה היוטר נМОכה של האדם היותר שפל, היא קולעת תמיד אל צלם אלחים שלו, ואל האור האצילי של נשמו, שהיא תמיד שרואה בו בתור נקודה חיונית פנימית. והדברים הולכים ומתעלמים, ומתרברים תמיד בחותם אמתתם, בלי זיו כל שהוא משורת האמת, ומנתיב האורה האלית, ההולכת הלוך ואור עדי עד.

רכז. כשהלב Tosס תמיד, מתגעגע והומרה, הרי הנשמה צמאה היא לאלהים, גם המכאוב בעצמו נהדר הוא מאד. והיסורים יסורי אהבה הם, פצעי אהוב נאמנים. ובתוכיותה של הנשמה המון ימים הומים, זורמים כבירים של יראה, של אהבה, של תשובה, של שקייה וכמהון לצור חי, אל אלהים חיים, זורמים בקרבה. וכשיפתחו הנחלים הסתוימים שבתחתית הזורמים הללו, נמצא בהם מעינות גדולים, מלאים חכמה, בינה, ודעת קדושים. אשרי העם שככה לו, אשרי העם שה' אלהיו.

רכח. שנת הרשות כשהיא עמוקה וגדולה, צריכה לבא בתחילת בריאותה יחד עם שנת הרשעים. רק אה"כ היא מתמקת ע"י כח הדעת וمتבררת, עד שהיא עומדת על נקינה האצילי, שאין כ"א שנת הרשות בלבד, והנושאים שלה שם הרשעים עצמם מתמלאים עליהם רחמים, ויתמו חטאיהם ולא חוטאים. אבל אם מתחילה בריאותה תבא בצורתה האידיאלית, לכין את מהותה רק על השנאה של הרשות המופשטת, לעולם

לא יצא אל הפעול בכחה אפלו בתור שנאת הרשעה, כי חסרון השנאה אל הרשעים יטשטש את השנאה של הרשעה עצמה, וזה כל אוצר הטוב מונח הוא בסכנה גדולה. זה היה מקום המכשול של נפילים רבים שנפלו מפני שהשתמשו בתחילת הויתה של שנאת הרשעה, במדה האצילתית, והעדר שנאת הרשעים נתהפהacha אח"כ לאהבתם, ומthonך אהבת הרשעים נפלו הם עצם באהבת הרשעה עצמה. ע"כ מוכחת היא המחשבה הראשונה להיות בתוכנות מדח"ד ואח"כ מדח"ר באה ומתתקת אותה בשיתופה.

רכט. אותם הגודלים שהיו מטבח נפשותם בעלי אגדה ושירה, והצד הפיטוי שבנפשם היה גדול ועצום מאד, לא היו יכולים למצא קורת רוח בתלמוד ההלכות מצד עצמן, אלא מצד המקוריות שלhn, שככלז נובעות מן מקור חיים של האורה האלהית שבתורה, שהדבקות האלהית היא עיקר יסודה. על כן דרשו תמיד שעסוק התורה יהיה בדבוקות, וחיברו להתבונן ולהניח זמנים רבים מגופי תורה גם באמצעות הלימוד, כדי לפנות את הלב לרעיון הדבוקות האלהית - כל אחד ואחד לפי כשרונו וטהרת רוחו ועומק הדעת שלו. אמנם אותם שהיו בעלי של הגינוי, והשכל המנתה והמעשי היה אצלם חי ומלא כה, הרגישו שפעת עונג ומילוי נש בנתוח ההלכות ובציורייהם המעשיים, והרגישו בעצם ריווי רוחני ותוכנות עבודה מלאה מעצם התלמוד בלבד. על כן הוכיחו בעצם תלמוד ההלכות הוא המכון התכלייתי, ופינוי הלב באמצעות התלמוד אל ההכנה של הדבוקות, הוא בכלל בטולה של תורה. ואלו ואלו דברי אלהים חיים, כי לאחרונים עצמותה של ההשכלה התורית בכל מקצועותיה היא בעצם מקנה להם את התוכנה האצילתית של הדבוקות השירי או ההרגשי, וק"ז המדייע התבונתי.

רל. כל העולם השכלי שלו, ועמו ענפיו כולם, עד תחתית כל המדרגות, שהן כוללות כל המצווי כולם, מתחלפים הם במצב של עתים חשובות, לעיתים ממלאות. כשהמumarד הוא בתור הכנה לקבל את ההשפעה העליונה, הרי הכל חש ודומם. וכשהמצב בא לידי המדה, שהמקבלים כל אחד ישפיע על מה שהוא למטה ממנו, אז המילול מתחילה. ואצל בני העין גם כן מתחילה. כשההכנה השכלית היא מכובנת, עד כדי לברור את התוכנים שהם למטה מעמדו, אז השכל המצויץ שולט. והכח המעשי עושה את פועלתו. אבל כשההקשבה העליונה מתגברת, אז אין השכל המפורט יכול לפעול את פועלתו, והדממה מתחילה להיות שולטת. וכשהאדם בא למדה זו, אז העסוק השכלי הרגיל, בין בחול בין בקודש, הוא למטה מדרגו, ומוצא הוא בעצם תמיד גנודים עצומים, על כל עסוק שכלי הגינוי קצוב. והוא מוכחה להיות מכין עצמו אל מדת הדממה, להקשיב את הקול ממראותים, בדרך ברכה רצון ונדבה, ודבר ד' יבוא אליו, ויום יבייע אמר.

רלא. שלשה מינים הם בתלמוד, נגלה, נסתור ויחודים. הנגלה הוא עקרו עובdot ההשתכלות, וההשפעה של השפעה השמיימת בלועה בתוכו. הנסתור, משמשים בו שני הכתות בהשתכלות, הארת השכל והשפעה השמיימת. היהודים, הוא דרך לקבל את השפעה השמיימת, ההשפעה השכלית היא בלועה בתוכה.

רלב. אין לפול כלל בדעתו אם רואה שהחשכה הגוף היא מעיבה על ההשגה הבירה, כי רק זכי הרוח הם מרגישים בזה הצער של החשכה הגוף, אבל המשוקעים בחומריותם הם בעיניהם טהורם, וחושבים

שם בעלי השגה זכה. וצריך להכיר שדכאות הרוח הזאת, שבאה מתוך הצער של חשת ההשגה, היא עצמה היא אורה גדולה.

רלג. רצונו של האדם הוא קשור ברצון האלים, והוא נובע מזיו אוו. רק כל זמן שאין האדם מגלה בעצמו את היחס הזה, אין מתגלה ברצוינו אותה הסגולה האליה שבו. אבל כל מה שהאדם משים אל לבו לדעת, שאין לנו שום רצון אחר כי אם התגלות מאור הרצון האלי, לפי מدت הגילוי הזה מתגלה כה הסגולה ברצוינו להיות פועל, מהוה, מחדש וגוזר. ולפי אותה המדה באה התפלה, ומראה את נפלאותיה, ובא גם כן הביטוי הרגיל וועשה נפלאות, ולפעמים גם שלא בכונה, כמו ברכת חכם וקלתו על תנאי, אף על פי שלא נתקיים התנאי, ושגגה היוצאת מפני השligt, לטוב ולмотב, וגם בהתגלותה של איזה תנוועה, כמו שליף חד מסאניה ואתי מטרא. טרם יקראו ואני אענה, עוד הם מדברים ואני אשמע.

רلد. רעיון התשובה, השורי באדם תמיד, הוא יסוד כל המעלות הטובות. המחשבה העצנית, שבאה מתוך הק舍ר אל עומק התשובה, היא מקור השמחה. התכוונה היסודית של התשובה היא ההשערה בגידל השלומות העליונה של האלים, ומתוך כך העוננות בולטים הרבה מאד. שתה עונותינו לנגדך, עלומנו למאור פניך. וכיון שמרגושים, שהרגשה של החטא בכל אופן באה היא מתוך ההבהקה האליה על הנשמה, מתמלאים מזה הרעיון עצמו גיל וגודל אין סוף, וחדות השמחה האצילת הולכת ומתגברת יחד עם דכאות הלב של לבוש הנפש, העומדת בדרגת התשובה. התשובה, לפי זה, מביאה לידי גאולה בפרטיות. מתוך הבירות האליה, שמתגברת בקרבו, נגאל האדם מכל שעבוד של הכוחות הזרים השולטים עליו, והכל כלו, בהיותו מוכן להרגיש את רעיון התשובה, מיד הוא נגאל, מתוך בהיקות האורה האליה השופעת עליו, יחד עם הרעיון של התשובה.

רלה. כפי אותה המדה שהאדם מכיר את עונותיו, הבירות של אור התשובה זורחת על נשמו, אך פ' שלכאורה עדין לא זכה לקביעות התשובה בלבבו וברצונו, מ"מ הרי אורה חופה ומרחפה עליו, וכבר היא פועלת לבראת אותו בריאה חדשה. ואפילו אותם הדברים המעכבים את התשובה, כפי אותה המדה שהאדם מכיר אותם, ואני מעלים את עיניו ממציאותם, נעשה העcob שליהם פחות מכחו וארסיותו מתקטנת. ומתוך כך אור התשובה מתחילה להיות זורה עליו, וקדושת השמחה העליונה כבר מתלבשת בעצמיות נשמו, ושערים סגורים הולכים ונפתחים לפניו, וסוף כל סוף יבא למדעה עליונה כזו, שכל ההדורים יתישרו, כל גיא ינשא וכל הר יגבעה ישפלו, והיה העקב למשור והרכסים לבקעה.

רלו. האחזקה בהרעיון של ההשערה בגודל אור אין סוף, אך פ' שמצד גבוה הרי הוא דוחה את כל מיני הגיוון של דעתה וכל מיני רגש מוטעים, עד שהאדם משותם על ידו ובא לידי תמהון לבב, והוא מוכרא להלביש את מחשבותיו בתוכנים של האצלה והגבלה מסודרת, בכ"ז דוקא זה הרעיון הסתום, שאי אפשר בו הצמחה כל דהו, הוא מ庫ר לכל הברכות ושורש של הסתעפותיהם של כל הרעיוןנות המושכלים אשר בכל גזוי חכמה

וכל דעת קדושים. אשרי אדם המתרומם ברגעונו לשיא הגובה של אור הקודש היותר מרום, כי רק ברכבת ד' היא תעשיר, ותמלא את הכל באור נגהה.

רלו. כשהאור האلهי מגולה בהנשמה, והצמאון האلهי תמיד הוא בוער בתוקף, ידע האדם, שהזהו היסוד לכל מעלות הקודש, וזהו אור העולם. ואל יפול בדעתו מפני כל פגם מעשי ומדותי, כי ודאי לא יאונה לו כל און, ובדרךך דרך הקודש לך, ועו' גאון ד' יהיה בידו למטה חוסן, ושבט מושלים, לנחל על ידו את העולם, ולרומי ברוממות קודש את הכלל כולו, וישmach ויעז במתת גורלו.

רלה. מי שרוחו מלא מהופעת אור אין סוף, כל הרעיוונות הקצובים הם לוחצים את לבבו, ואיןו מוצא בהם קורת רוח, על אף צרייך לענוג את נשמו בעונג העליון החפשי, של עלמא דחריו, שהוא אור התענווג העליון של חדות ד' העליונה, חדות עולמיים, של זיו אור חי הקיימים.

רלט. ההתחבבות הפנימית מאור הקודש, הצמאון התוכי לאור ד', זהו היסוד של התגלות הקדושה בנשמו של אדם. והאיש, אשר סגולת מרים מרים זו היא אצורה בנשמו, צרייך הוא להכיר את תוכנותו, למען יידע איך לנחל את מהלך חייו, ואת כל נתיותו, ומערכות מחשבתו, שיחו ושיגו והגינוו, על פי אותו המעדן הגדול של אור האהבה, אשר מלא עדנה הקדושים מתמלאת תמיד נשמו מטל החסד של אור הברכה העליונה, ברכבת ד' היא תשair.

רמ. שפעת הצימאון האلهי באה לפעים כדי להשפיע מרוח קדוש זה על העולם ועל החיים, על האומה ועל הכלל כולו, בכל הרוחב של מובן זה, לקרב הכל אל מרום הקודש, אל אור שם ד', חי הקיימים.

רמא. ההתעסקות במחשבות וברגשות העליונות היא מדעתה הנשמה ומרוממת אותה בחיים עליונים. ומתווך ההתעלות הזאת מתעלים אח"כ המעשים והמדות בהתעלות גדולה, ודילוגית. וכל העולם מתעלת בגינויו על ידי העיליי שליה יחיד, המתרומם מעל לכל הקוטן שבחיים, שפעת ברכה יורדת על ידו לכל הבראים. וזהו הרוז של המשכת הנפש לרזים עליונים, אך' שאנו מבינים כראוי. כי ההתעסקות המרוממת מרים את הכל. וזו הימים מהמשך על הכל, והוד השירה בסוד היה הולך ומתפשט על כל החוגים, הקרובים והרחוקים.

רמב. הנשמה הטהורה, אך' שהיא שקועה לפעמים בהתפשטות נצוצה ב עמוקKi המחשלים, היא עומדת בעז טהרתה, ומתווך גודל הטוהר שלה מרגשת היא את כל הלחצים של הזוהמא אשר בסביבה החשכה, והוא תמיד מתאפשרת להתרוםם עליהם, אתה יחד לרומים גם את היסודות של החיים אשר השפלו הרבה, והשתקעו בתחום השפלות של זוהמת החושך.

רמג. כשהאהורה הקדושה מתגברת בנשמו של אדם, נעשה כל העולם כולם לפני פניו מלא אוור קודש, וכל המחשכים שבים להיות מלאי אורם, ואין חושך ואין צלמות, אין רעה ואין חטא ופשע, כי הכל מתמלא אוור טוהר, והכל מוכרע לזכות. רוח של חן, רוח של חסד, של מחילה סליחה וכפירה, מתחפש על כל העולם וכל יצוריו כולם, ואהבת עולם מתחפש על כל היקום, על כל הבריות ועל כל החיים, והכל עליה ומתרין, במלא-פה של שירות עולמים.

רמד. כשההתשוקה העליונה לאור העליון, לזרה הצחצחות של קודש הקודשים, מתגברת, אז האדם נקרא לשעות אל עשו, להסתכל כלפי מעלה, ולדבק את כל חפזו, כל רעיוןתו וכל מהשנתו בנוועם ד'. כי אם לא יעלה למרום המעד של הקדושה, שהוא קרווא לה מתוך פנימיות תשוקתיו, ימצא הכל חשוב לפניו, מלא קצפונו ועצבו, וכל הפנים הזעומות הללו אינם באים כי אם לעורר את יסוד החיים שבנפשו, למען ירום ונשאבותו עוז הרוחני הגבוה מעלה.

רמה. כשההשכלה האנושית מתעסקת בתוארים של האלהות, ובאה בסבך של מחשבה ביסוד ההוויה מקורה בעניין ההכרח והרצון. כשהיא מציררת את הרצון בכל החולשה שיש לו בהגון הרצוני שלנו, הרי היא ממאנת ליחס תואר רצון אל הבורא, מקור כל השלמות וייסוד כל הנצחות. אמן אם מתוך השגה זו באה היא ליחס הכרח לתואר העליון, הרי היא נופלת לפח ומוקש הרבה יותר גדול מזה המוקש של תיאור הרצון. וצריכה היא על כרחה לروم את הערך מעל כל דין של מהות רצון ומהות הכרח, ואח"כ תבוא לאותה ההבנה, שאם לשבר את האוזן אנו מתארים את התואר של רצון, הרי נקודת האמת העליונה משלחת שם את קוויה, והננו עומדים במערכה של אורה, מה שא"כ אם מתארים את אותה הסיבה של ההוויה בתואר של הכרח, הרי העניין מתכסה בחושך גס כזה, עד שאין אור לא יכול לחדר אליו. כי מקור החיים ואורו ע"י תוכנות תיאור הרצון הוא מתגללה, ואח"כ חלה עליו הארת ההבדלה באין-ערוך - שלא להמשיל למדה זו של הרצון העליון שום תוכנה מתכוונת הרצון המוגבל שלנו. וחיים ברצונו, וכאמור פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון.

רמו. שפעת רוח הקודש המיוחדת לישראל היא רומרה הרבה במעלהה ומיעודה במינה מכל מיני שפע של רוח הקודש, שככל אחד מבאים עולם זוכה לו על פי מעשייו. השפעה הישראלית היא נמשכת מפנימיותה של תורה. והבהקה של החכמה המעשית, בתורה, ובכל הליקות החיים הפנימיים והחיצוניים, הנוגעים למפעלים, והרגשות, הקרובים לחוג הפעולות, הנה גם כן יוצאת בדרך ישירה מאורה של תורה. עצמיות כחה העליון של זוהר התורה היא משפיעה על שני אלה הסוגים הרוחניים העליונים, סוג הרדי של רוח הקודש, וסוג הגילוי של אוור התורה, שבגבלה ומפעלו, ככלא וכרכחל אשר בנו שתיהן את בית ישראל. ותמיד אנו קרואים לתקן את שתי ההפעות הללו, המכוסה והגלויה, שתהיינה פונות באורח ישירה לקבל את שפעת בהירותן מתוך אוור עולם של אוצר החיים אשר באור ד', החופף על הود יסודה של תורה אלהים חיים.

רמז. שני אלפים תוהו קדמו בעולם, כדי להשריש את היראה הגסה בעולם, שהיא יראת העונש. ואח"כ נלקחה התמצית המתעדנת שלה ונשרה בסוד יראת ד', כשהיראה השפלה נשארה כמו דודיא דחמרא, לחזק ולאם את כל היסוד של היראה العليונה, המקיים את המילוי של כל העונג וכל האהבה של קודש.

רماח. כל העבודה, כל התורה, כל החכמה, כל המוסר, כל כונניות העולם כולם, הנם הכוונות להעלות את העולם כולו ואת האדם בכללו למעלה הדבקות האליהית. על כן האדם שהוא חס בקרבו נטיה תמידית ועצומה להדבקות האליהית, צריך שידע את תוכנותו, ושיקר בעיניו ערכו, ולא יפחוט את מעלו בעסקים אחרים, כ"אילך בדרךו ועל ר' יתענג, ובאוור הדבקות האליהית ידקק ויתאזור. ואל יפחד ואל יבהל מכל מפריע, וידע כי ערך הרעיון ועומק הרגש האליהי המאייר שבקרבו הוא אוצר יקר בעדו ובعد העולם כולו, ויגיל וישמח במתת חבלו, וידע כי הוא מלא תמיד את כל העולם כולו חסד, ומכריע את הכל לכף זכות. וישמר את ארחותיו, ויריךיפה את רוממות הערך של כל הגינויו, ואת כל מוצאת שפטיו, כי הכל הוא אחוז באיתן קודש הקדשים. וידע כי הפלא ד' חסיד לו, ועתרת העונה תהיה תמיד על ראשו מעוטרת בזר שמחת עולמים.

רמאט. אפילו אם התוכנה של הדבקות האליהית בולעת הרבה מאד מהתוכנה המדעית והמעשית, אין לשום על לב, כי הסגולה הפנימית של האורה العليונה היא שקויה נגד הכל, והוא משלהמת بعد כל המגרעות של כל הדברים שהם כולם למטה הימנה, כי היא היא התוכנה המבוקשת של דעת אליהם הטהורה, המלאה חוסן וחיל, אשר כל סגולה לא תערך לעומתה.

רמן. עיקר תוכנת היראה נאותה היא אל הכוחות הגוףניים. השכל צריך להיות מתנוסס בזיו הדרו,בעז טהרתו חופשו. ויש שטועים בני אדם לתן חופשה להגוף או להגביל את תוכנת היראה הגוףנית על השכל, ויצא על ידי זה משפט מעוקל, עד אשר תתכן תוכנת היראה והחופש, כל אחת מהן על מעמדה הרואוי לה.

רנא. יסוד הensus בא מצד חסרון הייצירה הרוחנית. קיבוץ כחות רוחניים, העומדים לצאת אל הפועל בציור ובתפארת מובלט, דוחקים את הנשמה ומצערים אותה בקצפון פנימי. כל מלחמות גויים, וכל רצח ושור שבבני אדם, עד כל רוגז שבבעלי חיים, מארס הנחש עד עקיצת קטן שברמשים, בכוונה של היזק, בא מצד הensus הכללי, האוצר בעולם, שמצד עצור כה הייצירה. וכל מה שהייצירה הרוחנית מתרחבת, כל מה שהפלגנים של הדעה הרחבה מסתעפים בעוזו מרצויהם, כל מה שהתורה מתגדלת ותתادر, השלום מתרבה בעולם, אז יחזק במעוזי יעשה שלום לי, שלום יעשה לי.

רנב. כל יצירה אופית באהה תמיד משנה המקורות בבת אחת: מקור הרום האצילי שבשורש הנשמה בחיבור עזה, וממקור התוכנה החמרית במאפיי הרגשותיה. אלה התהומות קוראים הם זה לזה באין הפסיק, ועל ידי פגישה קוייהם - אור החיים, אור היש, אור החכמה, אור השירה, אור ההוויה יוצא וمبرיק. וחתכלת, חיים, הרקיע ואבן הספר מתחדדים בהוד יפעת גילוייהם לחדות גאולים, שיבאו לציון ברנה ושמחה עולם.

rangle. עולם הרעיון מתחולק הוא לשתי מערכות, בכלל, לרעיונות מתנודדים, משתנים ומתרנוועים בתנועה תדריה, ולרעיון קבועים, עומדים בצבוונם ללא שינוי ותמורה. שתי הספרות, של הנצח ושל ההוד, מתגלות בשניהם יחד. הנצח בתעצמותו הוא היסוד הקבוע, וההוד ביפויו הוא היסוד המתנודד ומשתנה. אין ציור לתפוס אחת מהמערכות ללא צירוף השניה לה. אין הנצח מתגלה בעוזו כי אם כשההוד מאצל עליו מיפה העודו, ואין ההוד מלכניו בהדרו כי אם כשבו הנצח ממולא בתוכן פנימיותו. והם הם הצעירות של נבואת האמת, והשビルים, המביאים את שפעת זיו האמת להחיות את כל היקום.

rnd. בנטיות הקודש שבעולם, אנו מוצאים את תוכנת הנטיה המוטבעה בטבע הנפש, גם בצדדיה החמורים והשפילים, אלא שעל גביהם מתגלה אור הנטיה היותר עליונה ואצילית. וככה הולכים הם המצדדים, ונבה מעלה גבה שמר וגבוהים עליהם. עד כדי היפעה האלהית, באור פני מלך חיים, דברי אלחים חיים, אשר לتورת חיים. הנטוועה בעם הקודש, העומד להתהלך לפני ד' בארץות החיים. אז בהקשר הנורמלי של המדרגות. התוכנה השפלה הטבעית, המוטבעת בטבע החמורני של האדם. אובדת היא את תוכנתה. והוא בטלה ברוב האור העליון שלמעלה ממנה, כמדת שרגא בטירה. וככר לפני אבוקה, וכטפה ביום הגדול. אמן מסיעת היא אותה נקודה השפלה, המוטבעת בנפש התחתונה, לעוז את עצמת הקודש, ברדתו אל מערכות החומר וחושיו, ופועלת היא בזה את פועלתה גם על כל אצילות היפעה שהמדות העליונות יושבות עליה, כחמור דיתיב על דורדייא, המועילה לקיומו ואמוצו. בתוכנת החיים אשר לאומות העולם מקששת היא הנקודה הטבעית הזאת גם כן. את צורתה היותר מהולמת לנחלת גויים מצאה על ידי המינות, שיצאה מהלאה לגבול ישראל, להיות לכך אמוני בעמים רבים. אבל כאן נפרשה הדורדייא מכל יין הלבנון, והנקודה החמורנית בתקפה הירוד והמגושים מוצאה את ביטוייה בהתאם לתוכן של אליליות מנוסחה שלפעמים נתמה על החפץ של הריח החריף אשר לבקשת הקודש שנולד ממנה, אבל מיד נרגיש ריח שלבשר, והבשר הולך הוא ומעביר את צורתו, ובשר קדש יעבר מעליך, עד שמתהווה לבשר חמורים השווה אמן במקלו לבשר אדם. והמשקל הזה, התוכנה ההשויה המקראית, לכארה היא הגורמת שעקבתה דמשיחא מתגלח גם כן על רכיבתו של חמור זה, שבאמתינו חמורו של משיח עדין, שהוא עתיד לבוא במהרה בימינו בקרוב, כי אם טולא דכופתא דחמוריה. והצללים הללו הולכים הם ונסים, לפי תוקף הארץ המשם, שמשו של יעקב, אשר זרחה בעבורו, לרפאות את צלעתו, שפגע בה שרוא של עשו, כshedema לו כתלמיד חכם מעבר מזה, וככליסטים מעבר מזה, ויעקב אשר האמת היא מנת חבלו, קרא שם המקום פניאל, כי ראייתי אלחים פנים אל פנים ותנצל נפשי. כי פודה ד' נפש עבדיו, שהיא מוארה תמיד באור חי רוח ד', המופעת במלא יפעת נשמת צור כל העולמים, אל אלהי ישראל, הנגלה בחזון אצילי, כמעשה לבנת הספר וצעם השמים לטהר.

rangle. סוד ההשגחה מתפרק הוא דוקא ביהודה של הכנסת ישראל. ככלומר, כל מה שנעשה בעולם, הוא מכוזן בהשגחה מדוייקת, והכל בשוביל ישראלי שהוא יסוד העולם. ומסוד ההשגחה הזאת באות כל כוונות התורה והמצות, שכמו שהכל נעשה מאת ד' בשוביל ישראלי, כן הכל מכוזן לעשותות רצון ד' בשוביל טובות ישראל. עבדו את ד' אלהיכם ואת ישראל עמו. וזהו עומק הרצון של יהוד קוב"ה ושכינתייה שכ"כ התפשטה באומה

אמירתו ע"פ המקובלם. כי אני ד' שוכן בישראל. ואור חכמה זו, ובהירות הנשמה הבאה מידיעה ברורה זאת, אינה מתגלת בהדר גונה כ"א בארץ ישראל, ע"כ רק הדר בא"י דומה למי שיש לו אלה. וכי מעמך ישראל גוי אחד בארץ - דוקא.

רנו. כשהנkaza את עומק הרעיון של רוז ההשגהה, הנקו צריכים לסדרו בסידור של כמות, ושל איקות. הסידור הcommended הוא שלא יש שום דבר בעולם שאינועשה בדבר ד' ועתחו העלינה, כל אשר חפץ ד' עשה בשם ובארץ. והצד האיקוטי הוא שהעזה היא העזה היותר אצילית, היותר מגמתית, ויותר אידיאלית, מכל מה שהלב יכול לחשוב. והעזה הזאת שרויה באידיאליותה בכנסת ישראל, המצוינה בעולמנו בתור גוי אחד בארץ, ובשרשי הויתה במעמד האצילי, עד אין קץ ותכלית. אבל לעולם מוכרים אנו להשקיף את ההדר העלון, על ידי התאחדות הנפלאה של שני אופני ההשגהה הללו, שהשניה המבוטאה בכנסת ישראל מגלה היא את כל האור והעלוי של הראשונה, ומחשבתן של ישראל קודמת לכל, וחותמת את הכל. הרעיוןנות המתיחסים להשגהה בכלל, אפילו בכל עמוק הפרטיות שלה ובכל ערכיו דיקנوتה, אפשר להם להגלוות בהופעה של השכלה בהירה בשכל האנושי, وكل וחומר בערכי רוח הקודש ונבואה. אבל ההופעה האיקוטית, המזכינה את כל הود האידיאלית של העולם, והתרכזה בכנסת ישראל, בכל תועפותיה, מרום עליון עד עמוק שלם, זה אינו מתגלת כי אם על ידי אור התורה, נבואתו של משה, לא בחידות, ולא בחלום, ולא במראה נבואית מודרגת, כי אם דוקא בהתודעות של פה אל פה אדרבר בו, המיחדת את כנסת ישראל בעולם מכל גוים הארץ, ומיום אשר בראש אליהם אדם על הארץ מקצה השמים עד קצה השמים. ומהז האור האיקוטי, הנפלא בטורתו, בחזק הראותו, ובזהותם הריאלי בחיים, המבטא בכל את הדר אמתה אצילותו, נשابت כל נבואה וכל רוח הקודש, בכל הדורות ובכל הזמנים, עד עולמי עד. וכל החכמה וכל התרבות האנושית הכללית היא תמיד פונה בפנימיותה להגיא אל המעיין העליון הזה, להסיג מרוחו, ולהיות מואר מאורו, אור החיים מעולם עד עולם, עד אשר יבא היום הגדול אשר בו ינהרו עמים רבים אל הר ד' אל בית אלהי יעקב, בשאייפה של וירנו מדריכיו ונלכה בארחותיו, כי מצין יצא תורה ודבר ד' מירושלים.

רנו. השמות של השבטים, מורה להיסוד הצרוף של כנסת ישראל מצד קדושתה העצמית, ושבעים נפש הם כבר מצד צירופם של ישראל לכללות העולם.

רנת. כשתהיה האורה האלהית הפנימית, שהיא דוחקת את כל הנשמות, להסתופף בצל שדי, מתגלת בעולם, יוכר שכל תנועה, בין גשמית בין רוחנית, שנתחווה בעולם החיים והחברה לא באה כי אם כדי להוציא את העולם מן המיצר, והצמצום האפל, שמעכב بعد האור העליון מלහגיה אורו בשפעת רחבו אין סופי, ואו יכירו כל בני אדם, כל העמים השונים, כל הגזעים, כל הלשונות, וכל בני הדתות, והסוגנונים השונים שבמהלך המחשבות והרגשות, שאיזה רעיון נשגב ונאנצל, ואיזו שאיפה אדרירה וקדושא, היא מקפת את כולם, שערכה הוא יותר חשוב, מצד אחdotah, מכל פרטיו השינויים שישנם באופי התגלות שלה על במת החיים, ואו יגשו זה זהה, כל הלוחמים, כל המרבים והשונאים, ויתאחדו באחווה טהורה, כшибור הניב, והלשון יודך, להוציאו

לאור את המזפון המאוחד ללא שום גמגם והסתירה כלל. כי אז אהפּך אל עמים שפה ברורה, לקרוא כולם בשם ד' לעבדו שם אחד.

רנט. עולם תוהו עומד הוא לפניינו, כל זמן שאין אנחנו מגיעים לידי התיקון העליון של אחdom של כל זרמי החיים וכל הנטיות השונות אשר להם. כל זמן שככל אחד מתנסה לומר, אני מלך ואני ואפסי עוד, אין שלום בעצמנו, ואין שם ד' מופיע עליינו, שמא גופיה דארקיה שלום, אשר אויר האמת רק ממננו ועל ידו מופיע. כל عمل החיים, ביחוד העמל הרוחני של כל המחשבה, מוכחה להיות פונה רק כדי לגלוות את אויר השלום הכללי העליון, היוצא לא מתוך דחיה של איזה כח, של איזה רעיון, של איזה זרם, של איזה נטיה, אלא מתוך הכנסתו של כל אחד מלאה לתוך הים הגדול של אויר אין סוף, שם הכל מתחד, הכל מתرومם, והכל מתقدس. חביכים הם היסורים הרוחניים, שככל עובד אמיתי. עובד אלהים אמרת באהבה גמורה, סובל על ידי השאיפה הקדושה הטהורה והניצלה הזאת, אבל דוקא היסורים הללו הם הממרקם את הנשמה, וمبיאים אותה, ועל ידה את העולם כולו, לידי האויש המרוםם, לידי שאיבת רוח הקודש, לידי הגלותה של השכינה העליונה, ולידי הדבקות האמיתית באור חי כל החיים. ואתם הדבקים בד' אלהיכם חיים כולכם היום.

רס. ואם הנשמה בחבינה היא חדורה צמאן אלהי, וחשיפות היושר הטהור היא עירגתה הקבועה, מי הוא זה יכול לעצור בפניה, ולהטוט אותה מאורה שטפה הרענן.